

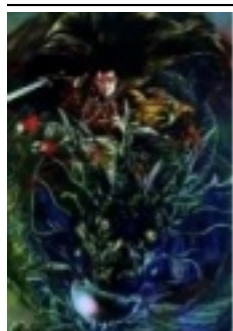
Ngũ Tuyệt Ma Vương

Contents

Ngũ Tuyệt Ma Vương	2
1. Ba Xác Chết Lạ Lùng	2
2. Bóng Ngựa Thần Kỳ	7
3. Hùng Oai Dấy Động	26
4. Đoạn Kiếm Tiên Cơ	39
5. Tuấn Mã Hí Vang Trời	51
6. Bạch Cốt Phan Chủ	69
7. Cứu Long Thần Ma	84
8. Nghi Vãn Tại Miếu Hoang	96
9. Quý Phủ Biệt Cung	110
10. Thổ Lao Kỳ Nhân	120
11. Kim Xoa Giáo Chủ	132
12. Lục Vũ Lệnh Chủ	146
13. Đại Biến Tại Hoa Cư	161
14. Chôn Báu Trị Thương	169
15. Vạn Cực Thiên Tôn	181
16. Quý Phủ Biệt Cung	192
17. Cổ Mộ Nổi Phong Vân	207
18. Bia Đá Dầu Kho Tàng	219
19. Mưu Thâm Trí Viễn	231
20. Chiêu Kiếm Đàng Tường	243
21. Giết Dì Nhận Mẹ	258
22. Thúy Vân Tịnh Xá	271
23. Hẹn Với Tử Thần	283
24. Kế Xảo Được Báu	295
25. Biến Cố Khuê Phòng	309
26. Vạn Cực Ảo Nữ	322
27. Chỉ Mành Treo Chuông	336
28. Biển Hận Trời Tình	349
29. Máu Nhuộm Ma Cung	376
30. Quan Tài Huyền Bí	387
31. Mang Hòm Đến Hẹn	399
32. Song Chiến Huyết Ma	411
33. Quần Hùng Thoát Hiểm	425
34. Có Một Oai Thừa	437
35. Chạm Trán Quần Hùng	449
36. Xe Báu Tại Kim Lăng	461
37. Một Vụ Cướp Tiêu	472
38. Kim Đánh Tái Hiện	482
39. Ánh Dương Huy Hoàng	495
40. Thu Nhận Môn Đồ	505
41. Một Viên Thuốc Thần	515

42. Ngự Nữ Giồng Sâu	527
43. Thân Tình Trong Đế Cốc	537
44. Hóa Huyết Thần Công	551
45. Lam Y Lão Tổ	563
46. Hồng Tử Hắc Ma	574
47. Huyết Chỉ Điều Nhi	586
48. Oan Hồn Trong Đầm Tối	600
49. Luyện Tinh Tẩy Cốt	613
50. Bóng Máu Kinh Người	626
51. Kim Bài Lang Quân	638
52. Ngôi Báu Vô Lâm	650
53. Thanh Thành Sơn Nhuộm Máu	661
54. Ông Lão Buông Câu	671
55. Kiếm Khí Tử Long	683
56. Lá Rụng Về Cội	694
57. Càn Khôn Kiếm	706
58. Chết Trong Đường Tơ	715
59. Đến Ngã Ba Đường	727
60. Huyết Ảnh Tạo Huyết Kiếp	738
61. Đại Nghĩa Trên Hết	759
62. Lão Già Áo Đen	769
63. Trách Nhiệm Đương Đầu	778
64. Huyết Chiến Xà Lung Cốc	785
65. Tử Long Trường Hận	797
66. Đế Quân Quy Tiên	807
67. Cửu Nghi Áo Động	817
68. Mở Mối Oan Cửu	829
69. Mẫu Tử Đoàn Viên	837
70. Đại Nghĩa Huy Hoàng	844

Ngũ Tuyệt Ma Vương

Giới thiệu

Thiện ác không phải là do võ công, không phải danh môn chính phái, không phải học võ công chính t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-tuyet-ma-vuong>

1. Ba Xác Chết Lạ Lùng

Hai thầy người nằm sóng sượt trên vũng máu quánh khô, da thịt đã dầy rữa, bốc lên mùi tanh hôi nồng nặc lợm cả giọng...

Trên hai xác chết nọ lại chồng chất thêm một xác thứ ba. Một điểm rất lạ là xác chết ấy vẫn giữ vẻ ngồi xồm, hai chân gác choàng lên bụng hai xác chết phía dưới.

Sở dĩ thân hình của xác chết thứ ba vẫn ngồi vững như thế là nhờ mũi trường kiếm đã đâm thấu từ sau lưng suốt đến phía trước bụng dưới kẻ bạc số, và đầu mũi kiếm xuyên xuống lồng ngực của xác chết thứ nhất.

Hai bàn tay của kẻ chết ngồi ấy lại còn túm chặt hai mảnh áo của hai xác chết nằm dưới chân.

Nếu tinh mắt một chút, sẽ nhìn thấy trên hai vạt áo mà xác chết thứ ba đang níu cứng kia ngoằn ngoèo dày đặc những giòng chữ máu ti ti..

Lạ hơn nữa là chung quanh ba xác chết ấy hơn ba mươi người xúm xít vây tròn với một khoảng chu vi cách trung tâm điểm non trượng.

Những người ấy đủ cả hạng già, trẻ, gái, trai, tăng có, tục có, mà đạo cũng chẳng hiếm.

Tất cả đều lăm lăm khí giới, hoặc kiếm hoặc đao, hoặc roi hoặc gậy, gườm gườm lẫn nhau, thế như sẵn sàng xâu xé nhau một mắt một cò.

Ba xác chết đều sắp sửa sinh rửa, trên thi hài họ lại không một trang sức gì quý giá, đoàn người nọ chẳng nệ thúì hời, xúm xít một nơi để mưu định tranh giành vạt chi?

Ngắm kỹ họ, toàn là những kẻ no cơm ấm áo, huyết khí phương cương, nào phải là hạng rạc rài đói khát đến độ chẳng có miếng ăn, kéo tới đây hồng tranh chia thịt chết đồ lòng?

Hay họ kéo đến vì một mối thù sâu chưa báo, quyết phanh thây xác chết để rửa hờn?

Lại càng không phải nữa, vì nếu nhìn vào ánh mắt họ sẽ bắt gặp những tia phản quang lộ liễu một sự tham vọng, một sự thèm thuồng tuyệt độ, đang cùng đổ dồn lên hai vạt áo đầy chữ máu li ti kia.

Thì ra hai xác chết nằm dưới đất là Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, hai nhân vật võ công siêu đẳng hiện thời, hai tay cột trụ kinh thiên của võ lâm đương kim.

Tài nghệ của họ gần như đạt đến mức thượng thừa, không một nhân vật thứ ba nào trong thiên hạ sánh kịp.

Vì ganh đua nhau ở tiếng tăm, hai người cùng hẹn đến ngọn Thiên Sơn, lựa tuyệt đỉnh Ma Vân Phong này để ẩn định võ công hơn kém hầu phân rành ngôi thứ ai là bá chủ võ lâm!

Nhưng rốt cuộc cả hai cùng trọng thương tử mạng. Và trước giây phút lìa xa thế sự, họ cố gắng sức tàn, dùng máu của mình chép ghi tất cả võ công sở đắc một đời lên hai vạt áo, hầu lưu lại thế nhân chút ít tiếng tăm vang dậy vừa qua..

Họ ngờ đâu vì hành động đam mê danh vọng ấy đã đem lại cho võ lâm một cơn phong vũ hải hùng...

Vì toàn thể anh hùng hai cánh Hắc Bạch của khắp trời võ lâm nghe được tin ấy đều đổ xô nhau đến Thiên Sơn để mong đoạt lấy hai mảnh huyết thư ghi trên hai vạt áo của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, với hy vọng trở thành một cao thủ thượng đẳng trong thiên hạ, chiếm ngôi bá chủ võ lâm mà từ trăm năm nay chưa có người kế vị.

Do đấy mà giòng người cứ như thác lũ đổ đến Thiên Sơn, nhưng kẻ ra đi rất nhiều, người được trở về gần như chẳng có...

Và xác chết thứ ba kia chính là một trong những kẻ đại đột vì tham vọng đã bỏ thây nơi đỉnh vắng, không một thân nhân họ hàng nhỏ lệ tiễn đưa...

Ma Vân Phong cứ thế ngày thêm ngày nhuộm hồng sắc máu. Ngọn Thiên Sơn càng lúc xương trắng lợp bít lối đường...

Thứ nhứt là trên quan lộ từ ải Ngọc Môn dẫn đến Thiên Sơn, chỉ mới mấy hôm mà mười xác chết đã phơi dọc ngang khắp lối.

Khiếp hải nhất là những nạn nhân ấy trên thi thể họ luôn luôn được ghim một trong năm tìn vật lạ thường.

- Lục Vũ Linh Tiên - Xích Diệp Phù - Lam Lâm Chủy Thủ - Bạch Cốt Phan - Hắc Thiết Tử Bài Nhưng lòng tham đã khiến kẻ còn sống quên cả hiểm nguy, chẳng sờn cái chết, người trước ngã gục, người sau chần chừ giây phút lại lục tục tiến lên.

Nhắm tính từ sơ khởi ngày mà Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân vì ẩn chứng võ công cùng thăm tử đến giờ thì vồn vện chỉ có ba mươi nhân vật lọt đến tận Ma Vân Phong.

Họ đến nơi để rồi trở mắt thềm thường nhìn vào hai xác chết cùng cái xác thứ ba đang khư khư giữ chặt đôi vạt áo huyết thư, mà không ai dám tiến lại gần.

Vì trên một châu vi rộng quanh ba thi thể, chẳng biết từ lúc nào cấm bao vòng một loạt năm tín hiệu rừng rợn kia..

Với tín hiệu mang đầy chết chóc ấy, chứng tỏ là năm chủ nhân của năm tín hiệu trên đã có mặt nơi này, và hai vạt áo quý báu kia đã về phần của họ. Kẻ nào dại dột tiến lên là rước lấy cái chết.

Đã thế, sao họ chẳng lấy đôi mảnh áo huyết thư đi cho rồi, mà còn nán ná nơi này để thị uy thiên hạ với ý định gì?

Thoạt đầu mọi người ngạc nhiên, nhưng rồi họ cũng hiểu.

Có lẽ tài nghệ của năm nhân vật ghê gớm nọ tương đương nhau, và nếu kẻ nào trong bọn tham lam tiến lên cướp trước, sẽ bị bốn người còn lại hợp sức triệt hạ ngay.

Do đó mà họ không dám thực hiện tham vọng, đành lưu tín vật lại và cùng rút lui gườm nhau chờ đợi cơ hội...

Trong số ba mươi cao thủ đến được Thiên Sơn, có chín người rất khác thường với sắc phục giống nhau như đúc:

đều chít khăn đen, mặt bao kín, đôi nhãn quang cực kỳ tinh diệu chứng tỏ họ cũng mang một võ công phi phàm.

Có lẽ những cái chết rừng rợn mà họ mục kích ở dọc đường đã khiến họ se lòng trước năm tín hiệu, nên đáng sắc người nào cũng lộ vẻ trầm ngâm...

Thời gian trên đỉnh Thiên Sơn cứ thế mà nặng nề trôi dần.

Ngày hết rồi đêm về...

Đột nhiên, người đứng vào hàng thứ ba trong số chín người khăn đen bịt mặt khẽ nhích đôi vai, chân trái di động tới trước nửa bước, thế như muốn xông lên.

Người đứng ở chót đầu vội đưa tay gạt phăng y lùi trở lại nguyên chỗ.

- Tam đệ, không được đâu!

Liền theo đó, một giọng nói sắc lạnh nghe như từ xa vọng lại như phát xuất cận một bên.

- Hừ! Người muốn ném thử thanh Lam Lâm Chủy Thủ đấy chẳng?

Lại một giọng khác vang lên, nhưng lần này đúng là âm thanh của một nữ nhân.

- Hừ! Đừng mơ vọng mà uống mạng!

Giọng nói dường như phát lên từ dưới lòng đất ngay chỗ họ quây quần...

Kế tiếp là giọng khàn khàn của một cụ già.

- Lão phu nếu cần cùng chẳng ngại chi gây sự với chín môn phái lớn! Nếu kẻ nào động đến hai chiếc áo lập tức chết ngay, chết không một tiếng rên.

Ngay sau đó một chuỗi cười the thé mai mỉa.

- Chà, nói sao nghe lớn lối quá, không thẹn à?

Quả đúng như chỗ dự đoán của ba mươi cao thủ, nhân vật của chín đại môn phái lớn hiện có mặt tại cục trường.

Chủ nhân của năm tín hiệu thay thế tử thần kia đang thể gườm gườm nhau không rõ từ bao lâu và hiện núp phục quanh quần đẩu đây, nhưng khó đoán rõ chốn nào?

Có lẽ họ vừa canh chừng kẻ khác lại, vừa chờ dịp thanh toán lẫn nhau?

Trong tình thế đó, thử hỏi ba mươi cao thủ kia nào dám làm gì?

Lại một thời gian im lặn nặng nề trôi qua..

Bất thành linh gã khăn đen thứ ba lúc nãy vọt thét to một tiếng lách mình vọt lên cao vút ba trượng, tay trái cầm quả chùy hình bát giác, tay phải hộ cho trước ngực, sà thẳng về hướng ba xác chết nọ.

Lập tức, từ bốn bên cục trường vang lên những chuỗi cười quái đản với tất cả sắc thái âm thanh. rùng rợn...thé...lạnh lẽo, hiểm ác.

Và ba mươi cao thủ trên cục trường bỗng thấy mắt mình hoa lên vì những sắc lam, hồng, đen, trắng mờ mờ ảo ảo như sương khói như tuyết lỏng.

Những màu sắc như đồng thời gian nhoáng lên và tủa thẳng về phía bóng gã khăn đen no.....

- Trời!

Sau tiếng thét nào nùng như xé thủng không gian, thân hình to béo của bóng đen nọ rơi huých trên mặt tuyết, máu từ cửa miệng ông ộc vọt trào, nơi ngực cắm sâu một ngọn chủy thủ màu lam chạm hình vẩy cá, đầu chuôi vẫn còn rung rung, máu tươi từ vết thương chảy ướt sũng cả người.

Nơi Thiên Linh Cái gã còn bị cào mất sạch da đầu, để lộ chiếc sọ trắng trắng hồng hồng của màu xương pha chất máu. Thái Dương huyết lại in rõ một vết máu đỏ hình chiếc lá. Sống mũi cắm phập một chiếc lông xanh. Sau lưng y qua lớp áo đen nát bấy, bày rõ dấu một bàn tay đen thẫm như mực tô.

Tuyệt đỉnh Thiên Sơn sau phút giây huyền ảo bỗng chốc lặng trầm như cũ.

Tất cả anh hùng hiện diện đều thất sắc nhìn nhau, mồ hôi từng hạt toát ướt da lưng, dù rằng họ đang đứng giữa vùng núi tuyết với khí lạnh căm căm...

Giữa lúc mọi người đang đắm chìm trong sự hãi hùng tuyệt độ, bất thần có tiếng vó ngựa từ xa xa lờ lờ thoáng gần.

Vừa mới nghe tiếng vó nện cách xa trên mây dậm, trong loáng mắt đã nghe rõ dưới chân non rồi...

Một con ngựa bạch đặc biệt với chùm lông gáy đỏ thắm, càng tăng thêm màu lông như tuyết trắng muốt, vó câu tuy bỏ nhịp ung dung nhưng sức nhanh ngoài vòng tưởng tượng.

Chỉ thoáng mắt là người và ngựa đã tiến tới diện trường và dừng hẳn lại.

Quần hùng cùng xoay mắt nhìn chăm chặp kỵ khách áo trắng, khăn trắng, mặt bao kín cũng bằng vuông vải trắng, đang ngồi chễm chệ trên lưng tuấn mã...

Và tất cả cùng buột miệng khê kêu lên:

- Ô...Liệt Mã Cuồng Sanh!

Diện trường đang im lặng vụt chốc vang lên những tiếng bàn tán xì xầm...

Vì con người có cái tên Liệt Mã Cuồng Sanh ấy hành tung rất lạ thường, có mặt bất cứ nơi nào có cuộc tụ họp của võ giới. Gót chân y cơ hồ dẫm khắp các hiểm hóc của vòm trời võ lâm.

Không một ai biết rõ lai lịch của y, cũng không một ai thấy mặt thật của y..

Tuy mới xuất hiện mấy năm gần đây trên giang hồ, không bao giờ y khoa trương vũ công, nhưng ai ai cũng hiểu y hoài bão một tuyệt học siêu kỳ...

Ngựa dừng vó, người bất động mà khắp cả quần hào nơi cục trường cũng bất động hồi hộp theo dõi cử chỉ của kẻ mang danh hiệu Liệt Mã Cuồng Sanh...

Nhưng chủ nhân năm tín vật chừng như hơi nao núng nên không thể giữ được thái độ lặng im. Một giọng nói vẳng lên:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Người đến đây với ý định đoạt hai mảnh vật áo vấy máu đấy à?

Vờ ra vẻ kinh ngạc, Liệt Mã Cuồng Sanh đáp:

- Hừ! Không muốn chiếm vật ấy thì còn ai đến cảnh giá buốt này làm gì?

Cùng nói lời thốt, y đảo mắt nhìn quanh bốn bề. Tia mắt chói ngời như điện lạnh của y chợt dừng lại trên xác chết của gã áo đen bịt mặt. Một tiếng hừ lạnh nhát lại từ sau khung lụa trắng vang ra.

Lại một giọng khác tiếp nói:

- Liệt Mã Cuồng Sanh, người đến hơi trễ đấy! Nên bỏ ý định ấy là hơn!

Liệt Mã Cuồng Sanh cười to.

- Bình sanh ta chưa hề bỏ dở một ý định nào, muốn là nhất định phải làm ngay!

- Hừ, hừ...người cuồng ngạo đến mực xem thường cái chết...

Nhưng kẻ bí mật chưa kịp tròn lời, con tuấn mã lông trắng gáy hồng bỗng ngẩng đầu hí lên một tiếng dài, thanh âm lồng lộng như vút tận mây cao...

Liệt Mã Cuồng Sanh cũng bật ra một chuỗi cười ngạo nghễ.

- Liệt Mã Cuồng Sanh này, cái tên nêu cái nết, đã quen tánh cuồng mất rồi, quen từ lâu lắm!

Chuỗi cười vụt đứt ngang, con tuấn mã gáy hồng bỗng thành linh chồm cao bốn vó phóng thẳng vào ba xác chết nơi giữa cuộc trường.

Vèo!...

Soẹt...soẹt...

Với một thủ pháp nhanh như điện xẹt, Liệt Mã Cuồng Sanh trong chớp mắt đã rút phẳng được hai mảnh vật áo trên thi hài hai bậc kỳ tài...

Rồi nhanh như chớp, con bạch mã gáy hồng lại cất vó lên cao bắn khỏi cuộc trường như bay.

Năm giọng hú quái dị cấp thời cùng vang lên, thanh âm chứa đầy căm hờn phẫn uất...

Lòng theo đấy là năm luồng hào quang xanh, đen, lam, hồng, trắng tua tủa vút theo chân bạch mã... Nhưng vô ích!

Thốt bạch mã như chiếc lông hồng theo cơn gió lao đi vùn vụt, phút chốc đã vượt một quãng cách khá xa.

Chín tên khăn đen bịt mặt dùng dằng nổi giận, hét to một tiếng phóng mình đuổi theo...

Mười tám cánh tay của họ đồng thời đưa ra, mười tám đạo kinh phong tua tủa lao vút tới trước. Kinh khủng hơn nữa là mười tám đạo kinh phong hợp lại thành một, tạo nên một sức mạnh phi phạm, ào ào như luồng bão quét...

Liệt Mã Cuồng Sanh đang thể vọt ngựa trên cao, trước sự tấn công bất ngờ ấy quả không sao tránh kịp...

Sau một tiếng "hự" nặng nề, chàng phun vọt ra một hơi mảy ngum máu tươi, cúi rạp mình trên lưng ngựa, mặc cho luồng kinh phong đẩy bắn xuống sườn non.

Sức ngựa đã nhanh, lại cộng thêm tốc độ của đà chưởng đưa tới thoảng chốc đã mất hút về xa..

Cục trường sau một lúc nhốn loạn, tất cả nhìn nhau từng hừng rút lui.

Chủ nhân năm tín vật cũng mạnh ai nấy rời bỏ chỗ ẩn núp lăm lũi rút êm.

Trên gương mặt của mỗi người hiện rõ cảm hờn và luyến tiếc...

Từ đó không ai biết được tung tích của người kỵ mã lãng du vận áo trắng, chít khăn trắng, mặt bao kín tên gọi Liệt Mã Cuồng Sanh ẩn tích về đâu?

Và năm chủ nhân tín vật giết người không nháy mắt cũng từ khi ấy vắng bóng giang hồ.

Thế rồi bỗng dừng mười năm sau...

2. Bóng Ngựa Thần Kỳ

Phía Bắc thành Tô Châu, bên bờ hồ Bạch Mã có một trang viện đại quy mô tường cao nhà ngang dãy dọc, hoa lệ huy hoàng trông màu trắng như tuyết.

Khắp võ lâm đều biết đến đó là Bạch Mã Sơn Trang.

Đại Trang chủ là Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn. Nhị Trang chủ là Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng liệt vào hàng lãnh tụ.

Bên trong tường trang có tiếng cười thốt vang lên.

Lúc đó, hai vị Trang chủ đang chỉ điểm cho các con luyện võ.

Một thiếu niên cất tiếng khen:

- À! Bội Lâm muội tiến khá lắm rồi đó! Công phu nội lực như thế thì tuyệt.

Lại một thiếu niên khác phụ họa:

- Bội Lâm muội quả thật tiến bộ thần tốc. Nếu hôm nay hiền muội không thi thử cho xem, ngu ca cùng Tuấn ca chả bao giờ tưởng tượng đến được.

Liền có tiếng dịu dàng êm ái của một thiếu nữ đáp:

- Tuấn ca cùng Bản ca đừng làm tiểu muội phải thẹn đấy! Khen gì mà khen mãi, động một tí là khen làm người ta thiếu điều muốn chui trốn dưới đất.

- A! A! Bội Lâm muội lại phát cáu lên rồi, công phu tiến bộ thì người ta khen tiến bộ, có thể mà cũng cáu được chứ. Ha ha hạ..

Thiếu nữ nũng nịu:

- Không! Tiểu muội không chịu được đâu!

Một tràng cười tươi vang lên, giọng cười trầm hùng đầy oai khí của người giàu tự tin, tiếp theo tiếng cười có tiếng thốt:

- Tuấn nhi và Bản nhi đừng quá khiêm tốn, theo con mắt ta nhận thấy thì cao thủ võ lâm hiện nay vị tất đã có mấy người thủ thắng nổi hai con!

Người vừa thốt câu nói đó chính là Đại Trang chủ Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn. Thốt đến đây, Lăng Tiêu Khách dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bất quá ta dẫn giải có đầu có đuôi cho các con được hiểu:

Mười năm trước đây, nhân cuộc tranh đoạt hai chiếc Y Khảm Huyết Thư trên Thiên Sơn tại đỉnh Ma Vân Phong, nhiều kỳ nhân quái kiệt xuất hiện với những tính hiệu như Lục Vũ Lệnh, Xích Diệp Phù, Lam Lâm Chủy Thủ, Hắc Thiết Tử Bài và Bạch Cốt Phan. Đó là năm lệnh phù tối độc ác đương thời xuất hiện ra làm tất phải có người chết. Dù cuộc tranh đoạt ấy đã chấm dứt, giang hồ đã bình tĩnh trở lại như xưa, nhưng kẻ có lưu tâm đến kiếp vận của võ lâm phải lo ngại ngay từ lúc đó. Bởi thực tế cho thấy rằng cuộc diện tuy bình tịnh song chỉ là miễn cưỡng gắng gượng, chứ sát cơ đã ngấm ngấm trên giang hồ, sóng gió chỉ tạm dừng trong một thời gian nào đó thôi, rồi sẽ bộc phát không rõ lại giờ phút nào.

Đại Trang chủ lại dừng, nét mặt nghiêm trầm hơn, nhìn các thiếu niên nam nữ một thoáng, đoạn tiếp nói:

- Hàng tiền bối lãnh tụ võ lâm hiện nay, kể ra chỉ còn sáu vị:

Thánh Kiếm, Huyết Bút, Thần Thủ, Tuyết Chưởng, và Song Phi Khách. Trong sáu vị đó, có ba đã quy ẩn, còn lại Tuyết Chưởng và Song Phi Khách thôi. Các hiền đệ cũng biết là danh dự của Song Phi Khách tại Bạch Mã Sơn Trang này không thể để mai một với thời gian, nhất là lúc mà kiếp vận võ lâm sắp trải qua sát cơ chờ ngày bộc phát kinh hồn. Cái kỳ vọng duy trì danh dự đó, ta đặt trọn vào hai hiền đệ.

Nhị Trang chủ Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng lúc đó không rõ có mặt hay không, chẳng nghe thốt tiếng nào.

Con trai của Du Tuấn Tùng là Du Văn Tuấn và Du Văn Bản nghe Đại Trang chủ nói thế buông tay đứng nghiêm, chốc chốc gật đầu ra vẻ hiểu biết.

Lúc đó, nơi một góc tường, một thanh niên vận y phục bằng bố thô sơ, mày thanh mắt đẹp, mặt trắng môi hồng hồng, tuy nhiên chàng biểu lộ nét trầm lặng, đang nép mình dưới cội hòe.

Đôi nhãn quang sáng rực chiếu thẳng đến thiếu nữ có cái tên là Bội Lâm, con gái của Đại Trang chủ Công Tôn Nhạn.

Dĩ nhiên, Bội Lâm có cái nhan sắc tân kỳ diễm lệ, nhan sắc đó có hấp lực thu hút những ánh mắt, những trái tim của thanh niên cùng lứa tuổi. Thanh niên nhìn nàng như không còn rời được ánh mắt sang nơi khác.

Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn cùng Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng mới đến, cùng đảo đôi nhãn quang sắc như thép, sáng như điện chớp, đến cội hòe, Lăng Tiêu Khách thở dài, thốt:

- Lão đệ! Thanh niên đó rất đáng thương hại! Mười mấy năm trước đây Liệt Mã Cuồng Sanh mang hấn đến đây, không kịp nói rõ lai lịch của hấn, lại cấp tốc ra đi, thành thử đến nay mình cũng không rõ tên họ thực là gì. Liệt Mã Cuồng Sanh thật hồ đồ hết sức, từ đó đến nay không hề trở lại...

Thương Minh Khách cũng khẽ thở dài, đáp:

- Lúc đoạt hai chiếc Y Khâm Huyết Thư trên Thiên Sơn, Liệt Mã Cuồng Sanh đã bị bọn Mông Diện Hắc Cân quái khách chín người liên tay đả thương, chưa biết y sống chết thế nào? Dường như từ đó đến nay, giang hồ vẫn tìm hiểu về hành tung của y, nhưng không một ai biết được gì cả. Bằng vào việc mà hơn mười năm qua, y không trở lại mang thanh niên kia đi, ta có thể vũ đoán rằng trọng thương do bọn chín người quái khách Mông Diện Hắc Cân gây ra cho y chưa được trị lành vậy.

Lăng Tiêu Khách tiếp nói:

- Ngu huynh nhận thấy thanh niên này có vẻ kỳ quái hết sức. Hấn không nói năng gì hết, hấn có cốt cách siêu phàm, nếu chịu khó luyện tập võ công thì vị tất Tuấn nhi và Bản nhi theo hấn kịp? Song ngu huynh nhiều lần tỏ ý muốn thu nhận hấn làm môn đệ, hấn từ chối. Rồi hấn lại kín đáo theo dõi cuộc luyện tập của bọn trẻ, thế là nghĩa gì chứ? Lão đệ thấy sao?

Thương Minh Khách trầm ngâm một chút đáp:

- Lòng dạ của những kẻ cút côi, sống không tình thương, mọi cảm nghĩ đều cô đọng trong lạnh lùng nghi ngại thiếu tin tưởng, chỉ còn có cách là mặc cho hấn, hấn muốn thì ta truyền dạy, hấn không muốn thì thôi. Nhưng cũng đừng ngăn hấn học lóm với bọn trẻ.

Song Phi Khách kể tục lui ra khỏi Luyện Võ Trường.

Khi cả hai khuất dạng rồi, Du Văn Tuấn và Du Văn Bản vọt mình tới cội hòe, buông tiếng hừ lạnh, quát hỏi:

- Tiểu tử? Ngươi lại đến dòm ngó các thiếu gia luyện tập võ công? Hừ! Ngươi tưởng nấp nơi đây mà không ai trông thấy à? Hừ! Bá Bá và Gia Gia dễ dãi với ngươi, chứ các thiếu gia thì chưa hấn như thế!

Hai bàn tay đưa ra, thiếu niên áo bố lãnh đủ mười ngón tay vào mặt...

Bốp! Bốp!

Thiếu niên áo bố chừng như cam phận kẻ ăn gỏi nằm nhờ không phản ứng.

Bọn Văn Tuấn và Văn Bân lại quát lên:

- Cút! Cút ngay! Tự hậu đừng để bọn ta trông thấy ngươi! Nhớ đấy!

Du Văn Tuấn bước tới tung một ngọn cước. Thiếu niên áo bố bị bắn lùi hai bước. Đôi mắt hấn ngời lên ánh căm hờn.

Đột nhiên, một bóng trắng vèo đến cục trường. Bóng trắng đó là Công Tôn Bội Lâm, đôi mắt đẹp giương tròn nhìn thiếu niên áo bố đầy hảo ý, đoạn hướng về hai anh, thẳng thắn thốt:

- Tuấn ca, Bân ca! Hai anh lại khinh người mất rồi!

Văn Tuấn và Văn Bân hần học:

- Ai khiến hần dòm ngó bọn ta luyện tập võ công?

- Hai anh quên rằng Gia Gia từng có ý thu nhận hần làm môn đệ rồi sao? Dù hần có dòm ngó, vị tất đã có gì hại đâu, mà hai anh toan làm dữ với hần?

- Hừ! Vậy ra hần muốn làm gì thì làm! Ai chịu nổi?

Du Văn Bân phun bọt miếng vào mặt của thiếu niên áo bố.

Công Tôn Bội Lâm bắt bình:

- Bân ca! Anh nên lưu chút nhân tình chứ? Gia Gia từng bảo là cốt cách của hần rất hiếm có trên đời. Cốt cách đó thiên phúc cho con người luyện võ, để đạt đến mức độ cao thâm, các anh còn nhớ chứ? Liệt Mã Cuồng Sanh đã đoạt được hai bức Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, một ngày nào đó lão trở lại đây mang hần đi, chỉ dẫn cho hần theo bí quyết của Huyết Thư mà khổ luyện, chừng đó liệu các anh có cánh cũng bay không kịp hần nữa vậy!

- Ha ha! Liệt Mã Cuồng Sanh! Ta chỉ sợ Liệt Mã Cuồng Sanh khó sống được với kinh lực liên chương của bọn chín người Mông Diện Hắc Cán quá khách? Dù lão có còn sống sót đã chắc gì lão nhớ đến tiểu tử này? Bằng cớ là mười năm qua, lão có trở lại đâu?

Công Tôn Bội Lâm trừng mắt nhìn anh, đoạn day qua thiếu niên áo bố, định an ủi hần mấy tiếng, song hần đã bỏ đi rồi.

Hần đi, ôm theo cái túi nhục căm hờn. Hần không biểu hiện cảm nghĩ lên sắc mặt, lên ánh mắt, song tâm tư hần bị xúc động mạnh.

Hần lắng động mọi trào dâng, tự nhủ:

- Ta phải nhẫn nại! Ta muốn nhẫn nhục! Độc Cô đại thúc dặn ta, ta không quên, chứ hai kẻ kiêu ngạo kia làm gì chịu nổi một chương của ta? Giết chúng? Ta không thể làm rồi! Ta nhẫn nại! Độc Cô đại thúc bảo rằng ta không cha không mẹ, nhưng đến một ngày kia, ta sẽ có đủ! Liệt Mã Cuồng Sanh mang ta đến Bạch Mã Sơn Trang này làm gì? Mười năm qua rồi, sao lão không trở lại? Lão chết? Lão quên ta?

Hần lầm lũi trở về gian phòng dành cho hần. Hần vẫn theo dõi những ý niệm đang diễn tiến trong tâm tư.

Thời khắc trôi qua, ngày tàn đêm xuống.

Một bóng đen từ Bạch Mã Sơn Trang thoát đi. Thân pháp của bóng đó nhẹ nhàng nhanh chóng vô cùng, cơ hồ như chỉ một cái nhảy là đã đến bờ hồ Bạch Mã.

Vừa lúc đó, một chiếc thuyền con yên lặng nhẹ lướt mặt hồ tiến đến.

Chiếc thuyền con lướt ngang, bóng đen rún chân vọt lên, rơi nhẹ xuống thuyền.

Có tiếng nói bên trong thuyền:

- Ngươi mới đến à? Ta đã có mặt từ lâu!

Bóng đen đáp:

- Độc Cô đại thúc đến sớm thế à?

Chừng như nhận thấy điều gì bất thường, bóng đó buông giọng kinh ngạc hỏi:

- Độc Cô đại thúc khóc? Có sự tình gì biến chuyển bất lợi chăng?

Người trong thuyền đáp:

- Chẳng có gì lạ cả! Thông thả rồi ta sẽ cho ngươi rõ.

Bóng đen im lặng.

Người trong thuyền tiếp:

- Đêm nay, ta muốn khảo soát lại xem võ công ngươi đã tiến đến bậc nào.

Mình đi thôi...

Câu nói chưa dứt, con thuyền quay mũi hướng về trung tâm hồ lướt đi.

Không cần giới thiệu, cũng biết bóng đen là thanh niên áo bố tại Bạch Mã Sơn Trang. Lúc sáng sớm vì xem trộm bọn Tiểu trang chủ luyện tập võ công mà bị Du Văn Tuấn và Du Văn Bân đánh cho mấy tát tay, nếu không có Công Tôn Bội Lâm can thiệp thì chưa rõ sự tình sẽ kết thúc ra sao?

Độc Cô đại thúc là ai?

Đó là một người trung niên, thành phát, mười năm trước đây có đến Bạch Mã Sơn Trang trong lót gia nô nhà quyền quý.

Người đó có đôi mày to rậm, cử động ung dung, tất cả những gì nơi y đều phản ngược lại bộ y phục gia nô, gieo cảm nghĩ y không phải hạng người nô lệ.

Mười năm qua, y chừng như đã trải qua nhiều cơn bệnh nặng. Giờ thì mặt mày trắng xanh, trong ánh mắt của y như không còn tha thiết đến mọi sự vật trên đời, nếu còn chẳng thì chỉ có độc một thanh niên áo bố này là y quan tâm đến thôi.

Y đến Bạch Mã Sơn Trang với mục đích chính là gì? Không ai được rõ, chỉ biết là ba tháng sau, y và thanh niên áo bố trở thành đôi bạn vong niên một bước không rời nhau.

Ít ra, bên ngoài là thế, chứ bên trong họ xưng hô làm sao, chỉ có họ mới biết được.

Thanh niên áo bố không hề biết mặt y, chỉ nghe y bảo gọi là Độc Cô đại thúc thì chàng cứ gọi là thế.

Độc Cô đại thúc từ đó quả tâm dạy chàng nội công tâm pháp. Nói rằng dạy thì quá đáng, vì chính Độc Cô đại thúc cũng không biết võ công là gì? Y chỉ đọc lên những khẩu quyết cho chàng theo đó mà suy nghiệm và luyện tập.

Rồi dần dần, cũng theo phương pháp đó, y chỉ điểm thêm cách luyện chưởng, luyện chiêu, thủ phủ, bộ pháp, cùng chỉ pháp, nội ngoại khinh công, ngạnh công, nhứt nhứt không sót một môn nào.

Mười năm qua, thanh niên áo bố tập luyện làm sao, tiến bộ cách nào, Độc Cô đại thúc không hề biết được.

Nhưng, giờ đây khi thanh niên áo bố xuống thuyền, Độc Cô đại thúc liền xoè tay ấn trên mặt nước, kinh khí bốc ra đẩy chiếc thuyền con lướt nhanh, phút chốc đã đến trung tâm hồ.

Thuyền dừng lại.

Nhận ra sự việc này, có thể bảo rằng Độc Cô đại thúc không biết võ công được chăng?

Độc Cô đại thúc trầm lặng một lúc lâu đoạn thốt:

- Hiền đệ! Con không cha không mẹ cơ khổ điều linh, một mình ẩn náu tại Bạch Mã Sơn Trang, kể sao xiết nỗi đơn quanh lạnh lùng? Con không gia đình tức nhiên không họ, nay ta hỏi con có muốn lấy họ Độc Cô của ta chăng?

Thanh niên đáp nhanh:

- Đại thúc! Tôi có ý đó lâu rồi! Mười năm qua, đại thúc đối xử săn sóc tôi, có khác nào một vị từ phụ?

Độc Cô đại thúc giương đôi mắt sáng kỳ dị, chộp hai tay thanh niên thốt:

- Tốt! Tốt lắm! Từ nay con sẽ có cái tên là Độc Cô Thanh Tùng. Thanh Tùng tượng trưng cho một sự bất hoại qua muôn đời, con thấy thế nào?

Thanh niên áo bố cười thích thú:

- Thì con thấy rằng con cao hứng lắm chứ sao? Độc Cô Thanh Tùng! Một cái tên có vẻ cao ngạo vô cùng! Tự nhiên con thấy cao hứng lắm.

Độc Cô đại thúc gật đầu:

- Chỉ mong con được hài lòng thôi. Giờ, con hãy hướng về mặt hồ tận lực phát một chưởng nội thủy diện cách ba trượng xem sao?

Độc Cô Thanh Tùng từ lúc luyện tập đến nay, thực ra cũng chưa biết rõ nội công mình đã đạt đến mức độ nào.

Chàng nghe Độc Cô đại thúc bảo thế, miệng điểm nụ cười, vận đủ mười thành chân lực hướng về thủy diện cách ba trượng phóng ra một chưởng.

Nào ngờ, không một tiếng động nào phát hiện trên mặt hồ cả.

Trái lại, Độc Cô đại thúc hoảng hồn, hấp tấp bảo:

- Không xong rồi! Lui thuyền lại ngay!

Độc Cô Thanh Tùng không rõ việc gì đã khiến Độc Cô đại thúc khẩn trương như thế, làm theo lời ngay.

Chàng y theo phương pháp của đại thúc, áng tay xuống mặt nước, vận cương khí đẩy lùi thuyền lại hơn mười trượng.

Đúng lúc đó, từ đáy hồ vọng lên những tiếng ầm ì kỳ dị.

Cả hai chưa hết lo ngại, bỗng từ chỗ đích mà Độc Cô Thanh Tùng tung chưởng, nước xoáy tròn một lúc rồi vọt lên không thành cây trụ cao hơn mười trượng, chung quanh cây trụ nước, mặt hồ như cao lên ba thước.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, trở mắt nhìn. Lâu lắm chàng thốt:

- Đại thúc, chắc có quái vật gì dưới đáy hồ, nên nó tác động như thế?

Độc Cô đại thúc tròn xoe đôi mắt nhìn trừng trừng Độc Cô Thanh Tùng, ánh mắt ngời lên kinh dị, y như không tin những gì mục kích là sự thật, đắc ý, đắc chí, y cuồng loạn vì vui sướng, nơi y là cả một sự tương tranh của những y niệm mâu thuẫn, sau cùng y há hốc mồm cười to, cười mãi không thôi.

Lâu lắm, y chấm dứt được tràng cười:

- Hiền đệ! Làm gì có quái vật dưới đáy hồ? Chính ta thật không ngờ!...

Độc Cô Thanh Tùng hỏi:

- Không ngờ làm sao hở đại thúc?

- Chưởng lực của con hùng mạnh đến thế!

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu tỏ vẻ chưa tin hẳn:

- Chưởng lực của con? Có thật như thế không?

Chàng nhìn Độc Cô đại thúc không nháy mắt, chờ một lời xác nhận.

Độc Cô đại thúc chừng như hướng tâm tư về một nẻo xa xăm nào, không quan tâm đến lời của Độc Cô Thanh Tùng. Y theo đuổi một ý niệm vừa nảy nở, chú trọng đến một hình bóng thân yêu, y tự thốt:

- Đại ca! Đại ca! Tâm cơ trù định của đại ca đã có phần thưởng xứng đáng rồi đó!

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ, hỏi ; - Đại thúc nói gì thế? Đại ca nào? Tại sao đại thúc lại nhỏ lệ?

Đúng! Lúc đó Độc Cô đại thúc khóc. Y khóc vì sung sướng, khóc với niềm thỏa mãn trọn vẹn của một sự thành công của thanh niên áo bố, mà y cũng khóc cho sự trọn vẹn của một sự ủy thác nhận lãnh mười năm dài.

Độc Cô đại thúc từ từ quay về Độc Cô Thanh Tùng, toàn thân y rung rung, giọng y rung rung thốt:

- Hiền đệ! Tâm sự của đại thúc ôm ấp mười năm qua, hôm nay đã thanh thỏa rồi, giờ thì chúng ta tạm biệt nhau. Ta đi! Ta muốn đi.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên:

- Đại thúc! Tại sao đại thúc muốn đi? Nơi đây có gì đã làm phật ý đại thúc?

Độc Cô Thanh Tùng nhớ lại, suốt thời gian mười năm, chàng với đại thúc như bóng với hình, đại thúc toan bỏ chàng đi không khác nào gây nên một biến cố lớn lao trên nền trời tình cảm của chàng.

Chàng có ai đâu là người thân ngoài Độc Cô đại thúc? Đại thúc đi rồi, đời cô độc của chàng sẽ lạnh lùng ra sao?

Chàng tủi phận, chàng đau buồn cho số kiếp. Chàng khóc!

Chàng khóc vì số phận khuyết dải đến phủ phàng, một chỗ nương tựa tinh thần duy nhất cũng không còn nữa!

Độc Cô Thanh Tùng tiếp qua tiếng nức:

- Đại thúc! Tiểu đệ là kẻ không cửa không nhà, không cha không mẹ, chỉ có mỗi một đại thúc, đại thúc là tất cả, giờ đại thúc định bỏ đi, tiểu đệ sẽ ra thế nào?

Liệt Mã Cuồng Sanh sống chết ra sao, biết lão có đến nữa hay không đến? Nếu lão không đến, thì đời tiểu đệ kể như vô lai lịch rồi!

Chàng rít lên:

- Không! Đại thúc không đi. Đại thúc không thể đi! Tiểu đệ khổ lắm rồi! Tiểu đệ không muốn khổ nữa!

Độc Cô đại thúc đáp:

- Hiền đệ! Ta biết con sẽ khổ sở, luyến tiếc ta, nhưng con phải nhẫn nại chứ!

Ta biết chắc thế nào Liệt Mã Cuồng Sanh cũng đến, lão đó không phải là kẻ nuốt lời vong hèn đâu.

Y dừng lại, mơ về dĩ vãng đoạn tiếp:

- Từ lúc đoạt hai chiếc Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, Liệt Mã Cuồng Sanh đã trở thành mục tiêu của bao nhiêu người nuôi tham vọng chiếm ngôi vị độc tôn. Dĩ nhiên lão không thể khinh xuất tái nhập giang hồ, huống chi ngày ấy lão đã thọ trọng thương do bọn Hắc Căn Mộng Diện quái khách chín người liên thủ gây nên?

Y kết luận:

- Dù sao đi nữa! Ta quyết chắc lão sẽ đến! Lão phải đến tìm con.

Độc Cô Thanh Tùng gào lên:

- Con phải đi tìm lão! Tìm cho được lão! Nhất định phải như thế!

Độc Cô đại thúc đưa thêm ý kiến:

- Hiền đệ! Còn một sự này nữa, suốt mười năm nay, nhị vị Trang chủ Bạch Mã Sơn Trang đối đãi con trọng hậu, đó là một đại ân, con không bao giờ quên được! Nếu hai công tử có làm điều gì không phải đối với con, con hãy vì hai Trang chủ nhân nhượng đôi phần nhé!

Độc Cô Thanh Tùng long trọng hứa:

- Con sẽ tuân lời đại thúc!

Độc Cô đại thúc trầm ngâm một lúc, cất tiếng thở dài:

- Trong thiên hạ, có cuộc hội họp nào mà không kết thúc bằng sự chia ly?

Nếu ta còn sống, dĩ nhiên còn ngày gặp gỡ.

Y lấy chiếc bọc bằng vải bố trao cho Độc Cô Thanh Tùng, đoạn tiếp nói:

- Chuyển ra đi này, hành tung vô định, ta cũng không biết trước là sẽ về đâu, con hãy an lòng ở lại. Chiếc bao này, ta lưu lại cho con, nhưng con không được mở ra xem trong ấy có những gì từ đây đến canh năm. Qua khỏi canh đó, con muốn làm gì thì làm.

Rồi y cương quyết:

- Hiền điệt tiễn ta một khoảng đường vậy!

Độc Cô Thanh Tùng lại dùng cương khí đưa thuyền sang bờ hồ đối diện, lên bờ đưa Độc Cô đại thúc hơn mười dặm đường, ngậm ngùi chia tay, kẻ đi chen bóng trong đêm mờ, người về nặng trĩu sầu thương.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo bóng Độc Cô đại thúc đến khi mất hút. Chàng trở về thuyền, dùng cương khí đưa thuyền về bến cũ, lần đường trở lại Bạch Mã Sơn Trang.

Bước qua ngưỡng cổng, chàng đứng khựng lại. Chàng kinh ngạc hết sức.

Vào giờ đó, đúng ra trang trại phải chìm sâu trong giấc ngủ say nồng, có chăng chỉ còn những tên trang đinh canh phòng quanh cơ sở. Nhưng nơi đại sảnh, đèn đốt sáng choang, lại có bóng người qua lại.

Càng kinh ngạc hơn nữa là khung cảnh im lìm như tha ma, bầu không khí chùng như nặng đọng nghiêm trang vô tưởng.

Chàng nghĩ ngay đã có biết cố gì xảy ra nơi đây, lúc chàng vắng mặt.

Nhìn gương mặt các gia nô đồng bộc, Độc Cô Thanh Tùng càng lo sợ hơn. Tất cả đều đổi sắc. Họ sợ hãi như sắp đương đầu một tai họa gồm ghê rùng rợn.

Chàng lần đến một tên gia nô có hảo ý với chàng, cất tiếng hỏi:

- Trang trại có biến cố gì nghiêm trọng chẳng?

Tên đó đáp khẽ:

- Có người vừa mang tin đến báo rằng toàn gia hơn mười bốn nhân khẩu của Tuyệt Chương, một nhân vật trong Lục Kỳ, vừa bị hạ sát.

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ:

- Tuyệt Chương toàn gia bị hại, có liên quan gì đến Bạch Mã Sơn Trang?

- Hừ! Không liên quan làm sao được? Người tướng trong Lục Kỳ có ba đã quy ẩn rồi, còn lại ba, giờ Tuyệt Chương cũng bị hạ luôn, thì chỉ còn lại Song Phi Khách tại Bạch Mã Trang thôi!

- Rồi sao nữa?

- Người không thấy được à? Hung thủ hạ sát Tuyệt Chương là muốn tận diệt Lục Kỳ. Ba người quy ẩn kể như không còn đáng sợ nữa, thêm Tuyệt Chương bị sát hại, thì sớm muộn gì chúng chẳng nghĩ đến cách loại trừ Song Phi Khách. Do đó, Trang chủ lại phải lo ngại chứ.

- Nhân huynh có nghe nói ai hạ thủ chẳng?

Tên gia đồng lắc đầu bảo:

- Người vào đấy mà xem!

Độc Cô Thanh Tùng nhìn qua khung cửa sổ, thấy rõ hai Trang chủ ngồi yên lặng, nét mặt đăm chiêu trầm trọng. Hai bên hai Trang chủ có hai vị phu nhân, và sau lưng là Du Văn Tuấn, Du Văn Bân. Có cả Công Tôn Bội Lâm đứng cạnh Công Tôn phu nhân.

Tất cả đều đổ dồn ánh mắt lên chiếc mâm đặt trước mặt.

Trên chiếc mâm có ba tín vật:

Lam Lâm Chủ Thủ, Hắc Thiết Tử Bài, và Bạch Cốt Phan, ba vật trong số năm tín hiệu xuất hiện mười năm về trước, chỉ thiếu Lục Vũ Lệnh và Xích Diệp Phù.

Sau chiếc mâm, hai tên hán tử trung niên mặc y phục màu đen, đang đứng lặng chờ lệnh.

Bầu không khí tại đại sảnh tịch tịch lạ thường.

Hai vị Trang chủ ngồi yên như hai pho tượng gỗ.

Lâu lắm phu nhân Đại Trang chủ Công Tôn Nhạc cất tiếng:

- Tuyệt Chưởng Đồ Long Mai Đại ca toàn gia bị hạ sát hơn mười bốn mạng trong một đêm, chẳng lẽ sự việc xảy ra thảm khốc như thế mà không một ai trông thấy?

Một tên hán tử áo đen cúi mình cung kính đáp:

- Thưa phu nhân! Không một người nào mục kích tấn thảm kịch đó. Cho đến cả ba tín vật này cũng không ai biết nốt là vật gì, của ai?

Đại Trang chủ Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn hỏi:

- Rồi các người tìm thấy ba vật này ở đâu?

Hắc y hán tử qua lời đáp còn cho thấy chưa hết hãi hùng:

- Chiếc Hắc Thiết Tử Bài treo nơi cửa chánh, thanh Lam Lâm Chủ Thủ cắm phập trên trần nhà, còn lá Bạch Cốt Phan thì ghim trên lư hương.

Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn đột nhiên quát lên:

- Tên ma đầu ác độc khả ố!

Câu quát của Đại Trang chủ vừa dứt, một trận quái phong không rõ phát xuất từ đâu, quét qua phòng đại sảnh, tạo thành một con trốt lốc xoay tròn, con trốt lốc di động vụt vù, trong khoảnh khắc thối tất ngấm mười hai ngọn bạch lập.

Gian đại sảnh đột nhiên tối om.

Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn và Thương Minh Khách Du Tuần Tòng hét to:

- Đề phòng ám khí!

Hai lão hiệp khách đã vút mình lên không, bỏ trống hai chiếc ghế ngồi. Đồng thời hai tiếng rú vang lên, kế tiếp là hai tiếng ặc ặc.

Công Tôn phu nhân hét lớn:

- Đánh!

Hai phu nhân, Công Tôn Bội Lâm, Du Văn Tuấn, và Du Văn Bân nhứt loạt vừa tung kinh phong vừa lao vút lên đỉnh nhà.

Nhìn thấy tất cả đều bình an, Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn vững tâm, hướng xuống đại sảnh hét to:

- Loài chuột ở phương nào đến, đang đêm đột nhập Bạch Mã Trang, hãy xưng tên và chường mặt xem nào!

Thay lời đáp, mấy tiếng cười hắc hắc từ đại sảnh vọng lên đỉnh nhà, rồi thì như một vì sao đổi ngôi, một điểm sáng bay vòng đại sảnh một lượt, mười hai ngọn bạch lập cháy sáng trở lại.

Gian đại sảnh chói lọi huy hoàng như không có gì vừa xảy ra.

Nhưng hai tên hắc y hán tử thì thất khiếu ra huyết, đã chết ngay từ đầu.

Những gia nô đồng bộc nấp chỗ kín đáo, tò mò theo dõi diễn biến tại đại sảnh đều xám mặt, mất thần. Họ sợ hãi quá vội về phòng ngay, nằm co chân trên giường mà run như cây sậy.

Đèn đã cháy lại rồi, Lăng Tiêu Khách và Thương Minh Khách phi thân quan sát một vòng quanh đại sảnh. Ngoài cái chết của hai hắc y hán tử, không có gì khác lạ xảy ra.

Cả hai nhìn nhau. Thương Minh Khách khê bảo:

- Ma Vưu Tử định đến Bạch Mã Trang?

Lăng Tiêu Khách tỏ vẻ hoài nghi:

- Chưa đích xác lắm! Nhưng rất có thể là lão ấy chứ không ai khác nữa! Lão đệ xem, thuật khinh công của ta, khắp giang hồ đã chắc gì có mấy tay sánh kịp, thế mà kẻ vừa đột nhập lại trên ta một bậc. Nếu không là lão ấy, thì làm gì Tuyệt Chương Đồ Long Mai huynh chịu thảm tử?

Lúc đó hai phu nhân và ba công tử tiểu thơ đã xuống đại sảnh cả rồi. Du phu nhân nói:

- Hai người có nhìn rõ kẻ đột nhập chẳng?

Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhận lắc đầu, toan nói gì, bỗng lão nhìn ra ngoài đại sảnh, vừa lúc đó, một người chạy như bay vào, tay cầm một chiếc thiết bài đen xì.

Người đó không ai khác lạ, chính là Độc Cô Thanh Tùng, trên mặt chàng còn lộ vẻ bức tức hần học.

Trông thấy chiếc thiết bài, Lăng Tiêu Khách biến sắc. Lão chạy tới đón đầu, đưa tay chụp vội chiếc thiết bài, lão thoáng nhìn qua liền kêu lên:

- Hắc Thiết Tử Bài! Hắc Thiết Tử Bài!

Lão ngẩng nhìn Độc Cô Thanh Tùng:

- Ngươi nhặt vật này ở đâu?

Độc Cô Thanh Tùng đáp:

- Nơi cửa chánh trang trại!

Cầm chiếc Hắc Thiết Tử Bài, Lăng Tiêu Khách tay rung rung...

Chiếc Hắc Thiết Tử Bài xuất hiện tại Bạch Mã Sơn Trang thì nơi đây sớm muộn gì cũng phải có xảy ra trường lưu huyết.

Những nhân mạng tại Bạch Mã Sơn Trang sẽ trải qua kiếp vận hải hùng, mà sự sanh tử tồn vong chưa biết sao lượng định được.

Dĩ nhiên trước hiểm họa cháy mảy, bảo sao hai Trang chủ không lo ngại? Sự lo ngại có tánh cách khẩn trương, điều quan trọng là phải quyết định cấp tốc thái độ cũng như phương tiện ứng biết bất ngờ.

Mồ hôi rịn trán đã kết tụ thành hạt, hai Trang chủ sống những phút giây lo lắng nhứt suốt cuộc đời hành hiệp. Đột nhiên, Đại Trang chủ quay nhanh người lại, cao giọng thốt:

- Lão đệ, vào xem ngay trên lư hương có cái gì khác lạ chẳng?

Tự lão, lão đã nhún chân nhảy vọt lên cao hơn hai trượng, lại từ đó đảo lộn một vòng, trong thoáng mắt lão đã lên đến trần nhà, rồi vụt trở xuống liền, tay cầm một vật màu lam có chạm hình vẩy cá. Thì ra, đó là một thanh chủy thủ dài độ bảy tấc.

Lão cầm thanh chủy thủ trong tay, gọi với theo Thương Minh Khách:

- Lão đệ! Nơi lư hương có lá Bạch Cốt Phan chẳng?

Lúc đó, Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng đã nhổ lá phan nhỏ cắm trên chiếc lư hương xuống cầm tay. Lão rung giọng đáp:

- Lão ca! Một lá Bạch Cốt Phan!

Thương Minh Khách trở lại chỗ ngồi.

Không khí trầm trọng lạnh lùng. Lâu lắm Lãng Tiêu Khách mới cất tiếng:

- Tuyết Chưởng Đồ Long Mai huynh toàn gia thọ hại, ta vẫn còn ngờ hoặc giả do một mối thù vạ kiếp gì đó. Nhưng giờ đây thì sự nghi ngờ tiêu tan mất, hung thủ chẳng phải là kẻ thù riêng của ai, mà là kẻ thù chung của tất cả võ lâm.

Lão dừng lại một chút đoạn tiếp nói:

- Đúng hơn, kẻ đó coi võ lâm là thù, vậy võ lâm đã làm gì phật ý kẻ đó mà phải gặp kiếp sát hải hùng?

Độc Cô Thanh Tùng im lặng đứng tại một góc nhà, đưa tia mắt sắc nhìn lá Bạch Cốt Phan, chàng thấy như có dạng những chữ gì, chàng muốn lưu ý Trang chủ, nhưng chưa tiện nói ra.

Công Tôn Bội Lâm đã trông thấy như chàng, nàng vội kêu lên:

- Gia Gia! Lá phan có chữ ghi trên ấy!

Công Tôn Nhạn hoài nghi:

- Con có chắc không?

Tuy hỏi thế, lão không chờ Công Tôn Bội Lâm đáp, lão đã cầm chiếc phan lên.

Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng cũng lập tức chú mắt nhìn. Cả hai cùng biến sắc.

Thương Minh Khách hấp tấp thốt:

- Tình thế cấp bách lắm rồi, Đại ca có ý kiến gì chẳng? Định núp trong bóng tối, ta đứng ngoài ánh sáng, địch cố ý ta vô tình, địch bất ngờ, ta lơ lửng, biết làm cách nào ngăn ngừa tai hại được? Tốt hơn ta tạm thời tránh đi, để có đủ thời gian hoạch định kế sách an toàn.

Đôi mắt Lãng Tiêu Khách ánh ngời tia lửa căm hờn, lão rít lên:

- Mấy mươi năm qua, Bạch Mã Sơn Trang thịnh danh lưng lầy giang hồ, chẳng gì cũng đã được võ lâm liệt vào hàng Lục Kỳ, điều đó Lão đệ thừa hiểu, thế tại sao lại có ý nghĩ thoái vị khi Ma Vưu Tử kia vừa thoáng bóng chữ chưa lộ hình? Biết đâu ta sẽ không lầm lạc sâu kế hiểm của chúng, nếu ta hành động hồ đồ hấp tấp? Lão đệ có thể khiếp sợ với sự hăm dọa suông à?

Lão chưa hả tức, hần học tiếp:

- Bạch Mã Sơn Trang này không thể mặc ai muốn khinh lờn mà được!

Thương Minh Khách thoáng có vẻ thẹn, trầm giọng đáp:

- Tiểu đệ lỡ lời, Đại ca bỏ qua cho!

Du Văn Bán đột nhiên hỏi:

- Bá Bá! Lá phan ấy có chữ gì thế?

Lãng Tiêu Khách không đáp, lão theo đuổi giòng tư tưởng tìm phương cách ứng phó tình hình. Lâu lắm, lão vụt ngẩng đầu lên, cương quyết bảo:

- Văn Tuấn, Văn Bán! Hai con lập tức khởi hành, một sang Túc Thiên, một sang Tứ Vương, triệu hồi hai sư huynh các con về đây, ta hẹn trong ba hôm phải trở về, không được chậm trễ.

Lão dạy qua Công Tôn Bội Lâm:

- Phần con, phải hiểu dụ toàn thể trang đinh nhân dịch, tỳ bộc báo cho chúng hay rằng gia trang sắp trải qua tai biến lớn lao, ai muốn đi tị nạn thì đi, tùy chúng muốn cách nào cũng được.

Du Văn Tuấn, Du Văn Bán, Công Tôn Bội Lâm lập tức vào sảnh đường, ai lo việc nấy.

Mấy mươi năm qua, Bạch Mã Sơn Trang yên tĩnh, êm đềm, bỗng một đêm ba tín vật xuất hiện, sóng gió liền theo đó vấy lên, làm tất cả sơn trang kinh hoàng xáo động.

Độc Cô Thanh Tùng không được dự bàn, dự thính, chàng như kẻ bị bỏ rơi.

Chàng lạnh lùng lẳng lặng trở về gian phòng dành cho chàng từ mười năm qua. Chàng không lo ngại những gì đã diễn tiến và sắp diễn tiến tại sơn trang, chàng nhớ đến Độc Cô đại thúc hiện đang lê gót trong đêm tối âm u, trên con đường dài vô định.

Độc Cô đại thúc biết chẳng tai biến tại đây mà vội rời sơn trang ra đi đột ngột, bỏ chàng lại đây với cảnh đơn côi?

Độc Cô đại thúc ra đi ân cần nhủ chàng đừng bao giờ quên ơn trọng của hai Trang chủ đã giúp cơm, giúp áo, giúp nhà cho chàng trong khoảng mười năm dài.

Chàng đâu phải là con người có tâm tính phụ bạc, quên điều ân nghĩa? Dù Độc Cô đại thúc không dặn dò, chàng cũng vẫn nguyện với lòng sẽ báo đáp ân trọng nếu có dịp.

Còn như, hai công tử họ Du kia, dù có khinh bạc chàng, chàng cũng không lấy làm điều. Bởi nhân tình ai lại không thế? Dĩ nhiên, những kẻ không nơi nương tựa vật thể lẫn tinh thần, thì có hy vọng gì được đời hậu đãi?

Chàng không lấy làm điều, tức nhiên chàng không nuôi thù dưỡng oán.

Chàng nhớ đến Liệt Mã Cuồng Sanh, chàng càng thắc mắc hơn. Không rõ vì lý do gì, đã mười năm rồi mà lão ấy không trở lại đây.

Chàng trần trọc mãi.

Có lúc chàng tự hỏi nơi lá phan có những chữ gì khiến Đại Trang chủ quyết định thái độ chớp nhoáng, phân tán Bạch Mã Trang?

Một hành động bất đắc dĩ, Đại Trang chủ không muốn biến cố liên lụy đến kẻ vô cớ, chứ không phải Đại Trang chủ khiếp sợ gì đối phương qua một sự đe dọa không trực tiếp, không rõ rệt.

Lưu ba tín vật tại đây, chưa hẳn tên đại ma đầu nào đó cố tình tận diệt Song Phi Khách. Biết đâu sẽ có điều kiện đổi trao?

Chàng lẩn lộn trên giường, cho đến lúc tiếng gà báo hiệu đêm tàn, chàng vụt chỗi dậy.

Nhìn qua khe cửa, thấy phương Đông đã khởi rạng ánh hồng. Chàng nghĩ rằng đã đến lúc mở chiếc bọc của Độc Cô đại thúc được rồi.

Chàng cho là có lẽ Độc Cô đại thúc muốn lưu lại chàng một kỷ vật làm tin, nhưng nếu đã là kỷ vật thì tại sao chàng lại phải chờ đến canh năm trở đi mới được xem?

Chàng mỉm cười nghĩ Độc Cô đại thúc khéo làm ra vẻ long trọng...

Chàng lần mở chiếc bao...

Nhưng...

Độc Cô Thanh Tùng vừa chạm mắt vào vật trong chiếc bọc, nụ cười tắt hẳn, thân chàng rung rung, mặt chàng xám lại.

Chàng muốn khóc, nhưng lệ không trào ra được, vì ánh mắt đã ngời lên sắc lạnh hải hùng, ngăn chặn suối lòng dồn trở lại đáy sâu.

Chàng trở mắt nhìn những vật trong bọc.

Bảy món tất cả :

Xích Diệp Phù, Lục Vũ Lệnh, Lam Lâm Chủy Thủ, Hắc Thiết Tử Bài, Bạch Cốt Phan và hai chiếc Y Khâm Huyết Thư.

Ngoài ra còn có mảnh giấy do Độc Cô đại thúc viết để lại cho chàng:

” Hiền đệ! Mở chiếc bao này ra rồi, chắc hiền đệ không tránh khỏi kinh hoàng? Hiền đệ tưởng như nằm mộng vì có ngờ đâu mình là con trai của vị đệ nhất kỳ trong số Lục Kỳ, Thánh Kiếm Vũ Sĩ? Hơn nữa,

trong mười năm nay người mà hiền điệt chờ mong trở lại, vẫn ở bên mình hiền điệt không một phút rời xa? Bởi Liệt Mã Cuồng Sanh đã ở bên mình hiền điệt trong cái lốt Độc Cô đại thúc!

Năm tín vật trong bao này là năm sự đe dọa bức bách phụ thân hiền điệt phải ẩn tích mai tung, cho đến hôm nay không ai rõ phụ thân hiền điệt hạ lạc nơi nào, hay đã chết rồi? Sự thực ra sao, đại thúc cũng không biết rõ.

Mười mấy năm trước, đại thúc có đến Linh Vụ Cốc trên Thiên Mục Sơn và phát giác ra năm tín vật này, nhân đó đại thúc cố tìm thân phụ hiền điệt suốt thời gian nhưng không kết quả. Cái công việc đó từ nay hiền điệt phải đảm nhận cho. ” Càng xem mảnh giấy, Độc Cô Thanh Tùng càng tái mặt. Nhưng chàng lẳng đọng mọi nguồn lòng để đọc tiếp:

” Mười năm qua, hiền điệt luyện tập khinh công, chỉ công, chưởng công, chính là những bí quyết ghi trên Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tẩu. Đó là những tuyệt kỹ:

Kinh Điện Phi Hồng, Hàn Man Chỉ, Cửu Âm Thần Công. Còn như Y Khâm Huyết Thư của Mạc Đại Dị Nhân thì không ghi bí quyết võ công, trái lại đó là bức họa đồ bí ẩn, mà hiền điệt cần nghiên cứu sau này, tuyệt đối phải giữ gìn cẩn thận, ngày sau sẽ có lúc thức ngộ..... ” Độc Cô Thanh Tùng nóng nảy đọc nốt đoạn chót:

” Nhân tranh đoạt hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, đại thúc bị chín quái khách Hắc Cân Mông Diện liên thủ đánh trọng thương, do đó công lực của đại thúc bị tiêu diệt, trở thành người thường. Chuyển ra đi này, đại thúc chưa rõ phiêu bạt đến phương trời góc bể nào, nên hậu hội không thể hẹn cùng hiền điệt. Đại thúc chỉ cầu mong hiền điệt tự tiến hơn người, luôn luôn thận trọng tương lai. ” Dưới mảnh giấy có đề tên:

” Đại thúc Độc Cô Tinh ”.

Trước khi thấy mảnh giấy, nhìn vào năm tín vật, Độc Cô Thanh Tùng đã sôi giận rồi. Có lẽ chàng nghĩ rằng năm tín vật đó có liên quan đến Độc Cô đại thúc, nên chàng thương xót cho người phải dấn bước điều linh tiếp nối kiếp đời phiêu bạt.

Chàng muốn nhỏ lệ buồn thương, vừa cảm hận cho bọn ma đầu tàn độc.

Nhưng khi đọc xong mảnh giấy, chàng càng thương cảm nghĩ đến sự hy sinh vô bờ bến của vị lão anh hùng Liệt Mã Cuồng Sanh.

Chàng khóc thật sự. Chàng thổn thức:

- Đại thúc! Tiểu điệt có ngờ đâu đại thúc là Liệt Mã Cuồng Sanh? Thảo nào mà đại thúc chả bảo Liệt Mã Cuồng Sanh thế nào rồi cũng đến! Mười năm bên cạnh nhau, bao nhiêu ân tình, bao nhiêu kỷ niệm. Cái hận tại Thiên Sơn, tiểu điệt nguyện sẽ tìm chín quái khách Hắc Cân Mông Diện báo phục cho đại thúc! Lại còn năm lão đại ma đầu bức bách phụ thân tôi!

Có lẽ trời sắp sáng, bên ngoài đã có tiếng chân người rộn rịp, nhưng không ai thốt lời.

Chàng nghi ngờ lại có sự gì xảy ra sau biến cố giữa đêm. Chàng gói ghém chiếc bao rất kỹ, dấu một nơi, đoạn mở cửa phóng bước ra ngoài.

Vài tên nô bộc đi ngang, chàng chặn lại hỏi, chúng không đáp, mặt lộ vẻ kinh hãi rõ rệt.

Vừa lúc đó, Công Tôn Bội Lâm đi tới. Nàng dù trầm tĩnh đến đâu cũng không dấu nổi vẻ bồn chồn lo ngại.

Trông thấy Độc Cô Thanh Tùng, nàng trầm giọng thốt:

- Đêm hôm, Gia Gia ra lệnh làm sao, tất người có nghe rõ chứ? Người tính cách nào? Ở hay đi?

Độc Cô Thanh Tùng nhìn nàng với ánh mắt kỳ dị, không đáp. Chạm ánh mắt đó, Công Tôn Bội Lâm giật mình, nàng lùi lại hai bước thấp giọng hỏi:

- Người nhìn gì quái dị thế?

Độc Cô Thanh Tùng không đáp luôn hai câu hỏi của nàng, trái lại, chàng hỏi ngược:

- Trong Trang trại xảy ra sự gì quan trọng đây?

Công Tôn Bội Lâm xầm nét mặt, thốt với giọng u buồn:

- Tuần ca và Bán ca, vâng lệnh Gia Gia sang Túc Thiên và Tứ Dương triệu hồi sư huynh, nhưng rồi gia trang chưa được bao nhiêu dặm đường lại bị người ám toán gây trọng thương, cố gắng gượng lắm mới trở về đây được, hiện tại còn trầm bất tỉnh, Gia Gia vừa lo ngại vừa căm giận đấy!

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên:

- Lại cũng do thủ đoạn của tên Ma Vưu Tử?

Công Tôn Bội Lâm gật đầu, đoạn tiếp qua việc khác:

- Ba hôm nữa, chắc Trang viện khó tránh được cơn đại biến. Ta tưởng rằng người nên lánh đi nơi khác là phải. Huống chi, theo chỗ ta thấy Liệt Mã Cuồng Sanh sẽ không bao giờ trở lại đâu, người có chờ đợi đến bao lâu cũng thế!

Độc Cô Thanh Tùng cười nhỏ, thấp giọng đáp:

- Tôi, hơn mười năm qua, nên vai nên vóc tại đây, dù không phải là thân thuộc của Trang chủ, song sự đối đãi khác hẳn bọn gia nô. Nếu Trang viện có biến cố nào, tôi phải đồng vai cộng khổ, chứ ai lại bỏ đi! Tiểu thơ bảo thế có ý tứ gì?

Công Tôn Bội Lâm gật đầu:

- Người có lòng trung hậu biết nghĩ đến Gia Gia nên nhận xét rất đúng. Chứ ngày trước, Gia Gia đã nhận lời gởi gắm của Liệt Mã Cuồng Sanh, người có bao giờ quên được chỗ giao nghị đó, xem khinh người đâu. Nhưng...

- Nhưng làm sao, hử tiểu thơ?

- Bỗng nhiên, biến cố lại hăm dọa Bạch Mã Trang, có thể diễn ra trong giây phút, Gia Gia ngại rằng ai ai cũng phải bận rộn việc mình mà không chiếu liệu đến người được chu đáo như ngày nào. Cho nên ta mới đề nghị với người tạm ẩn mặt một thời gian, khi nào sóng gió lặng yên rồi, sẽ trở về đây sống như cũ.

Công Tôn Bội Lâm thốt xong, không chờ chàng đáp, đi thẳng.

Độc Cô Thanh Tùng cảm kích vô cùng, vội nói với theo:

- Hảo ý của tiểu thơ, tôi không bao giờ quên được. Chẳng những chỉ riêng hôm nay, mà suốt mười năm qua, tôi vẫn hưởng sự biệt đãi đó, thật ân đức của tiểu thơ không nhỏ!

Chàng bước ra khỏi phòng đi lần đến đại sảnh.

Nơi đó, Lăng Tiêu Khách và Thương Minh Khách đang sẵn sóc Du Văn Tuấn và Du Văn Bán.

Độc Cô Thanh Tùng đến gần, có ý xem thương tích của hai công tử nặng nhẹ thế nào. Một lúc sau, chàng đi lần ra cổng trang.

Trọn ngày đó, chàng lê gót khắp những thôn xóm quanh vùng. Chàng lại rong thuyền khắp mặt hồ Bạch Mã, sang đến bờ đối diện, song chẳng tìm thấy gì lạ cả.

Đến lúc hoàng hôn, chàng trở về Trang.

Dù đã biết trước là trong Trang phải có những thay đổi bất ngờ, chàng vẫn kinh ngạc nhận ra rằng hơn nửa số gia nhân đã ra đi. Nhưng người còn lại vẫn đông, song dù sao đi nữa, bộ mặt của Trang vẫn không khỏi được vẻ tiêu điều ít nhiều.

Riêng chàng, chàng tự nghĩ:

vì chàng, vì người, chàng không thể bỏ đi như những kẻ vô trách nhiệm kia, chàng phải ở lại cho tròn ân nghĩa.

Còn có một lý do khác, khiến chàng lưu lại, là chàng muốn thực nghiệm võ công, triệt hạ bọn Ma Vưu Tử, giải tỏa sự lo âu cho Trang chủ.

Độc Cô đại thúc đã bảo phải làm mọi cách để đền đáp ân dưỡng dục cho nhị vị Trang chủ suốt mười năm dài cưu mang, chiếu cố chàng như một người thân.

Chàng không thể nào rút áo ra đi tìm an ninh khi nơi đây còn bao nhiêu người sẵn sàng tiếp đón mọi khổ lụy bất ngờ.

Càng nghĩ, chàng càng nhận thức được bốn phận của chàng phải gánh lấy một phần công việc trong tình hình hiện tại, chống lại bọn Ma Vưu Tử đang hăm dọa mạng sống của Song Phi Khách.

Chàng dùng cơm chiều xong, vào phòng an nghỉ một lúc. Đến đầu canh một, chàng sửa soạn rời phòng ra đi, bỗng có tiếng Công Tôn Bội Lâm bên ngoài nói vọng vào:

- Cửa phòng, người nên khóa chặt lại, không nên mở ra dù có chuyện gì quan trọng đến đâu đấy nhé! Trừ lúc toàn Trang bị hỏa thiêu thì lại khác, dĩ nhiên là người phải chạy lửa!

Độc Cô Thanh Tùng ứng tiếng:

- Đa tạ cô nương chiếu cố! Cô nương an tâm, chắc không có gì đến nỗi đâu!

Chờ cho Công Tôn Bội Lâm đi xa rồi, Độc Cô Thanh Tùng vượt mình qua cửa sổ, khóa trái lại, lần theo bóng tối len đến đại sảnh.

Chàng thấy nhị vị Trang chủ cùng hai vị phu nhân có mặt bên trong. Người nào người nấy sắc diện trầm trọng vô cùng. Mỗi người ngồi trên một chiếc ghế, không ai nói với ai tiếng gì.

Trông vào tình trạng Trang chủ, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy e ngại. Chàng nghĩ tất cả đang lo âu thế này, dĩ nhiên họ phòng bị biến cố xảy ra tiếp nối theo đêm vừa qua. Như vậy, chàng không thể bỏ mặc họ với bất cứ diễn tiến nào, chàng phải quanh quẩn đầu đây phòng tiếp ứng.

Chàng nhìn lên mái tòa đại sảnh, ước độ một thoáng, đoạn phi thân lên, nằm nép nơi một góc mái. Chàng dè dặt từ tiếng động, từ hơi thở, sợ Song Phi Khách phát giác ra thì hành tung bị lộ chán chường.

Trong sảnh đèn đuốc đều tắt. Quanh Trang, cảnh vật im lìm, như chìm trong tử cảnh. Mọi tiếng động đều có thể bị phát giác ngay.

Độc Cô Thanh Tùng nghĩ rằng hai Trang chủ tiên đoán thế nào bọn Lam Lan Chủ Thủ, Hắc Thiết Tử Bài, và Bạch Cốt Phan cũng đến đêm nay để khuấy động tinh thần toàn Trang, nên chuẩn bị đợi chúng tại đại sảnh.

Chàng luôn luôn đảo mắt chung quanh, quan sát động tĩnh.

Canh một qua, canh hai đến. Trống vọng đầu cổng chánh đã điểm hai tiếng.

Rồi canh hai qua. Ba tiếng trống giao canh vừa dứt, đột nhiên nhiều tiếng cười lạnh phát nhẹ vẳng đến tai chàng. Độc Cô Thanh Tùng tự thốt:

- À! Chúng đến!

Chàng vận dụng sẵn sàng Cửu Âm Thần Công chờ xuất thủ. Đôi mắt chàng lại đảo quanh bốn phía không dừng.

Mấy tiếng cười nhẹ tắt hẳn trong khung cảnh tối tăm, im lặng hoàn toàn trở lại.

Đợi một lúc lâu, không thấy gì khác lạ, Độc Cô Thanh Tùng nghi ngờ, cho rằng chàng nghe lầm tiếng xì xào qua cảnh lá với tiếng cười, chứ nếu chúng đã đến thì tại sao chưa xuất đầu lộ diện?

Nhưng, chàng không lầm!

Đúng lúc chàng hoang mang, có tiếng rú kinh hồn vút trong không gian. Yên tĩnh. Kế tiếp là tiếng nữ nhân quát lên liên tục.

Bên dưới đại sảnh, chủ và địch đã xuất thủ giao chiến rồi.

Lòng Độc Cô Thanh Tùng rộn lên vừa lo ngại, vừa nóng nảy. Chàng nên xuống tiếp tay, hay nằm đây chờ biến, đến lúc thật cần cấp mới ra tay?

Dĩ nhiên chàng cần giữ hành tung bí mật, tránh những lời cật vấn lôi thôi khi Trang chủ biết được là chàng có võ công.

Chàng khẽ bấm hai đầu ngón tay vào đòn tay chót, uốn mình một phát, đã vọt lên mái, rồi bò nhanh đến đỉnh nóc. Chàng cử động rất nhẹ, nhẹ hơn chiếc lá rơi.

Lúc đó, bên dưới cuộc giao chiến đã bắt đầu, nên tiếng động nếu có cũng không ai kịp phát giác.

Rồi từ đỉnh nóc, chàng bò lén đến sân lộ thiên phía hậu, nhìn xuống. Đôi mắt nhìn đêm của chàng cực kỳ tinh diệu, chàng nhìn rất rõ, không sót một vật nào bên trong đại sảnh.

Trang chủ, mỗi cặp vợ chồng đầu lưng vào nhau, mặt hướng ra ngoài, liên tục múa chưởng.

Tiếng gió quyện ào ào, chừng như sắp cuốn bay cả đồ vật trang trí.

Ba tên vận y phụ màu lam, màu đen, màu trắng bên ngoài công vào, bốn Trang chủ phụ phụ bên trong đánh ra.

Càng đánh, địch càng hăng. Càng đánh, Trang chủ bốn người càng xút, mồ hôi xuất ra đầm cả y phục.

Dần dần, địch công, chủ thủ, mà thủ rất chặt vật, khó khăn. Họ bị dồn ép rõ ràng, không còn đỡ chiêu thế gì được nữa.

Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến mảnh giấy lưu bút của Liệt Mã Cuồng Sanh, chàng cảm hận bọn Lam Hắc Bạch ma đầu này. Chúng đã làm điều đứng song thân chàng xưa kia, rồi giờ chúng xuất hiện toan làm điều đứng những người ân của chàng.

Chàng bật cười nhẹ, toan buông mình xuống, thi triển Cửu Âm Thần Công của Đông Hải Kỳ Tẩu giải nạn cho Trang chủ, hạ ba tên kia cho hả giận.

Song, đột nhiên lúc đó, một thiếu nữ từ bên ngoài chạy vào hét to:

- Ma Vương Tử, Bạch Mã Trang có thù hận gì với bọn người, vô cớ đến đây sanh sự? Cô nương các người sẽ không dung đâu!

Lăng Tiêu Khách trông thấy, cả kinh la lên:

- Lâm nhi! Tránh ra mau! Chốn này không phải là nơi con có mặt.

Độc Cô Thanh Tùng cũng hoảng kinh. Công Tôn Bội Lâm đâu phải là đối thủ của chúng? Không khéo nàng sẽ bị nguy mất.

Làm thế nào?

Tiếng hét của Lăng Tiêu Khách đã muện rồi.

Người áo lam cười lớn, thân pháp của y trên hắc Lăng Tiêu Khách, dĩ nhiên là y xem Bội Lâm ra gì?

Y liền nhào người tới, nhanh không thể tưởng.

Về phần vợ chồng Lăng Tiêu Khách, sự xuất hiện của Bội Lâm gây kinh hãi cho cả hai, do đó tâm thần họ có phần nào phân tán, thể thủ đã yếu, càng yếu thêm, để nhiều sơ hở.

Thừa dịp đó, người áo đen và người áo trắng không để chậm một giây, đồng cười lên một tiếng, rồi đồng một loạt nhào tới.

Cái chết trong đường tơ kẽ tóc, lại cảm chắc về phần Trang chủ dù có võ công huyền diệu đến đâu, trong tình trạng lửa cháy mây này cũng không thể xoay chiều cục diện, chuyển biến thế cờ nổi.

Nhưng...

Đã có Độc Cô Thanh Tùng.

Từ nơi cây xuyên ngang của mái sân lộ thiên, một bóng người lao vút xuống cục trường lẹ hơn ánh chớp của tinh tú.

Bóng đỏ vừa tới nơi, trước hết quật ngang bóng lam đang dồn Công Tôn Bội Lâm vào thế cùng. Bóng lam hự lên một tiếng. Tiếng hự chưa dứt, tiếp nối theo hai tiếng hự khác. Bóng đỏ hạ xong người áo lam, quật trở sang người áo đen và người áo trắng, nhanh không thể tưởng.

Ba xác người chưa ngã xuống đất thì bóng bí mật đã xẹt trở lên xuyên mái sân lộ đỉnh.

Ngần ấy diễn tiến chỉ cần một thời gian nháy mắt.

Hai Trang chủ, hai phu nhân, và Công Tôn Bội Lâm tưởng chừng như thượng đế vừa ban xuống một nhiệm màu. Họ ngỡ ngẩn trước một sự thực mà họ vẫn ngỡ mãi là ảo ảnh.

Khung cảnh im lặng như cũ. Khắp Trang viện chìm trong tịch mịch.

Ba xác chết nằm sóng sượt trên ba vũng máu, mùi tanh bốc lên lợm giọng.

Gia đình Trang chủ năm người còn thở hổn hển. Họ chưa hoàn hồn. Lâu lắm Lăng Tiêu Khách buột miệng thở dài:

- Nếu không có vị cao nhân kỳ bí xuất hiện kịp thời, thì chúng ta còn gì? Thịnh danh chúng ta còn gì? Song Phi Khách sẽ bị xóa tên trên giang hồ bằng một vết máu!

Công Tôn Bội Lâm tiếp nối:

- Vị cao nhân đó, đã giải nạn cho chúng ta, cứ sao lại lẩn đi không xuất hiện?

Lăng Tiêu Khách lại thở dài:

- Người đó công lực cao thâm huyền diệu, y phải có cuộc sống siêu thoát, thì còn chường mặt làm gì nữa? Hừ! Chỉ trong nháy mắt, hạ sát cùng một loạt cả ba tên ma đầu lợi hại, rất tiếc là ta không được hân hạnh tiếp xúc.

Lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng còn bám sát trên cây xuyên. Chàng nghe rõ hết.

Chàng than thầm:

- Trang chủ! Trang chủ! Trang chủ chưa biết được cao nhân đó đâu? Trang chủ gọi nó là cao nhân? Trang chủ trọng vọng nó? Trang chủ ơi! Nó là tên ăn hột cơm mặc manh áo của Trang chủ suốt mười năm dài, chẳng những đêm nay thôi, nó sẽ còn xuất hiện bí mật như thế này bên cạnh Trang chủ cho đến khi nào sóng lặng gió êm!

Trong thâm tâm, Độc Cô Thanh Tùng được an ủi phần nào, vì ân áo cơm thời gian qua đã có dịp đáp đền trong muôn một.

Dù người trong cuộc không hiểu, trời đất đã hiểu, như vậy rất đủ lắm rồi.

Chàng nhìn ba xác chết nằm phoir trên nền sảnh.

Ba người hôm nay, bao nhiêu ngày mai, ngày kia, và còn bao nhiêu nữa, đến bao giờ nữa?

Bên dưới, Trang chủ đã cho lên đèn sáng tỏ.

Ba xác chết trong ba màu áo, đều có vuông khăn bịt mặt. Người áo lam còn cầm Lam Lâm Chủy Thủ, người áo trắng có lá Bạch Cốt Phan, còn người áo đen cầm chiếc Hắc Thiết Tử Bài.

Công Tôn Bội Lâm hạ thấp giọng:

- Chúng? Ba tên ma đầu!

Lăng Tiêu Khách bước tới, đưa tay gỡ vuông khăn mặt của người áo lam...

Lão kinh ngạc kêu a lên một tiếng. Lão không thể ngờ!

Xác chết là một thanh niên không quá hai mươi tuổi. Một thanh niên tuấn tú khôi ngô, gương mặt thông minh đỉnh ngộ.

Thương Minh Khách đến bên hai xác chết kia, lật ngược hai vuông khăn bịt mặt.

Vẫn như xác trước, hai xác chết là một đôi thanh niên đồng lứa tuổi dưới hai mươi, cũng tuấn tú khôi ngô, thông minh đĩnh ngộ.

Một phát giác khuấy động tâm tư Song Phi Khách còn hơn biến cố vừa qua.

Họ không ngờ!

Bọn ma đầu có bao nhiêu nhân số? Chúng chỉ có ngần ấy tuổi sao?

Do sự phát giác này, Song Phi Khách hiểu ngay chúng là những thuộc hạ, còn những tay đầu đàn thì bí ẩn hành tung không thể tìm hiểu nổi.

Thuộc hạ mà lại có bản lĩnh áp đảo cả Song Phi Khách có cả hai vị phụ nhân trợ giúp?

Hẳn nhiên, chủ nhân phải là hạng thượng đẳng võ lâm, tài nghệ siêu huyền nhập diệu.

Thảo nào mà Tuyết Chưởng Đồ Long Mai lão hiệp không táng mạng vì chúng?

Lăng Tiêu Khách lại nghĩ:

- Những thảm án năm xưa từ Ngọn Môn Quan đến Thiên Sơn, hẳn không phải do bọn này gây nên, bởi lúc ấy chúng bắt quá chỉ độ chín mười tuổi là cùng.

Nếu không phải chúng, thì phải có kẻ khác cao siêu hơn, trong bọn chúng thực hành thủ đoạn.

Những nhân vật đứng đầu bọn Lam Lâm Chủy Thủ, Hắc Thiết Tử Bài, và Bạch Cốt Phan tất phải thuộc hàng tiền bối, võ công không thể lường được.

Song Phi Khách lật sấp ba thi thể xuống, cốt tìm một dấu vết gì khác lạ, có thể hướng dẫn sự suy diễn của họ sát với thực tế hơn.

Họ phát giác ra Lam Y Nhân bị chưởng kích tử, bên ngoài thì toàn vẹn thi thể, nhưng bên trong thì ngũ tạng lục phủ nát nhừ. Còn Hắc Bạch Y Nhân thì bị chỉ lực xuyên ngực và bụng.

Thương Minh Khách lắc đầu:

- Võ công đến mức độ này thì không lượng vào đâu được nữa! Vừa độc mà vừa đến nhanh khiếp!

Độc Cô Thanh Tùng nằm yên trên xuyên nhà, nói thầm:

- Nhị Trang chủ cho rằng tiểu diệt xuất thủ tàn độc kể ra cũng đúng đấy!

Song đối với hành động tàn độc của bọn chúng, thì có thấm vào đâu? Nếu để chúng sống sót, thì chúng còn gây tai hại cho giang hồ đến bao giờ mới dứt?

Lăng Tiêu Khách bỗng gọi:

- Lão đệ! Xem kỹ trên mình chúng còn gì khác lạ chẳng?

Thương Minh Khách quan sát xong, đáp:

- Có một dấu đỏ như máu, hình đầu lâu bằng móng tay!

Lăng Tiêu Khách hỏi:

- Lão đệ có biết nhân vật lưu ký hiệu như thế chẳng?

- Không hề nghe nói đến việc đó!

Độc Cô Thanh Tùng thấy đã đến lúc trở về phòng, sợ Ổ lâu bị phát giác ra thì nguy mất.

Nhưng, đột nhiên lúc đó, bên ngoài có tiếng hú vọng vút cao rùng rợn. Tiếng hú như tiếng quỷ gọi hồn oan.

Lăng Tiêu Khách trầm nét mặt, cử tay phát một chưởng đánh tắt mấy ngọc bạch lạp. Toà đại sảnh lại chìm trong đêm tối.

Lăng Tiêu Khách đề cao cảnh giác Nhị Trang chủ và hai vị phụ nhân:

- Bọn Ma Vương Tử này quỷ quyệt gian ngoa vô tướng, không thể xem thường được đâu. Dù đợt đầu, chúng đã bị hạ sát cả, nhưng đến đợt hai này, có thể là những tay cao cường hơn, mình nên lượng sức mình tùy cơ ứng biến, nếu cứ mỗi người đều hành động theo khí quyết thì hỏng cả đại cuộc đấy. Vậy, mình nên tạm nhượng chúng một phen.

Tất cả đều chạy về góc Bắc tòa đại sảnh, phi thân lên trần nhà ẩn nấp, xem động tĩnh.

Vừa lúc đó, tiếng hú lại vang lên, gần hơn, chùng như cách tòa đại sảnh không bao xa.

Tiếp theo tiếng hú, có giọng nói oang oang như nơi đây là lãnh địa riêng của chúng:

- Bạch Mã Trang Song Phi Khách nghe đây! Hiện nay giang hồ đã có chủ bốn phương đều theo về, chỉ còn hai người danh tự tôn tự đại xưng Kỳ như thế thì vô lý lắm!

Biết điều hãy hủy diệt Bạch Mã Trang, tìm nơi hoang vắng ẩn cư vĩnh viễn, không được tái nhập giang hồ. Như vậy may ra còn có thể bảo toàn kiếp sống thừa. Nếu không, Trang sẽ bị hủy, người sẽ bị diệt đấy!

Giọng nói gần mạnh:

- Và chỉ đêm nay thôi, máu sẽ chảy cuốn trôi cả tòa Trang viện của các người.

Tiếng cuối cùng buông đứt, ba tiếng soạt vang lên tiếp theo, hiện ra ba bóng lam, đen, trắng, cao ốm, mặt bao kín bằng vuông lụa đen.

Ba bóng đó tiến vào đại sảnh.

Chúng chạm mắt vào ba thi thể còn phơi bày trên nền, giật mình dừng chân lại. Trong thoáng mắt chúng đã hiểu những gì xảy ra.

Chúng bật cười ghê rợn, đoạn cúi xuống, trắng công trắng, lam bé lam, đen mang đen, vác xác đồng bọn lui ra.

Một bóng thốt:

- Cửu Long Đàn, Bạch Cốt Đàn, nhị vị đại huynh nghe tôi nói đây, sư đệ của tôi trúng phải Cửu Âm Thần Công của Đông Hải Kỳ Tẩu đấy!

Bóng trắng và bóng đen cùng ọ lên một tiếng.

Dù trong đêm tối, Độc Cô Thanh Tùng cũng thấy rõ cả ba cùng rùng mình kinh hãi, song chỉ một thoáng thôi.

Một bóng đáp:

- Đã thế, thì hai sư đệ kia chắc là trúng Hàn Man Chỉ rồi chứ gì nữa?

Bóng thứ ba tiếp nối:

- Đông Hải Kỳ Tẩu đã chết hơi mười năm rồi trên Thiên Sơn, làm gì xuất hiện đêm nay tại Bạch Mã Trang ngăn trở hành động của chúng ta được? Chỉ có Liệt Mã Cuồng Sanh thôi, vì lão ấy năm xưa đã chiếm hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, luyện thành tuyệt kỹ, công nhiên sát hại bọn ta.

Có tiếng hỏi:

- Trước tình thế này, chúng ta phải làm sao?

- Tạm thời bỏ qua việc Song Phi Khách, về ngay căn cứ báo cáo với ân sư, chờ định đoạt sẽ thi hành.

Độc Cô Thanh Tùng nghe chúng kháo chuyện với nhau, biết ngay là chúng thuộc ba Đàn riêng biệt:

Bạch Cốt Đàn, Hắc Thiết Đàn, và Cửu Long Đàn. Chúng không hề biết mặt biết tên nhau trước khi lãnh lĩnh của Đàn chủ phân phó. Chúng hành động chung nhau mà chỉ gọi nhau bằng biệt danh của mỗi Đàn, và nhìn vào sắc áo để nhận nhau.

Vậy ra, chúng không ở chung?

Nhưng chàng có cần gì suy nghĩ dông dài?

Đội chúng lui ra khỏi tòa đại sảnh, chàng liền băng mình theo sát.

Thoạt tiên, chàng định hạ sát tất cả ba mạng như lần trước, song nghĩ lại, cần phải chờ một tên sống sót, cho nó chạy đi, chàng sẽ theo dấu tìm đến tận sào huyệt.

Cả ba đã vượt qua cổng ngoài của Bạch Mã Trang. Cả ba liền rẽ nhau, mỗi tên chạy về một ngả. Chính chỗ đó, Độc Cô Thanh Tùng không nghĩ đến.

Sợ chậm trễ sẽ không thể thực hành ý định, Độc Cô Thanh Tùng thi triển ngay thuật khinh công Kinh Điện Phi Hồng, thân pháp trở thành cơn lốc cuốn nhanh đuổi theo, tà áo phất trong gió bật tiếng soạt soạt.

Bóng đen đang công vác đồng bọn chạy đi, nghe tiếng động phía sau, kinh ngạc vô cùng. Hắn toan quay đầu nhìn lại thì nhanh như chớp một bóng người từ không trung rơi xuống, chắn trước mặt.

Kinh Điện Phi Hồng là thuật khinh công của hàng thượng đẳng võ lâm, thân pháp nhích động, tà áo phất gió là đến nơi liền, như làn điện xẹt, nên dù phát ra tiếng động mà đối phương vẫn không trở tay kịp.

Bóng đen cũng không phải tay vừa. Đang chạy nhanh như thế, hắn dừng lại dễ dàng, hơn nữa hắn lùi lại hơn trượng.

Hắn quát khê:

- Tiểu tử muốn chết chứ?

Có lẽ bóng đen đã đoán người qua võ công vừa thi triển, hắn quát thế, giọng của hắn có phần gượng gạo, hắn lùi lại, lùi lại mãi.

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng bước tới chàng gần từng tiếng:

- Người anh em trong Cửu Long Đàn ơi, tôi nào có muốn chết bao giờ?

- Vậy mi muốn gì?

- Tôi muốn người anh em nói sự thật cho tôi nghe, có như vậy người anh em mới thoát chết.

Chàng thốt hòa hường, nhưng âm thanh có cái uy lực mãnh liệt, thừa bức bách đối phương phải làm theo ý muốn của chàng.

Bóng đen nhìn chàng từ đầu xuống chân, thấy chàng vóc nhỏ, tuổi nhỏ, vận áo bố, không có gì xuất sắc. Hắn cho rằng vị tất chàng có thể làm gì hắn nổi?

Hắn khinh thường, lấy lại bình tĩnh, bật cười hắc hắc. Đột nhiên, hắn lấy trong người ra chiếc Hắc Thiết Tử Bài đưa lên ngang mặt Độc Cô Thanh Tùng, cao ngạo thốt:

- Tiểu tử! Đáng lý ta cần phải hóa kiếp mi ngay để sửa trị tội buông lời xúc phạm trước mặt ta, song đêm nay ta có việc khẩn cấp, không thể vì mi mà phí mất thì giờ. Ta tạm tha cho mi sống thêm mấy hôm nữa đấy! Hãy tránh cho ta đi!

Hắn chiếu chiếc Hắc Thiết Tử Bài tới gần hơn:

- Mi biết vật gì đây không?

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh:

- Hắc Thiết Tử Bài phải không?

Bóng đen thoáng giật mình, song hắn không mất bình tĩnh:

- Đã biết là vật gì rồi, sao không tránh cho ta đi?

Độc Cô Thanh Tùng không đáp. Chàng nhích đôi chân một chút, bóng đen chỉ kịp kêu rú lên một tiếng, chiếc Hắc Thiết Tử Bài đã nằm gọn trong tay chàng rồi.

Thi triển Kinh Điện Phi Hồng bộ pháp đoạt chiếc Hắc Thiết Tử Bài, huyền ảo như bóng ma, Độc Cô Thanh Tùng quăng xuống đất, trầm giọng thốt:

- Người anh em trong Cửu Long Đàn nên biết điều một chút...

Bóng đen đã hoảng sợ mất thần trước thân pháp kỳ diệu của chàng. Hắn lùi lại ba bước xa, hấp tấp hỏi:

- Mi muốn gì mà hỏi ta như thế?

- Ân sư của người anh em là nhân vật nào? Cửu Long Đàn là bang phái gì trong võ lâm? Tổng đàn đặt tại đâu? Nên khai thật cho ta biết đi, bằng không thì hãy nhìn xác chết trên lưng người làm gương.

Bóng đen chưa hết sợ lạnh người không đáp.

Một thoáng sau, hắn đặt xác chết của đồng bọn xuống đất, nhưng vẫn bất động.

Có lẽ hắn toan cởi gánh nặng cho được nhẹ nhàng để chạy đi chăng?

Độc Cô Thanh Tùng dần từng tiếng:

- Người không đáp à? Hừ! Đừng toan chạy, không thoát khỏi tay ta đâu?

Hắn vẫn không đáp. Hắn đưa tay lật ngược chiếc khăn bao mặt đổ nửa phần, bày bộ mặt cực kỳ hung ác, trông hắn vào độ trung niên thôi.

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị, không rõ hắn làm thế có dụng ý gì?

Đột nhiên, hắn hét lên một tiếng. Hắn buông mạnh tay xuống, rồi quật trở lên, một luồng âm phong cuốn vút đến trùm phủ Độc Cô Thanh Tùng.

Lối xuất chưởng đó cực kỳ âm độc, nhanh vô tưởng.

Nhưng hắn đã gặp Độc Cô Thanh Tùng.

Mười năm luyện tập võ công, chàng có thể phát kinh đạo tùy theo ý hơn là cử động. Vừa thấy bóng đen vung tay, chàng khẽ đưa cánh tay hữu lên, Cửu Âm Thần Công đã vút ra liền.

Phát âm phong công địch, âm phong chưa tới địch mà địch đã phản ứng nhanh hơn, bóng đen biết không thể thủ thắng nổi, hắn toan rút tay về, nhưng chậm mất rồi.

Bùng!...

Hắn kêu rú lên, mồm học máu, toàn thân run lên như cây sậy, lấp bắp thốt:

- Mi là...Liệt...Mã...

Hắn ngã xuống tắt thở.

Theo đuổi bóng đen đến đây, không thu lượm chi tiết nào, đành phải giết chết đối phương, Độc Cô Thanh Tùng mất hứng, trở về Trang viện.

Vào phòng, chàng nghĩ ngợi mãi không sao ngủ được.

Giây lâu, chàng như đã nghĩ ra được điều gì, mặt thoáng lộ vẻ vui, lấy giấy bút thảo mấy hàng, đoạn ra phòng, trong thoáng mắt mất dạng.

3. Hùng Oai Dấy Động

Tiếng gõ cửa phòng bên ngoài làm gián đoạn cuộc vận công điều tức bên trong của Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng vừa đứng lên, thì Công Tôn Bội Lâm đã gọi:

- Dậy đi chứ! Nhanh lên! Gia Gia đang đợi đấy!

Độc Cô Thanh Tùng cười tươi, chàng rất vui mỗi khi tiếp chuyện với Công Tôn Bội Lâm.

Chàng đáp:

- Tiểu thư đó phải không? Từ nay, tôi đã có tên họ rồi đấy nhé!

Bội Lâm hỏi:

- Tên gì thế? Có đẹp không?

- Độc Cô Thanh Tùng, còn đẹp hay không, tùy tiểu thơ nghĩ.

- Ai đặt cho người?

- Liệt Mã...không! Độc Cô đại thúc đặt cho tôi đấy. Độc Cô là họ của đại thúc, còn tên thì Thanh Tùng.

- Vậy ông Độc Cô Thanh Tùng ơi, ông mau mau đến gặp Gia Gia tôi đi!

Nàng vừa dục vừa đùa mấy tiếng, Độc Cô Thanh Tùng thích thú vô cùng.

Chàng cảm thấy Công Tôn Bội Lâm không bao giờ có ác ý với chàng, khác hẳn hai công tử họ Du.

Chàng đã hiểu lý do khiến Trang chủ bảo nàng đến đây gọi chàng. Lý do đó, là mảnh giấy chàng đã viết đêm vừa qua.

Trang chủ sẽ nói với chàng rằng Liệt Mã Cuồng Sanh có đến, lưu bút tích lại, bảo Song Phi Khách tạm thời ẩn mặt nơi khác...

Chàng ra khỏi phòng, theo Công Tôn Bội Lâm thẳng đến sảnh đường.

Hai Trang chủ có mặt tại đây cả hai, trở mắt nhìn chàng. Độc Cô Thanh Tùng bước tới cúi đầu chào:

- Trang chủ!

Song Phi Khách gật đầu. Lãng Tiêu Khách cất tiếng:

- Ta cho gọi người đến đây, để báo cho người biết là Liệt Mã Cuồng Sanh đã xuất hiện trên giang hồ. Ba đại ma đầu thủ lãnh bọn Bạch Cốt Phan, Lam Lâm Chủy Thủ, và Hắc Thiết Tử Bài hẹn ước với người, đêm nay sẽ gặp nhau tại ngoài cửa Đông thành Túc Thiên, cùng phân cao thấp.

Độc Cô Thanh Tùng hoảng kinh.

Việc Liệt Mã Cuồng Sanh tái xuất giang hồ thì chàng không lạ, vì chính chàng đã tạo sự xuất hiện qua mảnh giấy mà chàng đã viết và tìm cách lưu lại đại sảnh đêm rồi. Nhưng việc mà Tam Ma thách đấu thì chàng tuyệt nhiên không hay biết!

Tuy vậy, chàng không dám biểu lộ một cảm tưởng nào rõ rệt về cái tin vừa được nghe, chàng thấp giọng nói:

- Đa tạ trang chủ chiếu cố đến thân này. Dám xin Trang chủ cho biết tin đó từ đâu mà có?

Thương Minh Khách thoáng lộ sắc giận, thốt:

- Liệt Mã Cuồng Sanh đối với Bạch Mã Trang nào phải là chỗ xa lạ gì, tại sao đã xuất hiện nơi đây mà không chịu gặp nhau, lại còn bày chi trò lưu bút tích? Ba tín vật của ác ma treo nhan nhân nơi chiếc tháp bầy từng tại Vạn Phật Tự, đã gây chấn động toàn diện Túc Thiên Thành. Việc xảy ra quan trọng như thế, lại chẳng hề cho nhau hay biết, thế có ức chẳng?

Độc Cô Thanh Tùng dù có ý kiến gì cũng không dám tỏ lộ, sợ nhị vị Trang chủ khám phá hành động của mình mà thành bẽ bàng, chàng phải giả vờ hỏi:

- Mảnh giấy đêm qua nói thế nào, Trang chủ có thể cho tiểu sanh được biết chăng?

Lãng Tiêu Khách và Thương Minh Khách cùng nhìn nhau, có vẻ thẹn.

Chàng đã biết cả hai nghĩ đến việc gì rồi.

Chàng thâm tưởng, nếu chàng có khuyên hai vị Trang chủ tạm thời di cư nơi khác, đó chẳng qua chàng quá lo ngại cho sự an toàn nơi đây bị hãm dọa từng giây từng phút, chứ chàng đâu có ý khinh thường bản lãnh của Song Phi Khách, cho cả hai thua kém bọn Tam Ma? Bởi dù sao dè dặt thì luôn bao giờ cũng tránh được lo, mà đề phòng thì ít sợ.

Song Phi Khách cùng một loạt lắc đầu, cùng một loạt đáp:

- Bỏ đi việc ấy là hơn. Đêm nay, hai chúng ta sẽ mang người đến Túc Thiên gặp Liệt Mã Cuồng Sanh.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, chàng lại lắc đầu:

- Không đâu! Trang chủ đừng làm thế. Việc đó tiểu sanh có thể tự mình lo lấy, hà tất hai Trang chủ phải phân tán, lo việc khác trong lúc cần chú trọng đến cuộc bảo vệ Bạch Mã Trang? Ân nuôi dưỡng suốt mười năm dài, tiểu sanh chưa biết phải làm sao báo đền trong muôn một, giờ đâu dám làm nhọc lòng Trang chủ thêm!

Công Tôn Bội Lâm đột nhiên chen vào:

- Tôi tưởng cần cho Gia Gia đưa người đi lắm chứ? Người có tập luyện võ công đâu, nếu đến Túc Thiên, lỡ xảy ra việc gì, thì làm sao tự vệ được? Huống chi, Liệt Mã Cuồng Sanh sẽ trách cứ Gia Gia không hết lòng chiếu cố người?.. Người đừng tưởng cuộc thách đấu tại Vạn Phật Tự đêm nay, ai cũng có thể đến xem, nhất là những kẻ như người không hề biết tí võ công.

Độc Cô Thanh Tùng vô cùng cảm kích lòng sốt sắng chu toàn của tiểu thơ họ Công Tôn, chàng đáp:

- Dù có ra sao đi nữa, tôi vẫn phải tìm cho gặp được người, và không dám làm nhọc đến nhị vị Trang chủ. Tuy không có võ công, song có một tấm lòng thành, trời đất sẽ chiếu giám mà hộ trì tôi, vì dù có chết, thần chết chứ lòng thành không chết.

Lăng Tiêu Khách trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc lâu, gật đầu:

- Phải lắm! Phải lắm! Thanh niên chí tại bốn phương, dù đến đây mà người không được gặp Liệt Mã Cuồng Sanh, chuyến đi này cũng mở rộng tầm mắt giang hồ vậy!

Dừng lại một chút, Trang chủ tiếp nói:

- Bạch Mã Trang sẽ dời đến bên cạnh Hồng Trạch Hồ. Nếu không gặp Liệt Mã Cuồng Sanh, người hãy đến nơi mới, đừng trở về đây vô ích. Người hãy nhớ đây, Hồng Trạch Hồ!

Độc Cô Thanh Tùng thấy Trang chủ bỏ ý định đưa chàng đi Túc Thiên, chàng mừng ra mặt.

Chàng mừng hơn nữa là chàng đã thuyết phục được cho Trang chủ chịu tị ẩn bọn Tam Ma. Chàng không ngờ một mảnh giấy nhỏ có thể có hiệu lực như vậy!

Chàng sẽ ít lo ngại về Trang chủ. Chàng nghĩ đến việc mình.

Chàng muốn khởi hành sang Túc Thiên ngay, bởi chàng nghĩ rằng lời thách thức của bọn Tam Ma hẳn đã đến tai Độc Cô đại thúc rồi, mà hiện tại đại thúc đâu còn võ công hòng chống trả chúng?

Dĩ nhiên, thanh danh của Liệt Mã Cuồng Sanh ngày nào vẫn còn vang dội trên giang hồ, thanh danh đó sẽ tiêu tan ngay nếu Độc Cô đại thúc từ khước cuộc thách đấu của Tam Ma. Mà nhận lời là tự đưa mình vào cảnh chết.

Độc Cô Thanh Tùng càng nghĩ đến điều đó, càng nôn nao nóng nảy hơn.

Chàng không dần lòng được nữa, vội cúi mình quỳ xuống, kính cẩn trình:

- Xin Trang chủ nhận mấy lạy của Độc Cô Thanh Tùng này để chứng giám cho lòng biết ơn Trang chủ mười năm hoạn dưỡng. Tiểu sanh xin được lên đường ngay.

Chàng làm đủ lễ, đoạn đứng lên.

Đôi mắt của chàng bỗng nhiên lóe lên một ánh sáng kỳ dị, ánh sáng của những kẻ võ công thâm hậu, luyện được tinh quang huyền diệu.

Trong một phút xúc động, chàng không kịp giữ gìn, để lộ nội gia công lực qua ánh mắt.

Vốn thuộc hàng Lục Kỳ võ lâm hiện tại, dĩ nhiên ánh mắt đó Song Phi Khách nhận thấy rõ. Cả hai toan hỏi, thì Độc Cô Thanh Tùng đã quay mình bước thẳng ra ngoài.

Lăng Tiêu Khách kinh dị, đưa mắt sang Thương Minh Khách, thốt:

- Lão đệ! Hẳn từ biệt ta, đôi mắt hắt ngời lên tinh quang lạ lùng, điều đó tố giác hẳn đã luyện được võ công kỳ diệu!

Thương Minh Khách lắc đầu:

- Lúc lâm biệt, ai không ít nhiều xúc động? Huống chi hấn là kẻ lênh đênh cô cút. Ngoài Bạch Mã Trang ra, hấn còn ai là người thức thuộc? Cho nên, hấn phải xót cảnh thương tâm mà lệ doanh tròng, ngời lên ánh tinh quang như Đại ca vừa bảo, chứ làm gì có nội gia công lực hàm xúc đến phản ảnh bên ngoài.

Lăng Tiêu Khách gật đầu:

- Cũng có lý! Không chừng ta lâm nhận xét cũng nên!

Song Phi Khách liền truyền lệnh thu xếp gia vụ, chuẩn bị dời cư.

Phần Độc Cô Thanh Tùng, sau khi ra khỏi tòa đại sảnh, chàng đi thẳng về phòng, thu dọn mấy món cần dùng cho vào một bọc, mang lên vai, vào hậu đường bái biệt hai vị phu nhân, đoạn ra cổng, lên đường nhắm hướng Túc Thiên đi thẳng.

Đi được một quãng, Độc Cô Thanh Tùng nghe có tiếng gọi sau lưng:

- Độc Cô Thanh Tùng! Độc Cô Thanh Tùng!

Chàng dừng chân quay đầu lại. Thì ra Công Tôn Bội Lâm theo đến. Nàng gấp bước, vừa đi vừa thốt:

- Ta đưa ngươi một đoạn đường.

Từ nhỏ đến lớn, suốt mười năm qua, sống tại Bạch Mã Trang, chàng đắm nhuần trong tình thân mật của hai công tử họ Du và tiểu thư họ Công Tôn. Cả ba không xem chàng là kẻ ngoại nhân, dù có lắm lúc hai công tử bạo tánh sanh thù phàng.

Chàng không khỏi có phần nào lưu luyến bầu không khí đó. Bởi dù sao thì cũng vẫn ấm áp hơn giang hồ bao la đầy man trá.

Chàng ra đi, muốn cấp tốc rời xa Trang trại, càng xa càng hay, tránh cuộc trạm mặt với Công Tôn Bội Lâm mà chàng chắc chắn là phải yếu lòng. Không ngờ, nàng theo đến. Chàng chưa xót làm sao.

Thấy chàng đứng lặng, không thốt một lời nào, Công Tôn Bội Lâm có ý phiền, nàng hờn dỗi:

- Độc Cô Thanh Tùng! Tại sao ngươi không thốt lời nào cả? Ta biết ngươi tứ cố vô thân mười năm qua, ngươi nhẫn nại quá nhiều trong niềm cô lạnh.

Độc Cô Thanh Tùng càng chưa xót hơn, chàng sầm mặt xuống, tránh ánh mắt của Bội Lâm, trầm giọng thốt:

- Để qua đi những gì thuộc về quá khứ, tiểu thư ạ. Tôi luôn luôn ghi nhớ thanh tình tiểu thư dành cho tôi suốt mười năm dài. Tôi ra đi, mang theo một hình ảnh cao quý, một kỷ niệm êm đềm, tiểu thư biết cho.

Chàng dừng lại, lẳng đọng nguồn lòng, tiếp nói:

- Thư thư nên về ngay, đưa đón đến bao đoạn đường rồi cũng phải chia tay, phỏng có ích gì hơn?

Lần thứ nhất, chàng gọi Công Tôn Bội Lâm là thư thư, chàng cảm thấy toàn thân rung động.

Phải, chàng rung động với tất cả cảm xúc mà chỉ có những dịp tử biệt hay sanh ly, người ta mới thốt lên được, nhưng khi thốt lên rồi, mỗi người theo lối rẽ của đường đời phân tán tận phương trời.

Công Tôn Bội Lâm nhất quyết:

- Ta muốn tiễn ngươi thêm một đoạn đường nữa!

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Không! Thư thư không thể tiễn đưa Thanh Tùng này xa hơn nữa. Thư thư nên trở về ngay, có thể Gia Gia và Thúc Thúc đang chờ đấy. Nếu Thanh Tùng này mạng số còn dài, thì thư thư lo gì không có ngày gặp lại?

Công Tôn Bội Lâm lưu luyến vô cùng, không muốn chia tay ngay.

Độc Cô Thanh Tùng khích động mãnh liệt. Chàng không cầm được giọt lệ thương tâm, những hạt lệ chân thành vượt mí cuộn tròn theo má.

Nhưng, nhớ lại việc bên lòng, chàng cấp bách như lửa cháy mảy, vội thu lệ, nghiêm giọng nói:

- Công Tôn Bội Lâm! Tôi biết thư thư có việc phản đối với tôi, nhưng xin thư thư lượng thứ cho, vì cấp bách việc oan cừ, tôi phải ra đi đột ngột, chứ tôi nào muốn xa lánh thư thư đâu? Thư thư đừng bắt buộc tôi phải đưa ra những điều chưa thể nói...để giải thích trường hợp của tôi. Thư thư nên hiểu cho rằng, suốt đời tôi không quên hảo ý của thư thư đâu!

Công Tôn Bội Lâm đưa tia mắt thiết tha nhìn chàng, không đáp.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng cao giọng kêu lên:

- Bội Lâm thư thư! Xem kìa, Gia Gia sắp đến nơi đây!

Công Tôn Bội Lâm giật mình, quay đầu nhìn lại phía sau, tai nghe tiếng "phát" như vó vật gì xé không gian lao đi. Nàng không để ý, chỉ chú mắt vọng về con đường cái, xem quả có Gia Gia nàng đến thật chẳng.

Nàng nhìn tận mắt, chẳng thấy bóng một lữ hành. Biết là mình bị lừa, nàng vừa quay đầu lại, vừa cao giọng trách:

- Hay! Không ngờ ngày thường người chất phát thật thà, thế mà bây giờ lại biết dối người!

Nàng sửng sốt.

Độc Cô Thanh Tùng như cái bóng ma, đã mất dạng.

Nàng độ chừng chàng ẩn nấp đâu đây, đợi nàng trở về Trang, chàng sẽ tiếp tục hành trình.

Nhưng, chàng nấp nơi nào? Quanh đây, một vùng hoang dã, không một chồi cây, không một mô đất, một địa diện bình thản trải tận xa xa.

Nàng tỉnh ngộ.

Suốt mười năm trầm mặc, ít nói, ít cười, là cả một thời gian dài chàng âm thầm khổ luyện võ công. Chàng hoài bão tuyệt kỹ, đến cả Gia Gia và Thúc Thúc cũng không rõ thấu, thì nàng và mọi người khác có thể nào biết được?

Ai đã truyền tuyệt kỹ cho chàng? Đó là điều bí mật nàng cần khám phá hơn cả cái bí mật vừa khám phá.

Dĩ nhiên, càng thán phục võ công siêu thượng của chàng, bởi trong thoáng mắt tại chỗ đồng không mông quạnh chàng thi triển kinh công thể nào mà mất hình mất dạng, tốc độ đó chưa hẳn Gia Gia nàng có được.

Thanh Tùng đã bảo, chàng có mối oan cừ. Oan cừ truyền kiếp hay tự chàng tạo ra?

Nàng ghi lòng sẽ tìm hiểu, và nhất định sẽ không thối lộ cho ai biết sự kiện vừa phát giác.

Độc Cô Thanh Tùng lừa cho Công Tôn Bội Lâm quay nhìn lại sau, chàng liền gỡ bộ pháp Kinh Điện Phi Hồng thoát đi. Tà áo vừa phất rẹt trong không gian, chàng đã là cái bóng mờ trên đường dài, hướng về nẻo Túc Thiên.

Không bao lâu chàng vào thành.

Đến nơi, chàng mới hay Liệt Mã Cuồng Sanh đã đến chiếc tháp bảy tầng tại Vạn Phật Tự, gỡ lấy ba tín vật của Tam Ma.

Hành động đó là một biểu lộ chấp nhận lời thách đấu.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức lo ngại.

Độc Cô đại thúc, tức là Liệt Mã Cuồng Sanh từ sau khi bị chín quái nhân dùng chưởng phong liên hợp gây trọng thương, đã trở thành thường nhân, huyền công siêu đẳng đã bị hủy diệt trọn vẹn. Nếu hôm nay, nhận lời thách đấu của Tam Ma, thì người phải xử trí thế nào?

Nhận lời thách đấu là nhận bản án tử hình, há Độc Cô đại thúc không biết như thế sao? Đã biết như thế lại còn nhận đấu, đại thúc ý trọng vào đâu?

Độc Cô Thanh Tùng thấy cần phải tìm gặp cho được Độc Cô đại thúc hỏi xem có ý tứ gì lại dám làm liều như thế? Chàng phải hoạch định một kế sách bảo đảm an toàn cho người đào tạo chàng thành tay đại dụng.

Từ đúng Ngọ đến xế chiều, chàng quanh dọc, xuyên ngang khắp các ngõ đường trong thành Túc Thiên. Chàng vào cả tửu quán, khách sạn tìm kiếm.

Độc Cô đại thúc vẫn như hạc nội mây ngàn, trùng dương tắm cá.

Vàng thái dương từ từ trầm lặng phương Tây, hoàng hôn buông rủ, đêm tối sắp về. Độc Cô Thanh Tùng vẫn không gặp Liệt Mã Cuồng Sanh.

Chàng lần ra cửa thành Đông, rồi trở lộn vào thành hòa mình vào đám đông.

oOo Đêm đã xuống từ lâu.

Trống lầu thành đã điểm hai tiếng.

Nơi bãi cỏ bên ngoài cửa Đông thành Túc Thiên, có năm sáu bóng người xuất hiện, đen mờ trong đêm tối.

Năm bóng đó chạy đi như bay về một gò đồng cách thành độ năm dặm.

Năm bóng đó vừa chạy vừa kháo chuyện với nhau. Có tiếng thốt:

- Liệt Mã Cuồng Sanh với tam chủ Hắc Thiết Tử Bài, Lam Lâm Chủy Thủ, và Bạch Cốt Phan đêm nay sẽ khai diễn trường ác chiến trước chiếc tháp bảy tầng trên Vạn Phật Tự, chúng ta đừng bỏ qua dịp hi hữu này. Vì đó sẽ là một cuộc đấu kinh thần khiếp quỷ mà lịch sử võ lâm chưa từng có.

Tiếng phụ họa:

- Phải đấy, ta phải xem cho bằng được! Biết đâu, song phương cũng bị thương, mà Liệt Mã Cuồng Sanh hẳn phải có nơi mình hai chiếc Y Khâm Huyết Thư. Lúc đó, ta sẽ vương tay ra là chiếm được ngay. Ngao sò tranh đấu, ngư phủ thừa cơ. Bọn Hồng Hoa Tam Điểm Đạo chúng ta sẽ trở thành bá chủ võ lâm!

Có tiếng khác bàn:

- Đại ca nói thế, chứ theo chỗ tiểu đệ nhận thấy thì những kẻ hiếu kỳ dự khán cuộc đấu đêm nay sẽ gặp dữ nhiều lành ít đấy. Còn gì nguy hiểm hơn khi xem hai con hổ đấu nhau? Do đó, mình phải cẩn thận đề phòng. Họ sẽ không bao giờ dung tha những kẻ hiếu kỳ vụ lợi như bọn ta đâu? Đối với nhau, họ là thù, nhưng đối với ta, họ là đồng minh đó.

Hồng Hoa Tam Điểm Đạo vừa chạy vừa bàn luận luận.

Cách họ mấy trượng, có bóng người chạy theo họ. Bóng đó nghe chuyện điểm nụ cười nhẹ.

Đồng lúc đó, từ một phương hướng ngược chiều, độ hơn mười bóng người lao vút đến.

Mười mấy bóng đó vận áo đen, áo lam, áo trắng, tất cả đều dùng vuông lụa bao mặt, ngực áo có thêu một đầu lâu màu máu.

Những bóng đó đến gò đồng, liền tản mát ra nhiều nơi, núp mình dưới cỏ rậm.

Trên đỉnh gò, một khoảng đất trống bằng phẳng dùng làm bãi đấu trường.

Còn trùng eo óc vang lên, gieo thê lương trong đêm dài vắng lặng.

Cũng đồng lúc đó, từ xa một bóng trắng ung dung tiến đến đỉnh gò, không mau không gấp, như người vô sự thừa nhàn.

Bóng đó dùng vuông lụa trắng bao mặt.

Những kẻ hiếu kỳ ẩn nấp quanh gò, kêu khê đủ cho một mình nghe:

- Liệt Mã Cuồng Sanh!

Phải! Chính là Liệt Mã Cuồng Sanh, nhưng đi chân, con ngựa lông đỏ ngày nào vắng bóng.

Có tiếng thốt:

- Liệt Mã Cuồng Sanh đơn thân độc lực đến đây dự cuộc đấu, quả thật ngông cuồng hết sức! Tam Ma nào phải tay vừa? Cao ngạo quá chỉ sợ không thủ thắng nổi! Còn con Hồng Tông Liệt Mã ở đâu?

Đến đỉnh gò, Liệt Mã Cuồng Sanh đứng lặng, dáng dấp hết sức nghiêm trang, uy nghi như một thiên thần.

Một lúc sau, không gian đột nhiên vang động như có tiếng phần phật của y phục phất gió.

Tiếng động vừa dứt, ba bóng lam, trắng, đen đã xuất hiện trên đỉnh gò. Ba bóng đó cầm pháp xuống quanh Liệt Mã Cuồng Sanh, thì ra ba chiếc tín vật Hắc Thiết Tử Bài, Lam Lân Chủy Thủ, và Bạch Cốt Phan.

Liên theo đó, từ ba phương hướng khác nhau, ba người lao đến đỉnh gò.

Đã đặt vững chân rồi mà bước người chưa dứt trận cười lạnh. Ba người vận y phục Lam, Hắc, Bạch, bắt đầu phân ra ba hướng, tạo thành hình tam giác bọc Liệt Mã Cuồng Sanh vào giữa.

Trước cũng như sau, từ sự xuất hiện của vật đến sự xuất hiện của người, Liệt Mã Cuồng Sanh vẫn bất động, như không hề hay biết.

Tại một bụi cỏ rậm, bọn Hồng Hoa Tam Điểm Đạo đang lo sợ thay Liệt Mã Cuồng Sanh. Trông thấy lão bất động, chúng vừa kinh hãi vừa thán phục, khẽ bảo nhau:

- Anh em xem kìa, chừng như Liệt Mã Cuồng Sanh có chỗ cạy nường nào đó, nên thản nhiên đến lạnh lùng. Kết cuộc chưa biết sẽ ra sao? Không chắc gì Tam Ma thắng?

Không ngờ, câu nói của người đó vừa dứt, thì bóng lam đứng trên đỉnh gò, mắt hướng về phía Tây hừ lên một tiếng, quát to:

- Bọn nào đây dám dòm ngó lên hành động của lão phu?

Bóng đó như chớp, vút mình lên không tà tà rơi xuống bụi cỏ, rồi lại vút trở lại đỉnh gò.

Bóng đó di động nhanh đến độ hai tiếng kêu rú phát lên từ bụi cỏ đồng một lúc với phút giây y trở về nguyên vị.

Tên đầu đảng Hồng Hoa Tam Điểm Đạo đã biết nhị đệ và tam đệ của hắn bị thảm tử rồi.

Hắn đau lòng như cắt, hắn toan chạy nhưng một mũi Chủy Thủ đã bay véo tới cầm pháp vào trên đỉnh đầu hắn.

Trong thoáng mắt, ba tên đại đạo tại trại Hồng Hoa vì tánh hiếu kỳ đã tắt thở.

Bọn xem trộm cuộc đấu chứng kiến tình hình đều xám mặt, nín cả hơi thở cũng không dám phào ra.

Hắc Y Nhân cười, thốt với Lam Y Nhân:

- Còn bên góc phía Bắc kia, ngoài năm trượng, có mấy kẻ nữa, sao Lam huynh không tính luôn một thể?

Hắc Y Nhân nhướng đôi mày lên, dợm vọt mình lên. Liệt Mã Cuồng Sanh từ lâu bất động, không cần lưu ý đến chúng, thấy chúng phóng ý hung tàn quá, có ý giận.

Nhưng trái với những tâm tánh thông thường, lão không phát tác bằng những lời nói hay những cử động mất bình tĩnh, lão chỉ cười khinh ngạo. Trông cười như bất tận đập vào thính giác của Lam, Bạch, và Hắc Y Nhân như những nhát búa.

Hắc Y Nhân không chịu đựng nổi hần học:

- Liệt Mã Cuồng Sanh, ngươi muốn gì mà cười cao lạnh lạnh như thế?

Liệt Mã Cuồng Sanh thu tiếng cười, nghiêm giọng thốt:

- Ước đâu đêm nay, cả thành Túc Thiên đều hay biết. Chính Liệt Mã Cuồng Sanh mới là người mà các vị thách thức, chứ những kẻ hiếu kỳ kia, họ có tội tình gì?

Chẳng qua họ chỉ thỏa mãn tính hiếu kỳ, như vậy có đáng trách lắm chăng?

Hắc Y Nhân bật cười hắc hắc:

- Lão phu thân phận gì lại để cho ai muốn dòm ngó hành động lúc nào cũng được sao? Chúng muốn tìm cái chết phải cho chúng chết. Liệt Mã Cuồng Sanh nên lo lấy việc mình là hơn.

Thốt xong, y khẽ nhích động đôi vai.

Liệt Mã Cuồng Sanh quát to:

- Đứng lại!

Nhưng muộn mất rồi.

Hắc Y Nhân đã như chiếc pháo thăng thiên, vọt lên trên không, tà tà đáp xuống bãi cỏ góc Bắc. Từ nơi đám cỏ rậm có tiếng quát khê:

- Đánh!

Hắc Y Nhân vội thối lui năm trượng, không rõ y thối lui hay bị người phát ra tiếng quát khê trong kinh đạo đẩy lùi y lại. Y ngây người ngơ ngác một chút. Đoạn sấn tới.

Nhưng cũng y như lần trước, y lại lùi về vị trí cũ, nhanh chóng như bị ai nắm y vụt mạnh trở lại.

Hắc Y Nhân hừ lên một tiếng, hai cánh tay vươn ra, nhưng một đạo kinh lực từ đám cỏ cuốn tới.

Bùng!...

Tiếp theo đó, Hắc Y Nhân rú lên, lao đảo người, chập choạng lùi lại bảy tám bước, cố gượng cách nào cũng không được, liền ngã phệt xuống đất mềm khê gọi:

- Ân sư!

Im lặng hoàn toàn, y không còn rên rỉ gì nữa!

Bạch Y Nhân và Lam Y Nhân dù đã không thấy rõ tình trạng của Hắc Y Nhân, cả hai không chạy đến cứu giải, quay lại Liệt Mã Cuồng Sanh đồng hét lên:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Thế là nghĩa gì? Mi đã làm sao, hãy nói mau!

Liệt Mã Cuồng Sanh ngẩng mặt lên không, bật chuỗi cười dài đầy ngạo nghễ, đáp:

- Liệt Mã Cuồng Sanh này từ muôn thuở đi đâu cũng vẫn đơn thân độc lực, các người đừng tưởng rằng ta có kêu gọi sự viện trợ của ai đấy!

Lam Y Nhân sôi giận:

- Được rồi! Ta có thể bỏ qua việc đó, nhưng còn điều này, tại Bạch Mã Trang mi có lý do gì gán vác việc người khác, hạ sát đệ tử của ta? Hừ! Chủ nhân của Lam Lâm Chủ Thủ, Hắc Thiết Tử Bài, và Bạch Cốt Phan đêm nay sẽ lấy mạng mi đền tội ngông cuồng đó!

Đôi nhãn quang của Liệt Mã Cuồng Sanh kinh ngạc không ít, lạnh lùng đáp:

- Bạch Mã Trang? Ta làm gì tại Bạch Mã Trang?

Bạch Y Nhân hét vang như sấm:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Đừng giả vờ nữa! Nếu đã dám làm thì phải dám nhận, đừng chối quanh, chẳng ai tin người được đâu! Hiện tại, chỉ có hai đường sống và chết thôi.

- Sống làm sao, chết làm sao?

- Muốn sống, phải trao hai chiếc áo của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, ngược lại là muốn chết.

Liệt Mã Cuồng Sanh cao giọng thốt:

- Nếu ta không giao hai vật đó, mà ta vẫn muốn sống thì sao?

Bạch y Nhân và Lam Y Nhân đồng quát:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Vậy là mi đến giờ Diêm Chúa gọi rồi!

Thân hình cả hai nhích động, một vòng bên tả, một vòng bên hữu.

Đồng lúc đó quanh đài trường, có tiếng còi rú lên, rồi từ những bụi cỏ, nhiều bóng người đen có, lam có, trắng có, đứng phắt dậy, phồng tính trên mười mạng.

Trước biến chuyển của cục diện, Liệt Mã Cuồng Sanh vẫn thản nhiên như thường. Chẳng những thế, lão lại cười giòn, cười mai mỉa khiêu khích. Lão thị bọn Lam Hắc Bạch Y Nhân, bên trong đài cũng như bên ngoài đài, không khác nào một hình nộm.

Dáng dấp ung dung của lão làm cho bọn người đối phương chột dạ. Uy danh lừng lẫy của lão trên giang hồ là một bảo chứng cho dáng dấp ung dung hiện tại, bảo chứng đó đã có lần sáng tỏ tại Ma Vân Phong trên Thiên Sơn, lúc đoạt hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, và sự sáng tỏ hơn với sự lãnh hội tuyệt học trên Y Khâm Huyết Thư.

Trên đài trường, Bạch Y Nhân và Lam Y Nhân cứ đi vòng vòng quanh Liệt Mã Cuồng Sanh như hai con hổ thêm môi mà sợ môi. Còn bọn áo đen trắng lam bên ngoài thì càng lúc càng khấp chặt vòng đài đến gần đài hơn.

Họ sợ Liệt Mã Cuồng Sanh ra mặt, nhưng họ tiếc. Công thì không hy vọng thủ thắng, mà bỏ đi thì như bỏ một dịp nghìn năm có một.

Đã biết bao nhiêu mạng người ngã gục trên con đường tìm hai chiếc Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân. Thế mà giờ đây, hai chiếc áo đó lại hiện ra trước mắt, chỉ có những kẻ quá ngây thơ mới lờ đi được.

Nhưng không lờ được thì chúng phải làm sao?

Vừa lúc đó, một tiếng hú vọng lên, ngân dài trong không gian tịch mịch. Tiếng hú phát ra nơi góc Đông Bắc, cách đài trường hơn năm mươi trượng.

Chưa một ai nhận định rõ rệt tiếng hú thì một bóng trắng từ không trung vút xuống cục trường. Bóng trắng vừa chấm chân xuống đài, thì tiếng hú cũng vừa dứt.

Bóng trắng là một Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai.

Lam Y Nhân và Bạch Y Nhân dừng chân lại liền khi bóng trắng xuất hiện, cả hai lùi lại ba trượng hơn.

Liệt Mã Cuồng Sanh thứ nhất trông thấy có kẻ giả dạng mình, sôi giận:

- Ngươi là ai? To gan thế nào lại dám mạo dạng Liệt Mã Cuồng Sanh?

Liệt Mã Cuồng Sanh thứ nhì cũng sôi giận, quát trả:

- Câu hỏi đó, nếu ta dùng trở ngược lại ngươi, thì ngươi đáp thế nào?

Chỉ hai câu đối đáp cũng thừa giúp cho hai Liệt Mã Cuồng Sanh nhận ra nhau rồi. Nhưng cả hai vẫn giữ thái độ căm thù, nên người thứ nhất lùi lại mấy bước như để lấy đà sắp sửa xuất thủ, đồng thời quát to:

- Ta không cần hiểu ngươi là ai, trước hết hãy trị tội mạo nhận rồi việc gì sẽ tính sau.

Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai cười to lên, đầy mai mỉa:

- Giả hay chân, giữa chúng ta không cần phải phân biệt vội, hãy thu dọn bọn nông cuồng này cho đỡ bẩn mắt, rồi tính đến chuyện của mình.

Người thứ nhất hần học:

- Chủ nhân Lam Lâm Chủy Thủ, Hắc Thiết Tử Bài, và Bạch Cốt Phan ước đấu với ta, ngươi can dự gì vào việc đó?

Người thứ nhì lạnh lùng:

- Chính ta mới là kẻ được ước đầy, ngươi là kẻ đến trước nhận phần, đừng mong tranh chấp với ta vô ích.
- Được rồi! Ngươi muốn chết, ta sẵn sàng nhường cho ngươi đó!

Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai hừ lạnh:

- Ta, Liệt Mã Cuồng Sanh có xem bọn Ma Vưu Tử này ra quái gì, mà bảo muốn chết với muốn sống? Đừng nói là bọn này, đến cả chủ nhân của chúng, ta cầm như lũ vô dụng nốt.

Liệt Mã Cuồng Sanh thứ nhất tỏ ý kinh ngạc hỏi:

- Làm sao ngươi biết được chúng không phải là chủ nhân ba tín vật?
- Có gì khó khăn, chúng tự xưng là lão phu, chúng lại không có râu. Mà chủ nhân của chúng thì thuộc hàng tiền bối, nhưng thôi, rồi ngươi sẽ thấy ta đoán có sai không?

Tiếng chót buông dứt, Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai hừ lên một tiếng, vút mình lên không như bóng một cưỡi cầu vòng, uốn cong đường vút lao xuống bọn Lam Bạch Y Nhân.

Cả hai không ngờ đối phương xuất thủ mau lẹ như thế, thoáng kinh hãi. Song chúng lấy lại bình tĩnh ngay. Đồng hét lên một tiếng, nối tay nhau đẩy kinh đạo do nội lực kết hợp dồn qua cánh tay hữu của Bạch Y Nhân vút đi thẳng đến Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai. Đồng thời bàn tay tả của Lam Y Nhân đưa ra trước mặt, ba vết sáng màu lam xẹt đi như ba viên phi đạn.

Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai đảo bàn tay xòe một phát, kinh phong lập tức cuốn tới chặn luồng khí đạo của đối phương, lại còn thổi bật ba vết sáng màu lam trở về nơi nguyên xuất.

Tiếp theo đó, Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai đưa thẳng tay kia tới, mấy ngón đều xòe ra, năm đạo chỉ phong vút đến tăng cường luồng chưởng phong như góp gió thành bão. Bàn tay đảo qua, đảo lại, chỉ phong vun vút tủa ra như muôn ngàn mũi tên vù vù xé gió lao đi liên tục.

Lam Y Nhân thất sắc thét:

- Hàn Man Chỉ!

Cả hai dù muốn nhảy tránh cũng không còn kịp nữa. Hai tiếng rú vang lên, máu từ lỗ hổng tại ngực bắn ra, thân hình lao đảo...

Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai cười to, vút mình lên không, vọt đến bọn Lam Hắc Bạch Y Nhân đứng vây quanh đài trường. Lướt qua một vòng nhanh như chớp, Liệt Mã Cuồng Sanh chỉ rà nhẹ kinh đạo, thân hình chưa đến nơi là tiếng rú vang lên rồi.

Trong thoáng mắt, vòng đai Lam Hắc Bạch ba màu bị quét tan tành, tạo thành một đường viền đỏ như giòng suối máu uốn cong theo đài trường.

Một vài kẻ đã biết tình thế biến chuyển bất lợi, chạy đi từ lâu. Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai sục sạo tìm kiếm, nhưng Liệt Mã Cuồng Sanh thứ nhất dùng lối Truyền Âm Nhập Mật gọi:

- Hiền đệ! Bỏ đi, những kẻ không đáng chết, cần gì mình phải quan tâm đến chúng?

Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai liền phi thân trở lên đài.

Từ các bụi cỏ, chồi cây, nhiều người ẩn nấp chứng kiến cuộc đấu đều lắc đầu lè lưỡi trước thủ pháp ảo diệu của Liệt Mã Cuồng Sanh. Họ hết sức khâm phục bản lãnh siêu thượng của con người kỳ bác, song họ rất thắc mắc tại sao lại có đến hai Liệt Mã Cuồng Sanh, một bất động, một xuất thủ.

Trong hai người, ai chân ai giả?

Họ chưa rời chỗ nấp, cố ý đợi xem cả hai sẽ giải quyết trường hợp ra sao?

Họ tự hỏi, người ta làm những việc giả tạo để thủ đắc một mối lợi nào đó, chứ ai lại mạo nhận nhau để dẫn thân vào vòng nguy hiểm? Dù có vì danh, nhưng cái danh ngang giá trị sanh mạng, thì cái danh đó không hấp dẫn nhiều.

Thế tại sao cả hai cùng dành nhau là Liệt Mã Cuồng Sanh để ứng đấu với bọn khét tiếng hùng tàn bạo ác?

Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai biết rõ còn nhiều người ẩn núp quanh đài chờ xem giải quyết như lời đã tuyên bố trước đó, không dám nhìn nhận ngay. Liệt Mã Cuồng Sanh thứ nhất chỉ cao giọng thốt:

- Liệt Mã Cuồng Sanh không phải là một danh hiệu mà bất cứ ai cũng mạo nhận được, tội người to lắm đấy! Hôm nay, chỉ còn có cách là lấy võ công làm tiêu chuẩn cho sự phân biệt giả chân. Nơi đây với xác chết của bọn Lam Hắc Bạch Y Nhân, cảnh trí đã ô uế lắm rồi, ta nên tìm chỗ khác độ chiêu với nhau. Nào ta đi thôi!

Độc Cô Thanh Tùng, Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai, biết rõ Độc Cô đại thúc, Liệt Mã Cuồng Sanh thứ nhất, đã bị phá hủy võ công trở thành thường nhân, không còn sử dụng thuật khinh công cùng đi với chàng, cho nên khi dứt câu, chàng chồm tới, nắm cánh tay hữu của Độc Cô đại thúc vận kinh lực gỡ tuyệt kỹ Kinh Điện Phi Hồng vút lên trên không, phút chốc mất dạng.

Những kẻ núp sau chồi cây, bụi cỏ lắc đầu thán phục. Họ nghĩ tuyệt học của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân quả xứng đáng cho hào kiệt giang hồ trước đây mười năm lao đầu vào tử cảnh cố đoạt cho kỳ được hai chiếc Y Khâm Huyết Thư.

Chỉ trong vòng hôm sau, cái tin Liệt Mã Cuồng Sanh tái hiện giang hồ, hạ sát ba danh thủ Hắc Thiết Tử Bài, Bạch Cốt Phan, và Lam Lâm Chủ Thủ tại tòa Cổ Tháp ngoài thành Túc Thiên được truyền bá khắp giang hồ. Quanh vùng Túc Thiên hơn đầu hết, đầu đề câu chuyện vẫn là cuộc ước đấu giữa Liệt Mã Cuồng Sanh và Lam Hắc Bạch Y Nhân. Trà lâu, tửu quán, góc chợ đầu đường, dân chúng gặp nhau là gởi đến chuyện ấy trước rồi mới đề cập đến việc khác.

Tình trạng đó bất lợi cho bọn Hắc Thiết Tử Bài, Bạch Cốt Phan, và Lam Lâm Chủ Thủ, trong khi chúng cần bành trướng thế lực khắp sông hồ. Gia dĩ, tự ái của chúng bị chạm mạnh.

Một chiến dịch được phát động ngay, cốt diệt khẩu bọn người oang oang ca tụng Liệt Mã Cuồng Sanh. Những kẻ đó chết cách thảm khốc, nạn nhân không có thương tích nào khác hơn là bị Chủ Thủ xuyên thủng ngực, hoặc Thiên Linh Cái bị chọc thủng năm lỗ, hoặc lưng bị ấn dấu bàn tay đen.

Do đó, lời ca tụng võ công của Liệt Mã Cuồng Sanh dần dần thưa hẳn, rồi bật luôn. Không còn một ai dám thốt thành tiếng, nhưng lòng hâm mộ vẫn nóng ngấm.

Sự kiện đó chứng tỏ thế lực của bọn ma đầu lớn, chúng có tai mắt khắp bốn phương, và thế lực đó phải đi đến một cái đích gì? Người ta đã khởi lo ngại cho vận kiếp võ lâm sẽ trải qua hồi điên đảo lớn lao.

oOo Một hôm, trên đỉnh Đại Bàn Sơn thuộc tỉnh Chiết Giang, một con bồ câu xám quạt cánh bay lượn mấy vòng, sau cùng nó hướng về cánh rừng gần đó, nghiêng chiều bay hạ xuống. Một lúc sau, nó mất hút trong một động đá.

Động đá lộ thiên, rất rộng. Từ đầu ngoài chạy sâu vô trong có tất cả ba mươi hai tòa nhà đen xì, lối kiến trúc theo một họa đồ kỳ lạ, phô vẽ hùng vĩ uy nghi, như lúc nào cũng bao trùm sát khí. Nơi ngoài sơn cốc có một bia đá to lớn, khắc ba chữ nét bằng bấp tay:

” Bàn Long Bảo ”.

Con bồ câu trắng lượn qua dãy nhà ba mươi hai tòa một vòng, rồi chúi mình vào một tòa nhà hình tròn. Bên trong tòa nhà đó, khung cảnh âm âm trầm trầm, không khí như cô đọng trong lạnh lùng ghê rợn.

Cảnh huống đó là một cảnh huống hoang vắng âm u, tưởng chừng như không bao giờ có dấu chân người dẫm đến.

Nhưng tòa nhà vẫn có người, và có đến ba người. Cả ba ngồi ngay trên nền, không cần bàn ghế chi cả.

Người ngồi chính giữa là một lão già, râu ngắn, tóc dài bỏ xõa phủ kín bờ vai, quần thành lộn. Chiếc áo đen của lão phản ánh đôi mắt sáng như đèn, thần thái của lão không khác nào một ác quỷ.

Vị ngồi bên hữu mặc áo màu lam, tuổi tác trung niên, ốm, xương gò má nhô cao, đôi mắt ba cạnh chiếu lạnh như luồng điện quang hung ác không kém người áo đen.

Vị ngồi bên tả vận áo màu trắng, khác với hai vị kia, y có gương mặt đẹp như ngọc, nhưng lạnh lùng như băng giá, toàn thân của y không thấy chỗ nào có màu máu tỏ ra con người còn sinh lực.

Con chim bồ câu xám bay vào, sập sện lượn trên đầu lão già áo đen tóc dài râu ngắn. Lão với hai tay bắt lấy, mở sợi giây đỏ cột nơi chân chim lấy mảnh giấy nhỏ cuộn quanh, vuốt thẳng ra đọc.

Đọc xong, lão lộ sắc giận, trao mảnh giấy qua cho người áo lam thốt:

- Bỏn bang, có tai mắt khắp cùng trong thiên hạ, có lý nào một Liệt Mã Cuồng Sanh mà tìm không ra tung tích chứ? Lão ấy lại chui xuống đất hay bay bổng lên trời?

Lam Y Nhân cười nhẹ một tiếng, đọc hai hàng chữ trên mảnh giấy:

- Song Phi Khách đã dời cư về Hồng Trạch Hồ. Phần Liệt Mã Cuồng Sanh thì chưa tìm ra tung tích. Nhưng tại Hoài Âm, trên con đường Đồng Thành, có một già một trẻ khả nghi.

Lam Y Nhân lại điểm tiếp nụ cười lạnh, trao mảnh giấy cho người áo trắng nói:

- Tạm thời, ta hãy bỏ qua việc Song Phi Khách. Sau khi hạ xong Liệt Mã Cuồng Sanh rồi hãy giở đến cũng không muộn. Nhưng có điều đáng lấy làm lạ là Liệt Mã Cuồng Sanh bao giờ cũng đi ngựa một mình, sao nay lại còn đeo thêm một thiếu niên, Cửu Long huynh nghĩ sao?

Hắc Y Nhân cầm giấy đáp:

- Đêm đó, ngoài thành Túc Thiên bỗng nhiên lại có đến hai Liệt Mã Cuồng Sanh. Dĩ nhiên là phải có giả có thật, nhưng ai giả ai thật? Điều đó ta chưa cần biết đến, giờ đây theo tin báo một già một trẻ đó khả nghi, thì ta phải sai bọn đệ tử Huyết Minh xuất hành một phen, dò xét xem sao? Nếu im lìm bất động, bang chủ sẽ đổ trách chúng ta đấy.

- Hừ! Bang chủ đã biết việc này rồi!

- Những kẻ bình thường còn nghe nói đến Liệt Mã Cuồng Sanh, Bang chủ là nhân vật nào lại không biết rõ?

Bạch Y Nhân đọc xong mảnh giấy, nghe Lam và Hắc Y Nhân bàn luận, khẽ cau mày, như trầm tư mặc tưởng.

Lam Y Nhân dạy qua hỏi:

- Bạch Cốt huynh có cao kiến gì chăng?

Bạch Y Nhân im lặng một chút, đoạn từ từ đáp:

- Theo chỗ tôi nhận xét, Liệt Mã Cuồng Sanh xuất hiện ngoài thành Túc Thiên đêm ấy không phải là người mà chúng ta đang theo dõi. Năm xưa, lão đã bị trọng thương tại Thiên Sơn do chín vị quái nhân bao mặt liên thủ đánh cho máu đổ đầu non.

Mười năm qua vắng bóng giang hồ, dù cho lão còn sống đi nữa, vị tất đã làm gì được việc? Có thể lão thu nhận môn đồ, truyền tuyệt học của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân. Nếu không thì lão cũng tặng lại cho người nào đó trước khi chết với điều kiện là mười năm sau sẽ mạo xưng là lão để làm sống lại uy danh của lão trên giang hồ.

Lam Y Nhân cười hắc hắc:

- Cao kiến thay Bạch Cốt huynh! Luận như thế rất xác đáng! Nhưng sự kiện đã diễn ra tại thành Túc Thiên không thể gồm cả hai trường hợp thu nhận môn đồ và tặng Y Khâm Huyết Thư cho người khác được!

- Không phải vậy đâu! Lam Chủy huynh không lưu ý đến thần thái và âm thanh của Liệt Mã Cuồng Sanh thứ nhất sao? Tuy thần nhiên uy dũng, nhưng trước sau y không hề xuất thủ. Kể đến sau lại đòi phân biệt chân giả. Dĩ nhiên kẻ đó là giả rồi, nhưng giả mà chân là ở chỗ kẻ đó xử dụng đúng tuyệt học Cửu Âm Thần Công và Hàn Man Chỉ. Nếu không có Y Khâm Huyết Thư để nghiên cứu, thì làm gì kẻ đó biết được tuyệt học của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân? Suy đó nghĩ ra, một Liệt Mã Cuồng Sanh bất động và một Liệt Mã Cuồng Sanh có tuyệt học của hai tiền bối, cả hai có liên hệ gì với nhau rồi... Người ta có thể mạo nhận nhau trên hình thức, chứ không ai mạo nhận được cái tài, là điều sở đắc riêng biệt.

Lam Y Nhân cười lạnh, đứng lên:

- Thế này thì ta phải làm một cuộc xuất hành mới truy cứu được giả chân!

Thốt xong, Lam Y Nhân khẽ nhích động thân pháp, trong thoáng mắt y đã khuất dạng bên ngoài.

Hắc Y Nhân gọi vọng theo:

- Bọn đệ tử Huyết Minh Cửu Long Đàn của lão phu sẽ tiếp trợ Lam huynh vậy!

Nhưng Lam Y Nhân đã đi xa rồi, không một tiếng đáp lại.

Hắc Y Nhân cảm giận, lão cất giọng lạnh lùng, phân trần với Bạch Y Nhân:

- Cửu Long Thần Ma này một đời hung hãn, chưa bao giờ thấy một kẻ nào dám xử sự vô lý với lão. Như Lam huynh thế này, nếu lão không nghĩ đến công sức vùng bời cũng cố bang môn từ ngày sáng lập, thì đừng mong Lam huynh thoát khỏi tay tạ..

Bạch Y Nhân phụ họa với giọng cảm hờn:

- Đối với Cửu Long huynh, Lam huynh có vị nể mấy phần mà y còn miệt thị hảo tâm, bất chấp sự tiếp trợ của lão huynh như thế, thì đối với Bạch Cốt Thần Ma này, Lam huynh có xem ra gì? Chính đệ đã nhiều lần bị Lam huynh khinh thường ra mặt. Đệ nghĩ từ ngày..

Bạch Cốt Đàn Chủ dừng lại một giây, cố nén sự cảm hờn, giữ giọng bình tĩnh hơn, thốt tiếp:

- Bốn bang, từ lúc khai sáng đến nay, trừ Tổng đàn là nơi yếu điểm của Bang chủ ra, không một ai biết rõ đặt nơi nào, thì Cửu Long Đàn, Lam Chủy Đàn, Bạch Cốt Đàn của ba chúng ta phân thành cái thế chân vạc mà ý nương nhau. Cả ba chúng ta đều đồng lãnh trách nhiệm quản trị Trung Nguyên toàn cõi hàng ngàn hàng vạn phân đường từ biên ải đến tận đại giang Nam Bắc. Hai ta thì chẳng nói làm chi, chỉ có Lam huynh buông tách kiêu ngạo ngông cuồng, miệt thị đến cả chúng ta. Đệ nghĩ đến sự chia rẽ giữa nhau mà lo ngại một ngày nào đó, vô lâm đồng tâm hiệp lực, các môn phái liên kết nhau lại, mình còn giữ nổi thế chân vạc nữa chẳng?

Cửu Long Thần Ma ngồi mất cảm hờn, gật đầu nhưng nín lặng.

Bạch Cốt Thần Ma đứng lên cáo từ, ra đến tận cửa, lại quay đầu nói vọng vào:

- Dầu sao, tôi cũng phải đến Hoài Âm xem sự việc trên đường Đồng Thành ra thế nào mới được.

Bạch Cốt Thần Ma dậm chân đánh bịch, thân hình đã vút lên không, không khác cánh hạc tung mây ngang trời lướt gió.

Cửu Long Thần Ma đợi cho Bạch Cốt Thần Ma khuất dạng, lão thả luôn một lượt chín con bồ câu xám cắt cánh rời Bàn Long Bảo.

Đồng thời gian đó, tại huyện Hoài Âm, trên đường Đồng Thành một người tuổi độ trung niên, ăn vận theo đồng bộc, từng hành một thiếu niên mặc áo bố dài, cùng sóng bước có vẻ vội vàng.

Hai người ấy không ai khác hơn là Liệt Mã Cuồng Sanh cùng Độc Cô Thanh Tùng. Sau khi rời Túc Thiên, họ khởi hành về Linh Vụ Cốc trên Thiên Mục Sơn tìm hiểu tung tích hạ lạc của thân phụ Thanh Tùng là Thánh Kiếm Vũ Sĩ, và đề hoạch mưu định kế báo phục huyết hải thâm cừu.

Thời khắc vào giữa trưa, ánh dương buông nóng xuống đỉnh đầu, cả hai mồ hôi nhễ nhại. Tự nhiên trên không một con bồ câu sà mình xuống, vùn vùn trên đầu cả hai rồi vút bỗng trở lại trên không. Độc Cô Thanh Tùng không lưu ý lắm, nhưng Liệt Mã Cuồng Sanh lịch duyệt giang hồ, mục kích sự kiện đó, khẽ cau mày, thở dài.

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ hỏi:

- Đại thúc có việc gì đáng lo nghĩ mà buông tiếng thở dài như thế?

Liệt Mã Cuồng Sanh gật đầu:

- Có chứ! Diễn tiến tại Túc Thiên đêm vừa qua đã làm sống dậy mãnh liệt thịnh danh Liệt Mã Cuồng Sanh. Trong mấy ngày quay, chúng ta đã nghe nhiều kẻ thầm tử chỉ vì ca tụng thịnh danh của ta, rồi giờ đây như hiện diệt đã thấy, chim bồ câu xám kia bay lượn trên đầu, không phải là không có duyên cớ đâu? Ta lo ngại

giang hồ từ đây sẽ xuất đầu lộ diện một tổ chức quan trọng của bọn đại ma đầu, thế lực vô cùng rộng lớn. Hiền điệt cũng như ta không thể nào lường được tầm ảnh hưởng tai hại...

Độc Cô Thanh Tùng nghe đại thúc nhắc đến việc thường dân vì ca tụng Liệt Mã Cuồng Sanh mà bị thảm tử bất ngờ, chàng lộ vẻ phần nộ rõ rệt:

- Bọn Ma Vưu Tử thâm độc như thế, tiểu điệt xin đại thúc cho phép tán tụng đại thúc luôn miệng, xem chúng sẽ thi thố những gì với tiểu điệt?

Liệt Mã Cuồng Sanh lắc đầu:

- Thanh Tùng hiền điệt! Không phải đại thúc sợ con ngộ hại, song đại thúc nghĩ rằng hiện tại chưa phải lúc chúng ta để lộ hành tung. Giả dĩ, chúng ở trong tối mà ta thì phơi mình ngoài chỗ sáng, ta sẽ bị phiền nhiễu biết đến lúc nào dứt mà lòng rảnh rang lo đến đại sự? Huống chi, chúng ta cần về đến Linh Vụ Cốc càng sớm càng lợi hơn, tránh gây sự làm chậm trễ hành trình. Ta đã tính xong một kế hoạch, bắt buộc ma đầu phải xuất hiện đối đương với ta, chừng đó hiền điệt mặc sức tung hoành.

Liệt Mã Cuồng Sanh liếc nhìn Độc Cô Thanh Tùng một thoáng chừng như hài lòng về sự trưởng thành của chàng về người cũng như về tài, lão tiếp nói:

- Thanh Tùng!

Lão muốn chỉnh tác phong của chàng, sợ rằng quen thói mà giang hồ thì cạm bẫy đầy dẫy, chàng sẽ bị hại dễ dàng, và đáng tiếc hận do một sơ hở nhỏ nhen.

Lão ngập ngừng tìm lời cho không chạm phải tự ái của chàng trai phương cương khí huyết, hiếu thắng kiêu hùng.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão:

- Đại thúc dạy chi?

- Dịch chưa đến mà hiền điệt đã sanh tánh kiêu căng rồi. Đó là điều đại kỵ đấy! Đại thúc sẽ nói rõ hơn vì sao con cần phải dè dặt. Con nên nhớ thế!

Độc Cô Thanh Tùng có vẻ thẹn, ấp úng nhận tội.

Liệt Mã Cuồng Sanh ôn tồn tiếp nói:

- Về đến Linh Vụ Cốc rồi, đại thúc sẽ nói nhiều hơn.

Vừa lúc đó, có tiếng vó ngựa vang lên, vó ngựa cuốn lốc bụi đường phía trước mặt xa xa.

4. Đoạn Kiểm Tiên Cơ

Một lúc sau, một đoàn kỵ sĩ chín người, mặc áo gấm, ngồi ngựa đẹp tiến đến.

Trông thấy bọn Cẩm Y Kỵ Sĩ, Liệt Mã Cuồng Sanh thoáng giật mình, nhưng lão lấy ngay bình tĩnh, cứ xuôi đường tiến bước.

Chín tên Cẩm Y Kỵ Sĩ giục ngựa lướt qua mặt hai người, không rõ họ vô tình hay cố ý, tất cả đều đưa mắt nhìn cả hai.

Chín tên Kỵ Sĩ vừa lướt qua xong, Liệt Mã Cuồng Sanh gọi Thanh Tùng:

- Hiền điệt có biết bọn Kỵ Sĩ ấy là ai chẳng?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Tiểu điệt có bồn tẩu giang hồ mấy độ đâu mà biết được chúng?

- Họ là chín vị đại hiệp! Cửu Châu Đại Hiệp trọng nghĩa, nội gia công lực của họ vào bậc thượng thừa. Xưa kia, đại thúc cùng họ tuy không đứng mức thân tình, chứ chỗ giao tiếp nhau có phần trọng hậu lắm. Đối

với họ, hiền điệt đừng khinh thường, phải hết sức cẩn thận, dè dặt, hiền điệt nên hiểu là hơn mười năm qua rồi, còn gì? Sao còn dòi, vật còn đổi, huống chi lòng người còn bị nhiều vật dục chi phối?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu tự nguyện, dù thân hay thù, chàng không bao giờ đặt trọn niềm tin vào ai, trừ đại thúc.

Lời nói của Độc Cô đại thúc giác ngộ chàng trong hiện cảnh. Dù hoài bão một võ công siêu tuyệt đến đâu, dè dặt bao giờ cũng có lợi hơn. Bởi võ học mệnh mông không ai có thể tự hào mình là con người vô địch.

Đột nhiên, chàng có linh cảm như có người theo dõi. Chàng muốn quan sát quanh vùng một lượt, tìm kẻ theo dõi mình, nhưng nghĩ lại đang lúc cả hai đang giả vờ làm kẻ bình thường, xê dịch vì sanh kế. Nếu mỗi lúc mỗi thi triển võ công thì có khác nào mình tự tố giác lấy mình, kẻ kia sẽ lưu ý hơn, mà rồi hành tung cả hai lại bị lộ.

Chàng bỏ ý định đó, nhưng đem điều nhận xét và phát giác thuật khế cho Độc Cô đại thúc nghe.

Từ lúc bị phế võ công đến nay, Liệt Mã Cuồng Sanh trở thành người thường, thánh giác và nhân quang không còn linh mẫn như mười năm về trước. Nghe Độc Cô Thanh Tùng bảo là có người theo dõi, lão trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc.

Cả hai vừa đi vừa suy tư tìm cách đối phó nếu có xảy ra những bất ngờ tai hại.

Bỗng có tiếng vó ngựa vang lên phía sau...

Cả hai nhìn lại thấy Cửu Châu Đại Hiệp không rõ có ý tứ gì quay ngựa ngược chiều.

Lần này Kỵ Sĩ đi đầu là Kỳ Châu Đại Hiệp, bất chấp đường rộng hẹp, phóng ngựa chạy càn lao vào cả hai.

Liệt Mã Cuồng Sanh cấp tốc bảo Độc Cô Thanh Tùng:

- Tránh đi thôi, tuyệt đối không nên tỏ ra mình có võ công đấy nhé!

Độc Cô Thanh Tùng đã hiểu. Chàng làm như Liệt Mã Cuồng Sanh hoảng hoảng sợ sợ nhào lên lề đường né tránh vó ngựa.

Chính Kỵ Sĩ vượt qua, người sau cùng là Ứng Châu Đại Hiệp nhìn hai thúc điệt, cố ý cười khiêu động.

Độc Cô Thanh Tùng thấy bọn Cửu Châu Đại Hiệp thân danh là những tay hữu hạng trên giang hồ, thế mà có những hành động khả ố như thế, chàng sôi giận, toan lên tiếng mắng, nhưng Liệt Mã Cuồng Sanh đã nắm tay chàng, ra hiệu bảo im, đoạn khế nói:

- Hiền điệt xem, phía trước kia, có bóng người áo trắng, tuy dáng dấp rất ung dung, nhưng bước đi nhẹ nhàng nhanh chóng dị thường, nếu người đó là một Ma Vưu Tử thì chúng ta đã lộ hành tung rồi đấy!

Độc Cô Thanh Tùng nhìn ra phía trước thấy một người tác độ trung niên, mặt đẹp như ngọc, mặc áo trắng dài, dáng dấp nho nhã, nhưng bước chân thì nhẹ nhàng phiêu phưởng, lối đi động đó chứng tỏ một võ công siêu tuyệt.

Độc Cô Thanh Tùng tức uất, nghĩ:

- Nếu thế, Cửu Châu Đại Hiệp đã kết liên với bọn Ma Vưu Tử sao? Như vậy thanh danh đại hiệp còn gì?

Chàng đem ý nghĩ đó trình cho Độc Cô đại thúc rõ.

Liệt Mã Cuồng Sanh lắc đầu:

- Không hẳn vậy đâu! Cửu Châu Đại Hiệp xưa nay hành động quang minh chánh đại vô cùng, đó có lẽ là một trường hợp ngẫu nhiên, chứ quyết không khi nào có sự liên kết như hiền điệt tưởng.

Không rõ vì sao, Liệt Mã Cuồng Sanh mở tròn đôi mắt, nhìn Thanh Tùng, hỏi đột ngột:

- Thanh Tùng, chiều đến thì mình sẽ tới thị trấn Đồng Thành, dĩ nhiên mình tạm dừng đấy nghỉ đêm. Hiền điệt có muốn tán dương Liệt Mã Cuồng Sanh không? Đêm nay tại tửu lầu, con có thể làm việc ấy một phen, nếu con còn nuôi dưỡng ý muốn đó.

Độc Cô Thanh Tùng không rõ Liệt Mã Cuồng Sanh có ý tứ gì, vừa cảm đoán chàng đó, lại cho phép chàng làm ngay, chàng nhìn lão không chớp.

Lão mỉm cười, hỏi:

- Hiền đệ sợ bị ám toán?

Độc Cô Thanh Tùng rùn vai, đáp:

- Tiểu đệ sợ gì mới được chứ? Con phải giết chúng mấy tên, mới hả!

Chàng còn sôi hận nghĩ đến bọn chúng quá tàn nhẫn, hạ sát ngay đến những người không thù oán với chúng. Họ chỉ có một cái tội là tàn dương người chiến thắng.

Tuy vậy, họ cũng chưa nhục mạ kẻ chiến bại. Chúng nở nào xuống tay độc như thế?

Cả hai gấp bước về Đông Thành. Liệt Mã Cuồng Sanh cần nghỉ ngơi, còn Độc Cô Thanh Tùng thì mong chóng đến lúc được dịp tàn dương đại thúc, khiêu động bọn ma đầu, giết một mẻ cho xướng tay, hả ý...

Cả hai dẫu rõ, hiện đã có bao nhiêu người có mặt tại Đông Thành, chờ đợi họ!

Chúng không ngờ là Liệt Mã Cuồng Sanh và Độc Cô Thanh Tùng. Chúng chờ một già một trẻ bộ hành trên quan lộ, như thuộc hạ Cửu Long Đàn đã báo tin về Cửu Long Thần Ma tại Bàn Long Sơn.

Đông Thành cũng như mọi thị trấn thông thường, đêm về là tấp nập khách thừa lương, tìm hứng rượu, hương trà, hoặc làm cánh bướm tìm nhụy hoa biết nói.

Đông Thành có một tửu lầu rất lớn vào hàng sang trọng bậc nhất, đêm về đèn đốt sáng choang, thực khách đông đảo, thịnh vượng hơn tất cả các hiệu khác.

Đêm đó cũng như đêm nào, khách viễn du đã chiếm nhiều bàn trong hiệu.

Bên ngoài cửa, một hàng chín con ngựa quý đứng giăng giăng chứng tỏ trong số thực khách đêm nay có chín tay mã thượng giang hồ thuộc hàng sang trọng.

Trên con đường phố trước tửu lầu, thỉnh thoảng đôi ba tên mặc áo màu lam, đi qua đi lại, gương mặt dăm chiêu.

Trong khi thực khách chén mời chén rót, cười nói ồn ào, thì bên ngoài cửa hiệu, một lão phụ cụt tay, đầu vện khăn xanh dừng chân do dự một lúc, tự lẩm nhẩm:

- Rõ ràng là mình thấy hấn vào đây, chắc chưa đi nơi khác đâu. Hừ! Mình thấy thẹn mà gặp lại hấn.

Thiếu phụ bước vào tửu lầu, chợt nghe một thiếu niên cất giọng êm đềm thốt:

- Đại thúc! Tiểu đệ thấy mấy con ngựa ngoài cửa hiệu, bỗng nhớ đến một việc kỳ quái!

Người đối diện hỏi:

- Hiền đệ nhớ đến việc gì? Là thiếu niên mà cho một việc nào đó rất kỳ quái, thì sự việc đó hẳn đặc biệt lắm chứ!

Giọng nói của người đó ảm ớ rất khó nghe, chừng như khàn khàn chừng như đuối hơi, cổ thở phều phào rất nhỏ.

Lúc đó, thiếu phụ đã bước đến nấc thang thứ nhất để lên lầu. Bỗng nhiên, bà ta dừng chân lại, nhần nhần gương mặt, tự lẩm nhẩm:

- Chắc chắn hấn ở tại đây. Nhưng giọng nói của hấn sao lại nghe như kẻ cầm cố gượng thốt lời? Hay không phải hấn? Ta thì làm gì lầm được? Còn thiếu niên kia là ai?

Bà đã lên đến đỉnh thang. Không rõ bà nghĩ sao, bỗng rùng mình đôi mắt bật ánh sáng ngời kỳ dị, tự nghĩ:

- Không ngờ tửu lầu đêm nay lại có cục diện nguy hiểm thế này!

Bà quay đầu lại, khôi phục ngay vẻ mặt đau khổ bình hoạn, đưa mắt quan sát một vòng các thực khách, nhận ra ba tên Lam Y Nhân cúi đầu ăn uống tại một chiếc bàn gần đầu thang.

Cả ba không thốt một lời với nhau, chừng như sợ mất thời khắc để ăn uống cho hả đói hả khát.

Nơi trung tâm, quanh một bàn tròn, bốn Cửu Châu Đại Hiệp rục rờ trong bộ y phục gấm.

Tại một góc khác, là một người nho sĩ trung niên, mặc áo trắng mặt vuông, tai lớn, trán rộng, má phì. Y thỉnh thoảng nâng chén nốc một hơi, rồi trầm ngâm, rồi lại nốc, như người thích thức độc ẩm.

Ngồi cạnh cửa sổ sát với đường phố, là Liệt Mã Cuồng Sanh và Độc Cô Thanh Tùng.

Rải rác chung quanh độ mười thực khách nữa.

Thiếu phụ cụt tay đầu vẫn khăn bố xanh chọn một chiếc bàn sát bên cạnh chiếc bàn của Liệt Mã Cuồng Sanh và Độc Cô Thanh Tùng, ngồi xuống.

Lúc đó, Thanh Tùng thốt tiếp câu chuyện đang dở:

- Việc tôi cho là kỳ quái thực ra rất đơn giản. Đó là sự kiện mà đi đến đâu tôi cũng nghe thiên hạ tán dương thành tích Liệt Mã Cuồng Sanh hạ sát Tam Ma tại Túc Thiên. Chẳng những một Liệt Mã Cuồng Sanh mà lại có tới hai Liệt Mã Cuồng Sanh!

Đành rằng cả hai đều đáng ca tụng, nhưng tôi nghĩ rằng cả hai đều không phải Liệt Mã Cuồng Sanh thật.

Thiếu phụ cụt tay vận khăn bố xanh biến sắc, thầm mắng:

- Tiểu tử to gan thật! Công nhiên nhắc đến thính danh Liệt Mã Cuồng Sanh ngay tại chốn này! Có lẽ hẳn không muốn sống nữa đấy?

Liệt Mã Cuồng Sanh giả vờ kinh hãi, quay đầu lại sau, day qua tả, trở sang hữu, nhìn trước mặt, như tìm xem những kẻ nào nghe ngóng tiếng nói của được chăng?

Sau cùng, lão nghiêm giọng quở:

- Câm cái mồm lại một tí! Liệt Mã Cuồng Sanh, giả hay chân thì có can gì đến người?

Độc Cô Thanh Tùng cũng giả vờ gằn cổ đáp:

- Nói thì nói, có can gì đến ai mà sợ? Đại thúc à, tôi tưởng đó là Liệt Mã Cuồng Sanh thật đấy, chứ không phải giả đâu! Có điều lão đó lại không cỡi con Long Chung Hồng Tông Liệt Mã như lúc đến Thiên Sơn thôi. Tôi cho việc đó là kỳ quái!

Chàng cố gằn giọng:

- Đại thúc sợ gì? Liệt Mã Cuồng Sanh có tìm đại thúc gây sự đâu?

Liệt Mã Cuồng Sanh cúi tiết:

- Câm ngay! Muốn nói gì thì nói, đừng nói đến Liệt Mã Cuồng Sanh, mi nghe chưa? Mi không biết Liệt Mã Cuồng Sanh đã giết ba mạng, ba người đó không phải là Tam Ma. Tam Ma thực sự còn lợi hại hơn Liệt Mã Cuồng Sanh mấy lần.

Bạch Y Nho Sĩ ngồi độc ẩm nghe đến đây điểm một nụ cười. Ba tên Lam Y Nhân cúi gằm mặt hơn, nhưng ánh mắt của cả ba đều dồn về Liệt Mã Cuồng Sanh và Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng đã thấy hết, nghe hết những gì có thể thấy và nghe khắp gian phòng. Chàng vờ nhấp nhấp chén rượu, chú ý lắng tai nghe, một tên Lam Y Nhân nói với đồng bọn:

- Tiểu tử đó không biết trời cao đất thấp là gì nữa! Mình đã nghe thì không thể để hắn sống được!

Một tên khác thốt:

- Đàn Chủ ra lệnh dò xét tung tích hai tên này, tôi thấy khả nghi lắm, nhưng nghe chúng kháo chuyện nhau, thì tôi hoang mang quá. Chúng là Liệt Mã Cuồng Sanh thế nào được?

Tên thứ ba phụ họa:

- Phải đấy! Liệt Mã Cuồng Sanh là một nhân vật cao ngạo kiêu kỳ, có đâu khiếm nhược như tên già này?

Độc Cô Thanh Tùng cười thâm tự nghĩ:

- Các người đã trúng kế đại thúc ta rồi đó!

Chàng tiếp:

- Hừ! Đại thúc nói thế chứ Tam Ma làm sao lợi hại hơn Liệt Mã Cuồng Sanh được? Giả sử Tam Ma đúng là những tay lợi hại tại sao lại không xuất hiện lúc đó, hạ sát Liệt Mã Cuồng Sanh, lại để cho ba tên vô danh chết thế?

Trước lý luận của chàng đưa ra, Liệt Mã Cuồng Sanh lại vờ cứng họng nghẹn lời.

Lúc đó, các vị Cửu Châu Đại Hiệp:

Ký Châu, Cổn Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Kinh Châu, Dương Châu, Dự Châu, Lương Châu, và Ứng Châu, cùng một loạt bật cười ha hả.

Cả chín người cùng hướng về Độc Cô Thanh Tùng, thốt:

- Tiểu huynh đệ nói đúng đấy! Liệt Mã Cuồng Sanh vốn là chỗ thâm giao chí hữu với bọn lão phu ngày trước. Công lực của lão ấy mười năm trước đây có thể bảo là vô địch rồi. Lão ấy lại luyện được bí học của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân, thì huyền công của lão ấy còn lường vào đâu được nữa? Tam Ma còn lâu lắm mới là địch thủ của lão ấy!

Liệt Mã Cuồng Sanh khẽ cau mày, nhìn Ký Châu Đại Hiệp, thốt:

- Tiểu đệ diệt lão phu, niên khinh trí thấp, có biết gì về việc anh hùng trong thiên hạ. Nó uống mấy chén rượu, cao hứng nói càn, quý vị đừng để ý cho lắm!

Liệt Mã Cuồng Sanh đang suy nghĩ một việc, Cửu Châu Đại Hiệp tuy nghĩa kết kim bằng, tình đồng ruột thịt, song mỗi vị hùng cứ một nơi. Từ trước đến nay, không bao giờ lại họp đủ chín người như lần này, đó là một sự kiện lạ lùng. Vả lại chín vị lịch duyệt giang hồ, há chẳng biết bọn Tam Ma lợi hại đến bậc nào sao, lại công nhiên tấn tưng Liệt Mã Cuồng Sanh, chuốc họa vào mình?

Lão chợt ngờ rằng chín vị có ý khiêu đấu bọn Tam Ma, nên không ngại oang oang cao giọng phụ họa với Độc Cô Thanh Tùng, tăng bốc Liệt Mã Cuồng Sanh lên tận mây cao.

Thanh Châu Đại Hiệp không tán đồng sự lo sợ của Liệt Mã Cuồng Sanh, Đại Hiệp cười ha hả thốt:

- Nói như huynh đài, không sợ người ta cười cho là sợ bọn Tam Ma sao?

Đại Hiệp đáp lời Liệt Mã Cuồng Sanh, nhưng mắt thì nhìn ba tên Lam Y Nhân, dường như khiêu khích.

Đột nhiên, không rõ do ai phát xuất, một tiếng cười lạnh vang lên, nghe như gần cũng như xa. Tiếng cười không lớn lắm, nhưng gian phòng ăn của khách sạn ồn ào, thế mà tất cả thực khách đều nghe.

Tất cả đều biết những việc gì có liên quan đến Liệt Mã Cuồng Sanh đã xảy ra làm sao trong mấy ngày qua, họ nghe tiếng cười lạnh đoán ngay sẽ có cuộc tàn sát liên theo đó. Nên một số đứng lên, đến quầy thanh toán tiền xong ra về liền. Họ nghĩ đến sinh mạng sẽ bị liên lụy trong cuộc tàn sát, nếu tiếc bữa ăn bỏ dở.

Liệt Mã Cuồng Sanh giật mình, mặt lão thoáng lộ vẻ lo âu. Lão tiếp nói câu chuyện với Cửu Châu Đại Hiệp:

- Trông sự ăn mặc của quý vị, lão hủ đoán ra quý vị hẳn là những tay hữu hạng trên giang hồ, hành hiệp trọng nghĩa, quý vị lại vây một đoàn chín người, chắc chắn là Cửu Châu Đại Hiệp rồi. Đành rằng mình chẳng sợ ai, nhưng dè dặt bao giờ cũng vẫn hơn.

Cửu Châu Đại Hiệp phát cười lớn:

- Huynh đại quả có nhãn lực nhận ra bọn lão phu đó! Chẳng hay quý tánh cao danh là chi?

Liệt Mã Cuồng Sanh ung dung đáp:

- Lão hủ là hạng nô bộc, có tên tuổi gì mà dám xưng ra làm bấn tai quý vị?

Còn tiểu đệ đây tên Thanh Tùng.

Lão phụ cụt tay đầu vắn khăn bố xanh cười mỉm:

- Người không xưng tên họ là phải! Nhưng thiếu niên kia, tiểu điệt của người...

Lão phụ trầm sắc mặt, suy nghĩ...

Cửu Châu Đại Hiệp lại cười, giọng cười sang sảng, buông rên như giữa chốn không người.

Thanh Châu Đại Hiệp đứng lên, rồi bàn bước đến sau lưng Độc Cô Thanh Tùng cao giọng thốt với Liệt Mã Cuồng Sanh:

- Huynh dài! Tiểu điệt đây thần thanh, cốt trí, từng bá sư thụ giáo chưa?

Đột nhiên, lão hiệp đặt bàn tay hữu lên vai hữu Độc Cô Thanh Tùng, toan vỗ nhẹ xuống...

Liệt Mã Cuồng Sanh kinh hãi, thấy một luồng khí xanh thoát từ bàn tay Thanh Châu Đại Hiệp chực áp mạnh xuống vai Độc Cô Thanh Tùng.

Liệt Mã Cuồng Sanh không ngờ cách nhau trong vòng mười năm, mà Thanh Châu Đại Hiệp tiến triển võ công mau lẹ như thế. Thanh Châu Đại Hiệp đã thế, thì tám vị kia hẳn cũng phải tiến bộ nhiều.

Lão lo sợ thay cho Độc Cô Thanh Tùng. Lo sợ vì không phải luồng thanh khí đó có thể làm hại gì chàng, nhưng bất buộc chàng phản ứng thì có khác nào tiết lộ hành tung?

Liệt Mã Cuồng Sanh không phải sợ lâu vì đã có người thấy kịp và ra tay giải nguy cho chàng rồi.

Bàn tay của Thanh Châu Đại Hiệp chưa hạ xuống vai Độc Cô Thanh Tùng, bỗng Đại Hiệp trầm nét mặt, rụt cánh tay lại ngay, Đại Hiệp chập choạng lùi lại ba bước. Rồi không giữ vững được thăng bằng, lão ngã xụ tại chỗ, mặt trắng bệch.

Tất cả sự việc diễn tiến nhanh chóng đến độ Liệt Mã Cuồng Sanh và tám vị Đại Hiệp không còn nhận định kịp Thanh Châu Đại Hiệp do đâu mà ra có ấy.

Dĩ nhiên là phải có người ám toán, nhưng khắp thực khách, họ có thể nghi ngờ ai? Ám toán do từ đâu đến?

Ký Châu Đại Hiệp nghiêng rặng, trợn mắt chỉ ngay Liệt Mã Cuồng Sanh quát to:

- Người là ai? Bề ngoài thì giả vờ khiếp nhược, bên trong thì ngầm hại người, thế là nghĩa lý gì? Nói mau?

Tám thân hình biến ảo như bóng ma, vây quanh Liệt Mã Cuồng Sanh và Độc Cô Thanh Tùng, hằm hằm chực xuất thủ.

Độc Cô Thanh Tùng không tin rằng Liệt Mã Cuồng Sanh ám toán Thanh Châu Đại Hiệp, nhưng nếu không phải Liệt Mã Cuồng Sanh thì cũng phải có người nào khác chứ! Chàng cao giọng thốt:

- Đại thúc! Các vị đây mà bảo rằng là những nhân vật hành hiệp trọng nghĩa, có lẽ đại thúc có lầm chăng, chứ Cửu Châu Đại Hiệp mà lại hành động như thế này à?

Vừa lúc đó, một vệt sáng từ bên ngoài bay vào, Độc Cô Thanh Tùng thét to:

- Đại thúc lưu ý!

Chàng né đầu sang một bên. Một mũi Chủy Thủ màu lam vượt qua đầu chàng cắm phập trên mặt bàn.

Tiếp theo đó, một giọng nói lạnh lạnh phát từ mái nhà đối diện với khách sạn vọng qua:

- Tiểu tử! Mi chỉ còn sống đến canh ba thôi nhé!

Độc Cô Thanh Tùng liếc nhanh sang hướng đó, chàng giả vờ rợn rợn, run rẩy cả người, vội níu tay Liệt Mã Cuồng Sanh hấp tấp thốt:

- Đại thúc, tôi cãi lời đại thúc, suýt mất mạng! Nguy đến nơi rồi!

Liệt Mã Cuồng Sanh quát mắng:

- Cho người biết, lắm mồm lắm miệng thì chuốc họa vào thân, khen người ta thì có lợi gì cho người chưa? Rõ khổ!

Lão gấp rút hơn:

- Đi! Đi ngay! Còn muốn ở đây chờ chết hay sao chứ?

Lão kéo Độc Cô Thanh Tùng dợm bước.

Ký Châu Đại Hiệp vội giận, bước đến đón đầu:

- Bằng hữu! Mình đã xong chuyện với nhau đâu mà vội đi?

Liệt Mã Cuồng Sanh quét tia mắt khắp tám vị, không dần được cơn giận:

- Cửu Châu Đại Hiệp là những nhân vật trọng vọng trong võ lâm, không ngờ lại có thái độ hồ đồ như bọn vô lại thế này! Thanh Châu Đại Hiệp bị ám toán, bị thương thế kia, không tìm hung thủ mà gây sự, lại gây sự với ta là kẻ vô can, thế là nghĩa gì?

Ký Châu Đại Hiệp quát lớn:

- Thanh Châu Đại Hiệp có hảo ý với tiểu diệt người, người lại lấy ân làm thù, dùng lối ám toán hại người rồi toan đổ vạ cho ai?

Đột nhiên, sau lưng tám người có giọng nói hết sức bình tĩnh vang lên:

- Tiểu tử đó rất đúng! Các người là những nhân vật trọng vọng trên giang hồ, cái danh Cửu Châu Đại Hiệp còn ai không nghe rõ? Thế mà có mỗi một việc như thế này lại không xét đoán được, có phải là danh bất như thực không? Thanh Châu Đại Hiệp kia, ta đã tha cho, không nỡ đoạn lìa hằn cánh tay, còn kiếm chuyện gây sự đến cả những người vô can, thế nghĩa là sao?

Tám vị Đại Hiệp giật mình, quay người lại quắc mắt nhìn. Họ chẳng thấy ai cả, chỉ trừ lão phụ cụt tay đầu vắn chiếc khăn bố xanh. Lão phụ ung dung rót, uống, uống rót, không ngừng đầu nhìn ai cả.

Tám Đại Hiệp tin chắc chính lão phụ này vừa phát ra câu nói, biết ngay gặp phải tay kinh địch, họ cố nén giận, giữ bình tĩnh, không dám hùng hổ với Liệt Mã Cuồng Sanh nữa.

Ký Châu Đại Hiệp đầu đàn, bước tới cạnh lão phụ vòng tay lễ phép chào:

- Ký Châu Đại Hiệp xin ra mắt!

Lão phụ chừng như không nghe tiếng chào, thản nhiên rót thản nhiên uống, đầu không ngừng, môi không nhếch.

Nhưng làm mấy hộp rượu xong, lão phụ ngó vào bàn ăn, không buồn liếc nhìn Ký Châu Đại Hiệp đứng trước mặt, thốt băng quơ:

- Ai mượn người thủ lễ? Cút ngay!

Dù bà ấy không ngó mình, Ký Châu Đại Hiệp cũng biết rõ bà ám chỉ mình. Lão chưa kịp đáp thì bàn tay bà đã chộp ngay mạch môn tay tả của lão, đôi mắt bà quắc sáng như điện, bà thốt với giọng hết sức lạnh lùng, sắc bén:

- Châu Nhất Tuấn! Ta hãy hỏi người, Cửu Châu Đại Hiệp từ bao lâu khét tiếng giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, tại sao bỗng nhiên các người lại luyện môn học Cửu Long Huyền Công? Tuyết Sơn Cửu Long Thần Ma là gì của các người?

Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn biến sắc, nhưng lão Hiệp giữ bình tĩnh, bật tiếng cười che dấu sự bối rối bên trong, mồ hôi kết thành hạt to trên trán tuôn xuống mặt như mưa. Lão gắng chịu đau trong tay kèm như gọng sắt của lão phụ. Vì lão phụ chộp mạch môn của Châu Nhất Tuấn xong lập tức vận kinh lực ép mạnh xuống.

Bảy Đại Hiệp kia lập tức di chuyển vòng vây Liệt Mã Cuồng Sanh sang lão phụ.

Liệt Mã Cuồng Sanh nhân dịp đó, dợm bước ra ngoài.

Lão phụ cười nhẹ một tiếng, đảo mắt nhìn bảy người, lạnh lùng thốt:

- Bọn các người nhúc nhích một chút, là đại huynh các người thành đồng thịt vụn trong vũng máu đó!

Lúc đó, Bạch Y Nho Sĩ ngồi nơi góc phòng, từ từ đứng lên. Lão phụ trông thấy, vụt đứng lên, môi nhếch nhếch. Thì ra, bà dùng lối Truyền Âm Nhập Mật bảo Độc Cô Thanh Tùng:

- Thừa dịp Bạch Cốt lão ma chưa xuất thủ, hãy rời khách sạn nhanh lên! Các người cũng to gan lắm mới dám vác xác đến đây đây!

Liệt Mã Cuồng Sanh trông thấy lão phụ trong trạng thái đó, biết là bà ta mách tin gì tiếp trợ mình, vội hướng về bà ta gật đầu tỏ vẻ biết ơn.

Khi Độc Cô Thanh Tùng cho biết là có Bạch Cốt Thần Ma tại phòng ăn, Liệt Mã Cuồng Sanh quay nhìn lại, đúng lúc Bạch Cốt Thần Ma cũng nhìn hai người nhếch mép cười. Liệt Mã Cuồng Sanh kếp vội Thanh Tùng rời khách sạn.

Đến đầu cầu thang, cả hai lại chạm phải tia nhìn của ba tên Lam Y Nhân, nhưng chúng chỉ cười lạnh mà không ngăn trở.

Xuống đến tầng dưới khách sạn rồi, nhớ lại lão phụ hiện bị tám Đại Hiệp bao vây, bên ngoài lại còn Bạch Cốt Thần Ma cùng bọn Lam Y Nhân rải rác quanh đây chực phóng ám khí, Độc Cô Thanh Tùng lo sợ cho bà khó tránh nguy hiểm, nên dùng lối Truyền Âm Nhập Mật tiếp chuyện với bà:

- Lão tiền bối! Bạch Cốt Thần Ma có mặt tại phòng, tiền bối không sợ nguy hiểm à?

Lão phụ đáp:

- Hừ! Ta làm tiểu tử đây! Không ngờ công phu nội lực của người thâm hậu đến thế! Bạch Cốt Thần Ma không làm gì được ta đâu đừng lo sợ vô ích. Phần người, đêm nay hãy giữ mình đây!

- Lão tiền bối an tâm! Nếu chúng kéo đến đêm nay, quyết chúng sẽ cao hứng mà đến, mất hứng mà đi vậy!

- Hừ! Ta vừa trao đổi một chiêu với lão ma đây! Hẳn quả là tay khá đây. À! Ta hỏi tiểu tử câu này nhé! Đại thúc tiểu tử bị nội thương đây chứ?

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, thăm phục nhân lực của lão phụ, nhưng chàng đáp làm sao?

Nếu thật đại thúc bị nội thương là tiết lộ hành tung của Độc Cô đại thúc rồi? Chàng thì không đáng ngại, chỉ ngại cho đại thúc thôi. Nhưng chàng cũng phải đáp:

- Quả thật đại thúc bị hư nội phủ!

- Ai làm cho đại thúc người bị thương?

Một câu hỏi còn khó đáp hơn câu trước. Dĩ nhiên là chàng không thể đáp, chàng bỏ lửng câu chuyện, quay sang Liệt Mã Cuồng Sanh:

- Đại thúc biết lão phụ đó chứ?

Liệt Mã Cuồng Sanh chừng như đang lo nghĩ một điều quan hệ lắm, sắc mặt nghiêm trọng vô cùng, có ẩn vẻ căm giận.

Lão đang nghĩ đến bọn Cửu Châu Đại Hiệp xưa kia là chỗ thâm giao, thanh khí tương đồng, không ngờ chỉ trong vòng mười năm, mà họ hoàn toàn thay đổi, uy danh Đại Hiệp tiêu tan, để về thần phục bọn ma đầu, luyện Cửu Long Huyền Công, toan cùng bọn chúng gây sóng gió giang hồ.

Lão hết sức phẫn hận. Nghe Độc Cô Thanh Tùng hỏi, lão trầm giọng thốt:

- Thanh Tùng, con xếp những việc ấy lại, lo cái đáng lo trước mắt đây. Mình hãy tìm một khách sạn nào uẩn khuất, tá túc đêm nay, và cần nhất là mình phải kiếm cho được một món vũ khí, bất cứ loại gì cũng được.

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ:

- Chi vậy, đại thúc? Võ công của mình không dùng được sao? Vũ khí có lợi gì đâu?

- Con chưa hiểu. Những tuyệt học của cho như Cửu Âm Thần Chưởng, Hàn Ma Chỉ đến mỗi lúc mỗi mang ra ứng dụng thì không mấy chốc là mình lộ chân tướng rồi.

Bọn Ma Vưu Tử có tổ chức rộng lớn lắm, chúng đặt tai mắt khắp nơi, mình phải dè dặt mới được. Từ nay về sau, nếu không cần thiết lắm thì tuyệt nhiên không nên giở tuyệt học ra. Con nên tập xử dụng vũ khí đi, chọn môn nào tùy thích, miễn là vũ khí là được rồi.

Lão tiếp:

- Thôi, đi mua một món vũ khí rồi tìm khách sạn ngay!

Cả hai bỏ các con đường lớn, lần vào phố nhỏ, chọn một khách sạn hạ đẳng.

Thuê phòng xong, Liệt Mã Cuồng Sanh thốt:

- Canh ba đêm nay, thế nào bọn ma đầu cũng đến, mình tìm một chỗ ẩn nấp, hạ chúng xong là lên đường ngay, xuôi về Nam, qua sông nếu kiên trì thì chỉ trong ba ngày mình đến Bách Trượng Phong.

Độc Cô Thanh Tùng còn ầm ục hành vi của Cửu Châu Đại Hiệp, cất tiếng hỏi:

- Đại thúc nói rằng Cửu Châu Đại Hiệp là hạng người rất trọng vọng trong võ lâm, hành hiệp giữ nghĩa, nhưng tiểu diệt cho rằng họ có danh mà không thực. Đêm nay, họ có thái độ mờ mờ quá, thành ra không biết phải liệt họ vào bạch đạo hay hắc đạo?

Liệt Mã Cuồng Sanh thở dài:

- Mười năm còn gì? Mười năm là một thời gian dài, con người khó giữ được bản tánh xa xưa vì biến thiên của tạo vật, vì thúc bách của nhu cầu tham vọng. Dù là chỗ chí hữu, thâm giao, cách mặt có thể dối lời, còn tin làm sao mà quyết chắc?

Lão trầm buồn, thốt tiếp:

- Cửu Châu Đại Hiệp dù chính đáng đến đâu, khi về với Cửu Long Thần Ma là một đại ma đầu ta dâm ác độc, một mối họa lớn cho giang hồ, Cửu Hiệp cũng khó giữ khỏi bị xu hướng. Sau này, nếu có gặp họ, con hãy cẩn thận cho lắm.

Cả hai thì thầm một lúc, trống lầu thành đã điểm canh hai.

Cả hai sắp sửa ra ngoài, tìm chỗ ẩn nấp, bỗng nghe có tiếng nói phát ra rất khẽ từ gian nhà đối diện:

- Người nghĩ sao? Hai tên đó có dám ngủ đêm nay không?

Tiếng người khác đáp:

- Biết sắp chết đến nơi rồi, còn ai ngủ được chứ?

Độc Cô Thanh Tùng chỉ về phía đó, gọi:

- Đại thúc!

Liệt Mã Cuồng Sanh biết chàng muốn nói gì rồi, lão kề sát bên tai chàng, thốt:

- Sang đây, điểm huyết chúng mang về đây!

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu, mở cửa phòng bước sang nhà đó gõ cửa.

Câu chuyện thì thầm bên trong im bật, một phút trôi qua, một chiếc đầu người theo cánh cửa hé từ từ nhô ra, đảo qua đảo lại mắt đảo dáo dác nhìn.

Thấy Độc Cô Thanh Tùng, người đó kinh hãi, chưa kịp phản ứng gì, Độc Cô Thanh Tùng cười mỉm, giở pháp Cách Không Điểm Huyết điểm ngay vào phía hậu tai hắn, ngay huyết Thiên Dung. Chàng bước tới, lách mình vào trong nhanh như chớp điểm huyết luôn cho tên kia, đoạn mỗi tay bẻ xoắn một tên, trở về phòng.

Chàng gọi Liệt Mã Cuồng Sanh:

- Đại thúc xem, chúng mặc y phục màu lam, áo lại có thêu chiếc đầu lâu đỏ, hẳn nhiên chúng là thuộc hạ của bọn ma đầu kia rồi.

Liệt Mã Cuồng Sanh bảo chàng đặt hai tên đó lên giường đoạn bàn:

- Ta tạm ẩn trong phòng chúng bên gian nhà đó, còn con thì nấp bên ngoài cửa sổ, liệu mà hành sự cho êm thấm, nhất là đừng quên dù thế nào mình cũng phải khởi hành vào đầu canh tư đấy!

Độc Cô Thanh Tùng với lấy thanh đao gật gật đầu đáp:

- Tiểu diệt hiểu rồi! Đại thúc yên tâm đi!

Cả hai sang qua nhà đối diện. Liệt Mã Cuồng Sanh vào trong, Độc Cô Thanh Tùng cài cửa cẩn thận, theo cửa sổ vọt ra ngoài, dậm chân vút mình lên mái, nằm ẩn tại xuyên nhà, mắt đăm đăm nhìn qua gian phòng khách sạn.

Tấu xảo làm sao, đêm không trăng không sao, bóng tối dày đặc, nhưng nhân quang chàng chiếu sáng hơn đèn, trông rõ từng vật một chung quanh.

Không bao lâu sau, có bốn bóng đen xuất hiện, đứng không động tịnh trước gian phòng khách sạn.

Chúng xê dịch dần dần đến sát khung cửa sổ. Chúng ghé mắt áp tai vào.

Độc Cô Thanh Tùng cười thầm.

Bốn bóng đó tuy cử động thật khẽ, song xem ra chúng có vẻ khinh thường.

Một tên cất cao giọng hỏi:

- Diêm Vương định chết lúc canh ba, đừng hòng sống thêm một tiếng trống.

Câu nói hướng vọng vào phòng, nhưng bên trong yên lặng.

Tên đó gọi luôn mấy lần, trong phòng vẫn yên lặng như thường.

Đột nhiên, một tên phi vút lên cao, bám vào xuyên nhà, còn ba tên kia thì cấp tốc rời khung cửa dàn ra hai bên.

Cánh cửa đột nhiên mở tung, một bóng người phi vút ra ngoài. Bóng đó đảo nhanh mắt một vòng, đoạn quay tròn như con vù.

Khi bóng đó dừng lại, thì tên bám trên xuyên nhà đã rơi xuống không rõ từ lúc nào, còn ba tên kia thì bất động như trống.

Bóng đó cười, thốt khẽ:

- Đã đến đủ rồi chứ?

Rồi nhanh như chớp, bóng đó nắm từng tên một quăng qua cửa sổ. Trong thoáng mắt cả bốn tên đều rơi gọn bên trong. Sau cùng, bóng đó nhảy vọt theo.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh hãi.

Chàng nhận ra bóng đó chính là lão phụ đầu vấn khăn xanh tại khách sạn.

Chàng thầm nghĩ tại sao lão phụ có hảo ý giúp đỡ mãi chàng và đại thúc?

Chàng định bụng phải hỏi đại thúc mới được. Có lẽ lịch duyệt giang hồ như đại thúc, hẳn phải biết lai lịch của bà.

Vừa lúc đó, có tiếng y phục phát gió từ nơi đầu đường vắng lại càng lúc càng nghe lớn dần, rồi tám người vận y phục màu lam tiến dừng lại trước khách sạn.

Người đến sau cùng cất tiếng lạnh lạnh, bất chấp đêm khuya, bất chấp công tác họ thi hành cần tránh gây tiếng động.

Người đó đưa cánh tay lên, một vệt sáng thoát đi từ tay hắn, cắm phập vào khung cửa.

Độc Cô Thanh Tùng nhận rõ vật đó là một mũi Lam Lân Chủy Thủ.

Bóng đó thị Oai xong, cao giọng thốt:

- Thiên hạ ngày nay, nếu không tùy thuộc vào Huyết Ma Bang thì còn tùy thuộc vào đâu nữa? Muốn sống hay muốn chết do Huyết Ma Bang, tùy Huyết Ma Bang cả. Tiểu tử! người và lão già kia liệu trốn ta mà được à? Mau mau ra đây chịu tội!

Độc Cô Thanh Tùng giờ mới hiểu bọn Ma Vưu Tử lập thành Huyết Ma Bang.

Chàng nhớ lại nơi chéo vạt áo của chúng có hình đầu lâu máu. Chàng tự hỏi tên nào tên nấy đều bạo tàn hung ác giết người không tanh máu như thế, thì Bang Chủ của chúng còn hung bạo đến đâu?

Nhưng Bang Chủ của chúng là nhân vật nào?

Vừa lúc đó, trong phòng nổi lên tiếng ngáy vang như sấm.

Độc Cô Thanh Tùng cười thầm. Chàng đã biết ai phát lên tiếng ngáy rồi.

Hai tên trong tám tên hừ lạnh một tiếng, đoạn phi thân vút qua cửa sổ vào phòng.

Bọn sáu tên đứng bên ngoài chờ đợi mãi, không thấy hai tên đó trở ra. Họ nhìn nhau, họ nổi giận, rồi hai tên nữa tiếp nối theo hai tên trước.

Vẫn như hai tên trước, hai tên sau không trở ra. Trong phòng vẫn im lặng, chỉ có tiếng ngáy là không ngừng.

Bốn tên còn lại ngơ ngác nhìn nhau, rồi lo ngại, rồi thương lượng với nhau, đoạn rời khách sạn bỏ đi.

Một tiếng cười rất nhẹ văng lên, lão phụ vấn khăn xanh đã tung mình qua cửa sổ đuổi theo chúng. Chỉ một cái nháy, bà đã chặn đầu bốn tên áo lam, bà xoay nhanh người lại, chộp từng tên một, quăng qua cửa sổ phòng.

Xong, bà bỏ đi.

Độc Cô Thanh Tùng không dần được tính hiếu kỳ, vội dùng lối Truyền Âm Nhập Mật hỏi bà:

- Lão tiền bối hai phen can thiệp, bảo vệ chúng tôi, nhưng chúng tôi còn thắc mắc, chưa biết quý danh tôn hiệu là chi.

Lão phụ vấn khăn xanh đáp:

- Tiểu tử muốn biết, cứ hỏi đại thúc thì biết!

- Tiểu sanh có hỏi rồi. Đại thúc bảo là không rõ.

- Vậy người cứ đến phòng, xem qua thì hiểu.

Độc Cô Thanh Tùng toan hỏi thêm, lão phụ đã đi xa rồi. Chàng liền buông mình xuống, băng ngang qua đường về khách sạn, vút qua cửa sổ vào phòng.

Với nhãn lực của chàng, chàng không cần dùng đến ánh đèn mới thấy rõ môn một, mười hai xác chết nằm ngổn ngang trên nền, mỗi xác chết bị đoạn lìa cánh tay trước, rồi sau mới điểm vào tử huyệt.

Nhìn xác chết cụt tay, Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến lão phụ cũng cụt tay.

Chàng cho là phải có nguyên do của sự trùng hợp này, và định bụng sẽ hỏi bà ta nếu còn gặp lại lần sau.

Tuy bọn Lam Y Nhân tàn bạo, chúng bị hạ trong tình cảnh thảm khốc này, Độc Cô Thanh Tùng thấy lòng bất nhẫn quá.

Chàng thở dài, nghĩ rằng lão phụ cũng là tay tàn độc không kém.

Chàng đảo mắt quanh phòng tìm một dấu vết gì khác lạ chứng xác lạ lịch của lão phụ, bởi bà đã bảo chàng vào phòng thì sẽ biết bà ta là ai.

Chàng còn nghi ngờ bà ta chưa đi hẳn, nên cất tiếng gọi khẽ. Gọi mấy lượt, không nghe bà ta đáp lời, chàng lại lục lạo tìm tòi.

Bỗng chàng dán mắt lên bức tường phòng. Trên đó, có hình một đoạn kiếm vừa vẽ vội.

Chàng biết ngay chính lão phụ đã vẽ lên đó trước khi ra đi.

Chàng không hiểu gì cả. Đoạn kiếm gãy biểu hiện cho cái gì? Chẳng lẽ đó là tước hiệu giang hồ của bà? Đoạn Kiếm lão phụ?

Chàng phân vân một lúc, đoạn rời phòng trở sang nhà đối diện, không buồn xem hai tên nằm trên giường số phận ra sao, vì trước đó chàng chỉ điểm vào mê huyết mà không giết chết.

Định mở miệng hỏi Liệt Mã Cuồng Sanh về lai lịch lão phụ, chàng thấy đại thúc tay cầm mảnh giấy, đang nghĩ ngợi đến xuất thần.

Chàng lấy mảnh giấy trong tay lao, đọc:

” Các ngươi tự nổi lửa thiêu mình đây có biết không? Đã ngu lại còn ngốc, vậy mà chưa chịu qua sông về Chiết cho gấp đi, muốn chết phải không? ” Độc Cô Thanh Tùng tức tối, hần học:

- Ai ngu? Ai xuẩn? Bà ấy thật nhiều chuyện!

Rồi chàng đem các diễn tiến thuật lại cho đại thúc hiểu. Sau cùng, chàng hỏi:

- Đại thúc, bà ấy nói rằng đại thúc biết lai lịch bà ta, vậy bà là ai hở đại thúc?

Liệt Mã Cuồng Sanh lắc đầu:

- Ta không được rõ, bởi ta chưa từng nghe trên giang hồ có ai có tước hiệu gồm hai tiếng Đoạn Kiếm cả.

Liệt Mã Cuồng Sanh tiếp nói:

- Con có nhận xét kỹ không?

Độc Cô Thanh Tùng hỏi:

- Về việc gì?

- Bên trên hình vẽ, có chữ gì không?

Độc Cô Thanh Tùng ngơ ngác. Liệt Mã Cuồng Sanh giục:

- Sang nhanh bên ấy xem lại đi!

Chàng cấp tốc trở lại khách sạn, vào phòng quan sát một lượt nữa.

Chung quanh hình vẽ thì không có gì cả, nhưng nơi chuôi kiếm có hai chữ nhỏ ” Tiên Cơ ”.

Chàng chạy về cho Liệt Mã Cuồng Sanh biết liền.

Liệt Mã Cuồng Sanh ạ lên một tiếng, rồi lẩm nhẩm:

- Tiên Cơ! Đoạn Kiếm Tiên Cơ! Không! Không thể như thế được! Bà ấy đã chết lâu rồi mà!

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị, hỏi:

- Đại thúc biết bà ấy chứ?

Liệt Mã Cuồng Sanh run run người, lẩm nhẩm quá xúc động:

- Không! Ta không tin bà ấy còn sống!

Độc Cô Thanh Tùng càng kinh dị hơn, lập lại câu hỏi mà đại thúc chưa đáp:

- Sao? Đại thúc có biết bà ta chứ? Bà ấy là ai?

Bỗng, Liệt Mã Cuồng Sanh bật cười cuồng dại, cao giọng thốt:

- Không! Không phải rồi! Chắc chắn là không phải bà ấy rồi! Ha ha, Thanh Tùng, ta đi thôi.

Niềm khích động theo tràng cười tiêu tan, Liệt Mã Cuồng Sanh bình tĩnh trở lại, lão hạ thấp giọng đáp:

- Việc đó! Con không nên biết làm gì!

Độc Cô Thanh Tùng chợt nhớ lại, lúc rời khỏi Bạch Mã Trang, Liệt Mã Cuồng Sanh có lưu lại một mảnh giấy. Lão chỉ đề cập đến phụ thân chàng là Thánh Kiếm Vũ Sĩ, tuyệt nhiên lão không hề nhắc đến mẫu thân chàng, dù là nửa nét chữ. Lúc đó, chàng lấy làm lạ lắm.

Giờ đây, không rõ do đâu, khi nghe Liệt Mã Cuồng Sanh bảo chàng đừng tìm hiểu về Đoạn Kiếm Tiên Cơ là hơn, chàng lại liên tưởng đến mẫu thân chàng.

Chàng nhìn Liệt Mã Cuồng Sanh dò xét. Lâu lắm chàng cất tiếng:

- Đại thúc, con muốn hỏi một điều...

Liệt Mã Cuồng Sanh nghi ngờ nhìn chàng:

- Việc gì?

- Phụ thân con, đại thúc đã cho biết rồi, còn mẫu thân con, đại thúc chưa hề nói đến?

Liệt Mã Cuồng Sanh cố kềm hãm lắm mới khỏi run người, nhưng không dấu được sự biến đổi trên gương mặt.

Câu hỏi đột ngột của Độc Cô Thanh Tùng làm lão bối rối một lúc. Lão trầm giọng nói:

- Thanh Tùng! Con nghe đại thúc nói điều này nhé!

Độc Cô Thanh Tùng thấy Liệt Mã Cuồng Sanh có vẻ giận, chàng sợ hãi, ấp úng:

- Ân đại thúc sánh bằng sanh dưỡng, đại thúc dạy gì con lại dám chẳng vâng?

Liệt Mã Cuồng Sanh gật đầu:

- Được rồi! Vậy con đừng bao giờ hỏi đại thúc câu ấy nữa! Nếu lúc nào có thể đại thúc tự nhiên nói cho con nghe, không đợi gì con phải nhắc nhở.

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp với giọng xa xăm:

- Tuyệt Nhi đợi ta mười năm, có lẽ hôm nay có già lắm rồi! Thanh Tùng, mình lên đường đi con!

- Tuyệt Nhi là ai, hỏi đại thúc?

- Tuyệt Nhi là Long Mã Tuyệt Nhi!

Lão nghiêm giọng hơn:

- Thanh Tùng! Mong rằng con sẽ đầy đủ can đảm giữ vững khí phách anh hùng!

Trong ba tháng nữa, đại thúc sẽ cho con hội hiệp với bốn phương danh thủ.

Độc Cô Thanh Tùng cương quyết:

- Tốt lắm! Vậy mình đi, đại thúc!

Cả hai rời Đồng Thành, dùng bí pháp Kinh Điện Phi Hồng tiến về phương Nam.

5. Tuấn Mã Hí Vang Trời

Hí! Hí! Hí!...

Tiếng hí vang rền, vút tận lên không, lan rộng tận phương trời xa.

Hồng Vân Cái Tuyết xuất hiện lại sau mười năm dài vắng bóng.

Hồng Vân Cái Tuyết, Liệt Mã Long Chung núi Tuyết xuất hiện, nhưng Liệt Mã Cuồng Sanh chủ nhân của con Thần Tuấn Liệt Mã có tái xuất giang hồ không?

Trên đỉnh Bách Trượng Phong, tại vùng Thiên Mục Sơn, Tuấn Mã xuất hiện như một vàng hồng chói sáng bên cạnh một khối tuyết chiếu ngời. Vàng hồng, khối tuyết là hai phần lông hồng tuyết chia đôi thân hình con tuấn mã uy nghi hùng vĩ.

Đứng trên đỉnh non cao, Liệt Mã hí vang rền, tiếng hí vọng đến núi đồi quanh đây, bật thành tiếng dội ngân dài.

Tiếng hí vang lên vào một đêm tròn trăng, làm kinh động thôn dân hai mặt Đông Tây dưới chân Bách Trượng Phong. Nhiều người hoảng sợ vội mặc áo bước ra ngoài nhà, ngóng nhìn lên đỉnh.

Rồi cũng đêm tròn trăng tháng sau, tiếng hí lại diễn lại, cũng oai hùng, cũng kiêu mãnh vô cùng. Nhân dân ba tỉnh Tô, Hoán, Chiết đã đem tiếng hí làm đầu đề giai thoại trong những khi tửu hậu, trà dư.

Rồi cũng một đêm tròn trăng vào tháng kế, tiếng hí lại vang rền, lần này thì mười hai tỉnh Trung Nguyên đã bắt đầu chú ý.

Sau ba tiếng ngựa hí, anh hùng hào kiệt bốn phương trời không hẹn mà đồng đổ đến Thiên Mục Sơn. Họ lưu lại các vùng phụ cận để chờ nghe tiếng hí lần thứ tư trên đỉnh Bách Trượng Phong.

Họ đến, nhưng hoài niệm họ bất đồng.

Có kẻ chưa quên được hai chiếc Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân. Có kẻ đến vì thù hận người đã đoạt hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, làm cho họ bỏ phí công trình vượt rừng băng núi, với hy vọng chiếm hữu bí kíp võ công. Có kẻ đến vì cái hận tại Túc Thiên Thành, mà họ đổ tội nguyên nhân vì Liệt Mã Cuồng Sanh. Lại có kẻ từ bao năm dài nhớ nhung người bạn cũ, mong gặp lại cho thỏa niềm khao khát mơ hoài.

Bách Trượng Phong sẽ là nơi quy tụ cao thủ võ lâm. Hai thôn Tây và Đông đột nhiên náo nhiệt tưng bừng với sự có mặt của hàng nghìn, hàng vạn anh hùng mã thượng tá túc chờ ngày.

Trước đêm trăng tròn tháng thứ tư, đêm nào cũng như đêm nào, có một bóng người vận y phục toàn sắc trắng, mặt bao kín, xuất hiện trên các nẻo đường dẫn lên đỉnh Bách Trượng Phong.

Có kẻ cho đó là Liệt Mã Cuồng Sanh, nhưng thực sự thì đó là một Liệt Mã Cuồng Sanh giả mạo mà không ai khác hơn là Độc Cô Thanh Tùng.

Bóng trắng đó xuất hiện làm nao nức lòng bao nhiêu khách anh hùng. Họ nghĩ rằng dù cho Liệt Mã Cuồng Sanh có trở lại giang hồ, thì không phải sự tái xuất đó làm chìm đắm kiếp vận võ lâm, trái lại sẽ tạo phúc hạnh cho Bạch đạo nhiều, cũng như kềm hãm sự bạo hành của Hắc đạo.

Còn ba hôm nữa đến đêm tròn trăng.

Độc Cô Thanh Tùng nôn nao chờ đến giờ phút đó. Chàng sẽ hội diện với bọn năm lão đại ma đầu, hung thủ gây nên huyết án sát tử Thánh Kiếm Vũ Sĩ, phụ thân chàng. Chàng sẽ hội diện với chín vị quái khách bao mặt đã thi triển độc chiêu gây thương tích cho Liệt Mã Cuồng Sanh, làm cho lão bị phế hủy võ công trở thành thường nhân vô dụng.

Đêm nay, còn ba hôm nữa đến đêm tròn trăng.

Nơi chân Bách Trượng Phong tại một bãi đá loạn, xuất hiện ba bóng người.

Độc Cô Thanh Tùng vận dụng nhãn lực nhận ra ba bóng đó là ba nữ nhân.

Chàng thâm nghĩ:

- Đại thúc không hề nói qua cho biết việc gì cả, thì còn hiểu các nữ nhân này là ai nữa?

Chàng gỡ thuật Kinh Điện Phi Hồng ra, vò mình đến chỗ đá núp vào chỗ kín, rình nghe động tĩnh.

Trong thoáng mắt, cả ba nữ nhân đã đến nơi chàng núp, cách không xa lắm.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn kỹ họ, đoán họ vào lứa tuổi đôi mươi, cả ba đều xinh đẹp tuyệt vời.

Một nàng thốt:

- Ngọc Phụng muội! Bọn Cửu Phụng Kỳ Chủ:

Kim, Ngân, Thê, Ngọc, Bạch, Hắc, Tử, Tường, Phi chúng mình vâng lệnh Giáo Chủ đến Bách Trượng Phong này, theo tôi thấy thì rất nguy hiểm cho mình lắm đó.

Một nữ nhân đáp:

- Thể Phụng thư! Trong giang hồ còn ai không biết việc đó nữa? Liệt Mã Cuồng Sanh đã thả con Long Mã trên đỉnh Bách Trượng Phong cho nó hí vang trời giữa đêm trường tịch mịch, tỏ rõ thái độ cuồng ngạo cố hữu của lão. Lão có ý muốn báo cừu huyết hận cho cái nhục bị bại năm xưa chăng? Ngoài ra, lão còn những hoài bão gì khác, mình chưa dễ gì hiểu được, dụng ý đó...

- Còn dụng ý gì nữa? Năm xưa tại Thiên Mục Sơn, lúc đoạt hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, lão bị chín vị quái khách bao mặt đánh cho trọng thương, nếu lão có thù là thù việc đó, ngoài dụng ý báo phục mối thù một chương liên thủ tại Thiên Sơn, lão có dụng ý gì nữa?

- Thể Phụng thư đừng cho sự việc giản dị thế đâu. Liệt Mã Cuồng Sanh là một nhân vật thần bí, giang hồ chưa hẳn có mấy người biết được mặt lão, biết lai lịch lão, thì chúng mình đây còn biết dụng ý của lão thế nào được?

Ngọc Phụng Kỳ Chủ vừa thốt đến đó, một tràng cười lạnh bỗng vang lên bên cạnh nàng, rồi một bóng trắng từ sau đồng đá loạn bước ra. Cả ba nữ nhân kinh hãi lùi lại năm bước.

Cả ba trong một thoáng, lấy lại bình tĩnh, đồng thét to:

- Người là ai mà hiện như bóng ma?

Bóng trắng chính là Độc Cô Thanh Tùng. Chàng cất tiếng nhưng không đáp câu hỏi của ba nàng:

- Ba cô nương hãy hiểu rằng Liệt Mã Cuồng Sanh chẳng những muốn báo thù một chương của chín tên quái khách bao mặt lúc trước tại Thiên Sơn, mà còn muốn hội kiến với Ngũ Ma:

Lam Lâm Chủ Thủy, Hắc Thiết Tử Bài, Bạch Cốt Phan, Xích Diệp Phù, và Lục Vũ Lệnh. Ngoài ra cũng nhân dịp này, làm một cuộc đo lường nhân tâm trong thiên hạ!

Ba nữ nhân biến sắc:

- Người... Người là Liệt Mã Cuồng Sanh?

Độc Cô Thanh Tùng không đáp.

Thể Phụng đột nhiên hỏi:

- Ta chỉ sợ Liệt Mã Cuồng Sanh thích dùng ngôn ngữ cao ngạo, chứ thiên hạ giang hồ nào ai biết được lòng dạ của tất cả ra sao? Liệt Mã Cuồng Sanh sẽ dùng phương pháp gì mà hồng đo lường?

Độc Cô Thanh Tùng cười sang sảng:

- Các nàng là ai, thuộc giáo phái nào mà tự xưng là Tam Phụng trong Cửu Phụng? Ta hãy hỏi, Giáo Chủ các nàng sai Cửu Phụng Kỳ Chủ đến Bách Trượng Phong này, công cán việc gì?

Thể Phụng thoáng biến sắc, nhướn đôi mày đáp:

- Người quang minh không bao giờ hành động mờ ám. Kim Xoa Giáo chúng ta từ lúc quật khởi nghĩa trên giang hồ bị thế lực Huyết Ma Bang luôn luôn bức bách, nên bao nhiêu chủ lực đều quy vào sự tự vệ, không còn hăng hái như trước nữa. Để chống đối với Huyết Ma Bang, Giáo Chủ sai bọn ta đến Bách Trượng Phong yêu cầu Liệt Mã Cuồng Sanh cho mượn Y Khâm Huyết Thư..

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Các nàng nên nói trắng ra là Giáo Chủ các nàng sai đến đây để đoạt Y Khâm Huyết Thư còn dễ nghe hơn chứ! Thôi đi! Đừng đem Huyết Ma Bang làm cớ viện dẫn che dấu thâm mưu, không ai dễ bị lừa đâu. Các ngươi tưởng Liệt Mã Cuồng Sanh nây mao hiểm chiếm hai chiếc áo quý đó, rồi để cho ai muốn lấy thì lấy à? Nhân đây, ta nhờ các ngươi truyền lại với toàn thể võ lâm, kẻ nào đến đây với tham vọng chiếm đoạt Y Khâm Huyết Thư thì kẻ ấy đi mà không về vậy!

Chàng suy nghĩ một chút, đoạn tiếp:

- Hiện tại, chắc ta không thể phá lệ tha cho ba ngươi, thì cái việc thông báo cho danh thủ giang hồ biết kể như không còn nữa!

Tam Phụng trầm mặt, cả ba khẽ di động bước chân, đứng thành hình tam giác.

Họ nghĩ, ai ra tay trước có lợi hơn, nên cả ba cùng vung cánh tay, ba đạo chưởng phong từ ba góc, đổ ập vào người Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng diềm nhiên đưa một cánh tay tới, từ lòng bàn tay vút ra một kinh đạo mãnh liệt khủng khiếp chận hẳn ba luồng chưởng phong của Tam Phụng, đồng thời chàng quát to:

- Các ngươi muốn chết!

Bỗng chàng rút tay về, xoay mình một vòng, duỗi tay tả ra phía hậu, thét lên:

- Kẻ nào đấy!

Kinh đạo từ tay tả vừa đưa ra, không phải nhắm vào Tam Phụng mà là một bóng đen cách đó ba trượng. Bóng đó tuy hiện phía sau lưng mà Độc Cô Thanh Tùng vẫn phát giác được như thường. Chàng luyện thánh giác và nhãn quang đến mức siêu tuyệt.

Bóng đen đó rời chỗ đứng, vọt lên không, tránh tầm kinh đạo của Độc Cô Thanh Tùng vút qua, đoạn vèo mình tới, rơi xuống cục trường.

Bóng đó trầm giọng thốt:

- Cửu Âm Thần Chưởng của Đông Hải Kỳ Tẩu quả nhiên lợi hại đó!

Độc Cô Thanh Tùng nhìn bóng đó, ước độ vào hàng ngũ tuần, dáng dấp uy nghi đoan chánh, nhưng đôi mắt thì chớp chớp những tia sáng hung bạo vô cùng, sau lưng có dất đôi Thiết Bạt.

Chàng cao giọng thốt:

- Đã đến thì xưng tên, đừng chờ hỏi!

Bóng đó nhếch mép cười:

- Huyết Quang Phi Bạt Đường Hồn!

Thể Phụng thì thầm bên tai Bạch Phụng và Ngọc Phụng:

- Lão đó là Tổng Đường Chủ vùng Giang Bắc trong Huyết Ma Bang.

Huyết Quang Phi Bạt Đường Hồn nghe được, trừng mắt nhìn Thể Phụng.

Độc Cô Thanh Tùng vận dụng huyền công đưa tia nhìn kỳ diệu quan sát Đường Hồn, thấy hình đầu lâu máu bằng ngón tay thêu nơi chéo áo, chàng bật cười cuồng ngạo, thốt:

- Ha ha.. Đường Chủ Tổng Đường Huyết Ma Bang vùng Giang Bắc đến đây với mưu đồ gì? Ta muốn nghe Huyết Quang Phi Bạt Đường Hồn nói mau!

Đường Hồn hừ lạnh:

- Đã biết ta là Tổng đường Giang Bắc Đường Chủ trong Huyết Ma Bang, thì ngươi phải biết luôn rằng đêm nay, đến lúc nói chuyện công lý về vụ thảm sát tại Túc Thiên bốn tháng trước.

Thốt xong, y đưa tay ra sau lưng, rút đôi thiết bạt.

Độc Cô Thanh Tùng cười ngạo nghễ:

- Đường Hồn muốn tái diễn lại chiến dịch Túc Thiên? Ngươi liệu thủ thắng được chăng?

- Phụng lệnh mà đi, chỉ biết thi hành lệnh, thắng hay bại không thành vấn đề.

- Ngoài việc phục thù chiến dịch Túc Thiên, còn việc gì nữa chăng? Nói cho ta nghe luôn đi.

- Còn chứ! Hiến xuất Huyết Khâm tuyệt học của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân cho ta!

Y thốt câu chốt với vẻ hung hăng dị thường. Tiếng nói vừa buông dứt, tay y sử đôi Thiết Bạt khét tiếng giang hồ, từng giữ vững danh vị Tổng Đường Chủ Giang Bắc Huyết Ma Bang của y, loé sáng lên, chiếu thẳng đến Độc Cô Thanh Tùng theo một chiêu tuyệt kỹ phát nhanh như điện.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh, không né không tránh, chờ đôi Phi Bạt đến gần, khẽ nhếch đôi vai, thoáng mắt mắt dạn.

Đường Hổn vội la lên:

- Không xong rồi!

Bùng!

Y lão đảo người, mồm phun máu tươi, mặt xám xịt, cổ rung rung giọng thốt:

- Hay lắm! Liệt Mã Cuồng Sanh! Huyết Ma Bang cùng người sẽ là...nước với lửa!...

Y phun luôn mấy búng máu tươi nữa, sau cùng ” hự ” lên một tiếng ngã xuống.

Ngọc Phụng Kỳ Chủ lắc đầu, thốt:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Độc ác như thế là cùng!

Độc Cô Thanh Tùng thản nhiên đáp:

- Đã thấm gì đâu? Giờ thì đến lượt các ngươi đấy! Trước khi ta báo cái thù liên thủ phát chương của bọn chín tên quái hiệp bao mặt, kẻ nào định dòm ngó đến hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, kẻ đó phải nhận lãnh một chương của ta.

Thốt xong, chàng xoay người một vòng. Trong chớp mắt, chàng đã đến bên cạnh Tam Phụng.

Tam Phụng Kỳ Chủ nổi giận, cùng thét to lên, mỗi nàng vươn năm ngón tay ra, như năm chiếc móc sắt, chop lấy Độc Cô Thanh Tùng.

Nhưng vô ích, chàng điềm nhiên xem ba nàng tấn công như biểu diễn một trò múa rối, chàng cao giọng thốt:

- Về bảo Giáo Chủ các ngươi, hãy dẫn xác đến nạp cho ta! Đừng mơ mộng vô ích!

Bùng! Bùng! Bùng!

Ba tiếng chạm va lên, ba tiếng ” hự ” tiếp theo. Tam Phụng Kỳ Chủ mặt vàng như nghệ, mồm hộc máu, chân lão đảo, quay quay một lúc rồi ngã sụm xuống.

Bạch Phụng Kỳ Chủ đưa tia nhìn dò dẫm hướng về Độc Cô Thanh Tùng, cất giọng ai oán:

- Liệt Mã Cuồng Sanh, Kim Xoa Giáo kể từ đây thề không đội trời chung với ngươi đấy!

Liệt Mã Cuồng Sanh giả bật cười hắc hắc:

- Ai bảo các ngươi muốn chiếm đoạt vật của người? Một chương vừa rồi thừa cảnh cáo lòng tham của các ngươi đó! Cổ mà ghi nhớ!

Bạch Phụng Kỳ Chủ hần học:

- Đêm nay, ngươi công khai kết cấu mối thù với Kim Xoa Giáo, ta e cho ngươi sẽ hối hận vô cùng!

Liệt Mã Cuồng Sanh giả lại cười to hơn, nhưng không đáp.

Thế Phụng Kỳ Chủ đột nhiên hỏi:

- Ta hỏi Liệt Mã Cuồng Sanh câu này, Long Mã đêm trường vang tiếng hí, tỏ rõ người miệt thị anh hùng, khinh ngạo võ lâm. Điều đó ngươi không thể chối cãi được. Nếu toàn thể nhân vật võ lâm cùng liên kết hỏi tội ngươi, dù ngươi có luyện được bí kíp của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, liệu ngươi sẽ đối phó được chăng?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng đáp:

- Làm gì có việc đó mà ước đoán trước cách đối phó với ta? Cút đi, đừng nói nhảm, bản tai lắm!

Thế Phụng Kỳ Chủ vừa đứng lên, vừa gằn giọng:

- Ta hãy xem Liệt Mã Cuồng Sanh còn cao ngạo được bao lâu nữa!

Ngọc Phụng và Bạch Phụng cùng đứng lên. Cả ba đi được ba bước, một luồng sáng bạc đột nhiên bay vào tới Độc Cô Thanh Tùng.

Thì ra, Tổng Đường Giang Bắc Huyết Ma Bang Đường Chủ Đường Hồn đã đứng lên, vũ lộng đôi Thiết Bạt công tới.

Độc Cô Thanh Tùng hét to:

- Người không sợ chết à?

Cánh tay trắng phất lên, vút ra một luồng gió mạnh, đẩy bật đôi Thiết Bạt trở về nguyên chủ. Đường Hồn kinh hoàng, mặt trắng bệch. Y còn tránh làm sao kịp vũ khí mình trở lại hại mình?

Y hét to lên:

- Rồi đây máu chảy thành sông, thân phơi thành núi! Kiếp vận vô lâm sắp đến hồi đen tối hãi hùng!

Y nhắm mắt lại. Về sợ hãi không còn nữa, can trường của khách anh hùng bừng dậy, xem cái chết như đường về, y thản nhiên chờ đợi.

Độc Cô Thanh Tùng động lòng trắc ẩn, dù sao chàng cũng phải thán phục khí phách của đối phương xem thường cái chết. Chàng rất muốn thu kinh lực lại, kê điều động đà tiến trịch sang bên, nhưng không còn kịp nữa.

Vừa lúc đó có tiếng nói vang lên đâu đây, trầm trầm vọng đến:

- Độc Cô huynh! Mười năm rồi, thế mà như mới ngày nào!

Tiếp theo là chín bóng người, cùng một loạt rơi xuống cục trường. Độc Cô Thanh Tùng nhận ra là Cửu Châu Đại Hiệp.

Chàng nhìn lại Đường Hồn, thấy y vẫn không việc gì, biết ngay là bọn Cửu Châu Đại Hiệp đã cứu y thoát chết.

Chàng thăm nghĩ bọn này đến đây có ý tứ gì? Sao lại giải cứu cho Đường Hồn?

Cửu Châu Đại Hiệp vòng tay vái chào:

- Anh em bọn Cửu Châu này xin kính mừng người bạn cũ! Độc Cô huynh vẫn được bình an chứ?

Độc Cô Thanh Tùng vội đáp lễ:

- Ký, Cổn, Thanh, Từ, Kinh, Dự, Dương, Lương, Ung, chín vị đại huynh mỗi vị hùng cứ một địa phương, bỗng nhiên cùng một lúc về đây đủ mặt, làm tiểu đệ không kịp tiếp nghinh, xin đành đại xá cho tiểu đệ vậy!

Thốt xong, vẫn với vẻ cao ngạo cổ hữu, đứng yên, oai hách vô cùng.

Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn cười ha hả:

- Mười năm xa cách, chắc hôm nay lão huynh đã tiến triển võ công vô cùng.

Có lẽ đã lãnh hội trọn vẹn huyền công của hai tiền bối Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân rồi phải không? Đệ kính mừng cho lão huynh!

Rồi không đợi đối phương đáp lời, y tiếp luôn:

- Chiến dịch đoạt áo năm xưa, nghe đâu lão huynh bị trọng thương thì phải?

Bọn tôi hằng lo ngại cho lão huynh hết sức! Nay thấy rõ phong độ y nhiên, chúng tôi mới vững tâm.

Độc Cô Thanh Tùng khiêm tốn đáp:

- Thoát nạn là một may mắn bất ngờ, có lẽ tôi chưa đến số chết!

Thanh Châu Đại Hiệp khẽ nhìn sang Đường Hồn, đoạn quay lại Độc Cô Thanh Tùng, thốt:

- Độc Cô huynh, tôi có câu này muốn nói với lão huynh, không rõ có được tiếp nhận không?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên đáp:

- Xin cứ nói!

Thanh Châu Đại Hiệp Triệu Chí Khâm thốt:

- Đường như người kia là Tổng Đường Giang Bắc Huyết Ma Bang Đường Chủ Đường Hổn thì phải? Huyết Ma Bang đang nuôi dưỡng mộng bá chủ giang hồ, hào kiệt võ lâm không còn ai lạ gì với tham vọng của Huyết Ma Bang nữa. Thế lực của họ rộng lớn, đâu đâu cũng có môn đồ đệ tử, uy hách phi thường. Đành rằng hiện tại trong võ lâm, không một người nào khả dĩ gọi là địch thủ của lão huynh, song tôi nghĩ kết thù gây oán với Huyết Ma Bang là điều lão huynh nên tránh, vậy...

Độc Cô Thanh Tùng cười mỉm:

- Vậy theo ý Triệu huynh thì sao?

- Nên tha cho tên kia, hắn là một Đường Chủ của Huyết Ma Bang, hắn là người tin cậy của Huyết Ma Bang, tha hắn cho cừu thù cởi mở...

- Tha cho hắn?

- Phải! Lão huynh đừng nghĩ rằng tôi có ý bảo lão huynh khiếp nhược đâu. Võ công như lão huynh thì còn sợ gì ai chứ?

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Hừ! Các người đã để lộ chân tướng tại Đồng Thành, còn giả vờ thân thiết cầu tình cho kẻ khác? Liệu ta có tin được các người không?

Chàng cất tiếng cười sang sảng:

- Nói rằng gây thù kết oán, thì chiến dịch ngày trước, ngoài thành Túc Thiên đã là một nguyên do rồi đợi gì đến trường hợp của Đường Hổn mới đặt thành vấn đề?

Chàng trầm lặng một phút, đoạn hướng về Đường Hổn quát to:

- Nể mặt Cửu Châu Đại Hiệp, ta tha chết cho lần này. Hãy cố mà tránh ta! Gặp lại lần sau thì đừng có trách.

Đường Hổn lặng lẽ bước đi.

Độc Cô Thanh Tùng gọi giật lại:

- Hãy khoan!

Chàng đã nhảy vút lên đến chặn đầu hỏi:

- Người vừa nói "Ven trời không kể xiết, máu chảy thành sông", câu ấy có nghĩa gì?

Đường Hổn không đáp.

Độc Cô Thanh Tùng nổi giận:

- Nếu người không đáp, ta sẽ lấy máu người.

Thanh Châu Đại Hiệp Triệu Chí Khâm cao giọng chen vào:

- Độc Cô lão huynh, câu ấy không có nghĩa gì cả? Phạm đệ tử Huyết Ma Bang trước khi chết trong giao đấu, đều thốt lên câu ấy, bang quy đã định như vậy!

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay bảo Đường Hổn bước đi. Chàng càng lúc càng nghi ngờ bọn Cửu Châu Đại Hiệp đã liên kết với Huyết Ma Bang. Chàng nhớ lại lời đại thúc căn dặn, càng dè dặt hơn đối với họ.

Chàng cười nhẹ thốt:

- Triệu huynh hiểu rõ Huyết Ma Bang như lòng bàn tay! Tôi thật kém xa.

Đột nhiên, chàng nghiêm giọng, tiếp:

- Các vị đại huynh đến Bách Trượng Phong đêm nay, chắc có điều dạy bảo?

Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn cười to, đáp:

- Sau mười năm vắng bóng, Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã lại xuất hiện. Bọn tôi nhớ đến lão huynh, nên tìm về Bách Trượng Phong, mong gặp lại người bạn cũ, cho thỏa hoài mong. Chẳng hay lão huynh ở nơi nào, xin dẫn bọn tôi đến đó đàm đạo một đêm...?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng:

- Tôi phiêu bạt bình bồng, có nhà cửa gì đâu mà mời khách?

- Thế à? Lão huynh có thể cho bọn tôi biết cảnh sống ra sao trong thời gian mười năm qua chẳng?

Độc Cô Thanh Tùng trầm nét mặt, tiếp với giọng xa vắng:

- Tôi đang bận nhiều việc cần thu xếp gấp, không tiện lưu lại đây, các vị đại huynh tha thứ cho vậy, xin hẹn lại dịp khác.

Cửu Châu Đại Hiệp giật mình, không ngờ Liệt Mã Cuồng Sanh thoái thoát mãi, từ lời nói đến cử động không còn mặt thiết nồng nàn như mười năm về trước.

Lương Châu Đại Hiệp Tưởng Phi Nhân đột nhiên cất cao giọng:

- Độc Cô lão huynh, giao tình của tôi với lão huynh ít ra cũng có trên hai mươi năm rồi, giao tình này không phải thảo thảo mà kết cấu, trước kia thì sao, giờ lại khác lạ thế nào mà lão huynh bao mặt dấu mày? Bằng hữu thâm giao còn ngờ nhau gì nữa mà không tỏ rõ chân tướng?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên đáp:

- Tôi có ẩn tình riêng, bắt buộc phải thế, dù các vị đại huynh có trách cứ, tôi phải cam chịu chứ biết sao? Các vị đại huynh lượng xét cho.

Thốt xong, Độc Cô Thanh Tùng đã như cánh én vút nhanh, thoáng mắt đã xa ngoài mấy mươi trượng. Chàng quay lại vòng tay chào Cửu Châu Đại Hiệp, rồi như chiếc pháo thăng thiên, phi thân vọt thẳng lên không, nhô luôn mấy vòng chớp nhoáng rút mình vào cánh rừng dày.

Chàng nghe Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn cất giọng trầm trầm nhưng âm hưởng truyền đi rất xa, thốt qua tiếng cười:

- Độc Cô huynh! Mười năm cách biệt không ngờ lại là thời gian biến đổi lão huynh thành con người khác. Xưa kia nồng nhiệt bao nhiêu, nay lại lạnh nhạt bấy nhiêu, kẻ cố tri hết sức xót xa cho tình đời phụ bạc! Nhưng thôi, nếu khi nào rồi rãnh, nếu muốn tìm nhau, lão huynh cứ tới Tàng Long Trang dưới chân Đại Bàn Sơn, bọn Cửu Hiệp này sẽ sẵn sàng nghinh đón.

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ câu nói thốt ra do kinh lực cương khí đưa đi, hiển nhiên Cửu Châu Đại Hiệp thừa hiểu chàng còn quanh quẩn nơi đây.

Điều đó, chứng tỏ bọn Cửu Châu Đại Hiệp là hạng phi thường, thảo nào mà không ngang dọc giang hồ một thuở.

Chàng cười thầm:

- Hai mươi năm giao tình! Thế mà không nhận ra được Liệt Mã Cuồng Sanh này là một con người mạo danh?

Chàng rời khỏi cánh rừng chạy đi nhanh chóng, tà áo trắng quét không gian vẽ thành một đọt khói mờ, trong thoáng mắt đã qua một đoạn đường trăm dặm, đến một vùng đá treo hiểm trở, vách núi đứng sừng cao ngất trời, cây cối mọc ngổn ngang, giầy leo giăng chằng chịt.

Vùng Bách Trượng Phong đối với Độc Cô Thanh Tùng không còn xa lạ nữa.

Chàng hiểu từ lối nhỏ quanh co, từ mô đá chập chồng, từ hố sâu thăm thẳm, nên con đường trăm dặm dễ vượt qua với thuật Kinh Điện Phi Hồng.

Chàng dừng chân nơi một đỉnh cao, nhìn xuống phía dưới, thấy toàn mây giăng sương tỏa, một màu trắng đục phân chia cảnh trí làm hai khung tiên trần riêng biệt.

Chàng tròn đôi mắt hú lên một tiếng vọng dài, tiếp theo ba tiếng ngắn.

Hí hí hí! Hí hí!

Tiếng ngựa hí năm hồi! Ba dài hai ngắn đáp lại tiếng hú của chàng.

Tiếng hí của con Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã vút tận mây, ngân dài qua đồi núi, kiêu hùng oai dũng nổi lên giữa đêm trường vắng lặng, gieo khủng khiếp rừng rợn xuống Đông Thôn và Tây Thôn.

Bạch Mã rẽ sương mù lao mình chạy đến. Độc Cô Thanh Tùng cởi chiếc khăn trắng, lộ ra một gương mặt thanh tú phi phàm.

Chàng cười với Thần Mã:

- Tuyết ca! Đại thúc bình an chứ?

Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã linh mãnh vô cùng, nó đã hiểu ý người, gật gật đầu mấy cái, hí hí nhẹ.

Độc Cô Thanh Tùng vỗ nhẹ vào bờm nó, nó thích thú vẫy vẫy chiếc đuôi, tỏ ra thỏa mãn bên cạnh tiểu đệ khác loài.

Sau cùng, chàng nhảy thót lên lưng nó, nó hí lên mấy tiếng, cất vó phóng đi như bay, không hề chạm vật, hướng theo con đường quen thuộc, đến một tòa thạch động đẹp như phô gốm, sáng như ngọc, rực rỡ như yên hà chiếu diệu chiều hôm.

Động có khe trong, cỏ mịn, hoa đẹp, cây rộng tàng, có thể ví với thần tiên động phủ.

Cạnh động là một gian nhà đá. Nơi đó Độc Cô đại thúc tức Liệt Mã Cuồng Sanh và Thánh Kiếm Vũ Sĩ chung cư qua bao thời gian cho đến ngày Huyết Ma Bang sát hại Thánh Kiếm.

Từ xa, Độc Cô Thanh Tùng đã thấy Liệt Mã Cuồng Sanh tựa cửa trông chàng.

Chàng thúc ngựa phi nhanh đến nơi, nhảy xuống, chạy đến gọi:

- Đại thúc chờ con có lâu không?

Liệt Mã Cuồng Sanh đáp:

- Hừ! Thanh Tùng, sao lại chậm trễ thế? Lại đây, thuật cho đại thúc nghe, con đã gặp những gì?

Độc Cô Thanh Tùng tường trình rành mạch các diễn tiến vừa qua. Liệt Mã Cuồng Sanh nở nụ cười khoái trá, thốt:

- Thanh Tùng! Con xử sự như thế rất hợp ý ta. Phải, những kẻ nào định dòm ngó hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, nên tặng chúng một chưởng ngay! Cho chúng dẹp bỏ cái cuồng vọng phi nhân mới được.

Độc Cô Thanh Tùng thích thú với sự đồng tình của Liệt Mã Cuồng Sanh, chàng cười đáp:

- Nếu là đại thúc, đại thúc có thể tha chết cho chúng không?

Liệt Mã Cuồng Sanh chưa có ý tưởng dứt khoát:

- Nếu là ta, thì...

Lão trầm ngâm sắc mặt, thốt:

- Ta, ta sẽ giết chúng ngay!

Lời nói của lão ẩn chứa một niềm căm phẫn không phải phát nguyên từ mấy tháng sau này, mà nó bắt nguồn từ thời gian xa thẳm, ngược lại mười năm về trước.

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ đại thúc đang nhớ đến cái hận vô công bị phá hủy, nên phần hận đó chắc chắn lão sẽ nuôi dưỡng đến lúc thở hơi cuối cùng, và có lẽ còn mang theo về lòng đất lạnh.

Chẳng những chín vị quái khách bao mặt đã liên thủ tấn công lão ngày trước tại Thiên Sơn là những kẻ tử thù của lão, mà tất cả những ai toan dòm ngó đến hai chiếc Y Khâm Huyết Thư đều được xếp thành một hạng chung với chín vị quái khách Mông Diện. Lão nghĩ rằng nếu có khác nhau chỉ khác ở chỗ kẻ đã hành động và kẻ chưa hành động thôi, chứ tất cả đều có một tâm địa như nhau, cố hạ sát lão để chiếm hai báu vật.

Độc Cô Thanh Tùng thốt:

- Đại thúc không phải lo nghĩ nhiều. Dù đại thúc bị trọng thương, võ công bị phá hủy, nhưng chắc gì không có một phương thần dược nào đó có thể chữa lành đại thúc, khôi phục nội lực của ngày xưa?

Liệt Mã Cuồng Sanh lắc đầu:

- Không thể nuôi kỳ vọng được. Ta bị thương đã trải mười năm rồi, dù có muốn chữa trị cũng phải nhờ đến thần y thánh thủ, chứ loại thuốc thông thường trên thế gian này, làm gì đem lại cái công hiệu ước mong? Con ạ! Nên tuyệt vọng chứ đừng kỳ vọng!

- Không! Đại thúc đừng nản chí! Nếu trên đời này, có một loài thảo dược quý báu như cỏ linh chi vạn kiếp, hay có một thánh y như đức Hoa Đà, thì dù cho cỏ đó, thánh y đó ở tận ven trời, góc bể núi thẳm, rừng sâu, Thanh Tùng con quyết đạp lửa đỏ, lặn dầu sôi mà tìm cho kỳ được.

Liệt Mã Cuồng Sanh cảm kích vô cùng:

- Tâm của con có thừa, nhưng mỗi việc gì đều có định số, tâm không biến cải được định số, con ạ. Cho nên thần y thánh dược dù có, ai duyên may thì gặp, chứ tâm nguyện chưa hẳn tạo tạo phùng. Đừng nghĩ đến việc viễn vông, không ích lợi gì thiết thực đâu.

Liệt Mã Cuồng Sanh đột nhiên thay đổi đầu đề câu chuyện:

- Thanh Tùng! Con có gặp Tam Phụng Kỳ Chủ trong Kim Xoa Giáo phải không? Ba nàng đó mặc áo màu gì?

Thanh Tùng đáp:

- Màu vàng, áo có thêu hình chim phụng. Đầu mỗi nàng có cài một chiếc Kim Xoa.

Liệt Mã Cuồng Sanh trầm ngâm nghĩ ngợi. Đôi mày luôn luôn cau lại, biểu lộ niềm suy tư quan trọng vô cùng. Lão lẩm nhẩm:

- Huỳnh Y Kim Xoa! Huỳnh Y Kim Xoa!

Rồi lão lẩm nhẩm tiếp:

- Lục Vũ Lệnh! Xích Diệp Phù! Chẳng lẽ là bọn mỹ nhân đó?

Độc Cô Thanh Tùng há hức, vội hỏi:

- Ai? Ai thế hở đại thúc? Con thấy đại thúc còn dấu con nhiều việc quá! Sao đại thúc không kể hết việc giang hồ cho con nghe? Chắc đại thúc có lý do?

Liệt Mã Cuồng Sanh lắc đầu:

- Có những việc chưa tiện nói cho con hiểu, bởi chưa hợp với cảnh ngộ hiện tại của con, nhưng rồi một ngày kia, con sẽ hiểu. Khi con chưa nắm đủ phương tiện xử sự hợp tình hợp lý, trước tình đời, thì hiểu sớm là một điều tối kỵ, chẳng những không ích lợi gì mà còn gây thêm thương tâm. Vả lại, chính đại thúc cũng chưa được hiểu rõ ràng, thì nói làm sao với con?

Rồi lão chợt hỏi Độc Cô Thanh Tùng:

- Trọn một đêm, con không chớp mắt, con có thấy mệt không?

Thanh Tùng đáp:

- Không, đại thúc ạ!

- Tốt lắm! Hiện tại, dưới chân Bách Trọng Phong, quần hùng Hắc Bạch lưỡng đạo đã quy tụ đông đủ, con hãy cải trang xuống đây làm một cuộc dò thám. Biết đâu con sẽ thu thập những điều hữu ích cho chúng ta? Con cần chú ý đề dặt hơn nếu gặp lại bọn Cửu Châu Đại Hiệp nhé! Bọn họ đã luyện được Cửu Long Huyền Công, đó là một loại võ công tối độc đấy!

Độc Cô Thanh Tùng cởi chiếc áo trắng, thay vào chiếc áo xanh, trang phục như một công tử. Từ biệt Liệt Mã Cuồng Sanh, vượt qua tầng vân vụ, chàng xuống núi.

Vàng Đông đã mang ánh hồng tươi sáng nhuộm khắp cỏ cây đồi núi, dần ma ảnh của đêm trường về tận phương trời xa, gieo niềm tin trở lại cho muôn loài qua nguồn sinh lực bừng dậy sau giấc ngủ triền miên.

Đôi bóng loan ẩn hiện trên không vũ cánh tung bay về phương trời xa thẳm.

Bầy con bồ câu xám vút bổng lên tầng xanh, phân về bốn hướng.

Độc Cô Thanh Tùng vừa vượt con đường từ đỉnh Bạch Trọng Phong xuống đồng bằng, vừa nhìn lên nền trời bình minh xem đôi cánh loan và bầy con bồ câu đang tung mây về phương vô định, tự thốt:

- Hừ! Một phương thức truyền tin bằng phi cầm của chúng! Cứ gọi nhau đến đây, càng đông càng hay! Độc Cô Thanh Tùng này chưa hề biết sợ.

Đột nhiên, chàng nghe mấy tiếng cười từ ngọn núi xa vọng đến. Giọng cười không vang lớn lắm, nhưng do kinh lực chuyển đi, có cái âm hưởng rõ ràng, dù phát ra ngoài khoảng cách khá xa.

Chàng lưu ý lắng nghe. Tiếng cười phát xuất từ Vân Vụ Cốc vọng đến.

Lại có tiếng hí của con Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã vang rền.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, toan quay mình trở lại, nhưng mắt chàng đã bắt gặp nơi sườn núi đối diện, bốn nữ nhân vận áo xanh đang khiêng một chiếc kiệu đen, từ từ tiến bước đi về một thung lũng gần đó.

Chàng nhìn kỹ hơn, thấy không phải là một chiếc kiệu, mà là một chiếc xe hãn hời.

Chàng hết sức lấy làm lạ. Tung Sơn nào có lối đi thanh thảo cho xe ngựa dập dìu? Các nữ nhân kia tội tình gì phải mang xe đến đây để chịu nhọc nhằn xê dịch.

Nhưng trong xe có gì? Người hay đồ vật? Nếu là đồ vật thì cần gì đến xe? Mà người thì ai mới được chứ?

Ai có cái cao hứng rong xe nơi vùng hoang sơn hiểm trở này?

Chàng lập tức giở thuật Kinh Điện Phi Hồng tiến về phía đó. Nhưng, chàng đổi ý ngay, chuyển hướng trở lên Vân Vụ Cốc. Rồi sau đó, không rõ nghĩ sao, chàng lại ngoặt ngang qua, tính đến chỗ chiếc xe đen.

Nơi góc núi, theo con đường lối lồi lên xuống, chiếc xe như một điểm đen ẩn hiện xa xa.

Chàng nhận ra bọn nữ nhân khiêng chiếc xe có tài vượt núi hết sức thần kỳ.

Chính chàng không vướng víu tay chân gì cả, mà đuổi theo họ còn vất vả nhọc nhằn không thu hẹp khoảng cách được bao nhiêu.

Vừa kinh dị vừa bức tức, chàng gia tăng tốc lực, phóng đi như bay.

Vô ích. Đưa mắt nhìn lại phía trước, trông ra hai bên, chàng không còn thấy điểm đen đâu cả.

Chàng dừng chân lại, ngậy người một lúc, nghĩ thầm:

- Đại thúc không hề nói đến một chiếc xe đen nào trên giang hồ, ta còn hiểu làm sao được nhân vật nào trong xe đó? Ai thế? Dù sao đi nữa, nhân vật đó hẳn không phải là hạng tầm thường đâu?

Nhưng chàng bỗng chú ý lắng nghe, một âm thanh nữ nhân từ phía sau lưng núi vọng lên:

- Kim Lăng Tam Kiếm! Chủ nhân từng tuyên thệ, kẻ nào dùng kiếm, Chủ nhân đều cho về cả, các người hãy đi đi!

Tiếp theo đó, ba tiếng rú thẳm vọng lên, rồi im bặt.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận. Có kẻ nào ngang nhiên đến chốn này hống hách như thế?

Giở thuật Kinh Điện Phi Hồng, chàng vút lên đỉnh núi, đoạn cấp tốc lao mình xuống đến chỗ phát ra tiếng nói vừa rồi.

Trước mắt chàng, chiếc xe đen hiện ra cách độ trăm trượng, đang chui vào ven rừng rậm rạp.

Chàng lập tức đến nơi, cao giọng gọi:

- Vị cao nhân nào đó, xin dừng bước!

Chàng vừa gọi, vừa chạy vào ven rừng. Bỗng sau lưng chàng có tiếng lanh lảnh vang lên:

- Chậm mất rồi! Ta đến chậm một bước!

Độc Cô Thanh Tùng xoay nhanh người lại, vút trở về chỗ cũ, nơi phát xuất tiếng nói nữ nhân.

Tại đó, một người tác tuổi trung niên, vận áo trắng như hàng tú sĩ, đang đứng dựa lưng về chàng, mặt nhìn vào một thạch động.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo hướng mắt của người đó, thấy ba xác người trong lứa tuổi ngũ tuần. Thoáng nhìn, Độc Cô Thanh Tùng biết ngay họ là những tay võ dũng hữu hạng. Ba thi thể nằm khuất mình bên trong, lộ chân ra ngoài cửa động, trên mỗi xác chết, có cắm một chiếc lông màu xanh.

Độc Cô Thanh Tùng khẽ kêu lên:

- Lục Vũ Lệnh!

Bạch Y Tú Sĩ nghe tiếng động, quay người lại, cất giọng lanh lảnh:

- Người muốn chết sao, lại cất tiếng kêu la như thế?

Nhìn thấy sắc mặt vàng như sáp của Bạch Y Tú Sĩ, Độc Cô Thanh Tùng biết gặp phải một tay không thể nói chuyện cảm tình được.

Chàng điềm tĩnh hỏi:

- Các hạ là ai? Chắc có biết nhân vật nào trong chiếc xe đen chứ?

Bạch Y Tú Sĩ lạnh lùng:

- Lục Vũ Lệnh Chủ!

- Còn các hạ? Một bằng hữu của Kim Lăng Tam Kiếm? Lục Vũ Lệnh Chủ tại sao rất ghét những người sử dụng kiếm?

Chàng vừa hỏi, vừa nhìn vào trong động. Một luồng gió núi thoáng thổi qua, phất nhẹ tà áo của ba thi thể. Độc Cô Thanh Tùng nhận thấy chéo áo của xác chết có thêm hình một đầu lâu máu.

Chàng đã hiểu. Chỉ ba xác chết, Độc Cô Thanh Tùng hướng về Bạch Y Tú Sĩ:

- Họ liên kết với Huyết Ma Bang? Còn các hạ? Một môn đệ của Bạch Cốt Thần Ma?

Bạch Y Tú Sĩ biến sắc, trầm lạnh giọng:

- Người đoán đúng! Và càng đúng hơn nữa là người sẽ bỏ xác tại đây, hôm nay vậy!

Đôi mắt Bạch Y Tú Sĩ ngời lên tia nhìn hung dữ, bàn tay y đưa ra, chỉ phong vút đi như mũi tên lao, nhằm thẳng Độc Cô Thanh Tùng bắn tới.

Khoát bàn tay lên khóa chặt mấy đạo chỉ phong, Độc Cô Thanh Tùng quát:

- Khá lắm đấy!

Bạch Y Tú Sĩ hừ lạnh một tiếng, rút tay về, tràn mình sang một bên, nhích tới mấy bước gần Độc Cô Thanh Tùng hơn, phóng tiếp mấy đạo chỉ phong.

Độc Cô Thanh Tùng nổi giận, hét to:

- Người sẽ mất mạng trong ba chiêu thôi! Liệu giữ mình!

Chành nhanh như chớp, né sang bên một chút, vừa đủ nhường cho chỉ phong vút qua, chân đảo một vòng, ngón tay trở đưa tới toan gỡ Hàn Man Chỉ ra hạ sát địch, thốt nhiên chàng nghĩ lại:

- Ta đang cần dùng đến hần, để khám phá nội tình thực lực của Huyết Ma Bang, thì giết hần là thất sách.

Chàng bỏ ý định xử dụng Hàn Man Chỉ, chuyển sang Cửu Âm Thần Công.

Nhưng lối phát xuất theo cách đã học được của Song Phi Khách tại Bạch Mã Trang, gỡ chiêu thế Bóng Môn Lượn Ngọc công tới.

Bạch Y Tú Sĩ quả xứng đáng với danh vị giang hồ tạo cho y cái ngạo mạn kiêu kỳ, y cười lạnh:

- Hừ! Tiểu tử xuất thân tại Bạch Mã Trang!

Y dịch người qua một chút, xòe đủ mười ngón tay. Mười chỉ phong xé gió lao đi với tốc độ sao sa, mãnh liệt vô cùng, có thể xuyên thủng vách đá.

Độc Cô Thanh Tùng bật cười lạnh lạnh:

- Cứ gỡ đủ ba chiêu đi, ta quyết không để ngươi chạy thoát đó.

Tiếng cuối vừa buông dứt, song chưởng như hai con trốt lốc, thân hình như cái quay búng mạnh, phút chốc biến thành một vầng thanh quang quần quần trước mặt Bạch Y Tú Sĩ.

Vần thanh quang quần quần đến đâu, kinh lực tỏa ra đến đấy, kinh lực dần dần lan mạnh đến ngực Bạch Y Tú Sĩ.

Bạch Y Tú Sĩ không còn né tránh vào đâu được nữa. Y lãnh trọn kinh lực của Độc Cô Thanh Tùng vào ngực. Nhưng lạ thay, kinh lực đánh mạnh vào người y là thế, mà không gây thương tích gì cho y cả, chỉ đẩy bật y bay vút đến vách núi gần đó độ ba trượng. Y cố gắng dùng tấn Thiên Cân Trụ để giữ vững thân mình, nhưng vô ích vẫn bị tung bay đi như thường.

Bạch Y Tú Sĩ bị dồn vào vách núi trong thế thụ động rõ rệt. Y cầm chắc cái chết trong tay, vội cao giọng kêu lên:

- Góc biển ven trời không kẻ biết! Máu chảy thành sông! Ân sư, đệ tử cam chịu bất tài!

Nhưng, chỉ còn là một tắc nữa là thân hình y chạm vào vách đá, đột nhiên y bị dội trở lại, như có người phía sau lưng hững hờ, đẩy ngược ra.

Người đó vừa chặn Bạch Y Tú Sĩ khỏi chạm vào đá, vừa điểm vào ba huyệt yếu hại của y, vừa quát:

- Bạch Cốt Phan Chủ có phải là Đan Chủ Bạch Cốt Đan trong Huyết Ma Bang không? Hần hiện tại ở đâu, nói mau!

Bạch Y Tú Sĩ đúng là môn đồ của Bạch Cốt Thần Ma. Lúc đó, bị đặt ngồi xuống đất, ngẫm vận khí điều người, nhưng y thất vọng biến sắc mặt, căm hờn nhìn Độc Cô Thanh Tùng thốt:

- Người điểm vào ba huyệt trọng yếu của ta, chân khí tiêu tan mất rồi, ta không còn cử động như ý nữa, người là ai? Nói cho ta biết đi!

Thì ra, người đẩy y dội lại khỏi chạm vào vách đá cũng chính là Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng vận kinh lực bắn vọt y tới, đoạn nhanh như chớp chuyển thân pháp nhảy vút chặn đầu kịp hững y, đồng thời điểm huyệt cho y không còn phản động được nữa.

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ, đưa tay tát vào má y. Chiếc nạ vàng như sập theo tay chàng rơi xuống, để lộ bộ mặt thật của một thanh niên tác độ đôi mươi.

Tưởng gặp phải một tay già dặn có mớ tuổi khá quan trọng, không ngờ lại chạm nhằm một thiếu niên, dĩ nhiên thiếu niên này nào phải thuộc hạ hạng cao của Bạch Cốt Đan, Độc Cô Thanh Tùng thất vọng đâm cẩu, nhìn thiếu niên trừng trừng, quát lên như sấm:

- Sống chết trong cái trở bàn tay lại không lo, còn hỏi han lời thôi gì nữa? Hãy trả lời câu hỏi của ta mau!

Thiếu niên chưa kịp đáp, Thanh Tùng lại hỏi dồn:

- Bạch Cốt Phan Chủ có tất cả là bao nhiêu môn đồ vào lứa tuổi của người?

Thiếu niên rung rung giọng đáp:

- Bốn đại đệ tử, tám đại sứ giả, ba mươi sáu trực lĩnh, bảy mươi hai gián lĩnh!

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi:

- Vậy ra, cộng tất cả là một trăm hai mươi tên? Còn người, thuộc đẳng cấp gì của Bạch Cốt Đàn?

Thiếu niên đáp:

- Gián lĩnh! Chịu lĩnh gián tiếp là một đẳng cấp thấp nhất!

- Bạch Cốt Đàn trong Huyết Ma Bang có nhiệm vụ gì? Cấp bậc gì? Đàn dựng tại đâu?

- Trừ Tổng Đàn Huyết Ma Bang ra, mà không một ai trong bang được biết ở đâu, bang chia ra làm ba Đàn, tất cả Đàn đều nhận lệnh nơi Tổng Đàn, rồi mới thi hành, hay hoạt động một việc gì theo sáng kiến. Thanh Long Đàn đặt tại Đại Bân Sơn, thống trị toàn hạt Giang Nam. Lam Chủy Đàn đặt tại Mâu Sơn, thống trị trọn vùng Giang Bắc.

Bạch Cốt Đàn dựng tại Kiền Trấn, quán xuyến việc biên thùy.

Độc Cô Thanh Tùng trừng mắt:

- Địa phương này thuộc vùng Giang Nam, mà người thì thuộc Bạch Cốt Đàn, sao lại có nhiệm vụ hoạt động tại đây?

Thiếu niên bình tĩnh đáp:

- Như tôi đã nói, dù phân ra làm ba Đàn, song lĩnh vẫn là một do Tổng Đàn ban ra. Hiện tại, Liệt Mã Cuồng Sanh tái xuất giang hồ ra mặt chống đối Huyết Ma Bang, Bang Chủ cho bồ câu xám mang lĩnh truyền khắp nơi, huy động toàn lực, không phân cương giới phòng ngự kẻ thù.

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một phút, đoạn thốt:

- Ta tin người. Người nhớ là ta đã điểm vào ba huyệt trọng yếu nơi người, ngoài ta ra không ai giải tỏa được. Người chịu khó nằm đây chờ ta, khi nào hội diện với Bạch Cốt Phan Chủ xong rồi, ta sẽ trở lại đây, giải huyệt cho người.

Tên thiếu niên còn biết nói gì hơn nữa? Hắn cố gắng chấp choạng bước đi.

Rồi ngay đó, Độc Cô Thanh Tùng la cà thám thính từ Đông Thôn qua Tây Thôn, dưới chân Bách Trượng Phong.

Chàng nhận thấy nhân vật giang hồ tụ về không hiếm, gần như có hầu hết những danh thủ các môn phái, nhưng riêng về Huyết Ma Bang thì không có một nhân vật đầu đàn nào, chỉ có mỗi một mình Tổng Đường Giang Nam Đường Chủ Huyết Bạt Kim Luân Cửu Kỳ. Tên ấy đầu beo, mắt vọ, dung mạo cực kỳ dũng mãnh. Hắn thống lãnh tất cả các phân Đường Chủ, Hương Chủ, cùng tạm trú tại Tây Thôn.

Về Kim Xoa Giáo thì tại Đông Thôn cũng như Tây Thôn, Độc Cô Thanh Tùng không thấy bóng dáng bọn Cửu Phụng Kỳ Chủ đâu cả.

Trái lại, Độc Cô Thanh Tùng khám phá ra sự có mặt của Song Phi Khách cải trang với lối thôn dân, cả hai cùng ở Đông Thôn. Đồng thời, Du Văn Tuấn, Du Văn Bân, cùng Công Tôn Bội Lâm cũng có mặt tại Đông Thôn, nhưng không chung cư với Song Phi Khách.

Độc Cô Thanh Tùng vừa gặp hai công tử họ Du và tiểu thư Công Tôn, vội tìm đường ẩn tránh, song Công Tôn Bội Lâm đã trông thấy kịp chàng, từ xa nàng đã gọi âm lên:

- Độc Cô Thanh Tùng! Độc Cô Thanh Tùng! Người cũng có mặt tại đây nữa à?

Ta quên mất, phải, dĩ nhiên là người phải có mặt tại đây, vì dịp này là dịp thuận tiện nhất người có hy vọng gặp Liệt Mã Cuồng Sanh.

Độc Cô Thanh Tùng trong chiếc áo màu xanh trang nhã, ung dung bước tới, phong cách siêu dật vô cùng.

Chàng chưa đáp gì với Công Tôn Bội Lâm, Du Văn Bản đã cất tiếng cười lạnh lạnh:

- Hiền muội xem! Tên đó dương dương tự đắc, tỏ ra mình là tay văn võ toàn tài, hoặc một thiếu gia công tử có khác!

Độc Cô Thanh Tùng nghe rõ từ tiếng một, chàng có phần nào phần hận, song phải giữ lễ độ, chấp tay vái chào ba người:

- Nhị vị công tử và tiểu thư cũng đến đây à? Còn nhị vị Trang chủ có đến chăng? Tiểu sanh vì nóng tìm Liệt Mã Cuồng Sanh nên đã có mặt từ tháng trước.

Du Văn Bản vẫn với giọng khinh đời, thốt:

- Hừ! Đã chắc gì Liệt Mã Cuồng Sanh còn nhận ra người? Tìm lão ấy làm gì vô ích?

Độc Cô Thanh Tùng không chịu được giọng đầy ác cảm của Du Văn Bản, buông tiếng hơi sảng:

- Nhị vị công tử! Độc Cô Thanh Tùng này tự xét chưa hề thất lễ với nhị công tử, hơn nữa, địa phương này không phải Bạch Mã Trang, nhị vị công tử nên nhớ cho, tánh hách dịch chỉ nên phóng túng trong bốn bức tường nhà, chứ trên giang hồ ít có kẻ tiêu thụ lắm.

Thốt xong, chàng trầm mặt, khoác vẻ lạnh lùng muôn thưở.

Chẳng những không thẹn vì câu nói chỉnh của Độc Cô Thanh Tùng, hai công tử lại còn bật cười to với giọng kể công:

- Tiểu tử! Rời khỏi Bạch Mã Trang chưa được bao lâu đã phản tánh bội tâm rồi đấy chứ? Người quên thân vóc của người lớn dần lên từ nơi đâu, từ bao lâu chẳng?

Công Tôn Bội Lâm nhột nhột quá, kéo tay Độc Cô Thanh Tùng, hạ thấp giọng thốt:

- Đi! Mình đi về đây! Có lẽ Gia Gia đã có mặt rồi!

Độc Cô Thanh Tùng do dự. Vừa lúc đó, ba tên Lam Y Nhân chàng gặp tại khách sạn Đồng Thành từ đầu đường đi lại, chúng thấy chàng, bật cười lạnh lạnh.

Độc Cô Thanh Tùng cấp bách theo chúng, hấp tấp đáp lời Công Tôn Bội Lâm:

- Tiểu thư thứ cho, tôi chưa thể vắng lời tiểu thư được, xin hẹn lần sau vậy!

Công Tôn Bội Lâm kinh ngạc, chưa hiểu tại sao Độc Cô Thanh Tùng từ chối đến gặp mặt Song Phi Khách, nàng toan hỏi thì ba Lam Y Nhân lướt qua đồng quay đầu lại, mỉm cười hướng về Độc Cô Thanh Tùng:

- Tiểu tử! Bọn ta chờ mi nơi ven rừng phía trước.

Công Tôn Bội Lâm biến sắc, cất giọng run run hỏi:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người gây sự với chúng à? Người có biết không, bọn đó là thuộc hạ trong Huyết Ma Bang đấy?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên gật đầu, không đáp. Chàng dợm chân bước theo ba tên Lam Y Nhân.

Công Tôn Bội Lâm hoảng hốt, chạy qua Du Văn Tuấn, Du Văn Bản, thốt:

- Tuấn ca! Bản ca! Các anh về trước đi, tôi đi tìm Gia Gia rồi về sau với người.

Có lẽ phải nhờ người can thiệp, vì Độc Cô Thanh Tùng sắp đánh nhau với bọn Huyết Ma Bang!

Du Văn Tuấn nổi giận, nhảy vọt tới, chặn đầu Độc Cô Thanh Tùng:

- Tiểu tử! Người dám trêu vào bọn đó à? Người có lượng sức mình không?

Độc Cô Thanh Tùng không giận mà không tỏ ra hèn kém, bữu môi đáp:

- Ta mà không dám trêu thì liệu hai người dám trêu không? Người đừng quên lần bị đánh tới bởi trước đây mà vẫn tưởng mình là tay vũ dũng hơn người.

Du Văn Bản vốn tánh nóng nảy hơn anh mấy phần, hấn dùng dùng nổi giận, quát:

- Tiểu tử! Mười năm nương náu tại Bạch Mã Trang, công ơn hoạn dưỡng theo mây gió rồi hửn?

Độc Cô Thanh Tùng cũng tức uất, song chàng nhớ mãi lời đại thúc ân cần dặn dò chàng:

” Trang chủ đãi con không bạc, thì bao giờ con cũng phải lấy ân nghĩa làm đầu, dù cho hai công tử có phũ phàng, cũng bỏ qua đi thôi ”.

Vừa lúc đó, chàng nghe tiếng gió cuốn tới phía sau lưng.

Chàng nhắm mắt lại tự nghĩ:

- Được! Ta không bao giờ phản ứng lại đâu! Đánh! Đánh ta đi! Cứ đánh, mỗi một chưởng ta trừ đi một năm, song mười chưởng là ta dứt khoát mười năm đối với các người! Hừ! Bọn vô sỉ! Rồi cũng có ngày bọn người sẽ thấy Độc Cô Thanh Tùng này không còn khuất phục bọn người nữa.

Bùng!...

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên đứng lặng hứng trọn một chưởng của họ Du.

Chàng chồm tới năm bước, vờ như chưởng phong đẩy chàng, chàng mất tấn.

Tuy nhiên, máu anh hùng sôi động, chàng thừa giận mà không tiện phản công, đó là điều làm chàng càng giận hơn.

Công Tôn Bội Lâm xanh mặt, giận cho Du công tử hành động quá lỗ mãng, nài hết to:

- Bân ca buông tánh đến độ xuất thủ đã thương hửn như thế được sao?

Thanh Tùng có chịu nổi chăng?

Nàng day qua, thấy Độc Cô Thanh Tùng mặt trắng bệch, lòng chua xót vô hạn, vội bước tới gọi:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người có bị thương nặng lắm không?

Nàng không ngờ Du Văn Bân đã dùng tận lực bình sanh tung ra chiêu chưởng đó. Nếu không phải là Độc Cô Thanh Tùng thì kẻ nào khác đã ngã vật xuống đường rồi.

Độc Cô Thanh Tùng lắc lắc đầu, đột nhiên chàng quay người lại, đôi mắt long lên căm hờn, quắc tia nhìn nẩy lửa bắn vào mặt anh em họ Du, gần từng tiếng:

- Công tử nói phải đấy! Ân hoạn dưỡng của Trang chủ tại Bạch Mã Trang suốt mười năm dài, tôi há dễ mỗi lúc mà quên được sao? Song, công tử cứ đánh đi, đánh đủ mười chưởng rồi thì kể như giữa chúng ta ân tiêu nghĩa đoạn. Chừng đó, nếu công tử còn kiêu căng hống hách, thì đừng trách Độc Cô Thanh Tùng gỡ mặt, bắt buộc phải vứt bỏ ân xưa!

Du Văn Tuấn và Du Văn Bân khịt khịt mũi ra vẻ khinh miệt, hai anh em cùng cười lớn:

- Tiểu tử! Người định báo cừu? Đừng nuôi mộng kiếp này vô ích!

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, bước đi.

Công Tôn Bội Lâm định bước theo thốt mấy lời dàn giải cho khỏi pha niềm uất hận mà nàng biết rõ đang dâng tràn ngập tâm tư chàng, song nhìn đến sắc mặt lạnh lùng như giá băng của chàng, nàng biết dù có nói lời gì đi nữa, vị tất đã cứu vãn tình hình trong khi anh em họ Du cố tâm khiêu khích. Nàng bỏ ý định, đứng lặng người nhìn theo chàng.

Ra đến ven rừng, Độc Cô Thanh Tùng thấy ba tên Lam Y Nhân còn chờ chàng tại đấy. Phần hận với anh em họ Du, không thể phát tiết cho hã, chàng dĩ nhiên phải đổ trút lên đầu bọn này, nên cất giọng lạnh lùng gọi chúng:

- Ta đã đến đây, hãy chuẩn bị theo với tử thân đi là vừa!

Rồi, không đợi bọn Lam Y Nhân đáp lời, chàng xoay người mấy vòng. Tà áo xanh đùa theo gió, tạo thành một vầng thanh quang vờn vờn trước mặt chúng.

Bọn Lam Y Nhân không biết rõ chàng thi triển chiêu thế gì, chưa kịp phản ứng thì hai tên đã bị chàng Chop vào cổ, hai bàn tay bóp mạnh một chút, hai tên kêu ặc ặc lên, mắt lồi ra, lưỡi thè ra, dẫy dẫy mấy phát rồi ngất lịm.

Chàng buông hai xác chết rơi xuống đất, phóng mình vút theo tên Lam Y Nhân còn lại đang cố chạy chết. Tay chàng đưa tới, nắm mớ tóc dài xõa tung bay của hắn, giữ hắn lại.

Nữ giận nơi lòng đã xuống độ, Độc Cô Thanh Tùng chợt nghĩ:

- Sao ta lại không xử trí tên này như gã đệ tử Bạch Cốt Đàn?

Chàng điểm một nụ cười, giật quay tên Lam Y Nhân lại đối diện với chàng, tay kia đưa ra điểm vào ba chỗ nơi ngực hắn, xô hắn ngã xuống đất, lạnh lùng bảo:

- Pháp điểm huyết này, chỉ có ta mới giải tỏa nỗi cho ngươi! Muốn sống, hãy báo tin cho Lam Lâm Chủ Thủ Đàn Chủ ngươi canh tư đến đây hội diện cùng ta, ta sẽ cứu ngươi khỏi chết.

Chàng buông xong câu nói, bỏ đi, không buồn nhìn xem tên đó phản ứng thế nào.

Chàng lần trở lại Tây Thôn. Thời gian lúc đó về chiều, vầng thái dương chéch bóng ngang đầu cành, hoàng hôn sắp xuống.

Khác với ban mai, Tây Thôn chiều lại vắng lặng vô cùng. Khách giang hồ đã rút về đâu, không còn một bóng. Chàng tìm cư dân hỏi, mới hay tất cả đã kéo nhau lên Bách Trượng Phong.

Độc Cô Thanh Tùng vận dụng nhãn lực nhìn lên đỉnh núi, thấy chập chờn ẩn hiện vô số bóng người.

Trên tận đỉnh cao, Liệt Mã Hồng Vân Cái Tuyết cất cao cổ hí vang trời.

Chàng cho là một sự lạ lùng, có lẽ con Thần Mã báo hiệu gì đây, chắc chắn không phải điềm lành rồi. Lập tức giở thuật Kinh Điện Phi Hồng, chàng chạy bay lên đỉnh núi.

Đến lưng chừng núi, chàng còn thấy anh hùng hào kiệt lần lượt kéo nhau tiến lên.

Chàng chặn một người, cất tiếng hỏi tròn lễ độ:

- Dám xin nhân huynh cho biết việc gì xảy ra trên ấy?

Người đó nhìn chàng một giây, lắc đầu tỏ vẻ thất vọng:

- Rất tiếc!

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc:

- Nhân huynh bảo sao? Rất tiếc gì?

- Thế ra người anh em chưa hay biết việc gì?

- Tiểu đệ vừa đến nơi...

- Liệt Mã Cuồng Sanh là bào đệ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, tên là Độc Cô Tử Kỳ, lão vừa bị chín vị quái khách bao mặt bắt mang đi.

Độc Cô Thanh Tùng nghe nói nơi tìm như mũi dùi to đâm mạnh vào, chàng rung giọng hỏi:

- Nhân huynh có hí lộng tiểu đệ không đấy?

Người đó có vẻ bất bình:

- Tôi có lợi gì bịa chuyện với người anh em? Há chẳng nghe con Liệt Mã mất chủ hí vang lên kia à? Hơn nữa, chính Cửu Châu Đại Hiệp trông thấy tận mắt, chứ phải một hai người gì sao mà bảo là chuyện ngoa?

- Cửu Châu Đại Hiệp mục kích? Họ ở đâu lúc đó mà trông thấy?

- A, việc đó thì tôi không hiểu được.

Độc Cô Thanh Tùng bối rối trong lòng như vò chỉ. Chàng chưa tin hẳn lời người đó vừa thốt, nhưng không tin cũng không xong...

Chỉ có mắt thấy tai nghe tận sự việc, chàng mới tin cho. Do đó, chàng rẽ qua một góc núi, chạy bay vào một cánh rừng, hú lên một tiếng dài, tiếp theo ba tiếng ngắn.

Long Mã trên đỉnh núi nghe tiếng hú, nhóng mình lên cao hơn, hí vang rền hơn.

Nó phóng mình lao vào khoảng không, vút đi như một vầng bạch quang, nhắm cánh rừng trước mặt xuyên vào.

Nhân vật võ lâm ùn ùn đuổi theo.

Độc Cô Thanh Tùng đón đầu con Thần Mã, hỏi:

- Tuyệt ca! Đại thúc thế nào?

Con Thần Mã tỏ vẻ bi thương, nó hí nhẹ như thở than. Biết có việc không lành, Độc Cô Thanh Tùng thót lên lưng nó, người và ngựa lập tức cuốn đi như gió, bay về Vân Vụ Cốc.

Về Vân Vụ Cốc, Độc Cô Thanh Tùng nào thấy bóng dáng Liệt Mã Cuồng Sanh?

Lờ mờ dưới nền nhà, có mấy chữ:

Ta bị Cửu...

Mấy chữ cuối cùng như có viết ra, nhưng không còn rõ, đọc không được. Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Đúng như lời kẻ kia đã mách ta. Đại thúc bị bọn chín tên quái khách bao mặt bắt mang đi.

Chàng đau lòng như cắt. Hình ảnh của vị đại thúc nhân từ hiền hậu, suốt mười năm không hề rời chàng nửa bước, đối với nhau nào khác cha con. Giờ đây, vị đại thúc đó ở trong tay kẻ thù, sống chết ra sao? Chàng không khỏi nát lòng khi hình dung đến lúc đại thúc bị bọn kia hành hạ. Biết đâu giữa nhau chẳng có mối thù riêng, và như vậy thì đại thúc tránh sao được sự dày vò khổ sở?

Chàng đau đớn quá hóa cuồng, cười lên như điên dại, rồi chàng thay y phục trắng, nhảy lên lưng con Hồng Vân Cái Tuyết. Lần này ra đi, chàng bao mặt như lần nào, vẫn mang theo hai chiếc Y Khâm Huyết Thư.

Ha ha! Ha ha!

Liệt Mã Cuồng Sanh lại rong ngựa ra đi. Bạch mã như vầng bạch quang, loang loáng bụi mờ, đường trăm dặm vượt qua như một thoáng.

Võ lâm lại có dịp trông thấy Liệt Mã Cuồng Sanh tái hiện giang hồ. Võ lâm lại một phen hãi hùng lo ngại sóng gió nổi lên.

Độc Cô Thanh Tùng rời Bách Trượng Phong. Chàng lướt qua hàng trăm hàng ngàn danh thủ đang chờ chờ trên khắp nẻo đường lên đỉnh, chàng cao giọng thốt:

- Mong ơn chư vị anh hùng chiếu cố! Liệt Mã Cuồng Sanh nhờ hồng phúc của quý vị bằng hữu, nên sức khỏe vẫn dồi dào!

Thình âm to lớn như chuông đồng, sang sảng như khánh gióng, vẫn với cái giọng cao ngạo muôn đời.

Quần hùng trông thấy Liệt Mã Cuồng Sanh xuất hiện, đều cùng một loạt hướng mắt về Cửu Châu Đại Hiệp.

Cửu Châu Đại Hiệp cười lớn:

- Độc Cô lão huynh bị bọn quái khách bao mặt bắt mang đi, anh em chúng ta đều cùng thấy cả, việc đó hiển nhiên rồi! Còn người, người là ai? Lý do nào lại mạo xưng là Liệt Mã Cuồng Sanh?

Độc Cô Thanh Tùng cao ngạo đáp:

- Tiếc thay! Giang hồ uống tiếng ngợi khen Cửu Châu Đại Hiệp là những kẻ hào hùng, thế mà mấy vị Cẩm Y Hiệp Sĩ chính mắt trông thấy bọn khản đen bao mặt bắt lão huynh của mình, lại khoanh tay nhìn bọn chúng tự tung tự tác, tình nghĩa còn đâu?

Danh dự còn đâu?

Cửu Châu Đại Hiệp thẹn đỏ mặt.

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay cao cầm Y Khâm Huyết Thư, hét to như cuồng dại:

- Cửu Châu Đại Hiệp! Kể từ hôm nay, Liệt Mã Cuồng Sanh này sẽ cùng bọn bất nghĩa các người cắt đứt tuyệt giao, đổi thân làm thù vậy!

Chàng xòe tay, phóng ra năm đạo chỉ phong, rạch trên mặt đá núi. Chỉ phong soi đá thành một đường khe độ ba tấc rộng, dài hơn trượng, bụi đá bốc dậy mịt mờ.

Chàng lại bật tràng cười ghê rợn, thốt:

- Đông Hải Kỳ Tảo và Đại Mạc Dị Nhân lưu lại đời hai chiếc Y Khâm Huyết Thư.

Hai chiếc áo đỏ hiện trong tay ta, ai tự hào là mình có can trường, hãy đến đây mà đoạt!

Ha ha! Ha ha!

Rồi chàng dạy lại bọn Cửu Châu Đại Hiệp:

- Hỡi Cửu Châu Đại Hiệp! Chắc các người không bao giờ nhọc đến đây để vô công mà về. Các người ngỡ rằng ta là một Liệt Mã Cuồng Sanh giả mạo, mong chiếm đoạt hai chiếc áo của tiên nhân, như thế, còn chần chờ gì nữa? Còn đắn đo lo ngại gì nữa? Nhưng hãy tự vấn lòng, các người chịu nổi Cửu Âm Thần Công và Hàn Man Chỉ của ta không? Các người ai là võ công trác tuyệt, liệu thắng nổi ta thì cứ vào!

Độc Cô Thanh Tùng buông từng tiếng, rõ ràng, sang sảng, kiêu hãnh ngạo mạn, tiếng buông như sét nổ ngang mây.

Cửu Châu Đại Hiệp trầm nét mặt, mắt bốc lửa, sát khí đã đẩy mạnh tâm tư họ.

6. Bạch Cốt Phan Chủ

Vừa lúc đó, một tiếng hét vang lên to như địa pháo :

- Liệt Mã Cuồng Sanh không được cuồng vọng!

Một lão già áo đen, tóc độ năm mươi, đầu beo mặt tròn, dẫn đầu một bọn hơn hai mươi tên tác trung niên, y phục đen, vượt đám đông vọt tới, cách Độc Cô Thanh Tùng đội mươi trượng.

Lão già đó vừa vận tấn vững vàng, liền tiếp nói :

- Tổng Đường Giang Nam Huyết Ma Bang Đường Chủ Huyết Bạt Kim Luân Cửu Kỳ xuất lãnh các phân đường, Hương Chủ thuộc quyền quản trị, hôm nay cần đối diện với Liệt Mã Cuồng Sanh để hỏi tội mấy lần đương đầu cùng Huyết Ma Bang. Đêm nay hẳn là đêm cuối cùng của cuộc đời cuồng ngạo của người, dù chấp cánh cũng không bay thoát bọn ta.

Độc Cô Thanh Tùng dùng nội công đưa tiếng cười ghê rợn vút tận phương xa làm chấn động quần hùng quanh tòa Bách Trượng Sơn. Chàng không đáp, nhưng tiếng cười đã đáp bằng một thái độ cao ngạo với bọn áo đen.

Bên mặt tả, một giọng nói của nữ nhân vang lên :

- Thử Phụng, Ngọc Phụng, và Bạch Phụng Kỳ Chủ trong Kim Xoa Giáo đêm nay quyết trả mỗi cừu một chưởng đêm qua. Liệt Mã Cuồng Sanh người phải đền tội!

Độc Cô Thanh Tùng lại dùng nội lực đưa tiếng cười đi như trước, có phần cao ngạo hơn.

Chàng thất vọng! Chàng tưởng đầu Liệt Mã hí vang rền trên đỉnh Bách Trượng Phong sẽ dẫn dụ năm ma và chín quái khách bao mặt, thế mà hiện tại không có một ai.

Trái lại, những kẻ không liên hệ gì thì đến đây khuấy động thêm.

Kim Xoa Giáo với Tam Phụng Kỳ Chủ, rồi Cửu Châu Đại Hiệp, rồi Tổng Đường Giang Bắc, Giang Nam của Huyết Ma Bang, rồi bao nhiêu người nữa, nhưng có làm gì với sự hiện diện của bọn này?

Nhưng Độc Cô Thanh Tùng phải cho bọn chúng một bài học để chúng luôn luôn ghi nhớ Liệt Mã Cuồng Sanh không phải là người mà bất cứ ai cũng có thể trêu vào.

Chàng ngẫm nguyền :

- Đêm nay, bọn các ngươi không thể thoát được cái nạn một chưởng của ta!

Bỗng nhiên, chàng hét to như sấm :

- Kẻ nào muốn đoạt áo quý, cứ vào với ta một loạt đi!

Chàng day qua Cửu Châu Đại Hiệp :

- Còn chờ gì nữa, đứng bất động ra đây, liệu ta sẽ bỏ qua cho sao?

Chàng vỗ đầu con Hồng Vân Cái Tuyết :

- Tuyết ca! Mình còn đợi gì nữa?

Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã hí vang, cật bốn vó lên không lao đi như vầng bạch vân hồng theo gió cuộn.

Độc Cô Thanh Tùng đưa cao chiếc Y Khâm, quát lớn :

- Nhận đây!

Một chưởng đưa ra, cuồng phong nổi dậy ùng ùng, cuốn về Cửu Châu Đại Hiệp.

Giang Nam Đường Chủ Huyết Ma Bang Cửu Kỳ phát tay cao giọng :

- Tất cả các Hương Chủ! Tiến!

Hai mươi bóng đen di động như điện chớp, vừa nhào người tới vừa vung tay lên.

Tam Phụng Kỳ Chủ rút soạt binh khí ra, ánh thép chiếu ngời hướng thẳng đến Độc Cô Thanh Tùng.

Ký Châu Đại Hiệp, thủ lĩnh bọn Cửu Châu, quát :

- Đánh!

Chín bóng người:

Ký, Cổn, Thanh, Từ, Kinh, Dương, Dự, Lương, Ứng, Cửu Hiệp đồng một loạt xuất thủ. Chín đạo kinh lực bay vèo vèo đón kinh đạo của Độc Cô Thanh Tùng.

Bách Trọng Phong đột nhiên biến thành một trường hổ chiến. Quần hùng chê rằng dù Liệt Mã Cuồng Sanh có lợi hại đến đâu, cũng khó lòng thủ thắng được một lực lượng liên kết nhiều danh thủ trong khi độc mã đơn thân.

Họ nghĩ thế, họ cho rằng đây là dịp duy nhất có thể đoạt được chiếc áo quý, nên họ cùng một loạt nhảy vào vòng chiến.

Độc Cô Thanh Tùng nhận ra trong đám quần hùng có cả Du Văn Tuấn và Du Văn Bán, nhưng cũng có mặt Song Phi Khách và Công Tôn Bội Lâm, chàng căm hận cho hai tên công tử hách dịch này.

Độc Cô Thanh Tùng rú lên một tiếng vọng tận mấy dặm xa. Cửu Âm Thần Chưởng của chàng đã chạm nhau với chín luồng kinh đạo của Cửu Châu Đại Hiệp đã hợp nhất liên thủ pháp, mãnh liệt vô cùng.

Ầm!...

Tiếng chạm nổ rền như sấm, cát đá tung bay, đỉnh Bách Trọng Phong bị mù che phủ trong một chu vi khá rộng.

Dù bản lĩnh cao siêu đến đâu, Độc Cô Thanh Tùng cũng khó lòng an nhiên nghênh đón một chưởng liên thủ của chín vị Đại Hiệp lừng danh trong chín châu. Chàng chấp chớn trên lưng ngựa sau cái dội kinh hồn.

Cũng may, chàng kèm hãm kịp, nếu không thì đã rơi xuống đất còn gì thanh danh của Liệt Mã Cuồng Sanh.

Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã từng xung trận với Liệt Mã Cuồng Sanh, đã đạt mức thông linh, biết nhận xét tình hình, vội cất vó bay bổng lên không, nâng Độc Cô Thanh Tùng khỏi ngã, đồng thời vút qua đầu bọn anh hùng.

Độc Cô Thanh Tùng từ trên mình ngựa, giở thuật Kinh Điện Phi Hồng vút lên cao như mũi tên bạc, đoạn nghiêng chịu lao đến quần hùng.

Trong thoáng mắt, Kỳ Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn, Cổn Châu Đại Hiệp Thường Tử Thanh, Thanh Châu Đại Hiệp Triệu Chí Khâm cùng hự lên một tiếng u trầm, mỗi người phu ra mấy búng máu, thân hình lão đảo chực ngã.

Từ Châu Đại Hiệp Nhâm Sơn Quân thét lớn :

- Liệt Mã Cuồng Sanh đừng tưởng mình là vô địch thiên hạ!

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Thiên hạ vô lâm ngày này còn gì là đạo nghĩa? Những kẻ bất nghĩa, vô đạo dù có giết hết, cũng chưa chắc là cái tội!

Chàng hướng sang Song Phi Khách, gọi đích danh Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng cao giọng thốt :

- Thương Minh Khách, người tưởng rằng cảnh hỗn độn này có lợi cho người lắm sao mà vội vả chen mình vào? Mau mau ra lệnh cho hai tên nghiệt tử rời khỏi đây, nếu không ta sẽ giết chúng trước.

Công Tôn Bội Lâm nghe giọng nói rất quen thuộc, nằng giật mình ngờ ngợ.....

Thương Minh Khách cấp tốc đưa hai công tử ra khỏi vòng chiến.

Vừa lúc đó, bóng trắng lao mạnh vào quần hùng.

Giang Nam Tổng Đường Chủ Huyết Bạt Kim Luân Cửu Kỳ rú lên một tiếng, ngã vật xuống đất.

Rồi kế tiếp ba tiếng :

Bành! Bành! Bành vang lên, Kinh Châu, Dự Châu, Dương Châu Tam Hiệp hừng trọn kinh đạo vào ngực cũng ngã nhào.

Tam Phụng Kỳ Chủ Kim Xoa Giáo mục kích thân pháp thần kỳ biến ảo của Liệt Mã Cuồng Sanh, trong giây phút đã hạ hơn mấy mươi cao thủ, ba nàng đã thấy cục diện bất lợi cho mình rất rõ rệt, vội hiệp cùng sáu phụng kia, lập thành một thế trận Cửu Chuyển Hồi Toàn thuận cửu chuyển, giáp vòng dính nối với nhau vây Độc Cô Thanh Tùng vào giữa.

Chín món vũ khí cùng vung lên, tỏa hào quang rợn người.

Độc Cô Thanh Tùng cười to :

- Bọn côn trùng Kim Xoa Giáo còn bao nhiêu tuyệt kỹ nữa, cứ thi triển cho Liệt Mã Cuồng Sanh xem?

Một chưởng tung ra, Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh ngạc. Chàng đã dùng khá nhiều công lực, mà chưởng kinh không làm sao phá thủng vòng vây mỏng manh một lớn người như thế.

Tuy nhiên, chàng khinh thường bọn Cửu Phụng, Hàn Man Chỉ Công được thi triển liền, nhắm vào trung ương thế trận Cửu Chuyển Hồi Toàn.

Một đạo bạch khí thoát từ ngón tay chàng vút đi, nửa mờ nửa tỏ.

Thoạt tiên, Hắc Phụng Kỳ Chủ rú lên, nhảy lùi lại hơn hai trượng, rồi tiếp đến là Tướng Phụng Kỳ Chủ cũng rời phương vị nhảy ra xa.

Độc Cô Thanh Tùng quát lớn :

- Sao chưa thua trận, còn đợi chừng nào? Đừng bắt buộc ta phải đa sát!

Bóng trắng xoay tròn một vòng đã thoát ra ngoài thế trận. Bóng trắng đảo người lại đối diện với trận thế.

Bành! Bành! Bành!...

Cửu Phụng Kỳ Chủ Kim Xoa Giáo bị tung bổng lên không, rơi xuống, phúng máu có vôi.

Trận thế Cửu Chuyển Hồi Toàn tiêu tan như khói gặp gió quét.

Chỉ trong giây lát, Độc Cô Thanh Tùng đã đánh trọng thương phân nửa số người đối lập cùng chàng.

Chàng đã có sẵn chủ ý đối với bất kỳ ai lên Bách Trượng Phong, chàng đều tặng cho một chưởng. Chàng như một bóng ma, thoát ở đầu này, thoát bay vọt đến đầu kia, thoát xông xáo tại trung ương. Bóng chàng đến đâu, tiếng rú vang lên đến đấy.

Bách Trượng Phong suốt mười năm yên tĩnh, hôm nay lộp đầy thi thể, chết có, bị thương có, thây sống nằm ngổn ngang chung với xác chết.

Những kẻ nào chưa bị thương tích gì, hối hả rời cục trường thoát đi thực mạng.

Độc Cô Thanh Tùng nhảy bên này, vút sang bên kia, thoát Đông thoát Tây, vút trước vút sau, bất thành linh thót lên mình ngựa.

Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã hí vang lên, cất bốn vó sải dài, nhanh như gió cuốn. Quần hùng còn sống sót tứ tán bôn đảo, tất cả đều xuyên rừng vượt thung lũng, hướng xuống chân núi.

Họ nghe gió vút trên đầu, một vầng mây trắng bay qua, nhẹ nhàng nhanh chóng, lơ mơ hiện ra một kỵ sĩ bạch bào cùng con Thần Mã bờm hồng lông trắng.

Bạch mã lướt qua, bật thành những tiếng bành! Bành!

Thì ra, Độc Cô Thanh Tùng không ngừng thi triển Cửu Âm Huyền Công, từ trên lưng ngựa phóng xuống, chạm ai thì nẩy nhào, trúng ai thì nẩy học máu.

Chàng làm một cuệt tảo thanh khốc liệt, hải hùng. Chàng vâng theo ý định của Liệt Mã Cuồng Sanh, kẻ nào dòm ngó đến hai chiếc Y Khâm Huyết Thư đều phải nhận một chưởng như nhau, dù nam dù nữ, dù trẻ dù già, dù thân dù địch, không cần phân biệt.

Tiếng hí giữa đêm trăng đầy của con Liệt Mã đã tạo nên một ngày lịch sử cho đỉnh Bách Trượng Phong đẫm máu.

Tránh được cái chưởng " thông lệ " này chỉ có cha con Song Phi Khách năm người, cũng nhờ Độc Cô Thanh Tùng trong lốt Liệt Mã Cuồng Sanh đã cảnh cáo trước.

Những kẻ chưa chết, mang thương tích dật dờ hoặc nơi này, hoặc nơi khác buông tiếng rên não nùng như tiếng côn trùng eo óc không ngừng.

Độc Cô Thanh Tùng dừng ngựa tại đỉnh Bách Trượng Phong, hào khí dâng cao tận chín tầng mây, thần thái uy nghi, ẩn hiện vẻ ngạo cuồng muôn thưở.

Mùi máu tanh theo gió bốc đến mũi chàng, tiếng rên siết vọng đến tai chàng, chàng bật tiếng cười lạnh lãnh :

- Song Phi lão huynh! Đỉnh Bách Trượng Phong là nơi có đến mà không có về, hai lão huynh còn tìm tới làm gì?

Thì ra, chàng đã chạm mặt bọn Song Phi Khách. Chàng trách móc với giọng nửa thân nửa ngạo.

Lăng Tiêu Khách bước tới một bước cho được gần hơn, đáp :

- Độc Cô lão đệ! Chỉ vì một việc xa xưa...

Lăng Tiêu Khách chưa buông tròn ý, Độc Cô Thanh Tùng đã biết rõ lão sẽ tiếp nối thế nào, dù thâm tâm khích động tới cùng, song ngoài mặt vẫn lạnh lùng xa vắng, chàng chặn lời :

- Việc đó, tiểu đệ đã rõ rồi, lão huynh không cần phải đề cập đến nữa. Ân nghĩa mười năm hẹn ngày đền đáp. Hôm nay còn bận chút việc riêng tư, xin dừng hẹp hẹp. Nhị vị lão huynh hãy sớm rời Bách Trượng Phong!

Song Phi Khách đâu biết rõ Liệt Mã Cuồng Sanh nặng khổ đoạn tâm tình dĩ vãng, bất bình cho thái độ lạnh lùng của người bạn cũ, cả hai sôi giận thốt :

- Vong ân bội nghĩa, còn cao giọng khuyên người! Mình đi thôi cho khuất mắt!

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo bóng dáng của họ mờ dần trên con đường xuống núi, buông tiếng thở dài!

Vừa lúc đó, Cửu Châu Đại Hiệp cố chịu đựng nội thương, gượng đứng lên.

Chiếc áo gấm của họ loang lổ những vết máu hồng.

Họ đưa ánh mắt cảm hờn nhìn trừng trừng Độc Cô Thanh Tùng.

Nhìn ánh mắt đó, Độc Cô Thanh Tùng biết thâm tâm chín vị nuôi thù cay độc.

Chàng hừ lạnh một tiếng, thốt qua giọng lạnh trầm :

- Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tinh nầy vì nhằm lẫn kết giao với bọn người, chẳng qua danh dự giang hồ của các người không bảo đảm được tâm tính gian ngoan, tàn ác, mà các người không thể buông tha một cố hữu có những hai mươi năm dài mật thiết với các người! Ta nghĩ đến không khỏi hối tiếc!

Cửu Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn cất giọng tràn đầy cảm hận đáp :

- Cuồng đồ đừng buông hung tánh khí ngạo mạn, sẽ có ngày người rơi vào tay bọn ta, chừng đó ta e cho người không còn ngẩn đầu nhìn ai được nữa!

Độc Cô Thanh Tùng cười sang sảng :

- Tôi chờ ngày lãnh giáo các vị đây! Ha ha! Độc Cô Tinh đâu phải là con người khiếp nhược?

Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhứt Tuấn rít lên :

- Nếu người xét thấy có đủ can trường thì nên đến chơi Tàng Long Trang một chuyện. Mình sẽ nói chuyện với nhau nhiều!

- Hừ! Tàng Long Trang! Các vị còn xưng rồng xưng cọp nữa sao? Chẳng qua, một vài tên bất nghĩa, vong tình có gì cao hãnh mà xưng là Tàng Long Ẩn Hồ?

Từ Châu Đại Hiệp Trịnh Vinh Huy trợn đôi mắt suýt tách toát khoe, hét to :

- Người cứ đến! Đừng khoác lác!

Không dẫn được cơn uất hận, theo lời nói vừa buông xong, Trịnh Vinh Huy hộc mấy búng máu tươi, lao đảo người, ngã sụm xuống.

Đột nhiên, trong số người bị thương còn nằm tại cục trường, có tiếng kêu thét kinh hãi :

- Bạch Cốt Phan!

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt như điện về phía phát xuất ra tiếng kêu, quả thấy ba lá Bạch Cốt Phan ai đã cắm trên đỉnh Bách Trượng Phong phát theo chiều gió.

Chàng nhìn lên vầng trăng, độ thời khắc vào canh ba, chàng nhớ lại lời ước hội với Bạch Cốt Phan Chủ dưới chân núi, chàng lẩm nhẩm :

- Bạch Cốt Phan Chủ cần gì phải dấu đầu lộ đuôi như thế? Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân còn đây, nếu muốn chiếm đoạt thì cứ tìm ta.

Ba lá Bạch Cốt Phan cắm ba lá riêng biệt. Khi Độc Cô Thanh Tùng buông dứt câu, từ nơi ba lá phan có tiếng cười quái dị. Tiếng cười đó như mũi nhọn đâm vào tạng phủ của người nghe, khó chịu vô cùng. Tiếng cười ngừng bật, ba bóng trắng hiện ra.

Độc Cô Thanh Tùng nhận thấy chúng vào độ dưới ba mươi tuổi. Trong ba tên, không có tên nào hao hao giống Bạch Cốt Phan Chủ mà chàng đã gặp trong tử quán tại Đồng Thành.

Chàng cao giọng hỏi :

- Bạch Cốt Phan Chủ có tất cả bốn đại đệ tử, tái đại sứ giả, ba mươi sáu trực sai, bảy mươi hai gián sai, bọn các người thuộc hạng nào?

Ba tên Bạch Y Nhân giật mình sửng sốt, chưa đáp vội.

Vừa lúc đó, nơi góc Tây Nam, có tiếng thét hãi hùng vang lên, đồng thời bọn người bị thương kêu lên :

- Lam Lâm Chủ Thử!

Tiếng thét có phần kinh khiếp hơn nhiều lúc họ phát giác ra ba lá Bạch Cốt Phan.

Độc Cô Thanh Tùng lại quay đầu nhìn sang hướng Tây Nam, chàng trông thấy rõ mũi Chủ Thử Lam Lâm nơi ngực của hai giang hồ khách.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng liên tưởng đến một mưu mô thâm độc của bọn Huyết Ma Bang, giết người tại cục trường rồi đổ tội cho Liệt Mã Cuồng Sanh, gây công phẫn trong võ lâm toàn giới.

Chàng buột miệng mắng :

- Vô sỉ! Vô liêm sỉ!

Nhưng, một giọng nói rất quen thuộc rót nhẹ vào tai chàng theo lối Truyền Âm Nhập Mật :

- Tiểu tử! Đề phòng ba tên Bạch Y Nhân của Bạch Cốt Phan đấy! Công việc nơi đây xong rồi, hãy đi Tầng Long Trang tại Đại Bàn Sơn một chuyến, nhưng đừng bao giờ thâm nhập Bàn Long Bảo cũng tại Đại Bàn Sơn, nơi đó là yếu địa của Huyết Ma Bang. Hiện tại, người chưa phá nổi đầu. Đại thúc của người được bình an, người đừng lo ngại.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay đó là thiếu phụ độc tỳ đã gặp tại Đồng Thành.

Chàng liền nghĩ đến đoạn kiếm và hai chữ Tiên Cơ, vội dùng lối Truyền Âm Nhập Mật hỏi lại :

- Tiền bối khoan đi chứ! Tiểu sanh muốn hỏi mấy điều. Tiên Cơ Đoạn Kiếm là sao? Còn một việc nầy nữa: Đại thúc của tiểu sanh có phải là bào đệ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ nhân vật đứng đầu Lục Kỳ chăng?

Trong lúc Độc Cô Thanh Tùng chuyên chú vào cuộc nói chuyện với thiếu phụ đầu vấn khăn xanh, ba tên Sứ Giả Bạch Cốt Phan nhân dịp chàng không lưu ý dòm ngó đến, lập tức nhảy xổ vào đám anh hùng bị thương.

Sáu cánh tay đưa ra bàn tay gấp ai thì vỗ nấy, tiếng rú thảm vang dậy cả cục trường.

Độc Cô Thanh Tùng không còn đủ thì giờ hỏi tiếp về thân thế của Liệt Mã Cuồng Sanh. Sự bạo hành chớp nhoáng của ba Sứ Giả Bạch Cốt Phan làm chàng sôi giận. Chàng lập tức rời mình ngựa, phi thân vút theo bí pháp Kinh Điện Phi Hồng hướng về phía Đông, cao giọng thốt :

- Bạch Cốt Sứ Giả! Có ta đây, đừng buông lung hung tánh!

Chàng can thiệp chậm một chút, trong thoáng mắt, sáu cao thủ bị thương trước đó đã vỡ Thiên Linh Cái qua cái vỗ của ba Sứ Giả Bạch Cốt Phan.

Bên phía Nam, một Sứ Giả cao tiếng vọng đến :

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Cứ hiển nập Y Khâm Huyết Thử đi, mọi việc sẽ an bài, bằng cổ gượng giữ làm của riêng, thì đừng trách Huyết Ma Bang tàn nhẫn. Người tự xét có đủ khả năng bảo vệ hai chiếc áo được vĩnh viễn không?

Sứ Giả Bạch Cốt Phan lại cười lên ha hả, khiêu khích.

Giọng cười của hắn bật lên cao ngạo liên tục, châm chích Độc Cô Thanh Tùng đến phát loạn cuồng tâm trí.

Chàng sôi giận sùi bọt mép, vận dụng huyền công tung chưởng toan quật cấp tốc tên Sứ Giả Đông phương trước, rồi sau sẽ quay sang tên phương Nam. Nhưng, tại chàng lại nhối lên vì giọng nói của tên Sứ Giả phương Bắc :

- Lui!

Chưởng kinh của chàng vừa phát, ba tên Sứ Giả xoay người nhanh khôn tả, lùi lại hơn ba trượng. Chiêu thế của chàng hóa thành vô dụng. Chàng hét to :

- Đêm nay các người có đến mà không có về, ta báo cho biết trước!

Một tiếng đáp vọng lại :

- Vị tất!

Ba Sứ Giả Bạch Cốt Phan đã tụ lại cùng một nơi, đồng một loạt lấy trong người ra mỗi tên một ống trúc. Không rõ ai lúc đó kêu lên :

- Hủ Cốt Độc Dịch! Một loại ám khí tối độc của Bạch Cốt Thần Ma đấy! Đề phòng!

Độc Cô Thanh Tùng không còn thời gian tìm hiểu kẻ nào đã tổ giắc chất nước xương thú nơi ống trúc của ba tên Sứ Giả, chàng trầm động sắc mặt, sát khí dâng cao.

Chàng thừa hiểu chất độc đó một khi phun ra rồi, hơn trăm cao thủ bị thương nằm la liệt trên đỉnh Bách Trượng Phong sẽ tiêu tan cả hồn lẫn xác ngay.

Chàng vận dụng Hàn Man Chỉ Công phóng ra một luồng bạch khí, chiếu thẳng ba tên Sứ Giả.

Một tiếng rú vang lên, một Sứ Giả bị Hàn Man Chỉ quét ngang lưng, đứt làm hai đoạn. Hai tên kia chẳng chậm trễ, bấm nút ống trúc, bắn chất nước độc xương thú ra liền.

Chất nước độc màu xanh đục, trông bẩn lạ.

Hàng trăm người kêu lên kinh hãi, hàng trăm người lẫn lộn đi nơi khác, cố tránh nước rây vào mình.

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ trước được hai tên Sứ Giả xuất thủ nhanh chóng đến thế. Chàng nghĩ rằng chất nước độc kia đã phóng ra như mưa bụi rồi, dù chàng có tung chưởng phong cũng vị tất đã quét thổi đi nơi xa kịp.

Chất độc đã chiếm trọn một khoảng rộng năm trượng vuông, như vàng mây vùn vùn sà xuống.

Quần hùng cảm chắc cái chết trong tay, họ cùng rú lên thê thảm, nhắm mắt chờ.

Đột nhiên, một tiếng thét xé không gian từ phía núi bên kia vọng đến, tiếp theo đó một bóng xanh xẹt đến như sao sa.

Không rõ bóng xanh thi triển thủ đoạn gì, bao nhiêu bụi nước độc sắp sửa rơi xuống chỗ quần hùng nằm la liệt, lại tụ gom về một chỗ, rồi bay bổng lên không, theo bóng xanh cũng mất hút.

Mọi người đều kinh dị trước diễn biến bất ngờ gần như quái đản.

Hai tên Sứ Giả Bạch Cốt Phan sững sờ ngây người chết lặng. Chúng không còn nhớ đến thực tế, nên hứng trọn mỗi tên một Hàn Man Chỉ, chết không kịp rú.

Chúng chết rồi, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy hối hận phần nào. Chàng không cần phải giết chóc chúng là hạng tay sai rất thấp, giết tên này còn tên khác, chúng không phải là đầu não thì giết chúng cũng không đem lại một giải quyết nào.

Chàng toan giở thuật Kinh Điện Phi Hồng chạy đi theo hướng của bóng xanh, vừa lúc đó, chàng thấy hơn mười tên Lam Y Nhân đang chạy bay xuống chân núi. Lập tức, Độc Cô Thanh Tùng phóng mình lên lưng ngựa, vỗ vào cổ nó, thúc :

- Tuyết ca, đuổi theo chúng nhanh lên!

Liệt Mã cất cao bốn vó, sải nhanh xuống núi.

Chàng lơ mơ thấy một bóng trắng thoát ần thoát hiện sau một tảng đá khá to tại lưng chừng núi rồi biến mất.

Chàng cười thầm :

- Chạy đi đâu cho thoát ta? Đừng làm như quỷ như ma, ta đã thấy rõ rồi! Ra đây ngay!

Không một tiếng đáp. Độc Cô Thanh Tùng sôi giận :

- Ta đếm đủ ba tiếng, nếu ngươi không ra mặt thì đừng trách Liệt Mã Cuồng Sanh này hạ thủ bất lưu tình đấy!

Chàng quát lên với giọng oai hùng, cương mãnh, tỏ rõ một sự quyết liệt hãn hoi.

Liên theo tiếng quát của chàng, một bóng người nhô lên từ sau tảng đá. Độc Cô Thanh Tùng nhìn ra, tưởng đâu là một tên xa lạ nào khác, chàng không ngờ chính là môn đồ Bạch Cốt Phan mà chàng đã điểm yếu huyệt trước đó. Chàng phì cười :

- Ngươi núp sau đây làm gì thế? Có kẻ nào nữa không hay chỉ một mình ngươi?

Tên môn đồ Bạch Cốt hết sức kinh khiếp, hấn lồm lét nhìn Độc Cô Thanh Tùng, ấp úng đáp :

- Tôi ở đây chờ đợi một người!

Độc Cô Thanh Tùng hét :

- Đợi ai?

- Một thiếu niên áo xanh!

- Đợi kẻ đó làm gì?

- Hẳn hẹn gặp Bạch Cốt Phan Chủ.

- Hẳn có đến không?

- Có!

Môn đồ Bạch Cốt ngập ngừng một chút mới nói tiếp :

- Nhưng bị một cô nương vận áo xanh dẫn đi rồi!

Độc Cô Thanh Tùng biết hẳn không dám nói dối. Chàng nghĩ :

- Bạch Cốt Thần Ma đã đến, vậy ta nên chờ gặp lão xem sao!

Chàng lạnh lùng thốt :

- Ngươi hãy vào núp trở lại sau tảng đá đi, ta muốn gặp mặt Phan Chủ.

Môn đồ Bạch Cốt thoát khỏi sự cật vấn của Độc Cô Thanh Tùng, hẳn thấy nhẹ nhõm người, toan bước đi liền, chợt từ ngoài ba trượng một bóng người đi đến.

Người đó mặt trắng, vào độ trung niên, vận y phục nho sĩ, ung dung bước đi như vô sự.

Y cười thốt :

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Mười năm vắng mặt, không ngờ ngươi luyện được tuyệt nghệ thần công, gieo khủng bố cho quần hùng trên đỉnh Bách Trượng Phong, rất tiếc lão phu đến chậm thành ra ngươi được dịp hoành hành!

Môn đồ Bạch Cốt quỳ xuống trước mặt người đó, chào :

- Ân sư!

Bạch Cốt Thần Ma khẽ hừ một tiếng, vẫy tay bảo hẳn lui xa.

Độc Cô Thanh Tùng thấy Bạch Cốt Thần Ma một lần tại tửu quán ở Đồng Thành. Biết rõ đối phương đúng là Bạch Cốt Thần Ma thật sự, nhưng dảng dấp thì chỉ vào độ trung niên, mà Phan Chủ lại xưng là lão phu, điều đó chứng tỏ lão đã luyện nội gia công lực vô cùng cao diệu, giữ được sắc thái trẻ trung, không tiêu tụy theo mớ tuổi đã cao.

Gặp tay đại địch, Độc Cô Thanh Tùng không dám khinh thường, nhưng vẻ ngạo mạn thì vẫn y nguyên, chàng đáp :

- Thì ra các hạ là Bạch Cốt Phan Chủ! Tại hạ có hai điều chưa được minh bạch lắm, chẳng hay Phan Chủ có thể chỉ giáo được chăng?

Bạch Cốt Thần Ma cất giọng ôn hòa, thốt :

- Hay lắm! Chính lão phu cũng có hai điều thắc mắc, đang trông chờ hội diện để hỏi cho rõ ràng...

Độc Cô Thanh Tùng thăm mắng :

- Lão hồ ly quỷ quyệt này kể ra cũng cao tay ẩn thật!

Chàng lạnh lùng :

- Như vậy là hòa nhau, không bên nào thua thiệt cả. Các hạ hãy nói trước đi!

Bạch Cốt Thần Ma cười nhẹ :

- Thiếu nữ áo xanh đã thu mất Hủ Cốt Độc Dịch của lão phu trên đỉnh Bách Trượng Phong, tên gì? Nàng là môn đệ của ai ?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình :

- Không thể nói được.

Bạch Cốt Thần Ma vẫn cười. Đến lượt Độc Cô Thanh Tùng hỏi lại :

- Quần hùng quy tụ trên đỉnh Bách Trượng Phong có cừu oán gì với Phan Chủ, mà Phan Chủ nở xuống tay độc?

Bạch Cốt Thần Ma nhìn thẳng vào mặt chàng, từ từ đáp :

- Không thể nói được!

Độc Cô Thanh Tùng bất bình :

- Lòng Phan Chủ hiểm độc thì còn giảng giải cách nào được chứ? Còn vấn đề thứ hai, chắc hai chúng ta không cần phải nêu tiếp?

Bạch Cốt Thần Ma không lưu ý đến câu nói của Độc Cô Thanh Tùng, lão thốt theo một ý niệm khác :

- Nghe đồn ngươi là bào đệ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, tên là Độc Cô Tử Kỳ, mà thiên hạ thường gọi là Độc Cô Tinh, sau này là Liệt Mã Cuồng Sanh, có phải thế không?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng đáp :

- Do đâu người bảo Hàn Ba Kiếm Khách là Liệt Mã Cuồng Sanh? Ta chỉ nghe nói đến việc này lần đầu tiên, do ngươi đấy!

Bạch Cốt Thần Ma kinh ngạc, nhưng lại giữ vẻ thản nhiên, cười.

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một lúc, sau cùng chàng quắc đôi mắt sáng hỏi :

- Đúng đầu Lục Kỳ Võ Lâm là Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, có cừu thù gì với ngươi, mười năm trước đây, ngươi lại tìm đến Vân Vụ Cốc gây hấn với người? Thánh Kiếm Vũ Sĩ hiện nay sống hay chết ra sao?

Bạch Cốt Thần Ma cười lớn :

- Ngươi không phải là bào đệ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, thì còn hỏi chi về lão ấy?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng :

- Không phải bào đệ của Độc Cô Phong là một việc, còn hỏi là việc khác.

Ngươi cứ đáp lời cho ta là xong.

Bạch Cốt Thần Ma dường như có sắc giận, cao giọng thốt :

- Liệt Mã Cuồng Sanh sao nóng tính thế? Được rồi, người muốn biết, ta sẵn sàng cho biết. Ta sở dĩ tìm đến Vân Vụ Cốc là để báo thù một nhát kiếm mà năm xưa em của ta là Hóa Phách Chân Quân nhận lãnh nơi Thánh Kiếm Vũ Sĩ. Trong cuộc gặp gỡ đó, Độc Cô Phong cắt mất một cánh tay chạy thoát.

Nghe phụ thân bị cắt tay chạy thoát, Độc Cô Thanh Tùng căm hận, nhưng bằng vào lời nói của Bạch Cốt Thần Ma, thì Thánh Kiếm Vũ Sĩ chạy thoát được, tức nhiên có hy vọng còn sống sót, chàng được an ủi phần lớn.

Tuy nhiên, cừu nhân đứng trước mặt, chàng đâu thể bỏ qua! Huống chi, ngựa hí Bách Trọng Phong là có ý dẫn dụ Tam Ma đến đây, giờ một ma đứng đó, chàng ngơ đi thế nào được?

Chàng cười lớn :

- Cụt tay mà chạy! Cụt tay mà chạy! Ha ha! Bạch Cốt Phan Chủ, ta muốn người cũng cụt tay mà chạy như vậy. Người nghĩ sao?

Bạch Cốt Thần Ma lui lại một bước, cười trả, đoạn thốt :

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Ta quyết chắc người là Hàn Ba Kiếm Khách, không thể làm được?

Độc Cô Thanh Tùng bỗng chú ý, toàn thân Bạch Cốt Thần Ma run run lên, nơi đỉnh đầu của lão phát hiện một vầng hắc khí.

Lão tiếp nối :

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Trong chiến dịch Túc Thiên ngày nọ, người hạ sát tám thuộc hạ của ta. Rồi nay, trên đỉnh Bách Trọng Phong, người lại tận diệt của ta thêm ba tên Sứ Giả, đã thương bọn Hương chủ dưới quyền thống xuất của Giang Nam Tổng Đoàn Chủ Cửu Kỳ, ta nhân danh là Đoàn Chủ Bạch Cốt Đoàn trong Huyết Ma Bang, đêm nay hỏi người món nợ máu đó. Hoặc người, hoặc ta, có một phải bỏ xác tại đây!

Vầng hắc khí trên đỉnh đầu của lão tỏa rộng và cao hơn. Gương mặt ngọc của lão biến thành bộ mặt quỷ nhàn nhàn chồm chồm, sắc thái xanh dờn, trông vô cùng kinh khiếp.

Lão xoay nhanh người một vòng, lão như một vầng bạch quang xoáy lốc đến gần Độc Cô Thanh Tùng. Đồng thời, năm ngón tay lão xòe ra, năm đạo hắc khí xẹt đi thành tiếng vút đến chàng.

Độc Cô Thanh Tùng hét to lên một tiếng, vận dụng Cửu Âm Huyền Công vào tay, chàng vút nhanh ra liền, một luồng gió lạnh như băng giá ào ào cuốn đến đối phương.

Bạch!...

Bạch Cốt Thần Ma bị đẩy lùi hai bước, Độc Cô Thanh Tùng lùi nửa bước.

Chưởng phong của chàng đã bị hắc khí nơi năm đầu ngón tay của Bạch Cốt Thần Ma xuyên qua, bật dội chàng lùi lại.

Bạch Cốt Thần Ma quả là tay võ công siêu phàm, dù bị đẩy lùi lại, lão không hề hấn gì, lập tức lão đảo bộ nhào người tới, tay xòe đổi thành tay nắm, chỉ phong biến thành chưởng kinh, liên tiếp lão tung ba chưởng, vèo đi vu vu rùng rợn.

Nội gia công lực thâm hậu, chân khí thuần hòa, với ngần ấy xúc tích, Bạch Cốt Phan Chủ đưa ra ba chưởng, không thể lường được sức mạnh xô núi tắt biển.

Độc Cô Thanh Tùng không dám khinh thường nghinh đón, chàng giật gấp cương ngựa, hét :

- Tuyệt ca! Nhanh lên!

Long Mã cất mau bốn vó, vọt một phát như điện xẹt đã xa ngoài mười trượng.

Đồng thời, Độc Cô Thanh Tùng quay người lại đánh trả một chưởng, chàng quát :

- Bạch Cốt Phan Chủ! Trong năm người bọn người, ai hạ thủ tiện cụt tay Thánh Kiếm Vũ Sĩ?

Bùng!...

Chưởng phong đôi bên chạm nhau, Bạch Cốt Phan Chủ lại lùi hơn ba bước.

Độc Cô Thanh Tùng nhanh như chớp nhảy xuống lưng ngựa, vút đến đối diện Bạch Cốt Thần Ma. Đôi mắt nẩy lửa dán chặt vào mặt lão.

Gương mặt của Bạch Cốt Thần Ma càng lúc càng biến đổi thêm phần hung tợn. Lão hạ thấp mình xuống, dùng một chiêu pháp cực kỳ bí hiểm chụp tới.

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn, đôi tay vươn ra, nghênh chiến liền.

Đôi bên đều vận áo trắng, đôi bên cùng xoay xoắn bên nhau tạo thành hai vòng bạch ảnh thoát hiệp vào rồi tách rời ra, đôi bạch ảnh vùn vùn đảo tròn quanh nhau, chứng tỏ một cuộc giao đấu sinh tử.

Dần dần, cả hai đều xanh cả mặt mày, họ dùng sức quá nhiều, nhưng họ càng cố hạ nhau cho kỳ được, càng nhanh chóng càng có lợi.

Đột nhiên, Bạch Cốt Thần Ma hét to :

- Đông Hải Kỳ Tẩu quả là thần nhân trong võ lâm không ngoa! Liệt Mã Cuồng Sanh, ta đã mục kích huyền công của Đông Hải Kỳ Tẩu rồi, giờ ngươi hãy thi triển bí học của Đại Mạc Dị Nhân xem sao?

Độc Cô Thanh Tùng cũng thâm thán phục huyền công biến cố của Bạch Cốt Thần Ma, chàng đáp :

- Bạch Cốt Phan Chủ quả danh bất hư truyền vậy! Ta thành thật khâm phục đấy!

Bùng!...

Độc Cô Thanh Tùng và Bạch Cốt Thần Ma cùng kinh ngạc tách rời nhau ra, mỗi người lùi lại bảy tám bước.

Họ trừng trừng nhìn nhau rồi họ cùng xông đến.

Bùng!...

Cả hai tách rời ra. Cả hai cảm thấy khí huyết nghịch hành. Họ là đôi kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài, một tám lạng, một nửa cân.

Bạch Cốt Thần Ma thốt :

- Lấy công lực của ngươi mà độ, tuy ngươi võ dũng siêu phàm, song làm thế nào đương cự nổi nếu quần hùng liên thủ? May mà đêm nay, Lam Chủy huynh vắng mặt, nếu không thì ngươi khó thoát chết được với người.

Độc Cô Thanh Tùng vận kinh lực đưa ra một chỉ phong. Bạch Cốt Thần Ma cười lạnh, năm ngón tay vòng lại như móc câu, phóng năm đạo hắc khí xoáy đi như tròn ốc.

Chỉ phong chạm nhau, cả hai lại cùng lùi mấy bước.

Hí! Hí! Hí!...

Con Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã hí lên lồng lộng. Nó chồm hai chân sau, hí càng lúc càng rền.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, biết nó báo động việc gì đó. Chàng hoang mang ngưng ngay cuộc đấu, nhìn ra xa, thấy một chiếc xe đen do bốn tên lục y nữ tử khiêng đi như bay, trong thoáng mắt đã đến cự trường.

Trên xe, một lão bà tóc bạc trắng, vận chiếc áo xanh, có cái trạng thái thần kỳ ma ảo.

Bà không ngó ngang gì đến Bạch Cốt Thần Ma. Bà nhìn Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười, bày hàm răng vàng như nghê. Bà cười làm cho gương mặt bà quái dị vô cùng, Độc Cô Thanh Tùng hết sức khó chịu.

Suy theo dáng dấp bà có hơn trăm tuổi, nhưng răng bà còn đủ, chứng tỏ bà có công phu nội lực thâm hậu vô biên.

Lục Y lão bà cất tiếng hỏi :

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Nghe đồn ngươi là một mỹ tử, tại sao dấu bộ mặt đẹp đi! Không muốn ai nhìn à?

Độc Cô Thanh Tùng không đáp nửa lời, nhưng lại gia tăng ngạo mạn.

Lục Y lão bà tiếp nối :

- Người biết ta là ai chứ?

Bạch Cốt Thần Ma đứng kế bên, không hề chen một lời.

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng đáp :

- Lục Vũ Lệnh Chủ, mọi quái lão bà, chứ còn ai nữa?

Lục Y lão bà hừ mũi :

- Không dám! Không dám! Lục Vũ Lệnh là chủ nhân của ta, ta là kẻ dưới thôi!

Mà sao người biết thế?

- Lục Vũ Lệnh khét tiếng tàn ác, hạ sát kẻ vô cớ, người trong thiên hạ còn ai không biết?

- Hừ! Những kẻ ấy đáng tội chết cả, chứ nào phải Lục Vũ Lệnh tàn ác?

- Bà hãy nói tội trạng của họ xem!

- Chủ nhân ta rất thù những kẻ dùng kiếm, kẻ nào dùng kiếm là kẻ có tội với chủ nhân ta. Kẻ đó đáng chết, phải chết.

Độc Cô Thanh Tùng bật cười cuồng ngạo, thốt :

- Thiên hạ lại có người quái dị đến thế à? Liệt Mã Cuồng Sanh này nếu gặp Lục Vũ Lệnh sẽ dùng kiếm hạ sát ngay!

Lục Y lão bà cười hắc hắc :

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Chủ nhân ta muốn người đến chơi một chuyến tại Lục Vũ Lâm, trên Tây Thiên Mục Sơn. Chừng đó, nếu người không sợ chết, hãy dùng kiếm xem nào.

Độc Cô Thanh Tùng bĩu môi :

- Bà nói có thật không đấy?

- Ta từng tuổi này, còn thú vị gì mà nói đùa? Chào người nhé!

Bà ta day qua Bạch Cốt Thần Ma :

- Thất phu! Giờ đây, người thân phận là Đàn Chủ Bạch Cốt Đàn trong Huyết Ma Bang, chắc người đắc ý lắm rồi chứ?

Vừa buông xong tiếng cuối, từ nơi chiếc xe đen, bà vút mình vọt tới trước mặt Bạch Cốt Thần Ma.

Bạch Cốt Thần Ma sôi giận, không nói một tiếng nào, lão vung mạnh tay ra, phát chưởng phong chặn Lục Y lão bà liền. Lục Y lão bà cười lớn :

- Thất phu! Khá đấy! Công lực tiến bộ đến mức cao siêu đấy!

Bành! Bành!...

Chưởng kinh đôi bên đã chạm nhau rồi. Một bóng trắng, một bóng xanh quỵện nhau, rồi hai tiếng ” bành, bành ” lại vang lên.

Độc Cô Thanh Tùng đứng ngoài cuộc chiến, thầm khen công lực cả hai.

Đột nhiên, bốn thiếu nữ áo xanh rời chiếc xe, bước gấp đến, vây quanh bên ngoài, nhưng bất động. Chúng đề phòng bất trắc.

Lục Y lão bà thấy thế, quát to :

- Bọn liễu đầu đáng chết! Ai bảo bọn người làm thế? Đối với tên thất phu này, ta có cần gì đến người trợ lực? Cút ngay về xe chờ ta thu dọn hân!

Bà ta nhìn Bạch Cốt Thần Ma, cười hắc hắc :

- Lão thất phu! Về mà luyện thêm đôi năm nữa đi, rồi hãy chường mặt trên giang hồ.

Bóng trắng và bóng xanh lại tách rời ra.

Bạch Cốt Thần Ma biến sắc mặt, thoát trắng thoát xanh, chân lão chập choạng.

Lục Y lão bà đưa tay vỗ vỗ vào ngực, phúng ra mấy búng máu. Bà gằng giọng :

- Hay lắm! Hồng Đào, ta không ngờ ngươi vượt tiến nhanh chóng đến thế! Nhớ đây, nếu ta còn sống sót, sẽ có ngày gặp lại nhau.

Bạch Cốt Thần Ma không tấn công tiếp, lão buông xuôi tay xuống, cất giọng dịu dàng thốt :

- Yến! Giang hồ sóng gió nổi lên khắp chốn, sao còn ra mà làm chi?

Lục Y lão bà chớp nhanh đôi mắt, bà nhăn nhó mặt như cổ gượng cơn đau nơi ngực, miệng nhếch nụ cười khẻ, đáp :

- Hồng Đào! Dĩ vãng đã qua rồi, đừng bao giờ tưởng đến nữa! Hiện tại, ha hạ.. Hồng Đào, ta oán ngươi, ta hận ngươi, ta thề sẽ giết cho được ngươi mới hả!

Bạch Cốt Thần Ma kêu khẻ :

- Yến! Yến!

Lão đưa ánh mắt êm dịu quét phớt qua Lục Y lão bà, đoạn nhìn sang Độc Cô Thanh Tùng. Lão khẽ rung đôi vai, thân hình lão đã thành bóng trắng lao vút tận ngoài xa. Trong phút chốc, lão khuất dạng sau ngàn cây của đồi núi.

Lục Y lão bà từ từ trở lại xe, bước lên ngồi, làm ra vẻ không đau đớn gì cả, nhưng Độc Cô Thanh Tùng biết bà ta bị nội thương trầm trọng.

Một ý nghĩ hiện lên, Độc Cô Thanh Tùng cho tay vào mình lấy ra chiếc Lục Vũ Lệnh, bước đến gần xe, trao cho Lục Y lão bà, cao giọng thốt :

- Mang chiếc Lệnh này về cho chủ nhân của bà, và bảo rằng Độc Cô Tinh sẽ đến viếng trong một ngày gần đây!

Lục Y lão bà trở mắt kinh ngạc, nhanh như chớp, dùng một thủ pháp thần bí đảo bàn tay chụp vào mạch môn của chàng.

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ bà ta làm thế, chàng giật mình nghĩ có thể vất mạnh tay vượt khỏi cái chụp đó, và đồng thời đánh ra một chưởng, song chàng cảm thấy cái chụp tay của lão bà rất yếu. Bàn tay bà run run, chứng tỏ công lực của bà sút kém nhiều, chàng không thực hiện ý định, chỉ hỏi :

- Bà muốn gì?

Lục Y lão bà hỏi :

- Do đâu, ngươi có chiếc Lục Vũ Lệnh này?

Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến thân phụ bị tiện cụt tay do chủ nhân nắm tín vật mà Lục Vũ Lệnh là một, chàng không dẫn được uất hận, tay chàng rung lên. Qua cái rung, chàng vượt khỏi cái chụp của lão bà, chàng đáp :

- Về Lục Vũ Lâm, hỏi lại chủ nhân của bà!

Lục Y lão bà thốt :

- Liệt Mã Cuồng Sanh chưa hề tiếp nhận vật này, vậy làm sao ngươi có được?

Nếu đã tiếp nhận, thì còn sống sót làm sao được đến giờ phút này?

Độc Cô Thanh Tùng buông thẳng :

- Mười năm trước đây, Thánh Kiếm Vũ Sĩ đã tiếp nhận vật này, bà hãy báo chủ nhân bà biết rằng, Thánh Kiếm Vũ Sĩ không bao giờ quên được chiếc tay cụt.

Lục Y lão bà chợt hiểu :

- A! Vậy người là chi của Thánh Kiếm Vũ Sĩ? Nghe đồn Liệt Mã Cuồng Sanh là Hàn Ba Kiếm Khách, bào đệ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ, việc có thật không?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Bà không cần hiểu việc đó!

Lục Y lão bà bỗng lộ vẻ xúc động, giọng nói trở nên thâm trầm, gương mặt ảm đạm vô cùng :

- Nếu như thế này, thì bà ấy đã nghĩ đúng!

Rồi, bà phát lên tràng cười cuồng dại, trông bà lúc đó có hình dáng quái dị đến khủng khiếp. Độc Cô Thanh Tùng lui nhanh ba bước. Chấm dứt tràng cười, bà nói như hét :

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Người đừng để chủ nhân ta chờ đợi lâu nhé!

Hướng về bốn lục y thiếu nữ, bà vẫy tay :

- Đi!

Bốn thiếu nữ lập tức nâng xe lên, chạy đi như bay.

Độc Cô Thanh Tùng không lạ về cỗ xe không chạy bằng bánh mà lại do người khiêng, chàng lạ về thái độ kỳ bí của Lục Y lão bà.

Chàng tần ngần nhìn theo bóng chiếc xe, gió thoảng qua, phất tà áo trắng rủ nghe phần phật. Chàng nhớ lại trên đỉnh Bách Trượng Phong còn nhiều danh thủ bị thương chưa chỗi dậy nổi, chàng nhảy lên lưng con Hồng Vân Cái Tuyết, giục nó phi nhanh lên đỉnh núi.

Chàng kinh ngạc vô cùng, không còn thấy một bóng ai. Đó đây chỉ còn dấu máu, chỗ đen chỗ đỏ.

Chàng lắng tai nghe động tĩnh bốn phương. Bỗng có tiếng khóc từ phía dưới văng lên, chàng bật cười, biết đó là tên môn đồ Bạch Cốt.

Chàng lại phi ngựa xuống. Trông thấy chàng, tên môn đồ Bạch Cốt vẫy tay.

Chàng dừng ngựa lại, hỏi :

- Vì sao người khóc ?

Tên môn đồ Bạch Cốt nín bật, chạy đến bên cạnh chàng. Độc Cô Thanh Tùng ôn tồn hỏi :

- Người tên họ gì?

Môn đồ Bạch Cốt đáp :

- Tôi họ Khuru, tên Bạch Nhi!

- Khuru Bạch Nhi! Tên đập đầu! Đây Khuru Bạch Nhi, sư phụ người Bạch Cốt Thần Ma dù đã trông thấy người trong tình trạng này, lại nỡ bỏ đi, không giải cứu cho người, người có cảm nghĩ gì về lão?

Bạch Cốt môn đồ lộ vẻ oán hận ra mặt. Hắn không vội đáp. Độc Cô Thanh Tùng tiếp :

- Ta chỉ mong rằng từ nay trở đi, nếu có sự gì trọng đại xảy ra trong Huyết Ma Bang hay trong Bạch Cốt Đàn, người sẽ báo cho ta biết, được người hứa như vậy, ta sẽ giải huyệt cho người.

Môn đồ Bạch Cốt lùi lại mấy bước, kêu lên :

- Không! Không thể được! Tôi không dám làm như vậy được. Bạch Cốt Đàn kỷ luật uy nghiêm, phạt nặng những kẻ làm nội gián!

- Hình phạt thế nào?

- Móc mắt, moi tim!

Độc Cô Thanh Tùng hừ nửa tiếng, thốt :

- Ai bảo người tự đưa mình vào tròng cho chúng thao túng? Được rồi, người đã sợ thì thôi, ta không ép buộc. Ta đi đây nhé. Sáng ra, các huyết đạo sẽ bắt tất, người sẽ chết thảm cho xem!

Độc Cô Thanh Tùng giật cương, quay đầu ngựa lại, toan thúc Liệt Mã cất vó.

Tên môn đồ Bạch Cốt quỳnh quáng gọi to :

- Đứng! Đứng đi! Tôi hứa! Tôi hứa!

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn, vội nhảy xuống lưng ngựa, bước đến bên hấn, đưa tay giải huyết cho hấn liền. Xong, chàng lại thót lên lưng ngựa.

Môn đồ Bạch Cốt khắc ra một búng đàm giải, thở phào. Khí huyết trong người hấn đã lưu chuyển đều trở lại. Hấn làm mấy cử động cho rần gân xương, hấn đến gần Độc Cô Thanh Tùng, thốt :

- Khuu Bạch Nhi xin tạ Ôn đại hiệp cứu mạng.

Độc Cô Thanh Tùng xua tay :

- Người đi đi! Nếu ta cần, ta sẽ tìm người!

Khuu Bạch Nhi dậm bước đi, đột nhiên nhìn chàng. Sắc mặt hấn biến đổi thành nghiêm trọng. Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ, đoán chắc hấn có việc gì trọng đại muốn báo cho chàng. Chàng hỏi :

- Việc gì nữa, Khuu Bạch Nhi?

Hấn đáp :

- Đại hiệp muốn biết chín người khách lạ bao mặt là ai chăng?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, chàng ả lên một tiếng nhìn trừng trừng hấn, như dò xem hấn có dối chàng chăng? Lâu lắm, chàng hỏi :

- Chín đệ tử của Cửu Long Đàn phải không? Chúng là ai?

Khuu Bạch Nhi lắc đầu :

- Chín vị đệ tử Cửu Long Đàn được Đàn Chủ truyền cho Cửu Long Huyền Công là ai, tôi thật tình không biết, bởi chẳng hề thấy mặt họ.

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm suy nghĩ. Theo lời Độc Tỹ lão bà vận chiếc áo xanh mà chàng gặp trong quán ăn Đồng Thành, thì chín vị đệ tử Cửu Long Đàn là Cửu Châu Đại Hiệp.

Chàng tin tưởng lời tiết lộ của lão bà vận áo xanh đó lắm. Chàng không còn ngờ ai khác hơn Cửu Châu Đại Hiệp.

Chín vị quái khách bao mặt. Chín vị Đại Hiệp Cửu Châu!

Tất cả đều thù hận Liệt Mã Cuồng Sanh. Tất cả đều có hành động bí mật. Con số chín ngẫu nhiên trùng hợp hay là con số nói đúng sự thật? Cửu Châu Đại Hiệp lại luyện được Cửu Long Huyền Công.

Hành động ngược lại với Liệt Mã Cuồng Sanh là hành động theo chiều hướng của Huyết Ma Bang. Thù hận Liệt Mã Cuồng Sanh là thân với Huyết Ma Bang. Như vậy rất rõ rệt lắm rồi.

Chín quái khách bao mặt đúng là Cửu Châu Đại Hiệp, không còn ngờ gì nữa!

Chàng ả lên một tiếng, tỏ vẻ hài lòng về sự suy diễn của mình. Chàng lại nghĩ :

- Đại thúc bị bắt cóc, dĩ nhiên là chúng đã gỡ thủ đoạn chứ chẳng còn ai khác nữa?

Chàng sôi giận lên, quyết đến Tàng Long Trang liền. Chàng tự nguyện :

- Tàn diệt bọn Cửu Châu Đại Hiệp, trả thù cho đại thúc! Nhứt định phải làm thế, dù có chết cũng vui!

Chàng rít lên tràng cười ghê rợn, chàng hét :

- Ta đến ngay với các người! Các người sẽ biết tay ta!

Tay giật mạnh cương, gối thúc mạnh hông ngựa, chàng cao giọng :

- Tuyệt ca! Đi! Đi Tàng Long Trang.

Rồi từ đó, Bách Trọng Phong vắng lặng tiếng ngựa hí một thời gian...

7. Cửu Long Thần Ma

Càng Long Trang dựng lên lên dưới chân Đại Bàn Sơn về phía Bắc Bàn An Thành, phía Tây Trấn Tiên Cư. Độc Cô Thanh Tùng rời Bách Trọng Phong, đi thẳng một đường đến Bàn An Thành, vào khách sạn, dùng bữa, thuê phòng, đợi đêm về.

Gương mặt chàng hằn vẽ cương quyết lạ.

Trời về đêm, bóng tối mông lung, từ xa một vệt trắng mờ lao vút về hướng Đại Bàn Sơn, đến Bàn An Thành, vào phố tìm quán trọ.

Thời gian đó, tại Tàng Long Trang, nơi những dãy nhà ngang dọc không một bóng người, không một tiếng động.

Bóng trắng sau khi vào thành Bàn An, một lúc lại trở ra, tìm đến Tàng Long Trang bắt chắp đêm khuya, sao mờ, trăng vắng.

Bóng trắng, chính là Độc Cô Thanh Tùng, từ lúc rời Bách Trọng Phong, định đến Tàng Long Trang, hỏi tội Cửu Châu Đại Hiệp.

Song, đến đây rồi, chàng đổi ý, nghĩ rằng bọn Cửu Châu Đại Hiệp đã có tâm ý bất hảo với Liệt Mã Cuồng Sanh, nếu chàng đường hoàng xin yết kiến, vị tất họ sẽ chường mặt mà gặp chàng? Dĩ nhiên, nếu gặp trường hợp đó, họ sẽ lẩn tránh luôn, và họ sẽ đề phòng, chàng không thể nào đỡ thủ đoạn gì được.

Chàng âm thầm vượt qua đầu tường trang viên, bên trong cây trồng thưa thớt, chàng dù sao cũng không thể để mình lộ diện, len lén theo các tàng cây chuyển lẩn vào trong.

Qua một lúc, đã đến khu nhà, chàng dừng chân trên nóc toà đại sảnh, nhìn xuống sân lộ tỉnh.

Bên dưới, không một bóng người, không một tiếng động.

Có lẽ người trong trang viên đang say giấc, nhưng chàng không tin. Riêng về bọn Cửu Châu Đại Hiệp, là những người thâm hậu võ công, lại có thể ngủ nặng nề như phạm phu tục tử được.

Do đó, chàng đề cao cảnh giác, se sẽ gỡ một tấm ngói, liệng xuống sân, dò động tĩnh.

Lại im lìm. Mặc dù tấm ngói nhỏ đã gây lên tiếng ” keng ” khá lớn.

Chàng chờ đợi một lúc lâu, lại liệng tiếp một miếng thứ nhì.

Vẫn như trước, không một phản ứng nào, chứng tỏ không có người nghe động.

Đến tiếng ngói thứ ba, chàng mới tin chắc nơi đây không có phòng bị.

Chàng liền phi thân vút xuống, len nhanh vào đại sảnh. Đảo mắt nhìn quanh, thấy khung cửa phía tả bỏ ngõ, chàng liền chạy đến đấy. Bên ngoài khung cửa là một con đường hành lang.

Chàng dừng chân, nghe ngóng một lúc. Biết chắc không có người nơi đây, chàng phóng chân theo con đường hành lang, đi sâu vào trong.

Đi mút con đường hành lang, chàng đụng đầu với một khuôn viên cực kỳ trang nhã, lối kiến trúc rất tân kỳ, hoa cỏ huy hoàng, toa? hương nồng ngào ngạt.

Bên kia khuôn viên là toà hậu sảnh, sau hậu sảnh là một toà nhà lầu xây bằng đá, phô màu trắng, dù trong đêm tối cũng lồng lộng uy nghi thấy rõ từng khung cửa, từng góc tường, từng mái ngói.

Cửa hậu sảnh đóng im, không thấy một bóng đèn le lói.

Tàng Long Trang chiếm một địa diện rộng lớn dưới chân núi Đại Bàn, thế mà không một bóng người từ cổng trước đến vườn sau, có cái cảnh trí của một vùng hoang lạnh.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh ngạc.

Đại Hiệp Cửu Châu là những tay vang lừng danh vọng trong suốt mười hai tỉnh Trung Nguyên có lẽ nào lại khinh xuất đến độ không có lấy một phần cảnh giác tượng trưng, nhất là lúc giang hồ khuấy động vì chánh tà lưỡng đạo tranh hùng?

Nhưng, sự thật vẫn là sự thật. Tàng Long Trang đêm nay vắng bóng từ chủ nhân đến thuộc hạ.

Trước cảnh ngộ đáng nghi ngờ này, Độc Cô Thanh Tùng hoang mang hết sức.

Chàng ngại chúng có mai phục cơ quan, bấy chàng, vì chúng thừa hiểu sẽ có một ngày chàng đến viếng chúng.

Tuy nhiên, đã vào sâu vùng đất địch, chẳng lẽ lại trở ra, chúng sẽ cho là chàng khiếp nhược thì sao? Hơn nữa, Liệt Mã Cuồng Sanh đã bị chúng mang đi, chàng nóng lòng báo phục cho vị đại thúc ân nhân, dù có nát thân cũng chưa xứng với cái đức thành toàn cho chàng, huống chi chàng chưa thấy gì là nguy hiểm?

Chàng cương quyết ở lại và tìm cho được bọn Cửu Châu Đại Hiệp.

Bước tới xô thử cửa toà hậu sảnh, cửa gài then chắc chắn.

Độc Cô Thanh Tùng trở ra, phi thân lên mái, lần ra phía sân lộ tỉnh nhìn xuống.

Chàng suýt kêu lên hãi hùng.

Trong toà hậu sảnh, chín vị đại hiệp chín châu đang tham thiền nhập định.

Chín vị ngồi im như xác chết.

Chín đôi chân cũng châu vào một điểm tại trung tâm, như để truyền cương khí cho nhau. Chín vị bao vòng tròn, mặt hướng vào nhau, mắt nhắm nghiền.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn sững họ một lúc lâu, bỗng chàng thấy từ nơi người họ, bốc ra một vầng thanh khí mờ mờ như khói mỏng.

Chàng nhớ lời lão phụ Độc Tỷ gặp tại quán ăn nơi Đồng Thành, chàng nhớ lời đại thúc, cả hai cùng bảo là Cửu Châu Đại Hiệp được Cửu Long Thần Ma trên Tuyết Sơn truyền cho bộ Cửu Long Đồ. Họ hợp lại luyện Cửu Long Huyền Công, nếu luyện thành đạo kiếm không bao giờ chạm được đến người họ. Chàng trầm nghĩ:

” Có lẽ đây là lúc Cửu Châu Đại Hiệp đang luyện công chăng? ” Chàng cảm thấy lo ngại. Cửu Long Huyền Công nếu một người luyện riêng rẽ thì khi thành, tuyệt kỹ không lấy gì làm lợi hại cho lắm. Chỗ huyền diệu của Cửu Long Thần Công là nhiều người liên thủ, luyện nên công lực không thể lường được.

Chàng biết rõ Cửu Châu Đại Hiệp còn lâu mới đạt đến đích. Nếu nhân lúc họ luyện tập như thế này mà chàng phá hỏng công trình đi, thì đỡ hại về sau rất nhiều.

Chàng cho là một dịp may mới gặp họ trong lúc này, chàng không thể bỏ qua dịp may, quyết gây dở dang cho họ.

Độc Cô Thanh Tùng liền gỡ một tấm ngói, liệng xuống chỗ Cửu Châu Đại Hiệp ngồi, cốt gây tiếng động cho họ giật mình, tản mát công phu.

Liệng xong, tấm ngói bật tiếng kêu ” keng ” vang lên, chàng từ trên mái theo khoảng trống lộ tỉnh phi thân nhảy xuống.

Chân chưa đứng vững, chàng cất tiếng cười dòn:

- Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tinh đến bái kiến chư vị đại hiệp đây!

Chàng ngạo nghễ tưởng mình đứng cách Cửu Châu Đại Hiệp độ một trượng.

Nhưng lạ lùng thay, chín vị Cửu Châu Đại Hiệp vẫn im lặng như không hay biết gì cả.

Có lẽ họ đang ở vào lúc nhập diện của phép luyện công chăng?

Độc Cô Thanh Tùng đã ở trong cái thế cười lên lưng cọp rồi, không còn bước xuống được nữa. Chàng nghĩ, nếu không lành thì dừng đến, mà đến thì phải cương quyết, nên hét to:

- Đêm nay Liệt Mã Cuồng Sanh quyết hỏi tội chín vị quái khách bao mặt đây!

Cửu Châu Đại Hiệp vẫn bất động.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạt, lần thứ hai chàng quát:

- Cửu Châu Đại Hiệp là phưởng nhân diện thú tâm, hãy đón lấy chiêu của ta!

Chàng vung tay ra liền. Chưởng phong cuốn đi, vút đến Cửu Châu Đại Hiệp.

Cửu Châu Đại Hiệp vẫn ngồi yên, nhắm mắt, nhưng mỗi người đưa ra một bàn tay, phóng chưởng kinh trả lại.

Độc Cô Thanh Tùng hoảng sợ, vội thu chưởng về, nhảy tạt qua một bên né tránh. Chàng mới thức ngộ chỗ lợi hại của Cửu Long Huyền Công, quả thật phi phàm.

Chàng " hừ " lạnh một tiếng, đoạn vận dụng tám thành công lực, đưa Cửu Âm Thần Chưởng ra, cùng một lúc chàng bước tới gần hơn, cốt tăng gia mãnh lực vào kinh đạo.

Cửu Châu Đại Hiệp vẫn im lặng. Nhưng quanh họ vàng thanh khí lan rộng và dày đặc hơn.

Khi còn cách nhau độ năm bước, Độc Cô Thanh Tùng tăng thêm hai thành lực nữa, Cửu Âm Thần Chưởng vút đi ào ào, kinh khiếp. Đồng thời, tay tả quét ngang, phóng chỉ đạo như tên lao, nhắm Cửu Châu Đại Hiệp bắn tới. Cùng một lúc, chàng vận dụng hai tuyệt kỹ Cửu Âm Thần Chưởng và Hàn Man Chỉ, dĩ nhiên công lực không phải nhỏ.

Cửu Châu Đại Hiệp thoáng rung rung người, rồi thỉnh thoảng cùng hét lên một tiếng, chín đạo chưởng phong vút đi, tạo thành một luồng bão mạnh, gây tiếng động " ầm ầm " như sấm vang.

Ầm! Ầm!

Kinh lực chạm nhau khi song phương chỉ cách năm bước nổ lên long trời dậy đất.

Độc Cô Thanh Tùng bị bắn vọt về phía hậu hơn trượng rưỡi, chân khí gần như tán loạn.

Vàng thanh khí quanh Cửu Châu Đại Hiệp tiêu tan mất, gương mặt mỗi người trắng bệch, họ hết sức phần nộ, kinh hãi, họ hối tiếc công phu đang dở.

Độc Cô Thanh Tùng ngẫm vận chân khí lưu hành châu thân, chàng mừng rỡ nhận thấy mình không bị thương tổn gì cả, chỉ có chấn động nhẹ thôi.

Chàng " hừ " một tiếng, gần giọng:

- Hỡi chín tên thất phu, Độc Cô Tinh này quyết hạ sát bọn các ngươi cho kỳ được.

Đột nhiên, Thanh Châu Đại Hiệp Triệu Chí Khâm kề miệng vào tai Lương Châu Đại Hiệp Tưởng Phi Nhân, thì thầm mấy tiếng, đoạn hướng về Độc Cô Thanh Tùng, hét to:

- Cuồng đồ! Liệt Mã Cuồng Sanh là bào đệ của đệ nhất kỳ trong võ lâm Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Liệt Mã Cuồng Sanh là Hàn Ba Kiếm Khách Độc Cô Tử Kỳ, chứ còn ngươi là ai, lại mạo nhận người đến đây toan gây sự?

Thốt xong, Thanh Châu Đại Hiệp tung ra một chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Ta là ai? Ta là kẻ đến đòi mạng các ngươi đây!

Chàng không né tránh, trái lại bước tới mấy bước, hét to:

- Xem đây!

Thanh Châu Đại Hiệp quát:

- Cuồng đồ! Tầng Long Trang không phải là nơi người muốn đến là đến, muốn đi là đi. Đêm nay người bỏ xác tại đây!

Trừ Lương Châu Đại Hiệp bắt thần đã thoát ra ngoài, còn lại bảy vị kia lại tung chưởng tiếp lực với Thanh Châu Đại Hiệp.

Độc Cô Thanh Tùng đột nhiên bị bao vây, không còn thoát đi đâu được, nổi giận gầm lên như sấm, Hàn Man Chỉ vút đi như tên bắn, đôi tay chàng múa tít như chong chóng.

Trong một giây sơ hở, Thanh Châu Đại Hiệp trúng một chỉ kinh nơi tay, máu vọt ra từ một vết thương dài độ tấc.

Bảy vị đại hiệp kia cấp tốc nhảy đến, hỗ trợ Thanh Châu Đại Hiệp liền, sợ Độc Cô Thanh Tùng bồi tiếp một chỉ đạo nữa. Đồng thời cả bảy vị lại dùng phép liên thủ, truyền công lực cho một người, người đó đưa kinh đạo hợp nhất ra hướng Độc Cô Thanh Tùng cuốn tới.

Chàng hét lên:

- Bọn thất phu! Tại sao các người dẫu mặt hăm hại ta? Những kẻ không biết gì, còn trọng vọng thanh danh của Cửu Châu Đại Hiệp, chứ như ta thì còn lạ gì bọn các người mặt người mà lòng thú?

Chàng vừa sỉ mạ, vừa tung chưởng tới tấp ra bốn phía.

Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn nổi giận quát:

- Cuồng đồ! Người mạo oai danh Liệt Mã Cuồng Sanh, đến đây hoành hành, xung tán huyền công của bọn ta, tội người đáng chết. Ta hỏi người, dựa vào đâu mà cho rằng chín quái khách bao mặt là anh em bọn ta chứ? Còn như hai chiếc Y Khâm Huyết Thơ kia, vật báu của thần nhân, ai ai cũng có thể chiếm, nào phải là vật riêng tư gì của Liệt Mã Cuồng Sanh?

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn, cười mãi, chàng cho tay vào mình lấy chiếc áo của Đông Hải Kỳ Tẩu ra, cao giọng thốt:

- Liệt Mã Cuồng Sanh này chiếm hữu chiếc Y Khâm Huyết Thơ hơn mười năm qua, nào ai đã sờ mó được vào mà nói rằng của chung trong thiên hạ?

Chàng thét lớn:

- Đây, chiếm đi, bọn hung tàn!

Chàng vung tay lên, chiếc áo bay cao, vòng xuống, chực rơi trên đầu của Cửu Châu Đại Hiệp.

Cử động đó ngoài ý tưởng của tám vị đại hiệp, tám vị ngây người, chưa kịp phản ứng làm sao, chiếc áo rơi xuống, cách họ không xa.

Dương Châu Đại Hiệp Long Giới Thiên vội đưa tay ra toan chụp lấy. Nhưng lạ lùng thay, chiếc áo tả tơi ra như tro bụi. Trong lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng vận chuyển Cửu Âm Thần Công, quát lên:

- Đêm nay, ta quyết lấy máu bọn người nhuộm đỏ Tầng Long Trang! Chắc như vậy!

Chàng đưa ra ba chưởng, với tất cả cảm phần, mãnh liệt kinh hồn.

Tám vị đại hiệp thất sắc, cùng một loạt đưa ra kinh phong ngăn chặn.

Nhưng muộn mất rồi!

Dương Châu Đại Hiệp Long Giới Thiên, Dự Châu Đại Hiệp Trịnh Vinh Huy, Ung Châu Đại Hiệp Doãn Chí Linh đồng thời hứng trọn mỗi người một chưởng, tạng phế chấn động mạnh, mặt đổi sắc vàng, ngã ngửa ra phía hậu.

Ký, Cổn, Thanh, Từ, Kinh, năm vị đại hiệp thân hình còn bị áp lực chưởng kinh, lão đảo mấy phát, gượng đứng lại, đoạn nhảy tới vực ba vị đại hiệp bị thương thoái hậu cấp tốc.

Ký Châu Đại Hiệp, thân danh là thủ lĩnh Cửu Châu Đại Hiệp, sôi giận đến râu tóc đều dựng đứng lên, toan vận kình lực phản công, đột nhiên Lương Châu Đại Hiệp từ bên ngoài chạy vào, tung một chưởng vào phía hậu Độc Cô Thanh Tùng.

Đồng thời Ký Châu Đại Hiệp quát lên:

- Cuồng đồ! Chín quái khách bao mặt nào phải chúng ta đâu! Người có mù quáng không mà chẳng nhận ra, lại cứ bọn ta mà đấu quyết mãi?

Độc Cô Thanh Tùng khẽ xoay người, đẩy chưởng hoá giải thế công của Lương Châu Hiệp, vừa đúng lúc nghe một tràng cười hô hô từ trên nóc nhà, nơi khoảng lộ tĩnh vọng xuống.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên, thấy chín người bao mặt đang đứng nơi đấy.

Chín người bao mặt cười xong, lại thoát đi ngay.

Độc Cô Thanh Tùng hét lớn, phi thân vút lên mái, đuổi theo, bỏ mặc bọn Cửu Châu Đại Hiệp tại chỗ.

Dở thuật Kinh Điện Phi Hồng, chàng không phải phí bao nhiêu thời gian, bắt kịp chín quái khách bao mặt. Vọt nhanh một phát, chàng đã chặn đầu chúng.

Có tiếng quát lên:

- Đánh!

Liền theo tiếng quát, chín quái khách bao mặt vũ lộng binh khí ào ào xông tới.

Độc Cô Thanh Tùng gặp cừu nhân của đại thúc chàng, như gặp vàng, chàng cười lên rùng rợn:

- Đại thúc! Đại thúc! Xem con đêm nay trả cái hận liên thủ chưởng mười năm trước.

Chín quái nhân bao mặt thoáng thấy một bóng trắng vờn vờn quanh mình, đảo lộn nhanh chóng. Chín quái khách kinh khiếp trước thân pháp cực kỳ ảo diệu của Liệt Mã Cuồng Sanh trong cái lốt của Độc Cô Thanh Tùng.

Bùng! Bùng! Bùng!

Ba tiếng chạm vang lên, ba tên quái khách rú lớn, hộc máu mồm ngã xuống.

Còn lại sáu tên chưa kịp nhận định tình hình, thì tiếp theo hai tên lại rú lên, cùng hộc máu, cùng ngã ngửa.

Trong hai tên sau, một đã bị Độc Cô Thanh Tùng dùng Hàn Man Chỉ chọc đứt thân mình ngang lưng, rời ra hai đoạn.

Trong chớp mắt, chàng đã loại năm mạng rồi, chỉ còn bốn tên, chàng cười lên " hắc hắc ", giọng cười đầy căm hờn, cương quyết.

Độc Cô Thanh Tùng nhất định không chừa một tên nào sống sót cả.

Chàng đảo lộn thân pháp nhanh như gió cuốn, chàng như cái bóng ma thoát vút bên này, thoát nhảy bên kia, vờn quanh bốn tên quái khách còn lại.

Hai tên nữa rú lên, hộc máu ngã xuống.

Còn lại hai tên, chúng vội kêu lên:

- Góc biển ven trời không kẻ biết! Máu chảy thành sông!

Độc Cô Thanh Tùng hét to:

- Các người là nhân vật của Huyết Ma Bang?

Bọn chúng đã thốt lên câu nói đó rồi, dĩ nhiên chúng định liều chết, cả hai cùng một loạt lao mình tới.

Độc Cô Thanh Tùng nổi giận quát:

- Các người muốn chết, ta cho chết gấp!

Hai chưởng cùng tung ra một lượt, mỗi chưởng hướng vào một tên.

Bùng! Bùng!

Cả hai bị bắn vọt đi ra ngoài hai trượng, rơi đánh ” bịch ” xuống đất, đầu lâu nát bét, óc vỡ vụn tung toé trắng l lẫn lộn, trông lạnh người.

Chín tên quái khách khăn đen bao mặt đã bỏ mình tất cả dưới tay Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng nhìn xác chết nằm ngổn ngang dưới đất, hồi tiếc:

- Tại sao ta không chừa một tên sống sót để khai thác tin tức?

Gió đêm lướt về, quét loang mùi máu tanh tươi của chín xác chết, đưa qua mũi Độc Cô Thanh Tùng, chàng bước tới, gỡ vuông khăn bao mặt.

Chàng hết sức kinh ngạc. Nhận thấy cả chín người đều mày xanh, mắt đẹp, mặt tròn, tỏ ra con người thanh nhã, tất cả đều vào lứa tuổi đôi mươi.

Chàng ngây người, biết mình đã lầm.

Thảm kịch tại Thiên Sơn đã xảy ra mười năm rồi, lúc đó thì bọn này chỉ vào khoảng chín mười tuổi, chúng còn bé bỏng, thì làm thế nào chúng liên thủ dùng chưởng kinh đánh trọng thương đại thúc được?

Chàng bất chấp có lầm lạc hay không, chàng tự nhủ:

- Chúng là quái khách bao mặt, chúng đúng số chín người, như vậy là đủ hủ dạ cho ta rồi. Cần gì chúng già hay trẻ? Bất cứ một lũ chín người đó, nếu có trang phục như chúng, ta sẽ giết hết, rồi thế nào cũng gặp bọn quái khách thật sự.

Nhưng, chàng giật mình khi nghe tiếng rên khê. Thì ra, trong chín tên, có một tên bị thương nhẹ hơn, nên chưa chết.

Độc Cô Thanh Tùng nhảy một bước tới bên hắn, ấn bàn tay trên lưng hắn, truyền cương khí cốt giữ cho hắn đừng chết gấp, chàng cất tiếng hỏi:

- Bắt cóc đại thúc ta trên Vân Vụ Cốc, có phải là bọn các ngươi không?

Tên đó để rơi mấy hạt lệ lăn tròn xuống đất, lắc đầu đáp:

- Không.. không phải..

Độc Cô Thanh Tùng sững sốt, hỏi gấp:

- Vậy là ai? Nói mau!

Thiếu niên lại lắc đầu:

- Không.. không biết đâu!

- Tại sao các ngươi lại giả trang quái khách bao mặt để dẫn dụ ta?

- Lệnh.. do lệnh.. Thiếu niên thở hắt mấy hơi tàn, đôi mắt đảo lộn trông mấy lượt, thân mình uốn mạnh một phát, chết liền.

Không còn làm gì hơn được nữa, Độc Cô Thanh Tùng rút tay về.

Chàng đứng lặng một lúc, sắc mặt đầy khí giận.

Chàng bị gạt. Bỗng dưng chàng giết oan chín mạng người. Lỗi không do chàng, nhưng tội nghiệt đã tạo rồi, biết làm sao?

Đột nhiên, chàng nhớ lại, lúc giao đấu với Cửu Châu Đại Hiệp, chính Lương Châu Đại Hiệp rời cục trận thoát đi, đến lúc y trở lại thì bọn quái khách xuất hiện.

Chàng đã đoán ra mưu mô của Cửu Châu Đại Hiệp rồi.

Chàng căm giận, tự nghĩ:

” Hắc! Chính hắc chứ chẳng còn ai nữa. Hắc dần cảnh để tổng khứ ta đi, hắc tìm người chết thay cho cả bọn. Suy theo đó, chín quái khách bao mặt đúng là Cửu Châu Đại Hiệp rồi, quyết chắc như vậy. Chúng biết rõ, khi chưa luyện thành Cửu Long Huyền Công thì chúng không thủ thắng nổi với ta, nên chúng dùng đến kế mượn người chết thế! ” Chàng càng thấy giận bọn Cửu Châu Đại Hiệp hơn.

Chàng liền phi thân trở lại Tàng Long Trang, quyết lấy máu chúng nhuộm đỏ sào huyết chúng mới hả.

Dù chúng có viện dẫn lý do nào, đổ tội cho ai nữa, chàng quyết không tin được.

Dở thuật Kinh Điện Phi Hồng lao mình xuống đi như gió cuốn, chàng vừa đến nơi thì từ trong Tàng Long Trang một tràng cười vang lên nghinh đón.

Nghe thanh âm trầm hùng của tràng cười, Độc Cô Thanh Tùng biết ngay chính là Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn phát lên. Chàng cười rộn quát lên:

- Đêm nay ta quyết tận sát các ngươi, nếu ta thừa một mạng sống, quyết không phải là Liệt Mã Cuồng Sanh vậy!

Có tiếng đáp vọng ra:

- Ha ha! Đừng lớn lối, cuồng đồ! Liệt Mã Cuồng Sanh có bao giờ hồ đồ xét đoán như ngươi đâu? Ha ha!

Một tràng cười bật lên, chấm dứt câu nói, rồi toà trang viện im bật trở lại.

Độc Cô Thanh Tùng hét to:

- Thất phu! Đừng hèn nhát ẩn mặt! Ra đây mà nói chuyện với ta!

Mặc chàng gọi, không một tiếng đáp.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh, dở Kinh Điện Phi Hồng chuyển đi trên mái nhà khắp các dãy nhà trong Tàng Long Trang, chàng cũng không tìm thấy một bóng người.

Chàng dừng chân lại trên nóc toà hậu sảnh, bỗng mắt chàng nhìn sững nơi xa xa, ẩn trong đám trúc trồng dày, có một toà nhà lầu xây bằng đá trắng, màu trắng phô lộ trong bóng đêm.

Trong toà nhà có bóng đèn le lói chiếu ra ngoài.

Độc Cô Thanh Tùng nhảy vút đi mấy phút, đến chân toà thạch lâu.

Tuy nhiên, chàng kinh dị về điểm ánh đèn chưa tắt trong toà nhà.

Cửu Châu Đại Hiệp chạy trốn, không kịp tắt đèn hay họ cố ý đốt lên với dụng ý thâm sâu?

Tiếng cười, tiếng nói vừa rồi chứng tỏ họ còn có mặt tại đây, nếu họ chưa chạy đi liền sau đó.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn tầng lầu, thấy cửa mở rộng, tiếng cười nói ồn ào của Cửu Châu Đại Hiệp dội xuống tai chàng.

Chàng ” hừ ” lạnh một tiếng, tự nghĩ:

” Lần này thì các ngươi có chấp cánh, cũng không thoát kịp tay ta! ” Ngẩng cổ lên, chàng gọi to:

- Thất phu! Các ngươi tưởng lẫn trốn nơi đây mà được yên với ta sao? Ta sẽ lên tới lập tức đấy!

Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn từ bên trên đáp vọng xuống:

- Cuồng đồ! Đêm nay ngươi không thể rời khỏi Tàng Long Trang được rồi!

Độc Cô Thanh Tùng dù căm hận đến đâu cũng không dám khinh thường, chàng dè dặt theo pháp Bích Hồ Du Tường leo lên, nhưng khi gần đến khung cửa sổ thì cánh cửa bỗng khép chặt lại.

Bên trong có tiếng cười ngạo nghễ vọng ra.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, đưa một tay đẩy kinh lực chạm vào cánh cửa, cánh cửa chạm phải kinh lực, vỡ tung ra rơi xuống.

Độc Cô Thanh Tùng vận khí lấy đà, đập mạnh chân vào tường, vọt lên ngang tầm khung cửa, hai tay hộ trì trước ngực, chàng lao vút qua khung cửa sổ.

Chàng chưa chạm chân xuống nền phòng thì đèn đã tắt phụt, màn đen tối rơi xuống trước chàng, phủ quanh người chàng.

Phòng bất trắc, chàng vận dụng Cửu Âm Huyền Công hộ trì cơ thể, tay trái quàng ngang trước ngực, tay mặt vươn ra xoè đủ năm ngón, Hàn Man Chỉ công chớp chớp vút ra, sẵn sàng ứng địch.

Một lúc lâu, Độc Cô Thanh Tùng chờ mãi mà không thấy động tĩnh gì. Lúc đó, chàng đã quen với bóng tối, chàng có thể nhìn rõ đồ vật bên trong.

Chàng vẫn giữ Cửu Âm Huyền Công quanh mình, không dám phân tán.

Quanh chàng cục diện cũng khá rộng rãi, chàng nhìn bốn phía vẫn không thấy bọn Cửu Châu Đại Hiệp.

Trái lại có năm người khác.

Người chính giữa là một lão già râu ngắn, vận áo đen, tướng mạo uy nghi ngồi trên chiếc bồ đoàn vuông. Bên mặt là ba thiếu nữ vận áo màu khác nhau:

đỏ, xanh, vàng, cực kỳ mỹ lệ đứng hầu, còn bên trái là một trung niên nam tử, mặc áo lông, đội mão thủy.

Năm người đó, kẻ đứng người ngồi, dáng vẻ hết sức tự nhiên. Họ bình thản đến độ như xem không có Độc Cô Thanh Tùng gần đây.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão già râu ngắn ngồi chính giữa, chàng đưa mắt ra xa hơn, sau lưng lão già, thấy một đoạn kiếm treo trên tường, cạnh đoạn kiếm, có một vật mờ hồ không rõ hình dáng lắm.

Chàng nhìn kỹ, bất giác kêu lên:

- Hắc Thiết Tử Bài!

Chàng không thể ngờ được trông thấy Hắc Thiết Tử Bài tại đây, chàng kinh sợ ra mặt, toan cất tiếng hỏi, lão già râu ngắn khẽ chớp mắt, bỗng quắc tia nhìn chiếu thẳng vào chàng.

Lão cất giọng lạnh lạnh thốt:

- Người đến đó chẳng? Người, một trẻ con mà là Liệt Mã Cuồng Sanh?

Độc Cô Thanh Tùng nghe âm thanh của lão già râu ngắn, vô hình trung đảo thoái ba bước, chàng thâm nghĩ:

" Lão là ai? Lão làm thế nào biết được mặt ta qua lượt vải bao mặt? Nội công hàm dưỡng của lão quả thâm hậu vô cùng! So với Bạch Cốt Thần Ma Hồng Đào, lão còn cao hơn một bậc! Lão là Hắc Thiết Bài Chủ? Còn những người đứng hai bên lão là nhân vật nào? " Nhiều ý niệm vung lên trong tâm sự, Độc Cô Thanh Tùng hoang mang chưa kịp đáp thể nào cho xuôi.

Tuy nhiên, dù có gờm gờm lão già đôi chút, chàng cao ngạo thành tánh, khi bình tĩnh trở lại, chàng cao giọng hỏi:

- Hừ! Hắc Thiết Bài Chủ là ông à? Ông dựa vào đâu mà cho rằng Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tinh này là tên trẻ con?

Lão già cười lớn:

- Vậy ra người không là một tên trẻ con à?

Âm thanh tràng cười của lão chấn động cả bốn bức tường đá, rền như sấm dậy. Âm thanh dù phát biểu bằng tràng cười nhưng uy nghiêm lạ lùng.

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy rờn rợn, dù chàng có trấn tĩnh tinh thần.

Lão già áo đen râu ngắn chỉ nữ tử lục y, thốt:

- Lão phu sẽ chứng thực Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tinh là Hàn Ba Kiếm Khách Độc Cô Tử Kỳ.

Lão gần giọng:

- Người bảo người là Liệt Mã Cuồng Sanh, tại sao trước mặt Văn nhi, mà người không nhận ra?

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc chưa biết phải đối đáp làm sao, lão già áo đen râu ngắn bỗng nhiên nổi giận, từ từ đứng lên, tiếp:

- Độc Cô lão diệt! Hừ! Hừ! Có phúc lắm mới đến Bàn Long Bảo!

Độc Cô Thanh Tùng không rõ lão già thốt câu ấy với dụng ý gì.

Suốt mười năm qua, đại thúc không bao giờ tiết lộ thân thế cho chàng rõ, thì giờ đây, chàng làm thế nào biết được những việc xa xưa của đại thúc?

Còn một việc này nữa, là lão già áo đen, râu ngắn lại gọi Liệt Mã Cuồng Sanh là lão diệt, điều đó làm cho chàng ngơ ngơ ngác ngác không hiểu đầu vào đầu cả.

Lão già áo đen râu ngắn lại chỉ người trung niên vận chiếc áo lông, đội mũ, đứng bên phía tả, thốt giọng giận dữ:

- Người xưng người là Liệt Mã Cuồng Sanh, mà đến Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong là bào huynh của người, người cũng không nhận ra, thế là nghĩa làm sao?

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, chàng tưởng chừng như mình đang nằm mộng, chàng có thể nào tin được lời nói của lão già ấy không?

Chàng nghĩ:

- Người trung niên đó là phụ thân của chàng sao? Có thể như thế được sao?

Lão già áo đen râu ngắn day qua Thánh Kiếm Vũ Sĩ, cất giọng đầy phẫn nộ, thốt:

- Thất phu! Ta muốn phân thây ngươi ra làm muôn mảnh mới hả được cơn giận của Cửu Long Thần Ma này!

Tóc và râu của lão dựng đứng lên, đột nhiên lão đảo chuyển thân pháp nhoài tới, xuất chiêu nhanh như điện, trong thoáng mắt đánh ra tám phát, Độc Cô Thanh Tùng chỉ thấy chớp chớp bay đến ngực Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Đánh được Thánh Kiếm Vũ Sĩ, lão già áo đen râu ngắn chừng như đã hả phần nào, dừng tay lại, gương mặt không còn vẻ phẫn nộ nữa, nhưng nét oai nghiêm càng rõ rệt hơn.

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ một người dù là ai cũng thế, lại có thể chịu đựng nổi tám chớp chí mạng cùng một lúc của Cửu Long Thần Ma, không lùi, không ngã, không chấn động, không biến sắc.

Đó là một sự kiện hi hữu trong võ lâm vậy.

Rồi chàng liền tưởng đến nhiều vấn đề khác.

Lão già áo đen râu ngắn kia, mười năm trước, có cái tước hiệu là Cửu Long Thần Ma giết người như chém cỏ, giờ lại là đàn chủ Cửu Long Đàn trong Huyết Ma Bang.

Lão là Hắc Thiết Tử Bài Chủ, luyện được Cửu Long Huyền Công, liệt ngang hàng với Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, còn danh hiệu xưa kia Tuyệt Sơn Cửu Long Tam Nhận chắc là ba nữ nhân đứng bên hữu, con gái của Cửu Long Thần Ma?

Đến như sự liên quan của lão già áo đen râu ngắn và Cửu Long Tam Nhận với Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Liệt Mã Cuồng Sanh thì Độc Cô Thanh Tùng không thể nào suy tưởng nổi.

Chàng định trí, tịnh thần, nhìn sững ba nữ nhân và một trung niên ở hai bên cạnh lão già, đột nhiên chàng phát giác ra cả bốn người đó không phải là người thật, mà chính là những tượng đồng khoác y phục bên ngoài, trong lúc bất thần, chàng không nhận định ra kịp.

Nội cái việc hình đồng biểu tượng Thánh Kiếm Vũ Sĩ hứng trọn tám chương của Cửu Long Thần Ma, đủ chứng tỏ sự nhận xét của chàng là xác đáng bởi người bằng xương bằng thịt có ai đủ nội gia công lực chịu đựng đến tám chương của lão mà không hề hấn gì?

Phát giác được điều bí mật đó rồi, Độc Cô Thanh Tùng cất tiếng cười sang sảng, dứt tiếng cười, chàng thốt:

- Một đời hùng bá như Cửu Long Thần Ma lại bày trò dùng đồng nhân doa. nạt kẻ khác, buồn cười thật!

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ mình xông xáo Tàng Long Trang tìm Cửu Châu Đại Hiệp báo thù một chương liền thủ cho đại thúc, lại đụng đầu với Cửu Long Thần Ma, mất kẻ thù, chàng tức bị Cửu Long Thần Ma dùng trò hý lộng quỷ thần, chàng tức, chàng hét lên:

- Cửu Long Thần Ma, đừng diễn trò quỷ nữa. Niềm hận giữa chúng ta, hẹn ngày sau sẽ thanh toán. Giờ thì ta phải tìm bọn mặt người lòng thú Cửu Châu Đại Hiệp.

Cửu Long Thần Ma bật tràng cười như sấm dậy, chói cả tai Độc Cô Thanh Tùng. Lão thốt:

- Trẻ con! Mới mười mấy tuổi mà to gan đến thế à? Cửu Long Nhi phụng lệnh của ta, đến Thiên Sơn tặng cho Độc Cô lão diệt một chương, sau đến Vân Vụ Cốc bắt hấn làm con tin, chứ có phải do chúng tùy ý mà hành động đâu? Ta hỏi thật, ngươi là chi của Liệt Mã Cuồng Sanh mà lại mạo nhận hấn chứ! Đã mạo nhận mà lại còn tha thiết đến hấn, ngươi đối gặt ai nữa được chứ?

Cửu Long Thần Ma gọi bọn Cửu Châu Đại Hiệp là Cửu Long Nhi, điều đó xác nhận lời tiết lộ của Độc Tỷ lão phụ vẫn khăn xanh mà Độc Cô Thanh Tùng đã gặp tại quán ăn Đồng Thành.

Chính lão thú nhận đã ra lệnh cho Cửu Châu Đại Hiệp liên thủ đánh trọng thương đại thúc thì còn nghi ngờ gì nữa. Từ nay, chàng không thể nào để lầm lạc hạ sát kẻ vô cơ như vừa rồi, mà chỉ nhắm vào bọn Cửu Châu Đại Hiệp thôi.

Huyền công của Cửu Long Thần Ma đã luyện đến tuyệt đỉnh, lão có thể nhìn qua làn vải che mặt mà biết được diện mạo của chàng, thì chàng còn dấu diếm lão việc gì được nữa.

Chàng vừa cao ngạo vừa phẫn nộ đáp:

- Cửu Long Thần Ma! Người công lực rất cao, dù ta nói thật với ngươi cũng vô hại. Liệt Mã Cuồng Sanh là đại thúc của ta, ngươi đã bắt đại thúc ta làm con tin, thì ta phải trả thù hành động đó. Nào, tiếp một chương của ta!

Tiếng cuối vừa buông dứt, Cửu Âm Huyền Công theo tay chàng vút đi liền.

Cửu Long Thần Ma phát cánh tay áo lên, đẩy nhẹ một luồng tụ phong, phá tan Cửu Âm Huyền Công của Độc Cô Thanh Tùng. Lão hét lớn:

- Hãy khoan! Nghe ta hỏi đây!

Độc Cô Thanh Tùng tròn tròn đôi mắt quát:

- Hỏi gì? Hỏi mau!

- Ngươi gọi Liệt Mã Cuồng Sanh là đại thúc. Vậy Thánh Kiếm Vũ Sĩ là thân phụ ngươi?

Độc Cô Thanh Tùng không nhận:

- Nói nhảm!

Cánh tay tả vẽ lên một vòng, chàng đưa Hàn Man Chỉ ra xẹt tới như làn chớp, nhắm ngay ngực của Cửu Long Thần Ma.

Cửu Long Thần Ma cử chương lên ngang ngực, từ từ đưa tới.

Một vầng thanh khí đột nhiên hiện ra bọc quanh người lão, đẩy bật chỉ phong của Độc Cô Thanh Tùng dạt ra ngoài.

Lão trừng mắt, lộ sắc giận quát:

- Trẻ con, quyết đánh nhau à?

Độc Cô Thanh Tùng hú lên một tiếng lớn, cho tay vào mình lấy chiếc Hắc Thiết Tử Bài quăng sang Cửu Long Thần Ma, hét lên:

- Mười năm trước, ai gây ra cho Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong đoạn lìa một cánh tay? Người còn nhớ vụ đó chứ?

Cửu Long Thần Ma thoáng giật mình, nhưng lão có sợ gì mà mất bình tĩnh? Lão bật cười hắc hắc, đáp:

- Thì ra trẻ con là giọt máu của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong! Ha ha! Đêm nay, người không ra khỏi toà thạch lâu của ta được đâu! Văn Nhi! Đánh!

Lão đưa ngón tay chỉ chiếc tượng đồng tượng trưng Văn Nhi, chỉ đạo chạm vào hình tượng kêu một tiếng ”bốp”.

Chiếc tượng đồng lập tức di động, bước những bước chân nặng nề, chậm chạp tiến đến Độc Cô Thanh Tùng.

Chiếc tượng đồng bước đi vô cùng nặng nề, làm rung chuyển cả toà thạch lâu, kêu ầm ầm lên.

Bước chậm chạp độ ba bước, đột nhiên tượng đồng áo xanh Văn Nhi nhanh như chớp vọt tới, hai tay đưa ra, thi triển một chiêu chưởng vô cùng kỳ bí.

Độc Cô Thanh Tùng lòng như bốc hỏa, đẩy ra một kinh lực chặn Lục Y đồng nữ nhân.

Kinh đạo thoát đi mạnh vô tưởng, bắn vào tượng đồng nữ nhân, đẩy lùi lại hai bước.

Cửu Long Thần Ma gọi to:

- Hà Nhi! Đánh!

Lại có tiếng kim khí reo bên trong một chiếc tượng đồng khác, khoác áo đỏ.

Tượng đồng nữ nhân áo đỏ cũng di động như tượng đồng nữ nhân áo xanh, cũng xuất thủ tung chưởng tấn công Độc Cô Thanh Tùng.

Thần Ma lại gọi:

- Huỳnh Nhi! Đánh!

Lại có tiếng binh khí reo lên, tượng đồng nữ nhân áo vàng cũng di động, cũng xuất chiêu như hai tượng trước.

Cả ba tượng nữ đồng nhân cùng di động một lượt làm toà thạch lâu rung chuyển ầm ầm, như sắp đổ xuống.. Tiếng kim khí bên trong ba tượng đồng càng lúc càng reo to hơn, không dứt.

Độc Cô Thanh Tùng cau tiết, tìm sanh nhân mà trả hận lại gặp đồng nhân là loại vô tri giác, dù có hạ hết ba tượng đồng cũng chẳng bổ ích gì, lại còn hao công lực.

Chàng hét lên:

- Cửu Long Thần Ma! Làm quái gì những cái tiểu xảo đó. Chỉ tỏ ra mình hèn kém chứ có ích gì? Xem đây! Ta sẽ hủy diệt ba nàng đồng tượng của người, rồi sau đó sẽ đến lượt người.

Thốt xong, chàng múa đôi tay vun vút, chưởng ảnh toa? rộng lợp không gian, ào ào chụp xuống ba tượng đồng.

Nhưng, ba nữ đồng nhân vốn không phải là con người bằng xương bằng thịt, chàng thật sự có đánh trúng nhiều lần, mà trúng cũng như không, có làm hề hấn gì đến vật vô tri giác.

Độc Cô Thanh Tùng chỉ chuốc lấy một động tác vô công. Cửu Long Thần Ma không ngớt cười cao giọng khích:

- Trẻ con! Cho người sống sót có khác chi nào nuôi dưỡng mầm hậu hoạn.

Lão thốt xong thì Độc Cô Thanh Tùng thoáng nghe tiếng gió phía hậu.

Đồng nhân Thánh Kiếm Vũ Sĩ đã được điều động tiến tới tung một chưởng.

Chưởng phong cuốn đi ác liệt hơn cả chiêu thế của ba đồng nữ nhân.

Độc Cô Thanh Tùng vội đảo bộ sang một bên né tránh, vừa lúc đó, thế công của ba đồng nữ nhân cuốn tới vù vù.

Tuy chàng bị bốn đồng nhân bao vây, toàn là những vật vô tri giác, được điều khiển bằng cơ quan, song chiêu thế đưa ra vô cùng ác liệt, bằng một cao thủ thực sự.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn sang Cửu Long Thần Ma, thấy lão ung dung đắc ý, chàng nghĩ:

- Tại sao ta lại phải đánh nhau mãi với các tượng đồng, dù thủ thắng phỏng có ích gì?

Chàng chợt sanh một ý niệm.

Nghĩ rằng Cửu Long Thần Ma không phải tay vừa, chàng vận dụng đủ mười thành công lực, chuẩn bị thi triển Cửu Âm Huyền Công đoạn vọt mình ra ngoài vòng vây của bốn tượng đồng bay vèo tới trước mặt Cửu Long Thần Ma quát to:

- Cửu Long Thần Ma, hãy nạp mạng mau!

Cửu Long Thần Ma thấy một luồng hàn phong cuốn từ tay chàng vút đến ngực lão, thế đi rất nhanh và rất mạnh, lão hét lên:

- Trẻ con định ám toán lão chăng?

Lão vẩy tay, tiếp đón đạo kinh lực Cửu Âm Huyền Công của Độc Cô Thanh Tùng.

Ầm!

Một tiếng nổ to tựa sấm vang lên, Độc Cô Thanh Tùng đảo thoái ba bước.

Cửu Long Thần Ma tuy không bị đẩy lùi nhưng biến sắc mặt. Lão kêu lên:

- Đông Hải Kỳ Tẩu quả nhiên danh bất hư truyền!

Một chưởng đầu tiên đưa ra, suýt bại trong tay Cửu Long Thần Ma, Độc Cô Thanh Tùng sôi động tự ái, hét lên:

- Cửu Long Thần Ma, chuẩn bị tiếp chiêu thứ hai của ta!

Cửu Long Thần Ma khoát tay:

- Hãy khoan! Cửu Âm Huyền Công của Đông Hải Kỳ Tẩu lão đã thấy rồi, nhưng còn Đại Mạc Dị Nhân là người chưa từng vào đất Trung Nguyên, nên không ai biết võ công của lão ấy ra sao. Năm xưa, lão có gặp dị nhân một lần tại sa mạc, nhìn vào gương mặt của dị nhân, lão thấy phảng phất có ánh tử quang, do đó lão ngờ rằng dị nhân năm mươi năm trước có liên quan đến Lệ Quỷ Thượng Nhân tại Quỷ Phủ Biệt Cung. Ngươi hãy đem tuyệt học của Đại Mạc Dị Nhân thi triển cho ta xem nào?

Độc Cô Thanh Tùng có bao giờ nghe ai nói đến việc ấy đâu, vả lại việc ấy thì có ích gì cho chàng? Chàng nghiêng rằng vận đủ mười hai thành công lực của Cửu Âm Huyền Công, sắp sửa đưa chiêu thứ hai tấn công.

Cửu Long Thần Ma chỉ tưởng Độc Cô Thanh Tùng sắp dở tuyệt học của Đại Mạc Dị Nhân thi triển, lão không dám khinh thường, lập tức lão vận dụng chân ngươn tạo vầng thanh khí bao bọc quanh mình, hộ trì cơ thể, xong lão cất giọng thốt:

- Trẻ con! Nếu lão nương tay, thì ngươi sẽ là mối hậu họa to lớn của lão sau này. Ngươi đừng trách ta sao nỡ hạ độc thủ nhé, chả lẽ ta nhường mạng sống cho ngươi để chịu chết?

Lão vừa buông dứt câu thì chưởng phong của Độc Cô Thanh Tùng cuốn thành hai đạo vút tới.

Cửu Long Thần Ma sôi giận, quát lớn:

- Cút nhanh! Ta không phải tiễn đưa ngươi cho phí sức!

Ầm!

Tiếng nổ to gấp mấy lần tiếng trước. Một bóng trắng bị bắn vọt ra ngoài khung cửa sổ, rơi xuống chân toà thạch lâu, kêu thành tiếng ” bịch ”.

Bóng trắng, chính là Độc Cô Thanh Tùng bị Cửu Long Huyền Công đánh bật trọng thương, máu miệng rỉ chảy không ngừng, nằm rên ” hừ hừ ” trên thảm cỏ.

Chàng than khẽ:

- Gia gia! Đại thúc! Con kém tài, không làm nên việc, kiếp này không mong báo phục đại cừu, đành vậy!

Chàng mê man bất tỉnh như kẻ chết.

Bên trên tầng cao toà thạch lâu, một tràng cười cuồng dại vang lên, sang sáng giữa đêm vắng.

Dứt tiếng cười, một bóng đen nhô ra khung cửa nhìn xuống. Cửu Long Thần Ma đắc chí lắm.

Đột nhiên, vừa lúc đó, ba vết đỏ bay nhanh tới, lao vút vào người Cửu Long Thần Ma. Đồng thời có tiếng quát:

- Đánh!

Bị tấn công bất ngờ, Cửu Long Thần Ma kinh ngạc, không kịp nhận định kẻ nào núp tại đâu xuất thủ, lão vội khoát tay qua một vòng đánh bật ba bóng đỏ rơi xuống.

Thì ra đó là ba chiếc lá bàng màu đỏ.

Lão xám mặt lại, không rõ vì giận hay vì sợ. Lúc bình tĩnh trở lại, lão nhìn xuống chân lâu thì Độc Cô Thanh Tùng đã biến mất dạng.

Lão rời toà thạch lâu, phi thân vút ra phía hậu Tàng Long Trang.

Một lúc sau, hơn trăm con bồ câu xám tung cánh bay bổng lên không.

Cửu Long Thần Ma nhìn theo bống chim lẫn vào mây đêm trên nền trời sao thưa trắng nhạt, gật đầu cười lạnh:

- Ha ha! Người chạy thiệt, được rồi, lão phu hãy xem người chạy đến nơi nào.

Trừ phi người đừng xuất hiện trên giang hồ nữa, mới mong tránh được lão phu.

Cửu Long Thần Ma trở lại toà thạch lâu. Lão hết sức kinh ngạc trông thấy bốn tượng đồng vỡ vụn ra từng mảnh.

Nhưng, lão kịp trấn tĩnh lại liền, và lão hiểu ngay, cơ quan điều động không kèm hãm bốn tượng đồng quật vào nhau nên ra nông nổi.

Lão nhìn lên tường, kiểm soát lại các đồ vật, thấy mất đoản kiếm gãy và chiếc Hắc Thiết Tử Bài, thay vào đó có một chiếc lá bàng màu máu.

Lão sôi giận, hét vang như sấm, làm chuyển động cả toà thạch lâu.

Một lúc sau, lão lắng cơn phẫn nộ, nhưng sát khí còn bốc bừng gương mặt, trông lão lúc đó hết sức hung tợn.

8. Nghi Vấn Tại Miếu Hoang

Hơn trăm con chim bồ câu xám tung cánh phân nhau bay về các phân đường của Huyết Ma Bang vùng Giang Nam ngay đêm đó. Chúng đã đến nơi trong khi trời chưa sáng rõ.

Các Hương chủ, Đường chủ của Huyết Ma Bang vùng Giang Nam hết sức kinh hoàng tiếp được tin của Cửu Long Đàn Chủ. Chúng lộ vẻ khẩn trương ra mặt, như sắp có biến cố quan trọng.

Đàn Chủ ban hành nghiêm lệnh theo dõi Liệt Mã Cuồng Sanh trên toàn lãnh vực quản trị của Cửu Long Đàn.

Một nghiêm lệnh mà từ lúc thiết lập đàn đến giờ, chưa bao giờ Cửu Long Thần Ma ban hành cho toàn thể thuộc hạ.

Hậu quả của nghiêm lệnh đó, tai hại thay, trước khi chúng gặp Liệt Mã Cuồng Sanh, thì dân chúng đã bị tàn sát vô số, trên khắp mấy tỉnh vùng Giang Nam.

Lúc tỉnh lại, Độc Cô Thanh Tùng nhận thấy mình nằm trong gian phòng của lữ điểm mà chàng tá túc trước khi đến Tàng Long Trang tìm bọn Cửu Châu Đại Hiệp.

Chàng nhớ ra, đã bị Cửu Long Thần Ma đánh văng xuống lầu, hồn trầm như chết.

Chàng lấy làm lạ, tại sao giờ đây chàng nằm nơi đây?

Chàng hợp không khí vài hơi, toan làm mấy phát cử động, nhưng chàng không nhúc nhích được, vì đã bị người điểm huyệt bất động mất rồi.

Chàng ngưng thần, vận khí, đưa chân ngón lưu thông khắp cùng các huyệt mạch châu thân, chàng cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Điều đó làm chàng kinh ngạc không ít. Đã bị đánh thừa chết thiếu sống mà tại sao chàng không nghe ảnh hưởng nội thương gì cả?

Đang lúc hoang mang nghi ngại, Độc Cô Thanh Tùng bỗng nghe tiếng thốt từ phòng bên cạnh lữ điểm đưa sang:

- Người tỉnh rồi đấy chứ? Mấy hôm nay, ta lo ngại cho người quá!

Giọng thốt nghe ra là âm thanh của một nữ nhân, Độc Cô Thanh Tùng chưa kịp đáp, nữ nhân đã hỏi tiếp:

- Người là một Liệt Mã Cuồng Sanh giả hiệu, ta hỏi tại sao người không đáp?

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, hỏi lại:

- Bà là ai? Bà nói chuyện với ai đấy?

Nữ nhân gần giọng:

- Nói với người chứ nói với ai? Ta nói chuyện với tên Liệt Mã Cuồng Sanh giả hiệu đây mà!

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi hơn:

- Tôi không nhận ra bà là ai, tôi bình sanh chưa hề có quen ai, biết ai bên nữ nhân cả mà tôi xem như bằng hữu.

Cho đến Công Tôn Bội Lâm mà chàng đã quen biết suốt mười năm dài dưới mái trang Bạch Mã, chàng cũng không xem là bằng hữu, thì ngoài nàng ra, chàng có biết ai nữa đây? Chỉ như lão phụ cụt tay vắn khăn xanh, thì lại là người thuộc hàng tiền bối, chàng cũng không có gì thân thiết, hai lẽ đó không cho phép chàng xem bà là bằng hữu.

Nữ nhân từ nhà bên cạnh cười vọng sang:

- Thật vậy à? Thế thì hay lắm. Ta sẽ là đệ nhất nữ bằng hữu của người đây.

Độc Cô Thanh Tùng từ khước:

- Không! Không! Người không là bằng hữu của tôi được! Người là cừu địch của tôi mới phải.

- Tại sao người lại nói thế chứ? a cứu người từ Tàng Long Trang mang về đây, ta chữa trị nội thương cho người suốt ba ngày ba đêm liền, nhờ ta mà người sống sót, vì người mà ta suýt chết. Hơn thế, ta lại phải mất với người bảy viên linh đơn, người thấy có bao giờ ai làm ngăn ấy việc cho cừu địch không, mà bảo rằng ta là cừu địch của người?

- Nhưng tại sao bà lại điểm huyệt bất động của tôi?

- Nếu ta không điểm huyệt người, thì người đi rồi!

Độc Cô Thanh Tùng nổi giận:

- Tại sao tôi không thể đi chứ? Nếu Độc Cô Thanh Tùng này muốn đi, thì bà có ngăn trở được chăng?

Thật ra, Độc Cô Thanh Tùng phải biết ơn cứu mạng của nữ nhân phòng bên cạnh, và suốt đời chàng có làm gì đi nữa cho nữ nhân, cũng không đáp đền cân xứng cái đức tái sinh đó. Nhưng chàng hận vì nữ nhân điểm huyết chàng, do đó chàng nghi ngờ nữ nhân có dụng ý thâm hiểm hơn là có lòng tự ái muốn thi ân bố đức với chàng.

Nữ nhân tiếp nói:

- Ta biết ngươi không hiểu nổi lý do điểm huyết không cho ngươi đi đứng liền.

Huyết Ma Bang đã thả ra vô số bồ câu xám mang nghiêm lệnh đi khắp Giang Nam, truyền cho các đường chủ, hương chủ truy tầm ngươi cho kỳ được. Hiện tại, trên giang hồ, thiên hạ như trải qua cơn náo loạn phi thường. Nếu ngươi rời khách điểm, thì hành tung sẽ bại lộ ngay, cái hoa. sát thân sẽ không xa vậy. Vì ta là bằng hữu của ngươi, nên ta phải điểm huyết để ngăn trở ngươi ra đi.

Độc Cô Thanh Tùng đang lúc vận hành Cửu Âm Huyền Công để tự giải huyết, không thể đáp.

Nữ nhân hỏi tiếp:

- Ngươi hận ta sao?

Độc Cô Thanh Tùng cũng chưa đáp được.

Bên kia, nữ nhân buông tiếng thở dài, cất giọng u trầm tiếp nói:

- Dù ngươi xem ta là cừu địch hay bằng hữu, việc đó tùy ngươi. Ta muốn biết ngươi có thể giải đáp cho ta một vấn đề chăng?

Nữ nhân dừng lại một chút, rồi hỏi:

- Ngươi có phải là giọt máu của Ngọc Kiếm Tiên Cơ không?

Độc Cô Thanh Tùng liên tưởng ngay đến lão phụ cụt tay vắn khăn xanh đã lưu lại ký tích trên tường với hình vẽ một đoạn kiếm gãy có đề chữ " Tiên Cơ ", đại thúc thúc biết được việc đó, có tỏ ra sững sốt một giây.

Kinh mạch đã được khai thông trở lại rồi, chàng liền nhảy xuống giường, hấp tấp đáp:

- Bà hỏi tôi một việc ngoài chỗ hiểu biết của tôi, tôi làm sao đáp được? Vừa rồi như bà nói đó, quả có thật việc đó chăng?

Nữ nhân gần giọng:

- Ta dối ngươi làm gì? Có lợi gì cho ta mà ta phải bịa chuyện chứ? Giờ ngươi đã khai thông huyết mạch rồi, tuy vậy ngươi khoan vội đi, chắc ngươi cũng thừa hiểu với công lực hiện tại, ngươi chưa phải là địch thủ của Cửu Long Thần Ma. Suy đó mà hiểu ra thì ngươi còn lâu lắm mới là địch thủ của Huyết Ma Bang chủ vậy.

Dù bị bại, và biết còn kém hơn Cửu Long Thần Ma, và biết Huyết Ma Bang chủ lợi hại gấp mấy lần hơn cả Cửu Long Thần Ma, Độc Cô Thanh Tùng vốn giàu tự ái, tánh khí cao ngạo trời sanh, nghe bảo mình không phải là địch thủ của những người đó, chàng bất bình:

- Hừ! Có là địch thủ hay không của các người đó, mặc tôi, can gì đến bà mà phải đề cập? Tôi xin bà cho biết phương danh quý tánh đi, để tôi tìm hiểu nguyên nhân sự thi ân của bà, chứ Độc Cô Thanh Tùng này quyết không thọ Ôn người mà không có nguyên nhân chánh đáng.

Nữ nhân chừng như phẫn hận, trầm giọng thốt:

- Hừ! Ngươi muốn biết để làm gì? Ta thi ân bất cầu báo, có nói tên họ cũng không ích gì!

- Nhưng bà cũng có thể cho tôi thấy mặt chứ?

- Nội cái việc thân hay thù còn chưa giải quyết được, thì biết mặt ta làm gì?

Độc Cô Thanh Tùng đã lấy lại tánh khí cao ngạo hoàn toàn, chàng cương quyết:

- Tôi phải thấy mặt bà mới được!

Nữ nhân đáp:

- Nhưng ta không muốn!

- Bà không muốn cũng không xong với tôi!

Chàng hét lên một tiếng lớn, Cửu Âm Huyền Công đã theo tay chàng vút ra.

Ầm!

Bức tường mỏng ngăn đôi hai nhà đã bị kinh lực phá vỡ, đổ xuống.

Khẽ xoay người một tí, chàng phi thân sang nhà bên cạnh, đúng lúc một bóng đỏ bay vèo qua cửa sổ, vút ra ngoài.

Độc Cô Thanh Tùng " hừ " lên một tiếng, đỡ vội Kinh Điện Phi Hồng phóng mình vút qua khung cửa sổ, nhảy lên nóc nhìn bốn phía.

Ánh tà dương đã lả đầu cành, hoàng hôn sắp buông xuống.

Chàng nhìn tận mắt ra bốn phương, không một bóng người, không một vệt mờ trên dặm đường xa.

Trong thâm tâm, Độc Cô Thanh Tùng không tin lắm nữ nhân đó đã cứu nạn cho chàng, chàng xuống đất, theo cửa sổ nhảy vào nhà.

Chợt, chàng nhìn thấy đoạn kiếm gãy bằng ngọc treo trên tường phòng nữ nhân, đoạn kiếm này chàng đã thấy nơi toà thạch lâu của Cửu Long Thần Ma, chàng nghiêng rặng, trầm nghĩ:

- Bà ấy là người do Cửu Long Thần Ma sai đến đây theo dõi ta? Thảo nào mà bà ta chẳng dấu mặt với mình.

Nhưng, chàng không quả quyết với ý tưởng đó lắm. Bởi nếu là người do Cửu Long Thần Ma sai xử, thì quyết không bao giờ ở tại lữ điểm cả.

Chàng với tay lấy đoạn kiếm toan đập nát ra, nhưng, một ý niệm phát sanh, chàng nhìn vào chuôi kiếm, thấy có khắc hai chữ " Tiên Cơ ", không khỏi giật mình tự thốt:

- Đoạn ngọc kiếm này hẳn phải có lai lịch quan hệ gì đây chứ chẳng không!

Chàng nhớ lại, nữ nhân đã hỏi chàng về Ngọc Kiếm Tiên Cơ. Không rõ nghĩ thế nào mà chàng toát mồ hôi lạnh, tự hỏi:

- Ta là con của Ngọc Kiếm Tiên Cơ sao? Ngọc Kiếm Tiên Cơ là ai? Đại thúc không bao giờ nhắc nhở đến tên đó cả!

Nhiều nghi vấn vờn lên trong tâm trí chàng.

Nhớ đến con Long Mã, chàng toan gọi tiểu nhị hỏi xem, nhưng chàng không phải hỏi nữa, con ngựa đã hí vang bên ngoài lữ điểm.

Độc Cô Thanh Tùng bước sang phòng mình ra cửa, chạy đến con Long Mã.

Chàng hết sức kinh ngạc trông thấy một mảnh giấy treo lủng lẳng nơi cổ ngựa.

Chàng với tay lấy đọc:

" Độc Cô Thanh Tùng nếu có can đảm, canh ba đêm nay đến tòa miếu cổ, cách ba dặm ngoài thành sẽ thấy sự thật. " Độc Cô Thanh Tùng lưu ý đến điểm chủ nhân mảnh giấy biết rõ cả tên lẫn họ của chàng, chàng suy diễn ra, chỉ có nữ nhân bên nhà láng giềng mới biết rõ chàng như thế, chứ nơi đây còn ai hiểu được?

Chàng " hừ " lên một tiếng tỏ vẻ bức mình, đôi mắt nhìn ra chung quanh bỗng thấy cách chàng độ năm mươi bước có bốn năm người bận y phục áo đen.

Thoạt trông, Độc Cô Thanh Tùng biết ngay chúng là thuộc hạ của Huyết Ma Bang chắc chắn.

Lúc đó Độc Cô Thanh Tùng mặc chiếc áo màu xanh, có lẽ Huyết Ma Bang không nhận ra chàng qua chiếc áo màu đỏ, nên chúng nhìn một lúc rồi bỏ đi.

Theo mạng lệnh truyền ra từ Tàng Long Trang, do Cửu Long Thần Ma sai bỏ câu xám mang đi khắp địa hạt Giang Nam, thì Liệt Mã Cuồng Sanh vận chiếc áo màu trắng, nên chúng không lưu ý đến ai qua các màu áo khác với màu áo trắng cả.

Chàng lờ đi việc đó, không muốn gây sự với chúng, sợ lộ hành tung trước khi đi đến chỗ ước hẹn do mảnh giấy vừa nhận được.

Rồi đêm đến, chàng liền ra thành, theo hướng toà cổ miếu tiến bước.

Chàng không quên mang theo mình đoạn kiếm gãy bằng ngọc.

Chàng còn ngờ rằng, theo chân chàng có đến mấy mươi người dè dè bước đi cùng một hướng.

Ba dặm đường, không xa lắm, chỉ một loáng chàng đã đến nơi.

Toà cổ miếu phô hình trong dáng vẻ điêu tàn, hoang phế, nằm giữa một vùng cô tịch âm u, càng thêm lạnh lùng giữa đêm vắng.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn trời, nhận định thời khắc, đoán chừng cũng gần đến canh ba.

Chàng không vào miếu, đứng bên ngoài nhìn ra chung quanh, quan sát địa thế.

Nhưng kia, chàng đã thấy nữ nhân áo đỏ đang đứng trước cổng miếu, lưng hướng vào trong.

Chàng chưa kịp nói gì thì nữ nhân đã lên tiếng trước:

- Người cũng to gan đấy mới dám dẫn xác đến đây. Kể từ nay thì người không còn ngông cuồng nữa được.

Thốt xong câu nói, nữ nhân không tiếp nổi tiếng nào nữa, đứng bất động nhìn chàng.

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng hỏi:

- Cửu Long Thần Ma phái bà đến đây hẹn ước với tôi, có dụng ý gì? Bà thì làm sao ngăn cấm tôi không còn ngông cuồng nữa?

Nữ nhân hơi cúi:

- Ai là kẻ tay sai của Cửu Long Thần Ma? Ta phải cho người một bài học mới được!

Nữ nhân chuyển mình bước tới phô một gương mặt cực kỳ xấu xí trông như quỷ quái, Độc Cô Thanh Tùng khiếp đảm quá.

Trong thảng thốt, chàng không thể nhận ra nữ nhân vào lứa tuổi nào.

Xú nữ nhân đã vươn cao cánh tay, bàn tay trắng muốt như ngọc đã đến gần mặt chàng.

Thân pháp và thủ pháp của Xú nữ nhân vô cùng thần tốc, khiến Độc Cô Thanh Tùng không kịp phản công, vội đảo bộ nhảy sang một bên xa vị trí trước ba bước.

Chàng hét to:

- Đoạn kiếm gãy bằng ngọc của Cửu Long Thần Ma là một bằng chứng cụ thể.

Người chối cãi mà được với ta à? Hừ! Xưng tên ngay đi!

Hồng Y Xú Nữ Nhân chừng như kinh ngạc, nhưng lại bật cười lạnh lạnh:

- Độc Cô Thanh Tùng, người...! Đánh!

Bàn tay trắng như ngọc vung lên, mau lẹ vô tưởng. Trong chớp mắt, chưởng ảnh đã hiện ra đập chùng trước mặt, quanh người Độc Cô Thanh Tùng.

Nữ nhân xuất thủ, không chờ Độc Cô Thanh Tùng thốt một lời nào khác.

Độc Cô Thanh Tùng hú lên một tiếng lớn, không tránh, trái lại còn tiến tới.

Thân pháp của chàng nhanh không kém nữ nhân, chỉ một nháy mắt toàn thân chàng đã biến thành một bóng xanh lao vút đến nữ nhân.

Cục diện qua chưởng ảnh của song phương, đã bốc gió chốt vút vù, xoáy vút lên không, cuốn lá bụi, tạo thành một vầng mây rộng lớn.

Bùng!

Hai cơn gió chốt, một đỏ một xanh vừa xoắn xuýt nhau, chạm vào kêu lên một tiếng khá to, rồi phân tách ra, nhưng liền theo đó ập vào.

Bùng!

Vừa tách ra, lại liền ập vào để rồi tách ra, cứ như thế, song phương trao đổi nhau một số chiêu thức, mỗi lần va chạm là nổi lên tiếng kêu, chiêu thức xuất phát nhanh chóng đến độ tiếng kêu bật lên liên hồi như pháo tràng.

Càng đánh, Độc Cô Thanh Tùng càng nhận ra Hồng Y Xú Nữ Nhân có thân pháp hết sức nhẹ nhàng, phiêu phưởng như bóng ma, vờn vờn như gió thoảng.

Hồng Y Xú Nữ Nhân chừng như cũng kinh khiếp trước thân pháp thần tốc của Độc Cô Thanh Tùng, và thần phục công phu nội lực của chàng vô cùng thâm hậu.

Qua một lúc nữa, Hồng Y Xú Nữ Nhân nao núng thấy rõ.

Độc Cô Thanh Tùng càng đánh gấp hơn, cốt hạ gấp nữ nhân để biết là ai.

Đột nhiên, chàng nghe có tiếng gió thoảng phía sau lưng, đồng thời một giọng người to như sấm vang lên:

- Công Chúa lui lại nghỉ một chút đi, để lão nô thu dọn hấn cho.

Thì ra, Hồng Y Xú Nữ Nhân là một thiếu nữ, một công chúa. Vậy mà chàng cứ ngỡ là một thiếu phụ hoặc một lão phụ.

Nhưng, Hồng Y Xú Nữ Nhân vội đáp:

- Ma Nương khỏi phải nhọc, tôi có thể hạ hấn.

Lão phụ vừa thốt với nữ nhân, tóc bạc trắng, xem chừng nóng nẩy như lúc nào cũng có thể bốc lửa ra, còn nữ nhân lại là một công chúa, Độc Cô Thanh Tùng cho rằng đó là một công chúa xấu xí nhất thế gian.

Hồng Y Xú Nữ Nhân vừa buông dứt tiếng cuối, Độc Cô Thanh Tùng đã nhào mình tới rồi.

Một chưởng pháp đưa ra như chớp, theo pháp liên hoàn biến thành tám chiêu thần tốc, áp đảo Hồng Y Xú Nữ Nhân đến xuất hạn.

Bạch Phát lão phụ đứng bên ngoài, mặc dù có lời dặn của công chúa, không dấn được tánh nóng, cao giọng gọi:

- Tiểu tử không được ngông cuồng! Có dám thì đấu với ta đây!

Lão phụ chẳng chậm trễ, vung mạnh bàn tay. Một đạo chưởng phong lao đi như núi chuyển nhăm ngực của Độc Cô Thanh Tùng vù vù bay tới.

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Công phu khá thâm hậu đấy!

Nhưng, chàng không né tránh, vận dụng tám thành Cửu Âm Huyền Công ngang nhiên đón chặn.

Hồng Y Xú Nữ Nhân trông thấy Bạch Phát lão phụ xuất thủ, kêu thét lên:

- Đứng! Ma Nương! Không nên!

Chưởng lực hai bên đã chạm vào nhau rồi.

Bùng!

Bạch Phát lão phụ lão đảo người chực ngã. Độc Cô Thanh Tùng lùi lại ba bước.

May mà Ma Nương đã giảm bớt hai thành lực khi chưởng kinh đi được nửa đoạn đường, vâng theo lời công chúa, nếu không thì không rõ Độc Cô Thanh Tùng sẽ ra sao.

Vừa bại nơi tay Cửu Long Thần Ma, khôi phục nguyên trạng xong lại bại trong tay Ma Nương, Độc Cô Thanh Tùng phát giận xung thiên, đôi mày đảo dựng, không đắn đo gì nữa, gỡ Hàn Ma Chỉ pháp ra thì triển liên. Một luồng bạch khí đục đục từ tay chàng vút đi, như chiếc móng bạc, nhưng sắc bén hơn kiếm.

Ma Nương hoảng hốt, vừa nhảy lui lại, vừa kêu thét:

- Công Chúa tránh mau!

Chưởng phong tay tả, chỉ kinh tay hữu, Độc Cô Thanh Tùng bức bách Bạch Phát lão phụ thoát hậu ngoài hai trượng.

Bà ta sôi giận, hét lên một tiếng rền vang như sấm, làm chấn động cả toà miếu cổ, các trụ cột rung rinh, khua ngói rổn rổn.

Mớ tóc trắng của bà dựng đứng lên, bà xoay tròn thân pháp một vòng, một vầng khói màu tía bốc ra bao phủ quanh người, mặt bà bốc lên một vầng tử quang, chớp chớp dễ sợ.

Hồng Y Xú Nữ Nhân kinh hãi kêu lên:

- Ma Nương định gỡ Quỷ Phủ Âm Phong ra chống lại hần?

Độc Cô Thanh Tùng nghe nói đến Quỷ Phủ Âm Phong, giật mình biến sắc, nhưng thay vì nhào tới tấn công chàng, bà ta lại nhảy vút lên không, đảo lộn một vòng, vọt nhanh ra ngoài miếu.

Lúc đó, bên ngoài có ba tiếng hét vang lên, gây náo động hải hùng giữa đêm khuya thanh vắng. Bốn bên ngoài miếu cổ, hơn mấy mươi tên Hắc Y Nhân bao vây kín mít.

Hồng Y Xú Nữ Nhân ” ạ ” lên một tiếng.

Độc Cô Thanh Tùng trông tình hình biến chuyển bất ngờ, chàng nổi xung, quát lên:

- Tốt! Tốt lắm! Người ước hẹn ta đến đây, để bố trí như thế này đón ta?

Hồng Y Xú Nữ Nhân kêu to:

- Độc Cô Thanh Tùng, đừng ngờ oan cho người khác chứ?

- Oan? Ta thừa hiểu người hành động theo huấn lệnh của Cửu Long Thần Ma, còn chối cãi vào đâu được nữa mà bảo rằng oan? Hừ! Ta chỉ sợ người sẽ không toại nguyện.

Huyết Ma Bang đệ tử đã có ba tên xuất hiện tại khung cửa.

Chúng nhìn Độc Cô Thanh Tùng cười mỉa:

- Tiểu tử! Đêm nay thì người bó tay chịu trói rồi đó, đừng hy vọng thoát đi, vô ích!

Chúng dợm mình như sắp sửa nhảy vào trong chụp chàng.

Độc Cô Thanh Tùng nhếch mép cười lạt, thốt:

- Hãy đọc lên câu kệ cuối cùng đi, rồi theo tử thần sang cảnh lạ!

Buông xong câu nói, chàng nhích động bờ vai, thân pháp đã đến bên khung cửa, vận Cửu Âm Huyền Công, chàng đưa ra một chưởng.

Ba tên Huyết Ma Bang đồ vội nhảy vọt ra ngoài, tiếp theo đó, nhiều tiếng người vọng vào:

- Tiểu tử đừng ngông cuồng! Con Long Mã của người đã bị bọn ta đoạt rồi.

Phen này thì người có chạy lên trời cũng không thoát đâu. Người là ai, tại sao lại mạo xưng là Liệt Mã Cuồng Sanh chứ?

Nghe Hồng Tông Bạch Tuyết bị chúng đoạt, Độc Cô Thanh Tùng bừng sát khí, đôi mắt nẩy lửa hung tàn, chàng hét to lên một tiếng nhảy vút ra, hai chưởng múa lên tới tấp.

Nhiều tiếng rú vang lên, mấy tên bang đồ ngã phịch xuống đất chết liền.

Ma Nương từ bên ngoài xa, trông thấy thế, vội gọi:

- Tiểu tử! Đừng tham giết mạng người nhiều quá!

Bạch Phát lão phụ Ma Nương khuyên chàng thật sự, sợ chàng hiếu sát mà gây nên oan nghiệt chết chồng, nhưng chàng đã có sẵn định kiến là Hồng Y Xú Nữ Nhân vốn thuộc Huyết Ma Bang mà Ma Nương lại là người cùng phe với nữ nhân, nên có khi nào chàng chịu nghe cho. Chàng cao giọng đáp:

- Bọn Huyết Ma Bang tên nào cũng thừa tội chết, giết chúng có can gì?

Chưởng ảnh lại giao chuyển, tiếng người rú lại vang lên, rồi có thân người ngã phịch, bất động.

Độc Cô Thanh Tùng càng giết càng hăng say. Chàng như cơn gió mạnh thổi đùa mây, chưởng tung ra không cần nhắm đích, dù bọn Huyết Ma Bang đồ là những tay đắc lực của Cửu Long Thần Ma, song chúng có làm gì được chàng?

Tên nào nhào tới, tên ấy chết liền. Trừ Đàn Chủ của chúng ra, cấp dưới dù có cao cường đến đâu cũng không có danh thủ nào chịu nổi Cửu Âm Thần Công của chàng.

Chính đúng lúc chàng xông xáo hăng say nhất, bỗng từ xa vọng lại một tiếng quát rền vang như sấm. Tiếng quát do một kẻ có võ công cực kỳ trác tuyệt phát ra.

Tiếp theo đó, một bóng đen bay vút đến, nhanh khôn tưởng.

Đồng thời, một tiếng quát khác vang lên, rồi một bóng người cũng nhanh không kém bay lại, chặn bóng đen.

Ầm!

Hai tiếng "hự" cùng phát ra, hai bóng người cùng đáp xuống.

Huyết Ma Bang đồ trông thấy bóng đen, đồng thanh reo lên:

- Đàn Chủ đến!

Lập tức chúng lui về phía sau, nhường cục trường cho đàn chủ chúng.

Hồng Y Xú Nữ Nhân lúc đó đã ra đến bên ngoài, đứng cách Độc Cô Thanh Tùng độ năm thước.

Đột nhiên, nàng gọi chàng:

- Độc Cô Thanh Tùng! Cửu Long Thần Ma đã luyện được Cửu Long Huyền Công. Theo chỗ ta biết thì trong võ lâm hiện thời, trừ Ma Nương ra, e rằng không có tay nào địch nổi lão.

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng nhìn nàng, cao giọng đáp:

- Lực lượng tiếp viện của ngươi đến rồi đó, ngươi còn gì nữa mà không xuất thủ hạ ta đi!

Hồng Y Xú Nữ Nhân trầm nét mặt, hét:

- Độc Cô Thanh Tùng! Ngươi cứ quả quyết ta là tay sai của Cửu Long Thần Ma?

Nàng không đợi nghe Độc Cô Thanh Tùng đáp, nhún chân nhảy tới, đồng thời gọi to:

- Ma Nương lùi lại đi!

Ma Nương đang đối diện với Cửu Long Thần Ma, trông thấy Hồng Y Xú Nữ Nhân lao mình vào Cửu Long Thần Ma, bà thất thanh hấp tấp kêu lên:

- Công Chúa! Công Chúa! Không nên đâu! Để đó mặc tôi!

Bà kêu to quá, vang dội cả khu cổ miếu. Trong lúc cấp bách, sợ nguy đến tính mạng của Hồng Y Xú Nữ Nhân, bà vận đủ mười hai thành công lực, tung ra một kinh đạo.

Cửu Long Thần Ma cười lạnh, sát khí bốc lên, trào ra tia mắt, khê phát cánh tay áo, đỡ vệt kinh phong của Ma Nương qua một bên, cánh tay kia vươn tới, nhắm ngay Hồng Y Xú Nữ Nhân phóng ra một chưởng kinh.

Chưởng pháp đưa Cửu Long Huyền Công vút đến, tỏa khí độc cực kỳ lợi hại.

Đúng như sự lo ngại của Ma Nương, Hồng Y Xú Nữ Nhân không phải là địch thủ của Cửu Long Thần Ma, hai kinh lực chạm nhau, nàng kêu ” oái ” lên một tiếng, thân hình đã bị bắn vọt trở lại, bay đi ngoài hai trượng xa.

Cửu Long Huyền Công kích trúng, gây nội thương cho nàng nghiêm trọng thấy rõ.

Ma Nương nổi giận, gân mặt vòng lên, nghiêng răng ken két, mặt bà bùng lên một vùng tử quang chớp sáng.

Cửu Long Thần Ma lùi lại một bước, cất tiếng cười âm trầm, đoạn thốt:

- Đêm nay, lão phu thử xem tuyệt học của Quý Phủ lợi hại đến thế nào!

Rồi cả hai cùng chuẩn bị.

Khói tím bao quanh Ma Nương, khí xanh phủ trùm Thần Ma, hai tuyệt học tà môn cực kỳ thâm độc gặp dịp cân lường hơn kém, dĩ nhiên là bên nào cũng không dám xem thường bên nào.

Tuy nhiên, thực sự thì Ma Nương còn kém Cửu Long Thần Ma một bậc, song Cửu Long Thần Ma muốn thủ thắng cũng không thể toại nguyện trong nhất thời!

Huyết Ma Bang đồ thấy Hồng Y Xú Nữ Nhân bị Đàn Chủ của chúng đánh bại mang trọng thương, chúng hè nhau đến bao vây nàng, toan hạ độc thủ.

Độc Cô Thanh Tùng bất nhẫn, không thể lấy mắt nhìn nàng thọ hại, chàng nghĩ:

” Nàng đã không phải là thuộc hạ của Huyết Ma Bang, thật ra mình nghĩ quấy cho nàng quá! ” Chàng nhớ những lời nàng đã thốt cách vách với chàng vừa rồi tại khách điểm, nàng thật có lòng lo liệu cho chàng, mà chàng nữ bàng quang toa. thị sao đành?

Lập tức, chàng vọt mình một phát, đã vượt khoảng cách mấy trượng giữa chàng và bọn Huyết Ma Bang đồ.

Chàng hét lên:

- Tên nào chạm đến chân lông của nàng, tên đó chết ngay với ta!

Tay trái chàng đưa ra giữ chặt Hồng Y Xú Nữ Nhân, bọn bang đồ trông thấy thế, vội vây luôn chàng vào giữa.

Năm sáu tên đã liên thủ xuất chiêu tấn công chàng. Kinh lực liên hợp của chúng thực ra cũng lợi hại lắm.

Nhưng, Độc Cô Thanh Tùng có xem chúng ra quái gì? Chàng quát lên, cổ cướp tinh thần chúng, vận Cửu Âm Thần Công hộ trì thân thể, tay mặt đưa ra một Hàn Ma Chỉ đạo, chàng điểm nhanh vào chúng.

Chỉ đạo kết thành một đường bạch khí, trông tựa như một mũi tên bạc, nhắm ngực chúng lao vào.

Trong khoảnh khắc, máu đã nhuộm đỏ khoảng rộng trước cổng toà cổ miếu.

Năm sáu tên bang đồ đã trở thành những cái xác không hồn, nằm khuynh tay, khuynh chân trong vũng máu.

Cửu Long Thần Ma tuy đang tương tri với Ma Nương, lão vẫn lưu ý đến các diễn tiến xung quanh. Mục kích cảnh thảm tử của bang đồ, lão găm lên như sấm, nhưng lão không thể nào thoát đi để giải cứu thuộc hạ, Ma Nương luôn luôn bám sát lão không rời.

Độc Cô Thanh Tùng dù thắng thế rõ rệt, nhưng chàng không tham chiến, chàng còn phải nghĩ đến con Hồng Tông Bạch Tuyết của chàng.

Bế xốc Hồng Y Xú Nữ Nhân trên tay, chàng hú lên một tiếng, tung mình lên không, hướng về thành, bay vèo đi.

Vừa đến cửa khách điểm, chàng thấy người thủ quỹ khách điểm nằm rên la dưới nền, mặt đổi màu đất. Một cánh tay của hắn bị đoạn lìa.

Ngoài ra, còn có hai tên tiểu nhị bị giết chết, xác còn nằm tại chỗ.

Chàng bắt cần chúng trong tình trạng nào, chàng hỏi nhanh:

- Thủ quỹ! Long Mã của tôi đâu?

Thủ quỹ tỏ vẻ hết sức thống khổ, rên rỉ đáp:

- Bị Huyết... Ma Bang dẫn đi rồi!

- Bao lâu?

- Chừng một khắc thôi!

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp trở ra, chạy đi như bay đến địa điểm phân đường của Huyết Ma Bang.

Phân đường là một cơ sở kiến trúc bậc trung, cửa ngoài đóng chặt.

Độc Cô Thanh Tùng không gọi cổng, chàng đưa ra một chưởng đánh nátбет cánh cửa.

Chàng chạy vội vào. Bên trong không một bóng người. Chàng cất cao giọng, gọi:

- Huyết Ma tặc tử! Mau ra đây nạp mạng!

Gọi luôn mấy lượt, Độc Cô Thanh Tùng chẳng nghe một tiếng đáp nào. Chàng sôi giận, vung chưởng đánh đông vọt tây, trong thoáng mắt, ba bức tường đổ ầm xuống.

Chàng toan vào sâu bên trong, vừa lúc đó, ba bóng người chạy ra, chạm mặt chàng hét to:

- Cuồng đồ ở đâu to gan đến đây phá khuấy cơ sở của người? Chắc ngươi không ham sống phải không?

Độc Cô Thanh Tùng cảm hận bọn Huyết Ma Bang đến tận xương tủy, thấy chúng là chàng sôi giận lên rồi, chàng không nói không rằng, thân pháp vừa vút tới, hai tiếng rú vang lên.

Hai tên hứng phải Hàn Man Chỉ của chàng, thân hình phân ra làm hai đoạn.

Còn lại một tên, hắn sợ hãi cuống cuồng, vội quỳ nhanh xuống, cất tiếng van cầu tha mạng.

Độc Cô Thanh Tùng quát to:

- Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã của ta đâu?

Tên đó lập cập đáp:

- Bị dẫn đến Phan Đường Tập.

Độc Cô Thanh Tùng ” hừ ” lạnh:

- Cút! Tha mạng chó cho người đó!

Nhưng chàng cũng co chân tung cho hắn một đạp, hắn bị bắn vọt vào trong xa hơn trượng.

Chàng quay ra cổng, thẳng đường đến Phan Đường Tập.

Thời khắc đến tàn canh năm thì chàng tới nơi. Thực ra Phan Đường Tập nằm dưới chân Đại Bàn Sơn, một tiểu tập không đông dân cư.

Tuy vậy, triệu tập Phan Đường Tập có một trách nhiệm khá quan trọng:

nó là chỗ tai mắt nhìn về mọi việc trên giang hồ, một địa điểm xung yếu của Huyết Ma Bang. Phương đông, những tia sáng đầu ngày đã bắt đầu le lói, thu dọn màn đêm.

Nóng lòng vì Long Mã, Độc Cô Thanh Tùng liền đến ngay cổng gọi.

Bang đồ Huyết Ma Bang xuất hiện, trông thấy chàng mình vậy đầy những máu, bên hông còn đeo thêm một nòng xấu xí, chàng đứng chần tại bên ngoài, sát khí bùng bùng. Chúng kinh hãi, hỏi:

- Người tìm ai?

Độc Cô Thanh Tùng trầm lạnh giọng:

- Ta tìm người!

- Ta có quen biết người đâu?

- Quen hay không, chẳng có quan hệ gì cả. Ta hỏi, Long Mã hiện giờ ở đâu?

Tên bang đồ đối thoại "a" lên một tiếng:

- Vậy ra người là.. Tên bang đồ toan quay mình trở vào nhưng Độc Cô Thanh Tùng đã kịp giữ hấn lại, chàng quát hỏi:

- Long Mã ở đâu? Muốn sống nói mau!

Tên đó lắc đầu:

- Tôi không biết!

Bùng!

Máu vọt bắn tung toé từ người tên bang đồ, hấn chết không kịp nháy mắt.

Độc Cô Thanh Tùng đi sâu vào trong, lúc đó các bang đồ phân đường Phan Đường Tập đã hay biết chàng có mặt, hương chủ phân đường là Thất Bộ Tuyệt Hộ Chương Cổ Vinh Xuân xuất lĩnh chúng đệ tử đi ra.

Độc Cô Thanh Tùng không cần giải thích gì cả, hét to:

- Long Mã ở đâu, nói mau! Chậm là chết tất cả!

Phan Đường Tập phân đường hương chủ là một người gầy đét, đảo mắt chớp chớp, sôi giận lên:

- Hừ! Người là ai? Xưng tên ngay!

Độc Cô Thanh Tùng không muốn dài dòng:

- Ta? Chủ nhân Long Mã! Người chịu nói chưa?

Hương chủ lùi lại ba bước, lộ vẻ sợ sệt thốt:

- Người.. thì ra người là Liệt Mã Cuồng Sanh. Bọn bang đang tìm người khắp nơi, không ngờ người dẫn xác đến! Long Mã, ai biết ở đâu mà nói với người?

Độc Cô Thanh Tùng gầm lên:

- Vậy là người chết đáng đời!

Chàng lập tức tung một chương kinh, tiếp theo câu nói.

Thất Bộ Tuyệt Hộ Chương Cổ Vinh Xuân nghiêng mình nhoài ngược ra phía sau năm thước.

Độc Cô Thanh Tùng vút tới, bám sát liền. Chương thứ hai đã đưa ra.

Thất Bộ Tuyệt Hộ Chương thay đổi sắc mặt liền liền, chứng tỏ y nhiều lo nghĩ tương phản.

Rồi, y cũng né tránh được chiêu thứ hai của Độc Cô Thanh Tùng.

Sôi giận vì hai chiêu thế vô công, Độc Cô Thanh Tùng hét lên, tung ba chương liên tục, chớp nhoáng.

Bóng xanh vừa xẹt tới, Cổ Vinh Xuân đã rú lên, vọt máu mồm như vòi.

Độc Cô Thanh Tùng quát:

- Bọn Huyết Ma Bang cái người trộm ngựa của ta, ta quyết tận diệt bọn ma đầu các người, trả thù cho Long Mã.

Tay chàng vung tới tấp, không ngừng. Chương ảnh chớp chớp như bông tuyết rơi, chàng như say máu, đôi mắt đỏ ngầu, không còn chút gì là nhân tánh nữa.

Vừa lúc đó, Hồng Y Xú Nữ Nhân tỉnh lại. Trông thấy chàng hăng say hạ sát bọn bang đồ, nàng nhẹ giọng bảo:

- Độc Cô Thanh Tùng! Tha cho chúng đi, giết chúng, đã không ích lợi gì, lại tạo thêm nhiều oan nghiệt.

Nghe nàng thốt, Độc Cô Thanh Tùng bừng tỉnh thiên lương, nhìn chung quanh cục diện, chàng thấy xác chết ngổn ngang, lòng vô cùng bất nhẫn. Viễn ảnh nghiệp chướng chất chồng làm chàng rung mình, chàng lặng người đi một lúc.

Huyết Ma Bang đồ nhờ vậy đỡ hao thêm mấy tên, nhưng tình trạng đó chấm dứt luôn hay tạm thời đình chỉ để rồi tiếp tục ác liệt hơn?

Một tên cất giọng bi ai, khẩn cầu:

- Bọn tôi có chịu trách nhiệm gì vào việc đó? Xin nói tay đường đức hiếu sinh. Long Mã đã được dẫn vào Bàn Long Bảo chứ đâu có tại đây?

Độc Cô Thanh Tùng trầm lặng có chiều hối hận. Chàng "ạ" lên một tiếng, vút mình lên cao một chút, phóng ra cửa, đi luôn.

Tâm tình nặng trĩu bao ý niệm lẩn lộn, chàng hướng về nẻo thâm sơn, vừa đi vừa thốt với Hồng Y Xú Nữ Nhân:

- Công Chúa! Đa tạ Công Chúa kịp thời thức tỉnh tính hiếu sát của tôi. Công Chúa dù xấu sắc, nhưng rất tốt lòng, thiện lương của công chúa đáng ngợi lắm.

Hồng Y Xú Nữ Nhân nhắm nghiền đôi mắt, hơi thở rất yếu ớt, lắc đầu, khẽ giọng:

- Độc Cô Thanh Tùng! Ta không có tâm địa thiện lương như người tưởng đâu.

Ta cũng đa sát như người, nhưng hiện tại thì ta tu tỉnh lại rồi, và ta nguyện là sẽ không bao giờ lạm sát nữa!

- Tại sao Công Chúa lại thay đổi tính tình dễ dàng như thế?

- Ta cũng không hiểu nữa. Vừa rồi, người kẹp ta trong tay mạnh quá, ta cảm thấy nhói cả người. Do đó ta thương hại những kẻ đau đớn như ta, nên cất tiếng ngăn người vậy.

Độc Cô Thanh Tùng đi đến một khe suối chạy quanh co theo một hang đá loạn, chàng dừng chân lại, đặt nàng xuống một bãi cỏ cạnh bờ khe, vốc nước lên rửa ráy cho nàng sạch sẽ máu me vấy khắp mình, rồi chàng rửa ráy luôn cho mình.

Hồng Y Xú Nữ Nhân đã thở yếu lắm rồi. Tình trạng nàng có thể bảo là rất nguy kịch, Độc Cô Thanh Tùng không biết phải làm cách nào cứu chữa cho nàng được, nhìn nàng chàng thương hại quá.

Hồng Y Xú Nữ Nhân đột nhiên mở mắt, thốt với giọng rất khẽ:

- Gỡ mặt ta ra đi, nóng quá đi thôi!

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị, nhìn nàng một thoáng, đoạn đưa tay cào cào vào mặt nàng.

Một chiếc mặt nạ theo tay rơi xuống, để lộ một gương mặt sáng rõ. Độc Cô Thanh Tùng "ạ ạ" lên mấy tiếng, há hốc mồm, nhìn nàng trân trân, không nói được lời nào.

Trong tay chàng, thay vì một nàng xấu xí nhất trần gian, thì đây, nàng đó lại biến ra là người đẹp nhất trần gian, đẹp không còn danh từ nào mô tả nổi!

Hai tiếng "giai nhân" không đủ tượng trưng cho vẻ đẹp của nàng.

Nhưng nhìn kỹ, Độc Cô Thanh Tùng thấy lơ mơ một vầng thanh khí bao bọc quanh đầu nàng, chàng biết đó là dư hưởng của Cửu Long Thần Ma.

Thấy gương mặt thật của nữ nhân, Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến một gương mặt khác, một gương mặt vô tri vô giác, giống như tạc gương mặt của nàng.

Chàng lạnh lùng thốt:

- Tôi biết nàng là ai rồi! Nàng là một trong Tam Nhạn Tuyết Sơn, nàng là con gái của Cửu Long Thần Ma. Chàng đổi vẻ lạnh lùng sang giận dữ, đôi mắt quắc lên tia nhìn căm hờn, thay vì trước đó, chàng thương hại nàng hết sức.

Thiếu nữ lắc đầu, chừng như ngầm bảo chàng đừng căm hờn nàng mà cũng có thể là nàng không nhận mình là con gái của Cửu Long Thần Ma.

Nàng cất giọng yếu ớt thốt:

- Ta có thuốc giải độc Cửu Long Huyền Công nơi mình, người lấy hộ ta bảy viên đi.

Dù Độc Cô Thanh Tùng căm hận nàng, song người anh hùng không ai nỡ cay độc với kẻ bị thương. Bỏn phận người hành hiệp vẫn không thể từ chối giúp đỡ cả đến kẻ thù, khi kẻ đó sa cơ thất thế!

Sự báo thù chỉ gây nên khoái trá khi nào kẻ thù còn hưng thời, chứ thành phế thải vì tàn tật, thương tích thì sự giết chóc không còn thú vị gì nữa. Tạo hóa đã hành tội họ rồi cần gì nữa mà ta phải cố chấp?

Chàng nghĩ thế, cho tay vào mình nàng lấy ra một chiếc bình nhỏ bằng ngọc xanh, mở nắp trao cho nàng bảy viên thuốc màu đỏ.

Chàng gần giọng:

- Cô nương! Cô nương phải giải thích cho tôi rõ một điều, nếu không tôi sẽ hạ sát cô nương quyết không nương tay vậy.

Uống xong bảy viên thuốc, thiếu nữ trầm ngâm không đáp.

Độc Cô Thanh Tùng trầm lặng chờ.

Lâu lắm, cả hai cùng âm thầm theo dõi niềm tư tưởng của riêng mình.

Bỗng nhiên thiếu nữ khóc. Lệ trào ra mi mắt, lăn dài xuống má, nàng không buồn che dấu niềm thương cảm dâng trào. Tại sao nàng sa lệ?

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc hỏi:

- Sao cô nương khóc?

Nàng cất giọng u buồn, hỏi lại:

- Độc Cô Thanh Tùng! Ta hỏi người một việc!

Độc Cô Thanh Tùng nhìn nàng, dọ dẫm:

- Việc gì?

Chàng không thể nào hiểu nổi thiếu nữ nghĩ gì, muốn gì, chàng cố dẫn nóng nảy chờ nghe nàng nói.

Qua một giây suy tư, thiếu nữ cất tiếng:

- Người có biết lai lịch đoạn ngọc kiếm gãy không? Nơi chuôi kiếm có khắc hai chữ " Tiên Cơ " phải không?

Ngọc Kiếm Tiên Cơ!

Hai chữ " Tiên Cơ " đã gây cho chàng nhiều lo nghĩ:

lão phụ cụt tay vẫn khăn xanh đã vẽ lên tường quán trọ hình đoạn kiếm gãy có hai chữ đó; đại thúc giật mình khi nghe chàng nói đến hai chữ đó. Lão phụ cụt tay có liên quan gì đến đoạn kiếm gãy chẳng? Đại thúc có liên quan gì đến đoạn kiếm gãy chẳng? Một người lo liệu, ám trợ chàng nhiều lần, một người dẫu sự thật với chàng, mà cả hai đều biết lai lịch của đoạn kiếm gãy, dĩ nhiên chàng cũng phải có liên quan đến đoạn kiếm gãy, đến " Tiên Cơ ".

Chàng hồi hộp lạ, hỏi:

- Cô nương nhắc đến đoạn kiếm gãy có dụng ý gì? Lai lịch đoạn kiếm thì có gì liên quan tới tôi mà tôi phải hiểu đến?

Rồi chàng nhớ lại thiếu nữ đã hỏi chàng một câu cách vách, chàng có phải là con của Ngọc Kiếm Tiên Cơ chăng. Chàng cho rằng bên trong hẳn có ẩn tình gì quan trọng. Chàng chờ cho thiếu nữ đáp lời chàng, nhưng nàng nhắm mắt, không thốt một tiếng.

Độc Cô Thanh Tùng nóng nảy hỏi dồn:

- Sao cô nương không nói gì hết?

Thiếu nữ vẫn nhắm mắt trầm lặng.

Một lúc lâu nữa, nàng mở mắt ra, tay vẫy vẫy, ra hiệu cho chàng lại ngồi cạnh nàng, đoạn thấp giọng thốt:

- Biết được lai lịch của đoạn kiếm gãy, kể ra cũng không có mấy người. Phàm những kẻ trong võ lâm có kiến thức rộng, đều hiểu Ngọc Kiếm là vật sở hữu của ai, vì bà ấy thình danh quá lừng lẫy, vì bà ấy có cái sắc đẹp mê hồn.. Độc Cô Thanh Tùng chận lại:

- Cô nương nói đến người mà cô nương gọi là Tiên Cơ đó phải không? Hai chữ trên chuôi kiếm là tước hiệu của bà ấy?

Thiếu nữ gật đầu, rồi nhắm mắt lại, tiếp nối vẫn với cái giọng u buồn:

- Người đừng ngắt lời ta, hãy kiên nhẫn nghe ta thuật nốt đây.

Nàng dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Ngược lại thời gian cách đây độ hai mươi năm, trên núi Nga Mi thuộc tỉnh Tứ Xuyên, trong một sơn cốc vô cùng đẹp đẽ, có đôi nam nữ cùng cư trú:

nam là một mỹ nam tử, nữ là một hắc nga. Họ là những tay kỳ hiệp đương thời, bình sanh không rõ họ đã hạ sát bao nhiêu mạng người, để rồi vào một hôm, cùng nhau về ẩn nơi ấy.

Họ quy ẩn như vậy được một thời gian lâu, rồi chùng chình như họ không chịu nổi được sự trầm tĩnh, họ lại tái xuất giang hồ, đem kiếm thuật tinh kỳ gây chấn động võ lâm trở lại như trước. Riêng về nữ, cái nhan sắc diễm lệ của bà đã làm hấp dẫn vô số giang hồ hào khách, biết bao nhiêu người thâm yêu trộm nhớ bà ta.

Họ tung hoành ngang dọc như vậy được một năm, họ lại trở về Nga Mi Sơn. Ba hôm sau, có một trang hán râu ngắn đến tìm họ tận sơn cốc, dùng lời khiêu khích nam nhân, rồi một cuộc ác chiến xảy ra giữa trang hán và nam nhân, họ trao đổi nhau trên chín trăm chiêu thế, mà không bên nào thắng bên nào. Điều lạ lùng là sau cuộc chiến đó, họ kết giao với nhau, trang hán lưu lại sơn cốc nghỉ một đêm. Không ngờ, trong đêm đó.. Thiếu nữ lại dừng, làm Độc Cô Thanh Tùng nóng nghe câu chuyện, vội hỏi:

- Rồi đêm đó xảy ra những gì?

Thiếu nữ từ từ mở mắt, toan đáp, nhưng đột nhiên lúc đó, ngoài ba trượng, nơi đám đá loạn, một bóng người từ dưới đất vọt bỗng lên không, cao độ ba trượng, bóng đó tà tà bay về chỗ cả hai đang nằm ngồi, đáp xuống trước mặt.

Bóng đó, không ai khác hơn là Ma Nương, vừa trông thấy thiếu nữ, vội gọi:

- Công Chúa, lão nô đây!

Ma Nương xuất hiện thành linh, làm thiếu nữ và Độc Cô Thanh Tùng trong lúc đêm tối, không nhận ra kịp, nên cả hai giật mình kinh hãi.

Khi nhận ra nhau rồi, thiếu nữ cất giọng yếu ớt thốt:

- A! Ma Nương mà tôi tưởng ai! Tôi đang thuật một việc xa xưa cho Độc Cô Thanh Tùng nghe đấy.

Không rõ bà ta đang giận về việc gì, nghe thiếu nữ nói thế, Ma Nương càng giận thêm, nghiêm giọng thốt:

- Công Chúa đã quên lời mẹ rồi hay sao? Việc đó, hãy để yên đi, đừng bao giờ nhắc lại, mình về đi thôi!

Thiếu nữ cố gượng đứng lên, tỏ vẻ cương quyết, đáp:

- Không, Ma Nương ạ! Với ai thì tôi không bao giờ nhắc đến việc đó, nhưng với chàng, tôi phải tỏ cho chàng nghe mới được.

Ma Nương càng giận hơn:

- Công Chúa! Phạm vào giới cấm của Xích Diệp Phu Nhân, không có lợi gì đâu! Đừng làm thế!
- Mặc! Tôi quyết phải thuật cho chàng rõ!

Ma Nương không còn dần được nữa, quắc đôi mắt rực sáng căm hờn, hét lên:

- Công chúa đừng quên lão nô đã được phu nhân ủy thác lưu ý đến hành động của Công Chúa đấy! Nhất định là lão nô không thể dễ dàng như vậy được.

Ma Nương lấy trong mình ra một chiếc Ngân Bài, sáng loáng chiếu trước mặt Công Chúa.

Thiếu nữ sợ hãi, lùi lại ba bước, không thốt một lời, nhưng sắc diện biến đổi trông thấy.

9. Quỷ Phủ Biệt Cung

Nàng quỳ xuống, mặt hướng vào chiếc ngân bài, vừa kinh vừa hận, lẩm nhẩm:

Thấy Công Chúa biết khuất phục trước ngân bài. Ma Nương nguôi giận phần nào, bèn thấp giọng bảo:

- Lão muốn Công Chúa về cung!

Thực ra, Công Chúa bị chạm tự ái quá nhiều, khi Ma Nương dùng ngân bài uy hiếp nàng, nàng càng giận hơn nữa là chiếc ngân bài lại trong tay kẻ đã hầu hạ nàng từ bấy lâu nay, một kẻ thuộc hạ, tùy sai, nàng lạnh lùng hỏi tiếp:

- Nếu tôi không về cung thì sao?

Ma Nương giật mình, bà bất bình đến dựng đứng mớ tóc bạc, đáp:

- Lão nô thọ lãnh chiếc ngân bài này, là phải tuân hành lệnh của phu nhân, chứ chẳng phải do ý riêng của lão nô đâu. Nếu Công Chúa đừng bao giờ nhắc lại việc xưa đó, thì lão nô còn muốn làm gì hơn cho Công Chúa phải hận.

- Ma Nương tưởng rằng nếu tôi không thuật cho hần biết, rồi hần sẽ vĩnh viễn không biết sao?

Đột nhiên, nàng quay sang Độc Cô Thanh Tùng cao giọng thốt:

- Độc Cô Thanh Tùng, nếu ngươi muốn hiểu rõ việc đó, cứ đến hỏi Lục Vũ Lệnh Chủ, nơi phía Tây Thiên Mục Sơn.

Độc Cô Thanh Tùng, chứng kiến cuộc tranh biện giữa Ma Nương và Công Chúa, chàng không hiểu tại sao một người muốn nói, một người lại ngăn cản, có điều chàng chắc chắn là việc xa xưa đó hẳn phải có liên quan ít nhiều đến chàng. Chàng động tính hiếu kỳ, hỏi:

- Tôi muốn tìm đến Lục Vũ Lệnh Chủ, Lệnh Chủ.. Chàng chưa tỏ tròn ý, Ma Nương căm giận hét to:
- Công Chúa cố ý bất tuân lệnh bài của phu nhân phải không? Lão nô yêu cầu Công Chúa về cung ngay, để phu nhân định đoạt.

Bà bước tới, toan dìu Công Chúa rời đi.

Công Chúa bước chân chập choạng theo bà, trông vào tình hình nàng, Độc Cô Thanh Tùng thấy nàng chưa được thuyền giảm thương thế phần nào, mặc dầu nàng đã uống hết bảy viên thuốc.

Chàng bắt nhãn, can thiệp với Ma Nương liền:

- Cô nương thương thế còn trầm trọng, làm sao đi được mà bà bức bách quá như thế?

Ma Nương tách nóng như lửa cháy, chàng biết rõ điều đó, tuy vậy chàng vẫn nói lên ý nghĩa của mình, mặc bà ta phát tác thế nào tùy ý, nhưng lạ lùng thay, bà không lộ vẻ giận dữ, trái lại bà còn ôn tồn đáp:

- Nơi đây còn thuộc địa phận Đại Bàn Sơn, vùng ảnh hưởng của Cửu Long Đàn Huyết Ma Bang, Công Tử không nên lưu luyến mãi, mình nên rời đi càng sớm càng có lợi.

Bà tiếp nói với vẻ tha thiết:

- Vừa rồi, Công Tử thốt những lời có xúc phạm đến Xích Diệp Phu Nhân, rất có hại cho Công Tử, nếu Công Tử biết thương lượng phần nào, thì đừng bao giờ đòi hỏi nàng phải thuật lại việc đó. Những lời chí tình này Công Tử hãy lưu ý cho tôi, tôi xin tạm biệt vậy.

Thốt xong, bà ta đưa tay tả bế xốc Công Chúa lên, chân nhảy vọt một phát, đã xa ngoài ba trượng.

Nghe nói đến Xích Diệp Cung, Độc Cô Thanh Tùng kinh nghi, chàng cao giọng gọi với:

- Ma Nương! Bà khoan đi, xin cho tôi biết địa chỉ Xích Diệp Cung, để tôi còn đến bái kiến Xích Diệp Phu Nhân.

Ma Nương vẫn không dừng bước, vừa bay đi, vừa quay đầu lại, đáp:

- Muốn gặp phu nhân, không phải là việc dễ dàng đâu, đừng tưởng.. Chỉ vài cái nhảy nữa, Ma Nương lẫn Công Chúa đã khuất mình trong bóng đêm mờ.

Còn lại một mình bên cạnh bờ suối, Độc Cô Thanh Tùng mơ màng suy nghĩ, chàng cảm thấy Hồng Y thiếu nữ có mỹ ý với chàng rõ rệt, chỉ vì Ma Nương ngăn trở nàng tỏ lộ một việc mà chàng chắc chắn là có liên quan đến mình, nếu không có chiếc ngân bài thì Ma Nương làm gì mà bức bách nàng được? Chàng sẽ được biết những điều quan trọng vô cùng, nhưng xem ra Ma Nương cũng không có ác ý với chàng, bất quá bà vì một lý do nào đó nên không thể để cho công chúa tường thuật việc hai mươi năm trước cho chàng nghe đây thôi.

Lý do?

Dĩ nhiên, hiểu được lý do đó rồi, thì bao nhiêu bí mật mà chàng đang tìm hiểu sẽ không còn nằm trong bóng tối nữa.

Chàng cất bước đi dọc theo bờ suối, không vội vàng, không hấp tấp, ung dung như người vô sự, nhưng bên trong tâm tình nhiều ý niệm đang vươn lên tạo thắc mắc cho chàng không ít.

Chàng nhớ đến đại thúc Liệt Mã Cuồng Sanh không biết hiện giờ đại thúc ra sao, chàng không quên lời mách của lão phụ cụt tay đầu vắn khăn xanh, bảo rằng đại thúc hiện tại vẫn được an lành như thường, chàng không cần phải lo ngại cho người nữa cả. Tuy vậy, chàng có thể hoàn toàn tin tưởng vào lời của bà ta được chăng?

Vấn đề quan trọng và khẩn thiết hiện tại của chàng là tìm lại con Hồng Vân Cái Tuyết đã bị bọn bang đồ Huyết Ma Bang bắt đi.

Cứ theo lời một bang đồ của phân đường Huyết Ma Bang tại phân đường thì Long Mã đã được đưa về Bàn Long Bảo, nơi Cửu Long Thần Ma đặt Cửu Long Đàn. Chàng biết rõ vào Bàn Long Bảo là vào long đàm hổ huyệt, nguy hiểm vô cùng, nhưng nếu không mạo hiểm thì làm sao tìm lại được Long Mã? Hơn nữa, làm sao chàng dò thám tin tức của đại thúc? Còn cái việc đến Tây Thiên Mục Sơn, hội kiến với Lục Vũ Lệnh chủ, chàng phải làm sao? Đi nơi nào trước?

Bỗng nhiên, chàng nảy sinh ý nghĩ:

- Bàn Long Bảo là Cửu Long tổng đàn, tổ chức dĩ nhiên là khoáng đạt, nhân vật phải đông, nếu ta liệu cách trà trộn, đột nhập vào nội địa chen lẫn với bọn bang đồ, chúng dễ gì trong một sớm một chiều lại phát giác ta ngay?

Với ý niệm đó, Độc Cô Thanh Tùng hân hoan ra mặt, chàng liền dành thời gian còn lại trong ngày để tìm một bang đồ Cửu Long Đàn, đoạt lấy vừa y phục vừa tín hiệu đầu lâu thêu nơi chéo áo bằng móng tay.

Độc Cô Thanh Tùng lập tức rời sơn khu Đại Bàn, đi suốt ngày đó đến chiều chàng đã đặt chân vào thị trấn Tiên Cơ, tìm quán trọ. Nằm trên giường, chàng trằn trọc mãi, cố nhắm mắt mà không thể nào thành giấc. Chàng nghĩ mãi không biết phải làm cách nào vào lọt được Bàn Long Bảo.

Đến đầu canh hai, Độc Cô Thanh Tùng đang mơ màng, nửa ngủ nửa thức, bỗng nghe bên ngoài như có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, ba phát. Chàng nhón chân bước xuống giường, tiến đến sát khung cửa sổ, chàng thâm hần học:

” Đáng hận cho bọn Huyết Ma Bang này, mình xuất hiện ở đâu là có mặt chúng ngay ở đấy liền! ” Cùng lúc ấy, bên ngoài lại khê vang lên ba tiếng gõ cửa kế tiếp, rồi có giọng nói quen quen nổi theo:

- Phải Độc Cô Công Tử trong phòng này chẳng?

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, chàng thầm hỏi ai lại biết chàng ở đây, mới đến đây mà tìm liền?

Chàng moi ký ức, cố tìm một giọng nói tương tự, chàng sực nhớ ngay ra chính là giọng nói của Ma Nương, nên đáp lại rất khẽ:

- Tôi đây, Độc Cô Thanh Tùng đây, phải Ma Nương đó chẳng? Ma Nương chưa trở về Xích Diệp Cung sao? Có việc gì lại nửa đêm nửa hôm tìm tiểu sanh như thế này? Mời Ma Nương vào trong này đàm đạo.

Ma Nương đáp:

- Vào hay không, chẳng quan hệ gì. Tôi đến đây giờ này hẳn nhiên là phải có chút việc yêu cầu Công Tử giải thích hộ, Công Tử nghĩ sao?

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một lúc, đoạn đáp:

- Ma Nương trước hết hãy cho tiểu sanh này biết, Ma Nương đến đây với tư cách thân hay thù?

Ma Nương đáp:

- Đêm nay thì thân, còn ngày sẽ đến thì chưa biết ra sao mà nói trước được.

- Được rồi, vậy Ma Nương hỏi đi.

- Độc Cô Công Tử, tôi biết rõ Công Tử không phải là người mười năm trước đây đã đoạt huyết khâm của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân trên Thiên Sơn, người đó là Liệt Mã Cuồng Sanh, dĩ nhiên là phải cao niên hơn Công Tử nhiều. Chẳng hay Công Tử học được Cửu Âm Thần Công của Đông Hải Kỳ Tẩu trong trường hợp nào?

Độc Cô Thanh Tùng suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Việc đó rất đơn giản, nếu tiểu sanh không là Liệt Mã Cuồng Sanh, thì vũ công này phải do Liệt Mã Cuồng Sanh truyền dạy.

Ma Nương kêu lên:

- A! Độc Cô Công Tử, còn Y Khâm Huyết Thơ của Đại Mạc Dị Nhân nói về huyền công gì?

- Thì ra Ma Nương đến đây chỉ vì việc đó?

Chàng dừng lại một chút, đoạn tiếp nói:

- Ma Nương, tiểu sanh thành thật cho Ma Nương biết rằng Đại Mạc Dị Nhân không có lưu lại tuyệt nghệ nào cả, vì vậy tôi không biết ông ấy luyện được huyền công gì. Bất quá, theo lời Cửu Long Thần Ma, thì Đại Mạc Dị Nhân là một nhân vật nào đó của Quỷ Phủ Biệt Cung vậy thôi.

- A! Công Tử nghe nói như thế à? Chắc không thể dựa vào đấy..

Bên ngoài im lặng một lúc, Độc Cô Thanh Tùng tưởng đâu Ma Nương đã đi rồi, chàng nghĩ rằng cái lão phụ Ma Nương này vô cùng kỳ quái, bà hỏi những việc xa xưa ấy để làm gì?

Nhưng Ma Nương chưa đi, bà cất tiếng hỏi tiếp:

- Độc Cô Công Tử, đột nhiên tôi nghĩ đến một việc, Công Tử bảo rằng Đại Mạc Dị Nhân không lưu lại một tuyệt nghệ nào, vậy chiếc Y Khâm Huyết Thơ của ông ấy có diệu dụng gì?

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm khó nghĩ quá, chàng đắn đo không biết có nói thật việc ấy cho Ma Nương biết chẳng? Chàng nghĩ:

” Ma Nương xem ra muốn tìm hiểu về Đại Mạc Dị Nhân lắm. Bà có ý đó hẳn nhiên là bà phải có lý do, bà cho biết là bà không phải là kẻ thù của mình, thì tỏ thật cho bà biết liệu cũng chẳng sao.. ” Nghĩ vậy, chàng liền lên tiếng:

- Chiếc Y Khâm Huyết Thơ của Đại Mạc Dị Nhân là một bức huyết đồ, trên bức đồ đó không có một chữ nào hết.

Ma Nương kêu lên:

- A! Độc Cô Công Tử, cho tôi vào với!

Thốt xong, Ma Nương không đợi Độc Cô Thanh Tùng nói gì, xô cánh cửa nhảy vút vào trong.

Thoạt nhìn bà, Độc Cô Thanh Tùng thấy vẻ hân hoan trên gương mặt phơi lồ lộ.

Chàng khép chặt cánh cửa lại, đoạn thốt:

- Ma Nương hãy ngồi xuống đi, mình nói chuyện thong thả hơn. Tôi có cảm tưởng rằng câu chuyện hẳn quan trọng lắm.

Ma Nương giương tròn đôi mắt nhìn trừng trừng Độc Cô Thanh Tùng không chớp, đôi mắt bật một ánh sáng kỳ quái, thần bí, gây hoang mang cho chàng không ít.

Chàng lặp lại lần nữa:

- Ma Nương ngồi đi chứ, việc gì cứ nói đi, đừng ngại.

Nhưng lạ lùng thay, Ma Nương không dám ngồi, bà cất giọng thần nhiên thốt:

- Ma Nương đâu dám ngồi cùng Công Tử! Công Tử có thể cho tôi xem chiếc Y Khâm Huyết Thơ của Đại Mạc Dị Nhân không?

Thấy bà cứ tha thiết mãi về Đại Mạc Dị Nhân, Độc Cô Thanh Tùng đâm ra nghi ngờ bà có liên quan gì đến Đại Mạc Dị Nhân. Tuy nhiên, chàng nghĩ rằng bà đòi xem chiếc Y Khâm Huyết Thơ là hơi quá đáng, dù chàng có cảm tình với bà bao nhiêu đi nữa, chàng không thể dễ dãi như thế được.

Chàng tỏ ý không được vui đáp:

- Ma Nương! Điều bà yêu cầu, tiểu sanh xem có phần quá đáng.. Ma Nương vốn tóng nánh như lửa, động một tí gì là bà phát tác lên liền, song trong trường hợp này, bà trầm tĩnh ôn hòa vô cùng, và bà tỏ vẻ tôn kính Độc Cô Thanh Tùng như hàng trên.

Bà ấp úng thốt:

- Ma Nương tôi biết là hỏi như thế có phần nào quá đáng, song nghĩ rằng việc đó có liên quan đến kiếp vận vũ lâm, hơn nữa, sự hưng vong của Quỷ Phủ cũng liên hệ với việc đó, bắt buộc Ma Nương tôi phải vô lễ với Công Tử.

Độc Cô Thanh Tùng không hiểu nổi bà ta nghĩ thế nào, mà dù rằng việc đó có liên quan đến vũ lâm, chứ liên quan đến Quỷ Phủ, chàng mang máng hiểu rồi, bởi Cửu Long Thần Ma có tỏ lộ cho chàng biết là võ công của Đại Mạc Dị Nhân là tuyệt học của Quỷ Phủ Biệt Cung.

Chàng hỏi:

- Ma Nương hãy đem sự tình nói cho tôi hiểu trước đi, để tôi còn liệu xem có thể chấp thuận lời Ma Nương yêu cầu hay không, bởi điều này rất trọng đại đối với tôi.

Chàng cao giọng tiếp nói:

- Nhưng Ma Nương đừng mong gạt tôi để đoạt chiếc Y Khâm Huyết Thơ được đâu nhé. Tôi bảo trước như thế ấy là vừa.

Ma Nương điểm nụ cười quả quyết, đáp:

- Được, tôi sẽ thuật cho Công Tử nghe.

Rồi, bà kể:

- Năm mươi năm trước, có một nhân vật mang tước hiệu là Lệ Quỷ Thượng Nhân, nhân vật đó là một tay cực tà, tà còn hơn thứ quỷ ma thật sự. Lão đó luyện được tuyệt học Quỷ Phủ Âm Công đạt đến giới cảnh

siêu nhân ảo hoá, lão bất chấp phải hay trái, lão muốn làm gì thì tùy ý làm ngay, không cần phân biệt thiện ác, không cần hiểu đến hậu quả lợi hay hại, lão giết người không đếm, trên giang hồ lúc đó, nghe nói đến Lệ Quỷ Thượng Nhân thì ai ai cũng hồn phi phách tán, không ai dám cho lão thấy mặt.

- Mãi đến thời gian sau, bỗng nhiên Lệ Quỷ Thượng Nhân thay đổi tánh tình, lão như tỉnh ngộ những việc làm phi nhân nghịch đức, lão trở thành một chánh nhân quân tử. Nghe đâu, lão gặp một vị tăng, điểm hoá cho lão nên lão thấy nẻo ác đường thiện mà hồi đầu, lão có ba vị đệ tử, cùng luyện được huyền công siêu đẳng như lão. Lão đem ba vị đệ tử đó, nhốt vào Quỷ Phủ Biệt Cung, lão phao truyền rằng ba người đó không phải là môn đồ của lão.

Quỷ Phủ Biệt Cung cửa đóng then cài từ đó.

Lệ Quỷ Thượng Nhân tuyên bố rằng, ngày sau, ai mở được Quỷ Phủ Biệt Cung, người đó mới chính là đệ tử chân truyền của lão. Người đó sẽ thay lão, dẫn dắt tất cả môn đồ Quỷ Phủ vào con đường chánh đạo.

Lệ Quỷ Thượng Nhân rồi Quỷ Phủ Biệt Cung ra đi, mấy mươi năm qua rồi mà lão không hề trở lại.

Ngày lão ra đi, tính đến nay độ trên năm mươi năm rồi.

Độc Cô Thanh Tùng cho là một việc hết sức kỳ dị. Chàng nghĩ:

” Có lẽ Ma Nương nghe lời Cửu Long Thần Ma nói làm sao đó, rồi hoài nghi Đại Mạc Dị Nhân là Lệ Quỷ Thượng Nhân xưa kia, và chiếc Y Khâm Huyết Thơ mà chàng hiện có, chắc chắn là chìa khoá mở Quỷ Phủ Biệt Cung, bằng vào bức hoa. đồ chỉ rõ đường đi nước bước. ” Chàng nghĩ vậy thôi, chàng không quả quyết lắm, vì có chứng tích nào làm hậu thuẫn cho sự quả quyết đâu?

Rồi chàng nghĩ tiếp:

” Nếu đúng là chiếc Huyết Khâm của Đại Mạc Dị Nhân là chiếc chìa khoá mở Quỷ Phủ Biệt Cung, thì chàng là môn đệ chánh tông của Lệ Quỷ Thượng Nhân? ” Chàng nhận thấy sự việc càng lúc càng hiện ra trọng đại vô cùng, bởi ba vị đệ tử của Lệ Quỷ Thượng Nhân hiện còn bị giam cầm tại Biệt Cung, toàn là những tay danh phù kỳ thực, họ có bản lãnh kinh hồn, ngang tài với Lệ Quỷ Thượng Nhân, thì làm sao thu phục họ được mà mong họ quy tùng dưới mạng lệnh chàng?

Chàng khẽ cau mày hỏi:

- Ma Nương thấy thế nào mà bảo rằng sự kiện đó có quan hệ đến võ lâm?

Ma Nương buồn thảm đáp:

- Huyết Ma Bang hoành hành thiên hạ. Cửu Long Thần Ma xưng chủ Cửu Long Đàn, Công Tử cũng thừa hiểu Cửu Long Huyền Công lợi hại thế nào. Nhưng một lão dù có chuyên luyện tinh vi đến cách nào, cũng không đáng ngại lắm, chứ như chín vị đệ tử Cửu Long Đàn luyện được Cửu Long Huyền Công rồi, thì tôi chỉ sợ trong thiên hạ không còn người địch lại họ.

Ma Nương tỏ vẻ lo sợ ra mặt. Bà trầm ngâm một lúc lâu rồi tiếp nói:

- Như vậy, có phải là võ lâm sẽ trải qua hồi đen tối vô thời hạn nếu Huyết Ma Bang thống trị giang hồ không? Muốn chống lại chúng, chỉ còn có cách là làm sao ngay từ bây giờ, có người chuyên luyện Âm Công của Quỷ Phủ, vì Cửu Long Huyền Công chỉ kỵ có Quỷ Phủ Âm Công thôi.

Bà kết luận:

- Công Tử đã thấy liên quan giữa Quỷ Phủ và võ lâm chưa?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Ma Nương có chắc là Âm Công Quỷ Phủ sẽ thắng Cửu Long Huyền Công không?

Bằng cứ là chính Ma Nương luyện Huyền Công đó mà còn thất bại dưới tay Cửu Long Thần Ma, huống chi đối với tất cả chín vị đệ tử Cửu Long Đàn?

Ma Nương thoáng bừng vẻ thẹn, đáp:

- Tôi, tôi không phải là đệ tử chánh thức của Lệ Quỷ Thượng Nhân, tôi chỉ là bào muội của vị đại đệ tử của Quỷ Phủ thôi. Bất quá những gì tôi thi triển, đều do học lóm, chứ có được thực tập chân truyền đâu mà đem so sánh với Cửu Long Thần Ma?

Đến đây, Độc Cô Thanh Tùng mới nhận thấy vì sao Ma Nương thiết tha với chiếc áo của Đại Mạc Dị Nhân, và lý do nào Ma Nương hết lòng cung kính chàng. Ma Nương tin tưởng chiếc áo kia với bức hoa. đồ sẽ là chìa khoá mở Biệt Cung, hiển nhiên chàng là truyền nhân chánh thức của Lệ Quỷ Thượng Nhân, là giáo chủ Quỷ Phủ rồi, nên bà ta không dám khinh thường.

Chàng không còn nghi ngại Ma Nương có hoài bão đã tâm với chàng nữa nên cho tay vào mình lấy chiếc Y Khâm Huyết Thơ của Đại Mạc Dị Nhân ra, trao cho Ma Nương.

- Ma Nương xem đây!

Ma Nương hết sức trân trọng, hai tay đưa ra đón lấy chiếc áo, như đón một thần vật.

Bà xem tới xem lui một hồi, đột nhiên reo to:

- Công Tử đúng là truyền nhân chánh thức của Lệ Quỷ Thượng Nhân rồi đó! Không còn chối cãi gì nữa!

Bà thốt xong, tâm tư xúc động thế nào mà bỗng nhiên bà oà lên khóc, bà khóc thành tiếng như không biết mình đã già nua rồi, những biểu lộ tâm tình như thế không còn hợp cảnh nữa.

Bà khóc to đến nỗi kinh động cả toà khách điểm lúc đó đang chìm trong giấc say nồng. Những khách trọ vô cùng kinh ngạc, họ tự hỏi có việc gì xảy ra, họ nhón nháo lên.

Độc Cô Thanh Tùng bực quá, chàng quát khê:

- Ma Nương, đêm hôm khuya khoắc, khóc như thế thì còn ai chịu được với mình?

Ma Nương nghe lời, lau vội ngăn lệ, thốt:

- Công Tử, tôi tìm Lệ Quỷ Thượng Nhân suốt mấy mươi năm qua, tưởng chừng như kiếp này không còn được tin tức gì của Thượng Nhân nữa, và.. bào huynh của tôi thì vĩnh viễn tôi không mong gì gặp lại, thế mà, đêm nay, tôi lại may mắn thấy niềm hy vọng kia có thể thành, dù Ma Nương tôi có chết đi cũng vui mà nhắm mắt về lòng đất vậy.

Thốt xong, bà bước tới một bước, quỳ xuống trước Độc Cô Thanh Tùng, cúi đầu làm lễ ba lượt, bà ta cất tiếng:

- Ba tháng sau, Ma Nương này xin chờ công tử bên suối Phi Long, trên Huỳnh Sơn, hiện tại thì xin bái biệt Quỷ Phủ Biệt Cung truyền nhân Độc Cô Công Tử.

Bà đứng lên, toan vượt qua cửa sổ ra ngoài, bỗng nghe tiếng cười ” cách cách ” vang lên, bà nổi giận, mớ tóc bạc dựng đứng lên, vận dụng kinh lực vào tay phóng một chưởng làm cho tấm vách ngăn đôi nhà vỡ vụn ra từng mảnh.

Lập tức, bà phi thân vọt qua bên kia, gặp hai tên Hắc Y Nhân đang ôm đùn đồng với nhau, chúng còn lộ vẻ sợ hãi ra mặt.

Ma Nương không hỏi han gì cả, cử chưởng tung ra một kinh đạo, ngay thiên linh cái một tên, một tiếng ” bốp ” vang dội, tên Hắc Y Nhân đó không kịp rú, đầu lâu tan vỡ, óc bắn tung toé.

Ma Nương sắp sửa tung tiếp một chưởng kết liễu luôn tên thứ hai, song vừa lúc đó Độc Cô Thanh Tùng đã sang đến nơi vội ngăn lại:

- Ma Nương hãy thông thả.. Chàng khê đưa tay ra, một đạo chỉ phong lướt nhẹ tới, điểm vào huyệt của tên Hắc Y Nhân, chàng nghe tiếng động bên ngoài, day đầu lại thấy chủ nhân khách sạn cùng hai tên công sai đang từ xa chạy đến.

Độc Cô Thanh Tùng hoang mang lo ngại, vội gọi Ma Nương:

- Chạy đi, ba tháng sau tôi sẽ y lời đến chỗ hẹn, khách điểm này kể từ giờ phút này tôi cũng không còn lưu lại được nữa, vậy mình chia tay nhau tại đây thôi. Ma Nương vì tôi, chuyển một lời vãn an công chúa nhé.

Ma Nương cười lên ghê rợn, cái ghê rợn đó dĩ nhiên là đối với bọn Hắc Y Nhân chứ không phải đối với Độc Cô Thanh Tùng. Bà thốt:

- Công Tử bảo trọng!

Chiếc áo màu tía vừa phát khê, thân hình Ma Nương đã thành cái bóng sẫm vút qua cửa sổ, mất dạng.

Độc Cô Thanh Tùng chẳng chậm trễ, gom góp mấy món cần dùng của chàng, xong bế xốc tên Hắc Y Nhân, phóng mình qua cửa sổ, nhảy vọt lên mái nhà, chuyển nhanh trên nóc phố, rời khỏi thành Tiên Cư.

Chạy đi một lúc, chàng đến một cụm rừng, dừng chân lại, đặt tên Hắc Y Nhân xuống điểm huyết cho hắn tỉnh lại, đoạn cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Người biết ta là ai không?

Hắc Y Nhân kinh sợ đáp:

- Liệt Mã Cuồng Sanh!

Độc Cô Thanh Tùng ” hừ ” lạnh:

- Đã biết Liệt Mã Cuồng Sanh, sao còn dám theo dò hành tung?

Tên đó run sợ:

- Đàn chủ ra lệnh, không theo thì chỉ có về châu diêm chúa.

Tuy hắn tỏ vẻ sợ sệt ra mặt, song hắn có chủ trương rồi, ngay từ lúc hắn tỉnh lại.

Hắn vừa đáp lời Độc Cô Thanh Tùng, vừa cho tay vào mình mò mò.

Độc Cô Thanh Tùng cười thâm:

” À, tên này cũng to gan đấy chứ! Trước mặt ta mà hắn dám dở trò quỷ, không sợ chết! Để xem hắn sẽ làm sao. ” Chàng nhìn kỹ, thấy nơi ngực của hắn nhích nhích, cộm cộm vật gì như một con gà, thoát đầu chàng không để ý đến, giờ thì thấy rõ lộ lộ.

Chàng hỏi:

- Gặp ta, đêm nay ngươi muốn gì?

Tên Hắc Y Nhân không đáp, đột nhiên hắn rút tay ra, phóng nhanh lên không trung một vật gì xam xám, xong hắn cao giọng, thốt:

- Liệt Mã Cuồng Sanh, ngươi muốn hành động ta cách nào tùy ngươi, đừng hỏi vô ích!

Trông thấy hắn thả nhanh một con bồ câu xám, chàng không còn chần chừ, vội nhún chân nhảy vút theo, bắt kịp con chim, chàng từ từ đáp xuống đất, sôi giận quát:

- Ta không thể nào tha cho ngươi được!

Một ngón tay đưa ra, một đạo chỉ phong lao vút tới, tên Hắc Y Nhân rú lên, vầng trán của hắn bị chỉ phong xuyên thủng, máu vọt ra, tuôn ướt mặt.

Hắn chết liền.

Chàng nhìn xác chết, nghĩ:

” Bọn bang đồ Huyết Ma Bang, tên nào cũng thế, dù biết phải chết đến nơi cũng không hề nao núng, vẫn thi hành nhiệm vụ vẹn toàn. Tại sao chúng lại hy sinh một cách cuồng tín đến như thế chứ? Không lẽ chúng trung thành đến nỗi tên nào cũng có thể chết thay cho bang chủ? Thật đáng sợ cho lối dùng người tinh quái của Huyết Ma Bang. ” Chàng nhìn con chim trong tay, bỗng một ý niệm phát sanh, thâm tính:

” Nếu mình giả ra tên này, đột nhập vào nội địa của Cửu Long Thần Ma, trong một lúc bất ngờ, chúng không thể nào truy ra là ai. ” Chàng khoái trá với ý niệm đó, chàng rít lên:

- Cửu Long Thần Ma! Từ nay Bàn Long Bảo của ngươi sẽ không còn an ninh nữa vậy!

Ha ha! Ha ha!

Độc Cô Thanh Tùng cởi bỏ bộ y phục đen của tên bang đồ, mặc vào cho mình, sửa lại cách vấn tóc cho giống y như đầu hăn, xong, lấy mảnh giấy nhỏ, dùng một cọng cây nhúng vào máu tươi của hăn, viết mấy giòng chữ:

”Báo cáo cùng Đàn chủ, vào giờ Ngọ ngày mai, Liệt Mã Cuồng Sanh sẽ đến Cửu Long Đàn”.

Vấn mảnh giấy quanh một chân con bồ câu xám, cột giây chắc chắn, chàng buông con chim cho nó bay bổng lên không, nhìn theo bóng con chim mất hút phương trời cao, chàng điểm một nụ cười tự thốt:

- Ngày mai thì người sẽ gặp nhiều sự lạ!

Người đây, có thể chàng ám chỉ vào mình, mà cũng có thể chàng ám chỉ vào Cửu Long Thần Ma, một chương trình hoạt động được phát hoa. với những tiết mục đại cương, còn lại thì tùy theo diễn biến của sự việc và biến chuyển bất ngờ mà định cơ hành sự.

Triển khai thuật khinh công, Độc Cô Thanh Tùng hướng về Đại Bàn Sơn tiến tới.

Đến đầu canh tư, chàng đã lọt vào khu ảnh hưởng của Đại Bàn Sơn.

Một vùng rộng lớn bao la, núi đồi trùng trùng điệp điệp, còn biết Bàn Long Bảo dựng ở phương nào.

Chàng vận dụng nhãn lực, đưa ánh mắt nhìn quanh bốn phía, nhận định sơn hình địa thế, thấy xa xa một ngọn cổ thụ cao ngất mây xanh, trơ trọi một mình, không nhập vào rừng cây nào cả.

Cổ thụ độc lập giữa núi non, rừng rậm như một tướng lãnh giữa ba quân uy nghi, đạo mạo, nói lên một ý chí kiêu hùng bất khuất, cao ngạo hiên ngang.

Độc Cô Thanh Tùng ví mình như cây đó, nó độc lập giữa Đại Bàn Sơn cũng như chàng đơn thân độc lực giữa Đại Bàn Sơn, nó hiên ngang trong bão núi mưa rừng, như chàng thử thách với mọi hiểm nguy nơi Bàn Long Bảo.

Chàng đến gốc cây đó, ngồi xuống mắt dưỡng thần, định chờ đến sáng ngày, tìm xem căn cứ Cửu Long Đàn nằm về hướng nào.

Chỉ trong thoáng mắt, tâm tư chàng bình lặng, trí định thần, thanh khí tịnh, thính giác và nhãn quang minh mẫn như thường.

Đột nhiên, chàng nghe có tiếng chân người từ xa đi đến, càng phút càng rõ hơn, lớn hơn.

Rồi chàng nghe có tiếng thì thầm nói chuyện.

Một giọng già nua vang lên:

- Lão đệ! Ba đêm nay, chúng mình đã tìm kiếm khắp vùng Đại Bàn Sơn mà không thấy một cọng Dạ Minh Thảo. Lão đệ nghĩ sao, tại đây chắc gì có loại cỏ ấy không?

Một giọng nói khác, cao vang hơn, hùng tráng hơn, đáp lại:

- Phong huynh làm gì nóng nảy thế! Phải kiên nhẫn chứ! Thế nào Huyết Bút Tú Tài này cũng trả lại cho Phong huynh một Hàn Ba Kiếm Khách đầy đủ phong độ của ngày xưa mà!

Yên chí đi!

Người đó cười mấy tiếng, để chấm câu mà cũng để gieo niềm tin mạnh cho đối tượng.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình kinh ngạc. Chàng nghĩ:

”Vị nào đó tự xưng là Huyết Bút Tú Tài, có phải là Huyết Bút, một trong số lục kỳ của võ lâm chăng? Ông cứ nói đến Hàn Ba Kiếm Khách, mà Hàn Ba Kiếm Khách lại là bào đệ của cha mình, thúc thúc của mình, thế là nghĩa lý gì? Cả hai vị này là chi của Hàn Ba Kiếm Khách?” Trong ít lâu sau này, Độc Cô Thanh Tùng thường nghe nhiều nhân vật cho rằng Liệt Mã Cuồng Sanh là Hàn Ba Kiếm Khách, chàng không biết thế nào là sự thật mà tin với không tin, trước đó Liệt Mã Cuồng Sanh không hề nói gì về việc này cho chàng rõ.

Nếu sự kiện đó đúng sự thật thì Hàn Ba Kiếm Khách do Huyết Bút Tú Tài vừa đề cập đến, chắc chắn là Liệt Mã Cuồng Sanh rồi. Và nếu thế thì Liệt Mã Cuồng Sanh hiện nằm trong sự săn sóc của hai vị này.

Độc Cô Thanh Tùng còn muốn nghe họ nói gì thêm, chàng sợ họ phát giác ra sự có mặt của mình, nên phi thân vút lên tàn cây, thu hình chờ.

Giọng người già nua tiếp nối, sau một tiếng thở dài:

- Khuru lão đệ! Từ lúc gặp đại biến năm xưa, tôi tâm trí không còn linh cảm nữa.

Những gì của thuở ấy tôi đều quên hết, chỉ còn mối hận với Cửu Long Thần Ma thì tôi luôn luôn ghi nhớ mãi mãi bên lòng. Cũng vì mối hận đó mà tôi đã làm cho Tử Kỳ buồn lòng, có thể bảo là trọn kiếp này, tôi không còn mặt mũi nào nhìn Tử Kỳ được nữa.

Người đó dừng một chút rồi tiếp:

- Hiện tại, võ công của Tử Kỳ bị phế huỷ hoàn toàn, điều đó làm cho tôi thêm đau đớn, cộng với cái tủi thẹn năm xưa.. Lão đệ bảo tôi không nóng nảy lo âu cho hắn sao được?

Huyết Bút Tú Tài đáp:

- Phong huynh! Chúng ta còn trở lại quá khứ làm gì? Vào trường hợp của lão huynh ngày ấy, dù cho ai đi nữa cũng phải hành động như lão huynh, tức là báo thù cho mình, thì Cửu Long Lão Ma phải nhận chịu cái việc xảy ra, hiển nhiên là phải như vậy!

Tú Tài im lặng một giây rồi tiếp:

- Huống chi, lão huynh lại không hiểu được mối tình giữa Tử Kỳ và Kim Huỳnh là con gái của Lão Ma Kim Hải thì lỗi có phải là do lão huynh đâu?

- Khuru lão đệ, ngu huynh thú thật rằng lúc đó ngu huynh cũng nghe mang máng Tử Kỳ và Kim Huỳnh yêu nhau, nhưng không tin lắm.

- A! Nếu vậy thì lão huynh đáng trách lắm! Thảo nào mà Tử Kỳ chẳng che mặt dấu tên, cải xưng là Liệt Mã Cuồng Sanh, không muốn cho đời còn biết là có Hàn Ba Kiếm Khách nữa!

- Đấy, Khuru lão đệ xem, ngu huynh không khổ làm sao được!

Độc Cô Thanh Tùng rung người lên. Thật ra, chàng không thể thấu đáo cốt truyện của họ vừa nói với nhau, nhưng chàng linh cảm tất cả những sự kiện vừa được nghe có liên quan mật thiết đến chàng. Ít ra chàng cũng được hiểu rằng Liệt Mã Cuồng Sanh là thúc thúc của chàng, có cái tên là Độc Cô Tử Kỳ, tước hiệu là Hàn Ba Kiếm Khách.

Còn người mà Huyết Bút Tú Tài xưng hô là Phong huynh, người ấy là ai? Phong huynh, là Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, thân phụ của chàng chăng?

Tim chàng rộn đập lên, chàng không ngờ lại gặp phụ thân một cách đột ngột như thế này. Chàng bùi ngùi, xúc cảm quá, tự nhiên lệ trào mi mắt.

Nhưng có nên ra mặt nhận liền chăng? Chàng khó nghĩ vô cùng. Có chứng minh gì cho phép chàng nhận thân phụ đâu?

Vừa lúc đó, hai người sắp sửa đi qua dưới tàn cây cổ thụ.

Chàng nhìn xuống, bất giác lửa giận bùng lên. Hai người nào phải Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài? Họ là hai tên bang đồ già nua của Huyết Ma Bang.

Chàng toan tụt xuống hạ sát chúng, nhưng kịp nhớ lại mình cũng là một bang đồ qua bộ y phục màu đen. Mình có hoài bão dò xét Bàn Long Bảo, nếu để lộ hành tung thì mưu định bất thành, vì vậy chàng bắt động.

Huyết Bút Tú Tài ngẩng mặt nhìn lên nền trời, thốt:

- Phong huynh, gần đến canh năm rồi, mình về thôi. Trời sáng bất tiện lắm.

Người kia đáp:

- Hừ! Khuru lão đệ! Biết ngày mai mình tìm được Dạ Minh Thảo không? Giờ thì đành tay không trở lại rồi!
Cả hai vượt qua tàn cây, rẽ vào một con đường ruột dê, đi tuốt.

Độc Cô Thanh Tùng nghĩ:

” Mình đang tìm đường, mà hai tên này dĩ nhiên là trở vào Bảo, vậy mình nên theo chúng. ” Đợi cả hai đi độ mười trượng, Độc Cô Thanh Tùng tụt xuống cội cây, len lén theo sau.

Quanh co theo con đường ruột dê ngoằn ngoèo, đi mãi một lúc, đến một sơn cốc hẹp.

Nơi đó, cỏ cao đến gối, chừng như vắng dấu chân người, nên vẻ hoang lương thấy rõ. Chàng cho là một Tử Cốc, chàng nghỉ ngơi, không lẽ Bàn Long Bảo được kiến trúc tại đây?

Tuy vậy, thấy hai tên bang đồ chui vào đó, chàng chui mình theo. Đi tận đến đầu kia là cùng đường. Hai tên bang đồ vạch đám dây leo chằng chịt, phứt chốc mất dạng.

Độc Cô Thanh Tùng vội nhảy mấy phát đến nơi. Chàng biết rõ, nơi đó hẳn có hang ngách hay cơ quan bí mật nào đưa vào Bàn Long Bảo.

Chàng làm y như chúng, vạch dây leo chen vào. Thì ra bên trong là một con đường khác ăn thông đến một thạch động, chàng lần theo con đường đó, dài độ bốn, năm mươi trượng. Chàng đã đến cửa động.

Cũng như đầu kia, ở đây vẫn có một bức màn dây leo che dấu. Hai tên trước đã chen vào giữa thạch động rồi.

Độc Cô Thanh Tùng ghé mắt nhìn vào trong, thấy nhà ngang dãy dọc, nhưng xếp theo hình rồng quấn khúc.

Hai tên trước đã vào sâu độ năm mươi trượng xa.

Đột nhiên, một cuộc đối thoại từ bên trong động vọng đến:

- Đêm hôm khuya khoắc, hai người từ đâu đến, và đến đây có việc gì?
- Bọn tôi là ngục tốt tại Thổ Lao, vì căn bệnh của lão già ấy đó mà, càng ngày càng trầm trọng, bọn tôi phải bẩm báo lên Tổng Quản mới được.
- A! Các người muốn nói đến Liệt Mã Cuồng Sanh phải không?
- Chứ còn ai nữa! Bọn tôi ngại rằng lão ấy không còn sống được bao lâu nữa đấy.

Cuộc đối thoại chấm dứt ở chỗ đó.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay bên trong tuy không thấy có bóng dáng lính canh, song hai tên bang đồ đi trước đã bị phát giác và cật vấn.

Hai tên trước qua lọt vọng canh rồi, đến lượt Độc Cô Thanh Tùng.

Lắng nghe cuộc đàm thoại của chúng, Độc Cô Thanh Tùng tin chắc đại thúc hiện bị giam giữ tại đây, chàng cảm thương cho đại thúc chịu khổ cực tại Thổ Lao qua bao nhiêu ngày rồi, nhưng chàng lại thích thú ở chỗ tình cờ mà được biết nơi giam cầm đại thúc. Như vậy, vào Bàn Long Bảo rồi, chàng không phải phí thêm thời gian dò hỏi, chàng chỉ cần tìm xem Thổ Lao nằm về phía nào thôi.

Chàng mạnh dạn bước tới.

Từ trong chỗ đen tối, có tiếng quát hỏi khê vọng ra:

- Đứng lại!

Độc Cô Thanh Tùng không quay đầu lại, ung dung thốt:

- Tổng Quản sai đến Thổ Lao có việc cần gấp.
- Có phải về việc lão Liệt Mã Cuồng Sanh không?

Độc Cô Thanh Tùng lên giọng kể cả, chứng tỏ mình là người thân cận của Tổng Quân, uy hách hơn bọn lính canh.

- Đừng nhiều chuyện, Tổng Quân hay được mà chết cả lũ đấy.

Độc Cô Thanh Tùng đi tới, độ năm trượng, quanh qua một toà kiến trúc bằng đá, nhô bóng đen sì, chàng tưởng rằng tên trực đêm canh phòng tại đây tất ở trong ngôi nhà đá đó, nhưng chàng lưu ý nhìn không thấy ai cả. Trái lại, hai tên bang đồ đi trước thì vòng qua phía tả, nơi có dãy nhà khác cũng bằng đá.

Độc Cô Thanh Tùng theo sát, giữ khoảng cách vừa tầm mắt cho không mất hút.

Gian nhà thứ chín của dãy đó, có tiếng kêu ken két, rồi cánh cửa mở ra hai tên bang đồ chui vào, tiếng kêu ken két lại vang lên, cánh cửa đóng lại liền.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức mừng rỡ, chàng nghĩ:

” À! Thì ra Thổ Lao là chỗ này. Nơi giam cầm đại thúc. Mình sẽ liệu cách cứu thoát đại thúc mới được. ”
Thực ra, Độc Cô Thanh Tùng có chỗ nghi hoặc lớn về hai tên bang đồ giả nua mà chàng gặp nơi ven rừng. Chàng nhận thấy cả hai đối với tên trực đêm nơi cửa động, không phải là kẻ xa lạ, cuộc đối thoại vừa rồi chứng tỏ họ là những người rất quen thuộc nơi đây, họ là những bang đồ thực sự.

Như vậy, có thể tin lời kháo chuyện của họ nơi ven rừng không? Có thể tin rằng đó là Huyết Bút Tú Tài và Thánh Kiếm Vũ Sĩ không?

Chàng suy nghĩ rất nhiều về nghi vấn đó.

Rồi chàng lại ngờ rất có thể cả hai đúng là Huyết Bút Tú Tài và Thánh Kiếm Vũ Sĩ, cả hai giả dạng bang đồ, đột nhập vào Bàn Long Bảo, tìm cách bảo hộ Liệt Mã Cuồng Sanh, cả hai cũng như chàng, đều là những phần tử đối lập của Huyết Ma Bang, như vậy cuộc gặp gỡ đêm nay quả thật là một tấu xảo ly kỳ.

Chàng đứng sững lại trước cửa gian nhà thứ chín của dãy đó, tự thốt:

- Đại thúc! Đại thúc! Tiểu điệt đến tìm đại thúc đây!

Chàng đưa nhãn quang đảo quanh một vòng dãy thạch thất này của Bàn Long Bảo, nhận định phương hướng, lắng nghe động tĩnh, sắc diện chàng lúc đó ngưng trọng lạ thường.

Chàng đưa mắt nhìn lên nền trời, rồi nhìn ra xa xa, Đại Bàn Sơn đã lồ lộ phủ hình trong ánh dương quang, sắp sửa thu dọn màn đêm, trả lại cái sanh hoạt hằng ngày cho vạn vật.

10. Thổ Lao Kỳ Nhân

Một con bồ câu xám vỗ cánh trên Bàn Long Bảo, vùn vùn bay lượn mấy vòng, rồi đáp xuống toà thạch thất còn phô bóng đen sì trong màn đêm mỏng.

Bàn Long Bảo có chín vòng nhà với tám mươi một nóc tất cả, mỗi vòng là chín nóc, từ ngoài đi vào như chín vòng tròn bao bọc một trung tâm điểm. Cơ sở tựa vào vách núi, địa thế phía sau là núi, phía trước là rừng.

Độc Cô Thanh Tùng nhận ra con bồ câu xám đáp xuống vòng nhà thứ năm, ngôi nhà thứ ba.

Nơi đó, có một lão già tóc bạc, mắt to như chực lòi ra, tia sáng rực, vẫy vẫy tay, bồ câu xám vỗ cánh bay xuống đậu trên bàn tay của lão đang mở rộng, đợi chờ.

Lão già lẩm nhẩm:

- Lại có tin của người anh em nào đây?

Lão mở đường dây cột quanh chân chim, lấy mảnh giấy nhỏ, mở ra đọc. Mặt lão thoảng biến sắc, rồi lão cau mày, sau cùng thì lão bật cười lạnh, lão thốt thành tiếng, tuy lúc đó không có người đối thoại:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Người to gan đến thế à? Người toan đột nhập Bàn Long Bảo? Hừ! Tổng Quản này là nhân vật thế nào chứ mà để cho người tung hoành ngang dọc tại đây! Ha ha! Người tạo dịp cho ta lập công to với Huyết Ma Bang đấy!

Tốt lắm! Tốt lắm! Rồi ta xem người thành công hay ta đắc chí!

Vừa lúc đó bên ngoài cửa có một tên bang đồ đang đứng chờ lệnh.

Tên bang đồ đó nghe lên câu nói đầy tự kiêu của Hà Tổng Quản, hần mím cười.

Hà Tổng Quản xếp mảnh giấy lại, cất vào áo trong, đoạn bước ra ngoài.

Lão vẩy tay một phát, ba mũi tên từ tay lão vút đi, xé gió vù vù.

Lập tức, toà thạch thất to lớn đó bỗng trở nên nghiêm trang với ba lá hồng kỳ vừa được giương lên trên nóc, theo liền ba mũi tên hiệu.

Ba lá hồng kỳ tượng trưng một nghiêm lệnh báo hiệu tình hình khẩn trương tại Bàn Long Bảo, cảnh cáo các đạo tuần tra để phòng biến cố bất ngờ.

Cùng lúc đó, sáu tên hắc y lão nhân từ xa chạy đến như bay.

Sáu hắc y lão nhân, qua thân pháp nhanh chóng nhẹ nhàng, đứng là những danh thủ tuyệt đỉnh vũ lâm, đến trước mặt Hà Tổng Quản rồi tất cả đều dừng lại, trong dáng dấp cung cung kính kính.

Thần thái Hà Tổng Quản lúc đó hết sức uy nghiêm, nhìn sáu lão già hắc y một loạt, đồng dục thốt:

- Bỏ câu xám vừa mang tin về, theo tin đó thì Liệt Mã Cuồng Sanh nội nhật hôm nay sẽ đến Bàn Long Bảo, nên bản đàn yêu cầu các vị Đường chủ gia tâm phòng bị cẩn mật. Đường chủ vắng mặt, chúng ta phải nỗ lực hơn, cho khỏi phụ lòng Đàn Chủ tín nhiệm chúng ta, uỷ thác trọng vụ.

Sáu Hắc Y Lão nhân cúi đầu lãnh lệnh.

Đến đây, Hà Tổng Quản mới để ý đến tên bang đồ đứng chực chờ nơi cửa từ lâu lắm. Nhìn hần, lão ngờ ngợ như gặp gỡ ở đâu đây, mặc dầu lão là Tổng Quản, lão cũng không thể biết rõ những tên bang đồ hạ cấp từ các phân đàn trên toàn lãnh vực quản hạt.

Tổng Quản thét hỏi:

- Hồng Kỳ đã trương lên, tình hình nghiêm trọng, ai đã vào việc này. Còn người, người thuộc đường nào, không phận sự gì sao, lại còn đứng đây?

Tên bang đồ lui lại một bước, giữ khoảng cách, lễ độ nghiêng mình đáp:

- Bẩm Hà Tổng Quản, Tổng đường Đường chủ Giang Nam đặc phái đệ tử báii kiến đàn chủ, trình việc cơ mật.

Hà Tổng Quản ngạc nhiên:

- Bổng Đàn Chủ cùng chín đệ tử Cửu Long Đàn đang lúc bế quan luyện công, mọi việc nơi đàn đều do ta quán xuyến, người có sự tình cơ mật, cứ báo cáo cho ta nghe. Nói mau đi!

Tên bang đồ cao giọng trình:

- Đêm nay, tại Giang Nam, Liệt Mã Cuồng Sanh sắp đại náo tổng đường. Cửu Đường chủ cảm thấy mình bất lực, không đương cự nổi địch nên cấp tốc phái đệ tử đến đây, yêu cầu Tổng Quản cử người tiếp viện. Sự việc khẩn cấp lắm!

Hà Tổng Quản biến sắc, giận dữ:

- Vừa rồi ta tiếp được tin do bỏ câu mang đến, cho hay Liệt Mã Cuồng Sanh sẽ đại náo Bàn Long Bảo hôm nay. Giờ người lại nói rằng Liệt Mã Cuồng Sanh sẽ tàn huỷ tổng đường Giang Nam đêm nay, thế là nghĩa lý gì? Chẳng lẽ lại có hai Liệt Mã Cuồng Sanh cùng hành động hai nơi đồng thời gian? Thế phải tính làm sao? Mà người nghe đâu báo trình như thế?

Tên bang đồ bình tĩnh đáp:

- Toàn bộ dân chúng Hàng Thành không ai là không biết tin đó.

Hà Tổng Quản suy nghĩ một chút, bình lặng trở lại. Lâu lắm lão chưa tỏ ý kiến gì.

Cơn khích động vừa lắng dịu được một lúc, bỗng Hà Tổng Quản lại sôi sục lên, y nắm tay tên bang đồ lôi vào trong, vừa đi vừa quay đầu lại thốt với cái vị Đường chủ:

- Các vị chờ tôi một tí nhé!

Y với tay cài then cửa, đoạn hỏi tên bang đồ:

- Lúc người rời tổng đường, người có biết là mấy rương báu vật đã được di chuyển vào đây chưa? Nếu Cửu Đường chủ vì sự hăm dọa của Liệt Mã Cuồng Sanh mà không dám vận chuyển kịp thời thì mọi việc đều kể như hỏng hết!

Tên bang đồ nghe hỏi, giật mình kinh hãi. Nhìn vào sắc diện của Hà Tổng Quản, hẳn dường như đoán được một sự nghi ngờ gì nơi người đại diện của Cửu Long Thần Ma, nếu hẳn không đáp cũng không được, buột lòng hẳn thốt:

- Tổng đường vận chuyển vật báu, là việc hệ trọng vô cùng, đâu phải mỗi người vào trong đường đều có thể hiểu được việc cơ mật, cho nên đệ tử không biết thế nào mà đáp với Tổng Quản.

Hà Tổng Quản thấy hẳn đáp có lý, gật gật đầu. Lão suy nghĩ một giây, rồi mở cửa đi ra, truyền lệnh cho các Đường chủ:

- Sự tình khẩn cấp lắm, trong sáu vị nên phân ra ba vị, xuất lĩnh bang đồ thủ giữ mấy nơi yếu địa quanh Tổng Đàn. Từ Bàn Long Bảo đến Đại Bàn Sơn phải đặt tai mắt khắp cùng. Nếu thấy tung tích tên cuồng đồ thì lập tức phi báo ngay về bốn đàn, còn ba vị khác thì xuất lĩnh đệ tử tùy thuộc, đến Hàng Thành tiếp trợ Giang Nam tổng đường hộ tổng đoàn vận tải về đây. Nếu đi dọc đường gặp một đoàn xe che vải vàng thì không cần phải đến Tổng đàn nữa, cứ theo đoàn xe đó trở về. Các vị nhớ lời tôi dặn dò chứ? Phải hết sức cẩn thận đấy!

Sáu vị đường chủ lãnh lệnh đi ngay.

Hà Tổng Quản trở lại với tên bang đồ của Giang Nam tổng đường:

- Người đi đường chắc cũng tân khổ lắm. Hãy tìm chỗ nghỉ ngơi đi.

Từ giờ phút đó, Bàn Long Bảo được đặt trong tình trạng khẩn trương, nơi nơi đều có canh phòng cẩn mật.

Tên đệ tử Giang Nam tổng đường lộ vẻ khoan khoái vô cùng, chứng tỏ hẳn rất hài lòng làm tròn một công tác vô cùng quan trọng.

Hắn đi tới đi lui quanh Bàn Long Bảo, chừng như hẳn thuộc đường đi nước bước, hẳn đi mãi không ngừng.

Quanh co đến một dãy nhà, bỗng hẳn nghe tiếng ngựa hí, hẳn giật mình, đôi vai hẳn run run. Hẳn lộ vẻ vui mừng rõ rệt, hẳn đi nhanh về phía tiếng ngựa hí vừa phát xuất.

Nơi đó là vòng nhà thứ tám, gian thứ chín, kiến trúc toàn bằng đá. Trước gian nhà có hai tên bang đồ tay cầm trường thương, đứng dựa cửa canh phòng.

Tên đệ tử Giang Nam tổng đường chính là Độc Cô Thanh Tùng cải trang.

Chàng nhận định chỗ nhốt con ngựa rồi, chàng rẽ sang ngõ khác định tìm đến thổ lao.

Thời gian về đêm, bóng người chập chùng, tuy có ánh trăng nhưng ánh sáng không đủ soi toà Bàn Long Bảo ẩn mình dưới cây cối rậm rạp.

Bàn Long Bảo im lặng vô cùng, tất cả như chìm trong giấc ngủ say sưa, không một bóng người giao động, không một bóng đèn le lói.

Sang canh hai. Nơi vòng nhà thứ nhất đột nhiên có ba bóng đen từ nóc vượt bay lên không, song ba bóng đen đó không phải thi triển khinh công, mà chính là bị người quăng bổng lên không. Ba bóng vừa bay vừa rú thẳm, sau cùng thì rớt xuống, đầu vỡ sọ nát nhừ, óc trắng lòi ra kinh tởm.

Tiếp theo đó là một tràng cười cuồng dại nổi lên. Tràng cười ghê rợn lạnh lùng vang dài trong không gian yên tĩnh.

Đồng lúc đó, một tên bang đồ vận y phục đen trông thấy xác chết của đồng bọn, cấp tốc chạy bay vào trong, vừa la lên:

- Liệt Mã Cuồng Sanh đến rồi! Liệt Mã Cuồng Sanh vừa giết người trong bảo!

Tuy Bàn Long Bảo chìm lặng trong âm u, nhưng không một tên bang đồ, không một thuộc hạ dù ở cấp bậc nào ngủ cả. Tình hình hết sức nghiêm trọng sau lệnh báo động của Hà Tổng Quản. Nên khi tên bang đồ la hoảng lên thì toàn bảo nhón nháo khác thường.

Tất cả đều đầu vào đấy làm nhiệm vụ liền.

Ba mũi tên lệnh được tung lên không trung, trong phút chốc có đến hơn hai mươi tên bang đồ khác cùng chạy đến chỗ vừa xảy ra cái chết của đồng bọn.

Lúc đó, tại thềm nhà của dãy thứ ba, một tên bang đồ đứng nhìn theo bọn hai mươi tên kia chạy đi về hướng vòng nhà thứ nhất. Khi đoàn người chạy qua khỏi rồi, tên bang đồ đó cấp tốc nhanh chân bước tới gian nhà thứ chín, đứng bên ngoài nghe ngóng.

Nơi đó là thổ lao, và tên bang đồ không ai khác hơn là Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng nhớ rõ phương hướng nên nhân lúc nhón nháo trong bảo vội chạy đến đây mong tìm dấu vết đại thúc.

Chàng gõ cửa gian nhà đó, cất tiếng hỏi:

- Có ai, nghe ta hỏi đây!

Chàng tiếp nói:

- Bốn đàn bắn phi tiễn ba mũi truyền lệnh, báo tin Liệt Mã Cuồng Sanh đã vào tận Bàn Long Bảo rồi, Hà Tổng Quản bảo giao Hàn Ba Kiếm Khách cho ta, rồi thổ lao, chuyển giam nơi khác.

Bên trong lao, có tiếng đáp vọng ra, chứ cửa vẫn đóng im thín thít:

- Hàn Ba Kiếm Khách đang lúc bệnh tình trầm trọng, di chuyển thế nào được?

Liệt Mã Cuồng Sanh đã đến đây à? Tên cuồng đồ đó có đến thì mặc hấn, liệu hấn làm gì được mà rối loạn lên như thế chứ? Không đâu, ta không tin hấn đủ sức mang Hàn Ba Kiếm Khách rời khỏi thổ lao, vượt Bàn Long Bảo thoát đi.

Độc Cô Thanh Tùng trong lốt tên bang đồ bật cười cuồng dại:

- Liệt Mã Cuồng Sanh, võ công vô cùng siêu việt đừng khinh thường mà hối tiếc đấy! Người liệu sức mấy mà dám bảo đảm Hàn Ba Kiếm Khách không rơi vào tay Liệt Mã Cuồng Sanh?

Chàng đồng dục quát:

- Đùng cái lệnh Hà Tổng Quản, mở cửa ra mau!

Bên trong vẫn cương quyết không tuân lời:

- Muốn mở cửa cũng phải có lệnh của Tổng Quản đã chứ? Không một ai được phép vào đây nếu không có lệnh của Hà Tổng Quản.

Độc Cô Thanh Tùng quát:

- Thì ta đây là kẻ do Tổng Quản sai đến, còn lệnh gì nữa?

- Người là ai?

- Thiết Bài Lệnh sứ của bốn đường chứ ai?

Bên trong chừng như có ý tin vào lời xưng hô của Độc Cô Thanh Tùng, có tiếng " ạ " lên, kế tiếp là câu nói:

- Hà Tổng Quân muốn gia hại Hàn Ba Kiếm Khách chăng?

Độc Cô Thanh Tùng nổi giận:

- Ai đi cãi lý với người là một tên lao tốt hạ đẳng mà dằng dai hỏi mãi như thế?

Mau mở cửa cho ta đem Hàn Ba Kiếm Khách đi cho sớm!

Bất ngờ, bên trong có giọng nghiêm nghị quát lên, vọng ra ngoài:

- Tiểu tử, ta đã bảo người, không nên bao giờ bén mảng đến Bàn Long Bảo, tại sao người không nghe lời ta? Đại thúc của người ở đây an như bàn thạch, người không phải lo lắng gì cả. Hiện tại Huyết Bút Tú Tài đang tìm cách chữa trị cho đại thúc của người, do đó đại thúc của người chưa đi bây giờ được đâu, người hãy thoát đi cho sớm, đừng quanh quẩn tại Bàn Long Bảo, nguy hiểm lắm đấy. Đi đi!

Độc Cô Thanh Tùng giật mình kinh ngạc vô cùng. Giọng nói đúng là của lão phụ cụt tay mà chàng đã gặp tại quán ăn nơi Đồng Thành, bà ấy đã nhận ta tiếng nói của chàng, nên buông lời quở trách, đồng thời an ủi chàng về đại thúc.

Chàng nóng nảy quá tự nghĩ:

" Không lẽ hai vị mình gặp đêm qua lại là hai trong sáu vị được giang hồ tặng cho là Vô Lâm Lục Kỳ? Huyết Bút Tú Tài và gia gia chàng, Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong? Nếu thế thì chàng đã bỏ mất một dịp bằng vàng truy nguyên tung tích đáng thân sinh. " Chàng cất tiếng hỏi:

- Không hay biết tiền bối ở bên trong, nếu đã biết thế thì tiểu sanh còn lo gì nữa. Nhưng xin tiền bối cho biết, Huyết Bút Tú Tài có phải là một trong Vô Lâm Lục Kỳ ngày trước không?

Có tiếng đáp:

- Tiểu tử biết khá nhiều chuyện giang hồ đấy! Nếu không phải nhân vật đó thì còn ai vào đây lo cho đại thúc của người? Người phải biết, nội thương mang đến từ mười năm nay rồi.

- Đại thúc của tiểu sanh có khôi phục được võ công không?

- Dĩ nhiên là vậy rồi, ai đối với người làm gì? Chữa trị cho đại thúc người là chữa trị nội thương tai hại đó, chứ bệnh hoạn gì khác mà lo chữa trị? Nhưng hiện tại còn thiếu một dược thảo..

Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến cuộc đối thoại của hai người đêm vừa qua, vội thốt:

- A! Tiểu sanh biết rồi! Phải còn thiếu Dạ Minh Thảo không?

Chàng sợ thì giờ cấp bách không kịp hỏi thêm gì, hấp tấp tiếp lời:

- Còn tiền bối.. có phải là Thánh Kiếm Vũ Sĩ, nhân vật thứ hai trong Vô Lâm Lục Kỳ không?

Độc Cô Thanh Tùng muốn soi thủng cánh cửa thổ lao bằng ánh mắt sôi bỏng của chàng, chàng nóng nảy chờ nghe một câu đáp, nhưng chừng như bên trong người đối thoại có vẻ giận, sắc giọng:

- Tiểu tử! Ai là Thánh Kiếm Vũ Sĩ của người? Thánh Kiếm Vũ Sĩ là cái quái gì!

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ câu đáp lại cộc lốc như thế, chàng cao giọng thốt:

- Vậy tiền bối là ai? Đại danh là chi, có thể cho tiểu sanh biết chứ?

Bên trong đáp vọng ra:

- Tiểu tử đừng hỏi nhiều, hiện tại có việc trọng đại cần người cáng đáng, người nghe đây:

Giang Nam Tổng đường của Huyết Ma Bang sẽ tải một số châu báu trị giá liên thành, hành trình định đêm nay thì đến Bàn Long Bảo, số báu vật đó có liên quan đến sự sống còn của Huyết Ma Bang. Bằng vào số tài vật đó, chúng sẽ bị tiêu diệt hoặc phát triển vô cùng, có thể bảo là sanh mạng của chúng nằm trong báu vật.

Người đoạt hồi Long Mã xong, cấp tốc rời Bàn Long Bảo, tìm chỗ thuận tiện quanh Đại Bàn Sơn, chờ đoàn vận tải đi đến, tìm cách chiếm đoạt. Khi thành công rồi, đem số báu vật đó chôn dấu tại gốc cổ thụ giữa

Đại Bàn Sơn, ta sẽ có chỗ dừng sau. Người hãy ghi nhớ lời ta dặn, đó là một trọng trách mà người đảm nhận trong bước đầu tiên hành hiệp trên giang hồ. Hãy đi đi, đừng chậm trễ!

Độc Cô Thanh Tùng thật ra còn hoài nghi nhiều việc, toan hỏi thêm, song có tiếng quát khê đầy cảm phẫn vọng ra:

- Tiểu tử, người chưa chịu đi còn đợi chừng nào chứ? Đại thúc của người, đã có ta lo liệu cho, người còn sợ việc gì?

Độc Cô Thanh Tùng buông tiếp một câu:

- Tiền bối có thể cho tiểu sanh thấy mặt đại thúc một chút được không?

Người bên trong đáp:

- Hiện tại đại thúc của người đang say giấc ngủ, người thấy mặt phỏng có ích gì? Đừng nóng nảy vô ích, hãy lo cái gì trường cửu là hơn, nếu lục đục mãi với tình cảm nhỏ nhen, ngày sau sẽ hối tiếc lớn lao vậy. Người nhớ ba tháng sau đến Hồng Trạch Hồ, tìm đại thúc người nhé!

Độc Cô Thanh Tùng khi đó mới chịu nghe lời, chàng đáp:

- Như vậy, tiểu sanh xin đi ngay!

Chàng chuyển mình toan đi. Nhưng khi quay người lại, chàng thoáng kinh hãi thấy Hà Tổng Quản xuất lĩnh bốn tên đại hán hắc y, từ xa đi đến.

Hà Tổng Quản tay cầm một chiếc binh khí, trông hình như một chiếc gậy nhưng không phải gậy.

Chàng cấp tốc núp vào bóng tối, định bụng Hà Tổng Quản sẽ đến thổ lao, chàng lo ngại nếu lão phát giác ra được chàng mạo nhận lão để lừa tên lao tốt thì rắc rối lắm. Nhưng, chàng lo ngại cho chàng thì ít, mà lo ngại cho bên trong thì nhiều.

Sau một giây, chàng lấy quyết định ngay. Chàng liền tung mình nhảy vọt xa hơn mười trượng. Bản tâm của chàng làm thế là có ý chuyển hướng Hà Tổng Quản, sợ lão vào lao sẽ hạch hỏi tên lao tốt giả mạo rồi làm hại đại thúc đang cơn bệnh hoạn.

Từ nơi vòng nhà thứ ba, chàng chuyển vào vòng nhà thứ năm, chàng cao giọng gọi:

- Nơi đây có ai phòng ngự không? Mau mau ra mặt cho Hà Tổng Quản dạy việc!

Từ trong bóng tối, có mấy người hiện ra. Độc Cô Thanh Tùng thoáng nhìn qua, chàng thấy độ năm tên bang đồ vận y phục đen, từ bên dưới nhảy vọt lên.

Chàng bật tràng cười to hơn, vận dụng Hàn Man Chỉ ra, cách không điểm tới.

Trong thoáng mắt, hai tên đã trúng Hàn Man Chỉ, ba tên kia toan chạy, nhưng chúng làm sao chạy thoát Độc Cô Thanh Tùng? Chàng cười tiếp với giọng kinh rợn, ba tên bang đồ ngã vật từ nóc nhà rơi xuống đất.

Hạ xong năm tên bang đồ phòng ngự tại chỗ. Độc Cô Thanh Tùng nghĩ:

” Có lẽ Hà Tổng Quản đã nghe tiếng gọi rồi và lão sẽ đến đây. ” Chàng vội núp vào bóng tối chờ.

Quả nhiên Hà Tổng Quản từ vòng nhà thứ ba, chạy đi như bay, về hướng vòng nhà thứ năm.

Đồng lúc đó, từ bên hông nhà, vọt hiện ra năm người nữa trong số năm người, Độc Cô Thanh Tùng nhận ra có một Đường chủ thuộc đàn nội.

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ:

- Bọn các người đến chậm mất rồi!

Chàng rút mình vào sâu trong bóng tối, mặc cho chúng sục sạo tìm kiếm.

Kiểm mãi, không gặp một bóng người, Hà Tổng Quản quát ầm lên như sấm, lão không tiếc lời nguyên rủa.

Lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng đã chuyển sang vòng nhà thứ tám, đến trước gian thứ chín.

Đến nơi, chàng nhận thấy ở đây, cuộc canh phòng có phần nghiêm mật hơn cái nơi khác.

Nơi đây, toàn là cao thủ Cửu Long Đoàn thủ ngự. Cứ mỗi khoảng năm bước, là có một tên.

Độc Cô Thanh Tùng thức ngộ linh cơ, xuất hiện trước chúng, cao giọng thốt:

- Vâng lệnh Tổng Quản, đến bảo trình cùng các vị, hiện Liệt Mã Cuồng Sanh đang tung hoành tại vòng nhà thứ ba. Tổng Quản truyền tất cả các vị túc trực tại vòng nhà thứ tám này phải đích thân đến tăng viện.

Chàng thốt xong, chẳng thấy một ma nào nhích động. Chàng lấy làm lạ, tự nghĩ:

”Chẳng lẽ chúng không nghe ta nói?” Chàng toan lập lại câu mạo truyền, đột nhiên một bóng đen từ xa lao nhanh đến, dừng lại cách ba trượng, buông giọng lạnh lùng:

- Người là ai?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh:

- Thiết Bài lệnh sứ tại bốn đàn.

Người đó bật cười, giọng quái dị vô cùng:

- Thiết Bài lệnh sứ là những vị chuyên sứ luôn luôn ở bên cạnh Đàn chủ, Tổng Quản đâu có quyền sai khiến đến các vị đó? Huống chi chính người cũng không phải là đệ tử do Tổng Đường Giang Nam phái đến, còn mạo nhận Thiết Bài lệnh sứ làm sao được?

Người đó buông xong tiếng chót, hú lên một tiếng, vọng dài trong đêm vắng, tiếng hú loan đi khắp Bàn Long Bảo.

Hú xong người đó quát:

- Người là một tên cuồng đồ đáng khinh bỉ, vô cớ đang đêm gây đại náo tại Bảo, có chết cũng chưa vừa tội.

Người đó nhào mình tới.

Độc Cô Thanh Tùng đã hiểu hành tung bị lộ rồi, không còn che dấu được ai nữa, nên phát một tràng cười cao ngạo, đoạn thốt:

- Huyết Ma Bang các người vọng tưởng làm bá chủ giang hồ, các người tĩa dần Võ Lâm Lục Kỳ, hơn nữa các người đến đâu là cướp bóc đến đấy, gặp ai giết nấy, không cần suy nghĩ đắn đo, thiên hạ đã cùng một ý chí tiêu diệt Huyết Ma Bang, các người còn sống tên nào là thiên hạ chưa được toại nguyện trọn vẹn.

Người đó, một cao thủ trong Cửu Long Đoàn, hiện giữ chức Đường chủ Hình đường, bật cười quái dị, cao ngạo không kém:

- Tiểu tử có khẩu khí khá to đấy, nhưng đừng mong thoát khỏi Bàn Long Bảo.

Y hú tiếp một tiếng dài. Rồi tay y vẩy lên một phát.

Hơn mười bóng đen bay vọt lên nóc nhà cùng một loạt hét to:

- Tiểu tử! Xem mi còn chạy trốn nơi nào!

Độc Cô Thanh Tùng thản nhiên đứng nhìn, chờ cho chúng xuất thủ, xem chúng lợi hại đến đâu.

Tuy nhiên, lòng chàng nóng lên như đốt, hành tung đã bị lộ, toàn bảo được báo động phải theo dõi tên bang đồ giả hiệu của Giang Nam Tổng Đường, từng đợt sóng người ào ào cuốn đến, nghe theo tiếng hú của Hình Đường Đường Chủ bốn phương, tám hướng, như thác lũ như mưa nguồn.

Thời gian cấp bách, chàng không còn chần chờ được nữa, phải đoạt lại con Long Mã thoát đi.

Biết đâu, nếu lưu liên dần dà mãi nơi đây, chàng sẽ bỏ dở công tác chặn đoàn vận tải từ Giang Nam đi đến, hầu phòng tay trên số báu vật quan trọng của Huyết Ma Bang.

Chàng không sợ bọn Bàn Long Bảo, bởi Cửu Long Thần Ma vắng mặt thì còn ai là địch thủ của chàng nữa?

Chàng vận dụng Cửu Âm Huyền Công, chàng phỏng tính khoảng cách chỗ chàng đang đứng đến nơi giam giữ nhốt con Cái Tuyết Hồng Vân.

Trong lúc đó, Hình Đường chủ tiếp tục quát to:

- Tiểu tử! Chưa chịu khoanh tay nạp mình còn chờ chúng ta động thủ hay sao?

Y bước đến ba bước, đẩy ra một chưởng. Nhìn đối phương xuất thủ, Độc Cô Thanh Tùng kinh sợ, thầm nghĩ bọn nội đàn đường chủ quả là những tay tài nghệ tuyệt vời, kinh đạo phát ra có mãnh lực vô tưởng.

Độc Cô Thanh Tùng đảo bộ sang bên, nhượng cho kinh đạo lướt qua. Hình Đường chủ xoay tròn người một vòng, tung tiếp một chưởng thứ hai.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn né tránh.

Liên tiếp, Hình Đường chủ đưa ra ba chiêu, Độc Cô Thanh Tùng đều ba lượt né tránh, chưa phản công lại.

Hình Đường chủ lấy làm lạ, hỏi:

- Tiểu tử! Tại sao ngươi không xuất thủ? Ngươi sợ chăng?

Chiêu thứ tư của Hình Đường chủ vút tới.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn né tránh. Qua bốn lần nhượng địch, chàng đã lùi hơn bốn trượng.

Chàng thấy chỗ chàng đứng chỉ cách gian nhà thứ chín không xa lắm.

Hình Đường chủ tưởng rằng Độc Cô Thanh Tùng còn niên thiếu, công phu hàm dưỡng không được thâm hậu cho lắm, dù có luyện được kỳ công của Đông Hải Kỳ Tẩu cũng không phải là một tay lợi hại như giang hồ đồn đãi. Y nghĩ chàng làm sao sánh được với y, từng luyện tập hơn mười năm dài, từng lăn lóc giang hồ, do đó y lời phần cảnh giác, tỏ rõ kinh ngạc.

Hướng chi lúc đó, từ bốn phía, bọn đệ tử Cửu Long Đàn kéo đến ầm ầm, y phấn khởi, càng phấn khởi, càng dễ sơ xuất.

Y bật tràng cười cuồng ngạo, đoạn cao giọng gọi:

- Tiểu tử không thừa can đảm sao lại còn đột nhập vào đây? Bàn Long Bảo đâu phải là nơi ngươi du ngoạn tùy thích? Tiếp chiêu!

Ba chưởng liên tiếp phát ra, ào ào cuốn đến Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng giở ngay thuật Kinh Điện Phi Hồng, bay vọt lên cao, nhượng luôn ba chưởng của đối phương.

Hình Đường chủ không thấy chàng phản công, sôi giận:

- Tiểu tử! Ta bắt ngươi phải tiếp nhận một chưởng của ta mới được!

Y vọt tới, tay vung ra, chưởng kinh đã phát xuất nhanh theo đó.

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng thốt:

- Ma đầu! Giờ chết đã đến rồi, còn toan hùng hổ với ta sao?

Lần này thì chàng không nhảy tránh nữa, chàng ước độ chưởng kinh của Hình Đường chủ xem đã đến gần chưa, chàng vận dụng Cửu Âm Huyền Công với chín thành lực, sẵn sàng chờ.

Bỗng, chàng vung mạnh tay ra.

Ầm!

Độc Cô Thanh Tùng chấn động toàn thân, chân chập choạng mấy bước. Hình Đường chủ rú lên một tiếng, thân mình bị bắn vọt ngoài trượng xa.

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ghê lạnh, trong khi bang đồ Cửu Long Đàn vây quanh bốn phía hò hét vang lên, tất cả đều ồ ạt khép chặt vòng vây.

Từ xa, đã có tiếng Hà Tổng Quản quát lớn, đầy phần nộ.

Dứt tiếng cười ghê lạnh, Độc Cô Thanh Tùng đã đến trước gian nhà thứ chín.

Bốn tên Hắc Y Nhân xông tới chặn lại.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt hét lên:

- Kẻ nào chặn ta, kẻ đó sẽ chết!

Chàng bay qua đầu chúng, nhưng một tên bang đồ phi thân vọt ngang, Độc Cô Thanh Tùng vút nhanh tay ra một phát tiếp theo đó, một tiếng rú thảm vang lên, tên bang đồ bị tung bay ngoài ba trượng.

Chàng đã đến trước toà nhà thứ chín.

Cửa đóng kín. Cấp bách không thể chần chờ, chàng vận Cửu Âm Huyền Công vào tay, tung mạnh một chưởng. Một tiếng ầm nổi dậy, cánh cửa bật vào trong, chàng nhảy vào, gọi to:

- Tuyết Ca!

- Hí hí! Hí hí!

Long Mã nghe tiếng chàng hí lên mừng rỡ.

Nhưng tiếng hí không được vang lừng như ngày nào, Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, chàng nghĩ ngay đến sự bất tường. Chàng chưa kịp quyết định thế nào thì Hà Tổng Quản đã đến nơi.

Tổng Quản trông thấy chàng, quát lên ầm ỹ:

- Tiểu tử! Thì ra ngươi! Hừ! Đừng hòng thoát khỏi Bàn Long Bảo đê nay! Nếu ta để cho ngươi chạy lọt, quyết không xứng là Tuyết Sơn Phi Long nữa!

Tuyết Sơn Phi Long là một nhân vật danh chấn giang hồ, Độc Cô Thanh Tùng nghe võ lâm nói đến, y là một chỗ thâm giao với Cửu Long Thần Ma, hiện tại y là Tổng Quản Cửu Long Đền, điều đó không lạ lắm.

Độc Cô Thanh Tùng vì Hồng Vân Cái Tuyết mà đến Bàn Long Bảo, đã đến rồi thì lúc ra đi phải có con Long Mã cùng đi, chàng không thể bỏ nó ở lại.

Chàng thoát đi một mình, không phải là việc khó, cái khó là đem theo con Long Mã đang lúc không được sung sức.

Với ý nghĩ đó, chàng bắt cần nguy hiểm, vội nhảy nhanh vào tận bên trong.

Chàng đưa mắt nhìn quanh bốn phía vách, thấy góc nào cũng có bóng người đều trừng mắt nhìn chàng.

Chàng vừa dợm tới một bước, lại thối lui, chừng như ngán bốn bóng người đó.

Dợm tới, tháo lui, như vậy ba bốn lần, chàng do dự.

Bốn bóng người đó, tưởng rằng chàng khiếp sợ, nên lơ đãng việc đề phòng.

Độc Cô Thanh Tùng chỉ chờ lúc đó. Chàng nhảy vọt vào sân, đồng thời phóng ra hai đạo Hàn Man Chỉ.

Một loạt tiếng rú vang lên trong toà thạch thất thứ chín của vòng thứ tám.

Sau đó, toà thạch thất chìm trong im lặng hoàn toàn.

Bên ngoài, Hà Tổng Quản đã xuất lĩnh đệ tử xông đến bao vây khắp bốn phía.

Cửa thạch thất tuy đã mở rộng, song bên trong tối đen, không một ai dám xung phong tiến vào.

Chúng trù trừ, do dự, chính Hà Tổng Quản cũng không dám ngang nhiên xông vào. Lão cũng không thể xua đuổi đệ tử vào trong, bởi làm như vậy có khác nào mượn tay địch giết lẫn mòn đệ tử. Nếu chúng không có cách gì vào liền thì bắt buộc chúng phải giữ vòng vây đến lúc trời sáng rõ.

Chỗ sơ xuất của Hà Tổng Quản cũng như lão có phần nào khinh địch là không hề nhờ đến ánh đèn đuốc, nếu lúc đó có một ánh lửa bên trong thì Độc Cô Thanh Tùng còn ẩn nấp vào đâu được?

Đột nhiên, từ bên trong toà thạch thất, một bóng đen bay vọt ra, bóng đen lao vào bọn đệ tử.

Hà Tổng Quản quát to:

- Chặn tiểu tử lại, đừng cho nó tẩu thoát!

Hà Tổng Quản xuất thủ, ba tên Hắc Y Nhân xuất thủ, cả bốn kinh đạo, lực lượng bất đồng, cùng ào ào đổ đến bóng đen vừa bay ra.

Bịch!

Tiếp theo, một tiếng "hự" khê vang lên, bóng đen đó hứng trọn bốn kinh đạo, bị bắn tung ra xa ngoài sáu trượng, bóng đó chưa rơi xuống đất, thì một bóng thứ hai từ trong toà thạch thất kế tiếp bay ra.

Lần này, bóng thứ hai lại nhắm Hà Tổng Quản lao tới.

Hà Tổng Quản dựng tóc, dừng mảy, vung chưởng tới tấp.

Vì bóng đen thứ hai gần Hà Tổng Quản quá, nên bảo xuất thủ trong một khoảng cách hẹp hòi, kinh đạo trúng đích nhanh, suất soát cùng một loạt cả hai bóng đen trước và sau cùng rơi xuống một lượt.

Cả hai, tuy không vỡ sọ, song máu me vọt ra miệng có vòi, chết liền.

Bọn bang đồ bước đến nhìn xác chết, chúng kêu khổ liên miêng, chúng cảm hờn cùng thốt:

- Lầm rồi! Lầm rồi!

Chúng hướng về Hà Tổng Quản:

- Không phải tiểu tử!

Không đợi bọn bang đồ báo cáo, Hà Tổng Quản đã nhận ra bọn mình đã bị lừa rồi.

Lão đứng lặng người sôi giận. Sau cùng lão quát lên:

- Tiểu tử! Ta phải tiêu diệt ngươi đêm nay mới hả giận của ta.

Lão run run người, chúng tỏ lão xúc động mãnh liệt.

Lão vừa vung chưởng vừa thét:

- Huyết Ma Bang oai chấn vũ trụ, há để cho một tên tiểu tử ngang dọc tung hoành như thế này sao?

Lão cao giọng hơn, như một tướng soái giữa sa trường.

- Anh em đâu vào trong ngay! Vào tất cả! Xem tiểu tử ẩn nấp nơi nào?

Bên trong, một tràng cười ghê rợn vang lên, Độc Cô Thanh Tùng cất tiếng oang oang, thốt:

- Hà Tổng Quản! Đừng bảo bọn vô dụng liều mạng vào đây, chịu chết một cách vô lý. Hãy chuẩn bị đi, ta ra túc khác!

Bên ngoài, bọn bang đồ xôn xao, nhón nháo, kinh hoàng ra mặt. Chúng kháo nhau hết sức đề phòng, tất cả những cặp mắt đều đổ dồn về khung cửa thạch thất.

Một phút trôi qua, rồi hai phút, ba phút. Vẫn im lặng, chưa thấy động tĩnh gì.

Hà Tổng Quản hét to:

- Tiểu tử! Ngươi mong mỗi ta để yên cho ngươi hản! Hừ! Anh em đâu, vào ngay!

Độc Cô Thanh Tùng bật cười to hơn:

- Hà Tổng Quản vội gì như thế chứ? Thông thả rồi tôi cũng phải ra, chả lẽ ở mãi trong này hay sao?

Hà Tổng Quản sôi giận hơn, chả biết làm cách nào tóm ngay chàng cho kỳ được mới hả, Độc Cô Thanh Tùng đã cao giọng tiếp nói:

- Hà Tổng Quản, đón bắt đây!

Một bóng đen từ bên trong vút ra, nhắm đúng Hà Tổng Quản lao tới.

Hà Tổng Quản trầm bộ xuống, hét to:

- Khá đấy!

Hai tay nhanh như chớp, đẩy ra theo chiêu ” Thôi Song Tống Nguyệt ” kinh đạo vút đi như núi đổ, cuốn vào bóng đen bất kên ” bùng ” một tiếng lớn, bóng đen bắn đi ngoài ba trượng, đập vào tường đá, kên tiếp một tiếng ” bốp ”!

Bóng đen biến thành một đồng thịt vụn nhầy nhụa trong vũng máu.

Bên trong tràng cười tiếp nói:

- Ha ha! Tống Quản tàn độc đến thế à?

Biết là mình lầm, Hà Tổng Quản sùi bọt mép, lão không dẫn đo gì nữa, lập tức phi thân vút vào trong toà thạch thất.

Độc Cô Thanh Tùng chỉ chờ có thế, chàng cười lạnh thốt:

- Hà Tổng Quản, ta muốn biết bản lĩnh của kẻ từng giao du mật thiết với Cửu Long Thần Ma, ta muốn thấy võ công của Tuyết Sơn Phi Long! Tống Quản vào đây đúng lúc lắm đó!

Tiếp theo câu nói một bóng đen lao vút ra ngoài, nghịch chiều Hà Tổng Quản.

Lần này thì Tống Quản không hấp tấp như lần trước, đợi cho bóng đen bay tới gần, lão nhận ra bóng đó không phải là Độc Cô Thanh Tùng, mà là Hắc Y Nhân, đôi mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch như xác chết, lão biết ngay đó là một xác chết, lão càng sôi giận, uất người lên, thấy mãi bị Độc Cô Thanh Tùng hý lộng.

Tống Quản nhường cho xác chết bay vút qua, nhưng lão chưa kịp xoay trở gì thì một bang đồ vụt la lên:

- Tống Quản cẩn thận đấy!

Hà Tổng Quản phát câu:

- Người kêu la việc gì thế?

Bang đồ đó tiếp tục hét lên:

- Phía sau lưng đấy! Tiểu tử ở phía sau ...

Chậm mất rồi!

Phải chi Hà Tổng Quản lưu ý ngay khi tên bang đồ la lên lần đầu tiên thì còn kịp.

Xác chết bay qua, đột nhiên quay trở lại, hoành ra phía hậu, cách lão ba thước, đúng lúc lão xoay người lại.

Tống Quản nhẹ phát tay ra, tưởng chỉ đưa phốt một kinh đạo cũng đủ đẩy bất xác chết trở lại, không cần phải dùng nhiều thành lực như vừa rồi, phí sức vô ích.

Lão lầm!

Chẳng những xác chết không bị bắn dội lùi lại mà còn lao vút vào người lão.

Tống Quản hứng trọn cái xác vào mình, nghe nặng như ngàn cân áp lực. Vì bất ngờ, lão mất thăng bằng, chậm chạp lùi lại mấy bước mà chưa giữ tấn vững được, xác chết còn mạnh đà đập tới, làm lão ngã ngồi xuống đất, hai tay chới với thế nào mà xác chết vẫn nằm gọn trong lòng.

Vừa lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng trầm lạnh thốt:

- Tuyết Sơn Phi Long Hà Tổng Quản! Ta nghĩ vì bình nhật ngươi không gây nên tội ác quá đáng, nên không nỡ hạ độc thủ sát hại ngươi. Ta tạm tha mạng sống ngươi đêm nay đây. Thôi, ta đi đây!

Tiếng nói của chàng chừng như phát ra từ xác chết nằm trong lòng Hà Tổng Quản. Tống Quản thức ngộ ngay chàng nương theo xác chết cho lão đừng nghi ngại, nhờ đó, chàng áp đảo lão quá dễ dàng, không phí công lực chút nào.

Đồng thời, một bóng đen từ sau lưng cái xác chết vút bổng lên không, cao hơn tám trượng, bóng đó đảo lộn một vòng, bắn vọt qua đầu bọn bang đồ đứng thành vòng tròn quanh toà thạch thất, bay vọt ra xa.

Bang đồ thét lên:

- Tiểu tử thoát ra đó! Bắt nó! Chận nó!

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn, cười mãi, mặc cho chúng nhón nháo tháo vòng vây đuổi theo.

Hà Tổng Quản bị xác chết đè ngã xuống, nhưng không bị thương tích gì, lão vùng đứng lên, giương mắt nhìn trừng trừng xác chết, lão căm hận, giận cá chém thớt, bởi bình sinh lão mới bị cái nhục này là lần thứ nhất, lão vận kinh lực tung ra một chưởng biến xác chết thànhhắn đồng thịt nhừ.

Lão phi thân vút lên không, thuật khinh công của lão cân xứng với tước hiệu Phi Long, độc đáo khôn tường. Gia dĩ lão hận Độc Cô Thanh Tùng đến sôi máu, lão bay đi vun vút như tên lao khỏi dây cung.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn tiếp tục bật chuối cười dài, chàng giở thuật phi đằng Kinh Điện Phi Hồng chạy quanh Bàn Long Bảo chứ chưa chịu thoát đi.

Phía sau Hà Tổng Quản, theo sát là bọn bang đồ.

Đám đuổi theo như chơi đèn kéo quân, khoảng cách đều đều chạy quanh một lúc, Độc Cô Thanh Tùng chuyển hướng đến bên ngoài Bàn Long Bảo, rồi nhanh như chớp, chàng đảo bộ trở vào trong, lần này thì thuật Kinh Điện Phi Hồng được thi triển đến cùng độ, chàng bỏ rơi Hà Tổng Quản lại sau xa, còn nói gì đến bọn bang đồ đối với chàng là lũ bị thịt?

Chàng chạy bay đến vòng nhà thứ bảy, chàng hú vọng lên một tiếng dài, tiếng hú vút cao đến tận ngàn mây.

Tại vòng nhà thứ tám, đột nhiên một bóng trắng vút từ dưới lên trên, cùng thời gian với tiếng ngựa hí vang rền.

Long Mã đã thoát ra khỏi nhà giam mà bốn tên bang đồ có bốn phận canh giữ đã bị Độc Cô Thanh Tùng vừa rồi dung Hàn Man Chỉ giết chết.

Độc Cô Thanh Tùng bay vút tới, nhảy lên lưng Hồng Vân Cái Tuyết giật cương.

Chàng sai ngựa lao nhanh. Tràng cười còn hướng vọng về Hà Tổng Quản.

Chàng gọi to:

- Hà Tổng Quản cảm phiền cho nhé! Dịp khác, Liệt Mã Cuồng Sanh sẽ trở lại tạ tội.

Tuy vậy, chàng chưa chịu đi ngay, chàng còn rong ngựa chạy quanh hai vòng Bàn Long Bảo.

Đột nhiên lúc đó, hai mũi tên hiệu lệnh bay vọt lên không, tất cả bang đồ Bàn Long Bảo cùng một loạt bỏ Độc Cô Thanh Tùng không đuổi bắt nữa.

Tất cả ồ ạt chạy ra ngoài, Bàn Long Bảo chỉ còn lựa thừa độ mười tên bang đồ chạy cầm chừng theo Độc Cô Thanh Tùng.

Ngần người ấy thì làm gì được chàng?

Độc Cô Thanh Tùng thấy chúng thay đổi chiến lược, nghĩ rằng chắc là Hà Tổng Quản cho chàng chỉ có thể thoát đi do cổng chánh Bàn Long Bảo thôi, nên kéo đệ tử ra bên ngoài chực sẵn.

Chàng nghĩ vậy, nên lấy chủ trương theo ý nghĩ đó. Day lại bọn bang đồ lẻ tẻ, chàng lạnh lùng thốt:

- Các người quyết đuổi theo ta đến cùng phải không? Các người thì làm gì được ta? Muốn hạ sát các người, không gì dễ hơn vậy!

Rồi chàng đưa tay ngang ngực, đẩy nhẹ một chưởng kinh quát:

- Cút!

Hơn mười tên bang đồ cùng một loạt bị đẩy lui lại như một bức tường di động, dồn ngược chúng.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt trông uy nghi như một thiên thần ngồi trên mình ngựa ung dung giục vó đi tới.

Hơn mười tên bang đồ hoảng sợ, cùng thét lên, cùng chạy tán loạn.

Độc Cô Thanh Tùng ung dung trên lưng ngựa, thông thả lần theo các nẻo đường trong bảo, tiến dần ra.

Chàng thầm nghĩ:

” Nếu đêm nay có Cửu Long Thần Ma, thì chưa biết cục diện biến chuyển thế nào? Chắc chắn là mình không thoát đi dễ dàng như vậy được! Và cũng biết đâu mình sẽ không đoạt lại được Hồng Vân Cái Tuyết. ” Chàng nhìn ra ba phía bên ngoài Bàn Long Bảo, nơi bọn bang đồ cùng Hà Tổng Quản đang chờ đón chàng. Ba phía thôi, bởi phía thứ tư là vách núi đứng sừng sững, không thể leo trèo, và nơi đó không cần phải đặt người túc trực.

Chúng có biết đâu, chàng có lối đi bí mật, chàng đã do lối đó vào trong!

Thời khắc lúc đó đã sang canh ba. Chàng đi ngang thỏ lao, dùng chỉ phong cách không gõ vào cửa, đoạn thốt:

- Tiền bối trân trọng! Tiểu sanh đi đây!

Từ trong thỏ lao, lão phụ cụt tay đáp vọng ra:

- Tiểu tử đi đi! Đừng quên số báu vật từ Giang Nam vận tải về đây nhé! Nên nhớ là kiếp vận võ lâm trông vào số báu vật đó! Ta đã dặn dò tiểu tử kỹ lưỡng rồi, thận trọng!

Độc Cô Thanh Tùng ứng thính vâng dạy, đoạn do theo con đường bí mật đi ra.

Ra đến bên ngoài Bàn Long Bảo, chàng giục Long Mã chạy đến một toà núi cao, đứng trên đỉnh nhìn xuống chung quanh.

Chàng vận dụng nhãn quang soi rọi màn đêm, quan sát vùng Đại Bàn Sơn, cố tìm kiếm một đoàn xe ngựa.

Hoang sơn cao vút, bốn phía rừng dày, nhìn tận tầm mắt cũng không thể nào thấy xa được trong màn đêm đen tối.

Nhưng, chàng lắng tai nghe.

Xa xa, nơi góc trời Tây Bắc, chùng chùng như có tiếng kêu ken kết giống tiếng bánh xe nghiền trực trên đường.

Độc Cô Thanh Tùng nhận định phương hướng xong xuôi, chàng cố nhìn xem thấy gì khác lạ không.

Chàng không thấy gì cả, nhưng tiếng ken kết vẫn còn.

Chàng thúc chân vào hông con Long Mã, con thú cất bốn vó bay đi về hướng Tây Bắc.

11. Kim Xoa Giáo Chủ

Trong trong đêm tối, ba cỗ xe phú vĩ vàng chuyển bánh hướng về Đại Bàn Sơn, theo con đường đã gập ghềnh.

Xe đi không mau lắm, phần đường khó vượt, phần chổ nặng.

Theo xe, có độ trên trăm người, tất cả đều chia nhau dàn ra hai bên mỗi cỗ, xe đến đâu người đến đấy, xe không vượt người, người không bỏ xe. Dần dần là Giang Nam Tổng Đường Đường Chủ Cửu Kỳ, cùng vị ngoại dẫn Đường Chủ Cửu Long Đàn là Hồ Đường Chủ. Cả hai có vẻ lo lắng cực độ.

Giang Nam Tổng Đường Đường Chủ Cửu Kỳ tỏ nỗi ưu tư của mình với người bạn đồng hành:

- Hồ huynh! Tôi có kinh cảm công việc không êm thuận như chúng ta dự tính đầu! Đã đến cảnh giới của Cửu Long Đàn, mà sao chẳng thấy có ai nghinh đón đoàn vận tải cả?

Hồ Đường chủ đáp:

- Ba vị Đường Chủ ngoại đàn đều được phải đến Hàng Thành tiếp viện, nhân số tại Cửu Long Đàn do đó bị sút giảm nhiều, hiện tại còn bao nhiêu người đâu mà Tổng Quản sai đi nghinh đón chúng ta?

Cửu Đường Chủ lắc đầu:

- Nếu thế thì còn nói gì? Tôi lo ngại xa hơn nữa chứ! Tên giả mạo là người của Tổng Đường Giang Nam sai phái về Cửu Long Đàn nếu đúng là tên đã đoạt được Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tầu và Đại Mạc Dị Nhân, thì sự tình không diễn tiến đơn giản đâu!

Tôi chỉ lo ngại, Hà Tổng Quản liệu việc hồ đồ, không khéo rồi lại bị hấn lừa vào trong mà hỏng cả đại sự.

Hồ Đường Chủ cười nhẹ, đáp:

- Cửu huynh lo nghĩ tháiii quá, chứ làm gì đến đấy? Với lực lượng của Giang Nam Tổng Đường, hiệp cùng Tam Đường chủ ngoại đàn của Bàn Long Bảo, chả lẽ tiểu tử có thể thủ thắng mà cướp đoạt ba xe báu vật được sao. Tôi, Hồ Lãng này dù bất tài cũng dám bảo đảm hành trình không đến nỗi nào đâu.

Cửu Kỳ trầm giọng thốt:

- Không phải như Hồ huynh tưởng đâu. Mặt tiền có tôi và Hồ huynh, mặt hậu có Dạng huynh và Vương huynh, như rất vững rồi còn muốn gì hơn? Song chỗ lo ngại của tôi là người mình thì đông, khi gặp chuyện là chạy đông không còn một mống, huống chi tiểu tử đó không phải tay vừa? Cho nên chỗ lo ngại nhất của tôi là khu vực Đại Bàn Sơn này, một nơi hiểm yếu hơn hết trên con đường từ Giang Nam về đây, nếu có tai biến thế nào, thì bọn ta sẽ phải vô cùng chật vật.

Hồ Lãng chỉ cười, không đáp.

Vừa lúc đó, từ đội tiền đạo, hai tên áo đen chạy bay trở lại.

Cửu Đường Chủ và Hồ Đường Chủ không hẹn mà đồng phi thân vọt mình tới trước xe hơn mấy trượng chặn đầu.

Cả hai cùng hét lên:

- Ai đó, đứng lại!

Họ nhìn ra, thấy là hai lão già. Họ yên lòng, chỉ sợ trong hai bóng đen đó có Độc Cô Thanh Tùng dưới cái lột Liệt Mã Cuồng Sanh.

Hai lão già dừng chân lại sau tiếng quát của hai Đường Chủ.

Một lão cất tiếng hỏi:

- Đoàn hộ tống có phải do Cửu Đường Chủ từ Giang Nam huy động đến đây chăng?

Cửu Đường Chủ đáp:

- Phải! Nhị vị là ai?

Hai lão già đáp:

- Ạ! Các vị đến đúng lúc quá! Cuồng đồ tiểu tử hiện đang đại náo Bàn Long Bảo, hẳn có thể phóng hỏa tiêu diệt đàn só đấy! Do đó, Hà Tổng Quản sai bọn tôi đón chờ các vị tại đây, để yêu cầu các vị đình xe ngựa và báu vật trên đường, đừng vội vào Bàn Long Bảo. Riêng về các vị đường chủ thì cấp tốc trở về tiếp viện Hà Tổng Quản vây bắt cho được tiểu tử.

Hồ Đường chủ bật cười hắc hắc.

- Ạ! Lại có chuyện như thế nữa sao?

Y đứng cao đôi mày, gọi to Cửu Kỳ :

- Giang Nam Tổng Đường Chủ ! Hồ Lãng này xin đi trước nhé!

Không chờ nghe Cửu Kỳ đáp. Hồ Lãng như mũi tên lao, đã bay vèo về hướng Bàn Long Bảo, y không quên vẫy tay một phát, tiếp theo đó có trên hai mươi bang đồ hộ xa, cùng ào theo y.

Giang Nam Tổng Đường Chủ Cửu Kỳ hấp tấp gọi tiếp:

- Hồ huynh! Hồ huynh ! Đùng nóng! Biết đâu không phải lầm mưu trá của địch!

Xin suy nghĩ lại kỹ đã nào!

Tuy đã đi xa, Hồ Lăng còn nghe vọng đến câu nói của Cửu Kỳ, đáp:

- Dịp duy nhất lập công, còn đợi lúc nào? Có họa chẳng là mình ngu xuẩn mới bỏ qua được !

Trong thoáng mắt, Hồ Lăng cùng mấy mươi tên bang đồ khuất dạng trong màn đêm.

Cửu Đường Chủ dậm chân, cảm hận thốt:

- Lỗ mãng đến thế là cùng.

Đột nhiên, Đường Chủ bước tới hai bước, với tay chụp một trong hai lão già mang tin đến, cao giọng hỏi:

- Ai sai các người đón ta tới đây nói mau!

Hai lão già cùng đáp.

- Tuyết Sơn Phi Long Hà Tổng Quản!

Cửu Đường Chủ chung qui vẫn không hết nghi ngờ, vừa nắm cườm tay một lão già, vừa ngằm vận kinh lực bóp mạnh.

Nhưng, cánh tay của lão già đột nhiên như rung lên, Cửu Đường Chủ cảm thấy chấn động bàn tay. Từ nơi lão già, một kinh đạo dồn xuống cổ tay, cổ tay của lão rung lên, lão không cần rung mạnh, Cửu Đường Chủ đã bị kinh đạo đó đẩy bật ra xa hơn ba thước.

Lão già hắc y tỏ ý không vui, trầm gương mặt, thốt:

- Người của Hà Tổng Quản phải đến, có phải ai cũng muốn xem thường mà được sao. Ta chỉ có phận sự truyền lệnh của Hà Tổng Quản, còn tin hay không là tùy người.

Cửu Đường chủ kinh ngạc trước công lực của lão già, toan hỏi cho biết tên họ, nhưng phía sau có tiếng gió nổi lên, y cấp tốc quay người lại thấy Đặng Đường Chủ và Vương Đường Chủ đã bỏ hậu diện chạy tới.

Vương Đường Chủ hấp tấp hỏi:

- Cửu Huynh, có việc gì xảy ra sao! Còn Hồ huynh tại sao lại dẫn bang đồ đi mất?

Cửu Đường Chủ không biết phải đáp thế nào cho ổn, hai lão già đã lên tiếng.

- Cuồng đồ tiểu tử đang đại náo tại Bàn Long Bảo, đánh chết rất nhiều bang đồ, Tổng Quản truyền lệnh các vị Đường Chủ cấp tốc trở về báo tiếp viện, cố bắt cho được tiểu tử.

Vương Đường Chủ và Đặng Đường Chủ giật mình, chưa kịp biểu lộ thái độ Cửu Đường Chủ vội kêu lên:

- Không! Không thể hoàn toàn tin tưởng như vậy được! Biết đâu sự việc có điều man trá. Vương huynh và Đặng hUynh là người trong bảo, nhị vị có nhận ra hai lão già này chẳng?

Một hắc y nhân trong hai thốt :

- Đệ tử thuộc quyền điều khiển của Hình Đường Chủ, hai vị Đường Chủ Vương và Đặng làm thế nào nhận ra được?

Đặng Đường Chủ nhích động thân mình, toan vọt tới chụp hai lão già áo đen, nhưng cả hai nhanh hơn, lùi lại xa ba bước.

Cả hai cùng cao ngạo thốt:

- Lệnh của Tổng Quản, các người không tuân à? Nếu sự việc của Cửu Long Đàn có sai xuyến thế nào, các người đừng chối là bọn ta không truyền lệnh đấy nhé.

Bọn ta đi đây, về phục lệnh thượng cấp!

Thốt xong, cả hai xoay người, phi thân vút đi.

Ba vị Đường Chủ lấy mắt nhìn nhau, không biết phải ăn nói làm sao với nhau?

Tin? Không tin? Cả hai đành, đành nào cũng quan hệ cả?

Tin thì sợ chết đoàn xe báu vật, không tin chỉ sợ hà Tổng Quản trách cứ nặng nề, biết đâu còn phải chịu cực hình đến mất mạng?

Sau cùng Vương Đường Chủ như trực nhớ ra điều gì, vội thốt :

- Đặng huynh! Tổng Quản là người đa nghi, lượng hẹp, thích người tâm bốc, không dung kẻ bất tuân, nếu quả thật có lệnh truyền nhủ, mà chúng ta không trở về, thì tội vạ án mạng? Tôi nghĩ, mình nên về là hơn.

Rồi, không đợi Đặng Đường Chủ có đồng ý hay không, Vương Đường Chủ vẫy tay gọi bọn bang đồ thuộc hạ, hơn hai mươi tên, hấp tấp kéo đi về Bàn Long Bảo.

Đặng Đường Chủ thấy Vương Đường Chủ đi rồi, y lắc đầu, gọi Cửu Kỳ:

- Ba xe báu vật, là mạng sống của toàn thể Huyết Ma Bang không phải là việc thường. Tôi, Đặng Độ này dù có vi lệnh Hà Tổng Quản cũng cam chịu quyết không bỏ trách vụ bảo hộ xe báu vật. Cửu huynh an tâm đi tôi sẽ ở lại với Cửu huynh nhưng mình đừng rời khỏi nơi đây, đợi Hà Tổng Quản đến nghinh đón.

Giang Nam Tổng đường Đường Chủ Cửu Kỳ vòng tay xa xa Đặng Độ tạ tình:

- Đặng huynh có lòng giúp tôi, tôi vô cùng cảm kính, xin nhận sự biết ơn của tôi!

Nào ngờ, hai hắc y lão nhân đi được một lúc, trở lại, cao giọng gọi:

- Các vị! Không xong rồi! Hình Đường Đường Chủ đã chết, Tổng Quản bị trọng thương!

Thốt xong, cả hai lại chạy đi.

Đặng Đường Chủ nghe tin, xám mặt, mồ hôi rịn thành hạt to trên trán, tâm tư y xáo trộn mạnh.

Giang Nam Tổng đường Đường Chủ Cửu Kỳ trông tình hình, biết là Đặng Độ nửa phần muốn đi, nửa phần muốn ở lại, vội thốt:

- Tình ý của Đặng huynh đốt với tôi, tôi biết rõ lắm rồi! Tôi có lời này trình Đặng huynh! Nếu quả thật tại Bàn Long Bảo có xảy ra đại biến cố, Đặng huynh có thể tùy tiện trở về tiếp viện, phần tôi cố nhiên phải hết sức đề phòng, mong bảo vệ báu vật vẹn toàn.

Y tiếp như để trấn an Đặng Đường Chủ :

- Nếu tiểu tử hiện đang tung hoành tại Bàn Long Bảo, thì tại đây tôi có gì đáng sợ đâu?

Đặng Đường Chủ lắc đầu :

- Tôi đã long trọng hứa với Cửu huynh rồi, tôi không thể nào xóa bỏ lời hứa đó.

Cửu Đường Chủ đáp:

- Sự tình phải tùy theo khinh trọng mà châm chước liệu lượng, Bàn Long Bảo là nơi tổng đàn Cửu Long, căn bảo của Huyết Ma Bang, há phải là chỗ cho tiểu tử muốn ngang dọc thế nào tùy ý sao? Vạn nhất có sơ thất thì thanh danh Cửu Long Đàn còn gì? Ba xe báu vật nếu có bị cướp đi thì mình sẽ còn cách đoạt lại được, chứ Bàn Long Bảo bị thiêu hủy rồi, thì không thể trong một sớm một chiều tái tạo một căn cơ đã dựng lên qua mấy mươi năm.

Đặng Đường Chủ trầm ngâm một chút, rồi thốt:

- Cửu huynh nói thế, tất tôi phải về.

Y chào biệt Cửu Kỳ, đoạn vẫy tay gọi bọn bang đồ tùy thuộc, cùng kéo nhau đi.

Cửu Đường Chủ nhìn theo bóng Đặng Độ khuất dần trong màn đêm, y quay sang bọn bang đồ còn lại thuộc Tổng Đường Giang Nam, đồng dục tuyên bố:

- Biến cố đang xảy ra tại Bàn Long Bảo, chúng ta tạm dừng lại đây chờ tin lành.

Cửu Đường Chủ vừa buông dứt câu nói, từ phía sau một tên đệ tử hấp tấp bước tới. Cửu Đường Chủ trông hẩn nhớ ra mang máng hẩn là một bang đồ của Tam Đường ngoại đàn Cửu Long, vội hỏi:

- Ba Đường Chủ Cửu Long Đàn đã trở về Bàn Long Bảo cả rồi, sao ngươi còn ở đây?

Tên đệ tử đó cười lạnh, bước tới gần hơn, khoảng giữa hẩn và Cửu Đường Chủ chỉ còn ba thước. Hẩn dừng lại, bình tĩnh hỏi:

- Tôi muốn nhờ Cửu Đường Chủ giải thích cho tôi một việc.

Cửu Đường Chủ kinh ngạc cho thái độ ngông cuồng của một tên bang đồ hỏi chuyện cấp chỉ huy trực tiếp, nhưng cũng muốn biết hẩn sẽ hỏi về việc gì, nên Đường Chủ cố dần cơn giận, hỏi lại:

- Việc gì?

Tên đệ tử vẫn nở nụ cười lạnh:

- Đường Chủ còn nhớ tại Bách Trượng Phong, Liệt Mã Cuồng Sanh từng tha mạng sống cho Đường chủ một lần chứ?

Một câu hỏi trên chỗ tưởng tượng của Cửu Đường Chủ, dĩ nhiên là phải làm cho y sững sốt, trong một thoáng, y đã hiểu sắp có việc chẳng lành, y hỏi:

- Ngươi!

Nhưng y chưa tiếp nổi được lời nào, tên đệ tử đã chuyển mình như chớp, sấn đến ba bước. Cửu Đường Chủ hoảng hồn, nhưng không kịp phản ứng kịp, bàn tay của tên đệ tử đã ấn vào tâm mạch trước ngực của y, hẩn bật tiếng cười lạnh lạnh:

- Đường Chủ! Đêm nay Đường Chủ phải nghe ta, nếu không thì chắc chắn sẽ không có lần tha chết thứ hai đó.

Hẩn nhanh như chớp, đảo bộ hoành sang phía sau lưng còn Cửu Đường Chủ, đưa tay tã ấn vào lưng y, rút tay hữu nơi ngực về, thốt:

- Ngươi thử hiểu, nếu ta vận cương khí vào bàn tay, thì lập tức ngũ tạng lục phủ ngươi sẽ rã rời, vậy tùy ngươi muốn phản kháng hay muốn phục tùng ta chờ đây!

Giang Nam Tổng Đường Đường Chủ Cửu Kỳ khổ sở vô cùng, tự biết mình bị kẹt nặng, y hẩn học:

- Tốt lắm! Ta đã lầm mưu ngươi rồi, vậy ngươi là ai, có thể cho ta biết chẳng?

Tên đệ tử cười ha hả, đáp:

- Ta là ai? Ta đã nói rồi, ngươi có nghe chẳng?

Cửu Đường Chủ rít lên:

- Ngươi là người trên Bách Trượng Phong? Ngươi là Liệt Mã Cuồng Sanh? Vậy ra, cuộc đại náo tại Bàn Long Bảo đêm nay là giả tạo?

Liệt Mã Cuồng Sanh mà cũng là Độc Cô Thanh Tùng, trong cái lót của tên bang đồ, đáp:

- Không ! Không giả tạo đâu? Nhưng ta không phải dài dòng giải thích cho ngươi rõ. Hãy truyền lệnh nhanh cho thuộc hạ ngươi triệt hồi các xe báu vật theo con đường cũ trở về đây cho ta.

Cửu Đường Chủ nghiêng rằng:

- Ba xe báu vật, ngươi toan cướp đoạt? Ngươi phải hiểu đó là mạch sống của Huyết Ma Bang. Cửu Kỳ này sớm cũng chết mà muộn cũng chết, ta muốn ngươi ưng theo ta một điều kiện, rồi sau đó ngươi muốn thế nào tùy ngươi.

- Điều kiện ra sao, ngươi thử nói ta nghe!

- Sau khi ba xe báu vật về tay ngươi, ta cùng ngươi quyết một trận tử chiến!

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Cửu Đường Chủ! Ta đã lắng nghe hết câu chuyện giữa ngươi và Đặng Đường Chủ, ngươi đã thể lượng cho người, thì dĩ nhiên ngươi phải tự mình lãnh đủ hậu quả. Hiện tại, ngươi là một con quỷ sắp về âm cảnh, ta nào không thể lượng cho ngươi như ngươi đã thể lượng cho họ Đặng?

Lúc đó hơn bốn mươi tên đệ tử Giang Nam Tổng Đường nghe giọng cười rỗ rảng của Độc Cô Thanh Tùng, biết ngay Đường Chủ của chúng đang bị kèm chế.

Chúng cùng hét lên, cùng một loạt ào tới.

Độc Cô Thanh Tùng ấn mạnh tay hơn, quát:

- Đường Chủ, ra lệnh ngay cho chúng bất động. Nếu không thì Đường Chủ phải chết trước chúng.

Cửu Đường Chủ nhếch nụ cười khổ sở, cao giọng gọi:

- Chư vị huynh đệ! Lập tức trở về nguyên vị, không được vọng động. Mang ba xe châu báu gom lại đây ngay.

Bất đắc dĩ, bọn đệ tử Giang Nam Tổng Đường khuôn mặt rưng rưng vật từ trên xe xuống, gom lại một chỗ bên cạnh Độc Cô Thanh Tùng.

Mỗi xe có ba rương, bằng sắt cộng tất cả là chín rương.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn thoáng qua chín chiếc rương sắt thăm nghĩ:

”Làm sao một ta mà vận chuyển cho hết cùng một lần?” Đang lúc chàng phân vân, đột nhiên từ cảnh tả Đại Bàn Sơn, rào rào bay đến chín bóng vàng, tóc vấn đuôi phụng.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay đó là chín vị Kỳ Chủ Kim Xoa Giáo. Chín người vừ đặt chân xuống đất, không nói không rằng, mỗi người chiếm một chiếc rương, nâng bổng đặt lên vai, nhảy vọt một phát, xa cục trường hơn trượng.

Đệ tử Tổng Đường Giang Nam, cùng một loạt hét lên, toan bao vây. Cửu Đường Chủ phát cười man dại, khoát tay ngăn lại:

- Các huynh đệ! Mặc cho chúng mang đi, chặn lại làm gì? Dù Kim Xoa Giáo có đoạt đi rồi, còn để cho bọn ta thu hồi hơn là báu vật rơi vào tay Liệt Mã Cuồng Sanh, để cho chúng mang đi.

Y gọi Độc Cô Thanh Tùng:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Ngươi đã thất một nước cờ rồi đó. Thạch Sùng chức bất ve, nào hay có chim tước rình phía sau? Trở lời là thế! Nhưng chung qui rồi Huyết Ma Bang cũng sẽ là tên thợ săn phía sau chim tước.

Độc Cô Thanh Tùng đã xoi gợn lúc bọn Huỳnh Y trong Kim Xoa Giáo xuất hiện, chàng càng sôi gợn khi nghe Cửu Đường Chủ móc khéo mấy câu, lập tức điểm vào ba huyệt đạo của y, mồm quát:

- Đêm nay, ta tha mạng ngươi một lần nữa, tuy ta điểm huyệt ngươi rồi, song chỉ vòng ngày tròn, các huyệt giải khai cho ngươi, nếu còn muốn tử chiến với ta, việc đó ngày gặp lại hãn hay.

Chàng quát to hơn:

- Nằm xuống!

Tay tả chàng đẩy mạnh. Cửu Đường Chủ ngã nhào lăn xuống đất.

Lúc đó Cửu Phụng Kỳ Chủ trong Kim Xoa Giáo đã vượt đi được mấy mươi trượng đường.

Độc Cô Thanh Tùng hét vọng theo:

- Bọn liễu đầu Kim Xoa Giáo! Ngươi và vật hãy nạp ngay cho ta! Đờng hồng sống sót mà chạy thoát được!

Chân chàng khẽ điểm xuống đất, thân chàng đã vút lên không nhưng vừa lúc đó một đạo kinh phong từ đầu không rõ, vụt cuốn tới chặn chàng, bắt buộc chàng phải hạ thân pháp xuống ngay. Vừa chạm chân tới đất chàng nhúng nhẹ người, thoái hậu hơn ba trượng.

Giương mắt nhìn ra, chàng giật mình sợ. Cùng một lúc, chàng bắt gặp ánh mắt của người vừa xuất hiện cùng gương tròn, cũng kinh sợ như chàng.

Bốn mắt nhìn nhau, hai mặt cùng biến sắc.

Người mới đến, là một đạo cô, vào lứa tuổi trung niên, tướng mạo đoan trang, nhan sắc chưa phai mờ điểm lệ, đôi mắt rất hiền hòa.

Người đó nhìn Độc Cô Thanh Tùng với tia mắt hết sức từ ái, tia mắt sáng chói một màu êm dịu.

Độc Cô Thanh Tùng bắt gặp ánh mắt đó bao nhiêu giận dữ đều tiêu tan, nhường cho một loại cảm tình mà chàng chưa biết lý do nảy nở, đột nhiên lớn mạnh nhanh chóng.

Ánh mắt đó nói lên niềm âu yếm của mẹ hiền xa cách đứa con một khoảng thời gian dài, khiêu động những xúc cảm tiềm tàng của một chàng trai lạc lõng cút côi Độc Cô Thanh Tùng bùi ngùi suýt rơi lệ.

Tâm linh báo trước, người mới đến không có ác ý đối với chàng, qua niềm xúc động tâm linh Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy mình gần với người quá.

Niềm tương tranh tiêu tan, đấu chí nhường chỗ cho cảm tình, Độc Cô Thanh Tùng quên mất chín chiếc rương báu vật.

Huỳnh Y đạo cô có thái độ triu mến Độc Cô Thanh Tùng vô cùng. Chiếc phát trần trong tay bà khẽ đưa qua đưa lại, trong gương mặt hoan hỉ của bà như có ẩn lộ một hoài nghi. Qua phút giây chạm động tâm linh, cả hai trở về thực tại.

Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến sổ báu vật do Cửu Phụng Kỳ Chủ mang đi, vội hét lên:

- Đạo cô là ai, tại sao ngăn chặn tôi?

Huỳnh Y đạo cô cười nhẹ:

- Ta là ai? Người không nhìn ra ta? Còn ai khác hơn ta, có quyền chỉ huy Cửu Phụng Kỳ Chủ?

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh:

- Giáo Chủ Kim Xoa Giáo?

Huỳnh Y đạo cô điềm nhiên tiếp nói:

- Người đã biết rồi, nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Người là ai! Ta vừa nghe người đối đáp với Cửu Đường Chủ, người là Liệt Mã Cuồng Sanh, từng bức bách quần hùng tại Bách Trượng Phong phải không?

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng cao mặt:

- Đạo cô nghĩ đúng.

Huỳnh Y đạo cô, Giáo chủ Kim Xoa Giáo, nở nụ cười hiền hòa nhìn Độc Cô Thanh Tùng một thoáng, bà bước tới một bước, bà thấp giọng xuống:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Người đã dương danh tại Thiên Sơn mười năm về trước!

Đột nhiên bà hỏi:

- Tiểu Ca! Hiện tại niên kỷ tiểu ca được bao nhiêu?

Độc Cô Thanh Tùng đỏ mặt, trong lúc bất ngờ, không tìm lời đáp cho xuôi.

Kim Xoa Giáo Chủ lại cười, tiếp nói:

- Không vội, tiểu ca ạ! Tiểu ca đã xưng là Liệt Mã Cuồng Sanh chắc tiểu ca có quan hệ rất nhiều đến nhân vật thật sự, có cái hiệu Liệt Mã Cuồng Sanh mà Liệt Mã Cuồng Sanh thì dường như là một biệt danh của Hàn Ba Kiếm Khách Độc Cô Tử Kỳ.

Vậy, tôi muốn hỏi tiểu ca, giữa tiểu ca và Độc Cô Tử Kỳ có liên quan với nhau như thế nào?

Độc Cô Thanh Tùng vừa gặp Huỳnh Y đạo cô Kim Xoa Giáo Chủ là có cảm tình ngay, nghe đối phương hỏi thế, chàng nghĩ ngợi một chút, rồi đáp:

- Độc Cô Tử Kỳ là thúc thúc của tôi!

Kim Xoa Giáo Chủ tiếp nhận câu đáp của chàng như tiếng sét ngang đầu, bà run người lên, mặc bà biến sắc, đôi mắt ươn ướt nhu suốt lệ sắp trào dâng, nhưng bà đè nén xúc động tâm tư, gờ bình tĩnh hỏi tiếp:

- Như vậy ngươi là con trai của Thánh Kiếm Vũ Sĩ đệ nhất kỳ nhân trong Lục Kỳ Vũ Lâm?

Độc Cô Thanh Tùng xúc động mãnh liệt nghe Kim Xoa Giáo Chủ đề cập đến lai lịch chàng, đôi mắt đỏ lên, đến lượt chàng suýt bật khóc. Song, cũng như Kim Xoa Giáo Chủ, chàng dần lòng, trầm giọng thốt:

- Giáo Chủ đừng hỏi quá nhiều, tôi chẳng biết gì hơn là những lời đại thúc đã bảo.

Kim Xoa Giáo Chủ phất nhẹ chiếc phất trần lùi lại ba trượng, xoay người ngang qua, nói vọng về phía hậu:

- Phụng nhi đâu? Lại đây!

Lúc đó, Cửu Phụng Kỳ Chủ đã khuất dạng trong bóng đêm mờ có lẽ cả chính nàng đều đi xa rồi.

Kim Xoa Giáo Chủ vội hú lên một tiếng lãnh lốt, tiếng hú ngân dài trong không gian, im vắng.

Tiếng hú chưa dứt âm hưởng, có ba bóng người từ vách núi ngang bên, vút đến cực trường, thân pháp hết sức huyền diệu.

Vừa đến nơi, ba bóng đó nghiêng mình trước Giáo Chủ.

- Ân sư có điều chi dạy bảo?

Ba bóng người mới đến, là ba thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, vào lứa tuổi mười lăm, mười sáu, đầu mỗi nàng cài một đóa Kim Xoa màu vàng ánh ngời chói mắt dù bóng đêm khá dày. Kim Xoa Giáo Chủ nghiêm giọng thốt:

- Chạy đi gọi Phụng nhi trở lại.

Ba thiếu nữ cúi đầu:

- Tuân lệnh!

Chân vừa khê đậm xuống đất, ba nàng như ba mũi tên bật khỏi dây cung, lao đi vun vút.

Độc Cô Thanh Tùng vô cùng khâm phục thuật kinh công của ba nàng, chàng hỏi:

- Giáo Chủ ! Ba cô nương đó là ai thế?

Kim Xoa Giáo Chủ cười nhẹ:

- Ba đệ tử của ta đây! sao? Ngươi thấy võ công của chúng thế nào?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh:

- Cao hơn Cửu Phụng Kỳ Chủ mấy bậc!

Bỗng chàng nhớ đến một việc gì, vội hỏi tiếp:

- Giáo Chủ gọi Cửu Phụng Kỳ Chủ trở lại làm gì? Chín rương báu vật giá trị liên thành, chẳng lẽ Giáo Chủ dừng dừng?

Kim Xoa Giáo Chủ thốt với giọng trầm ấm ân cần vô cùng :

- Tiểu ca! Tôi có ý muốn tiểu ca làm một cuộc kết giao, tiểu ca nghĩ sao?

Khi thì Giáo Chủ gọi người, khi thì gọi tiểu ca, phần bà thì lúc xưng ta, lúc xưng tôi, chúng tôi bà có nhiều ý niệm lẫn lộn trong tâm tư, tuy bề ngoài bà giữ trầm tĩnh song bên ngoài sóng gió đang lên.

Tại sao? Nếu Đại Thúc chịu khó thuật sơ lược đoạn đời dĩ vãng thì Độc Cô Thanh Tùng có thể suy luận mà tìm hiểu được phần nào.

Độc Cô Thanh Tùng hân hoan tiếp đón ý niệm cao đẹp của Kim Xoa Giáo Chủ, song chàng còn nghi ngại, chàng đem sự nghi ngại bày tỏ liền:

- Giáo Chủ không hận vì một chương của tôi đối với Cửu Phụng Kỳ Chủ ngày nào trên Bách Trượng Phong? Rồi, chàng lại nghĩ khác:

” Giáo Chủ có hành động vô cùng kỳ quái, hay là bà ta có mưu đồ gì? Trông bà ta thì có vẻ con người từ ái hiền hòa, nhưng ai biết được bàn tay nhọn móng trong chiếc bao nhung? Trên giang hồ, không thiếu những kẻ mặt ngọt mà lòng chua, không có gì bảo đảm là bà ta không thuộc hạng người đó. ” Kim Xoa Giáo Chủ nhìn những diễn biến trên gương mặt của chàng, bà gật gật đầu, thốt:

- Tiểu ca! Đã thụ đắc bí truyền của thần nhân qua Y Khâm Huyết Thư, tiểu ca còn sợ gì nữa? Phụng nhi của ta ngày ấy, có nhập đoàn với các phái trên giang hồ trong chiến dịch Bách Trượng Phong, mục đích chiếm đoạt hai chiếc áo quý, điều đó không có gì là lạ. Nhưng, chín chiếc rương sắt đựng báu vật này, ta quyết giao hoàn cho tiểu ca, luôn tiện tuyên cáo với tiểu ca là Kim Xoa Giáo không bao giờ có hành động gian ác trên giang hồ, tiểu ca xét cho và lưu ý tiếp trợ bốn giáo trong tương lai.

Kim Xoa Giáo Chủ tỏ lộ mọi ý niệm vô cùng thành khẩn, gây xúc cảm cho Độc Cô Thanh Tùng rất nhiều, chàng khiêm tốn đáp:

- Giáo Chủ khách sáo quá! Kim Xoa Giáo đâu phải là một lực lượng khinh thường? Huống chi, hành động quang minh thấy lạc thì luôn luôn có công đạo vô lâm, phạm là người có hiệp tâm hào khí, ai nỡ bỏ mặc cho mình với những tai nạn vì hy sinh?

Kim Xoa Giáo Chủ nhìn Độc Cô Thanh Tùng, miệng nở nụ cười hoà dịu, chuyển mình bước đi vài bước.

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy quyến luyến con người trang nhã nhu hiền quá, chàng không cầm được niềm rào rạt trào dâng, thấp giọng như van cầu:

- Giáo Chủ lại đi à?

Kim Xoa Giáo Chủ lắc đầu, mỉm cười.

Đột nhiên, bà cau đôi mày lại, chừng như bà bất mãn một sự gì.

Độc Cô Thanh Tùng nghĩ ngay rằng có thể bà ta chờ mãi mà chưa thấy bọn Cửu Phụng Kỳ Chủ trở về. Bà nóng lòng chẳng, hoặc giả bà nghi ngại có điều không may xảy ra cho Cửu Phụng chẳng? Nhưng, riêng chàng chàng nghĩ đến một việc khác, chàng hỏi:

- Tôi có việc này muốn hỏi Giáo Chủ, chẳng hay Giáo Chủ có vui lòng giải thích chẳng?

Kim Xoa Giáo Chủ đáp:

- Phải biết việc đó là việc gì, ta có hiểu hay không mới được chứ? Nhưng, tiểu ca đừng ngại cứ hỏi biết làm sao, ta nói làm vậy, không biết thì thôi, quyết không dấu diếm.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Đa tạ Giáo Chủ ! Dường như Giáo Chủ hiểu rất nhiều và Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Hàn Ba Kiếm Khách có phải thế không? Nếu phải, Giáo Chủ tả hình dạng của hai người ấy cho tôi tưởng, được chẳng.

Kim Xoa Giáo Chủ trầm gương mặt xuống, đôi mắt ngời tia sáng lạ lùng, cất giọng lạnh thốt:

- Điều đó, tôi không thỏa mãn ý nguyện của tiểu ca được.

- Lý do?

- Không có lý do gì cả.

- Giáo Chủ đã hứa là sẽ không dấu tôi việc gì kia mà?

- Nhưng đây là một việc trên sức mình.

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng chuyển sang việc khác:

- Giáo Chủ có biết một nhân vật mà giang hồ thường xưng hô là Tiên Cơ?

Kim Xoa Giáo Chủ xúc động mạnh hơn, toàn thân bà run run, mặt bà biến sắc kinh khủng.

Bỗng nhiên bà quay mình, đưa lưng hướng về Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kỳ quái, hỏi dồn:

- Giáo Chủ giận tôi!

Kim Xoa Giáo Chủ lắc lắc đầu:

- Không! Tôi không có giận tiểu ca đâu! Việc gì tôi lại phải giận chứ! Đường như tiểu ca không biết may gì về lai lịch mình.

Độc Cô Thanh Tùng thản nhiên đáp:

- Đại thúc chỉ nói rằng, gia gia tôi là Thánh Kiếm Vũ Sĩ, chứ không hề bảo cho biết mẫu thân là ai, tôi thì tôi nghi ngờ nhân vật có cái tên " Tiên Cơ " đó, chính là nương phôi của Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Kim Xoa Giáo Chủ gật đầu, thốt với giọng hết sức thấp, Độc Cô Thanh Tùng cố gắng lắm mới nghe được rõ:

- Phải ! Tiên Cơ là vợ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Lại đến lượt Độc Cô Thanh Tùng run người lên. Chàng nghĩ ngay đến lão phụ Thanh Cân tại quán ăn ở Đông Thành.

Nhưng, Kim Xoa Giáo Chủ tiếp nối:

- Theo chỗ ta hiểu biết, Ngọc Kiếm Tiên Cơ không hề sanh dục lần nào, hơn nữa, bà ấy đã chết hơn mười năm nay rồi. Độc Cô Thanh Tùng như bị trận mưa giá lạnh đổ xuống đầu óc hoang mang, hồn chơi vơi.

Lâu lắm, chàng mới thốt thành tiếng:

- Như vậy là tôi không mẹ sao? Chả lẽ cha tôi lại sanh được tôi?

Lời nói của chàng còn đặc tánh trẻ con, làm cho Kim Xoa Giáo Chủ bật cười , bà thốt:

- Làm gì có đàn ông sanh đẻ bao giờ?

Độc Cô Thanh Tùng ngu xuẩn gì lại không biết điều đó? Chẳng qua, chàng bức tức vì chàng là con trai của Thánh Kiếm Vũ Sĩ, mà vợ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ lại không sanh con, vậy là ai sanh chàng?

Chàng cao giọng đáp:

- Biết được lai lịch tôi, trong thiên hạ có bốn người:

Xích Diệp Phu Nhân, Xích Diệp Công Chúa, Lục Vũ Lệnh Chúa và Đại thúc. Nhưng, trong bốn người, không một ai chịu nói rõ ràng cho tôi biết cả. Còn Xích Diệp Công Chúa, muốn nói lại bị Ngân Bài Lệnh cản trở, như vậy là nghĩa gì chứ?

Kim Xoa Giáo Chủ cười lạnh:

- Chưa đúng! Trong thiên hạ, nếu bảo là biết rõ lai lịch thân thế của tiểu ca, nên kể hai người thôi. Một, là gia gia của tiểu ca, một nữa là...

Độc Cô Thanh Tùng hết sức nghi hoặc, chàng hỏi:

- Giáo Chủ dám quyết như thế à? Giáo Chủ bằng vào đâu, thốt lên điều đó?

Kim Xoa Giáo Chủ đáp:

- Sự thật là thế đấy, chỉ có hai người thôi. Nếu không tin tiểu ca hãy hỏi lại bốn người mà tiểu ca vừa kể đó, thử xem họ đáp làm sao với tiểu ca!

Đổi đáp qua nhiều câu rồi, mà Kim Xoa Giáo Chủ vẫn không hề quay người lại, chẳng những thế, bà còn bước đi, tới phía trước tạo khoảng cách xa hơn.

Bọn đệ tử Giang Nam Tổng đường từ lúc Cửu Đường Chủ hét bảo đứng im, không một ai nhút nhút cả.

Họ đứng lặng người giương mắt nhìn Kim Xoa Giáo Chủ và Độc Cô Thanh Tùng.

Vừa lúc đó, từ xa bay vèo đến ba điểm vàng. Trong phút chốc, ba điểm vàng đã đến cục trường. Thì ra là ba bóng người mặc y phục vàng, ba đệ tử Kim Xoa Giáo vâng lệnh Giáo Chủ chạy đi gọi Cửu Phụng Kỳ Chủ về, đã trở lại.

Ba nàng hấp tấp gọi Giáo Chủ:

- Ân sư! Chín rương báu vật đã bị hai nữ lang đi xe đen cướp đoạt mất rồi!

Kim Xoa Giáo Chủ nổi giận:

- Rồi các ngươi làm gì?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình khi nghe ba thiếu nữ báo hung tin, chàng run run giọng hấp tấp hỏi:

- Chiếc xe đen phải do bốn lục y thiếu nữ khiêng đi chăng?

Ba đệ tử Kim Xoa Giáo đáp:

- Đúng vậy. Có tất cả là hai chiếc xe đen, do tám lục y thiếu nữ khiêng, trong xe, một già một trẻ, đoạt chín rương sắt rồi họ chạy đi về hướng Bắc.

Kim Xoa Giáo Chủ nhanh như chớp tát cho mỗi nàng mấy tát tay, sôi giận quát:

- Đuổi theo lập tức!

Độc Cô Thanh Tùng lạnh giọng thốt:

- Vô ích! Đó là những nhân vật của Lục Vũ Lệnh Chủ.

Riêng chàng, chàng cảm thấy sôi giận hơn cả Giáo Chủ. Chàng nghĩ:

- Ta chưa rồi rảnh tìm đến các người, các người lại đến tìm ta trước chứ?

Kim Xoa Giáo Chủ giận đến đỏ mặt cứ phát mạnh chiếc phát trần mãi, đuôi phát trần kêu rẹt rẹt trong không khí, bà hét lên:

- Hừ! Lục Vũ Lệnh Chủ! Ta lại sợ gì người? Tây Thiên Mục Sơn Lục Vũ Lâm, có xa xôi gì? Ta cũng có lúc đến nơi.

Bà dậm chân một phát, thân hình đã bắn ra ngoài tám trượng.

Kim Xoa đệ tử ba người cũng vọt theo liền, song chỉ vượt độ năm trượng thôi.

Kim Xoa Giáo Chủ quay lại nói với Độc Cô Thanh Tùng:

- Hãy ghi nhận là Kim Xoa Giáo Chủ nợ tiểu ca chín rương báu vật!

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng đáp với:

- Giáo Chủ nói thế là nghĩa làm sao? Báu vật là của Huyết Ma Bang, nào phải của tôi mà Giáo Chủ nợ?

Vừa lúc đó, một đệ tử hắc y của Cửu Long Đàn, từ Bàn Long Bảo chạy đến, gọi to:

- À Tiểu tử! Thử xem người còn chạy đi đâu cho thoát? Tổng Quân và các Đường Chủ đã đuổi theo đến nơi kia, người có cánh cũng không trốn khỏi.

Độc Cô Thanh Tùng cười thâm, chàng nghĩ:

” Tên này chạy trước, hấn cảnh cáo ta hay hấn là tên xung phong mở đường? ” Hắc y đệ tử đó, thân pháp cũng khá nhanh nhẹn, chớp mắt hấn đã đến bên Độc Cô Thanh Tùng.

Hấn vùng chưởng đánh liền.

Độc Cô Thanh Tùng tạt sang một bên né tránh, rồi vận khởi Cửu Âm Thần Công, toan phản công, tên đó thấp giọng quát:

- Tiểu tử! Báu vật đa bị bọn tiểu đầu Lục Vũ Lệnh Chủ cướp đoạt rồi, ngươi làm hỏng cả công việc của bọn ta, đã vậy mà còn chưa chịu chạy đi, ở đây chờ lão hồ ly đến tóm xác phải không? Mau theo đoạt hồi chín rương báu vật đó, mau lên! Lão già đó sắp đến nơi rồi đấy!

Thốt xong, người đó đánh tiếp một chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc, nhận ra đó là một trong hai tên ngục tốt tại thổ lao.

Kim Xoa Giáo Chủ lúc đó chưa đi, bà hừ lạnh một tiếng, hỏi:

- Ngươi là Huyết Bút Tú Tài?

Độc Cô Thanh Tùng liên tưởng ngay đến người mà Huyết Bút Tú Tài gọi là Phong huynh, toan hỏi Huyết Bút Tú Tài một câu nhưng lão đã dạy qua Kim Xoa Giáo Chủ quát:

- Tử Liêu Đầu! Mi hỏi gì?

Kim Xoa Giáo Chủ bỗng nhiên bị mắng, trầm ngay mặt, vút nhanh chiếc phát trần, rít gió bay tới.

Huyết Bút Tú Tài sôi giận, quát lớn:

- Tử Liêu Đầu, đêm nay ta không thừa thời giờ trị tội mi, mi hãy chờ ta điều trị cho Tử Kỳ lão đệ lành bệnh xong, ta sẽ cho mi một bài học.

Rồi lão vờ tung một chưởng sang Độc Cô Thanh Tùng, miệng quát lớn:

- Tốt lắm! Tiểu tử hãy tiếp lão gia một chưởng nữa xem sao.

Nhưng, lão trầm giọng hơn:

- Chưa chạy đi, còn đợi gì nữa?

Đột nhiên Độc Cô Thanh Tùng nhớ lại sự quan hệ của chín rương báu vật đối với vận mạng Huyết Ma Bang, chàng vùng tay vờ phản công, tung phát chưởng nhưng không phát huy kinh lực, chàng làm như ngạo nghễ cao giọng thốt:

- Lão già Huyết Ma Bang! Ta đang có việc gấp rút, không kịp kết liễu mạng ngươi, hãy nhớ lấy, lần sau có gặp ta, phải tránh xa kéo mất mạng đấy.

Huyết Bút Tú Tài chuyển tròn thân hình một vòng, quát tiếp:

- Tiểu tử muốn chạy đi phải không? Đừng nuôi mộng! Xem đây!

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Ha ha! Ha ha! Thiếu gia muốn đi, ai cản trở thiếu gia được chứ?

Chàng hú lên một tiếng lớn, nơi đỉnh núi có tiếng ngựa hí vang rền đáp lại.

Long Mã cất bốn vó xanh mây, bay vút đến cực trường. Độc Cô Thanh Tùng khẽ dậm chân vọt mình xa hơn mười trượng, chặn đầu con ngựa.

Ngựa còn lơ lửng trên không, người còn lơ lửng trên không, đi ngược chiều.

Vừa đụng nhau, người đã thót lên lưng ngựa, người hướng lại Kim Xoa Giáo Chủ, vòng tay thốt:

- Giáo Chủ tha cho, tôi đi đây!

Đệ tử Giang Nam Tổng Đường đồng hét to:

- Cuồng đồ tiểu tử toan chạy đó!

Chúng cùng một loạt chạy nhào tới. Long Mã vừa chồm chân xuống đất, đã vọt nhanh tới trước, tiếp theo mấy cái nhảy nữa, đã rời xa cục trường mấy mươi trượng.

Độc Cô Thanh Tùng nghĩ rằng nếu chạy đi như thế, chúng sẽ cho là chàng khiếp sợ, không bao giờ chúng gờm chàng.

Nghĩ vậy, chàng dừng ngựa lại, vận khởi Cửu Âm Thần Công, nhìn chúng một loạt, quát to:

- Nằm xuống tất cả!

Một đạo kinh phong cuốn đi như bão vũ qua, chúng cấp tốc tung chưởng trả lại.

Vô ích! Chúng như một nắm quả trứng chọi vào đá, cùng rú lên, cùng ngã lăn đùng ra, tên này vậy tên kia, có tên yếu sức chịu đựng còn lăn tròn đi mấy vòng.

Chồm tới không được mấy bước, chúng bị kinh lực của Độc Cô Thanh Tùng cuốn băng trở lại, hơn tám trượng.

Khi chúng gượng ngồi dậy thì Độc Cô Thanh Tùng đã vượt xa hơn mấy mươi trượng đường.

Cũng may, nhờ số đông, kinh lực tản mát ra nhiều tên, nên ảnh hưởng không mạnh lắm, nhờ vậy mà không tên nào thọ thương cả.

Khi tất cả cùng đứng lên vững vàng thì Độc Cô Thanh Tùng cả người lẫn ngựa khuất dạng trong bóng đêm mờ.

Kim Xoa Giáo Chủ và Huyết Bút Tú Tài cũng biến mất.

Ba chiếc xe bọc vải vàng còn đó, trống rỗng, chúng lặng như những xác không hồn.

Sau cuộc đại náo Bàn Long Bảo do Độc Cô Thanh Tùng gây ra, liền trong đêm đó, Tuyết Sơn Phi Long Hà Tổng Quản cho bồ câu xám bay đi ngoài vạn dặm báo tin cho Lâm Chủy Thủ và Bạch Cốt Đàn sớm tụ về Cửu Long Đàn chủ trì đại sự ứng phó tình hình, nhất là vụ mất ba xe báu vật.

Hà Tổng Quản cũng mong mỗi Cửu Long Thần Ma mau mau chấm dứt cuộc tiếp trợ Cửu Long đệ tử luyện thần công, để trở về liệu mọi việc.

Riêng về Độc Cô Thanh Tùng rời Đại Bàn Sơn, chàng giục Long Mã cất vó phi nhanh trên con đường về Bắc, theo dõi hai chiếc xe đen của Lục Vũ Lệnh Chủ.

Chiếc áo dài màu lam phất rạt gió không ngừng theo sức tiến của con Hồng Vân Cái Tuyết trên dặm dài.

Đến lúc bình minh, chàng đến huyện thành Đông Dương, trời đã sáng rõ mà tầm mắt chàng nhìn tận phương trời chẳng thấy bóng dáng hai chiếc xe đen.

Chàng toan rẽ ngựa vào thành, bỗng ngẩng mặt nhìn ra, đã thấy Kim Xoa Giáo Chủ đang đứng chực sẵn không rõ từ lúc nào.

Độc Cô Thanh Tùng không tưởng tượng có sự gặp gỡ như thế này, chàng không thể tưởng tượng được sự phi hành nhanh chóng của một người lại thắng nổi một con thần mã.

Có thể bà ấy đến đây trước chàng lâu lắm, chàng kinh sợ cho thuật khinh công kỳ diệu của bà.

Kim Xoa Giáo Chủ đợi chàng đến gần hơn, nở nụ cười tươi, thốt:

- Tiểu ca ! Mình lại gặp nhau tại đây lần nữa!

Độc Cô Thanh Tùng cau mày, nghĩ:

” Vô tình mà gặp nhau tại đây, hay bà ấy có ý chờ đón chàng? ” Chàng thoáng nhìn bà, tin quyết là bà có ý chờ đón chàng. Chàng tự hỏi:

- Bà chờ đây, sẽ nói gì với chàng?

Kim Xoa Giáo Chủ vẫn với giọng ôn hòa như trong đêm rồi, vẫn với nụ cười chừng như bà riêng biệt dành cho chàng, đáp:

- Phải đó, tiểu ca nghĩ đúng, tôi chờ đây đã lâu.

Chàng nói tiếp:

- Giáo Chủ còn điều gì dạy bảo?

- Đêm rồi, tôi quên mất một việc cần tỏ cho tiểu ca biết. Quên việc đó lòng tôi không yên, nên phải mượn chim Loan kiêm trình đón chờ tiểu ca tại đây.

Độc Cô Thanh Tùng hiểu lý do bà ra đến huyện thành Đông Dương trước chàng, nếu không thế thì làm sao bà đi nhanh hơn con Hồng Vân Cái Tuyết!

Chàng mỉm cười, thốt:

- Sự gì vậy, Giáo Chủ? Có quan trọng lắm không, mà Giáo Chủ bôn ba suốt đêm trường?

Kim Xoa Giáo Chủ lắc đầu:

- Quan trọng thì không quan trọng lắm, nhưng rất cần. Tôi chỉ muốn biết có phải tiểu ca đang định đến Lục Vũ Lâm tại Tây Thiên Mục Sơn chăng? Nếu đúng vậy, tôi khuyên tiểu ca đừng bao giờ mang kiếm theo mình đến đây. Lục Vũ Lệnh Chủ rất ghét những người trong thiên hạ sử dụng kiếm. Phàm những người thuộc hạ dưới quyền Lệnh Chủ, đều bắt buộc phải hạ sát tất cả những ai trong võ lâm xử dụng vũ khí đó.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh thành tiếng:

- Tưởng gì, chứ điều đó thì tôi thừa hiểu! Giáo Chủ không nhắc đến, tôi cũng quên khuấy đi một rồi.

Chàng gằng giọng, tiếp:

- Giáo Chủ có biết đâu, tôi có mối thù lâu với Lục Vũ Lệnh Chủ?

Độc Cô Thanh Tùng đứng đôi mày cao ngạo, suy nghĩ một chút rồi thốt tiếp với giọng cương quyết lạ lùng:

- Trong chuyến đi Tây Thiên Mục Sơn hôm nay, tôi thừa thanh toán mối thù ngày trước, vừa thu hồi chín rương báu vật. Vì mối thù đó, vì vụ mất báu vật đó, tôi thấy cần đeo kiếm bên mình, mặc dầu tôi không thiện dụng loại vũ khí đó.

Kim Xoa Giáo Chủ giựt mình :

- Tại sao tiểu ca lại có ý đó?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng đáp:

- Để chứng tỏ là tôi không sợ Lục Vũ Lệnh Chủ, và cốt đả phá cái lệ tàn bạo của bà ấy.

Kim Xoa Giáo Chủ lộ vẻ lo ngại ra mặt. Bà không dấu vẻ lo ngại.

- Tiểu ca không nên khinh thường Lục Vũ Lệnh Chủ! Bà ấy được dị nhân truyền thụ kỳ công, chưa hẳn hiện tại tiểu ca là địch thủ của bà ấy. Tôi chỉ sợ việc không kết thúc như tiểu ca trù liệu đâu.

Bà tiếp nói:

- Nhân cái mình cần phải nhẫn chờ thời gian thuận tiện hơn. Không chắc gì tiểu ca cưỡng bách nổi bà ấy chịu giao hoàn chín rương báu vật.

Thấy Kim Xoa Giáo Chủ hết lòng lo ngại cho mình. Độc Cô Thanh Tùng cảm kích vô cùng, chàng có cảm tưởng mình càng lúc, càng thân thiện với bà ta hơn. Chàng công nhận bà ta luôn luôn dành một thái độ từ hòa đối với chàng. Ngay từ phút đầu bà thấy chàng là lập tức ra lệnh cho Cửu Phụng phải giao hoàn chín rương báu vật cho chàng, dù việc bất thành song hảo ý của bà ta còn đó, chàng phải ghi nhận.

Song thâm tâm chàng vẫn không xóa bỏ được niềm thắc mắc về lý do sự niềm nở của Kim Xoa Giáo Chủ đối với chàng.

Phải, chàng không hiểu được dụng tình của Kim Xoa Giáo Chủ đối với chàng, chàng định hỏi cho biết, nhưng làm sao mở miệng?

Bỗng, Kim Xoa Giáo Chủ, chừng như nhớ đến một việc gì, đôi mắt bà ngồi lên, cất tiếng hỏi:

- Tiểu ca đã mượn danh hiệu Liệt Mã Cuồng Sanh thi triển thần oai tại Bách Trượng Phong đêm ấy, tất cả cũng có lý do, cứ theo lời tiểu ca vừa rồi, thì có lẽ tiểu ca đã gặp người ngồi trong chiếc xe đen, có phải vậy chăng?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Phải, tôi có gặp nhân vật ấy. Đó là một quái lão bà mặc áo xanh, Bạch Cốt Phan chủ gọi bà ta là " Yển ". Tôi trông họ thì Bạch Cốt Phan chủ và bà ấy có mối đoạn ân tình gì giữa nhau vào thời niên thiếu, nên gặp nhau, họ vừa hận mà vừa tha thiết với nhau.

Kim Xoa Giáo Chủ đáp:

- Đúng vậy, cả hai có biết nhau trong thời gian trước. Bà đó là vị Quân Sư của Lục Vũ Lệnh Chủ, rất được tin dùng. Nhưng tiểu ca không còn gặp ai khác nữa, ngoài bà ấy sao? Có nhớ xem?

Độc Cô Thanh Tùng vỗ trán, suy tư một lúc sau, chàng kêu lên:

- Còn! Còn một Lục Y thiếu nữ, nàng từ trên không đáp xuống thu Hủ Cốt Độc Dịch của Bạch Cốt Phan Chủ rồi đi ngay, thuật kinh công của nàng tân kỳ, rất tiếc là tôi không thấy rõ mặt thật của nàng ra sao?

Kim Xoa Giáo Chủ đột nhiên lại tươi ngay nét mặt, bà cười khanh khách, thốt:

- Đó là con gái của Lục Vũ Lệnh Chủ. Nàng đến Bách Trượng Phong ám trợ tiểu ca đấy!

Độc Cô Thanh Tùng đỏ bừng mặt mà chàng có vuông vãi che khuất, nếu không thì bề bàng biết bao nhiêu.

Kim Xoa Giáo Chủ lại chỉnh dung nghiêm trang, tiếp nói:

- Cả hai già và trẻ, có biết tiểu ca là Liệt Mã Cuồng Sanh giả mạo không?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Nếu Huyết Ma Bang chưa tuyên bố điều khám phá, tôi tưởng hai người ấy chưa hiểu ra đâu.

Kim Xoa Giáo Chủ hài lòng ra mặt, bà nở nụ cười cởi mở, thốt:

- Tốt lắm! Vậy càng hay. Tiểu ca cứ dùng danh hiệu giả là Liệt Mã Cuồng Sanh đến Tây Thiên Mục Sơn. Với tư cách đó chẳng những không có gì trở ngại, mà còn được tiếp rước như vị khách quý. Điều cần thiết là chẳng bao giờ tiểu ca để cho họ biết được mặt thật của mình, nếu lộ chân tướng thì an trở thành nguy đấy. Vạn nhất, nếu có xảy ra điều bất trắc, tiểu ca cứ gọi tục danh của Lục Vũ Lệnh Chủ là " Tiểu Văn " thì hung thành kiết.

Kim Xoa Giáo Chủ nhìn chàng lượt cuối, trù mếu vô cùng:

- Tôi đi đây. Tiểu ca khi nào rỗi rảnh, cứ đến Thái Hồ, tại Động Đình Sơn, tìm tôi! Kim Xoa Giáo sẽ dành mọi ưu đãi chờ tiểu ca vậy.

12. Lục Vũ Lệnh Chủ

Nơi giữa Tây Thiên Mục Sơn trên một đỉnh bằng phẳng, các Lục Y thiếu nữ phân làm hai toán, khiêng hai cỗ xe đen, chạy đi như bay, trong thoáng mắt đã vượt qua đỉnh xuyên vào phía hậu.

Một tiếng ào vang dội như trận cuồng phong quét qua, khua động cả một rừng cây san sát, khách lữ hành phải kinh hoàng vì tiếng động đó phát ra vô căn cứ bởi cây rừng vẫn bất động mà tiếng ào ào chuyển mạch khắp nơi.

Kế tiếp, từng đoàn, rồi từng đoàn dị diệu màu lông xanh mượt vỗ cánh lia rừng, bay rợp một góc trời.

Mặt trước đỉnh bằng phẳng, một khách lữ hành độc mã đơn thân dục gió tiến lên, mỗi cái sải ngựa tung xa hơn mười trượng, nhanh như điện chớp.

Kỵ mã theo liền dấu vết bọn Lục Y thiếu nữ giữ khoảng cách đều đều.

Kỵ mã, chính là Độc Cô Thanh Tùng cùng Hồng Vân Cái Tuyết rời thành huyện Đông Dương sau khi Kim Xoa Giáo Chủ trở lại Động Đình Sơn, thẳng đường đến đây tìm Lục Vũ Lệnh Chủ.

Độc Cô Tùng bao mặt bằng vuông khắn màu trắng, khác với thường ngày, hôm nay chàng có dắt một thanh kiếm bên sườn.

Chỉ trong vòng năm sáu cái sải, chàng đã đến trước lưng núi.

Dừng ngựa lại, chàng đưa mắt nhìn ra chung quanh. Chàng nhận thấy, lưng núi bị che khuất sau một cánh rừng dày, trong cánh rừng có một sơn cốc vô cùng rộng lớn.

Chính khu rừng dày đó là tấm bình phong chắn cổng cửa sơn cốc.

Cánh rừng dày chiếm một diện tích trên mười dặm vuông. Có những đoàn diều bay lượn trên không, có những con khỉ rút mình trong cành lá rỉa lông, nhíp cánh.

Đặc biệt một điều là loài diều có một sắc lông xanh mượt như nhau, không một loại phi cầm nào khác chúng có mặt trong cánh rừng này nên Lệnh Chủ đặt cho cái tên là Lục Vũ Lâm.

Nếu rừng cây đổ lá trụi cành, nơi đàn chim này đậu lại cũng thừa tạo nên một tầng xanh mát rượi.

Đến đây Độc Cô Thanh Tùng đã mất hút hai cỗ xe đen. Chàng độ chừng bọn Lục Y thiếu nữ đã đưa xe xuyên vào thẳng sơn cốc.

Chàng dừng Long Mã trên đỉnh non bằng phẳng trước mặt cánh rừng dày, đưa mắt nhìn tổng quát địa hình buộc miệng khen:

- Lục Vũ Lệnh Chủ quả có tinh thần siêu nhân, thanh thoát hơn người! Tòa Lục Vũ Lâm này đúng là một nơi vừa hùng vĩ vừa tráng lệ được nhân, thoát tục, trên chỗ tưởng tượng của người, từng nghe mà chưa từng thấy!

Cánh rừng dày dĩ nhiên là cây mọc không thành hàng lối, lệnh chủ vẫn để y nguyên tình trạng hoang sơ, không cần phải sắp đường, có cái vẻ nhân tạo trong khung cảnh thiên nhiên.

Cành lá giao chuyển, lớp tầng rậm rạp.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn cảnh bao la hùng vĩ, huyền bí âm đượm của khu Lục Vũ Lâm trên Tây Thiên Mục Sơn, chàng sanh tâm nể sợ Chủ nhân của lãnh địa này, nhưng chí trai có bao giờ khuất phục trước một uy lực nào, chàng chấn động tinh thần, tự quyết:

- Độc Cô Thanh Tùng này hôm nay đến đây, dù đây là long đàm hổ huyệt, dù đây là cạm bẫy, cơ quan, đều là phải vào, không thể để cho các người ngang nhiên phồng tay trên chín rương báu vật của bọn Huyết Ma Bang.

Rồi chàng nhớ đến một việc, chàng rút soạt thanh kiếm bên sườn dơ cao lên, bật tràng cười ngạo nghễ, nhìn thanh kiếm ngời ánh thép dưới ánh thái dương, chàng tự thốt:

- Lục Vũ Lệnh Chủ từng xem kẻ mang kiếm trong võ lâm làm thù. Ta hôm nay mang kiếm đến Lục Vũ Lâm xem Lệnh Chủ sẽ có thái độ nào cho biết!

Chàng tự nói, nhưng chừng như âm thình của câu nói vọng xa vào sâu trong cánh rừng, từ nơi đó truyền ra một câu nói của nữ nhân, đáp lại lời chàng:

- Liệt Mã Cuồng Sanh đừng tưởng đây là chốn không người mà buông táng ngông cuồng thái quá. Ta cảnh cáo cho người rõ, hãy cỡi kiếm vất đi đâu đấy, nếu gượng lý mang kiếm theo mình thì đừng mong toàn mạng khi đặt nửa bước chân vào Lục Vũ Lâm. Ta không muốn thấy máu người làm hoen ố khu rừng đẹp này.

Độc Cô Thanh Tùng mang kiếm là điều cố ý, bảo chàng cỡi bỏ thì chàng cỡi thế nào được? Chàng bật cười to, thốt:

- Liệt Mã Cuồng Sanh này đạp bước giang hồ hơn mấy mươi năm, chưa hề biết sợ ai, lời cảnh cáo của người là thừa vậy. Ta mang kiếm xông vào Lục Vũ Lâm, ta chỉ sợ máu đổ nhưng không phải là máu của ta đó.

Tiếng nữ nhân lập lại lời cảnh cáo:

- Liệt Mã Cuồng Sanh hãy nghe ta, để bảo toàn tánh mạng. Dù Lệnh Chủ có biệt nhân đối đãi với người, song không thể tha thứ cái ngông cuồng quá độ của người.

Độc Cô Thanh Tùng càng cười to giọng hơn:

- Ha ha! Ta có cần gì Lục Vũ Lệnh Chủ biệt đãi ta đâu! Liệt Mã Cuồng Sanh này không bao giờ hạ mình cầu tình với ai cả.

Giọng nói của nữ nhân đượm vẻ giận dữ, tiếp nói:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Lành không nghe lại đòi thấy dữ phải không? Người cứ thử mang kiếm bên mình rồi bước tới mấy bước xem sao?

Độc Cô Thanh Tùng khẽ giật giây cương, Long Mã chồm hai vó trước lên không, cất tiếng hí một thôi dài, tiếng hí đồng vọng khắp núi đồi, tiếng hí xuyên qua Lục Vũ Lâm vọng đến sơn cốc.

Độc Cô Thanh Tùng ngồi cao trên mình ngựa, cất tiếng cười ngạo nghễ, thốt:

- Liệt Mã Cuồng Sanh từng dẫm gót bốn phương trời, núi cao, rừng thẳm, đồng rộng hang sâu, bình sanh chưa gặp một trở lực nào. Thì, xá gì một khu cồn con Lục Vũ Lâm này lại có thể chặn bước tiến của ta? Ta vào đây!

Phấn động hùng oai, chàng khép chặt đôi chân vào bụng ngựa, hét lên:

- Tới!

Long Mã lại cất cao đầu hí lên mấy tiếng, bốn vó sanh mây, lướt tới, vẽ thành một vệt trắng dài như giải Ngân Hà đêm sáng.

Bên trong khu rừng, có tiếng tán thưởng vọng ra :

- Đúng là một con thần mã! Nghìn năm khó kiếm!

Long Mã đưa Liệt Mã Cuồng Sanh tức Độc Cô Thanh Tùng đến tận ven rừng.

Chàng ngẫm vận Cửu Âm Thần Công, đề cao cảnh giác, sẵn sàng ứng phó với mọi bất ngờ.

Long Mã vọt tới, đôi vó trước đã đặt lên ven rừng. Độc Cô Thanh Tùng đưa tay ngang ngựa, qua làn vải che mặt, chàng quan sát chung quanh ánh mắt ngời lên hung quang chớp chớp.

Long Mã vó nhanh như điện, phút chốc đã đưa Độc Cô Thanh Tùng qua khỏi mấy hàng cây đầu.

Bên trong khu rừng, mặc dù có tiếng cảnh cáo, căn im lặng như bãi hoang.

Không một bóng người dao động, một phản ứng nhỏ nhen nào, chứng tỏ lời cảnh cáo được thực hành.

Độc Cô Thanh Tùng cười lên cuồng dại, nhưng chàng vội ngưng bật tiếng cười, bên tả bên hữu, từ ba phía đồng thời phát lên tiếng quát:

- Cuồng đồ tìm cái chết!

Kế tiếp, nhiều tiếng xe gió vút đến, ám khí bay vèo vèo, ám khí từ ba phía đổ đến.

Độc Cô Thanh Tùng tỉnh mắt, nhìn ra thấy lợp trời những cộng lông xanh, tuy thể chất nhẹ nhàng song bay đi nhanh như điện chớp.

Những cộng lông xanh vẽ lên không vô số vệt sáng dài, tua tủa vút đến Độc Cô Thanh Tùng, khí thế rợn rùng hơn trận mưa tên.

Độc Cô Thanh Tùng cả kinh, thét gấp:

- Lui!

Hồng Vân Cái Tuyết lập tức quay nhanh hai vó trước, bay trở ra ven rừng.

Toàn thân chàng không trúng một cọng lông nào, nhưng trên mái tóc, có một cọng cắm vững mà chàng không hay biết.

Bên trong rừng, tiếng cười ngạo nghễ vọng ra tiếp theo là một giọng nói kiêu hãnh:

- Liệt Mã Cuồng Sanh đã thấy chưa? Nếu ta chẳng chút nhân tình, liệu ngươi có thoát khỏi chết không?

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, quát:

- Tiện tỳ! Đã chắc gì ngươi bắn trúng ta nổi?

Nữ nhân cười to:

- Ngươi mắng ta phải không? Ha ha! Hãy sờ lên đầu xem sao?

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay lên, chạm phải một cọng lông xanh, chàng khẽ giật mình, nhưng chàng sôi động tự ái hết lớn:

- Tiện tỳ! Hôm nay còn ta thì không ngươi, còn ngươi thì không còn ta! Hãy giữ mình!

Thúc mạnh đôi chân vào bụng ngựa, Long Mã bốn vó cất đều, vọt bóng mình lên cao, mang Độc Cô Thanh Tùng lần thứ hai trở vào Lục Vũ Lâm.

Nhưng, lần này thì chàng chưa vào đến ven rừng chàng đã đưa ra song chướng với nội kinh toàn lực, tới tấp phòng vô hồi kỳ trận liên tiếp những đạo chướng phong cuốn đi ào ào như bão dậy.

Chàng định mở đường tiến bằng chướng phong, mà cũng để quyết ngược lông xanh nếu bên trong như lần trước phóng ra bức bách chàng thoái hậu.

Cuồng phong ầm ầm cuốn tới, quật cây rừng ngã đổ ùng ùng. Trong khoảnh khắc, chàng đã phạt băng một số cây to, tạo thành lỗ hổng nơi ven rừng dày đặc.

Đồng thời, chàng quát to:

- Tiện tỳ! Muốn ngăn chặn ta, hãy xem thân cây kia thì hiểu số phận nào chờ ngươi !

Chính lúc đó, từ phía hữu, cách xa độ nửa dặm đường, ba tiếng thanh la vang lên:

beng!beng! beng!

Tiếng thanh la ngân dài, loang loảng trong không gian như điệu nhạc hùng trầm tiếp nối là một lệnh truyền qua giọng nói dịu dàng trong trẻo:

- Lệnh Chủ nghinh tiếp quý khách!

Từ nơi phát xuất ba tiếng thanh la, hai hàng Lục Y thiếu nữ xuất hiện, rồi thì tiếng nhạc trời lên, như chuẩn bị một cuộc rước thần, vang lên trong bầu không khí vắng lặng.

Nơi ven rừng, bên trái, một giọng nói lại vang lên, nửa uy nghi nửa mai mỉa:

- Liệt Mã Cuồng Sanh, ngươi có công đức gì? Chẳng qua, ngươi là người lớn phúc phận, nên chính Lục Vũ Lệnh Chủ đích thân ra nghinh đón ngươi đấy! Đây là lần thứ nhất tại Lục Vũ Lâm này vậy, khuyên ngươi đừng buông cuồng ngạo nữa mà đắc tội với Lệnh Chủ.

Độc Cô Thanh Tùng chưa kịp đáp, đoàn lục y thiếu nữ đột nhiên phân khai, nhường lối cho một chiếc xe đen, trên xe chễm chệ một già quái dị mà chàng đã gặp tại Bách Trượng Phong.

Độc Cô Thanh Tùng hừ nhẹ một tiếng, tự thốt:

- Xú quái bà! Ngươi không chịu trả chín rương báu vật, thì có mà chết với ta!

Chàng phát lên một tràng cười cuồng ngạo, cao giọng thốt:

- Quái lão bà! Giao ngay chín rương báu vật cho ta, chậm trễ thì đừng trách!

Tuy khoảng cách giữa đôi bên độ nửa dặm đường. Độc Cô Thanh Tùng vẫn trông thấy rõ như thường, quái bà nhếch mép cười nửa miệng, nhưng nụ cười của bà ta hết sức quái dị.

Mặc, chàng nói gì thì nói, bà ta chẳng lưu ý nghe chàng, bà dịch qua một bên nhường lối cho tám Lục Y thiếu nữ khác, khiêng một chiếc kiệu thêu từ từ đi ra.

Chiếc kiệu thêu đó rực màu tươi sáng, vô cùng hoa mỹ tân kỳ, kiệu trác vàng, phủ gấm, châu ngọc chiếu ngời. Sau kiệu còn có mấy Lục Y thiếu nữ khác nữa, tay cầm quạt phẩy nhẹ, mừng tượng như cảnh Vương Mẫu Diêu Trì nhàn Đông Dương ngọc điện.

Độc Cô Thanh Tùng giương mắt nhìn người trong kiệu, vào độ trung niên một nữ nhân mà thời gian không xóa nhòa vẻ tân kỳ mỹ lệ, nét quý phái lồ lộ trong dáng vẻ, tóc còn đen huyền vấn cao trên vàng trán, mặc chiếc áo màu xanh.

Độc Cô Thanh Tùng dao động trong tinh thần ngay khi nhìn trung niên nữ nhân. Chàng có phần nào vừa nể vừa trọng, bởi bà ấy uy nghi trang chính vô cùng.

Bất giác chàng tự thốt:

- Lục Vũ Lệnh Chủ! Không ngờ bà ta lại còn những nét điểm lệ tân thanh như thế!

Chàng nhớ lại, Kim Xoa Giáo Chủ có bảo với chàng, tên tộc của bà là Tiểu Vân...

Qua một phút xuất thần vì sự xuất hiện đột ngột của nữ nhân mà chàng độ chừng là Lục Vũ Lệnh Chủ, Độc Cô Thanh Tùng lấy lại vẻ cao ngạo muôn đời, giục Long Mã tới gần hơn, cười ngạo nghễ:

- Liệt Mã Cuồng Sanh, một kẻ lỗ mắng vũ phu, có danh dự gì xứng đáng cho Lệnh Chủ phải đích thân xuất nghinh?

Chàng không đợi Lục Vũ Lệnh Chủ đáp lời, chàng tiếp nói:

- Nếu vô sự thì không bao giờ Liệt Mã Cuồng Sanh này dám ngang nhiên đến đây quấy rầy quý lâm, bởi tại cần thỉnh giáo Lệnh Chủ ba điều, nên phải đường đột tìm đến Tây Thiên Mục Sơn hôm nay, cầu mong Lệnh Chủ sẵn sàng chỉ điểm điều tại hạ còn mê muội...

Chàng nóng nảy quá vội đi ngay vào đề:

- Điều thứ nhất, năm xưa, nơi Bách Trượng Phong, Lệnh Chủ có cái mối thù gì tìm Thánh Kiếm Vũ Sĩ, làm cho Thánh Kiếm Vũ Sĩ phải cụt một tay mà chạy đi? Điều thứ hai, dưới chân Bách Trượng Phong, quái lão bà đón chân tại hạ bảo rằng Lệnh Chủ có lệnh với tại hạ đến đây, Lệnh Chủ hãy cho biết mục đích việc đó. Điều thứ ba, chín rương báu vật tại Đại Bàn Sơn, có liên quan mật thiết với kiếp vận võ lâm, yêu cầu Lệnh Chủ giao hoàn cho tại hạ.

Chàng đã nói hết ý nghĩ của chàng, thái độ vô cùng cao ngạo.

Lục Vũ Lệnh Chủ chưa nói gì quái lão bà từ trong xe bước ra nhảy vọt đến trước mặt Độc Cô Thanh Tùng gần giọng thốt:

- Cuồng đồ! Muốn nói chuyện với chủ nhân ta, phải xuống ngựa ngay!

Độc Cô Thanh Tùng phát tay nghe vù một tiếng, quát:

- Quái lão bà bước tránh ra mau!

Quái lão bà sôi giận tràn người, há rộng mồm lộ hăn hai hàm răng hét lên như sấm:

- Ta Quân Sư tại Lục Vũ Lâm, ta không có quyền ngăn chặn một tên cuồng đồ như ngươi sao? Hừ! Tiếp chiêu!

Thốt xong, bàn tay bà đưa ra, đánh tới một chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng từng ném qua công phu nội lực của quái lão bà, nhưng biết rõ bà không dám hoành hành trước mặt Lục Vũ Lệnh Chủ, nên chàng định nhân dịp này hạ bà, trả thù cái thảm bại tại Bách Trượng Phong.

Chờ cho chưởng phong của bà ta vút tới gần, đột nhiên chàng thúc mạnh gối vào bụng ngựa, khê kéo giây cương qua một bên, con ngựa nhanh như chớp nhảy sang một phía, cách chỗ đứng hơn một trượng, đoạn gỡ Hàn Man Chỉ Pháp, phóng một chỉ kinh vút đi như đột khói mờ màu trắng đục, bắn tới Quái lão bà, đồng thời chàng bật cười lớn:

- Quái lão bà! Tôi muốn cho bà biết tôi là người thế nào, ngay tại Lục Vũ Lâm này!

Hàn Man Chỉ, một kỳ công trong vũ lâm, được sử dụng đúng lúc quái lão bà không đề phòng, theo pháp cách không điểm huyết, đi ngay vào yếu huyết nơi ngực của Quái lão bà, chạm mạnh bật thành tiếng kêu bùng khá to.

Quái lão bà ngã xuống đất.

Lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng chưa chịu rút tay về, Hàn Man Chỉ lại được tung tiếp một lần thứ hai.

Trúng một chỉ thứ nhất, ngã nhào bất động, nếu trúng tiếp một chỉ thứ hai, thì lão bà không còn hy vọng vì sống sót được.

Nhưng, người ngồi trong chiếc kiệu thêu, thoáng lộ vẻ hoang mang, gấp rút, bàn tay tả đưa ra. Độc Cô Thanh Tùng có cái cảm giác như một bức tường rắn chắc buông xuống giữa chặn, chặt ngang chỉ lực của chàng, phần lao đi mất hẳn tiếp nối, trở thành vô dụng phần còn lại chạm vào bức tường vô hình, làm chàng thấy nhói ở ngón tay.

Người ngồi trong kiệu, chính là Lục Vũ Lệnh Chủ, phóng kịp thời một luồng cương khí cứu thoát Quái lão bà khỏi bị Hàn Man Chỉ gây rối thương có thể táng mạng.

Nhưng lại làm cho Độc Cô Thanh Tùng bất mãn, chàng tự nghĩ:

- Lục Vũ Lệnh Chủ quả nhiên lợi hại thật! Kim Xoa Giáo Chủ có nói với ta, nhưng lúc đó ta không tin cho lắm! Ta phải đề cao cảnh giác mới được.

Chàng thu hồi phần chỉ lực còn lại, cất giọng lạnh lùng:

- Nể mặt Lục Vũ Lệnh Chủ tha chết cho lão bà phen này, đừng khinh thường ta nữa mà toi mạng.

Tay tả phát nhẹ, đưa cương khí cứu nạn Quái lão bà, Lệnh Chủ đưa tay hữu tiếp theo, cánh tay ao phát nhẹ lên, đẩy một luồng tụ phong bay đi chạm vào ngực bà ta, giải khai huyết đạo vừa bị Hàn Man Chỉ của Độc Cô Thanh Tùng phong bế.

Thấy Quái lão bà đứng lên. Lục Vũ Lệnh Chủ ôn tồn phát một cử chỉ:

- Già đừng sanh chuyện để mặc ta.

Quái lão bà có vẻ thẹn, nghiêng mình đáp:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Lục Vũ Lệnh Chủ đưa mắt quan sát Độc Cô Thanh Tùng từ đầu đến chân bà nhìn chăm chú vào vòng khăn bao mặt của chàng.

Độc Cô Thanh Tùng nhận thấy ánh mắt của bà ngời lên một vẻ kỳ dị, nửa như hoan hỉ, nửa như được uất, không khác nào một người mơ vọng kẻ đi xa, đi thì nhớ nhung thương tiếc, nay kẻ ấy về, nhưng mong kẻ ấy về mà bà lại căm hờn kẻ về.

Ánh mắt của bà chứa chất sự mâu thuẫn đó rất rõ rệt.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh dị, chàng muốn buông lời ướm thử tâm trạng của đối phương, nhưng Lục Vũ Lệnh Chủ đã lên tiếng trước:

- Người... người có phải là Hàn Ba Kiếm Khách?

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Thì ra bà ấy nhận lầm mình là Đại Thúc! Thảo nào bà chẳng nhìn mình với ánh mắt quái dị?

Chàng bật tràng cười cuồng dại, cười một lúc rồi đáp:

- Ta, ta có biết Hàn Ba Kiếm Khách là người gì? Thôi đi! Lệnh Chủ đừng hỏi gì cả trước khi giải quyết ba vấn đề ta vừa nêu ra. Ta chờ Lệnh Chủ đây!

Lục Vũ Lệnh Chủ cười nhẹ, nụ cười của bà hàm chứa một niềm thương cảm vô biên, bà thốt:

- Được! Nếu người muốn, ta sẽ giải quyết ba vấn đề trước tiên, nhưng khi tỏ ra thái độ rồi, người phải chấp nhận một điều kiện của ta.

Độc Cô Thanh Tùng hỏi:

- Điều kiện ra sao! Chỉ một thôi à?

Lục Vũ Lệnh Chủ gật đầu:

- Phải, một điều kiện thôi. Người lưu lại đây làm vị khách của ta trong ba hôm.

Thanh Tùng lại trầm nghĩ:

” Trừ cái việc để lộ mặt thật cho bà ta biết, ta còn e ngại việc gì khác hơn?

Làm tân khách cho bà ta ba hôm, phỏng có gì nguy hiểm đáng sợ! Mình cứ luôn luôn đề cao cảnh giác là đủ. ” Chàng cương quyết đáp:

- Được rồi ta chấp nhận.

Lục Vũ Lệnh Chủ tỏ vẻ hài lòng lấy giọng bình tĩnh đáp:

- Đây ta giải quyết ba vấn đề của người. Điều thứ nhất, nếu người thật sự là Hàn Ba Kiếm Khách thì khỏi cần phải nêu ra vấn đề đó. Còn như không phải là Hàn Ba Kiếm Khách, thì có hỏi cũng bằng thừa, bởi chẳng có liên quan gì cả. Hàn Ba Kiếm Khách rất hiểu lý do mối thù của ta đối với Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Độc Cô Thanh Tùng hỏi:

- Vấn đề kế tiếp?

Không đáp ngay câu đó. Lục Vũ Lệnh Chủ thốt với giọng căm hờn:

- Ta tin rằng người là Hàn Ba Kiếm Khách, nếu không thì người có bao giờ làm chi việc không công bố cho Thánh Kiếm Vũ Sĩ tới đây tìm ta? Hừ, ta biết mà. Người vì thù tặc, vì cốt nhục chứ ta thì có giá trị gì trước mắt người? Người có bao giờ nghĩ đến ta đâu.

Đôi mắt của Lục Vũ Lệnh Chủ đột nhiên ngời lên, ánh thu ba ràn rụa, làn thu ba sắp kết đọng thành hạt, chực vượt mi lăn dài xuống má.

Độc Cô Thanh Tùng không tránh khỏi xúc động tâm tình, chàng thức ngộ ngay Lục Vũ Lệnh Chủ và Đại thúc có một đoạn giao tình trở thành ngang trái, cho mãi đến nay Lệnh Chủ vẫn không đề nén bất bình cũng như không quên được Đại thúc trong con người Hàn Ba Kiếm Khách ngày nào.

Tuy nhiên, chàng vẫn giữ vẻ lạnh lùng cao ngạo muôn thưở, hét to:

- Lệnh Chủ! Tiếp nói vấn đề thứ hai ngay!

Lục Vũ Lệnh Chủ giật mình, dãn cơn xúc động, đáp:

- Mời người đến Thiên Mục Sơn không ngoài mục đích muốn người làm vị tân khách cho ta ba hôm...

Bà tiếp liền theo:

- Còn vấn đề thứ ba, liên quan đến chín rương báu vật của Huyết Ma Bang, người muốn lấy lại, muốn mang đi lúc nào, tùy thích.

Độc Cô Thanh Tùng cười ha hả, ngắt lời:

- Tốt lắm! Và ta sẽ là khách của Lệnh Chủ trong ba hôm bắt đầu từ giờ phút này. Liệu Lệnh Chủ chẳng được xử tệ với ta! Mà dù đối xử tệ, vị tất ta sợ?

Lục Vũ Lệnh Chủ nhìn vào vuông khăn trắng bao mặt của Độc Cô Thanh Tùng, ánh mắt ngời lên vẻ hân hoan rõ rệt.

Bà vẫy tay, theo tay bà, tiếng nhạc trỗi lên, toán Lục Y thiếu nữ vào phương vị hai bên tả hữu, xếp thành hai hàng đi trước dẫn lộ, kế tiếp là Lục Y Quái lão bà, sau cùng là chiếc kiệu của Lục Vũ Lệnh Chủ do tám lục y thiếu nữ khác khiêng đi.

Đoàn người sắp sửa xuyên cánh rừng xanh, bỗng Lệnh Chủ dạy lại Độc Cô Thanh Tùng:

- Người cùng ta song hành là phải hơn. Nào giục ngựa ngang kiệu đi.

Độc Cô Thanh Tùng không khách sáo, ngang nhiên thúc ngựa vọt tới. Chờ đầu ngựa ngang kiệu mình, Lệnh Chủ liền ra lệnh khởi hành.

Song đôi kẻ ngựa người kiệu, Độc Cô Thanh Tùng và Lục Vũ Lệnh Chủ đều có ý niềm riêng biệt của nhau.

Đưa ánh thu ba hàm chứa cảm tình sôi động, Lục Vũ Lệnh Chủ hạ thấp giọng, thốt:

- Năm xưa, tại đỉnh Thiên Sơn, người thọ thương trầm trọng, đến nay đã hoàn toàn lành mạnh rồi chứ?

Độc Cô Thanh Tùng lại kinh ngạc một lần nữa.

Bắt buộc chàng phải đóng vai Đại thúc cho đến lúc nào không thể che giấu được nữa thì thôi. Độc Cô Thanh Tùng hội ý, vờ hừ lên một tiếng lạnh, tỏ lộ thần nhiên, không cần ai phải quan tâm đến mình, chàng đáp:

- Cũng không lấy gì quan trọng lắm, Lệnh Chủ lo lắng làm gì cho nhọc?

Lục Vũ Lệnh Chủ nở nụ cười, tiếp nối:

- Hơn mười năm xa cách, chúng ta cởi bỏ lột hoa niên, bước vào chặn giữa đời người, mười năm tha thiết, chẳng lẽ khi gặp nhau rồi lại dẫu nhau? Tại sao người không cho ta thấy lại gương mặt ngày nào, xem phong trần in nét đậm sâu, xem tang thương đã nhuộm màu bi đát, sắc diện biến cải ra sao? Tại sao không thể được như thế chứ?

Hạ thấp giọng, bà tỏ vẻ trầm buồn, như thiết tha, như hờn trách, chung qui coi làm phân tán tâm thần Độc Cô Thanh Tùng cho chàng lơ lửng cảnh giác.

Rồi đột nhiên, nhanh như chớp, bà với tay chụp ngay vuông khăn bao mặt Độc Cô Thanh Tùng.

Nhưng, kiệu và ngựa cách xa tầm tay, bà với lên như chụp mà không chụp. Một đạo quái phong từ tay bà phát đi, quét ngang mặt Độc Cô Thanh Tùng.

Nếu chàng không lưu ý, chắc chắn luồng quái phong sẽ cuốn phăng vuông khăn, hoặc tung đi xa, hoặc phát ngược lên, chẳng nào cũng giúp cho bà nhìn được gương mặt thật của vị khách bất đắc dĩ.

Luồng quái phong có công hiệu hơn cả bàn tay bà. Bà chắc ý thế nào rồi bà cũng được toại nguyện !...

Tại sao bà quyết nhìn cho được gương mặt thật của Liệt Mã Cuồng Sanh do Độc Cô Thanh Tùng giả mạo.

Lục Vũ Lệnh Chủ ngỡ người bên cạnh không phải là Hàn Ba Kiếm Khách thực sự, hay bà thiết tha mong muốn gặp lại gương mặt mà bao năm dài bà thất thểu mơ hoài?

Độc Cô Thanh Tùng đâu để lộ chân tướng một cách dễ dàng như thế.

Chàng hừ lên một tiếng, một cánh tay đưa ra, đẩy luồng kinh phong quái dị của Lệnh Chủ trở về, chàng buông giọng gay gắt:

- Mời khách lưu lại quý lâm, mà đối xử với khách như thế này sao? Thì ra đây là thông lệ của Lệnh Chủ phải không?

Lục Vũ Lệnh Chủ bắt toại nguyện, tỏ ý buồn, không đáp ngay Độc Cô Thanh Tùng mà hỏi vặn lại:

- Thế người không còn nhìn được người trong thiên hạ nữa à?

Độc Cô Thanh Tùng cười lạt:

- Trong giang hồ hiện tại, chưa có một nhân vật nào dám hành động như Lệnh Chủ trước mặt ta ! Hừ ! Lệnh Chủ có phần thái quá đó.

Lục Vũ Lệnh Chủ không kém sắc bén:

- Trong giang hồ hiện tại chưa một nhân vật nào dám hành động như ngươi, ngang nhiên mang kiếm vào Lục Vũ Lâm ! Hừ ! Ngươi có phần thái quá đó.

Lục Vũ Lệnh Chủ trở sang thái độ nhu hòa, tiếp nói:

- Nhưng, ngươi là Hàn Ba Kiếm Khách có mang kiếm cũng chẳng sao. Nếu không...

Độc Cô Thanh Tùng chặn hỏi:

- Thì sao?

Lục Vũ Lệnh Chủ chuyển sắc lạnh lùng, ước ẩn có phần sắc khí, cắn hờn:

- Nếu người không phải là Hàn Ba Kiếm Khách thì đừng nuôi mộng ra khỏi Lục Vũ Lâm.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn với vẻ lạnh lùng muôn thưở, chàng bật cười rùng rợn, thốt:

- Lục Vũ Lệnh Chủ muốn bày trò trào lộng với nhau chăng? Ta, Liệt Mã Cuồng Sanh này, không phải là Hàn Ba Kiếm Khách như Lệnh Chủ nghi quyết, mà dù cho ta có là Hàn Ba Kiếm Khách, cũng chẳng bao giờ đưa mặt thật nhìn đời, dĩ nhiên Lệnh Chủ không thể nào phân định ta có phải hay không là Hàn Ba Kiếm Khách thật sự.

Lệnh Chủ quay mặt sang chàng, nở nụ cười nhẹ, đáp:

- Bằng vào giọng nói của ngươi, ta thừa hiểu ngươi là Hàn Ba Kiếm Khách, quyết không lầm vậy.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, nghĩ:

- Giọng nói của ta làm sao? Có giống với giọng nói của Đại thúc lắm không mà bà ấy vẫn đề quyết ta là Hàn Ba Kiếm Khách.

Nhưng, chàng thức ngộ ngay sự mừng tượng giữa Liệt Mã Cuồng Sanh và chàng.

Sống bên nhau qua mười năm dài, không hề rời xa nửa bước, từ giọng nói đến cử động, từ tâm tưởng đến tánh tình, chàng đã hoàn toàn đồng hóa với Liệt Mã Cuồng Sanh đóng vai Đại thúc bên cạnh chàng.

Chàng mỉm cười , thốt:

- Lệnh Chủ! Xin Lệnh Chủ nên thực tế hơn, không gì gây khổ sở bằng sự thất vọng cả. Ta sợ rằng Lệnh Chủ sẽ không còn bình tĩnh khi đứng trước một sự thật phũ phàng.

Lục Vũ Lệnh Chủ đăm vẻ được buồn:

- Tử Kỳ ca! Tôi biết rằng Tử Kỳ ca đau khổ, tự nguyện chung thân không hề nghĩ đến hôn nhân nữa. Biết được việc đó, nên từ lâu tôi lắng dịu mối thương tâm, bởi ít ra chúng ta cũng có đồng tình trong hoàn cảnh trái ngang, mà cảm thông niềm thống thiết của nhau. Nhưng hôm nay, thái độ của Tử Kỳ ca làm cho tôi buồn thảm hơn lúc nào hết.

Độc Cô Thanh Tùng ngạc nhiên, hỏi:

- Thái độ của tôi thế nào?

- Đã bằng lòng làm khách của tôi trong ba hôm, tại sao, sau mười năm xa cách, Tử Kỳ ca không dãi ngộ tôi với một gương mặt thật trong ba ngày sum họp này? Tôi có yêu cầu gì nhiều đâu bởi ba ngày là khoảng thời gian tạm đủ cho tôi thỏa mãn mơ hoài cho tôi sống lại cái hơi hướm của nhau lúc hoa lòng hé nụ.

Độc Cô Thanh Tùng cười thâm, không đáp. Chàng cười là phải, bởi chàng còn thiếu niên, chưa nếm mùi tình hợp và tình ly, tình miễn cưỡng cũng như tình ngang trái.

Chàng thản nhiên đến ngạo nghễ trước một tấm lòng chấp vá sau cuộc vỡ tan trong dĩ vãng.

Nếu thật chàng là Hàn Ba Kiếm Khách, thì liệu chàng còn sắt đá được chăng với nỗi thiết tha của Lục Vũ Lệnh Chủ?

Đã nói là ngang trái, thì đôi bạn lòng không ai có lỗi cả, mà hoàn cảnh là tội phạm gây mọi vỡ tan, Hàn Ba Kiếm Khách không thể lạnh lùng mãi với con người vô tội.

Lục Vũ Lệnh Chủ lại trở về với những ý niệm tha thiết của bà. Bà không thốt một lời nào tiếp, ngồi trong kiệu lắng nghe vó ngựa nhịp đều bên cạnh, miên man sống lại dĩ vãng ân tình.

Một lúc sau, con đường đi dần dần sáng tỏ, Lục Vũ Lâm đã thừa cây hơn bên ngoài. Trước mắt, một tòa kiến trúc hoa lệ huy hoàng không kém cung điện đế vương.

Tòa kiến trúc cao ngất mây xanh, chiếm một địa diện vô cùng rộng lớn, chạm rồng, trổ phượng, khảm ngọc, cấn châu, tường xanh nóc đỏ ánh rực một góc trời.

Nếu nói rằng trên thế gian, chỉ có bậc đế vương là hàng phú quý cùng tốt, thứ vị tất hạng người ưu đãi đó lại hơn được Lục Vũ Lệnh Chủ?

Không như mọi căn cứ của tổ chức nhỏ lấy cái uy mãnh kiêu hùng làm tư thế, Lục Vũ Lâm Cung chỉ chú trọng đến lý tưởng siêu nhiên một nơi ẩn dật tâm kỳ của những kẻ chưa tầm tiên nhưng muốn tránh tục.

Và hơn ai hết, với tâm trạng của một người như Lục Vũ Lệnh Chủ, sự tránh tục là điều tối cần. Lệnh Chủ chỉ tránh tục chứ chưa thoát tục bởi còn mơ về trần tục, nơi đó còn có một bóng hình mà bà chưa xóa nhòa dấu vết đậm tâm tư.

Lục Vũ Lệnh Chủ quay nhìn sang Độc Cô Thanh Tùng:

- Tử Kỳ Ca! Xem Cung Lục Vũ của tôi thế nào? Có xứng đáng lưu người khách quý không?

Độc Cô Thanh Tùng nhận thấy Lục Vũ Lệnh Chủ cố định trong niềm tin chàng là Hàn Ba Kiếm Khách Độc Cô Tử Kỳ, mỗi một câu nói đều khởi đầu bằng mấy tiếng Tử Kỳ ca, chàng có vẻ không bằng lòng lắm, hỏi:

- Lệnh Chủ mãi nhắc đến Tử Kỳ! Tử Kỳ là ai mà lại cứ gán cho tôi?

Lục Vũ Lệnh Chủ thẹn đỏ mặt, từ thẹn sang qua giận không mấy chốc, mặt trầm lạnh, bà hằn học:

- Độc Cô Tử Kỳ! Tuy ta cùng người sum họp không bao lâu, nhưng những phút giây bên hoa, dưới nguyệt, đôi bóng in đường đôi tim hòa nhịp, cũng thừa ghi đậm một kỷ niệm êm đềm. Giờ đây, người cứ chối quanh ta bảo thật, dù cho người có còn là một đồng xương tàn, ta nhìn vào đồng xương cũng biết là người vậy, đừng vờ vĩnh với ta!

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh:

- Tôi! Liệt Mã Cuồng Sanh này đơn thân độc mã xuôi ngược giang hồ, tôi chưa từng gặp một người nào không hề biết thẹn như Lệnh Chủ !

Lục Vũ Lệnh Chủ rung chuyển toàn thân, cao giọng hận:

- Câm ngay!

Ngồi trong kiệu, khẽ nhút động thân hình, Lục Vũ Lệnh Chủ bỗng vút lên cao, nhanh đến độ vẽ thành một vật xanh dài, vết xanh đó đảo lộn xuống xệt ngay đầu ngựa Độc Cô Thanh Tùng.

Năm ngón tay như năm mũi tên bay, chụp tới, toan giật mảnh khăn bao mặt của chàng.

Bà hành động xuất kỳ bất ý. Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi cấp tốc tránh đầu qua một bên, tránh cái chụp thần tốc của Lệnh Chủ.

Nhưng hệt tay đầu, Lục Vũ Lệnh Chủ vẫn chưa buông tha, bà nhún chân lên đầu ngựa, đã lộn một vòng nhanh như chong chóng, sải bàn tay kia với chụp một lần nữa.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, nhượng một lần cũng đủ lễ độ của khách đối với chủ nhân, chàng đã nhượng hai lần rồi, dĩ nhiên lần thứ ba này chàng không còn dẫn lòng được nữa.

Hét lên một tiếng lớn, chàng vận dụng Cửu Âm Thần Công vào đôi tay, một đũa ra phong tỏa trào pháp của Lục Vũ Lệnh Chủ, một chục chờ...

Lục Vũ Lệnh Chủ bỗng nhiên thu hồi trào pháp, đảo tròn thân pháp nhảy vút về chiếc kiệu ngồi xuống như cũ, bà nở nụ cười xí xóa, thốt:

- Tử Kỳ ca! Đừng tưởng như vậy mà hợm mình. Tôi quyết sẽ lột chiếc nạ đó, xem cho biết Tử Kỳ ca hiện tại ra sao !

Bà trở giọng lạnh:

- Phải cho ta biết mặt thật, nếu không, dù ngươi là ai, dù người có là Hàn Ba Kiếm Khách thật hay giả, ta quyết không để cho ngươi thoát khỏi Lục Vũ Lâm !

Bà vẫy tay cho bọn Lục Y thiếu nữ. Chiếc kiệu lướt đi như bay trong ánh mắt đã vượt năm trượng đường.

Chiếc kiệu xoay ngang, chuyển hướng vào cánh rừng mát mẻ.

Độc Cô Thanh Tùng tức khắc đề cao cảnh giác, nghi chắc thể nào cũng có biến.

Chàng bắt cần chiếc kiệu rẽ lối về đầu, cứ theo sau bọn Lục Y thiếu nữ dẫn đường phía trước.

Bây giờ trọng tâm cảnh giác của chàng không còn là những nguy hiểm chục chờ, mà là vương khăn bao mặt, cần lưu ý giữ gìn hơn lúc nào hết.

Chàng phải lưu ý giữ gìn đến vương khăn suốt ba ngày đêm liền. Bằng mọi cách, chàng không thể để lộ chân tướng được.

Đến trước Lục Vũ Cung. Độc Cô Thanh Tùng xuống ngựa. Liền theo đó có người bước tới, nắm giây cương con Hồng Vân Cái Tuyết dẫn đi.

Cửa Cung mở rộng, bọn lục y thiếu nữ tiên đạo bước vào. Kế tiếp là Quái lão bà từ trong chiếc xe dên bước ra, rẽ qua một bên đi vào một gian phòng nơi tòa lầu kế đó.

Độc Cô Thanh Tùng theo sau bọn Lục Y thiếu nữ, tiến vào cung thẳng đến tòa đại điện, vượt qua tòa đại điện đó, đến tòa thứ hai.

Từ lúc bước qua cửa cung Độc Cô Thanh Tùng lưu mắt nhìn xem có Lục Vũ Lệnh Chủ xuất hiện nghênh tiếp chăng. Đến tòa đại điện thứ hai rồi mà chàng chưa thấy bóng dáng Lệnh Chủ đâu cả.

Chẳng những thế, đến cả gia nhân Lục Vũ Cung cũng không có một người nào xuất hiện.

Chàng hoài nghi nhưng không thể dừng bước, lại đi tới.

Trước mắt là một tiểu sảnh lối kiến trúc rất tráng lệ huy hoàng, hình trạng tân kỳ hơn hai tòa đại điện chàng vừa vượt qua.

Đột nhiên, có giọng nói trong trẻo như đồng vang lên, không rõ từ nơi nào phát xuất vọng đến:

- Toán nhạc công lui vào trong yên nghỉ!

Tiếng nhạc liền ngưng bật, thiếu nữ tiên đạo tản mát trong yên lặng.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo lưng chúng đang quay đi, vẻ khẩn trương hiện rõ lên mặt, chàng gấp giọng gọi to:

- Lục Vũ Lệnh Chủ ! Bà muốn thực hiện một âm mưu gì đây?

Vừa buông xong tiếng cuối, Độc Cô Thanh Tùng thấy mình lỡ lời nhưng còn lấy lại làm sao kịp?

Chừng như chàng nghi ngờ điều gì, vội quay đầu nhìn lại sau lưng, thấy một Lục Y thiếu nữ, dung nhan diễm lệ tuyệt luân, đang đứng cách chàng độ ba thước.

Thiếu nữ nhoén miệng cười, thốt:

- Lệnh Chủ nghe mệ trong người, dạy Bích Nhi này thay mặt tiếp khách, xin đừng nệ chấp vậy.

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị, hỏi:

- Thế à? Vừa rồi, Lệnh Chủ có tỏ vẻ gì bất an đâu?

Độc Cô Thanh Tùng hỏi cho có tiếng nói, che đây một xã giao vậy thôi, chứ tâm tư chàng đang chú trọng đến thiếu nữ trước mặt, xuất hiện như một bóng ma, nhẹ nhàng êm thấm đến độ chính chàng mà cũng không hay biết từ lúc nào.

Chàng cảm thấy nơi đây có nhiều diễn tiến bất kỳ, mà sự xuất hiện của thiếu nữ là một khởi đầu.

Lục Y thiếu nữ tự xưng là Bích Nhi, vẫn điềm nụ cười, hạ thấp giọng thốt:

- Lời nói vừa rồi không đúng sự thật. Hiện tại Lệnh Chủ đang luyện công nơi tịnh thất.

Rồi nàng tiếp nói:

- Lệnh Chủ phân phó, dẫn khách đến Bách Hoa Cư, vậy khách theo tôi.

Bích Nhi thốt xong, bước sang phía hữu, theo con đường hành lang, đi tới.

Độc Cô Thanh Tùng theo sau, nhìn thấy thân pháp thiếu nữ di động hết sức nhẹ nhàng, mau lẹ, nàng đi nhanh mà tà áo không dao động theo bước đi. Chàng kinh sợ cho võ công của nàng quả được luyện đến bậc thượng thừa.

Nàng đã vậy, Lệnh Chủ còn ghé góm đến bậc nào nữa.

Con đường hành lang chạy dài giữa hai hàng hoa lạ, hoa đang lúc nở, tỏa mùi hương thoát nồng, thoát dịu, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy khoan khoái trong người vô cùng.

Đi độ nửa đường, Bích Nhi bỗng hạ thấp giọng, thốt:

- Lệnh Chủ hết sức đau lòng. Người đang ủ rũ trong buồn thương, khách có muốn đến thăm chăng?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Không! Lệnh Chủ mãi tin rằng tôi là Hàn Ba Kiếm Khách, nhưng tôi đâu phải là Hàn Ba Kiếm Khách, đến thăm người càng nung nấu thêm niềm thất vọng uất hờn của người chứ có ích gì?

Chàng nhìn thiếu nữ, dò xét đoạn tiếp:

- Có lẽ Lệnh Chủ và Hàn Ba Kiếm Khách, trước kia giữa nhau có một sự liên hệ quan trọng, và Lệnh Chủ ngờ rằng Kiếm khách đến đây để báo phục mối thù của Thánh Kiếm Vũ Sĩ bị Lệnh Chủ tiện mất một cánh tay, nên Lệnh Chủ xúc động tâm tình, không dẫn được nổi bi thương đó thôi. Nhưng việc đó, tạm gạt qua đi, tôi chờ khi nào hiểu được sự liên hệ giữa hai người, sẽ nói đến cũng không muộn.

Bích Nhi cười nhẹ đáp:

- Tôi biết, khách không phải là Hàn Ba Kiếm Khách, nhưng Lệnh Chủ không chịu nhìn vào sự thật, thì biết làm sao? Trừ khi nào Lệnh Chủ thấy được mặt thật của khách, chừng đó bà mới chịu tin.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, thăm nghĩ:

- Tại sao bà ấy cứ mãi nửa tin rồi nửa ngờ? Hay là bà có nghe bọn Huyết Ma Bang loan ra rằng ta không phải là Liệt Mã Cuồng Sanh? Và dĩ nhiên là không phải Hàn Ba Kiếm Khách.

Chàng bắt giác dừng chân lại, đưa mắt nhìn Bích Nhi.

Bích Nhi vẫn điềm nhiên như thường, điềm nụ cười nhẹ :

- Khách đừng cho là kỳ quái, việc gì rồi cũng không thể che dấu tất cả mọi người. Tôi, tôi biết rõ khách không phải là Hàn Ba Kiếm Khách được.

Độc Cô Thanh Tùng càng lúc càng kinh dị hơn lên, tại Lục Vũ Lâm này, có nhiều người biết rõ lai lịch chân tướng của chàng.

Chàng còn hy vọng thoát khỏi Lục Vũ Lâm không? Điều đó không thể nào chàng dự liệu hậu quả ra sao được.

Tuy nhiên, bên trong là cả một vùng trời chấn động, nhưng bên ngoài thì lặng lẽ như mặt nước hồ ao trong những ngày vắng gió, chàng điềm nhiên thốt:

- Cô nương đã biết rõ ràng như vậy, thế mà Lệnh Chủ không chịu tin cho, rất tiếc.

Bích Nhi gật đầu tiếp:

- Mẹ kiên tánh thế đó, không bao giờ chịu tin ai. Tánh đó đã cố định rồi, mẹ dù biết là ai sai lầm cũng không bỏ, chỉ đến khi nào tai nghe mắt thấy mới chịu tin cho.

Độc Cô Thanh Tùng nghe Bích Nhi xưng Lục Vũ Lệnh Chủ là mẹ, đôi mắt ẩn trong vuông khăn trắng mở to ra, chàng cao giọng hỏi:

- Sao? Cô nương là con của Lục Vũ Lệnh Chủ? Thu đoạt Hủ Cốt Độc Dịch của Bạch Cốt Thần Ma tại Bách Trượng Phong, cũng là cô nương rồi Bạch Cốt Thần Ma truy kích một người dưới chân Bách Trượng Phong người đó cũng chính cô nương? Ngồi trong xe đen với Lục Y Quái lão bà cướp chín rương báu vật cũng chính cô nương? Cô nương tên gọi là Bích Nhi?

Độc Cô Thanh Tùng hỏi liên hồi, nhớ gì hỏi nấy, nhưng mặc chàng hỏi, mặc Bích Nhi cười, trước sau nàng không đáp một tiếng.

Độc Cô Thanh Tùng cụt hứng, cứ đi tới. Chàng nghĩ:

- Bích Nhi là con gái của Lục Vũ Lệnh Chủ, tại sao nàng còn giúp ta tại Bách Trượng Phong? Như vậy, đối với ta, Lục Vũ Lệnh Chủ chưa tỏ rõ rệt thái độ thân hay thù.

Đột nhiên chàng ọ lên một tiếng, tỏ ra là mình đã thức ngộ được cái động cơ thúc đẩy Lục Vũ Lệnh Chủ sai Bích Nhi đến Bách Trượng Phong giúp đỡ chàng. Chàng mỉm cười.

Chàng nghĩ rằng sở dĩ Lục Vũ Lệnh Chủ có thái độ đó là vì bà tin rằng chàng chính là Hàn Ba Kiếm Khách, người của bà mong nhớ đợi chờ hàng mười năm qua, bỗng nhiên lại xuất hiện dưới cái lốt Liệt Mã Cuồng Sanh.

Điều chàng vừa thức ngộ càng được xác nhận hơn, với lời mời chàng đến Tây Thiên Mục Sơn từ nơi cửa miệng Lục Y Quái lão bà do Lục Vũ Lệnh Chủ sai phái.

Chàng đã đến đây rồi, trước sau gì Lục Vũ Lệnh Chủ cũng phải làm mọi cách cho chàng bại lộ chân tướng. Vậy, trong ba ngày làm vị khách, chàng phải hết sức dè dặt.

Chàng trầm lặng suy tư mãi.

Tuy nhiên, cả hai vẫn sóng bước, bước đều.

Qua hết con đường hành lang, đến một tòa nhà rộng lớn. Quanh tòa nhà, hoa lạ khoe sắc nhả hương, hương sắc tân kỳ, không đồng loại với hoa thường mà chàng đã thấy.

Bên cạnh tòa nhà, có một tòa lầu xây bằng đá. Trước cửa tòa thạch lâu, ba chữ to lớn kẻ ngang :

Bách Hoa Cư.

Bích Nhi bước tới, xô cửa đi vào. Độc Cô Thanh Tùng theo liền.

Thạch lâu chỉ có một tầng. Tầng lầu là một gian bày trí vô cùng trang nhã, dù khách khó tánh đến đâu cũng phải hài lòng.

Bích Nhi đưa chàng đến đây rồi, thốt:

- Trong ba ngày, khách an nghỉ tại đây...

Nàng vừa buông câu nói đến đó, bên dưới có tiếng chân người. Bích Nhi biến sắc, cấp bách ra mặt. Nàng hấp tấp thốt:

- Chắc là mục già họ Lưu chứ chẳng còn ai khác. Bà ấy lên đây sẽ bất thành linh điểm huyết người đó.

Nàng đã đổi cách xưng hô, không còn khách sáo nữa.

Độc Cô Thanh Tùng nghi ngại, hỏi:

- Mụ già họ Lưu là Lục Y Quái lão bà phải không? Cô nương làm gì mà tỏ vẻ khấn trương cấp bách thế.

Bích Nhi buông tiếng thở dài đáp:

- Người đừng hỏi! Trong ba ngày lưu lại đây, phải hết sức cẩn thận, dù cho đến ta, người cũng phải dè dặt như thường, vì...

Nàng u buồn hơn, tiếp nói:

- Ta không còn là ta nữa! Ta sẽ hành động theo mạng lệnh, dù hành động đó đi ngược với lòng ta. Đây, ta tiết lộ cho người một việc khi mụ già họ Lưu xuất hiện, ta phải hạ thủ công người liền vì bọn ta đã định thừa lúc người không đề phòng mà kích.

Không cần đã thương, chỉ phải điểm vào huyệt người thôi.

Nàng bỗng nhiên đổi sang giọng cương quyết:

- Người phải xuất thủ điểm huyệt ra trước, đừng để ta còn tự do cử động.

Nếu người không làm thế thì sẽ bị bọn ta chế phục ngay, đừng hòng giữ được vuông khăn che mặt.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi. Thì ra, Lục Vũ Lệnh Chủ đã có chủ trương rồi.

Việc mà Bích Nhi vừa tiết lộ, chắc chắn chỉ là giai đoạn đầu tiên. Nếu bà thất bại, thì bà còn nhiều mưu kế khác, bà sẽ thi hành mãi suốt ba hôm liền. Và rất có thể nếu bà không toại nguyện, bà sẽ không để chàng rời khỏi Lục Vũ Lâm.

Chàng toan nói gì với Bích Nhi, nhưng lúc quát lão bà đã lên tiếng:

- Cuồng tiểu tử! Ta vâng Lệnh Chủ đến Bách Hoa Cư " hầu " người đây! Xem người gan to bạc nào cho biết.

Bích Nhi đưa mắt hội ý chàng, đoạn thét lớn:

- Tiểu tử! Mẹ ta xử tốt với người, nhưng ta không cần làm như mẹ, ta không mua chuộc lòng người, đừng vênh váo mặt với ta.

Thốt xong, nàng tung ra một chưởng, cuồng phong cuốn vù lên lao vút đến chắn song phía Bắc.

Bốp!

Toàn khung cửa bị chưởng phong đập vào, gãy vụn.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo cử động của Bích Nhi không cười mà cũng không kêu lên tiếng nào.

Bích Nhi bắn mình đến bên chàng sừng sộ:

- Người mau mau phát lên tràng cười cuồng dại như mỗi lúc đi. Mau lên, rồi nhanh tay điểm huyệt ta, nếu không thì đừng hòng thoát hiểm.

Độc Cô Thanh Tùng cười thâm, song chàng cũng động tình hiếu kỳ, bật cười thành tiếng, âm thanh như xé lụa, dứt tràng cười, chàng quát:

- Tiểu liêu đầu! Mẹ người còn biết cung kính ta phần nào, người lại dám vô lễ với ta à?

Độc Cô Thanh Tùng vừa buông dứt câu nói, một tiếng âm vang lên, chấn động cả tòa lầu.

Thì ra, Lục Y Quái lão bà đã lên đến nơi, trông thấy Độc Cô Thanh Tùng sắp sửa phóng chưởng đã kích Bích Nhi, bà hạ thủ trước, chưởng kinh của bà đã đánh nát một khung cửa.

Bà cao giọng thốt:

- Tiểu tử ! Nếu Công Chúa bị tổn thương dù là một phần nhỏ, ta sẽ băm vằm xác người làm muôn mảnh đó.

Bích Nhi lúc đó quỳnh quang lên, vèo người tới trước Độc Cô Thanh Tùng.

Lục Y Quái lão bà hét lên:

- Công chúa! Không được đâu! Đừng!

Chậm mất rồi! Nàng đã xuất thủ. Độc Cô Thanh Tùng nhanh như chớp, né qua một bên, tránh chưởng kinh của nàng. Bàn tay tả chàng đảo qua một vòng, chụp xuống xương vai nàng, nắm cứng, gần giọng hận:

- Lão Quái hãy lùi lại ngay, đúng ba bước! Nếu cưỡng lời bước tới một bước, ta sẽ hạ sát Công Chúa ngay!

Lục Y Quái lão bà rít lên:

- Người dám? Thách người đấy!

Bà đảo bộ, gọi to:

- Công chúa nóng nảy thế ? Há không biết là hần đã học đường kỳ công của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân sao? Không phải ai ai cũng có thể làm gì được hần đâu! Công chúa kinh thường hần mới ra nông nổi.

Độc Cô Thanh Tùng trầm lạnh giọng:

- Quái lão bà lui ra khỏi nơi đây mau! Bà chẳng có việc gì phải vào đây!

Lục Y Quái lão bà hơi gầm gừ, lùi lại đường hai bước, đột nhiên bà đứng lại, thét lên:

- Cuồng tiểu tử ! Bà muốn hạ sát người ngay!

Vừa lúc đó, hai Lục Y thiếu nữ bước vào, tay cầm rượu, tay bưng thức nhắm.

Một tên loan báo:

- Lệnh Chủ đến nơi!

Lưu lão bà lộ vẻ sợ hãi, vội chen mình qua song cửa, thoát đi.

Độc Cô Thanh Tùng xúc động linh cơ, cao giọng thốt:

- Lục Vũ Lệnh Chủ! Bà đừng dằn cảnh như thế! Hãy gọi Quái lão bà trở lại đây, nạp mạng cho tôi, nếu không, tôi sẽ không tiếp kiến bà.

Một bóng xanh bay vào, nhẹ nhàng như chiếc lá vèo theo gió.

Lục Vũ Lệnh Chủ đã xuất hiện giữa gian lâu. Môi bà nhếch ra, tựa như cười, bà hỏi:

- Sao? Lưu lão bà có đến đây à?

Nhìn sang Bích Nhi còn kẹt trong tay Độc Cô Thanh Tùng, Lệnh Chủ lần này thì cười thật sự, bà thốt:

- Tử Kỳ ca! Bích Nhi có điều gì không phải, cũng nên châm chước cho nó. Dù sao, nó cũng có liên hệ phần nào với Tử Kỳ ca chứ. Nó là cháu gái của Tử Kỳ ca đó.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình kinh dị, buông ngay Bích Nhi hỏi nhanh:

- Lệnh Chủ giải thích rành hơn cho tôi hiểu, chứ bảo suông như thế thì còn ai tin được?

Lục Vũ Lệnh Chủ nhếch mép cười khê đáp:

- Tử Kỳ ca! Tôi biết Tử Kỳ ca không đủ can đảm nhìn về dĩ vãng xa xưa mười mấy năm qua, đã biết sự tình như thế nào mà còn hỏi khó tôi làm gì? Chẳng qua hiện tại tôi chỉ có thể tóm lược rằng, dù tôi sanh ra nó, song tôi oán hận lão thất phu Độc Cô Phong vô cùng! Chính lão ấy đã hủy diệt hạnh phúc trọn đời của tôi, do đó mới có vụ báo cừu trên Bách Trượng Phong, tại Vân Vụ Cốc. Không ngờ lão thất phu đó thoát chết! Mạng lão chưa tận cùng, thì hận của tôi cũng chưa liêu kết.

Độc Cô Thanh Tùng rung người lên, chàng lắc đầu tỏ vẻ không tin :

- Lệnh Chủ bảo rằng Bích Nhi là con gái của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong? Lệnh Chủ không phải là Ngọc Kiếm Tiên Cơ thì Bích Nhi đâu thể là con của Thánh Kiếm Vũ Sĩ? Tôi không hiểu Lệnh Chủ muốn nói gì.

Chàng vờ sắp xếp một mưu định chớp nhoáng. Chàng tự hỏi:

” Thế là nghĩa gì ? Ta phải tìm hiểu cho rõ ràng mới được. ” Chàng cương quyết đáp:

- Lệnh Chủ muốn biết chân tướng của tôi, được rồi, chỉ cần tỏ thật cho tôi biết một việc. Dù cho tôi bị bắt buộc phải vĩnh viễn lưu lạc Lục Vũ Lâm này, tôi quyết không để Lệnh Chủ thất vọng.

Chàng lấy trong mình ra một đoạn kiếm gãy, đưa lên cao, tiếp nói:

- Lệnh Chủ hãy cho tôi hiểu mọi việc liên quan đến Ngọc Kiếm Tiên Cơ , ngược lại tôi sẽ vứt bỏ vuông khăn, lộ mặt thật cho Lệnh Chủ thấy.

Lục Vũ Lệnh Chủ thoáng trông đoạn kiếm gãy, thần sắc biến đổi ngay, mặt bà thoát đỏ, thoát trắng, tâm tư giao động mạnh, bà cao giọng thốt:

- Độc Cô Tử Kỳ! Người nhất định buộc ta phải tự miệng mình tường thuật lại việc xa xưa? Người nhất định làm cho ta phải tủi nhục với việc ngày qua. Được rồi!

Người sẽ được toại nguyện.

Bà gần giọng tiếp nói:

- Người muốn ta khởi điểm từ giai đoạn nào?

Lục Vũ Lệnh Chủ toàn thân rung rẩy kinh khủng, bà không giữ được bình tĩnh nữa.

Bích Nhi trong tình trạng bà, chen lời:

- Tôi thuật hộ cho Lệnh Chủ, được không?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh giọng:

- Ai cũng được, miễn là sự thật thì thôi.

Bích Nhi day qua Lục Vũ Lệnh Chủ:

- Mẹ để cho con làm cái việc ấy cho, mẹ về Cẩm Cung nghỉ một lúc cho khỏe đi, rồi hãy trở lại đây.

Câu nói của Độc Cô Thanh Tùng đã chạm mạnh tâm tư Lục Vũ Lệnh Chủ, đôi mắt bà ánh ngời màn lệ, bà yên lặng rời gian lâu.

Nhìn theo bóng bà ra đi, Độc Cô Thanh Tùng nghĩ ngợi miên man...

Chàng không còn ngờ gì nữa, giữa Lục Vũ Lệnh Chủ và đại thúc, có một đoạn tâm tình lâm ly thống thiết vô cùng, nên con người uy dũng như bà, hùng cứ Lục Vũ Lâm, gieo khủng khiếp trên giang hồ mới có những lúc không dấu nổi được chỗ yếu hèn như phạm nhân tục tử.

13. Đại Biến Tại Hoa Cư

Đội Lục Vũ Lệnh Chủ khát dạng, Bích Nhi bày biện rượu và thức nhắm lên bàn, đoạn cùng Độc Cô Thanh Tùng cả hai ngồi xuống, đối diện nhau. Nàng khởi đầu câu chuyện, cất tiếng hỏi:

- Thật tình người muốn cho mẹ biết mặt thật của người? Độc Cô Thanh Tùng đáp:

- Sao lại không thật? Tôi còn thắc mắc nặng nề về Ngọc Kiếm Tiên Cơ Biết được những gì về bà ấy rồi, tôi không còn lý do quan hệ dấu chân tướng nữa. Bích Nhi vừa rót rượu ra chén, vừa thốt:

- Người biết được rồi thì càng đau khổ thêm chứ có ích gì? Tùy người vậy. Trước hết, ta kính người một chén rượu, để chứng tỏ ta thật tâm với người. Độc Cô Thanh Tùng nâng chén rượu lên nốc cạn. Bích Nhi cũng nâng chén mình cạn theo. Xong, nàng từ từ thuật:

- Ngọc Kiếm Tiên Cơ đẹp như thiên tiên, vợ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ, sau bị Thánh Kiếm Vũ Sĩ giết chết. Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc hỏi:

- Lý do gì Thánh Kiếm Vũ Sĩ tự tay giết vợ? Bích Nhi đáp:

- Chỉ vì bà ấy bị Cửu Long Thần Ma cưỡng hiếp. Thánh Kiếm Vũ Sĩ tử nhục, nên hạ sát bà. Giết vợ xong, Thánh Kiếm Vũ Sĩ tìm Cửu Long Thần Ma, không gặp Thần Ma lại gặp ba người con gái của Thần Ma, mà giang hồ gọi là Tuyết Sơn Tam Nhạn. Thánh Kiếm Vũ Sĩ mang tất cả ba nàng....

Bích Nhi thốt đến đó, cảm thấy choáng váng mặt mày. Nàng nghe đầu nàng nặng xuống, trời như quay, đất như sụp. Vừa lúc đó, Quái lão bà họ Lưu xuất hiện bên ngoài song cửa. Bà dừng chân lại nhìn vào trong một chút, đoạn nhanh nhẹn chui qua song, tiếp đến. Bích Nhi cố giọng gọi to:

- Già ơi! Già ơi! Đừng giết chàng ta nhé!

Độc Cô Thanh Tùng cũng cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa lên, chàng biết ngay mình uống phải mê tửu, cấp tốc điều vận ngưng khí nhưng lực bất tỳ tâm, không có kết quả gì. Chàng hét to:

- Lục Vũ Lệnh Chủ! Độc Cô Thanh Tùng này còn sống sót được, quyết chẳng dung cho bà đâu!

Bùng! Bùng!

Hai thân xác một nam, một nữ, cùng một lượt, ngã nhào xuống nền. Quái lão bà họ Lưu cười lên hắc hắc, tỏ vẻ đắc chí vô cùng. Vươn tay ra, bà tát mạnh vào mặt Độc Cô Thanh Tùng mấy tát, bà hần giọng:

- Tiểu tử! Xem ngươi còn ngông cuồng nữa chẳng? Tiểu tử định nằm vạ đây chẳng? Bà lại tát thêm mấy tát nữa. Bà lại cười lên hắc hắc. Một lúc lâu, chừng như bà ta hả dạ lắm. Bà chưa tiêu được cái chưởng của chàng, đánh vào yếu huyệt của bà tại Lục Vũ Lâm, làm bà ngã gục, bà thấy cần phải tát mấy tát cho sướng tay. Sau cùng, bà cúi xuống bế xốc Bích Nhi, bỏ mặt Độc Cô Thanh Tùng tại chỗ, mang Bích Nhi rời khỏi Bách Hoa Cự Bà vừa đi, vừa nhìn lại chàng, hần hộc:

- Nếu không nể Lệnh Chủ, ta biến ngươi thành một tên phế nhân ngay!

Thời khắc trôi qua, Lục Vũ Lệnh Chủ đã lắng dịu nguôi lòng, liền rời Cẩm Cung đến Bách Hoa Cự Trùng thấy Độc Cô Thanh Tùng nằm đờ dưới nền, bà cười thầm, tự thốt:

- Tử Kỳ ca! Hơn mười năm qua, nào có ai biết được mặt thật của Tử Kỳ ca! Hôm nay thì đừng hòng dấu diếm nữa nhé!

Bà bước tới, cúi mình với tay giật vuông khăn bao mặt. Bà lùi lại nhanh. Một gương mặt hiện ra theo tay giật của bà. Gương mặt một chàng trai chưa đầy mười sáu tuổi thanh tú tuyệt vời. Lục Vũ Lệnh Chủ rung người lên, bà lùi lại mãi. Bà hét lên:

- Ngươi không phải là Tử Kỳ ca của ta! Liệt Mã Cuồng Sanh không phải là Hàn Ba Kiếm Khách!

Hét lên mấy tiếng bà ngậy người đứng lặng. Lâu lắm, bà phát lên một tràng cười cuồng loạn, tràng cười như muốn vút tận chín tầng mây, ghê rợn vô cùng. Bà lạnh giọng thốt:

- Ngươi không phải là Hàn Ba Kiếm Khách, ngươi không phải là Độc Cô Tử Kỳ, thì ngươi đáng tội chết? Nhất định phải như vậy!

Bà xoay người một vòng. Một cánh tay theo đà xoay vươn ra, chiếu thẳng xuống ngực Độc Cô Thanh Tùng. Một câu thét gấp vang lên:

- Chủ nhân ! Nương tay cho hần!

Quái lão bà họ Lưu cất tiếng ngăn chặn Lục Vũ Lệnh Chủ. Lục Vũ Lệnh Chủ thu tay về, lạnh lùng hỏi:

- Già muốn gì? Quái lão bà đáp:

- Công Chúa yêu cầu chủ nhân tha cho hần. Lục Vũ Lệnh Chủ ạ lên một tiếng, thốt:

- Hần là ai thế! Hần còn nhỏ tuổi quá, hần không phải là Liệt Mã Cuồng Sanh đâu!

Quái lão bà gật đầu:

- Đúng như Chủ nhân nghĩ. Tiểu tử không phải là Liệt Mã Cuồng Sanh, nhưng hần luyện được kỳ công của Đông Hải Kỳ Tẩu, dù hần không phải là Liệt Mã Cuồng Sanh, hần vẫn có liên hệ với Liệt Mã Cuồng Sanh. Lục Vũ Lệnh Chủ gật đầu trầm lặng một lúc, rồi thốt:

- Hắn mạo nhận Liệt Mã Cường Sanh, mang kiếm vào Lục Vũ Lâm, ta có tha hắn được không? Quái lão bà không nói gì. Lục Vũ Lệnh Chủ tiếp:

- Thôi, được rồi! Già hãy gọi Bích Nhi đến đây!

Bước vào Bách Hoa Cư, cử động đầu tiên của Bích Nhi là nhìn Độc Cô Thanh Tùng. Nàng không cần nhìn đến ai khác, mặc dù Lục Vũ Lệnh Chủ có mặt, Lệnh Chủ là mẹ nàng, nàng phải hỏi han sức khỏe trước. Lục Vũ Lệnh Chủ Nghiêm chỉnh nét mặt, hỏi:

- Bích Nhi! Tại sao con cầu tình cho hắn! Hắn ngang nhiên mang kiếm vào Lục Vũ Lâm, hắn phải chết vì hành động đó, con không biết như vậy sao? Giọng nói của bà lạnh lùng, cương nghị vô cùng, làm cho Bích Nhi ngao ngán quá. Tuy nhiên, nàng vẫn tha thiết yêu cầu:

- Mẹ! Hắn.... Hắn không phạm tội đối với mẹ!

Lục Vũ Lệnh Chủ sôi giận, tia mắt bùng sát khí, nạt to:

- Câm ngay!

Bà dịu giọng hơn một chút, tiếp:

- Bích Nhi! Con cho là hắn vô tội đối với mẹ? Hắn phạm vào điều đại kỵ của mẹ, chỉ nội một việc hắn mang kiếm đến đây, mẹ cũng khó thứ tha cho hắn rồi. Bích Nhi nhìn Độc Cô Thanh Tùng một lượt nữa, chùng như cái nhìn đó, tăng can đảm cho nàng, nàng cao giọng thốt:

- Mẹ! Dù cho hắn mang kiếm vào Lục Vũ Lâm, thì mẹ nên bắt tội hắn ngay từ lúc hắn mới đến, nếu muốn giết hắn mẹ giết lúc đó đi, tại sao mẹ tha cho hắn, đợi đến bây giờ mới có ý đó? Lục Vũ Lệnh Chủ biến sắc, trầm lạnh giọng, thốt:

- Bích Nhi! Con thấy hắn mày thanh mặt đẹp, con có cảm tình với hắn phải không? Bích Nhi lắc đầu:

- Con không có ý đó đâu! Mẹ nên hiểu rằng, hắn có Ngọc kiếm của Tiên Cơ nơi mình, điều đó hắn phải có nguyên nhân, mẹ nên lượng tình châm chước, sau này quyết định cũng không muộn gì. Mẹ nghĩ lại đi, mẹ!

Câu nói của Bích Nhi thức tỉnh ngay Lục Vũ Lệnh Chủ, bà cho là nàng có lý, tốt hơn bà phải truy cứu trường hợp, tìm hiểu xa hơn, biết đâu sẽ rất có ích cho bà? Bà đưa tay vào mình lấy ra một chiếc bình bằng ngọc, khều móng tay lấy một chút phấn được, rắc lên mũi Độc Cô Thanh Tùng, xong bà điểm vào huyệt Kiêu Tinh của chàng. Đang mê mang, Độc Cô Thanh Tùng nghe một mùi hôi thúi xông vào mũi, bắt giắc tỉnh lại, nhưng chàng không cử động gì được. Biết là bị điểm huyệt bất động, chàng cắn hờn hét to:

- Lệnh Chủ hành động nhu thế này là hèn! Lệnh Chủ thật là con người vô sỉ. Lục Vũ Lệnh Chủ quát:

- Câm ngay!

Bà day qua quái lão bà :

- Tát cho hắn mấy tát xem!

Quái lão bà lướt tới như bay, cao giọng thốt:

- Tiểu tử ! Người còn mở miệng buông lời vô lễ với Lệnh Chủ ta sẽ vả người sứt quai hàm bây giờ!

Tuy nói thế, quái lão bà đưa tay lên rồi. Một trận mưa tát tay tới tấp vút vào mặt chàng, trong khoảnh khắc gương mặt thanh tú sưng phù lên. Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt nẩy lửa nhìn Lục Vũ Lệnh Chủ và Quái lão bà hét lên như cuồng loạn:

- Quái lão bà! Ta làm kẻ bọ người, ta bị các người hành hạ. Được rồi! Cứ giết ta đi, để ta còn sống sót thì Lục Vũ Lâm này sẽ trở thành bình địa. Lục Vũ Lệnh Chủ mặt lạnh như tiền, day qua Bích Nhi:

- Con xem đó, có thể dung tha hắn được không? Bích Nhi chưa kịp đáp, Lục Vũ Lệnh Chủ hạ lệnh:

- Già đâu, điểm Tam Huyền trọng huyệt của hắn lập tức !

Bích Nhi thất sắc thét to:

- Mẹ! Mẹ không nên làm thế!

Nàng nhào tới, chặn Quái lão bà. Nàng liên thanh gọi Lệnh Chủ:

- Mẹ! Con van cầu mẹ một lần, trọn đời con chỉ van cầu mẹ một lần, tha hẩn đi mẹ! Nếu không mẹ sẽ hối tiếc đấy!

Độc Cô Thanh Tùng nghe rõ cuộc đối thoại giữa hai mẹ con chàng hết sức khấn trương, nhận thấy cái chết trong đường tơ kẻ tóc chàng ngẫm vận công tự giải khai huyết đạo. Lục Vũ Lệnh Chủ không màng đến lời kêu gọi cầu tình của Bích Nhi, bà trầm giọng hướng về Độc Cô Thanh Tùng:

- Cuồng tiểu tử! Bình sanh bốn Lệnh Chủ không hề hỏi tên họ ai cả. Kẻ nào phạm vào điều cấm kỵ của ta, kẻ đó phải chết ngay, biết tên họ cũng không ích gì!

Nhưng hôm nay, ta phá lệ, hỏi ngươi hai điều. Độc Cô Thanh Tùng không đáp, chàng tiếp tục vận công giải huyết. Lục Vũ Lệnh Chủ tiếp hỏi:

- Tại sao ngươi mạo nhận Liệt Mã Cuồng Sanh? Đoạn kiếm gãy của Ngọc Kiếm Tiên Cơ, ngươi nhặt ở đâu mà có? Chàng vẫn không đáp, bận vận công nhưng trừng mắt nhìn bà. Lục Vũ Lệnh Chủ lại tiếp:

- Cuồng tiểu tử! Ngoan cố không đáp lời bốn Lệnh Chủ là tự chuốc thêm cái khổ cho mình, chả lợi gì đâu!

Độc Cô Thanh Tùng nhếch môi, điểm nhẹ một nụ cười. Lục Vũ Lệnh Chủ cuồng nộ, quát to:

- Già đâu! Đánh ! Đánh nữa đi!

Quái lão bà lại bay người tới, giáng hai bạt tay nẩy lửa vào gương mặt đã sưng húp của chàng. Sắc mặt trắng trở thành màu tím, gây xúc động mạnh cho Bích Nhi. Nàng run người lên, nhưng nàng không biết làm gì hơn, khi người ra lệnh tàn độc lại là mẹ nàng. Lục Vũ Lệnh Chủ lại hét:

- Cuồng tiểu tử ! Ngươi có chịu nói hay không? Lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng sắp sửa khai thông các huyết đạo của mình, chàng day mặt qua nơi khác, không màng nghe Lục Vũ Lệnh Chủ, mặc cho bà nói gì thì nói. Trông vào gương mặt của Lục Vũ Lệnh Chủ, Bích Nhi hoảng sợ, biết bà ta đang lấy thái độ quyết liệt rồi. Không còn cách gì lay chuyển lòng dạ bà được trong lúc đó. Bích Nhi bối rối bước đến gần Độc Cô Thanh Tùng, tha thiết thốt:

- Nói đi! Chịu khó nói đi một tí thôi! Ta cam kết là mẹ sẽ nương tay cho!

Độc Cô Thanh Tùng vẫn nín lặng. Bỗng! Lục Vũ Lệnh Chủ quay lưng lại, hướng mặt vào Quái lão bà :

- Già ạ, tiểu tử cam chịu chết, vậy già hãy xuống tay đi!

Bích Nhi tuyệt vọng hoàn toàn. Van mẹ, mẹ không xiêu lòng, van Độc Cô Thanh Tùng, chàng không đổi ý. Nhưng còn nước còn tát, nàng cương quyết cứu Độc Cô Thanh Tùng cho bằng được. Nàng dờ dòn tâm lý, đòn cuối cùng, cố đánh mạnh vào tình cảm, tình mẫu tử thiêng liêng, dù nàng thừa hiểu Lục Vũ Lệnh Chủ là con người sắt đá, khô khan, đối với nàng cũng như đối với bất kỳ ai, chả có điểm nào hiền dịu. Nàng bay mình qua khung cửa Bách Hoa Cư , vừa chạy vừa thốt vọng vào:

- Mẹ! Từ nay Bích Nhi sẽ không trở lại Lục Vũ Cung, Mẹ cứ giết chàng đi!

Lục Vũ Lệnh Chủ thản nhiên bất động. Bà là con người sắt đá thiết tướng trên thế gian không còn người thứ hai như bà. Bà không gọi con gái trở lại, bởi bà nghĩ, nếu gọi Bích Nhi trở lại thì không khác nào thú nhận là bà bị nàng gây chấn động tâm tình mà nhượng bộ. Tuy nhiên, có lắm lúc vì một tự ái, vì một quyền lợi, mà con người bắt buộc phải dấn lên tình cảm, đeo nạ giá băng, chứ thâm tâm vẫn xao xuyến một tình thương, có lẽ Lục Vũ Lệnh Chủ đang trong tình trạng đó. Bà vẩy tay ngăn chặn Quái lão bà :

- Già thông thả một chút!

Nhìn tà áo rung rung phía sau lưng của Lục Vũ Lệnh Chủ, Độc Cô Thanh Tùng biết rõ bà đắn đo giữa tự ái và tình mẫu tử. Giờ đây, chàng hoàn toàn bình phục lại rồi, các huyết đạo khai thông, khí huyết thuận hành, tùy vận chuyển. Chàng vẫn giả vờ, nằm bất động trên nền gian lâu, chờ xem diễn tiến tình hình. Bách Hoa Cư, sau khi Bích Nhi thoát đi, chìm trong tử khí nặng nề. Bốn bề im phăng phất. Bên ngoài, bầu trời trong sáng, dần dần tối lại. Mây kéo về càng lúc càng dày. Một cơn mưa sắp đổ xuống. Đột nhiên, Lục Vũ Lệnh Chủ bật cười khanh khách. Giọng cười sắc bén lạnh lùng như châm chít vào tai, gây cảm giác rờn rợn nơi Độc Cô Thanh Tùng. Bà cười mãi, tràng cười kéo dài như vô tận. Bà vừa cười, vừa cất những bước chân

nặng như dèo chì bước ra ngoài Bách Hoa Cự Bà dừng cười, bà dừng chân tại khung cửa. Quái lão bà vẫn còn đứng im bên cạnh Độc Cô Thanh Tùng, khoảng cách vừ tầm tay Đôi mắt quái lão bà chăm chú nhìn chàng, đôi tai chờ nghe lệnh của chủ nhân. Độc Cô Thanh Tùng nhớ lại Quái lão bà xưa kia là tình nhân của Bạch Cốt Thần Ma, chàng nhìn lên gương mặt già nua xấu xí của lão bà, chàng như nửa thương nửa ghét. Thương vì tâm trạng của một người bị tình phụ, ghét vì hoàng cảnh đối lập như thù. Chàng điểm một nụ cười lạnh. Cửu Âm Thần Công đã dồn sẵn vào tay, chực ứng phó diễn biến liên. Lục Vũ Lệnh Chủ bỗng gọi:

- Già!

Quái lão bà miệng đáp mà mắt không rời Độc Cô Thanh Tùng:

- Có tôi đây!

- Già thấy sao? Nên giết hần không? - Tùy Lệnh Chủ định quyết. Lục Vũ Lệnh Chủ bước đi, xa dần Bách Hoa Cự Đột nhiên, bà quay người lại đồng dặc thốt:

- Uy danh Lục Vũ Lệnh Chủ vững lập trên giang hồ hơn mười mấy năm qua, chẳng lẽ vì một Bích Nhi mà bỏ trôi theo dòng nước! Già cứ xuống tay đi!

Độc Cô Thanh Tùng nghe một luồng điện lạnh chạy khắp người chàng, chàng kinh sợ cảm độ của Lục Vũ Lệnh Chủ vô cùng. Ra lệnh cho Quái lão bà xong. Lục Vũ Lệnh Chủ vút mình đi luôn, tròng cười ghê rợn còn vọng đến gian lâu tòa nhà đá. Quái lão bà lộ vẻ hung ác vô tưởng, vừa nhìn Độc Cô Thanh Tùng, vừa lẩm nhẩm:

- Bạch Cốt Thần Ma! Hừ! Hừ! Đào ca! Tôi vì Đào ca trừ một tay kinh địch!

Đến lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng mới hiểu rõ Quái lão bà vẫn còn yêu Bạch Cốt Thần Ma mặc dù lão ma đã ruồng rẫy phụ bạc bà. Bà nhân việc của Lục Vũ Lệnh Chủ, thỏa mãn niềm riêng của bà đối với Bạch Cốt Thần Ma!

Quái lão bà bước tới từ bước một, chậm chậm nghiêm trọng, bà gần từng tiếng :

- Tiểu tử ! Ngày này năm sau, có ai cụng giỗ ngươi chẳng? Tội nghiệt tự mình làm, đừng nên trách ai cả!

Bà đã đến gần Độc Cô Thanh Tùng lắm rồi. Bà do dự một chút. Rồi nhanh như chớp, bà đưa ngón tay toan chọt vào huyệt Huyền Cơ nơi ngực chàng. Độc Cô Thanh Tùng đã sẵn sàng lắm rồi. Quái lão bà xuất thủ nhanh, chàng còn nhanh hơn, bàn tay tả đưa lên, chụp vào cổ tay quái lão bà, chặn ngay yếu huyệt, bàn tay hữu tiể theo, dùng chiêu thức Thiên Vương Thác Thập, tung một chưởng vào ngực Quái lão bà. Bùng!

Quái lão bà họ Lưu kêu oái lên một tiếng, phúng máu miệng thành vòi, đồng thời thân hình bà ta bị bắn bay ngược trở lại, rơi ngoài xa hơn trượng, bật tiếng kêu đánh phịch. Đôi mắt của bà lồi ra, hai bên mép miệng còn rỉ máu, bà chết, tức khắc, trong cảnh trạng hết sức thê thảm. Độc Cô Thanh Tùng đã đứng lên liền theo chiêu thế phát xuất nhìn xác chết trước mặt, chàng hừ lạnh một tiếng, đoạn khẽ nhún chân một phát. Bóng trắng bay vèo qua khung cửa, trong thoáng mắt, đã xa Bách Hoa Cự Vừa lúc đó một bóng xanh từ phía trước mặt chạy ngược về phía chàng. Dồn kinh lực vào tay Độc Cô Thanh Tùng nhắm bóng xanh tung mạnh chưởng, đồng thời chàng quát:

- Hôm nay ta quyết đại náo Lục Vũ Cung một phen, cho các ngươi biết oai ta!

Bóng xanh hoảng quá, vội lách mình sang bên, nhường cho chưởng kinh lướt qua, đoạn dừng chân lại. Độc Cô Thanh Tùng kịp nhìn óng đó, chàng buột miệng kêu lên:

- Bích Nhi! Cô nương không rời Lục Vũ Cung à? Bích Nhi nhìn chiếc áo trắng của Độc Cô Thanh Tùng thấy có nhiều dấu máu, nàng hấp tấp hỏi:

- Già họ Lưu....? Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh:

- Cô nương sẽ không thấy mặt bà ấy nữa? Bích Nhi buông tiếng thở dài, nàng chỉ tay về góc cung Đông Bắc, thốt:

- Người giết chết già Lưu, mẹ sẽ không dung tha đâu! Mẹ sẽ tìm ngươi khắp bốn phương trời, trả thù cho già Lưu đó! Long Mã còn tại đại sảnh, hãy vào ngay tìm nó, rồi trốn nhanh lên!

Độc Cô Thanh Tùng bước tới hai bước, cầm tay Bích Nhi, thốt với niềm xúc cảm chân thành:

- Bích cô nương! Cô nương đối với tôi, quá tốt! Ngày nào gặp lại nhau, Độc Cô Thanh Tùng quyết báo đền cho xứng!

Bích Nhi nhìn chàng qua màn lệ, cất giọng rung rung:

- Không! Nhắc đến việc đó làm gì? Kiếp này thì kể như chúng ta vĩnh viễn xa nhau, không mong gì gặp lại nữa đâu. Người đã giết già Lưu người giết chết oai danh của mẹ, mẹ chỉ hiền dịu đối với Hàn Ba Kiếm Khách thôi, còn ra bắt cứ ai, mẹ đều lạnh nhạt tàn khốc vô cùng. Người nên thoát đi, người chưa phải là đối thủ của mẹ đâu! Đừng dần dà mà uống mạng!

Độc Cô Thanh Tùng cảm xúc quá, chàng siết mạnh tay Bích Nhi, cao giọng thốt:

- Nếu đúng như lời cô nương vừa bảo, tuy tôi không có liên quan gì đến cô nương, tôi vẫn thấy có trách nhiệm phần nào trong sự tình ít ra cũng trên phương diện đạo nghĩa. Chàng tiếp nối với giọng cương quyết:

- Đi! Cô nương! Chúng ta trở lại tìm mẹ!

Bích Nhi lắc đầu:

- Không! Không thể được, đừng liều vô ích. Người hãy chạy đi! Thoát chết với Tam Huyền trọng huyết kể ra cũng may mắn cho người lắm rồi. Đừng mong còn may mắn nào khác nữa. - Tại sao Lục Vũ Lệnh Chủ tàn khốc đến độ lạnh lùng ngay với con gái chính mình sanh ra Ta phải thử xem quả bà ta có như lời Bích Nhi chẳng? Nghĩ là làm, Độc Cô Thanh Tùng đưa tay tả lên nhanh như chớp, điểm vào Nhuyễn Huyết của Bích Nhi nàng kêu ọ lên một tiếng thân người nhũn ra, đôi chân sụm xuống. Độc Cô Thanh Tùng vòng tay hứng nàng kịp khi ngã xuống bệ xốc nàng lên. Chàng dậm chân vọt mình lên không, phi thân bay về góc cung Đông Bắc. Tuy bị điểm huyết, Bích Nhi còn đủ thần trí, nàng hấp tấp hỏi:

- Người muốn gì thế? Định cướp ta mang đi phải không? Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Không! Bích Nhi cô nương yên trí đi! Tôi muốn thử xem lòng dạ Lục Vũ Lệnh Chủ có đúng như lời con đã bảo không? Bích Nhi hừ lạnh:

- Người tưởng người đèo ta thế này, mẹ sẽ nương tay không hạ sát người phải không? Đừng mong như thế! Mẹ đã chết lạnh lương tâm từ mười mấy năm nay rồi, ngay từ ngày Thánh Kiếm Vũ Sĩ mang mẹ lên Nga Mi sơn, cùng ở đây suốt tháng với nhau. Sau cùng Thánh Kiếm Vũ Sĩ bỏ mặc mẹ trong hang sâu. Chỉ vì việc đó, mẹ thù hận Thánh Kiếm Vũ Sĩ, mẹ thù hận đời, thù hận cả thiên hạ. Bất cứ ai mang kiếm như Thánh Kiếm Vũ Sĩ, là mẹ thù ghét lạ, quyết giết cho kỳ được. Độc Cô Thanh Tùng nghe được chuyện đó, chàng kinh hãi hết sức, vội dừng chân lại. Vừa lúc đó, một tiếng sấm nổ ngang trời, rền vang lồng lộng, rồi mưa tuôn như thác đổ, cả hia bị mưa dội, ướt đầm cả mình, như gà nhúng nước sắp vật lông. Song, Độc Cô Thanh Tùng lo nghĩ đến xuất thân, không nghe mưa gió gì cả. Chàng hỏi gấp:

- Bích cô nương! Cô nương nói gì đấy? Mẹ cùng Thánh Kiếm Vũ Sĩ ở chung nhau tại hang sâu Nga Mi Sơn? Ở chung nhau là ở cách nào? Mưa tạt vào mặt, vào mũi, Bích Nhi khó thở vô cùng, mãi một lúc sau, vuốt nước mưa cho khoẻ thở xong, nàng thốt:

- Ta đã bảo, Thánh Kiếm Vũ Sĩ căm thù Cửu Long Thần Ma cưỡng hiếp vợ, nên tìm Thần Ma trả hận. Không gặp Cửu Long Thần Ma, lại gặp ba người con gái, Thánh Kiếm Vũ Sĩ bắt hết. Mẹ là người thứ ba, mẹ còn hai người chị nữa. Nàng dừng lại một chút, mơ buồn cảnh ngộ, đoạn tiếp nói:

- Người tưởng Thánh Kiếm Vũ Sĩ mang mẹ đi, cùng sống chung cách nào không? Cưỡng hiếp mẹ xem mẹ như trò chơi, dầy vò cho thỏa hận, rồi bỏ rơi tại núi sâu. Độc Cô Thanh Tùng lại ọ lên một tiếng. Chàng ngây người như pho tượng. Bỗng nhiên, chàng nhớ lại, lần chàng đến Tầng Long trang tìm Cửu Châu Đại Hiệp, trên tòa lầu đó, chàng đã gặp Cửu Long Thần Ma Bên cạnh lão có ba tượng đồng nữ nhân, mặc áo vàng, đỏ, xanh, người áo vàng có phải là Kim Xoa Giáo Chủ không? Độc Cô Thanh Tùng thấy lòng mình hoang mang vô cùng, bao nhiêu điều bí mật kể tiếp chồng chất lên nhau, chớp choáng, làm chàng không còn hiểu được gì cả. Chàng nhìn sững Bích Nhi, chàng xuất thân đến độ không hay biết mưa đang trút nước đầm ướt cả người chàng. Lâu lắm chàng cất tiếng :

- Bích cô nương!....

Nàng đưa mắt nhìn chàng. Chàng tiếp nói:

- Cô nương là con gái của Thánh Kiếm Vũ Sĩ? Bích Nhi gật đầu không đáp, nước mắt trào ra, hoà cùng nước mưa, tràn đầy khuôn mặt. Độc Cô Thanh Tùng cổ kềm hăm xúc động cho toàn thân ngừng rung chuyển, chàng hỏi tiếp :

- Có phải trước khi bị vi làm nhục trên Nga Mi Sơn, Lệnh Chủ và Hàn Ba Kiếm Khách đã yêu nhau rồi chứ? Chắc vì vậy mà Lệnh Chủ chỉ dành biệt nhãn riêng cho Hàn Ba Kiếm Khách, duy nhất cho Hàn Ba Kiếm Khách phải không? Tôi nghĩ là cả hai rất chung tình với nhau....

Bích Nhi lại gật đầu. Độc Cô Thanh Tùng tiếp nói:

- Rồi Hàn Ba Kiếm Khách, tự xưng là Liệt Mã Cuồng Sanh, thành một con người khác lạ, che dấu mặt mày, không cùng một người trong thiên hạ nhìn mặt nhau nữa, kể từ sau ngày Lệnh Chủ bị Thánh Kiếm Vũ Sĩ bắt mang đi....

Bích Nhi lại gật đầu. Nàng nhấn mạnh:

- Nếu quả thật Liệt Mã Cuồng Sanh là Hàn Ba Kiếm Khách trá hình, tôi dám quả quyết là, người tráo danh đổi hiệu cũng chính vì việc đó. Độc Cô Thanh Tùng đã hiểu rõ việc lắm rồi. Chàng nghĩ:

- Thảo nào mà gia gia chẳng thẹn nhìn Đại thúc? Thì ra nguyên nhân là việc đó. Rồi, chàng tưởng đến nguồn gốc chàng:

- Còn tả Ai sanh tả Theo lời Kim Xoa Giáo Chủ thì Ngọc Kiếm Tiên Cơ không sanh sản, vậy ai là mẹ tả Chàng đột nhiên biến sắc, một ý niệm nảy sanh, táo bạo, chàng bế Bích Nhi vượt qua hoa viên, đến con đường hành lang dài nối liền hai cung mặt tiền với Bách Hoa Cư, chàng chạy theo con đường hành lang đó. Bích Nhi trông thần sắc của Độc Cô Thanh Tùng, nàng hết sức lấy làm lạ, thấp giọng hỏi:

- Người định làm gì đây? Người mang ta đi đâu? Độc Cô Thanh Tùng đáp vu vơ:

- Tôi cũng không biết nữa! Nhưng, tôi thấy ngứa ngáy quá . Bích Nhi hoảng hồn:

- Người chạy đi kiếm mẹ ta phải không? Rồi chợt nhớ đến việc gì, Bích Nhi vụt hỏi:

- Vừa rồi, người nói người tên là Độc Cô Thanh Tùng. Vậy người họ Độc Cổ Độc Cô Thanh Tùng gật đầu, rồi lại lắc đầu, chàng thốt:

- Tôi cũng không được rõ nữa, mình thật là Độc Cô hay không. Đại thúc đã cứu tôi từ Vân Vụ Cốc, mang đến Bạch Mã Trang, nhờ người nuôi dưỡng. Đại thúc bảo rằng tôi là con của Thánh Kiếm Vũ Sĩ. Thốt đến đây, Độc Cô Thanh Tùng điểm nụ cười lạnh, tiếp nói:

- Bích cô nương! Nếu lời Đại thúc đúng sự thật, thì cô nương là chị của tôi, hay em của tôi? Bích Nhi mở tròn đôi mắt:

- Lại có việc như vậy à? Ngoại công, Cửu Long Thần Ma, có ba người tất cả. Ba người đều bị Thánh Kiếm Vũ Sĩ cưỡng hiếp như nhau, ba người cùng bị mang đến Nga Mi Sơn, ở riêng biệt một người một động, suốt thời gian một tháng. Thánh Kiếm Vũ Sĩ không yêu gì ba người, chỉ làm thế để trả thù Cửu Long Thần Ma đã cưỡng hiếp Ngọc Kiếm Tiên Cơ Người biết mẹ mình là ai không? Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Không ! Cả cha lẫn mẹ, tôi không hề gặp mặt lần nào, thì còn biết là ai nữa? Chàng thay đổi ý kiến:

- Bích cô nương! Giờ thì tôi nghĩ rằng không nên ây náo loạn tại Lục Vũ Cung nữa. Tôi phải rời đi ngay! Còn cô nương, cô nương định đi đâu? Độc Cô Thanh Tùng vỗ nhẹ lên lưng nàng, giải khai huyết đạo. Bích Nhi rời vòng tay Độc Cô Thanh Tùng, đứng xuống, nắm cánh tay chàng, thốt:

- Đi theo ta!

Nàng đi trước, Độc Cô Thanh Tùng theo sau. Cả hai đi chưa được ba trường đường, bỗng nghe tiếng thanh la nổi lên vang dậy, kế tiếp bốn Lục Y thiếu nữ xuất hiện ở đầu hành lang, đi trước Lục Vũ Lệnh Chủ theo sau. Bà biến sắc trông thấy Bích Nhi cùng Độc Cô Thanh Tùng hiệp nhau lại một nơi, đôi mắt bà ngời lên sát khí. Bích Nhi day đầu lại, dặn dò Độc Cô Thanh Tùng:

- Thanh Tùng ca! Cẩn thận đấy nhé, nguy hiểm vô cùng!

Độc Cô Thanh Tùng lúc đó không còn muốn đối địch với Lục Vũ Lệnh Chủ như kẻ thù nữa, chàng bối rối chưa biết phải làm sao, nghe Bích Nhi bảo thế, vội hỏi:

- Tôi phải làm sao đây? Đối phó với tư cách nào? Chàng bước gấp tới, gần Bích Nhi hơn, chàng vượt qua mặt nàng chặn phía trước, thâm tâm định tìm kế thoát đi. Còn cách cả hai độ ba trượng đường. Lục Vũ Lệnh Chủ dừng chân lại, bà cao giọng phát lên tràng cười, âm thanh rợn lạnh như từ lúc nào, bà thốt:

- Tiểu tử! Người cùng Bích Nhi làm những việc đáng khen đấy! Người khuyến dụ nghiệt chương đó thế nào, khiến nó giết chết Quái lão bà họ Lưu, cứu người. Độc Cô Thanh Tùng cao giọng biện hộ cho Bích Nhi mà cũng biện hộ cho mình:

- Lệnh Chủ đừng phán đoán hồ đồ, oan uổng cho người vô tội. Quái lão bà chính do tôi giết chết, Bích cô nương vô can. Chàng gần giọng nhấn mạnh:

- Bích muội vô can!

Lục Vũ Lệnh Chủ kinh ngạc nhìn sững chàng:

- Nhìn nhận nhau lúc nào thế mà gọi nhau là Bích muội Bích tỷ? Người nói nó vô can, vậy ai giải huyết cho người mà người cử động được chứ? Nếu không có ai can thiệp cứu người, thì người làm gì giết được già họ Lưu? Độc Cô Thanh Tùng dù đã bỏ ý định đối địch với bà, nghe bà nói thế, sôi giận lên, thốt to tiếng :

- Lệnh Chủ không nên dủ họa cho người, khi người ấy không làm nên tội. Tôi, Độc Cô Thanh Tùng này dám làm thì dám nhận nếu Lệnh Chủ thấy cần ra oai thì cứ thi thố với Độc Cô Thanh Tùng này. Hay là....

Lục Vũ Lệnh Chủ hỏi:

- Hay là thế nào? Độc Cô Thanh Tùng đáp:

- Lệnh Chủ và tôi, trao đổi nhau ba chiêu tuyệt học, qua ba chiêu rồi, dù tôi thắng hay bại, tôi sẽ cáo tố với Lệnh Chủ một việc. Lục Vũ Lệnh Chủ cười lạnh:

- Người đâu phải là địch thủ của ta, dù chỉ một chiêu thôi vị tất người sẽ chịu nổi, mà đòi những ba chiêu? Bà tiếp nổi:

- Một chiêu cũng đủ rồi!

Độc Cô Thanh Tùng miệng thâm, tự nghĩ:

” Lục Vũ Lệnh Chủ dù học được kỳ công, song so với Cửu Long Thần Ma, sự lợi hại chắc không kém gì bao nhiêu. Cửu Long Thần Ma thì mình còn không biết sợ, không lẽ lại không chịu nổi ba chiêu của Lệnh Chủ. ” Chàng bước tới. Bích Nhi hoảng hồn kêu lên:

- Thanh Tùng ca! Không được đâu! Mẹ sẽ giết Thanh Tùng ca đó! Lùi lại mau!

Không thắng đâu!

Lục Vũ Lệnh Chủ trầm lạnh giọng thốt:

- Bích Nhi ! Im đi, không được nhiều lời!

Bích Nhi cất tiếng van cầu:

- Mẹ! Mẹ! Mẹ không biết đâu, chàng là con của Thánh Kiếm Vũ Sĩ đấy! Chàng là ca ca của con đấy!

Lục Vũ Lệnh Chủ cười lạnh:

- Vậy là thêm một con gái nghiệt chương nữa chứ sao? Hẳn là con của Thánh Kiếm Vũ Sĩ, thì ta càng phải giết hẳn, ta cần giết hẳn như thế nào được? Bích Nhi run run người, nàng vọt mình tới trước đứng chặn giữa Độc Cô Thanh Tùng và Lục Vũ Lệnh Chủ, thần sắc biến đổi kinh dị, đôi mắt ngời lên ánh sáng quyết liệt nàng quỳ xuống, hướng về Lục Vũ Lệnh Chủ lạy ba lạy. Lục Vũ Lệnh Chủ không ngờ Bích Nhi làm cái việc gì lạ lùng như vậy, bà vội bước lùi lại ba bước , hỏi:

- Nghiệt chương có ý tứ gì mà quỳ lạy ta như thế? Bích Nhi đứng lên, đưa mắt ngưng trông nhìn Lục Vũ Lệnh Chủ một lúc, đoạn thốt:

- Độc Cô Thanh Tùng là con của Thánh Kiếm Vũ Sĩ, dù chàng không cùng một mẹ sanh ra với con, chàng vẫn là giọt máu của chị hoặc em của mẹ. Nếu mẹ muốn giết chàng, mẹ lại quên đi tình máu mủ của mẹ sao? Hành động như vậy thì còn gì là nhân tánh? Còn ai dám gần mẹ nữa chứ?

14. Chôn Báu Trữ Thương

Hí hí! Hí hí!

Tiếng ngựa hí vang rền! Đánh thức Độc Cô Thanh Tùng bừng cơn mê loạn.

Chàng mở đôi mắt ra, ánh dương quang chiếu diệu chói lên, chàng như thấy muôn ngàn cánh sao chớp chớp, gây cảm giác xốn xang khó chịu vô cùng.

Định tĩnh tâm thần, chàng nhìn ra chung quanh, nơi đây là một vùng đá loạn, cỏ mọc um tùm, chỗ chàng nằm là một phiến đá giữa lòng khô cạn.

Bên cạnh chàng, chín rương báu vật nằm song song. Đoạn Kiếm gãy đặt trên một chiếc rương.

Long Mã đứng trên bờ khe, cất tiếng hí vừa hùng tráng vừa bi ai, như kêu gọi một nhiệm mầu nào hiện đến cứu chủ nó thoát khỏi cảnh khốn cùng.

Độc Cô Thanh Tùng tĩnh lại, việc đầu tiên là chàng vận khí soát lại các huyết mạch, nhưng chàng cảm thấy đau nhói nơi bụng nơi ngực.

Chàng nhớ lại, trước đó, chàng cùng Lục Vũ Lệnh Chủ giao thủ với nhau, chàng bị bà đã thương trầm trọng. Chàng mang máng nhớ là mình lúc đó chưa chết dưới tay bà nhưng tại sao hiện tại chàng lại nằm đây có cả số báu vật của bọn Cửu Long Thần Ma, có cả Hồng Vân Cái Tuyết.

Chàng không tưởng tượng được sự kiện này, một diễn tiến gần như do nhiệm mầu sắp xếp.

Chàng cố gượng ngồi lên tựa mình vào đá, nhắm mắt lại, điều tức.

Chàng còn nhớ rõ, lúc không còn hy vọng gì thoát khỏi áp lực của Lục Vũ Lệnh Chủ càng lúc càng dồn mạnh đến người chàng, chàng có buột miệng gọi nhỏ hai tiếng " Tiểu Văn ".

Chàng nhớ lại lời dặn dò của Kim Xoa Giáo Chủ, bảo chàng khi không còn cách gì lay chuyển được lòng Lục Vũ Lệnh Chủ thì chàng kêu lên như thế.

Có lẽ nhờ vậy mà chàng được mang bỏ nơi đây?

Hai tiếng đó có công hiệu thần bí gì như thế?

Tiểu Văn!

Hai tiếng đó, giờ đây chàng lập lại, với một nụ cười bí hiểm.

Chàng nghĩ:

" Lục Vũ Lệnh Chủ quả thật hết sự Ác cười chung tình với Đại thúc. Có lẽ hai tiếng Tiểu Văn này, ngày trước Đại thúc xưng hô Lục Vũ Lệnh Chủ trong những giây nồng nàn nhất, giờ đây, chàng chỉ kêu khẽ lên mà Lệnh Chủ xúc động niềm xưa, buông tha cho chàng chăng? " Nếu vậy do Kim Xoa Giáo Chủ biết được ẩn tình đó.

Bỗng, Độc Cô Thanh Tùng như giấc ngộ. Chàng lẩm nhẩm một mình :

- Gia gia đã bắt ba cô gái của Cửu Long Thần Ma, Tuyết Sơn Tam Nạn, đem cả ba lên Nga Mi Sơn, phân cư mỗi người một nơi, ở đây suốt tháng trường, cưỡng hiếp cả ba rồi lại bỏ lại đó, một nơi hoang vu vắng vẻ, hại cả một đời xuân của cả ba. Tại tòa thạch lâu nơi Tầng Long trang , cạnh Cửu Long Thần Ma, có ba tượng đồng, mà người vận chiếc áo vàng có dáng dấp của Kim Xoa Giáo Chủ. Ngọc Kiếm Tiên Cơ không sanh sản, bà ấy quyết không phải là mẹ của ta rồi. Vậy ai là mẹ của ta, nếu ta là con của Thánh Kiếm Vũ Sĩ? Nếu ta là một đứa con của một trong hai người con gái kia của Cửu Long Thần Ma? Cứ theo sự tha thiết của Kim Xoa Giáo Chủ thì, có thể ta là con của Kim Xoa Giáo Chủ! ...

Chàng nghĩ ngợi một lúc lâu, chân khí trong người theo sự vận chuyển đã khởi lưu thông đều đều.

Bên trên bờ khe, Long Mã phát giác Độc Cô Thanh Tùng đã tỉnh lại, nó nhảy xuống kể bên chàng.

Vừa lúc đó, từ xa vọng đến hai tiếng hú cao vút tận mây xanh, tiếp theo đó, nhiều bóng người vận y phục màu lam, trắng và đen từ nơi đỉnh núi chỗ chàng ẩn bay vút qua, thoáng mắt đã mất dạng.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Chủ lực của bọn Huyết Ma Bang đã đến rồi, chắc chắn vì chín rương báu vật!

Tam Đàn đều có mặt! Lục Vũ Lệnh Chủ dù có võ công cao tuyệt, song không chắc gì ứng phó nổi chủ lực của Tam Đàn.

Độc Cô Thanh Tùng không rõ tại sao, chàng lo ngại cho Lục Vũ Lệnh Chủ, hơn nữa, Bích Nhi còn tại đấy, chàng rất lo ngại cho nàng...

Chàng lại nghĩ:

" Ta với Lục Vũ Lệnh Chủ, thật ra, có hận gì, cừu gì với nhau? Nếu lúc nào ta không thọ thương, nhất định là ta phải trợ giúp bà một tay vậy! " Độc Cô Thanh Tùng đưa mắt nhìn sang con Long Mã buột miệng thở dài.

Bỗng chàng nghe tiếng nhạc bi ai sâu thẳm từ xa vắng vắng đưa đến.

Tiếng nhạc thoát đầu nghe nhỏ, dần dần lớn lên, tiếng nhạc hòa tấu chứ không phải do một người.

Chừng như có một đoàn chứ không lẻ tẻ vài ba mạng.

Đoàn nhạc công tiếng về phía chàng.

Nhìn ra chung quanh, Độc Cô Thanh Tùng thấy chỗ mình đang ẩn rất kín đáo, không còn sợ ai phát giác ra được.

Vững lòng, chàng đứng lên, từ từ bước đến tận đầu khe, vạch lá cây nhìn ra, thấy một đội Lục Y thiếu nữ, thông thả bước đều.

Chàng thụt mình vô sâu một chút, nhưng vẫn nhìn theo, xem đoàn người đó sẽ đi về đâu, tuy họ đang tiến về hướng chàng.

Thì ra, đó là một đám táng, nghi vệ tang ma, theo sau đoàn Lục Y nữ là một cỗ quan tài sơn đen.

Theo sau cỗ quan tài, không ai khác hơn là Lục Vũ Lệnh Chủ.

Không cần phải suy nghĩ nhiều, Độc Cô Thanh Tùng cũng thừa hiểu người nằm trong cỗ quan kia chính là Xú Quái lão bà họ Lưu, Quân Gia tại Lục Vũ Cung.

Lục Vũ Lệnh Chủ đích thân đưa ma, chứng tỏ bà ta hết lòng trọng đãi quái lão bà và cái chết của quái lão bà sẽ gây buồn đau cho Lệnh Chủ không ít.

Đám tống táng càng phút càng đến gần.

Không rõ vô tình hay cố ý, Lục Vũ Lệnh Chủ khẽ đưa mắt nhìn về phía khe sâu chỗ chàng đang ẩn nấp.

Ánh mắt của bà ngời lên một loáng khí chạm phải tia nhìn của Độc Cô Thanh Tùng. Chàng biết ngay bà đã bắt gặp ánh mắt của chàng, và thừa hiểu chàng đang nấp ở đấy.

Vừa lúc đó, một tiếng hú cao vút tận mây xanh vọng đến nơi, Lục Vũ Lệnh Chủ cau đôi mày, quay đầu nhìn về phía sau, nơi Lục Vũ Lâm phô màu xanh biếc về một vệt dài chắn ngang trời.

Tới Lục Vũ Lâm, một bóng trắng vọt ra, bóng trắng vọt đi như điện chớp, hướng về đoàn người đưa đám táng Lưu Quái lão bà.

Bóng trắng vừa tới nơi, liền cất tiếng gào lên thê thảm:

- Yển! Yển đi đâu mà vội thế! Sao chẳng chờ anh? Hồng Đào nầy từ đây biết tìm Yển nơi nào?

Độc Cô Thanh Tùng không nhìn được rõ một bóng trắng, nhưng nghe tiếng kêu gào, đã biết ngay là Bách Cốt Thần Ma Hồng Đào, Đàn Chủ Bạch Cốt Đàn trong Huyết Ma Bang.

Chàng thấy lòng mình rộn lên một niềm khó tả, chàng nghĩ rằng Lục Vũ Lệnh Chủ sẽ bị phiền nhiễu không ít.

Quả nhiên, Bách Cốt Thần Ma đã bước tới trước mặt Lục Vũ Lệnh Chủ như chàng đã đoán.

Gần từng tiếng, Bách Cốt Thần Ma trút cảm hờn lên đầu Lục Vũ Lệnh Chủ:

- Lục Vũ Lệnh Chủ ! Trả Yển lại cho lão phu!

Thần sắc Bách Cốt Thần Ma lúc đó trông đến khiếp. Tóc tai xù xù, như người trải qua một cơn dày vò của đau đớn, quanh mình lão, khí đen bốc ra tỏa mờ, gần che khuất hẳn chiếc áo trắng của lão.

Lão có thái độ quyết liệt rõ rệt.

Độc Cô Thanh Tùng núp trong lùm cây, lo sợ thay cho Lục Vũ Lệnh Chủ.

Chàng biết rõ Bách Cốt Thần Ma đang vận dụng Bạch Cốt Công, toan hành hung Lục Vũ Lệnh Chủ.

Lệnh Chủ thấy Bách Cốt Thần Ma xuất hiện, bà thản nhiên đến lạnh lùng, không chào hỏi một tiếng, bà cứ bước đều, tiến tới.

Nghe Bách Cốt Thần Ma gằn giọng đòi mạng vị Quân Gia của mình, bà không cần dừng bước, không cần quay sang lão, bà cứ bước đều, thái độ khinh khỉnh rõ rệt.

Bà bủ môi, thốt:

- Ta tưởng ai đâu xa lạ, dám đến đây trêu ta chứ! Không ngờ chính ngươi! Từ lúc cách biệt nhau trên Thiên Sơn, kể ra cũng được mười năm rồi, thời gian đó chưa đủ làm cho ngươi quên được Yển sao? Yển còn là người gì của ngươi nữa chứ! Ai là Yển của ngươi?

Bách Cốt Thần Ma tròn tròn đôi mắt suýt toát khóc, hét lên như sấm:

- Tiện nhân! Ngươi còn muốn nói gì với ta? Ta đã đến Lục Vũ Cung, tra hỏi rõ ràng, Yển đã chết vì con gái ngươi, ta hỏi ngươi, kẻ bạc mạng nào nằm trong quan tài kia?

Bách Cốt Chân Quân dứt tiếng, lại tiếp nói bằng một loạt hú dài nghe thê thảm vô tưởng. Tiếng hú khuấy động cả không gian êm lặng, lan rộng đến mấy dặm đường xa.

Lục Vũ Lệnh Chủ cười lạt:

- Ngươi đã đến Lục Vũ Cung? Ha ha! Ngươi thử cho ta khuyết lễ chủ nhân đối với ngươi vậy. Ngươi muốn biết ai nằm trong cỗ quan tài! Người đó là vị Quân Sư của ta, suốt mười năm qua, đã giúp ta rất nhiều trong việc quản xuyên sự vụ tại Lục Vũ Cung.

Người đó là Lưu lão bà ngươi có quen?

Bách Cốt Thần Ma hét to:

- Biết Lưu lão Quái bà của ngươi là Lưu Hoài Yển của ta, ngươi có hiểu sự quan hệ giữa Lưu Hoài Yển và ta không?

Đột nhiên lão vươn bàn tay ra, năm ngón co như năm móc câu, chụp nhanh vào người Lục Vũ Lệnh Chủ, cao giọng thốt:

- Lưu Hoài Yển là vợ của ta! Ngươi trả vợ ta lại ta! Ngươi phải đền mạng!

Đã thành danh là một đại ma trên giang hồ, dĩ nhiên Bách Cốt Thần Ma phải có gì hơn người. Một cái chụp như thế tất phải lợi hại phi phàm, lão chỉ muốn với một phát bóp tay, Lục Vũ Lệnh Chủ phải chết ngay với lão.

Lục Vũ Lệnh Chủ hừ lạnh một tiếng nhẹ, quật trái bàn tay lại phía sau, quát:

- Thất phu! Ngươi dám ngang dọc trước mặt bổn Lệnh Chủ phải không?

Bách Cốt Thần Ma soạt chân vọt sang một bên, huyệt phát chụp thứ nhất, lão vươn tay ra lần thứ hai, liền theo chân đã đảo bộ.

Lão hét:

- Trả Yến lại cho ta! Thường mạng Yến cho ta!

Đội nhạc công và nghi trượng đám táng dừng lại phía trước khi thấy Lệnh Chủ xuất thủ phản công Bách Cốt Thần Ma.

Hơn mười tên Lục Y thiếu nữ phân thành hai hàng, kéo nhanh trở lại, vây quanh cục trường.

Chúng ngưng trọng thần sắc, theo dõi cuộc đấu.

Vừa lúc đó, từ Lục Vũ Lâm, hơn mười bóng trắng khác xuất hiện, bay vút đến nơi.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay đó là những Bạch Cốt môn đồ nghe tiếng hú của Bạch Cốt Đàn Chủ, chạy đến tiếp trợ.

Bọn Lục Y thiếu nữ trông thấy chúng hùng hổ xông đến, liền phân tán ra, mỗi nàng chặn một tên, cách cục trường độ hai mươi trượng.

Trong bọn Lục Y nữ, nàng cao niên nhất quát:

- Các người sấn tới một bước thì đừng trách chị em ta vô lễ đấy?

Môn đồ Bạch Cốt dĩ nhiên là không nao núng, chúng vẫn lướt tới như thường.

Lục Y nữ lập tức xuất thủ.

Cuộc hỗn chiến khai diễn giữa hia cánh trắng và xanh, kẻ xẹt qua, người vọt lại, họ đan xỏ với nhau tạo thành một chiếc lưới hai màu, dao động trông đẹp mắt vô cùng.

Lục Vũ Lệnh Chủ nghe tiếng động, thoáng nhìn sang phía đó, bất giác sôi giận lên:

- Hay cho thất phu! Thì ra người đã mang cả lũ đến Lục Vũ Cung của ta?

Lục Vũ Lệnh Chủ xoay tròn thân pháp mấy vòng, đưa ra bảy chưởng liên tiếp.

Trong lúc cảm phần Lục Vũ Lệnh Chủ dồn tất cả nội lực vào chưởng kinh, khí thế hết sức hùng mãnh.

Thân pháp của bà lại linh diệu thần kỳ, chớp mắt bà đã tạo một màn chưởng phong phủ trùm quanh Thần Ma, chưởng phong bốn phía ập vào, bên trên dồn xuống.

Bách Cốt Thần Ma kinh hãi, không dám khinh thường, vội vận dụng Bạch Cốt Công tỏa ra một vàng khí đen bao bọc quanh mình, hộ trì thân thể. Hai bàn tay vươn ra, mười ngón tay co lại thành mười móc câu, đổi từ thế công sang thế thủ, vừa chống trả lão vừa phát tiếng hú vọng liên hồi.

Trong khoảnh khắc sau, trong số Lục Y nữ, bỗng có một nàng rú lên thê thảm, tiếp theo đó, ngã vật xuống đất.

Đầu nàng bị một tên môn đồ Bạch Cốt chụp trúng, năm ngón tay chọc thủng thiên linh cái máu vọt thành vòi.

Nghe tiếng rú, Lục Vũ Lệnh Chủ quay đầu sang cục diện bên ngoài, trông thấy tình hình, bà bật cười to với giữa rừng rợn vô tưởng:

- Hay! Hay lắm! Thất phu! Thủ hạ người dám đến Lục Vũ Lâm này hoành hành giết người chứ! Ha ha!

Nhấn nhẹ gót chân xuống, bà đã vọt cao đến tám trượng từ đó nhanh người nửa vòng, hướng về cuộc chiến của bọn môn đồ Bạch Cốt với Lục Y nữ, bay tới, sà xuống.

Thân pháp nhanh như bà vừa thi triển, quả thật trong vũ lâm khó kiếm người thứ hai sánh bằng.

Bách Cốt môn đồ chỉ kịp mở miệng thét sợ một tiếng, chúng chưa kịp nhích động thân hình lùi lại, bóng xanh đã chớp lên, tiếp theo đó, hai tiếng rú thét gấp, hai bóng trắng bị bắn tung ra ngoài ba trượng, máu trào theo cửu khiếu thoát ra ngoài, chết liền.

Bách Cốt Thần Ma chưa kịp bay người theo, đã nghe tiếng rú rồi.

Rút chiếc Bạch Cốt Phan ra, đưa lên cao, đoạn cắm xuống đất, cách xa năm trượng, Bạch Cốt Thần Ma quát lớn:

- Hãy khoan! Ta đến đây việc đầu tiên là hỏi ngươi về chín rương báu vật, nhưng hiện tại, ngươi sát hại môn đồ ta, ta phải trị tội ngươi báo thù cho chúng. Hãy chuẩn bị đi, ta cùng ngươi mất còn một trận!

Tiếng nói vừa buông dứt, bóng trắng đã đến nơi, bóng trắng lướt qua bọn Lục Y nữ, hai bàn tay vươn ra hai tiếng rú tiếp theo vang lên, thiên linh cài của chúng bị chọc thủng, máu vọt bắn ra, chúng ngã xuống chết liền.

Lục Vũ Lệnh Chủ khẽ vẩy bàn tay tả, một đạo thanh quang vút đi, chiếc lục vũ mao đã cắm phập vào Bạch Cốt Phan.

Bà thét lên:

- Thất phu! Nếu ta không nương tay, thì ngươi đã là đồng xương tàn tại Thiên Mục Sơn ngày ấy rồi!...

Xoay thân hình một vòng tròn, bàn tay vung ra, mỗi một vòng, mỗi một phát tay, chưởng ảnh lợp không gian và càng xoay càng tiến gần đến Bách Cốt Thần Ma.

Đến vừa tầm, bà phóng ra một đạo âm như chưởng phong, vút đi thẳng vào người địch thủ.

Bách Cốt Chân Quân tạt bộ qua một bên.

Lục Vũ Lệnh Chủ cười lớn:

- Thất phu! Tránh đi đâu cho thoát?

Thân pháp Lệnh Chủ như con quay, xoay tít, trong chớp mắt, Bạch Cốt Thần Ma thấy quanh mình như có một màn lưới chưởng ảnh bao bọc.

Lục Vũ Lệnh Chủ lại cười to hơn:

- Lục Vũ Cung là nơi nào, bọn ngươi muốn đến lúc nào đi lúc nào cũng được à? Ít ra, các ngươi cũng phải biết còn có bốn Lệnh Chủ chứ?

Bách Cốt Thần Ma chỉ còn né tránh thôi, lão không phản công kịp với Lục Vũ Lệnh Chủ. Mặt lão lộ hẳn vẻ kinh sợ.

Độc Cô Thanh Tùng theo đuổi cuộc đấu, nghĩ thầm:

” Bách Cốt Chân Quân chỉ hơn Lưu quái lão bà một bậc, thì làm sao thắng được Lệnh Chủ? Phen này lão cầm chắc thất bại rồi! ” Bỗng một ánh lam quang lóa lên trước mắt chàng. Trong phút chốc một người cao, ốm vận áo màu lam, xuất hiện ngoài mười trượng người đó vừa xuất hiện, ba tiếng soạt soạt soạt vang lên, tiếp theo hai tiếng cười hắc hắc.

Độc Cô Thanh Tùng đã thấy ba mũi Lam Lâm Chủy Thủ bay vút đến cắm phập vào cổ quan tài màu đen.

Người cao ốm vận áo lam lại vung tay một lượt nữa một mũi Lam Lâm Chủy Thủ khác bay thẳng đến lá Bạch Cốt Phan chặt hai chiếc Lục Vũ Lệnh rồi bay tuốt khỏi lá Bạch Cốt Phan, cắm sâu xuống đất cách ba thước.

Người áo lam lại bật cười hắc hắc, khẽ phát tay áo, thân hình y bay vọt tới, thoáng mắt đã đứng cạnh Bách Cốt Thần Ma.

Người đó hét lên một tiếng:

- Khoan!

Lục Vũ Lệnh Chủ cùng Bách Cốt Thần Ma đồng dừng tay lại.

Bách Cốt Thần Ma gọi to:

- Lam Chủy huynh! Huynh đến đúng lúc thay! Huynh đã lục soát Lục Vũ Cung kỹ lắm rồi chứ? Có thấy chín rương báu không?

Dĩ nhiên, theo cách xưng hô của Bách Cốt Chân Quân không cần người đó tự giới thiệu, tất cũng thừa hiểu y là Đàn Chủ Lam Chủy Đàn trong Huyết Ma Bang.

Lam Chủy Đàn Chủ lại cười hắc hắc:

- Bạch Cốt huynh! Huynh há chẳng biết chín rương báu kia quan hệ cho Huyết Ma Bang thế nào, mà không lo tìm kiếm lại ở đây mãi tranh chấp với bà ấy?

Bách Cốt Chân Quân quắc mắt trừng Lục Vũ Lệnh Chủ, đoạn day lại đáp:

- Lam Chủy huynh làm gì biết được việc của đệ? Bà ấy có cái thù giết vợ của đệ đấy!

Lam Chủy Đàn Chủ cười lạnh một tiếng:

- Lưu Hoài Yến? Bà ấy với huynh đã đoạn tình dứt nghĩa lâu rồi, bà có chết đi, lại can gì đến huynh?

Bách Cốt Thần Ma run người lên, biến sắc mặt, hần học:

- Lam Chủy huynh dựa vào đâu thốt lên như thế?

Lam Chủy Đàn Chủ cười lạnh, không đáp ngay câu gài của Bách Cốt Thần Ma, trái lại lão hỏi vặn:

- Bạch Cốt huynh tưởng rằng kẻ nằm trong quan tài kia là Lưu Hoài Yến? Đệ không tin như thế!...

Đột nhiên, Đàn Chủ Lam Chủy quay sang Lục Vũ Lệnh Chủ, đổi giọng quát liền:

- Đừng mong qua mắt bọn ta được! Làm gì có xác Lưu Hoài Yến trong quan tài? Bạch Cốt huynh! Từ lâu rồi, huynh nổi tiếng là cơ mưu già dặn nhất, thế mà hôm nay lại bị lừa! chín rương báu vật hiện nằm gọn trong chiếc quan tài to lớn kia, còn phải kiếm đâu xa?

Đàn Chủ cao giọng tiếp:

- Kim Văn! Lục Vũ Lệnh Chủ ! Người gan to lắm đấy! Dám đối địch cùng gia gia người là Cửu Long Thần Ma! Người hành động như thế, Cửu Long huynh sẽ ăn nói làm sao với Huyết Ma Bang?

Lục Vũ Lệnh Chủ trầm lạnh gương mặt, bà bật tiếng cười ghê rợn, đáp:

- Lam Lân Chủy Thủ Đàn Chủ! Hơn mười năm qua, người đã lừng danh tàn độc trên giang hồ, gặp người đây, ta nhận thấy cái danh đó rất xứng với người. Nhưng, nghe người biện luận như thế ta thấy người còn ấu trĩ quá! Chín rương báu vật kia, nếu đã về tay ta, liệu trọn khu Lục Vũ Lâm này ta chôn dấu đâu mà chẳng được, cần gì phải bày trò tang ma như thế này?

Lục Vũ Lệnh Chủ dừng lại chuyển sang đề khác:

- Còn như việc giữa Gia Gia và ta, thì hai mươi năm trước đây giang hồ đã truyền dương cái danh " Ác Phụ Diễm Nữ " và " Tuyết Sơn Tam Nhận " sự tình đã rõ rệt lắm rồi, nếu cha không ác thì ta đã đến đời nào! Nếu nói còn chút tình phụ tử nào, thì tại sao trên đỉnh Thiên Sơn mười năm trước không liên thủ cùng nhau, để đến đời Liệt Mã Cuồng Sanh cuốn mất hai chiếc Y Khâm Huyết Thư?

Lục Vũ Lệnh Chủ tràn đầy căm hận, tiếp nói:

- Ta biết, hôm nay, Huyết Ma Bang phái đủ ba đàn Cửu Long, Bạch Cốt và Lam Chủy cùng đến đây, đòi báu vật. Nhưng, chậm mất rồi Liệt Mã Cuồng Sanh đã đến và đã mang đi, các người làm cuộc viễn hành đến Thiên Mục Sơn kể ra vô ích quá!

Lam Chủy Đàn Chủ và Bách Cốt Thần Ma cùng giật nảy mình chưa kịp nói tiếng gì, đột nhiên hai bóng đen lao vút đến cực trường.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn còn núp trong lùm cây, nhìn ra, nhận ngay là Tuyết Sơn Phi Long họ Hà, Tổng Quản tại Cửu Long Đàn, và Đường chủ Tổng Đường Giang Nam Cửu Kỳ.

Hà Tổng Quản vót chòm râu bạc, gần giọng thốt:

- Làm gì có Liệt Mã Cuồng Sanh? Chỉ có một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu thì có! Hắn mang chín rương báu vật đi thật vậy à? Hừ! Hắn nhanh chân hơn ta một bước đấy! Còn ngươi, thân danh là Lục Vũ Lệnh Chủ, lại không làm gì được một tên tiểu tử!

Lục Vũ Lệnh Chủ cười lạnh:

- Nếu ta không nương tay, thì hẳn mất mạng rồi, còn gì!

Hà Tổng Quản quát mắt:

- Tại sao ngươi tha hắn chứ?

Lục Vũ Lệnh Chủ lạnh lùng:

- Không tại vì hết. Ta nhân lúc cao hứng thôi!

Hà Tổng Quản thét to:

- Ngươi buông tha cho hắn, thì ngươi phải chịu trách nhiệm về chín rương báu vật của Huyết Ma Bang. Kim Văn, ngươi còn nhớ Tuyết Sơn Phi Long này mà ngươi xưng là Hà bá bá chứ!

Lục Vũ Lệnh Chủ bật cười lớn:

- Hà bá bá! Một người liên thủ với Gia Gia ta làm những điều gian ác! Hà bá bá tốt lắm! Nếu năm xưa, Gia Gia ta đừng nghe lời xúi xiểm bên ngoài để ý đến Ngọc Kiếm Tiên Cơ, vợ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ, thì ngày nay làm gì gia đình ta tan rã, ta hỏi ngươi biến cố đó do đâu?

Nói đến đó, Lục Vũ Lệnh Chủ sôi giận lên:

- Ngươi còn dày dạn đến nỗi dám xưng là Hà bá bá với ta nữa sao. Ha ha! Kim Văn này chỉ muốn nhìn thấy máu ngươi đổ lập tức.

Bóng xanh vừa chớp vờn một loáng. Bách Cốt Thần Ma kêu to:

- Hà Tổng Quản lùi lại mau!

Vừa kêu lên Bách Cốt Thần Ma vừa đảo bộ bước tới.

Nhưng, Lam Chủy Đàn Chủ không can thiệp vào cuộc chiến, lão lùi lại ba bước, đoạn nhún chân phi thân vọt nhanh đến cổ quan tài.

Bọn Lục Y nữ không làm sao ngăn chặn lão nổi.

Đàn Chủ đưa nhanh ra một chưởng, bọn Lục Y nữ bị chấn dội, bay dạt ra bốn phía, chưởng kinh lại đánh bật chiếc nắp quan tài, lộ ra xác chết của Xú Quái lão bà Lưu Hoài Yến.

Cũng lúc đó, Hà Tổng Quản rú lên một tiếng, máu tươi vọt từ miệng ra thành vòi, mặt vàng như xấp, nhưng lão còn gượng đứng nổi, chưa ngã xuống.

Kinh đạo của Lục Vũ Lệnh Chủ đi nhanh vô cùng, Bách Cốt Thần Ma không can thiệp kịp thời ngăn chặn.

Hà Tổng Quản rít lên:

- Hay lắm! Hay lắm! Con gái của Kim Đảnh có khác! Hừ! Kim Đảnh chừng nào ngươi chấm dứt kỳ hạn tọa quang, chắc ngươi không thể dung tha con gái ngươi được rồi! Nếu ngươi còn vị nể thân tình, ta quyết sẽ từ bỏ chức vị Tổng Quản Cửu Long Đàn vậy!

Một kinh đạo thứ hai tiếp nổi nhanh chóng chiêu thứ nhất.

Hà Tổng Quản rõ rệt chưa phải là địch thủ của Lục Vũ Lệnh Chủ, chịu không nổi chiêu thứ hai, ngã xuống liền.

Lúc đó, Bách Cốt Thần Ma đã trông thấy xác của Quái lão bà bị bắn vọt khỏi quan tài lão rú lên:

- Yến!

Lão không màng đến sự việc gì khác, vội vã phi thân vọt đến cạnh xác chết.

Trong lúc Thần Ma lao người đi, thì đằng kia, Lam Chủy Đàn Chủ lại vọt về.

Đàn Chủ hét lớn:

- Bạch Cốt huynh! Đây là đâu? Lúc này là lúc nào? Huynh cứ Yển ơi Yển hồi thế kia là nghĩa gì chứ?

Lam Chủy Đàn Chủ quát mắt bắn tia nhìn nẩy lửa nhìn trừng trừng Bách Cốt Thần Ma, tiếp nối:

- Huynh cũng biết la chín rương báu vật kia, quan hệ bao nhiêu đến việc sanh tồn diệt vong của Huyết Ma Bang chứ? Dù kẻ kia là vợ yêu quý của huynh, cũng không phải lúc quá thiết tha đến một xác chết mà quên bổn phận mình. Nhanh lên! Mình đi ngay!

Lão gần giọng:

- Hai ta hợp lại, hạ Lục Vũ Lệnh Chủ cho sáng tỏ công đạo!

Tâm tư như theo dõi linh hồn người bạn tình xấu số. Bách Cốt Thần Ma xuất thần, không còn nhớ đến thực tại nữa.

Chừng nghe Lam Chủy Đàn Chủ hét lên, lão giật mình, vội quay nhìn xác chết của quái lão bà Lưu Hoài Yển một lượt cuối, đoạn bước theo Đàn Chủ, cùng hợp sức bức thoái Lục Vũ Lệnh Chủ.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn Lam Chủy Đàn Chủ mà chàng mới nhận thấy lần thứ nhất, không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ:

" Lão này có vẻ hung ác tàn độc trên Bách Cốt Thần Ma không biết mấy bậc mà nói. " Chàng nhìn theo bước chân của Lam Chủy Đàn Chủ và Bách Cốt Thần Ma, thấy khoảng cách giữa song phương càng lúc càng thu hẹp, tự nhiên chàng lo sợ thay cho Lục Vũ Lệnh Chủ, chàng nghĩ nếu thân mình không mang trọng thương, chắc chàng sẽ ra mặt tiếp trợ bà một tay..

Đột nhiên, chàng nghe con Long Mã hí nhẹ lên. Giật mình, chàng quay nhìn lại sau, thấy một người vận áo đen, đan hì hục đào xới đất dưới lòng khe, đất đào lên đã dồn thành đống khá to.

Chàng hết sức kinh ngạc, không rõ người đó là ai, xuất hiện từ lúc nào, đang làm gì.

Nếu người đó là kẻ địch, thì chàng cảm chắc cái chết trong tay.

Vừa lúc đó, người áo đen chừng như biết chàng đã phát giác ra sự hiện diện của mình, thấp giọng gọi.

- Tiểu tử! Mau mau bảo con ngựa của ngươi im đi chứ! Nếu bọn Ma Vưu Tử kia nghe được thì chín rương báu này còn gì? Ngươi phải biết mạng vận của vũ lâm bằng vào số báu vật này đây!

Độc Cô Thanh Tùng nhận ra âm thanh của người đó ngay chàng đã nghe một lần, lúc đại náo Bàn Long Bảo. Người đó chính là một nhân vật trong Lục Kỳ vũ lâm, là Huyết Bút Tú Tài.

Chàng hết sức mừng rỡ, vội khoát tay ra hiệu cho con Long Mã im bất tiếng hí ngay.

Chàng thốt:

- Thì ra chính là Khuru lão tiên bối mà tiểu diệt không biết? Đại thúc tiểu diệt thế nào? Lão tiên bối có tìm được Dạ Minh Thảo chưa?

Người áo đen ngẩng đầu lên, miệng nhếch ra, nửa cười nửa mếu, hỏi:

- Ngươi hỏi lão đệ Tử Kỳ phải không? Thật lão ấy hại ta vô cùng! Chưởng thương của y đã được trị lành rồi! Giờ thì chỉ cần tịnh dưỡng độ ba tháng nữa thôi, là công lực bình phục như cũ. Hừ! Ba tháng nữa thôi. Ngươi sẽ oai phong của Hàn Ba Kiếm Khách ngày nào, dưới cái lốt Liệt Mã Cuồng Sanh !

Độc Cô Thanh Tùng mừng trong tưởng tượng. Chàng nhảy một phát, từ đầu khe xuống đến lòng khe, bỏ cả cục chiến giữa Lục Vũ Lệnh Chủ với hai Đàn Chủ Lam Chủy và Bạch Cốt.

Nhưng, Độc Cô Thanh Tùng quên phút chàng đang thọ thương trầm trọng, chàng vừa chồm chân xuống đất, thương thể phát động làm chàng suýt đau ngất lên, buột miệng kêu oái tiếng.

Mặt chàng trắng nhợt, thân hình lảo đảo, chực ngã.

Huyết Bút Tú Tài Khuru Như Chân vô cùng kinh dị, bỏ dở công việc đào đất, vội bước tới nắm chặt mạch môn của chàng hỏi gấp:

- Tiểu tử? Người bị ai đã thương như vậy? Hừ! Không nhẹ đâu! Ngồi xuống mau, ta soát qua một tí xem nào!

Huyết Bút Tú Tài nghe mạch một lúc lâu, đoạn lè lưỡi, thốt:

- Nguy lắm! Nếu ta đoán không lầm thì người vừa thoát chết từ Lục Vũ Lâm ra, phải không? Chân người của người tiêu hao phần lớn đấy! Ít ra người phải tịnh dưỡng trong thời gian ba tháng mới khôi phục được nguyên trạng:

Độc Cô Thanh Tùng thú thật:

- Tiểu diệt vừa áp chuông với Lục Vũ Lệnh Chủ đấy.

Chàng nhớ đến thời gian tịnh dưỡng ba tháng, chàng vội kêu lên:

- Trời! Ba tháng bất động! Rồi cha mẹ tiểu diệt, tiểu diệt chưa tìm được, thù của đại thúc, tiểu diệt chưa trả được, tiểu diệt phải làm sao?

Huyết Bút Tú Tài lắc đầu:

- Không! Tuyệt đối người không được vọng động. Suốt trăm năm qua, trong võ lâm Trung Nguyên không phải mỗi lúc nào cũng có thể có một người đầy đủ căn cơ như người để trở thành một bậc kỳ tài trong thiên hạ. Người biết rõ chứ. Huyết Ma Bang hiện gieo họa khắp sông hồ, nếu không có người lỗi lạc thì làm sao kềm hãm sự tàn độc của chúng? Người lỗi lạc đó, chính người, người lẽ lãnh trọng trách thanh trừng giang hồ, loại tà phân chánh, nếu người vọng động thì còn ai cản đản công việc đó sau này?

Huyết Tú Tài dừng lại nghĩ một giây, đoạn tiếp:

- Hiện nay, Cửu Long Thần Ma đang tọa quang vừa luyện công mà cũng vừa giúp sức cho chín tên đệ tử của lão, luyện Cửu Long Thần công, người nên thừa dịp Thần Ma kẹt ba tháng tọa quang để chữa nội thương, tịnh dưỡng hầu khôi phục chân người, bảo vệ tấm thân hữu dụng sau này...

Độc Cô Thanh Tùng nhìn sững Huyết Bút Tú Tài, không biết phải đáp lời làm sao.

Huyết Bút Tú Tài cười mấy tiếng, đoạn nghiêm sắc mặt, tiếp nói:

- Ta đã nói cho người hiểu đại khái tình hình. Còn như lai lịch của người, thì Tử Kỳ lão đệ có bảo cho ta biết người là đứa con trai duy nhất của Phong huynh. Ban đầu, ta không tin sau lại Độc Cô Phong xác nhận, ta mới biết thêm nhiều chi tiết khác.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong hiện còn sống trên giang hồ, người không cần phải tìm cha, mà chính người tìm người. Người yên trí đi. Hãy lo cái việc đáng lo trước đã!

Độc Cô Thanh Tùng giương tròn đôi mắt, hỏi:

- Gia Gia tiểu diệt, lại cũng chính là người cùng đi với tiền bối trong đêm ấy, tìm Dạ Minh Thảo phải không? Hai người trong cái lốt sĩ tốt tại Thổ Lao trên Bàn Long Bảo ấy mà?

Huyết Bút Tú Tài gật đầu.

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi:

- Tại sao gia gia lại vấn khăn bố xanh trùm kín đầu, giả dạng là lão phụ?

Huyết Bút Tú Tài đáp:

- Phong huynh không muốn Tử Kỳ lão đệ nhìn ra mình.

Bây giờ, Độc Cô Thanh Tùng không còn nghi ngờ gì nữa, chàng đã biết đại khái việc xa xưa của gia đình mình.

Cửu Long Thần Ma bị Hà Tổng Quản xúi siểm, mới bức dân Ngọc Kiếm Tiên Cơ, Thánh Kiếm Vũ Sĩ nhân thấy vợ biến đổi tâm tình không chịu. về nhà, nên nổi giận tìm cách giết chết, rồi lên Tuyết Sơn bắt Tam Nhạn làm điều dân loạn trả thù.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ không ngờ lại chạm phải người tình của bào đệ Hàn Ba Kiếm Khách Độc Cô Tử Kỳ. Nhân đó, Độc Cô Tử Kỳ buồn bực, bỏ cả Lục Vũ Lệnh Chủ, bỏ cả danh hiệu Hàn Ba Kiếm Khách, cải lại là Liệt Mã Cuồng Sanh để ra đi khắp bốn phương trời.

Dĩ nhiên, Thánh Kiếm Vũ Sĩ không còn mặt mũi nào nhìn mặt người em ruột của mình nữa...

Độc Cô Thanh Tùng hỏi:

- Thánh Kiếm Vũ Sĩ là cha của tôi, còn mẹ là ai?

Huyết Bút Tú Tài có vẻ thoải mái:

- Việc đó, Phong huynh không hề đề cập đến, ta không biết thế nào nói cho người rõ. Có điều đại khái là Ngọc Kiếm Tiên Cơ không sanh dục, như vậy có thể người là con của một trong ba người con gái của Cửu Long Thần Ma, nhưng không rõ đích xác là con của người nào.

Huyết Bút Tú Tài chuyển sang đề khác:

- Việc đó, tạm gác qua một bên, để lo việc cần yếu trước đã. Nghe nói Võ Lâm Kim Đỉnh sau trăm năm qua, đã tái hiện giang hồ, chiếc Kim Đỉnh đó quan hệ rất lớn lao đối với vận mạng võ lâm, giả sử nó lọt vào tay bọn Hắc đạo thì võ lâm Trung Nguyên đến hồi mạt kiếp.

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị:

- Kim Đỉnh có giá trị thế nào mà quan hệ trọng đại đối với võ lâm như vậy?

Huyết Bút Tú Tài giải thích:

- Trăm năm trước đây, giang hồ đại loạn, võ lâm cũ hợp quần hùng, suy tôn vị Võ Lâm Chí Tôn, để hiệu lệnh toàn thể. Kẻ nào bất tuân lệnh, thì tất cả hợp sức lại tiêu trừ. Mạng lệnh đó tượng trưng bằng chiếc Kim Đỉnh, ai nắm được Kim Đỉnh trong tay, người đó đương nhiên là bậc Chí Tôn trong võ lâm, tất cả đều phải khuất phục.

Độc Cô Thanh Tùng nghe Huyết Bút Tú Tài thuyết giảng một lúc, chàng ngẫm nghĩ không còn lý luận vào đâu được nữa, đành vâng theo, định tìm một chỗ tịch tĩnh an dưỡng trong vòng ba tháng, cho cơ thể khôi phục, chân cương tái tựu, sau hẵng hay.

Chàng không còn cử động mạnh được nữa, nên không thể giúp Huyết Bút Tú Tài trong công việc đào đất chôn dấu chín rương báu vật, chỉ đưa mắt nhìn vị lão tiên bối làm cái việc mà đáng lý ra chàng phải làm, nếu không thọ trọng thương.

Xong đâu đấy, cả hai chia tay.

Huyết Bút Tú Tài, trong lót bang đồ Cửu Long Đàn, trở lại Bàn Long Bảo, còn chàng thì tìm chốn thâm sơn cùng cốc tịnh dưỡng.

Ba tháng sau, chàng khôi phục nguyên trạng.

Nhớ lại thời gian qua, lúc chàng gặp Huyết Bút Tú Tài, chàng bỏ đi không theo dõi cuộc đấu giữa Bạch Cốt Đàn chủ và Lam Thủy Đàn Chủ với Lục Vũ Lệnh Chủ, song chàng tiên liệu thế nào hai tên ác ma cũng gây khó khăn cho Lục Vũ Lệnh Chủ không ít.

Chàng bùi ngùi thương hại, hồi tiếc lúc đó, nếu Lục Vũ Lệnh Chủ không đánh chàng trọng thương, thì chàng đã can thiệp trợ giúp bà ta rồi?

Giờ, chắc chắn bà bị hại, và nếu bọn chúng bắt được bà, chúng sẽ mang về Bàn Long Bảo chờ Cửu Long Thần Ma xuất quan xử trí bà.

Còn Bích Nhi, nàng ra sao?

Nhưng, điều quan trọng hơn hết là chàng thấy còn phải tìm cho gặp Kim Xoa Giáo Chủ, để hỏi cho biết trong số Tuyết Sơn Tam Nhận, ai là mẫu thân của chàng.

Cứ theo lời Huyết Bút Tú Tài, thì chàng không phải là con của Ngọc Kiếm Tiên Cơ, như vậy chàng phải là con của một trong số ba người con gái của Cửu Long Thần Ma.

Trời! Cửu Long Thần Ma là ngoại công của chàng?

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ đến việc đó.

Theo lời chỉ dẫn của Kim Xoa Giáo Chủ, chàng tìm đến nơi, và được Cửu Phụng Kỳ Chủ dời vào.

Kim Xoa Giáo Chủ vô cùng mừng rỡ.

Chàng thuật sơ lược chuyến đi Lục Vũ Lâm cho Kim Xoa Giáo Chủ nghe.

Kim Xoa Giáo Chủ xuyết xoa lo ngại cho chàng từng lúc, sau cùng thì bà thở phào biết được chàng hiện tại không còn thương tổn gì nữa.

Đột nhiên chàng hỏi:

- Giáo Chủ có người con nào không?

Kim Xoa Giáo Chủ giật mình biến sắc, vội lùi lại mấy bước, bà không ngờ Độc Cô Thanh Tùng buông một câu hỏi như thế, song bà kịp trấn tĩnh tinh thần liền:

- Là kẻ xuất gia, làm gì có con?

Độc Cô Thanh Tùng tỏ vẻ thất vọng rõ rệt. Bỗng, chàng loé rục ánh mắt lên, hỏi tiếp:

- Tôi muốn hỏi về thời gian trước khi Giáo Chủ nhập đạo kìa, lúc đó Giáo Chủ có một người con nào không?

Kim Xoa Giáo Chủ lại lùi thêm mấy bước nữa, bà miễn cưỡng điểm một nụ cười, đáp:

- Chuyện ngày trước, thuộc giai đoạn trần tục, hỏi làm gì?

Bà lảng sang chuyện khác:

- Hiện tại Văn liễu đầu gối tai nạn, sợ bọn Đàn Chủ Bạch Cốt và Lam Chủy hãm hại, người có thể giúp bước bà ấy một tay chứ?

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc, thốt:

- Sao? Giáo Chủ nói rằng Lục Vũ Lệnh Chủ lâm nguy? Tôi biết rõ, Giáo Chủ là chị ruột của bà ấy, không lẽ Giáo Chủ bỏ em mình, không ra tay cứu giải? Còn tôi, tôi có tư cách gì chen vào sự tình của Lục Vũ Lệnh Chủ chứ?

Chàng cố móc, xem Kim Xoa Giáo Chủ có xì ra một điểm bí mật nào chẳng.

Kim Xoa Giáo Chủ đáp:

- Người nói phải, người không có tư cách gì can thiệp vào việc riêng của Lục Vũ Lệnh Chủ cả. Dĩ nhiên là ta phải đích đi cứu bà ấy nhưng vì có Bích Nhi trong vụ, người đi thay ta là hơn. Văn liễu đầu từ ngày bị kích thích tâm tư đến nay, đã trở thành một kẻ mất cả tình cảm, tàn khốc vô thường. Ta chỉ muốn làm sao cho bà khôi phục lại tính nhu mì như ngày nào, người có thể giúp ta chứ?

Độc Cô Thanh Tùng hỏi:

- Giáo Chủ có ý đó?

Kim Xoa Giáo Chủ đáp:

- Mình cứ thử xem sao, có kết quả gì chẳng?

Bà tiếp nối, với giọng quả quyết hơn:

- Đi, mình nên đi, cứu con Bích Nhi trước đã. Giả sử lúc này mà có Hàn Ba Kiếm Khách, thì còn nói gì?.. Nghe Kim Xoa Giáo Chủ đề cập đến Đại thúc, Độc Cô Thanh Tùng toan mách cho bà biết là hiện tại Hàn Ba Kiếm Khách đã bình phục như thường, chàng chưa kịp mở lời, Giáo Chủ đã tiếp :

- Hôm qua, ta có tiếp nhận được thiệp mời của Bàn Long Đàn, ngày Trùng Dương tới đây, chín đệ tử của Cửu Long Thần Ma công thành, xuất quan. Huyết Ma Bang Chủ đặc cách vượt dụng họ vào chức vụ Tổng Đàn Hộ Pháp, sau khi chín người đó xuất quan rồi, sẽ có kỳ đại hội Cửu Long Huyết Minh, Bang Chủ Huyết Ma Bang sẽ đích thân đến dự đại hội.

Độc Cô Thanh Tùng chợt hỏi:

- Đặng Độ! Giáo Chủ, Huyết Ma Bang Chủ là ai? Tổng Đàn Huyết Ma Bang ở đâu?

Kim Xoa Giáo Chủ lắc đầu:

- Điều đó, chẳng những một người mà tất cả những nhân vật trên giang hồ đều muốn hiểu biết. Theo ta, đến cả ba Đàn của Huyết Ma Bang còn không hiểu được, đừng nói là ai khác. Chúng, bất nhận là những tên hại tướng dưới tay Bang Chủ, nên chúng càng nổi loạn vậy thôi, chúng là hạng người cao ngạo thành tánh, chúng không bao giờ chịu sự kềm chế của bất kỳ ai? Do đó, Bang Chủ hoàn toàn giữ bí mật...

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Giáo Chủ nói phải đó.

Chàng vụt hỏi:

- Cửu Long Huyết Minh đại hội cử hành tại đâu?

Kim Xoa Giáo Chủ đáp:

- Hiện tại thì chưa được biết. Nhưng, đến lúc đó, Bang chủ sẽ thông tin.

Vừa lúc một bóng vàng từ xa vút đến.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn ra, chính là một đệ tử trong Kim Xoa Giáo.

Tên đệ tử đó hấp tấp thốt:

- Sư phụ! Lục Vũ Lệnh Chủ thọ thương!

Kim Xoa Giáo Chủ gật đầu, đoạn đưa mắt sang Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng rung chuyển toàn thân, vọt chân một phát, thân hình đã ra ngoài ba trượng.

Chàng hét to:

- Tuyệt ca! Mình đi thôi!

Long Mã chạy đi, không bao lâu đã đến trước Lục Vũ Lâm.

Độc Cô Thanh Tùng đã nghe tiếng quát phẫn nộ vang rền.

Chàng giục ngựa chạy bay vào Lục Vũ Lâm, dọc đường chàng thấy vô số xác chết của bọn Lục Y thiếu nữ và chúng bang đồ. Thi thể vấy máu hồng, mùi tanh tươi còn nồng nặc.

Chàng cứ thúc ngựa chạy bay tới.

Mắt chàng vừa nhìn ra, chàng bắt giạt mình suýt rú khiếp.

Thi thể chồng chất khắp nơi trong Lục Vũ Lâm, xa xa, Lục Vũ Lệnh Chủ cùng Lục Y thiếu nữ bị hơn năm trăm tên bang đồ vây chặt.

Lục Vũ Lệnh Chủ toàn thân vấy máu, bà bị Lam Chủy Đàn Chủ đánh trọng thương, mặt bà lúc đó biến sang màu đen chứng tỏ bà đã bị chất độc xâm nhập vào người, bà như không còn sức lực chi nữa.

Độc Cô Thanh Tùng trong tình hình khẩn cấp vô cùng, vội ấn mạnh một ngón tay vào mình ngựa.

Con Long Mã hí lên một tiếng, cất bốn vó tung mình lướt đi về thành một vết trắng dài, như con bạch nhạn nghênh phong vỗ cánh.

Phút chốc, chàng đã đến cục trường. Nhanh như chớp, chàng đưa cánh tay ra, Hàn Ma Chỉ phát động như điện nhánh.

Mấy tiếng rú thảm vang lên, là mấy tên bang đồ Huyết Ma Bang ngã gục.

15. Vạn Cực Thiên Tôn

Lam Chủy Đan Chủ và Bách Cốt Thần Ma đang nằm trọn chuyển động tình hình, chỉ trong một khoảnh khắc nữa, cánh Lục Vũ Lệnh Chủ sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt, cả hai dương dương đắc chí, bỗng nghe tiếng rú phía sau.

Cả hai cùng giật mình quay đầu lại, vừa đúng lúc một đạo kinh phong vút tới.

Lam Chủy Đan Chủ và Bách Cốt Thần Ma cấp tốc đảo nhanh hộ, nhào người sang một bên, nhường cho kinh phong vút qua, đoạn định thần nhìn kỹ, trông thấy Độc Cô Thanh Tùng xuất hiện không rõ từ lúc nào.

Cả hai cùng liên thủ, hợp lực, phóng ra một chưởng.

Chưởng kinh liên thủ có cái mãnh lực hợp chung, mà lại là của Lam Chủy Đan Chủ và Bách Cốt Thần Ma hợp chung lại mới nguy hiểm cùng cực.

Độc Cô Thanh Tùng không dám khinh thường.

Chàng vận dụng Cửu Âm Thần Công, xuất thủ phản ứng liền.

Chưởng kinh đôi bên chạm nhau, bật tiếng dội vang động cả cục trường.

Lam Chủy Đan Chủ và Bách Cốt Chân Quân bị chấn dội, lùi ba bước.

Chẳng chậm trễ, Độc Cô Thanh Tùng gọi to:

- Lệnh Chủ! Huyết Ma Bang đông người mạnh thế, liều sanh tử với chúng trong lúc này là mất hẳn lý trí đấy! Ngày mai, trời lại sáng, tương lai còn rộng thời gian, không thiếu gì dịp cho Lệnh Chủ trả hận đâu! Mau mau triệt hạ trận thế đi, nhường chúng một phen chờ lúc tốt!

Lục Vũ Lệnh Chủ lúc đó như say máu, nghe gọi giật mình, nhìn ra thấy Độc Cô Thanh Tùng, bà phát lên trận cười cuồng dại, thốt:

- Tiểu tử! Ai mượn ngươi tiếp tay? Lục Vũ Lệnh Chủ chỉ biết có tử chiến chứ chẳng bao giờ lùi chạy!

Lam Chủy Đan Chủ và Bách Cốt Thần Ma dùng bật chuỗi cười dài. Đoạn, cả hai cùng liên thủ như trước, đánh ra một chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, hét lên như sấm, vận dụng Cửu Âm Thần Công đánh ra một chưởng.

Bùng!

Hai đại ma đầu lão đảo lùi lại hai bước.

Độc Cô Thanh Tùng cũng bị chấn dội lùi lại ba bước.

Lúc đó, hai lão đại ma đầu cùng liên thủ mà còn bị Độc Cô Thanh Tùng bức lùi không phải họ kém. Chẳng qua họ đã hao phí rất nhiều công lực qua cuộc giao đấu với Lục Vũ Lệnh Chủ, nếu không thì Độc Cô Thanh Tùng sẽ không tránh khỏi bị hại nguy tại chiêu liên thủ đó rồi.

Độc Cô Thanh Tùng còn kém xa Lục Vũ Lệnh Chủ, thì làm gì chịu nổi một chưởng kinh liên thủ của hai lão ma đầu?

Bức thoái Lam Chủy Đan Chủ và Bách Cốt Thần Ma lần thứ nhì, Độc Cô Thanh Tùng vẫn thấy Lục Vũ Lệnh Chủ chưa chịu rời đi chàng hết sức bối rối, vội kêu thét lên:

- Lệnh Chủ! Không lẽ chỉ có một ngày nay thôi sao? Lệnh Chủ quyết tử chiến à?

Lục Vũ Lệnh Chủ gần giọng :

- Tiểu tử ! Ta sao mặc ta! Không can gì đến ngươi!

Song Ma lại bước tới.

Độc Cô Thanh Tùng nổi cáu, quát lên:

- Lệnh Chủ làm cho tôi thất vọng vô cùng! Đại thúc đã được chữa trị lành hẳn độc thương, trong vòng ba tháng nữa sẽ khôi phục trọn vẹn cái phong độ của Hàn Ba Kiếm Khách ngày nào, Lệnh Chủ không còn muốn gặp người nữa sao?

Lục Vũ Lệnh Chủ run bắn người lên, đôi mắt ngời ánh tinh quang kỳ dị, hấp tấp hỏi:

- Ngươi nói thật?

Độc Cô Thanh Tùng bực tức:

- Chứ ai bịa chuyện với Lệnh Chủ làm gì?

Đôi mắt của Lục Vũ Lệnh Chủ càng lúc càng ngời lên, toàn thân của bà như có một mầu nhiệm khuấy động nhựa sống đã lịm dần qua cuộc giao đấu với Song Ma.

Cánh tay hữu của bà đưa lên, bà lau vội những vết máu bê bết trên mặt.

Bóng xanh vừa thoáng động, đôi tay đã vung theo hai đạo âm nhu chưởng phong phát xuất liền, lao thẳng đến Song Ma.

Lam Chủy Đàn Chủ bị chấn dội, thoái hậu hai bước.

Bách Cốt Thần Ma biến sắc. Lão không ngờ Lục Vũ Lệnh Chủ còn có thể bức thoái được Lam Chủy Đàn Chủ.

Độc Cô Thanh Tùng thấy Lục Vũ Lệnh Chủ cố gắng quá sức, biết chân khí trong người bà tiêu hao quá nhiều, nếu kéo dài cuộc chiến lâu hơn sẽ bất lợi, dịp may thoát đi sẽ mất hẳn, chàng lập tức chụp lấy ưu thế do Lệnh Chủ vừa tạo quát to:

- Lam Ma và Bạch Ma, bọn ngươi tiếp chưởng của ta đây!

Chàng vận dụng đúng mười thành lực, đánh ra hai chiêu chưởng Cửu Âm.

Song Ma lúc đó đứng tách rời ra, không kịp liên thủ, vội nhảy ra hai bên, người bên tả, người bên hữu, tránh hai chưởng của Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng gọi to:

- Lệnh Chủ công Bách Cốt Thần Ma đi, còn Lam Chủy Đàn Chủ để mặc tôi!

Chàng biết rõ, trong Tam Ma của Huyết Ma Bang, Lam Chủy Đàn Chủ là người tàn độc trên hết, còn hơn Cửu Long Thần Ma mấy bậc. Chàng có ý loại trừ lão trước nên tận dụng toàn lực, đánh tiếp hai chưởng.

Chưởng phong cuồng đi như sóng biển tràn bờ, ào ào, ầm ầm chụp xuống đầu Lam Chủy Đàn Chủ, làm lão lùi lại thêm mấy bước nữa.

Vừa lùi lão vừa gọi to:

- Tiểu tử! Tiểu tử! Khá lắm đấy! Ngươi quả là một hảo thủ!

Chợt, bóng lam chớp lên, thân hình Lam Chủy Đàn Chủ đã vút bổng lên cao, rồi tà tà tiến tới.

Độc Cô Thanh Tùng chợt tỉnh ngộ:

- À! Lão ma này tránh nặng, tìm nhẹ đây! Lão không dám đương đầu với chủ lực của ta, lão chờ ta dùng tay lão mới phản công, nếu cứ tiếp tục cái trò cướp bắt này mãi, biết đến chừng nào mới kết thúc cục diện?

Lệnh Chủ xem ra trúng độc rất nặng, không thể chịu đựng là hơn, phải liệu cách nào chấm dứt cuộc đấu, đừng để mắc mưu lão cáo già Lam Chủy Đàn Chủ!

Chàng vừa giở tuyệt kỹ khinh công Kinh Điện Phi Hồng, vừa vận dụng Hàn Ma Chỉ, dùng lối đánh mau, đánh mạnh, công tới tấp vào người Lam Chủy Đàn Chủ, chỉ phong cứ chiếu thẳng vào các huyệt xung yếu.

Lam Chủy Đàn Chủ bị bức thoái lui luôn luôn, lão vừa kinh vừa giận quát:

- Tiểu tử khinh người vừa chứ!

Lão vọt lên, bay sà ngang, vượt tận ngoài xa, cách hơn tám trượng.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh:

- Người là chủ nhân Lam Lan Chủy Thủ, ta muốn hỏi người, Thánh Kiếm Vũ Sĩ đối với người có mối thù gì, người dám đến Vân Vụ Cốc gây sự? Ngày nay, ta quyết báo thù cho Thánh Kiếm Vũ Sĩ. Trước tiên người phải nạp mạng cho ta, rồi sẽ đến lượt các kẻ khác.

Lam Chủy Đàn Chủ bất chấp việc đó, lão hét to:

- Tiểu tử đầu chín rương báu vật của Huyết Ma Bang tại đâu chỉ ngay ! Nếu không, Huyết Ma Bang sẽ huy động toàn lực chặn bắt người, liệu người có cánh cũng không bay khỏi!

Độc Cô Thanh Tùng vung tay hữu phát gió nường đà bay vọt tới tám trượng hơn, tay tả hoành lại một vòng, chưởng ảnh phát động chụp xuống đầu Lam Chủy Đàn Chủ.

Lam Chủy Đàn Chủ bất động. Lão ngậm vận cương khí tỏa rộng quanh người , tạo một bức tường đồng vách sắt hộ trì cơ thể.

Chưởng kinh của Độc Cô Thanh Tùng chạm vào bức tường cương khí đó, vệt ra hai bên, đôi vai chấn động, run run người.

Lam Chủy Đàn Chủ ung dung lùi lại ba bước, đột nhiên hét lên:

- Tiểu tử! Nạp mạng cho ta!

Bóng lam vừa giao động, ba mũi Chủy theo tay lão vút ra bay tới Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc bay bổng lên cao, nhượng cho ba mũi Chủy lao qua dưới chân, chàng vừa buông mình xuống, đã thấy Lam Chủy Đàn Chủ vèo mình tới rồi.

Chàng sôi giận, tự nghĩ:

” Nếu hôm nay không dẫn mặt lão thì những lần sau lão còn hung hãn đến đâu! ” Chàng đảo người lộn đi một vòng, tung mình trở lại trên không tay tả phóng chưởng, tay hữu tung chỉ. Chưởng và chỉ lao mạnh xuống.

Một tiếng kêu ” oái ” vang lên, tiếp theo đó, bóng lam như ánh sao xẹt rồi nhanh cục trường, xuyên Lục Vũ Lâm bay đi không trở lại.

Nơi chỗ đứng của Đàn Chủ, Cửu Âm Thần Chưởng và Hàn Ma Chỉ đã xoáy một khoảng rộng sâu mấy tấc.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn vào bóng lam khuất dần, lắc đầu tụt thốt:

- Lam Chủy Đàn Chủ quả là con người vô tình tuyệt nghĩa! Nỡ bỏ một mình Bách Cốt Thần Ma ở lại chịu nguy khốn, người như thế tất phải liệu cách nào sớm diệt trừ, lão sống thêm ngày nào, máu sẽ đổ thêm ngày ấy!

Chàng day qua, nhìn cuộc đấu giữa Lục Vũ Lệnh Chủ và Bách Cốt Thần Ma, nhận thấy Lệnh Chủ tuy có phần thắng thế, song sắc diện của bà càng lúc càng đen tối lại, như bị một vầng hắc khí bao bọc bên ngoài.

Chàng biết ngay độc khí xâm nhập trong người bà, đã khởi phát tác.

Bách Cốt Thần Ma chừng như biết rõ điều đó, nên lão không cần xuất thủ, chỉ nhảy quanh quẩn né tránh, cốt trêu tức Lục Vũ Lệnh Chủ cho bà phát phần, bởi bà càng phần nộ thì chất độc càng phát tác nhanh.

Độc Cô Thanh Tùng vừa phi thân đến nơi, vừa gọi to:

- Lệnh Chủ ! Chết độc đã ngấm mạnh rồi, xin vào cung chữa trị đi, nhường trận chiến cho tôi!

Chàng sẵn tới, chặn Bách Cốt Thần Ma liền.

Lục Vũ Lệnh Chủ thu song chưởng lại, nhảy tạt qua một bên, xa vị trí ngoài ba trượng.

Chưởng kinh của Độc Cô Thanh Tùng ào ào nhắm ngực Bách Cốt Thần Ma lao vút tới.

Đột nhiên, Lục Vũ Lệnh Chủ nổi tánh tàn bạo, lướt nhanh tới, xung phong vào bọn bang đồ, song chưởng vung ra bốn phía. Tiếng rú, tiếng la, vang lên thê thảm, rồi máu vọt, thầy ngã, cục diện nhốn nháo, khác thường.

Lệnh Chủ càng lúc càng hăng say, bang đồ càng lúc càng ngã gục.

Bách Cốt Thần Ma kinh hãi, quay sang nhìn bọn bang đồ. Chỉ một phút giây lơ lửng đó, cũng đủ cho Độc Cô Thanh Tùng thừa dịp, phóng một chỉ đạo.

Bách Cốt Thần Ma dù lợi hại đến đâu, nhưng Hàn Ma Chỉ cũng công hiệu phi thường, có thể xuyên kim phá thạch, nên chưởng kinh của Thần Ma có hùng hậu thật mà không chặn nổi Hàn Ma Chỉ Phong của chàng.

Hơn nữa, công lực của Bách Cốt Thần Ma lúc đó kém giảm nhiều qua trận đấu kéo dài với Lục Vũ Lệnh Chủ, dĩ nhiên không thể đương cự một công lực còn nguyên vẹn.

Hàn Ma Chỉ Phong xuyên qua chưởng kinh, bắn tới.

Bách Cốt Thần Ma biến sắc, thét lên:

- Chết rồi!

Lão đạo bộ nhảy vọt về phía hậu, xa hơn ba trượng, chập choạng thêm mấy bước nữa.

Độc Cô Thanh Tùng nhanh như chớp, vút mình theo.

Vừa lúc đó, một bóng màu xanh biếc chợt hiện.

Thì ra, Bách Cốt Thần Ma đã phát xuất một đợt Độc Dịch Hủ Cốt.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, quát lên:

- Chạy đâu? Chạy là hèn lắm!

Nhưng, dù căm hận đến đâu, Độc Cô Thanh Tùng cũng không dám vượt qua đạo khí xanh biếc do Độc Dịch vừa bắn ra. Chàng lùi lại năm trượng.

Bách Cốt Thần Ma chỉ chờ có thế, lúc Độc Cô Thanh Tùng thoái hậu thì lão đã vọt nhanh vào Lục Vũ Lâm, thoáng chốc mất hút.

Bọn bang đồ như rắn mất đầu, tung càn vào nhau, chạy bắt kẻ chết.

Lục Vũ Lệnh Chủ không chiu. bỏ, đuổi theo, giết thêm mấy tên nữa.

Đột nhiên, Lệnh Chủ bật lên chuỗi cười dài ghê rợn.

Các Lục Y thiếu nữ nghe tràng cười, cũng rung bắn người, chúng ngây ra, mồm há hốc, xuất thần.

Lục Vũ Lệnh Chủ cười cuồng dại một lúc, rồi quắc mắt, chỉ tay ngay Độc Cô Thanh Tùng, cất giọng run run:

- Người...tiểu tử... tại sao người... tại sao...

Câu nói bỏ lửng, bà hét lên một tiếng, ngã rạ..

Vừa lúc, một bóng xanh từ xa bay vèo tới. Bích Nhi hiện ra với gương mặt tiều tụy vô cùng.

Nàng cất giọng bi ai, gọi:

- Mẹ!...

Chỉ thốt được một tiếng, nàng nhào tới, ôm thân hình mẹ. Trông sắc mặt xám đen của Lệnh Chủ, nàng òa lên khóc.

Độc Cô Thanh Tùng bước tới:

- Bích muội bình tĩnh lại nào! Lệnh Chủ trúng độc của Lam Chủy Đàn Chủ, nặng lắm, phần lại giao đấu dây dưa, chân ngươn hao tán quá nhiều, nên tình trạng trầm trọng. Hãy lo mang bà về cung, chữa trị cấp tốc, nếu chậm trễ thì nguy lắm đấy!

Bích Nhi tỉnh ngộ ngay, ngừng tiếng khóc, thét bảo bọn Lục Y thiếu nữ khiêng Lục Vũ Lệnh Chủ chạy như bay về cung.

Nhìn theo đoàn nữ nhân áo xanh đến lúc đó khuất dạng. Độc Cô Thanh Tùng vẫy tay gọi Long Mã, sấp sửa nhảy lên lưng, bỗng thấy Đường Chủ Tổng Đường Giang Nam từ Lục Vũ Lâm chạy tới, tay cầm một tấm thiếp màu đỏ.

Độc Cô Thanh Tùng lướt tới, chặn đầu quát hỏi:

- Cửu Đường chủ đã đi rồi còn trở lại, có ý tứ gì?

Cửu Kỳ có vẻ phần hận vô cùng, y cố đè nén niềm phần hận, vẫy tay ra, tấm thiếp đỏ bay sang Độc Cô Thanh Tùng, đồng thời y thốt:

- Tiết Trùng Dương tháng Chín tới đây, là ngày Huyết Ma Bang thiết lập ân điển Cửu Long Huyết Minh, Bang Chủ có nhã ý mời tiểu tử đến dự, đại diện khai diễn tại địa phương nào, đến lúc cần sẽ báo cho người biết.

Y gần giọng:

- Tiểu tử đặc ý chứ! Hừ! Ta không ngờ một tiểu tử như ngươi, lại được Bang Chủ hạ cố cho mời.

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay bắt lấy tấm thiếp, mở ra xem thấy có con dấu Huyết Ma Bang Chủ. Ngoài ra không có tên họ gì cả.

Chàng cười lạnh, vận công hủy diệt tấm hồng thiếp thành một vầng bụi đỏ bay mờ trước mắt Cửu Đường Chủ.

Chàng nhìn sang đối phương, bửu môi thốt:

- Tấm thiếp không tên không họ như thế này, có khác một mảnh giấy lộn, giá trị gì?

Đường chủ Tổng Đường Giang Nam sôi giận:

- Cuồng đồ! Nhân vật võ lâm chán vạn người ao ước được Bang Chủ mời, mà không được mời. Còn người bỗng nhiên lại được cái hân hạnh như thế, lại hủy diệt đi, thì ra ngươi càng ngày càng ngông cuồng thế tưởng tượng nổi!

Độc Cô Thanh Tùng bật cười khanh khách:

- Huyết Ma Bang từ lúc thành lập, đã chia ba Đàn trấn đóng ba nơi. Các Đàn Chủ Cửu Long, Bạch Cốt, và Lam Chủy, đã là cấp tùy thuộc, song dám làm, dám chịu, dám xưng tên, ra mặt, chứ Huyết Ma Bang Chủ là gì? Không tên, không họ, còn ai tin được đó là một nhân vật giả tạo hay một người bằng xương bằng thịt? Hoặc giả nếu Bang Chủ là người có thật, thì bất quá cũng chỉ là một tên co đầu rút cổ, dấu mặt mèo thò đuôi chuột là cùng!

Độc Cô Thanh Tùng thốt lên như thế, cốt khiêu khích Cửu Đường Chủ khai toạt tên họ Huyết Ma Bang Chủ ra, để hiểu đó là nhân vật thể nào, lai lịch làm sao.

Song, Cửu Đường Chủ sôi giận lên, quát lớn:

- Cuồng tiểu tử! Bốn bang Bang Chủ võ công cái thế, đáng bậc Chí Tôn trong võ lâm. Chỉ một trận dọ chiến Hàn Lâm, trong vòng mười chiêu, hạ ba Đàn Chủ liên thủ hiệp công. Do đó ba Đàn Chủ mới chịu

khuyết phục từng linh sai xử, phân ra ba Đoàn, giao cho mỗi vị một Đoàn, trấn đóng một phương quản trị anh hùng thiên hạ, người thì biết gì tin với không tin là một nhân vật tuyệt đỉnh thật sự?

Độc Cô Thanh Tùng lại càng cười lớn:

- Cửu Đường Chủ có vẻ vờ thêm bối không đấy? Tuy nhiên, nói nghe hay lắm! Ha ha! Nếu không như Đường Chủ khoa trương thì Bang Chủ khiếp sợ việc gì mà không dám xuất đầu lộ diện, tỏ rõ họ tên, một tấm danh thiếp kia, không đầu không cuối, bảo ai tin được? Chẳng qua, đó là một dàn cảnh tăng thêm uy vệ thôi!

Bất ngờ, khi chàng buông dứt tiếng cuối, cách đây độ ba trượng một tiếng bộp vang lên.

Chàng giật mình quay lại, thấy nơi thân cây to lớn đo tròn trên hai vòng tay, một mảng da vuông độ hai thước bị đánh bạc đi, bày mình cây trắng toát.

Mảng da cây nát nhừ, nhưng mình không một vết xơ xác. Nơi khoảng trống hai thước vuông đỏ, hiện ra mấy giòng chữ:

- Tiểu tử ngông cuồng thái quá, tội đáng trừng phạt, song nghĩ vì niên kỷ chưa được bao nhiêu, tạm tha cho. Báu vật của bốn bang không phải dễ cướp, ta hẹn cho đến tiết Trùng Dương mang báu vật giao hoàn để dự kỳ đại điển Huyết Minh, không được sai chạy.

Bên dưới mấy giòng chữ, có thêm tám chữ riêng biệt:

Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn.

Độc Cô Thanh Tùng hét lên một tiếng, nhào người vọt sang phía tả, xa đến tám trượng.

Chàng ước đoán Huyết Ma Bang Chủ đang ẩn nấp đâu đây. Nhưng , không có một bóng người. Chàng hết sức kinh dị!

Hướng mặt về Lục Vũ Lâm, chàng cao giọng thốt:

- Bang Chủ đã đến đây, tại sao không ra mặt?

Độc Cô Thanh Tùng đảo mắt sắc diện như điện, soi màn cây tìm kiếm.

Không một bóng người, không một tiếng động.

Chàng day qua, thấy Cửu Đường Chủ đang nhìn sững mấy giòng chữ trên thân cây. Lúc đó, y xuất thần, đứng lặng như pho tượng.

Chàng cũng bước tới, gần thân cây hơn, quan sát.

Chàng vô cùng kinh hãi, khiếp sợ lối cách không phát chỉ lực của Vạn Cực Thiên Tôn.

Nếu không, chính mắt mình trông thấy, chẳng bao giờ Độc Cô Thanh Tùng tin được một sự kiện như thế.

Chàng nhớ lời Huyết Bút Tú Tài đã nói với chàng, ngầm khuyên chàng giới ý, vì hiện tại chàng chưa phải là địch thủ của Huyết Ma Bang Chủ.

Chàng phải ẩn nhẫn luyện công thêm một thời gian nữa, chừng đó mới có thể nghĩ xa hơn.

Chàng tự lẩm nhẩm với mình:

- Vạn Cực Thiên Tôn là nhân vật như thế nào, bao nhiêu niên kỷ? Chưa bao giờ nghe một ai nói đến danh hiệu đó...

Chàng uất ức, bước đến bên Long Mã, nhảy lên lưng, toan dục vó rời cục trường, đột nhiên Cửu Đường Chủ gọi to:

- Tiểu tử khoan đi! Người còn muốn nói gì nữa không?

Nghe Cửu Đường Chủ hỏi thế, Độc Cô Thanh Tùng chợt nảy mình một ý nghĩ:

" Nếu Vạn Cực Thiên Tôn chưa đi khỏi nơi đây, rất có thể chàng khiêu động lão xuất hiện, để biết mặt mày lão ra sao. " Chàng cao giọng , thốt:

- Huyết Ma Bang Chủ có cái danh hiệu Vạn Cực Thiên Tôn, tức nhiên võ công siêu quán càn khôn, điều đó đã được chứng minh qua tuyệt kỹ vừa rồi. Nhưng, tại sao không chường mặt cho người đời trông thấy? Hoặc giả Bang Chủ dung mạo xấu xí hung tàn như ác quỷ hung tinh? Cửu Đường Chủ nghĩ có phải như vậy không?

Cửu Đường Chủ biến sắc, quát:

- Tiểu tử dám buông lời nhục mạ Bang Chủ? Xem đây, ta sẽ bẻ răng ngươi cho ngươi chừa bỏ bớt tánh ngông cuồng.

Y phi thân vút đến trước đầu ngựa, cú chưởng đưa ra một kinh đạo.

Độc Cô Thanh Tùng vung tay một phát, hét lên:

- Cửu Đường chủ! Ngươi chưa phải là đối thủ của ta, nên tránh ra là hơn!

Hai kinh đạo chạm nhau, bật một tiếng kêu vang động khắp cục trường, chấn động đến Lục Vũ Lâm.

Cửu Đường Chủ chấp choạng lùi, lùi mãi, hơn tám bước mới dừng lại được.

Đột nhiên, một tiếng động vang rền khắp khu rừng Lục Vũ.

Thân cây có khắc mấy giòong chữ của Vạn Cực Thiên Tôn, bị mạ đi, tung bóng lên không luôn cả rễ, rơi xuống kêu ầm lên làm vang dội thêm một lần nữa.

Nhưng chưa hết, một luồng gió mạnh từ không cuốn xuống, bắn ngay thân cây cả tàng lẫn rễ vừa rơi.

Một tiếng ầm thứ ba vang lên, mạnh và to hơn hai lần trước.

Đất, cát, đá bắn tung tóe lên, xoáy vần vần, toàn thân cây cả tàng lẫn rễ nát vụn thành cám, bốc xoáy theo cát bụi.

Độc Cô Thanh Tùng sợ hãi thật sự, chỉ một thoáng thôi, tánh cao ngạo vẫn sôi động như lúc nào, chàng cao giọng thốt:

- Chừng như Huyết Ma Bang Chủ quên cái lối dẫu đầu thò đuôi thì phải! Tại sao thế chứ? Càn khôn khoáng đạt, chí cả hiên ngang đã là nhân vật kiêu hùng sao lại không dám nhìn người thiên hạ?

Buông xong tiếng cuối, chàng chóa mắt vì một ánh chớp lờ lờ lên đột ngột, vội thúc Long Mã lùi lại năm bước.

Vận dụng nhãn lực nhìn ra, thấy tại chỗ thân cây vừa bị bật gốc rễ, một đôi nam nữ đang đứng song song, không rõ hiện từ lúc nào.

Nam, mặc áo bào màu vàng, gương mặt sạm oai phong khiếp quở, thần thái kinh nhân, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Độc Cô Thanh Tùng.

Nữ, vận áo dài chấm gót, nhan sắc tuyệt trần, miệng điểm nụ cười cũng nhìn Độc Cô Thanh Tùng không chớp.

Huyết Ma Bang Giang Nam Tổng Đường Chủ Cửu Kỳ dập đầu xuống đất, thốt:

- Tổng Đường Giang Nam Đường chủ Cửu Kỳ lạy mừng Bang Chủ, nguyện Bang Chủ vạn an.

Người mặc kim bào vẫy tay:

- Khỏi! Báu vật bốn bang, mất do tay ngươi, tội chết tha cho lưu mạng còn có chỗ dùng, tội sống phát ba ngàn cái tát.

Cửu Đường Chủ xám mặt như gà cắt tiết, lạy ba lạy, đứng lên, hai tay liên hồi tát, tiếng kêu "bách bách" như tràng pháo tép đã chấm ngòi.

Trong thoáng mắt, mặt y sưng đỏ, nhưng y không dám ngừng tay.

Độc Cô Thanh Tùng nghe Vạn Cực Thiên Tôn phát âm như chuông đồng sang sảng, biết rõ nội công của Huyết Ma Bang Chủ thâm hậu cùng cực, bình sanh chàng mới gặp một nhân vật cao cường vô thượng như thế.

Dĩ nhiên, chàng hết sức dè dặt. Ngồi trên lưng ngựa, chàng vòng tay, tròn đầy lễ độ, thốt:

- Được thấy Bang Chủ, tôi hết sức hân hạnh!

Vạn Cực Thiên Tôn hỏi:

- Tiểu tử trước cao ngạo, sau khiêm tốn, bỗng Bang Chủ thấy buồn cười quá!

Độc Cô Thanh Tùng bất mãn vì câu nói đó, chàng cao giọng thốt:

- Huyết Ma Bang có cái khí thế bao trùm thiên hạ, nhưng hành động thì trái ngược lòng người, tôi dù bản lĩnh còn kém cỏi, vẫn nuôi chí diệt trừ, sớm muộn gì cũng phải cuộc tử chiến với Huyết Ma Bang! Còn như hiện tại, được hân hạnh nhìn Bang Chủ tận mặt, nhận ra Bang Chủ là người có biểu tượng cương chánh, không giống như bọn ác đồ, nên sanh lòng cung kính, chứ nào phải khiếp sợ mà dè dặt lòng cao ngạo đâu?

Chàng gần giọng, tiếp:

- Nếu Bang Chủ có hành vi như một ác ma, thì tôi là kẻ hỏi tội Bang Chủ trước nhất!

Nữ nhân áo đỏ đứng bên, bật cười lạnh lạnh, thốt:

- Tiểu tử lanh lợi đấy chứ! Bang Chủ định làm gì hử!

Vạn Cực Thiên Tôn đáp:

- Tiểu tử cuồng ngạo, phải trừng phạt dần mặt hử, còn định làm gì hơn?

Độc Cô Thanh Tùng nghe thế, vội vận đủ mười hai thành lực sẵn sàng xuất thủ, chàng thốt với giọng đầy phẫn hận:

- Vạn Cực Thiên Tôn! Ông cho rằng tôi khiếp sợ Ông hử?

Vạn Cực Thiên Tôn hừ lạnh, từ từ bước tới gần chàng hơn.

Ngồi trên mình ngựa, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy thất thế rõ rệt. Chàng ấn nhẹ ngón tay trên lưng con Long Mã, vọt lên không.

Nhưng vừa lúc đó, Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn đưa tay ra.

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy bốn phía nổi lên một vàng áp lực do ám kinh hùng mạnh của Vạn Cực Thiên Tôn vừa đẩy tới, bao bọc quanh người chàng.

Chàng hoảng sợ, vội xuống tấn Thiên Cân Trụ song vô ích, áp lực ám kinh đã bốc chàng trở lại trên không, rồi quăng ra xa ngoài một trượng, rơi phịch xuống đất.

Từ lúc rời Bạch Mã trang đến nay, có bao giờ Độc Cô Thanh Tùng bị nhục bại như thế này, chàng sôi giận hét lên một tiếng, tung mình vọt lên, tay tả phóng Cửu Âm Thần Chưởng, tay hữu đẩy Hàn Ma Chỉ, kích tới Huyết Ma Bang Chủ. Vạn Cực Thiên Tôn đứng nguyên tại chỗ, bất động.

Chờ cho Độc Cô Thanh Tùng đến gần hơn, Huyết Ma Bang Chủ phát tay áo một phát.

Tụ phong vút đi, vẫn âm trầm, không hình, không tiếng động.

Đang vận công điều khiển chưởng kinh, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy bầu không khí nặng nề khó thở.

Thì ra, chưởng kinh của chàng bị tụ phong đánh tan, tụ phong còn đi tới, dồn không khí tạo áp lực quanh chàng, chàng nghe như mình bị ép mạnh từ bốn phía.

Độc Cô Thanh Tùng biết mình lâm nguy rồi song chưa biết phải phản ứng cách nào, liền nghe Huyết Ma Bang Chủ lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử nghe có thú vị rồi chứ?

Bốp!

Chàng không còn tự chủ được nữa, tụ phong của Vạn Cực Thiên Tôn ập vào người chàng, bốc chàng bổng lên cao, quăng ra như lần trước, nhưng xa hơn ba trượng.

Chàng cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa lên, thân hình đảo lộn mấy vòng mới gượng đứng lên được.

Qua hai lần nhục bại, Độc Cô Thanh Tùng biết mình còn lâu lắm mới là địch thủ của Huyết Ma Bang Chủ, công lực hai bên như vực với trời xa cách nhau như môn đồ sơ nhập sơn môn đối với công sư.

Tuy nhiên, quật cường là tánh thiên sanh, càng thất bại, Độc Cô Thanh Tùng càng liều lĩnh, dù có chết đi chàng cũng không thể nhượng bộ.

Chàng cảm hờn gọi:

- Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn, tiếp một chiêu nữa của ta!

Chàng chậm chậm cất từ bước chân một, tiến tới.

Vừa đi, chàng vừa vận dụng mười thành công lực, khi thấy vừa tầm, chàng lập tức vung tay ra.

Huyết Ma Bang Chủ day qua Hồng Y nữ nhân thốt:

- Đông Hải Kỳ Tảo và Đại Mạc Dị Nhân còn nhượng ta mấy phần, thế mà tiểu tử này liều lĩnh như thế là tự tìm cái khổ.

Hồng Y nữ nhân cười nhẹ, thốt:

- Tiểu tử cuồng ngạo như vậy, phải dần mặt hấn một lần cho hấn biết kính sợ bậc tiền bối.

Chưởng lực của Độc Cô Thanh Tùng chỉ còn cách Huyết Ma Bang Chủ độ ba thước. Bỗng nhiên, chàng cảm thấy kinh đạo của chàng như chạm vào một bức tường rắn chắc, bật dội trở lại.

Chàng cả kính, thẳm nghĩ:

" Lão ấy luyện được cương khí vô hình, bảo vệ toàn thân, gần như kim cương bất hoại, thiết tưởng trong vũ lâm hiện đại, không còn ai có thể hạ lão nổi! " Chàng kinh hãi đến lạnh toát người, biết rằng mình còn lâu lắm mới là đối thủ của lão.

Song, nghĩ lại sự thãm bại của mình, chàng thấy tự ái bị chạm nặng. Gia dĩ huyết khí đang hồi phương cương, tánh hiếu thắng sôi động, chàng bất chấp đối tượng là hạng người vô công trùm vũ trụ, chàng nghiêng rằng, gằn giọng:

- Bang Chủ đành rằng võ công siêu tuyệt, song hãy tiếp thêm một chiêu nữa xem sao!

Tiếp theo câu nói chàng đẩy Hàn Ma Chỉ Phong ra liền.

Lần xuất thủ này, Độc Cô Thanh Tùng vận dụng toàn công phu tập luyện suốt mười năm dài, chỉ phong vút đi mãnh liệt khôn tưởng.

Chân khí hộ thân của Huyết Ma Bang Chủ bị chọc thủng, chỉ phong sắp sửa bắn vọt vào người Bang Chủ.

Huyết Ma Bang Chủ biến sắc, hét lên:

- Tiểu tử muốn chết!

Độc Cô Thanh Tùng không thấy lão xuất thủ làm sao, nhưng một kinh đạo mãnh liệt từ người lão phát ra, bắn trả Hàn Ma Chỉ Phong của chàng trở lại.

Bằng!

Độc Cô Thanh Tùng bị bắn xa ngoài ba trượng.

Khí huyết trong người chàng sôi sục lên, tay tả bị chồn hấn, đau nhức vô cùng.

Huyết Ma Bang Chủ thoái hồi nguyên vị, mặt lạnh như tiền.

Lão không biểu lộ vẻ gì cả, chỉ lạnh lùng thốt:

- Người nên thức ngộ tình thế một chút, muốn sinh oai với bốn Bang Chủ, ít ra người cũng phải khổ luyện trên ba mươi năm nữa, hoặc hơn thế, còn hiện tại thì đừng mong.

Hồng Y nữ nhân cười nhẹ, tiếp nói:

- Tiểu ca phải biết, năm mươi năm trước đây, Vạn Cực Thiên Tôn đã danh chấn giang hồ, công lực sánh ngang tạo hóa, huống hồ ngày nay? Tiểu ca chưa phải là đối thủ đâu.

Nữ nhân dừng lại một chút, mới hỏi:

- Tại Đảnh lâu Tổng Đàn Huyết Ma Bang, còn khuyết một chân Hộ Pháp, người bằng lòng đảm nhận chức vụ đó không? Nên hiểu là người sẽ được tiếp đãi trọng hậu!

Độc Cô Thanh Tùng cố gắng đứng lên, cười lạnh:

- Người đang nằm mộng phải không?

Bỗng nhiên, chàng liên tưởng đến một việc, nghĩ:

- Nữ nhân ấy nói đến Đảnh lâu của Tổng Đàn, Đảnh lâu cần một tên Hộ Pháp, vậy Đảnh lâu là gì? Có phải là lâu chứa Đảnh? Hay đó là chiếc Kim Đảnh trong võ lâm mà Huyết Bút Tú Tài đã đề cập đến?

Chàng hỏi:

- Làm Hộ Pháp tại gác chứa Đảnh, có phải là chiếc Kim Đảnh trong võ lâm chăng?

Hồng Y nữ nhân cười, đáp:

- Người đoán đúng đó! Hiện tại thì Kim Đảnh chưa về Huyết Ma Bang, song đã biết vật ấy ở đâu rồi, thì còn lo gì không chiếm hữu! Võ lâm ngày nay, có nhân vật nào hơn nổi Vạn Cực Thiên Tôn? Chỉ có Thiên Tôn mới xứng với trách nhiệm giữ gìn Kim Đảnh.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh:

- Độc Cô Thanh Tùng này hẹn ba tháng sau, sẽ tái đấu với Huyết Ma Bang Chủ xin ghi nhận cho điều đó!

Thốt xong, chàng chạy đến Long Mã, nắm lấy bờm lông hồng, nhún chân nhảy vọt lên lưng, trước khi giục vó, còn quay lại nói thêm:

- Kim Đảnh là một vật chí báu trong võ lâm, một tín vật mà toàn thể các tông phái đều cúi đầu tôn kính. Muốn chiếm hữu vật đó phải là người đại đức đại năng, toàn nhân toàn nghĩa, hạng tà ma quỷ quái như các người mơ màng đến thế nào được !

Chàng gần giọng tiếp nói:

- Tuy nhiên, Độc Cô Thanh Tùng này dù sao cũng không quên ơn Bang Chủ không hạ sát hôm nay. Do đó, tại hạ xin có lời khuyên dứt Bang Chủ, dẹp bỏ tham vọng đó đi, kéo sau này ăn năn không kịp!

Huyết Ma Bang Chủ và Hồng Y nữ nhân, cùng nhìn nhau, cùng cười. Nhưng Bang Chủ vội thu nụ cười ngay, sửa dáng oai nghiêm thốt:

- Tiểu tử, ba tháng sau, đã chắc gì ngươi là địch thủ của bọn Cửu Long đệ tử, còn nói làm sao đến lão phu được? Lão phu cần nhắc lại ngươi, chín rương báu kia, Huyết Ma Bang không thể bỏ qua, vậy ngươi hãy ghi nhớ, đến tiết Trùng Dương phải nạp hoàn, trái lệnh lão phu, ngươi đừng trách.

Huyết Ma Bang Chủ day qua Giang Nam Tổng Đường Đường Chủ Cửu Kỳ nhìn một thoáng.

Lúc đó mặt mày Cửu Đường Chủ đã sưng húp lên như người đau thún nặng, dù vậy, y vẫn còn đưa tay mình tát vào mặt mũi.

Huyết Ma Bang Chủ phát tay:

- Người đã tự tát được sáu trăm năm mươi hai cái tát, dừng lại đi, còn bao nhiêu tạm gởi lại đó. Về bảo Lam Đàn, hãy chiếm tòa nhà cũ của Tề Vương tại Kim Lăng, đi mau đi!

Độc Cô Thanh Tùng giật mình:

” Huyết Ma Bang Chủ bận giao thủ với mình, tại sao lão đếm được số tấc tay của Đường chủ họ Cừu? Lão này quả thật là một kỳ tài, võ lâm gặp con người phi phàm như thế đừng về cánh đối địch, thật là một tai họa lớn lao vậy! ” Lão lại truyền lệnh cho Lam Chủy Đàn Chủ chiếm ngôi nhà cũ của Tề Vương tại Kim Lăng, có chỗ diệu dụng gì? Tâm cơ của lão quả quý thần cũng không lường được!

Trong khi chàng suy tưởng viễn vong. Huyết Ma Bang Chủ nhìn sang Hồng Y nữ nhân, đoạn cả hai cùng nhích động thân mình, phút chốc đã mất dạng nơi phương trời xa.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hoảng, vội phi ngựa sải nhanh đuổi theo, nhưng vô ích. Chàng bực tức, nghĩ:

” Không lẽ cả hai có thuật kinh công kỳ diệu vô tướng? ” Đột nhiên, có tiếng trầm âm vắng vắng phát bên tai chàng:

- Tiểu ca! Chúc vụ Hộ Pháp Đánh lâu tại Tổng Đàn, xin tiểu ca suy nghĩ lại nhé! Hẹn gặp lại!

Độc Cô Thanh Tùng cố vận dụng phản lực, nhìn ra bốn phía, bỗng thấy hai chấm đen đen đang vút nhanh ngang trời, như hai vì sao lạc.

Chàng tỉnh ngộ, biết cả hai dùng chim Loan làm cước lực.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lại, không thấy Cửu Đường Chủ đâu cả, chàng lỏng cương từ từ trở lại Lục Vũ Cung, lòng tràn ngập băng khuâng.

Đi độ nửa đường, bỗng có tiếng nói từ trong cánh rừng vọng ra:

- Tiểu tử, Lục Vũ Lệnh Chủ hiện bị độc thương hoành hành tại cung của bà, còn Bích Nhi thì ra khỏi nơi giam cầm rồi, giờ không cần phải trở lại đó nữa, mau tìm nơi tịch tịnh khổ luyện võ công, nếu chần chờ mãi thì trọn kiếp này đừng hòng hạ được Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn.

Độc Cô Thanh Tùng lắng nghe âm thanh phát xuất, trầm hùng vô cùng, trong nhất thời chàng không thể ức độ là ai, vội hỏi:

- Vị cao nhân nào đấy, xin cho Độc Cô Thanh Tùng này được hân hạnh bái kiến.

Tiếng nói từ trong rừng đáp vọng ra:

- Tiểu tử! Ta theo dấu Vạn Cực Thiên Tôn từ ba năm nay rồi, giờ mới gặp được lão, song võ công của lão quá cao, dù Lục Kỳ Võ Lâm cùng hiệp lực cũng không chắc gì thắng lão, lão ý trưng vào võ công mà khẩn cấp tìm Kim Đỉnh, tạo áp lực trong quần hùng, chiếm ngôi bá chủ giang hồ. Vừa rồi, lão truyền lệnh cho Lam Chủy Đàn Chủ cố chiếm cho kỳ được ngôi nhà cổ của Tề Vương tại Kim Lăng, hẳn phải có dụng ý gì.

Tiếng nói dừng lại một chút rồi tiếp tục:

- Xưa kia, Tề Vương hưởng lộc muôn nhà, giàu sang không kém hoàng đế, trong nhà võ sĩ kể có hàng ngàn hàng vạn. Theo lời truyền thuyết, có lần nhân vật khét tiếng giang hồ Vô Danh Kiếm Hào Tiên Tàn làm khách tại Vương phủ ba tháng sau đó đột nhiên bỏ đi, không một lời cáo biệt. Thiên hạ không ai biết Vô Danh Kiếm ngày chung cuộc ra sao. Có lẽ sự kiện đó rất liên quan đến Vạn Cực Thiên Tôn, nên lão quyết chiếm cho được ngôi nhà. Ta sẽ đến đó làm một cuộc do thám, biết đâu chẳng biết tìm thấy một vài điều hữu ích. Người đã hứa hẹn với lão, sau ba tháng sẽ tái đấu trả thù, thì giờ đây hãy cố công luyện tập đi, nếu cơ duyên đưa đến kỳ ngộ, người có thể đắc chí được. Hãy ghi nhớ. Sự việc ta vừa thuật cho người nghe đó, tuyệt đối không được tiết lộ cùng ai cả! Thôi, ta đi đây!

Độc Cô Thanh Tùng chưa kịp hỏi thêm, một ánh chớp lóe lên trước mắt, kể một tiếng bốp, vang như sấm nổ, một dấu búa đã in rành rành trên thân cổ thụ.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, kêu lên:

- Vũ Lâm Lục Kỳ Thần Phủ Khai Sơn Cao Tiên bối! Xin dừng chân lại!

Người đó không dừng, chỉ đáp vọng lại:

- Thời gian cấp bách, không tiện nói nhiều. Ngày gặp lại hân hay. Tiểu tử nên thận trọng nhé!

Buông dứt tiếng cuối, Thần Phủ Khai Sơn họ Cao đã xa ngoài năm trượng.

Độc Cô Thanh Tùng bồi hồi nhìn theo bóng Thần Phủ Khai Sơn, tâm tư tràn ngập muôn ý niềm...

Lâu lắm, chàng giục ngựa bước đều. Vừa đi, chàng vừa suy nghĩ.

Giờ chàng mới biết lý do Huyết Ma Bang muốn tận diệt Lục Kỳ Vũ Lâm, chàng tiếc Tuyệt Chương Đồ Long Mai tiền bối đã quá cố. Nếu không thì dù sao Lục Kỳ hợp sức cũng gây khó dễ cho Huyết Ma Bang cứu nạn cho võ lâm...

Bỗng nhiên, chàng nghiêm sắc mặt lại, tỏ vẻ cương nghị lạ thường. Chàng lầm nhẩm:

- Quỷ Phủ Biệt Cung, cạnh suối Phi Long, trên tòa Huỳnh Sơn!

Chàng liên tưởng đến Xích Diệp Công Chúa, chàng nhớ đến Ma Nương, chàng nghĩ đến chiếc Y Khâm Huyết Thư của Đại Mạc Dị Nhân, trong ấy có bức họa. đồ bí mật, mắt chàng lóe sáng một ánh tinh quang kỳ dị, vội vỗ vào đầu Long Mã, âu yếm thốt:

- Tuyệt ca! Mình đi nhé!

Long Mã hí lộng vang dội cả rừng, cất vó sải nhanh như điện.

Chàng cũng hú lên một tiếng lớn phụ họa với Long Mã, như tăng phần phấn khởi, nung tráng chí đến cùng độ.

Sấm nổ, chớp giăng, mưa tuôn, gió quét, cộng thêm vào đó là tiếng suối Phi Long cuốn nước đổ ầm ầm, ngân ấy diễn tiến làm tăng thêm phần kỳ hiểm cùng nguy hiểm của đỉnh Ngọc Trụ Phong, một đỉnh núi khó leo trèo nhứt trong ba số ba mươi sáu ngọn lửa của dãy Huỳnh Sơn.

Trong cơn gió thét mưa gào, chớp giăng sấm lộng, dưới chân suối Phi Long, một lão bà đang đứng vọng mắt ra phương trời xa xăm nhẩm:

- Ba hôm. Ba hôm qua rồi mà không thấy Công Tử đến! Công Tử hẹn ba tháng sau, ba tháng đã trôi qua, quá hẹn ba ngày! Công Tử không phải là người không tín nghĩa!

Bà đưa tay lau mưa đầm cả mặt mày, đưa mắt nhìn ra xa tận ngoài vùng đồi núi.

Bà lầm nhẩm :

- Có ta, có Công Tử, Quỷ Phủ Biệt Cung không còn là vấn đề nan giải! Ngoài ta và Công Tử, còn ai biết được Quỷ Phủ Biệt Cung ở đâu?

Bà ngẩng mặt nhìn trời qua màn mưa như xối, thời gian lúc đó vào ngo đã lâu.

Mưa càng phút càng rơi nặng hạt, bà không lưu ý đến y phục ướt sũng, bà không để ý đến gió gào, sấm nổ, đôi mắt luôn luôn hướng về con đường cái, chờ bất gặp một bóng người.

16. Quỷ Phủ Biệt Cung

Thời khắc trôi qua, một lúc sau, trận mưa dứt, bầu trời trở lại quang đặng. Phi Long Tuyền vẫn cuộn cuộn chảy quanh co theo triền Ngọc Trụ Phong, từ trên uốn xuống như một con rồng phô vẩy bạc chiếu ngời...

Lão bà áo tía vẫn đưa mắt nhìn tận xa xăm, gương mặt đượm vẻ thất vọng nặng nề.

Ba hôm qua, hôm nào cũng thế, bà chờ đợi nơi đây, đón con người đã hẹn một định kỳ ba tháng!

Người ấy sao lại sai hẹn? Người ấy quyết không thất tín kia mà?

Vừa lúc đó, một bóng xanh đã đến phía sau lưng bà, bà không hay biết gì cả.

Bà vẫn lầm nhẩm mãi:

- Không thể nào chủ nhân Quỷ Phủ Biệt Cung là Độc Cô Công Tử lại là người thất tín? Ta không tin như thế được! Hừ! Nếu người là kẻ xem thường chữ tín, thì cái công vượt đường dài ngàn dặm tìm người ngày trước, nghĩ cũng uổng thay!

Bà vừa buông dứt tiếng cuối, một giọng nói như hòa từ phía hậu phát ra:

- Ma Nương! Tôi đến chậm, để Ma Nương chờ đợi đến ba hôm! Độc Cô Thanh Tùng này xin Ma Nương thứ cho vậy!

Lão bà áo tía, đúng là Ma Nương tại Xích Diệp Cung, nghe tiếng nói, giật mình, nhảy vọt tới phía trước hơn tám trượng, rồi quay người trở lại, vừa đảo mắt tìm vừa cất tiếng:

- Người là...

Bà định tiếp nối bằng tiếng " quý " nhưng kịp nhìn thấy người xuất hiện có khuôn mặt đẹp tuyệt vời, đôi mắt chiếu ngời một tinh quang, vừa oai nghiêm vừa hòa dịu.

Người đó điểm nụ cười lạnh nhìn lão bà.

Từ kinh ngạc chuyển sang hoan hỉ. Ma Nương vừa bước tới, vừa reo lên:

- A! Độc Cô Công Tử! Thì ra trước sau gì Công Tử cũng đến. Lão chỉ tưởng Công Tử đã quên hẹn rồi!

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ, thốt:

- Tôi biết Ma Nương chờ đợi! Ma Nương thứ cho nhé!

Ma Nương nhìn sững chàng :

- Công Tử biết tôi chờ đợi! Biết thế mà sao Công Tử không đến?

Độc Cô Thanh Tùng chỉ mỉm cười, chưa chịu giải thích.

Ma Nương lại nhìn chàng, tìm hiểu. Lâu lắm, bà lắc đầu, hỏi:

- Công Tử có mang bức họa đồ theo mình chứ? Mình bắt đầu tìm Biệt Cung ngay! Trời! Tôi và ca ca tôi cách biệt nhau mấy mươi năm rồi, còn gì? Không rõ hiện giờ người...

Bà dứt câu với những lời thốt lên quá thấp, không nghe rõ được, nhưng đôi mắt của bà đắm lệ, chứng tỏ bà đang xúc động niềm đau.

Độc Cô Thanh Tùng an ủi:

- Ma Nương không nên quá bi lụy! Chắc chắn vị ca ca của Ma Nương vẫn vô sự như mấy mươi năm về trước, hiện tại những người trong Biệt Cung, kể như thuộc hàng sư huynh của tôi rồi đó. Ma Nương nghĩ, có phải thế không? Tự nhiên là tôi phải quan tâm đến họ chứ! Ma Nương yên trí đi!

Ma Nương lộ vẻ hân hoan, hỏi:

- Công Tử biết là họ bình an vô sự? Công Tử gieo một niềm vui vô tận nơi tôi đây!

Bà tiếp nối:

- Dĩ nhiên họ là hàng sư huynh của Công Tử, dù Công Tử là người thọ nhân y bát chân truyền của Lệ Quỷ Thượng Nhân, Công Tử vẫn là kẻ đến sau kia mà!

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Tôi công nhận điều đó! Nhưng tôi hiểu thêm là ba vị sư huynh của tôi, trong thời gian trước đã làm tất cả mọi điều ác trên đời, không có việc ác nhỏ mà họ từ khước không làm. Nếu không thế thì tại sao lại giam cầm một nơi suốt mấy năm dài sau ngày sư phụ cải tà quy chánh, đổi tước hiệu Đại Mạc Dị Nhân?

Chàng trầm ngâm nét mặt, dừng một chút rồi nói tiếp:

- Tôi chỉ sợ..... Giải tỏa cho họ được tự do rồi, họ vẫn chứng nào tật ấy, thì tôi không còn cách nào thu phục họ được...

Ma Nương tròn đôi mắt, nhìn sững Độc Cô Thanh Tùng, hỏi:

- Thì ra Công Tử đã biết quá nhiều về ba vị ấy?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Chẳng những tôi biết rõ các sự việc về ba vị sư huynh, mà còn hiểu được cuộc án chừng vũ công ngày nào giữa sư phụ Lệ Quỷ Thượng Nhân và Đông Hải Kỳ Tẩu.

Cuộc án chứng đó xảy ra trên Thiên Sơn ngày trước, sư phụ nghĩ rằng bình sanh mình làm nên tội ác quá nhiều, chung quy cũng nhờ vào công phu Quỷ Phủ, do đó người nhất định không thi triển công phu Quỷ Phủ lúc đầu với Đông Hải Kỳ Tẩu. Nếu chẳng vậy, Đông Hải Kỳ Tẩu đã phải bại trong tay sư phụ rồi.

Ma Nương a lên một tiếng, trở mắt nhìn Độc Cô Thanh Tùng.

Bà hết sức vui mừng nhận thấy nhãn quang của chàng ngời lên một sức tích cao thâm kỳ công thần diệu, luyện đến độ siêu hư nhập hóa. Bà reo lên:

- Công Tử đúng là truyền nhân của Lệ Quỷ tại Biệt Cung. Công Tử không hổ là người nối chí của Thượng Nhân đó! Công Tử rất xứng đáng với ngôi vị Cung Chủ Quỷ Phủ Biệt Cung.

Bà cao hứng đến độ quên hẳn sự chênh lệch tuổi tác giữa đôi bên, vội hụp người cúi lạy Độc Cô Thanh Tùng.

Bà tiếp nói:

- Ma Nương xin tham kiến Quỷ Phủ Chủ Nhân! Xin sư phụ rộng ơn thành toàn cho đệ tử! Từ nay, Ma Nương này sẽ là đệ tử muôn đời của Chủ Nhân!

Một bóng xanh thoáng tạt qua, nhường khoảng trống cho ma nương vấp đầu làm lễ.

Độc Cô Thanh Tùng làm sao dám nhận sự cung kính của Ma nương biểu lộ hết sức đột ngột ? Chàng không kịp thời ngăn chặn Ma Nương làm đại lễ, vội nhảy sang một bên, quay lại nhìn bà.

Ma Nương vô cùng thất vọng, đứng lên, buồn rầu đưa ánh mắt sang chàng, dò xét. Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười, thốt:

- Ma Nương cần gì phải thủ lễ như vậy? Lúc sanh tiền, sư phụ thừa hiểu lệnh ca ca của Ma Nương bí mật đem võ công truyền lại Ma Nương, song sư phụ làm ngơ cho, và còn mặc nhiên chấp nhận cho Ma Nương bá nhận lệnh ca ca làm sư phó. Thời gian đó, lệnh ca ca tuy chưa học được toàn bộ chân truyền của bốn phủ, song người cũng luyện được sáu thành đó, lệnh ca ca thừa sức đối địch với bất cứ cao thủ thượng thặng nào trong vũ lâm hiện tại.

Chàng dừng lại, dò phản ứng trên gương mặt Ma Nương, xem bà có cảm nghĩ gì khi chàng đề cập đến vị ca ca mà bà luôn luôn nhắc nhở, đoạn tiếp nói:

- Huống chi, trong mấy mươi năm, giam mình trong cô tịch, giữa bốn bức tường, lệnh ca ca đã khổ luyện ngày đêm, công lực đó không biết tiến triển đến mức độ cao diện nào mà lường được.

Ma Nương đột nhiên hỏi:

- Nếu đem ca ca tôi sánh với Cửu Long Thần Ma, thì sao?

Độc Cô Thanh Tùng đáp:

- Ma Nương còn ngang ngửa với Cửu Long Thần Ma, như vậy cần gì phải hỏi.

Nếu đem lệnh ca ca so sánh với lão ma đầu?

Ma Nương lắc đầu:

- Không! Không phải vậy đâu! Cửu Long Thần Ma thừa hiểu tôi là thân tính của Xích Diệp Phu Nhân là con gái lớn của Thần Ma, nên người nhường tôi đấy thôi, chứ lấy thực lực mà cân thì tôi còn kém xa lắm!

Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến ba tượng đồng tại tòa thạch lâu, trong Tàng Long trang, một tượng trưng Kim Xoa Giáo Chủ, một tượng trưng cho Lục Vũ Lệnh Chủ, còn người vận áo hồng, chàng chưa biết tượng trưng cho ai.

Giờ, nghe Ma Nương nói như thế, chàng mới rõ là Xích Diệp Phu Nhân, trưởng nữ của Cửu Long Thần Ma.

Chàng miên man nghĩ ngợi, trong ba người chỉ có Kim Xoa Giáo Chủ là không có con trai hoặc con gái bên cạnh, nếu đúng chàng là con của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, mà vợ chánh thức của Thánh Kiếm Vũ Sĩ là Ngọc Kiếm Tiên Cơ không sản dục thì chắc chắn chàng là con của Kim Xoa Giáo Chủ vậy.

Nghĩ đến đó ánh mắt Độc Cô Thanh Tùng chớp ngời lên, tinh quang chiếu hung tận vô cùng.

Ma Nương kinh hãi, thấp giọng thốt:

- Công Tử! Mình đi gặp ca ca tôi đi! Quý Phủ Biệt Cung ở nơi nào, chắc Công Tử có tìm đến rồi chứ!

Độc Cô Thanh Tùng đáp:

- Tôi có đến thạch thất, chỗ sư phụ luyện đơn, và lưu lại đấy bảy mươi hai ngày, còn Biệt Cung ở đâu, tôi chưa được biết. Ma Nương chờ đấy một chốc nhé! Tôi đi đây, và sẽ trở lại ngay.

Ma Nương gật đầu:

- Công Tử đừng để tôi chờ lâu!

Bóng xanh khẽ chớp, trong thoáng mắt Độc Cô Thanh Tùng đã khuất dạng.

Ma Nương kinh hãi, trầm nghĩ:

- Quý Ảnh Vô Hình Khinh Công! Chỉ trong vòng bảy mươi hai hôm Độc Cô Công Tử sẽ lãnh hội toàn bộ chân truyền của Quý Phủ?

Bà đang tự thốt với mình, bỗng thất sắc thấy giòng nước Phi Long Tuyền đột nhiên rung tóe lên.

Một tiếng nổ long trời tiếp theo, giòng suối khô kiệt không còn một giọt nước.

Ngọc Trụ Phong êm lặng phi thường.

Ma Nương kinh hãi kêu lên:

- Quái Sự! Trong thiên hạ lại có việc quái lạ như thế được sao?

Một bóng xanh từ trên không bay vút xuống. Độc Cô Thanh Tùng đã xuất hiện trước mặt bà.

Chàng cười, thốt:

- Ma Nương có thấy việc lạ chăng? Không có gì lạ cả. Phi Long Tuyền là cửa chánh của Quý Phủ Biệt Cung. Ma Nương hãy nhìn lên kia, xem thì biết.

Ma Nương nhìn theo tay chàng chỉ, lại kêu lên, to tiếng hơn.

Nơi lưng chừng Ngọc Trụ Phong, một khung cửa độ hai trượng cao, cũng ngần ấy trượng rộng, hiện ra lồ lộ.

Nơi ngạch trên khung cửa, bốn chữ to lớn hiện ra:

Quý Phủ Biệt Cung.

Ma Nương buông tiếng thở dài, thốt:

- Không thể tưởng tượng được, muốn vào Quý Phủ Biệt Cung, phải làm cho kiệt giòng Phi Long Tuyền trước. Khung cửa ẩn mình trong suối, còn bảo ai kiếm tìm cho ra chứ?

Bà day qua hỏi Độc Cô Thanh Tùng:

- Công Tử làm cách nào ngăn trở giòng nước?

Chàng đáp:

- Trên đỉnh Ngọc Trụ Phong, có một nơi bí ẩn, nơi đó có một con đường nước, muốn làm cạn lòng suối Phi Long, phải chuyển hướng cho lòng nước chảy theo con đường mình vừa phát giác đó.

Ma Nương tung mình vọt tới độ bảy tám trượng, rồi từ đó thẳng đường lên đỉnh Ngọc Trụ Phong.

Đường lên dốc đứng như cái tên của tòa núi sừng sững như chiếc cột trồng, nếu không là tay có vũ công thượng thặng đừng hòng tiến được mấy trượng.

Lên đến chánh môn của Quỷ Phủ Biệt Cung, Ma Nương đầm ướt mồ hôi, bà dừng lại thở dốc. Nhưng, bà trở mất kinh ngạc:

Độc Cô Thanh Tùng đã có mặt tại đây rồi.

Chàng đứng tại khung cửa, bình tĩnh điểm một nụ cười.

Chàng lên lúc nào, theo lối nào?

Hơi thở vẫn đều hoà, thần thái vẫn điềm nhiên, không có một thay đổi nào chứng tỏ chàng có phí sức.

Ma Nương hết sức thán phục. Đưa mắt nhìn vào bên trong. Ma Nương cảm thấy rợn người. Một luồng gió lạnh âm chường từ bên trong Quỷ Phủ thổi ra, Ma Nương nghe giá buốt xám nhập tận tạng phủ.

Độc Cô Thanh Tùng trông tình hình Ma Nương, chàng nghiêm giọng thốt:

- Ma Nương dù sao cũng là môn đệ của Quỷ Phủ, đến nơi đây rồi phải tỏ hùng tâm dũng chí, có sao lại khiếp hãi như vậy? Phấn khởi lên đi!

Ma Nương ấp úng:

- Tôi...tôi...phải, sư thúc nói phải.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Phải đấy, từ nay trở đi, Ma Nương nên gọi tôi là Chương Môn sư thúc.

Ma Nương lập lại:

- Chương Môn sư thúc!

Độc Cô Thanh Tùng lại gật đầu lượt nữa, đoạn tiến thẳng vào trong.

Chàng đi như kẻ rất quen thuộc nơi đây từ lâu, không do dự, không ngập ngừng nhìn qua ngó lại tìm tòi.

Cách kiến trúc của tòa Quỷ Phủ Biệt Cung này hết sức tân kỳ nguy dị, chứa đựng vô cùng huyền diệu, nơi nào cũng biểu lộ một môn công siêu việt nói lên mức độ linh hội vũ học của chủ nhân. Thời gian hoàn thành công tác kiến trúc hẳn không phải ngắn.

Không gian trong Quỷ Phủ Biệt Cung sáng xanh mờ ảo trầm trầm lạnh lạnh, một không gian không dành cho những người sống, tử khí như lúc nào cũng đè nặng khắp nơi.

Theo sau Độc Cô Thanh Tùng, Ma Nương đã đi qua ba gian thạch thất, đặt chân đến một con đường hoành, đứng phải một ao đầy nước, nước trong veo, nhìn không thấy đáy, không rõ cái ao sâu đến bao nhiêu trượng.

Tuy là ao, song nước trong ao lại kêu âm âm, một hiện tượng hết sức kỳ quái, khiến Ma Nương kinh sợ thất thần.

Độc Cô Thanh Tùng hạ thấp giọng , thốt:

- Đây là ao dùng trừng phạt môn đồ phạm pháp, nên có cái tên gọi là Hình Trì, bị vớt xuống đây rồi, thì kể như vĩnh viễn không được siêu sanh.

Cả hai dọc quanh ao, đi tận đến đầu đối diện.

Đột nhiên, Ma Nương thấy hoa mắt lên, trong chớp nhoáng, Độc Cô Thanh Tùng biến đâu mất. Bà hết sức kinh hãi, ngẩng đầu lên, nhìn thấy một lỗ hổng hình tròn hiện ra trên đỉnh đầu.

Không chậm trễ, Ma Nương liền vọt lên, chui lọt qua lỗ hổng, trên ấy là tòa đại sảnh. Bà nhìn thấy Độc Cô Thanh Tùng đã có mặt tại trung tâm sảnh đường.

Chàng đưa tay vẫy Ma Nương , cao giọng thốt:

- Nơi đây là bốn điện trong Quỷ Phủ, đến đây rồi, không một ai có thể vi phạm giới luật của bốn phủ, kẻ phạm vào giới luật lập tức bị giết chết, chẳng cần phải truy cứu ân giảm.

Chàng thốt xong, chuyển mình sang phía tả, theo một cánh cửa ngách, chui qua bên kia. Ma Nương bám sát theo chàng.

Độc Cô Thanh Tùng day lại, bảo nhỏ:

- Ma Nương! Mình đã đến đài điện của bốn phủ Tổ Sư Quỷ Vương rồi.

Bên hữu đại điện, có một hành lang kéo dài đến một chỗ tối tăm, gió lạnh lại thổi vi vu trong hành lang đó. Cả hai từ từ cất bước.

Độc Cô Thanh Tùng hạ thấp giọng, tiếp nói:

- Ma Nương bước tới hai bước, về phía tả của tôi đây mà đi!

Ma Nương tuy đi trong gió lạnh, mà mồ hôi xuất ra đầm đề, bà nghĩ:

- Tôi đã đi sau Công Tử, sát bên đây mà, chẳng lẽ như thế lại lạc đường à?

Nhưng bà không dám cãi, vội làm y theo lời chàng.

Đột nhiên, một tiếng động vang lên như tiếng kim khí rít trong không gian bên trên đỉnh đầu Độc Cô Thanh Tùng và Ma Nương. Một thanh đao nặng ít lắm cũng trăm cân, bổ xuống.

Ma Nương hoảng sợ, không còn né tránh được nữa, rú lên:

- Chết rồi!

Độc Cô Thanh Tùng nhanh như chớp, đưa ngón tay ra điểm vào vách đá bên hữu kêu bốp một tiếng.

Thanh đao đang lao vút xuống với cái đà của vật nặng trăm cân, bỗng nhiên dừng lại, lơ lửng trên không, cách đầu cả hai độ nửa tấc.

Ma Nương lè lưỡi, thốt:

- Nguy hiểm vô cùng!

Độc Cô Thanh Tùng liếc nhanh mắt sang bà một thoáng không đáp, cứ từ từ tiến tới. Đi được bảy bước, chàng bỗng thét lên:

- Nhanh!

Ma Nương không hiểu gì cả, nhưng đã đoán được là có gì sắp xảy ra.

Độc Cô Thanh Tùng vừa thét, vừa nắm cánh tay hữu của bà, nhảy vọt tới trước ba trượng. Thân pháp của chàng nhanh không thể tưởng, nếu so với làn điện chớp, kể ra còn nhanh hơn nữa.

Bà vội quay người nhìn lại, thấy lối đi đã bị bít mất rồi.

Lúc đó, cả hai đều đến trước một tòa nhà đá, cách vách độ ba phân.

Nếu Độc Cô Thanh Tùng trong cái nhảy, chồm tới một chút cả hai đều ập mình vào vách đá rồi, chàng toàn định thế nào vọt tới rất vừa vặn, hơn nữa, phía sau bưng đá rơi xuống bít lối chàng thông cũng không cách xa gì lắm, nếu trễ một chút thì họ không qua lọt bưng đá, hoặc giả họ rơi sát bưng đá qua, sẽ bị thương tích ngay.

Ma Nương sợ đến tái người. Bà ấp úng hỏi:

- Thế này là sao? Tình hình ở đây nguy hiểm quá!

Độc Cô Thanh Tùng thở phào, đáp:

- Đây là nơi giam cầm ba vị sư huynh, nếu không nhờ luyện được kinh công của bốn phủ, thì quyết không thể nào qua lọt kịp thời, vì bưng đá buông xuống nhanh không tưởng tượng nổi. Chẳng những thế, mình còn bị nó đè nhẹp, chết mất xác.

Ma Nương càng sợ tái mặt, thốt:

- Nếu vậy, dù tôi có biết Quý Phủ ở nơi nào trước đây, cũng không thể cứu thoát ca ca tôi ra khỏi nơi giam cầm.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Đúng vậy. Mà biết đâu, Ma Nương lại phải bỏ xác tại đây.

Cả hai lại theo vách đá, đi tới, độ hai trượng nữa, đến một khung cửa hông.

Cánh cửa bằng đá, đóng kín im lìm.

Độc Cô Thanh Tùng đưa chân đạp mạnh một phát. Cánh cửa từ từ mở ra. Cả hai cùng trở mắt nhìn vào bên trong khung cửa vừa mở rộng. Ma Nương không dần được cơn kinh hãi, ả lên một tiếng.

Bên trong, là một tòa đại điện, khảm ngọc, lát vàng, huy hoàng rực rỡ vô cùng.

Nơi trung tâm điện, một lão nhân râu ngắn mặc áo tía ngồi ngay dưới nền, mắt nhắm nghiền, dáng dấp trang nghiêm uy mãnh, hai tay cầm ngang một chiếc Quỷ Đầu Hàn Thiết Trượng, đặt nằm trước mặt.

Độc Cô Thanh Tùng dẫn Ma Nương bước tới, còn cách lão nhân độ ba thước, dừng lại, sửa dáng trang nghiêm, cung kính quỳ xuống, thốt:

- Bẩm phủ Đệ Tam Đại Chương Môn, đệ tử Độc Cô Thanh Tùng bái kiến Tổ sư!

Chàng cúi lạy y, lạy bốn lạy. Ma Nương cũng làm y theo chàng.

Xong, Độc Cô Thanh Tùng đứng lên, bước tới một bước, đưa tay toan chụp lấy chiếc Quỷ Đầu Hàn Thiết Trượng.

Vừa lúc đó, một luồng âm phong từ bên hông cuốn đến kích chàng.

Đồng thời có tiếng quát vang lên:

- Tiểu tử từ nơi nào đến đây, dám ngang nhiên hành động như thế tại Quý Phủ?

Độc Cô Thanh Tùng rút tay về, không nhìn người buông tiếng quát, chàng quay sang Ma Nương thốt nhanh:

- Ma Nương lui lại ba trượng, nhanh lên!

Ma Nương không dám chậm trễ, vội đảo bộ lùi lại, vận dụng nhãn quang nhìn xem sự thể diễn tiến thế nào.

Chợt, bà bỗng kêu lên:

- Đại ca!

Bà nhún chân, nhảy vọt trở lại chỗ cũ.

Độc Cô Thanh Tùng thấy vậy hét lên:

- Ma Nương! Không được đâu! Đại ca của Ma Nương bị giam cầm mấy mươi năm rồi, oán hận đầy lòng, tâm trí lại bất định, không thể trong nhất thời nhận ra Ma Nương đâu!

Ma Nương không tin là sự trạng sẽ đúng như lời Độc Cô Thanh Tùng, bà trở mắt nhìn người vừa xuất hiện phóng đạo âm phong kích chàng.

Người đó tóc rối, đầu bù, đã biến sang màu bạc, phủ bên trên như một ổ cỏ trắng khô. Đôi mắt người đó sáng quắc như hai điểm sao, sáng đến độ bật tia nhìn như bắn lửa rực lên. Mặt người đó tím hắc, niêm phần hện bưng lộ thấy rõ.

Ma Nương bắt giác kinh sợ thất thần, vội lùi lại ba bước.

Vừa lúc đó hai người nữa lại xuất hiện, cũng với khí thế vô cùng hung hãn như người trước.

MẮT TRANG..... Chương BBíícchh NNhhaãõõnn TTthhaãàann TTaãêênngg gười trung niên đưa tay mời Thần Phủ Khai Sơn.

Vào trong rồi, Thần Phủ Khai Sơn bắt chuyện liền:

- Tại hạ vì chiếc Kim Đánh Võ Lâm nên đến đây.

Ngươn Nhi nghe thế, soạt chân xuống nền, tay rút vội nhanh kiếm ra khỏi vỏ, gần giọng hỏi:

- Người định chiếm báu vật của tổ tiên ta? Người sẽ chết không hay hồn đấy!

Thần Phủ Khai Sơn khẽ liếc nhìn hấn, thấy hấn thanh kỷ tuần dật, nhưng đôi mày có ẩn sát khí, lão thâm tiếc khuyết điểm đó.

Lão điểm nụ cười, đáp lời hấn:

- Lão phu có tài có đức gì mà mong vọng chiếm hữu chiếc Kim Đánh của võ lâm! Trái lại lão còn lo ngại cha con người thế cô người ít, khó thể bảo trì được vật báu là khác.

Người trung niên kinh hãi, hỏi:

- Cao huynh thấy sao mà nói như thế?

Thần Phủ Khai Sơn đáp nhanh:

- Sớm muộn gì Huyết Ma Bang cũng mưu đồ việc này, và chúng sẽ chiếm mất vật báu !

Ngươn Nhi nhớ lại hai đêm rồi, hấn đã giết gần mười tên, hấn tự đắc, thốt:

- Cái bọn bị thịt đó...

Hấn chưa dứt lời, bỗng thấy người trung niên biến sắc.

Hấn toan hỏi, người trung niên nhanh như chớp, bay vọt ra cửa, nhảy lên nóc nhà, rồi phóng mình sang hướng Tây.

Trong phòng, Ngươn Nhi đứng trước mặt Thần Phủ Khai Sơn, thanh kiếm lăm lăm trong tay, như chờ chờ nếu Thần Phủ Khai Sơn nhích động là hấn xuất thủ liền.

Thần Phủ Khai Sơn nhìn hấn, mỉm cười.

Một lúc sau, người trung niên trở vào, mặt còn lộ vẻ giận.

Ngươn nhi hỏi liền:

- Kẻ nào thế hở phụ thân? Để con đi một vòng xem có gặp ai không nhé?

Người trung niên lắc đầu:

- Vô ích! Đến ta mà còn không tìm được kẻ đó, con có ra đấy cũng chẳng gặp gì được đâu.

Đoạn, người trung niên day qua Thần Phủ Khai Sơn, đưa mắt nhìn lão như ngầm hỏi về việc đã bỏ dở.

Thần Phủ Khai Sơn cười nhẹ, hỏi lại:

- Huynh đài có thể cho tại hạ biết cao tánh đại danh?

Người trung niên lắc đầu đáp:

- Đã là giòng dõi của Vô Danh Kiếm Khách thì làm gì có tên họ?

Thần Phủ Khai Sơn mỉm cười, tiếp nói:

- Vậy thì tại hạ xưng huynh đài là Vô Danh huynh, có được chăng?

- Tùy Cao huynh, muốn gọi sao cũng được, chẳng quan hệ gì.

- Vô Danh huynh biết Huyết Ma Bang Chủ là ai chăng?

- Tại hạ chẳng nghe nói đến ba vị Đàn Chủ trong Huyết Ma Bang, còn Bang Chủ là ai thì chưa được rõ.

Thần Phủ Khai Sơn lộ vẻ nghiêm trọng hơn, thốt:

- Tại hạ cố gắng truy nguyên điều đó suốt ba năm, may ra vừa được biết.

Bang Chủ Huyết Ma Bang là một trong số các Thiên Tôn Lệ Quỷ từng giao tang tác trên giang hồ năm mươi năm về trước.

Người trung niên kêu lên:

- Vạn Cực Thiên Tôn là Lệ Quỷ Thượng Nhân?

Thần Phủ Khai Sơn đáp nhanh:

- Đúng vậy !

Người trung niên biến sắc, trầm lặng một lúc, rồi buông tiếng thở dài:

- Nếu Kim Long Kiếm Pháp gia truyền của tại hạ dừng thất lạc hai chiêu cuối là Đằng Kiếm và Tường Kiếm, thì tại hạ có sợ gì lão ấy? Tiếc thay..

Y hần học như tiếc hận sự đó lắm, đoạn tiếp nói:

- Cao huynh có biết không? Hai chiêu đó là tuyệt chiêu của thuật Ngự Kiếm tối cao đấy?

Y lại trầm ngâm một lúc nữa sau cũng cao giọng thốt:

- Vô Lâm Kim Đảnh là vật chí báu gia truyền của giòng họ Vô Danh Kiếm Khách, tại hạ nguyện bảo vệ nó đến giọt máu cuối cùng, quyết không bao giờ để rơi vào tay kẻ vô lương vậy. À, Cao huynh có biết chừng nào Vạn Cực Thiên Tôn đến đây không?

Thần Phủ Khai Sơn đáp:

- Vợ chồng Vạn Cực Thiên Tôn có thể đến bất cứ lúc nào. Ngay từ bây giờ, Vô Danh huynh nên phòng bị hết sức chu đáo mới được.

Thốt xong, Thần Phủ Khai Sơn đứng lên, y muốn cáo từ. Người trung niên muốn nói gì đó lại thôi, nhưng Thần Phủ Khai Sơn đã đoán được người trung niên muốn gì rồi. Lão thốt:

- Đêm nay, hân hạnh được gặp Vô Danh huynh, chắc mình còn có dịp gặp nhau nữa vậy. Tại hạ cư ngụ tại Long Thuận khách điểm gần đây, nếu Vô Danh huynh có việc cần sai khiến, cứ treo trước cửa phòng này một vuông khăn trắng trong khoảng khắc tại hạ sẽ đến ngay.

Người trung niên không còn nghi ngờ Thần Phủ Khai Sơn nữa, bước tới nắm tay lão, tỏ ý cảm kích vô cùng, thốt:

- Cao huynh có thanh tình như thế, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời.

Y dừng lại, trầm ngâm một lúc, đôi mắt bật tia sáng kỳ dị, chăm chú nhìn Thần Phủ Khai Sơn, miệng lẩm nhẩm những gì nghe không rõ, đột nhiên y hạ thấp giọng thốt:

- Nếu đêm mai, Cao huynh có thư thả, xin đến đây, cùng tại hạ quan sát một chỗ trong khu Tề phủ này, tại hạ nghi là nơi đó xưa kia Tề Vương chôn dấu chiếc Kim Đảnh Vô Lâm.

Y tỏ vẻ thất vọng:

- Ba tháng nay, cha con tại hạ đã ra công tìm khắp chốn quanh khu Tề phủ này, nhưng chẳng thấy gì đáng chú ý, chỉ có nơi ấy là tại hạ nhận ra có nhiều điểm khác lạ.....

Thần Phủ Khai Sơn trang trọng đáp:

- Vô Danh huynh đã đặt niềm tin nơi tại hạ, tự nhiên là tại hạ vui nhận cái hân hạnh đó, quyết không sai hẹn đâu.

Thốt xong, Thần Phủ Khai Sơn cúi đầu chào biệt, thoát mình ra cửa, gỡ thuật khinh đẳng vọt đi, thoáng mắt đã đến bên tường.

Vượt qua đầu tường, đáp xuống bên ngoài, đi độ mười bước, Thần Phủ Khai Sơn bỗng nghe tiếng mõ vang lên cóc... cóc...

Tiếng mõ phát ra trong vòng ba trượng trở lại.

Thần Phủ Khai Sơn giật mình, lùi lại ba bước, tự nghĩ:

” Nhân vật nào đây? Đã đến gần ta trong vòng ba trượng mà ta không hay biết gì cả, hẳn không phải tay vừa đâu? ” Lão quay đầu nhìn lại, thấy một lão hòa thượng có đôi mày bạc trắng, đang ngồi dựa vào chân tường. Hòa thượng nhắm nghiền đôi mắt, nhưng tay thì thảnh thơi lại cầm dùi nện vào chiếc mõ đặt trước mặt.

Thần Phủ Khai Sơn biết ngay lão hòa thượng này hẳn phải có ý tứ gì nên giờ khắc này vẫn còn quanh quẩn nơi phủ trạch của Tề Vương.

Không dẫn đo gì cả. Thần Phủ Khai Sơn vội đẩy ra một chưởng kinh, đồng thời lão quát to:

- Lão sư phụ! Tuy nơi đây vắng vẻ, song không phải là chỗ không người! Ít ra, cũng còn có lão phu chứ?

Đẩy ra chưởng kinh đó. Thần Phủ Khai Sơn dùng ba thành công lực, chưởng phong vút đi cũng khá mạnh. Nhưng chưởng vừa đến gần lão hòa thượng liền vọt ra hai bên, bay tuốt về phía sau.

Nhà sư già không nhút nhút, mắt vẫn nhắm nghiền, tay vẫn chóc chóc nện mõ.

Thần Phủ Khai Sơn hết sức kinh hãi, biết gặp phải tay thượng đỉnh võ lâm, không còn dám vọng động nữa, vội bước tới hai bước, vòng tay cung kính hỏi:

- Dám xin lão sư phụ cho biết đạo hiệu để Thần Phủ Khai Sơn tôi khỏi thất lễ tôn kính...

Lão hòa thượng đưa chiếc dùi nện hai phát trên chiếc mõ, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, cất tiếng đều đều như tiếng kinh niệm không ca không thấp, không mau không chậm:

- Chiếc Võ Lâm Kim Đảnh là vật dành cho những bậc đạo cao đức trọng, há phải mỗi ai cũng có thể muốn dòm ngó lúc nào cũng được sao? Người dù là Thần Phủ Khai Sơn, dù là nhân vật trong Lục Kỳ, chút hư danh đó nào đã đủ đâu cho người manh tâm chiếm hữu một vật quý giá vô song? Người xét mình có đức, có tài gì?

Thốt xong, lão hòa thượng tiếp tục niệm kinh, thảnh thơi lại nện mõ vang lên cốc cốc xem như không có Thần Phủ Khai Sơn trước mặt.

Thần Phủ Khai Sơn bất bình vì lão hòa thượng nghi cho mình có ý chiếm đoạt chiếc Kim Đảnh, song lão cố dần lòng vì lão có lòng kính trọng hòa thượng mà lão cho là một nhân vật siêu phàm. Lão thốt:

- Lão sư phụ dựa vào đâu lại cho Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh này có ý muốn chiếm đoạt Võ Lâm Kim Đảnh? Dù sao đi nữa, Cao Mãnh tôi tự xét mình có đức độ gì lại dám mơ mộng đến một tín vật dành cho người lãnh tụ võ lâm?

Lão hòa thượng hừ lên một tiếng, vẫn đều tay nện mõ.

Đột nhiên, hòa thượng mở to đôi mắt, bắn ra hai tia thanh quang chớp lên như điện. Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh hoảng kinh, nhảy lùi lại xa hơn trượng, cao giọng hỏi:

- Lão sư phụ có phải là Bích Nhân Thần Tăng trên Thiếu Lâm Tự chăng? Thảo nào mà lão sư lại không muốn chiếm chiếc Kim Đảnh.

Bích Nhân Thần Tăng nhắm nghiền đôi mắt lại như cũ, đoạn trầm giọng thốt:

- Người cho rằng lão tăng không đủ tài chiếm hữu?

Thần Phủ Khai Sơn thừa hiểu Bích Nhân Thần Tăng là một nhà sư cao niên còn sống sót lại trong số những vị thiền sư cao niên của Thiếu Lâm phái.

Riêng Bích Nhân Thần Tăng khác hẳn các vị tiền bối đồng phái, tâm tánh thì hẹp hòi, vui buồn bất thường, động chút gì bất bình thì không ngại khai sát giới.

Võ công của Bích Nhân Thần Tăng thì cao tuyệt, cao đến mức độ không lường, Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh thừa hiểu Thần tăng lợi hại như thế nào, lão đâu dám trêu vào?

Dĩ nhiên Thần Phủ Khai Sơn có ý nhường Bích Nhân Thần tăng rõ rệt nên hấp tấp thốt:

- Thần tăng có phép lực vô biên, nếu chịu đảm nhiệm vai trò lãnh tụ vũ lâm, thì còn gì hân hạnh cho giang hồ?

Bích Nhân Thần Tăng hừ lạnh một tiếng, gõ lên hai tiếng mõ, thốt:

- Nếu người đã nói như thế, thì đừng bao giờ hỏi đến Võ Lâm Kim Đỉnh nữa.

Hãy theo Trí Nhân và Trí Quả an dưỡng một nơi trong vài tháng, rồi hẵng hay.

Thần Phủ Khai Sơn nghe Bích Nhân Thần tăng muốn an trí mình tạm thời tại một nơi, không dần được cơn giận nổi trào, cao giọng thốt:

- Bích Nhân Thần Tăng! Người nói thế là nghĩa gì? Tôi đã nể người là bậc cao đạo niên trọng, nên dùng lễ đối đãi, chứ Cao Mãnh này đâu phải là kẻ chịu sự sai xử của bất kỳ ai?

Nào ngờ, Thần Phủ Khai Sơn vừa buông dứt tiếng cuối từ phía sau lưng, vang lên một tràng cười ngạo nghễ. Tiếp theo đó, hai đạo nhu phong quét tới, tuy nhẹ nhàng nhưng uy mãnh vô tưởng.

Dù biết mình có kém Bích Nhân Thần Tăng, song thân danh là một nhân vật trong Võ Lâm Lục Kỳ, võ công nào phải tầm thường, hai đạo nhu phong từ phía sau vừa quét tới, Thần Phủ Khai Sơn thoáng nghe tiếng gió lạ đã biết mình bị đánh lên rồi. Chỉ khẽ nhích động thân hình một tý tránh khí đạo chỉ phong dễ dàng, đồng thời hai tay lão phát ra một vòng, hai vầng hào quang bắn ra, đôi phủ sắc bén đã nằm gọn trong tay, sẵn sàng ứng chiến.

Hai hòa thượng đánh lên huyệt đòn, vội nhoài người tới, công tiếp.

Thần Phủ Khai Sơn rít lên một tiếng, múa rút đôi phủ tỏa hào quang ra lan rộng một vầng quanh người, hào quang đột nhiên bắn sang hai hòa thượng.

Hai hòa thượng cười lạnh mấy tiếng, đang hiệp nhau liền phan tán nhanh chóng ra hai bên, tránh đạo hào quang của đôi phủ, đoạn từ hai bên xuất thế công vào.

Thần Phủ Khai Sơn nghĩ rằng địch đông mà mình thì đơn độc, gia dĩ có Bích Nhân Thần Tăng là tay tuyệt đỉnh vũ lâm, nếu dần dai cuộc đấu thì bất lợi, trong trường hợp này đánh mạnh, đánh nhanh được chừng nào càng có lợi chừng ấy.

Lão lập tức vận công vào đôi tay, vũ lộng đôi phủ vũ vũ như gió cuốn, khí lạnh bốc lên rợn người.

Đột nhiên, Thần Phủ Khai Sơn hét to lên một tiếng một chiếc phủ ngời lên, bất thành linh chiếu nhanh đến hòa thượng bên tả.

Hòa thượng lập tức trầm mình xuống, toan tránh làn phủ bay qua nhưng Thần Phủ Khai Sơn đã biến thế ảo diệu vô cùng, chiếc phủ đang bay về mảnh liệt như vậy, lão vội trầm xuống một tý, làn phủ bay qua, tuy hòa thượng đã hạ thấp thân khu xuống sâu nhưng cũng không tránh kịp.

Chiếc phủ bay ngang tầm ngực của hòa thượng chỉ còn một phần ngàn giây đồng hồ nữa là hòa thượng sẽ bị chặt làm đôi nếu không thì cũng nát ngực ra chết lập tức.

Nhưng, Thần Phủ Khai Sơn cảm thấy có một đạo lực vô hình từ đâu bay vút tới xô tạt lão dịch sang bên một bước.

Chiếc phủ cũng theo đà, dịch theo, huyệt đích, giáng mạnh xuống đất lún sâu hơn năm tấc.

Hòa thượng đứng bên hữu cười lạnh một tiếng tung ra một chưởng.

Bình!

Chưởng kinh phát xuất lúc bất thần, Thần Phủ Khai Sơn không thể nào tránh kịp, lãnh trọn chưởng kinh nơi vai hữu, lão nghe đau nhói lên, cánh tay hữu như rơi đầu mất.

Qua phút giây thăng thốt, Thần Phủ Khai Sơn đã nhận định tình hình rõ rệt, lập tức lão vung chiếc phủ ra với tất cả phần nộ quét từ bên này sang bên kia, lão không nhắm một hòa thượng mà lão nhắm cả hai, huyệt người này còn người khác.

Hai hòa thượng kinh hãi trước phản ứng chớp nhoáng của địch vội lùi lại, nhường cho lưỡi phủ đi qua.

Nhưng bị cái hại một chưởng nơi vai vừa rồi, Thần Phủ Khai Sơn cảm hờn, lão quyết liều mạng hạ cho kỳ được ít lắm cũng một hòa thượng, rửa cái nhục vừa qua.

Một lưỡi phủ quét qua, rít gió vù vù, huyệt đích, lập tức Thần Phủ Khai Sơn vừa đảo bộ bước tới, vừa hoành tay đánh trả lưỡi phủ lại.

Hai hòa thượng khiếp sợ trước khí thế hùng mãnh của địch, không dám đương trường đón chặn, cứ lùi mãi.

Họ lùi một bước, Thần Phủ Khai Sơn lại chồm tới một bước. Chiếc phủ vẫn quét qua quét lại vù vù.

Bích Nhân Thần Tăng ngồi tĩnh tọa bên ngoài cuộc chiến, vẫn đưa mắt theo dõi Trí Nhân và Trí Quả giao thủ với Thần Phủ Khai Sơn.

Lão thấy hai đồ đệ chỉ lùi mà không tiến, cố thủ chứ chưa khởi thế công, toan can thiệp giúp đỡ đồ đệ một tay, hạ bớt khí thế hung hăng của địch.

Quét lưỡi phủ ba lần qua lại, vẫn huyệt Trí Nhân và Trí Quả, tuy nhiên Thần Phủ Khai Sơn được cái lợi thế là lấn sang đất địch.

Bất thành linh, một vật sáng trắng bay vút đến ngực Bích Nhân Thần Tăng.

Thì ra, Thần Phủ Khai Sơn tuy giao thủ với hai hòa thượng, xong cái đích chánh của lão là Bích Nhân Thần Tăng.

Lão cố dồn ép hai hòa thượng lùi về là để thu hẹp khoảng cách giữa lão với Bích Nhân Thần Tăng thôi.

Khi thấy đã vừa tầm rồi, Thần Phủ Khai Sơn nhanh như chớp phi vút lưỡi phủ sang Bích Nhân Thần tăng liền.

Trí Nhân trông thấy, kêu lên thất thanh:

- Sư tổ đề phòng!

Nhưng trái với sự tưởng tượng của Trí Nhân, lưỡi phủ vừa đi được nửa đường lại hoành ngược trở lại.

Bốp!

Lưỡi phủ như làn điện chớp xẹt trúng ngực của Trí Nhân, hòa thượng chỉ kịp rú lên một tiếng ngã xuống chết liền.

Trong lúc đó, Thần Phủ Khai Sơn chỉ còn sử dụng được một cánh tay tả, còn cánh tay hữu thì bị tê dại ngay từ lúc bị một chưởng trên vai. Lão nghĩ, nếu trong tình thế này, Bích Nhân Thần Tăng xuất thủ thì lão không mong gì đối địch nổi.

Lão thấy cần phải chạy đi và chạy sớm chừng nào càng có lợi chừng nấy.

Gót chân vừa nhún khể xuống đất, thân hình Thần Phủ Khai Sơn đã vọt xa ngoài bốn trượng.

Bích Nhân Thần Tăng hừ lạnh một tiếng gằn giọng:

- Đừng chạy, vô ích!

Câu nói vừa buông gọn, không rõ thần tăng nhích động thân pháp cách nào, đã chặn trước mặt Thần Phủ Khai Sơn, vẫn trong tư thế ngồi xếp bằng tròn. Thần Phủ Khai Sơn biến sắc rỏ chân sang một bên vọt đi hơn trượng.

Nhưng Bích Nhân Thần Tăng vẫn xê dịch thân hình theo đón chân trước mặt, vẫn với tư thế ngồi xếp bằng.

Bây giờ Thần Phủ Khai Sơn mới thấy vũ công của mình sánh với Bích Nhân Thần Tăng như trời với vực. Hai hòa thượng Trí Nhân và Trí Quả thuộc hàng sư huynh đệ của chưởng môn nhân Thiếu Lâm phái là Trí Tử Thiên Sư, họ còn tôn kính Bích Nhân Thần Tăng là sư tổ thì đủ biết thân phận của Thần Tăng trong võ lâm cao đến bậc nào.

Như Thần Phủ Khai Sơn thì bất quá tài nghệ xuýt soát Trí Nhân và Trí Quả, thì sánh làm sao được với Thần tăng.

Nhưng Thần Phủ Khai Sơn đã nhứt định liều chết, lão nhìn trừng trừng Thần Tăng, quát to:

- Bích Nhân Thần Tăng! Hãy tránh ra một bên! Cao Mãnh này tự biết không phải là đối thủ của ngươi, xong một khi ta liều chết thì dù ngươi có lợi hại đến đâu ta vẫn khinh thường!

Bích Nhân Thần Tăng mở hí đôi mắt ra một chút rồi nhắm lại liền. Tuy vậy mà ánh mắt xanh dờn chớp ngời trong không gian gieo lạnh rợn cho bầu không khí. Ánh mắt đó lướt nhanh trên xác chết của Trí Nhân.

Lâu lắm Thần tăng trầm lạnh giọng thốt:

- Ngươi đã làm cho Trí Nhân ra nông nổi như thế, rồi ngươi lại còn vùng thần phủ toan chém ta. Đúng là ngươi gây sự để tìm cái chết. Tội ngươi đã đáng lắm rồi ta phải trừng trị ngươi. Nào hãy tiếp một chưởng của ta !

Vừa dứt lời, Bích Nhân Thần Tăng đã đẩy bàn tay tả tới.

Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh biết sự tình nguy hại vội phi thân tạt sang một bên né tránh.

Chạm mất rồi.

Chưởng lực của Thần tăng đã chạm trúng ngực Thần Phủ Khai Sơn, khí huyết trong người lão như ngưng đọng lại, chân lão chập choạng lùi lại mấy bước, cổ gượng lắm mới khỏi ngã.

Thần Phủ Khai Sơn hết sức kinh ngạc nhìn ra vẫn thấy Bích Nhân Thần Tăng chuyển dịch thân pháp theo mình để giữ y khoảng cách.

Lão chưa kịp phản ứng bằng một cử động nào thì một chưởng thứ hai của Thần Tăng đã tiếp nối bay tới.

Không chậm trễ, Thần Phủ Khai Sơn khoa lưỡi phủ lên một vòng cốt chận khí thế của chưởng kinh từ địch vút sang.

Bùng!

Lưỡi phủ chạm nhằm chưởng kinh, bật thành tiếng kêu chấn động cục trường, Thần Phủ Khai Sơn bị bắn vọt ra xa ngoài ba trượng, rơi xuống chân tường rào của Tề Vương biệt phủ.

Bích Nhân Thần Tăng vừa xê dịch thân pháp theo Thần Phủ Khai Sơn và sắp sửa đưa tay tả tung tiếp một chưởng thứ ba, bỗng từ nơi bên trong tường bay ra hai đạo kim quang.

Hai đạo kim quang vừa xuất hiện là lao vút tới người Bích Nhân Thần Tăng.

Thần Tăng kêu ạp lên một tiếng lớn khoác bàn tay lên. Một đạo kinh từ lòng phong bàn tay Thần Tăng vút đi cuốn hai đạo kim quang quăng trả vào bên trong tường nhưng hai đạo kim quang trong thoáng mắt lại bay trở ra ngoài, xẹt tới người Thần Tăng như trước.

Đồng thời có hai tiếng hú vọng lên lanh lảnh, vút tạt lên không trung.

Nghe hai tiếng hú đó Bích Nhân Thần Tăng không chờ hai đạo kim quang đến mình cấp tốc đứng lên phi vút về khu rừng bên cạnh.

Tiếng mõ kinh văng vẳng vang lên trong khu rừng rậm rồi nghe nhỏ dần dần đến im bặt.

Bên ngoài hai bóng người xuất hiện tại cục trường. Hai người đó là hai cha con thuộc giòng dõi của Kiếm Khách Vô Danh.

Trí Quả cũng đã nhanh chân chạy theo Bích Nhân Thần Tăng.

Hai cha con giòng dõi của Vô Danh Kiếm Khách trông thấy Thần Phủ Khai Sơn ngồi dựa chân tường vận công điều tức, cả hai không dám lên tiếng, chỉ thủ kiếm đứng lặng trong tư thế làm hộ pháp cho lão.

Khi tiếng gà báo hiệu canh ba thì Thần Phủ Khai Sơn đã khôi phục trọn vẹn tinh thần. Lão mở mắt ra, trông thấy hai bóng người trước mặt, vội cất tiếng:

- Đa tạ Vô Danh huynh cứu viện, nếu không thì đệ đã tán mạng dưới tay Bích Nhân ác tăng rồi. Ôn này đệ quyết ghi nhớ suốt đời.

Lão trầm giọng nói tiếp :

- Cứ theo tình hình này thì chiếc Kim Đảnh Vô Lâm đã khởi sự lộ tung tích trong giang hồ, do đó chẳng những chỉ có bọn Huyết Ma Bang dòm ngó mà thôi, lại còn cả những ẩn sĩ dị nhân cũng mong lòng chiếm đoạt. Đệ rất mong Vô Danh huynh sớm tìm gặp chiếc Đảnh quý cho khỏi rơi vào tay bọn vô lại, mà kiếp vận vô lâm phải trải qua hồi đen tối hãi hùng.

Thần Phủ Khai Sơn trầm buồn thấy rõ.

Một lúc sau lão từ biệt hai cha con Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ trở về quán trọ.

Sang đêm kể, Thần Phủ Khai Sơn y hẹn chờ đến canh ba trở lại ngôi nhà cũ của Tề Vương. Thần thái của lão hết sức sáng nhiên chứng tỏ nội thương đã tiếp nhận đêm trước hoàn toàn tiêu tan hết.

Gặp Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, Thần Phủ Khai Sơn trông thấy đối tượng lộ vẻ ưu tư rõ rệt, lão chưa kịp hỏi gì thì Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ trầm giọng thốt:

- Đúng như lời Cao huynh nói, có rất nhiều nhân vật đến đây với mục đích tìm chiếc Kim Đảnh, chứ không phải một Huyết Ma Bang.

Thần Phủ Khai Sơn hấp tấp hỏi:

- Vô Danh huynh đã phát giác ra được điều gì mới lạ?

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ đáp:

- Phần đệ thì không thấy gì, nhưng Ngươn Nhi thì sớm mai này như thường lệ nó đi tuần phía sau, đột nhiên nó đã thấy một tà áo đen thoáng qua rồi biến mất. Lúc trưa này nó lại còn nghe tiếng người, nhưng cả hai lần nó đều chẳng tìm thấy ai cả. Cao huynh nghĩ xem mình phải làm sao đây?

Thần Phủ Khai Sơn trầm ngâm một lúc, rồi thốt:

- Đệ thấy không còn cách nào hơn là cấp tốc tìm cho được chiếc Kim Đảnh rồi cấp tốc rời bỏ nơi này.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ gật đầu:

- Đệ cũng thấy chỉ có cách ấy mà thôi. Vận nhứt chiếc Kim Đảnh rơi vào tay người khác thì đệ thà chết hơn là nhường nó lại cho ai nhứt là kẻ chiếm nó thuộc hàng vô lại.

Y đứng lên nắm tay Thần Phủ Khai Sơn:

- Mình đi thôi, đến chỗ mà đệ đã nói với Cao huynh trong đêm rồi.

Thần Phủ Khai Sơn theo họ, rời khỏi phòng đi thẳng về phía sau.

Ngôi nhà rộng lớn chia ra nhiều dãy dọc ngang lâu đời không có người ở, lúc đêm khuya nghe hoang vắng lạnh lùng vô cùng, lưới nhện giăng khắp nẻo, mùi mốc meo bốc mọi nơi, phải là người có can trường lắm mới dám lưu trú tại đây.

Tề Vương Phủ gồm có chín sân lộ tỉnh, mỗi lộ tỉnh nối liền hai dãy nhà, tiền sảnh và hậu sảnh hai bên dãy nhà lại còn nhiều gian phòng.

Cứ mỗi một sân lộ tỉnh kể như một vòng dinh thự.

Cả ba đi từ vòng dinh thự thứ ba đến vòng dinh thự thứ năm, bỗng gặp một tử thi.

Họ kinh ngạc dừng chân lại đứng nhìn xác chết.

Thần Phủ Khai Sơn và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ là người từng trải nên trông thấy xác chết cả hai không biểu lộ ý kiến gì, chỉ có Ngươn Nhi vì niên thiếu nên gặp việc gì là có phản ứng ngay. Hấn kêu lên:

- Thì ra chúng đã đánh giết nhau tại đây? Tại sao thế? Chúng đã tìm được chỗ chôn dấu Kim Đảnh rồi chăng?

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ suy gẫm lời nói của con trai cho là hữu lý:

- Rất có thể như vậy lắm! Chúng có phát hiện ra chiếc Kim Đảnh quý mới có ý chụp tranh, chứ nếu không thì chúng có ra mặt chống nhau làm gì cho bại lộ hành tung?

Thần Phủ Khai Sơn chưa có ý kiến gì? Lão bước quanh xác chết, quan sát.

Đột nhiên, lão reo lên:

- Xác chết này đúng là Trí Quả, tên hòa thượng còn lại trong hai tên đã theo Bích Nhân Thần Tăng.

Cúi xuống nhìn vào chỗ thương tích của Trí Quả, Thần Phủ Khai Sơn trầm ngâm một lúc nữa, đoạn từ từ cất tiếng:

- Hắn bị kiếm điểm trúng ba huyệt nơi ngực. Theo chỗ để nhận xét, thì vết thương thể này do Tam Huyền Kiếm Pháp gây ra..mà Tam Huyền Kiếm Pháp là tuyệt học của phái Võ Dương.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ kinh ngạc:

- Cao huynh nhận xét rất đúng. Chính đệ cũng đang nghi ngờ những cao thủ của hai phái đó hiện có mặt nơi ngôi nhà này...

Thần Phủ Khai Sơn xô vạt xác chết qua một bên, nhìn bên đối diện, không thấy gì thêm. Cả ba từ từ đi tới.

Vô Danh hậu duệ kiếm khách thấp giọng rỉ bên tai Thần Phủ Khai Sơn:

- Trong mấy tháng nay, cha con đệ đã đào xới tất cả các góc nhà trong khu biệt thự này, nhưng chung qui vẫn không tìm thấy gì khả nghi cả. Cách nay mấy hôm, cha con đệ đào trúng một bưng đá, bên dưới bưng đá đó là một huyệt đạo, khi xuống bên dưới thì phát giác ra không phải là một con đường hầm duy nhất, mà là muôn ngàn con đường hầm chằng chịt tung hoành, nếu không lưu ý, mình dám bị lạc không tìm được lối lên. Kể đó, bọn Huyết Ma Bang tới quấy nhiễu luôn luôn, thành ra phải đối phó với chúng mỗi đêm, không còn thì giờ đâu tiếp tục công trình khám phá.

Thần Phủ Khai Sơn chớp ngời ánh mắt:

- Chỗ Vô Danh huynh tìm gặp đó, rất có nhiều hy vọng là nơi chôn dấu Kim Đảnh.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ gật đầu:

- Đệ chỉ mong như thế và xin thần linh che mắt bọn tham tàn đừng cho chúng thấy nơi ấy.

Họ đã đi đến vòng dinh thứ sáu.

Vô Danh hậu duệ kiếm khách nhìn trước nhìn sau, trông tả, trông hữu, đoạn thốt khẽ:

- Cao huynh! Nơi đây là chỗ cuối cùng của phòng ở, còn mấy dãy phía trong cùng không phải là chỗ trú cư, nên mình khỏi cần đi xa hơn nữa.

Bỗng y thấy một cánh cửa phòng khép hờ, y giật mình tự nghĩ:

- Đã có ai vào chiếm ngụ trong ấy rồi sao chứ?

Thần Phủ Khai Sơn vội bước tới, xô cánh cửa vạt ra, bước vào.

Lão vừa vào liền thụt lùi ra ngoài liền, mặt lão biến sắc.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ lấy làm lạ, hỏi:

- Cao huynh thấy gì mà có vẻ sợ hãi như vậy?

Thần Phủ Khai Sơn vẫn còn xanh mặt:

- Tử thi! Không biết bao nhiêu tử thi mà nói.

Vô Danh hậu duệ kiếm khách sấn tới trước, toan lách mình chui qua cửa vào trong.

Thần Phủ Khai Sơn gọi thét:

- Vô Danh huynh! Đề phòng ám toán! Đừng vào vội!

Vô Danh hậu duệ kiếm khách với tay ra sau lưng, rút thanh Kim Kiếm thủ sẵn.

Đoạn cả ba vận cương đề khí phòng hộ toàn thân, bước vào.

17. Cổ Mộ Nổi Phong Vân

Bên trong phòng, bóng tối dày đặc, không trông thấy được gì cả.

Một mùi máu tanh tươi bốc dậy nức nồng, mùi máu của những xác chết còn nguyên vẹn pha lẫn với mùi hôi thúi của những thi thể đã sinh to hay đã rã ra nhầy nhụa.

Mới bước vào, cả ba đã buồn nôn rồi, nhưng họ phải làm công việc dò xét của mình cho đến nơi đến chốn, không thể vì một mùi hôi thúi mà bỏ dở dang.

Họ vào đến giữa phòng, đứng lại chờ cho nhãn lực quen với bóng tối.

Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh cẩn thận hơn, đưa tay cài trái cánh cửa lại.

Nguyên Nhi khám nghiệm từ tử thi một, không bỏ sót một cái nào.

Một lúc lâu, hần hạ thấp giọng thốt:

- Gia gia ơi! Có tất cả mười hai xác chết. Ba đạo sĩ, hai hòa thượng, còn lại bao nhiêu thì y phục của họ biểu thị đủ hạng người, mà tất cả chừng như thuộc hải đạo trên giang hồ, mười hai người này đều bị chưởng kinh làm đứt đoạn kinh mạch mà chết như nhau.

Thần Phủ Khai Sơn trầm ngâm suy nghĩ một lúc đoạn hỏi:

- Cháu có xem chỗ chưởng kinh chạm vào người, có hình dạng gì lạ kỳ hiện ra không?

Nguyên Nhi lại quan sát mười hai xác chết một lượt nữa, không rõ hần đã khám phá ra được sự kiện gì, hần ă lên một tiếng, đáp:

- Cao bá bá ơi! Có rồi, đúng như Cao bá bá nghi ngờ! Nơi ngực của mỗi người có một dấu đỏ, to bằng miệng chén.

Thần Phủ Khai Sơn lại hỏi:

- Cháu đã khám được mấy xác rồi?

Vì mùi hôi thúi xông lên, Nguyên Nhi lại đứng lên. Hần vừa bước về chỗ thân phụ và Cao Mãnh đứng vừa đáp:

- Ba xác thôi! Mùi thúi xông ra nặng quá, cháu muốn lợm giọng đây.

Cao Mãnh khuyến khích:

- Cháu cố gắng thêm một tí đi! Đầu giây mối nợ là ở chỗ quan sát của cháu đó!

Không biết làm sao hơn, hần phải trở lại đồng xác chết, khám nghiệm những chiếc xác còn lại.

Bỗng, hần thấy huyết Huyền Cơ của hai đạo sĩ và một hòa thượng bị chọt thủng sâu quá, hần hết sức kinh ngạc, không rõ nhân vật nào có chỉ phong rất mạnh gây tử thương dễ dàng cho đối thủ như vậy.

Hần gọi Thần Phủ Khai Sơn đến xem. Thần Phủ Khai Sơn cấp tốc bước tới, cúi xuống nhìn. Bỗng nhiên, lão lộ vẻ hân hoan ra mặt. Lão lẩm nhẩm :

- Hàn Man Chi! Chính hần! Hần đã đến đây rồi!

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ lúc đó cũng đã đến bên cạnh Thần Phủ Khai Sơn. Nghe lão nói thế, y kinh ngạc, không rõ lão ám chỉ vào ai, vội hỏi:

- Cao huynh nói ai?

Rồi không chờ cho Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh đáp làm sao, y quả quyết:

- Vô luận là ai đến đây cũng mặc! Nếu kẻ đó có ý chiếm đoạt chiếc Kim Đảnh, thì kẻ đó là tử thù của ta!

Thần Phủ Khai Sơn bình tĩnh đáp:

- Cứ theo chỗ suy nghiệm của đệ, qua ba dấu đỏ tròn trên ngực của mấy nạn nhân này, thì rất có Thạch Chung Lão Nhân của phái Côn Lôn đã đến đây. Mấy mươi năm trước đây, Thạch Chung Lão Nhân đã nổi danh trên giang hồ nhờ đôi Thạch Chung Mẫu Tử, tuy bằng đá thường nhưng cứng rắn hơn thép tốt. Lão nhân lại xử dụng hết sức thần kỳ ảo diệu.

Thần Phủ Khai Sơn dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Còn Hàn Man Chỉ xuyên thủng huyết Huyền Cơ của các vị kia thì do một tên tiểu tử vừa xuất hiện trên giang hồ, hẳn có họ là Độc Cô, học được bí truyền của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân. Hàn Man Chỉ là tuyệt học của Đông Hải Kỳ Tẩu.

Đệ không rõ tiểu tử đó là ai, nhưng đoán hẳn cũng đồng một ý hướng với mình là bảo vệ chiếc Kim Đảnh khỏi rơi vào tay bọn ác ma. Vô Danh huynh yên trí đi!

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ gật đầu, không đáp. Y bước sâu vào phía trong, rẽ qua bên góc tả, nơi có tấm bảng bằng đá đặt miệng đường hầm mà y đã cạy lên, đứng vào vách.

Tấm bảng đá còn y nguyên tại chỗ, miệng hầm vẫn còn lồ lộ không dấu vết gì chứng tỏ có sự phá hoại rõ rệt.

Bên dưới miệng đường hầm, bóng tối vẫn dày đặc.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ quan sát chung quanh một lượt, thầm nghĩ:

- Dù cho có kẻ nào đã xuống địa đạo rồi kẻ đó hẳn đã phải đi khá xa, bên dưới lối đi chẳng chịt như đường lưới nhện, nếu không thuộc hướng hoặc sơ ý một chút thì lạc lỏng tai hại lắm. Có thể suốt đời không tìm được lối đi lên.

Thần Phủ Khai Sơn buột miệng thở dài:

- Không ngờ một ngôi biệt phủ của Tề Vương lại có một hệ thống địa đạo vô cùng quy mô như vậy! Suy ra mới biết Tề Vương có cái vọng tưởng cao xa đến độ nào!

Chẳng biết tay nào lúc đó đã đánh tan cao vọng của Tề Vương qua số nhân vật võ lâm tụ tập quanh lão gian vương, đông như mấy đùn lá đồng?

Vừa lúc đó, có tiếng chân người vang lên bên ngoài, đồng thời một tràng cười bật lên, kế tiếp là một câu mắng:

- Cái lão Thần Phủ kia! Người tự hào là kẻ biết rộng hiểu nhiều, thế mà lại mù mờ đến không rõ ai đã tận diệt hơn ba trăm võ sĩ của Tề Vương cùng hai đại tướng Thiên và Địa, làm cho cái mộng lớn của Tề Vương tiêu tan à?

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ rút soạt thanh Kim Kiếm ra khỏi vỏ, ánh kim quang ngời lên trong bóng tối.

Nhưng Thần Phủ Khai Sơn đã vội đưa tay nắm y lại:

- Vô Danh quân bất tất phải lo ngại đó là người anh em của đệ, y chính là Huyết Bút Tú Tài một trong số Võ Lâm Lục Kỳ.

Cánh cửa phòng mở ra, hai bóng người bước vào Huyết Bút Tú Tài vận chiếc áo bó màu lam, sau lưng có đeo một quần bút to lớn cùng đi với một người lão phụ đầu trùm kín khăn đen.

Hai người bước vào nhìn thấy tử thi la liệt khắp nơi, cả hai thoáng lộ vẻ kinh dị.

Thần Phủ Khai Sơn nắm tay Huyết Bút Tú Tài toan nói gì lại thôi, đôi mắt lão nhìn trừng trừng người lão phụ có khăn đen bao mặt.

Huyết Bút Tú Tài bật cười:

- Lão Thần Phủ ơi! Lão có nhận ra bà ấy là ai không? Bà ấy là một bạn già của người đó.

Thần Phủ Khai Sơn giật mình:

- Ta làm gì lại có bạn già? Cái lão bút cùn này định khô hài phải không? Thôi đi đừng ầm ớ mãi hãy nói cho ta biết bà ấy là ai?

Huyết Bút Tú Tài càng tỏ vẻ bí mật hơn:

- Thì người cứ nhìn xem có nhận ra là ai được không?

Người lão phụ bao đầu cười ha hả:

- Lão đệ Ồi cho đến lão ca ca của người mà người cũng nhận không ra được sao?

Thần Phủ Khai Sơn nghe giọng nói của lão phụ vội chồm tới chụp vuông khăn bao mặt giựt xuống, cao giọng thốt:

- Độc Cô Phong lão ca ca! Vậy mà đệ vẫn tưởng ai! Mười mấy năm rồi còn gì.

Đệ tưởng đâu lão ca ca đã ra thân vật hóa rồi.

Thì ra lão phụ đúng là đệ nhứt nhân vật trong Vô Lâm Lục Kỳ, là Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, thân phụ của Độc Cô Thanh Tùng.

Thánh Kiếm trầm giọng thốt:

- Lão đệ cứ đứng mãi đấy mà nói dong nói dài đi, không chịu giới thiệu người anh em này với bọn ta.

Thần Phủ Khai Sơn vội quay về Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ khiêm tốn:

- Vì mãi mừng rỡ người bằng hữu cách mặt nhau mười mấy năm trời nên quên khuấy đi một chi tiết xả giao nhỏ mọn! Xin Vô Danh huynh rộng lượng tha thứ cho vậy.

Rồi cuộc giới thiệu diễn ra đôi bên đều nói mấy lời nhã nhặn.

Độc Cô Phong cùng Huyết Bút Tú Tài đồng thanh thốt:

- Không ngờ đêm nay lại gặp được hậu duệ của vị Vô Lâm Độc Tôn! Thật là một đại hạnh cho chúng tôi.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ nghiêng mình đáp lễ:

- Thịnh danh của Lục Kỳ còn ai không ngưỡng mộ? Người có đại hạnh chính là đệ mới phải.

Rồi y nghiêm sắc mặt hỏi:

- Đêm khuya thanh vắng hai vị cất công lên đến ngôi nhà hoang phế này chắc cũng không ngoài vụ chiếc Kim Đảnh của vô lâm. Xin hai vị cho biết cao kiến.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài có ý không vui trước câu hỏi quá đột ngột của Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ. Cả hai chưa kịp đáp, Thần Phủ Khai Sơn trông vào khí sắc của họ đã đoán hiểu tâm tư của cả hai vội xoa dịu:

- Vô Danh huynh yên tâm, hai vị này là chỗ thâm giao của đệ họ không hề dòm ngó đến chiếc Kim Đảnh đâu.

Huyết Bút Tú Tài cười lớn:

- Lão Thần Phủ nói đúng đó! Ta cùng Độc Cô huynh có tài năng đức độ gì mà mong chiếm đoạt chiếc Đảnh quý.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ tiếp nói:

- Bọn chúng tôi có tài năng đạo đức như thế nào mà mong chiếm đoạt chiếc Kim Đảnh chứ! Chẳng qua nghe đồn Huyết Ma Bang Chủ có ý dòm ngó đến chiếc đảnh, lão ấy đã phân phái thuộc hạ tiến hành chương trình hoạt động rồi, cho nên bọn tôi tìm đến để xem sự thể đã diễn tiến ra làm sao. Nếu cần, chúng tôi đã xuất hiện bảo vệ chiếc đảnh.

Vô Danh hậu duệ Kiếm Khách lặng yên không đáp. Lòng y đã khởi thấy lo ngại lên rồi. Trong số Vô Lâm Lục Kỳ, thì ba đã xuất hiện tại đây rồi, điều đó không phải là một việc ngẫu nhiên.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn trông tình hình của Vô Danh hậu duệ Kiếm Khách, đã biết y có tứ gì rồi. Cả ba cùng trầm nghĩ:

”Ngôi vị Vô Lâm Chí Tôn không phải một sản nghiệp riêng tư cha truyền con nối mà người cao ngạo đến ganh tỵ đổ kị nhỏ nhen với tất cả mọi người? Người đổ kị bọn ma đầu thì còn cho là được đi, ngược lại đổ kị luôn đến cả bọn chúng ta nữa à?”

Dù cho người có chiếm được chiếc Kim Đảnh, mà tài nghệ của người không áp đảo nổi quần hùng, hiện người bảo ban gì cho thiên hạ nể phục nghe theo? ”Ngươn Nhi đột nhiên vọt miệng hỏi:

- Gia gia ơi! Chừng nào mình xuống địa huyệt này?

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ nhìn ba người một thoáng đoạn bước đến bên miệng hầm.

Huyết Bút Tú Tài cất tiếng hỏi Thần Phủ Khai Sơn:

- Người có biết kẻ nào đã hạ sát bao nhiêu nhân mạng ấy không?

Thần Phủ Khai Sơn đáp:

- Căn cứ theo thương thế của các nạn nhân, thì hung thủ là Thạch Chung Lão nhân của phái Côn Lôn và Độc Cô Thanh Tùng, con trai của Độc Cô lão ca.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ kinh ngạc:

- Trừ hai kẻ đó ra, còn ai khác nữa không?

Thần Phủ Khai Sơn trầm ngâm một chút:

- Nơi đại sảnh của vòng dinh thự thứ tư, còn có xác chết của Trí Quả hòa thượng, ba yếu huyệt bị kiếm xuyên thủng. Và, đêm vừa qua, có Bích Nhân Thần Tăng đến đây, chính tôi đã gặp nhà sư đó nơi chân tường, bên ngoài Tề Vương Phủ.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ nghiêm trọng sắc mặt.

- Thương thế của Trí Quả, đúng là do phái Võ Đương gây nên. Căn cứ theo tình hình Cao đệ vừa thuật cho nghe thì bọn cao thủ Thiếu Lâm và Võ Đương đã đến đây rồi. Nếu bọn người này dịch thân đến đây, tất nhiên Huyết Ma Bang chủ hầu phải là một tay ghê gớm lắm! Nhưng , lão ấy là ai...

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ và Ngươn Nhi lúc đó đã chui xuống địa huyệt rồi Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh sắp sửa bước theo nghe Thánh Kiếm Vũ Sĩ nói thế, liền khựng lại, tỏ vẻ kinh dị:

- Lão ca không biết Huyết Ma Bang chủ là nhân vật nào à? Lão chính là Vạn Cực Thiên Tôn, năm xưa từng khét tiếng ngang với Lệ Quỷ Thượng Nhân đấy.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài cùng giật mình, hấp tấp hỏi:

- Thật vậy à?

Thần Phủ Khai Sơn gật đầu:

- Còn sai làm sao được? Tôi đã theo dõi lão ấy đúng ba năm dài. Lão có xuất hiện một lần tại Tây Thiên Mục Sơn, nơi Lục Vũ Lâm, không bao lâu nữa, lão cũng sẽ đến đây.

Huyết Bút Tú Tài lè lưỡi:

- Ta chỉ nghe chiến dịch Tề Vương Phủ này chỉ do Lam Chủy Đan Chủ đảm nhận thôi, chứ không hề nghe nói có cả lão ma Vạn Cực Thiên Tôn nữa. Đem năng lực của Vô Lâm Lục Kỳ hợp lại, chưa chắc làm gì nổi lão ma ấy, thì một hai người trong chúng ta hiện có dám đương đầu với lão không?

Thần Phủ Khai Sơn thoáng đưa mắt nhìn sang Thánh Kiếm Vũ Sĩ:

- Mình không đương đầu nổi, thì còn có kẻ khác đương đầu, lo gì? Đứa con trai của Độc Cô lão ca sẽ đảm nhiệm việc đó.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ lắc đầu:

- Tiểu tử đó cuồng ngạo thành tánh. Gia dĩ võ công hiện tại của nó chưa chắc gì chịu nổi ba chiêu của lão ma, nó chưa phải địch thủ của lão ma đâu. Trời! Nếu chiếc Kim Đỉnh lọt vào tay Vạn Cực Thiên Tôn, thì có hại cho võ lâm sẽ vô lường vậy.

Rồi cả ba cùng xuống huyết địa.

Bên dưới, dĩ nhiên là bóng tối dày đặc, may mà Ngươn Nhi có mang theo một mồi hỏa, nó đốt lên, đi trước dẫn đường.

Nương theo bóng lửa của cha con Vô Danh hậu duệ Kiếm Khách, bọn Tam Kỳ lần lần đi tới.

Đi độ hai trượng, họ đến một chỗ ngã ba.

Huyết Bút Tú Tài hỏi:

- Mình nên cùng đi một đường, hay mỗi người một đường?

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ vốn có lòng nghi ngờ bọn Thánh Kiếm Vũ Sĩ dĩ nhiên là không muốn cùng đi với họ, y lạnh lùng đáp:

- Nếu có gặp Vạn Cực Thiên Tôn, hai cha con tôi đủ sức chống cự.

Bọn Tam Kỳ không cần suy nghĩ lâu cũng hiểu được ý chí của y rồi.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài không tha thiết đến y cho lắm, nếu y muốn sao, họ tùy theo cho vậy, dù có gặp nguy hiểm cũng ráng chịu một mình.

Nhưng Thần Phủ Khai Sơn thì dù sao cũng đã tâm tình thân mật với y, chỗ đối xử có phần đậm đà hơn. Lão dặn dò:

- Vậy là chúng ta phân nhau mà đi tới. Vô Danh huynh hãy cẩn thận nhé!

Vô Danh hậu duệ Kiếm Khách gật đầu, không đáp. Y cùng con trai dẫn bước vào con đường tả.

Đợi cho cả hai đi được khá xa rồi, Huyết Bút Tú Tài lộ vẻ hân hộc:

- Con người đó, tiếng rằng giòng dõi của dị nhân nhưng xem ra hẹp hòi đồ kị đề tiện vô cùng.

Thần Phủ Khai Sơn điềm nhiên đưa ý kiến:

- Hẳn cho rằng, thân danh là hậu duệ của Vô Lâm Chí Tôn, tất phải có chỗ hơn người...

Thánh Kiếm Vũ Sĩ lắc đầu:

- Hừ! Nhờ một chút hương thơm, ánh sáng của tiền nhân toan lên mặt với đời.

Tài nghệ hẳn đến đâu chứ? Nếu bất thường mà hẳn chiếm ngôi vị Vô Lâm Độc Tôn, thì ta là người thứ nhất tỏ ra bất phục liên.

Thần Phủ Khai Sơn nhìn Thánh Kiếm Vũ Sĩ một thoáng:

- Hai anh không hiểu đó thôi, chứ với kiếm thuật gia truyền và thanh Kim Long Thần Kiếm của hẳn, hẳn thừa sức hoành hành trong thiên hạ. Đêm qua, nếu không nhờ hai cha con hẳn giải cứu, thì tôi đã phải chết trong tay Bích Nhân ác tăng rồi!

Huyết Bút Tú Tài sôi giận:

- Bích Nhân Đại Sư là một bậc cao tăng của phái Thiếu Lâm lại không biết thế nào là phải thế nào là quấy à?

Thần Phủ Khai Sơn tiếp nối:

- Lão ác tăng đó gian hoạt không kém Vạn Cực Thiên Tôn mấy.

Bỗng nhiên, Thánh Kiếm Vũ Sĩ hoành tay, bảo hộ thủ thế, đoạn thấp giọng bảo Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn:

- Hai người lắng nghe xem, tiếng động gì phát ra trong con đường trước mặt?

Huyết Bút Tú Tài Khư Như Chân và Thần Phủ Khai Sơn Cao Mạnh vội ngưng bật câu chuyện, chú tai lắng nghe.

Khi cả ba im lặng hoàn toàn, thì tiếng động nghe rất rõ, nhưng rất khẽ, chừng như phát ra khá xa.

Thần Phủ Khai Sơn đưa nhận xét:

- Tiếng động này do một vật gì đập vào vách, như vậy, nơi đó phải có người.

Chúng ta hãy theo con đường này đi tới xem...

Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài đồng ý liền, đoạn cả ba cùng chui mình vào con đường trước mặt.

Họ xếp thành hình chữ phẩm, một dẫn đầu, hai phân ra hai bên, ngang nhau, đi tới.

Thần Phủ Khai Sơn đi tiên đạo, Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài đi sau.

Bóng tối vẫn dày đặc, vì mỗi lửa thì cha con Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ đã mang theo họ rồi. Họ tiến tới rất khó khăn, mặc dù nhãn lực của họ đã luyện đến độ siêu phàm. Họ lắng nghe tiếng động mà đi tới.

Càng tiến sâu vào con đường, họ càng nghe tiếng động vang lên lớn hơn, họ không thể ước đoán tiếng động đó do vật gì phát ra, bởi trong lòng đất, đường hầm loanh quanh, tiếng động đến tai họ là mất hết âm thanh nguyên thể rồi.

Họ cố gắng bước nhanh hơn, đi độ một trăm trượng đường, lại gặp một ngã ba khác nữa.

Họ dừng chân lại, lắng nghe tiếng động phát xuất từ con đường bên tả.

Dĩ nhiên là họ phải đi theo con đường bên tả, nhưng Huyết Bút Tú Tài dè dặt bảo:

- Những đường hầm trong phủ Tề Vương chẳng chịt như lưới nhện, mình phải đánh dấu mới được, nếu không, lúc ra lại không biết lối nào mà theo.

- Lão rút chiếc cán bút dất trên lưng, cầm tay, dùng nội lực in một dấu hiệu, đoạn đi tới.

Nào hay, cả ba vừa chui vào con đường mới, được ba trượng bỗng có tiếng quát:

- Ai đấy , đứng lại!

Tiếng quát có âm thanh thô bạo vô cùng. Vì bất ngờ, cả ba mình dừng chân lại ngay. Họ nhìn nhau, họ không nói với nhau một lời.

Từ ba trượng xa, có tiếng chân người bước dần về phía họ. Tiếng chân bước rất nặng nề, nện nghe ình ình vang rền khắp địa đạo.

Cả ba cùng vận dụng nhãn lực, nhìn ra phía trước. Họ trông thấy một tên đầu đà cao lớn mạnh mẽ phi thường, dù lúc thời tiết cuối năm sắp sang đông, mà đầu đà vẫn trần mình trùng trục.

Cổ hắn treo lủng lẳng một xâu tràng hạt, tay hắn cầm một thiền trượng nặng ít lắm cũng trăm cân.

Đầu đà từ từ đi tới, vẫn nện bước ình ình, không cần đèn.

Bọn Võ Lâm Tam Kỳ biết mình gặp phải một tên đầu đà lỗ mãng không thể dùng lý trí giảng giải gì được. Chắc chắn là phải đến chỗ đánh nhau rồi.

Vì đi đầu, Thần Phủ Khai Sơn cất tiếng hỏi:

- Đại sư phụ! Tại sao lại chặn đường, không cho chúng tôi đi tới?

Đầu đà nghe tiếng hỏi, chứ chưa thấy người, bởi khoảng cách còn độ ba trượng.

Điều đó, chứng tỏ nhãn lực của hắn kém hơn bọn Võ Lâm Tam Kỳ, và cứ lý mà suy, vũ công của hắn cũng phải kém.

Hắn đi tới bảy tám bước nữa mới dừng lại, rồi cao giọng thốt:

- Ta là Xích Tý Đầu Đà, đồ đệ phái Thiếu Lâm, vâng lời Thúc tổ, trấn đóng tại đây. Dù cho ai cũng vậy, không được đi qua chỗ này vào sâu hơn nữa.

Huyết Bút Tú Tài cười nhẹ:

- Đây là nơi đâu, ai lại có chủ quyền riêng biệt chứ? Sư phụ không ở lại Thiếu Lâm tự lo tu hành, đến đây làm sự gì?

Xích Tý Đầu Đà cao giọng hơn:

- Làm gì thì không cần biết, ta chỉ biết là vâng lệnh sư Thúc tổ của ta thôi. Các người muốn hiểu thì tìm người mà hỏi.

Huyết Bút Tú Tài lẩm nhẩm một mình:

- Hắn lỗ mãng đấy. Mà hắn cũng ngây ngô đấy.

Xích Tý Đầu Đà chừng như bất mãn vì câu nói của Huyết Bút Tú Tài:

- Người ám chỉ ai thế?

Hắn bước tới hai bước, chiếc thiền杖 trong tay hắn vung ra. Một vầng hắc quang hiện ra, trong chớp mắt chiếu thẳng vào người bọn Tam Kỳ.

Họ vô cùng kinh dị, đồng kêu lên:

- Nội lực của hắn khá hùng hậu đấy.

Huyết Bút Tú Tài khoát tay cho cả bọn lùi lại một bước, nói:

- Người cản đường không cho bọn ta đi tới thì làm sao bọn ta gặp được Sư Thúc tổ của người, vậy không phải là người vô lý sao?

Xích Tý Đầu Đà chừng như biết mình hồ đồ, gật đầu:

- Người nói phải? Ta sẽ cho các người đi qua đây. Sư thúc của ta ở trong ấy, cứ vào mà hỏi những gì muốn hỏi.

Hắn thốt xong, nép mình qua một bên vách. Bọn Tam Kỳ không chậm trễ, lướt qua liền, đi tới. Họ đi được mười trượng nữa.

Bỗng, hai đạo hào quang lóe lên trước mắt họ.

Có tiếng nói vang lên:

- A di đà Phật!

- Vô lượng Thọ Phật!

Một tảng, một đạo hiện ra, ngăn trở họ đi tới.

Tảng nhân tay thủ một thanh giới đao, đạo nhân thủ một thanh kiếm, phân ra tả hữu đứng nhìn bọn Tam Kỳ.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ toan bước tới trước, nói mấy tiếng nhưng Huyết Bút Tú Tài đã vội nắm lão kéo giật lại, đoạn rí tai Thần Phủ Khai Sơn:

- Xung phong ngay!

Bàn tay y đã đưa tới rồi, chưởng kinh lao đi, nhắm vào vai của tảng nhân. Trong lúc bất thần, tảng nhân không thể nào tránh né kịp.

Bùng!

Tảng nhân lão đảo lùi lại mấy bước, rồi ngã sụm xuống bất động.

Thần Phủ Khai Sơn cũng không kém, tay lão đưa ra, chưởng phong cuốn đi liền, chế ngự dễ dàng tên đạo nhân.

Huyết Bút Tú Tài bước tới, điểm huyết cả hai, đoạn thốt:

- Con đường này chỗ nào cũng có phòng bị cả rồi. Suy đi chắc bọn chúng có phát giác được điều gì lạ. Mình phải nhanh chân mới được.

Cả ba lại gia tăng tốc lực, chạy đi.

Qua hơn ba mươi bước, địa đạo chuyển hướng về phía hữu. Huyết Bút Tú Tài lại lấy cán bút vẽ dấu hiệu nơi vách rồi đi luôn.

Họ thấy một cánh cửa bằng cây, bên ngoài cánh cửa có một tầng, một đạo đứng phòng thủ. Hai tên tăng đạo này trạc độ ngũ tuần.

Thần Phủ Khai Sơn hừ khê một tiếng, dừng chân lại.

Huyết Bút Tú Tài lấy làm lạ hỏi:

- Lão Thần Phủ! Người biết mặc bọn chúng à?

Thần Phủ Khai Sơn gật đầu:

- Chưởng Môn Nhân đương thời của phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang đấy.

Huyết Bút Tú Tài cũng hừ kêu một tiếng :

- Trí Tử Đại Sư và Ngươn Hư Chân Nhân ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ cau mày:

- Hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang từng nổi tiếng là hai môn phái lớn nhất trong vũ lâm, thế mà không biết xét thân phận mình theo thời theo lúc. Họ lúc nào thì còn nói thanh danh được, chứ hiện tại thì họ còn gì? Phái Thiếu Lâm trừ Bích Nhân Thần Tăng ra, còn phái Võ Đang thì trừ Xích Phát Tôn Giả ra, họ còn những tay nào khác tạo uy thế cho họ?

Huyết Bút Tú Tài do dự một lúc, rồi tiếp lời Thánh Kiếm Vũ Sĩ :

- Thiếu Lâm, Võ Đang và Côn Lôn đã ra mặt dòm ngó chiếc Kim Đảnh rồi, từ nay bọn mình chắc không còn an tĩnh được nữa.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ trầm buồn:

- Tôi chỉ lo ngại cho tiểu tử của tôi. Hấn cương cường ngông ngạo thành tánh, tôi chỉ sợ nó không được thận trọng mà mình hối tiếc muộn đời.

Thần Phủ Khai Sơn gật đầu:

- Độc Cô lão ca lo cho con trẻ như vậy là phải đó. Nhưng có gì rồi mình hãy tính sau, giờ nên lo việc hiện tại trước đã. Vào đây rồi, mình cứ đi tới. Tôi có quen với hai Chưởng Môn đó, để tôi đi trước, hỏi họ mấy tiếng xem sao cho biết thái độ của họ và mình cũng để lấy thái độ cho mình.

Thần Phủ Khai Sơn bước gấp tới, còn độ một trượng khoảng cách, lão dừng chân, nghiêng mình, chào:

- Không ngờ hân hạnh được gặp hai vị Chưởng Môn Nhân hai phái lớn trong vũ lâm tại đây. Cao Mãnh này có chỗ muốn hỏi, mong hai vị thành toàn ý nguyện cho.

Hai vị chưởng môn nhân chấp tay chữ thập, đáp lễ.

Ngươn Hư Chân Nhân, Chưởng Môn Võ Đang điểm một nụ cười, thốt:

- Thần Phủ Khai Sơn Cao đại hiệp trong Võ Lâm Lục Kỳ muốn vào cửa này?

Thần Phủ Khai Sơn gật đầu:

- Chân Nhân quả là người thần, đoán đúng ý muốn của tại hạ.

Trí Tử Đại Sư, Chưởng Môn Thiếu Lâm đột nhiên hỏi:

- Những nhân vật nào cùng đi với Cao Đại hiệp đây?

Thần Phủ Khai Sơn không dấu:

- Mấy bạn già Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài.

Hai chưởng môn nhân trầm nghiêm sắc mặt. Ngươn Hư Chân Nhân gật đầu:

- Ba nhân vật trong Võ Lâm Lục Kỳ liên thủ, có thể đi vào, nhưng có toại nguyện hay không lại là một việc khác.

Thần Phủ Khai Sơn trầm ngâm một chút:

- Chẳng biết bên trong khung cửa này đã có những ai, xin hai vị vui lòng cho tại hạ hiểu rõ...

Trí Tử Đại Sư chớp chớp mắt:

- Có tất cả bốn người:

Xích Phát Đạo Trưởng của phái Võ Đang, Thạch Chung Lão Nhân của phái Côn Lôn, Bích Nhân Thần Tăng của bốn phái và người thứ tư là một cường đồ ở Đông Hải.

Thần Phủ Khai Sơn hỏi:

- Người thứ tư là tên tiểu tử vừa xuất hiện trong võ lâm?

Trí Tử Đại Sư lắc đầu, đột nhiên hai tay chấp lại, đặt ngang trên ngực, đoạn cất tiếng sang sảng như chuông đồng:

- Tam Kỳ trong võ lâm đã liên thủ đến đây, điều đó chứng tỏ ý chí của các vị kiên quyết như thế nào rồi. Nhưng, Thiếu Lâm, Võ Đang và Côn Lôn vào được địa đạo này, cũng không phải không tiêu hao tâm lực! Các vị muốn đi xa hơn khung cửa này, đó là quyền của các vị, còn ngăn chặn mọi cuộc xâm nhập sâu hơn, đó là bổn phận của chúng tôi. Hai chúng tôi còn, thì trong sâu kia vẫn còn là cấm địa của mọi người.

Trí Tử Đại Sư vừa buông dứt tiếng cuối, một tiếng hú to lớn, từ xa vọng đến.

Ngươn Hư Chân Nhân giật mình :

- Nhân vật nào thế?

Thần Phủ Khai Sơn biến sắc:

- Chủ nhân chiếc Võ Lâm Kim Đảnh đây! Y là giòng dõi của Vô Danh Kiếm Khách , tánh tình thẳng thắn, nóng nảy kiếm pháp siêu nhiên, hai vị Chưởng Môn nên liệu cách tiếp xúc với y cho ổn tiện, Cao Mãnh này không thể nấn ná lâu hơn.

Thần Phủ Khai Sơn thốt xong, nhảy vọt về phía sau, rơi xuống bên cạnh Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài.

Tiếng hú lại vang lên một lần nữa, nghe rất gần.

Vô Danh hậu duệ Kiếm Khách cùng Ngươn Nhi đã hiện ra, tay cầm Kim Kiếm, gương mặt sắc lạnh. Y đưa mắt nhìn bọn Võ Lâm Tam Kỳ, đoạn đảo sang hai vị Chưởng Môn. Đột nhiên, y vừa bước tới, vừa quát:

- Tránh ra!

Hai vị Chưởng Môn điềm nhiên niệm Phật hiệu, rồi hỏi:

- Thí chủ là ai?

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ tỏ vẻ phẫn nộ đến cực điểm, loang thanh Kim Kiếm lên một vòng, kiếm khí toa? ra rờn rợn, y quát:

- Bọn kia đang đào mộ tổ phụ ta, các ngươi còn muốn chặn đường ta nữa sao?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Tại sao hắn biết như vậy?

Hai vị Chuông Môn Thiếu Lâm và Vô Đương cùng giật mình. Ngươn Hư Chân Nhân toan rút kiếm, Thần Phủ Khai Sơn trông thấy kịp, cả kinh, hét to:

- Không nên! Không nên!

Nhưng Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ đã vung Kim Kiếm lên, như con thần long uốn mình, thanh kiếm vẽ thành một chiếc cầu vòng, chiếu xuống Vô Đương Chuông Môn Nhân.

Ngươn Hư Chân Nhân rú lên một tiếng, một bên vai đã bị Kim Kiếm rạch một vết thương dài năm tấc.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn cùng một loạt kêu lên:

- Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ có phạm sự giữ mộ tổ, xin hai vị Chuông Môn đừng ngăn trở.

Ba người kêu lên như thế, để cảnh tỉnh Trí Tử Đại Sư và Ngươn Hư Chân Nhân, đừng đương đầu với Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, họ thừa hiểu hai vị Chuông Môn dù có hiệp sức lại cũng không thể là đối thủ của Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ.

Họ muốn tránh nguy hại cho cả hai, bằng cớ là Ngươn Hư Chân Nhân chưa kịp xuất kiếm đã bị thương rồi, mà Vô Đương là phái lừng danh về kiếm thuật trên giang hồ, huống hồ Thiếu Lâm phái chỉ nổi danh về quyền thuật thì làm sao chống lại Kim Long Thần Kiếm.

Bọn Vô Lâm Tam Kỳ có lo sợ cho họ cũng vô ích, bởi đã muộn rồi.

Trí Tử Đại Sư quát mắt bắn hào quang sang đối phương, bật tiếng cười điên dại:

- Vô Lâm Tam Kỳ nói nghe đơn giản quá! Đã chắc gì nơi này ai muốn vào thì vào, muốn ra thì ra?

Trí Tử Đại sư khoát một bàn tay, tung ra một kinh đạo mãnh liệt vô tưởng, đồng thời bật cười to:

- Kim Đảnh là vật báu của vô lâm, ai có đức có tài thì gìn giữ. Vô Danh Kiếm Khách đã tạ thế từ lâu, vật báu trở về với vô lâm để chờ kẻ có đức có tài, hậu duệ của Vô Danh Kiếm Khách là ai mà dám dành chủ quyền Kim Đảnh như một vật gia truyền? Hãy tiếp một chuông của ta xem nào!

Nói là một chuông, chứ Thiếu Lâm phái nổi tiếng trên giang hồ suốt mấy trăm năm nhờ chuông pháp Phục Ma gồm tam thức.

Gia dĩ Phục Ma Chuông lại do bậc Chuông Môn thi triển, thì công lực phải mạnh như thế nào. Trí Tử Đại sư vừa phát tay lên, chuông phong cuốn đi vù vù, tam thức theo pháp liên hoàn giao chuyển, tiếp nối, kỳ diệu vô tưởng.

Nếu là tay nào khác, dĩ nhiên cầm chắc cái bại trước Phục Ma Chuông của Trí Tử Đại Sư rồi.

Song đối phương lại là hậu duệ của Vô Danh Kiếm Khách, lại sử dụng Kim Long Thần Kiếm, một báu vật ngang hàng với chiếc Kim Đảnh, một đàng về công dụng, một đàng về uy tín, thì cục diện chưa hẳn xoay chiều theo ý muốn của Chuông Môn Nhân Thiếu Lâm phái đâu.

Chính bọn Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn đứng bên ngoài đã tiên đoán kết quả của cuộc chạm trán rồi, nhưng Trí Tử Đại Sư nào có chịu tin?

Đại Sư quá tự tin với bản lĩnh của mình cũng có, mà vì tận tụy với sứ mạng bảo vệ vọng cửa này cũng có, nên không màng đến lời khuyên cáo của bọn Tam Kỳ, cứ thi triển tuyệt học như thường.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ cùng Ngươn Nhi cấp tốc lùi lại tám bước, rồi cùng hú lên một tiếng, Kim Kiếm trong tay đã vẽ lên không gian một chiếc cầu vòng đôi, chiếu xuống đầu Trí Tử Đại Sư.

Ngươn Hư Chân Nhân xanh mặt, thét to:

- Trí Tử huynh! Chạy đi! Sư huynh chưa phải là đối thủ của họ đâu.

Đến lúc đó, Trí Tử Đại Sư mới nhận ra sự chênh lệch võ công giữa song phương, mặt xanh như chàm, nhưng tư thế không còn cho Đại Sư lùi được một bước nào nữa? Đại Sư vội lấy trong mình ra hai chiếc nảo bạc.

Ánh mắt của Trí Tử Đại Sư bắn hung quang ngồi như điện chớp.

Huyết Bút Tú Tài trông thấy ánh mắt đó, khẽ thốt với Thánh Kiếm Vũ Sĩ:

- Lão ca xem, Chưởng Môn Nhân phái Thiếu Lâm quyết không phải là con người lương thiện vậy.

Thần Phủ Khai Sơn biết rõ hơn ai hết sự chênh lệch võ công của song phương, và tin chắc thế nào Trí Tử Đại Sư cũng chuốc lấy thảm bại, biết vậy chẳng lẽ tọa thị điềm nhiên nên lão bước đến sau lưng Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ phân trần:

- Vô Danh huynh nương tay một chút đi! Người đó là Chưởng Môn Nhân phái Thiếu Lâm, giết y cũng không phải là chuyện khó khăn gì cho Vô Danh huynh, nhưng vô tình mình gây thù kết oán với phái Thiếu Lâm vô ích, sau này sẽ sanh phiền phức lôi thôi biết đến lúc nào mới dứt?

Ngươn Nhi cũng tiếp lời Thần Phủ Khai Sơn, khuyên cha:

- Cao bá bá nói phải đấy, cha hãy tha cho hòa thượng ấy đi cha!

Chừng như Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ nghe lọt vào tai, nhưng Kim Kiếm đã đưa đi rồi, như con Thần Long giỡn nước, chỉ còn cách đầu Trí Tử Đại Sư độ thước.

Muộn quá rồi.

Trong lúc Trí Tử Đại Sư đưa hai chiếc não bạc lên cho trên đầu, thì Thần Phủ Khai Sơn đã hét to:

- Vô Danh huynh! Nhẹ tay một chút!

Một tiếng rú thảm vang lên, kim quang liền tắt lịm.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ nhảy lui về nguyên vị, trầm lạnh giọng, thốt:

- Nể mặt Cao huynh, ta tạm gởi chiếc đầu trọc lại đó.

Nhờ Cao Mãnh hai lần van xin, Trí Tử Đại Sư khỏi rơi đầu, thanh Kim Kiếm thay vì đi thẳng xuống, vả lại Vô Danh Kiếm Khách không còn cách nào thu về kịp nữa, nên trịch lưỡi kiếm sang một bên.

Cánh tay hữu của Trí Tử Đại Sư đứt lìa tận nách, hai chiếc não bạc bị chẻ ra bốn mảnh, rơi loảng xoảng trên đường hầm.

Từ Ngươn Hư Chân Nhân đến bọn Tam Kỳ, ai ai cũng lắc đầu le lưỡi, kinh sợ.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ buột miệng thở dài:

- Kim Long Thần Kiếm quả là một vật chí báu trong võ lâm, danh bất hư truyền!

Võ Đường Chưởng Môn đứng bên ngoài xa, lẩm nhẩm:

- Từ mấy trăm năm qua, phái Võ Đường ý tưởng vào kiếm thuật mà thành danh trên chốn giang hồ, không ngờ đêm nay lại không chống nổi một chiêu kiếm.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ có kể gì đến hai Chưởng Môn Nhân? Y vọt bước đến bên khung cửa, đưa tay đẩy mạnh vào.

Cửa khóa trái bên trong, y đẩy mạnh cách nào cũng không nhúc nhích.

Y lùi lại mấy bước, đưa tay lên, phóng ra một chưởng.

Ầm!

Cánh cửa bật tung vào bên trong, bày ra một tòa đại sảnh rộng độ trăm trượng. Khắp tòa đại sảnh, cột đã dựng đứng lên như thân cây rừng không thể đếm.

Nơi trung ương đại sảnh, có một gò mộ cao độ ba trượng chung quanh gò mộ, có hơn mấy nắm mộ nhỏ hơn.

Mỗi góc đứng một người, bốn người từ bốn góc liên tục phóng chưởng ầm ầm vào gò mộ trung ương, đất cát vỡ thành bụi bay tung tóe mù mịt không gian.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ đôi mắt đỏ ngầu. Kim Kiếm trong tay loáng ngời thành một chiếc cầu vòng chiếu rực đồng thời y quát to:

- Ta thề quyết chết sống với các người!

Kim Long Thần Kiếm tỏa khí lạnh kinh rợn, chụp xuống trung ương.

Bích Nhân Thần Tăng giữ phương vị phía Nam, hừ lạnh một tiếng, vọt chân lùi lại hơn mười trượng, núp sau mấy nắm mộ nhỏ.

Nơi phương vị hướng Đông, một tiếng hét vang lên, ba đạo hào quang vút bỗng đón chặn đạo móng vàng. Soảng! Soảng! Soảng!

Ba tiếng vang rợn lạnh người, vũ khí đôi bên chạm nhau trên không trung, đạo sĩ tóc đỏ y phục đen bị bắn lùi hơn mười trượng.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ cũng bị chấn dội sáu bảy trượng. Y xuống tấn, đứng lạng người, không nói năng gì hết.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn lúc đó đã vào tới cục trượng.

Họ đã mục kích cuộc giao thủ thứ nhất giữa Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ và Xích Phát Tôn Giả, nhân vật thượng đỉnh của phái Võ Đang trong số tiền bối còn lại.

Xích Phát Tôn Giả qua chiêu thức vừa rồi, đã ước lượng võ công của đối phương như thế nào, lão giương đôi mắt, tia nhìn vừa kinh dị vừa căm phẫn dán vào thanh Kim Long Thần Kiếm.

Một lúc sau, lão lấy lại bình tĩnh, quát:

- Kể kia, xưng tên xem!

Người thủ phương vị phía Tây là một lão già vào tuổi cổ hy, dĩ nhiên là tóc bạc như sương, tay hữu cầm một chiếc Thạch Chung, màu xanh, tuy chiếc chung bằng đá nhưng cứng rắn như thép lọc.

Trông qua vũ khí cầm tay, dù không biết mặt cũng có thể đoán không lầm lão già là Thạch Chung Lão Nhân của phái Côn Lôn.

Người giữ phương vị phía Bắc, tác độ ngoài năm mươi tuổi, mặt mũi đen sì, vận áo màu tro, chân mang giày bố, thần sắc hung tợn.

Không ai biết được nhân vật này thuộc môn phái nào, từ đâu đến.

Trong khi Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả nhảy lùi về phía hậu, thì Thạch Chung Lão Nhân và người đứng phương Bắc vẫn không ngừng phóng chưởng, đập ầm ầm gò mộ trung ương.

Đất cát vẫn tung bay, chưởng kinh vẫn ào ào cuốn tới, cả hai như hăng say công tác, bất chấp bọn người đến.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ quan sát người đứng phương Bắc một lúc, đoạn khẽ thốt với Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn:

- Người đó hung hãn cuồng vọng vô cùng, chắc hẳn phải có một sở trường nào đó để ỷ trượng mới dám buông lung tánh khí như thế.

Thần Phủ Khai Sơn nhớ lại trên mấy xác chết, có dấu vết của Huyết Ma Chỉ Phong, lão đã thấy lo ngại nhiều.

Một tiếng lui khẽ vang lên, Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ vẩy một phát tay.

Ngươn Nhi lập tức bước tới đứng ngang hàng với cha.

Rồi một tiếng lui thứ hai phát lên, lồng vang như tiếng sấm, chuyển động cả toà đại sảnh rộng hơn năm trượng.

Người đứng phương Bắc xem chừng như không hề nao núng trước tiếng lui vọng từ đàn điền Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ thoát ra ngoài.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ khẽ đưa mắt ra hiệu, đoạn rút vũ khí cầm tay.

Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn không chậm trễ, kẻ Quân Bút người Thần Phủ, thủ vững trong tay mình.

Cả ba từ từ tiến tới phương Bắc.

Thạch Chung Lão Nhân đã nhận ra cả ba, lão bật cười khanh khách:

- Ha ha! Vô lâm Tam Kỳ! Hay lắm! Ta hãy xem các người giao thủ với Đông Hải Lão như thế nào? Các người cẩn thận đấy nhé. Đối thủ của các người là tên nghiệt đồ mà Đông Hải Kỳ Tẩu đã tìm mãi suốt hai mươi năm dài mà không gặp.

Thạch Chung Lão Nhân lùi lại thêm ba trượng nữa.

Vô Lâm Tam Kỳ nghe Thạch Chung Lão Nhân tiết lộ lai lịch của đối phương, cũng dừng chân lại.

18. Bia Đá Dấu Kho Tàng

Vừa lúc đó, hai tiếng lui nữa vang lên, to hơn tiếng lui trước.

Hai đạo kiếm khí lao đi vun vút đến người áo tro đứng phương vị Bắc, khi tới bên trên đỉnh đầu liền tỏa ra như muôn vạn điểm sao sa ào ào phủ xuống.

Người áo tro cười lạnh, khẽ run mình một phát, biến thành một bóng xám mờ, lùi lại sau hơn ba trượng.

Chân chưa chấm đất, y bật cười tiếp nối, vẩy nhẹ bàn tay lên chỉ phong vút đi như tên xẹt, tua tủa bắn vào vàng sao sa, khí thế mãnh liệt vô cùng.

Thay vì bị suy giảm vì áp lực phản công của chỉ phong, hai vàng sao sa vút lớn mạnh hơn, sáng rực hơn, dày đặc hơn, kết tinh lại thành một bức màn kim quang vững chắc, kim quang bay vút theo người áo tro, từ bên trên đầu phủ xuống.

Đứng bên ngoài quan sát cuộc đấu, Thạch Chung Lão Nhân bật cười quái dị.

Nơi hướng Đông, Xích Phát Tôn Giả cũng đã lấy lại bình tĩnh rồi, bật cười phụ họa theo Thạch Chung Lão Nhân.

Không rõ Xích Phát Tôn Giả vô tình hay cố ý, rút kiếm thủ sẵn, chân bước từ từ trở lại đấu trường.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn ngưng định tâm thần theo dõi từ cử động của nhân vật thượng đỉnh phái Vô Dương.

Huyết Bút Tú Tài tinh tế nhận lực hơn hai đồng bạn, đã nhận thấy Xích Phát Tôn Giả có hàm ý sâu sắc gì khác hơn là trực tiếp tham gia cuộc chiến, khẽ gọi Thần Phủ Khai Sơn:

- Người xem, lão mũi trâu Xích Phát có tà niệm gì đó?

Thần Phủ Khai Sơn nhìn trừng trừng Xích Phát Tôn Giả, giật mình, thốt gấp:

- Lão già đó mặt bưng sát khí, lão hẳn muốn ám toán gì Vô Danh huynh đây!

Thần Phủ Khai Sơn không dám chậm trễ, vội hét to:

- Vô Danh huynh! Đề phòng Xích Phát Tôn Giả!

Vừa hét, lão vừa nhón chân nhảy vọt tới Xích Phát Tôn Giả. Huyết Bút Tú Tài và Thánh Kiếm Vũ Sĩ biết Thần Phủ Khai Sơn trọng nghĩa như núi, dĩ nhiên là cố liệu chết ngăn chặn Xích Phát Tôn Giả, tiếp trợ Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ.

Hai người biết rõ, võ công của Thần Phủ Khai Sơn còn kém xa Xích Phát Tôn Giả, nếu có xảy ra cuộc xô xát thì phần thắng không nghiêng về Thần Phủ Khai Sơn rồi.

Cả hai cùng một loạt nhảy vọt theo, cùng tiến ngang với đồng bạn.

Xích Phát Tôn Giả trông thấy cả ba ồ ạt tiến thẳng đến mình, trầm lạnh gương mặt, quắc mắt nhìn:

- Võ Lâm Tam Kỳ có ý muốn đối đầu với Võ Đường hẳn?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ, khoát tay bảo anh em dừng lại, đoạn đáp:

- Bọn văn bối nào dám thế!

Xích Phát Tôn Giả hét to lên:

- Các người hãy tránh xa ta mau!

Ba người biến sắc, nhưng vô cùng phần nộ:

- Xưa nay Võ Đường được trọng vọng trên giang hồ là vì rất mực trọng nghĩa khí võ lâm, vậy cần phải giữ thanh danh một chánh phái, không nên phụ họa theo bọn ác ma, thiết tưởng Tôn Giả nên nghĩ lại.

Xích Phát Tôn Giả sôi giận:

- Việc của ta, ai mượn các người dự vào. Cút ngay!

Thanh trường kiếm trong tay Xích Phát Tôn Giả loáng lên, ba đóa hào quang như ba đóa bông tuyết rộ nở, lão khẽ nhích động thân hình một chút, thân pháp đã vèo đến trước mặt Võ Lâm Tam Kỳ rồi.

Kiểm khí tỏa rộng hơn, trong chớp mắt lan khắp cục trường, trùm quanh bọn Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Võ Lâm Tam Kỳ đồng loạt cao giọng thốt:

- Từ nay Võ Đường sẽ lu mờ vì hành vi bất chánh.

Kiểm, cán bút, búa, ba loại vũ khí như loạt rít gió loáng lên một vòng, rồi thuận đà lao tới.

Nào ngờ, thanh trường kiếm của Xích Phát Tôn Giả đột nhiên dừng lại. Tôn Giả cười to một tiếng, đoạn đảo bộ nhảy vút đến bên người áo tro, hướng về Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ cất giọng lạnh lùng ngạo nghễ vô tướng:

- Tam Ngươn Kiếm Phát của Võ Đường chiếm ngôi độ tôn trong võ lâm suốt mấy trăm năm rồi, há dễ nhường Kim Long Kiếm Pháp là loại tà kiếm hay sao?

Theo tay Xích Phát Tôn Giả, trường kiếm loáng lên, và ba đóa hào quang, bay vút tới hai bức màn kim quang của cha con Vô Danh hậu duệ Kiếm Khách.

Thần Phủ Khai Sơn hét lên một tiếng như hổ rống:

- Lão quỷ! Vô sĩ như thế là cùng!

Chiếc Thần Phủ sắc bén được vung lên, lưỡi phủ bay vèo tới Xích Phát Tôn Giả. Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài không chậm trễ, tuốt kiếm và bút lao theo liền.

Ba người chưa đến chỗ Xích Phát Tôn Giả, Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ hú lên một tiếng to, từ tay y một chiếc móng vàng vút cao, trút đầu xuống Xích Phát Tôn Giả.

Chiếc móng vàng ngời lên như là điện xẹt, chặt vào ba đóa hào quang của địch bật thành tiếng chát chát rợn người.

Một bóng đổ từ phương hướng của Xích Phát Tôn Giả và người áo tro xẹt đến khung cửa bằng gỗ, bay tọt luôn ra bên ngoài.

Tiếp theo đó, giọng nói lạnh lùng của Xích Phát Tôn Giả vọng vào:

- Không giết được người ta thì chẳng làm người. Hẹn gặp lại người.

Bọn Tam Kỳ đã biết Xích Phát Tôn Giả bị thương, chạy đi. Bóng đổ xẹt ra là do màu tóc của lão vẽ thành vệt dài, còn màu áo thì tiếp với bóng đêm của địa đạo nên không phát hiện được rõ.

Đã lỡ chạy tới rồi, bọn Tam Kỳ toan xuất thủ trợ chiến tới Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ hạ người áo tro, nhưng Thạch Chung Lão Nhân đã bước tới, chặn trước mặt:

- Để mặc họ đánh nhau, tội gì phải xông vào? Mình ở ngoài thủ vai ngư ông có lợi hơn!

Thần Phủ Khai Sơn nghe giọng nói của lão nhân, chịu không nổi sôi giận lên.

Chiếc búa đã rít gió liền theo tiếng nói của lão nhân chấm dứt, vút xuống đầu lão nhân, khí thế như lôi thần giáng lưỡi sấm sét.

Thạch Chung Lão Nhân bật cười quái dị, đưa cao chiếc chuông đá lên.

Bốp!

Lửa tỏa ra sáng ngời một khoảng cục trường. Thần Phủ Khai Sơn nghe tê dại hổ khẩu tay, cán búa lỏng lẻo chực rớt xuống nền địa đạo. Lão bị chấn động lùi lại bảy tám bước.

Thạch Chung Lão Nhân rú lên một tiếng quái dị, lùi lại mấy bước.

Trong khi Thạch Chung Lão Nhân và Thần Phủ Khai Sơn giao thủ, thì Thánh Kiếm Vũ Sĩ đã loang kiếm chém vút ngang hông của lão nhân. Còn chiếc cán bút của Huyết Bút Tú Tài dài ba thước cùng chung ngọn điểm vào ba sườn của lão.

Dĩ nhiên, Thạch Chung Lão Nhân dù nhanh nhẹn thân pháp cách nào, cũng không thể tránh kịp hai thế công thần tốc do nhân vật Vô Lâm Lục Kỳ phát xuất.

Thân áo của lão nhân chỗ hông bị mũi kiếm của Thánh Kiếm Vũ Sĩ rọc tét một đường dài, còn cán bút của Huyết Bút Tú Tài cũng điểm trúng vào ba sườn lão.

Lão lại rú lên một tiếng nhảy vọt về phía sau hơn ba trượng mặt lão đỏ bừng bừng, vừa then vừa giận.

Vừa lúc đó, bóng lam dao động đập chồm bên ngoài khung cửa gỗ. Một nhóm hơn mười hai Lam Y Nhân ào ào như vũ bão ập vào, đi đầu là Lam Chủy Đàn Chủ trong Huyết Ma Bang.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ trông thấy Đàn Chủ, trầm ngay nét mặt, mắt long chớp ngời ngời, cao giọng bật tràng cười tràn đầy uất hận thốt:

- Người là một tên tàn ác, đến đây rất đúng lúc vậy! Người còn nhớ nợ ta một cánh tay chứ?

Lam Chủy Đàn Chủ đưa mắt quét quanh tòa đại sảnh một vòng cười lên khanh khách.

Bàn tay độc nhứt vung kiếm lên, chân nhoài tới vượt khoảng cách bảy trượng dừng lại trước mặt Lam Chủy Đàn Chủ độ một trượng.

Trong khi Thánh Kiếm Vũ Sĩ lách rời ra để chặn đầu Lam Chủy Đàn Chủ, thì Thần Phủ Khai Sơn và Huyết Bút Tú Tài hiệp lực ào tới xuất chiêu công tiếp Thạch Chung Lão Nhân.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ lại bước tới hai bước nữa, hét to:

- Trước khi động thủ, ta muốn người giải thích cho ta mấy điều thắc mắc.

Lam Chủy Đàn Chủ vẫn cười lạnh, không đáp.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ gần giọng tiếp nói:

- Cừu Long Thần Ma với ta oán hận không tiêu, còn có lý. Lục Vũ Lệnh Chủ Kim Văn, Xích Diệp Phu Nhân Kim Hà có cái thù xâm phạm tiết trinh còn có lý. Bạch Cốt Thần Ma có cái thù gây thương tích cho em gã, còn có lý. Chứ còn người, ta với người có cừu thù gì, tại sao người hạ độc thủ với ta?

Lam Chủy Đàn Chủ hừ lạnh:

- Thánh Kiếm Vũ Sĩ rỗng mang chút hư danh, nên tìm nơi ẩn mặt còn chường ra đây toan lý luận việc gì?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ khoa thanh kiếm, vẽ một vòng bạch quang tỏa khí lạnh rợn người:

- Đêm nay người có dám cùng ta một còn một mất không?

Lam Chủy Đàn Chủ cười lạnh, không đáp.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ trầm mình xuống một tấc, bất thành linh vọt tới, trường kiếm trong tay theo một chiêu thức bí hiểm thọc mạnh vào người Lam Chủy Đàn Chủ.

Nhưng trường kiếm vừa đi được nửa đường, một tiếng quát to như sấm dậy ngang trời vang lên, làm chuyển động cả tòa đại sảnh. Tiếp theo, một lệnh truyền không kém phần oai dũng:

- Lui ra hết! Nhanh!

Thánh Kiếm Vũ Sĩ rú lên một tiếng khiếp hãi, lão cảm thấy một đạo kinh khí từ xa ập vào người lão, bốc lão lên cao, bắn đi xa ngoài ba trượng, rơi xuống, toàn thân mồ hôi toát ra như tắm, tai bị tiếng quát chấn động còn nghe lùnh bùng.

Chẳng những một mình Thánh Kiếm Vũ Sĩ bị tiếng quát chấn động thính giác, mà tất cả những người có mặt tại tòa đại sảnh đều giật bắn mình, không còn tự chủ được nữa.

Cha con Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ cùng người áo tro tách rời ra, lùi về vị trí.

Tất cả đều hướng mắt nhìn ra khung cửa.

Một nam, một nữ, thần oai khiếp người, đã hiện ra tại đấy không rõ từ lúc nào.

Nữ có sắc đẹp tuyệt vời tưởng chừng trên thế gian không còn một nữ nhân nào có thể sánh bằng. Nam, mặt sạm, áo bào vàng, đôi mắt bắn thần quang lạnh hơn điện.

Thần Phủ Khai Sơn bắt giắc kêu khẽ:

- Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn!

Lão day nhanh lại Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ:

- Vô Danh huynh! Lại đây ngay!

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ biết ngay có biến cố quan trọng liền theo sự xuất hiện của Vạn Cực Thiên Tôn, vội nắm tay Ngươn Nhi bước nhanh đến đứng chung với Thần Phủ Khai Sơn và Huyết Bút Tú Tài.

Y đưa tay quệt mấy giọt mồ hôi còn đọng lại trên trán:

- Hẳn lợi hại đấy chứ!

Thần Phủ Khai Sơn biết Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ đang chỉ người áo tro, vội giải thích:

- Thạch Chung Lão Quỷ nói hẳn là nghiệt đồ của Đông Hải Kỳ Tẩu, tự nhiên võ công của hẳn phải cao!

Nào ngờ, người áo tro chừng như không xem sự xuất hiện của Vạn Cực Thiên Tôn ảnh hưởng gì cả.

Cha con Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ bước đi rồi, y lùi bước tới gò mộ trung ương, vung song chưởng kinh đạo tới tấp.

Ầm! Ầm ! Ầm!

Cát, đá, đất bay lên mịt mù, bắn rào rào ra bốn phía.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ không còn kiên nhẫn được nữa. Lập tức, hét lên một tiếng, vũ lộng Kim Kiếm liên. Chiếc móng vàng vút tới, xẹt xuống đầu người áo tro.

Người áo tro không màng đến thế kiếm lợi hại của địch, một tay phát chưởng ngăn chặn, một tay phát chưởng phá gò mộ.

Bằng !...

Hắn reo to lên.

Hắn nhào người tới chỗ trũng sâu do chưởng kinh của hắn vừa tạo nên, hai tay bẻ một tấm bia đá độ hai thước vuông lên cả trên tấm bia có khắc ba chữ to lớn:

Tàng Bửu Đồ, dù ai đứng xa cách mấy cũng trông thấy rõ.

Mặt sau của tấm bia chắn chặt những đường to nhỏ khắc sâu vào đá, hiển nhiên là tượng hình của một bức địa đồ.

Tất cả những cặp mắt tại tòa đại sảnh đều đổ dồn về tấm bia trong tay người áo tro.

Vô Danh Kiếm Khách càng sôi giận hơn khi thấy đối phương đã chiếm đoạt tấm thạch bia, thanh Kim Kiếm rít gió vu vu, mãnh liệt nhanh chóng hơn trước vạn phần.

Chiếc móng vàng cứ chực chờ xẹt xuống đầu người áo tro từng giây phút. Y quát to:

- Ta cùng ngươi quyết một còn một mất. Khôn hồn hãy để tấm bia xuống đó cho ta!

Người áo tro bật cười ha hả, nhảy lùi lại hai trượng, tránh chiếc móng vàng. Tay hắn vẫn khư khư giữ chặt tấm bia, dù địch vẫn không ngừng xuất chiêu tấn công tới tấp.

Hắn kệt thế rõ rệt, vì còn rãnh tay đâu mà phản công? Tuy vậy, hắn vẫn không nao núng, cứ tìm thế tránh né.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ dĩ nhiên có bao giờ chịu bỏ? Nếu y chậm tay một phút giây thì người áo tro sẽ thoát đi làm sao đuổi theo kịp?

Người áo tro lùi đến đâu, Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ vẫn soán tới đến đấy như bóng với hình.

Kim Long thần kiếm lợi hại là thế mà cũng chưa làm gì nổi đối phương, thế mới biết người áo tro có bản lĩnh tâm kỳ, không hổ là đồ đệ của Đông Hải Kỳ Tẩu.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ thấy chỗ chôn dấu kho tàng đã rõ manh mối rồi, cũng nôn nao không ít. Song Vạn Cực Thiên Tôn đã xuất hiện, nên bọn Vô Lâm Tam Kỳ lự ra mặt, cả ba không hẹn mà cùng bước lên ngang nhau, chăm chú theo dõi mỗi cử động của người áo tro.

Thạch Chung Lão Nhân thấy người áo tro chiếm được tấm bia có khắc Tàng Bửu Đồ, ánh mắt ngời lên tham vọng, tay nắm chặt chiếc chuông đá, hờm hờm.

Nhưng, cùng lúc đó, tiếng mõ kinh vang lên, Bích Nhân Thần Tăng từ sau một nắm mộ đứng phát dậy, Thần Tăng đảo hung quang quanh cực trường, dành một thế đứng.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ không ngừng đuổi theo người áo tro, Kim Kiếm trong tay luôn luôn chớp sáng. Người áo tro cứ nhảy tránh, không còn cách nào phản công được.

Đột nhiên, Ngươn Nhi gọi to:

- Gia Gia! Hắn không chạy thoát được đâu!

Cậu bé múa tít thanh Kim Kiếm như con rồng vàng uốn mình nhảy đến chặn đầu người áo tro. Người áo tro bật tiếng cười cao vút, bàn tay tả cầm chặt thạch bia, bàn tay hữu lập tức đưa ra, đẩy một đạo âm nhu chưởng phong chặn thế công của Ngươn Nhi.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ ở phía sau lưng, vùng kiếm kích tới.

Người áo tro nghe tiếng gió, sôi giận, hoành thân đối diện, soạt chân nhảy tạt ra một bên xa hơn trước.

Bất ngờ, người áo tro lại nhảy dưng đến trước mặt Thạch Chung Lão Nhân.

Thạch Chung Lão Nhân bật cười khanh khách, đưa chiếc chuông đá tới, chụp xuống. Người áo tro cả giận, quát:

- Côn Lôn Lão Quỷ! Hiệp ước giữa chúng ta như thế nào? Ngươi quên rồi chăng?

Thạch Chung Lão Nhân đưa bàn tay tả đẩy ra một chưởng hết sức hùng hậu, cười ha hả:

- Nếu muốn nói đến hiệp ước, thì trao vật đó cho ta!

Người áo tro hừ lạnh:

- Ta, Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu lại đi bội tín với ngươi sao mà vội đòi nắm phần chắc? Đấy! Lấy đi!

Thốt xong, y quăng chiếc thạch bia bay vào đến Thạch Chung Lão Nhân.

Thạch Chung Lão Nhân khoái trá.

- Phải lắm! Như vậy mới không hổ danh là cao đồ của Đông Hải Kỳ Tẩu.

Lão nhào người tới, nghênh đón chiếc thạch bia. Nhưng lão nằm mộng.

Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu vừa tung bay chiếc thạch bia, thân hình y lập tức bắn vọt theo, nhanh như điện.

Tràng cười của Thạch Chung Lão Nhân chưa dứt, lão đã lãnh đúng một chưởng của Lãnh Cửu giáng xuống vai tả, áp lực mạnh như núi đổ.

Bị kích bất ngờ, Thạch Chung Lão Nhân không giữ vững kịp thăng bằng, lão bị chấn dội ra xa hơn hai trượng, lâu lắm mới xuống tấn ổn chắc được.

Chiếc thạch bia lại nằm gọn trong vòng tay của Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu rồi. Y quắc mắt nhìn Thạch Chung Lão Nhân to tiếng mắng:

- Người mặt dày mày dạn như thế mà còn cao giọng với ai? Hiệp ước gì? Nếu không có mặt Xích Phát Lão Quỷ?

Thạch Chung Lão Nhân bật cười cuồng dại, đảo bộ lướt tới.

Đồng thời, Vô Danh hậu duệ kiếm khách cũng khoa Kim Kiếm xông vào.

Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu nhún chân vọt bổng lên cao hơn ba trượng, quát vọng xuống:

- Kẻ nào còn cố theo đuổi ta nữa, ta sẽ bóp nát chiếc thạch bia này thành cám cho mà xem, đừng hòng chiếm được nó mà truy tầm kho tàng nơi Tề Vương Biệt Phủ.

Lời nói của Lãnh Cửu có hiệu nghiệm trên chỗ tưởng tượng của mọi người.

Thạch Chung Lão Nhân cũng như Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ đồng dừng tay lại. Cả hai không còn biện pháp nào có thể áp dụng cấp tốc trước sự hăm dọa của Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu.

Lãnh Cửu ung dung buông mình đáp xuống. Y nở một nụ cười quái ác vô cùng, không khác nào cọp mèo. Y nhón tiếp một câu:

- Các người nghĩ sao? Nếu có kẻ nào không tin, hãy thử đi, xem ta có làm như đã nói không cho biết. Hừ! Dù là có ngu xuẩn đến đâu cũng thừa hiểu, đối với các người, ta khó thủ thắng nổi, song trước khi ta bị các người hạ sát, ta sẽ không để các người toại nguyện chiếm vật báu đâu!

Y gằn giọng:

- Tấm bia này trị giá bao nhiêu chứ mà bắt buộc ta phải đem sanh mạng ra bảo vệ?

Chừng như Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ đã nghĩ ra được một biện pháp gì, vội thốt:

- Cuồng đồ! Người bóp nát thạch bia thì người có thể sống sót được không?

Lời nói của Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ cảnh tỉnh toàn thể bọn người hiện diện.

Thạch Chung Lão Nhân, trước hơn ai hết, vung chuông đá, lướt tới:

- Người bóp nát chiếc bia, thì thân xác của người cũng như như cám!

Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu cấp tốc xoay người đảo sang phía khác, né tránh chiếc chuông đá, nhưng y lại đối diện với Bích Nhân Thân Tăng lúc đó đã tham gia chiến cuộc rồi.

Lãnh Cửu hoảng quá, vội xoay người thêm một góc độ nữa, lại đụng phải bọn Tam Kỳ Vô Lâm.

Huyết Bút Tú Tài cấp tốc chong đầu cán bút ra, điểm nhanh ba phát.

Thần Phủ Khai Sơn cũng vung chiếc búa tiếp theo liền.

Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu bốn phía thọ địch, y dù tự tin đến đâu cũng không tránh khỏi hoang mang.

Nhưng, một bóng vòng như một vầng mây từ ngang trời bay đến, trùm phủ cả cục trường.

Mọi người cảm thấy một luồng điện lạnh chạy khắp thân thể.

Bích Nhân Thần Tăng kêu lên:

- Vạn Cực Thiên Tôn! Bần tăng biết thế nào rồi người cũng xuất thủ!

Bùng!

Tiếng vang chấn động cả thính giác của mọi người.

Bích Nhân Thần Tăng lùi lại hơn năm bước, Vạn Cực Thiên Tôn đã hiện đến cực trường. Lão cao giọng hướng về Bích Nhân Thần Tăng:

- Vô công của hoà thượng đã đến mức độ nhập hoá rồi đấy, nhưng hoà thượng chưa phải là đối thủ của ta đâu. Hãy tiếp thêm một chương nữa mới biết ta nói đúng sự thật!

Thạch Chung Lão Nhân chấn động tâm thần rõ rệt, nhưng lão thuộc thành phần thượng đỉnh của võ lâm, khí phách có thừa, lão vội bỏ Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, quay chiếc chuông đá sang Vạn Cực Thiên Tôn, cao giọng quát trả:

- Nếu Bích Nhân Thần Tăng bị thương, thì chiếc chuông này chắc cũng phải câm luôn!

Hai đạo tiềm lực có sức nặng ngàn cân bay vèo tới Vạn Cực Thiên Tôn.

Chiếc kim bào của Thiên Tôn khẽ lay động theo tiếng cười ha hả của lão, một cánh tay vươn ra, cuồng phong liền đẩy lên, một tiếng " bùng " vang lên như sấm nổ.

Bích Nhân Thần Tăng, Thạch Chung Lão Nhân đồng biến sắc.

Gương mặt màu tím sẫm của Vạn Cực Thiên Tôn trầm xuống, lão đưa tiếp một chương, kinh phong mãnh liệt gấp đôi lần trước, cuốn đến hai tay thượng đỉnh của Thiếu Lâm và Côn Lôn.

Đồng thời, Vạn Cực Thiên Tôn quát lên, âm thanh chấn động cả toà đại sảnh:

- Thiếu Lâm, Côn Lôn! Các ngươi liệu sức mình! Đừng để tiêu tan môn phái!

Biết rõ chương lực của Vạn Cực Thiên Tôn nặng như Thái Sơn, Bích Nhân Thần Tăng và Thạch Chung Lão Nhân không dám khinh thường. Cả hai đề tụ toàn thân chân lực, cùng một loạt xuất chiêu.

Kinh lực đôi bên chạm nhau, chấn động khắp toà đại sảnh, hơn mấy trăm năm mộ nhỏ lớn dao động lên như sắp đổ ập.

Vạn Cực Thiên Tôn dù siêu việt đến đâu cũng không chịu nổi áp lực kinh đạo của hai tay vũ dũng thượng thừa hợp lại.

Lão bị chấn dội độ nửa bước, còn Bích Nhân Thần Tăng và Thạch Chung Lão Nhân cũng lùi lại hai bước.

Cả hai đồng thanh hét to :

- Nơi đây không một ai có thể là địch thủ của Vạn Cực Thiên Tôn cả! Các ngươi đứng đấy mà chờ lão tía dần sao chứ? Hừ! Đại đột đến thế là cùng!

Rõ ràng là cả hai kêu gọi Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, Vô Lâm Tam Kỳ, luôn cả Đông Hải Chân Quân cùng xuất thủ hiệp lực áp đảo Vạn Cực Thiên Tôn.

Nhưng bọn người đứng bên ngoài chưa có phản ứng gì thích đáng, thì một bóng hồng đã vút đến cực trường, hiện ra thiếu phụ xinh đẹp tuyệt trần áo đỏ cùng đến với Vạn Cực Thiên Tôn.

Chân vừa chấm đất, mỹ phụ đã cất tiếng dịu dàng trầm ấm :

- Bình...không nên kéo dài cuộc đấu! Càng kết thúc nhanh càng hay!

Giọng nói êm dịu như tiếng hót của oanh vàng. Các vị cao thủ còn bàng hoàng ngơ ngác vì âm thanh huyền ảo của mỹ phụ, thì mỹ phụ đã vèo mình nhanh như điện, nhẹ như gió đến trước mặt Thạch Chung Lão Nhân rồi.

Cánh tay ngọc khê vung lên một vòng. Thạch Chung Lão Nhân rú lên một tiếng, mặt xanh như chàm, không kịp làm một phản ứng nào cả, chập chồn lùi lại ba bước, phúng ra một búng máu tươi.

Lão kêu lên :

- Người...người là Truy Hồn Diễm Nương?

Hồng Y Mỹ Phụ cười nhẹ :

- Rồi sao, có gì lạ không chứ?

Cánh tay ngọc sắp sửa vung ra lượt nữa. Thạch Chung Lão Nhân không dám chậm trễ, vội đề tụ chân khí, đảo bộ nhảy lùi lại hơn ba trượng, chân vừa chấm đất lại vọt đi một phát nữa, ẩn mình sau một nắm mộ.

Bích Nhân Thần Tăng thấy Thạch Chung Lão Nhân thọ thương, toan chuồng đi, nhưng Vạn Cực Thiên Tôn đã biết rõ thâm ý của lão. Thiên Tôn hét lên một tiếng, chiếc kim bào khê lay động, một đạo kinh khí dày như bức tường dồn d ép Thần Tăng nặng nề.

Dĩ nhiên, Bích Nhân Thần Tăng không thể nào tránh kịp, gắng vận toàn công lực đến nỗi mặt đỏ bừng lên, nghinh đón áp lực của Vạn Cực Thiên Tôn.

Bành !...

Hai áp lực chạm nhau như hai mãng tường bay ngược chiều ập vào nhau, suýt bốc thành khói.

Vạn Cực Thiên Tôn nghe khí huyết trong người đảo lộn cuộn trào. Còn Bích Nhân Thần Tăng mặt xám như đất, toàn thân run run, đôi chân chập choạng lùi lại sau, hơn mấy bước mới dừng lại được.

Vạn Cực Thiên Tôn nhìn theo Bích Nhân Thần Tăng, thấy lão hòa thượng ngã ngồi xuống sau một gò mộ miệng hộc một búng máu tươi, Thiên Tôn cười lạnh, nghĩ :

” Hai mạng đã bị loại khỏi cục trường rồi!

Vạn Cực Thiên Tôn đưa mắt nhìn sang Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, Vô Lâm Tam Kỳ, Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu.

Ánh mắt của lão oai mãnh phi thường, nhìn đến ai là người đó khiếp đảm ngay.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ lạnh mình, thầm nghĩ :

- Chắc chắn là tấm bia Tàng Bửu Đồ đêm nay về tay Vạn Cực Thiên Tôn, không còn ai tranh đoạt nổi với lão. Chiếc Vô Lâm Kim Đảnh lọt về tay lão rồi, từ nay trong thiên hạ còn ai địch lão nổi?

Vạn Cực Thiên Tôn đảo mắt nhìn mấy người còn lại một lượt, đoạn cao giọng hỏi:

- Lam Chủy Đan Chủ ở đâu?

Một bóng lam chớp lên, Đan Chủ đã phi thân lướt tới:

- Bang Chủ có điều chi dạy bảo?

Vạn Cực Thiên Tôn uy nghiêm vô tướng:

- Lấy chiếc thạch bia trong tay gã kia, mang lại đây cho ta.

Lam Chủy Đan Chủ cúi đầu:

- Tuân lệnh!

Y chuyển mình bước tới Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu. Lãnh Cửu nhếch mép cười lạt, đưa mắt liếc nhanh Vạn Cực Thiên Tôn một thoáng, rồi đảo trở lại dán vào mặt Lam Chủy Đan Chủ. Y buông giọng lạnh lùng gằn từng tiếng:

- Người cho mình có đủ khả năng làm việc đó?

Lúc đó, bọn Vô Lâm Tam Kỳ đã xê dịch toàn bộ sát bên cha con Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ.

Thần Phủ Khai Sơn thấp giọng thốt:

- Trong kho tàng tại biệt phủ Tề Vương này, hẳn nhiên phải có chiếc Vô Lâm Kim Đánh lẫn lộn cùng các báu vật khác. Suy nghĩ kỹ, tôi tưởng rằng tạm thời nên để cho Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu chiếm đoạt đi. Về tay hắn sau này mình còn tranh thủ lại, chứ về tay Huyết Ma Bang Chủ rồi, mình kể như vô vọng? Vô Danh huynh nghĩ sao?

Vô Danh Kiểm Khách hậu duệ nắm chắc chuôi kiếm Kim Long gật đầu. Đoạn hai cha con cùng bọn Tam Kỳ chuyển bước hướng về Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu, sẵn sàng xuất thủ tiếp trợ nếu Lam Chủy Đàn Chủ làm hỗn.

Truy Hồn Diễm Nương trông thấy họ gom tụ về một chỗ, liền điểm nụ cười thản nhiên, cất tiếng dịu dàng, thốt :

- Đại thế ngày nay đã định, bốn biển phải quy về một mối. Nghĩ cho cùng, thì Huyết Ma Bang chấp chương toàn diện vô lâm mười hai tỉnh Trung Nguyên cũng xứng đáng lắm chứ? Ta bảo cho các người biết trước, nếu thức thời vui thì nên bằng quan tọa thị, sẽ không chuốc họa vào thân, lại còn có lợi nếu các người muốn hưởng lợi.

Tất cả đều đổ dồn ánh mắt về Truy Hồn Diễm Nương, nhưng không đáp một lời nào cả.

Lam Chủy Đàn Chủ đứng cách Đông Hải Chân Quân độ trượng, quát hung quang trừng trừng, buông giọng sắc bén:

- Kể nào trái lệnh Huyết Ma Bang Chủ của ta, kẻ đó sẽ chết không đất chôn, hãy tự lượng sức mình trước khi hành động! Người hãy dâng thạch bia nhanh lên, may ra Bang Chủ còn niệm tình sẽ tha chết cho!

Đông Hải Chân Quân buông tấm thạch bia xuống đất, nhếch chân dẫm lên chắc chắn, đoạn cao giọng bật cười:

- Huyết Ma Bang lấy cái oai bức thiên hạ, ai thì khiếp đảm, chứ Đông Hải Chân Quân này xem rất thường, chẳng có gì đáng sợ cả!

Lam Chủy Đàn Chủ bật cười hắc hắc. Cười một lúc, cao giọng thốt :

- Ta rộng hạn cho người một lần nữa, hãy hiến nạp tấm bia đi, rồi chuồn nhanh, nếu không thì đừng trách...

Lam Chủy Đàn Chủ chưa buông trọn câu, Đông Hải Chân Quân đã chớp mình một pháp, rồi thạch bia bay vọt tới, bàn tay tả phát qua phía hữu của Lam Chủy Đàn Chủ nhanh vô tưởng.

Lam Chủy Đàn Chủ không hiểu được dụng ý của Đông Hải Chân Quân không tượng hình một chiêu thức nào cả, y vội đảo bộ tạt về phía tả, tay hữu đáng trả lại, đồng thời tay tả đã cho vào người lấy ra hai mũi Lam Lâm Chủy Thủ.

Đông Hải Chân Quân là cao đồ duy nhất của Đông Hải Kỳ Tẩu học được trọn vẹn bí truyền của sư phụ, võ công suýt soát với Vạn Cực Thiên Tôn, thấy Lam Chủy Đàn Chủ toan xuất phát Lam Lâm Chủy Thủ, bật cười lạnh một tiếng to, bàn tay đã đưa ra, hai đạo chỉ phong vút đi như hai mũi tên, vừa nhanh vừa mạnh.

Dĩ nhiên, Lam Chủy Đàn Chủ không thể nào tránh né kịp thời. Biết cơ nguy sắp đến nơi, y biến sắc mặt như màu đất, chỉ lách được phần ngực, còn vai thì hứng trọn một chỉ phong xuyên thành lỗ hồng.

Lam Chủy Đàn Chủ đau đớn quá, rú lên một tiếng hải hùng.

Song, võ công đã đạt đến mức độ vô thường, Lam Chủy Đàn Chủ không phải là tay dễ dàng chấn động mà chậm phản ứng trả miếng. Bàn tay y vung lên, hai mũi Chủy Thủ xé gió bay tới Đông Hải Chân Quân.

Đông Hải Chân Quân khẽ nhún chân nhảy lùi về nguyên vị, bỗng nghe tiếng cười của Truy Hồn Diễm Nương văng lên bên tai dịu dàng như sắc lạnh. Tiếng cười phát lên sớm hơn một giây trước khi Chân Quân đặt bước trở lại trên thạch bia.

Một đạo kim quang loé lên, Đông Hải Chân Quân chóa mắt, kế tiếp bóng đỏ ngợp không gian. Nhưng bóng đỏ chưa đáp xuống nơi nào, hai tiếng rú phát lên chấn động cả cục trường. Bóng đỏ bay vút trở về xa hơn tám trượng.

Nhìn lại thấy Truy Hồn Diễm Nương hai tay ôm mặt, máu từ mặt rỉ qua kẽ tay, chảy dài xuống.

Bên phe đối lập, Vô Danh hậu duệ Kiếm Khách bị chưởng kinh của Truy Hồn Diễm Nương đánh tới, chấn động về phía sau hơn hai trượng, hộc máu mồm, hôn mê ngã xuống.

Ngươn Nhi hét to :

- Gia Gia!... Gia Gia!...

Hắn rú lên mấy tiếng hãi hùng, kinh khiếp, lo sợ tình trạng của cha. Hắn nhảy vọt đến bên cạnh Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, òa lên khóc.

Hắn khóc cùng một lúc với Truy Hồn Diễm Nương rú lên. Tiếng khóc và tiếng rú của song phương tạo nên một âm vang nguy dị rùng rợn.

Bọn Vô Lâm Tam Kỳ trước những diễn tiến của đôi bên, không còn biết phải phản ứng cách nào cho kịp thời và hữu hiệu. Họ phân vân không hiểu phải cứu cấp Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, hay tiếp trợ Đông Hải Chân Quân bảo vệ thạch bia trước.

Huyết Bút Tú Tài có tâm tư linh mãnh nhất trong bọn, hét to lên:

- Đừng kẻ nào mong vọng kho tàng tại biệt phủ Tề Vương này!

Đưa nhanh bàn tay ra, Huyết Bút Tú Tài đẩy một chưởng kinh đập mạnh vào thạch bia..

Bốp! Bốp! Bốp!

Tiếng ” bốp ” thứ nhất do chưởng kinh của Huyết Bút Tú Tài đập vào thạch bia phát ra. Thạch bia vỡ làm bốn năm mảnh. Mấy tiếng ” bốp ” kế tiếp, nhỏ hơn, do mấy mảnh bia vỡ bay đi, bắn tung bốn phía chạm vào cột, vào vách tòa đại sảnh, phát lên.

Huyết Ma Bang Chủ trông thấy gương mặt đẹp của vợ là Truy Hồn Diễm Nương trong nhất thời đã bị hủy diệt. Hơn nữa, tấm bia Tàng Bửu Đồ, niềm khát vọng duy nhất trong đời võ nghiệp của lão, lại bị Huyết Bút Tú Tài đánh vỡ tan làm mấy mảnh. Lão nổi giận bừng bừng, quát một tiếng như sấm nổ.

Chiếc kim bào phát lên, toàn thân bay bổng như con quái đểu rực rỡ màu vàng.

Lão vọt ngang lên không trung, chớp mắt đã đến đỉnh đầu Vô Lâm Tam Kỳ.

Đôi chưởng của lão cùng vung áp lực dồn xuống ầm ầm như hai hòn núi to từ ngang trời rơi rụng.

Bọn Vô Lâm Tam Kỳ không dám khinh thường, vội trảm mình tập trung bộ tấn, cùng nắm tay nhau theo pháp liên thủ, phóng lên một chưởng nghiêng đón kinh đạo của Vạn Cực Thiên Tôn.

Bùng!...

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

Bọn Vô Lâm Tam Kỳ cùng hự lên một lượt. Sáu chiếc chân lúng xuống nền đá độ nửa thước, sáu con mắt trợn tròn, sáu bên mép lòng thông nước giải pha lẫn máu tươi.

Vô cùng cảm thấy ba mươi sáu ngọn đèn chớp cháy trước mắt, thân hình bị bắn vọt trở lại, rơi xuống cách xa độ tám bước.

Nhưng dù sao thì công lực của lão trên bọ Tam Kỳ một bậc. Lão lấy lại bình thường mau lẹ, đôi mắt long lên, bắn ra bốn phía. Lão lại bật cười cuồng dại. Lão bước từ bước một về hướng Đông Hải Chân Quân...

Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu hung bạo thành tánh, ngay từ lúc còn thụ huấn với Đông Hải Kỳ Tẩu, y đã nổi tiếng tàn ác rồi. Do đó y mới bị Đông Hải Kỳ Tẩu nghiêm trách, y sợ tội thoát ly sơn môn, ẩn trốn cho đến ngày nay.

Đã có ác, y phải có ngoan, nhờ vậy y thoát hiểm nhiều lần.

Thực tâm mà xét, y không hề khiếp sợ Vạn Cực Thiên Tôn, dù y biết rõ lão là một tay lợi hại nhất trong giang hồ hiện tại.

Y nhào người tiến tới bên cạnh một mảnh thạch bia, nhặt mảnh đá lên, y nhảy thêm một phát nữa, nhặt mảnh thứ nhì. Cứ như thế, y từ từ nhặt lên từng mảnh, từng mảnh, cầm tay.

Làm công việc đó, Đông Hải Chân Quân không sợ một ai đột kích, tỏ rõ y khinh thường Truy Hồn Diễm Nương lẫn Vạn Cực Thiên Tôn.

Tuy nhiên, y cố gắng làm nhanh tay một chút, dù sao cẩn thận vẫn hơn.

Việc Đông Hải Chân Quân đang làm đó, Huyết Ma Bang Chủ không hề nghĩ đến. Bang Chủ tỉnh ngộ ra, vội hét to:

- Lam Chủy Đan Chủ! Sao không nhanh tay nhặt đi! Đứng ỳ ra đó làm gì thế?

Lam Chủy Đan Chủ còn đau nhứt nơi vai, ê ẩm cả thân mình, nghe Vạn Cực Thiên Tôn ra lệnh, miễn cưỡng nhảy tới một mảnh đá vỡ, cúi xuống nhặt.

Cùng lúc đó, Vạn Cực Thiên Tôn vận khí thiên cương, tỏa ra khắp người, giương phông chiếc kim bào, sanh gió. Lão nương theo gió bay vút đến trước mặt Đông Hải Chân Quân, tay hữu đưa ra đánh một chưởng kinh đạo vào ngực Lãnh Cửu, nhắm vào chỗ yếu hại.

Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu bận giữ hai phiến đá trong tay tả, quắc mắt chớp ngời hung quang, không né tránh, tay hữu còn lại cử cao lên đánh ra một chưởng.

Bành!...

Song chưởng giao tiếp, trong vòng ba trượng tròn, không khí cuộn thành gió trốt xoáy lông lốc lên không.

Vạn Cực Thiên Tôn rung động toàn thân. Đông Hải Chân Quân lùi lại nửa bước.

Nội lực song phương không chên lệch bao nhiêu, nhưng khi Vạn Cực Thiên Tôn đã quyết tâm rồi thì chỗ chênh lệch mỏng manh đó cũng tạo thành cái thế nguy hiểm vô cùng cực cho Đông Hải Chân Quân.

Vạn Cực Thiên Tôn chỉ muốn một chưởng thôi đập nát Đông Hải Chân Quân như cám.

Tay hữu rút về, tay tả đưa ra, Vạn Cực Thiên Tôn đánh một lúc ba chưởng liên tiếp.

Đông Hải Chân Quân cười lạnh, đảo bộ tạt qua một bên. Vạn Cực Thiên Tôn không bỏ, xoay bàn tay hướng chưởng kinh tiếp tục công tới.

Đông Hải Chân Quân nhún gót nhảy vọt ra xa, một phiến bia vỡ sút khỏi tay, rơi xuống. Y đưa tay kia với bắt lấy.

Bất ngờ, một chiếc móng vàng từ phía sau lưng y bay vút tới, chụp xuống đầu y.

Y quát lên một tiếng to, thân hình vừa xoay độ một phần tư trở về phía hậu.

Y lại rú lên thất thanh, chiếc móng vàng đã xà xuống vai y kéo thành một vệt dài.

Chả vai nhói đau vô tưởng, Đông Hải Chân Quân không còn lòng nào huyết chiến nữa, vội bay vọt về phía cửa.

Bống Lam Y Nhân xông ra, giăng ngang chặn lại.

Đông Hải Chân Quân không nói năng gì cả, tung tới một chưởng kinh đánh bay hai tên đứng giữa tuốt ra bên ngoài cửa. Có khoảng trống rồi, y vọt đi ngay.

Vạn Cực Thiên Tôn hét lên :

- Chạy đi đâu?

Chiếc áo vàng khê phát, thân hình lão đã bay vèo theo liền.

Ngưon Nhi trông thấy kẻ chạy người đuổi, sôi giận lên:

- Các người đền mạng Gia Gia ta!

Đôi mắt của hắc đồ ngẫu, mặt hắc bưng sát khí, tay hắc vung nhanh thanh Kim Long Thần Kiếm, rít gió vụt vù. Hắc nhòai người tới gần Lam Chủy Đan Chủ.

Lam Chủy Đan Chủ vươn tay tung chưởng nghinh đón liền.

Dù Lam Chủy Đàn Chủ có lợi hại đến đâu, trước một Ngươn Nhi toan liều mạng báo thù cho cha, y cũng không thể khinh thường thế công phát xuất do toàn lực.

Thanh Kim Kiếm của Ngươn Nhi biến thành muôn vạn chiếc mỏng vàng, tua tủa vút xuống người của Lam Chủy Đàn Chủ, tìm mấy chỗ yếu hại thọc vào.

Hắn tuy còn niên thiếu, nhưng đã lãnh hội được trọn vẹn kiếp pháp cao siêu của giòng họ Vô Danh Kiếm Khách. Hắn xử dụng Kim Long Kiếm Pháp hết sức tài tình, linh hoạt không kém cha hắn. Có điều dù sao đi nữa, thì công phu sức tích của hắn phải phủ bạc vì số tuổi quá nhỏ của hắn.

Lam Chủy Đàn Chủ đã bị một Hàn Man Chỉ Phong làm bại hắn một bên vai, công lực của y sút giảm phần lớn. Gia dĩ kiếm pháp của Ngươn Nhi hết sức lợi hại, y chật vật vô cùng, thủ nhiều hơn công.

Lúc đó, Truy Hồn Diễm Nương đã bết đau nhức vì vết thương trên gương mặt đẹp do Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ gây ra, trông thấy Lam Chủy Đàn Chủ sắp nguy trước đường kiếm của Ngươn Nhi, Diễm Nương cấp tốc phi thân vút đến toan trợ chiến Đàn Chủ...

Ngươn Nhi hy vọng hạ Lam Chủy Đàn Chủ trong phút giây, bỗng thấy Truy Hồn Diễm Nương xông đến giải cứu, sôi giận quát to:

- Người là một ác phụ, không có sự tàn bạo nào là không dám làm. Chính người đã gây nên thảm trạng cho cha ta, người phải đền tội. Ta sẽ phanh thây lóc thịt người ra, mới hả cho!

Tai hại thay, hắn giận quá, hắn mắng Truy Hồn Diễm Nương mấy câu, thành ra tâm thần hắn phân tán, đường kiếm kém linh hoạt liền theo đó.

Lam Chủy Đàn Chủ lợi dụng giây phút sơ hở, tung liền hai chưởng, tuy không gây thương tổn cho đối phương, nhưng cũng thừa ngăn chặn khí thế mãnh liệt của Ngươn Nhi, mà nhảy ra khỏi vòng chiến, tránh vùng kiếm quang nguy hiểm.

Lam Chủy Đàn Chủ vừa thoát ra, Truy Hồn Diễm Nương đã lướt tới, ngăn chặn Ngươn Nhi, không cho hắn đuổi theo. Để cho Lam Chủy Đàn Chủ lấy lại bình tĩnh rồi, Diễm Nương gọi to:

- Trở vào vòng chiến ngay, triệt hạ tiểu tử cho ta! Xem ai banh thây lóc thịt ai cho biết!

Lam Chủy Đàn Chủ không thể dừng được, y liền nhào người tới, đồng thời bóng đỏ cũng dao động liền.

Truy Hồn Diễm Nương khẽ uốn cong lưng, đưa hai tay ra chộp vào hai yếu huyệt của Ngươn Nhi.

Ngươn Nhi không hổ là con giòng, hắn không nao núng chút nào. Thanh Kim Long Thần Kiếm loang loáng vùng lên.

Cuộc chiến song phương trở thành tam giác, nhưng một bên đơn độc, một bên thì song chiến. Bên đơn độc lại là một cậu bé con, còn bên song chiến gồm hai tay đại ma đầu khét tiếng hung tàn trên giang hồ.

Trong khi cả ba quây quần ác đấu, thì phía sau gò mộ, Bích Nhân Thần Tăng của phái Thiếu Lâm và Thạch Chung Lão Nhân của phái Côn Lôn, mỗi người khẽ lén nhặt một mảnh vỡ của tấm thạch bia Tàng Bửu Đồ, rồi lặng lẽ bước dần ra phía vọng cửa gỗ.

Nơi cuộc chiến tam giác, phần thắng lợi đã nghiêng về bọn Huyết Ma Bang rõ rệt.

Ngươn Nhi dù sao công lực tu vi có là bao, nên giao thủ trong mấy chiêu đầu đã kém thế rõ rệt. Hắn loay hoay thế nào, lại bị Truy Hồn Diễm Nương chộp nhằm yếu huyệt ngã nhào xuống nền đại sảnh.

Lam Chủy Đàn Chủ bước tới, toan giáng chưởng kết liễu tánh mạng hắn...

Truy Hồn Diễm Nương cấp tốc quát chặn lại:

- Giữ hắn lại trong Đàn Lam Chủy của người, ta có cách xử trí hắn! Hừ...cái hận hủy diệt dung nhan của ta! Không phải một cái chết khỏe của hắn mà đủ!

Thốt xong, Truy Hồn Diễm Nương với tay tiếp lấy hai mảnh bia vỡ nơi Đàn Chủ, rồi đảo mắt nhìn quanh xem còn mảnh nào nữa chẳng. Sau cùng Diễm Nương hậm hực rời tòa đại sảnh, bay vút ra ngoài cửa.

Chờ cho Truy Hồn Diễm Nương khuất bóng bên ngoài rồi, Lam Chủy Đàn Chủ bước đến chỗ bọn Tam Kỳ bị thương đang nằm liệt trên nền, từ từ lấy ra trong mình ra ba mũi Lam Lân Chủy Thủ...

Lam Chủy Đàn Chủ nổi danh tàn độc nhất trong số ba Đàn Chủ của Huyết Ma Bang, khi hấn hạ độc thủ thì không còn ai mong gì lay chuyển lòng dạ hấn cho hấn thay đổi ý định được.

Hấn trầm giọng thốt :

- Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn! Ha hạ..! Từ bao lâu nay, Huyết Ma Bang chúng ta phân công đi khắp bốn phương trời tìm bọn ngươi, không ngờ đêm nay bọn ngươi lại dẫn mạng đến nạp mạng đủ số! Thế mới biết khi giờ chết đã điểm rồi thì tự mình lạo vào Quỷ Môn Quan, không cần phải ai thúc giục!

Hấn toan cúi xuống gấn một mũi Lam Lân Chủy Thủ trên mình mỗi người, bỗng Ngươn Nhi vụt chỗi dậy, hét lên một tiếng to, chạy bay ra phía cửa...

Lam Chủy Đàn Chủ kinh hãi phi thường, không thể tưởng tượng được đứa bé ngần ấy tuổi lại tự mình giải tỏa các huyết đạo dễ dàng. Hấn liền đổi ý, thay vì gấn ba mũi Chủy Thủ trên mình bọn Tam Kỳ, hấn lại vung tay phóng mạnh theo Ngươn Nhi, đồng thời quát to:

- Ngăn tiểu tử lại! Ngăn tiểu tử lại!

Bảy tám tên áo lam từ trong các chỗ nấp xông ra liền.

Ngươn Nhi vừa vung Kim Long Thần Kiếm, vừa gào lên thê thảm :

- Gia Gia! Con bắt buộc phải tạm rời cha!

Một đạo kim quang loé lên, ba chiếc đầu rơi rụng, đồng thời mấy tiếng rú vang dội, bốn năm tên áo lam còn lại mình bê bết những máu, dạt ra tránh lối cho hấn chạy đi.

Mất Ngươn Nhi là một tai hại to lớn cho Lam Chủy Đàn Chủ. Hấn sẽ đối đáp làm sao với phu nhân Huyết Ma Bang Chủ? Hấn hét lên như sấm, bắt kể đến Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ và bọn Võ Lâm Tam Kỳ, vẩy tay hô hào bọn áo lam còn lại, cấp tốc đuổi theo cậu bé.

Tiếng chân dẫm lên nền địa dập dồn, càng phút càng nghe xa dần rồi bật hấn.

Tòa đại sảnh lại chìm trong vắng lặng, hoàn toàn như cảnh chết.

Trên nền, xác chết của Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ nằm lơ lửng. Còn bọn Tam Kỳ thì hơi thở như đường tơ, mất hấn sanh lực.

Mấy trăm gò nòng nhỏ to còn đó, bao nhiêu cột đá sừng sững vô tri..có những ngôi mộ đã bị chưởng phong đập phá tan tành, nhưng tấm mộ bia vẫn còn nguyên vẹn. Trên mộ bia có khắc mấy chữ:

" Vô Danh Kiếm Khách Nhất Đại Võ Tôn Chi Mộ ".

Võ Lâm Tam Kỳ lúc đó không còn tri giác nữa, họ nằm đấy chờ tử thần đến rút hồn về âm cảnh...

19. Mưu Thâm Trí Viễn

Ngoài thành Kim Lăng, nơi một khu rừng cây mọc cao thấp bất đồng, máu vấy rải rác khắp nền cỏ, máu vẽ thành một đường dài, quanh co uốn khúc theo khoảng cách những hàng cây, chầm chầm vô tận.

Một thiếu niên vận chiếc áo màu xanh, dáng dấp phiêu nhiên xuất trần giáng tục, đôi mắt sáng phi thường, nhìn theo con đường máu tự lẩm nhẩm :

- Kỳ quái thật ! Tại sao nơi đây lại có dấu máu ? Nơi đây, bộ hành qua lại không ngớt bóng người, chẳng lẽ lại có án mạng như thế này mà cái thành Kim Lăng không một ai biết ? Nếu nói là máu dã thú thì nơi đây đâu phải là chốn hoang vu, giang sơn riêng biệt của chúng để hấp dẫn những tay hiệp bộ gây thương tích cho chúng ?

Động tính hiếu kỳ, thiếu niên áo xanh cất bước theo con đường máu tiến sâu vào khu rừng.

Vừa lúc đó trên không trung có tiếng phi cầm kên lên vang dội.

Thiếu niên áo xanh ngẩng đầu lên bầu trời, tự nghĩ :

- À ! Con Linh Tụ của Huyết Ma Bang Chủ ! Như thế này thì Vạn Cực Thiên Tôn đã đến biệt phủ Tề Vương rồi ! Chẳng lẽ con vật này lại rồi chủ bay xa một mình? Con Linh Tụ lại vẫn vẫn trên không trung, một chỗ lại đâm đầu bay xuống.

Nó lượn lại quanh khu rừng rồi đột nhiên tung cánh bay đi.

Thiếu niên lại càng nghi hoặc :

- Kỳ thật ! Lạ thật !

Rồi chàng theo con đường máu tiến tới.

Đi được một lúc, con đường máu chấm dứt sau một thân cây.

Thiếu niên định vòng ra phía sau thân cây đó quan sát, bỗng tiếng kêu của con Linh Tụ lại vang lên.

Thiếu niên áo xanh đưa mắt nhìn xuyên qua cành lá, nhìn lên thấy trên lưng con Linh Tụ kim quang chớp chớp. Chàng kêu lên kinh ngạc :

- Không phải là Huyết Ma Bang Chủ thì còn ai nữa ?

Nào ngờ, từ phía sau thân cây, một bóng người xuất hiện. Người đó cao giọng hỏi :

- Người nói sao ? Vạn Cực Thiên Tôn ? Người nhận ra được lão ấy à ?

Thiếu niên áo xanh quay lại, thấy người ấy có vết máu sau lưng, chừng như bị lưỡi kiếm gây nên, độ dài thước đường kiếm rọc còn rành rành trên làn da, máu tươi vẫn còn rịn chảy.

Người đó tuổi tác trên bốn mươi, xương gò má nổi lên, gương mặt trông vô cùng thâm hiểm.

Thiếu niên áo xanh trầm nghĩ :

- Tay này quyết không phải thuộc hạng lương thiện rồi ! Hắn lại có vẻ sợ sệt Vạn Cực Thiên Tôn, hẳn là ai mà đối lập với Vạn Cực Thiên Tôn ?

Thiếu niên có ý ngờ người đó không còn phe phái với Vạn Cực Thiên Tôn nên mới nghĩ như vậy.

Chàng nhìn hắn, thấy hắn ôm trong tay hai mảnh đá vỡ, hắn trân trọng hai phiến đá đó như vật chí bảo trên đời, hắn ôm khư khư vào lòng, thấp thỏm sợ mất từng giây phút.

Người đó nói tiếp :

- Ta xem ra người đứng là người sanh trưởng tại Kim Lăng ! Ta muốn nhờ người một việc !

Con Linh Tụ lúc đó lại vẫn vẫn trên đầu, có phần khấn trương thêm.

Chừng như nó muốn bay vút xuống tàng cây.

Người trung niên cấp tốc tung hai mảnh đá vỡ sang thiếu niên áo xanh, hấp tấp nói :

- Mang hai phiến đá này, vào thành Kim Lăng, trao tận tay Vương Lão Bàn tại Thủy Vân Lâu, phố Châu Cửu, nói rằng do Lãnh Cửu gửi đến ! Nhanh lên !

Nói xong, người trung niên phi thân vút đi, một cái nhảy đã vượt xa tám chín trượng, rơi xuống rồi lại phi thân nhảy lên.

Cứ như thế, y vọt đi mấy lần sau cùng ra đến tận bìa rừng.

Y phát ra một tràng cười cuồng dại, đoạn cao giọng thốt :

- Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn ! Người làm gì đuổi nổi Đông Hải Chân Quân chứ ? Dù người cố công theo đuổi bao nhiêu năm dài đi nữa, vị tất người sẽ làm gì được ta ?

Y thoát đi, thân hình vẽ thành một vệt mờ dài theo con đường thiên lý.

Trên không trung có tiếng quát như sấm nổ ngang trời vọng xuống :

- Cuồng đồ ! Hãy để lại thạch bia Tàng Bửu Đồ của Tề Vương Biệt Phủ lại đây cho ta, ta sẽ cùng người kết tình bằng hữu !

Từ trên lưng con Linh Tụ, một vầng kim quang bay xuống bìa rừng, hiện ra là Vạn Cực Thiên Tôn.

Lão vừa phát cánh tay áo thụng đẩy tụ phong cuốn theo Đông Hải Chân Quân, vừa phóng chân chạy theo.

Tiếp nhận hai mảnh đá vỡ cầm tay, thiếu niên áo xanh chẳng hiểu sự tình ra sao cả. Chàng đứng lặng người suy nghĩ, bỗng nghe Vạn Cực Thiên Tôn hét lên, vội đảo bộ lách mình ẩn phía sau cội cây, đặt hai mảnh thạch bia xuống đất, ráp hai mí nứt vào nhau.

Chàng trông vào sự tích trên hai mảnh đá, dù không đầy đủ, song cũng đủ chỉ dẫn cho chàng biết được phần nào lai lịch của thạch bia, nhất là vừa rồi Vạn Cực Thiên Tôn đã quát bảo người trung niên bị thương tích, đã đề cập đến bức Tàng Bửu Đồ tại Tề Vương biệt phủ.

Bất giác, chàng lộ vẻ hân hoan ra mặt, bật cười ha ha tự thốt :

- Thì ra chuyến đi này không đến nỗi phí công phu ! Rõ thật là ý trời xui nên vậy !

Bỗng chàng biến sắc, đôi mắt bắn hung quang nhìn trừng trừng vào hai mảnh đá, tự lẩm nhẩm :

- Chẳng lẽ Độc Cô Thanh Tùng này đến chậm hơn Vạn Cực Thiên Tôn một chút ? Bây giờ ta mới hiểu, Thiên Tôn sai Lam Chủy Đàn Chủ đến Tề Vương biệt phủ là cốt để chiếm đoạt kho tàng bán vật.

Thì ra, thiếu niên áo xanh chính là Độc Cô Thanh Tùng, từng mang lột Liệt Mã Cuồng Sanh gây sóng gió tới bởi cho bọn Huyết Ma Bang.

Chàng lật mặt kia hai mảnh vỡ quan sát, chàng ý thức ngay giá trị của hai mảnh đá vỡ, và cảm thấy hài lòng nắm được một phần Tàng Bửu Đồ trong tay.

Chàng đưa mắt nhìn ra xa ngoài ba mươi thước, thấy một thân cây to lớn, bề hoành ít nhất cũng phải ba người ôm mới giáp nối.

Tà áo xanh khẽ phát, Độc Cô Thanh Tùng đã bay lên tàng cây đó.

Đúng như chàng ước đoán, cây to thì phải có bọng, không rộng cũng hẹp.

Cây đó có một cái bọng giữa khoảng thân mình.

Chàng đem hai phiến đá vỡ bỏ vào trong bọng, tìm cách che dấu miệng bọng bên ngoài, đoạn nhảy xuống đất, nhìn theo hướng Vạn Cực Thiên Tôn đuổi Đông Hải Chân Quân, miệng điểm một nụ cười phi thân truy nã.

Bầu trời trên không dần tối lại, Độc Cô Thanh Tùng đã quần một khu hai mươi dặm tròn mà không thấy tung tích của Vạn Cực Thiên Tôn và Đông Hải Chân Quân đâu cả.

Lúc đó, chàng đã cách Kim lăng khá xa rồi.

Trước mắt chàng, một hòn núi trọc giăng ngang, chặn hẵn lối đi, dưới chân núi có một toà thiền tự chừng như hoang phế, vắng khói hương từ lâu lắm, tuy nhiên chàng nghe mấy tiếng chuông chiều cùng tiếng công phu mộ nhật vắng vắng đến tai chàng.

Tiếng chuông, tiếng mõ, nghe thì không lớn lắm nhưng chấn động thính giác của Độc Cô Thanh Tùng, khó chịu vô cùng. Chàng lấy làm lạ tự nghĩ :

- Tiếng chuông mõ này có gì khác biệt trong ngôi chùa này, và tiếng chuông mõ kia không phải do bọn sư sãi thường gióng lên, âm thanh bộc lộ rõ rệt sự siêu loại của người đang niệm Á& Chàng phi thân rơi nhẹ nhàng trên nóc toà thiền tự, đưa mắt nhìn xuống.

Bất giác, chàng nhếch mép điểm nụ cười thoá? măn trước sự tình vừa phát giác.

Bên dưới, một tăng nhân phì nộn đối diện với một lão nhân bạc tóc, cả hai đang bàn luận sôi nổi. Cả hai ngồi xếp bằng tròn, trên về mỗi người có một phiến đá đồng dạng với hai mảnh đá của chàng.

Chàng nghe Bạch Phát Lão Nhân cất tiếng :

- Bích Nhân Hòa Thượng ! Tại sao người lại mù mờ đạo lý như thế ? Nghe lời ta đi ! Hãy để phiến đá lại đây, vào ngay thành Kim Lăng tìm được liệu chế thuốc chữa trị thương thế cho bọn ta. Vô luận gặp sự nguy hiểm nào, mình cũng phải tìm cho ra thuốc chữa mới được.

Lão hòa thượng mập hừ mạnh, lắc đầu :

- Thạch Chung Lão Quỷ ơi ! Đừng mong ta làm việc đó. Ta đã bảo là không đi, không đi đâu hết. Người đừng nhiều lời vô ích.

Thạch Chung Lão Nhân nổi cáu :

- Bích Nhân Hòa Thượng ! Người thật chẳng xét lợi hại như thế nào cả ! Người phải biết hiện tại, chúng ta đều bị chấn động thương thế trầm trọng, nếu không kịp thời chữa trị thì đại sự mất rồi. Người không còn nghĩ gì đến chiếc Vô Lâm Kim Đảnh sao?

Bích Nhân Hòa Thượng nghe Thạch Chung Lão Nhân đề cập đến chiếc Kim Đảnh vô lâm, đôi mắt màu biếc ngời lên tia sáng căm hờn, lão gần giọng :

- Từ bao lâu rồi, phái Thiếu Lâm giữ vai trò lãnh tụ vô lâm dù muốn dù không, chiếc Kim Đảnh phải về với phái Thiếu Lâm mới hợp lý. Tại sao người lại manh tâm, bảo ta lưu mảnh đá lại đây cho người, vào thành tìm thuốc ? Hừ ! Ta đâu phải đứa trẻ năm ba tuổi gì mà người hòng gạt gẫm để chiếm đoạt miếng đá chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, đã hiểu hai phiến đá trên vế của hai người quan trọng như thế nào rồi.

Chàng hết sức chú tâm vào cuộc tranh luận của một tăng một đạo dưới mái chùa.

Thạch Chung Lão Nhân hấp tấp thốt :

- Thì ra người không tin lòng lão phu ! Người sợ ta có ý này nọ, chứ người không sợ bọn Huyết Ma Bang theo dõi à ?

Bích Nhân Thần Tăng hừ lạnh :

- Hừ ! Sợ Huyết Ma Bang ? Nếu ta sợ Huyết Ma Bang thì ta hạ sơn làm gì ? Lão quỷ ơi ! Người nghĩ sai rồi vậy ! Đừng mong viện lý lung lạc được tra.

Thạch Chung Lão Nhân trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên đứng phắt lên, một tay cầm phiến đá, một tay nắm Thạch Chung, quay người bước đi ra ngoài thiền tự.

Bích Nhân Thần Tăng cũng vội vã đứng lên, mặt lộ sắc giận :

- Lão quỷ ! Người định đi đâu đấy ?

Thạch Chung Lão Nhân hần học :

- Người không chịu vào thành tìm thuốc thì ta phải tự lo liệu chứ sao ?

Bích Nhân Thần Tăng thoáng giật mình, nhưng lấy lại bình tĩnh ngay, điểm nụ cười bí hiểm :

- Nếu vậy, ta cùng đi chung với nhau, nếu có xảy ra việc gì thì mình có thể tiếp ứng nhau được.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức khinh bỉ thái độ khả ố của Bích Nhân Thần Tăng.

Đã biết, tham vọng đoạt chiếc Kim Đảnh quý của vô lâm, không phải là quyền độc tôn của một người, ai ai cũng có thể nuôi tham vọng đó, nhưng lộ liễu như Bích Nhân Thần Tăng thì thô bỉ vô cùng.

Lão đã sợ Thạch Chung Lão Nhân đoạt mảnh đá của lão, rồi lão còn sợ mất luôn mảnh đá của Thạch Chung Lão Nhân, lão không để cho đạo nhân đi một mình, chắc là lão cố ý theo sát một bên cạnh để tùy cơ cướp đoạt.

Thạch Chung Lão Nhân nổi giận :

- Ta có cần người đi theo ta đâu mà nói tiếp ứng lẫn nhau ? Hừ ! Người đi đằng người, ta đi đằng ta, đừng làm như vậy mà thành trơ trên quá.

Bích Nhân Thần Tăng không đáp, bất thành linh hét lên một tiếng đánh tới một chuông.

Thạch Chung Lão Nhân không nao núng, đưa nhanh chiếc chuông đá ra đó nhận liền.

Hai kinh lực chạm nhau, hai tiếng hự khê vang lên, cả hai cùng lùi lại ba bước, cùng hộc máu búng máu tươi, cùng ngã ngồi xuống đất. Cả hai trừng mắt nhìn nhau, rồi cùng nhắm mắt vận công điều tức.

Qua một lúc, cả hai bỗng giật mình, mở choàng mắt ra, đứng nhanh lên sắc mặt nghiêm trọng. Cả hai nghiêng tai nghe ngóng.

Lúc đó bên ngoài thiên tự, có tiếng chân bước ra, từ xa đến gần.

Không rõ họ ước đoán như thế nào qua sự nghe ngóng đó, họ cùng lộ vẻ hân hoan không còn lo ngại như trước nữa.

Thạch Chung Lão Nhân đưa mắt nhìn sang Bích Lão Thần Tăng hỏi :

- Bích Nhân ! Người nghĩ sao về người sắp đi gần đến chúng ta đây ?

Bích Nhân Thần Tăng thông thả đáp :

- Còn nghĩ gì nữa ? Kẻ đó là ai cũng mặc, bởi bước chân nặng nề thế kia, thì quyết không phải là người trong vũ lâm chúng ta vậy ! Mình sợ gì ?

Thạch Chung Lão Nhân gật đầu :

- Lão phu cũng nghĩ như người vậy ! Kẻ đó là cứu tinh của ta !

Bích Nhân Thần Tăng trở mắt :

- Cứu tinh ? Lão quý nói sao ?

Thạch Chung Lão Nhân cười nhẹ :

- Hòa thượng sợ nguy hiểm, hòa thượng nghi ngờ lão phu mà không chịu vào thành, thì người sắp đến kia đến sẽ giúp chúng ta làm công việc đó. Có vậy mà hòa thượng cũng nghĩ không ra à ? Đánh mõ lên ngay đi !

Bích Nhân Thần Tăng chợt hiểu, vội nện mõ. Thạch Chung Lão Nhân cũng không chậm trễ khua chuông đá hòa theo. Đoạn, Thạch Chung Lão Nhân cao giọng gọi với ra ngoài :

- Khách nhân nào ở bên ngoài thiên tự đó, có phải là người trong thành Kim Lăng không ? Lão phu có việc nhờ giúp đỡ đây. Khách nhân có vui lòng chấp nhận không ?

Tiếng chân người dừng lại trước cổng chùa, rồi có tiếng gõ cửa Á& Thạch Chung Lão Nhân lại gọi tiếp :

- Vào đi ! Xin vào ngay !

Cửa mở rộng ra, một thiếu niên áo xanh thông thả bước vào nhưng đi được ít bước, thiếu niên dừng lại.

Thạch Chung Lão Nhân và Bích Nhân Thần Tăng trông thấy thiếu niên, cả hai cùng giật mình. Cả hai cùng một ý nghĩ :

- Tên này đúng là một tay trong giới giang hồ, chứ đâu phải là phàm phu tục tử ! Mình lầm đoán rồi chăng ?

Cả hai cùng đưa mắt nhìn trừng trừng vào thiếu niên, cố tìm hiểu.

Thiếu niên cười nhẹ đáp :

- Tưởng ai ! Không ngờ lão đạo trưởng và lão sư phụ ! Chẳng hay hai vị muốn nhờ tôi việc gì ?

Thạch Chung Lão Nhân và Bích Nhân Thần Tăng không rõ nghĩ sao, lắc đầu, thăm nghĩ :

- Không được rồi ! Không được rồi ! Dù cho hần không phải là người trong vũ lâm đi chăng nữa, hần cũng phải là con nhà giàu có phú quý, chắc mình không thể nhờ hần được.

Tuy nhiên chẳng lẽ làm thinh, Thạch Chung Lão Nhân cất tiếng hỏi :

- Tiểu ca là người địa phương ? Tên họ tiểu ca là chi ?

Thiếu niên áo xanh cười đáp :

- Tôi họ Tần tên Tùng, sinh trưởng tại Giang Nam. Hai vị đạo trưởng và sư phụ có điều gì muốn nhờ tôi giúp ?

Thạch Chung Lão Nhân lấy trong mình ra một đỉnh bạc, ướm thử :

- Bần đạo xem tiểu ca là người chất phác thành thực, có thể hảo ý với đối với anh em bần đạo. Không dấu gì tiểu ca, anh em bần đạo bị người đánh trọng thương, tạng phủ đã bị chấn động nhiều, muốn tìm vài dược liệu chữa trị nhưng không còn đủ sức lực vào thành, muốn nhờ tiểu ca làm cái việc đó & Thiếu niên vui vẻ gật đầu :

- Tưởng gì chứ việc nhỏ mọn như thế, tôi sẵn sàng giúp hai vị. Tôi xin vào thành mua ngay cho hai vị những dược liệu nào quý vị cần dùng.

Thạch Chung Lão Nhân đưa toa thuốc và tiền cho thiếu niên.

Tiếp nhận xong, bồng thiếu niên cau mày, rồi lắc đầu thốt :

- Đạo trưởng ! Sư phụ ! Tôi không đi được đâu !

Thạch Chung Lão Nhân và Bích Nhân Thần Tăng kinh ngạc, cùng hỏi :

- Tại sao tiểu ca không đi ? Tiểu ca vừa hứa với anh em chúng tôi kia mà ?

Thiếu niên gật đầu :

- Phải, tôi có hứa thật, tôi vẫn có ý muốn giúp hai vị thật, nhưng tôi nghĩ lại, mình có nên làm việc đó không ? Tôi muốn biết tại sao hai vị bị người ta đánh cho trọng thương chứ ? Hai vị đã làm gì ? Phải hay quấy ? Nếu hai vị làm phải :

thì thôi, còn như hai vị làm quấy, nếu tôi trợ giúp hai vị có khác nào trợ giúp kẻ ác ? & Thạch Chung Lão Nhân bật cười ha hả :

- Tiểu ca nói phải đấy ! Tiểu ca nghi ngờ anh em bần đạo là kẻ bất lương chứ gì ? Được rồi, bần tăng không giấu giếm tiểu ca làm gì. Anh em bần đạo bị Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn đánh trọng thương đó ! Tiểu ca có nghe nói đến Huyết Ma Bang chứ ?

Thiếu niên áo xanh đỏ, không ai khác hơn là Độc Cô Thanh Tùng, chàng đã nghe ngóng câu chuyện của Thạch Chung Lão Nhân và Bích Nhân Thần Tăng, muốn hiểu rõ hơn nên dời ngay toà thiền tự rồi giả vờ làm kẻ phạm phu nện mạnh bước chân trở lại chùa.

Chàng nghe Thạch Chung Lão Nhân bảo thế, giật mình riêng vì sự khám phá có kết quả trên ý muốn, song chàng càng tỏ vẻ kinh sợ như người thường dân nghe oai một kẻ hung dữ :

- Huyết Ma Bang ? Có ! Tôi có nghe nói ! Đó là một tổ chức ma đầu giết người không gớm máu ! Hai vị làm sao lại dính dáng đến chúng đến nỗi phải mang họa như thế này ?

Thạch Chung Lão Nhân đáp :

- Sự tình rất dài dòng không thể tóm tắt trong vài câu mà đủ. Hiện tại bần đạo chỉ có thể cho tiểu ca biết là nguyên nhân xuất phát từ mấy mảnh thạch bia này, tuy vật trông chẳng quý báu gì nhưng có giá trị trên mạng người; vì mảnh bia vỡ mà có bao nhiêu người chết nữa.

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên kinh hãi :

- Đã có nhiều người chết nữa à ?

Thạch Chung Lão Nhân gật đầu :

- Bần đạo nói dối tiểu ca làm gì ? Những người chết vì mảnh bia vỡ là Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn và & còn mục Truy Hồn Diễm Nương thì bị tái mặt tét mày, nhan sắc diễm kiều bị huỷ diệt hoàn toàn. Thực là một cảnh thê thảm !

Độc Cô Thanh Tùng biến sắc nhưng chàng cố trấn tĩnh tâm thần, hỏi tiếp :

- Các người đó bị tử nạn ở đâu ? Có gần đây không? Tại sao lại có cuộc lưu huyết lớn lao như vậy mà không có tin tức gì vang dội đến thành Kim Lăng ? Tôi không nghe ai nói đến cuộc chết chóc đó cả.

Thạch Chung Lão Nhân cười lớn :

- Tiểu ca nghe làm sao được ? Công cuộc xảy ra ở tận biệt phủ Tề Vương kia mà ! Vả lại ở dưới lòng đất sâu, còn ai hay biết mà có ai truyền ra ngoài ? Dù tiểu ca có biết được đi nữa, nếu không có vũ công trác tuyệt cũng không thể đến tận chỗ.

Độc Cô Thanh Tùng đau nhói trong lòng, chàng than thầm :

- Thánh Kiếm Vũ Sĩ gia gia ! Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn nhị vị thúc phụ ! Cả ba đều là những nhân vật trong Lục Kỳ vũ lâm, lại cùng chết một hình trong Tề Vương biệt phủ ! Có thể như thế được sao ? Ta phải đến nơi gấp mới được !

Bích Nhân Thần Tăng thấy Thạch Chung Lão Nhân cứ gọi chuyện mãi với thiếu niên áo xanh, nóng nảy thốt :

- Thạch Chung lão quỷ ! Có muốn cho hắn vào thành tìm thuốc thì để cho hắn đi, làm gì mà bắt chuyện mãi như thế, mất thì giờ lắm ! Người tưởng chúng ta rảnh rỗi lắm sao ?

Bất ngờ, Độc Cô Thanh Tùng bật cười cuồng dại, một lúc sau, dứt tiếng cười, chàng cao giọng thốt :

- Đạo trưởng ! Sư phụ ! Tôi không giúp hai vị được rồi, xin cảm phiền nhé ! Tôi phải đến Tề Vương biệt phủ ngay bây giờ xem sự thể ra sao.

Tràng cười của chàng có âm thanh cực kỳ đồng trọng, Thạch Chung Đạo Trưởng và Bích Nhân Thần Tăng nghe âm thanh đó bỗng giật mình.

Cả hai quên hẵn mình đang bị trọng thương, cùng đứng vọt lên nhào tới.

Cả hai đồng thanh quát to :

- Hay cho tiểu tử, dám giả vờ trước mặt bọn ta.

Thạch Chung Đạo Trưởng và Bích Nhân Thần Tăng vừa khám phá ra ánh mắt kỳ dị của Độc Cô Thanh Tùng. Ánh mắt đó chàng cố che dấu từ trước đến giờ, nhân vì bật cười cuồng dại, chàng quên giữ nên để cho hai lão già trông thấy.

Aùnh mắt biểu lộ thần quang chứng tỏ chàng phải có một võ công cao diệu, nhưng không phải mỗi lúc mỗi lộ liễu hẵn ra, chàng luôn luôn che dấu kín đáo nên thoát đầu Thạch Chung Đạo Trưởng và Bích Nhân Thần Tăng là những tay lãnh tụ võ lâm cũng không thể trông thấy được.

Độc Cô Thanh Tùng phát nhẹ cánh tay ra.

Thạch Chung Đạo Trưởng và Bích Nhân Thần Tăng cảm thấy một đạo ám kinh vun vút bay đến, mãnh liệt phi thường.

Thạch Chung đạo trưởng kinh hãi thét lên :

- Tiểu tử ! Người thực ra là ai ? Bọn ta kinh trụ của phái Côn Lôn và phái Thiếu Lâm, tuổi quá tám mươi rồi, ngang dọc giang hồ bao thời gian, gây sóng gió tới bởi trong vũ trụ, giờ phải chịu thảm bại nơi tay người sao ? Tiểu tử, thực sự người là ai ?

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả :

- Ta là ai ? Các người cần gì phải hỏi ? Nếu chịu khó suy nghĩ một chút thì sẽ hiểu ta là ai, không cần phải hỏi ? Nhưng có cần gì phải biết ta là ai không ? Riêng ta, ta nghĩ hai người không phải là hạng người lương thiện, nhất là tên sư già kia, thật vô sỉ không tưởng.

Chàng trầm lạnh giọng nói tiếp :

- Hiện tại, các người mang trọng thương thế kia, còn gì mong bảo vệ hai mảnh đá này được an toàn ? Vậy tạm thời ta giữ nó hộ cho các người.

Bích Nhân Thần Tăng sôi giận quát ầm lên. Lão đưa tay với mảnh đá bỏ vào trong lòng.

Nhưng Độc Cô Thanh Tùng cười nhạt, phất nhẹ cánh tay áo một phát.

Một luồng tụ phong bay tới, đánh mạnh vào bàn tay Bích Nhân Thần Tăng, lão buông mảnh đá xuống thân hình bị đẩy lùi lại.

Độc Cô Thanh Tùng bước tới chụp lấy mảnh đá liền.

Thạch Chung Lão Nhân vội khua chiếc chuông đá lên mấy lượt, cười ha hả :

- Hay lắm ! Đoạt mảnh đá phải lắm ! Bích Nhân lão quý ơi ! Ta nói có sai đâu ?

Người thì giữ thế nào được ? Thôi đi, về ngay Thiếu Thất Phong trên Tung Sơn, ẩn mặt trong Thiếu Lâm Tự cho rồi, đừng mang chiếc đầu trọc xuất hiện trên giang hồ nữa mà chọc cười thiên hạ.

Bích Nhân Thần Tăng giận run người, chừng như lão cố gom tàn lực, hét lên một tiếng lớn, vung mạnh hai tay ra hướng về phía Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng nhận thấy dù Bích Nhân đang bị trọng thương, nhưng khí thế của lão đánh ra vẫn vô cùng hùng mạnh.

Chàng khẽ nhích động thân pháp một chút, tà áo xanh phất lên, mình như cái mống xanh dài vút ra cửa miếu mất dạng.

Bích Nhân trông thấy, toan thu chiêu về, nhưng chiêu thế đã phát ra quá nhanh, không còn làm gì được nữa đành để cho song chưởng rơi vào khoảng không.

Nhưng Thạch Chung Lão Nhân trờ tới. Nhân lúc Bích Nhân công Độc Cô Thanh Tùng, Thạch Chung muốn hạ sát lão nên một tay lão giữ chặt mảnh bìa vỡ, tay kia cử chiếc chuông đá lên đánh tới Bích Nhân.

Bích Nhân sôi giận chuyển hướng song chưởng về phía Thạch Chung.

Cả hai cùng vận dụng hết sức bình sinh còn lại, ai đưa nhanh chiêu thế là cầm chắc hạ được đối phương, nếu lúc đó cả hai có muốn dừng tay cũng không thể được.

Đột nhiên, một tiếng quát vang lên, Độc Cô Thanh Tùng từ bên ngoài miếu bay trở vào.

Không rõ chàng xuất thủ thế nào, Thạch Chung Lão Nhân bị đẩy lùi lại, buông xuôi chiếc chuông đá còn Bích Nhân Thần Tăng bị tiện đứt một cánh tay tới tận nách.

Chàng quát mắt nghiêm giọng hướng về Bích Nhân Thần Tăng :

- Người tàn độc vô tướng, sắp chết đến nơi mà vẫn còn hung hăng như thường! Ta phải chặt đứt một cánh tay người, cảnh báo cho hành động mai sau, nếu tính dữ không chừa thì đừng trách ta hiếu sát.

Chàng dạy lại Thạch Chung Lão Nhân :

- Tiền bối không nhận ra mình đã bao nhiêu niên kỷ rồi sao, mà còn tranh đấu cầu xé, nhọc nhàn gian khổ trên giang hồ ? Vả lại giữ lấy mảnh bìa kia có khác nào kêu gọi bọn Huyết Ma Bang tới để rồi mang tai họa với chúng ? Hãy nghe lời tôi, trao mảnh bìa đó cho tôi, ngày sau nếu tìm được chiếc Kim Đỉnh, tôi sẽ đích thân mang tới Côn Lôn hiến nạp cho tiền bối.

Thạch Chung Lão Nhân nhìn trừng vào chàng :

- Người là ai ?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh :

- Tôi là Độc Cô Thanh Tùng.

Thạch Chung Lão Nhân hừ lên một tiếng :

- Vậy ra người là tiểu tử gần đây đã từng làm mưa làm gió trong võ lâm ?

Thoảng nghĩ một giây Thạch Chung Lão Nhân cười lớn :

- Hay lắm ! Ta sẽ trao cho ngươi ! Và hãy nhớ là khi nào tìm được chiếc Kim Đảnh cho ta xem một tý, cho thoa? khát vọng bình sanh có chết cũng nhắm được mắt.

Thạch Chung Lão Nhân thốt xong, trao ngay mảnh bia cho chàng, rồi không nói năng gì thêm, bước thẳng ra cửa miếu.

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp gọi :

- Hãy khoan, lão tiên bối ! Trao ngay toa thuốc cho tôi, tôi hứa nội trong ngày sẽ mang thuốc đến đây cho tiên bối.

Thạch Chung Lão Nhân vừa đi vừa đáp không quay nhìn lại :

- Ngươi khỏi lo việc đó.

Tuy vậy, qua một phút suy nghĩ, lão cho tay vào mình lấy toa thuốc quăng trả lại cho Độc Cô Thanh Tùng :

- Phương thuốc này là phương thuốc bí truyền của phái Côn Lôn, trị thương công hiệu như thần, ngươi hãy giữ lấy mà dùng ! Ta đi đây.

Đưa tay bắt lấy toa thuốc, Độc Cô Thanh Tùng nhìn lên thấy Thạch Chung Lão Nhân đã mất dạng.

Độc Cô Thanh Tùng nóng như lửa đốt trong lòng, thấy Thạch Chung Lão Nhân đi rồi, chàng không dám chậm trễ, cấp tốc rời toà cổ miếu, chạy như bay về Kim Lăng.

Đến khu rừng giữa đường, chàng tìm bông cây cũ bỏ hai mảnh vỡ vào đó, đoạn tiếp tục chạy đi.

Đến bên ngoài tường sào Tề Vương biệt phủ, chàng nghe tiếng khóc, tiếng thét kêu cha vang lên thảm thiết.

Tiếng khóc tiếng kêu than không phải do bên trong tường vọng ra ngoài mà là từ trên không lắng xuống.

Chàng hết sức lạ lùng, ngẩng mặt nhìn lên, vừa lúc đó một đạo kim quang vẽ thành chiếc móng dài vút xuống bên trong vòng tường.

Tiếp theo đó hai tiếng rú thảm vọng ra.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi thâm nghĩ :

- Kiếm khí ! Tay nào có được tuyệt kỹ đó !

Nhưng chàng đâu còn thời gian suy luận viển vông. Chàng phi thân vút qua đầu tường đáp xuống bên trong. Bất giác chàng sôi giận đùng đùng.

Trước mắt chàng, hai mươi tên áo lam đang vây đánh một cậu bé chừng mười hai mười ba tuổi.

Chàng nhận ngay ra chúng là thuộc hạ của Lam Chủy Đàn Chủ.

Tuy chúng đông, đối thủ lại là một cậu bé, chúng vẫn không thủ thắng nổi.

Thanh kiếm vàng trong tay cậu bé như con rồng thiên vùng vẫy nơi biển cả, loang loáng chớp ngời, vun vút, uy mãnh lạ thường.

Nhưng nhìn kỹ lại, Độc Cô Thanh Tùng biết rõ bọn người áo lam quyết lòng bắt sống đồng tử nên chúng không thi triển những chiêu hiểm độc, nhờ vậy mà đồng tử còn giữ được thể quân bình.

Quần nhau một lúc nữa, đồng tử hạ sát thêm năm tên áo lam. Dù sao đi nữa thì hành động ý thể hiệp cô là một hành động mà người trong chánh đạo rất đồ kỵ.

Huống chi bọn ỷ đồng này lại thuộc Lam Chủy Đàn trong Huyết Ma Bang.

Hai lý do thúc đẩy Độc Cô Thanh Tùng can thiệp liền, mặc dù chàng chưa biết đồng tử là con cái nhà ai, trong môn phái nào, thân hay thù ?

Vung nhẹ đôi vai, Độc Cô Thanh Tùng bay vọt đến trước mặt bọn người áo lam. Nhanh như chớp chàng vung luôn cánh tay áo phóng ra một đạo tụ phong, mãnh liệt ngang toà núi đổ.

Sáu tên áo lam bị bắn dội trở lại ngoài ba trượng.

Vọt thêm một bước nữa, Độc Cô Thanh Tùng xuyên qua vùng kiếm khí, vào đến trung tâm đưa tay chụp lấy đồng tử, nhắc bổng lên rồi nhảy qua đầu bọn áo lam, ra ngoài vòng vây.

Đồng tử lúc đó, đôi mắt đỏ ngầu, thần kinh tán loạn, còn biết nghĩ ngợi trắng đen gì nữa ?

Hắn cho là mình bị địch tóm lấy, lập tức hoành kiếm chém trả một nhát nhanh như điện.

Độc Cô Thanh Tùng hoảng kinh, không phương gì hóa giải kịp nhát kiếm, vội buông tay ra, nhảy vút ra sau hơn tám bước, đồng thời hấp tấp gọi :

- Tiểu bằng hữu ! Tôi có việc muốn hỏi !

Đồng tử bất chấp quát :

- Ta thề tận sát bọn Ma Vưu Tử ! Hừ cha ta ! Ân ! Hắn xúc động tâm tình rít lên :

- Phụ thân ơi ! Con quyết báo thù ! Con muốn giết chết hết bọn chúng !

Giọng hắn đầy cảm hờn bi thảm, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy tê tái lòng.

Đột nhiên đồng tử lùi lại mấy bước, bất thành linh nhảy vọt tới, buông mình ngoài xa hơn ba trượng.

Hắn vọt liên tiếp mấy phát, hắn đã vào trong phủ trạch của Tề Vương mất dạng.

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc theo liền.

Vừa lọt vào trong tòa nhà, chạm với bóng tối, Độc Cô Thanh Tùng chợt thấy ba điểm sáng lóe lên, bay vút tới trước mặt chàng.

Chàng phất nhẹ bàn tay ra, kinh phong thổi bạt ba điểm sáng đó qua một bên, bàn tay kia vung tiếp theo, đẩy một lực đạo vào trong góc nhà, nơi xuất phát ba điểm sáng.

Nơi đó, một tiếng hừ vọng ra, kế tiếp là một đạo kinh phong phóng ngược lại.

Bùng !

Độc Cô Thanh Tùng chao chân một chút, biết ngay nơi đó không phải là thuộc hạ của Lam Chủ Đường ẩn nấp mà phải là một tay kinh địch lợi hại.

Chàng nhún chân nhảy vọt tới liền.

Đảo nhanh mắt tìm kiếm, Độc Cô Thanh Tùng không thấy một bóng hình nào cả. Kẻ đó đã chạy đi nơi khác sau khi trả lại chàng một đạo kinh phong.

Không chậm trễ chàng chạy theo hướng của đồng tử mà chàng vừa thấy bóng lúc vào.

Chàng vận dụng khinh công đến mức cao độ, thân pháp chàng di động còn nhanh hơn một làn chớp, chiếc bóng xanh vẽ lên một vệt mỏng mờ, không còn màu sắc gì nữa.

Vòng thứ nhất vượt qua đến tòa đại sảnh, sang vòng thứ nhì, vòng thứ ba.

Một bóng lam xuất hiện thoáng qua trước mắt. Bóng lam rẽ vào một góc hành lang.

Chàng kinh sợ nghĩ :

- Bóng lam này theo dõi đồng tử ? Nguy cho đồng tử lắm !

Chàng gia tăng tốc độ đuổi theo. Chàng chạy nhanh quá, càng nhanh càng lẹ làng, không thấy bóng, không nghe gió, không bốc bụi bay vùn theo.

Chàng đã bắt sát kịp bóng lam.

Trước mặt bóng lam, cách độ trượng, đồng tử cầm đầu chạy. Hắn không quay nhìn lại, tay hắn lăm lăm thanh Kim Kiếm, lo mặt trước mà không chú ý đến phía hậu. Có lẽ vì vậy, hắn chưa hay là mình bị theo dõi.

Đúng ra, bóng lam có vũ công phi thường, thân pháp hết sức êm dịu, đồng tử làm gì phát giác nổi là mình đang bị theo dõi ?

Độc Cô Thanh Tùng lo sợ cho hần vô cùng.

Chàng ngại quá, nếu bóng lam xuất thủ, thì chàng làm sao giải cứu cho đồng tử kịp ? Vả lại khoảng cách giữa đồng tử và bóng lam càng thu hẹp dần, trọng tâm đó là chiêu thế tạo nguy hiểm có thừa. Lo ngại quá, chàng sinh bực, tự càu nhàu :

- Cậu bé thật đáng trách ! Ai lại sơ xuất đến cả cảm giác sơ đẳng như vậy ?

Hần quên là mình đang bị kẻ thù bao vây à ? May mà còn có ta !

Kẻ chạy người đuổi, qua luôn hai tòa đại sảnh nữa.

Bóng lam vẫn âm thầm theo dõi, chưa ra tay vội. Chừng như hần muốn biết đồng tử sẽ làm gì, hơn là cố hạ sát hần.

Đến vòng thứ năm, đồng tử rẽ qua, chạy dọc theo hành lang, không đi sâu vào nữa.

Bóng lam vẫn bám sát hần.

Độc Cô Thanh Tùng cũng bám liền theo bóng lam.

Đột nhiên, đồng tử xô vệt cánh cửa gian nhà, chui ngay vào trong.

Gian nhà đó là nơi lên xuống đường hầm, chỗ mà Vô Lâm Tam Kỳ và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ phát giác ra nhiều xác chết có dấu vết kỳ dị.

Bóng lam khẽ hừ một tiếng toan vọt mình theo.

Độc Cô Thanh Tùng kinh nghi :

- Đồng tử vào đó làm gì ?

Chàng nhớ lại, Thạch Chung Lão Nhân nói với chàng là Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn đều chết trong địa đạo, tại Tề Vương biệt phủ này, chàng đến đây không ngoài ý định tìm xuống địa đạo xem tình hình ra làm sao.

Chàng thăm nghĩ :

- Hay là cửa xuống địa đạo ở trong gian nhà này ?

Dù phải, dù không phải, chàng quyết vào đó.

Nhân bóng lam còn đứng đó, chàng bất thành linh vọt mình tới, tung một chưởng kinh vào mặt y.

Bóng lam đứng là một tay phi thường. Bị tấn công bất ngờ mà cũng phát giác kịp thời.

Y ngã người qua một bên, nhào xa ngoài ba thước, đứng lên nhưng chưa kịp quay người lại.

Độc Cô Thanh Tùng giữ nguyên chiêu thức, nhắm vào lưng y, đánh vút ra mấy chưởng nhanh vô tưởng.

Bóng lam vẫn không xoay người lại, y hừ một tiếng, nhảy vọt tới trước mở rộng khoảng cách, thoát khỏi tầm chiêu thức của Độc Cô Thanh Tùng.

Nghe tiếng y hừ lên, Độc Cô Thanh Tùng nhận ngay ra y là ai, chàng bật cười ha hả :

- Tẩu xảo thay ! Lại gặp oan gia nữa ! Thì ra Lam Lâm Truy Thủ Đàn Chủ cũng có mặt ở đây nữa à ! Ha ha ! Lần này thì cầm như ngươi đã đến lúc về châu diêm chúa rồi !

Tà áo xanh chớp lên, Độc Cô Thanh Tùng đã tới sát bên lưng Lam Lâm Truy Thủ.

Cánh tay chàng vươn ra, cách Đàn Chủ độ nửa thước.

Lam Truy Thủ vô cùng kinh hãi, lão đã biết đối phương là ai qua giọng nói. Lão không dám lên tiếng, sợ phân tán tâm thần, cương khí không ngưng tụ đầy đủ.

Không kịp phản công, lão nhún chân nhảy vọt lên cao.

Chạm mất rồi.

Một đạo âm hàn kinh khí quét theo chạm vào lưng hắn. Kế tiếp, Độc Cô Thanh Tùng hét lên :

- Lam Chủy Đàn Chủ ! Nếu ngươi còn nhúc nhích, ta sẽ chuyển nội kinh sang ngươi ngay, liệu ngươi có chịu nổi không cho biết !

Lam Chủy Đàn Chủ biến sắc mặt tái nhợt, lão uất hận vô cùng. Lão gằn giọng :

- Cuồng đồ tiểu tử ! Ngươi đến đây làm gì ?

Lão tự hỏi, mới cách mới đây, tại sao Độc Cô Thanh Tùng lại vượt tiến phi thường trong thời gian ngắn ? Ai truyền kỳ công tuyệt học cho chàng ?

Trước đây chàng chưa đủ sức cầm cự với lão, giờ đây, chàng chế ngự lão quá dễ dàng, làm cho lão kinh sợ và ngạc nhiên hết sức.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Nơi đây có phải là cấm địa của Huyết Ma Bang đâu mà ngươi muốn biết ta đến để làm gì ? Ta sẽ hỏi ngươi ba điều, nếu ngươi nói đúng sự thật, ta sẽ lượng tình tha thứ cho !

Như ai khác may ra còn khiếp sợ mà chấp nhận ngay một cuộc đối chác như vậy.

Nhưng Lam Chủy Đàn chủ từ ngày dấn thân vào cuộc sống giang hồ, chưa hề thua kém một ai, ngoài Vạn Cực Thiên Tôn. Do đó lão cao ngạo thành tánh, không hề biết khuất phục người nào. Từ ngày về với Vạn Cực Thiên Tôn lãnh đạo Lam Chủy Đàn, lão chưa hề thất bại trước một danh thủ nào.

Giờ đây, lão bị Độc Cô Thanh Tùng khống chế, lão sôi giận, lão uất hận, có bao giờ lão chịu phục ! Lão rít lên :

- Đừng mong ta tiết lộ điều gì mà toan hỏi ! Cứ giết đi là xong ! Ha ha ! Tiểu tử ơi ! Ta mà thoát được lần này thì đến lượt ngươi khóc hận đấy !

Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng :

- Ngươi không chịu nói ! Được, ta nhân dịp này thanh toán món nợ một cánh tay của Thánh Kiếm Vũ Sĩ ngày trước ở Vân Vụ Cốc !

Mặt chàng lạnh như tiền, đôi mắt long lên, ngời cương quyết.

Lam Chủy Đàn Chủ khiếp sợ :

- Tiểu tử ! Ngươi quyết tâm hạ thủ thật à ?

Độc Cô Thanh Tùng hừ to :

- Chứ ai lại đùa với ngươi ? Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi có chịu nói hay không ? Mau lên !

Lam Chủy Đàn Chủ nín lặng. Lão không chấp thuận nhưng cũng không thách thức, lão phân vân đắn đo.

Độc Cô Thanh Tùng nêu câu hỏi thứ nhất :

- Ngươi có mặt trong cuộc tranh chấp tám bìa Tàng Bửu Đồ trong Tề Vương biệt phủ ? Có phải Vạn Cực Thiên Tôn hạ thủ sát hại Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn không ? Nói mau !

Độc Cô Thanh Tùng vô cùng xúc động khi đề cập đến sự tình. Càng xúc động, chàng càng nóng nảy.

Chàng nhìn trừng trừng Lam Chủy Đàn Chủ chờ một câu đáp.

Nhưng Lam Chủy Đàn Chủ còn đắn đo do dự.

Chàng hét :

- Nói mau !

Chàng dồn hai thành lực vào tay. Nội lực đã dồn sang Lam Chủy Đàn Chủ.

Lão biết Độc Cô Thanh Tùng không còn nường tay nữa, hấp tấp nói :

- Chính ta mục kích tình hình ! Ba người đó chưa chết, họ chỉ bị thương thôi nhưng trầm trọng lắm !

Độc Cô Thanh Tùng lại hét :

- Ai gây thương tích cho họ ?

Lam Chủy Đàn Chủ run sợ :

- Huyết Ma Bang Chủ !

Độc Cô Thanh Tùng thở phào ! Thân phụ chàng chưa chết như vậy là đủ rồi, dù thương nặng đến đâu, cũng còn cách chạy chữa chứ chết rồi thì còn làm sao ?

Chàng nhớ đến phương thuốc bí truyền của Thạch Chung Lão Nhân, chàng càng nghe nhẹ nhõm hơn.

Chàng hỏi tiếp :

- Chỗ xuống địa đạo ở đâu ?

Lam Chủy Đàn Chủ chỉ tay vào gian nhà :

- Ở trong đó !

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Tàng Bửu bìa của Tề Vương biệt phủ bị vỡ làm mấy mảnh ?

Lam Chủy Đàn Chủ cười bí hiểm :

- Ta có nói ra, vị tất người sẽ tìm mà chiếm đoạt được ? Đồ đệ của Đông Hải Kỳ Tẩu là Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu giữ hai mảnh, Bích Nhân Thần Tăng phái Thiếu Lâm chiếm một mảnh, Thạch Chung Lão Nhân phái Côn Lôn giữ một mảnh, còn hai mảnh nữa thì về tay phu nhân Huyết Ma Bang Chủ là Truy Hồn Diễm Nương. Tất cả là sáu mảnh!

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi. Thì ra người đầu tiên chàng gặp nhờ chàng mang hai mảnh thạch bìa vào thành Kim Lăng lại chính là đồ đệ của Đông Hải Kỳ Tẩu.

Chàng làm một cuộc tính toán; trong sáu mảnh chàng được bốn, nếu tìm được hai mảnh kia thì chiếc Kim Đảnh sẽ thuộc về tay chàng.

Nhưng hai mảnh đá cuối cùng lại ở trong tay Truy Hồn Diễm Nương, phu nhân Bang Chủ Huyết Ma Bang !

20. Chiêu Kiếm Đẳng Tường

Đó là một điều khó !

Nhanh như chớp, chàng điểm vào ba huyệt trên lưng Lam Chủy Đàn Chủ.

Lão rú lên một tiếng, mặt biến sắc trắng nhợt, ngã xuống liền.

Độc Cô Thanh Tùng điểm huyệt xong cười lớn :

- Lam Chủy Đường Chủ ! Thiếu gia tạm dung tha cho người hôm nay, nhưng người đã bị điểm vào ba huyệt yếu trọng trên lưng, để treo mạng sống của người ba ngày. Trong thời hạn đó, người phải làm thế nào lấy cho được hai mảnh bìa vỡ do Truy Hồn Diễm Nương cất dấu mang đến khu rừng nhỏ ngoài thành Kim Lăng giao nạp cho ta, ta sẽ giải huyệt cho người. Nếu người không thực hành theo lời ta, quá kỳ hạn mà không được giải huyệt khí huyết sẽ đảo nghịch, người sẽ chết thảm thiết Độc Cô Thanh Tùng nhấn mạnh :

- Ta đã dùng thủ pháp của Đại Mạc Dị Nhân điểm huyệt, người đừng mong trên đời này có người thứ hai ngoài ta ra hóa giải nổi.

Tà áo xanh phát lên, Độc Cô Thanh Tùng đã vút mình vào trong gian nhà tối tăm. Chàng đảo mắt nhìn quanh, thấy nơi góc nhà có một cửa hầm, chàng không do dự chui tọt vào đó, theo nấc thang đi xuống.

Xuống đến nơi chàng bối rối vô cùng. Địa đạo tung hoành ngang dọc, trong bao nhiêu con đường đó, chàng phải chọn hướng nào ?

Không khéo chàng lang thang lẫn lộn mà cũng không nhận ra lối trở ra, chứ đừng nói là tìm được Vô Lâm Tam Kỳ.

Dừng chân trước một lối rẽ ba, chàng do dự một chút rồi đi về mé hữu.

Chàng thấy con đường xa vào trong lại càng sâu xuống lòng đất, đi một lúc lại đến một chỗ rẽ ba nữa.

Sau chút do dự chàng lại chọn phía hữu đi tới. Liên tiếp chàng đụng đầu với ba chỗ rẽ nhưng chàng vẫn giữ phía hữu luôn luôn.

Đến tận đoạn đường chót, bóng tối âm u, dày đặc hơn nơi nào hết.

Tuy vậy chàng vẫn thấy một vòm cửa chắn ngang trước mặt, chàng lấy tay búng nhẹ, biết là một khung cửa bằng sắt.

Nơi cửa có treo một chiếc mộc bài, có lẽ vì lâu năm nên mộc nát phần lớn.

Trên mộc bài còn lờ mờ nét chữ, dường tượng hai chữ " Cấm Thất".

Độc Cô Thanh Tùng không dám quả quyết lắm, bởi nét còn nét mất, mà nét còn thì cũng không nguyên vẹn những cái móc câu, đá phết.

Chàng trầm nghĩ :

- Cấm Thất của Tề Vương ? Chắc phải có sự kỳ lạ trong ấy, mình nên vào xem một tí !

Đưa tay xô nhẹ, cánh cửa không cài then mở tung ra, Độc Cô Thanh Tùng bước vào trong liền.

Bỗng chàng giật mình thấy trên vách đá có ba chữ to lớn " Trời hại ta".

Ba chữ đó khắc vào vách bằng mũi đao hay mũi kiếm. Ngoài ba chữ còn vô số dấu vết đao kiếm tung hoành trên bốn bức vách.

Chàng đoán ra ngay, nơi đây xưa kia có nhốt người và người đó phẫn nộ nên dùng đao kiếm chém phá khắp nơi.

Những dấu vết đó ấn sâu vào vách, từ hai tác trở nên, chứng tỏ người bị giam cầm có một công lực phi thường.

Độc Cô Thanh Tùng không biết rằng, xưa kia, Vô Danh Kiếm Khách bị Tề Vương giam hãm tại biệt phủ, nếu đã biết được thì chàng hiểu ngay Vô Danh Kiếm Khách bị nhốt trong giam cầm thất này.

Chàng toan trở ra ngoài, vô tình chàng nhìn lên trần nhà, thấy cũng có những vết ngoằn ngoèo do mũi kiếm vẽ lên y như bốn bên vách.

Chàng nhìn sững một lúc, đột nhiên chàng tỉnh ngộ.

Những vết ấn sâu vào vách, trên trần nhà không phải là vẽ một cách vô ý thức do phẫn nộ mà trái lại là những hình thức một kiếm pháp cực kỳ ảo diệu.

Độc Cô Thanh Tùng có bộ Óc thông minh vô tưởng, đã học được chân truyền của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân lại khổ luyện suốt hai tháng trường, bí học của Lệ Quỷ Thượng Nhân Long Giáp Đơn Thất bên cạnh suối Phi Long trên Huỳnh Sơn, biết rõ nguồn gốc võ học của hai phe chính tà, kiến thức của chàng hiện tại sâu rộng vô cùng.

Chàng cố tìm hiểu qua những vết ngoằn ngoèo trên vách, trên trần nhà, một lúc lâu, mắt chàng sáng rõ, chàng kêu lên :

- Thuật Ngự Kiếm tối cao, vô thượng ! Nhân vật nào bị giam cầm nơi này, có được thuật Ngự Kiếm này.

Chàng nhìn quanh mình, quan sát một lần nữa nhưng chẳng thấy gì lạ ngoài những dấu vết trên vách và trần nhà.

Chàng lấy làm lạ, tự hỏi :

- Nhân vật nào đó, đã lưu lại Thuật Ngự Kiếm, tất phải có dụng ý gì nữa chứ ?

Tại sao mình tìm mãi mà không phát giác được gì thêm ?

Độc Cô Thanh Tùng không nản chí, cố tìm một lúc nữa, sau cùng chàng đến sau cánh cửa, bên trong, nơi đó có mấy vạch ngoằn ngoèo rất nhỏ, cũng do mũi kiếm vẽ lên.

Chàng ngồi xuống nền, vận nhãn lực nhìn.

Thì ra đó là mấy hàng chữ, nét rất nhỏ. Chàng hấp tấp đọc :

” Tề Vương mưu phản, sợ ta ngăn trở, nên tìm cách nhốt ta lại chỗ này. Ta không hy vọng thoát thân, chống lại mưu đồ của bọn phản nghịch. Chiếc Kim Đỉnh võ lâm nếu lọt vào tay chúng, chúng sẽ lợi dụng mà lũng lạc hào kiệt trên giang hồ, gieo hoa. cho nhân gian. Ta chết đi thân xác không thương tiếc, chỉ tiếc tuyệt học sẽ thất truyền, cho nên lưu lại đây hai bộ kiếm pháp, gọi là Đẳng Tường Ngự Kiếm Song Thuật, mong có kẻ hữu duyên theo đó mà luyện tập trở thành tay hữu dụng trên đời. Ta ước vọng kẻ nào học được Song Thuật Ngự Kiếm Đẳng Tường của ta sẽ giữ gìn lòng trung nghĩa, vì nước vì dân, đừng bao giờ đem tuyệt học phụng sự tham vọng. Dù chết đi ta vẫn vui cười bên kia thế giới”.

Bên dưới, chỗ lạc khoản có ghi :

”Vô Lâm Thánh Tôn Vô Danh Kiếm Khách”.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi vô cùng, không ngờ chàng lại có đại hạnh phát giác ra được điều bí ẩn quan trọng như thế này.

Chàng dẹp trừ tạp niệm, ngồi xếp bằng tròn giữa gian nhà, ngưng thần, tịnh ý, nghiên cứu mấy đường kiếm pháp trên tường, trên trần.

Chàng ghi nhớ rất rõ ràng, từ khởi đầu đến kết thúc.

Đột nhiên, tai chàng nghe văng vẳng tiếng người, âm u, khi cao, khi thấp, khi dài, khi ngắn, tiếng vọng đó từ xa đưa đến , nhưng không rõ xuất phát nơi nào chính xác.

Bất giác, chàng tỉnh ngộ, âm thanh của tiếng vọng diễn biến đúng theo chiều biểu hiện của đường kiếm, chiều kiếm tung hoành cao thấp dài ngắn thế nào, thì âm thanh kia cũng cao thấp dài ngắn như vậy. Nét kiếm trên tường ẩn sâu, biểu hiện sự chém mạnh thì thanh âm gần hoặc xa.

Độc Cô Thanh Tùng có cảm nghĩ kẻ nào đó, đang phát lên âm thanh như vậy, tất cũng đang áp dụng thuật Ngự Kiếm này, hoặc luyện tập hoặc giao đấu.

Chàng cho là một cuộc tao ngộ, vừa kỳ thú vừa đại hữu ích.

Chàng bỗng cảm thấy tâm hồn phiêu phiêu phưởng phưởng, nhập hóa siêu thần, tự nhiên mình chuyển biến theo ảo giác, tung hoành ngang dọc theo hình thức kiếm trên tường, theo âm thanh tiếng vọng.

Chàng bay vọt mình lên, hai tay sải như hai bản đao, múa tít theo đường lối trên tường trên trần.

Gió lộng ào ào, đá cát rơi rạo rạo, sống tay chặt mạnh vào tường vào trần, y theo những vết cũ, không sai lệch một phân một ly.

Khi chàng dừng tay, đưa mắt nhìn lên tường lên trần, thấy các dấu vết cũ đã lúc sâu thêm hai tấc.

Chàng vui mừng trên vọng tưởng, thấy mình đã lĩnh hội trọn vẹn Song Thuật Ngự Kiếm Đẳng Tường.

Chàng nhớ lại tiếng vọng âm u, tạo ảo giác cho chàng, gây thành một kích động mãnh liệt thực nghiệm tuyệt nghệ, chàng thầm nghĩ kẻ nào đó, phát lên âm thanh huyền diệu, hẳn có liên quan đến Vô Lâm Chí Tôn Vô Danh Kiếm Khách.

Chàng cố lắng nghe, định hướng phát âm thanh đó, đoạn rời Cẩm Thất chạy đi.

Thi triển thuật Quỷ Aùnh Kinh Công tâm kỳ, chàng theo con đường cũ chạy trở lại, qua khỏi ba chỗ rẽ, rồi từ đó chàng theo con đường hầm chính giữa, thấy trước mặt, tiếp tục đi sâu vào.

Cuối đoạn đường thứ ba, chàng đụng đầu một vọng cửa bằng cây, cửa không có cánh, đứng bên ngoài trông rõ bên trong.

Chàng hết sức kinh ngạc, nhận ra tại trung tâm tòa nhà bên trong có một cuộc ác chiến kinh hồn.

Nói là ác chiến, đúng ra, song phương là một bên chín người vận y phục đen, toàn là tay đại hán, đứng bao vây thành hình tròn bên ngoài, còn một bên là một cậu bé con đứng chính giữa vòng vây.

Bọn chín người bên ngoài bất động, tay không vung, chân không nhích, họ như chín pho tượng dựng đứng, vững vàng.

Cậu bé bên trong thì quay bên này, trở sang bên kia, luôn luôn dao động, tay cầm một thanh Kim Kiếm múa không ngừng, kiếm quang ngời lên như muôn ngàn chiếc móng vàng, kiếm khí tỏa trùng trùng lạnh rợn.

Hắn vừa múa kiếm, vừa lúc vọng âm u, khi cao khi thấp, khi ngắn khi dài.

Độc Cô Thanh Tùng sửng sốt, nhận ra ngay cậu bé đó chính là đồng tử mà chàng đã gặp thoát đầu khi vào Tề Vương biệt phủ.

Chàng còn sửng sốt hơn nữa, nhận ra âm thanh đồng vọng tới tòa Cẩm Thất, chính là âm thanh của đồng tử phát ra.

Chàng trông thấy cậu bé xử dụng kiếm pháp cực kỳ lợi hại, kiếm khí tỏa rộng chiếm trọn chu vi hơn một trượng.

Tuy vậy, đồng tử không làm cách nào cho một trong chín tên áo đen di động.

Chúng vẫn xiết chặt vòng vây, mặc dù không phản ứng, chúng vẫn kiểm soát đồng tử vào giữa.

Độc Cô Thanh Tùng không cần suy nghĩ cũng biết ngay chín tên áo đen là bọn người trong Cửu Long Đàn của Huyết Ma Bang.

Nhìn chúng một lúc, chàng thấy hết sức làm lạ, tự hỏi :

- Trong Cửu Long Đàn làm gì có những tên lợi hại như thế ? Đến Cửu Long Thần Ma vị tất đã đủ sức đối địch với đường kiếm cực kỳ lợi hại của đồng tử, huống hồ là bọn thuộc hạ, hơn thế nữa bọn này bất động mà vẫn kiểm chế được đối phương như thường !

Bỗng chàng tỉnh ngộ ngay, chàng giật mình kinh hãi lại nghĩ :

- Hay bọn này là Cửu Châu Đại Hiệp ? Họ đã gia nhập Cửu Long Đàn và được Cửu Long Thần Ma nhận làm đệ tử, trao bí pháp Cửu Long Thần Công, mấy tháng nay họ tọa quan khổ luyện, bây giờ họ đã xuất quan rồi sao ? Nếu vậy thì đồng tử nguy rồi !

Họ liên thủ nhau thi triển Cửu Long Thần Công, thì trên thế gian này không có một công lực nào phá nổi ! Họ đến Tề Vương biệt phủ này là có mục đích gì ?

Chàng thấy mình cần phải liệu cách bảo vệ đồng tử mới được.

Lập tức, gỡ Quỷ Aùnh Kinh Công ra, chàng bay vèo vèo trong tòa nhà, ẩn mình sau một nấm mồ.

Đảo mắt quan sát khắp nơi, chàng không thấy một bóng người nào khác ngoài đồng tử và chín tên áo đen.

Chàng cố tìm xem Võ Lâm Tam Kỳ nằm ở chỗ nào nhưng chẳng thấy một xác người nào cả.

Nấp sau gò mộ, Độc Cô Thanh Tùng nhận ra ngay hai tên áo đen hướng mặt về phía chàng.

Hai tên đó là Lương Châu Đại Hiệp Long Giới Thiên và Dư Châu Đại Hiệp Hồ Tử Tồn. Bấy tên kia dĩ nhiên là các Đại Hiệp bảy châu :

Ký, Cồn, Thanh, Từ, Kinh, Lương và Ứng.

Độc Cô Thanh Tùng hừ khê một tiếng.

Cửu Châu Đại Hiệp tái xuất giang hồ, chàng phải làm cách nào trả hận một chưởng trên Thiên Sơn cho Đại Thúc Hàn Ba Kiếm Khách ?

Chàng cảm hận :

- Bọn các người là mặt người dạ thú, không kể nhân tình đạo nghĩa, phản phúc vô thường, nơi Tàng Long Trang may mắn thoát chết vì tay ta, hôm nay gặp các người ở đây thì đừng hòng sống sót.

Chàng không còn lấy làm lạ vì kiếm pháp tân kỳ của đồng tử lại không làm gì nổi chúng.

Chúng luyện thành Cửu Long Thần Công, chúng lại liên thủ nhau, bố măn quanh người một vòng âm khí vững chắc như vách sắt tường đồng.

Vây khốn đồng tử một lúc lâu, buộc đồng tử phải xung phá thoát đi, phí công lực không ít, đột nhiên chúng bước tới một bước.

Vòng vây theo bước chân của chúng thu hẹp lại.

Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn trầm giọng thốt :

- Bé con ! Đừng hùng hổ vô ích, người không thể thoát được đâu !

Từ Châu Đại Hiệp nói qua phần nộ :

- Tiểu tử ! Nếu người không dừng kiếm, đừng trách anh em ta tàn độc ! Nếu Huyết Ma Phu nhân không cần bắt sống người thì người đã nát vụn như cám rồi.

Vung Kim Kiếm vẽ lên mấy đạo móng vàng, đồng tử quát to :

- Bọn cẩu trê các người, đừng mong đắc chí ! Ta dù sao cũng là hậu duệ của Vô Lâm Thánh Tôn Vô Danh Kiếm Khách, nếu có phải bại nơi các người thì chỉ có đường chết đương trường, quyết không để bọn người bắt sống !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình nghĩ :

- Hắn là con cháu của Vô Lâm Thánh Tôn Vô Danh Kiếm Khách ? Thảo nào mà kiếm thuật của hắn hết sức tinh kỳ !

Chàng nhận xét một lúc nữa rồi lắc đầu nghĩ tiếp :

- Tuy vậy, hắn chưa lãnh hội được Song Thuật Ngự Kiếm Đẳng Tướng ! Tiếc thay, nếu hắn thi triển hai tuyệt học đó thì bọn Cửu Châu Đại Hiệp làm gì nổi hắn Ứng Châu Hiệp Doãn Chí Linh cười lạnh :

- Hừ ! Nếu người không bị chúng ta bắt sống, thì người thoát đi được sao ?

Y bước tới một bước nữa. Bọn kia bước liền theo, vòng vây lại tu hẹp hơn.

Đồng tử chỉ còn tung hoành trong một chu vi hơn trượng thôi.

Dĩ nhiên, đồng tử chính là Ngươn Nhi, đã đuổi theo Vạn Cực Thiên Tôn và Truy Hồn Diễm Nương giờ trở lại tìm xác phụ thân là Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ.

Hai lần thu hẹp vòng vây, Ngươn Nhi lúng túng rõ ràng.

Tuy chi vì vòng vây độ một trượng, đó là chỉ tính khoảng cách giữa người với người chứ thực sự thì vòng vây còn hẹp hơn nhiều vì quanh người Cửu Châu Đại Hiệp còn có một vòng âm chưởng, dày và chắc như vách sắt tường đồng, dồn ép kiếm pháp của Ngươn Nhi không còn tung hoành rộng rãi được nữa.

Mồ hôi trán của Ngươn Nhi được ra từng hạt to bằng đậu, kết thành dòng chảy ròng ròng xuống má, rơi trước ngực.

Hắn phờ phạc, mặt đỏ, đường kiếm không còn linh hoạt lợi hại như lúc đầu.

Tuy vậy hắn vẫn không tỏ vẻ gì nao núng, càng bị dồn ép, hắn càng sôi giận, bởi hắn liều chết để báo phụ thù, hắn rít lên :

- Thà tự vẫn chứ không bao giờ ta chịu để cho các người bắt sống được ta !

Độc Cô Thanh Tùng thán phục :

- Phải như vậy mới được chứ ! Đã là con dòng thì hiệp khí bao giờ cũng có thừa!

Cửu Châu Đại Hiệp lại bước tới thêm một bước nữa.

Vòng vây thu hẹp thêm, song chưởng của Cửu Châu Đại Hiệp bắt đầu cọ xát với Ngươn Nhi.

Hắn nghe nặng ở tay kiếm như bị cản trở, đè nén Ầ & Nếu lúc đó, Cửu Châu Đại Hiệp vươn tay ra thì họ có thể tóm ngay, song họ còn ngại thanh kiếm sắc bén trong tay hắn.

Bắt được hắn mà một hay vài người trong bọn bị cụt tay thì như cuộc trao đổi hoàn toàn chẳng thắng lợi.

Huống chi, Cửu Long Huyền Công là một tuyệt học cần phải liên thủ mới thi triển được, mà phải liên thủ đủ chín người mới có hiệu lực đúng mức, nếu một vài người mất tay thì cũng như bằng vô dụng, phí bỏ thời gian luyện tập.

Do đó, họ chưa ra tay, họ cố phát huy âm chưởng, dồn ép Ngươn Nhi đến kiệt sức mà ngã gục xuống, chừng đó bọn họ bắt hắn như lấy đồ trong túi.

Thấy nguy cơ của Ngươn Nhi trong đường tơ kẽ tóc, Độc Cô Thanh Tùng không dám chần chừ lâu nữa.

Chàng dùng phép Truyền Âm Nhập Mật gọi Ngươn Nhi :

- Tiểu đệ ! Trấn tĩnh tinh thần ngay, chúng không làm gì được tiểu đầu mà phải hoảng hốt !

Ngươn Nhi giật mình, nhưng không phải lúc hắn tìm hiểu ai có ý ám trợ hắn, vội ngưng tụ tinh thần.

Tinh thần ngưng tụ, chân khí phát sinh, hắn thấy mình sáng suốt trở lại, đường kiếm không còn rối loạn nữa. Đường kiếm phục hồi linh hoạt, lợi hại như cũ.

Bọn Cửu Châu Đại Hiệp kinh ngạc, không rõ tại sao đương nhiên đồng tử lấy lại phong độ nhanh chóng, họ không dám khinh thường bắt buộc phải lùi lại hai bước, nới rộng vòng vây ra.

Độc Cô Thanh Tùng thấy lời khuyên của mình có hiệu quả, chàng khuyến khích thêm :

- Được rồi đó ! Giữ vững trận cước, đừng để khí huyết dâng lên, đừng để rời chân.

Chàng nhìn một chút nói tiếp :

- Khá lắm ! Hãy hù vọng lên như lúc trước, rồi theo kiếm pháp Nhất Long Thăng Không khởi từ đầu đến cuối, múa kiếm đi !

Ngươn Nhi càng lúc càng kinh ngạc.

Hắn không thể tưởng có kẻ nào lại am tường kiếm pháp bí truyền của dòng họ nhà hắn mà chỉ điểm cho hắn để ám trợ như thế ?

Tuy vậy hắn không dám dấn dè, bên ngoài bảo sao bên trong hắn làm vậy.

Từ lúc đó, Ngươn Nhi lấy lại quân bình cục diện.

Bọn Cửu Châu Đại Hiệp kinh sợ hết sức. Chúng cho rằng Ngươn Nhi trở nên lợi hại gấp mấy lần lúc đầu. Điều đó chúng có nghĩ nát óc cũng không thể tìm ra lý do được. Chúng bắt đầu dè dặt trở lại.

Một bên đang bại trở lại quân bình, dĩ nhiên là tiến, một bên đang thắng lại lui về thế thủ, dĩ nhiên là thoái, cục diện như chỉ mới khai triển, hoặc giả song phương đã đối những đối thủ mới còn những tay cũ đã lui ra ngoài vòng.

Cửu Châu Đại Hiệp không dám khép vòng vây nữa, đứng nguyên tại chỗ, vận dụng chân cương, phát huy âm chưởng bảo vệ toàn thân.

Thình lình cuộc chiến đã chuyển biến thuận lợi rồi, Độc Cô Thanh Tùng yên tâm dùng phép Truyền Âm Nhập Mật tiếp tục chỉ dẫn :

- Tiểu đệ ! Giờ thì dồn chân khí vào đan điền, chuẩn bị thi triển Song Thuật Ngự Kiếm Đẳng Tường nhé ! Cái đích là tên đứng trước mặt đó ! Hắn là Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn, thủ lĩnh của Cửu Châu Đại Hiệp đấy. Cố gắng đánh hắn trọng thương !

Ngươn Nhi phấn khởi vô cùng ! Hắn không do dự chút nào, làm ngay theo lời Độc Cô Thanh Tùng. Chân ngươn vừa thu hồi vào đan điền, kiếm khí cũng theo đó mà yếu dần.

Bọn Cửu Châu Đại Hiệp cả mừng, tưởng Ngươn Nhi như ngọn đèn cạn dầu trước khi tắt ngấm bùng sáng lên, họ cùng bước tới một bước.

Họ có biết đâu, đó là mưu kế của Độc Cô Thanh Tùng ?

Chàng bảo Ngươn Nhi thu hồi chân khí kết tụ tại đan điền là tập trung công lực, khi xuất chiêu khí thế sẽ mãnh liệt vô tưởng.

Hơn nữa đối phương sẽ cho là Ngươn Nhi kiệt sức vì không giữ được kiếm khí hùng hậu nữa, chúng sẽ khinh thường, khép hẹp vòng vây lại, chúng sẽ nhích lại gần hơn, Ngươn Nhi xuất chiêu không còn ngại xa mà trật đích nữa.

Độc Cô Thanh Tùng lại giục :

- Cố thu chân khí vào đan điền, càng thu càng có lợi ! Khi địch bước tới một bước nữa sẽ chong kiếm lên không, mũi kiếm hướng về Nam rồi bất thành linh phóng mạnh lưỡi kiếm tới theo chiêu thức Tường Long Bái Vỹ phát ra. Nhớ đấy! Ngươn Nhi bắn tinh quang sáng rực, cấp tốc làm theo ngay lời chỉ dẫn.

Vàng kiếm khí lu mờ dần dần, chực tắt.

Từ Châu Đại Hiệp cười ha hả :

- Tiểu tử hết thời rồi !

Cả bọn cùng dịch tới trước một bước, vòng vây hẹp lại.

Bỗng Ngươn Nhi hét lên một tiếng, mũi kiếm chỉ về phía Nam, vận dụng toàn bộ công phu nội lực vùng mạnh tay ra.

Thanh Kim Kiếm thoát đi, vẽ thành chiếc móng vàng cuốn theo một vàng kiếm khí sáng ngời đầy đặc.

Oái ! Oái !

Hai tiếng rú thảm vang lên.

Từ Châu Đại Hiệp và Thanh Châu Đại Hiệp nhảy vọt về phía sau ba trượng.

Vòng vây đã vỡ hổng một lỗ lớn.

Ngươn Nhi không chậm trễ bay vút qua lỗ hổng ấy thoát ra vòng ngoài.

Hắn nhảy vọt ra, nhanh đến nỗi bắt kịp thanh Kim Kiếm đã phóng thoát khỏi tay, gây thương tích cùng một lúc Thanh Châu Đại Hiệp và Từ Châu Đại Hiệp.

Chụp vững chuôi kiếm rồi, hắn hoành ngược cánh tay trở lại.

Một tiếng rú nữa vang lên.

Mũi kiếm đã rạch một đường dài độ năm tấc trên lưng Ký Châu Đại Hiệp, máu rướm nhuộm đỏ thân áo. Ký Châu Đại Hiệp thét to :

- Lui mau !

Trong nháy mắt, Cửu Châu Đại Hiệp đã vút mình ra khỏi cục trường độ ba trượng.

Đến lúc đó, Ngươn Nhi mới từ từ buông mình đáp xuống.

Cũng vừa lúc đó, một bóng xanh từ sau gò mộ vút lên, uốn cong đường bay như chiếc cầu vòng rơi xuống cục trường.

Chân vừa chấm đất, bóng đỏ rít lên một tràng cười ghê lạnh.

Bóng đỏ rơi đúng bên cạnh Ngươn Nhi, tỏ rõ ý chí đối lập với Cửu Châu Đại Hiệp.

Bóng đỏ chấm dứt tràng cười lạnh hướng về Cửu Châu Hiệp lại quay về Ngươn Nhi tán :

- Quả không hổ danh là dòng dõi Vô Lâm Thánh Tôn ! Có đầy đủ thần võ và hán mãnh !

Bóng đỏ đúng là Độc Cô Thanh Tùng; không muốn cuộc chiến tái diễn gây khó dễ thêm cho đồng tử nên xuất hiện, toan xoay chiều cái đích nhắm của kẻ địch.

Chàng hướng mắt qua Cửu Châu Đại Hiệp đang tựu về một phía, cách đó ba trượng, nhưng họ đứng cách xa nhau :

- Cửu Châu Cẩm Y Đại Hiệp ! Hôm nay huyền công đã hoàn thành nghiêm nhiên danh vị trong giang hồ phải tiến xa mấy bậc ! Độc Cô Thanh Tùng muốn lãnh giáo các vị một vài chiêu, xem tuyệt học của các vị lợi hại đến mức nào.

Thoạt thấy Độc Cô Thanh Tùng xuất hiện đột ngột, bọn Cửu Châu Đại Hiệp giật mình, đang tìm hiểu chàng là ai, bỗng nghe chàng xưng tên họ chấn động thấy rõ.

Nhưng chỉ phút giây thôi, họ lấy lại bình tĩnh như thường.

Lương Châu Đại Hiệp Tướng Phi Nhân hừ lạnh một tiếng hỏi :

- Người là tiểu tử trên tử lâu tại Đồng Thành phải không ?

Tất cả chín người đèn đèn ánh mắt nhìn sững vào chàng dò xét.

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Nào có phải chỉ có một cuộc gặp gỡ nhau trên tử lâu ở Đồng Thành mà thôi đâu ? Ha ha ! Ta đã mở một lối thoát cho các vị trên Bách Trượng Phong, ta đã phá tan huyền công của các vị tại Tàng Long Trang ! Ha ha !

Chàng thu tràng cười lại, trầm giọng :

- Ta xin mừng cho các vị tuyệt nghệ đã luyện thành, lại được Huyết Ma Bang Chủ trọng dụng xưng nhậm Hộ Pháp Tổng Đàn, bổn phận của Độc Cô Thanh Tùng này là phải chúc mừng các vị trước hơn ai hết.

Cửu Châu Đại Hiệp sôi giận, đỏ bừng mặt.

Cổn Châu Hiệp quát to :

- Thì ra chính tên tiểu tử đã mạo nhận là Liệt Mã Cuồng Sanh !

Y cười ghê rợn :

- Bất ngờ người lại đến đây ! Bất ngờ người lại gặp chúng ta ! Địa đạo Tề Vương biệt phủ sẽ là mồ chôn xác người đó ! Ha ha ! Tiểu tử đừng mong thoát đi được với chúng ta !

Y không chờ sự đồng tình của tám người kia, nhún chân nhảy vọt tới một trượng.

Lập tức theo đà bay tới, y vung tay đánh ra một chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng đã có chủ trương, chàng còn bao nhiêu việc gấp rút cần làm, không thể dãn dãn tham chiến với bọn Cửu Châu Đại Hiệp được.

Hơn nữa chàng thừa hiểu, Cửu Long Thần Công tối cần sự liên thủ của toàn thể chín người. Riêng rẽ ra, Cửu Châu Đại Hiệp chẳng có gì lợi hại, nhưng liên thủ đủ chín người thì họ là một lực lượng vô địch trên giang hồ.

Dĩ nhiên, chàng thấy thi đấu với từng người một có lợi hơn.

Chàng còn đợi gì hơn khi Cổn Châu Đại Hiệp lướt tới !

Tà áo xanh khê nhích động, chàng lách sang bên, né tránh chưởng phong của Cỗn Châu Hiệp dễ dàng, rồi bất thành linh phóng trả một đạo âm kinh, nhưng không hướng về phía Cỗn Châu Đại Hiệp mà nhắm vào Ký Châu Đại Hiệp bị Ngươn Nhi gây trọng thương.

Đồng thời chàng giở Quỷ Âm Kinh Công phóng mình tới bên Kinh Châu Đại Hiệp.

Bọn Cửu Châu Đại Hiệp đình ninh Độc Cô Thanh Tùng chú trọng đối phó với Cỗn Châu Đại Hiệp, bất ngờ chàng giương Đông kích Tây, tất cả vừa kinh sợ vừa phẫn nộ.

Họ cùng đưa mắt nhìn nhau, ngẫm ra hiệu nên hợp lại để phát xuất Cửu Long Huyền Công.

Độc Cô Thanh Tùng có bao giờ để cho họ tụ hợp lại !

Giở Quỷ Âm Kinh Công nhảy bên này, vọt bên kia, nơi này một chưởng, nơi kia một chưởng, chàng phân bố rất đồng đều, thành thử Cửu Châu Đại Hiệp bận rộn tiếp nhận mà chưa nhích chân đảo bộ về một chỗ được.

Chàng gọi Ngươn Nhi :

- Tiểu đệ vào ngay ! Bọn mặt người lòng thú này có giết chết hết cũng chả sao !

Ngươn Nhi mãi nhìn Độc Cô Thanh Tùng, quên khuấy đi tình hình, nghe gọi giật mình trở về thực tế ngay.

Tiếng hú vừa vọng lên, Kim Kiếm chớp theo liền, muôn đạo mống vàng ngời sáng, xẹt qua xẹt lại, vút lên lao xuống, luôn luôn phủ chụp lên đầu bọn Cửu Châu Đại Hiệp.

Hắn đã tập kiếm pháp Kim Long, nhưng hắn chưa biết đến Song Thuật Ngự Kiếm Đằng Tường, đột nhiên hắn được Độc Cô Thanh Tùng chỉ điểm, hắn khoái vô cùng nhưng muốn được hoàn toàn lợi hại, hắn phải tinh luyện Song Thuật đó.

Và dịp này rất thuận tiện cho hắn thực nghiệm lại và ngay tại chỗ đúng lúc, nếu có sai thì hỏi lại Độc Cô Thanh Tùng, chứ để sau này, mỗi người một nơi thì còn làm sao thực tập được ?

Cho nên, Độc Cô Thanh Tùng vừa gọi hắn, hắn nhảy vào cuộc ngay.

Kiểm khí phát huy, cho dù một giọt nước cũng không qua lọt, bức bách Cửu Châu Đại Hiệp tới bờ.

Rồi nhân một phút giây lợi thế, hắn lại giở Thuật Ngự Kiếm Đằng Tường ra, phóng trúng Dương Châu Đại Hiệp làm cho y lảo đảo lùi lại.

Trong khi đó, Độc Cô Thanh Tùng như cái bóng xanh mờ, thoát hiện bên này thoát vút bên kia, thuật Quỷ Âm Kinh Công của chàng đã luyện đúng tầm lợi hại.

Cả hai quần Cửu Châu Đại Hiệp một lúc, khiến họ phờ phạc xác xơ, không còn biết xoay sở thế nào cho hữu hiệu.

Độc Cô Thanh Tùng bỗng cao giọng :

- Cửu Châu Đại Hiệp giam mình khổ luyện huyền công suốt mấy tháng trường, thật là một việc vô ích ! Rất cuộc cũng chẳng ra sao !

Chàng chọc giận họ, cho họ tức lên, lồng lộn lên để mua cười cho đã chứ Cửu Long Huyền Công của họ dĩ nhiên là ghê lắm.

Ứng Châu Đại Hiệp không dẫn được nóng liền nhào tới.

Độc Cô Thanh Tùng tung một chưởng kinh, đánh bật chân y hổng đất. Y lộn người ra sau, đứng lên ngay.

Ký Châu Đại Hiệp tuy bị một nhát kiếm sau lưng, thương thế khá nặng song y vẫn giữ được trầm tĩnh phi thường, đúng là tay thủ lĩnh.

Y vừa giao đấu vừa di chuyển thân pháp dồn từng người một gom chung về một chỗ, để chuẩn bị phát Cửu Long Huyền Công.

Y đã gom được Cỗn Châu Đại Hiệp, Thanh Châu Đại Hiệp, Từ Châu Đại Hiệp với y nữa là bốn người rồi.

Cả bốn người này rất tâm đầu ý hợp, chân linh thông cảm giữa nhau rất nhạy, nếu họ liên thủ với nhau, thì triển huyền công Cửu Long thì cũng lợi hại lắm.

Không cần chờ cho đủ số, cả bốn liền vận dụng huyền công ngay.

Âm chưởng màu xanh lập tức bốc ra, bao bọc quanh người, họ quát to lên :

- Hai tên cầu tử ! Chuẩn bị chết đi là vừa !

Vù !

Một đạo âm hàn chưởng phóng bay đến Độc Cô Thanh Tùng.

Ngươn Nhi đánh trúng Dương Châu Đại Hiệp một kiếm, cấp thời phóng mình tới, chụp lấy thanh kiếm, hoành người lại vẽ lên một đòn kiếm hoa bay vèo tới chặn khí thế của bốn đại hiệp.

Độc Cô Thanh Tùng hoảng sợ, chàng biết rõ Ngươn Nhi có kiếm thuật cao siêu đến đâu, hấn cũng không thể hứng chịu Cửu Long Huyền Công, bởi vì năm tháng tu vi của hấn có là bao nhiêu với niên kỷ quá non nớt đó ?

Chàng thét lớn :

- Tiểu đệ ! Không được đâu ! Lùi lại ngay !

Chàng vừa thét vừa nhảy tạt qua một bên né đạo âm hàn chưởng kinh, lại vừa nhoài người tới nắm áo Ngươn Nhi kéo nhanh trở lại. Chàng bảo :

- Tiểu đệ đừng liều lĩnh ! Cửu Long Thần Công của chúng lợi hại vô tưởng, không nên đương đầu đón nhận, ngay hiểm lắm đấy !

Dư Châu Đại Hiệp và Lương Châu Đại Hiệp đã tụ lại với bốn người rồi.

Bốn người hiệp lại, thần công đã lợi hại rồi, hướng hồ những sáu người ?

Thâm ý của Độc Cô Thanh Tùng là ngăn chặn Cửu Châu Đại Hiệp mưu phá sự liên thủ của họ nhưng chàng thấy không thành công, liền đổi ý muốn nhân cơ hội này hứng đựng một chưởng liên thủ của họ xem công lực tu vi cả bọn như thế nào ?

Tuy vậy chàng ngần ngại, nếu cả chín người dồn sức lại liệu chàng có chịu nổi không ?

Nên thay vì để cho chín người tụ lại, chàng thấy rằng trước hết hãy thử với sáu tay xem sao, nếu chẳng việc gì thì thử luôn với cả bọn.

Chàng day qua Ngươn Nhi hỏi nhanh, cố ý chờ cho sáu đại hiệp chuẩn bị chu đáo mới xuất thủ đúng mức lợi hại :

- Tiểu đệ vào Tề Vương biệt phủ có mục đích gì ?

Ngươn Nhi đáp :

- Tôi tìm xác phụ thân.

Độc Cô Thanh Tùng vừa hỏi tiếp vừa chú ý đến Lục Châu Đại Hiệp :

- Có gặp không ?

Ngươn Nhi lắc đầu :

- Không ! Cho đến các vị bá bá Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn đêm qua cùng nằm đây một lượt với phụ thân tôi cũng bị thương nằm một chỗ, thế mà cũng mất tích luôn !

Độc Cô Thanh Tùng kinh sợ !

Chàng vào đây tìm Võ Lâm Tam Kỳ xem họ sống chết thế nào, nhưng bây giờ tất cả đều mất dạng, thế ra họ đi đâu ?

Mà đi thế nào được với thương thế dở sống dở chết ? Chắc hẳn họ đã bị mang đi, luôn cả xác của phụ thân Ngươn Nhi.

Ai mang đi ? Và mang đi đâu ? Chàng thấy sự tình rối rắm khó khăn vô cùng.

Nhưng chàng còn thời gian đâu mà suy nghĩ lâu, bên kia Lục Châu Đại Hiệp chuẩn bị xuất chiêu, chàng cấp tốc bảo Ngươn Nhi :

- Tiểu đệ sang đứng góc kia, tránh xa một chút, để mặc tôi !

Chàng vận dụng Quỷ Phủ Âm Công tạo một vòng khí màu tím nhạt bao quanh người chàng, trong khi đó Ký Châu Đại Hiệp đã nhập bọn, cả thầy bảy tay.

Độc Cô Thanh Tùng bước tới, đối diện với họ.

Trước mặt, bảy người kia chưa xuất thủ, bỗng chàng nghe gió cuốn sau lưng tới. Sôi giận lên chàng không cần quay người lại, đưa tay phóng trả một chưởng.

Một tiếng hự khê vang lên, kẻ đánh lên, dĩ nhiên là một trong hai Đại Hiệp còn lại đã trúng chưởng của chàng.

Ký Châu Đại Hiệp gần giọng :

- Không ngờ tiểu tử tinh tiến võ thuật đến mức đó !

Cả bảy người đưa tay ngang ngực, Ký Châu Đại Hiệp bất thành linh hét to :

- Đánh !

Đạo âm chưởng màu xanh quanh người họ bốc ra dày hơn rộng hơn, bỗng nhiên kết hợp thành một chiếc cầu vòng bay vút tới.

Độc Cô Thanh Tùng có cảm tưởng như bảy quả núi kết chùm lớn bị một áp lực nhiệm màu thổi tạt đến chàng.

Tiếng bay nghe âm âm nư sấm nổ liên tục.

Bình sanh, Độc Cô Thanh Tùng chưa từng thấy một khí nào hùng mạnh như vậy.

Đến cả Vạn Cực Thiên Tôn trước kia, nơi Lục Vũ Lâm ,đã dùng huyền công áp đảo chàng cũng không mãnh liệt hơn.

Ngươn Nhi đứng ngoài xa, sợ hãi thất thần, hấn lo sợ cho chàng hết sức, hấn kêu lên hãi hùng, nhắm mắt lại không dám nhìn.

Độc Cô Thanh Tùng cắn chặt hai hàm răng, vận đủ mười hai thành lực, từ vai trở ra cánh tay, bàn tay, khí tím bốc ra dày đặc, càng lúc càng sậm màu, đẩy mạnh hai chưởng kinh, nhắm ngay chiếc móng màu xanh đón chặn.

Không gian trong đại sảnh trầm tĩnh lạ thường, không khí như cô đọng lại thành sóng lượn chập chờn, dờn dợn, những lượn sóng đó phân chia hai không gian, cuốn đi ngược chiều, bắt đầu từ chỗ giáp giới hai kinh lực dợn về hai bên.

Lạ lùng làm sao, khí thể cuốn đi thì chuyển động âm âm, mà khi va chạm lại không vang lên một âm chưởng nào cả, đến tiếng chuyển động cũng ngừng lại luôn.

Bảy Đại Hiệp sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, những đường gân hằn lên rõ rệt.

Cùng một loạt, đứng dần thành chữ nhất theo chiều dọc. Họ lùi lại một bước, hai bước rồi ba bước. Họ cố gắng đứng lại, họ cố bước tới một bước, rồi hai bước rồi ba bước, không khác nào người say rượu ngã lúi mà cố gượng bước tới, giữ cho được nguyên chỗ đứng.

Độc Cô Thanh Tùng cũng không hơn gì Thất Châu Đại Hiệp. Chàng chập chờn lùi từng bước một, chân ấn mạnh xuống nền lún hơn một tấc.

Chàng lui đến chín bước !

Đến lúc đó, sức tương trì của đôi bên đã chênh lệch rồi, và phần thắng lợi nghiêng hẳn về phái Thất châu đại hiệp.

Dùng !

Âm chưởng màu xanh phá tan Quỷ Phủ chưởng kinh màu tím thẫm, một tiếng nổ vang lên, suýt phá vỡ tòa đại sảnh to lớn nằm ngay trong lòng đất dưới Tề Vương biệt phủ.

Cát đá bụi bốc lên mù mù !

Độc Cô Thanh Tùng phun ra một búng máu, run giọng thốt :

- Lãnh giáo huyền công Cửu Long của các vị xong rồi, Độc Cô Thanh Tùng xin đi đây ! Cửu Châu đại hiệp ghi nhớ đây ngày gặp lại nhau không xa !

Bầu không trong đại sảnh, vắng bóng người, nhưng tiếng vang còn rền âm u chưa dứt, bụi cát đá chưa lắng dịu.

Bọn Cửu Châu Đại Hiệp ngơ ngác nhìn quanh tìm xem Độc Cô Thanh Tùng ẩn nấp ở đâu hay đã chạy thoát ra ngoài rồi.

Một trong chín người bật cười ngạo nghễ :

- Tiểu tử ! Oai phong khi nào, khiến anh hùng hào kiệt mười hai tỉnh Trung Nguyên đều vỡ mặt, nay ở đâu ?

Nhưng Dương Châu Đại Hiệp Long Giới Thiên đột nhiên hét to :

- Tiểu tử ! Người chạy đi đâu !

Dĩ nhiên Dương Châu Đại Hiệp thấy Độc Cô Thanh Tùng chạy đi rồi và tám người kia cùng một loạt thét lên :

- Đuổi theo mau, hắn bị thương nặng không chạy thoát được bọn chúng ta đâu !

Tòa đại sảnh lúc đó còn mù mù bụi cát, trong tầm một trượng mắt không thể phân biệt rõ ràng đồ vật, hơn nữa là từ trung tâm là nơi chiến đấu đến cửa ra vào có nhiều nắm mộ to nhỏ ngăn trở, phải mất một thời gian mò mẫm khá lâu mới ra đến bên ngoài.

Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi đã mất dạng.

Ký Châu Đại Hiệp trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi thở dài :

- Tiểu tử thừa sức nghênh đón một huyền công liên thủ của bảy chúng ta, lại còn bức thoái chúng ta hơn ba bước, tài nghệ đó quả thực siêu phàm, chúng ta không thể khinh thường hắn ! Từ nay nếu chúng ta riêng rẽ từng người có gặp hắn, tuyệt đối không nên cùng hắn giao thủ.

Từ Châu Đại Hiệp căm giận :

- Đại ca nói thế tuy có phần phải nhưng bọn ta há sợ hắn sao ? Tôi cho rằng hắn không thể sống quá mười ngày nữa đâu !

Ứng Châu Hiệp lấy làm lạ không hiểu Từ Châu Đại Hiệp dựa vào đâu mà lại dám quả quyết như vậy, y hỏi liền :

- Tứ ca giải thích rõ ràng hơn xem ! Có chắc là mình không cao hứng mà nói càn chứ ?

Từ Châu Đại Hiệp cười lớn :

- Cửu đệ quên cuộc Đại Diễn Huyết Minh sắp tới hử ? Kỳ hạn vào tết Trùng Dương, là ngày quan trọng nhất cho chúng ta ấy mà !

Ứng Châu Đại Hiệp lại càng kinh dị.

Từ Châu Đại Hiệp hừ lạnh :

- Tiểu tử đã nhận lời mời tham dự cuộc lễ, chừng đó chín người chúng ta sẽ liên thủ vây đánh hần, hần có thể sống sót được chăng ?

Cổn Châu Đại Hiệp cười nhẹ :

- Tứ đệ nghĩ sai rồi ! Ngày Đại Diễn nào chỉ có mặt bọn ta và hần mà thôi ?

Hào kiệt, anh hùng bốn phương đã được Vạn Cực Thiên Tôn đặt thiệp mời tham dự , trước mặt vũ lâm mà bọn ta giờ thủ đoạn đó ra, dù có thắng cũng không vinh diệu chút nào.

Y cao giọng hơn :

- Dù vậy, hần cũng sẽ chết, không sớm thì muộn !

Ký Châu Đại Hiệp điểm một nụ cười hoài nghi :

- Lại nhị đệ nữa ! Nhị đệ thấy sao mà dám quả quyết theo một chiều hướng nông nổi như tứ đệ thế ? Có phải nhị đệ bảo hần sẽ già chết phải không ?

Tất cả đều cười ồ làm cho Cổn Châu Đại Hiệp bực tức, y cãi :

- Nếu hần chết già thì bọn ta phải chết trước hần, bằng vào niên kỷ ! Còn trông thấy hần chết làm sao được ?

Ký Châu Đại Hiệp xoa dịu :

- Vậy chỗ thấy xa của nhị đệ thế nào ?

Cổn Châu Đại Hiệp từ từ buông từng tiếng :

- Đại ca quên lời ước hẹn một chưởng giữa hần và Bang Chủ sao ? Qua lời ước đó, hần sẽ thấy cái chết không xa ! Ân& Lòng địa đạo dưới sâu trong Tề Vương biệt phủ lại vang động lên với tràng cười khoái trá của bọn Cửu Châu Đại Hiệp Ân& Độc Cô Thanh Tùng tiếp nhận một chưởng kinh liên thủ của Thất Châu Đại Hiệp, chàng thọ thương khá nặng. Phun máu tươi một búng, chàng nhắm hướng cửa ra vào, nhảy vọt qua tầng bụi cát, chạy đi.

Ngươn Nhi trông thấy vọt theo liền.

Độc Cô Thanh Tùng cố gượng cơn đau :

- Không đáng ngại lắm đâu ! Mình đi ngay thôi tiểu đệ à ! Không nên dằn dà ở đây, nguy hiểm lắm. Chúng thì đông, ta chỉ có hai Ân& Cả hai chạy đi, theo con đường hầm hướng về cửa hang.

Độc Cô Thanh Tùng đưa ra nhận xét :

- Tề Vương biệt phủ đã bị bọn Huyết Ma Bang chiếm cứ rồi, chắc chắn khi chúng ta thoát lên trên miệng hầm thế nào cũng gặp chúng !

Ngươn Nhi gạt đầu :

- Rất có thể như vậy.

Dù cho bên trên cửa miệng hầm, có bọn Huyết Ma Bang phục kích. Độc Cô Thanh Tùng sợ gì ?

Song, không sợ là khi chàng còn đủ sức, chứ hiện tại thương thế trầm trọng như vậy, nếu gặp chúng thì làm sao chiến đấu ?

Vả lại chàng còn chiếu quần đồng tử nữa, một gánh nặng cho chàng, chàng không thể liều lĩnh để cả hai cùng bị thọ hại.

Điều cần nhất là phải tìm được một chỗ vận công điều tức, khôi phục phong độ đầy đủ như cũ, lúc đó hăng hay.

Ra bên ngoài không được, Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến tòa Cẩm Thất, nơi chàng đã học được được hai thuật Ngự Kiếm Đăng Tường của Vô Lâm Tôn Vô Danh Kiếm Khách.

Chàng gọi Ngươn Nhi :

- Tiểu đệ ! Có một chỗ khá kín đáo, mình có thể tạm ẩn một thời gian, chờ nghe động tĩnh thế nào rồi hãy tìm cách thoát thân lên mặt đất.

Ngươn Nhi tán đồng :

- Thúc thúc nói phải đấy ! Nhưng chỗ đó ở hướng nào ?

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay chỉ :

- Ta đi về phía hữu.

Cả hai đi liền.

Qua ba chỗ rẽ, cả hai vẫn theo phía hữu đi tới.

Đến tòa Cẩm Thất, Độc Cô Thanh Tùng đẩy cửa bước vào, Ngươn Nhi theo sau. Ngươn Nhi nhìn quanh quần quần sát, Độc Cô Thanh Tùng khép cửa lại, tìm chỗ ngồi xuống.

Chàng thấp giọng bảo Ngươn Nhi :

- Tiểu đệ nhìn đi, di tích của Vô Lâm Thánh Tôn Vô Danh Kiếm Khách đó !

Những nét ngoằn ngoèo ẩn sâu vào vách đá là những đường kiếm tiến thoái của Thuật Ngự Kiếm Đằng Tường, tiểu đệ nghiên cứu đi, đồng thời thủ vai hộ pháp cho tôi để tôi nhập định một chút chữa trị thương thế.

Chàng nhắm mắt vận công điều tức.

Nhìn những vết kiếm trên đá, Ngươn Nhi xúc động tâm tình, không cầm được dòng lệ thấm. Hắn đau thương quá, hắn khóc thầm, không dám bắt thành tiếng sợ kinh động Độc Cô Thanh Tùng.

Dù sao, hắn cũng là dòng dõi hào hùng, niềm bi thương dù lớn nặng cũng không làm yểu hèn tâm trí. Hắn nghĩ, trước hết, hắn phải trau dồi một bản lĩnh tân kỳ, hắn sẽ báo thù cho tổ phụ, bảo vệ thanh danh tổ phụ, có như vậy lòng hắn mới hả, chứ than khóc mà làm được gì ?

Hắn dần cơn bi thương, chú trọng tinh thần, nghiên cứu những vết ngoằn ngoèo trên vách. Bản tính thông minh, Ngươn Nhi xem một lúc là lãnh hội trọn vẹn Song Thuật Ngự Kiếm Đằng Tường.

Hắn nhìn qua Độc Cô Thanh Tùng, trong dáng uy nghiêm biết chàng đã xuất thần nhập hóa. Vừa lúc đó, Ngươn Nhi bỗng nghe tiếng chân người bách bộ lại gần.

Tiếng chân đi từ xa dần đến gần.

Hắn bối rối vô cùng, thầm nghĩ :

- Nếu bọn ma đầu theo dấu tìm đến đây thì nguy mất !

Hắn bước đến cánh cửa sắt, kéo then cài cẩn thận, rút thanh Kim Kiếm cầm tay, đứng thủ lạng lẽ sau cửa.

Tiếng chân người càng lúc càng vang lên rõ quá.

Tim hắn dồn dập, nhịp đập cũng nghe rõ như nhịp chân, hắn không còn phân biệt được tiếng chân hay tiếng nhịp tim tiếng nào lớn hơn. Có điều tiếng chân thì thưa, tiếng tim thì gấp.

Ngươn Nhi đã tính đến cách thức ứng địch, hầu sẵn sàng đối phó nếu kẻ nào đó phá cửa xông vào. Đôi mắt hắn mở to, nhìn sững vào cánh cửa, nếu thấy nhúc nhích là hắn ra tay liền.

Hắn cố lắng nghe, cân nhắc tiếng chân, phỏng đoán khoảng cách.

Tiếng chân đã đến trước cửa, tiếng chân dừng lại ở đó.

Một giây phút im lìm, nặng nề, khẩn trương.

Ngươn Nhi nín thở, lồng ngực căng phồng.

Bỗng, có tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa sắt.

Cốc ! Cốc ! Cốc !

Khẽ quay đầu nhìn lại sau, Ngươn Nhi thấy Độc Cô Thanh Tùng vẫn còn đang trầm trầm trong cơn nhập định.

Hắn nhớ ngay bốn phạm hộ pháp của hắn. Hắn nói thế nào để cho ai vào đây, làm kinh động thúc thúc của hắn ?

Hắn trở mặt lại cánh cửa, giương mắt nhìn không đáp.

Cốc ! Cốc ! Cốc !

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Ngươn Nhi vẫn yên lặng.

Chừng như biết tâm trạng của người bên trong, nên người đứng ngoài cất tiếng gọi :

- Cậu bé đừng sợ ! Lão không có ác ý với cậu bé đâu ! Mở cửa ra đi !

Ngươn Nhi giật mình hấp tấp hỏi :

- Ai đấy ? Ai gọi đấy ? Bọn ma đầu phải không ? Ta không lầm mưu đâu !

Tiếng nói bên ngoài tiếp tục vọng vào :

- Cậu bé ơi ! Cậu bé xuống địa đạo này là có ý tìm xác của Gia Gia cậu phải không ? Lão công đến đây để chỉ chỗ cho cậu đấy ! Cậu cứ mở cửa đi, lão nói cho !

Ngươn Nhi cười lớn :

- Bọn ma đầu ! Ta đã biết cái trò vờ vĩnh của các ngươi rồi đó ! Nếu ngươi thành thực muốn chỉ chỗ thì đứng bên ngoài mà nói vọng vào cũng được mà ? Cần gì ta phải mở cửa ?

Hắn nghĩ rằng bên ngoài không chỉ có một người thôi, mà có lẽ còn nhiều người nữa, song chúng chưa xuất hiện.

Hắn cao giọng nói tiếp :

- Giờ ngươi có chỉ chỗ, ta cũng không tin nổi !

Một tràng cười vang lên, chấn động cả bên ngoài, rền lộng lộng theo con đường hầm.

Tiếng cười vừa dứt, tiếng nói tiếp theo liền :

- Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách quả nhiên thông minh có khác. Lão khen đó !

Lão mách cho cậu bé biết, gia gia của cậu chưa chết đâu, chính lão cứu Gia Gia cậu, cứu luôn cả Vô Lâm Tam Kỳ. Có lẽ hiện giờ cả bốn người đó đang được Vô Lâm Song Phi Khách bảo hộ, bên bờ hồ Hồng Trạch.

Ngươn Nhi ạ lên một tiếng :

- Lời nói của ngươi có gì chứng minh không ? Ta thấy khó tin lắm!

Tràng cười lại vang lên :

- Cậu bé không tin thì mặc cậu, lão công công đã trên trăm tuổi rồi, chẳng lẽ lão công công lại đi dối gạt một cậu bé hay sao ? Đến cái việc lão còn sống đây cũng không ai tin nữa, hà huống chi là việc của cậu bé !

Ngươn Nhi kinh dị đổi giọng cho trọn lễ độ hơn :

- Ông là ai ? Ông đã hơn trăm tuổi, vậy ông là Á& Trong khi đó, tiếng chân lại vang lên và xa dần, người bên ngoài đã bỏ đi.

Tiếng chân đi được một lúc, bỗng dừng lại.

Ngươn Nhi đoán chắc rằng người đó sẽ nói. Quả thật, người đó đáp lời hắn :

- Chắc cậu bé nghi ngờ lão là Vô Danh Kiếm Khách ? Không, không phải đâu !

Lão chỉ là một nghĩa đệ của Vô Danh Kiếm Khách thôi. Vì lời ước nguyện với ca ca lão khi còn sống, bọn lão thề với nhau, sống chung nhà, chết chung mồ, nên lão phải ở đây, nơi ca ca lão thọ nạn, có thể thôi ! Bất quá Ân & Giọng nói của lão già đến đó, đượm đầy bi thương, thâm trầm quá.

Giọng nói đó, quyết là bọn Huyết Ma Bang không bao giờ có, Ngươn Nhi đã bắt đầu tin tưởng phần nào.

Nếu đúng người đó cứu Gia Gia hử ? Cứu Vô Lâm Tam Kỳ ? Hử bỏ qua dịp may hử hữu như vậy thì suốt đời phải hối hận vô biên !

Hử hấp tấp gọi to :

- Lão công công khoan đi ! Lão công công ! Tôi muốn nói, tôi có việc muốn nói Ân & Người bên ngoài lại cười thành tiếng :

- Cậu bé tin lão phu rồi phải không ? Cậu bé muốn nói gì ?

Ngươn Nhi lặp lại ý mình :

- Tôi muốn biết lão công là ai ?

Bên ngoài im lặng một lúc lâu. Sau cùng, người đó đáp với giọng đầy xúc động :

- Đã lâu lắm rồi, lão công công không còn nhắc nhở đến danh hiệu của mình nữa ! Sống nơi đây thì gặp ai mà nhắc nhở ? Nếu cậu bé muốn biết, lão công công cũng chẳng đầu làm gì ! Cậu bé có từng nghe ai nhắc đến Thiên Địa Nhị Tướng lần nào không ?

Ngươn Nhi giật nảy mình Ân & Hử có nghe Huyết Bút Tú Tài nói chuyện với phụ thân hử và đề cập tới Thiên Địa Nhị Tướng với vẻ cung kính vô cùng. Nhị Tướng là hai người đã phá tan âm mưu tạo phản của Tề Vương ngày trước.

Hử hấp tấp quá, hử kinh hoàng quá, muốn nói mà không nói thành lời. Hử ấp úng :

- A Ân & Ân & Vừa lúc đó, giọng nói sang sảng vang lên, sau lưng Ngươn Nhi hướng ra ngoài :

- Độc Cô Thanh Tùng và cháu bốn đời Vô Danh Kiếm Khách kính chúc Thiên Địa Nhị Tướng lão tiền bối vạn an !

Thì ra, Độc Cô Thanh Tùng đã chữa trị nội công xong, mở mắt ra. Chàng nghe ngóng câu chuyện giữa Ngươn Nhi với người bên ngoài. Đến lúc đó, chàng mới lên tiếng.

Ngươn Nhi quay đầu nhìn lại, thấy Độc Cô Thanh Tùng đã khôi phục thần sắc trọn vẹn, hử vui mừng ra mặt.

Độc Cô Thanh Tùng thấp giọng rỉ vào tai Ngươn Nhi :

- Võ công của Thiên Địa Nhị Tướng cao thâm huyền diệu không thể tưởng tượng được. Thiên Tướng Tề Oai thì tinh thông Kỳ Môn, Tinh Tú còn Địa Tướng La Huy lại am tường Y Thuật, Địa Lý. Chúng ta hôm nay gặp lão tiền bối thực là một đại hạnh trên đời.

Lão già bên ngoài thốt giọng vào :

- Suy theo thanh âm của ngươi, lão tưởng ngươi Ân & Cánh cửa mở ra, bật kêu két một tiếng, cắt đứt câu nói của lão già.

Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi vọt nhanh ra cửa, thấy xa ngoài hai trượng, một lão già khôi vĩ uy nghi, tóc bạc trắng phủ kín bờ vai, đứng hướng mặt về phía cả hai, phảng phất tiên phong đạo cốt.

21. Giết Di Nhận Mẹ

Cụ già có ánh mắt sáng ngời như điện, ánh mắt đó biểu lộ một huyền công vô thượng, thoát trông thấy là Độc Cô Thanh Tùng khiếp đảm liền.

Tuy nhiên, tinh quang của cụ già không có chút gì hung tàn cả, vẻ nghiêm chỉnh ảm đạm từ hòa chứ không khắc bạc lạnh lùng mà phần đông những kẻ bất cận nhân tình thường bộc hiện.

Cụ già có vẻ kinh dị khi Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi xuất hiện trước mặt.

Cụ lẩm nhẩm :

- Không ngờ cả hai niên kỷ tuy chưa bao nhiêu, mà một thì đã luyện được tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều ngươn, vũ công đã đạt đến mức cao học thượng thừa, còn một thì phát huy căn cơ thâm hậu, tương lai hứa hẹn một thành tựu lớn lao.

Bỗng cụ già trở mắt nhìn sững Độc Cô Thanh Tùng rồi toàn thân run lên, đôi chân khẽ nhếch, bất thành linh lão bay mình đến cạnh chàng, chụp lấy cổ tay, bóp chặt vào mạch môn.

Râu tóc cụ già dựng ngược, chứng tỏ lão phần nộ đến cực độ, từ con người nhân hòa ái, đạo cốt tiên phong, lão biến nhanh thành một hung thần, hàm hừ chực sát sanh hại mạng.

Lão quát to :

- Tiểu tử ! Tại sao tà khí bốc lên quanh mình ngươi như thế ?

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, biết mình vì luyện Âm Công của Quỷ Phủ, do đó tà khí phát sanh, những tay tầm thường thì không nhìn thấu chứ đối với Thiên Địa Nhị Tướng thì môn tà đạo tối thượng này biểu lộ quá rõ rệt, không lọt khỏi ánh mắt sắc bén của bậc tiền bối danh trấn một thời.

Độc Cô Thanh Tùng không chuẩn bị câu giải thích, mơ hồ ấp úng đáp :

- Văn bối là Chương Môn đời thứ mười ba nơi Quỷ Phủ Biệt Cung...

Lão già bóp mạnh tay hơn làm cho Độc Cô Thanh Tùng đau nhói, chàng cố cắn răng chịu đựng.

Nghe chàng tự xưng xuất xứ của môn công, lão già rít lên :

- Môn đệ của lão Quỷ Vương ! Hừ ! Ta không thể tha thứ cho ngươi được !

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy cổ tay như bị gọng kềm siết chặt xuýt nghiền nát, đau đớn vô cùng.

Trong lúc đến đơn phòng của Lệ Quỷ Thượng Nhân, Độc Cô Thanh Tùng có tìm được quyển sổ tay của Thượng Nhân, ghi chép tất cả các tạp niệm cảm nghĩ thuở sanh tiền.

Có một đoạn nói về Thiên Địa Nhị Tướng khá rõ rệt.

Nhị Tướng tánh khí cương liệt, xem cái ác như thù, gặp ác là phải diệt trừ cho bằng được không vì một lẽ gì mà buông tha, chẳng khác gì con hổ đói nhiều ngày, gặp mỗi ngon là vồ ngay. Nhị Tướng xem sự diệt ác như lẽ sống, cũng như hổ vồ mỗi để duy trì sự sống.

Huyền Công của Nhị Tướng chuyên về thuần cương, dũng mãnh vô thường.

Nếu lão già xuống tay thực sự thì Độc Cô Thanh Tùng không tránh khỏi được nguy hiểm cho bản thân.

Lão già bỗng giở tay lên cao một chút.

Độc Cô Thanh Tùng nghe một đạo dương cương chưởng lực dồn ép khắp người chàng, từ bên ngoài xiết chặt vào, rất có thể trong nháy mắt thân hình chàng bẹp dí như quả chuối dưới chân voi.

Trong tình thế đó, cái chết chỉ như chỉ mảnh treo chuông, dù có phải mang tiếng vô lễ, Độc Cô Thanh Tùng cũng không thể bất động, chàng phải bảo tồn sinh mạng trước tiên.

Cố gắng chịu đau nơi cổ tay càng ngày càng bị bóp mạnh, chàng đưa cánh tay ra kia, vừa phát xuất một đạo âm nhu chưởng lực, vừa thét to :

- Tiền bối hãy khoan, cho văn bối tường trình...

Một âm kinh, một dương lực chạm nhau, Độc Cô Thanh Tùng hự một tiếng lão đảo đôi chân chực ngã.

Âm Dương tính sanh khắc, nếu đôi bên đồng lực thì âm dương hóa giải thành hòa hợp, biến hóa vô hình, nhưng khi âm dương không phù cường độ, thì sự khắc chế lại hết sức tai hại, bên nào yếu sẽ bị diệt ngay.

Và dĩ nhiên, Độc Cô Thanh Tùng mới ngần ấy tuổi, dù được y bát chân truyền, tựu trung công lực tu vi có làm sao sánh được bậc kỳ nhân từng súc tích nội gia chân lực hơn trăm năm ?

Dương mạnh, âm yếu, Độc Cô Thanh Tùng phải bại là đương nhiên.

Nếu là tay nào khác, chắc đã chết dưới một chưởng kinh của lão già rồi.

May là chàng là người có sẵn căn cơ, lại luyện tập đúng phương pháp, thời gian tu vi tuy ngắn mà sức hàm dưỡng khá thâm hậu, chàng thoát được ngọn dương cương chân khí của lão già, nhờ vậy chàng chỉ bị chấn động nhẹ, chưa đến nỗi mang trọng thương.

Lão già trợn tròn đôi mắt, tinh quang sáng ngời, toan tiếp theo một chưởng nữa, Ngươn Nhi rú lên :

- Lão tiền bối ! Thúc thúc tôi không phải là người xấu đâu ! Xin lão tiền bối nương tay, nghe phân trần.

Vừa lúc đó, có tiếng gió quẩn trong lòng địa đạo.

Hai bóng người lao đến như tên bắn, một bóng vàng, một bóng xanh.

Độc Cô Thanh Tùng tuy có chấn động tinh thần phân tán phần nào, song vẫn còn để sáng suốt nhận diện hai bóng đó.

Họ là Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ.

Ngươn Nhi trông thấy họ xuất hiện, hấn rút soạt thanh Kim Kiếm ra khỏi vỏ liềm.

Cử động của hấn, Lục Vũ Lệnh Chủ không hề nhìn thấy, một phần có lẽ hấn còn ít tuổi quá, Lục Vũ Lệnh Chủ không lưu ý, phần khác là Lục Vũ Lệnh Chủ đang cấp bách nhận ra Độc Cô Thanh Tùng đang bị kiềm hãm trong áp lực của lão già.

Hơn nữa, lão già có sắc mặt hầm hầm, như muốn ăn tươi nuốt sống ngay Độc Cô Thanh Tùng.

Bà vừa bay tới cực trường, nhanh như chớp vung mạnh bàn tay đẩy ra một chưởng kinh, vút thẳng vào lão già.

Độc Cô Thanh Tùng thất sắc, thét chặn :

- Không được ! Thu chưởng về ngay !

Lục Vũ Lệnh Chủ không hiểu tại sao chàng lại ngăn trở mình không cho tiếp trợ giải cứu cho chàng.

Tuy nhiên, bà ngầm hiểu có lý do nào đó, và như vậy thì chàng cũng không đến nỗi nào nguy hại với lão già.

Bà liền thu tay về.

Nhưng bên kia, Ngươn Nhi đã vung kiếm vọt tới.

Một đóa kiếm hoa ngời lên tỏa rộng.

Đóa hoa úp xuống, chụp lên đầu Lục Vũ Lệnh Chủ.

Bị tấn công bất ngờ, Lục Vũ Lệnh Chủ cấp tốc lùi lại hơn trượng.

Có lẽ Ngươn Nhi cho rằng, Lục Vũ Lệnh Chủ vừa rồi xuất chiêu là để hạ sát Độc Cô Thanh Tùng ?

Hấn cho hai bóng người xuất hiện đó là đồng đảng của Huyết Ma Bang ?

Độc Cô Thanh Tùng sau khi ngăn chặn Lục Vũ Lệnh Chủ day trở lại lão già :

- Xin tiền bối dần cơn nóng giận, để nghe văn bối giải thích...

Lão già chớp mắt mấy phát, hầm hừ mấy tiếng, buông tay ra, trầm giọng :

- Nói đi ! Nếu ngươi không giải thích rõ ràng, ta sẽ không dung ngươi đó !

Không vội lo phần việc của mình, Độc Cô Thanh Tùng day lại Ngươn Nhi :

- Tiểu đệ đừng hiểu lầm ! Hai người đó không phải là người trong Huyết Ma Bang đâu ! Hãy trả kiếm vào vỏ đi !

Chàng trở qua lão già :

- Văn sinh tuy thọ y bát chân truyền nơi Biệt Cung Quỷ Phủ nhưng không phải là phường bại hoại hung tàn, huống chi từ sư tổ đến văn sanh, trải qua bao thế hệ, vật đổi sao rời, con người cũng biến chuyển theo dòng đời. Luận người xưa, xét cho người sau, thì oan uổng cho văn sinh biết mấy ?

Lão già sôi giận :

- Vậy thật ra ngươi là đồ đệ của ai ?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh :

- Ân sư là Lệ Quỷ...

Chàng chưa buông dứt câu, lão già đã quát chặn :

- Đã là đồ đệ của Lệ Quỷ Thượng Nhân, ngươi còn dám bảo là mình lương thiện ?

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp trình bày :

- Gia sư dù lúc sinh thời hành hung tác ác, song sau lại, nhờ một vị thánh tăng điểm hóa, hồi đầu hướng thiện, cải tà quy chánh đổi danh hiệu lại là Đại Mạc Dị Nhân, và kể từ đó không còn can dự đến việc trên giang hồ nữa.

Chàng lấy trong mình ra một quyển sổ bọc giấy vàng, hai tay đưa tới lão già :

- Đây là quyển tạp ký của gia sư, ghi nhận những điều sám hối tiền khiên, từ lúc theo tổ sư là Quỷ Vương tung hoành khắp sông núi, đến khi gặp được thánh tăng.

Trong ấy có đoạn ghi chú khá rõ ràng về tiền bối. Xin tiền bối xem qua, tất hiểu chỗ chân thành của văn sanh.

Lão già tiếp lấy quyển sổ, tỏ vẻ nghi ngờ :

- Ngươi nói thật không đấy ! Được rồi Ngươn Nhi hãy ở đây chờ ta, ta đi một chút sẽ trở lại ngay. Đừng toan trốn tránh đâu nhé, chạy không thoát ta đâu.

Lão đã dụ nét mặt nhiều, giọng nói đã bớt hằn học.

Thân hình vừa nhích động, lão đã biến mất, không ai kịp trông thấy lão vút đi hướng nào.

Từ Kim Xoa Giáo Chủ, Lục Vũ Lệnh Chủ và Độc Cô Thanh Tùng, Ngươn Nhi, ai cũng lắc đầu thề lười thán phục vũ công siêu thượng của lão.

Độc Cô Thanh Tùng bây giờ mới có thể tiếp xúc với Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ.

Chàng tự hỏi, cả hai đến đây làm gì, họ có bao giờ hành động trùng hợp với Huyết Ma Bang đâu ?

Tuy nhiên gặp họ, chàng cảm thấy vui, nhất là gặp lại Kim Xoa Giáo Chủ, người đã gieo nhiều điều thắc mắc nơi chàng, và cũng là người khiến cho chàng nặng ưu tư hơn hết từ lúc chàng dần thân ra giang hồ.

Chàng hỏi :

- Lệnh Chủ và Giáo Chủ đến Tề Vương biệt phủ đột ngột như thế này chắc cũng có mục đích quan trọng.

Lục Vũ Lệnh Chủ vẫn với vẻ mặt lạnh như giá băng, giọng nói khắc bạc muôn đời :

- Đâu phải chỉ một người mới có quyền nghĩ đến chiếc Vô Lâm Kim Đảnh ?

Rồi bà hỏi lại :

- Ngươi bảo là Hàn Ba Kiếm Khách đã hồi phục công lực, hiện giờ ông ấy ở đâu ?

Độc Cô Thanh Tùng nhận thấy, dù bà vẫn còn giữ thái độ lạnh lùng nhưng bà không có ý ác, chàng cười nhẹ :

- Bên cạnh hồ Hồng Trạch !

Kim Xoa Giáo Chủ nhìn gương mặt trắng nhợt của Độc Cô Thanh Tùng lo ngại:

- Tiểu ca thọ thương có nặng lắm không ?

Giọng nói của Kim Xoa Giáo Chủ trầm ấm nhu hòa làm sao, nghe giọng nói đó, Độc Cô Thanh Tùng xúc động liền.

Chàng đã có cảm tưởng bà là mẹ của mình, chàng không thể nào xoá bỏ cảm tưởng đó, dù nhiều lý lẽ chứng minh sự trái ngược, dù bà chối cãi mỗi thâm tình đó.

Chàng xúc động, nhưng chàng có dám nhận liều đâu ?

Đôi mắt dán vào Kim Xoa Giáo Chủ, như hồi hận, như van lơn cầu khẩn, như bày tỏ nỗi niềm u uẩn, niềm cảm xúc dâng trào, bốc thành một lớp sương mờ che ướm mắt của chàng.

Kim Xoa Giáo Chủ run người lên trước ánh mắt của chàng :

- Tiểu ca ! Tôi có gì thay đổi sao mà tiểu ca nhìn sững như thế ?

Độc Cô Thanh Tùng cố nén ngọn trào lòng, thấp giọng :

- Tôi muốn hỏi Giáo Chủ một điều...

Kim Xoa Giáo Chủ ôn tồn :

- Tiểu ca cứ nói. Không có gì phải ngần ngại cả !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn ngay vào mặt bà :

- Giáo Chủ ! Bà có con chứ ?

Giáo Chủ run người trông thấy :

- Tôi nhớ tiểu ca có hỏi tôi câu ấy một lần rồi !

Độc Cô Thanh Tùng chớp mắt :

- Và hôm nay tôi xin hỏi lại.

Giáo Chủ cũng chớp mắt, nhanh hơn, nhiều hơn :

- Câu đáp vẫn không thay đổi !

Độc Cô Thanh Tùng thất vọng đến thiểu não :

- Xin Giáo Chủ tha thứ cho tôi thất lễ.

Chàng muốn khóc. Màng sương ướm trước mắt như muốn cô đọng, kết thành hạt chực thoát vành mi.

Giáo Chủ day đầu qua hướng khác, đưa tay vén lại mái tóc rối.

Cánh tay có quét phớt lên mặt, bằng một động tác có thể bảo là vô tình mà cũng có thể là hữu ý.

Động tác đó, Độc Cô Thanh Tùng thấy rõ.

Chàng đảo bộ, bước tới trước mặt bà, gần hơn :

- Tại sao Giáo Chủ khóc ?

Kim Xoa Giáo Chủ buông tay xuống, điểm nhanh một nụ cười :

- Đâu có ! Tôi có khóc đâu ?

Bà cười xoà thành tiếng, phá tan niềm nghi ngờ của chàng.

Độc Cô Thanh Tùng hoang mang quá. Chàng dồn tuổi lệ trở vào lòng, cất tiếng bi thương :

- Giáo Chủ thứ cho tôi thất lễ !

Chàng không dấu được vẻ thiểu não của con người bơ vơ lạc lõng, nhưng nơi muốn bám víu vào thì lại rã rời như bọt biển đầu ghành, nhu khói mây đỉnh núi.

Có gì đâu ! Còn gì đâu ?

Chàng không nói gì cả ! Mà dù có cũng chỉ là mộng đã vỡ rồi, còn gì đâu ?

Chàng cúi gầm đầu xuống, chàng dời xa giáo chủ cất những bước chân nặng nề đi tới.

Kim Xoa Giáo Chủ hoảng hốt, chặc trước mặt :

- Tiểu ca định đi đâu ?

Chàng ngẩng mặt lên lạnh lùng thốt ngoài câu hỏi của Giáo Chủ :

- Người tiểu đệ của tôi kia là dòng dõi của Vô Lâm Thánh Tôn Vô Danh Kiếm Khách, phụ thân hần và Vô Lâm Tam Kỳ hiện ở Hồng Trạch Hồ, có lẽ Lục Vũ Lệnh Chủ sẽ đi Hồng Trạch Hồ tìm Hàn Ba Kiếm Khách, tôi có lời cầu thỉnh, nếu chẳng có gì trở ngại, Giáo Chủ và Lệnh Chủ cho hần tháp tùng trong chuyến đi này, bởi tôi sợ hần không thuộc đường xá...

Ngươn Nhi hét lên :

- Không ! Tôi không đi với họ đâu ! Thúc thúc để mặc tôi !

Ánh kim quang ngời lên, hần nhích động thân mình một chút, thanh Kim Kiếm đã bay vèo tới Lục Vũ Lệnh Chủ.

Trong khi Độc Cô Thanh Tùng và Kim Xoa Lệnh Chủ đối thoại bên này thì Lục Vũ Lệnh Chủ và Ngươn Nhi ghìm nhau, bật tia nhìn nảy lửa.

Ngươn Nhi nào biết Lục Vũ Lệnh Chủ có thái độ nào ? Song hần vốn con dòng hào hiệp, khí phách ngang tàng, hần đâu chịu khuất phục trước uy vũ của một ai.

Hần thấy Lục Vũ Lệnh Chủ lườm hần, hần không biết vì lý do gì, hần lườm lại liền. Lục Vũ Lệnh Chủ càng lườm dữ, hần cũng trả lại không kém.

Cuối cùng, cả hai sắp động thủ.

Đến lúc Độc Cô Thanh Tùng buông lời gửi gắm hần cho Lục Vũ Lệnh Chủ, hần phừng phừng nổi giận, cho là một ai sỉ nhục nếu nhận sự che chở dúi dất của một người mà hần không có hảo cảm một chút nào.

Hần lồng lên, khoa kiếm, nhào tới.

Nào phải riêng gì hần không chấp nhận sự hướng dẫn của Lục Vũ Lệnh Chủ, chính bà ta cũng không chịu làm cái việc đó.

Ngươn Nhi không hiểu lý do sự ác cảm của Lục Vũ Lệnh Chủ nhưng Độc Cô Thanh Tùng thì biết.

Sở dĩ bà hờm hờm với Ngươn Nhi chỉ vì hần sử dụng kiếm.

Bà có cái tật không bao giờ chịu nổi khi thấy kẻ nào cầm kiếm đứng trước mặt bà. Những kẻ đó phải chết với bà và đã có rất nhiều người chết vì cái tật của bà.

Từ trước đến nay chỉ có mỗi một mình chàng là được bà đặc cách phá lệ, chỉ vì bà đã lầm tưởng chàng là Hàn Ba Kiếm Khách.

Giờ đây, bà thấy Ngươn Nhi sử dụng kiếm, bà có thể nào bỏ qua cho hần ?

Hiện tại, đối với Lục Vũ Lệnh Chủ, tuy Độc Cô Thanh Tùng không thân, song sự thù khích giữa nhau tan biến hết rồi, riêng cá nhân chàng thì chàng không thấy có gì đáng trách bà nữa.

Nhưng đứng về phía mặt vô lâm, chàng cho rằng Lục Vũ Lệnh Chủ còn duy trì tật xấu là điều quá đáng.

Ai lại vì thù hận một người dùng kiếm đã đối xử không đẹp với mình rồi đi oán ghét luôn tất cả các tay kiếm trên thế gian ?

Chàng bỗng nảy sinh cái ý dằn mặt bà ta một lần, may ra bà từ bỏ cái tật tai hại đó, tai hại cho những người kém bà và tai hại cho bà khi gặp tay cường địch.

Chàng thét gọi Ngươn Nhi :

- Tiểu đệ hãy khoan !

Ánh kim quang vừa loé lên liền tắt ngấm, Ngươn Nhi đã đình thủ theo tiếng gọi của chàng.

Nhưng Lục Vũ Lệnh Chủ không vì hấn đình thủ mà lại lợi dụng...

Bà vung một bàn tay, đẩy một đạo chưởng kinh, đồng thời bàn tay kia cũng đẩy ra, tung ba vệt xanh lao đi như điện xoẹt.

Bà hét to :

- Tiểu tử cầm kiếm kia ! Nếu ta không hạ được ngươi thì ta không còn là Lục Vũ Lệnh Chủ nữa !

Độc Cô Thanh Tùng không chậm trễ, tung ngay một chưởng đánh vệt kinh đạo của Lệnh Chủ tạt qua một bên, lệch mục tiêu đồng thời chàng bay tới trước mặt Ngươn Nhi đưa tay kia đón ba mũi Lục Vũ Lệnh.

Chàng mỉm cười bảo Ngươn Nhi :

- Tiểu đệ cho ta mượn kiếm một tí.

Ngươn Nhi trao kiếm liền cho chàng.

Cầm thanh kiếm trong tay, Độc Cô Thanh Tùng chưa kịp làm gì thì Kim Xoa Lệnh Chủ cao giọng nói :

- Tiểu ca định làm gì thế ?

Độc Cô Thanh Tùng hần học :

- Cái tật quái dị thù người cầm kiếm của Lục Vũ Lệnh Chủ đã hại không biết bao nhiêu người oan mạng rồi, hôm nay tôi nhất định phải giết bà ấy trừ mối họa cho võ lâm.

Lục Vũ Lệnh Chủ cười to :

- Tiểu tử lớn lối thay ! Ngươi hạ sát Lưu lão bà là một quần sự viên thân tín của ta, ta bỏ qua không hề bắt tội ngươi, đáng lẽ gặp ta thì tránh xa mới phải, sao lại còn can thiệp vào hành động của ta ? Gan người to bao lớn mà dám giở giọng trịch thượng như thế ?

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh :

- Lệnh Chủ cho rằng tôi không dám giết bà ?

Lệnh Chủ gằn giọng :

- Ta thách ngươi đấy !

Độc Cô Thanh Tùng khoa thanh Kim Kiếm lên một vòng, hét lớn :

- Lệnh Chủ ! Hôm nay tôi phải giết bà !

Hai đường kiếm Đẳng Tường được Độc Cô Thanh Tùng áp dụng có công hiệu lợi dụng gấp mấy lần so với Ngươn Nhi, kim quang toa? rộng như chiếc tán phủ xuống đầu Lục Vũ Lệnh Chủ.

Độc Cô Thanh Tùng xuất thủ nhanh vô tưởng, Lệnh Chủ vừa thấy kiếm quang chớp lên, chưa kịp phản ứng thế nào thì kiếm quang đã chụp xuống đầu, bà nghe lạnh ở cổ.

Ánh kiếm quang tắt, mũi kiếm dí sát yết hầu bà. Mặt bà trắng nhợt, bà muốn rú lên nhưng vì quá khiếp sợ tiếng rú không phát ra trọn vẹn, chỉ nghe ú ớ trong cổ họng.

Độc Cô Thanh Tùng nhanh tay dịch mũi kiếm sang bên, nâng cao một tí, đặt sát cổ bà.

Chàng trầm giọng :

- Lệnh Chủ còn thù những người cầm kiếm nữa hay không ?

Qua phút giây kinh hoàng, Lục Vũ Lệnh Chủ nổi tính quật cường trở lại, bà hét:

- Tiểu tử cứ giết ! Ngươi không dám giết thì không phải là con người !...

Bà giận đến độ rung người lên như cơn sốt.

Tinh thần của Độc Cô Thanh Tùng lúc đó đang tuột dốc qua sự phủ nhận của Kim Xoa Giáo Chủ, con người ai ai cũng dễ phần chí trong lúc thất vọng, nên sự thách thức của Lục Vũ Lệnh Chủ khích động nhanh chóng Độc Cô Thanh Tùng, chàng muốn giết ngay Lục Vũ Lệnh Chủ mới hả.

Đôi mắt ngời lên sát khí, tay chàng nhấn mạnh thêm một chút, lưỡi kiếm bén ấn vào da cổ Lục Vũ Lệnh Chủ máu rịn ra liền.

Máu theo kiếm chảy đến tay chàng, máu kết thành giọt chảy xuống mình Lệnh Chủ.

Kim Xoa Giáo Chủ hoảng hốt rút lên :

- Tiểu ca ! Không nên giết Lệnh Chủ đâu !

Độc Cô Thanh Tùng gằn giọng :

- Tại sao tôi lại không thể ? Giết bà ấy là giết một kẻ hung ác trừ mối hại cho đời, nên lắm chứ ? Sao tôi lại không thể làm ?

Chàng hét to lên, sắp sửa hạ thủ.

Kim Xoa Giáo Chủ cuống quýt :

- Không được ! Không được ! Bà ấy là em ruột của Mẹ tiểu ca ! Bà ấy là Dì của tiểu ca ! Không thể giết được !

Độc Cô Thanh Tùng trợn tròn đôi mắt, bắn đôi trông ra ngoài, chàng hét lên như cuồng dại :

- Vậy Mẹ tôi là ai ?

Kim Xoa Giáo Chủ đau khổ vô cùng, bà ghen ngào rên rỉ :

- Trời ơi ! Sao con lại bức bách Mẹ phải nhìn nhận ? Mẹ tuy sanh con nhưng Mẹ không nuôi dưỡng con, Mẹ không làm tròn bổn phận thiêng liêng, Mẹ đâu có quyền nhìn con ? Mẹ mặt mũi nào nhìn nhận con ?

Kim Xoa Giáo Chủ đưa tay lên che mặt, bà khóc tiếng khóc càng to, hạt lệ càng lúc càng lớn, giọng lệ tuôn ra như suối.

Bà nức nở :

- Con ơi ! Mẹ có lỗi lắm ! Mẹ thẹn với con lắm ! Mẹ còn mặt mũi nào xưng Mẹ với con ! Mẹ hết sức đáng rồi con ơi !

Ngoài tiếng khóc của Kim Xoa Giáo Chủ, cục trường không còn tiếng động nào khác.

Một không khí trầm lặng nhưng khẩn trương vô cùng, cái trầm lặng của chết sống, tồn vong trong đường tơ kẽ tóc, mỗi một biến động sắp diễn ra có tầm vóc quan trọng lớn lao vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng đã thu Kim Kiếm về, còn Lục Vũ Lệnh Chủ thì xuất thần như xác chết.

Chàng đứng nguyên tại chỗ, nhưng tâm hồn đang trải qua một cơn bão hải hùng, cơn bão vô tình có mãnh lực tung mạnh người chàng lên, bất cứ về hướng nào, nhưng lạ lùng thay đôi chân nặng như núi gấn chặt vào nền địa tuyệt, nên cơn xao động của trận bão tâm hồn chỉ đảo mạnh xác thân mà không sao búng bổng chân chàng nổi.

Mãnh lực của trận bão trong tâm hồn đó, cố thổi tung chàng sa vào lòng Kim Xoa Giáo Chủ nhưng một áp lực khác giằng co lại.

Kim Xoa Giáo Chủ cũng nhìn sững chàng qua màn lệ. Bà đã buông tay áo xuống, phô bày những ngấn lệ trên má, những hạt lệ còn cài mi...

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng rút lên :

- Mẹ !

Chàng vọt chân nhảy tới, kịp lúc Kim Xoa Giáo Chủ mở rộng vòng tay đón chàng.

Mười mấy năm rồi, Kim Xoa Giáo Chủ đợi chờ, mong mỗi giây phút này.

Và Độc Cô Thanh Tùng dù thời gian đợi chờ không dài dằng như Kim Xoa Giáo Chủ, bởi vì chàng chỉ nghĩ đến thân thể thực sự sau ngày Hàn Ba Kiếm Khách trong lột đại thúc mang chàng rời khỏi gia trang của Song Phi Khách, thời gian đó dù ngắn thật nhưng sự bồn bộn sôi động vẫn nồng nhiệt như thường.

Kim Xoa Giáo Chủ nức nở :

- Con ! Con ! Mẹ không xứng đáng với con ! Mẹ kém bốn phận đối với con !

Chàng ôm Mẹ, xiết chặt tay hơn :

- Mẹ ! Mẹ ! Chính con mới có tội với mẹ ! Con để cho Mẹ cô độc, lạnh lùng!

Con để cho Mẹ mỗi mòn héo hắt !

Khóc ! Trong trường hợp này, ai cầm được lệ xúc động chân thành ? Phải khóc cho vơi đi những uất ức buồn chứa dồn qua năm tháng, lời nói không đủ tháo trút những ý niệm cô động suốt thời gian dài mà người trong cảnh đêm từng giây phút.

Lâu lắm, hai mẹ con mới lắng dịu phần nào tâm tư.

Độc Cô Thanh Tùng đưa ánh mắt trù mền nhìn mẹ :

- Mẹ Ơi ! Từ nay con quyết ở một bên Mẹ, không bao giờ rời xa nửa bước !

Kim Xoa Giáo Chủ không nói gì.

Độc Cô Thanh Tùng lui lại :

- Mẹ ! Con không rời xa mẹ nữa đâu !

Kim Xoa Giáo Chủ xoa đầu con :

- Chưa đến lúc con à ! Giang hồ còn sóng gió, con là một bậc kỳ tài trong võ lâm, con có bốn phận lớn lao bảo vệ chánh nghĩa, con đâu có thể lẫn tránh bốn phận đó được mà hòng ở mãi bên Mẹ ? Con phải lo tạo một sự nghiệp lẫy lừng, con phải làm sao cho xứng đáng một con người chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng lập luận :

- Con sẽ gia nhập Kim Xoa Giáo của Mẹ, con sẽ gần gũi bên Mẹ luôn, con vẫn tham dự việc giang hồ được như thường, phải không Mẹ ?

Kim Xoa Giáo Chủ cười xòa :

- Đã là Kim Xoa Giáo thì có bao giờ nhận nam nhân đâu con !

Độc Cô Thanh Tùng bí lối, cười trừ.

Vừa lúc đó, Lục Vũ Lệnh Chủ tỉnh lại, bà thét to :

- Tiểu tử ! Ngươi không giết ta thì ngày sau sẽ hối hận lớn !

Bà buông xong tiếng cuối, xoay nhanh mình lại, toan phóng thân chạy đi.

Kim Xoa Giáo Chủ vội đảo bộ chặn trước mặt, bà đưa ánh mắt van cầu nhìn Lục Vũ Lệnh Chủ :

- Văn muội ! Độc Cô Thanh Tùng là con của chị, nó có vô lễ với em như thế nào, em hãy vì tình chị mà tha thứ cho nó em nhé ! Chị nhận tất cả những điều lỗi về chị!

Lục Vũ Lệnh Chủ bật cười ghê rợn, lạnh lùng, không đáp một tiếng nào, lách mình sang một bên, tránh Kim Xoa Giáo Chủ định vọt đi.

Kim Xoa Giáo Chủ giang tay chặn :

- Văn muội ơi ! Em có nghe chị van cầu chứ ? Em tha thứ cho Độc Cô Thanh Tùng nhé !

Lục Vũ Lệnh Chủ tròn mắt, bắn hung quang ngời như lửa phừng, cao giọng :

- Ngươi bảo ta tha cho hắn ? Ta có làm gì hắn đâu ? Chính hắn toan hạ sát ta kia mà !

Độc Cô Thanh Tùng bước tới, quỳ xuống trước mặt mặt Lục Vũ Lệnh Chủ :

- Dì ơi ! Dì tha tội cho Thanh Tùng này ! Dì muốn trừng phạt diệt nhi thể nào cũng được !

Lục Vũ Lệnh Chủ cười lạnh mấy tiếng, đưa tay xô vệt Kim Xoa Giáo Chủ qua một bên, đoạn nhảy vọt ra xa ngoài ba trượng.

Kim Xoa Giáo Chủ vung chiếc phát trần, tung mình đuổi theo :

- Văn muội ! Tại Thanh Tùng nó chưa biết em là Dì của nó, nó mới vô lễ như thế!

Em hãy tha thứ cho nó đi !

Lục Vũ Lệnh Chủ mặc cho Kim Xoa Giáo Chủ kêu gào, cứ phóng chân chạy luôn. Bà vừa chạy, vừa thốt vọng lại nhưng không quay đầu :

- Ta không báo được mối thù hôm nay, quyết không chường mặt trên giang hồ nữa!

Kim Xoa Giáo Chủ vẫn theo sau :

- Văn muội ! Văn muội ! Em nên nghĩ lại ! Đừng nuôi ý định đó, em nên thương chị chứ, em ơi !

Độc Cô Thanh Tùng thấy Mẹ và Dì chạy khá xa, chàng cấp tốc phóng chân chạy theo, vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại gọi Ngươn Nhi :

- Thân phụ tiểu đệ giờ ở tại Hồng Trạch Hồ, tiểu đệ cứ đến đấy tìm ! Tôi không thể đi cùng tiểu đệ được ! Hãy thứ cho tôi vậy !

Nhưng Kim Xoa Giáo Chủ gọi vọng lại chàng :

- Con không nên chạy theo ! Con đã gieo tai họa lớn lao vô tưởng, lại còn toan theo làm sự tình thêm rối nữa sao ?

Dù Mẹ đã nói rất chí lý, Độc Cô Thanh Tùng đâu có thể dừng chân lại, chàng nghĩ rằng sự việc xảy ra là do chàng, chàng phải chịu trách nhiệm chứ để Mẹ chàng gánh chịu thì lòng nào nổi ?

Chàng không dừng chân, cứ chạy theo mãi.

Nhưng một bóng người đã chặn trước mặt chàng.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình dừng chân lại nhìn ra.

Người đó không ai khác chính là người đã gõ cửa cấm thất.

Lão đã đọc xong quyển tạp ký của Lệ Quỷ Thượng Nhân, lão trở lại tìm Độc Cô Thanh Tùng. Lão cười :

- Tiểu tử hành động như thế là phải, chả có tội gì đâu ! Nếu ta ở trong trường hợp ngươi, ta đã giết bà ấy rồi, không buông tha như ngươi đã làm đâu !

Rồi lão vẫy tay :

- Đi lại đây với ta !

Lúc đó Ngươn Nhi đã đến bên Độc Cô Thanh Tùng. Lão nhìn cả hai, gật gù :

- Ta tin các ngươi rồi ! Các ngươi không phải là kẻ bất lương, tốt lắm !

Độc Cô Thanh Tùng lúc đó còn lòng dạ nào tiếp chuyện với lão già ?

Chàng hấp tấp thốt :

- Tiền bối để cho tôi đi ! Tôi không thể để cho Lục Vũ Lệnh Chủ làm hại đến Mẹ tôi ! Việc tôi làm, tôi không thể để cho Mẹ tôi liên lụy !

Lão già cười :

- Đừng đi ! Chắc không đến nỗi nào đâu ! Mà dù có làm sai đi chẳng nữa, Mẹ ngươi vẫn vui lòng thọ nhận kia mà ! Bà ấy đã nhận chỗ quấy của mình đối với ngươi, bà ấy muốn chịu tất cả đau khổ để chuộc tội ! Ta mừng cho ngươi có một người Mẹ hiền đó!

Độc Cô Thanh Tùng rít lên :

- Không ! Tiền bối đừng ngăn trở tôi ! Tôi quyết đi theo, tôi phải đi, tiền bối ạ ! Xin hiểu cho tôi !

Lão già trầm giọng :

- Nếu ta bảo chứng với ngươi, ngươi nghĩ sao ?

Giọng nói của lão già hết sức nhân từ, ánh mắt thì hết sức nghiêm nghị.

Độc Cô Thanh Tùng gặng hỏi :

- Tiền bối dựa vào đâu mà dám bảo chứng ?

Lão già cười ha hả :

- Ngươi biết ta là ai rồi chứ ?

Qua phút giây xúc động, Độc Cô Thanh Tùng bình lặng, tâm tư trở lại bình thường.

Chàng biết mình đang hội kiến với một trong hai vị lão tiền bối Thiên Địa Nhị Tướng, nhưng người đứng trước mặt là Thiên Tướng hay Địa Tướng ?

Lão già ung dung tiếp nối :

- Ngày xưa có hai người, hiệp lực phá tan âm mưu và công cuộc tạo phản của Tề Vương, hai người đó là Thiên Địa Nhị Tướng và ta là Địa Tướng La Huy đây !

Lão điểm nhẹ một nụ cười :

- Hai người theo ta. Ta có nhiều việc nói cho biết.

Độc Cô Thanh Tùng không còn do dự nữa, Thiên Địa Nhị Tướng là sao Bắc Đẩu, là toà Thái Sơn trong giới võ lâm, trên giang hồ còn ai không mơ ước được gặp bậc kỳ tài như thế ?

Nay chàng may mắn gặp được một, ít ra chàng cũng học hỏi được điểm gì nơi người ấy, chàng có thể nào từ chối cái đại hạnh này chẳng ? Đại Thúc sau này hay được sẽ mừng chàng là một người ngu xuẩn nhất trên đời.

Ngoài ý niệm đó chàng còn muốn biết Địa Tướng lão tiền bối làm cách nào cứu thoát được Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ và Vô Lâm Tam Kỳ, ai đã đưa họ đến Hồng Trạch Hồ giao cho Song Phi Khách ?

Chàng cùng Ngươn Nhi theo sau Địa Tướng, đi quanh quẩn theo hệ thống địa đạo chẳng chịt một lúc, đến một gian nhà đất.

Vừa bước vào nhà, Độc Cô Thanh Tùng giật mình sửng sốt.

Nơi giữa nhà, có hai cỗ quan tài bằng đá, một cỗ đầy nắp kín bít, còn một cỗ thì chưa trống.

Cỗ quan tài chưa trống dĩ nhiên là chiếc giường ngủ của Địa Tướng và khi nào Địa Tướng chết đi, nơi đó sẽ là chỗ an nghỉ muôn đời.

Địa Tướng chỉ vào cỗ quan tài đầy nắp :

- Nằm trong ấy là Thiên Tướng Tề Oai ca ca, chết độ tám mươi năm nay rồi ! Ta giữ gìn chiếc quan tài, ta chờ chết suốt thời gian đó, ta đã chuẩn bị cho phần ta, hiện tại ta sống bên ca ca và khi ta chết, ta cũng được nằm bên ca ca ta !

Sắc diện của Địa Tướng La Huy đột nhiên trầm buồn, giọng đầy bi thảm :

- Ta cùng Tề ca ca, phúc đồng hưởng,hoa. cùng chịu, sanh tử luôn luôn bên nhau, suốt tám mươi năm nay, ta không rời xa chỗ này ! Đời ta chôn chặt nơi đây, kể từ tám mươi năm rồi.

Địa Tướng lão nhân không ngăn được dòng lệ cạn, khi nhớ đến người xưa, lão để mặc cho những hạt lệ rơi dài trên má.

Lão nức nở, nghẹn ngào, lão bi thảm cực độ, lão muốn nói mà lời không thoát.

Độc Cô Thanh Tùng xúc động vô cùng trước đoạn giao tình chí thiết của Thiên Địa Nhị Tướng, chàng bồi hồi nhìn Địa Tướng lão nhân cung kính hỏi :

- Chừng như có điều u uẩn...

Địa Tướng lão nhân bị khích động mạnh, lão tung người run giọng đáp :

- Thiên Tướng Tề Oai ca ca chết không minh bạch !

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc :

- Tề lão tiên bối chết như thế nào ?

Địa Tướng lão nhân căm hờn :

- Hoàng thượng bức tử ! Tề ca ca phải tự quyết !

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên :

- Trời ! Lại có chuyện đó !

Địa Tướng gằn giọng :

- Người có biết đâu ! Tề ca ca của ta là con rồng thiêng trong nhân loại, hoàng thượng sủng ái vô cùng trên hết triều văn võ ! Hoàng thượng lại tuyển làm phò mã, sang quý vô cùng ! Thế mà ba tháng sau khi diệt trừ cái hoa. Tề Vương, lại có lệnh triều đình bức tử ! Lúc chết, Tề ca ca chỉ nói với ta bốn tiếng ” Vạn Cực Aô Nữ” ! Bốn tiếng ấy có ý nghĩa gì ? Tại sao hoàng thượng lại bức tử ?

Giọng nói của Địa Tướng lão nhân từ từ thấp hơn :

- Tề ca ca chết được ba ngày. Công chúa lại biệt tích. Ta tìm hiểu mãi về bốn tiếng Vạn Cực Aô Nữ suốt mấy năm dài, chung quy cũng không ra manh mối gì cả. Bỗng một hôm ta chợt nghĩ ra, trong bọn a tòng theo Tề Vương, có cả Quý Vương cùng một lão ma đầu nữa, có danh hiệu là Vạn Cực Đế Quân, chính cả hai bày ra chiếu chỉ giả, bức tử Tề ca ca !...

Độc Cô Thanh Tùng giật mình trầm nghĩ :

- Vạn Cực Đế Quân ? Lão ấy là ai ? Lão ấy có liên quan gì đến Vạn Cực Thiên Tôn chẳng ?

Địa Tướng lão nhân tiếp nối :

- Giang hồ rộng lớn, ta biết tìm Vạn Cực Đế Quân như thế nào ? Huống chi ta không thể rời bỏ nơi đây ? Ta mang di hài của Tề ca ca về quản tại Tề Vương biệt phủ, hy vọng Quý Vương và Vạn Cực Đế Quân còn trở lại đây, ta sẽ bắt chúng tra hình về sự bức tử Tề ca ca. Ngờ đâu, tám mươi năm qua rồi, ta hoài công chờ đợi ! Nay tuổi trời sắp hết, đại hạn sẽ đến nay mai, ta còn mong gì gặp chúng, cũng như bí mật quanh Vạn Cực Aô Nữ sẽ trở thành cái hận thiên thu cho ta.

Độc Cô Thanh Tùng an ủi :

- Lão tiên bối bất bi thương, việc gì rồi cũng phải phơi bày ra ánh sáng, quyết chắc Tề lão tiên bối không đến nỗi nào vĩnh viễn ôm hận dưới suối vàng đâu !

Đã có cái tên Vạn Cực Aô Nữ tất phải có người, vũ trụ dù bao la rộng lớn nhưng con người có phải là hạt cát đâu mà mình không tìm được !

Địa Tướng lão nhân chớp mắt, ngồi tĩnh quang kỳ dị, vụt thốt :

- Hôm nay, ta lưu người lại đây cũng vì việc ấy !

Lão bước đến bên cổ quan tài bỏ trống, đưa tay vào trong lấy ra một quyển sổ tay, trân trọng giao cho Độc Cô Thanh Tùng :

- Bình sanh ta không có gì quý báu lưu lại cho đời, sự nghiệp của ta cũng như của Tề ca ca, đều gồm tụ trong quyển sổ nhỏ này. Kỳ công tuyệt học, tinh tú, kỳ môn, y thuật, địa lý, luôn đến ba chiêu Thiên Oai Chưởng Pháp của anh em ta đều được ghi chú rành rẽ trong cuốn sổ ấy, ta đem tặng cho người để đổi lấy công trình truy tìm tung tích của Vạn Cực Âm Nữ, báo thù cho anh em ta, người dám đảm nhận không ?

Độc Cô Thanh Tùng rung động toàn thân, chàng cảm xúc đến độ không buông tròn giọng đáp lời Địa Tướng lão nhân :

- Văn bối...văn bối...

Địa Tướng chớp nhanh đôi mắt, nóng nảy :

- Người không chấp thuận ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Không phải ý chí của văn bối như thế đâu ! Thiên Tướng Tề lão tiền bối là ngôi Bắc Đẩu của Võ Lâm, là vị cứu tinh của dân tộc, tài năng đáng mộ, công đức đáng ngưỡng, văn bối dù có phải vì hai vị lão tiền bối mà tan xương nát thịt cũng chưa xứng lòng ngưỡng mộ, đợi gì phải có cuộc trao đổi này ? Đó là điều vạn bối thấy khó vâng lời !

Địa Tướng lão nhân quảng nhanh quyển sổ tay vào lòng chàng, đoạn cao giọng thốt :

- Mang đi ngay ! Dù người không nhận của tặng, song ta quyết ý truyền thọ cho người, không được chối từ !

Tiếp theo đó, Địa Tướng lão nhân lấy ra một chiếc bình nhỏ trao cho Ngươn Nhi :

- Ba viên Kim Đơn này, là thuốc chữa thương thế công hiệu như thần dược.

Mấy tháng qua, cha con người lưu trú tại Tề Vương biệt phủ, ta đã theo dò, quan sát rất kỹ, phần người sát kiếp quá nhiều, không thể đảm đương việc lớn được. May ra nhờ người cứu giải sau này mới mong thoát nạn ! Thôi hai người đi đi !

Thốt xong, Địa Tướng lão nhân từ từ bước vào cổ quan tài, nằm xuống.

Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi kinh sợ, vội nghiêng mình vòng tay tạ Ôn :

- Xin cảm đức lão tiền bối đã tặng vật báu !

Địa Tướng lão nhân vẫy tay :

- Đi đi !

Ánh kỳ quang trong đôi mắt Địa Tướng lão nhân dần dần dịu lại, lão nhìn Độc Cô Thanh Tùng :

- Ta còn sống chẳng bao lâu nữa, mong người chóng trở lại cho ta được biết kết quả như thế nào !

Chiếc nắp quan tài đã được đặt lên nửa phần từ lúc lão nhân trao thuốc cho Ngươn Nhi, giờ lão sửa lại cho ngay ngắn.

Gian nhà tự nhiên mất hẳn sinh khí theo chiếc nắp dẫu kín một con người. Bầu không khí chìm trong tử tịch lạnh lùng ghê rợn.

Độc Cô Thanh Tùng cùng Ngươn Nhi rời địa thất, theo địa đạo lên trên ra khỏi biệt phủ Tề Vương.

Độc Cô Thanh Tùng thốt :

- Tiểu đệ hãy đi trước, đến Hồng Trạch Hồ tìm thân phụ, tôi còn phải lưu lại Kim Lăng mấy hôm nữa, xong việc rồi tôi sẽ đến sau.

Ngươn Nhi gật đầu đi liền.

Thời gian lúc đó đã tàn đêm, bình minh sắp trở lại trên vạn vật.

Độc Cô Thanh Tùng vào thành, ra cửa Bắc, theo đường sông tiến mãi, độ mười dặm đường, chàng đến một thôn nhỏ, nơi đây chàng có thuê chỗ ngụ trong một ngôi khách sạn yên tĩnh.

Vùng Giang Nam là nơi dân cư trù mật, sinh hoạt phồn thịnh khách thương, khách du từ phương đổ về, mà Kim Lăng là chỗ hò hẹn gặp gỡ của bao nhiêu cuộc doanh cầu, trên thương trường cũng như trên vũ lâm.

Cho nên thành Kim Lăng náo nhiệt vô cùng, do đó có người nảy sinh cái ý lập quán trọ quanh vùng, nghênh đón những du khách thích thanh tịnh, chán ồn ào vì sinh hoạt mà phải đến Kim Lăng.

Độc Cô Thanh Tùng không muốn để lộ hành tung, nên tìm trọ nơi thanh tịnh ngoài thành.

Đối với chàng, mười dặm đường xa cách có ý nghĩa gì ?

Chàng không vào quán trọ, đi thẳng ra tàu ngựa, búng tay gọi khê :

- Tuyệt ca !

Con Long Mã nghe tiếng người tiểu chủ, hí lên vui mừng.

Độc Cô Thanh Tùng mắng yêu :

- Tuyệt ca im đi chứ ! Làm kinh động giấc ngủ của xóm giếng người ta ghét cho đấy !

Chàng mở cổng tàu ngựa, dắt Long Mã ra, đoạn trở vào phòng trọ lấy Quý Vương Trượng, trở ra rồi hướng lộn lại thành.

22. Thúy Vân Tịnh Xá

Thúy Vân Lâu là một cửa hiệu buôn châu ngọc có tiếng nhất nhì tại Kim Lăng, hàng phú thương cùng hoà hoa công tử phàm đã đến Kim Lăng cũng đều đến đây mua sắm một vài món, hoặc mang về gia hương, tặng người thân, hoặc biếu các nàng ca kỹ, kỷ niệm một chút ân tình ngắn ngủi ở mỗi đoạn dừng chân.

Độc Cô Thanh Tùng đến Thúy Vân Lâu trong phong thái của một hòa hoa công tử, lá ngọc cành vàng.

Tuy nắm trong tay chín rương châu báu, do phân đà Giang Nam của Cửu Long Đàn đòi tải về cho đàn chủ Cửu Long, Độc Cô Thanh Tùng không hề mở ra xem trong đó có vật gì.

Giờ vào đây, chàng nhìn báu vật trưng bày la liệt trong cửa hàng, mắt chàng chóa lên vì muôn màu sắc chiếu ngời.

Một công nhân có nhiệm vụ tiếp tân, nghênh đón chàng với một nụ cười thương mại :

- Kính chào Công Tử ! Vào cửa hiệu của chúng tôi, Công Tử sẽ hài lòng hơn mọi khi, và thế nào Công Tử cũng phải chọn một vài món đồ !

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay :

- Ta không đến đây để mua sắm, mà cốt để tìm chủ nhân. Ta muốn biết chủ nhân có mặt chăng ? Người thông báo hộ ta.

Tên công nhân kinh dị, nhìn Độc Cô Thanh Tùng từ đầu đến chân, hỏi lại :

- Công Tử cho biết quý tính cao danh, Công Tử có quen biết chủ nhân chúng tôi ?

Độc Cô Thanh Tùng tỏ vẻ bất bình :

- Ta có việc cần gặp người, hà tất phải cất vấn tính danh !

Tên công nhân nghiêng mình tỏ vẻ cung kính :

- Công Tử có việc, tiểu nhân này đâu dám hỏi nhiều, song lệnh của chủ nhân là thế, ít ra cũng phải hỏi tên họ của khách, nếu không thì thông báo làm sao ?

Độc Cô Thanh Tùng cho hắn nói có lý, hắn gật đầu :

- Người cứ báo với chủ nhân có Lãnh Cửu đến tìm.

Tên công nhân giật mình lui lại mấy bước.

Lãnh Cửu !

Lãnh Cửu thì còn gì lạ với hần ?

Vị Công Tử hòa hoa này mạo nhận Lãnh Cửu, có mục đích gì ?

Trông tình trạng hần, Độc Cô Thanh Tùng đã hiểu hần biết chàng không phải là Lãnh Cửu nhưng chàng không giải thích gì cả...

Tên công nhân sau giây phút sửng sốt, mời Độc Cô Thanh Tùng đến gặp mặt người trung niên quản lý.

Độc Cô Thanh Tùng linh cảm Lãnh Cửu đã đến đây trước chàng, còn như Lãnh Cửu còn ở đây hay không thì chàng chưa dám quả quyết.

Người trưởng quỹ trung niên nhìn chàng một thoáng, đoạn hướng qua gã công nhân :

- Người vào báo với chủ nhân, người thiếu niên ấy đã đến đây rồi.

Tên công nhân nhoẻn miệng cười vả lả với Độc Cô Thanh Tùng :

- Công tử chờ một chút nhé ! Tôi đi báo với chủ nhân đây !

Nhìn thoáng qua người trung niên trưởng quỹ, Độc Cô Thanh Tùng thấy hai huyệt Thái Dương của y nhô cao, biết rõ y là một cao thủ.

Y đã rời quầy, bước tới trước mặt chàng :

- Công Tử có nghi biểu phi phạm, vừa trông thấy là tại hạ mền phục ngay !

Công Tử là người thế gia vọng tộc tại địa phương ?

Độc Cô Thanh Tùng nhếch miệng cười nhẹ, đáp nhanh :

- Tôi không phải là dân xứ Kim Lăng !

Chưởng Quỹ khẽ giật mình.

Độc Cô Thanh Tùng hỏi lại :

- Chừng như các hạ không phải là người của địa phương, nghe có khác.

Chưởng Quỹ gật đầu :

- Quê quán tại hạ Ở Lưu Hà.

Không rõ Độc Cô Thanh Tùng vô tình hay cố ý, chàng buông gọn :

- Lưu Hà ! Ven bờ Đông Hải !

Trung niên chưởng quỹ nhìn chàng với ánh mắt khó hiểu.

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười đáp lại ánh mắt đó.

Tên công nhân đã trở lại.

Hần đến trước mặt Độc Cô Thanh Tùng cung kính thốt :

- Chủ nhân kính thỉnh Công Tử hội đàm. Xin Công Tử theo tôi.

Hần đi trước, Độc Cô Thanh Tùng theo sau.

Qua khỏi gian nhà dùng để làm cửa hiệu châu báu, Độc Cô Thanh Tùng đến một khu gia viện cực kỳ hoà phú, chỗ ngang chỗ dọc, nóc thào nóc cao... riêng biệt có ngôi xá.

Du hành trên hè phố nào có biết phía hậu cửa viện này là một khu gia viên của hạng người thừa tiền lắm của ?

Nhìn vào đôi huyệt Thái Dương nhô cao của trung niên chưởng quỹ, chàng đã hiểu y là một vũ dũng khác thường, song điều đó có gì lạ, trên giang hồ đâu thiếu cao thủ !

Bất quá chàng nghĩ rằng hiệu buôn bán châu báu Thúy Vân Lâu là nơi ẩn núp của những người mưu toan một đại sự khuynh đảo giang hồ, và rất có thể đây là sào huyệt của Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu.

Chàng cho rằng mình nghĩ đúng, và nhếch nụ cười đắc ý, rồi lại nghĩ tiếp :

- Nếu quả thật là người, thì nhất định phải làm kẻ của ta !

Người đây là ai ?

Có lẽ chàng ám chỉ Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu.

Tên công nhân dẫn chàng đi một lúc, rẽ sang hướng tòa Tịnh xá, đến nơi, hấn dừng chân trước cửa thốt :

- Đã đến rồi ! Lãnh Công Tử cho tôi cáo thoái !

Vừa lúc đó một âm thanh nữ nhân từ bên trong Tịnh xá phát ra, nghe êm dịu vô cùng :

- Xin Lãnh Công Tử cứ vào.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức làm lạ, không ngờ chủ nhân toà Thúy Vân Lâu này lại là một nữ nhân, chàng do dự một chút, đoạn mạnh dạn tiến vào tòa Tịnh xá.

Bên trong cách bày biện hết sức trang nhã, một mùi trầm hương phảng phất quanh nhà kín đáo, biểu lộ cái phong thái phiêu dạt tân kỳ của người chiếm ngụ.

Chàng bước qua khỏi tấm bình phong, chàng chạm mắt ngay phải một thiếu nữ cực kỳ diễm lệ.

Nếu không có danh từ nào tả được vẻ đẹp của các tiên nữ, thì cũng không có danh từ nào tả nổi vẻ đẹp của thiếu nữ này.

Nếu bắt buộc phải miêu tả sắc đẹp của nàng, thì Độc Cô Thanh Tùng chỉ có thể bảo nàng là một tiên nữ, bởi chàng biết so sánh nàng với một nhan sắc nào trên trần gian cho vừa ?

Thiếu nữ trông thấy chàng, chừng như thoáng giật mình, mặt nàng ửng đỏ, thốt nhẹ :

- Công Tử quả là người giữ tròn chữ tín !

Đến lượt Độc Cô Thanh Tùng giật mình. Nàng bảo chàng là người thủ tín ?

Nếu thế, Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu đã đến đây rồi sao ?

Bởi có đến, nên nàng mới được nghe Lãnh Cửu đề cập đến việc ủy thác chàng thi hành, khi gặp chàng, nàng khen ngợi chàng là thủ tín.

Tuy vậy chàng vẫn đặt câu hỏi :

- Hôm qua, ngẫu nhiên đi quanh quần trong khu rừng gần đây, tôi có gặp một người họ Lãnh, tên Cửu, người ấy ủy thác tôi mang hai mảnh vỡ của một tấm bia đến cửa hiệu Thúy Vân Lâu này, tôi xin hỏi cô nương, người đó đã đến đây trước tôi rồi chứ ?

Thiếu nữ nhếch nụ cười duyên :

- Gia phụ đã về đến đây trong đêm rồi. Người chờ mãi, không thấy công tử đến, nên xuất ngoại tìm công tử.

Độc Cô Thanh Tùng lại giật mình.

Thì ra, đây là gia cư của Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu ?

Và thiếu nữ này là con gái của y ?

Chàng nhướng cao đôi mày, khẽ điểm một nụ cười.

Chàng cười chiếu lệ, chứ tâm tư đã rối bời lên rồi. Nếu gặp người nào khác, thì chàng có thể thực hành kế hoạch đã sắp đặt sẵn trước khi đến đây.

Giờ đối tượng lại là con gái của Lãnh Cửu, chàng còn mở miệng nói làm sao được ? Trong giây phút bất ngờ, chàng không biết phải ăn nói làm sao cho ổn nên nín lặng.

Thiếu nữ tiếp nói :

- Gia phụ rất quý hai mảnh bia vỡ, người cứ lo nghĩ mãi về chuyện đó. Công Tử không mang theo trong mình, chắc đã an trí nó nơi nào...

Nàng buông lỏng câu nói ở đây, bởi nàng nhận ra sắc mặt của Độc Cô Thanh Tùng trầm xuống. Nàng chừng như đoán được điều phi thường, hấp tấp hỏi :

- Công tử ! Không lẽ có việc gì ngoài ý muốn !

Đôi mắt của nàng ngời lên ánh tinh quang kỳ dị, nàng nhìn chậm chậm vào chàng, chờ chàng nói.

Qua giây phút bờ ngõ, Độc Cô Thanh Tùng nhất định thực hành kế hoạch cũ, chàng tỏ vẻ buồn rầu đáp :

- Không nhắc đến hai mảnh bia đá còn khá cho tôi, nhắc đến nó, tôi lại kinh hoàng khủng khiếp như lúc xảy ra biến cố ! Nói thật với cô nương, tôi suýt chết vì hai mảnh bia vỡ đó !

Thiếu nữ trở mắt :

- Công Tử nói sao ?

Độc Cô Thanh Tùng cúi thẹn mặt :

- Hai mảnh bia vỡ đã bị một người mặc áo vàng đoạt mất rồi ! Người áo vàng đó đi chung cùng với một nữ nhân mặc áo đỏ. Cả hai còn muốn giết chết tôi nữa đấy !

Thiếu nữ xanh mặt, kêu lên :

- Trời !

Nàng run người thấy rõ. Lâu lắm nàng không thốt ra lời.

Nàng không muốn nói nữa hay là nàng không nói được ? Hoặc giả nàng chưa biết phải nói làm sao cho thích đáng trường hợp ?

Điều đó chỉ có nàng biết !

Độc Cô Thanh Tùng tiếp nói, theo từng điểm của kế hoạch :

- Hai mảnh bia vỡ đó quý lắm sao hả cô nương ?

Thiếu nữ đưa mắt nhìn Độc Cô Thanh Tùng không chớp.

Chàng nhận thấy trong đôi mắt ấy, có vẻ sầu buồn vô tưởng. Qua nét sầu buồn, Độc Cô Thanh Tùng phát giác ra thiếu nữ có phần nào thương xót chàng.

Thiếu nữ không đáp lời chàng mà lại hỏi :

- Rồi làm sao công tử lại chạy thoát đi được hay là hai người đó buông tha cho Công Tử ? Nói cho tôi biết đi, rồi cấp tốc rời khỏi nơi này, đừng để cho gia phụ tôi mà gặp mà bất lợi cho Công Tử lắm đấy !

Độc Cô Thanh Tùng vờ sợ sệt, vội hỏi :

- Cô nương nói sao ? Người sẽ làm gì tôi hả cô nương ?

Thiếu nữ càng tỏ vẻ thương hại chàng :

- Người sẽ giết Công Tử chứ làm gì nữa ?

Độc Cô Thanh Tùng lại vờ run người lên, làm ra vẻ khủng khiếp vô cùng.

Chàng hấp tấp thốt :

- Sau khi hai người đó đoạt mảnh bia vỡ, tôi có cho họ biết hai mảnh bia đó không phải của tôi, mà chính có một vị tên Lãnh Cửu trao cho tôi...

Thiếu nữ lo lắng :

- Công Tử có nói sẽ mang mảnh bia đến Thụ Vân Lâu chẳng ?

- Không, tôi không chỉ nói này cho hai người đó. Tôi chỉ bảo là tôi giữ gìn giữ gìn vậy thôi chứ chẳng phải mang đi đâu cả.

Thiếu nữ gật đầu, tỏ vẻ hài lòng lắm. Nàng thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ nàng không muốn tiết lộ toà Thúy Vân Lâu này là cơ sở của thân phụ nàng.

Độc Cô Thanh Tùng nói tiếp :

- Tôi nói xong hai người đó cho tôi đi liền, chừng như họ rất hài lòng thấy tôi thành thật, nên không còn nuôi ý tiêu diệt tôi nữa.

Thiếu nữ hỏi :

- Hai người ấy còn nói thêm gì không ?

Độc Cô Thanh Tùng nhanh nhẹn :

- Có chứ ! Hai người ấy bảo, tôi hãy báo tin cho thân phụ cô nương, chiều nay, đến tại khu rừng đó, họ sẽ trả hai mảnh bùa cho. Vì vậy tôi mới tìm đến, bởi vì tôi làm mất hai mảnh bùa vỡ rồi ! Tôi nghĩ làm như vậy như mình chuộc tội đã làm mất đồ vật do người khác uỷ thác, và tôi chắc thế nào rồi thân phụ của cô nương cũng thu hồi hai mảnh đá.

Chàng lộ vẻ sợ sệt, gấp rút :

- Tôi đã nói cho cô nương nghe rồi, giờ tôi phải lánh mặt. Cô nương cho tôi đi liền nhé ?

Nào ngờ, vừa lúc đó, một bóng tro từ bên ngoài bay vút vào.

Bóng đó chính là Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu, vừa xuất hiện sau lưng Độc Cô Thanh Tùng liền đưa tay chụp lấy cổ tay chàng.

Độc Cô Thanh Tùng giả vờ kinh hãi, rú lên một tiếng, chàng vận khí dồn xuống đan điền, ngăn chặn khí huyết không cho dồn lên, mặt biến sắc cho trắng nhợt như người khiếp đảm đến cực độ.

Chàng luôn miệng van xin tha mạng.

Đông Hải Chân Quân lỏng năm ngón tay hét :

- Lời nói của ngươi vừa rồi có đúng sự thật không ?

Độc Cô Thanh Tùng lại van xin tha mạng :

- Tôi cam kết là đúng sự thật.

Đông Hải Chân Quân chừng như giận đã tràn lòng, đưa tay tả điểm vào nhũyễn huyết của Độc Cô Thanh Tùng, tay hữu nắm lấy chàng, quăng ra ngoài một trượng, rơi xuống đất.

Y gần giọng :

- Dung con, hãy giữ chừng hẩn ! Đợi cho đi tìm Huyết Ma Bang Chủ xem sao !

Nếu tiểu tử nói ngoa thì lúc ta trở về đây sẽ biết.

Đông Hải Chân Quân không cần xoay người lại, cứ cái tư thế đó, y điểm chân xuống đất một phát nhẹ, thân hình đã lao vút ra ngoài.

Thấy kế hoạch của mình đã thành tựu giai đoạn đầu, Độc Cô Thanh Tùng cười thầm trong bụng. Chàng ngâm vận khí giải tỏa huyết đạo.

Nàng Dung nhìn chàng thở dài :

- Công Tử ơi ! Nếu Gia phụ không thu hồi được hai mảnh bùa vỡ, chắc chắn sẽ có điều bất lợi cho Công Tử đó ! Điều cần nhất là cốt làm sao Gia phụ tôi gặp hai người đó, để chứng minh Công Tử nói thật.

Độc Cô Thanh Tùng đã giải huyết xong, nhưng chàng vẫn tiếp tục giả vờ như còn bị ảnh hưởng vẫn còn nằm tại chỗ.

Nhuyễn huyết dù bị điểm, chàng vẫn có thể nói chuyện được như thường, nên chàng đáp lời nàng Dung mà không sợ bị lộ :

- Cô nương tìm cách cứu nạn tôi, tôi nguyện ghi ơn suốt đời. Tai hoa. đầu xảy đến thành linh, nếu biết trước như thế này, có bao giờ tôi dám nhận điều ỷ thác !

Độc Cô Thanh Tùng thở than ân hận mãi.

Nàng Dung lại thở dài nhìn Độc Cô Thanh Tùng một lúc lâu, đoạn nàng tỏ vẻ quyết định, từ từ bước tới gần chàng.

Mùi hương bốc nhẹ từ người nàng, len vào mũi Độc Cô Thanh Tùng, chàng hít phải, tâm hồn nghe lâng lâng lạ.

Nàng bước đi, khoan thai, hòa hườn, dáng dấp thướt tha, yếu điệu như tiên nữ phiêu phưởng trong mây, hấp dẫn vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng buột miệng tán :

- Cô nương ! Bình sanh tôi chưa hề gặp ai mỹ lệ kiều diễm như cô nương !

Nàng Dung thoáng giật mình, nhưng nàng lấy lại được vẻ bình thản ngay, nhoẻn miệng điểm nụ cười duyên đáp :

- Công Tử quá khen !

Nàng nghiêm giọng :

- Bây giờ tôi giải huyết cho Công Tử, Công Tử đi ngay nhé !

Nàng giữ mãi nụ cười đó một lúc, trước khi giải huyết cho chàng.

Độc Cô Thanh Tùng cố ý ngăn trở :

- Cô nương tha tôi, thì lệnh nghiêm trở về sẽ bắt tội cô nương, điều đó tôi đâu nỡ nhẹ cho mình mà để nặng cho cô nương ? Hãy mặc tôi, tôi chờ đến ngày mai, nếu có xảy ra thế nào, cũng phải chịu, không dám làm lụy đến cô nương. Dù sao, hảo ý của cô nương, tôi không hề quên.

Nếu nàng Dung để ý một chút thì sẽ thấy chỗ tính toán của Độc Cô Thanh Tùng liền.

Trước đó chàng van nài nàng, xin tìm cách cứu thoát chàng giờ đây lại từ chối khi nàng quyết định giải thoát cho chàng.

Nhưng nàng làm gì lưu tâm đến điều đó nổi ?

Nàng trầm lặng một lúc rồi thốt :

- Gia Gia tôi nuông chiều tôi lắm, chắc không có gì đáng ngại đâu? Công Tử cứ an lòng, tôi cứu Công Tử vì thấy Công Tử có biểu nghi phi phạm, có thể trở thành người người đại dụng sau này, nếu chết đi thì đời sẽ phí một phần tài hữu ích cho nhân loại. Vô luận thế nào, Công Tử cũng phải rời khỏi đây ngay, đừng để Gia Gia tôi trở về bắt gặp !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Đa tạ cô nương đã thương xót đến tôi, song làm người quân tử, ai lại muốn lợi mình để hại cho người khác sao đành ? Tôi quyết không thể làm liên lụy đến cô nương! Chàng thâm nghĩ :

- Nàng có lòng thành thật quá ! Nếu mình kết bằng hữu với nàng ?

Chàng nhẹ giọng hỏi :

- Cô nương có thể cho tôi biết phương danh không ?

Thiếu nữ không do dự :

- Tôi là Lãnh Nhạn Dung.

Độc Cô Thanh Tùng lẩm bẩm :

- Lãnh Nhận Dung ! Lãnh Nhận Dung ! Cái tên gọi lên nghe êm ái vô cùng !

Chàng cao giọng :

- Tôi đề nghị gọi cô nương là Lãnh Thư Thư có được không ?

Lãnh Nhận Dung thoáng đỏ mặt :

- Nếu trong trường hợp nào, lời đề nghị của Công Tử đã không được chấp nhận rồi ! Ở đây, tình cảnh Công Tử đáng thương quá !...

Độc Cô Thanh Tùng cao hứng vô cùng :

- Đa tạ Lãnh Thư Thư !

Lãnh Nhận Dung nhoẻn miệng cười.

Ngày hôm đó, Độc Cô Thanh Tùng giả vờ tê liệt, ở mãi trong Thúy Vân Lâu, trong gian Tịnh Xá.

Lãnh Nhận Dung vẫn ở một bên chàng, chuyện trò bầu bạn.

Chàng càng gần nàng, càng nói chuyện lâu với nàng, chàng càng cảm mến nàng hơn, lòng thâm nhủ :

- Nàng đáng yêu quá ! Mình không thể không thân mật với nàng được !

Chiều lại, Lãnh Nhận Dung mang chăn, màn gối cho chàng đầy đủ. Nàng thốt :

- Lúc này tiết thu, khí lạnh, nhất là từ giữa đêm về sáng, Công Tử không thể ngủ trần được !

Nàng trấn an chàng :

- Gia Gia tôi không về kịp đêm này đâu, Công Tử cứ ngủ ngon giấc đi, đừng lo sợ gì cả !

Chàng cảm động ra mặt :

- Thư thư tốt với tôi thế này, biết ngày nào tôi báo đáp được !

Lãnh Nhận Dung cười, đi về phòng riêng.

Nhìn theo bóng nàng, Độc Cô Thanh Tùng nghe lòng nao nao lạ.

Đến canh hai, Độc Cô Thanh Tùng tốc chăn, tốc màn, giở thuật khinh công Quỷ Aônch Vô Hình rời khỏi tịnh xá, xuyên qua thành Kim Lăng, đi thẳng đến khu rừng tạp mộc.

Chàng định chắc, thế nào cũng có Lam Chủy Đàn Chủ ở nơi đó, đúng cái hạn ba ngày, giao nạp hai mảnh bùa võ để chàng giải huyết cho.

Lam Chủy Đàn Chủ là nhân vật cự phách trong Huyết Ma Bang, thân phận của y chỉ thua vợ chồng bang chủ thôi, ngoại trừ hai đàn chủ kia ra, thì tất cả những cao thủ khác đều tùy thuộc quyền sai bảo của y.

Dĩ nhiên, đối với một thuộc hạ như thế, Vạn Cực Thiên Tôn không bao giờ để cho mất mạng.

Hơn nữa, Vạn Cực Thiên Tôn sẽ nhân cơ hội, bố trí một mẻ lưới để bắt chàng.

Muốn làm mẻ lưới đó, Bang Chủ sẽ huy động toàn bộ lực từ ba vị đàn chủ đến Cửu Châu Hiệp hiện đang sung chức hộ pháp Tổng Đàn.

Và chắc chắn phải có mặt vợ chồng bang chủ để điều khiển toàn cục diện.

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười.

Vào khu rừng rồi, chàng tìm một nơi thuận tiện nhất ngồi thu mình chờ.

Quả nhiên, một lúc sau có hơn mười bóng người xuất hiện.

Đúng như sự dự đoán của Độc Cô Thanh Tùng, những bóng đó không ngoài Vạn Cực Thiên Tôn, Truy Hồn Diễm Nương, Cửu Long Thần Ma, Bạch Cốt Chân Quân, Lam Chủy Đàn Chủ và sau cùng là Cửu Châu Đại Hiệp.

Ngoài ra, Truy Hồn Diễm Nương còn dẫn theo bốn nữ nhân tuổi tác hơn hai mươi.

Họ là những tay gào mưa thét gió, khuấy nước chọc trời, một lực lượng tổng hợp như thế, khuynh đảo càn khôn dễ như bỡn.

Huyết Ma Bang xuất quân toàn lực như vậy tất quyết bắt cho kỳ được Độc Cô Thanh Tùng, và họ huy động toàn những tinh hoa của bang, tất họ đã ức độ bản lãnh của chàng như thế nào rồi.

Lam Chủy Đàn Chủ là người có tội trong bọn, nên y không có vẻ dương dương tự đắc như các tay kia.

Y đứng sau lưng Vạn Cực Thiên Tôn, gương mặt trắng bệch.

Vạn Cực Thiên Tôn đảo mắt quan sát địa thế, địa hình một lúc đoạn phân công:

- Cửu Long Thần Ma Kim Đàn Chủ mai phục nơi hướng nam, cách đây độ nửa dặm. Nơi đó có một quả núi, có thể ẩn mình rất kín đáo. Khi nào có tín hiệu mới ra tay !

Cửu Long Thần Ma lãnh lệnh đi liền.

Vạn Cực Thiên Tôn quay qua Bạch Cốt Thần Ma :

- Hồng Đàn Chủ Bạch Cốt Đàn mai phục phía tây, cũng phải chờ tín hiệu mới được hành động.

Đến lượt Cửu Châu Đại Hiệp, Bang Chủ giao mặt bắc cho y kế thi hành.

Phần Vạn Cực Thiên Tôn và Truy Hồn Diễm Nương thì giữ mặt đông.

Như vậy, là vòng vây đã bố trí quanh khu rừng, tuy rộng, nhưng đối với họ là những người có kinh công tuyệt đỉnh thì có nghĩa gì ? Chỉ trong một thoáng là họ sẽ đến nơi nào mà phát giác ra Độc Cô Thanh Tùng. Trong nhóm Huyết Ma Bang, Độc Cô Thanh Tùng biết rõ Bạch Cốt Thần Ma kém hẳn các người kia. Chàng ghi nhớ Bạch Cốt Thần Ma gìn giữ phía Tây, vạn nhất nếu có thất cơ, chàng sẽ thoát thân về hướng đó.

Trước một lực lượng hùng hậu như vậy, Độc Cô Thanh Tùng không dám khinh thường. Đừng nói chỉ là một mình chàng, cho đến cả võ lâm nếu rơi vào vòng vây đó cũng khó mà thoát đi toàn vẹn nhân số !

Trong một thoáng chàng nhớ đến Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu.

Chàng vô tình gạt y đến, cho y lọt vào vòng nguy hiểm này, liệu y có thoát ra được chăng ?

Nếu y có việc gì thì chàng còn ăn nói làm sao với Lãnh Nhạn Dung ?

Bỗng dưng mà chàng tạo thêm mối lo cho mình, chàng cho rằng mình gạt Đông Hải Chân Quân như thế là có ác ý rõ ràng.

Chàng phải làm cách nào để giải thoát cho y ?

Chờ Vạn Cực Thiên Tôn sau khi phân định việc cho thuộc hạ xong rồi, lão cũng rút về nơi chiếm đóng, chàng liền giờ khinh công Quỷ Âm Vô Hình, trở về Tịnh xá tại Thúy Vân Lâu chui vào màn, nằm suy nghĩ.

Vô tình chàng đặt tay lên bụng, chạm phải quyển lưu bút của Thiên Địa Nhị Tướng.

Tâm linh xúc động, chàng mừng thầm nghĩ :

- Ta có cách cứu Đông Hải Chân Quân rồi !

Chàng chắc chắn trong cuốn lưu ký, thế nào cũng có cách chỉ dẫn cách bố trí trận đồ.

Nếu chàng lập một trận pháp Mê Hồn Ly Phách quanh khu rừng thì chàng sẽ tóm hết bọn Huyết Ma Bang ngay.

Chàng toan lấy quyển lưu ký ra xem, bỗng cánh cửa tòa Tịnh xá kêu két một tiếng.

Lãnh Nhạn Dung xô vệt cửa bước vào.

Nàng bước đến bên màn, nhìn vào thấy Độc Cô Thanh Tùng đang ngon giấc, nàng lấy làm lạ, lẩm nhẩm :

- Quái, rõ ràng là mình vừa thấy một bóng đen bay vào đây mà !

Nàng đưa tay sờ ngực Độc Cô Thanh Tùng, nghe hơi thở có điều hòa hay không, để biết chắc chàng ngủ thật hay giả vờ.

Chàng làm như bị động, giật mình tỉnh giấc kêu lên :

- Ai ? Ai vậy ?

Lãnh Nhạn Dung bước ra xa, thấp giọng đáp :

- Tôi ! Tôi đây, Công Tử à !

Nàng giải thích sự có mặt của mình :

- Vừa rồi tôi thấy có một bóng đen bay vào đây, tôi sợ có gì bất trắc nên đến xem...

Độc Cô Thanh Tùng cất giọng run run :

- Tưởng ai hóa ra thư thư ! Làm tôi sợ hãi hết sức. Thư thư lo lắng cho tôi chu đáo quá !

Lãnh Nhạn Dung bước tới, kéo chiếc chăn đắp hộ chàng, đoạn thốt :

- Công tử yên trí, ngủ ngon đi ! Có lẽ tôi phải theo Gia Gia tôi, phòng bất trắc cho người !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình trầm nghĩ :

- Thế này thì nguy mất rồi ! Một Đông Hải Chân Quân ta còn cuống quýt đây, nếu có nàng nữa thì ta chiếu quản làm sao cho xuể ?

Chàng hấp tấp thốt :

- Thư thư, không được đâu ! Nơi đó là trường long tranh hổ đấu, thư thư đến đó thế nào được ?

Lãnh Nhạn Dung từ từ đáp :

- Không đáng ngại lắm ! Gia Gia tôi đến đó được thì tôi cũng đến được. Mà thôi, để sáng ra tôi sẽ nói rõ cho Công Tử nghe cũng không muộn gì. Công Tử cứ yên giấc đi.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn không an lòng :

- Không ! Không được đâu thư thư à ! Bọn chúng là người không ai biết từ đâu đến, đến từ lúc nào, và sẽ đi về đâu, bọn chúng là hạng người ngử máu không tanh, thư thư gặp chúng là cầm chắc cái nguy !

Lãnh Nhạn Dung cười nhẹ :

- Công Tử là con người thành thật chất phác, hiểu thế nào được những việc trên giang hồ ? Tôi hỏi Công Tử, có bao giờ nghe thấy cuộc tỉ thí mười năm trước đây trên Thiên Sơn Ma Vân Phong chẳng ?

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng :

- Cuộc tỉ thí giữa Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân phải không ?

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Phải đấy ! Hai vị đó được giang hồ tôn trọng như thần tượng trong võ lâm, mà Đông Hải Kỳ Tẩu là sư phụ của Gia Gia. Tôi đã học được toàn bộ võ công của Đông Hải Kỳ Tẩu, do Gia Gia tôi truyền dạy. Như vậy, tôi có thể đi được lắm chứ ? Tôi đủ sức giúp cho Gia Gia tôi đấy chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh hãi.

Chàng không ngờ Đông Hải Chân Quân lại là đồ đệ của Đông Hải Kỳ Tẩu.

Chàng lại càng không biết được là hai mươi năm trước, Đông Hải Chân Quân đã bị Đông Hải Kỳ Tẩu truy tâm khắp bốn phương trời để hạ sát, trị tội bội nghịch lời sư huấn.

Chàng lắc đầu :

- Thư thư ! Tôi không tin được những lời thư thư vừa nói ! Cứ theo chỗ tôi biết thì Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân cũng chết tại Thiên Sơn trong cuộc tỷ thí hai mươi năm về trước. Hai vị tiền bối có lưu lại hai chiếc áo ghi thần công tuyệt học, rồi sau không biết rõ kẻ nào đoạt hai chiếc áo ấy đi. Nếu Gia Gia của thư thư là đồ đệ của Đông Hải Kỳ Tẩu, thì làm sao lại để cho người ta đoạt hai chiếc áo.

Lãnh Nhạn Dung thở dài :

- Lúc đó, tôi và Gia Gia đang trú ẩn tại vùng Vân Quỷ, nơi biên thủy, trong hoang vu tuyệt cốc, không còn liên lạc gì ngoài đời nữa, nên không hiểu được sự tình, nghe nói có tên Liệt Mã Cuồng Sanh nào đó, đã đoạt hai chiếc áo. Vào Trung Nguyên lần này, Gia Gia tôi định tìm Liệt Mã Cuồng Sanh để đòi hai chiếc áo lại, không ngờ lại nghe đồn chiếc Võ Lâm Kim Đảnh được chôn giấu tại Tề Vương biệt phủ, mà hai mảnh vỡ đã qua tay công tử vừa rồi, rất có liên quan đến chiếc Kim Đảnh. Gia gia tôi vì hai mảnh vỡ đó mà thọ thương, rồi giờ đây Công Tử lại để mất, tự nhiên là người phần nộ.

Vì vậy, tôi mới khuyên Công Tử rời nơi này càng sớm càng có lợi cho Công Tử, nếu để sự việc xảy ra tai hại như thế nào, chỉ còn nước là ôm hận suốt đời !

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ :

- Sự tình như vậy, thì ngày kết cuộc, chắc cũng còn có thể nhìn nhau với cha con người này !

Rồi chàng nhắm mắt lại, vờ ngủ.

Lãnh Nhạn Dung buông màn xuống cho chàn kín đáo, rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Đợi cho nàng đi một lúc lâu, Độc Cô Thanh Tùng lấy quyển di bút của Thiên Địa Nhị Tướng ra xem.

Đến một đoạn ghi chép một trận phá có cái tên " Cửu Trụ Hương", Độc Cô Thanh Tùng mừng rỡ, nghiên cứu rất kỹ.

Thời khắc lúc đó gần đến canh năm, Độc Cô Thanh Tùng liền rời khỏi Tịnh Xá, đến ngay khu rừng tạp mộc, tìm những gốc cây đúng theo phương hướng đã được ghi chú trên trận đồ, bóc vỏ, bố trí thành Cửu Trụ Hương trận.

Đã có cái tên là Cửu Trụ Hương, trận đồ dùng chín thân cây bóc vỏ, quanh khu rừng.

Trận đồ bố trí theo Kỳ môn độn pháp, lục giáo thiên thư, biến ảo vô cùng.

Xong xuôi đâu đấy, Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười thoá? mãn, giờ thuật khinh công Quỷ Aùnh Vô Hình, trở lại tịnh xá, nơi Thúy Vân Lâu.

Sáng ra, Lãnh Dung Nhạn đến tìm chàng.

Nàng vận chiếc áo màu nguyệt bạch, một màu tinh khiết, tăng vẻ trang nhã của nàng lên gấp bội phần.

Độc Cô Thanh Tùng đã sẵn sàng nghinh đón. Chàng cười thốt :

- Thư thư đẹp như người trời ! Tôi có cái hân hạnh gì được thơ thơ sẵn sóc suốt một ngày qua.

Chàng không quen tánh tông bốc, phụng thừa, hôm nay cố gắng lắm mới nói lên được một câu khá tròn ý, tuy nhiên chàng thẹn thẹn, mặt chàng đỏ ửng lên.

Những lời nói tuy nhiên không vắn vể cho lắm, nhưng cũng đủ chứng minh chàng thật tâm nói lên, vì ái mộ nàng mà nói chứ không phải đánh lười cầu tình.

Lãnh Nhạn Dung cũng thẹn đỏ mặt. Nàng nhẹ giọng thốt :

- Công Tử không phải là người trong giới chúng tôi, làm thế nào hiểu được những việc chúng tôi làm !

Độc Cô Thanh Tùng trở mặt nhìn nàng, vô tình chàng để lộ ánh tinh quang kỳ dị. Nhưng chàng biết mình hổ vộ thu ánh mắt liền.

Lãnh Nhạn Dung giật mình :

- Công Tử có cái nhìn kỳ lạ ! Chừng như Công Tử có biết võ công ?

Rồi nàng nói tiếp, nửa với mình, nửa với Thanh Tùng :

- Không đâu ! Có lẽ tôi lầm ! Công Tử có bao nhiêu niên kỷ mà có thể đạt mức công phu tối diệu che dấu huyền công như vậy ? Có lẽ tại mình đa nghi mà thôi !

Độc Cô Thanh Tùng lắng sang chuyện khác để khóa lấp sự hờ hênh của mình :

- Thư thư ! Đêm mai mình còn gặp nhau nữa không ?

Lãnh Nhạn Dung lắc đầu :

- Tôi chỉ sợ không còn kịp ! Nội đêm nay mà Công Tử qua được, đó cũng là cái may vô tưởng rồi còn mong gì đêm mai là đêm quyết định ? Dù cho Gia Gia tôi không bắt tội Công Tử, người cũng đuổi công tử đi ! Tôi muốn hỏi Công Tử một lời...

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp :

- Điều gì ? Thư thư cứ nói !

Lãnh Nhạn Dung nghiêm sắc mặt :

- Công tử có phiền giận Gia Gia tôi không ?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh :

- Không ! Tôi có điều chi phải giận lệnh tôn ? Mảnh bìa vỡ mất đi do lỗi nơi tôi, tôi áy náy vô cùng, nếu lệnh tôn không bắt tội là may, chứ giận người làm sao ?

Bề ngoài chàng nói thế chứ bên trong chàng cười thầm :

- Ngày gặp lại nhau biết đến bao giờ ? Ta chỉ sợ gặp nhau rồi thì lại gây thêm rắc rối bao nhiêu !

Một ngày nữa đã đến. Thêm một ngày Độc Cô Thanh Tùng sống bên cạnh Lãnh Nhạn Dung. Cả hai cùng nói hết chuyện này đến chuyện khác tỏ ra tâm đầu ý hợp lắm.

Độc Cô Thanh Tùng nhận thấy Lãnh Nhạn Dung phẩm chất thông minh, tâm tính lương thiện, chàng cảm mến nàng vô cùng. Chắc chắn từ đây, chàng sẽ ghi đậm một ấn tượng tốt đẹp về nàng.

Luôn luôn, chàng đóng vai thư sinh yếu đuối, nhưng đã là thư sinh thì phải bác lãm đa thông, không còn việc gì mà mình không biết, bởi thư sinh thì phải đọc tất cả các loại sách, cố ghi chú tất cả các sự việc trên đời.

Cho nên chàng cũng bàn luận đến võ thuật như thường, nhưng chàng chỉ bàn về cơ bản thuần túy của võ thuật giáo khoa, chứ không đả động gì đến mảnh khoé giang hồ, sợ nàng nghi ngại.

Trên nguyên tắc, Lãnh Nhạn Dung rất phục chàng bình luận xác đáng.

Nàng nhận thấy chàng có tư chất rất hy hữu, cái cốt cách mà những người luyện võ đều mong muốn có, nhưng trên thế gian, trong ngàn người vạn người chưa hẳn có ai có được phần nào cốt cách đó chứ nói gì đến việc được hoàn toàn như chàng ?

Không biết nàng có viễn vọng gì mà nàng lại đột nhiên sinh ra một kỳ tưởng.

Nàng nghĩ :

- Nếu chàng chịu làm đồ đệ của cha ta, thì không bao lâu chàng sẽ thành tựu, và có lẽ chàng còn hơn ta mấy bậc !

Nàng theo dõi niềm suy tư đến xuất thần, ngây người ra một lúc.

Độc Cô Thanh Tùng thấy nàng mơ màng, xa vắng vội nói :

- Thư thư có điều gì lo nghĩ thế ?

Lãnh Nhạn Dung giật mình, nàng thẹn đỏ mặt với ý niềm thầm kín của nàng, đáp :

- Không ! Tôi có nghĩ gì đâu ? Chẳng qua tôi lo ngại không rõ đêm qua, Gia Gia tôi có thu hồi được hai mảnh bìa vỡ hay không ?

Độc Cô Thanh Tùng mơ màng :

- Việc gì cũng phải qua, đến canh ba...

Đột nhiên chàng gọi :

- Này thư thư, đêm qua tôi nằm mộng thấy một sự việc hết sức kỳ quái !

Lãnh Nhạn Dung mở to mắt nhìn chàng :

- Việc gì thế công tử ?

Độc Cô Thanh Tùng đằng hắng mấy tiếng :

- Tôi thấy mình bị bảy tên đại hán cực kỳ hung dữ đuổi gấp, chạy thẳng ra ngoài thành đến một khu rừng tạp mộc, nơi đó có chín thân cây bị bóc vỏ. Phía trước bị rừng ngăn trở, phía sau bọn hung ác đuổi đến nơi, tôi sợ cuống cuống lên chưa biết phải làm sao, thì đột nhiên tai nghe văng vẳng tiếng nói của thư thư :” Công Tử hãy đi theo những thân cây còn nguyên vỏ, qua bên tả ba bước, trở lại bốn bước, cứ như thế mà tiến tới, chẳng những thoát nạn mà còn thắng chúng”. Tôi làm y theo lời thư thư, chúng chẳng trông thấy tôi mà tôi thì trông thấy chúng. Tôi cao hứng quá, vừa lúc đó lại giật mình tỉnh giấc. Thư thư xem có phải là kỳ quái không ?

Lãnh Nhạn Dung cười :

- Ngày suy nghĩ vẩn vơ thì đêm gặp mộng寐, có gì đâu lạ. Công Tử khéo bận tâm !

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ :

- Lãnh Nhạn Dung ! Nếu ta không nói trước bằng cách bày diêm mộng, thì đêm nay cho dù cha con nàng có cánh cũng chưa chắc là thoát thân được !...

Đêm bắt đầu xuống.

Lãnh Cửu cùng Lãnh Nhạn Dung đến Tịnh xá một lúc. Lãnh Cửu lạnh lùng nhìn Độc Cô Thanh Tùng :

- Đêm nay là đêm quyết định mạng của người đấy !

Độc Cô Thanh Tùng không đáp. Chàng cười thầm.

Chờ cha hai cha con đi rồi, chàng lục lọi trong Tịnh xá, tìm bút mực, viết vào vách một hàng chữ to :

” Tạ Ôn Chân Quân và tiểu thơ, có nhã ý giúp cho trận đồ được thành công ” Rồi chàng rời tịnh xá, vút mình lên nóc Thúy Vân Lâu, giở thuật Quỷ Aùnh Vô Hình bay về quán trọ, lấy trượng ngọc Quỷ Vương, dắt theo Long Mã rời thành Kim Lăng.

Chàng vỗ nhẹ bàn tay vào mình Long Mã :

- Tuyệt ca ! Khi nào nghe tiếng tôi hú. Tuyệt ca theo hướng chạy đến liền nhé!

Chàng buông Hồng Vân Cái Tuyệt Long Mã ra, mặc cho nó đi một đường, chàng đi một đường.

Dĩ nhiên là chàng đến khu rừng tạp mộc.

Thời khắc lúc đó vào canh hai.

Tuy chưa đến giờ hẹn, Độc Cô Thanh Tùng biết bọn Huyết Ma Bang đã có mặt tại các địa điểm xung yếu rồi, như chúng đã phân công bố trí cuộc bao vây quanh khu rừng.

Chàng không dám để lộ hình tích, vẫn dùng thuật khinh công Quỷ Aùnh, đảo quanh một vòng, quan sát tình hình, sau cùng chàng vào ẩn nấp trong Cửu Trụ Hương trận chờ.

Tiếng côn trùng eo óc cầm canh, thoát gần thoát xa, khi thưa khi nhật, rả rít thê lương vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng không đợi lâu, chỉ một lúc sau, bọn Huyết Ma Bang đã tới.

Chàng lẩm bẩm :

- Dù ta không muốn giết bọn người, ta cũng không thể tha được. Cái thù một cánh tay cụt của phụ thân ta, ta phải trả mới tròn đạo làm con !

23. Hẹn Với Tử Thần

Nhìn trong số cao thủ Huyết Ma Bang, Độc Cô Thanh Tùng trông thấy Lam Chủy Đàn Chủ cầm hai mảnh bìa vỡ, chàng run người lên.

Chàng nghiêng răng thâm nghĩ :

- Người sẽ mất vật báu, người mất luôn tính mạng ! Đêm nay ta phải thanh toán mối thù gần hai mươi năm qua cho phụ thân ta !

Lam Chủy Đàn Chủ nhìn mấy thân cây bóc vỏ.

Y giật mình, nhìn lại một chút, có ý nghi ngờ.

Nhưng chỉ một thoáng thôi, rồi y cất bước chậm chạp, nặng nề tiến sâu vào khu rừng.

Đợi cho y vào đúng tầm, Độc Cô Thanh Tùng từ trên cành cây buông mình xuống, chặn trước mặt. Chàng cười lạnh :

- Người có mang hai mảnh bìa vỡ đến phải không ? Hãy để xuống đó rồi rời khỏi khu rừng ngay !

Lam Chủy Đàn Chủ nhìn chàng, rồi nhìn chiếc Quỷ Đầu Trượng trên tay chàng. Y lặng lẽ đặt hai mảnh bìa xuống đất nhưng y không bước đi.

Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng :

- Tại sao người không đi cho rồi ?

Lam Chủy Đàn Chủ chiếu hung quang sáng quắc vào mặt chàng :

- Người chưa giải huyết cho ta !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả :

- Ta giải huyết cho người, để người phóng tín hiệu báo động phải không ?

Lam Chủy Đàn Chủ biến sắc. Y sôi giận, gằn giọng :

- Người vô sỉ đến độ quên cả lời hứa à ? Hừ ! Được rồi ! Ta chết, mà người cũng chết theo ta, người đừng hòng thoát khỏi lưới rập của chúng ta !

Độc Cô Thanh Tùng hất cao mặt :

- Đừng nóng ! Ta đã hứa giải huyết cho người, ta sẽ làm, không bao giờ ta thất hứa đâu ! Người bước ra ngoài rừng đi, để ta còn xem hai mảnh bìa này là thật hay giả nữa chứ !

Lam Chủy Đàn Chủ không biết làm sao hơn, đành phải bước đi.

Độc Cô Thanh Tùng bước tới nhìn hai mảnh đá. Chàng nói là để xem qua cho biết vật thật hay vật giả, nhưng chàng lấy gì làm tiêu chuẩn để phân biệt giả chân !

Muốn phân biệt chân giả, chỉ còn có cách là đem tất cả các mảnh ráp lại, nếu chúng liền mί thì là phải.

Nhưng hiện giờ, chàng có thể nào làm cái việc đó được ?

Chàng thâm nghĩ :

- Chắc không phải vật giả đâu ! Cứ nhìn vào hành động của Huyết Ma Bang thì rõ ! Chúng huy lực toàn những tinh hoa chủ lực của chúng, chúng tỏ chúng quyết ý bắt cho bằng được chàng, và chúng tin tưởng sẽ thành công với một lực lượng hùng mạnh như thế. Đã tin tưởng thì cần gì chúng phải dùng vật giả ?

Chàng gọi to :

- Lam Chủy Đàn Chủ ! Trở lại đây ! Ta liệu chắc ngươi không dám tráo vật giả trao cho ta đâu !

Lam Chủy Đàn Chủ trở lại. Mặt y bừng bừng sát khí, mắt y ngời ánh tinh quang.

Độc Cô Thanh Tùng biết hẳn cảm phần đến cực độ. Mặc ! Chàng sợ gì ?

Y lạnh lùng hỏi :

- Tiểu tử thật tâm giải huyết cho ta ?

Độc Cô Thanh Tùng bĩu môi :

- Ta có thất tín đâu mà ngươi sợ ? Hừ ! Bất quá ngươi đã vay những gì ở VânVụ Cốc ngày trước thì hôm nay phải trả vậy ! Không hơn không kém !

Lam Chủy Đàn Chủ xanh mặt, lùi lại một bước :

- Tiểu tử báo thù ta bằng cách ấy à ?

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Ha ha ! Chẳng những một ngươi, đến cả Cửu Long Thần Ma và Bạch Cốt Thần Ma cũng chịu chung số phận của ngươi !

Lam Chủy Đàn Chủ rít lên :

- Vậy thì ngươi nên giết ta đi là hơn ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Bọn các ngươi đâu có chết dễ dàng như thế ? Phải trả cho hết những món nợ đã vay trên đời rồi mới chết được chứ ! Các ngươi biết mình đã sát hại bao nhiêu mạng người rồi chứ ?

Chàng nhào người tới, nhanh như chớp, đánh mạnh vào ngực Lam Chủy Đàn Chủ :

- Ta giữ lời hứa, giải huyết cho ngươi rồi đấy !

Lam Chủy Đàn Chủ phun một nhúm đàm đánh phệt xuống đất, y ngằm vận công, soát lại huyết mạch thấy thư thái như thường, y cấp tốc nhảy lùi lại.

Nhưng Độc Cô Thanh Tùng đã theo sát bên y như bóng với hình :

- Lời hứa đã tròn, bây giờ đến lượt mối thù một cánh tay gãy !

Chiếc Quỷ Đầu Trượng nhoáng lên. Ánh sáng lạnh chớp ngời.

Lam Chủy Đàn Chủ rít lên một tiếng cảm phần :

- Tiểu cẩu ! Ngươi hạ độc thủ ?

Độc Cô Thanh Tùng rít lên :

- Đừng kêu ca gì nữa ! Nên mừng là cụt một tay mà còn sống, hơn là đủ hai tay mà trút linh hồn !

Bốp !

Chiếc Quỷ Đầu Trượng giáng xuống vai Lam Chủy Đàn Chủ. Y rú lên thê thảm, ngã vật xuống đất, hôn mê ngay. Cánh tay gãy tới tận vai rơi bên cạnh y, máu từ vai bắn lên tung tóe.

Chàng quắc mắt nhìn quanh, phòng ngừa đột kích.

Hai bóng người từ xa lao tới, một màu tro, một màu trắng !

Đồng thời, từ bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc, có tiếng hú vang rền vọng tới tai chàng. Tiếp theo đó hơn mười bóng đen nữa xuất hiện.

Độc Cô Thanh Tùng vội vã cúi xuống nhặt hai mảnh bìa vỡ, toan phi thân vút đi, đem tới giấu một chỗ cùng với mấy mảnh trước, Lam Chủy Đàn Chủ tỉnh dậy, run rẩy nói :

- Tiểu cẩu ! Vâng lệnh Bang Chủ, ta nhắc lại với ngươi, ngày Cửu Long Huyết Minh đại lễ, tại cung Vạn Cực, vào tết trùng dương !

Thốt xong, y mê hồn trở lại.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Ta biết rồi ! Tự nhiên là ta sẽ đến dự với bọn các ngươi !

Rồi chàng vút đi, tới chỗ cũ, đặt mấy mảnh bìa vào bọn cây xong, đoạn bay lượn vòng vòng. Chàng trông thấy cha con Đông Hải Chân Quân đứng bên ngoài rừng.

Lãnh Nhạn Dung nhận ra khu rừng tạp mộc này, có đúng chín thân cây bóc vỏ, nàng sửng sốt khê kêu lên một tiếng. Đông Hải Chân Quân trầm giọng dặn nàng :

- Dung con ! Phải hết sức cẩn thận ! Đêm nay có lẽ ta gặp dữ nhiều lành ít đấy. Vừa lúc đó, từ bốn phía, bọn Huyết Ma Bang đổ ập đến.

Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn hét lên như sấm :

- Lãnh Cửu ! Lại cũng ngươi ! Ngươi đến đây làm gì ?

Đông Hải Chân Quân hừ một tiếng :

- Làm gì ?

Mặt Chân Quân bưng bưng sát khí, gằn xong hai tiếng, đột nhiên vừa đánh tới một chưởng, vừa quát :

- Cướp đoạt hai mảnh bìa của ta, đã gặp ta tất nhiên phải biết là ta muốn gì rồi, lại còn phải hỏi !

Vạn Cực Thiên Tôn nhảy tránh qua một bên giận dữ :

- Ngươi muốn nói gì ? Ta không hiểu !

Đông Hải Chân Quân càng câu tiết, cho rằng Vạn Cực Thiên Tôn điêu ngoa, tráo trở, quát lớn :

- Không hiểu thì cố mà hiểu ! Trả hai mảnh bìa lại cho ta !

Đông Hải Chân Quân đánh tiếp ra một chưởng. Đồng thời tay tả xoè năm ngón, phóng rẹt ra một đạo Hàn Man Chỉ.

Hàn Man Chỉ vút đi, mỗi ngón tay một đạo, nhưng Đông Hải Chân Quân vốn là đồ đệ học trọn chân truyền của Đông Hải Kỳ Tẩu, nên năm đạo chỉ phong hợp lại làm một, áp lực mạnh gấp năm lần.

Độc Cô Thanh Tùng núp trên tàn cây, nhìn thủ pháp của Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu, chàng ngửa ngáy sinh tài, thâm nghĩ :

- À ! Cửu Âm Thần Chưởng và Hàn Man Chỉ ! Y đúng là đồ đệ của Đông Hải Kỳ Tẩu ! Y xử dụng tuyệt chiêu đấy !

Tự nhiên, Độc Cô Thanh Tùng thấy mình có cảm tình với Đông Hải Chân Quân.

Có lẽ vì tình đồng môn, đồng phái chăng ?

Bên đối phương, Truy Hồn Diễm Nương bật cười lạnh lạnh, hướng về Vạn Cực Thiên Tôn :

- Bình ! Còn nói nhiều với hắn làm gì ! Đánh đi !

Tuy bảo Vạn Cực Thiên Tôn xuất thủ nhưng chính bà lại nhào người tới trước.

Tà áo đỏ khê phất lên, một cánh tay vươn ra, gió từ bàn tay bốc mạnh, cuốn tới vù vù.

Bùng !

Truy Hồn Diễm Nương lùi lại ba bước, Đông Hải Chân Quân vững hơn, chỉ lắc lư thân mình một chút.

Vạn Cực Thiên Tôn khoát tay ngăn chặn Truy Hồn Diễm Nương, không cho bà trả đũa, rồi cao giọng hỏi Đông Hải Chân Quân :

- Lãnh Cửu, có phải thật sự ngươi đã mất hai mảnh đá rồi phải không ?

Đông Hải Chân Quân chưa vội đáp lời Huyết Ma Bang Chủ, y day qua Lãnh Nhạn Dung :

- Dung con ! Chặn đón con dâm phụ kia cho ta !

Đoạn y trở lại Vạn Cực Thiên Tôn :

- Lão ma vô sỉ kia ! Ngươi đã đoạt của ta rồi, còn giả vờ để đổ cho ai nữa đây ?

Ngươi phải hoàn trả cho ta ngay đêm nay, nếu không thì đừng trách !

Y phát một vòng tay, toan xuất chiêu công tiếp.

Cửu Long Thần Ma Kim Đảnh, Bạch Cốt Thần Ma, Cửu Châu Đại Hiệp đã ùn ùn kéo tới.

Tất cả cùng hét lên, nhưng Cửu Long Thần Ma nhanh hơn, đã đến trước mặt Đông Hải Chân Quân.

Cửu Long Thần Ma chưa kịp làm gì, Vạn Cực Thiên Tôn đã lên tiếng gọi :

- Cửu Long Đàn Chủ không được hấp tấp !

Thấy chúng kéo đến rất đông, Lãnh Cửu và Lãnh Nhạn Dung biến sắc. Họ nhận định tình hình, nhận thấy đêm nay sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn chỗ ước đoán.

Vạn Cực Thiên Tôn hỏi :

- Lãnh Cửu ! Bốn bang chủ không bao giờ biết nói ngoa, thực sự, có đuổi theo ngươi suốt một ngày một đêm, nhưng có gặp ngươi đâu mà bảo rằng ta đã đoạt mảnh bìa của ngươi ! Huống chi, hai mảnh bìa của ta, ta cũng bị tên tiểu cẩu đó đoạt mất rồi kia mà ?... Của ta đã mất, ta đoạt của ngươi làm gì ?

Lão vừa nhắc tới tên tiểu cẩu, tức là lão ám chỉ Độc Cô Thanh Tùng, lão chợt tỉnh ngủ, vội hét lên :

- Cửu Long Đàn Chủ ! Bạch Cốt Đàn Chủ ! Cửu Long Huyết Minh đệ tử ! Mau mau bố trí vòng vây quanh khu rừng ! Đề phòng tiểu cẩu trốn mất !

Đông Hải Chân Quân nào có tin lời lão, y tức giận quát lên :

- Lão ác ma vô sỉ ! Rõ ràng ngươi đã đoạt hai mảnh bìa của ta trên tay một thiếu niên, giờ ngươi muốn chạy trốn nữa phải không ?

Y day qua con gái :

- Dung con ! Còn chờ gì nữa ?

Lãnh Nhạn Dung lập tức nhón chân nhảy vọt tới trước mặt của Truy Hồn Diễm Nương. Phần Đông Hải Chân Quân, y cũng xuất thủ liền, đồng thời với con gái.

Vạn Cực Thiên Tôn đã nhượng mấy phen rồi, lần này lại phải nhượng nữa.

Lão lùi lại một bước, dù giận lắm lão cũng cố dằn, thầm nghĩ :

- Lãnh Cửu đã bị kẻ nào đó gạt lấy hai mảnh bìa rồi, kẻ đó lại di họa cho ta, nếu ta cùng Lãnh Cửu giao đấu, tất nhiên ta trúng kế của kẻ đó thủ vai ngư ông đắc lợi.

Lão hét to :

- Lãnh Cửu ! Nghe ta nói đây !

Lãnh Cửu cũng quát lớn :

- Ai thừa công nghe ngươi nói nhảm ?

Hàn Man Chỉ lại vút tới.

Biết nói gì cũng chẳng được, Vạn Cực Thiên Tôn bắt buộc phải phản công.

Chiếc áo bào vàng khê rung chuyển, từ trong chiếc áo kinh phong bốc tới.

Đông Hải Chân Quân cười lớn :

- Hay lắm !

Bàn tay hữu tung ra với chín thành công lực, Cửu Âm Chưởng phát động bật tiếng kêu ầm ầm như sấm.

Vạn Cực Thiên Tôn gần giọng :

- Lãnh Cửu ! Ngủ xuẩn như người, có khổ cũng đừng than !

Bùng !

Cát bụi bốc lên mù mịt, trốt xoay vù vù, cây tả ngọn ra bốn phía. Song phương cùng bị chấn động về phía hậu nhưng Đông Hải Chân Quân lùi xa hơn Vạn Cực Thiên Tôn một chút.

Bên kia, Lãnh Nhạn Dung và Truy Hồn Diễm Nương cũng vào cuộc rồi.

Dù học được chân truyền nhưng Lãnh Nhạn Dung còn kém tuổi, công lực tu vi không thể so được với Truy Hồn Diễm Nương.

Chỉ qua mấy chiêu đầu, nàng nao núng rõ rệt.

Truy Hồn Diễm Nương bức bách nàng đến độ nàng không còn công được nữa.

Nàng lui về thế thủ, mà thủ hết sức vất vả.

Ngồi nấp trên tàng cây theo thế trận Cửu Trụ Hương, Độc Cô Thanh Tùng lo sợ cho nàng vô cùng.

Vừa lúc đó, Bạch Cốt Thần Ma mang Lam Chủy Đàn Chủ, tới nơi. Lão cất tiếng gọi Vạn Cực Thiên Tôn :

- Bang Chủ ! Lam Chủy Đàn Chủ đã bị tên tiểu cẩu gậy tàn phế rồi đây !

Vạn Cực Thiên Tôn sôi giận đùng đùng, lão hét như sấm :

- Lục soát toàn khu rừng ! Đừng để cho hắn chạy thoát !

Đông Hải Chân Quân đã bồi tiếp chưởng thứ hai.

Vạn Cực Thiên Tôn cười lớn, chiếc Kim bào phùng ra to hơn.

Lạ lùng làm sao, Vạn Cực Thiên Tôn vụt biến thành một hung thần ác sát, thân hình to lớn dị thường, mặt đỏ lên như gấc, chiếc miệng rộng vô tưởng, hai bàn tay to như chiếc quạt.

Tuy to lớn như vậy, lão di động nhanh như gió, lão lao vút thân mình không khác nào một hòn núi bay tới, mãnh lực vô cùng.

Đông Hải Chân Quân thất sắc, lập tức vận đủ mười hai thành công lực, vung cả hai tay ra, tiếp lực đạo chưởng kinh đã phóng đi trước đó.

Không gian như dồn ép lại thành sóng lượn cuốn trào ầm ầm, chực phủ lên đầu Đông Hải Chân Quân.

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Một loạt tiếng nổ long trời lở đất liên tục vang lên.

Đông Hải Chân Quân bị Vạn Cực Thiên Tôn giở Cự Ma Hóa Thân Đại Pháp đánh bật về phía hậu hơn ba trượng. Mắt y đỏ hào quang, mặt mày xây xẩm, thân hình lão đảo. Tuy nhiên, Vạn Cực Thiên Tôn cũng bị Cửu Âm chưởng đẩy lui ba bước.

Lãnh Nhạn Dung thấy thân phụ bị chấn động ba trượng, biến hẳn sắc mặt.

Truy Hồn Diễm Nương thừa dịp nàng xuất thần phân tâm, nhích động đôi chân vọt mình tới, còn cách nàng độ ba thước, bà đã vươn cánh tay ra định chụp lấy nàng.

Lãnh Cửu tuy bị chấn động nhưng không đến nỗi nào, công lực vẫn còn nguyên vẹn. Đưa mắt nhìn qua cục diện giữa con gái và Truy Hồn Diễm Nương, y thấy con gái sắp bị nguy, vội hét to :

- Dung con ! Lùi lại bên kế cha đây, mau !

Đồng thời, y phóng nhanh một đạo Hàn Man Chỉ phong, nhắm cánh tay của Truy Hồn Diễm Nương lao vút tới.

Truy Hồn Diễm Nương không dám liều lĩnh, vội thu tay về nhảy tạt qua một bên. Lãnh Nhạ Dung hồi bộ nhanh về phía hậu, đứng cạnh Đông Hải Chân Quân.

Nàng thấp giọng hỏi :

- Gia Gia ! Đã thấy hai mảnh bùa chưa ?

Đông Hải Chân Quân lắc đầu :

- Tên tiểu tử họ Cổ đó, bảo là bị lão ma này cướp đoạt, nhưng xem ra không phải như vậy. Thành thử cha cũng không biết hư thực !

Lãnh Nhạ Dung kinh ngạc lắm lắm :

- Chẳng lẽ hần...

Nàng ngưng bật tự nghĩ :

- Có lẽ nào hần làm vậy ? Hần không có một điểm võ công, hần dám hành động như vậy sao ? Mà hần đoạt hai mảnh đá để làm gì ?

Đông Hải Chân Quân nhìn sững nàng :

- Dung con ! Con cho rằng tiểu tử đó đáng nghi ngờ lắm phải không ?

Lãnh Nhạ Dung vội vã lắc đầu :

- Không ! Con không nghi ngờ họ Cổ cả. Hần có biết võ công đâu mà phải làm thế ?

Câu chuyện giữa hai cha con tuy rất khế, song vẫn lọt vào tai Vạn Cực Thiên Tôn không sót một chữ.

Lão cao giọng xen vào :

- Lãnh Cửu ! Người nói gì thế ? Hần là ai ?

Thực ra, Vạn Cực Thiên Tôn cũng không muốn đấu với Đông Hải Chân Quân, ít nhất là trong đêm nay.

Cho nên mấy lần bị Đông Hải Chân Quân tấn công, lão đành cố tránh chứ không phản công, bắt buộc lắm lần cuối lão phải đành tự vệ mà thôi.

Lão chỉ muốn thanh minh vụ mình bị Đông Hải Chân Quân vu khống, nên nghe được manh mối nào là hần khai thác ngay.

Đông Hải Chân Quân lạnh lùng đáp :

- Việc của cha con ta, không liên quan gì đến người, đừng hỏi vô ích !

Vạn Cực Thiên Tôn không bỏ :

- Ta khuyên người dần tính nóng, để có đủ sáng suốt nhận định tình hình.

Không khéo người lại làm hỏng việc lớn của người đấy ! Theo lời cha con người vừa thốt với nhau đó, ta có thể ước đoán là hai mảnh bùa vỡ của người đã bị một kẻ nào đó cướp đoạt rồi, phải vậy không ?

Đông Hải Chân Quân hừ lạnh :

- Người làm, rồi người đổ cho ai làm ?

Vạn Cực Thiên Tôn nghiêm giọng :

- Lãnh Cửu ! Người đừng ngậm máu phun người. Ta dù sao cũng là một bang chủ có thân phận quang minh trên giang hồ, quyết không bao giờ có thủ đoạn đê hèn như vậy đâu. Ai đã bảo với người là ta chiếm đoạt hai mảnh bùa đó !

Đông Hải Chân Quân hẳn học :

- Người quen là mình đã chặn đón một thiếu niên vận áo xanh để đoạt hai mảnh bìa võ của ta rồi à ?

Vạn Cực Thiên Tôn trở mặt :

- Thiếu niên áo xanh ? Hẳn xưng tên là gì ?

Đông Hải Chân Quân đáp :

- Cổ Tùng !

Vạn Cực Thiên Tôn vỗ trán :

- Cổ Tùng ? Cổ Tùng ?... Độc Cô Thanh Tùng... ?

Lão reo lên :

- Đúng là hắn rồi !

Lão bật cười lớn :

- Lành Cữu ơi ! Người ngu như lợn ! Hắn là Độc Cô Thanh Tùng đó chứ chẳng phải là Cổ Tùng Tân Tùng gì cả ! Vậy mà người tin hắn ! Ha ha !

Đông Hải Chân Quân chẳng cần hiểu gì cả, y chỉ biết là Vạn Cực Thiên Tôn mắng y ngu như lợn, y sôi giận cực độ. Bất thành linh, y xuất thủ tung một chưởng hết sức mãnh liệt.

Vạn Cực Thiên Tôn không ngờ y nóng nảy đến thế, dĩ nhiên là lão không đề phòng, lão lãnh trọn một chưởng, thân hình bị bắn dội về phía hậu hơn một trượng xa.

Đông Hải Chân Quân quát to :

- Người dám mắng ta là lợn ? Hừ ! Lão ác ma vô sỉ ! Cổ Tùng là một thiếu niên yếu đuối, gió thổi cũng bay, không biết mấy may vô công, hắn là Độc Cô Thanh Tùng thế nào được ! Mà Độc Cô Thanh Tùng là ai ?

Vạn Cực Thiên Tôn bị một chưởng, giận lắm nhưng lão cố dằn, từ từ bước trở lại cục trường thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng là một tiểu tử, mạo danh Liệt Mã Cuồng Sanh nhận một cuộc chiến đấu với quần hùng tại Bách Trượng Phong mà thành danh trên chốn giang hồ. Buồn cười thay việc đó vang dội khắp nơi ai ai cũng biết, thế mà người mù mờ như kẻ đui đi đêm, thiết tưởng còn ngu hơn lợn nữa !

Lão gần giọng tiếp nói :

- Ta chắc chắn là tên tiểu tử Độc Cô Thanh Tùng đó hiện có mặt tại khu rừng này, người cứ chờ xem sẽ rõ hẳn là Cổ Tùng hay Độc Cô Thanh Tùng cho biết ! Rồi người sẽ thấy hắn có vũ công hay không ?

Đông Hải Chân Quân cười lớn :

- Lão ác ma ơi ! Cổ Tùng đã bị ta điểm vào nhuyển huyết, làm gì đến đây được mà bảo là có mặt tại khu rừng ? Có lẽ người nói quỷ nói ma cho ta phải tin được chăng?

Vạn Cực Thiên Tôn trước vẻ quả quyết của Đông Hải Chân Quân cảm thấy hoang mang quá.

Đột nhiên một tiếng rú thảm vang lên, rền dội cả khu rừng.

Một bóng trắng lao vút đến cục trường, nhanh như sao đổi ngôi.

Vạn Cực Thiên Tôn đã biết bóng trắng đó là ai lúc còn ở xa, đôi mắt của lão đã luyện tới mức tinh xảo tuyệt vời. Bóng đó chính là Bạch Cốt Thần Ma, máu vậy nửa thân mình, cánh tay tả đã đoạn lìa tới bả vai.

Tình trạng của Bạch Cốt Thần Ma giống y như tình trạng của Lam Chủy Đàn Chủ, không sai một mảy may.

Vạn Cực Thiên Tôn gầm lên như sấm :

- Còn Cửu Long Đàn Chủ đâu ? Sự tình như thế nào ?

Từ xa có tiếng của Cửu Long Đàn Chủ vọng đến :

- Trình Bang Chủ ! Khu rừng này có tà khí !

Từ trong rừng sâu có tiếng hú vọng dài, rền vang cả bốn phía.

Vạn Cực Thiên Tôn chuyển mình một phát, chiếc Kim bào phồng ra, lão đã bay vút lên cao, quặt ngang người vọt tới.

Một cái vọt đưa lão đi xa hơn mười trượng. Trong thoáng mắt, lão đã vào tận trong rừng sâu. Nhưng lão khựng lại...

Nơi phía đối diện lão, có tiếng quát nói, với giọng trầm hùng vọng đến :

- Bọn Lam Chủy Đàn Chủ và Bạch Cốt Thần Ma trong Huyết Ma Bang là những tay cùng hung cực ác, chúng phải bị trừng trị để cảnh cáo đồng bọn chúng ! Sư huynh !

Nhân dịp này hãy ra tay tận diệt chúng, trừ hại cho dân lành !

Đông Hải Chân Quân và Lãnh Nhạn Dung nhận đúng là giọng nói của Cổ Tùng, hai cha con vô cùng kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau.

Vừa lúc đó, Vạn Cực Thiên Tôn đã từ trong rừng sâu trở ra ngoài. Lão nhìn trừng trừng hai cha con Lãnh Cửu, một lát sau, lão cười gằn :

- Thì ra bọn các ngươi âm mưu lừa ta vào ám kế !

Đông Hải Chân Quân sôi giận đến chết uất được. Khí giận bùng bùng như bốc khói trong người y. Y hét lên :

- Ai âm mưu với ai ? Ai bày kế lừa ai ?

Huyết Ma Bang Chủ không đáp lời y, lão day qua phía sau, ra lệnh :

- Cửu Long Đàn Chủ ! Người xuất chín môn đồ của người, bao vây khu rừng, nên lưu ý là có trận đồ kỳ môn nơi đây, nên bọn ta không thể nào trông thấy tên tiểu tử. Phải hết sức thận trọng, đừng khinh thường chín thân cây bóc vỏ, bí quyết của trận đồ nằm nơi chín thân cây đó !

Cửu Long Thần Ma từ trong khu rừng đáp lên một tiếng lãnh lệnh to lớn.

Đột nhiên lúc đó, một đạo chưởng phong không biết xuất phát từ đâu, quét ngang khu rừng ào ào, cuốn thẳng đến chỗ Cửu Long Thần Ma vừa phát lên tiếng nói.

Chưởng phong chưa dứt tới ào ào, Cửu Long Thần Ma hự lên một tiếng, nhanh như chớp thân pháp nhích động, bay vọt vào rừng sâu, hàm râu quai hàm dựng ngược lên.

Lão quát to :

- Tiểu tử ! Chỉ trong thời gian ngắn mà công lực ngươi tiến bộ đến mức đó à !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ngạo nghễ :

- Cửu Long Thần Ma ! Nếu ta không nể mặt Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ thì đêm nay ngươi khó thoát cái nạn cụt tay như hai đàn chủ Bạch Cốt và Lam Chủy ! Ta tạm gởi cánh tay ngươi ở đó, nếu ngươi không hồi đầu hướng thiện, sáu hồi ăn năn các tội ác đã làm thì có ngày ta sẽ lấy mạng ngươi, chứ không phải chỉ là một cánh tay thôi đâu !

Cửu Long Thần Ma sôi giận, gầm lên như sấm, lão vung mình một phát, thanh khí bốc ra liên, lão vọt mình tới như con rồng thiêng cưỡi gió.

Cùng lúc đó chưởng phong vù vù bay tới.

Một tràng cười ngạo nghễ tiếp nối vang lên, Độc Cô Thanh Tùng cất giọng sang sảng :

- Cửu Long Thần Ma ! Ngươi nhất định không chừa thói hung hăng, toan đương đầu với ta mãi phải không ? Đừng mong tìm được ta ! Ta thách cả lũ ngươi đấy !

Vạn Cực Thiên Tôn giật mình, tin chắc trong rừng có bố trí trận sẵn sàng, nếu không tìm ra được con mắt của trận pháp, thì dù có xông xáo cách nào cũng không xông phá nổi.

Lão có biết qua kỳ môn độn pháp, nếu lão lúc đó không ngại Đông Hải Chân Quân xuất kỳ bất ý xung kích lão thì lão cũng chẳng sợ gì.

Cho nên, lão nghĩ, trước hết phải thanh toán cha con Đông Hải Chân Quân, rồi sau đó hãy tìm cách đối phó với Độc Cô Thanh Tùng.

Lão trầm sắc mặt, lạnh lùng nhìn Đông Hải Chân Quân :

- Người còn dám nói là không thông đồng với tiểu cầu, âm mưu lừa ta nữa chẳng ?

Đông Hải Chân Quân nổi giận :

- Người lấy gì làm bằng chứng ?

Vạn Cực Thiên Tôn gần giọng :

- Hẳn gọi người là sư huynh, người có nghe câu nói đó không ?

Đông Hải Chân Quân giận run lên :

- Ta làm gì có sư đệ như tiểu cầu ?

Vạn Cực Thiên Tôn bước tới một bước :

- Tiểu cầu Độc Cô Thanh Tùng luyện được Cửu Âm Thần Công và Hàn Man Chỉ của Đông Hải Kỳ Tẩu, còn người lại là đệ tử của Đông Hải Kỳ Tẩu, kể như đồng môn với nhau rồi, dù muốn dù không, hẳn cũng vẫn là sư đệ của người, người có lý do gì chối cãi chuyện đó, nói cho ta nghe đi !

Đông Hải Chân Quân nhất thời không biết chối cãi vào đâu, y bực tức quá, càng bực tức y càng giận dữ, y gầm lên như hổ :

- Vô sỉ lão ác ma ! Người mắc kế tiểu cầu rồi ! Chính ta đây đang tìm hắc, đòi chiếc áo của sư phụ ta. Trong môn phái của ta quyết không thể có một tên giáo hoạt như hắc ! Được rồi ! Người để ta tìm hắc, nói chuyện với hắc !

Thốt xong, Đông Hải Chân Quân toan phi thân vọt đi.

Nhưng Vạn Cực Thiên Tôn đã rung động tà áo kim bào. Một đạo kinh phong có sức nặng vạn cân ào ào cuốn tới, từ trên cao chụp xuống đầu Đông Hải Chân Quân.

Lãnh Nhạn Dung kinh sợ thất thần rú lên :

- Gia Gia ! Đề phòng !

Dù biết sức lực của mình còn kém xa Vạn Cực Thiên Tôn, nàng vẫn vung tay tung ra một đạo chưởng phong, đón chặn kinh đạo của Vạn Cực Thiên Tôn.

Bình !

Dĩ nhiên Lãnh Nhạn Dung còn lâu lắm mới là địch thủ của Huyết Ma Bang Chủ.

Nàng thét lên một tiếng, thân hình bắn lộn trở lại xa hơn ba trượng, hộc máu mồm.

Đông Hải Chân Quân nghe Lãnh Nhạn Dung gọi lập tức lùi lại hơn tám bước.

Nhờ nàng gọi và nàng cố dụng toàn lực ngăn chặn thế công của Vạn Cực Thiên Tôn nên Chân Quân mới vô sự, nếu không có nàng ngăn chặn thì y đã táng mạng dưới tay của Vạn Cực Thiên Tôn.

Y thấy con gái bị thương, lòng đau như cắt. Long đôi mắt đỏ ngầu nhìn Vạn Cực Thiên Tôn, y thét lớn :

- Lão ác ma vô sỉ ! Người có giỏi cùng ta giao đấu, đừng bỏ chạy đi đâu ! Đêm nay ta quyết hạ sát người cho kỳ được !

Vạn Cực Thiên Tôn bĩu môi :

- Người muốn liều mạng với ta ? Ta chỉ sợ khu rừng này là mồ chôn xác người đầy thôi ! Người nói người không cùng tiểu tử đồng mưu cộng kế ? Được rồi ! Hãy chờ ta thanh toán vụ này xong, sẽ có cách đối xử phải chăng với người !

Lão day lại gọi Diễm Nương :

- Cấp cho y một viên thuốc hỗ trợ ngưng khí, cho con gái y uống !

Vạn Cực Thiên Tôn đối xử như thế, quả không mất phong độ của một bang chủ. Điều đó làm Đông Hải Chân Quân vô cùng thán phục.

Y bước tới một bước :

- Được rồi ! Ta hãy chờ xem sự thể ra sao ?

Y bước lùi lại gần con gái, quan sát thương thế của nàng.

Vạn Cực Thiên Tôn dàn xếp vụ Đông Hải Chân Quân tạm yên rồi, vội phóng mình đi sâu vào khu rừng.

Quắc đôi mắt sắc nhìn bốn phía, lão giật mình kinh hãi thầm nghĩ :

- Tiểu cẩu học đâu được trận pháp "Đảo Chuyển Càn Khôn Cửu Trụ Hương"?

Ta từng nghiên cứu tinh tường kỹ môn độn thuật cũng không làm hơn hẳn được! Hắn đã lập trận này, thật đáng sợ hẳn vậy ! Ta phải làm cách nào diệt trừ hắn mới được, nếu không thì sau này ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên với hắn !

Lão vận huyền công phô qua âm thanh, hét lên một tiếng. Tiếng hét vang như sấm nổ, chấn động toàn khu rừng :

- Tiểu cẩu ! Ra ngay đây nạp mạng cho ta ! Đừng tưởng rằng trận pháp Cửu Trụ Hương của người cầm chân bản bang chủ nổi !

Đêm nay, bẻ gãy cánh tay của Lam Chủ Đan Chủ và Bạch Cốt Chân Quân, trả mối thù cho phụ thân, Độc Cô Thanh Tùng thấy hả dạ lắm rồi.

Chàng ẩn mình trong trận, lại dụ được Cửu Long Thần Ma và Cửu Châu Hiệp cũng bị hãm luôn, chàng thấy khoái vô cùng. Chàng định đến lúc Đông Hải Chân Quân và Vạn Cực Thiên Tôn giao đấu thì chàng rời khu rừng là vừa.

Nhưng vừa dợm đi thì lại thấy Lãnh Nhận Dung lâm nguy, chàng lo sợ cho nàng nên ở lại xem sự tình ra sao.

Đến lúc Đông Hải Chân Quân toan liều ác chiến với Vạn Cực Thiên Tôn, chàng động tính hiếu kỳ, muốn xem hai bên giao đấu như thế nào.

Bất ngờ, họ tạm đình cuộc đấu, kẻ Thiên Tôn hét lên nói đúng tên trận pháp, chàng hãi hùng thất sắc, niềm tin sẽ làm khó dễ Vạn Cực Thiên Tôn kém phần mãnh liệt ngay.

Tuy vậy chàng vẫn bình tĩnh như thường.

Chàng hú lên một tiếng dài, rồi phổ nội lực qua âm thanh, từ ngoài xa hai dặm, đáp lời Vạn Cực Thiên Tôn :

- Bang Chủ còn nhớ lời tôi nói tại Lục Vũ Lâm ngày trước chứ ? Hiện tại, Bang Chủ đã biết tên trận, chắc cũng biết cách phá trận vậy thì còn chờ gì mà chẳng vào ?

Độc Cô Thanh Tùng này chờ lãnh giáo Bang Chủ lần hai đây !

Vạn Cực Thiên Tôn cười lạnh :

- Tên quân bại trận còn dám nói đến chuyện chiến đấu nữa sao ? Tiểu cẩu muốn sống hãy để lại mấy tấm bia cho ta, ta sẽ tha chết cho. Như người bắt phục thì nên nhớ tiết Trưng Dương đến tại Vạn Cực Cung, ta sẵn sàng thừa tiếp, Lam Chủ Đan Chủ đã vâng lệnh ta nhắc lại với người ngày đại lễ Cửu Long Huyết Minh rồi chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng cười ha hả :

- Dĩ nhiên là ta phải đến Vạn Cực Cung, điều đó ngươi hãy tin chắc. Còn như hai mảnh bùa mà ngươi đòi hỏi đó, nó không giúp ích gì cho ngươi được, thì ngươi còn đòi lại nó làm gì ?

Vạn Cực Thiên Tôn gằn giọng :

- Tại sao lại không giúp ích được ta ?

Độc Cô Thanh Tùng cười mỉa :

- Bởi vì nó có hai mảnh, có đủ vào đâu mà ngươi đòi hỏi ?

Vạn Cực Thiên Tôn sôi giận :

- Nếu không đủ cho ta, lại đủ cho ngươi sao mà ngươi chiếm giữ ?

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả :

- Bích Nhân Thần Tăng, Thạch Chung Lão Nhân, Đông Hải Chân Quân và Vạn Cực Thiên Tôn, bốn người đã làm cái việc ngao cò tranh chấp đem mỗi lợi lại cho ngươi ông ! Chiếc Kim Đảnh của vô lâm há có phải là vật dành cho các tay bại hoại như các ngươi à ?

Vạn Cực Thiên Tôn giật mình suýt nhảy dựng lên :

- Tiểu tử ! Ngươi có đủ sáu mảnh bùa vỡ rồi à ?

Độc Cô Thanh Tùng cười vang :

- Ngươi hỏi làm chi điều đó ?

Vạn Cực Thiên Tôn rít lên :

- Tiểu tử ! Đêm nay ngươi đừng hòng thoát chết !

Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng :

- Đã chắc gì như lời Bang Chủ !

Vạn Cực Thiên Tôn không nói gì thêm nữa chỉ cao giọng ra lệnh :

- Cửu Long Đàn Chủ, xuất lĩnh bọn Huyết Minh đệ tử theo bộ pháp tả ba hữu bốn vào trận ngay để bắt tiểu tử cho ta !

Độc Cô Thanh Tùng nghe lão ra lệnh tả ba hữu bốn, biết ngay khó tránh một cuộc huyết chiến hải hùng, chàng liền thủ chắc chiếc Quỷ đầu trượng, mặt búng sát khí, buông tiếng khích :

- Bang Chủ nên vào đi chứ, may ra còn làm được việc, chứ sai bọn đó ra tay, có khác nào bảo chúng vào chỗ chết ?

Vạn Cực Thiên Tôn nào có sợ gì ? Chiếc Kim bào khê phát, lão bay vào trận liền.

Một tiếng quát long trời lở đất đón tiếp lão, đồng thời muôn đạo hào quang chiếu sáng, tiếp theo đó, bốn phương tám hướng, gió dậy ào ào, sấm nổ đùng đùng, trời đất như đảo lộn.

Hai thân cây bók vỏ đã bị đánh bật tung cả rễ, bay bổng lên không.

Nương theo ánh hào quang, Độc Cô Thanh Tùng phi thân lao vút lên không, vọt đi trong bóng đêm dày.

Liền lúc đó kim quang chớp lên, Vạn Cực Thiên Tôn vút theo, rồi đến Cửu Long Thần Ma, Cửu Châu Đại Hiệp, sau cùng là Truy Hồn Diễm Nương và bốn nữ đệ tử.

Đông Hải Chân Quân nhìn theo bóng Độc Cô Thanh Tùng thoát đi, y trầm ngâm một lúc, đoạn dạy lại Lãnh Nhạn Dung :

- Dung con ! Cha đã điểm huyết hãn rồi, tại sao hãn còn thoát khỏi Tịnh Xá được ? Hay cha điểm không trúng chăng ?

Lãnh Nhạn Dung lắc đầu :

- Không phải vậy đâu gia gia ạ ! Chàng đã luyện võ công đến mức độ đó thì chàng có cách giải huyết dễ dàng, có gì lạ đâu ? Đến Gia Gia mà còn bị chàng khuất lấp được thay ! Gia Gia có biết đâu, chàng che dấu được thần quang, ngăn chặn tinh hoa phát tiết dĩ nhiên mình phải làm !

Đông Hải Chân Quân gật đầu :

- Con nói phải ! Có lẽ tại cha quá bận nghĩ về hai mảnh bùa đó nên không có thời giờ quan sát hần !

Lãnh Nhạn Dung nhìn theo bóng bọn Huyết Ma Bang gần hai mươi mạng, đuổi theo Độc Cô Thanh Tùng, nàng lo lắng vô cùng. Mặc dù chàng có thuật khinh công Quý Ảnh Vô Hình, biết chàng có chạy thoát không ?

Nàng thầm nghĩ :

- Đối phương toàn là những tay thượng nặng trong võ lâm, chàng làm sao chống cự cho lại ?

Đột nhiên, nàng gọi Đông Hải Chân Quân :

- Mình nên chạy theo tiếp chàng một tay đi Gia Gia !

Đông Hải Chân Quân giật mình :

- Tại sao lại phải tiếp hần ?

Lãnh Nhạn Dung thoáng đỏ mặt, nhưng đã giục cha rồi, nàng phải tìm lý do khóa lấp :

- Gia Gia quên là chàng có đủ sáu mảnh bùa chẳng ?

Đông Hải Chân Quân lắc đầu :

- Ai tin lời hần cho được ?

Lãnh Nhạn Dung lập luận :

- Nên tin là hơn, dù không chắc đó là sự thật mà đó đúng là sự thật thì mình hối hận đến đâu, gia gia không muốn chiếc Kim Đảnh à ?

Đông Hải Chân Quân gằn giọng :

- Kim Đảnh là vật quý báu trong võ lâm, ai lại không muốn làm chủ nó ?

Nàng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :

- Gia Gia nghĩ xem, thạch bùa vào tay chàng với vào tay Huyết Ma Bang Chủ, đẳng nào dễ đoạt hơn ?

Đông Hải Chân Quân tỉnh ngộ, phóng mình đi, nhưng rồi y lại trở về thốt :

- Cha đi thì được rồi, còn con ? Ai bảo vệ an toàn cho con ? Thôi đành vậy...

Lãnh Nhạn Dung thấp giọng :

- Con...con...

Vừa lúc đó, một tiếng ngựa hí vang lên lồng lộng, xé bầu không khí vọng tới khu rừng. Tiếng hí vừa dứt, một con Hồng Tông Bạch Mã phi đằng vun vút quạt gió ào ào từ xa lao tới.

Độc Cô Thanh Tùng ngồi trên mình ngựa, bật tràng cười cuồng dại :

- Bang Chủ ! Độc Cô Thanh Tùng vẫn còn nguyên vẹn đây, Bang Chủ có làm gì được tôi đâu ?

Huyết Ma Bang Chủ phẫn nộ đến xanh mặt, hét lên :

- Tiểu cẩu ! Dù cho ngươi có thoát thân trong đêm nay thì nay mai, ngày kia, ngươi cũng phải rơi vào tay bọn Huyết Ma Bang chứ đừng hòng cao mặt vì đắc chí nhất thời !

Độc Cô Thanh Tùng lại tiếp tục tràng cười ngạo nghễ :

- Vạn Cực Lão Ma ! Ta tưởng đã đến lúc ngươi không còn nói được những tiếng lớn lối như thế nữa ! Đêm nay ngươi đã huy động chủ lực của Huyết Ma Bang mà chẳng làm gì nổi ta, nói gì ngày mai, ngày kia ? Ha ha ! Ta báo trước cho ngươi rõ, Huyết Ma Bang sẽ tan trong tay ta trong một ngày sắp tới !

Vạn Cực Thiên Tôn quát lên như sấm :

- Câm ngay, tiểu cẩu !

Ký Châu Đại Hiệp rời đồng bọn, lao vút đến đánh một thức Cửu Long Huyền Công. Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh lạnh, cánh tay khê vung nhẹ lên đẩy Quỷ Phủ Âm Công ra chặn đón liền.

Bùng !

Ký Châu Đại Hiệp như chiếc cầu da, nhồi ngược về sau mấy trượng.

Cửu Long Huyền Công chỉ có hiệu lực phá hoại khi nào tất cả chín người hiệp lực đánh ra, chứ xử dụng riêng rẽ thì cũng như chưởng lực thông thường, nếu gặp tay khác thì còn mong đắc chí, chứ gặp Độc Cô Thanh Tùng thì cầm bằng như trứng chạm Thái Sơn.

Sở dĩ, đem từng người một mà đối chiếu thì Cửu Châu Đại Hiệp không phải là địch thủ của Độc Cô Thanh Tùng, nên Ký Châu Đại Hiệp thất bại là chuyện dĩ nhiên, không có điều gì là lạ cả !

Độc Cô Thanh Tùng lại bật cười cuồng dại, phi thân vọt qua đầu Ký Châu Hiệp. Con Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã lại bay vút vào rừng để chủ nhân ở lại. Chàng vừa bay vèo qua khỏi bọn Cửu Châu Hiệp vừa nghĩ :

- Cửu Châu Đại Hiệp liên thủ tạo một áp lực phi thường, ta khó đương đầu nổi. Vả lại cái hẹn ước tại tiết Trùng Dương sắp đến, chắc chắn không tránh khỏi một cuộc va chạm với chúng. Muốn phá sự liên thủ của chúng, ngay bây giờ ta phải nghĩ cách tĩa dần từng tên một, bớt được tên nào, ta có lợi phần nấy.

Chàng cho tay vào mình lấy một mũi Xạ Quỷ Châm, chân vừa chấm đất chàng vẩy tay liền.

Bên đối phương có tiếng quát :

- Đánh !

Ký Châu Đại Hiệp vừa nhích động thân mình, thì một ánh hàn quang rất nhỏ vừa loé lên vụt tắt ngay. Hàn quang đó bắn thẳng vào người Ký Châu Đại Hiệp không gây một tiếng động.

24. Kế Xảo Được Báu

Tuy không nghe thấy gì, Ký Châu Đại Hiệp vẫn tỏ ý nghi ngờ, y vụt hét lên :

- Ngươi dùng ám khí phải không ?

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn, giở thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình vút đi một phát, thân hình vẽ lên một màu xanh mờ, bay ra ngoài ba mươi trượng.

Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã lúc đó đã ở xa ngoài trăm trượng, đợi chàng.

Chàng hú lên một tiếng.

Con Long Mã đáp lên một tiếng hý dài.

Từ ngoài xa trăm trượng, nó cất vó chạy tới.

Độc Cô Thanh Tùng vung chiếc Quỷ Đầu Trượng quát lên một vòng, hào quang chớp chớp, tà áo xanh khê phát, tiếp theo đó vẽ thành một chiếc cầu vòng màu thiên thanh, chàng đã vút đi xa hơn ba mươi trượng.

Chàng hú lên một tiếng nữa.

Con Long Mã đáp lại bằng một tiếng hý vang rền. Nó chỉ cách chàng độ mười trượng.

Độc Cô Thanh Tùng bật lên một tràng cười ngạo nghễ.

Tà áo xanh lại khê phất, trong thoáng mắt chàng đã ngồi lên mình Long Mã.

Đột nhiên Truy Hồn Diễm Nương thét lên một tiếng to, thân mình bà đã biến thành một vầng hồng quang, bay vút theo Độc Cô Thanh Tùng.

Vầng hồng quang chụp xuống đầu Độc Cô Thanh Tùng trước khi chàng kịp thúc chân vào bụng ngựa.

Vầng hào quang chưa tới đích, một đạo kinh phong đã nhanh hơn, xuống trước rồi.

Độc Cô Thanh Tùng hét lên :

- Người muốn tìm cái chết ?

Chiếc Quỷ Vương Trượng vung ra, hào quang chớp ngời.

Nhưng từ dưới bụng con Long Mã, có tiếng cười lạnh quát lên, tiếp theo đó là một câu nói :

- Gia Gia ! Bà đó đã làm hại Gia Gia, ngày nay con phải báo thù, ý trời muốn vậy nên xui con gặp dịp bằng vầng này ! Ha ha !

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh dị ! Chàng tự hỏi kẻ nào tinh quái nấp dưới bụng ngựa, để rồi bây giờ gặp Truy Hồn Diễm Nương lại thốt lên như thế ?

Chàng muốn hỏi, nhưng lúc đó chàng bận chú trọng tâm tư vào cuộc chiến đối với Truy Hồn Diễm Nương, không thể phân tâm mà lên tiếng được.

Tiếng người từ dưới bụng ngựa vừa dứt, một đạo kim quang lóe lên cuốc tròn từ bên dưới bốc nhanh lên cao.

Một tiếng oái vang lên thê thảm, máu bắn tung tóe, máu từ người Truy Hồn Diễm Nương phát ra, máu từ cổ bà bắn vọt lên không như cái vòi nước dựng đứng.

Chiếc đầu lâu của bà rơi rụng, rớt đánh bạch xuống đất, tiếp theo là chiếc xác của bà hoà một tiếng bịch gọn lỏn.

Nhìn thấy ánh kim quang, Độc Cô Thanh Tùng hiểu ngay :

- Tiểu đệ ! Vậy mà tôi nghĩ là ai ?

Ngươn Nhi giết xong Truy Hồn Diễm Nương, lau kiếm vào áo đỏ của bà, thoáng nhìn Độc Cô Thanh Tùng, điểm một nụ cười, đoạn đưa mắt sang đối trận, nơi có bọn Vạn Cực Thiên Tôn.

Lão ác ma đứng ngoài xa, trông rõ tình hình, lão hét lên một tiếng như sấm nổ, rồi cấp tốc bay vèo đến.

Độc Cô Thanh Tùng không dám chậm trễ sợ Ngươn Nhi khinh địch hoặc nóng lòng vì phụ thù mà mang tai họa trong tay Vạn Cực Thiên Tôn, bởi hắn còn lâu mới là địch thủ của lão ác ma, chàng vội đưa tay nắm hắn, đỡ hồng lên đặt sau lưng mình, đôi chân thúc nhanh vào bụng ngựa.

- Tuyệt ca ! Còn chờ gì nữa ?

Long Mã hý lên một tiếng hùng tráng, bốn vó xanh mây, bay vọt qua đầu bọn Cửu Châu Hiệp.

Vạn Cực Thiên Tôn đời nào chịu bỏ ?

Độc Cô Thanh Tùng đã bay ngựa nhanh là thế mà lão ác ma còn muốn nhanh hơn. Lão đã ở trên không, ngay đỉnh đầu của chàng liền sau khi lão rú tiếp một tiếng ghê rợn.

Lão vừa đáp xuống đầu chàng vừa quát :

- Tiểu cầu ! Người toan chạy đi đâu ?

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng đầu lên thấy một vầng mây đen vần vũ chực phủ xuống.

Ngươn Nhi không biết lợi hại là gì, cứ công nhiên vung kiếm lên.

Một đạo kim quang tỏa rộng, ngăn chặn khí thế của Vạn Cực Thiên Tôn.

Vầng mây đen lại vút trở lại trên không, bay qua chặn lại phía trước mặt.

Ngươn Nhi không biết đó là hiện tượng gì, hấn thấy vàng mây đen quá gần mà Kim Kiếm cũng không làm gì được, hấn hoảng sợ.

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp giải thích sơ lược :

- Chính Huyết Ma Bang Chủ đang cười chim loan bay theo mình đó.

Chàng thúc nhanh đôi chân, giục Long Mã gấp võ.

Chim loan dù bay nhanh nhưng không theo kịp Long Mã có cước lực vạn dặm một ngày.

Ngồi trên mình ngựa, Ngươn Nhi thuật :

- Có một nữ nhân vận chiếc áo xanh đang tìm thúc thúc nơi thành Kim Lăng, vẻ mặt hầm hầm đầy sát khí. Tôi sợ có việc chẳng lành, cho nên không vội đi Hồng Trạch Hồ, định tìm thúc thúc để báo tin đó. Không ngờ đêm nay lại gặp được thúc thúc.

Hấn giải thích trường hợp đeo dưới bụng ngựa :

- Thúc thúc biết không, vì đồng trống không có chỗ núp, tôi gặp con ngựa này, nghĩ rằng mình núp dưới bụng nó thì tuyệt, nhưng con ngựa thật hung dữ lắm sao, phải lâu lắm tôi mới khuất phục được nó.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay nữ nhân áo xanh là Lục Vũ Lệnh Chủ, tìm chàng để thanh toán mỗi hận một kiếm đè lên cổ bà.

Chàng cau đôi mày lại, chưa kịp nghĩ đến thái độ đối phó với Lục Vũ Lệnh Chủ thì Vạn Cực Thiên Tôn đã giục con Linh Tụ bay theo kịp.

Linh diệu từ trên không lao vút xuống.

Lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng chưa ra khỏi rừng.

Vạn Cực Thiên Tôn hét lên một tiếng, dù thấy Độc Cô Thanh Tùng nhờ mấy tàng cây che khuất, lão vẫn vùng tay đánh xuống mấy chưởng kinh hồn.

Ba bốn thân cây to lớn bị chưởng kinh của lão đánh gãy, ngã đổ ầm ầm.

Thật là một kinh lực không tiền khoáng hậu.

Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi xuất mồ hôi ướt đầm cả mình.

Trong một thoáng chàng quyết định, thà về thành gặp ngay Lục Vũ Lệnh Chủ, để dứt khoát trường hợp giữa nhau cho rồi, còn như Vạn Cực Thiên Tôn thì sớm muộn gì cũng gặp lại hấn, bởi tiết Trùng Dương gần kề, chàng phải đến tham dự lễ Huyết Minh Cửu Long như lão đã mời.

Nghĩ thế, chàng giục Hồng Vân Cái Tuyết phi nhanh về phía Kim Lăng thành.

Con Linh Tụ vẫn không bỏ, bay theo sát vó.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lên đầu một thoáng, cấp tốc rời mình ngựa, chạy lùi vào đám nhà dân cư.

Con Long Mã cũng nhanh chân theo chàng.

Đội con Linh Tụ bay qua rồi, chàng ra ngoài khe gọi Long Mã, nhảy trở lại trên lưng.

Chỉ một cái vọt, con Long Mã lên cao hơn mười trượng, nó xà ngang thân mình, bay qua đầu tường thành, vào trong.

Binh sĩ gác tường thành không biết hiện tượng gì, chúng chỉ nghe một tiếng vù, rồi một bóng trắng to lớn bay vút qua, không kịp nhận rõ là vật gì.

Chúng kinh hoàng một lúc.

Vào đến thành rồi, Độc Cô Thanh Tùng thấy lòng bình tĩnh trở lại, nhưng chàng không dừng ngựa, cứ quanh hữu, chuyển tả đi một lúc nữa, đến bờ tường bên kia, chàng lại giục ngựa vọt qua tường, chạy đi một lúc đến khu rừng khác, mới dừng hấn lại.

Ngươn Nhi không hiểu chàng có ý tứ gì, vội hỏi :

- Thúc thúc đến ngoài thành làm gì ?

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Bọn Huyết Ma Bang định chắc thế nào mình cũng vào thành Kim Lăng, chúng sẽ phân đi tìm mình khắp chốn, mình không thể ẩn nấp ở đâu tránh con mắt của chúng được. Tôi nghĩ chỉ có cách là vượt ra ngoài thành mới mong được tạm yên với chúng.

Chàng thốt xong, ngẩng mặt nhìn trời xem sao, thấy thời khắc đã quá canh tư rồi, chàng nhớ đến Lãnh Nhạn Dung, lòng thấy xốn xang quá.

Chàng thầm trách mình :

- Tiểu thư ơi ! Cũng vì tôi mà tiểu thư bị trọng thương !

Đột nhiên, đôi mắt chàng ngời lên ánh kỳ quang, chàng nhìn Ngươn Nhi thốt :

- Tiểu đệ ! Hôm nay tiểu đệ đã giết phu nhân của Huyết Ma Bang Chủ là Truy Hồn Diễm Nương thì từ giờ trở đi phải thận trọng cho lắm mỗi khi xuôi ngược giang hồ, tiểu đệ nên ghi nhớ núi sông tuy rộng nhưng nơi nào cũng có bọn Huyết Ma Bang, từ quốc nội đến quan ngoại. Chúng ta ngày nay đã ở trong thế cưỡi cọp rồi, không thể xúông lưng được nữa. Song phương phải một chết một sống mới được !

Ngươn Nhi gật đầu :

- Tôi biết rồi, nhưng tôi không sợ bọn chúng !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn hấn :

- Tôi biết, tiểu đệ không sợ bọn chúng, tiểu đệ ý tưởng vào kiếm pháp tinh kỳ gia truyền, thiên hạ không mấy ai địch nổi. Nhưng tiểu đệ đừng quá khinh thường danh thủ trong Huyết Ma Bang, bởi tiểu đệ chưa phải là đối thủ của Vạn Cực Thiên Tôn, Cửu Long Thần Ma và Cửu Châu Hiệp.

Ngươn Nhi cúi gầm đầu không đáp.

Hấn nhìn nhận Độc Cô Thanh Tùng nói đúng, hay hấn bắt phục ?

Điều đó chỉ có hấn mới biết.

Độc Cô Thanh Tùng nói tiếp :

- Tiểu đệ ! Hiện giờ tiểu đệ không nên nán ná quanh Kim Lăng này được nữa.

Phần tôi, tôi phải nán lại đây trong vài hôm, như vậy là chúng ta phải chia nhau rồi. Giờ đây còn hơn một canh giờ nữa trời mới sáng rõ, tiểu đệ hãy dùng con Long Mã này, đi ngay đến Hồng Trạch Hồ, thời gian đây đến sáng, ít ra tiểu đệ cũng tạo khoảng cách hơn trăm dặm, chỉ có điều này tiểu đệ cần nhớ rõ, con Long Mã này rất dễ bị nhận ra, do đó, nên nghỉ ngày mà đi đêm cho hành tung khỏi phiền phức.

Chàng khẽ vỗ đầu Long Mã :

- Tuyệt ca ! Tuyệt ca cùng tiểu đệ đi Hồng Trạch Hồ nhé ! Dọc đường không nên sanh tánh đấy, nếu hý vang thì nguy hết cả hai đấy !

Chàng bảo Ngươn Nhi lên lưng ngựa.

Buổi phân ly tuy buồn, nhưng con nhà võ tan rồi hiệp, hiệp rồi tan, chỉ có vẫy vùng không cho phép luyến lưu như thường tình thiên hạ.

Ngươn Nhi nhảy lên ngựa, chưa kịp thốt tiếng già từ, thì Long Mã đã chồm vó tung mình, thoáng mắt đã xa ngoài mấy mươi trượng.

Còn lại một mình, Độc Cô Thanh Tùng lại tưởng nhớ Lãnh Nhạn Dung.

Ba ngày sống chung tại Tịnh xá, đôi lòng đã cảm tuy chưa nói với nhau một tiếng nào. Chính mắt chàng trông thấy Lãnh Nhạn Dung bị Vạn Cực Thiên Tôn đánh trọng thương, bảo sao chàng không đau lòng ?

Chàng muốn biết tình trạng của nàng hiện thời ra sao, nên chàng mới để cho Ngươn Nhi đi Hồng Trạch Hồ một mình trước chàng, còn chàng thì phải vào thành Kim Lăng, tìm đến Tịnh xá thăm nàng.

Chàng cũng biết là hiện ở trong thành, bọn Huyết Ma Bang đang lùng bắt cho kỳ được chàng, nhưng chàng không nao núng, chàng giữ khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình vào thành liền.

Chàng đang đi trên nóc phố, trông thấy một dạ hành khách phất phơ qua lại, biết ngay đó là một bang đồ của Huyết Ma Bang, tên đó không tìm gì khác hơn là săn đuổi tung tích của chàng.

Chàng cười lạnh thầm nghĩ :

- Bọn Huyết Ma Bang là mối họa lớn trên giang hồ, Độc Cô Thanh Tùng quyết giết sạch bọn mi, trừ hại cho dân !

Tuy nghĩ vậy, Độc Cô Thanh Tùng không muốn sanh sự gì trong đêm nay, nếu phải lúc nào khác thì tên dạ hành khách đó đã bị chàng tóm cổ từ lâu rồi.

Chàng lặng lẽ tiến về hướng Thúy Vân Lâu.

Ngôi hàng châu báu đóng cửa im lìm.

Chàng không cần hiểu đến việc đó, vượt qua nóc ngôi hàng, vào phía hậu, tiến đến Tịnh xá.

Từ xa, chàng thấy bóng đèn le lói từ bên trong chiếu ra, chàng có ý mừng.

Tịnh xá có bóng đèn là có người, mà người trong Tịnh xá nếu không phải là Lãnh Nhạn Dung thì là ai khác nữa ?

Chàng lấp mình trên mái, nơi máng xối.

Không có Lãnh Nhạn Dung ở đó. Chỉ có Đông Hải Chân Quân đang nói chuyện với viên Chưởng quỹ của ngôi hàng.

Gương mặt của Đông Hải Chân Quân trầm nghiêm vô cùng, trong vẻ trầm nghiêm có pha lẫn sự phẫn hận.

Y lạnh lùng thốt :

- Tên tiểu tử đó đáng hận thiệt ! Vạn Cực Thiên Tôn có ước hẹn với ta, tiết Trùng Dương đến Vạn Cực Cung dự lễ Cửu Long Huyết Minh , ta thừa hiểu sự mời mọc này không hảo ý chút nào, đến dự lễ là tự dẫn thân vào vòng nguy hiểm, song ta vẫn phải đến, bởi chỉ có dịp đó là ta có hy vọng gặp lại tên tiểu tử đó thôi.

Y gần mạnh giọng :

- Ta nhất định phải đi, ta cần phải gặp lại tên tiểu tử đó đòi lại chiếc áo của sư phụ ta. Ngoài ra ta còn phải hạ sát hắn mới hả dạ !

Độc Cô Thanh Tùng kinh sợ, thầm nghĩ :

- Ạ ! Lão hận mình đến thế à ? Vậy là mình có thêm một tay đại kinh địch nữa rồi ! Dù muốn, dù không, trên danh nghĩa lão vẫn là sư huynh của mình, mình phải đối xử thế nào mới êm ?

Chàng thở dài.

Bên dưới, Đông Hải Chân Quân nói tiếp chuyện với tên Chưởng quỹ :

- Tiết Trùng Dương ! Chỉ còn mười hôm nữa thôi ! Lúc ta nhận lời mời của Vạn Cực Thiên Tôn, ta cũng quên hỏi cho biết Vạn Cực Cung ở địa phương nào, thành ra bây giờ ta hoang mang quá, nếu không biết nơi biết chỗ thì làm sao đi dự ? Mà không đến dự thì mình mang tiếng hèn !

Lão nói :

- Vậy ta nhờ người từ ngày mai, hãy dò hỏi cho biết Vạn Cực Cung ở đâu.

Phải cố gắng thế nào trong ba hôm phải biết được đích xác. Người nên nhớ là việc này quan trọng lắm.

Viên Chưởng quỹ gật đầu, vâng lịnh.

Hắn dợm đứng lên bước ra ngoài, Đông Hải Chân Quân gọi giật lại :

- Nhạn Dung nó bị trọng thương, người đừng quên ngày mai rước danh y trong thành điều trị cho nó.

Chưởng quỹ lại gật đầu, rồi lui ra khỏi Tịnh xá.

Còn lại một mình, Đông Hải Chân Quân tự thốt với giọng hằn học :

- Hừ ! Sự phụ có bao nhiêu sở đắc, không truyền cho mình. Nghĩ mà hận cho người ! Vì vậy mà ngày nay, con gái mình bị thương, mình lại không làm gì hữu ích cho nó !

Y thở dài, rồi tắt đèn, rời khỏi Tịnh xá.

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ Đông Hải Chân Quân chắc chắn sẽ đến chỗ tịnh dưỡng của Lãnh Nhạn Dung, chàng lén theo sau.

Chàng giả thuật Quỷ Ảnh Vô Hình, chàng lại còn nín thở, sợ Đông Hải Chân Quân phát hiện ra sự có mặt của mình.

Chàng dè dặt hơn nữa, không dám đi gần y, chỉ giữ khoảng cách chừng mười trượng.

Ra khỏi Tịnh Xá, Đông Hải Chân Quân đi về phía hữu, vượt qua một hàng bá diệp, đến một ngôi nhà lầu nhỏ, y bước vào đi lên.

Y cẩn thận đến độ đằng hắng trước khi đặt chân bậc thang.

Độc Cô Thanh Tùng trông thấy Đông Hải Chân Quân biểu lộ tình phụ tử hết sức đậm đà thấm thiết, nội cái việc lão đằng hắng lên để báo trước cho Lãnh Nhạn Dung biết là có cha đến thăm bệnh, nàng không giật mình vì tiếng động bất thường.

Khi y bước vào lầu, Độc Cô Thanh Tùng đã phi thân lên nóc rồi.

Nóc có gắn những mắt lậu, dùng thông ánh sáng thái dương, khi đó bóng đèn chiếu qua những mắt lậu đó, rọi thẳng lên không, kết thành những vệt dài.

Độc Cô Thanh Tùng dán mắt vào mắt lậu đỏ, nhìn xuống.

Lãnh Nhạn Dung nằm trên giường, mặt trắng bệch.

Gian phòng không có gì sang trọng cả, nhưng hết sức tinh khiết, như gian Tịnh xá.

Độc Cô Thanh Tùng áp tai vào mái ngói, cố lắng nghe câu chuyện giữa cha con nhà họ Lãnh.

Đông Hải Chân Quân cất giọng dịu dàng hỏi :

- Dung con ! Cha đến thăm con đây ! Tình trạng con ra sao rồi ? Có đỡ phần nào không ?

Lãnh Nhạn Dung đáp quá yếu ớt, tiếng nói của nàng như gió thoảng, nếu Độc Cô Thanh Tùng không chú ý, chắc chàng không nghe nổi :

- Con cảm thấy mệt mỏi lạ, gia gia ạ !

Đông Hải Chân Quân sờ vào trán con, vuốt mấy sợi tóc xoã :

- Con mệt mỏi, sao không ngủ đi cho khỏe ?

Lãnh Nhạn Dung lắc đầu :

- Con có ngủ nhưng không thể nào ngủ được gia gia ạ. Con cứ nhớ mãi đến chuyện đó, hẳn đã làm cho con cảm hờn, con còn đang tức đây !

Đông Hải Chân Quân gằn giọng :

- Phải rồi, con nói đến tiểu tử đó ? Con cứ yên trí đi, gia gia có cách cho hẳn một bài học đích đáng !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình :

- Nàng cũng hận ta nữa ư ? Nàng hận là phải, ta có lỗi với nàng rất nhiều ! Ta gặt gẫm nàng, ta gặt gẫm phụ thân nàng, nếu không thì nàng chẳng bị thương nặng như thế này. Nếu không thì làm gì ta phải để Ngươn Nhi ra đi một mình trên dặm dài ? Dù cho ta có phải ức lòng về hai mảnh bìa bị phồng tay trên một cách trắng trợn, hà tất là người đã chiếm hữu ?

Trong một phút bốc đồng, chàng muốn xuống ngay tạ tội với cha con nàng.

Bên dưới, Lãnh Nhạn Dung đáp lời cha :

- Gia Gia ơi ! Bỏ đi là tốt hơn, nhắc lại làm gì ? Đến cả chiếc Y Khảm Huyết Thư của sư tổ nữa, Gia Gia cũng bỏ qua đi thôi, đòi lại làm gì, chẳng những vô ích mà còn làm cho Gia Gia hao tổn tinh thần lo lắng. Con muốn cha con mình nên trở về Khanh Khanh Cốc cho xong, có lẽ hôm nay cỏ lan đã phủ đầy lên tấm mộ của mẹ con đây, Gia Gia ạ !

Mỗi lời nói yếu ớt của Lãnh Nhạn Dung có cái công hiệu bằng ngàn mũi tên bắn mạnh vào tâm tư của Độc Cô Thanh Tùng, chàng không ngờ nàng đã bị chàng đối gặt khiến mang trọng thương như vậy, nàng hận chàng như vậy, mà nàng có lượng khoan dung, nàng muốn oan gia nên mở chứ không nên buộc, nàng cao nhả làm sao ! Mỗi cử động gì của nàng cũng được thuần sự cao nhả đó, nàng là con người đáng kính biết bao !

Đông Hải Chân Quân nghe nhắc đến gia tình, mộ vợ bỏ hoang không người chăm sóc, lão càng đổ lỗi vu vợ, lão căm hờn :

- Tiểu tử thật đáng ghét lạ ! Cha nhất định phải tìm hấn thanh toán niềm uất hận này, nếu không thì suốt đời cha không thể yên ổn tâm thần. Còn chiếc Y Khảm Huyết Thư của sư phụ cha, dù con nói vậy chứ cha nghĩ là không thể bỏ mặc cho hấn mà không đòi lại. Con nghĩ công phu của bốn môn, hà dễ để cho lưu truyền ra ngoài được sao ? Như vậy thì còn gì là bí quyết, tuyệt học của môn phái ?

Lãnh Nhạn Dung thấp giọng hơn :

- Gia Gia ơi ! Con tưởng cha có đòi lại chiếc áo của sư tổ lại cũng vô ích, vì võ công đó người ta đã học được rồi, chiếc áo kia nếu không nói đến giá trị của một kỷ vật thì nó là một vật thừa không hơn không kém.

Giọng nàng yếu ớt, nàng lại thấp giọng hơn nữa, nên Độc Cô Thanh Tùng phải hết sức chú ý mới nghe lọt câu nói vào tai.

Chừng như Đông Hải Chân Quân không muốn kéo dài câu chuyện trên phương diện đó, lão dịu giọng bảo :

- Hiện tại thì con nên tịnh dưỡng cho khỏe, nên không nghĩ ngợi gì nhiều mà chậm trễ sự bình phục. Con cần phải bình phục sớm để giúp đỡ cha chứ ? Ngoài ra, việc gì thì để mặc cha, con khỏi phải bận tâm.

Lão không muốn đặt thành vấn đề mãi với con gái về mối hận của lão với Độc Cô Thanh Tùng, lão nói thể chứ thâm tâm, lão đã khắc ghi ý định quyết đòi cho được Y Khảm Huyết Thư, sau đó hãy nghĩ các chi tiết vụn vặt, như hai mảnh bìa, như gặt gẫm lão vào cạm bẫy của Vạn Cực Thiên Tôn.

Lão dẫu nhem tất cả cho con gái yên lòng.

Trước khi rời khỏi phòng con, lão nói tiếp :

- Mười hôm nữa, cha sẽ đến Vạn Cực Cung theo lời mời của Huyết Ma Bang Chủ, cha đến đó xem tình hình diễn tiến ra sao... !

Lão tránh nói ra là đến đó, lão sẽ gặp Độc Cô Thanh Tùng.

Thốt xong, lão bước ra ngoài.

Lãnh Nhạn Dung cố gắng gọi to :

- Gia Gia !

Lão dừng chân lại :

- Gì thế con ?

Nàng quả quyết :

- Gia gia đi Vạn Cực Cung, con cũng quyết tới đó...

Đông Hải Chân Quân lắc đầu :

- Con còn phải tịnh dưỡng thể chứ ? Trong vòng mười hôm nữa, con chưa bình phục trọn vẹn đâu, đi thế nào được ?

Sợ con gái buồn, lão hứa :

- Nếu con chóng bình phục, cho sẽ cho con đi theo. Vậy con hãy tịnh dưỡng cho kỹ nhé !

Nàng tiếp nối :

- Mình đến Vạn Cực Cung rồi, mình sẽ về luôn Khanh Khanh Cốc, phải không gia gia ?

Đông Hải Chân Quân gật đầu :

- Phải, cha hứa với con. Con an lòng tịnh dưỡng đi, cha đi đây !

Đông Hải Chân Quân bỏ màn xuống cho con gái xong rồi, lão xuống lầu.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo bóng lão nhỏ dần, mờ dần, cho đến lúc lão chui vào một gian nhà, khuất dạng, chàng mới quay ánh mắt nhìn trở lại bên dưới.

Chàng trầm nghĩ :

- Ta vì muốn tự mình chữa trị thương thể cho nàng, nên mới nấn ná lại thành Kim Lăng này, nhưng chữa trị bằng cách nào ?

Niềm hối hận dâng cao trong lòng chàng lúc đó. Càng nhìn sắc mặt trắng nhợt của nàng, chàng xót xa vô cùng.

Tự nhiên, chàng thấy thương nàng quá. Chàng thương nàng vì tình trạng của nàng đáng thương và nàng là con người đáng mến, rồi từ đáng mến, đến cái yêu chẳng mấy chốc ?

Chàng rà soát lại tâm tư, bình sanh chàng mới có một cảm nghĩ về tình yêu, và lần đầu tiên này dành cả những cảm nghĩ vừa êm đềm vừa tha thiết cho nàng.

Chàng hận mình không thể tức thời mổ bụng phơi lòng, chẻ đầu vạch óc cho nàng thấy rõ những gì sâu kín của chàng.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến phương thuốc của Thạch Chung Lão Nhân trao cho chàng trong toà cổ tự.

Chàng mừng rỡ vô cùng. Càng mừng rỡ, chàng càng tự trách :

- Có sẵn phương thuốc bí truyền bên mình mà không nghĩ đến, để lo quanh quẩn, thật mình lắm cảm quá.

Chàng cao hứng quá, tưởng chừng như chàng đã cứu chữa lành mạnh cho Lãnh Nhạn Dung rồi. Điểm một nụ cười, chàng rời ngay Thúy Vân Lâu, rẽ vào các con đường lớn trong thành Kim Lăng, tìm tiệm thuốc.

Dù biết đang đêm, các hiệu buôn chưa mở cửa, Độc Cô Thanh Tùng cũng không ngại, chàng chỉ cần tìm được bảng hiệu thì có cách tìm ra thuốc.

Việc tìm một bảng hiệu bán thuốc không có gì khó khăn lắm, chàng liền gõ cửa, gọi người trong hiệu thuốc dậy.

Nghề bán thuốc có căn bản cứu nhân độ thế, nên dù bị quấy rối giữa lúc ngủ cũng phải thức dậy ngay khi có người gọi, bởi người ta cần, bởi bệnh ngặt, nên người ta mới không sợ phiền hà.

Đổi trước tên tiểu công ra mở cửa cho chàng, Độc Cô Thanh Tùng nhoẻn miệng cười cầu tình, đoạn hỏi :

- Tiểu ca xem hộ tôi, phương thuốc này trị chứng bệnh gì ?

Tiểu công nhìn thoáng qua phương thuốc, lắc đầu :

- Chịu thôi ! Tôi là tên tiểu công trong tiệm, chứ có phải là y sư đâu mà biết thuốc ? Nhưng tôi có thể nói đại khái là những mặt thuốc ghi trên toa là loại thuốc thường chẳng có gì đặc biệt cả, chắc cũng không trị được những chứng gì quan trọng đâu !

Độc Cô Thanh Tùng thất vọng.

Chàng nghĩ, phương thuốc này là phương thuốc bí truyền của phái Côn Lôn, tại sao lại không trị được những bệnh quan trọng.

Tuy nhiên, chàng vẫn bảo tiểu công cứ theo toa thuốc cho chàng.

Xong xuôi chàng cầm phương thuốc, lật qua lật lại, lưu ý thấy mặt sau của toa thuốc có mấy chữ rất nhỏ "Do cuốn rún, thuận đan điền, là thấy hiệu nghiệm, không còn nghi ngờ gì nữa".

Chàng nghĩ, hai huyết rún và đan điền là huyết sinh mạng của con người, nhưng là chỗ kín đáo, nam nhân thì dễ, chứ đối với nữ nhân thì làm sao ?

Bất giác, chàng thẹn đỏ cả mặt.

Chàng nghĩ đến cái gì phải làm nếu muốn chữa trị cho Lãnh Nhạn Dung.

Mặc, việc gì thì việc, đến đâu hay đến đó, giờ thì cần làm sao cho có thuốc hăng hay.

Chàng hướng về tên tiểu công, tỏ vẻ hết sức tha thiết :

- Tôi muốn nhờ tiểu ca một việc, thật đắn đo lắm mới dám nói ra, mong tiểu ca đừng chấp nhé ! Chẳng dám nào, xin tiểu ca sắc dùm thang thuốc này, tôi sẽ hậu tạ tiểu ca xứng đáng.

Tiểu công nhìn sững chàng tìm hiểu.

Chàng lập tức cho tay vào lưng, lấy một đỉnh bạc, trao cho tiểu công, cười tươi :

- Tiểu ca làm phúc gặp phúc, tôi sẽ mang ơn tiểu ca suốt đời !

Tiểu công kinh ngạc :

- Việc tiểu huynh nhờ, có đáng là bao, sao lại biếu nhiều bạc thế ?

Độc Cô Thanh Tùng ấn đỉnh bạc vào tay hắn :

- Tiểu ca cứ lấy đi, mình còn gặp nhau nữa mà ! Bao nhiêu có ý nghĩa gì ? Nếu tôi có mang nhiều hơn, tôi không dám tiếc tiểu ca đâu !

Tên tiểu công nhận bạc, bước đi làm việc Độc Cô Thanh Tùng yêu cầu liền.

Một lúc sau, hắn trở ra, mang thuốc đã sắc sẵn, đựng trong cái thố có nẹp bằng đồng, trao cho Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng tiếp nhận thố thuốc, cúi đầu cảm ơn tên tiểu công, đoạn bước ra khỏi cửa hiệu.

Ra đến bên ngoài, chàng không nhìn lại, tà áo xanh khẽ phất, bóng chàng vút nhanh trong màn đêm, thoáng mất mất dạng.

Tên tiểu công kinh sợ thất thần, tưởng đâu mình gặp thần tiên hiển hiện, lắc đầu lè lưỡi, không dám đứng bên ngoài lâu, vội vào trong đóng cửa lại.

Hắn sờ đỉnh bạc dặt bên mình, nhồm miệng cười. Hắn chỉ sợ đỉnh bạc sẽ biến đi theo người biếu.

Khi Độc Cô Thanh Tùng trở lại Thụý Vân Lâu thì đã canh năm.

Chàng không do dự, đi thẳng đến căn gác của Lãnh Nhạn Dung, nay cửa bước vào.

Lúc đó nàng đã ngủ say rồi. Hơi thở của nàng không đều lắm, lúc nặng lúc nhẹ, chứng tỏ thương thể trầm trọng vô cùng, nhưng có lẽ nàng cố gắng chịu đựng lắm.

Chàng xúc động quá, thầm thốt :

- Nhạn Dung ! Nhạn Dung ! Tôi đã trở lại nay ! Tôi mang thuốc đến cho tiểu thư nè !

Chàng bước tới gần giường, vén màn lên, trước hết chàng đưa tay điểm nhẹ vào huyệt ngủ của nàng, rồi từ từ đổ thuốc từng ngụm từng ngụm vào miệng nàng, ngụm này uống hết đến ngụm kế tiếp.

Chàng cố dần lòng lắm mới khỏi run lên khi làm cái việc sẵn sóc cho nàng.

Nếu lúc đó nàng thức, người ngoài trông vào sẽ cho là anh chồng trẻ sẵn sóc cô vợ đẹp chứ có ai ngờ đâu cuộc sẵn sóc này chỉ có đơn phương thoa? thuận hay đúng hơn là đơn phương cưỡng bức ?

Cho thuốc vào xong, giờ chỉ còn việc xoa huyệt cho thuốc phân tán khắp người. Đó là việc khó và đã làm cho Độc Cô Thanh Tùng thẹn đỏ mặt khi nghĩ đến.

Muốn làm việc đó thì phải sờ vào rún và ngực của nàng.

Chàng có quyền làm như vậy không ?

Không, mặc những chuyện xảy ra, nếu sau này có ai biết được việc làm của chàng đêm nay mà chỉ trích, mà trách móc.

Mạng sống của nàng là quý hơn cả, chàng cứu nàng bằng mọi giá, kể cả sự tai tiếng mà chàng sẽ bị gán cho.

Chàng nhất quyết.

Chàng cởi giày ra, bước lên giường, đỡ Lãnh Nhạn Dung ngồi lên, rồi vận Cửu Âm Huyền Công vào bàn tay, làm việc.

Bàn tay hữu chuyển công, bàn tay tả xoa xoa.

Theo phương pháp, muốn chuyển công như thế, phải giải huyệt ngủ cho nàng, và Độc Cô Thanh Tùng đã làm xong, nên lúc đó Lãnh Nhạn Dung đã tỉnh lại.

Nàng tỉnh lại, thấy một luồng khí nóng chạy khắp người.

Nàng hiểu ngay chân khí do Cửu Âm Huyền Công chuyển vào người nàng, và nàng tin tưởng trên đời này không thể có hai người vận dụng được Huyền Công đó để chữa trị cho nàng.

Với niềm tin tưởng đó, nàng nhắm mắt lại, nhẹ giọng thốt :

- Gia Gia lo cho con nhiều quá !

Rồi nàng cũng tự vận dụng chân khí, điều khiển khắp người, phối hợp với công lực của Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng biết là nàng lắm, nhưng càng lắm càng hay, chàng lẳng lặng lo chữa trị cho nàng.

Lúc đó, dù chàng muốn nói gì cũng không được, bởi chàng không thể phân tâm, gián đoạn công lực.

Phạm cách chữa trị nội thương bằng chân khí phải liên tục, không thể gián đoạn được, nếu gián đoạn thì khí huyết của bệnh nhân đảo ngược liên, nguy hại đến tính mạng gấp mấy lần thương thế.

Qua một lúc lâu, Lãnh Nhạn Dung và Độc Cô Thanh Tùng xuất mồ hôi đầm mình. Qua một lúc lâu nữa, Lãnh Nhạn Dung nghe trong mình thư thái nhiều, nàng mở mắt ra nhẹ giọng thốt :

- Gia Gia ! Thương thế của con đã nhẹ được nửa phần rồi, bây giờ thì gia gia có thể nghỉ để dưỡng sức, dụng công lực nhiều quá e tổn thương thần có hại đó !

Độc Cô Thanh Tùng dụng tâm trọn đêm nay cũng vì nàng, nghe nàng nói đã đỡ nhiều, chàng khoan khoái vô cùng, song vẫn phải lẳng lặng không dám lên tiếng, để cho nàng lắm luôn càng hay.

Chàng muốn nói vài tiếng lắm cho hả mớ hoài, nhưng chàng nghĩ :

- Không được ! Không tiện cho nàng biết là mình đã đến nay chữa trị cho nàng! Sau này hăng hay, chứ bây giờ thì không thể cho nàng biết được !

Bàn tay hữu tách rời thân thể nàng, tay tả liền theo đó điểm vào huyệt ngủ của nàng trở lại, sau đó chàng mới ra cửa gian phòng.

Đứng nơi ngưỡng cửa, chàng nhìn nàng một lúc, đoạn dùng phép cách không điểm huyệt, giải khai huyệt ngủ cho nàng rồi nhanh như chớp tung mình bay đi.

Sáng ra, chàng đến khu rừng tạp mộc, tìm đến chỗ giấu sáu mảnh bìa vỡ, lấy hết ra, đến một chỗ vắng vẻ ngồi nghiên cứu.

Chàng đầu đủ sáu mảnh bìa lại, thấy trên đó ghi những đường ngoằn ngoèo, những con đường trong địa huyết dưới ngôi Tề Vương biệt phủ.

Có một mảnh bìa ghi rõ một nơi mà chàng định chắc là chỗ dấu kho tàng, chàng nghiền ngẫm nơi đó cho thật tinh tường.

Muốn chắc chắn hơn, chàng lấy giấy vẽ sơ lại điểm đó, đoạn đem mấy mảnh bìa để lại chỗ cũ.

Riêng có mảnh bìa ghi chỗ chôn dấu kho tàng thì chàng huỷ để phòng có kẻ tìm được mà phong tay trên những báu vật của Tề Vương, nhất là chiếc Kim Đỉnh của Vũ Lâm.

Chàng có cần gì mảnh bìa đó nữa đâu, bởi chàng phác họa trên mảnh giấy kia rồi mà.

Còn thừa lại khá nhiều thời gian trong khi chờ trời tối, chàng lấy quyển lưu ký của Thiên Địa Nhị Tướng ra nghiên cứu.

Chàng hết sức kinh ngạc, trông thấy trong quyển lưu ký đó, có ghi tất cả những sở học trên đời, từ kỳ môn độn giáp, trận pháp chiến lược, vũ học, kỳ công, y học, tinh tú, thiên thời, địa thế, nhất nhất môn nào cũng có ghi chú rành rẽ.

Chàng giật mình kinh sợ, nếu muốn nghiên cứu tinh tường những môn học này, ít nhất cũng phải trải qua một thời gian ba năm.

Chàng định bụng, sau này công việc giảng hồ xong xuôi, chàng sẽ cố công học tập. Hiện giờ, tình thế cấp bách, Độc Cô Thanh Tùng chỉ có công học Thiên Oai Tam Chương Pháp để đủ sức đối phó với bọn ma đầu.

Chàng học đến xế chiều, mới lãnh hội được một chiêu, đó là chiêu Liệt Oai Khai Thiên.

Khi hoàng hôn đã xuống, chàng lại tìm đến hiệu thuốc nhờ tên tiểu công lo liệu sẵn sàng, rồi chờ đến đầu canh hai, chàng lần đến Thúc Vân Lâu.

Đêm nay chàng không dám sờ sảng như đêm trước, chàng e ngại mình bị lộ hành tung rồi, Đông Hải Chân Quân sẽ gài chàng, nên chàng hết sức dè dặt.

Chàng không ngang nhiên tiến lên gác bằng lối cầu thang, bắt buộc chàng phải phi thân lên nóc nhà, nhìn qua ốc lậu.

Độc Cô Thanh Tùng thấy Lãnh Nhạn Dung da dẻ hồng hào trở lại, nàng nằm trên giường, nhắm mắt ngủ say.

Chàng hết sức mừng rỡ, nghĩ là phương thuốc của Thạch Chung Lão Nhân quả công hiệu như thần.

Đợi một lúc lâu, không thấy động tĩnh gì đáng nghi, chàng liền buông mình xuống trước cửa phòng, xô nhẹ cánh cửa.

Cửa phòng không cài then, chỉ khép hờ, cánh cửa theo tay chàng mở vệt vào trong. Chàng bước vô ngay.

Chàng cũng như đêm rồi, điểm huyết ngũ cho nàng, đổ thuốc cho nàng, rồi dựng nàng ngồi lên.

Chàng tụt giày, lên giường, ngồi sau lưng nàng sắp sửa vận chân khí.

Bỗng Lãnh Nhạn Dung nhẹ giọng thốt :

- Người là Độc Cô Thanh Tùng phải không ? Đêm qua, người đã chữa trị cho ta, ta bình phục rồi, đêm nay người còn đến làm gì nữa ?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, không biết phải đáp lời sao cho ổn.

Chàng hạ giọng cãi :

- Tiểu thư lầm rồi ! Tôi là Cổ Tùng, tại sao tiểu thư lại gọi tôi là Độc Cô Thanh Tùng ?

Lãnh Nhạn Dung buông lời oán hờn :

- Cổ Tùng ! Người mà là Cổ Tùng ? Tại sao người lại gạt cha con ta chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng quẫn quá, chàng lí nhí những gì không thành câu thành lời nào cả.

Vừa lúc đó, Lãnh Nhạn Dung bất thành linh quay người trở lại, mắt nàng sáng rực lên, nàng nhìn sững chàng, thốt với giọng ai oán :

- Người còn dám xưng mình là Cổ Tùng nữa chẳng ?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu. Chàng gật đầu, để tự nhận không dám xưng mình là Cổ Tùng hay chàng phủ nhận lời đoán quả quyết của nàng ?

Chàng trầm ngâm giọng nói :

- Độc Cô Thanh Tùng là kẻ dối đầu với tiểu thư, còn Cổ Tùng là người từng mang ơn tiểu thư, mang ơn tiểu thư săn sóc, cho chỗ ngủ cho vật ăn trong mấy hôm. Tùy tiểu thư muốn gọi tôi là Cổ Tùng hay Độc Cô Thanh Tùng, tôi chẳng dám nói gì cả !

Chàng gần mạnh từng tiếng, tiếp nói :

- Nếu tiểu thư gọi tôi là Cổ Tùng, tôi sẽ lưu lại trong giây lát và mình kết tình bằng hữu với nhau .. Còn như tiểu thư mà gọi tôi là Độc Cô Thanh Tùng, tôi xin kiếu từ ngay.

Đôi mắt chàng ngời lên ánh kỳ quang, chàng nhìn sững nàng không chớp.

Nàng không đáp vội.

Độc Cô Thanh Tùng hạ giọng nói tiếp :

- Bình sanh tôi chưa hề nhận lỗi trước một người nào, nhưng đêm nay tôi thành thật nhận lỗi trước tiểu thư !

Chàng lần tay vào mình, lấy ra bức họa đồ mà chàng đã vẽ lên khi nghiên cứu sáu mảnh bìa vỡ, trao cho Lãnh Nhạn Dung :

- Tôi đoạt hai mảnh bìa của lệnh tôn, lại làm cho tiểu thư phải mang trọng thương, tôi biết mình có lỗi nhiều, tôi phải chuộc tội. Đây, bức họa đồ kho tàng Tề Vương biệt phủ, tôi xin dâng nạp cho tiểu thư để chuộc tội, chắc tiểu thư cũng châm chú cho tôi.

Lãnh Nhạn Dung biến sắc :

- Người đã đoạt được sáu mảnh bìa vỡ, ráp lại mà vẽ ra được bức họa đồ này?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu.

Lãnh Nhạn Dung thấp giọng tiếp nói :

- Chiếc Võ Lâm Kim Đảnh, vật chí báu trên giang hồ, bất cứ người nào cũng ham muốn, chiếm cho kỳ được, tại sao người lại tặng cho ta ? Thôi, ta không bắt lỗi người nữa đâu, hãy giữ lấy và đi ngay đi, đừng để gia gia ta thấy người !

Độc Cô Thanh Tùng nhận thấy Lãnh Nhạn Dung không có lòng căm hận chàng nữa, chàng vui mừng vô cùng. Chàng cười nhẹ :

- Luận về sư môn, thì lệnh tôn là sư huynh của tôi .. Lãnh Nhạn Dung quả tình không hề biết được mấy mươi năm về trước, phụ thân nàng là một tay cùng hung cực ác, không có hành động tàn độc nào mà người không dám làm.

Sự việc mà Đông Hải Kỳ Tẩu truy tầm phụ thân nàng suốt hai mươi năm trời mà không gặp, chắc nàng cũng không biết.

Lãnh Cửu thoát khỏi sự truy tầm của sư phụ là nhờ trong thời gian đó, ông ta ẩn náu trong hoang cốc nơi biên thủy, lấy vợ sanh con, sống cuộc đời xa hẻo lánh giang hồ.

Sự tình về môn phái, nàng đâu hiểu được, bởi không bao giờ phụ thân nàng đề cập đến đoạn gay hấn giữa sư đồ.

Nàng chỉ biết phụ thân nàng là đệ tử của Đông Hải Kỳ Tẩu, và nàng biết sư tổ của nàng là ai, có vậy thôi.

Nàng nhếch nụ cười hoài nghi :

- Đừng hy vọng vào việc phụ thân ta nhận ngươi là sư đệ ! Hãy nghe ta đi, nếu không thì nguy lắm !

Độc Cô Thanh Tùng hết sức cảm mến Lãnh Nhạn Dung, sự cảm mến đó đưa đến tình yêu không mấy chốc.

Chàng muốn nấn ná bên cạnh Lãnh Nhạn Dung, được phút nào hay phút ấy, trong khi chưa có gì đáng sợ thì chàng bỏ đi làm sao được ?

Vả lại ra đi lần này, chừng nào chàng mới trở lại nay ? Biết còn dịp gặp nhau nữa không ? Nàng đã yêu cầu phụ thân nàng, sau khi dự đại lễ Huyết Minh Cửu Long tại Vạn Cực Cung, thì hai cha con trở về Khanh Khanh Cốc. Như vậy, nàng đâu còn trở lại Thụ Ván Lâu ? Mà Khanh Khanh Cốc ở đâu ?

Độc Cô Thanh Tùng cười mỉm :

- Đêm hôm khuya khoắt, lệnh tôn còn đến chỗ này làm gì mà phải lo ngại ?

Rồi chàng tỏ vẻ giận dỗi :

- Tiểu thư không để cho tôi lưu lại nay thêm một phút giây nữa sao ?

Đôi mắt thiết tha âu yếm dán lên gương mặt hồng hào của nàng, bắt gặp ánh mắt nàng nhìn trả lại.

Bốn mắt nhìn nhau, truyền cảm rung người. Đột nhiên Lãnh Nhạn Dung rơi lệ.

Nàng khóc thành tiếng, nhưng cố giữ cho tiếng khóc đừng vang lên quá lớn.

Nàng nức nở :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Tại sao ngươi làm thế ? Tại sao ngươi lừa gạt cha ta, ngươi làm cho ta phải mang trọng thương, rồi ngươi lo thuốc thang chuyên chữa cho ta, tại sao chứ ? Dù sao, ta cũng mang ơn ngươi, ta phải làm sao cho xứng với cái ơn đó ?

Chàng còn lạ gì, hiện tại Lãnh Nhạn Dung đã dành trọn tâm tình cho mình ?

Nàng có thể khuất lấp phụ thân nàng để tiếp xúc với chàng trong giây phút này, nàng có thể từ bỏ được bức họa đồ ghi chỗ chôn dấu Kim Đảnh vũ lâm, vật mà phụ thân nàng dám đổi cả tính mạng để chiếm hữu, điều đó do nàng quá thiên về chàng, thì lòng nàng đáng trọng làm sao ?

Chàng thấp giọng trầm ấm đáp :

- Nhạn Dung ! Đừng nói đến chuyện ấy nữa. Tôi chẳng khi nào nghĩ rằng có làm ơn cho Nhạn Dung, bởi tôi có làm gì đến thiệt mạng đi nữa cũng không khi nào bù đắp được hảo ý của Nhạn Dung trong những ngày nơi Tịnh Xá, nhất là Nhạn Dung không hề oán hận tôi sau lần mang thương thể trầm trọng này !

Lãnh Nhạn Dung sa sầm nét mặt :

- Dù sao, ngươi cũng phải đi đi ! Gia Gia ta không tha thứ cho ngươi đâu ! Và .. Nàng day mặt qua nơi khác :

- Từ nay, ngươi đừng đến nay nữa ! Vĩnh viễn đừng trở lại nơi này !

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng :

- Nhạn Dung nở nào nói với tôi như thế ? Nhạn Dung có thể đánh tôi, mắng tôi thế nào cũng được nhưng xin đừng xua đuổi tôi !

Bỗng chàng sửa dáng nghiêm trang nói tiếp :

- Nhạn Dung, tôi yêu Nhạn Dung ! Nhạn Dung hiền hậu quá, cao khiết quá, Độc Cô Thanh Tùng đã khắc ghi hình bóng Nhạn Dung sâu đậm trong tâm tư rồi, Nhạn Dung ơi .. Từ nay không giờ phút nào tôi quên Nhạn Dung được !

Lãnh Nhạn Dung đỏ bừng mặt :

- Người đi đi, đừng nói nữa .. đừng nói nữa !

Tay vẫy trong cử chỉ xua đuổi, nhưng đầu nàng lại ngả lên vai người yêu, má kề sát má, tay quàng lấy vai chàng .. Và một nụ cười sung sướng nở nhẹ trên cánh môi hồng mở nhẹ qua những giọt lệ thánh thót rơi xuống ngực chàng trai.

Vòng tay Thanh Tùng mở rộng, vòng xiết quanh bờ lưng thon thon mát rượi, càng lúc càng xiết mạnh, ép sát nàng vào chàng, hơi nàng càng rộn rã bao nhiêu, thì hơi thở của Độc Cô Thanh Tùng càng dồn dập bấy nhiêu.

Chính lúc đó có tiếng bước chân lên thang lầu, Lãnh Nhạn Dung hoảng hốt xô nhẹ Độc Cô Thanh Tùng ra. Nàng hấp tấp :

- Làm sao ? Gia Gia tôi đến kìa ! Trời ! Nguy mất !

Độc Cô Thanh Tùng trấn an nàng :

- Nhạn Dung đừng lo, tôi sẽ thoát qua cửa sổ.

Lãnh Nhạn Dung lắc đầu :

- Không kịp đâu !

Nàng nhìn quanh quẩn, đoạn ấn mạnh Thanh Tùng nằm xuống giường, kéo chiếc chăn của nàng phủ lên người chàng, rồi nàng cũng nằm xuống, cũng đắp chiếc chăn đó, nhưng lò đầu ra ngoài.

Mắt nàng nhắm nhắm về phía cửa .. Tiếng chân người đã nghe gần, kế tiếp đó có tiếng dằng hắng.

Đúng là tiếng của Lãnh Cửu, lão có thói quen dằng hắng trước khi vào phòng con gái. Đông Hải Chân Quân xô cửa bước vào.

Lão thấy Lãnh Nhạn Dung trừng mắt nhìn, lão vội bước tới gần giường :

- Dung con ! Cha thấy không thể an lòng được. Sớm mai này, con bảo với cha, là đêm rồi nhờ cha vận khí chữa trị cho con, cha lấy làm lạ lắm ! Cha đâu có làm việc đó ? Rồi vị y sư đến chuẩn mạch cho con, lại bảo tình trạng của con bình thường, chẳng có triệu chứng gì mang thương thế cả. Thế là nghĩa làm sao chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng xuất mồ hôi lạnh, thầm nghĩ :

- Mình với Nhạn Dung đồng giường, đồng chăn như thế này, nếu lão phát giác ra thì làm sao ? Phần mình thì không sợ gì, chứ nàng thì nàng phải đối đáp làm sao với phụ thân nàng ? Chắc chắn là nàng sẽ bị trừng trị nặng ! Mình là kẻ đối lập với lão mà Chàng nghe Lãnh Nhạn Dung run người lên, nhưng nàng cổ trần tỉnh tỉnh thần, thấp giọng đáp :

- Gia Gia ơi ! Có lẽ con nằm mộng hay sao đấy ! Mà thôi Gia Gia còn nhắc đến làm gì ! Bỏ đi, Gia Gia ạ !

Đông Hải Chân Quân lắc đầu :

- Việc vận khí con nói nằm mộng mà thấy cũng được đi. Còn như y sư đã bảo là con không có điểm gì chứng tỏ bị thương, tại sao lại có việc đó ?

Lãnh Nhạn Dung nhanh trí lắm mới đáp được câu hỏi khó của cha :

- Gia gia quên viên thuốc của Huyết Ma Bang Chủ cho con sao ?

Đông Hải Chân Quân lại lắc đầu :

- Cha không tin có sự kiện đó ! Viên thuốc của bà ấy chỉ có công hiệu giữ gìn cho người khí đừng phân tán thôi, chứ chẳng phải loại thuốc chữa trị thì làm sao con hết bệnh được !

Lãnh Nhạn Dung cố thuyết phục cha :

- Mình làm sao biết được tất cả hiệu dụng của một viên thuốc ? Dù sao, thì cũng là một cái may cho con, cha nên mừng và bỏ qua đi cha, hơi đâu tìm hiểu ?

Độc Cô Thanh Tùng nằm trong chăn theo dõi sự đối đáp của hai cha con, chàng suýt bật cười.

Lãnh Nhạn Dung sợ chàng phì ra bắt tử thì nguy, vội đưa tay bóp tay chàng, ra hiệu cố dần.

Đông Hải Chân Quân nhìn mặt nàng kỹ hơn, rồi hỏi :

- Dung con ! Tại sao sắc mặt con khấn trương thế ? Các thớ thịt nhẩy lên xoi xói thấy rõ kia ! Con sợ việc gì chẳng ?

Lãnh Nhạn Dung chỉ mong phụ thân rời ngay cho nàng yên tâm, nàng há rộng miệng ngáp một hơi dài, không đáp câu hỏi lại nói qua ý khác :

- Gia Gia ơi ! Con buồn ngủ quá, đêm qua thức gần trọn đêm !

Đông Hải Chân Quân gằn giọng :

- Tại sao đêm qua con ngủ không được ? Con lại mơ tưởng đến thằng tiểu tử đó phải không ? Hừ ! Huyết Ma Bang đã bố trí bọ trính sát khắp nơi, nếu hắc còn ở nay nhất định thế nào cũng bị chúng bắt. Nghe nói tên tiểu tử hạ sát Huyết Ma phu nhân đã bị chúng bắt được rồi ! Nghe nói tên tiểu tử hạ sát phu nhân Vạn Cực Thiên Tôn đã bị chúng bắt được rồi, hắc cười con Hồng Vân Cái Tuyết của Độc Cô Thanh Tùng. Hắc đã bị bắt thì trước sau cũng đến lượt Độc Cô Thanh Tùng sa lưới !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, toàn thân run bắn.

Trong khi đó, Đông Hải Chân Quân cứ tiếp tục quan sát con gái :

- Dung con ! Con làm sao thế ? Cha nhận thấy đêm nay con có vẻ khác lạ !

Nàng đang dùng hết sức mình, ấn mạnh tay xuống người Độc Cô Thanh Tùng cho chàng đừng quá rung động, chính vì vậy mà thần sắc nàng khấn trương rõ rệt.

Dĩ nhiên, trạng thái đó không thể nào vượt khỏi ánh mắt sắc bén của Đông Hải Chân Quân, lão thấy lạ mới hỏi.

25. Biển Cổ Khuê Phòng

Chân Quân lại đảo mắt, quan sát khắp cùng, bỗng lão nhìn trừng trừng vào một góc.

Lão bắt gặp cái thổ dụng thuốc của Độc Cô Thanh Tùng mang đến.

Lão trầm nét mặt, hỏi liền :

- Dung con ! Vật gì đây ? Tại sao con có thứ đó ở đây ?

Lãnh Nhạn Dung lần này thì tắc nghẽn lý lẽ, không còn biện việc gì để khỏa lấp nổi. Nàng lặng thinh, còn Đông Hải Chân Quân thì không ngừng sộ lẫm, lão chỉ lộ vẻ không vui nhìn con gái với ánh mắt đầy vẻ trách móc.

Một lúc lâu, lão thở dài :

- Cha không hiểu được con nữa rồi ! Dung, đêm nay con làm sao thế ? Con có làm sao cứ nói cho cha biết đi !

Nói ? Lãnh Nhạn Dung nói làm sao được chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng nằm trong chăn, suy tới nghĩ lui mãi. Chàng thấy thẹn, thân mình dù sao cũng là kẻ trượng phu nam tử gặp khi khó khăn như thế này, rúc cổ co đầu trong chăn ấm bên cạnh nữ nhi, tìm cái an nhiên trong sự che chở của nữ nhi, như vậy còn thể thống gì ?

Chàng bức rút quá, toan cựa mình vùng dậy, chạm mặt với Đông Hải Chân Quân, mặc cho chuyện gì xảy ra. Bị Lãnh Nhạn Dung ngăn cản, Độc Cô Thanh Tùng lại nghĩ :

- Vì nàng mà mình phải làm một kẻ hèn khiếp như thế này ! Nếu không thì cái lão kia phải có một phen biết tay mình rồi ! Mà sao lão không chịu đi ra, cứ la cà ở đây mãi như thế ?

Đông Hải Chân Quân bước tới hai bước, gần giường hơn.

Lãnh Nhạ̣n Dung biến sắc. Mặt nạ̀ng đã trắng nhọt vì bệnh, lại càng trắng hơn vì sợ hãi. Nạ̀ng run như người trúng cơn rét.

Đông Hải Chân Quân mất hẳn nét hiền từ trên gương mặt, thần sắc của lão trở nên tàn khốc lạnh lùng vô tưởng, đôi mắt ngời ánh hung quang chiếu thẳng vào mặt Lãnh Nhạ̣n Dung không chớp.

Lãnh Nhạ̣n Dung lập cập :

- Gia Gia ! Con làm sao mà gia nhìn xoi xĩa như thế ?

Bên trong chậ́n, Độc Cô Thanh Tùng có cảm giậ́c như bị Đông Hải Chân Quân phát giậ́c ra rồi.

Tình hình khẩn trương hết sức.

Độc Cô Thanh Tùng nín thở, Lãnh Nhạ̣n Dung không dám lơ đãng một cử chỉ nào cậ̀u Đông Hải Chân Quân, còn lão thì hờm hờm như sắp làm một chuyện gì ghê ghớm.

Bỗng lão đưa tay nắm một chéo chậ́n, định giở lên.

Lãnh Nhạ̣n Dung ạ lên một tiếng :

- Gia Gia ! Gia gia định làm gì vậy ?

Đông Hải Chân Quân lạnh lùng :

- Cha sửa chậ́n, đắp đệm lại cho con ! Con cái gì mà ngủ lại không có ý tứ chút nào hết !

Lãnh Nhạ̣n Dung trừng trừng đôi mắt, nhìn sững Đông Hải Chân Quân, tìm hiểu dụng ý thật sự của lão.

Đông Hải Chân Quân nắm chéo chậ́n, tay lão rung rung, sắc mặt lão biến đổi liên liên, chặ̉ng tỏ lão đắn đo vô cùng.

Nhìn vào thần sắc của lão, không thể biết hết lúc đó lão hiền hay dữ, lão có vẻ khó hiểu quá.

Lão không buông tay, mà cũng không có cử chỉ nào khác. Lão thấp giọng gọi :

- Dung con !...

Lão dừng lại, khó nói dứt tròn câu, ý có thừa mà lời thiếu hẳn.

Lãnh Nhạ̣n Dung đáp nhẹ :

- Gia Gia !...

Nạ̀ng cảm thấy sự bất thường chuẩn bị xảy ra. Nạ̀ng không còn hy vọng gì phụ thân nạ̀ng rời phòng trong lúc đó. Nhất định là lão phải làm một cái gì trước khi đi, và cái đó sẽ là sự bất thường cho nạ̀ng, nạ̀ng chắc chậ́n lắm rồi, vấn đề là chỉ còn phút giây nữa thôi.

Đông Hải Chân Quân đột nhiên cao giọng :

- Dung con ! Tại sao con lại đối xử với cha như vậy ? Con có biết là con làm trái ý cha không ?

Sắc mặt của Lãnh Nhạ̣n Dung như tờ giấy trắng, không một điểm màu hồng.

Nạ̀ng ấp úng :

- Đâu có, Gia Gia ! Con có làm gì đâu ?

Độc Cô Thanh Tùng dù ngu xuẩn đến đâu, cũng hiểu được là Đông Hải Chân Quân đã biết tình hình rồi.

Lão biết, nhưng lão không vội hành động, lão cố ý xem con gái phản ứng như thế nào trước những lời lão nói. Gương mặt của lão vừa trải qua một cơn sóng gió đó, vụt chốc lại bình thản như thường.

Nếu không phải là con người sâu hiểm cùng cực, quyết không thể giữ được thái độ bình tĩnh như vậy. Mà có lẽ do lão quá thương con, không nỡ xuống tay phũ phàng, nên lão trầm lặng trở lại. Lão làm một việc nhàn nại hết sức.

Độc Cô Thanh Tùng tìm bàn tay của Lãnh Nhạ̣n Dung bóp nhẹ.

Chàng hết sức kinh hãi, thấy bàn tay nàng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Trên trán của Đông Hải Chân Quân, mồ hôi cũng đọt ra từng hạt to, lão không cần quệt tay áo lau ráo. Đến nước này rồi, Lãnh Nhận Dung cố làm mặt tỉnh. Nàng cố vờ một cái ngáp, rồi cất giọng uể oải :

- Gia Gia ! Con mệt mỏi quá rồi, Gia Gia về phòng đi, cho con ngủ một chút.

Giọng nói của nàng cố trang sức vẻ uể oải mệt nhọc, nhưng biến thành giọng van cầu tuyệt vọng rõ ràng.

Độc Cô Thanh Tùng biết không còn phương gì cứu vãn được nữa.

Nàng thì tuyệt vọng, Đông Hải Chân Quân thì cương quyết, còn chàng thì đắn đo.

Chàng đắn đo vì nàng, chứ phần chàng thì có cần gì ? Tuy nhiên chàng cảnh giác đến cùng độ. Bây giờ, một hơi thở cũng không thể phát mạnh chứ nói gì đến tiếng thì thầm. Nhưng chàng cần nói mấy tiếng với Lãnh Nhận Dung, chàng phải làm sao ?

Chàng đành dùng phép truyền âm nhập mật :

- Nhận Dung đừng lo ngại ! Dù sao cũng còn có tôi đây !

Lãnh Nhận Dung bóp chặt tay chàng, tỏ ý hiểu biết.

Vừa lúc đó, Đông Hải Chân Quân hất mạnh tay ra. Chéo chắn theo tay lão tung lên, bày ra trước mặt lão hai thân hình quện vào nhau thành một đồng.

Lão hất vệt chéo chắn, buông tay lùi lại mấy bước, mắt trừng miệng há, trong giây phút kinh ngạc, lão xuất thần.

Sau cùng, lão lấy lại bình tĩnh quát lên :

- Có thể như thế này được sao ? Trời ! Ta có hoa mắt không ?

Lãnh Nhận Dung biết ngay búa rìu sắp sửa giáng xuống đầu nàng.

Nàng không còn dè dặt nữa, hét to :

- Gia Gia ! Con chưa làm gì nên tội đâu ! Con còn giữ sự trong trắng hoàn toàn!

Giọng nàng trở nên bi thảm cùng cực. Trong cái bi thảm, có cái căm hờn, ai oán.

Đông Hải Chân Quân nhếch mép nở nụ cười sủa vánh, lạnh giọng :

- Phải lắm ! Dung à ! Con làm phải lắm ! Con có lỗi gì đâu !

Độc Cô Thanh Tùng im lặng. Người ta chưa nói đến chàng thì chàng chưa mở miệng được.

Tuy nhiên, chàng bồn chồn, nóng nảy vô cùng.

Chàng nhận thấy nơi đầu Đông Hải Chân Quân một đạo bạch khí xông lên, đạo bạch khí càng lúc càng tỏa rộng, vươn cao.

Bàn tay hữu của lão từ từ đưa lên, tới ngang ngực thì dừng lại.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay lão đang vận Cửu Âm Huyền Công, lão xử dụng tới mười thành công lực, Huyền Công mới tạo thành bạch khí.

Lãnh Nhận Dung nhận ra gương mặt của phụ thân nàng ánh ngời sát khí, nàng khóc thét lên :

- Gia Gia ! Gia Gia định giết chết con sao ? Gia Gia nữ nào ?

Bỗng nàng bình tĩnh một cách phi thường. Nàng nghĩ :

- Chết ! Chết thì chết ! Cha muốn giết mình, mình còn sống làm gì ?

Nàng quyết chết ! Nàng có thái độ tích cực rồi đó, nàng bình thản như không.

Mặt nàng không còn nhợt nhạt nữa, màu hồng nhuận bỗng trở lại như lúc bình thường.

Trong lúc đó, không hiểu nghĩ sao, Đông Hải Chân Quân thu hồi đạo bạch khí.

Cánh tay hữu của lão cũng buông xuôi. Lão thấp giọng :

- Dung con ! Con có thể đi khỏi nơi này chứ ?

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Được chứ ! Gia Gia đi với con ?

Từ lúc phát giác ra con gái mình có người nằm bên cạnh, Đông Hải Chân Quân không hề nhìn Độc Cô Thanh Tùng nửa mắt.

Chàng chỉ mong lão nhìn chàng, hoặc nói với chàng vài lời.

Nhưng không, lão xem như không có mặt chàng.

Chàng bực dọc, chịu không nổi nữa buột miệng :

- Sư huynh !

Đông Hải Chân Quân sa sầm nét mặt, cảm phần :

- Ai là sư huynh của ngươi ?

Lão dạy qua Lãnh Nhạn Dung :

- Dung con ! Đi ra đi ! Ra khỏi phòng ngay !

Lãnh Nhạn Dung gào lên :

- Đi ? Đi đâu bây giờ Gia Gia ?

Lạ lùng làm sao, Đông Hải Chân Quân không nói năng gì hết. Lão từ từ nện bước tiến ra khỏi phòng. Bước chân của lão nặng nề như một phàm phu đang mang vật nặng bước đi, không biểu lộ chút võ công nào.

Lãnh Nhạn Dung đưa mắt nhìn Độc Cô Thanh Tùng một cái.

Độc Cô Thanh Tùng nghiêm sắc mặt :

- Lệnh tôn muốn giết chết Nhạn Dung đó ! Đừng đi đâu hết !

Lãnh Nhạn Dung lắc đầu.

Nàng không đáp, bước xuống giường theo Đông Hải Chân Quân ra ngoài.

Không còn ngăn trở nàng được nữa, Độc Cô Thanh Tùng cũng bước xuống giường, thủ sẵn chiếc Quỷ Đầu Trượng sóng vai nàng đi ra.

Lãnh Nhạn Dung quay qua chàng :

- Còn đi đâu nữa đây hả oan gia ?

Độc Cô Thanh Tùng dù đã yêu nàng, song thấy nàng không chịu nghe lời mình khuyên, chàng cảm hận, lạnh lùng bảo :

- Đi xem Nhạn Dung chết cách làm sao vậy mà !

Đông Hải Chân Quân xuống lầu, đi thẳng đến một dãy nhà có nhiều nóc.

Lão không hề quay đầu lại, lão hạ thấp giọng thốt :

- Dung nhi ! Cha hối hận quá ! Đáng lẽ cha không nên để con rời Khanh Khanh Cốc ! Giờ thì mọi việc quá muộn rồi !

Đi theo cha như vậy, Lãnh Nhạn Dung không biết cha sẽ làm gì với mình. Nàng băn khoăn quá. Nàng không biết nói gì cho vơi sự băn khoăn, nên vớ lấy câu nói của cha, tiếp lời :

- Gia Gia ! Vậy thì mình về đây đi ! Về ngay đi, gia gia...!

Đông Hải Chân Quân lắc đầu :

- Bây giờ thì chưa thể đi liền được ! Con nghĩ, cha còn mặt mũi nào nhìn lại mộ của Mẹ con, ít nhất cũng trong lúc này !

Lãnh Nhận Dung bật khóc trong kỷ niệm người Mẹ hiền. Nàng nhanh chân hơn một chút, chụp tay vào người Đông Hải Chân Quân, nàng rống lên :

- Gia Gia ! Gia Gia muốn làm gì con chứ ?

Đông Hải Chân Quân run bắn người lên, vung mạnh cánh tay hất Lãnh Nhận Dung văng ra xa, quay mặt lại. Sát khí bốc lên ngùn ngụt trong mắt lão, trên vầng trán lão, tóc dựng đứng.

Lão là hiện thân của hung thần, đối diện với Lãnh Nhận Dung như đối với kẻ tử thù. Lão quát :

- Đừng đụng đến mình ta ! Người không còn là con của ta nữa, người là một quái vật đê hèn, hoặc ta hoặc người trong giờ phút này, phải có một chết !

Bị Đông Hải Chân Quân hất mạnh, Lãnh Nhận Dung lão đảo người, chập choạng lùi lại sau mấy bước, nàng thét lên :

- Gia Gia ! Gia Gia tàn nhẫn quá ! Con có làm gì nên tội chết đâu mà Gia Gia nỡ đối xử như thế ? Con vẫn còn trinh trắng kia mà ? Con có hứa hẹn gì đâu, ngoài lễ giáo mà Gia Gia buộc tội con !

Đông Hải Chân Quân càng giận run hơn :

- Người còn gân cổ cãi là mình vô tội nữa phải không ? Tiểu tử đó, hừ ! Tiểu cẩu đó, là kẻ thù của ta, người có biết không? Hắn đã mê hoặc người cách nào, người ngu muội nghe theo hắn cách nào? Người có biết là người phản ngược lại phụ thân người không? Người lại còn đồng giường đồng chăn với hắn nữa, như thế mà người cho rằng không tội, người còn phải làm gì hơn nữa mới có thể gọi là tội, theo ý người chứ ?

Lãnh Nhận Dung vẫn một mực kêu oan :

- Gia Gia ! Con không có làm gì hết ! Chàng không dụ dỗ con, con cũng không ngu xuẩn nghe theo lời chàng, bỏ Gia Gia...!

Đông Hải Chân Quân gằn giọng :

- Còn cái việc đồng giường đồng chăn, người giải thích với ta như thế nào ?

Lãnh Nhận Dung ấp úng :

- Việc đó... do một lẽ biến quyền...

Lão hừ lạnh :

- Biến với quyền !

Bỗng lão trầm cơn giận xuống, lấy giọng bình tĩnh thốt :

- Dung con ! Trước khi con chết, Cha gọi con một tiếng thân mật như vậy, con thấy hài lòng chứ ?

Lãnh Nhận Dung thấy rõ lắm rồi. Nếu phụ thân nàng còn giận dữ thì nàng có thể van cầu, bởi có thương nàng ông mới giận dữ.

Chừ như giờ đây, ông bình tĩnh trở lại thì nàng vô vọng.

Sự bình tĩnh của ông đâu phải thông thường, mà là một sự bình tĩnh có tính toán theo một thái độ rõ rệt, đó là biểu lộ tâm tính quyết định chắc chắn chứ không phải là theo tự nhiên.

Nàng còn trông mong gì nữa ?

Độc Cô Thanh Tùng cũng biết thế, chàng nhảy vọt tới bên cạnh nàng, chiếc Quỷ Đầu Trượng lăm lăm trong tay, chực chờ xuất thủ. Lãnh Nhận Dung lắc đầu chán nản, khoát tay chàng lại :

- Đừng ! Độc Cô huynh ! Không nên đâu ! Độc Cô huynh nên đi đi, Gia Gia tôi muốn tôi chết cho người vui lòng. Độc Cô huynh đừng lưu luyến gì tôi cả !

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng, quắc mắt nhìn sang Đông Hải Chân Quân một thoáng, đoạn đáp lời nàng :

- Nhận Dung ! Không thể như vậy được ! Nhận Dung không thể chết !

Lãnh Nhận Dung trầm nét mặt :

- Độc Cô huynh nói thế nghĩa là thế nào ?

Độc Cô Thanh Tùng quả quyết :

- Tôi không thể để cho Nhận Dung chết !

Lãnh Nhận Dung cười chua chát :

- Hảo ý của Độc Cô huynh, tôi xin ghi tạc, nhưng người là thân phụ tôi, tôi phải vâng theo vậy, có cách gì khác hơn ?

Nàng day qua Đông Hải Chân Quân :

- GiaG ia ! Gia Gia đã không chịu tin lời con gái, thì Nhận Dung này xin Cha cứ thi hành ý muốn, thế nào con cũng chịu theo thế ấy ! Con chết, con không ân hận đâu, con không oán Gia Gia, nhưng con chỉ buồn là con không được chết trước mộ phần của Mẹ con !

Nàng bi thảm buông tiếp :

- Không chết được trước mộ Mẹ, con xin lạy về hướng Tây, hướng an nghỉ cuối cùng của Mẹ, cầu xin người có linh thiêng về đem con theo với...

Nàng sụp mình xuống lạy. Nàng lạy xong, gục đầu luôn tại chỗ, nước mắt tuôn như suối. Nàng không buồn ngó lên, mặc cho phụ thân nàng muốn hạ thủ lúc nào tùy ý.

Độc Cô Thanh Tùng tưởng đâu nàng hỗn loạn vội bước tới, toan cúi mình xuống bắt mạch cho nàng.

Đông Hải Chân Quân đỏ ngầu đôi mắt, vung tay phát ra một chưởng đồng thời quát :

- Người không được đụng đến mình nó ! Để mặc nó tự xử lý nó, như vậy ta khỏi động thủ !

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy khí huyết sôi trào, chàng không còn kiên nhẫn được nữa. Chiếc Quỷ Vương Trượng chớp lên, hàn quang tỏa rộng, đồng thời tay kia phát ra gió rít hu hu, ba chưởng ba thế liên hoàn cuốn kinh phong quét tới.

Chàng hét to :

- Chỉ có loài cầm thú mới nhẫn tâm giết con mình ! Người ! Người còn điểm nhân tính nào không chứ ?

Đông Hải Chân Quân bật cười cuồng dại, vận dụng toàn thân chân lực, vung tiếp cánh tay, tiếp sức cho chưởng lực vừa xuất phát, đoạn rít lên :

- Ta không có thứ con như nó ! Nó không còn là con ta nữa ! Nó không được nhìn nhận ta là Cha nó nữa !

Độc Cô Thanh Tùng không dám khinh thường, chàng cũng vận dụng toàn chân lực như lão, cố giữ trận cước.

Bùng !

Kình lực hai bên chạm nhau, cả hai đều bị chấn động một bước.

Qua chiêu thế đầu tiên, cả hai biết thế cầm đồng.

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng trách :

- Nàng không là con gái của người, người dám quả quyết như thế không ?

Đông Hải Chân Quân cười gằn :

- Nó đâu giống ta mà gọi là con gái của ta ? Nó không giống, ta muốn cho nó chết !

Lão lại bật cười to, xuất thủ công tiếp, từ chưởng rồi tới chưởng, không cho Độc Cô Thanh Tùng rảnh tay ngăn đỡ.

Lão rít lên :

- Tiểu cẩu ! Người đoạt hai mảnh bìa của ta, người gạt ta như thế chưa đủ sao, còn đột nhập vào gia đình ta nữa ? Hừ ! Kế của người cũng khá thâm độc, người lừa ta đến khu rừng tạp mộc cho bọn Huyết Ma Bang giăng lưới bắt ta, may mà ta còn sống thì người phải chết với ta. Nhất định là người phải chết !

Rồi, tay tả xuất chưởng, tay hữu xuất chỉ. Cửu Âm Thần Công và Hàn Man Chỉ tới tấp bay ra, lao thẳng đến Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng thấy càng lúc lão càng cuồng loạn lên không chịu lấy trí cân lường phải quấy, chàng sôi giận :

- Đêm nay, ta quyết bắt người phải đền mạng cho nàng ! Hãy giữ mình đấy !

Chàng không dùng Cửu Âm Thần Công và Hàn Man Chỉ trả lại lão. Chàng vung chiếc Quỷ Vương Trượng lên, hàn quang lập tức theo tay chàng toa? rộng, phủ trùm xuống đầu Đông Hải Chân Quân.

Quỷ Vương Trượng là vật trấn động của Quỷ Phủ Biệt Cung, nó phải có lai lịch kinh hồn, nó là một thứ vũ khí lợi hại vô tưởng với trường pháp bí truyền.

Chiếc trượng vung lên, hàn quang chớp chớp, trường ảnh trùng trùng, thêm tiếng động ầm ầm như biển gầm gió lộng, đảo lộn cả không gian.

Đông Hải Chân Quân cũng không chịu kém, vận dụng Cửu Âm Thần Chưởng ào ào như bão biển mưa nguồn.

Đôi bên thi triển tuyệt học, áp lực suýt làm đổ vỡ cả Thúy Vân Lâu.

Tương trì một lúc, song phương chưa tìm được chỗ sơ hở nào của đối thủ, họ giữ thế cân bằng tám lạng nửa cân mảy, mặc dù bên nào cũng dốc toàn lực mong chiếm ưu thế.

Vừa lúc đó, Lãnh Nhạn Dung ngồi bật dậy.

Nàng hoảng kinh, không ngờ một phút xuất thần của mình, cả hai lại đưa nhau vào cuộc tử chiến.

Nàng hét lên :

- Độc Cô huynh ! Không nên chiến đấu với Gia Gia tôi ! Hãy dừng tay đi !

Tiếng gọi của nàng len vào tai Độc Cô Thanh Tùng làm chàng giật mình, hơi phân tâm phần nào, người thần tấn mất, chiếc Quỷ Vương Trượng hơi rời rạc.

Đông Hải Chân Quân không chậm trễ dồn nhanh một chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng không né tránh kịp, lãnh trọn chưởng kinh chấn động ba bước, hộc một búng máu mồm.

Chàng vừa giữ vững tấn thì bên kia Đông Hải Chân Quân hét vang :

- Người chưa chết ! Người chưa chết ! Tại sao người không tự quyết cho ta khỏi nhọc sức ra tay ?

Chàng giật mình một lần nữa, ngẩng đầu nhìn sang Lãnh Nhạn Dung rồi Đông Hải Chân Quân.

Lão vươn tay ra, vận dụng toàn lực đẩy một chưởng phong cực kỳ mãnh liệt.

Lão quyết giết cho được Lãnh Nhạn Dung với một chưởng kinh lợi hại mà có lẽ đây là lần thứ nhất trong đời lão, lão mới vận đủ mười thành.

Với kẻ địch còn chưa xuất chiêu phản công, chưởng kinh đó vẫn lợi hại như thường, hướng chỉ đối với một thiếu nữ đang trong tư thế bất động ?

Lãnh Nhạn Dung đứng nguyên, mặc cho cha muốn hạ thủ cách nào cũng được, nàng không né tránh, không phản công, nàng sẵn sàng chịu chết cho cha nàng vui lòng.

Trong trường hợp đó, nếu chưởng phong của Đông Hải Chân Quân quét qua, thì nàng tan xác như cám.

Độc Cô Thanh Tùng lúc đó còn e ảm cả thân mình sau cái chưởng vì sơ xuất, trông thấy tình trạng của nàng, chàng quên đau, vội vã vận toàn chân lực, đưa tay tả lên đáng ra một chưởng, đẩy Lãnh Nhạn Dung dịch sang một bên tránh trọng tâm chưởng kinh của Đông Hải Chân Quân vừa quét tới.

Lãnh Nhạn Dung bị tung xa hơn vị trí một trượng, đau đớn ngấm dần, nàng không gượng đứng được, ngã ùng xuống đất rên rỉ.

Biết rõ mình làm như thế, nàng phải bị thương ít nhiều, song chàng còn biết làm sao hơn, bắt buộc phải lấy cái nhẹ đổi lấy cái nặng, thà nàng đau đớn còn hơn nàng phải chết.

Cứu thoát Lãnh Nhạn Dung xong, Độc Cô Thanh Tùng vung mạnh chiếc Quỷ Đầu Trượng, lao vút tới Đông Hải Chân Quân.

Chiếc đầu trượng sắp giáng xuống mà lão còn ngơ ngác trước cái đánh hụt Lãnh Nhạn Dung.

Lãnh Nhạn Dung kinh khiếp rú lên :

- Không !...Đừng...!...

Nàng kêu gào Độc Cô Thanh Tùng mà cũng để cảnh tỉnh thân phụ nàng đang xuất thần bất động.

Độc Cô Thanh Tùng vội dừng chiếc trượng.

Đông Hải Chân Quân cũng vừa phát giác ra thế công của chàng, lão đảo bộ, dịch thân mình qua một bên rồi nhanh như chớp bủa tới.

Độc Cô Thanh Tùng biết ra, nếu chàng còn nhượng bộ Đông Hải Chân Quân nữa thì chàng và Lãnh Nhạn Dung phải mất mạng trước một kẻ quá cuồng loạn không còn một điểm nhân tính nào cả.

Chàng phẫn khởi đồng khí, trầm đầu chiếc quỷ trượng xuống, thành linh quật ngang một phát.

Động tác nhanh vô tưởng, chiêu thế lại diễn biến ảo diệu vô cùng. Đông Hải Chân Quân dù vũ công kỳ tuyệt đến đâu, cũng không thể tránh khỏi.

Lão thét lên một tiếng.

Đầu trượng đã đập vào lưng lão nghe một cái bình ! Mồm học ra mấy búng máu hồng, áp lực của chiếc đầu trượng đẩy lão chúi tới sáu bảy bước, lão cố chỗi chân mới khỏi ngã vấp mặt xuống đất.

Chừng lão đứng lại được rồi, lão quay người lại, đối diện với Độc Cô Thanh Tùng buông giọng căm hờn :

- Tốt lắm ! Tốt lắm ! Tiểu tử nên ghi nhớ sự việc ngày nay ! Hừ ! Người đã đoạt chiếc Y Khảm Huyết Thơ của sư phụ ta, người đã đoạt hai mảnh bìa của ta, người gian dân con gái ta, người đánh ta một trượng ! Hừ ! Ta với người đã thành hai kẻ đối lập, tử thù, chúng ta sẽ dứt khoát tình trạng này trong một ngày gần đây !

Lão bước đi hai bước, mửa ra một búng máu. Lão lại bước tới, lại mửa máu.

Độc Cô Thanh Tùng chẳng hơn gì lão, chàng cũng mửa mấy búng máu sau khi dùng quá sức mạnh vung chiếc Quỷ Đầu Trượng đánh Đông Hải Chân Quân.

Đột nhiên, chàng cho tay vào mình, lấy ra bức họa đồ do chàng vẽ trên bìa đá, chìa ra trước mặt Chân Quân.

Giọng chàng khích động vô cùng :

- Người ! Nhân tánh đã mất, người trở thành loài cầm thú mất rồi ! Đến con ruột người mà người còn hạ độc thủ được thì ta còn đem lý trí ra nói chuyện với người làm sao ? Ta lừa người lấy hai mảnh bìa, giờ ta đền lại cho người bằng trọn bức họa đồ, người hài lòng chứ ? Chiếc Kim Đánh của Võ lâm người cứ theo họa đồ mà tìm, ta khuyên người từ nay không nên động tới người của con gái người, nếu cãi lời ta thì đừng trách.

Ta không rõ tại sao trước đây Đông Hải Kỳ Tẩu lại thu nhận người làm đệ tử ?

Vừa lúc đó, Lãnh Nhạn Dung bật đứng lên, nàng chạy đi, cố gắng chạy nhanh cho chóng xa cục trường.

Nàng chạy đi được mười trượng, Độc Cô Thanh Tùng đã phát giác kịp.

Chàng gọi to :

- Nhạn Dung ! Nhạn Dung ! Dung muội chạy đi đâu đấy ?

Nàng không quay đầu lại :

- Đứng ! Độc Cô huynh đừng lo gì đến tôi ! Độc Cô huynh đừng nghĩ gì đến tôi ! Hẹn ngày sau gặp lại !

Độc Cô Thanh Tùng hoảng lên :

- Dung muội mang thương thế trong người, đi như vậy nguy hại lắm !

Nàng rít lên :

- Mặc tôi ! Độc Cô huynh khỏi lo !

Nàng chạy đến chân tường, nhảy vọt lên, rơi xuống bên ngoài.

Độc Cô Thanh Tùng tức tốc chạy tới, vừa chạy vừa gọi :

- Nhạn Dung ! Nhạn Dung !

Bên ngoài, nàng đáp vọng vào, giọng bi thảm vô cùng :

- Đừng nghĩ đến tôi nữa ! Quên tôi đi ! Quên là hơn !

Độc Cô Thanh Tùng cố gom tàn lực, nường theo đà trượng, nhảy vút lên đầu tường. Chàng trông thấy Lãnh Nhạn Dung chạy về hướng Tây, chân không được vững lắm.

Chàng nhảy xuống bên ngoài tường, vừa chạy theo vừa gọi :

- Nhạn Dung ! Đợi tôi với ! Nhạn Dung không thể đi một mình được đâu !

Một lúc sau, cả hai ra đến cửa thành Tây, một trước một sau.

Độc Cô Thanh Tùng bị thương khá nặng, nếu không thì chàng đã bắt kịp Lãnh Nhạn Dung rồi.

Khoảng cách giữa đôi bên thoát đầu không xa lắm, nhưng càng chạy đôi bên càng cách xa nhau hơn, sau cùng thì Độc Cô Thanh Tùng không còn trông thấy Lãnh Nhạn Dung nữa.

Tuy không trông thấy nàng, Độc Cô Thanh Tùng không bỏ, chàng cứ theo hướng Tây chạy mãi.

Chạy một lúc lâu, nghe trong mình mỏi lẹ, không còn sức lực nào chạy tiếp được nữa, nhân đến chỗ hoang vắng không người, chàng liền dừng chân lại, tìm cội cây ngồi nghỉ.

Chàng trấn định tinh thần một chút rồi nhắm mắt vận công điều tức.

Bất giác, chàng nhập định lúc nào không rõ.

Sáng ra, những kẻ đi đường trông thấy một chàng thiếu niên mặt đầy máu, ngồi ngủ bên vệ đường, cạnh chàng có một chiếc trượng sắt to bằng cổ tay.

Họ hết sức kinh ngạc, tự hỏi thanh niên này làm gì lại phải ngủ ngồi bên vệ đường, mặt mày lại đầy máu như thế.

Có kẻ cho rằng thanh niên đã chết, mặc dù tư thế đó không phải là tư thế của người chết.

Họ chạy đến gần chàng thanh niên, đưa tay sờ ngực, nghe hơi thở, họ kinh ngạc thấy ngực còn thoi thóp, hơi thở còn đều đều.

Họ hiếu kỳ, nhặt chiếc trượng lên xem nhưng không ai cầm nổi cả. Chiếc trượng nặng ít nhất cũng mấy mươi cân.

Họ lắc đầu khó hiểu. Họ không còn cho rằng chàng thanh niên này đã chết, nhưng họ cũng không dám gọi chàng tỉnh dậy lúc đó.

Họ chạy ra xa, khi vừa tầm, họ mới cất tiếng gọi :

- Thanh niên ! Thanh niên !

Thanh niên đó chính là Độc Cô Thanh Tùng. Thực ra lúc đó chàng đang vận công điều tức đến hồi thanh tịnh tâm thần, chàng không còn chơi với mơ màng như lúc đầu nữa, do đó chàng nghe biết tất cả, từ lúc khách bộ hành dừng lại bên cạnh chàng đến lúc họ gọi.

Nghe tiếng gọi, Độc Cô Thanh Tùng thu hồi công lực, đứng lên, cử động điều tiên là lấy vạt áo lau vội qua mặt cho sạch những dấu máu.

Mặt mày đã sạch, chàng nghiễm nhiên là một thanh niên tuấn tú khôi ngô, chàng cúi xuống nhặt chiếc Quỷ Vương Trượng lên cầm tay, mắt hướng về những người đi đường :

- Dám hỏi các vị, từ sớm mai đến giờ, các vị có thấy một thiếu nữ nào mặc áo màu nguyệt bạch đi ngang qua đây không ?

Dĩ nhiên là chàng hỏi Lãnh Nhạn Dung, chàng vừa tỉnh lại là nhớ ngay đến chàng.

Khách bộ hành thấy chàng cử chiếc trượng nặng mấy mươi cân như cầm một món đồ, họ thất kinh lùi lại mấy bước đoạn nói :

- Không thấy ! Không thấy ! Còn người...người là người hay là thần, hay là quỷ ? Thật tình bọn ta từ lúc lọt lòng mẹ cho đến nay, chưa thấy ai có cái công lực như người cả !

Độc Cô Thanh Tùng nghe họ bảo là không thấy nàng đi ngang qua, chàng thất vọng quá, không buồn đáp lời họ, cứ nhắm hướng Tây đi tới nữa.

Chàng đi nhanh như những người biến phép rút ngắn lộ trình, tuy đi nhanh như vậy mà thần thái ung dung, không hề có vẻ gì vội vàng cả.

Trong chớp mắt, chàng đã bỏ những người bộ hành bên vệ đường rất xa, trong khi họ nhìn theo chàng lắc đầu lè lưỡi.

Chàng đi mãi không ngừng, chỉ khi nào gặp ai đi ngược chiều mới dừng lại hỏi thăm tin tức mà thôi.

Thâm tâm của chàng thực ra không phải chăm chú đi về hướng Tây tìm nàng.

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ, nàng ra đi như vậy là để về đâu ? Chính nơi nàng muốn đến mới là vấn đề chính yếu, bởi chàng theo sau nàng như thế này thì có hy vọng gì gặp được nàng ?

Chàng nhớ lại lời vấn đáp giữa hai cha con nàng, nên nghi rằng có lẽ nàng trở lại biên giới Diên Hà, tại Khanh Khanh Cốc, nơi có mộ phần mẹ nàng.

Trong lúc đau khổ cực điểm, tất nhiên nàng phải đi tìm một người để bộc lộ tâm tư cho vơi nhẹ sầu đông, nhưng trên dương gian này còn ai đâu cho nàng bộc lộ, tất nhiên nàng phải bộc lộ với vong hồn người thân là mẹ nàng.

Chàng giật mình nhắm tính lộ trình từ đây về Diên Hà, ít nhất cũng có trên ngàn dặm, với thương thế trong mình như vậy, nàng làm sao vượt trọn con đường dài ?

Vả lại, nàng không mang tiền bạc trong mình, thì làm thế nào nàng cho độ qua những ngày gian khổ về quê.

Chàng nghĩ đến đó, lo lắng cho nàng vô cùng.

Chàng càng lo cho nàng bao nhiêu, thì càng hận Đông Hải Chân Quân.

Suy tính một lúc, chàng nhất định theo con đường Tô Giang, qua Hàn Châu vào đất Tứ Xuyên rồi từ đó đi thẳng đến Diên Hà, đến nơi rồi, chàng sẽ tìm Khanh Khanh Cốc không khó.

Chàng có nhiều hy vọng gặp Lãnh Nhạn Dung tại đấy, niềm hy vọng đó nung nấu chàng thêm, chàng lập tức khởi trình theo dự tính.

Ngày đầu, chàng tới Bồ Khẩu.

Bồ Khẩu là trọng trấn, kiến trúc tựa vào mé sông, một thị trấn thịnh vượng vô cùng.

Chàng tìm quán xá dùng bữa.

Trong khi ăn uống, chàng nghe thực khách khoe nhau, chỉ trong một đêm, những người trong hai tiêu cục tại thị trấn bị giết sạch không còn một mạng.

Trên vách nhà của mỗi tiêu cục, có ghi một dấu hiệu của kẻ hạ thủ đoạn. Dấu hiệu đó là chín con rồng vẽ bằng máu.

Độc Cô Thanh Tùng nghe tin đó nghi ngờ liền.

Thành tích này chắc chắn do bọn Huyết Ma Bang gây lên, chứ chẳng còn ai khác nữa. Và chính là Cửu Châu Đại Hiệp, trở thành Cửu Long Huyết Minh đệ tử là thủ phạm.

Chàng ăn xong lập tức thả rong quanh thị trấn, điều tra cho được rõ ràng hơn. Việc đầu tiên là chàng hỏi dò trong dân chúng xem trước đêm xảy ra vụ án, họ có thấy chín người cao lớn, cỡi ngựa đến thành chăng ?

Một đứa bé xác nhận là hẳn có thấy chín người đứng theo hình dáng chàng tả.

Chín người mặc y phục toàn bằng gấm, uy nghi đáng sợ.

Độc Cô Thanh Tùng lại đích thân đến tiêu cục xem xét.

Những xác chết trong hai tiêu cục, chưa được tẩm liệm kịp thời, đều có sắc mặt xanh rờn, điều đó chứng tỏ sự nghi ngờ của chàng là rất đúng.

Họ chết vì tuyệt kỹ của Cửu Châu Đại Hiệp và tuyệt kỹ đó là Cửu Long Huyền Công mà họ vừa luyện được.

Chàng tự hỏi :

- Tại sao họ lại hạ độc thủ với hai tiêu cục này ? Hai tiêu cục Bồ Khẩu có liên quan gì đến Huyết Ma Bang ?

Bỗng chàng giật mình tỉnh ngộ :

- Huyết Ma Bang có ác niệm muốn tận diệt tất cả các tiêu cục trên giang hồ, và bọn Cửu Châu Đại Hiệp vừa được xưng vào chức Hộ Pháp Tổng Đàn tất nhiên phải làm một cái gì đó để lập công, họ đã chọn công việc tiêu diệt các tiêu cục trên giang hồ để khởi đầu công tác. Và hai tiêu cục này vô phúc lại đứng đầu sổ...

Độc Cô Thanh Tùng cảm hận :

- Hừ ! Ta sẽ cho các người một bài học, đừng cái này thì phải mất cái kia, cho các người nuôi tham vọng thôn tính thiên hạ !

Chàng về quán trọ, định lưu lại Bồ Khẩu vừa dò la tin tức của Lãnh Nhạn Dung vừa truy tìm tung tích bọn Huyết Ma Bang.

Chiều hôm đó, chàng đã dò la được căn cứ của phân đường tại Bồ Khẩu.

Bồ Khẩu thuộc địa phận Giang Bắc, phân đường Bồ Khẩu thuộc quyền quản trị của Lam Chủy Đàn.

Canh ba đêm đó, Độc Cô Thanh Tùng xách Quỷ Đầu Trượng xông vào phân đàn thét to :

- Bọn bang đồ Huyết Ma Bang trốn đâu ? Mau ra nạp mạng cho ta !

Bọn bang đồ biết có biến, cấp tốc báo động toàn thể đồng bọn trong phân đường, túa ra bao vây chàng.

Chàng cười nhạt, không nói một lời nào, vung Quỷ Vương Trượng tàn sát chúng.

Trong chớp mắt, máu vọt, thịt văng, tay lìa, chân gãy, đầu rơi... Độc Cô Thanh Tùng tận diệt bọn chúng không chừa một mạng. Chàng còn lục soát từ trước ra sau, không chừa một nơi, quyết giết đến tận cuối cùng, khi biết rõ mình đã hạ sát toàn thể bang đồ, chàng liền vung gậy phá hủy toàn bộ những vật dụng trang bị bên trong rồi chàng lấy máu chúng vẽ lên tường một chiếc đầu lâu quỷ.

Chàng về nhà trọ với niềm khoái trá toàn vẹn.

Sở dĩ chàng không nổi lửa đốt rụi phân đường đó là vì chàng sợ hỏa hoạn làm rầy rà nhà dân chúng, hơn nữa chàng cần lưu ký hiệu lại cho chúng biết.

Thế nào rồi tin đó chẳng đến Tổng Đàn ?

Tuy nhiên, chàng không thể lưu lại Bồ Khẩu lâu được, để chờ xem phản ứng của bọn Huyết Ma Bang.

Liên đêm đó, chàng ra đi, theo con đường sang Hoán Châu, định tới Hoán Châu rồi đi Tứ Xuyên luôn, không ngừng.

Nào ngờ, khi chàng tới Hiệp Phi, chàng bắt được tin nơi đây, có mấy tiêu cục cũng lâm vào tình trạng như hai tiêu cục tại Bồ Khẩu.

Độc Cô Thanh Tùng nổi giận, chàng không cần chờ đến, lập tức giữa ban ngày ban mặt, chàng đến phân đường Hiệp Phi của Huyết Ma Bang, tận sát toàn thể bang đồ.

Chàng nhận thấy tình hình đã khởi phức tạp lên rồi, bọn Huyết Ma Bang bắt đầu tạo sát kiếp trên giang hồ, từ đây cho đến ngày nào chúng tận diệt, thì võ lâm phải điêu đứng hoang tàn...

Chàng sôi giận vô tưởng. Nếu chàng không bận tìm tung tích Lãnh Nhạn Dung thì chàng sẽ đi khắp bốn phương trời, tĩa dần vây cánh của chúng trước khi vào đến sào huyệt của chúng tại Vạn Cực Cung.

Lần lượt, chàng trải qua Thư Thành, Đồng Thành, Nhạc Tây.

Qua mấy nơi này, Huyết Ma Bang chưa hành động gì cả.

Nhờ vậy, chàng khỏi phải lưu lại thiên diên thời khắc.

Từ Kim Lăng đến đây, chàng không dò la tin tức của Lãnh Nhạn Dung gì cả, dù chỉ là một tin tức mơ hồ.

Chàng vừa nóng nảy vừa thống khổ. Chàng lại còn một việc không kém phần quan trọng là phải có mặt tại Vạn Cực Cung vào tiết Trùng Dương.

Mỗi một ngày qua, là ngày hẹn ước gần hơn, nhưng Lãnh Nhạn Dung thì như con hạc mây ngàn, như con kinh biển cả.

Chàng lại còn bối rối hơn nữa, là chưa biết Vạn Cực Cung ở địa phương nào, chàng còn phải phí bao nhiêu thời gian để hỏi, để biết mà đến dự hội.

Ngày đó là ngày nhậm chức hộ pháp Tổng Đàn của Cửu Châu Đại Hiệp, ngày đó cũng là ngày mà chàng có dịp duy nhất hạ sát Cửu Châu Đại Hiệp.

Nếu chàng không đến thì còn ai tiêu diệt cả chín người đó nổi. Họ còn sống ngày nào là giang hồ còn đầm máu ngày đó.

Chàng liên tiếp mấy ngày kiên trì mà đi, thỉnh thoảng dừng lại một địa phương, huỷ diệt một phân đường của Huyết Ma Bang rồi lại ra đi.

Tìm Lãnh Nhạn Dung như tìm bóng chim tăm cá, mờ mịt phương trời.

Chàng ăn gió, ngủ sương, vẫn không ra được một vân mòng, mà y phục tả tơi, thân hình xơ xác, thần sắc tiêu tụy thê thảm vô cùng.

Những lúc mệt lả người, ngồi nghỉ bên vệ đường, chàng không bỏ dở những giây phút rảnh rỗi ấy, tra cứu quyển lưu bút của Thiên Địa Nhị Tướng.

Chàng lĩnh hội được rất nhiều điều bổ ích.

Một ngày, chàng tới địa phận Tứ Xuyên, chàng đi dọc theo con sông, định đêm đến, vào Vu Sơn tìm quán trọ nghỉ ngơi.

Bỗng chàng lưu ý đến một đoàn thuyền to lớn, độ tám chiếc, ngược dòng sông tiến lên.

Trên mũi mỗi thuyền, có một đại hán hình dáng cực kỳ hung mãnh vận áo màu tím, uy nghi đáng sợ.

Độc Cô Thanh Tùng đoán đoàn thuyền này có lẽ của một mệnh quan triều đình đưa gia quyến về quê, nên phô trương thanh thế cho có vẻ sang quý.

Nhưng chàng cũng kịp thấy từ mạn thượng lưu, có mười sáu chiếc thuyền nhỏ xuôi dòng đi xuống.

Mười sáu chiếc thuyền nhỏ, khi đến gần đoàn thuyền lớn, lại rẽ thành hai cánh, như nghênh đón. Trên mỗi thuyền có bốn người, cũng vận y phục màu tím, hai người chèo, hai người hướng về chiếc thuyền lớn đi đầu, vòng tay cúi mình làm lễ.

Bùng !

Một tiếng pháo lệnh nổ lên, từ mười sáu chiếc thuyền nhỏ, hơn bốn mươi tiếng pháo tiếp theo, làm vang dội cả một khúc sông. Rồi tất cả những người trên mười sáu chiếc thuyền nhỏ đồng loạt hô to :

- Cung nghinh Bang Chủ hồi cung !

Tiếng hô vừa dứt, từ mạn thượng lưu, hai chiếc thuyền hoa có nhạc tấu xập xình, xuôi dòng tiến tới.

Loại nghi vệ nghênh đón này, Độc Cô Thanh Tùng đã mục kích một lần, nhưng trên bộ, tại Lục Vũ Lâm, nhưng ở đây nghi vệ có phần quan trọng hơn nhiều.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh ngạc, chàng nhanh nhẹn len mình vào chỗ rậm rạp, đưa mắt theo dõi hai đoàn thuyền.

Chàng cẩn thận là thế, sợ lộ hành tung, vì thường những cuộc du hành quan trọng như đoàn thuyền này đều có người trinh sát hai bên bờ, phòng bất trắc.

Vậy mà co kẻ nhìn thấy chàng.

Kẻ đó, ở phía sau chàng, cách không xa, trầm giọng thốt :

- Tiểu tử ! Không ngờ lại gặp người ở đây ! Người quả thật to gan đấy, dám công nhiên chường mặt tại bờ sông, ung dung đi lại !

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, vội quay đầu lại, bắt giác chàng sửng sốt.

Không rõ xuất hiện từ lúc nào, phía sau Độc Cô Thanh Tùng là hai anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Bán, con trai của Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng, một nhân vật trong cặp bài trùng Song Phi Khách.

Cả hai vận y phục sắc sỡ, thần thái vẫn cao ngạo như lúc nào.

Độc Cô Thanh Tùng lên tiếng đáp ngay :

- Thì ra hai vị thiếu gia !

Chàng vẫn dùng giọng thường nghênh như lúc nào, cho vừa lòng hai vị công tử kiêu kỳ đó.

Du Văn Bán hừ lạnh :

- Tiểu tử ! Từ ngày gặp người tại chân núi Bách Trượng Phong đến nay, người chui rúc ở đâu mà chúng ta không thấy nữa ? Trông hình dáng của người thế kia, nửa người nửa ngợm, giống bọn ăn mày, chắc người cũng chưa làm nên trò trống gì !

Hiện tại, Du Văn Tuấn và Du Văn Bán đã tạo được chút danh phận trong võ lâm, họ tuy không phải thuộc hàng thượng đẳng giang hồ, song cũng là tay có hạng.

Họ có nghe nói đến Độc Cô Thanh Tùng, nhưng họ cho là một chàng thanh niên nào khác, chứ chẳng hề tưởng rằng Độc Cô Thanh Tùng là chàng trai được Liệt Mã Cuồng Sanh gởi gắm cho Song Phi Khách, và cùng lớn lên với họ trong một trang trại.

Độc Cô Thanh Tùng từ lúc theo Liệt Mã Cuồng Sanh dần thân vào kiếp sống giang hồ, chàng luôn luôn nhớ ơn hàm dưỡng của Song Phi Khách, vì cái ơn đó, chàng luôn luôn nhường nhịn hai vị công tử này ngay từ khi còn ở trang trại, đến khi gặp lại tại Bách Trượng Phong, rồi lại gặp lại đây hôm nay.

Họ khinh miệt Độc Cô Thanh Tùng, mỗi lần đối diện là họ không tiếc lời mỉa mai, sỉ nhục. Nhưng Độc Cô Thanh Tùng đều bỏ qua hết.

Hôm nay cũng thế, chàng nhẫn nại chịu đựng cho họ nữa, chàng hỏi lại :

- Nhị vị thiếu gia ! Trang chủ vẫn bình an chứ ?

Du Văn Tuấn cao giọng hát hàm :

- Tiểu tử ! Người còn nhớ đến Gia Gia và bá phụ của ta nữa à ?

Độc Cô Thanh Tùng nghiêm giọng :

- Ân oán dường bao nhiêu năm dài, tôi làm sao quên được ? Tôi còn nhớ đến tiểu thư nữa kia mà !

Nghe chàng nhắc đến Công Tôn Bội Linh, Du Văn Tuấn và Du Văn Bàn hàm hàm. Họ cùng một loạt tấn công chàng liền :

- Tiểu tử ! Người mà cũng còn dám nhớ đến Bội Linh ? Bội Linh muội là người thế nào, sánh với hạng người làm sao, mà người dám nhớ ? Ta cấm người nhắc đến Bội Linh đấy ! Từ nay nên chừa nhé !

Độc Cô Thanh Tùng không lấy làm chua xót với cái hống hách của cả hai, trái lại càng thương hại cho cái rởm của họ. Chàng không đáp.

Bỗng Du Văn Bàn hỏi :

- Tiểu tử ! Người lớn vốn ở đây làm gì ?

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay chỉ ra dòng sông :

- Tôi đang quan sát đoàn thuyền đó !

Du Văn Tuấn bật cười ngạo nghễ :

- Đó là thuyền của Huyết Ma Bang Chủ chứ có gì lạ mà người quan sát ? Bang Chủ triệu hồi tất cả các Đàn Chủ, Đường Chủ về Vạn Cực Cung chuẩn bị đại lễ Huyết Minh Cửu Long, người biết gì việc đó mà tìm hiểu và quan sát chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng :

- Vạn Cực Cung ở đâu ?

Du Văn Tuấn bĩu môi :

- Người hỏi làm gì ? Dù ta có nói vị tất người đã đến nơi được ?

Nhưng rồi hắn cũng chỉ tay về một phía :

- Đó ! Ở đó !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo tay hắn chỉ.

Nơi đó, là đỉnh Thần Nữ Phong, nằm trong dãy Vu Sơn, khuất mờ sau lớp sương mù.

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Ngày đại lễ tại Vạn Cực Cung, hai vị Trang chủ sẽ đến dự chăng ?

Du Văn Tuấn đáp :

- Nửa tháng trước đây, Gia Gia và bá phụ ta có đến Kim Lăng, chắc cũng vì việc tham dự đại lễ. Dĩ nhiên là hai người sẽ có mặt tại Vạn Cực Cung. Bọn anh em ta đi trước !

Độc Cô Thanh Tùng không thốt lên lời gì nữa.

Chàng nghĩ tới một đại hội quần hùng tại Vạn Cực Cung vào tiết Trùng Dương sắp tới.

Huyết Ma Bang sẽ làm gì ?

26. Vạn Cực Ảo Nữ

Độc Cô Thanh Tùng mãi suy nghĩ viển vông, vẻ mặt mơ màng xa vắng, như quên hẳn hiện tại đang đối mặt với hai công tử của Thương Minh Khách.

Cả hai, nhìn chàng với ánh mắt kinh dị, một lúc lâu mới cất tiếng hỏi :

- Tiểu tử ! Từ ngày mi rời khỏi gia trang đến nay, ngươi đã làm gì ? Ngươi có gặp Liệt Mã Cuồng Sanh không ? Chúng ta nghe nói Liệt Mã Cuồng Sanh đã bị Cửu Long Đàn Chủ bắt về Cửu Long Đàn rồi mà ?

Độc Cô Thanh Tùng hàm hồ đáp ứng :

- Tôi có gặp Liệt Mã Cuồng Sanh ? Còn hai vị thiếu gia ? Chắc cũng gặp người chứ ?

Chàng mỉm cười lại một câu.

Tại Bách Trượng Phong, trong cái lớp Liệt Mã Cuồng Sanh chàng có gặp hai gã này. Nếu lúc đó chàng không nghĩ tới công ơn của Song Phi Khách, thì chàng đã hạ thủ đoạn với họ rồi.

Chàng hỏi như thế xem họ đối đáp ra sao !

Nhưng họ không đáp lại câu hỏi của chàng, họ lại chụp ngay lời nhìn nhận có gặp Liệt Mã Cuồng Sanh của chàng mà hỏi vặn lại :

- Ngươi nói sao ? Ngươi có gặp Liệt Mã Cuồng Sanh à ? Vậy ngươi đã học được công phu của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân ?

Độc Cô Thanh Tùng không nhận mà cũng không phủ nhận, chàng lắc lắc chiếc Quỷ Vương Trượng trong tay đáp :

- Liệt Mã Cuồng Sanh chỉ truyền cho tôi vật này thôi !

Chàng đi tới mấy bước nói tiếp :

- Tôi đi đây, nhị vị thiếu gia hãy cẩn thận đề phòng, đừng để bọn Huyết Ma Bang trông thấy thì khốn !

Rồi chàng đi thêm mấy bước nữa, nhưng liền trở lại hỏi :

- Đến bao giờ thì nhị vị Trang chủ tới đây ? Còn hai vị thiếu gia ngụ tại huyện thành Vu Sơn đúng không ?

Du Văn Bản xì một tiếng :

- Ngươi muốn gặp Gia Gia và bá phụ ta ? Ta hỏi ngươi, nếu người đi dự đại hội tại Vạn Cực Cung, ngươi đến đây tìm người chẳng ?

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, lần này thì chàng bỏ đi luôn.

Chàng vẫn theo con đường ven sông, đi ngược chiều về mạn thượng lưu, song song với đoàn thuyền.

Chàng theo dõi bọn Huyết Ma Bang chừng hai dặm đường.

Trên dòng sông, đoàn thuyền đang đi, lại rẽ vào một con rạch khá lớn.

Đoàn thuyền đậu lại tại vàm rạch. Từ trên tám chiếc thuyền lớn, có hơn trăm người bước lên bờ.

Thoạt đầu, những người trên chiếc thuyền thứ nhất xuất hiện. Trước hết là tám thiếu nữ khiêng một chiếc quan tài to lớn vô cùng. Độc Cô Thanh Tùng biết ngay chiếc quan tài đó là của Truy Hồn Diễm Nương.

Vạn Cực Thiên Tôn mang xác bà về Vạn Cực Cung an táng.

Kế tiếp là Vạn Cực Thiên Tôn bước theo liền.

Độc Cô Thanh Tùng suýt rú lên kinh hãi, không phải chàng kinh hãi vì sự có mặt của Vạn Cực Thiên Tôn, mà chính là nhân vật đi kèm với Vạn Cực Thiên Tôn lên bờ.

Đông Hải Chân Quân !

Đông Hải Chân Quân sóng vai Vạn Cực Thiên Tôn bước lên bờ ! Đông Hải Chân Quân trong Huyết Ma Bang !

Độc Cô Thanh Tùng cho là mình hoa mắt, cố nhìn xem mấy lần xem mình có nhìn lộn không ?

Không ! Đúng là Đông Hải Chân Quân !

Chàng buột miệng thở dài, thêm hận Đông Hải Chân Quân ! Chàng giận Đông Hải Chân Quân hơn cả lúc lão bức tử Lãnh Nhạn Dung.

Chàng tự hỏi :

- Tại sao lại có sự kiện này ? Đông Hải Chân Quân tham gia Huyết Ma Bang từ lúc nào ?

Bỗng chàng tỉnh ngộ :

- Hay là bọn Huyết Ma Bang đã biết những gì xảy ra tại Thúy Vân Lâu, và chúng cố dụ Đông Hải Chân Quân tìm cách đoạt lấy bức họa đồ mà chàng đã trao cho lão, hầu chiếm đoạt Vô Lâm Kim Đảnh? Như vậy thì tính mạng của Đông Hải Chân Quân còn gì ?

Chàng thầm trách Đông Hải Chân Quân tính nước cờ quá thấp nên mới về đầu bọn Huyết Ma Bang, lão tưởng đâu lão có thể lợi dụng được chúng, nhưng chính lão dẫn thân vào chỗ chết mà không hay biết. Nếu đúng như dự đoán của chàng thì vô lâm đã đến hồi mạt vận.

Không có chiếc Kim Đảnh mà bọn Huyết Ma Bang còn uy hiếp giang hồ, nếu có chiếc Kim Đảnh thì Huyết Ma Bang còn không chế vô lâm thế nào nữa ?

Chàng xếp việc đó lại, chăm chú nhìn lên bờ đối diện.

Theo sau Vạn Cực Thiên Tôn và Đông Hải Chân Quân là ba Đàn Chủ Lam Chủ, Bạch Cốt và Cửu Long.

Chiếc thuyền thứ nhất chứa toàn đầu não của Huyết Ma Bang.

Kế tiếp là Cửu Châu Đại Hiệp, và hai Tổng Đường Đường Chủ Giang Nam và Giang Bắc, ngoài ra còn hai người nữa mà Độc Cô Thanh Tùng không biết mặt.

Độc Cô Thanh Tùng muốn quên đi vụ Đông Hải Chân Quân có mặt trong bọn Huyết Ma Bang, nhưng chàng không sao quên được, dù chỉ tạm trong khoảnh khắc.

Những người sau này, chiếm chiếc thuyền thứ hai.

Chàng tính toán, cố tìm cách báo động cho Đông Hải Chân Quân tỉnh ngộ, tránh làm mưu kế của bọn Huyết Ma Bang, nhưng tìm mãi chẳng có cách gì, chàng nóng nảy bồn chồn vô cùng.

Vừa lên bờ, chàng vừa theo dõi bọn người dước thuyền lần lượt lên bờ.

Từ chiếc thuyền thứ ba đến chiếc thuyền thứ sáu, Độc Cô Thanh Tùng không nhận diện ra được người nào cả.

Đến chiếc thuyền thứ bảy, trong đám người xuất hiện, Độc Cô Thanh Tùng chợt nhận thấy một lão già râu tóc bạc trắng.

Chàng mừng rỡ ra mặt, vỗ tay chanh chách, mồm lẩm bẩm :

- Ta vì công việc bề bộn mà quên khuấy đi ba vị sư huynh của ta ! Nay có một người trong U Minh Tam Hùng trà trộn vào Huyết Ma Bang thì ta vững lòng biết bao nhiêu ! Sư huynh ta đóng vai nội tuyến thì còn lo gì đại sự không thành ?

Vững tâm rồi, Độc Cô Thanh Tùng thẳng đến Vu Sơn huyện, vào thành tìm quán trọ. Vào đến huyện thành, chàng cảm thấy không khí khó thở vô cùng.

Đâu đâu cũng mịt mù sát khí, trên các nẻo đường, khách giang hồ đông không thể tưởng, chia nhau thành từng nhóm, hoặc năm người, hoặc ba người, thần sắc của họ hết sức khẩn trương, kháo chuyện với nhau rất dè dặt đến mức không ai dám to tiếng, họ không còn khí phách của hào kiệt anh hùng, họ là những con người đang bị một sự hăm dọa ám ảnh nặng nề.

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị, chàng bắt buộc phải đề cao cảnh giác như họ.

Tuy nhiên, chàng tự tin vào tài nghệ của chàng, nên không đến nỗi tỏ ra khiếp nhược như tất cả mọi người.

Chàng theo đường lớn, đi tìm một quán trọ tạm tắt cho đêm về. Đang đi, chàng cảm thấy mình bị người theo dõi phía sau.

Biết vậy, nhưng chàng không quay người lại, sợ kẻ theo dõi ẩn tránh đi.

Chàng liền rẽ sang một con đường vắng, nhỏ hẹp, rồi tiếp tục đi thẳng mãi.

Chàng lắng nghe, tiếng chân vẫn nện đều phía sau lưng mình trong một khoảng không xa bao nhiêu. Chàng ước độ, nếu chàng bất ngờ đứng lại thì người theo dõi sẽ trở tới ngay sau chàng liền.

Chàng cười thầm, cố ý chậm bước lại, khi đến chỗ hoàn toàn vắng vẻ, chàng dừng chân quay mình liền. Người theo dõi không ngờ chàng dừng lại thành linh, nên sấn bước tới, suýt đâm sầm vào chàng.

Chàng nhận ra đó là một lão bà trong lớp hành khất, chàng cười lạnh hỏi :

- Lão bà theo dõi tôi phải không ?

Chàng đưa bàn tay lên, chỉ ra một ngón, toan điểm vào người lão bà. Lão bà lùi nhanh lại một bước, thấp giọng thốt :

- Công Tử ! Giáo chủ đang trông thấy công tử !

Buông xong câu nói đó, lão bà quay mình trở lại, bước đi liền.

Không cần suy nghĩ, Độc Cô Thanh Tùng nghĩ đến Mẹ, chàng liền bước theo ngay lão bà.

Qua mấy con đường, cả hai ra ngoài thành, tiến thẳng về phía bờ sông.

Đến nơi, Độc Cô Thanh Tùng trông thấy một đoàn thuyền đậu độ ba mươi chiếc. Lão bà bước xuống một chiếc thuyền nhỏ trong số các thuyền đó. Độc Cô Thanh Tùng bước theo liền.

Trong thuyền, Kim Xoa Giáo Chủ và ba đệ tử ngồi bất động.

Độc Cô Thanh Tùng chui vào, thấp giọng gọi :

- Mẹ !

Kim Xoa Giáo Chủ vẫn bất động như không nghe thấy tiếng chàng gọi. Tuy nhiên, trên gương mặt bà, vẻ thống khổ hiện lên rõ ràng.

Độc Cô Thanh Tùng biết có chuyện chẳng lành, cao giọng gọi gấp :

- Mẹ ! Mẹ !

Kim Xoa Giáo Chủ vẫn bất động.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, vừa lúc đó trên bờ có tiếng cười lạnh vọng xuống. Chàng nhớ lại bà hành khất, đâm nghi ngờ bà, vội chui vào mũi thuyền, phi thân vọt lên bờ.

Lão bà đã nhanh chân chạy vút đi.

Chàng sôi giận, vội thi triển thuật khinh công Quỷ Aùnh Vô Hình đuổi theo liền. Chỉ một thoáng chàng đã chặn đầu bà hành khất.

Biết không thể thoát khỏi chàng, lão bà đưa tay lên khỏi đầu, vận kinh lực đập mạnh xuống. Bà hét lên một tiếng, óc vỡ tung tóe, hòa lẫn với máu. Bà ngã vật xuống đất chết liền.

Độc Cô Thanh Tùng sửng sốt kêu lên :

- Thế này là nghĩa gì ?

Chàng vội quay mình trở lại xuống thuyền, chui vào khoang, đưa tay lắc mạnh Kim Xoa Giáo Chủ :

- Mẹ ! Mẹ ! Mẹ làm sao thế ?

Kim Xoa Giáo Chủ vẫn bất động như cũ.

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay ấn vào huyệt mạng môn của bà, vận cương khí chuyển sang, soát lại các huyệt mạch trong bà.

Chàng thất thanh kêu lên :

- Trời ! Mẹ ta đã bị điểm vào bảy huyết xung yếu trong người. Kẻ nào tàn nhẫn thế ?

Chàng sè bàn tay vỗ mạnh vào hông bà, giải khai á huyết.

Bà hự lên một tiếng.

Chàng lại vỗ vào nhiều nơi khác, cốt giải tất cả các huyết trong người bà, nhưng vô ích, chàng chỉ thành công với một á huyết, còn các huyết kia vẫn phong bế như thường.

Kim Xoa Giáo Chủ thở dài bảo chàng :

- Con ! Con đến chậm một chút !

Bà tiếp nối với giọng gấp hơn :

- Giờ thì con phải nhanh đến Kim Phúc Khách Sạn cứu Dì con ngay, may ra còn kịp. Đi nhanh lên con !

Độc Cô Thanh Tùng nóng nảy :

- Nhưng tại sao mẹ lại như thế này chứ ?

Bà đáp :

- Huyết Ma Bang Chủ định làm một mẻ lưới, bắt tất cả các nhân vật võ lâm.

Con đi nhanh đi chứ kéo dì con nguy mất !

Chàng lo ngại :

- Con đi rồi mẹ làm sao ? Chúng trở lại !

Kim Xoa Giáo Chủ lắc đầu :

- Không đâu ! Chúng không trở lại đâu !

Chàng phân vân vô cùng :

- Không lẽ Vạn Cực Thiên Tôn đích thân hạ thủ đoạn ?

Chính mắt chàng trông thấy Vạn Cực Thiên Tôn nơi bờ sông, còn Vạn Cực Thiên Tôn nào ở đây hãm hại mẹ chàng ?

Kim Xoa Giáo Chủ xóa tan niềm thắc mắc đó :

- Chính Vạn Cực Ảo Nữ xuất thủ, không phải Vạn Cực Thiên Tôn đâu !

Độc Cô Thanh Tùng kêu to :

- Vạn Cực Ảo Nữ ?

Chàng hấp tấp hỏi :

- Vạn Cực Ảo Nữ có hình dáng ra sao ?

Kim Xoa Giáo Chủ đáp :

- Mặt vuông lụm đen, thân hình thì mờ ảo, không ai nhìn rõ. Thôi con đi nhanh lên ! May ra còn cứu kịp Dì con !

Chàng do dự :

- Mẹ Ở đây, con làm sao yên lòng mà ra đi được ? Vả lại, Mẹ bị điểm huyết nặng nề thế kia, nếu để lâu có hại, con phải tìm cách giải tỏa chứ ?

Kim Xoa Giáo Chủ cười khổ :

- Vạn Cực Ảo Nữ không có ý điểm huyết cho mẹ thành tàn phế như con sợ đâu ! Bà ấy bảo, chỉ trong ba khắc thời gian là Mẹ khôi phục bình thường, chỉ cần tránh làm dao động chân khí thôi !

Độc Cô Thanh Tùng yên tâm, cáo từ mẹ, chui khỏi khoang thuyền, chạy như bay đến Kim Phúc Khách Sạn.

Chàng hỏi chương quý, hần đáp :

- A ! Cậu hỏi cái bà mặc áo xanh phải không ? Bà ấy đã rời khách sạn trước đây một lúc lâu !

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc :

- Bà ấy ngụ Ở phòng nào ? Xin dẫn tôi đến đó nhìn qua một tí.

Thấy chương quý do dự, chàng quắc mắt, bắn tinh quang sáng rực vào hần.

Hần cũng là người từng trải, hần biết đối tượng không hiền, nếu hần trái ý chắc sẽ sinh to chuyện, nên hần dẫn Độc Cô Thanh Tùng đi ngay.

Đến cửa phòng, hần đẩy cửa, Độc Cô Thanh Tùng bước vào.

Trong phòng trống trơn, chẳng có vật gì, dấu vết gì đáng khả nghi cả.

Chàng hỏi chương quý :

- Người thấy bà ấy đi một mình hay còn đi với ai khác nữa ?

Chương quý đáp :

- Bà ấy đi với một nữ nhân áo đen !

Độc Cô Thanh Tùng trở mắt :

- Một nữ nhân áo đen ? Bà ấy diện mạo ra sao ?

Chương quý lắc đầu :

- Tôi không lưu ý nên không biết mặt nữ nhân áo đen thế nào. Hơn nữa, nữ nhân đó lại bao mặt, dù có lưu ý cũng chẳng thấy được gì.

Độc Cô Thanh Tùng lẩm bẩm :

- Đúng rồi ! Đúng rồi ! Vạn Cực Ảo Nữ ! Nhưng bà ấy có ý tứ gì cùng đi với Lục Vũ Lệnh Chủ ?

Đột nhiên, từ bên phòng, có tiếng rất nhỏ vọng qua :

- Tiểu tử ! Người đến chậm rồi ! Lệnh Chủ đã đi với Thần Phong Nữ cách đây không lâu !

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh ngạc, chàng muốn phá vách vọt qua phòng bên kia liền, nhưng chàng bỏ ý định đó ngay. Chàng thầm nghĩ:

- Như vậy là rõ rệt lắm rồi ! Vạn Cực Ảo Nữ là người trong Huyết Ma Bang không còn nghi ngờ gì nữa ! Nhưng tại sao Vạn Cực Ảo Nữ không giết mẹ ta và Dì ta ?

Mẹ và Dì ta có mối thù nặng với Huyết Ma Bang kia mà !

Chàng hỏi vọng qua phòng bên :

- Người là ai ? Tại sao người biết Lục Vũ Lệnh Chủ đi Thần Nữ Phong ? Người có tiếp tay với kẻ kia, cưỡng ép Lệnh Chủ đi Thần Nữ Phong không ?

Phòng bên kia dội tiếng cười ngạo nghễ :

- Lục Vũ Lệnh Chủ là ai, có phải là Dì của người không kia chứ. Ta làm phúc bảo cho người biết, tính mạng của Mẹ người và Dì người đang nằm trong bàn tay ta, ta muốn thế nào, hai người ấy phải theo như vậy ! Ngày Trùng Dương sắp tới đây người phải theo lời ta bảo làm gì thì làm lấy, nếu cãi ta thì đừng sống sót mà về !

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận :

- Ai nói với người Lục Vũ Lệnh Chủ là Dì ta ?

Người bên phòng cười lạnh :

- Hậu duệ của Vô Danh Kiếm Khách, chủ nhân chiếc Kim Đảnh.

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc :

- Ngươi Nhi ?

Người bên phòng thản nhiên :

- Chính hần !

Chàng hấp tấp hỏi :

- Ngươi Nhi bây giờ ra sao ?

Người bên phòng gần giọng :

- Một kẻ dám phạm tội tày trời, giết chết phu nhân Huyết Ma Bang Chủ, mà ngươi còn phải hỏi ta sao ? Tự nhiên ngươi phải hiểu số phận nào dành cho hần chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng nghe khí huyết trong người sôi trào lên :

- Ngươi Nhi đã bị hại ?

Người bên phòng ngạo nghễ :

- Đâu có chết sớm như vậy ? Hần còn phải chịu qua mọi cực hình của bổn bang, rồi sau đó mới bị lóc từng miếng thịt !

Độc Cô Thanh Tùng gầm lên, toan phá vách nhảy qua, nhưng bên phòng tiếng nói tiếp tục :

- Ngươi muốn cho Mẹ ngươi và Dì ngươi thoát nạn, thì phải trao quyền lưu bút của Địa Tướng cho ta, nếu không thì ba khắc nữa thì mẹ con ngươi sẽ âm dương đôi ngả đấy !

Độc Cô Thanh Tùng không còn dằn được cơn giận, chàng thoảng nhìn qua tấm vách chắn ngang, ước độ sự kiên cố của nó, đoạn lui nhanh ra ngoài, rồi bất thành lình nhảy vọt qua phòng bên.

Một giọng nói lạnh lùng đón tiếp chàng :

- Ngươi tưởng ngươi sẽ thấy nổi ta ?

Độc Cô Thanh Tùng nhận ra kẻ đối thoại với mình là một nữ nhân vận áo đen, che mặt bằng lụa đen đang đứng giữa phòng, thân hình mờ mờ ảo ảo, đúng như Kim Xoa Giáo Chủ đã tả với chàng.

Đôi mắt của nữ nhân, chiếu qua lỗ hồng chiếc khăn bao mặt, ánh ngời hai điểm sao.

Ánh mắt đó chứng tỏ một võ công siêu thượng.

Độc Cô Thanh Tùng bước tới hai bước :

- Ngươi định làm gì Mẹ ta ?

Nữ nhân điềm nhiên :

- Tùy hứng ! Vui thì để đó, buồn thì giết đi, cần gì ngươi phải hỏi ?

Độc Cô Thanh Tùng hét lên một tiếng, toàn thân chàng bốc lên một luồng khí tím, bao bọc quanh người, đồng thời chàng vận dụng Quỷ Phủ Âm Công đánh ra một chưởng.

Đạo chưởng phong âm nhu cuốn tới chụp vào người Vạn Cực Ảo Nữ.

Vạn Cực Ảo Nữ hừ một tiếng, cánh tay đen nhẹ phất phóng ra một đạo chưởng phong.

Hai kinh đạo chạm nhau, vì đôi bên sử dụng âm công nên không gây một tiếng động.

Đôi bên cùng bị chấn dội một bước.

Vạn Cực Ảo Nữ quát mắt bắn tia nhìn kỳ quái sang Độc Cô Thanh Tùng thét lớn :

- Tiểu tử ! Ngươi thi triển chưởng pháp gì thế ?

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, đánh tiếp một chưởng thứ nhì.

Vạn Cực Áo Nữ phát tay áo phóng chưởng phong đón chặn, vừa kêu lên :

- Quỷ Phủ Âm Phong Tử Ẩn Chưởng ! Tiểu tử ! Ngươi có liên hệ gì với Lệ Quỷ Thượng Nhân ?

Tung hai chưởng liên tiếp không hạ nỗi đối phương, Độc Cô Thanh Tùng bực tức, còn nghĩ gì đến đối đáp ?

Thấy chàng im tiếng, Vạn Cực Áo Nữ gần giọng :

- Được lắm, ngươi không đáp lời ta thì càng hay chứ sao ? Ta cảnh cáo cho ngươi biết, nếu không trao quyền sổ tay của Địa Tướng cho ta thì đừng hòng kiếp này còn gặp mẹ nữa !

Độc Cô Thanh Tùng đinh ninh là bà ấy dọa cho mình sợ, chứ chàng đã cầm chân bà ta ở đây thì làm gì bà hại Mẹ chàng được ?

Chàng toan đánh chiêu thứ ba thì bỗng một bóng đen chớp lên trước mặt chàng, thoáng mắt Vạn Cực Áo Nữ đã mất dạng.

Chàng lo sợ cho số phận của Mẹ, không còn dè dặt gì nữa, vọt mình bay vút qua cửa sổ, phóng nhanh chân thẳng tiến về phía bờ sông.

Đến nơi, chàng nhìn lại thì chiếc thuyền của Kim Xoa Giáo Chủ biến đâu mất.

Chàng xuất hạn dầm mình, thăm nghĩ :

- Nguy rồi ! Nguy rồi ! Vạn Cực Áo Nữ đã xuống tay trước, chắc chắn Mẹ ta không khỏi bị hại !

Chàng nhìn ra mấy mươi chiếc thuyền, một ý định táo bạo nảy ra trong óc chàng.

Lập tức, chàng lục soát chiếc thuyền thứ nhất, rồi tới chiếc thứ hai, thứ ba...

Chủ thuyền, thuyền phu bất bình, ngăn trở, chàng đánh chúng tới bời. Chúng càng kêu ca, chàng càng đánh đậm.

Chàng hành động cuồng loạn bất chấp một trở lực nào, rất có thể chàng đánh chìm tất cả mấy người chiếm thuyền, nếu cần, đưa tất cả về châu thủy thần.

Dần dần không còn ai dám kêu ca nữa, mặc cho chàng muốn làm gì thì làm.

Chàng lục soát hơn mười chiếc, đột nhiên chàng nghe tiếng nói của Vạn Cực Áo Nữ từ trong một chiếc thuyền phát ra :

- Tiểu tử ! Đừng lục soát vô ích. Ta đã cho người đưa Mẹ ngươi đến Thần Nữ Phong rồi. Giờ ta nhắc lại cho ngươi nếu muốn Mẹ ngươi được an toàn hãy trao quyền sổ tay của Địa Tướng cho ta. Chẳng lẽ quyền sổ ấy lại quý hơn mạng sống của Mẹ ngươi ?

Độc Cô Thanh Tùng đỏ ngầu đôi mắt, thét lên một tiếng lớn, vọt mình lên như pháo thăng thiên, rơi xuống mũi thuyền mà chàng cho rằng Vạn Cực Áo Nữ ở trong đó.

Chàng bất chấp nguy hiểm, chui ngay vào trong.

Bên trong chẳng có một bóng người.

Tiếng cười của Vạn Cực Áo Nữ lại vang lên từ một chiếc thuyền khác.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt bốc lửa, vung Quỷ Vương Trượng phi thân đến liền.

Nhưng Vạn Cực Áo Nữ vẫn như bóng ma, chỉ nghe tiếng cười nói mà người thì biến dạng. Cứ như thế, Vạn Cực Áo Nữ trêu tức chàng, bắt buộc chàng chạy từ thuyền này sang thuyền kia không ngừng.

Chàng sôi giận dùng dùng quát to :

- Vạn Cực Áo Nữ ! Ngươi phải chết với ta !

Chàng bắt cần chiếc thuyền có Vạn Cực Áo Nữ trong ấy hay không, hễ thuyền nào có tiếng bà phát ra thì chàng cử Quỷ Vương Trượng bay tới đập liền.

Mũi thuyền tan nát, chèo bơi gãy đổ, cây ván vỡ vụn bay bắn ra bốn phía.

Nhưng vô ích, bất quá chàng hành động theo cuồng loạn, chứ làm gì gặp được Vạn Cực Áo Nữ ?

Chừng như để chấm dứt cuộc tàn phá của Độc Cô Thanh Tùng, Vạn Cực Áo Nữ rời đoàn thuyền, vút bổng lên không, vẽ thành một vệt dài, uốn vòng cầu rơi xuống bờ.

Chân vừa chấm dứt, bà bật chuối cười dài, lạnh lùng, ghê rợn.

Dứt tràng cười, bà cất giọng âm trầm đe dọa :

- Tiểu tử ! Trao ngay quyền lưu bút cho ta. Nếu trậm trễ thì ngươi sẽ hối hận lắm đấy ! Ta sẽ biến ngươi thành con người không Mẹ đấy !

Độc Cô Thanh Tùng hét lên như sấm, phi thân theo liền nhưng chậm mất rồi.

Vạn Cực Áo Nữ đã chạy đi như bay biến về hướng huyện thành, phút chốc mất dạng.

Độc Cô Thanh Tùng còn biết bà vào nhà ai mà tìm ? Huyện thành hiện tại là nơi quy tụ của hào kiệt bốn phương, nếu chàng làm một cuộc lục soát như dưới đoàn thuyền, thì có khác nào chàng đánh trống gióng chuông báo hiệu hành tung của mình ?

Quần hùng sẽ kinh động là một điều bất lợi cho chàng vậy.

Không thể vào thành lục soát, Độc Cô Thanh Tùng trở lại bờ sông, nhìn dòng nước mà lòng bùi ngùi thương nhớ mẹ.

Nhưng kia, trước mặt chàng, trên một chiếc thuyền con, lướt từ xa nhanh đến.

Trên thuyền, Vạn Cực Áo Nữ đứng sừng sững nhìn chàng.

Chàng sôi giận toan cất cao giọng mắng mấy tiếng cho hả. Vạn Cực Áo Nữ đã chặn lời chàng :

- Tiểu tử ! Mạng sống của Mẹ ngươi chỉ đành treo chuông, ngươi không lo cứu Mẹ lại còn toan nổi nóng với ta là sao ? Hãy trao quyền lưu bút của Địa Tướng cho ta, ta sẽ phóng thích Mẹ ngươi ngay, nếu cãi lời thì đừng trách Vạn Cực Áo Nữ vô tình !

Độc Cô Thanh Tùng hét lên :

- Ngươi đừng đến Mẹ ta, ta sẽ banh xác ngươi !

Vạn Cực Áo Nữ cười lớn :

- Tiểu tử đừng lớn lối, rồi ngươi sẽ phải hối hận đấy nhé !

Độc Cô Thanh Tùng rít lên :

- Trời sao cứ gieo khổ cho ta mãi ! Quyền lưu bút của Địa Tướng là vật chí báu của võ lâm, nếu ta giao cho bà có khác gì chấp cánh cho hổ tung bay mà vô toàn thể võ lâm hào kiệt. Mà nếu không giao cho bà thì Mẹ ta còn gì ?

Chàng run người lên như phải sốt rét, khó xử vô cùng.

Mặt chàng đổi sắc dần dần, sau cùng thì lạnh như tiền, chàng nghĩ :

- Dù sao ta cũng phải giao cho bà để cứu mẹ ! Bất quá ta làm cái việc ấy tạm thời, quyền biến trong lúc cùng, sau này ta sẽ tìm cách đoạt hồi. Ta quyết chắc là thế nào cũng thu hồi được !

Chàng cao giọng gọi :

- Giao cho ngươi thì được rồi, nhưng ngươi phải lập tức mang Mẹ ta đến đây, và giải khai huyết đạo cho bà !

Vạn Cực Áo Nữ chừng như cũng có một ý nghĩ như chàng, nghĩa là bà biết rằng chàng bắt buộc phải giao quyền lưu bút, để rồi đối phương tìm cách đoạt lại, nhưng bà có sợ gì ?

Bà vẫy một phát.

Một chiếc thuyền nhỏ khác, rẽ nước tiến tới.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn thấy Mẹ chàng có mặt trên chiếc thuyền đó.

Điều mà chàng không ngờ là có cả Lục Vũ Lệnh Chủ và ba nàng đệ tử của Kim Xoa Giáo Chủ.

Vạn Cực Áo Nữ cười cao ngạo :

- Người đã thấy mẹ người rồi chứ ? Bây giờ, giao quyển lưu bút đó cho ta đi, ta sẽ phóng thích mẹ người liền.

Thuyền cách chàng độ hai mươi trượng.

Khoảng cách đó đáng kể, nếu Vạn Cực Áo Nữ sau khi nhận quyển lưu bút rồi mà không chịu giữ lời giao kết, có ý hãm hại Mẹ chàng, thì chàng không thể nào can thiệp ngăn chặn kịp.

Chàng đắn đo vô cùng, trù liệu cách nào cho đừng mất của mà phải mất Mẹ luôn.

Chàng gần giọng :

- Người nói thế, ai mà tin được ? Nếu người bội tín thì sao ?

Vạn Cực Áo Nữ cười lạnh :

- Ta nói thế đấy, người có tin được thì tin, bằng không thì thôi, ta chẳng ép !

Bà phất cánh tay áo lên, hai chiếc thuyền lùi nhanh lại, phút chốc xa hơn mười trượng nữa.

Khoảng cách tăng thêm, thành độ ba mươi trượng.

Bây giờ, Độc Cô Thanh Tùng hối hận đã cùng Ngươn Nhi hiệp thành một bọn, hẳn đã biết tất cả các công việc của chàng, hẳn khai tách bạch với bọn Huyết Ma Bang nếu không thì làm gì Vạn Cực Áo Nữ bức bách chàng như vậy ?

Nhưng hối tiếc để làm gì chứ ? Trường hợp trước mắt như lửa cháy mày, nếu không quyết định chớp nhoáng thì mạng người kia sẽ thành oan quỷ mất.

Chàng dịch đến sát bờ sông, cao giọng gọi :

- Được rồi, nữ ma đầu nên nhớ một ngày nào đó, không xa lắm ta sẽ trả cái thù này ! Đây, quyển lưu bút của Địa Tướng, người nhận lấy !

Vạn Cực Áo Nữ nhếch nụ cười nham hiểm vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng cho tay vào mình lấy ra quyển sổ tay của Địa Tướng.

Chàng nhìn Vạn Cực Áo Nữ một lúc, đoạn vung cánh tay lên. Quyển lưu bút lao vút đến trước mặt Vạn Cực Áo Nữ như con én liệng.

Vạn Cực Áo Nữ đón bắt, chưa lật qua một trang nào, đã vội vã kên lên :

- Tiểu tử ! Người trao quyển giả cho ta phải không ?

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận thét to :

- Nữ ma đầu ! Ai bảo với người là quyển giả ? Có mau thả người ra không ?

Vạn Cực Áo Nữ từ từ cất quyển lưu bút vào mình, đoạn cười lạnh thốt :

- Tiểu tử ! Ta không lầm kế của người đâu ! Bắt người thì khó thả người thì dễ, thả ra rồi làm sao bắt lại được. Người chờ vậy, khi nào ta khám nghiệm xong quyển lưu bút này đúng là thật thì ta thả Mẹ người ra cũng không muộn.

Độc Cô Thanh Tùng không còn nghi ngờ gì nữa, chàng biết ngay là mình bị Vạn Cực Áo Nữ lừa gạt nặng, nhưng biết làm sao khi sự việc đã lỡ rồi, nhưng chàng không khỏi uất ức người, máu huyết trong người như ứ đọng lại, chàng không thốt lên được lời nào.

Vạn Cực Áo Nữ bật cười lớn :

- Tiểu tử ! Trong hai chúng ta không biết ai sẽ làm kể ai, việc đó sau này hẳn biết, có điều ta cảnh cáo người, từ nay đến lúc sự việc phân minh ra, người không nên hành động xuẩn ngốc, nếu trái lời ta thì người sẽ hối hận lớn đó !

Bà vẫy tay một phát.

Hai chiếc thuyền con rẽ nước lướt đi, nhanh như gió.

Độc Cô Thanh Tùng đứng chết lặng tại bờ sông không biết bao nhiêu lâu, chàng cũng không hay biết chàng đã khóc từ lúc nào nữa.

Nhìn theo hướng đi của hai chiếc thuyền, chàng lẩm bẩm qua nghẹn ngào :

- Mẹ Ơi ! Mẹ ! Con bất tài không cứu nổi Mẹ, con bất trí để làm lạc người ta !

Con có tội lớn lao để mẹ phải chịu đau khổ trong tay người ! Con thề dù nát thân con cũng phải cứu Mẹ ! Con quyết cứu Mẹ cho kỳ được !

Chàng nhìn dòng sông, nhìn trời, lòng chàng ngổn ngang trăm mối.

Chàng nhớ đến Lãnh Nhạn Dung, lại nhớ đến Đông Hải Chân Quân.

Chàng nóng nảy không biết làm cách nào thức tỉnh Đông Hải Chân Quân, nếu lão làm lạc để chiếc Vô Lâm Kim Đánh rơi vào tay Vạn Cực Thiên Tôn thì vô lâm sẽ điêu đứng đến điêu tàn.

Không có chiếc Kim Đánh trong tay, Vạn Cực Thiên Tôn chưa có đủ uy tín lung lạc giang hồ, tình trạng còn có thể vẫn hồi tốt đẹp.

Việc kể đó là chàng phải tìm cách xem liên hệ của Vạn Cực Áo Nữ đối với Huyết Ma Bang như thế nào, và tra cứu cho ra chỗ giam cầm Kim Xoa Giáo Chủ, Lục Vũ Lệnh Chủ với ba người đệ tử Kim Xoa Giáo.

Dù phải làm gì gấp rút cho mấy đi nữa, Độc Cô Thanh Tùng cũng phải trở lại huyện thành Vu Sơn để thỏa mãn cái dạ dày và dò la tin tức về cuộc đại hội tại Thần Nữ Phong vào tiết Trùng Dương sắp tới.

Vừa vào cổng huyện thành, chàng thấy một thiếu nữ mặc một chiếc quần màu nguyệt bạch, đi phía trước chàng.

Chàng run rẩy người lên.

Màu nguyệt bạch ! Màu của Lãnh Nhạn Dung !

Thiếu nữ đó không phải là Lãnh Nhạn Dung thì còn là ai khác nữa ?

Chàng mừng rỡ vô cùng, vội thét gọi :

- Nhạn Dung ! Nhạn Dung !

Chàng sấn bước nhanh hơn, cố vượt lên ngang mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ đi trước nghe chàng gọi, thoáng giật mình.

Thực ra, nàng nghe tiếng gọi, nàng đã nhận được âm thanh của Độc Cô Thanh Tùng, nhưng nàng chưa chắc chắn lắm, mới quay lưng lại.

Không ngờ, nàng quay đầu lại nên Độc Cô Thanh Tùng mới nhận ra đúng là nàng.

Khi cả hai nhận ra nhau rồi, kẻ đi sau gấp bước tiến tới, người đi trước cũng gấp bước tránh gặp mặt.

Không hiểu nghĩ sao, Lãnh Nhạn Dung phóng chân cố chạy, ráng hết sức chạy.

Độc Cô Thanh Tùng khi nào bỏ lỡ dịp này.

Dù Lãnh Nhạn Dung có lên trời, chàng cũng lên theo, nàng có xuống đất, chàng cũng xuống đất.

Chàng vừa chạy theo, vừa gọi :

- Nhạn Dung ! Nhạn Dung ! Đừng chạy nữa ! Lệnh tôn gặp nạn, chúng ta phải lo đi cứu người !

Chàng gỡ Quỷ Âm Vô Hình khinh công đuổi theo.

Khi vừa bắt kịp, chàng toan vọt mình tới, chặn lại thì nàng đã rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Chàng lập tức rẽ theo, vừa vào đến đầu hẻm, thì nàng đã đến cuối hẻm.

Chàng hoảng hốt, sợ mất hút nàng, cao giọng gọi :

- Nhạ Dung ! Nhạ Dung !

Lãnh Nhạ Dung không đáp, không quay đầu lại, không dừng chân.

Ra khỏi con đường hẻm, nàng tiến về phía Nam.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn chạy theo, không bỏ.

Kể chạy trước, người đuổi theo sau, họ đến một ngọn núi.

Độc Cô Thanh Tùng cả mừng thầm nghĩ :

”Có ngọn núi chắn ngang trước mặt, xem nàng có chạy thoát được ta không biết ?” Lãnh Nhạ Dung bất chấp núi giăng trước mặt, nàng cứ đi tới mãi, dần dần vào sâu trong núi, không còn thấy dấu vết chân người lai vãng.

Độc Cô Thanh Tùng lại gọi :

- Nhạ Dung ! Tại sao Nhạ Dung lại tránh mặt tôi ?

Mặc chàng gọi, nàng cứ đi.

Lúc đó hoàng hôn đã xuống, núi vắng đường hoang lạnh lùng vô tưởng.

Tiếng gọi của Độc Cô Thanh Tùng vang lên thê lương não ruột.

Chàng phân trần tha thiết :

- Nhạ Dung ! Tôi đã biết lỗi rồi, Nhạ Dung còn giận tôi mãi sao ? Xin Nhạ Dung cho tôi được dịp chuộc lại tội tình, nếu Nhạ Dung cự tuyệt thì Độc Cô Thanh Tùng sẽ chết không nhắm mắt đây !

Đột nhiên, Lãnh Nhạ Dung dừng chân lại trước một cửa hang nhỏ hẹp.

Nàng dừng nhưng không quay mặt lại.

Độc Cô Thanh Tùng bước nhanh tới, khi đến gần bên lưng nàng, chàng thấp giọng van cầu :

- Nhạ Dung ! Tôi biết lỗi lắm rồi ! Hãy tha thứ cho tôi !

Nàng không đáp.

Độc Cô Thanh Tùng tiếp nói :

- Nhạ Dung ! Tại sao Nhạ Dung không thốt lời nào với tôi ? Tại sao Nhạ Dung không muốn thấy mặt tôi ? Nhạ Dung rời Thúy Vân Lâu tính đi về đâu ?

Lãnh Nhạ Dung vẫn không đáp, nhưng nàng khẽ chuyển mình hơi nghiêng về phía chàng.

Nàng không quay mặt nhìn chàng, nhưng nàng đưa tay đặt nhẹ lên vai chàng.

Độc Cô Thanh Tùng xúc động mạnh, toan đưa tay ra ôm nàng vào lòng.

Nhưng chàng hết sức kinh ngạc, nhận ra một cảm giác lạ trên vai.

Bàn tay đặt lên vai chàng, thay vì mềm mại, lại là một bàn tay xương xẩu, mấy ngón tay gầy dẹt.

Chàng chờ đợi một cảm xúc êm dịu, nhưng chàng lại tiếp nhận một cảm xúc khô khan thô cằn, chàng thầm nghĩ :

- Tại sao Nhạ Dung lại biến đổi nhanh chóng như thế này ?

Linh tính cho chàng biết là có việc bất thường xảy đến với chàng.

Chàng nhớ lại, Vạn Cực Ảo Nữ đã có lần dạm cải dạng là Công Chúa, lừa gạt cả một triều thần, đến Hoàng Thượng là cha đẻ của Công Chúa cũng không phân biệt kịp thời.

Lần cải dạng đó, Vạn Cực Ảo Nữ đã hại Thiên Tướng chết oan, và Địa Tướng ôm hận đến ngày nay.

Nghĩ như vậy, Độc Cô Thanh Tùng đắm nghĩ :

- Hay là Lãnh Nhạn Dung giả ?

Chàng nhanh chóng giật lùi lại mấy bước.

Nhưng Lãnh Nhạn Dung cò nhanh hơn chàng, nàng xoay người lại nhảy vọt theo, đưa tay chặn trước ngực chàng.

Chàng nghe một luồng khí xâm nhập vào người rồi lan ra khắp cơ thể.

Chàng biến sắc thét lên :

- Người... Lãnh Nhạn Dung... Người là ai ?

Một tràng cười vang lên từ cửa miệng Lãnh Nhạn Dung.

Dứt tràng cười, nàng đưa tay vuốt mặt mình.

Độc Cô Thanh Tùng suýt rú lên kinh hãi.

Trước mặt chàng hiện lên một nữ nhân, vừa già cõi, vừa xấu xí, vừa hung dữ.

Trông mặt bà không khác gì quỷ sứ hiện hình.

Lão bà cười lạnh :

- Tiểu tử ! Ta là ai ? Người hãy nhìn cho kỹ, kéo chết lại cho là oan uổng vì không biết mặt mày hung thủ !

Độc Cô Thanh Tùng đã lạnh người vì luồng hàn khí của đối phương, lại càng lạnh hơn khi nghe giọng nói của lão bà.

Chàng hấp tấp thốt :

- Người ! Người là Vạn Cực Ảo Nữ ! Người là kẻ vô ác bất tác !

Lão bà đó đúng là Vạn Cực Ảo Nữ. Bà bật cười ha hả :

- Đường như ngươi muốn báo thù ? Thì ta đây, ngươi muốn làm gì thì làm, cứ giở thủ đoạn đi ! Hừ ! Chắc kiếp này ngươi không còn hy vọng làm cái việc đó đâu !

Bàn tay bà bóp mạnh hơn, Độc Cô Thanh Tùng run bắn người lên như phải cơn rét. Chàng cố gượng lắm mới giữ đôi chân khỏi nhũn.

Vạn Cực Ảo Nữ chỉ ấn mạnh huyền công một chút, rồi thu lại liền, nhờ vậy mà Độc Cô Thanh Tùng không phải khó chịu lâu.

Chàng tụ vận chân khí, chống lại cái lạnh khắp người, đoạn hỏi :

- Vạn ác ma nữ ! Người đối với Huyết Ma Bang có quan hệ ra sao ?

Vạn Cực Ảo Nữ cười ngạo nghễ :

- Người cứ muốn hiểu điều đó mãi, nếu ta không nói thì chắc ngươi chết không nhắm mắt, bởi ngươi chết trong tay ta, Vạn Cực Thiên Tôn là con trai duy nhất của ta đấy !

Thốt xong, bà vận công, toan dồn áp lực hủy diệt tạng phủ của Độc Cô Thanh Tùng, song nghĩ sao không rõ, bà lại thôi.

Bà hỏi :

- Làm sao ngươi học được công phu của Quỷ Phủ ? Ta biết rõ, lão quỷ đã chết từ lâu, còn đệ tử của Quỷ Vương là Lệ Quỷ Thượng Nhân đã mất tích mấy mươi năm rồi. Từ ngày Lệ Quỷ Thượng Nhân mất tích,

công phu của Quỷ Phủ không còn truyền cho ai nữa. Cho nên, ta lấy làm lạ, không hiểu bằng cách nào mà người học được công phu đó !

Độc Cô Thanh Tùng đinh ninh là mình phải chết, nên chàng không nao núng gì nữa.

Trở lại tính cuồng ngạo, chàng bật cười ha hả :

- Vạn ác lão nữ ! Độc Cô Thanh Tùng này hiện là Chương môn đời thứ ba của Quỷ Phủ, không may hôm nay lâm kế của người, âu cũng là định số ! Người muốn gì, cứ thi hành, đừng hỏi lời thôi !

Vạn Cực Áo Nữ nhìn sững chàng :

- Lấy gì làm bằng chứng người là chương môn Quỷ Phủ ? Ta chưa hề nghe qua điều đó từ lúc Lệ Quỷ Thượng Nhân biệt tích !

Độc Cô Thanh Tùng bấu môi :

- Quỷ Vương Trưởng là pháp trưởng của bốn môn, người không hiểu điều đó à? Vạn Cực Áo Nữ chớp chớp mắt mấy lượt, giọng nói dịu lại, nghe trầm ấm lạ :

- Ta nghĩ vì xưa kia, Lão Quỷ cùng Vạn Cực Đế Quân là đôi bài trùng, đồng lao, cộng khổ, chung chịu hiểm nguy, nên ta dành cho người một đặc ân là chết được êm thắm !

Độc Cô Thanh Tùng hự lên một tiếng, hộc luôn mấy búng máu tươi ngã xuống, bất động.

Vạn Cực Áo Nữ đưa tay sờ ngực chàng, nghe khí huyết đã ngừng hẳn, bà nhếch một nụ cười nham hiểm, cởi chiếc áo giả trang bên ngoài, lấy vuông khăn đen bao mặt, đoạn tiến lên đỉnh núi.

Đến trước cửa một thạch động, bà gõ ba tiếng.

Trong phút chốc, từ bên trong, Vạn Cực Thiên Tôn bước ra, thân hình lão cao lớn uy nghi khác thường. Lão kêu khẽ :

- Mẹ !

Vạn Cực Áo Nữ cười nhẹ :

- Tiểu tử đó đã thành xác chết rồi, hắn không còn là hậu hoạn của ta nữa !

Còn cái lão họ Lãnh đó, con đã hạ thủ chưa ?

Vạn Cực Thiên Tôn đáp :

- Hắn luôn luôn chối cãi là không có bức Tàng Bửu Đồ nơi mình, hắn bảo là hắn đã chôn dấu tại một nơi, con không dám hồ đồ hành sự, sợ hỏng cả công việc. Vì vậy mà con chưa hạ thủ sát hại hắn !

Vạn Cực Áo Nữ gạt đầu :

- Con dè dặt thế là phải. Song hiện giờ không thể chần chờ được nữa, phải sát hại hắn càng sớm càng đỡ lo ngại hơn, con phải biết đêm dài thì nhiều mộng, không ngủ thì chẳng nằm mơ bao giờ. Đem hắn đi hành quyết cho rồi !

Vạn Cực Thiên Tôn vâng dạ, nhưng rồi hần thấp giọng gọi bà :

- Mẹ ! Con có chỗ này không hiểu nổi ?

Vạn Cực Áo Nữ kinh dị :

- Việc gì thế ?

Vạn Cực Thiên Tôn đáp :

- Về thằng bé Ngươn Nhi, hậu duệ của Vô Danh Kiếm Khách. Hắn bị hành hạ thừa chết thiếu chết, một cử động nhỏ cũng không làm nổi, thế mà bỗng nhiên hắn biến đâu mất !

Vạn Cực Áo Nữ giật mình :

- Lại còn việc ấy nữa à ? Còn con Long Mã ?

Vạn Cực Thiên Tôn tỏ vẻ chán nản :

- Long Mã thì còn đó, nhưng từ ngày bị nhốt đến nay, nó không ăn uống gì cả.

Bất quá nó chỉ sống thêm độ mấy hôm nữa thôi.

Vạn Cực Áo Nữ cảm hờn :

- Phải làm cách nào bắt thằng bé lại cho kỳ được. Vùng Vu Sơn này hiểm trở vô cùng. Nó không thể thoát nổi nếu không thông thuộc đường lối. Ta nghi nó còn quanh quẩn đâu đó. Dù sao, mình cũng phải nhìn nhận nó là một con ngựa quý, nhưng mình sử dụng nó không nổi đâu, nó là con ngựa trung chủ hiểm có !

Bà thoát xong, phi thân đi liền. Vạn Cực Thiên Tôn đợi bà đi khuất, mới trở vào động.

Dáng đi của Vạn Cực Thiên Tôn chậm chạp, nặng nề, sầm tư đè nặng trên mình lão. Lão nhớ lại một bóng hình.

Ngày nào, vào có bạn, ra có đôi, bây giờ một hình một bóng, đơn côi trong sóng gió giang hồ, cái đơn côi lại tìm đến lão vào lúc tuổi xế chiều, cái tuổi cần một nơi nương tựa tình cảm...

27. Chỉ Mành Treo Chuông

Bầu không khí tịch mịch vô cùng.

Trên bầu trời lấp lăm những ngôi sao sáng, neho mắt nhìn xuống trần gian, giữa vùng đá lạnh trên Vu Sơn, một con người cò, thân hình chập choạng, ngã bên này, nghiêng bên kia, chúi nhủi tới như kẻ say rượu.

Bóng đó vừa cò đi vừa lảm nhảm :

- Gia Gia ! Gia Gia ở đâu ? Ngươi Nhi đang tưởng nhớ đến Gia Gia đây !

Đột nhiên đôi mắt Ngươi Nhi dừng lại trên một xác chết nằm chắn ngang đường.

Hắn sững sốt, dừng chân xem cho biết người chết là ai.

Hắn càng sững sốt khi nhận ra người chết chính là Độc Cô Thanh Tùng.

Hắn ngậy người tự hỏi :

- Tại sao lại thế này ? Độc Cô huynh đến đây làm gì mà phải chết thảm ?

Hắn ngồi xuống, soát lại tâm mạch của Độc Cô Thanh Tùng.

Nhận thấy khí huyết đều ngưng đọng, hắn lắc đầu :

- Độc Cô huynh mà cũng phải chết thảm như thế này nữa sao ?

Bỗng, hắn nhớ lại, tại Tề Vương biệt phủ, chính mắt hắn trông thấy thân phụ của hắn đã chết thật sự, vậy mà Địa Tướng lão tiền bối bảo là đã cứu sống được !

Hắn có thể tìm được chăng trên đời thứ linh dược cứu người chết sống lại ?

Hắn hiện còn hai hoàn thuốc đó, do Địa Tướng tặng cho lúc hắn rời Tề Vương biệt phủ, hắn định mang đến Hồng Trạch Hồ cho phụ thân hắn, nhưng đi chưa được đến đâu thì đã bị bắt.

Giờ đây, hắn muốn thí nghiệm xem thứ thuốc đó có cứu sống được mạng người chăng ?

May ra, nếu Độc Cô Thanh Tùng sống lại thì đại hạnh cho nhau, bằng thuốc không linh nghiệm cũng chẳng hại gì.

Nghĩ vậy, hắn không do dự, lấy viên thuốc của Địa Tướng cạy răng Độc Cô Thanh Tùng, bỏ vào miệng chàng, rồi hắn ngồi lặng một bên, chờ xem hiện tượng ứng nghiệm.

Hắn đợi mãi, chẳng thấy gì cả, hắn thất vọng, tự nghĩ :

- Vậy là Địa Tướng lão tiền bối lừa gạt rồi ! Có lý nào người chết lại sống lại được ? Và gia gia ta chắc cũng phải chết !

Còn một viên thuốc, hắn đưa luôn vào miệng Độc Cô Thanh Tùng.

Hắn nuốt nỡ :

- Độc Cô huynh ! Anh chết thì nằm đây, còn sống lại thì hắn cũng tự biết tìm đường trốn thoát, còn tôi, tôi không thở ngời lại đây chờ anh được, bởi Huyết Ma Bang sẽ không bao giờ dung tha cho tôi trốn đi như thế này! Tôi phải đi ! Đi xa Vu Sơn, càng được an ninh ! Tôi phải đi ngay !

Tuy nói thế, nhưng hắn chưa đi vội. Hắn cố gắng mang Độc Cô Thanh Tùng dấu vào bụi rậm, tránh sự dòm ngó của những người trong Huyết Ma Bang qua lại nơi đó.

Hắn làm việc đó hết sức nhọc nhằn, vì hắn bị hành hạ qua bao nhiêu ngày, hắn cũng không hiểu tại sao hắn còn sống được.

Hiện tại, hắn tiêu tan cả sinh lực, đến cất bước chân mà hắn còn thấy khó khăn khôn tưởng.

Hắn đặt xong Độc Cô Thanh Tùng vào chỗ kín đáo, hắn vẫy tay chào biệt :

- Độc Cô huynh ở lại nhé ! Xin thứ cho tiểu đệ không thể ở một bên anh ! Sở dĩ tôi không khai huyết chôn xác anh là vì tôi còn hy vọng anh sống lại, chứ chẳng phải tôi tàn nhẫn, ích kỷ, chỉ bắn khoăn cho sinh mạng của mình mà nỡ bỏ anh bộc lộ với gió sương...

Hắn buông tiếng cuối cùng, giọng thống thiết vô cùng :

- Tôi đi đây Độc Cô huynh !

Hắn nhìn chàng một lần cuối, đoạn quay mình bước đi.

Hắn đi một lúc lâu, ba tên gầy ốm vận áo màu tím từ từ đi đến.

Ba người này ngó quanh, ngó quẩn, nhìn trước, nhìn sau như tìm kiếm cái gì.

Họ là ai ? Họ là những người trong Huyết Ma Bang thuộc Lam Chủy Đoàn, họ đi tìm Ngươn Nhi vừa vượt ngục.

Họ hoang mang, bối rối thấy rõ, bởi họ nghĩ Ngươn Nhi chưa có thể đi xa.

Nhưng tại sao họ tìm tận đến nơi này rồi mà không thấy hắn ?

Một người trong bọn cất tiếng :

- Tiểu tử đó dễ sống dễ chết, hắn còn sức bao nhiêu đâu mà thoát xa nổi ?

Chỉ vì chúng ta cứ tưởng rằng hắn chết đến nơi nên lơ đãng, thành ra hắn trốn được !

Không lẽ hắn giả vờ để lừa bọn mình ?

Người khác đáp :

- Theo ý tôi, tôi cho rằng hắn được người nào đó cứu hắn giải thoát cho hắn, đưa hắn đi, chứ tự hắn thì còn làm gì nổi ? Và, nếu hắn được người cứu thoát, thì dù chúng ta có tìm hắn trong năm bảy tháng, một năm cũng thành vô ích ! Không bao giờ gặp hắn đâu !

Người thứ ba tiếp nói :

- Người nói có lý đấy ! Vậy chúng mình nên ngồi đây tạm nghỉ, chờ sáng sẽ về cung, báo cáo là không thấy tung tích hắn đâu cả !

Rồi cả ba tìm chỗ kín gió, ngồi xuống.

Người thứ nhất, cất tiếng đầu tiên, hỏi hai người kia :

- Hai người có nghe tin là trong bang của chúng ta, vừa có thêm một nhân vật được sung vào chức Phó Bang Chủ. Nghe nói người đó có thính danh lừng lẫy trên giang hồ. Bang chủ chúng mình hết sức trọng đãi y...

Người thứ hai cười nhẹ :

- Có phải người muốn nói đến người cao đồ của Đông Hải Kỳ Tẩu chăng ? Y là Đông Hải Chân Quân, một truyền nhân tiếp thụ trọn vẹn y bát của Đông Hải Kỳ Tẩu.

Người đó cười lớn hơn :

- Các người hiểu được một phần việc, các người đâu hiểu được thâm ý của Bang Chủ. Hừ ! Phó Bang Chủ ! Cái chức hách đây, nhưng Đông Hải Chân Quân còn sống được bao nhiêu lâu nữa mà mong hưởng thụ cái oai quyền tối cao đó chứ ?

Người thứ ba lấy làm lạ :

- Người nói sao ? Người dám biết đến những việc làm của Bang Chủ à ?

Người thứ hai điềm nhiên đáp :

- Nói ra, chắc các người không tin, chứ thật sự thì như lời ta vừa thốt. Sở dĩ ta biết được là do một sự tình cờ. Các người biết không, trong mình Đông Hải Chân Quân có bức họa đồ chỉ chỗ chôn giấu chiếc Kim Đảnh vũ lâm, nên Bang Chủ của chúng ta mới đem miếng mồi Phó Bang Chủ mà dẫn dụ Đông Hải Chân Quân, khi nào Bang Chủ chiếm được bức họa đồ rồi, thì ngày ấy là ngày tàn của Đông Hải Chân Quân.

Một người kêu lên :

- A ! Lại có những sự bí ẩn như thế, nghĩ Bang Chủ chúng ta quả thật mưu cao viễn trí...

Vừa lúc đó bên ngoài, cách chỗ chúng đang ẩn nấp độ ba trượng có tiếng động phát lên rất khẽ, nhưng đều nghe rõ ràng.

Tiếp theo tiếng động, một bóng người vọt lên không, đảo lộn thân hình một phát, nhào tới chúng.

Cả ba kinh hoàng, vội hỏi to :

- Người... người là ai ?

Người đó không đáp, buông mình xuống trước mặt chúng.

Ba người vận áo tím đồng loạt hét lên :

- Người là ai ? Người là người hay là quỷ ?

Cả ba vừa buông dứt tiếng cuối, thì hai người đã ngã ngửa ra sau.

Tên còn lại nhìn hai đồng bọn, trông thấy mặt mày họ trắng nhợt, biết là họ đã chết rồi. Hắn kinh sợ cuống cuống, toan quay mình chạy đi, nhưng đôi chân của hắn cứ đá vào nhau, không nhếch được một bước.

Người vừa xuất hiện đó, đã đến trước mặt hắn, mặt mày người đó bệ bệ những máu đã khô cạn.

Hắn rú lên một tiếng to, lão đảo người, chực ngã.

Nhưng người đó đã kịp đưa tay hứng hắn, hắn khỏi ngã song hắn đã bất tỉnh.

Người đó đưa tay kia vỗ nhẹ vào lưng hắn mấy phát, gọi tỉnh hắn, đoạn thốt :

- Đừng sợ. Ta là người như ngươi, có là quỷ đâu mà cuống lên như thế ?

Hắn run run người, giọng hắn cũng run run theo :

- Người... người...bất luận là người hay quỷ ta vẫn sợ người lắm ! Người muốn gì ở ta ?

Hắn sụp nhanh người xuống, vấp đầu lạy như té sao.

Người đó cười nhạt :

- Muốn sống, hãy đáp những câu ta hỏi !

Hắn vừa lạy vừa ấp úng :

- Tiểu...tiểu nhân.xin vâng ! Tiểu nhân không dám giấu gì cả !

Người đó nghiêm giọng :

- Người biết Đông Hải Chân Quân hiện giờ ở đâu không ?

Hắn đáp ứng :

- Ông ấy .. Ông ấy...tôi cũng không biết ông ấy ở đâu nữa !

Tên áo tím lúc đó lấy lại bình tĩnh, lý trí sáng suốt nhận định tình hình, hắn đã biết đối tượng không phải là quý, hắn đã nghe đối tượng điều tra hắn vì sự việc ở Huyết Ma Bang, hắn phải hiểu đối tượng là kẻ thù của Huyết Ma Bang.

Hắn đứng vụt lên, ánh mắt ngời hung quang chớp chớp.

Đối tượng của hắn chính là Độc Cô Thanh Tùng, chàng hồi sinh nhờ hai viên thuốc của Địa Tướng mà Ngươn Nhi nhét vào miệng chàng trước khi đi.

Chàng hồi sinh lại, nhưng vẫn ngồi yên một chỗ, tinh thần dương khí cho hoàn toàn hồi phục. Nhờ vậy, chàng nghe câu chuyện của ba tên áo tím, không sót một tiếng.

Chàng mới xuất hiện, giết hai chừa một, cốt khai thác hắn, tìm hiểu những chi tiết cần biết.

Thấy hắn phục hồi lý trí, chàng lo ngại, nghĩ thầm :

- Đệ tử của Huyết Ma Bang tên nào cũng dám liều chết cả. Ta không để cho tên này chết, ta còn cần hắn !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn hắn, cười lạnh :

- Vậy ra, người không sợ chết ?

Tên áo tím cao giọng :

- Chết, ai mà không chết mà phải sợ ! Ta có thể chết chứ ta không thể phản bội Bang Chủ của ta !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả, bất thành linh chàng vươn tay tới, điểm nhanh huyệt đạo trên người hắn.

Chàng gần giọng :

- Người muốn chết ? Người đâu thể chết dễ dàng như thế ? Muốn chết cũng phải chỉ chỗ ở hiện tại của Đông Hải Chân Quân cho ta biết rồi mới chết được. Nào, lão ấy ở đâu ? Nói mau !

Tên áo tím trừng mắt nhìn chàng.

Chàng hừ lạnh :

- Người biết ta là ai không ?

Tên áo tím bĩu môi :

- Người là ai ?

Độc Cô Thanh Tùng ngạo nghễ :

- Liệt Mã Cuồng Sanh !

Tên áo tím ạ lên một tiếng :

- Tiểu tử Liệt Mã Cuồng Sanh ? Như vậy ta càng không nên nói !

Độc Cô Thanh Tùng hét :

- Người thật không chịu nói ?

Tên áo tím nhếch mép cười mỉa :

- Dĩ nhiên là ta không nói. Người muốn làm gì thì làm đâu cần phải vạ tới vạ lui ?

Độc Cô Thanh Tùng giận đến xanh mặt, chụp nhanh nắm ngón tay của hắn, bẻ mạnh.

Rắc ! Rắc !

Tên áo tím rú lên thê thảm, mặt không còn chút máu.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt :

- Giờ thì ngươi chịu nói chưa ?

Tên áo tím xuất mồ hôi đầm mình. Toàn thân hắn run lên như thằn lằn đứt đuôi.

Đột nhiên, hắn phun ra một búng máu hồng, mặt hắn đã tái vì đau đớn, lại càng tái hơn.

Thì ra, hắn đã cắn lưỡi, quyết tìm cái chết trước khi Độc Cô Thanh Tùng hạ sát hắn, bởi hắn biết chàng sẽ giết hắn, nhưng chàng còn hành hạ hắn cốt bắt buộc hắn phải cung khai những điều bí mật trong Huyết Ma Bang.

Trước sau gì cũng phải chết, hắn chọn cái chết do tự mình, tránh được đau đớn và chết nơi kẻ địch.

Độc Cô Thanh Tùng giận quá, cung tay đánh mạnh một phát lên đầu hắn, thiên linh cái vỡ tung, máu đỏ hòa óc trắng bắn tung toé.

Chàng tung luôn một cước, bắn vọt thân xác của hắn bay ra xa hơn mười trượng, nát như.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh một tiếng, đoạn giở thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình nhắm hướng Thần Nữ Phong bay đi.

Thần Nữ Phong là một ngọn núi đẹp nhất trong dãy Vu Sơn, nhưng biết được Thần Nữ Phong rồi, Độc Cô Thanh Tùng chưa hẳn tìm ra được Vạn Cực Cung một cách dễ dàng.

Vạn Cực Cung ở ngay trên Thần Nữ Phong hay ở trên một ngọn núi nào khác quanh vùng ?

Đến Thần Nữ Phong, Độc Cô Thanh Tùng phân vân chưa biết phải tìm cách nào tìm sào huyệt Huyết Ma Bang.

Độc Cô Thanh Tùng định lên đến đỉnh rồi đưa mắt quan sát khắp vùng, xem thử có nơi nào khả nghi chăng ?

Mắt chàng hướng lên đỉnh khi còn cách không bao xa nữa.

Chàng giật mình, dừng ngay lại, tìm chỗ núp.

Chàng đã thấy hai bóng người đứng trên đỉnh, đang kháo chuyện với nhau.

Chàng vận dụng thính giác cố nghe xem hai người đó đang nói chuyện với nhau những gì và lắng âm thanh để nhận ra họ là ai, bởi tầm mắt của chàng không thể khám phá được họ đứng đưa lưng về chàng.

Nhờ họ đứng trên gió, chàng dưới gió, nên chàng nghe thấy tiếng nói của họ rất rõ. Nghe được âm thanh của họ rồi, chàng giật mình kinh ngạc hơn nữa.

Thì ra, hai người đó là Vạn Cực Thiên Tôn và Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu.

Vạn Cực Thiên Tôn thốt :

- Lãnh huynh ! Chúng ta đã trở thành những kẻ chí giao rồi, còn việc gì không thể nói với nhau ?

Đông Hải Chân Quân cất giọng căm hờn :

- Ngày trước, tôi đã làm bao nhiêu việc ác, nên ngày nay tôi phải gánh chịu nhục nhã ê chề ! Có quả thật tiểu tử đã chết rồi phải không Bang Chủ ? Rất tiếc là tôi không được phân thây hắn làm muôn đoạn !

Vạn Cực Thiên Tôn thở dài :

- Lãnh huynh sao lại có thể để lòng mình mềm dịu như thế chứ ! Đáng lý Lãnh huynh nên hạ sát hắn cho rồi...

Đông Hải Chân Quân tỏ vẻ hối hận :

- Vì hần trao bức họa đồ cho tôi, tôi bị bức họa đồ đó làm phân tán tâm thần, mất cả chủ trương, nên hần mới thoát đi được !

Vạn Cực Thiên Tôn tán một câu :

- Thảo nào ! Nhưng không sớm thì muộn, Lãnh huynh cũng chiếm được chiếc Kim Đánh vũ lâm, đó là điều đáng mừng cho Lãnh huynh vậy. Mất cái nhỏ, được cái lớn, có thiệt chỗ nào đâu ?

Đông Hải Chân Quân lắc đầu :

- Bang Chủ chớ vội mừng, tuy tôi nắm được bức họa đồ trong tay nhưng chưa tìm ra chiếc Kim Đánh, thì không nên mừng sớm ! Biết đâu đó là bức họa đồ vô giá trị ?

Nào ai dám tìm được tiểu tử ?

Độc Cô Thanh Tùng nghe Chân Quân thú nhận là có bức họa đồ trong tay, chàng nóng nảy vô cùng.

Càng nóng nảy bao nhiêu, chàng càng hận Chân Quân quá nông cạn, tự mình giao nạp cho lão đại ma đầu.

Chàng mắng thầm :

- Lãnh Cửu ! Lãnh Cửu ! Bộ thế ngươi không muốn sống nữa sao ?

Chàng nóng nảy, nhưng chàng đâu thể ra mặt, thức tỉnh Đông Hải Chân Quân? Chàng đang có trước mắt, hai kẻ tử thù, mà lại là hai tay thượng đỉnh trong vũ lâm, đấu chiến với một, chàng cảm thấy vất vả lắm rồi, huống hồ họ hai người mà chàng thì đơn thân độc lực.

Dĩ nhiên, chàng không thể xuất hiện.

Tuy vậy, chàng còn một biện pháp, chàng dùng biện pháp đó ngay, nếu Đông Hải Chân Quân chịu nghe lời chàng thì mọi việc kể ra còn cứu vãn kịp thời.

Biện pháp đó là lối truyền âm nhập mật.

Chàng gọi Đông Hải Chân Quân :

- Sư huynh ! Huyết Ma Bang Chủ có tham vọng chiếm đoạt bức họa đồ của sư huynh đó ! Bức họa đồ ấy nếu về tay lão đại ác ma ngày nào, sư huynh sẽ táng mạng ngày ấy ! Hãy mau liệu kế thoát thân, đừng ham cái bánh vẽ Phó Bang Chủ mà chết gấp!

Đông Hải Chân Quân giật bắn mình như chạm phải làn điện chớp.

Lập tức, lão nhảy vọt ra xa, cách Vạn Cực Thiên Tôn độ hai trượng, cao giọng hỏi :

- Bang Chủ bảo tiểu tử đã chết rồi phải không ? Bang Chủ có chắc như thế không ?

Vạn Cực Thiên Tôn hết sức kinh ngạc trước thái độ thay đổi của Đông Hải Chân Quân :

- Lãnh huynh còn nghi ngờ gì nữa ? Hần không chết thật thì chết giả à ?

Đông Hải Chân Quân hỏi tiếp :

- Ai hạ thủ sát hại hần ?

Vạn Cực Thiên Tôn kinh ngạc, nhìn lom khom đối tượng :

- Lãnh huynh nghi ngờ tôi ? Tôi dám đảm bảo với Lãnh huynh là tên tiểu tử đã chết rồi !

Đông Hải Chân Quân gạt ngang lời quả quyết đó :

- Không ! Chết thật hay chết giả, điều đó rồi hần biết. Chỗ tôi muốn biết là ai hạ thủ đoạn kia ?

Độc Cô Thanh Tùng từ chỗ núp, chú mắt theo dõi tình hình song phương.

Nhìn vào thần sắc của Thiên Tôn, Độc Cô Thanh Tùng biết rõ lão đại ma đầu đã khởi nghi ngờ Đông Hải Chân Quân điều gì rồi.

Lão nhích chân tới hai bước.

Đông Hải Chân Quân sôi giận :

- Bang Chủ đứng lại, đừng bước tới nữa ! Tôi xin hỏi Bang Chủ câu này :

việc xảy ra tại Thúy Vân Lâu, Bang Chủ có biết rõ không ?

Vạn Cực Thiên Tôn vờ ngơ ngác, tỏ vẻ không hiểu Đông Hải Chân Quân muốn nói gì.

Lão vừa nhích chân bước tới, vừa đáp bằng quơ :

- Tôi biết gì đâu ?

Đông Hải Chân Quân trầm gương mặt quát :

- Đứng lại ! Tôi bảo Bang Chủ đứng lại !

Vạn Cực Thiên Tôn cười lạnh :

- Lãnh huynh làm sao thế ? Bỗng dừng lại giở chứng, sừng sộ tôi, vậy là nghĩa làm sao ?

Đông Hải Chân Quân gằn giọng :

- Thôi, đừng vờ nữa ! Đông Hải Chân Quân không phải để bất cứ ai cũng khinh khi được cả. Tôi nói thật ! Nếu Bang Chủ bước tới một bước nữa thì hòa khí giữa nhau kể như hủy diệt rồi !

Độc Cô Thanh Tùng trông thấy Đông Hải Chân Quân khích động mãnh liệt, đánh chừng có thể hạ thủ liền.

Chàng lo ngại, nơi đây là Tổng đàn của Huyết Ma Bang, dưới tay của Vạn Cực Thiên Tôn có vô số cao thủ phòng ngự. Nếu Đông Hải Chân Quân trở mặt với Vạn Cực Thiên Tôn ngay bây giờ thì chắc chắn sẽ nắm phần thất bại.

Chàng gọi tiếp :

- Sư huynh nên dần tính nóng xuống. Ở đây là Tổng Đàn nơi quy tụ những cao thủ chủ lực của Huyết Ma Bang, nếu vọng động thì bất lợi thấy rõ. Chi bằng sư huynh nên giả bộ thân thiện trở lại cho lão tin, rồi hãy tìm phương liệu kế ứng phó với chúng sau. Cần nhất là sư huynh phải hết sức đề phòng, kể từ giờ phút này ! Chúng sẽ tìm mọi cách để đoạt bức họa đồ, kể cả thủ đoạn ám toán sư huynh đó !

Đông Hải Chân Quân tỉnh ngộ.

Lão nhướn miệng cười giả lả :

- Nói đùa với Bang Chủ, chứ tiểu tử sống thế nào được khi Bang Chủ ra tay !

Tôi hoàn toàn tin lời Bang Chủ !

Độc Cô Thanh Tùng lại tiếp :

- Bây giờ, sư huynh hãy nói với lão ấy, là thực sự, bức họa đồ không có trong mình sư huynh, bắt quá vừa rồi, sư huynh thử ý lão mà thôi !

Đông Hải Chân Quân lại làm y theo lời Độc Cô Thanh Tùng mách nước.

Vừa lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng trông thấy một bóng đen bay vù qua mặt, thẳng lên đỉnh núi.

Chàng giật mình, tự thốt :

- Vạn Cực Ảo Nữ trở lại ! Mình phải đề phòng mới được !

Vạn Cực Thiên Tôn có ý không vui :

- Tại sao Lãnh huynh lại không tin tôi ? Nếu nghi ngờ nhau mãi, thì còn hiệp tác mưu đồ đại sự thế nào được chứ ? Thú thật với Lãnh huynh, tiểu tử đó bị Mẹ tôi hạ thủ đoạn đấy !

Đông Hải Chân Quân ạ lên một tiếng :

- Hắn bị Lão Thái Thái giết chết ? Lão Thái Thái là ai ? Chắc Lão Thái Thái phải là một bậc tiền bối khét tiếng giang hồ. Bang Chủ có thể cho tôi biết danh hiệu được chứ ?

Vạn Cực Thiên Tôn đột nhiên bước tới nắm tay Đông Hải Chân Quân ra tuồng thân mật lắm.

Lão đáp :

- Mẹ tôi là Vạn Cực Ảo Nữ, tuy không tạo thanh danh gì trong võ lâm, song chắc trong võ lâm chưa hẳn có một tay nào có thể gọi là địch thủ của Mẹ tôi !

Đông Hải Chân Quân lo lắng nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh như thường :

- Nếu vậy thì tiểu tử chết đúng !

Vạn Cực Thiên Tôn cười nhẹ :

- Không đúng sao được ! Hẳn chết tại lòng một hang động hẹp trong Thần Nữ Phong này !

Đông Hải Chân Quân trầm ngâm một chút :

- Như vậy, ngày đại diện Cửu Long Huyết Minh vào tiết Trùng Dương tới đây sẽ không có mặt hẳn ! Và chín rương báu vật kia kể như mất luôn !

Vạn Cực Thiên Tôn tiếc rẻ :

- Đành vậy chứ biết sao ? Mình không thể để cho tên tiểu tử sống, hẳn còn sống ngày nào là mình còn lo sợ ngày ấy !

Đông Hải Chân Quân gật đầu, đoạn ngẩng mặt nhìn lên bầu trời rực sáng ánh sao khuya, lão thốt :

- Bang Chủ ! Mình nên về thôi, đêm xuống sâu rồi !

Cả hai sóng bước trên con đường mòn, ung dung xuống núi.

Độc Cô Thanh Tùng chú mắt nhìn xem họ đi về hướng nào.

Khi cả hai chỉ còn là bóng mờ phía xa, Độc Cô Thanh Tùng rời chỗ núp.

Chàng ngó quanh quẩn, lắng tai nghe động tĩnh, nhưng đôi mắt vẫn nhìn theo họ, sợ mất hút.

Thấy không có gì khả nghi, chàng phóng chân chạy xuống liền...

Nhưng, lạ lùng làm sao vừa trông thấy họ còn lững thững đó, chàng cũng vừa giở thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình chạy đi thì cả hai biến đâu mất tiêu.

Chàng ngây người, ngó dáo dác tìm họ.

Chàng trầm nghĩ :

"Tại Thần Nữ Phong không có một mái nhà thì Vạn Cực Cung ở chỗ nào ? Còn hai người đó biến đi đâu ? Chẳng lẽ Vạn Cực Thiên Tôn đã phát giác sự hiện diện của mình, rồi ẩn đâu đó, đánh lừa mình ?" Rồi chàng nghĩ lại :

"Nếu lão phát giác hành tung mình, thì lão sẽ ra mặt chặn mình, báo động cho bang đồ bao vây bắt mình, chứ lão ẩn thân làm gì ?" Chàng không tin là lão ấy đã thấy chàng.

Tuy nhiên, chàng vẫn phải đề phòng, chàng không dám phô mình, ngoài ánh sáng của sao khuya, tìm bụi rậm lủi vào thu mình nghe ngóng.

Rồi từ bụi rậm này, chàng lần sang bụi khác đi tới.

Đi như vậy một lúc, chàng trông thấy một phiến đá to lớn, chặn ngang đường.

Chàng núp mình sau phiến đá nghe ngóng. Bên kia phiến đá không có một tiếng động nào chứng tỏ có sự canh phòng của bọn bang đồ tại đây.

Chàng nhón mình qua một bên, thò đầu nhìn sang bên kia. Bất giác, chàng rút đầu nhanh lại. Chàng thấy có ánh đèn ở phía đó, trong ánh đèn có hai bóng người.

Chàng trầm nghĩ :

"Nơi đó là đâu, mà lại có ánh đèn ?" Chàng lắng nghe động tĩnh một lúc nữa, nhưng không nghe có một tiếng người vang lên, dù rất khẽ. Chàng lại thử thò đầu ra một lần nữa, cố quan sát xem chỗ có ánh đèn và bóng người là nơi nào.

Thì ra, đó là một cửa động. Ánh đèn từ bên trong động chiếu ra, còn hai bóng người thì đứng lặng như đang canh gác.

Họ vận áo tím thẫm, màu sắc của một trong ba đàn Huyết Ma Bang.

Độc Cô Thanh Tùng tỉnh ngộ.

Vạn Cực Cung, nằm ngay trong lòng núi, nên Thần Nữ Phong không có một mái nhà nào lộ ra ngoài trời.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lên nền trời, nhất định thời khắc.

Lúc đó, đêm đã sang canh tư rồi.

Chàng do dự, chỉ còn độ một canh nữa là ngày về, đêm hết, thời gian rất ngắn, không đủ cho chàng mạo hiểm vào sâu nội địa.

Vào sâu nội địa, thì với khoảng thời gian quá ngắn, chàng chẳng làm được việc gì. Mà không vào thì cơ hội bằng vàng này chỉ ngàn năm một thừa, bỏ đi rất tiếc.

Vừa lúc đó, có tiếng chim vang lên, tiếng chim vọng trong đêm trường vắng lặng nghe thê thảm nào nùng hết sức.

Tiếng chim từ đáy cốc gần đây loang đi, âm u, huyền ảo...

Rồi, một tiếng rẹt tiếp theo, như tiếng y phục quét gió, tiếng rẹt đó kéo dài từ bên kia phiến đá vọt ngang qua chàng.

Độc Cô Thanh Tùng cố giương mắt nhìn xem hiện tượng gì đang diễn lên như thế. Chàng nhận ra chính là Vạn Cực Thiên Tôn từ trong động bay vút ra ngoài, phớt ngang chàng, thẳng đến chỗ phát lên tiếng chim kêu.

Lại thêm một dịp may cho chàng. Vào Vạn Cực Cung lúc vắng mặt Vạn Cực Thiên Tôn là đặc thế hơn lúc nào hết.

Nghĩ ra một kế diệu hổ ly sơn, chàng nhặt một viên đá, tung vào cửa động.

Bốp !

Viên đá rơi xuống bên cạnh hai tên áo tím. Chúng rời vị trí, nhảy vọt ra ngoài, đồng thời quát lên :

- Ai ?

Độc Cô Thanh Tùng chỉ chờ có thế. Chúng vừa bay vút ra là chàng bay vút vào. Gia dĩ, chàng dùng thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình nên thoát đi nhẹ nhàng, thân hình lơ mờ như đợt khói mỏng.

Vừa bay vào, chàng vừa đẩy nhẹ hai đạo chưởng phong, dập tắt hai ngọn đèn bên trên cửa động. Không gian đang sáng, chợt tối sầm.

Hai tên bang đồ nhanh như chớp, quay đầu nhìn lại nhưng không thể nào thấy kịp bóng Độc Cô Thanh Tùng vút vào.

Chàng trở về vị trí, còn bàng hoàng ngơ ngẩn, tìm hiểu sự việc xảy ra, chắc chắn phải có nguyên nhân, chứ không phải là ngẫu nhiên được.

Bất thành linh, chúng nghe nhói ở hông, chưa kịp kêu là tiếng nào thì toàn thân mềm nhũn, thần trí hôn mê. Chúng bị quăng xuống chân Thần Nữ Phong, tan xương nát thịt mà chết, ngay lúc còn bất tỉnh.

Hạ hai tên gác động, Độc Cô Thanh Tùng vào sâu bên trong.

Chàng không dám tháo thứ, chỉ đi từng bước một, chậm chạp nhẹ nhàng, tiến dần tới. Chàng đi được ba trượng, dừng chân lại.

Trước mắt chàng là một khu hoàng cung, dãy ngang dãy dọc, chiếm một diện tích vô cùng rộng lớn.

Có thể bảo tòa Thần Nữ Phong là cái vỏ dày bao bọc bên ngoài, vùng trống trải bên trong do Vạn Cực Cung chiếm trọn.

Độc Cô Thanh Tùng tự hỏi, đây là một khung cảnh thiên nhiên mà Vạn Cực Thiên Tôn tìm ra để kiến tạo cung thất hay do lão tạo nên.

Nếu chính là lão tạo nên thì công trình to tát vô tưởng, sử dụng hàng vạn nhân công, làm suốt ngày đêm và phải mất nhiều năm dài.

Khi con người lập dị, lại nuôi tham vọng bá chủ thiên hạ. Những việc làm của họ siêu kỳ gần như ngông cuồng, và chỉ khi nào họ thành công mới tặc trách được cái ngông cuồng của họ.

Tại sao Vạn Cực Thiên Tôn không lập cung điện bên ngoài, dưới hình thức một tòa trang trại, cho đỡ tốn kém nhân công, tài sản ?

Chỉ vì lão muốn làm một bận siêu nhân, siêu trên mọi phương tiện.

Đã ví với hoàng cung thì Vạn Cực Cung phải nguy nga tráng lệ, huy hoàng, điều đó không cần phải tả.

Và, một hoàng cung kiêm luôn danh từ sào huyệt, một Tổng Đàn của bang đại ma đầu thì sự canh phòng ở đây chu đáo đến cả những chồi hoa, gốc cỏ, từ những viên đá lót đường.

Dĩ nhiên, Độc Cô Thanh Tùng dè dặt từng cử động, tinh thần cảnh giác được đề cao cực độ.

Đang phân vân tiến thoái, Độc Cô Thanh Tùng bỗng thấy lão già râu bạc trắng dài đến ngực, một trong U Minh Tam Hung, đang từ xa ung dung đi đến.

Chàng mừng rỡ, vội dùng lối truyền âm nhập mật, bắt chuyện :

- Sư huynh ! Tôi là Độc Cô Thanh Tùng đây ! Xin sư huynh ra ngoài cửa động, tôi có việc muốn nói với sư huynh !

Chàng thốt xong, liền đảo bộ trở ra ngoài.

Lão già đó là Thích Kế Dương, vị ca ca của Ma Nương, một trong U Minh Tam Hung, cao đồ của Lệ Quỷ Thượng Nhân, nghe tiếng truyền âm nhập mật, khẽ giật mình.

Nhưng đã luyện đến căn cơ võ học như lão, dù trước biến cố quan trọng như thế nào, cũng giữ được bình tĩnh như thường, nhờ vậy mà có được những phản ứng kịp thời.

Qua phút giây giật mình, lão Đại Hung Thích Kế Dương vẫn giữ được thái độ ung dung, nện từng bước một ra ngoài động.

Độc Cô Thanh Tùng hí lên một tiếng ra hiệu cho lão đoạn đã tới, cố ý rời xa cửa động.

Thích Kế Dương vừa đi sau lưng vừa hỏi :

- Chưởng môn sư đệ, vào giờ khắc này và sự đệ còn với tôi đến đây làm gì ?

Độc Cô Thanh Tùng cứ đi tới chừng một đổi đường nữa, chàng dừng chân quay lại hỏi chứ chưa vội đáp lời của lão :

- Sư huynh có thể đi xa hơn nữa chẳng ? Nhị sư huynh và Tam sư huynh có cùng ở trong cung với Đại sư huynh chăng ?

Thích Kế Dương đáp :

- Lão Tam đã đến, nhưng lão ấy có phận sự khác biệt với tôi, hiện lão ấy xung chức Hộ Pháp cho Bạch Cốt Thần Ma nên tôi ít khi gặp lão. Còn lão Nhị thì chưa biết tại sao đến hôm nay rồi mà cũng chưa có mặt.

Rồi, lão nhìn Độc Cô Thanh Tùng, dò xét :

- Chưởng môn sư đệ có gì phân phó chăng ?

Độc Cô Thanh Tùng nhìn người sư huynh, vận chiếc áo đen một bên chéo góc có thêu hình Cô Lâu sáng rõ, chàng tự nghĩ :

”Đại sư huynh ta đầu vào Cửu Long Đàn, chắc cũng được trọng dụng và nhận lãnh một chức vụ khá cao như Nhị sư huynh chứ chẳng không !” Chàng đưa tay vẫy Thích Kế Dương, rồi phóng mình vào một bụi rậm cách đó độ bảy trượng.

Thích Kế Dương hiểu ý, cấp tốc nhảy theo.

Độc Cô Thanh Tùng thuật lại sơ lược tình trạng mẫu thân bị nạn cùng vụ quyền sở tay của Địa Tướng bị Vạn Cực Ảo Nữ lừa chàng chiếm đoạt, sau cùng là việc Vạn Cực Thiên Tôn định mưu hãm hại Đông Hải Chân Quân, hồng độc chiếm bức họa đồ, tìm chiếc Võ Lâm Kim Đảnh.

Thuật xong, chàng tỏ vẻ ưu tư thốt :

- Sư huynh hãy cẩn thận cho lắm mới được ! Vạn Cực Cung là nơi chứa đầy cạm bẫy, phải hành động từ từ cho từng việc một. Tôi không thể trà trộn vào cung để tùy cơ giúp sư huynh được, vạn sự đều nhờ sư huynh biện liệu cho. Hãy thông tri các vị sư huynh kia, để liệu cách chiếu cố lẫn nhau.

Chàng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :

- Sư huynh không quên lời tôi dặn dò đấy chứ ? Nên bắt đầu từ việc cứu nạn cho mẹ tôi và Lục Vũ Lệnh Chủ, kế đó là tìm cách liên lạc với Đông Hải Chân Quân, bảo vệ cho lão, lão an toàn là chiếc Kim Đảnh an toàn, sau cùng thì cố đoạt lại cho kỳ được quyển sổ tay của Địa Tướng !

Rồi, chàng dừng lại một lúc lâu hơn, nghiền ngẫm tình hình, đoạn tiếp :

- Tôi sẽ có mặt tại Vạn Cực Cung vào tiết Trùng Dương, theo lời đã hứa với Vạn Cực Thiên Tôn, cùng lão ẩn chứng võ công !

Lão Đại Hung Thích Kế Dương nghe Độc Cô Thanh Tùng nói mà không đáp lời nào.

Lão nghĩ ngợi rất nhiều về sự việc mà Độc Cô Thanh Tùng vừa bày tỏ.

Thần sắc lão ngưng đọng trong đêm chiều, tâm tư lão đang cân phân cái đắc thất sẽ gặp trong tương lai, qua hành động của lão, của Độc Cô Thanh Tùng.

Một lúc sau, Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Sư huynh có chủ kiến thế nào, xin cho tôi được biết chẳng...

Thích Kế Dương từ từ thốt :

- Chương môn sư đệ ! Tự nhiên là ngu huynh phải thi hành lệnh của sư đệ ! Còn như chủ kiến, phải đợi hội đủ ba anh em, mới quyết định một chương trình thống nhất hành động, mới mong thu thập kết quả như ý. Nhưng...

Độc Cô Thanh Tùng sốt ruột :

- Nhưng làm sao ?

Lão Đại Hung Thích Kế Dương nhìn thẳng vào mắt Độc Cô Thanh Tùng :

- Ngu huynh muốn biết, thực tình Chương môn sư đệ muốn tỉ thí với Vạn Cực Thiên Tôn ?

Độc Cô Thanh Tùng cương quyết :

- Tôi đã hứa rồi, tất nhiên phải giữ lời hứa. Hiện tại, tôi chỉ thắc mắc về một điểm...

Thích Kế Dương hỏi :

- Về điểm gì ?

Độc Cô Thanh Tùng lộ vẻ lo lắng :

- Ngày đại diện Cửu Long Huyết Minh, Vạn Cực Ảo Nữ có mặt hay chẳng ?

Thích Kế Dương lắc đầu :

- Ngu huynh chưa biết điều đó.

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một lúc, đoạn tiếp :

- Thôi, được rồi, các sư huynh hãy cẩn thận hành động, tôi trở lại huyện thành Vu Sơn.

Chàng nhắc :

- Nếu cần, hãy đến đây tìm tôi, tôi trọ tại huyện thành từ đây đến tiết Trùng Dương !

Chàng đứng lên toan đi. Vừa lúc đó, một bóng trắng xuất hiện dưới chân núi.

Bóng trắng di động nhanh như chớp hướng lên đỉnh.

Độc Cô Thanh Tùng giục :

- Thích sư huynh về cung đi, đừng để có người phát giác sự vắng mặt mà sinh nghi ngờ !

Cũng vào lúc đó, tại Vạn Cực Cung, đột tuần thám đã phát giác ra hai tên canh cổng mất tích. Nhiều tên áo tím đang xục xạo tìm kiếm dấu vết khả nghi quanh động, tại một diện tích khá rộng.

Thích Kế Dương vừa dậm chân trở về cung, Độc Cô Thanh Tùng vội ngăn lại :

- Khoan ! Chúng đã phát hiện sự tình, bây giờ sư huynh từ bên ngoài đi vào, thế nào chúng cũng nghi ngờ. Tốt hơn hết là mình phải nguy trang trường hợp để che mắt chúng.

Chàng đưa tay điểm nhanh vào huyệt của Thích Kế Dương, xong chàng bay xuống núi.

Bóng trắng bay lên, chàng bay xuống, khi vừa tầm mắt, Độc Cô Thanh Tùng nhận ra chính là Lãnh Nhạn Dung, hay đúng hơn là bóng đó giống Lãnh Nhạn Dung như hệt.

Chàng giật mình :

- Lãnh Nhạn Dung ? Nàng ở đây, hay nàng vừa từ xa đến ? Có phải đúng là nàng không ?

Đột nhiên, chàng sôi giận, hừ lạnh, tự thốt :

- Vạn Cực Ảo Nữ ! Lão nữ đại ác ma đó lại giả trò quỷ quái gì nữa đây, chứ Lãnh Nhạn Dung làm gì có mặt tại nơi này ?

Chàng nghĩ vậy nhưng chàng hy vọng bóng đó là Lãnh Nhạn Dung thật sự chứ không phải là Vạn Cực Ảo Nữ cải dạng.

Chàng ẩn mình trong bóng tối, chờ cho bóng trắng lướt qua xa chàng độ hai mươi trượng, chàng liền len lén theo sau.

Chàng hết sức lấy làm lạ, nhận rõ bóng trắng đi nhanh, nhưng cố gắng trông thấy, chừng như bóng trắng có bị thương thế gì, hoặc giả chân chường đau khổ nên thần thái thê thảm tiêu tụy vô cùng.

Trên mặt bóng trắng, ngần lệ còn đọng lóng lánh dưới ánh sao.

Chàng tự hỏi :

- Nếu đúng là Vạn Cực Ảo Nữ cải trang thành Lãnh Nhạn Dung thì bà ấy có dụng ý gì ? Bà ta làm sao biết được là mình đã sống lại mà toan giả trò ma quái nữa ? Mà tại sao bà lại vờ khóc ?

Chàng bỗng nhiên tỉnh ngộ :

- Chắc là Vạn Cực Ảo Nữ muốn lừa gạt Đông Hải Chân Quân. Bà ấy toan giở thủ đoạn với Chân Quân như đã giở ra với mình ?

Nghĩ đến Đông Hải Chân Quân sẽ bất thành linh bị Vạn Cực Ảo Nữ dưới cái lốt Lãnh Nhạn Dung, đánh cho một chưởng, ngã chết như chàng, để bà ấy tự do lục soát trong mình lấy bức họa đồ, chàng nóng nảy vô cùng.

Dở thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình, chàng lướt nhanh tới, thu khoảng cách còn ba trượng, vận dụng Quỷ Công vào tay toan đánh ra.

Bất ngờ, lúc đó, Lãnh Nhạn Dung vô ý đạp nhầm một viên đá tròn, trượt chân ngã nhào xuống, lộn đi mấy vòng.

Nàng gượng ngồi dậy, nhưng không tiếp tục đi, cứ ngồi ỳ tại chỗ, đưa tay xoa đầu gối.

Độc Cô Thanh Tùng vội nhảy lùi xa hơn tám trượng, chui nhanh vào bụi rậm.

Chàng nín thở, thân bất động, đôi mắt dán tia nhìn vào nàng, tự hỏi :

- Sao lại thế này ? Nếu là Vạn Cực Áo Nữ cải dạng Lãnh Nhạn Dung thì hẳn phải tìm ngay Đông Hải Chân Quân chứ ? Đêm sắp tàn rồi kia mà ! Vả lại, nếu là Vạn Cực Áo Nữ thì có lý nào bà ta không hay biết gì hết khi mình đến gần bà ta trong khoảng cách ba trượng ?

Chàng hoang mang quá, bán tín bán nghi, không biết thế nào mà quyết định.

Đột nhiên, chàng nhảy vọt ra khỏi bụi rậm, chạy đi như bay. Độ chừng rời chỗ núp khá xa, chàng dừng chân, nhìn trở lại. Chàng đảo mắt ra xung quanh nhưng chẳng thấy gì cả.

Chàng lấy làm lạ, trầm nghĩ :

"Sao lại thế này nữa ?" Thì ra, chàng nhớ lại, Vạn Cực Thiên Tôn nghe tiếng chim kêu đã ra khỏi động bay xuống núi.

Lão xuống núi, tất nhiên lão phải gặp Vạn Cực Áo Nữ trong lốt Lãnh Nhạn Dung, và giờ đây lão phải theo Vạn Cực Áo Nữ trở về động, chờ xem bà ta giở thủ đoạn lừa Đông Hải Chân Quân, có kết quả như thế nào.

Như vậy, lão phải có mặt quanh quẩn Vạn Cực Áo Nữ. Thế tại sao chàng tìm mãi mà không thấy một bóng người ?

Trong khi đó, Lãnh Nhạn Dung đã đứng lên, tiếp tục đi tới.

Độc Cô Thanh Tùng lại đi theo sau.

Khi Lãnh Nhạn Dung tới gần cửa động, có tiếng quân canh quát hỏi :

- Ai đó ? Thân hay thù ?

Lãnh Nhạn Dung dừng chân, hỏi thay vì đáp :

- Các vị có phải là người trong Huyết Ma Bang không ? Xin cảm phiền vào thông báo với Phó Bang Chủ, có con gái là Lãnh Nhạn Dung đến tìm !

Độc Cô Thanh Tùng cười thâm :

- Đúng như ta dự đoán ! Vạn Cực Áo Nữ giả dạng Lãnh Nhạn Dung tìm Đông Hải Chân Quân ! Lão nữ ác ma quả thật gian hoạt hơn Hồ Ly Tinh ! Suýt chút nữa là mình lại lầm như lần trước !

Chàng lướt tới gần hơn.

Bọn bang đồ bao quanh nàng, chúng hỏi :

- Người nói người là con gái của Phó Bang Chủ, người có bằng chứng gì không? Trao cho ta xem đi ! Bọn ta không hề nghe Phó Bang Chủ có con gái như người cả !

Lãnh Nhạn Dung lau ngấn lệ :

- Các vị cứ cắt ra một người, chạy báo tin cho Gia Gia tôi hay, tự nhiên sẽ biết thật hay giả !

Một tên bang đồ cười lớn :

- Thôi đi ! Người cứ thực khai ra, người đến Thần Nữ Phong có dụng ý gì ?

Đừng có dối trá mà mất mạng !

Lãnh Nhạn Dung lùi lại một bước :

- Các vị không tin lời tôi ?

Bọn bang đồ cười lạnh :

- Tin người ? Nếu người là con gái Phó Bang Chủ, thì cần gì phải lén lút tới đây, đêm khuya tăm tối, như một kẻ gian, định dòm ngó Vạn Cực Cung ? Người có thể đường hoàng đến ban ngày ban mặt, người sẽ được đón tiếp như thượng khách kia mà ?

Lãnh Nhạn Dung phân trần :

- Tôi vừa hay tin phụ thân tôi về với Huyết Ma Bang chiều nay thôi, hay tin rồi, tôi đi liền tới đây, tôi nóng lòng gặp gia gia tôi, còn chờ đến sáng ngày nào được ?

Một bang đồ, đưa tay tới, toan chụp vào người nàng. Nàng lùi lại, nổi giận :

- Người không được vô lễ !

Bàn tay nàng khê vung lên, năm ngón tay in vào má hấn, thành năm vết đỏ.

Độc Cô Thanh Tùng cảm phần mắng :

- Lũ bị thịt có mắt không trông, nhè lão tổ mẫu của các người mà chạm vào, có chết cũng đáng đời !

Bốn tên bang đồ kia hằm hằm lên :

- Con tiện tỳ ! Người dám hoành hành tại đây à ?

Cả bốn tên cùng xuất thủ một lượt. Bốn cánh tay vung tới, bốn bàn tay chụp xuống đầu nàng.

Lãnh Nhạn Dung đảo chân dịch thân mình sang bên một tí, cánh tay nàng quạt trả liền.

Bùng !

Tên bang đồ đứng giữa bị chấn dội, tung ngược về phía hậu hơn trượng.

Nhưng một tên bang đồ khác đã chụp trúng vai nàng. Hấn bóp mạnh mấy ngón tay, nhắc bổng lên toan quăng nàng xuống chân núi.

Lãnh Nhạn Dung rú lên một tiếng, đưa hai tay đánh thốc lên. Độc Cô Thanh Tùng thấy rõ đôi bàn tay trắng nõn nà, chàng tỉnh ngộ ngay.

Đúng là Lãnh Nhạn Dung rồi ! Bàn tay đó chính là của nàng, Vạn Cực Ảo Nữ không thể có được đôi bàn tay đó được ! Giả hình, giả diện mạo được, chứ quyết không thể biến một bàn tay xương xẩu thành mềm mại nõn nà, như bột nắn được.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Lần này thì chàng gặp Lãnh Nhạn Dung thật sự rồi !

Chàng hét to :

- Dừng tay ngay !

Tiếng hét vừa chấm dứt, thân hình chàng đã tới nơi rồi.

Bọn bang đồ chưa hết kinh động vì tiếng hét, một tên đã lãnh một chưởng vào ngực, hấn hự lên một tiếng, vọt máu mồm như vòi phun.

28. Biển Hận Trời Tình

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay kia ra, vừa kịp chụp mái tóc của Lãnh Nhạn Dung, giữ nàng lại, nếu không thì nàng đã bị tung bay xuống núi rồi.

Chàng đặt nàng xuống đất xong, đứng thẳng người lên, một bàn tay đã đưa ra cùng lúc.

Hàn Man Chỉ theo ngón tay chàng vút ra liền.

Tiếng oái vang lên, một tên bang đồ ngã gục. Các tên còn lại phóng chân chạy như bay thẳng vào động. Nhưng Độc Cô Thanh Tùng khi nào chịu bỏ qua cho chúng ?

Chàng giở thuật khinh công tuyệt thế, vọt theo liền. Chúng chưa kịp đến cửa động là Độc Cô Thanh Tùng đã đến sát bên lưng. Tay chàng vút tới, chưởng phong ào ra, chúng ngã nhào, chết không kịp ngáp.

Chàng vừa xoay người trở lại chỗ thì bên trong động, bọn tuần tra đã hay rồi.

Nhiều bóng người tua tủa bay ra khỏi động, chạy tuông xuống núi.

Đến bên Lãnh Nhạn Dung, Độc Cô Thanh Tùng gọi :

- Nhạn Dung ! Nhạn Dung !

Nàng không đáp.

Không chần chờ được nữa, chàng đây tay bỗng xót nàng lên, phóng chân chạy bay xuống núi.

Lãnh Nhạn Dung không đáp lời chàng vì nàng hận chàng, chứ nàng có bị thương tích gì đâu mà bất tỉnh ? Nàng định không nói với chàng một tiếng nào cả, song thấy bỗng nhiên chàng mang nàng chạy đi, nàng hoảng kinh hết lớn :

- Đứng ! Đứng ! Buông ta xuống tại đây ! Ta phải trở lên trên ấy, tìm Gia Gia ta ! Tính mạng của người sắp lâm nguy rồi đây !

Nàng vùng vẫy kịch liệt.

Độc Cô Thanh Tùng cố ghì chặt nàng, chàng vừa chạy vừa giảng giải :

- Nhạn Dung ! Em nói đúng ! Lệnh tôn sắp rơi vào kế của Vạn Cực Thiên Tôn, nhưng em có đến đây cũng không giúp ích gì cho người, anh đã định liệu biện pháp bảo vệ an toàn cho người rồi, em yên trí đi !

Chàng tha thiết hơn :

- Nhạn Dung ! Tìm em, anh phải gian lao bao nhiêu, em có biết không ?

Lãnh Nhạn Dung ngọ đầu lên vai Độc Cô Thanh Tùng khóc rầm ra rầm rít.

Độc Cô Thanh Tùng an ủi :

- Nhạn Dung ! Em bình tĩnh đi, đừng khóc nữa, em ! Lệnh tôn tuy đang ở trong hang cộp dầm rông, nhưng không đến nỗi nào đâu. Hiện tại, Vạn Cực Thiên Tôn chưa biết là bức Tàng Bửu Đồ được lệnh tôn giữ bên mình. Lệnh tôn đã bảo với bọn chúng là người chôn dấu một nơi khác, chúng còn phải dụ hoặc lệnh tôn để người chỉ chỗ chôn dấu, chúng chưa hại liền đâu !

Chàng hỏi :

- Nhạn Dung, em đã bình phục hoàn toàn chưa ?

Lãnh Nhạn Dung khóc qua nước mắt :

- Chưa ! Thương thế không giảm bớt chút nào !

Độc Cô Thanh Tùng ọ ạt lên một tiếng, thương hại cho nàng quá. Chàng khóc.

Chàng khóc mà chàng không hay, chàng thương xót cho phần số của Lãnh Nhạn Dung vô cùng.

Chàng không còn dối lòng mình nữa. Chàng đã yêu nàng, những gì nàng mang men hiện tại, từ cái khổ tâm đến cái đau xác thịt, chàng muốn gánh vác cho nàng tất cả.

Chàng xem nàng quý hơn sanh mạng mình. Tự nhiên mà chàng thấy xúc cảm dâng trào, đầy tuổi trẻ thoát ra ngoài, chàng không cần cầm ngọn trào dâng, mặc nó tuôn thành từng dòng dài xuống má.

Tuy cả hai cùng khóc, cùng tỉ tê tâm sự, nhưng chàng vẫn bế nàng, chạy mãi.

Chàng cứ phía trước chạy đi không cần phân định đường hướng, đến khi chàng độ mình chạy đã khá xa Thần Nữ Phong mới dừng chân lại.

Chỗ chàng dừng chân là một vùng núi loạn, hoang vu tịch mịch phi thường.

Chàng nhìn trở lại phía sau, không thấy có bóng người nào theo đuổi, mới đặt Lãnh Nhạn Dung xuống, rồi cả hai tìm cội cây ngồi nghỉ.

Chàng hỏi Lãnh Nhạn Dung định đi đâu lúc rời khỏi Thúy Vân Lâu, nàng đáp là trở về Khanh Khanh Cốc, nhưng vì thương thể khá trầm trọng nên nàng không thể đi đứng dễ dàng nhanh chóng, nên mãi đến hôm nay nàng còn quanh quẩn tại huyện thành Vu Sơn.

Chiều nay, nàng nghe hào kiệt vô lâm kháo nhau cái tin Đông Hải Chân Quân đã gia nhập Huyết Ma Bang và nhận chức Phó Bang Chủ.

Nàng là con người linh mẫn vô cùng, nàng nghĩ ngay đến bức họa đồ Đông Hải Chân Quân mang theo nơi mình, và nàng liền tưởng đến tâm địa của Vạn Cực Thiên Tôn.

Tự nhiên, nàng lo sợ cho tính mạng phụ thân nàng, nên bất kể đêm hôm tăm tối, tìm đến Vạn Cực Cung, mong gặp phụ thân nàng.

Rồi việc xảy ra như Độc Cô Thanh Tùng đã hiểu. Độc Cô Thanh Tùng cũng đem việc mình thuật lại cho nàng nghe. Cả hai cùng than vắn thở dài một lúc, đoạn cùng ôm nhau cười, thích thú. Họ khóc chán, họ buồn chán, lo sợ chán, và cuối cùng thì họ thỏa mãn vì đã gặp được nhau.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn vào ánh mắt của nàng :

- Nhạn Dung ! Em phải hứa với anh là từ nay em sẽ không rời xa anh nữa !

Giọng chàng càng lúc càng âu yếm hơn :

- Anh yêu em ! Anh yêu em bao nhiêu, em có biết không ? Đời anh không bao giờ thiếu vắng em được ! Em là lẽ sống của anh, Nhạn Dung em !

Lãnh Nhạn Dung then, nhui đầu vào ngực chàng. Vòng tay của Độc Cô Thanh Tùng siết chặt hơn, Lãnh Nhạn Dung nghe ấm cả người, ấm cả tâm hồn.

Niềm đau lắng dịu, nàng nghe mệt nhọc vô cùng sau một đêm dài không ngủ.

Bất giác, nàng nhắm nghiền đôi mắt, thiếp đi lúc nào không rõ.

Sáng ra, cả hai định vào huyện thành tìm quán trọ. Nhưng Độc Cô Thanh Tùng không dám để lộ hành tung, chàng thừa hiểu trong tiểu thị trấn này, Huyết Ma Bang có tai mắt khắp cùng.

Nhất là gần đến tiết Trùng Dương, quần hùng tụ họp về Vu Sơn huyện, chuẩn bị tham dự đại lễ Cửu Long Huyết Minh tại Vạn Cực Cung, hệ thống trinh sát của Huyết Ma Bang càng nghiêm mật hơn lúc nào hết.

Còn một lý lẽ nữa, là Vạn Cực Aùo Nữ đã tưởng chàng chết, Huyết Ma Bang tin lời bà, cũng cho rằng chàng đã chết, chàng càng phải dấu nhẹm hành tung cho chúng đinh ninh chàng đã chết, như vậy có lợi cho chàng hơn.

Chàng đề nghị với Lãnh Nhạn Dung :

- Anh có nhiều lý do không muốn lộ hành tung, nhưng lại phải vào thành, tìm Võ Lâm Ngũ Kỳ và đại thúc của anh, nghĩ không còn cách nào hơn là anh và em giả làm hành khách, như vậy mới có thể che mắt bọn chúng !...

Lãnh Nhạn Dung đáp :

- Em còn yếu trong người quá, sợ đi không nổi !

Độc Cô Thanh Tùng trấn an nàng :

- Để anh tiếp hộ công lực, chữa trị cho em, em sẽ lấy lại sức khỏe nhanh chóng !

Hiện tại, phép chữa trị của chàng không chỉ bằng vào huyền công mà thôi, chàng đã gia công nghiên cứu quyển lưu bút của Địa Tướng, biết được nhiều phương thuốc huyền diệu, chàng dò theo đó, vào thành mua mấy dược liệu cần thiết, bào chế xong, mang trở lại cho nàng uống.

Nhờ vậy, chỉ đến trưa ngày đó, Lãnh Nhận Dung đã bình phục như thường.

Hóa trang làm hạng người gì cũng khó, chứ làm hành khất thì bất cứ ai cũng có thể làm được. Chỉ cần bôi chét bùn dơ vào đầu, vào mặt, xé toạc quần áo cho tơi tả một chút, là trở thành bang đồ của Cái Bang ngay.

Cả hai nhìn nhau, cười xòa, ra vẻ cao hứng lắm.

Trưa hôm đó, thành huyện Vu Sơn có thêm hai kẻ hành khất mới, họ cùng đi chung với nhau trên khắp các nẻo đường, họ nhận thấy nhân vật võ lâm tấp nập, đoàn năm, lũ ba, tới tới lui lui, cười cười nói nói. Cả hai cũng cười cười nói nói như họ.

Một vài khách bộ hành nhìn cả hai lẩm nhẩm :

- Hai tên ăn mày hình như mới tập sự hay sao ? Trông chúng ngớ ngẩn lạ, lại không thiết gì đến mấy việc xin xỏ !

Độc Cô Thanh Tùng nghe họ phê bình như vậy, căm giận lắm. Nếu phải như thế nào, chàng đã cho họ một bài học rồi, nhưng hiện tại, chàng chú trọng đến việc tìm người, không rảnh tính đến chuyện tự ái xằng, chàng bỏ qua, dắt Lãnh Nhận Dung đi tới.

Bỗng có tiếng cười nói vang lên gần đấy, âm thanh đầy cao ngạo :

- Bội Lâm muội ! Đồi thanh niên nữ kia, người khỏe mạnh như vậy mà làm hành khất, thật chúng không còn một chút liêm sỉ nào cả !

Lãnh Nhận Dung bấm mạnh ngón tay vào lòng bàn tay của Độc Cô Thanh Tùng. Độc Cô Thanh Tùng cũng đã nghe rồi giọng cười nói kiêu kỳ đó...

Dĩ nhiên, chàng biết rõ kẻ đã thốt lên câu nói ấy, chàng sôi giận thầm nghĩ :

Tanh em họ Du ! Ta đã lừa đi cho các người nhiều lần rồi ! Hôm nay các người phải lãnh một bài học, để bớt tình ngông cuồng xem trời bằng vung của các người !" Chàng ra hiệu cho Lãnh Nhận Dung là chàng đã hội ý của nàng rồi, liền vờ không nghe câu nói của anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Bản, chàng thốt với Lãnh Nhận Dung :

- Em đừng sợ ! Giữa thanh thiên bạch nhật nơi đường phố đông đúc thế này, làm gì có chó cắn người ! Mà dù cho có chó dữ đi nữa, anh chỉ tung cho nó một cước, nó sẽ vẹo xương sống ngay !

Chàng thốt xong, đảo mắt nhìn sang bên kia đường thấy cả ba anh em họ Du và Công Tôn đang đứng trước một khách sạn.

Du Văn Tuấn và Du Văn Bản cười lạt :

- Bội Lâm muội ! Hai tên khất còi kia ăn nói can đảm ra phết đấy chứ !

Độc Cô Thanh Tùng thì lấy Lãnh Nhận Dung làm đối tượng để mắng xéo anh em họ Du. Còn anh em họ Du thì lại mượn Bội Lâm làm điểm tựa để phản xạ những lời châm biếm bởi dù sao thì họ Du cũng không thể gọi ngay hai tên ăn mày mà khinh miệt người ta, dù anh em họ Du có hợm mình là công tử sang trọng đi nữa.

Độc Cô Thanh Tùng lại gọi Lãnh Nhận Dung :

- Em ! Em có nghe chó sủa không ?

Lãnh Nhận Dung gật đầu :

- Có ! Nó vừa sủa ran lên đó !

Rồi nàng vờ lo ngại :

- Nhưng nó có xông ra cắn người không anh ?

Cả hai đối đáp với nhau như thật sự có chó trên đường vậy.

Công Tôn Bội Lâm đã hiểu. Lời nói của hai tên ăn mày có dụng ý rõ rệt.

Nàng cau mày, toan nói gì thì tên nam hành khất lên tiếng trấn an nữ hành khất :

- Em đừng sợ ! Anh biết loại chó đó lắm. Chúng chỉ sủa rộ lên mà cho thiên hạ sợ chứ chẳng bao giờ dám cắn ai. Em chỉ dậm chân một cái là chúng chạy cúp đuôi liền !

Công Tôn Bội Lâm chịu không nổi nữa, nàng nhìn anh em họ Du, rồi trách :

- Hai anh vô cớ mắng xiên mắng xéo người ta, người ta mắng lại là đồ chó đó, có nghe không ? Hừ ! Sáng mắt ra chưa ?

Du Văn Bản và Du Văn Tuấn sôi giận, Du Văn Bản nóng tính hơn, quát :

- Hai tên ăn mày kia ! Đứng lại ! Có phải các người mắng chúng ta là chó không? Ta sẽ trị tội các người.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn vờ không nghe tiếng quát của Du Văn Bản, chàng lại gọi Lãnh Nhạn Dung :

- Em ơi ! Mình lầm rồi đó ! Mình gặp hai con chó điên, em ạ ! Có điên nó mới sủa bậy, có điên mới cắn bậy ! Chạy đi, em ! Tránh nó đi, chó điên có độc đấy !

Cả hai bước gấp, không khác bị chó rượt thật sự.

Du Văn Bản càng sôi giận, có khi nào hắn chịu bỏ qua, hắn hét to hơn :

- Hai tên ăn mày kia ! Nếu không đứng lại, ta sẽ giết ngay !

Độc Cô Thanh Tùng cũng cao giọng :

- Chạy em ! Chạy ! Chó điên sắp đến nơi rồi đó !

Hai người phóng chân chạy. Vừa chạy, Độc Cô Thanh Tùng vừa cho Lãnh Nhạn Dung biết lai lịch của anh em họ Du và Công Tôn Bội Lâm, đồng thời chàng cũng cho biết luôn thời thơ ấu của chàng, sống dưới mái nhà của Song Phi Khách.

Chàng không quên cho nàng biết là anh em họ Du có ác cảm với chàng ngay từ lúc sống chung với nhau tại trang trại.

Cả hai chạy trước, Du Văn Bản đuổi theo sau không bỏ. Hắn đuổi theo sau một lúc lâu mà vẫn không bắt kịp họ. Hắn sôi gan lên, bất kể là đang lúc ban ngày ban mặt, dõng ngay thuật khinh công độc bộ ra thi triển liền.

Độc Cô Thanh Tùng cười thầm. Chàng nắm cánh tay Lãnh Nhạn Dung, chờ cho Du Văn Bản chạy đến, còn cách độ một trượng, dùng thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình vọt đi, nhưng vẫn giữ khoảng cách một trượng mãi.

Tuy chàng sử dụng khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình, song chàng nhảy từng bước một, đều đều, như một người quen chạy nhảy vậy thôi, chứ chẳng tỏ lộ ra một khinh công tuyệt học nào cả.

Trong khi đó, Độc Cô Thanh Tùng vẫn liên miện thét lên :

- Chó ! Chó điên rượt ! Chạy nhanh !

Đã không bắt kịp, lại còn bị chọc tức, Du Văn Bản tức muốn ói máu ra được.

Hắn hét ầm ầm :

- Bọn ăn mày khỉ ồ ! Ta thề đánh chết các người cho kỳ được ! Đồ các người chạy thoát !

Kể chạy người đuổi một lúc, tất cả đều ra ngoài huyện thành.

Độc Cô Thanh Tùng dẫn dụ Du Văn Bản chạy thêm một đoạn đường nữa, đến một gò thổ sơn. Nhìn chung quanh thấy vắng bóng người, Độc Cô Thanh Tùng lập tức dừng chân lại, rồi nhanh như chớp, chàng đảo người đối diện với Du Văn Bản sắp trở tới.

Chàng vọt chân nhảy một phát, ngược chiều. Thân hình chàng lướt ngang qua Du Văn Bản, hai tiếng bốp bốp vang lên. Du Văn Bản hứng trọn hai cái tát tai vào mặt.

Độc Cô Thanh Tùng đánh mạnh đến nỗi Du Văn Bản suýt treo cần cổ, đầu hấn đảo qua một bên, mắt nảy đom đóm, tai lùng bùng, không còn nghe thấy gì cả.

Đến lúc hấn định thần, nhìn ra thì Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung vẫn nắm tay nhau, chạy phía trước. Hấn thét lên :

- Kẻ nào to gan dám ám toán thiếu gia ?

Hấn nhìn ra chung quanh, chẳng thấy một bóng người. Hấn lấy làm lạ, đâm ra nghi ngờ :

- Nếu không có bóng dáng người nào quanh đây, thì ai vừa đánh ta mấy tát tai? Không lẽ lại là hai tên ăn mày kia ?

Hấn nghi ngờ vậy thôi, bởi trường hợp bắt buộc hấn phải nghi ngờ, chứ hấn không tin chắc là hai tên ăn mày lợi hại như vậy.

Vừa lúc đó, tiếng nói của Độc Cô Thanh Tùng vọng đến :

- Nhạn Dung ! Con chó điên đã sợ, dừng lại rồi, mình không cần phải chạy nữa!

Du Văn Bản không dần được cơn giận, phóng chân nhảy vọt tới. Nhưng cũng như lần trước, một bóng người xốt ngang qua, đồng thời hai tiếng bốp bốp vang lên.

Hấn lại lãnh thêm hai cái tát tai nữa, có phần mạnh hơn lần trước. Hai má của hấn sưng vù lên liền. Hấn mờ mắt ù tai, xiểng liểng một lúc. Khi định tỉnh lại, nhìn ra, vẫn thấy hai tên ăn mày đang đi phía trước. Họ từ từ mà đi, không còn chạy nữa.

Du Văn Bản lúc đó sát khí bốc bùng như lửa đốt mặt mày, cố gắng nhảy vọt tới, thu khoảng cách lại còn độ hai trượng. Hấn vận dụng cương khí, dồn vào cánh tay, đánh tới một chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng cảm hận, tự nghĩ :

"Rõ thật là một kẻ ngu xuẩn vô cùng ! Hấn không sợ làm mất thanh danh của Song Phi Khách ! Ta phải cho hấn một bài học đích đáng, nếu không, hấn cứ quen tánh hống hách, có ngày phải thiệt thân !" Chàng đẩy nhanh Lãnh Nhạn Dung qua một bên, xa độ tám thước, đồng thời chàng xoay mình lại, vung chưởng chặn đạo kinh của Du Văn Bản lại.

Bùng !

Cát bụi bốc lên mịt mù, vùn vùn như trời đổ sỏi.

Độc Cô Thanh Tùng khen thầm :

- Công lực của hấn có tiến bộ đấy ! Nhưng hấn làm sao mà đương cự nổi ta !

Thân pháp Quỷ Ảnh Vô Hình lại chớp lên, Độc Cô Thanh Tùng đã đứng bên cạnh Du Văn Bản rồi.

Bốp ! Bốp !

Hai cái tát tai nẩy lửa giáng vào má hấn, mấy chiếc răng văng ra, máu mũi máu mồm chảy thành dòng. Du Văn Bản bắt đầu biết sợ. Hấn biết là hôm nay hấn gặp phải cao thủ, tài cao hơn hấn mấy bậc. Hấn cao giọng thét :

- Bằng hữu ! Cho biết tên họ đi ! Chúng ta còn ngày thanh toán lại sự việc hôm nay !

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh. Chàng dùng thân pháp, vung bàn tay phốt qua đầu hấn. Một nắm tóc theo bàn tay chàng đứt khỏi đầu Du Văn Bản. Chàng vung nắm tóc bay tung tóe trên không, đồng thời, chàng hừ lạnh :

- Chó điên ! Còn toan cắn người nữa không ?

Chàng tung ngay một quyền vào mũi hấn, máu vọt ra, nước mắt chảy ròng ròng.

Chàng nhớ lại lúc còn ở Bạch Mã Trang, anh em họ Du lăng nhục chàng làm sao, bắt giặc chàng phẫn hận hơn lên, vung tay vả thêm mấy phát nữa vào mặt Du Văn Bản.

Mặt hần sưng chần vằn, không còn hình dáng con người nữa.

Lãnh Nhạn Dung đứng bên ngoài, trông thấy tình trạng của Du Văn Bản, nàng thương hại quá, vội bước tới, kéo Độc Cô Thanh Tùng ra xa.

Vừa lúc đó, Du Văn Tuấn và Công Tôn Bội Lâm tới. Du Văn Tuấn trông hình dạng em, sôi giận ùng ùng. Hần thét lên một tiếng hận, chuyễn mình nhảy vọt tới.

Độc Cô Thanh Tùng sửa giọng cho khác thường, lạnh lùng thốt :

- Đừng vọng động mà bị trừng phạt như hần đây ! Ta bảo trước !

Du Văn Tuấn khi nào chùn dạ, hần tung chưởng công liền. Độc Cô Thanh Tùng né tránh, không muốn phản công, sợ biểu lộ vũ học mà Công Tôn Bội Lâm sẽ khám phá ra được lai lịch của mình.

Đánh hụt, Du Văn Tuấn tức sôi gan, chưa kịp xuất thủ công tiếp thì Độc Cô Thanh Tùng đã đảo bộ vọt tới gần.

Bốp ! Bốp !

Hai tát giáng vào má hần, làm hần nảy đom đóm mắt.

Chàng quát :

- Khôn hồn thì cút ngay ! Ta không nỡ giết các người, đừng tưởng mà bám sát ta mãi !

Thoáng mắt, chàng đã đảo bộ ra sau lưng Du Văn Tuấn.

Soạt ! Soạt !

Lưng áo Du Văn Tuấn rách toạc làm mấy mảnh, bày thân hình lồ lộ. Rồi mấy tiếng soạt soạt kế tiếp vang lên, trợn chiếc áo dài của hần biến thành những mảnh vải rách bay tung tóe trong không gian...

Du Văn Tuấn bị lột trần bất ngờ, hần lạng người, đưa tay che mặt, khóc rầm ra rầm rức quên cả xuất chiêu.

Du Văn Bản sợ anh nổi xung mà làm liều mang hại như mình, hần vội gọi :

- Không được đâu, anh ! Mình còn kém hần xa lắm ! Nhịn hần đi, mình về thôi !

Du Văn Tuấn hần học :

- Ưc lắm ! Phải làm sao mới được chứ ?

Du Văn Bản lắc đầu :

- Vô ích ! Còn nhiều ngày, anh ạ ! Đừng nóng !

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Hạng người xác lác khoác lác như các ngươi thì làm gì được ai mà nói đến việc báo thù ? Đừng vọng tưởng mà hối hận !

Du Văn Tuấn chận lại :

- Ngươi có gan, cam đảm cứ xưng tên họ ra đi, quyết phải có ngày ta gặp lại ngươi mà !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình :

- Mình xưng tên họ làm sao với chúng ?

Chàng nhìn sang đối phương, thấy ánh mắt sáng ngời lạ kỳ của Công Tôn Bội Lâm nhìn chăm chăm vào gương mặt đầy bùn nhơ của chàng. Chàng lo ngại hết sức, vội quay mặt tránh sang hướng khác, tránh ánh mắt đó, nắm tay Lãnh Nhạn Dung lùi đi :

- Nhanh lên !

Cả hai vừa bước được mấy bước, Công Tôn Bội Lâm gọi giật lại :

- Hai vị thư thả một chút !

Độc Cô Thanh Tùng sợ nàng xông đến bất thành linh, rất có thể nàng khám phá ra sự giả trang của chàng, nên lời Lãnh Nhận Dung vọt đi nhanh hơn.

Chàng không quay đầu, chỉ thốt vọng lại :

- Các người có bất phục, thì đêm nay cũng tại chỗ này, ta sẵn sàng lãnh giáo !

Chỉ vài cái vọt đi tiếp theo, Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhận Dung mất dạng trên đường xa.

Nhìn theo bóng chàng, Công Tôn Bội Lâm lẩm nhẩm :

- Rất giống ! Ta nghi quyết là chàng ! Và nếu ta nghi đúng thì anh em họ Du không còn kêu oan ức vào đâu được nữa !

Nàng định sẵn chủ trương, đêm nay sẽ hướng dẫn Gia Gia nàng cùng các vị thúc bá đến đây, bao vây chàng, chắc chắn sẽ tóm được chàng...

Nàng nhìn sang anh em họ Du, thốt với giọng căm hờn :

- Không giữ mồm thì phải mang vạ miệng, ai nào bỗng dưng lại mắng đến kẻ đi đường ? Tôi tưởng không oan cho các anh đâu !

Nàng xì mấy tiếng, bỏ đi. Du Văn Tuấn và Du Văn Bân lủi thủi theo sau.

Tòa khách sạn nơi ba anh em họ đứng trước cửa nhìn khách qua đường, chính là nơi Ngũ Kỳ Vũ Lâm và cha con Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ trú ngụ với Liệt Mã Cuồng Sanh và cha con Song Phi Khách chờ đợi tiết Trùng Dương để đến Vạn Cực Cung tham dự đại điển Cửu Long Huyết Minh.

Công Tôn Bội Lâm về đến khách sạn, nét mặt trầm trầm nửa chiều lo nghĩ, nửa chiều bất mãn.

Huyết Bút Tú Tài gặp nàng trước tiên. Nhìn vào thần sắc của nàng, Tú Tài bật cười ha hả hỏi :

- Diệt nữ có điều gì khó tiêu đấy phải không ? Sao không nói sớm cho Khuru bá bá hay, Khuru bá bá sẽ giải trừ cho !

Công Tôn Bội Lâm gặm đầu, dẫu bớt vẻ đăm chiêu :

- Khuru bá bá thư thả một chút rồi sẽ hiểu rõ tình hình ! Nhưng không phải chuyện của tiểu diệt nữ !

Huyết Bút Tú Tài lấy làm lạ :

- Không phải việc của diệt nữ thì là chuyện của ai ?

Công Tôn Bội Lâm chỉ tay ra cửa :

- Cửa hai anh em họ Du kia !

Vừa lúc đó, Du Văn Tuấn và Du Văn Bân cũng trở tới.

Huyết Bút Tú Tài nhìn ra cửa, bất giác giật mình. Thần Phủ Khai Sơn nghe ồn ào, không biết viện gì, bước ra xem, bất giác cũng sửng sốt như Huyết Bút Tú Tài.

Tất cả trở mắt nhìn anh em họ Du. Du Văn Bân thì mặt mày như chiếc mâm, còn Du Văn Tuấn thì mình trần trùng trọc, đến cả chiếc áo lót trong mình cũng chỉ còn lòng thòng mấy mảnh vải mỏng nơi vai.

Trông họ hết sức thiếu não, chẳng khác nào những tên tội đồ đã ác đấu với quân canh để thoát ngục.

Thần Phủ Khai Sơn sợ hai anh em họ mang trọng thương, vội bước đến quan sát, nhưng lão mừng, chỉ thấy họ bị thương tích ngoài da, không ảnh hưởng gì đến lục phủ ngũ tạng.

Lão yên tâm, ôn tồn hỏi :

- Tại sao hai hiền diệt lại ra nông nổi này chứ ? Hai hiền diệt hãy cho các vị thúc bá hay đi, đừng ngại gì cả, thế nào các thúc bá cũng có cách rửa hận cho !

Lão nhìn vào anh mắt họ :

- Ngày nay, hai hiền diệt gặp ai ? Đã làm gì với những người ấy mà sanh ra xô sát ?

Rồi, không đợi cho cả hai bày giải, Thần Phủ Khai Sơn dẫn hai anh em họ Du vào trong.

Lúc đó, Ngươn Nhi cũng đã có mặt trong nhóm.

Ngươn Nhi từ lúc trốn thoát khỏi Vạn Cực Cung, vô hình trung lại cứu được Độc Cô Thanh Tùng, nhưng hắn không thể nán lại chờ xem chuyển biến tình trạng của chàng, hắn đi ngay đến Hồng Trạch Hồ tìm phụ thân hắn, và cùng với các vị trưởng thượng đến huyện thành Vu Sơn, chờ ngày dự đại điển Cửu Long Huyết Minh.

Do đó hắn có mặt tại đây, trong trường hợp này.

Lúc hắn thuật lại việc cứu chữa cho Độc Cô Thanh Tùng thì các vị thúc bá cũng như thân phụ hắn hết sức lo sợ cho Độc Cô Thanh Tùng.

Họ kéo nhau đến tận chỗ tìm chàng, nhưng chàng đã sống lại và đi rồi, tất cả chỉ nhặt được chiếc Quỷ Vương Trượng nơi chàng bị Vạn Cực Áo Nữ đánh chết.

Họ hoang mang hết sức, nhưng họ còn biết làm gì hơn, bắt quá họ để tâm dò xét, tuy vậy họ nghi ngại chàng đã bị bọn bang đồ Huyết Ma Bang mang về Vạn Cực Cung, nếu chàng chết thật thì thôi, bằng chàng có sống lại, chàng cũng không thoát khỏi cực hình của chúng.

Về phần Độc Cô Thanh Tùng, khi chàng tỉnh lại nghe câu chuyện giữa bọn bang đồ, chàng bận thanh toán chúng, nên quên mất chiếc Quỷ Vương Trượng. Đến ngày hôm sau nhớ lại, chàng có đi tìm, nhưng nó không còn tại chỗ đó nữa.

Chàng đinh ninh Vạn Cực Áo Nữ đã nhặt rồi nên bỏ qua không nghĩ đến nữa, đợi sau ngày đại điển Cửu Long Huyết Minh, chàng có thể chữa lành, chừng đó sẽ tìm Vạn Cực Áo Nữ hỏi lại cũng không muộn.

Lúc Thần Phủ Khai Sơn và Huyết Bút Tú Tài dẫn anh em họ Du vào trong, thì gặp Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Song Phi Khách cùng Liệt Mã Cuồng Sanh đang đàm đạo.

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách cũng có mặt trong bọn và họ đang bàn luận về trường hợp Độc Cô Thanh Tùng.

Họ trông thấy hình dạng của anh em Du Văn Bản và Du Văn Tuấn, cùng đứng lên, kinh ngạc hỏi :

- Hai cháu đánh nhau với ai mà ra nông nỗi này ?

Du Văn Tuấn không đáp ngay câu trả lời, nhào xuống đất khóc ầm lên :

- Các vị thúc bá ơi ! Chúng cháu bất tài nên thân thể ra nông nỗi này, xin các vị thúc bá rửa hận cho chúng cháu !

Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng then cho con, lão sôi giận thét to :

- Súc sanh ! Vô dụng thế là cùng ! Các người còn mặt mũi nào chường lộ tại đây chứ ? Cút ngay, đừng để bẩn mắt ta !

Lão vụt đứng lên co chân toan phóng một cước vào anh em Du Văn Tuấn.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ vội ngăn chặn :

- Du huynh đừng nóng chứ ? Việc chưa biết là sao, lại giận chúng nó là giận thế nào ?

Thánh Kiếm bước tới, đỡ anh em họ Du đứng lên.

Thương Minh Khách cầm hờn :

- Hừ ! Dù sự việc phải quấy như thế nào đi nữa, hai đứa súc sanh này đã làm bại hoại thanh danh của Song Phi Khách mất rồi ! Thật là phường bị thịt, làm ức chết uất tôi được đấy !

Lăng Tiêu Khách xen vào :

- Du lão nhị, sự việc xảy ra chắc cũng quan trọng đấy, nên hai cháu mới thảm bại như vậy, nhưng sự gì thì đã rồi, cố giận cho lắm cũng vậy, chúng nó còn sống được kể ra cũng còn may lắm !

Lão giải thích :

- Nếu phải như những ngày thường thì mình còn lấy làm lạ là có kẻ lại còn tài ba hơn các cháu, song hiện tại, anh hùng hào kiệt các môn các phái đều quy tụ về đây, thiếu chi người tài giỏi, các cháu có bại cũng là sự thường. Phàm dân thân vào kiếp sống giang hồ, sự thành bại trong vài keo có nghĩa lý gì ? Cần nhất là mình còn sanh mạng để chờ ngày báo hận.

Thương Minh Khách dần dần rồi cũng dịu lại.

Đoạn, Công Tôn Bội Lâm mới từ từ thuật lại câu chuyện, nàng không quên nhấn mạnh ở chỗ anh em họ Du khiêu khích người ta, chứ chẳng phải ai tìm họ sanh sự.

Huyết Bút Tú Tài hét lên như sấm :

- Hai tên ăn mày ! Hừ ! Ta quyết giết chúng !

Lão dạy qua anh em họ Du :

- Hai cháu đừng lo, cán bút của lão bá sẽ đập chúng nát như, báo thù cho hai cháu !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ trầm tĩnh hơn :

- Lão Khuê đừng nóng. Theo lời cháu Bội Lâm, thì tên ăn mày đó không tỏ ra công phu gì đặc biệt, nhưng biết đâu hần chẳng có ẩn ý gì nên che dấu tuyệt học của hần ? Mình không nên khinh thường, phải phòng đến những ẩn khúc bên trong, chẳng hạn phe phái của hần !...

Lão nghiêm giọng :

- Nên bàn cách đối phó với hần đêm nay !

Thương Minh Khách đồng ý với Thánh Kiếm Vũ Sĩ :

- Theo chỗ nhận xét của Độc Cô huynh, thì tên ăn mày đó hần có lai lịch đáng chú ý ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ mơ màng :

- Chưa biết thế nào mà nói được với Du huynh ! Chỉ còn cách là chờ gặp hần rồi sẽ hay !

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách bực tức :

- Vô luận hần như thế nào, đêm nay mình đến hội diện với hần, tất cả chúng ta đây họp lại, vị tất Vạn Cực Thiên Tôn kia đã làm gì nổi, hà huống một tiểu tử ăn mày ?

Độc Cô Tử Kỳ Liệt Mã Cuồng Sanh từ ngày bị bọn Cửu Châu Đại Hiệp bắt mang về Cửu Long Đàn, nhờ Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài tận dụng tâm cơ cứu thoát và tìm thuốc chữa trị thương thế, khôi phục trọn vẹn võ công. Trong thời gian sau này, lão còn gia tâm luyện tập Cửu Âm Thần Công và Hàn Man Chỉ của Đông Hải Kỳ Tẩu, lão tiến triển võ công khá nhiều.

Tuy có mặt hiện tại trong khi Ngũ Kỳ bàn luận về trường hợp của anh em Du Văn Tuấn, Du Văn Bân, lão chẳng góp ý một lời nào cả. Lão ngồi riêng ra một chỗ, thờ người xa vắng.

Công Tôn Bội Lâm đến gần lão, khều tay một cái, đoạn bước ra ngoài. Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tử Kỳ hội ý, vội đứng lên cáo từ bọn Ngũ Kỳ và Song Phi Khách mấy tiếng, rồi bước ra theo sau nàng.

Công Tôn Bội Lâm dẫn lão đến một chỗ hoang vắng, đoạn ngồi xuống thốt :

- Thúc thúc ạ ! Cháu xem tên ăn mày đó giống Độc Cô Thanh Tùng quá ! Chỉ vì...chỉ vì chàng ta bôi bùn đầy đầu đầy cổ, nên cháu không dám quả quyết lắm, không dám nhìn !

Liệt Mã Cuồng Sanh kinh ngạc :

- Cháu nói sao ? Tên ăn mày giống Độc Cô Thanh Tùng ?

- Nếu đúng là hần thì tại sao hần lại đánh anh em họ Du ?

Rồi lão tự nghĩ lại thốt :

- Phải rồi, ngày còn ở Bạch Mã Trang, hẳn bị anh em Du Văn Bản và Du Văn Tuấn lăng nhục không tiếc lời, do đó mà hấn hận, cái hận nuôi dưỡng đến ngày nay... !

Rồi lão hỏi :

- Còn tên ăn mày nữ kia ?

Công Tôn Bội Lâm có biết tên nữ hành khất là ai đâu mà đáp lời Liệt Mã Cuồng Sanh ? Nàng chỉ gạt đầu công nhận hành động của Độc Cô Thanh Tùng đối với anh em họ Du :

- Thúc thúc nói phải đó, nếu Độc Cô Thanh Tùng có đánh anh em họ Du đi nữa cũng chưa vừa với tánh cuồng ngạo của họ.

Liệt Mã Cuồng Sanh lo nghĩ đến Độc Cô Thanh Tùng vô cùng. Lão nhìn sững Công Tôn Bội Lâm :

- Sự việc chưa biết chân giả như thế nào, cháu đừng vội nói cho mọi người nghe nhé ! Đêm nay, thúc thúc sẽ rình xem và theo dõi hẳn một quãng đường, chắc chắn là thúc thúc sẽ khám phá ra điều bí mật !

Cả hai trở vào khách sạn.

Đêm lại, đúng canh ba, mọi người đều có mặt tại chỗ, đúng vị trí của mình do sự xếp sắp của toàn thể. Du Văn Tuấn, Du Văn Bản đứng tại chỗ bị Độc Cô Thanh Tùng làm nhục lúc ban ngày. Chỉ có Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tử Kỳ thì đứng riêng ngoài vòng, ở nơi xa xa.

Họ đến không bao lâu, từ xa một bóng người như bóng quỷ xẹt đến.

Bóng đó xuất hiện hết sức đột ngột, anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Bản không biết bóng đó xuất hiện từ lúc nào và từ đâu đến. Họ không biết là phải, bởi họ còn lâu mới là kẻ đối đầu với Độc Cô Thanh Tùng, họ hiểu làm sao được huyền công ảo diệu của chàng ?

Anh em họ Du thật không còn biết thế nào là lợi hại đã bị thảm hại lúc ban ngày, giờ đây gặp tên ăn mày, vẫn không kiêng sợ, cùng hét lên một tiếng, cùng xông vào.

Có lẽ anh em họ ỷ vào các vị tiền bối đang ẩn núp bên ngoài chăng?

Độc Cô Thanh Tùng trông thấy bọn chúng hùng hổ, bật cười lạnh.

Du Văn Tuấn quát :

- Tên ăn mày, ngươi có biết anh em chúng ta là ai không ?

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh :

- Dù các ngươi có thân phận như thế nào đi nữa, ta vẫn xem thường ! Ta hỏi, các ngươi đem theo tất cả mấy người trong đêm nay ?

Vừa lúc đó, từ bốn phía, bóng người đổ ập đến. Có tám người tất cả :

Ngũ Kỳ, hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách và Công Tôn Bội Lâm.

Độc Cô Thanh Tùng bản tâm hẹn hôm nay là biết rõ thế nào rồi anh em họ Du cũng kéo các vị tiền bối tới bao vây chàng. Nếu các vị tiền bối đến, thì phải có Liệt Mã Cuồng Sanh, người mà Độc Cô Thanh Tùng trông đợi hơn hết.

Chàng liếc sơ qua vòng người, chẳng thấy Liệt Mã Cuồng Sanh, vội cao giọng hỏi :

- Còn ai nữa chăng ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong bước tới :

- Tiểu ca ! Xem cách tiểu ca đối đãi với anh em họ Du, lão phu nhận thấy tiểu ca không có ác ý chút nào cả. Điều đó chứng tỏ tiểu ca là người trọng nhân nghĩa không ham gây sự, lão phu thành thật ngợi khen đấy, tiểu ca có thể cho biết tên họ được chăng ?

Độc Cô Thanh Tùng nhận ngay ra Thánh Kiếm Vũ Sĩ qua cánh tay cụt, chàng khích động vô cùng, nếu không dằn kìm chắc chàng đã bật khóc rồi.

Rồi chàng nhớ đến Mẹ chàng là Kim Xoa Giáo Chủ, bị Thánh Kiếm Vũ Sĩ bỏ bơ vơ nơi hoang cốc, chàng hận phụ thân vô tình, vô nghĩa, cưỡng hiếp người rồi bỏ người nơi núi thẳm rừng sâu, chàng bất giác sôi giận :

- Ta tên họ là gì, điều đó có liên quan gì đến ai mà phải hỏi ? Các người làm gì vây quanh ta ? Hãy mở rộng đường cho ta đi nhanh lên !

Huyết Bút Tú Tài Khưu Như Chân bước lên :

- Người lớn lối thay ! Dám ngang nhiên buông lời xúc phạm ngay trước mặt Võ Lâm Ngũ Kỳ à ? Người liệu có đi thoát được chăng ?

Kế tiếp, Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh, Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn, Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng cùng bước tới.

Vòng vây thu hẹp lại.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng cố ép hơi cổ cho giọng nói lạc hẳn đi, tạo một âm thanh khàn khàn khó nghe vô cùng.

Với âm thanh đó, chàng bật lên một tràng cười như khỉ khếch, chàng gần mạnh :

- Dù các người có là Võ Lâm Ngũ Kỳ, các người cũng không làm gì nổi ta đâu, đừng tưởng là oai danh đó có một âm vang gì với ta ! Đêm nay ta có ý muốn đối diện với Liệt Mã Cuồng Sanh, tại sao các người không để cho lão ấy gặp ta ?

Thực ra, Độc Cô Thanh Tùng nóng lòng muốn gặp Liệt Mã Cuồng Sanh cho thỏa niềm khát vọng, chứ như Thánh Kiếm Vũ Sĩ, dù ông ấy có là thân phụ chàng, chàng cũng không muốn nhìn nhận sớm. Một lẽ vì ông ấy đã nhẫn tâm ruồng bỏ thân mẫu chàng cũng như ông đã ruồng bỏ luôn Xích Diệp Phu Nhân và Lục Vũ Lệnh Chủ, một lẽ là ông có bao giờ lưu tâm đến một đứa con rơi ?

Ông đã không nghĩ đến chàng, nếu không có đại thúc cứu mạng đùm bọc thì chàng làm gì có được một căn bản giáo dục như ngày nay.

Chàng phải nghĩ đến đại thúc trước tiên, người thật sự đào tạo cho chàng, còn như Thánh Kiếm Vũ Sĩ từ trước đến nay có làm gì cho chàng chăng ?

Cái danh nghĩa phụ tử thiêng liêng thật đấy nhưng chậm nhìn nhận một thời gian cũng không sao, hiện tại chàng cần gặp đại thúc để giải quyết một số vấn đề.

Chàng cũng thấy là mình rất đau lòng đã không thể nhìn nhận đấng sinh thành ngay trong lúc này, và niềm đau hiện lên gương mặt rõ rệt.

Nếu không có lớp bùn tô trét bên ngoài để trở thành một kẻ ăn mày, thì thần sắc của chàng làm sao che dấu nổi với bao nhiêu cặp mắt của những người hiện diện gồm toàn những gương mặt quá quen ?

Võ Lâm Ngũ Kỳ tuy bao vây chàng, bắt quá vì tính hiếu kỳ, muốn biết tên ăn mày trẻ tuổi này là ai mà có tài nghệ tuyệt vời, chẳng những tài cao mà lòng cũng không ác, nếu đã ác thì anh em họ Du không mất mạng cũng què tay chân.

Cái thói khinh người của anh em họ Du, có thể đưa cả hai vào vòng nguy hại cho bản thân một ngày nào đó, may mà họ gặp Độc Cô Thanh Tùng, nên hưởng lấy một bài học, nhục nhã mà nhẹ nhàng, không ảnh hưởng đến sanh lực.

Nhưng làm cha, ai lại không có phần thiên vị con cái, cho nên hiện tại đứng trong hàng ngũ đối phương, Thương Minh Khách hận chàng ra mặt. Nhất là lão nhìn sang hai con, thấy mặt mày chúng còn sưng vù, lão càng hối hận hơn. Lão hét lên :

- Tên ăn mày căm miệng ! Đêm nay ta phải sửa trị người cho bớt tánh ngông cuồng !

Luôn luôn, Độc Cô Thanh Tùng lúc nào cũng giữ trọn vẹn kính ý với hai vị trang chủ, dù vắng mặt cũng thế, mỗi lần nhớ đến hai vị là lòng chàng tràn ngập niềm tri ân. Vì kính ý đó, chàng mong mỗi hai người con của Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng trở thành đứng đắn.

Chàng không vui, mà nhận xét càng ngày anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Bản càng cao ngạo kiêu căng, lắm lúc chàng thậm trách vợ chồng Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng hồ hững trong việc kiểm soát con cái, thành ra cái giáo dục trong gia đình có nhiều khuyết điểm đáng tiếc.

Đã vậy, Du Tuấn Tùng không chịu cái lỗi của con, cái sơ hở của kẻ làm cha, quyết lòng rửa nhục cho con, thì còn gì đáng buồn ?

Chàng cười lạnh, thẳng thắn đáp :

- Người muốn giáo huấn ta ư ? Hừ, người giáo huấn ta, rồi ai giáo huấn người và con người ? Ta không ngờ hiệp khách Thương Minh, thanh danh vang dội khắp chốn giang hồ, lại sanh hai tên nghịch tôn quen thói ngạo mạn, ra đường hống hách với kẻ bộ hành, hợm mình võ sĩ, dù có bị người đánh chết cũng không quá đáng ! Người nên mang chúng về mà dạy chúng, chứ người dạy ai ?

Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng sôi giận kinh người, hét to như sấm :

- Tên ăn mày cuồng ngạo, hãy tiếp chiêu của ta !

Một tiếng vút vang lên, đạo chưởng từ tay lão phát đi cuốn tới Độc Cô Thanh Tùng.

Đứng trong hàng ngũ Lục Kỳ, Thương Minh Khách nổi danh về thuật khinh công, song chiêu pháp của lão cũng lợi hại lắm.

Đạo chưởng phong cuốn đi, mãnh liệt phi thường.

Độc Cô Thanh Tùng đảo một vòng, dịch thân mình sang một tí tránh kinh đạo lướt qua. Chàng xoay thêm một vòng thân nữa, thân mình chuyển nhanh như quay vù, đưa đến tư thế đối diện với Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Nhìn vào mặt người cha mà chàng không dám nhận, chàng cao giọng :

- Người là Thánh Kiếm Vũ Sĩ đứng đầu Lục Kỳ Vũ Lâm phải không ? Ta vâng lệnh một người đến đây cho người rõ, hãy mau mau tìm Tam Nhạn Tuyết Sơn về bồi tội với họ, nếu không thì người đó sẽ vĩnh viễn không bao giờ nhìn lại mặt người nữa.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ giật mình, trầm giọng hỏi :

- Người là ai ?

Thương Minh Khách đánh hụt một chiêu, liền đảo chân theo liền. Chiêu thứ hai kế tiếp, kinh đạo phát ra, mạnh hơn lần thứ nhất mấy phần.

Độc Cô Thanh Tùng hoành cổ tay, vẩy tay một phát thét lớn :

- Ta có hảo ý chỉ điểm cho người thấy chỗ sơ hở trong đường lối giáo dục con cái, người đã không ơn lại còn thù hận là nghĩa gì ? Thì ra bài học lúc trưa này trở thành vô ích ? Ta cảnh cáo cho người biết, từ nay gặp ở đâu ta sẽ không dung thứ cho chúng ở đấy !

Phát tay vẩy của chàng thừa hóa giải chiêu chưởng của Thương Minh Khách.

Đột nhiên, Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn đứng bên ngoài cười lớn.

Độc Cô Thanh Tùng xoay mình hướng về phía họ. Chàng cao giọng :

- Huyết Bút Tú Tài ! Thần Phủ Khai Sơn ! Các người cười gì ? Cứ vào một lượt đi, ta chấp cả hai đó !

Huyết Bút Tú Tài vẫn cười :

- Tên ăn mày kia, người từ đâu đến, công phu bao nhiêu mà dám lớn lối ?

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay Huyết Bút Tú Tài dùng lối khích tướng để chàng lộ tổ công phu luyện tập, rồi nhân đó lão truy ra xuất xứ của chàng.

Chàng cười thâm nghị :

"Lão muốn vậy, mình đùa với lão một tý, rồi thoát đi, không nên ở đây lâu, có hại. Mục đích của mình là Liệt Mã Cuồng Sanh, đại thúc đã vắng mặt, mình chờ dịp khác!" Lập tức, chàng giở thuật Quỷ Ảnh Vô Hình đảo thân một phát đã đến trước mặt Huyết Bút Tú Tài. Chàng đưa tay giật nhẹ chiếc áo của lão.

Huyết Bút Tú Tài kêu lên :

- Tên ăn mày làm gì thế ?

Lão đưa tay lên, chặt xuống.

Độc Cô Thanh Tùng cười khanh khách :

- Lão Tú Tài ơi ! Mình đùa một tý nhé !

Chàng đã hoành lưng ra phía lưng lão rồi. Nhanh như chớp, chàng chu mồm thổi một hơi vào mang tai lão. Lão nhột, nhảy dựng lên :

- Ái ! Ái ! Nhột lạ !

Tuy vừa kêu vừa cười, lão phản ứng nhanh không tưởng. Mười ngón tay cứng rắn chong ra, theo dấu pháp Phán Quan thì triển chiêu công tuyệt diệu, tìm đại huyệt của Độc Cô Thanh Tùng soi vào.

Trong chớp mắt, chỉ ảnh giao chuyển mắc vòng bao trùm quanh người chàng.

Từ lúc nào đến giờ, Độc Cô Thanh Tùng chưa có dịp giao thủ với Huyết Bút Tú Tài , cũng như không hề thấy lão thi triển công phu, đến lúc này chàng mới nhận ra quả thật lão lợi hại vô cùng, tuy tiếng cười vẫn liên tục vang lên nhưng lão không vì thế mà phân tâm, để lộ một sơ hở trong chỉ pháp.

Tuy gọi là một trò đùa giỡn giữa một già một trẻ song chiêu thế đưa ra toàn là chiêu độc, trúng phải là vong mạng ngay, nên Độc Cô Thanh Tùng không dám khinh thường.

Chàng hiển lộng tuyệt kỹ Quỷ Ảnh Vô Hình, thân pháp xoay tít như đợt khói mờ, vờn quanh Huyết Bút Tú Tài, thoát đông, thoát tây, thoát tả, thoát hữu.

Chàng cũng không chịu kém, Tú Tài cười lớn, chàng cười lớn, Tú Tài cười dài, chàng cười dài. Cả hai biểu diễn một trò đùa mà giám cuộc là tử thần.

Quần nhau một lúc, Độc Cô Thanh Tùng khích :

- Lão Tú Tài ơi ! Lão nổi tánh rồi phải không ?

Huyết Bút Tú Tài cười :

- Làm gì lại phải nổi tánh, hử tên ăn mày cuồng ngạo ?

Lão khích lại chàng :

- Nếu ngươi thấy dấu pháp phán quan bút của lão lợi hại, hãy kêu xin đi, lão tha cho !

Đột nhiên, lão biến chỉ pháp thành chưởng pháp, mười ngón tay đang xòe liền nắm lại, hai bàn tay đẩy tới. Hai đạo chưởng phong vút đi vù vù, bọc từ tả sang, từ hữu qua dồn Độc Cô Thanh Tùng vào giữa.

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ Huyết Bút Tú Tài biến chiêu cấp bách như thế, khi chàng thức ngộ thì chưởng ảnh đã lợp không gian, bao tròn quanh mình chàng.

Không còn né tránh vào đâu kịp nữa, bắt buộc chàng phải vận kinh lực đẩy ra một đạo chưởng phong, chặn thể công của đối phương liền.

Bùng !

Song phương chấn dội qua sức chạm của hai đạo kinh lực, Độc Cô Thanh Tùng lùi lại ba bước, Huyết Bút Tú Tài lùi lại một bước.

Độc Cô Thanh Tùng chỉ dùng một phần công lực vừa phải, phản công lại Huyết Bút Tú Tài, chàng nhường lão một bậc cho khỏi mang tiếng là ý tài mà khinh mạn đối với trưởng thượng.

Thực ra, hiện tại chàng không kém Huyết Bút Tú Tài, cũng như bất cứ một kỳ nào trong Lục Kỳ, trừ khi Lục Kỳ liên thủ lại thì là chuyện khác.

Qua chiêu chưởng giao tiếp giữa nhau, Độc Cô Thanh Tùng đã nhận thấy tình hình trở nên nghiêm trọng rồi. Lục Kỳ nhất định lộ mặt nạ chàng, nếu cương lý cây tài, cứ kéo dài trường hợp thì cầm chắc cái bể mặt trong tay, bởi dù sao, cuộc chiến này cũng không phải là cuộc chiến giữa những kẻ tử thù, dĩ nhiên chàng không thể dốc toàn lực, sử dụng những chiêu thế từ độc để tranh phần thắng.

Như vậy, chàng phải rút đi. Và chàng sắp sửa thoát khỏi vòng vây, nhưng chưa kịp thực hành ý định thì Huyết Bút Tú Tài lại tung một chưởng thứ hai :

- Tên ăn mày ! Tiếp thêm một chưởng nữa xem nào !

Độc Cô Thanh Tùng đã nhường qua một chưởng đầu tiên, chàng không muốn so bì cao thấp với vị tiền bối đối diện, chàng khoát tay :

- Không ! Không ! Tôi không tiếp đâu !

Vừa lúc đó, tai chàng nghe văng vẳng tiếng ai gọi đâu đây :

- Chưởng môn sư đệ ! Chưởng môn sư đệ ! Sư đệ Ở đâu ?

Độc Cô Thanh Tùng nóng ruột, chàng biết ngay lão Đại Hung Thích Kế Dương tìm chàng. Chắc chắn phải có gì quan trọng lắm nên lão mới tìm kiếm chàng hốt hải như vậy.

Chàng chưa nhất định thái độ phải đối phó bằng cách nào trước chiêu chưởng thứ hai vô cùng mãnh liệt của Huyết Bút Tú Tài, lần này thì lão dùng công phu nội lực hết sức hùng hậu phổ vào chiêu thức.

Trong khi đó, Thần Phủ Khai Sơn đã gọi đồng bọn :

- Các huynh đệ đâu ? Hãy vào ngay ! Tên ăn mày này tính bỏ chạy đấy !

Thần Phủ Khai Sơn lợi hại thật, chỉ nhìn thần sắc của chàng là đã đoán được ý nghĩ của chàng.

Cũng vừa lúc đó, hai đạo kim quang ngời lên, vẽ thành hai chiếc cầu vòng, chúc đầu xuống cục trường. Hai cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách đã vùng Kim Kiếm xông vào trợ chiến.

Bốn bên chưởng ảnh lơ lửng trời, trên đầu hai thanh Kim Kiếm bọc xuống, Độc Cô Thanh Tùng bỗng nhiên bị dồn vào thế kẹt nguy hiểm khôn lường.

Chàng đã biết là các vị tiền bối động nộ lên rồi, tình hình không còn hòa dịu như khởi sơ nữa, họ đưa tư thế song phương vào vòng tử chiến.

Chàng lại thoáng đưa mắt nhìn ra, thấy lơ mờ một bóng đen từ phía xa bay vút đến. Chàng thừa hiểu bóng đen đó chính là lão Đại Hung Thích Kế Dương.

Tình thế bất buộc không thể chần chờ được nữa, lập tức chàng vận đủ mười thành lực, vùng hai cánh tay, đánh ra một vòng, đoạn thân hình nhanh như chớp tung bổng lên không như chiếc pháo thăng thiên.

Thần Phủ Khai Sơn hét to :

- Tiểu tử ăn mày ! Người định chạy đâu ?

Hơn mười đạo chưởng phong từ bên dưới bốc lên theo chàng, cuốn đi ào ào, những kinh đạo đó phát xuất do những tay thượng năng giang hồ, những tay từng gây sóng gió khắp vũ lâm, những kinh đạo kinh khủng kết hợp với nhau tạo thành một khí thế xô núi, quét rừng, chuyển sông, lệch đất.

Cũng tưởng hý lộng với Ngũ Kỳ và Song Phi Khách một lúc, không ngờ tình hình biến đổi ngoài chỗ ước đoán của mình, Độc Cô Thanh Tùng không hối tiếc vì hành động ngông cuồng của mình, chàng chỉ hối tiếc vì không tận dụng được sở năng cùng Ngũ Kỳ, Song Phi Khách và hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách so bì một phen cho biết mức cao thấp.

Đã không thể cùng họ quyết đấu, hơn nữa Thích Kế Dương đang chờ, Độc Cô Thanh Tùng vận dụng đủ mười hai thành công lực, phô qua Quỷ Phủ Âm Công, đưa hai tay đánh xuống, rồi nhân đà vọt bổng lên cao hơn, đoạn cấp tốc sà mình nghiêng bay về phía Thích Kế Dương.

Thoáng mắt, chàng đã vọt ra xa ngoài mấy mươi trượng rồi.

Chàng vừa đi, vừa cao giọng vọng lại :

- Rất hân hạnh được hội kiến đủ mặt Lục Kỳ hôm nay, nhưng thời gian cấp bách, không thể nán lại thừa tiếp quý vị, xin cảm phiền vậy, chờ khi khác thuận tiện hơn !

Rồi từ đó, cứ một cái nhảy, chàng vọt xa hơn mười trượng.

Song Phi Khách ý tưởng vào thuật khinh công khét tiếng của họ, vội băng mình cấp tốc đuổi theo.

Nhưng, dù thuật khinh công của họ đã từng giúp họ tạo thành danh nổi cồn như sấm trên giang hồ suốt mấy mươi năm qua, thuật đó sánh sao được với Quỷ Ảnh Vô Hình của Lệ Quỷ Thượng Nhân mà Độc Cô Thanh Tùng là người được truyền y bát ?

Chàng cười lạnh một tiếng, gọi cả hai :

- Hai vị Trang chủ ! Đừng đuổi theo tôi vô ích ! Không bắt kịp tôi đâu !

Chàng vừa buông dứt tiếng cuối, Ngươn Nhi đã vút tới nơi. Thanh Kim Kiếm trong tay hắn chớp lên, hấn quát :

- Tên ăn mày ! Đón kiếm của ta !

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay hắn sử dụng hai chiêu Ngự Kiếm Đằng Tường, lối độc trong kiếm pháp gia truyền của Vô Danh Kiếm Khách.

Chàng không dám khinh thường. Nhưng chàng không nao núng bởi dù sao thì cũng chính chàng chỉ điểm cho hắn. Vả lại công lực tu vi của hắn chưa đạt đến mức siêu thần nhập hóa. Chàng bình tĩnh đảo người qua lại, né tránh, thừa sơ hở để đoạt kiếm.

Qua một lúc, chàng đột nhiên hét to :

- Buông tay !

Thân hình chàng vọt mạnh vào vùng kim quang.

Ngươn Nhi quát :

- Chết này !

Nhưng, kim quang tắt lịm. Một bóng đen vút thẳng lên, còn thanh Kim Kiếm của Ngươn Nhi bay vèo đi xa ngoài tám trượng, đâm mạnh xuống đất, hút mất chuôi.

Độc Cô Thanh Tùng khẽ vung mình một phát, từ không trung chàng vọt đến hai mươi trượng xa. Chàng bật cười lớn :

- Xin hẹn gặp lại quý vị tại Vạn Cực Cung, vào tiết Trùng Dương !

Không chậm trễ, chàng phóng mình chạy đi, đón đầu Thích Kế Dương. Chàng chạy đi mà tai còn nghe Ngươn Nhi gọi thất thanh phía hậu :

- Tên ăn mày ! Dừng chân lại ! Cho ta biết tên họ đi ! Trong thiên hạ chỉ trừ Độc Cô Thanh Tùng ca ca là có thể phá hai chiêu kiếm Đằng Tường của ta thôi ! Tên ăn mày ! Người là ai ?

Độc Cô Thanh Tùng cười thâm :

- Hiền đệ Ôi ! Đừng trách ngu huynh ! Ngu huynh phải làm thế, vì không còn cách nào khác. Có vậy trong chúng ta, không ai dám khinh địch nữa, và kỳ đại hội tại Vạn Cực Cung sắp tới mình sẽ không thất bại chưa cay...

Chàng sấn tới, chặn đầu bóng đen đang lao vút về phía chàng :

- Sư huynh ! Độc Cô Thanh Tùng đây ! Mình rời xa chỗ này đi, rồi muốn nói gì với nhau hãy nói !

Thích Kế Dương mừng rỡ :

- Chưởng môn sư đệ đây à ? Trời ! Tôi tìm sư đệ khổ sở làm sao ?

Độc Cô Thanh Tùng an ủi lão mấy tiếng, đoạn chạy đi liền. Lão Đại Hung Thích Kế Dương chạy theo. Cả hai hướng về huyện thành Vu Sơn.

Vừa chạy, Độc Cô Thanh Tùng vừa hỏi :

- Sư huynh ! Tại Vạn Cực Cung chắc có gì lạ ?

Thích Kế Dương đáp gấp :

- Tính mạng của Phó Bang Chủ Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu khó bảo toàn được đến tiết Trùng Dương !

Độc Cô Thanh Tùng kinh sợ :

- Tại sao ? Lão ấy đã bảo là mình có bức họa đồ chỉ chỗ chôn dấu chiếc Kim Đảnh kia mà ? Chúng không cần chiếm lấy bức Tàng Bửu Đồ sao ? Chúng giết Đông Hải Chân Quân thì làm sao có được bức họa đồ ?

Thích Kế Dương lắc đầu :

- Đông Hải Chân Quân có tiết lộ chuyện đó hay không, ngu huynh không được rõ, có điều Chân Quân đã bị Vạn Cực Thiên Tôn đánh thuốc mê, hiện giờ người đang hôn mê bất tỉnh !

Thích Kế Dương lo ngại ra mặt :

- Theo bọn bang đồ mách lại cho ngu huynh biết, thì loại thuốc mê đó, có công hiệu khác thường, chỉ sau một thời gian ngắn, người bị đánh thuốc mê tỉnh lại, nhưng tỉnh lại mà lý trí mất hẳn, người bị thuốc mê sẽ hoàn toàn tùy thuộc chúng, có những gì bí mật đều khai ra hết với chúng ! Ngu huynh chỉ sợ, sau khi Chân Quân khai rồi, chúng giết đi...

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên :

- Ạ ! Đông Hải Chân Quân bị độc từ lúc nào ?

Thích Kế Dương đáp nhanh :

- Ngay trong đêm nay, vào lúc canh hai !

Độc Cô Thanh Tùng bắn loạn tinh thần.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên bầu trời, lòng nung nấu như lửa đốt. Đêm đã sang canh tư rồi, trễ quá, vô luận cách nào, chàng cũng không thể can thiệp kịp thời...

Chàng xếp việc đó qua một bên, hỏi tiếp :

- Còn Mẹ tôi ? Và Lục Vũ Lệnh Chủ ?

Thích Kế Dương trấn an chàng :

- Sư đệ khỏi lo, đã có lão Cửu Long Thần Ma hết lòng lo liệu, hộ trì, không đến nỗi nào !

Lão Đại Hung nói tiếp :

- Vả lại, Vạn Cực Ảo Nữ quả quyết là sư đệ đã chết rồi, nên Huyết Ma Bang thấy không cần thiết thanh toán trường hợp của Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ...

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu, tâm tư cởi mở phần nào.

Gần đến huyện thành Vu Sơn, Lãnh Nhạn Dung đã đón tiếp chàng :

- Anh ! Anh ! Vừa rồi, chắc anh cũng lo sợ lắm đấy chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng vừa nắm tay nàng, vừa gật đầu :

- Dĩ nhiên là vậy rồi ! Em nghĩ, có cả cùng một lúc Vô Lâm Ngũ Kỳ, Song Phi Khách và hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách...

Rồi chàng vẫy tay gọi Thích Kế Dương :

- Minh về khách sạn, nói chuyện dễ hơn !

Cả ba vượt qua đầu trường thành, vào trong.

Vì hiện tại trong huyện thành, anh hùng hào kiệt bốn phương đổ dồn về đây đông đúc phi thường, họ không dám ngang nhiên đi đứng, sợ lộ hành tung, nên chỉ len lỏi qua những vùng tăm tối lần lần tiến tới.

Ngang qua một khách sạn, Độc Cô Thanh Tùng dừng chân lại. Chàng tuyệt nhiên không hay biết có người theo sát phía sau.

Người đó là Liệt Mã Cuồng Sanh, theo Ngũ Kỳ ra đi, rồi lại theo Độc Cô Thanh Tùng trở lại huyện thành.

Thấy cả ba vượt tường khách sạn vào trong, Liệt Mã Cuồng Sanh lấy làm lạ, tự hỏi :

- Tại sao hắn lại vào đây ? Hắn đâu có ngụ trong khách sạn này ?

Thì ra, Độc Cô Thanh Tùng lắng nhục anh em họ Du rồi, trở về thành, liền nảy sinh ý định do thám khách sạn, nơi các vị tiền bối cư ngụ.

Nhờ chàng về trước và các vị tiền bối chưa biết gì về chuyện xảy ra giữa chàng và anh em họ Du, nên không ai lưu ý đến hai tên khất cái, chàng nhận định hình thế khách sạn dễ dàng, không một ai phát giác ra hành động đó.

Chàng thừa lúc bọn Ngũ Kỳ còn ở ngoài thành, vào tận phòng của họ lục soát.

Bất ngờ chàng thấy chiếc Quỷ Vương Trượng, chàng hết sức mừng rỡ, cầm ngay chiếc trượng chạy ngay ra khỏi phòng.

Chàng vừa chạy ra đến cửa, thấy một người đang đứng lặng cách độ năm thước.

Không cần nhìn rõ hơn, Độc Cô Thanh Tùng thoáng thấy bóng người đó trong bóng tối lơ mờ cũng nhận ra ngay là Liệt Mã Cuồng Sanh.

Chàng giật mình đánh thót, bao nhiêu năm xa cách người thân đầy ân tình với chàng, niềm xúc động dâng trào khi chạm mặt bất ngờ, chàng muốn khóc lên cho hả, nhưng trong trường hợp hiện tại, chàng chưa thể tỏ lộ hành tung, chỉ lấy mắt nhìn.

Liệt Mã Cuồng Sanh cũng xúc động không kém, lão run run giọng, hỏi :

- Thanh Tùng điệt đấy phải không ?

Độc Cô Thanh Tùng không cầm được lệ đau thương, chàng để mặc cho mấy hạt lệ nóng bỏng lăn dài xuống má, trong một phút bông bột, chàng quên khuấy sự dè dặt, toan lên tiếng nhận liền.

Nhưng, chàng kịp suy nghĩ lại, dù sao thì sự nhìn nhận này cũng phải đợi sau ngày Trùng Dương, bởi chàng cần che dấu tai mắt của bọn Huyết Ma Bang đang tràn ngập huyện thành Vu Sơn.

Nếu Liệt Mã Cuồng Sanh biết rõ sự tình, thì Ngũ Kỳ sẽ biết, hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách sẽ biết, đến hai anh em họ Du cũng biết. Chàng sợ nhất là Du Văn Tuấn với Du Văn Bản biết sự tình bởi hai anh em không phải là con người đáng tin cậy với tánh khí ngông cuồng ngạo mạn.

Bọn Huyết Ma Bang hay tin chàng sống sót chậm một ngày là tính mạng của Mẹ chàng và Lục Vũ Lệnh Chủ sẽ được bảo đảm thêm một ngày.

Vì những điều kiện cần thiết đó, chàng bắt buộc phải làm mặt lạ đối với sư thúc.

Chàng cố ép giọng, nói toạc ra :

- Không ! Các hạ lầm rồi !

Liệt Mã Cuồng Sanh giật mình, nghĩ không lẽ mình kém nhãn lực, không nhận ra được đứa cháu thân yêu sao ? Không rõ nghĩ sao, Liệt Mã Cuồng Sanh bỗng vươn cánh tay ra, đánh tới một chưởng, vừa thét :

- Người không phải là Độc Cô Thanh Tùng ?

Lão gằn giọng tiếp nói :

- Qua mắt ai thì được, chứ qua mắt ta sao được ? Hoặc giả người đã thay lòng đổi dạ, không muốn nhìn nhận vị đại thúc của người, thì ta không còn gì phải nói !

Liệt Mã Cuồng Sanh hiện khôi phục trọn vẹn công lực thậm chí còn hơn ngày xưa, trong mấy tháng qua, lão không ngừng luyện tập tuyệt nghệ của Đông Hải Kỳ Tẩu, kinh đạo phát ra mãnh liệt vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ đại thúc xuất chiêu bất ngờ đến thế, né tránh cũng không kịp mà phản công cũng chậm mất rồi.

Chàng kinh sợ ra mặt, nhưng vừa lúc đó, một đạo kinh phong từ bên cạnh quét tới, lao vút tới Liệt Mã Cuồng Sanh. Chàng thất kinh, thét lên :

- Sư huynh ! Dừng tay !

Vô ích ! Kinh phong của Thích Kế Dương đã cuốn đi, nhanh như điện, thoáng mắt đã tới bên Liệt Mã Cuồng Sanh.

Liệt Mã Cuồng Sanh kinh hãi, đảo bộ né sang một bên, tuy tránh kịp trọng tâm, nhưng sức cuốn của chưởng cũng đẩy bật lão lùi lại ba bước Lão sôi giận toan vận dụng toàn bộ công lực phản công, Độc Cô Thanh Tùng vội kêu to :

- Sư huynh ! Người đó là đại thúc của tôi đấy ! Sư huynh lùi lại ngay!

Vì tình thế cấp bách, chàng không kịp giữ mồm miệng, nói toan sự thật để ngăn chặn Thích Kế Dương.

Nói được một câu rồi, còn giữ gìn gì thêm nữa ? Độc Cô Thanh Tùng nhảy tới, rơi vào lòng Liệt Mã Cuồng Sanh. Chàng rít lên :

- Đại thúc ơi ! Đại thúc ! Cháu có muốn giấu Đại thúc làm chi ? Xin Đại thúc hiểu cho ! Tình thế bất buộc, cháu phải tạm ngoảnh mặt trong mấy hôm, cháu khổ lắm Đại thúc ạ !

Chàng không đợi Liệt Mã Cuồng Sanh nói gì, chàng tíu tít như đứa trẻ lạc lõng được trở về bên gối Mẹ :

- Nghe Đại thúc khôi lại tình trạng, cháu cao hứng vô cùng.

Lãnh Nhạn Dung bước tới, chế nhạo :

- Lớn vai lớn vóc như thế mà còn nũng nịu, không khác gì một đứa trẻ con, trông chướng quá !

Độc Cô Thanh Tùng vội buông Liệt Mã Cuồng Sanh ra chạy trở lại, lời Lãnh Nhạn Dung trờ tới, thốt với giọng tràn đầy khoái trá :

- Nhạn Dung ! Em hãy ra mắt Đại thúc của anh đi !

Lãnh Nhạn Dung thoáng có vẻ thẹn, dùng dằng :

- Ái ! Ái ! Thẹn lắm ! Anh làm gì kỳ quá ! Ai lại nhìn nhận trắng trợn như thế ?

Niềm xúc động dồn ép từ bao lâu, bỗng khơi trào theo câu thú nhận của Độc Cô Thanh Tùng, trong một phút bất thần, Liệt Mã Cuồng Sanh rung chuyển toàn thân, mất cả bình tĩnh.

Mãi một lúc sau, tinh thần trấn tĩnh trở lại, lão nhào chân tới, ôm Độc Cô Thanh Tùng vào lòng :

- Thanh Tùng ! Thanh Tùng ! Đại thúc vô cùng cao hứng gặp lại cháu ! Cháu ơi !

Đại thúc nhớ cháu biết bao nhiêu !

Lão trách yêu :

- Cháu ác lắm ! Cháu làm cho đại thúc hồi hộp, lo âu, cháu để cho đại thúc thất vọng, mỗi mòn, suốt ngày nay, đại thúc như đứng trên đồng lửa !

Rồi lão khen :

- Ngày nay Thanh Tùng đã lớn khôn, trí óc thông minh, xử sự chính đáng, đại thúc hết sức mừng rỡ. Thanh Tùng thừa sức xông pha trong sóng gió giang hồ, đại thúc vững tin lắm rồi...

Lão nói một hơi, không đầu đuôi, nghĩ gì nói đấy chứng tỏ lão thành thật mến thương Độc Cô Thanh Tùng, lão nhớ nhưng chàng từ ngày chia tay đến nay, lão trông chờ phút giây này từ lâu, gặp nhau là bao nhiêu ý niệm cùng muốn tuôn ra một lượt, lão không đắn đo, không sắp xếp, nên câu nói của lão không mạch lạc...

Nhưng cần gì điều đó, chân tình và thân tình là hai điểm quý nhất, lão còn cần gì hơn nữa ? Lão trở lại chuyện đêm nay, chuyện vừa xảy ra :

- Cháu hành động thế là phải lắm ! Dù sao cho đại thúc vào hoàn cảnh cháu, đại thúc cũng hành động như thế thôi, không hơn...

Độc Cô Thanh Tùng thích thú khi thấy đại thúc đồng tình :

- Cháu suy nghĩ lắm mới phải làm thế, đại thúc ạ, tuy nhiên không tránh khỏi phần nào vô lễ với các vị thúc bá...

Liệt Mã Cuồng Sanh lắc đầu :

- Cháu chẳng có lỗi gì cả, ai bắt lỗi sẽ có đại thúc biện hộ.

Rồi lão xiết mạnh Độc Cô Thanh Tùng, chàng cũng xiết mạnh lão, một già một trẻ quần quýt nhau, tràn trề tình cảm...

Lãnh Nhạn Dung nhớ đến thực tế, nhắc nhở Độc Cô Thanh Tùng :

- Thanh Tùng anh, mình về phòng, mời Đại thúc về theo, đứng đây mãi không tiện đâu !

Độc Cô Thanh Tùng tỉnh ngộ, rất có thể trong phút bất thần, bọn Ngũ Kỳ Vũ Lâm cùng các người kia trở về khách sạn. Nếu để họ bắt gặp thì bất tiện lắm.

Chàng tự thốt :

- Phải ! Nàng nói phải ! Về ngay là hơn, mình đâu muốn chạm mặt họ trong lúc này !

Chàng day qua Liệt Mã Cuồng Sanh :

- Đại thúc ! Đến phòng trọ của cháu nhé ! Cháu không thể để cho họ phát giác hành tung trong lúc này có nhiều điều bất tiện lắm. Nhất là họ sẽ hạch tội cháu, đánh cháu nát xương ra...

Liệt Mã Cuồng Sanh mỉm cười :

- Có Đại thúc đây, ai dám động đến cháu mà lo ?

Chàng cũng cười :

- Đành vậy ! Nhưng về phòng cháu vẫn hơn. Cháu có biết bao nhiêu việc phải tỏ bày với đại thúc ! Nếu có họ, chẳng những mất thì giờ, mà còn có hại, bởi anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Bản không phải là những con người kín miệng.

Trước đó, Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung có thuê hờ một gian phòng tại khách sạn này, để nếu cần thì cả hai đến đây, rất tiện theo dõi hành động của Ngũ Kỳ Vũ Lâm.

Độc Cô Thanh Tùng luôn lo ngại về những gì có liên quan đến cuộc đại điển Cửu Long Huyết Minh vào tiết Trùng Dương trong vài hôm nữa.

Chàng muốn biết các vị tiền bối có chương trình đối phó với Vạn Cực Thiên Tôn như thế nào, và chàng đang nghĩ cách phối hợp mọi hành động của cánh nhà, cốt tạo một lực lượng liên minh chệt chẽ trước sự bành trướng ngày càng to lớn của Huyết Ma Bang.

Cả bốn người kéo đi, về một gian phòng yên tĩnh.

Họ vừa rời khỏi cửa phòng của Thánh Kiếm Vũ Sĩ thì Lục Kỳ và cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách trở về.

Huyết Bút Tú Tài vừa đi vừa câu nhàu :

- Tên ăn mày đó thật đáng hận !

Thần Phủ Khai Sơn tiếp nối :

- Hấn lợi hại đấy chứ ? Thảo nào mà anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Bản không bị hấn làm nhục !

Bên này, Liệt Mã Cuồng Sanh vỗ vai Độc Cô Thanh Tùng hỏi :

- Thanh Tùng ! Tại sao cháu phải hành động như thế ? Cháu phải có uẩn khúc gì chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Cháu nóng lòng gặp lại thân phụ và các vị thúc bá nhưng cháu lại không muốn họ nhận ra cháu, cũng như cháu cần phải dấu hành tung đối với Huyết Ma Bang.

Hiện tại, Huyết Ma Bang Chủ dinh ninh là cháu đã bị Vạn Cực Ảo Nữ giết chết rồi, cháu phải để cho chúng tin thật là cháu đã chết, bởi nếu chúng biết được cháu còn sống thì chúng sẽ giết Mẹ cháu và Lục Vũ Lệnh Chủ ngay !

Liệt Mã Cuồng Sanh trầm ngâm một chút, đoạn giương tròn mắt nhìn chàng :

- Cháu nói Mẹ cháu và Lục Vũ Lệnh Chủ đang bị chúng quản thúc ? Mẹ cháu là ai ? Lệnh Chủ nào ?

Độc Cô Thanh Tùng đã nhìn Liệt Mã Cuồng Sanh dò xét :

- Cháu nói ra, sợ Đại thúc không hài lòng. Xin Đại thúc hứa trước với cháu là sẽ không sanh tánh, có như vậy cháu mới dám nói !

Liệt Mã Cuồng Sanh đáp nhanh :

- Không đâu ! Đại thúc chẳng hề giận cháu mà cũng không biết giận ai cả, cháu cứ nói !

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghiêm giọng, thông thả tường thuật :

- Mẹ cháu là Kim Xoa Giáo Chủ, người hay vận áo vàng, chính Đại thúc có đề cập đến việc này với cháu trước kia, còn Lệnh Chủ thì không ai khác hơn là Lục Vũ Lệnh Chủ. Đại thúc, Mẹ cháu với Đại thúc cũng không phải là người xa lạ gì, Mẹ cháu là con gái lớn của Cửu Long Thần Ma, tên Kim Văn...

Liệt Mã Cuồng Sanh ạ lên một tiếng rồi im bặt.

Một trận bão lòng bỗng chốc nổi lên trong tâm tư lão, trận bão bốc mạnh đồng tro tàn khơi lên những gì chôn vùi lặng lẽ từ mấy năm qua... Đồng tro bay đi, hòn than bên dưới tường chừng đã tắt ngấm, bỗng bừng cháy rực đỏ lên...

Cơn đau nhói lên từng hồi, Liệt Mã Cuồng Sanh chết lặng một lúc lâu...

Độc Cô Thanh Tùng thừa hiểu những gì chàng vừa bộc lộ có phản ứng như thế nào nơi tâm tư của người đại thúc.

Nhưng sự thật là như vậy, chàng còn biết trang sức cách nào, chàng chỉ biết bày tỏ tường sự thật, ấy là chàng chưa nói đến đoạn hành trình của chàng vào Lục Vũ Lâm, chàng đối diện như thế với Lệnh Chủ, và Lệnh Chủ tỏ lòng hoài vọng cố nhân, tha thiết đến đâu...

Nếu nhắc đến đoạn đó thì Liệt Mã Cuồng Sanh sẽ đau đớn ra sao ?

Chàng muốn dùng lời xoa dịu cơn đau của đại thúc nhưng biết có hiệu quả như chàng mong muốn chăng ?

Chàng tiếp nối :

- Đại thúc ! Quá khứ đã lắng đọng trong lớp bụi thời gian, hãy để yên lòng cho dòng đời khóa lấp, đại thúc không nên khơi lại làm gì ? Đại thúc nên dành tâm trí liệu cách đối phó với Huyết Ma Bang , cứu nạn cho võ lâm, cứu nạn cho sinh linh...

Liệt Mã Cuồng Sanh gật đầu :

- Phải ! Cháu nói đúng !

Tuy vậy, lão thở dài như còn lưu luyến xa xăm.

Lão đại hung Thích Kế Dương bây giờ mới lên tiếng :

- Chưởng môn sư đệ ! Đêm xuống khuya rồi, ngu huynh không thể nán ná lâu hơn được, nếu để Ảo ma đầu phát giác ra thì mọi sự kể như hỏng bét. Ngu huynh phải đi...

Độc Cô Thanh Tùng vì bận nói chuyện với Liệt Mã Cuồng Sanh quên khuấy đi hiện tại, chừng Thích Kế Dương lên tiếng chàng mới giật mình.

Chàng cau đôi mày, sát khí bùng lên mặt :

- Sự tình như thế, có muốn làm gì gấp cũng không còn kịp nữa, canh hai đêm nay, sư huynh cùng hai vị sư huynh kia hãy chuẩn bị sẵn sàng chờ đón tôi tại Vạn Cực Cung, hầu tiếp tối nếu có gì bất trắc. Bất luận nguy hiểm thế nào, tôi cũng phải đến đó, cứu thoát Đông Hải Chân Quân.

Chàng gằn giọng :

- Không thể để bức họa đồ rơi vào tay Vạn Cực Thiên Tôn ! Lão ấy chiếm được Võ Lâm Kim Đảnh rồi thì võ lâm kể như đến hồi mạt vận.

Lãnh Nhạn Dung biến sắc :

- Thanh Tùng ! Anh nói gì ? Phụ thân tôi làm sao ?

Độc Cô Thanh Tùng trấn an nàng :

- Nhạn Dung đừng lo ngại, vạn sự đã có anh và các vị sư huynh chiếu liệu, không đến nỗi nào đâu. Anh đảm bảo lệnh tôn sẽ được cứu nạn và về đây vô sự...

Chàng day lại dặn tiếp Thích Kế Dương :

- Sư huynh nhớ nhé, bây giờ sư huynh về đi, trời sắp sáng rồi !

Lão đại hung Thích Kế Dương không đợi giục lần thứ hai, cấp tốc băng mình qua cửa sổ đi liền.

Mục kích thân pháp tối diệu của Thích Kế Dương, Liệt Mã Cuồng Sanh vô cùng kinh khiếp, lão càng kinh khiếp hơn nữa là xa cách Độc Cô Thanh Tùng chưa đầy nửa năm mà ngày nay chàng có nhiều hoạt động thần bí vô cùng.

Lão già râu bạc phêu kia là ai mà chàng gọi là sư huynh ?

Còn chàng, chàng đã làm gì mà bỗng nhiên lại có danh phận chưởng môn ?

Do nguyên nhân nào chàng định liều nguy hiểm đến Vạn Cực Cung cứu nạn cho Đông Hải Chân Quân ?

Và Đông Hải Chân Quân là ai ?

Còn thiếu nữ bên cạnh chàng, mà chàng gọi là em và xưng anh ra chiều mật thiết ?

Một số nghi vấn kéo đến xâm chiếm đột ngột tâm tư lão trong phút bất thần, lão không còn hiểu đâu vào đâu cả.

Lão dán mắt nhìn sững chàng, cố tìm cho chàng có còn những nét e dè sợ hãi như con chim mất mẹ ngày nào trước khi chợp cánh hòa mình vào thử thách của gió lộng trời sao...

Nhìn theo bóng Thích Kế Dương mờ dần, Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm suy nghĩ một lúc, không để ý đến thần thái mơ màng của Liệt Mã Cuồng Sanh đang chìm lặn trong muôn ngàn nghi vấn.

Đột nhiên, chàng quay lại :

- Đại thúc biết người đó là ai không ?

Liệt Mã Cuồng Sanh lắc đầu :

- Hơn mười năm qua, đại thúc ẩn tích mai danh, nên những nhân vật xuất hiện trên giang hồ trong thời gian đó hoàn toàn xa lạ...

Độc Cô Thanh Tùng giải thích :

- Người đó là một nhân vật của thời đại cũ, thời đại của đại thúc, y là một trong U Minh Tam Hung, chắc đại thúc có nghe nói đến y chứ ?

Liệt Mã Cuồng Sanh giật mình, buông tiếng thở dài.

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Tại sao đại thúc thở dài ? Đại thúc biết y chứ ?

Liệt Mã Cuồng Sanh gật đầu :

- U Minh Tam Hung, đồ đệ của Lệ Quỷ Thượng Nhân, ta có nghe nói đến y !

Danh hiệu của y nhắc lại cho ta nhớ đến bao nhiêu tội ác y đã làm trong thời gian trước...

Độc Cô Thanh Tùng hỏi :

- Đại thúc biết Đại Mạc Dị Nhân trên đỉnh Thiên Sơn là ai không ?

Liệt Mã Cuồng Sanh thông minh xuất chúng, nghe khẩu khí của Độc Cô Thanh Tùng, lão chợt tỉnh ngộ :

- Theo câu hỏi của người, ta đoán chắc Đại Mạc Dị Nhân là Lệ Quỷ Thượng Nhân đổi danh hiệu ?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Đại thúc nói đúng !

Và chàng thú nhận :

- Tiểu diệt hiện là chương môn Quỷ Phủ, sự tình rất dài dòng. Lúc nào thư thả, tiểu diệt sẽ thuật rành cho đại thúc tường !

Chàng dừng lại một chút, đoạn tiếp nói :

- Đại thúc có thể đi với tiểu diệt và Lãnh Nhạn Dung không ? Tiểu diệt còn biết bao nhiêu chuyện cần tỏ cho đại thúc biết, bấy lâu nay, tiểu diệt cố công tìm đại thúc khắp nơi, vào tử ra sanh lắm lần, sự buồn đau nói sao cho xiết ? Nhạn Dung cũng nên nghe cho biết đoạn đời sóng gió này...

Liệt Mã Cuồng Sanh mỉm cười :

- Dẫn thân trên kiếp sống giang hồ, có mấy ai tránh khỏi buồn đau do ân oán tình thù ? Chính lão đã đến tuổi càn dẫu xế bóng, mà hận lòng chưa thanh thỏa một vài, thì tuổi trẻ là tuổi sơ khởi bước chân trên đường đầy máu lệ, có lạ gì điều đó !

Nụ cười của lão không phải mỉa mai, mà hàm ý biểu đồng tình với chàng. Lão gật đầu, ưng chịu đi theo chàng.

Rồi cả ba rời khách sạn, kéo nhau ra khỏi huyện thành, đi dọc ven sông.

Độc Cô Thanh Tùng đem hết đầu đuôi sự việc xảy ra từ ngày chàng và đại thúc chia tay trên bờ hồ Bạch Mã. Chàng thuật đến đoạn kết rồi, đôi mắt mờ màng, nhìn theo sóng nước suốt dải Trường Giang chớp sáng dưới ánh trăng khuya.

Liệt Mã Cuồng Sanh cũng trầm ngâm theo dòng suy tưởng.

Bỗng, Lãnh Nhạn Dung kêu lên :

- Thanh Tùng ca ! Vô luận thế nào, đêm nay em và anh cũng phải tìm cách cứu thoát Gia Gia !...

Độc Cô Thanh Tùng cau mày :

- Nhạn Dung ! Em nên nhẫn nại, nóng nảy chẳng ích gì, chẳng hiểu Vạn Cực Cung hiện tại đang được phòng thủ nghiêm mật như thế nào sao ? Nếu hành động thiếu suy nghĩ thì chẳng những không được gì mà còn gặp họa. Dù ta có thoát đi được chẳng nữa, chúng sẽ đề cao cảnh giác mà phòng bị chu đáo hơn, đến lúc đó, ta có muốn làm gì cũng vô ích. Đừng nên vọng động em à, chúng sẽ nghi ngờ, khó lắm !

Chàng an ủi Lãnh Nhạn Dung mấy tiếng, đoạn chạy qua Liệt Mã Cuồng Sanh, thấy lão nhắm nghiền đôi mắt, trong cái dáng trầm tư mặc tưởng...

Chàng muốn gợi chuyện, song không dám khiêu gợi cơn trầm lặng của lão, tự nghĩ :

- Đại thúc ta là người trí dũng song toàn, rất có thể người có ý kiến hay giúp ta cứu thoát cho Đông Hải Chân Quân !

Chàng lóe lên một tia hy vọng, vội rủ vào tai Lãnh Nhạn Dung :

- Nhạn Dung đừng lo ngại, chắc Đại thúc đang nghĩ ngợi đến một biện pháp nào đó giúp mình. Hãy yên lặng, đừng làm kinh động người !

Không lâu sau, Liệt Mã Cuồng Sanh mở mắt ra. Ánh mắt ngời lên tinh quang lly lạ. Lão cao giọng :

- Ta đã có cách !

Độc Cô Thanh Tùng khều nhẹ Lãnh Nhạn Dung, nhoẻn miệng cười.

Lão tiếp nói :

- Vạn Cực Cung là Tổng Đàn của Huyết Ma Bang, nơi cư ngụ của Vạn Cực Thiên Tôn, chẳng đợi gì có cuộc đại lễ Cửu Long Huyết Minh mới phòng bị nghiêm mật mà ngày thường cũng thế. Chủ lực của Huyết Ma Bang tất phải quy tụ tại đây. Nếu hiền đệ Thanh Tùng liều lĩnh xâm nhập, hại thì có mà lợi thì không. Chỉ bằng mình áp dụng kế dụ cộp ra khỏi hang, nhử cho bọn cao thủ ra hết bên ngoài, rồi hiền đệ tìm cách vào Tổng đàn, cứu Đông Hải Chân Quân, sự việc sẽ dễ dàng hơn !

Độc Cô Thanh Tùng đồng tán là kế tuyệt diệu. Liệt Mã Cuồng Sanh mới rủ tai cả hai về kế hoạch sắp thực hành.

Rồi, cả ba trở vào khách sạn.

Trưa hôm sau, bỗng nhiên Lãnh Nhạn Dung bỏ xõa tóc tai, quần áo xộc xệch, từ trong khách sạn chạy tuôn ra đường, vừa chạy vừa la hét :

- Vô Lâm Ngũ Kỳ, xưa nay danh chấn giang hồ, không ngờ chỉ là bọn hữu danh vô thực, họ muốn cướp đoạt bức Tàng Bửu Đồ của ta, để chiếm hữu chiếc Vô Lâm Kim Đảnh, ta dù có chết đi nữa, quyết chẳng bao giờ để bức họa đồ lọt vào tay họ !

Rồi từ trong khách sạn, túa chạy ra Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn, đến hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách. Cả ba người này đuổi theo Lãnh Nhạn Dung bèn gót.

Họ vừa đuổi theo vừa hét :

- Liều đầu ! Dù cho ngươi có lên trời, chúng ta theo lên...ngươi chui xuống đất, chúng ta theo xuống, trừ ra ngươi để bức họa đồ lại cho chúng ta thì thôi ! Hừ !

Người tiếc chiếc Vô Lâm Kim Đảnh cũng không được, ngươi sẽ chết vì bọn ta thì ngươi còn hy vọng gì đoạt chiếc Kim Đảnh, uy hiếp giang hồ ?

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách đáng chừng sôi giận cực độ :

- Kim Đảnh là vật gia truyền của ta, ngươi là hạng gì mà hòng chiếm đoạt ?

Một chạy trước, ba đuổi theo sau, họ trải qua những con đường mà họ ước đoán là vũ lâm, hào kiệt thuê trọ đông nhất. Họ gây huyên náo trọn huyện thành Vu Sơn, quần hùng không một ai là không rời khỏi phòng để mục kích cuộc săn đuổi kỳ thú nhưng quan trọng đó.

Lãnh Nhạn Dung khi nào thấy thiên hạ bu đông lại thét to lên :

- Ta sẽ hủy diệt bức họa đồ thành mãnh vụng, thà ta không hưởng dụng nó thì thôi, chứ quyết không để lọt vào tay bọn tham tàn như các ngươi !

Huyết Bút Tú Tài chạy nhanh hơn hết, đã tới gần nàg. Lãnh Nhạn Dung vội hoành tay ngược lại, tung một Cửu Âm Chuồng. Huyết Bút Tú Tài lùi lại hai bước, cao giọng thét :

- Lợi hại thật ! Con gái của Đông Hải Chân Quân khá lắm đó !

Tung một chưởng đẩy lùi đối phương, Lãnh Nhạn Dung lại tiếp tục chạy.

Trong khoảnh khắc, trọn huyện thành Vu Sơn đều hay biết việc đó.

Quần hùng bốn phương bàn tán xôn xao. Họ không ngờ bức Tàng Bửu Đồ chỉ dẫn chỗ chôn dấu chiếc Vô Lâm Kim Đảnh hiện do con gái của Đông Hải Chân Quân nắm giữ.

Thực ra, nếu tay nào đuổi theo Lãnh Nhạn Dung để cố đoạt bức họa đồ thì quần hùng đã xuất hiện ngăn trở, chặn nòng để phòng tay trên, nhưng ở đây chính Vô Lâm Ngũ Kỳ làm cái việc đó thì còn ai dám can thiệp vào ?

Họ đâu phải là những đối thủ của Ngũ Kỳ, nếu ra mặt chẳng những không được chuyện gì, mà lại chuốc họa thêm, gây thù kết oán với ai thì được chứ chạm đến Vô Lâm Ngũ Kỳ là điều tối kỵ. Chạm một còn không dám, huống chi chạm cả một lần đến năm người ?

Họ lấy mắt nhìn, tuy vậy lòng họ đều như nhau, tất cả đều đổ kỵ.

Họ không chiếm được, họ không muốn cho ai chiếm được dù kẻ toan chiếm là Ngũ Kỳ. Hy vọng Lãnh Nhạn Dung chạy thoát, để có một dịp nào đó, họ sẽ tìm cách lừa Lãnh Nhạn Dung và âm thầm đoạt bức họa đồ !

Họ nghĩ bức họa đồ còn trong tay nàng thì họ còn hy vọng, chứ đã về tay Ngũ Kỳ rồi thì kể như tuyệt vọng.

Nhưng Thần Phủ Khai Sơn và Huyết Bút Tú Tài đã bắt kịp nàng.

Bất kể giữa thanh thiên bạch nhật, bất kể trước mắt muôn người, Huyết Bút Tú Tài nhanh như chớp, điểm vào nhuyển huyết của nàng, rồi ngay tại giữa đường giữa xá lục xạ trong người nàng, lấy ra một cuộn giấy, đoạn bật cười cuồng dại :

- Liễu đầu ! Người có bản lĩnh gì, muốn đoạt lại bức họa đồ, cứ tìm đến bọn Vô Lâm Ngũ Kỳ mà đoạt.

Huyết Bút Tú Tài liền điểm khai huyết đạo cho nàng, đoạn cùng Thần Phủ Khai Sơn ung dung trở về khách sạn.

Lãnh Nhạn Dung toan chạy theo đoạt lại, vừa lúc đó có một đại hán, hình dạng vạm vỡ từ xa chạy đến, chặn nàng lại ; - Cô nương ! Có đúng cuộn giấy đó là bức Tàng Bửu Đồ không ?

Lãnh Nhạn Dung thấy đại hán chặn đầu, nàng mừng rỡ vô cùng.

Thoáng nhìn qua đại hán, nàng biết ngay hán là một thuộc hạ mà Huyết Ma Bang đặt làm tai mắt tại huyện thành Vu Sơn.

Nàng vờ quắc mắt, sừng sộ :

- Người là ai ? Người hỏi bức Tàng Bửu Đồ làm gì ?

Cha ta giao nó cho ta, bảo ta thận trọng giữ gìn, như vậy thì giả thế nào được?

Hừ ! Ta thề sẽ giết cho kỳ được bọn cướp đoạt vật báu của ta, ta mới hả !

Nàng thốt xong, vội chạy theo Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn.

Đến một con đường hẻm, nàng quát to :

- Bản cô nương quyết liều mạng với các người đây !

Nhưng, nhìn trước nhìn sau, chẳng thấy có một bóng người nào trong sâu con đường, chỉ thấy một tên ăn mày nhỏ ngồi bên thềm phía trước một ngôi nhà. Nàng hỏi :

- Tiểu ca có thấy ba người tuổi tác từ trung niên trở nên chạy ngang đây không ?

Tên ăn mày nhỏ toan đáp lời, bỗng phía sau lưng nàng có tiếng cười lạnh vang lên :

- A di đà phật ! Nữ thí chủ đơn thân độc lực thế kia, làm sao chống nổi Vô Lâm Ngũ Kỳ? Nếu thí chủ bằng lòng theo bản tăng đến một chỗ, bản tăng sẽ đảm bảo với nữ thí chủ là vật mất sẽ đoạt hồi !

Tiếng cười vừa buông dứt, người phát thoại đã đến ngang mặt nàng. Lãnh Nhạn Dung trông ra, thấy một lão hòa thượng thân hình gầy đét, không rõ từ đâu đến.

Nàng không lưu ý đến lời nói của hòa thượng, cứ sấn bước đi tới.

Lão hòa thượng lại chấp tay chữ thập, niệm phật hiệu, rồi tiếp :

- Nữ thí chủ không tin bản tăng à ? Bản tăng xin tự giới thiệu là Trí Hư Hòa Thượng, Chứng môn phái Thiếu Lâm !

Lão nhấn mạnh :

- Bản tăng bình sanh chưa hề nói dối, chẳng những vì thọ trì ngũ giới mà tâm tánh vẫn thành thật tự nhiên !

Lãnh Nhạn Dung ngạc nhiên, không ngờ lão hòa thượng già ốm lại là Chứng môn phái Thiếu Lâm.

Trước kia, nàng có nghe thân phụ nàng bảo rằng trong vụ mưu toan chiếm đoạt chiếc Vô Lâm Kim Đảnh có cả vị cao tăng Bích Nhân Thần Tăng, một tiền bối của phái Thiếu Lâm, giờ lại xuất hiện vị Chứng môn, không rõ là Chứng môn đời hiện tại hay là đời trước vì Trí Hư Đại Sư rất già, có thể là Chứng môn đời trước !

Nhưng đời trước hay đời sau thì có quan hệ gì tới nàng ? Bất qua người trước có công phu phần nào thâm hậu hơn đời hiện tại vậy thôi, và sự kiện đó chỉ liên quan đến những người thi đua quanh Kim Đảnh.

Trí Hư Đại Sư xuất hiện, hẳn phải có nguyên nhân gì ?

Nàng dè dặt đáp :

- Không dám vì một việc riêng tư của tiện nữ mà làm nhọc đến đại sư !

Rồi nàng dậm chân toan bước đi.

Nào ngờ, Trí Hư Đại Sư trầm sắc mặt, nghiêm giọng :

- Nữ thí chủ xét lại. Chiếc Kim Đảnh có liên hệ quan trọng với họa phúc của toàn thể võ lâm, nữ thí chủ không thể xem thường. Bản tăng nghĩ là thí chủ nên nghe theo lời bản tăng...

Lãnh Nhạn Dung bực mình vì lão hòa thượng cứ lải nhải mãi, nàng xẵng giọng :

- Tôi đã bảo là không đi đâu hết, đại sư còn bức bách tôi mãi sao ?

Lão hòa thượng cười nhạt :

- Nữ thí chủ thứ cho bản tăng vậy ! Sự tình bắt buộc, bản tăng không thể nương tay !

Lão bước tới một bước.

Lãnh Nhạn Dung trầm thân hình xuống tấn, đoạn hét :

- Hòa thượng dám động đến lông chân ta, thì đừng trách sao ta vô lễ với chứng môn nhân một phái lớn đấy nhé !

Nàng hừ lạnh, nhìn chằm chằm vào lão hòa thượng. Lão không nao núng, bước tới một bước nữa. Chẳng chậm trễ, Lãnh Nhạn Dung đánh mạnh tay tới.

Cửu Âm Thần Công sanh gió cuốn đi.

Vừa lúc đó, tên ăn mày nhỏ đứng lên, bước tới bọc phía sau lưng lão hòa thượng.

Hắn nhẹ giọng hỏi :

- Lão trọc ! Chứng môn nhân phái Thiếu Lâm là người đây sao ? Đâu người day mặt cho ta xem mặt mũi như thế nào ?

Ánh mắt lão hòa thượng ngồi lên hung quang sáng rực, lão quay mình đối diện với tên ăn mày nhỏ. Tuy nhiên, lão đã dè dặt bước tạt sang một bên, né tránh Cửu Âm Chưởng của Lãnh Nhạn Dung, tuy kinh đạo còn xa.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn ánh mắt lão, bật cười :

- Tia nhìn gì mà hung tợn thế ?

Tên ăn mày nhỏ chính là Độc Cô Thanh Tùng trá hình theo dõi Lãnh Nhạn Dung, phòng vệ nàng nếu gặp bất trắc.

Hiện tại, nàng là miếng mồi ngon nhử mọi lòng tham, rất có thể nàng sẽ gặp những tên ác ma lợi hại, nên Liệt Mã Cuồng Sanh đã dự liệu cho Độc Cô Thanh Tùng theo sát.

Dứt tiếng cười, Độc Cô Thanh Tùng nhanh như chớp, đưa tay tả ra, xĩa năm ngón tay vào lão hòa thượng.

Lão cũng không phải tay vừa, thấy đối phương xuất thủ liền gỡ Phục Ma Chưởng chặn kinh lực của chàng liền. Lão hòa thượng đối diện với Độc Cô Thanh Tùng, tất nhiên đưa lưng về phía Lãnh Nhạn Dung.

Thấy song phương đã xuất thủ, Lãnh Nhạn Dung lập tức đẩy Cửu Âm Chưởng.

Đề phòng phía trước, Trí Hư Đại Sư bỏ trống phía sau, kinh đạo của nàng ập tới, đẩy lão hòa thượng nhào tới mấy bước.

Thừa lúc đó thì đạo lực của hòa thượng và Độc Cô Thanh Tùng chạm nhau, hòa thượng nhờ cái chạm đó, dội lại thành khối ngã.

Lão hòa thượng biến sắc.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nét mặt, ánh ngời sát khí bùng bùng, chàng lạnh giọng thốt :

- Trong tia nhìn của ngươi, đủ biết ngươi không phải là con người lương thiện đạo đức. Trước khi hạ sát ngươi trừ hại cho đời, ta cho ngươi biết ta là ai, nếu không thì ngươi sẽ kêu chết oan chết ức !

Chàng cao giọng tiếp nói :

- Ta là chưởng môn nhân Quỷ Phủ Độc Cô Thanh Tùng đây !

Chiếc Quỷ Vương Trượng vung lên, hòa quang chớp nhoáng chiếu ngay đầu lão hòa thượng giáng xuống.

Trí Hư Đại Sư không còn phản ứng kịp thời trước những chiêu thức nhanh như điện, chỉ rú lên một tiếng, nhắm mắt lại.

Bốp !

Đầu trượng đập vào đầu trọc, óc trắng hòa lẫn máu hồng bắn ra tung tóe.

Chiếc xác gầy đét ngã đánh phịch xuống đất, nhũn lại thành một đồng xương thịt vụn.

Nắm tay Lãnh Nhạn Dung, Độc Cô Thanh Tùng rút đi như bay. Đến bờ tường cao, cuối ngõ hẻm, cả hai phi thân vọt qua bên kia, chuyển nhanh qua mấy nóc nhà, một lúc sau nhảy xuống hậu một ngôi nhà, theo cửa hông tiến vào.

Liệt Mã Cuồng Sanh đã chờ sẵn, đón cả hai. Lão cười nhẹ :

- Lãnh cô nương chịu nhọc khá đấy ! Kế hoạch của mình kể như thành công ở giai đoạn đầu rồi, bây giờ chuẩn bị chuyển sang giai đoạn kế. Thế nào đêm nay, Huyết Ma Bang cũng huy động toàn bộ chủ lực đến bao vây khách sạn. Thanh Tùng hiền diệu và Lãnh cô nương sẽ được vững tâm đến Vạn Cực Cung giải thoát cho linh tôn !

Lãnh Nhạn Dung nở nụ cười hàm ơn, đưa ánh mắt khâm phục nhìn Liệt Mã Cuồng Sanh.

Độc Cô Thanh Tùng đột nhiên thốt :

- Vậy khách sạn đêm nay, chẳng phải chỉ một Huyết Ma Bang mà thôi. Sẽ có cả bọn trọc đầu Thiếu Lâm Tự đấy !

Liệt Mã Cuồng Sanh điểm một nụ cười tự tin. Lão gật đầu, tán thành chỗ nhận xét của Độc Cô Thanh Tùng.

Vừa lúc đó, ngoài đường có tiếng mõ vang lên cốc cốc.

Độc Cô Thanh Tùng thấp giọng :

- Có lẽ Bích Nhân Thần Tăng đã đến !...

Kế tiếp có tiếng chuông boong boong vang theo.

Độc Cô Thanh Tùng lại lo ngại :

- Không lý Thạch Chung Lão Nhân phái Côn Lôn cũng có mặt ?

Chàng cười gằn :

- Nếu đúng như ta nhận xét, thì huyện thành Vu Sơn đêm nay sẽ chứng kiến một bi kịch khá hào hứng đấy !

Liệt Mã Cuồng Sanh đứng lên, đến gần cửa sổ.

Bên ngoài tiếng mõ dứt, tiếng chuông dứt, tiếng lạc ngựa lại vang lên.

Khách bộ hành kháo nhau :

- Xích Diệp Phu Nhân đó ! Đẹp thật !

Liệt Mã Cuồng Sanh sa sầm nét mặt quay lưng trở vào.

Đôi bạn trẻ đã ngồi xếp vòng tròn, vận khí điều hòa, chờ đêm xuống.

29. Máu Nhuộm Ma Cung

Thời gian buông nhịp đều trôi, mau chậm tùy lòng người tưởng, nôn nao chờ đợi thì thấy dài vô tận, bình thần vô tư thì thấy thoáng như vó câu.

Lật bật rồi hoàng hôn buông xuống, kẻ đó đêm gấp về.

Dưới ánh trăng sao mờ chiếu, trong dải Vu Sơn trùng điệp những ngọn núi cao, hai bóng người sóng bước tiến về phía Thần Nữ Phong.

Hai bóng người, một nam, một nữ vào lứa tuổi thanh xuân, nữ không vũ khí, nam có trượng dài, họ là hai hành khất.

Hai bóng đó là Lãnh Nhạn Dung và Độc Cô Thanh Tùng trên con đường giải thoát cho Đông Hải Chân Quân, theo kế hoạch Điều Hồ Ly Sơn của Liệt Mã Cuồng Sanh.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng dừng chân lại. Lãnh Nhạn Dung lấy làm lạ, bắt buộc dừng lại theo. Nàng hỏi :

- Thanh Tùng ca ! Có việc gì thế ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu, buông tiếng thở dài :

- Nhạn Dung ! Anh nói ra, em nên dần lòng đừng bi thảm quá độ...

Nhạn Dung kinh nghi, hấp tấp :

- Mà việc gì chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng đắn đo một chút :

- Anh chỉ sợ mình làm một việc vô ích đêm nay !

Lãnh Nhạn Dung lùi lại một bước, trố mắt :

- Tại sao ?

Nàng run run đôi chân, chực ngã.

Độc Cô Thanh Tùng bước tới, đưa tay chặn sau lưng nàng, đoạn tiếp:

- Lệnh tôn đã uống phải thuốc mê của Vạn Cực Thiên Tôn, thuốc đó mạnh lắm, có lẽ bây giờ vẫn chưa tỉnh. Vạn Cực Thiên Tôn thừa lúc mê trầm của Lệnh Tôn, lục soát trong người lấy mất bức Tàng Bửu Đồ...

Chàng lập luận :

- Vì thực hiện mục tiêu đoạt bức họa đồ, lão ác ma mới hạ mê dược, bức họa đồ thực sự đã nắm trong tay, dĩ nhiên lão không tin sự dàn cảnh của mình lúc trưa rồi...

Nếu không có cánh tay của Độc Cô Thanh Tùng đón sẵn, Lãnh Nhận Dung đã sụm đôi chân xuống đất. Nhưng chỉ một thoáng thôi, nàng kiên quyết trở lại, giọng nàng rắn rỏi vô cùng :

- Thanh Tùng ca ! Theo ý em tưởng, thì dù bức Tàng Bửu Đồ thực sự có trong mình Gia Gia em đi nữa, dù Huyết Ma Bang có lục soát đi nữa vị tất chúng tìm được ? Dĩ nhiên Gia Gia phải có cách nào giấu chứ có lý nào để lộ cho các nhân vật khác ? Anh yên tâm, đừng lo ngại và chúng mình vững tiến !

Rồi, nàng quay mình đi trước, như để thách thức Độc Cô Thanh Tùng. Cả hai nhắm đỉnh Thần Nữ Phong, tiến lên vùn vụt. Khi đến lưng chừng núi, độ nửa đoạn đường lên đỉnh, bỗng có tiếng ai quát chặn :

- Ai ?

Độc Cô Thanh Tùng vừa kịp nhìn tới trước mặt, thấy bóng người đó từ trên núi lao vút xuống. Chàng hoành trượng đứng chắn ngang đường, oai vệ hỏi lại :

- Ai ?

Chàng đưa bàn tay ra, năm ngón sè, Hàn Man Chỉ phóng lao đi vùn vụt thẳng vào bóng người chạy xuống. Bóng đó thân pháp tuyệt diệu, đang chạy nhanh như thể trông thấy chỉ phong vút đến, liền đảo chân dịch sang một bên né tránh, đồng thời kêu khẽ :

- Chưởng môn sư đệ đây phải không ?

Độc Cô Thanh Tùng nghe tiếng xưng hô, thấy nhẹ lo rồi, tuy chàng chưa biết đó là vị sư huynh nào.

Bóng đó lại tiếp :

- Ngu huynh đây !

Buông dứt tiếng cuối, bóng đó đã đến nơi, khoảng cách chỉ chừng độ trượng.

Đáng lẽ bóng đó không xưng thân phận của mình, bởi Độc Cô Thanh Tùng hoàn toàn khác lạ dưới lớp bùn dơ tóe trét đầy mặt mày, đầy mình mẩy, lớp bùn biến chàng thành một tên hành khất quái dị.

Song bóng đó có nhãn lực hết sức tinh vi, từ xa hơn mười trượng, đã trông thấy chiếc Quỷ Vương Trượng trên tay chàng nên biết ngay là chàng trong lớp ngụy trang.

Tuy nhiên, bóng đó dè dặt đáng ngại, nhận ra chiếc trượng và người cầm trượng rồi, vẫn chưa đủ tin, vừa dùng chân lại bóng đó cất tiếng :

- Chưởng môn sư đệ ! Ngu huynh không thể hoàn toàn tin cho chắc đúng là sư đệ trong lớp hành khất quái dị như vậy. Để ngu huynh được yên lòng, xin sư đệ hãy hiển lộ một vài chiêu trượng pháp cho ngu huynh lấy làm bằng !

Độc Cô Thanh Tùng trông thấy bóng đó vận áo màu lam, râu tóc đều bạc trắng chàng nhận đúng là vị Nhị sư huynh của mình hiện làm nội tuyến trong Lam Thủy Đàn, chàng do dự một chút :

- Sư huynh đã muốn, tôi xin y lời, gặp lại sư huynh, tôi hết sức cảm động !

Chàng vung chiếc Quỷ Vương Trượng quét mấy vòng gió rít vù vù.

Bóng đó, chính là lão Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ, vừa thấy trượng ảnh chớp lên, đồng thời Xạ Phách Châm, lão giật mình, bàng hoàng một phút vì ảnh hưởng của Xạ Phách Châm.

Trần định được tinh thần, Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ vòng tay, nghiêng mình làm lễ :

- Vạn Kiệt Kỳ này cúi mình ra mắt Chưởng môn !

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay :

- Sư huynh đừng giữ lễ quá độ, lúc này không phải là lúc phí phạm thời gian !

Rồi chàng đi ngay vào đề, hỏi gấp :

- Tình hình tại Vạn Cực Cung ra sao ?

Vạn Kiệt Kỳ đáp :

- Bang chủ đang chuẩn bị đích thân huy động thuộc hạ đến, huyện thành Vu Sơn đoạt bức Tàng Bửu Đồ.

Độc Cô Thanh Tùng sáng mắt :

- A ! Chúng đã đi chưa ?

Vạn Kiệt Kỳ lắc đầu :

- Bang chủ định đến đầu canh hai mới xuất phát toàn quân.

Lãnh Nhạn Dung nghe Vạn Kiệt Kỳ bảo thế, vững tâm vô cùng. Nàng mỉm cười, bao nhiêu lo nghĩ vừa qua tiêu tan mất, niềm hứng khởi tăng cao. Nàng bước tới nắm tay Độc Cô Thanh Tùng, nép sát người bên chàng, hỏi :

- Các hạ đã dò xét đúng như vậy chứ ?

Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ bình thản đáp :

- Có ai dám dối với Chưởng môn nhân của mình không ?

Lãnh Nhạn Dung thẹn đỏ mặt vì câu nói trống trải của mình, thành thạo đối thoại. Nàng không dám gọi chuyện với Vạn Kiệt Kỳ nữa, mặc dù nàng muốn hỏi thêm nhiều câu, nàng nóng lòng vì thân phụ vô cùng.

Day lại Độc Cô Thanh Tùng, nàng thốt :

- Theo lời lão tiền bối này, thì Vạn Cực Thiên Tôn chưa hề lục soát trong người phụ thân em, như vậy thì Gia Gia tôi chưa đến nỗi nào !

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu, đoạn hướng sang Vạn Kiệt Kỳ :

- Còn đại sư huynh ? Hiện có mặt tại Vạn Cực Cung không?

Vạn Kiệt Kỳ gật đầu :

- Đại sư huynh hiện có mặt tại cung, người đang chờ giờ xuất quân để theo Bang Chủ vào huyện thành.

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Vạn Cực Thiên Tôn lưu nhận vật nào thủ tại cung ?

Vạn Kiệt Kỳ lắc đầu :

- Ngu huynh chưa được hiểu điều đó.

Độc Cô Thanh Tùng chuyển sang việc khác :

- Sư huynh biết chỗ chúng giam cầm Đông Hải Chân Quân ?

Vạn Kiệt Kỳ gật đầu :

- Biết !

Độc Cô Thanh Tùng phân phó :

- Theo ý tôi, bây giờ mình lên tìm chỗ nào kín đáo, ẩn núp chờ cho Vạn Cực Thiên Tôn đi rồi, mình sẽ vào cung, như vậy được vững tâm hơn.

Cả ba chọn tàng cây cao gần đó, vọt mình lên.

Không bao lâu, trên đỉnh bay xuống rất nhiều bóng người, Độc Cô Thanh Tùng đếm phỏng cũng có trên bốn mươi tên.

Chàng mừng thầm, nghĩ rằng kế diệu hổ ly sơn của đại thúc quá tuyệt.

Lãnh Nhạn Dung lo ngại :

- Không rõ Vạn Cực Áo Nữ có theo đoàn quân chủ lực của Huyết Ma Bang chăng ?

Độc Cô Thanh Tùng trấn an nàng :

- Em đừng lo ngại, anh lãnh phần đối địch với Vạn Cực Áo Nữ, em chỉ lo cứu linh tôn thôi !

Đoàn quân xuất trận đã xuống chân núi.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung rời chỗ núp, gọi khê Vạn Kiệt Kỳ, đoạn cả ba hướng lên đỉnh.

Qua khỏi một hàng chín cây cổ tùng, họ thấy có bóng đèn le lói.

Vạn Kiệt Kỳ rỉ tai Độc Cô Thanh Tùng :

- Chưởng môn sư đệ nhìn bóng đèn kia !

Độc Cô Thanh Tùng giương mắt quan sát. Bóng đèn xuất phát từ một ngôi thổ am nhỏ, nơi đó im lìm.

Vạn Kiệt Kỳ giải thích :

- Cái am bằng đất đó là nghi trang vào lối của Vạn Cực Cung, đó là Chánh Đường, còn Hậu Đường thì phía sau, phải đi vòng quanh một lúc nữa. Chưởng môn sư đệ muốn đi cửa chính vào hay đi cửa hậu ?

Độc Cô Thanh Tùng do dự một chút rồi đáp :

- Trong hiện tình thì cử chính hay cửa hậu cũng thế, bọn Huyết Ma Bang vẫn phòng thủ chặt như thường. Như vậy, vào cửa nào cũng phải cẩn thận, chọn lựa vô ích.

Mình nên đi cửa chính vào đi !

Độc Cô Thanh Tùng dạy lại Lãnh Nhạn Dung :

- Đêm nay định đoạt số phận của Gia Gia em, nhất quyết gấp tên bang đồ nào, hễ xuất thủ là phải hạ độc chiêu, đừng để chúng có thời giờ phản ứng. Anh sẽ không dung tha một tên nào, kể cả những tên hạng bét !

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Em hiểu và nhất nhất tuân theo lời anh !

Độc Cô Thanh Tùng trở qua Vạn Kiệt Kỳ :

- Xin nhị sư huynh đi trước dẫn đường, nếu có trở ngại cứ san bằng hộ, trừ gặp đại địch đã có tôi !

Chàng ân cần dặn :

- Điều cần thiết là đừng để lộ hành tung của mình, nếu bắt buộc lắm, xin Nhị sư huynh cứ giết chúng để diệt khẩu, vạn sự đã có tôi chịu tiếng !

Vạn Kiệt Kỳ gật đầu, đoạn bay mình đi trước. Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung lẳng lẳng theo sau. Họ tiến về thổ am.

Khi đến nơi, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt họ là hai chiếc xác nằm giữa cửa am. Toàn thân xác chết không có một dấu vết nào cả, chỉ trừ gương mặt là bầm tím mà thôi.

Độc Cô Thanh Tùng hiểu ngay, công trình tác động này Độc Cô Thanh Tùng chính Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ, và chàng thầm nghĩ :

- U Minh Tam Hung quả thật có thủ đoạn ! Thảo nào mà chẳng vang danh một thời, đến đổi sư phụ Lệ Quỷ Thượng Nhân phải giam cầm một nơi cho đời đỡ khổ ! Thủ pháp này, ta phục thay !

Họ tiến vào trong am.

Ba xác chết nữa nằm sõng sượt trước Phật đường, ba xác ni cô, như ba xác chết bên ngoài am. Những cảnh chết chóc đối với họ rất thường, họ chỉ thoáng qua một chút, rồi thẳng tiến về phía hậu am.

Nơi đó, có một vọng cửa đá, cao độ ba trượng, bên ngạch cửa có khắc bốn chữ to lớn :

Vạn Cực Huyền Cung.

Ngay nơi cửa, có hai xác chết, vận y phục tím thẫm.

Cả hai vượt qua cửa đá, đi sâu vào.

Họ gặp tất cả mười chín xác chết, toàn vận y phục tím thẫm.

Vừa lúc đó, từ bên trong sâu, có tiếng báo động :

- Có gian tặc đột nhập vào cung ! Toàn thể đề cao cảnh giác !

Lệnh báo động vừa dứt, một bóng lam bay từ trong bay ra. Bóng đó thốt nhanh :

- Chưởng môn sư đệ ! Sự tình đã phát giác rồi. Ngươi huynh không thể vào sâu được nữa. Sư đệ nên nhớ, qua khỏi xác chết cuối cùng, vòng qua bên hữu hai lượt, đến một tòa đại sảnh theo con đường hành lang của đại sảnh, vòng qua hướng đông tận đẳng trong con đường hành lang là nơi giam cầm Đông Hải Chân Quân. Sư đệ và cô nương cứ đi tới, ngươi huynh còn phải trở ra ngoài, nếu có gì bất trắc, tôi sẽ quay vào báo tin ngay.

Không chậm trễ, Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung nắm tay nhau đi tới.

Vừa lúc đó, ba bóng lam từ bên trong chạy ngược chiều sắp đụng mặt họ.

Độc Cô Thanh Tùng không cần lên tiếng hỏi, vọt mình chặn ngang chúng, Hàn Man Chỉ theo tay phát xuất vút đi liền.

Ba bóng lam né tránh.

Chiếc Quỷ Vương Trượng tiếp theo ngay, hàn quang chớp chớp. Một tiếng rú vang lên, một xác thân ngã gục, máu đổ thành vũng.

Hai tên kia quay người trở lại, chạy nhanh như biến.

Độc Cô Thanh Tùng nhích môi điểm nụ cười lạnh, vận dụng huyền công Quỷ Ảnh Vô Hình đuổi theo.

Cánh tay vung lên, Quỷ Vương Trượng giáng xuống. Hai xác thân ngã gục, máu vệt như pháo hoa.

Chiếc Quỷ Vương Trượng chưa kịp thu hồi, Độc Cô Thanh Tùng nghe một tiếng thét âm u huyền ảo từ thâm cung vọng đến. Tiếng thét còn âm vang lên lồng lộng, Vạn Cực Áo Nữ vẫn với vòng sa đen bao mặt xuất hiện trước mắt chàng.

Bà xách nơi tay một xác chết. Vừa xuất hiện, bà cười khanh khách.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn chiếc xác, bắt giắc đầu vầng, mắt hoa, đất như sụp xuống dưới chân.

Đông Hải Chân Quân !

Chiếc xác ấy đúng là của Đông Hải Chân Quân !

Chàng hét lên một tiếng điên cuồng. Chiếc Quỷ Vương Trượng theo tiếng hét vút ra, hào quang tỏa rộng, chụp xuống đầu Vạn Cực Áo Nữ.

Bà lùi luôn ba bước, cao giọng quát :

- Người là ai ? Người nhặt ở đâu chiếc Quỷ Vương Trượng của tiểu tử ?

Bà không nhận ra Độc Cô Thanh Tùng, tưởng chàng đã chết, và tên ăn mày nhặt được, mang đến đây sử dụng, náo loạn Huyền Cung.

Lãnh Nhạn Dung nhận ra xác chết của Đông Hải Chân Quân, rú lên một tiếng, ngã xuống đất bất tỉnh.

Độc Cô Thanh Tùng nhớ lại mẹ và Lục Vũ Lệnh Chủ hiện còn trong tay Vạn Cực Áo Nữ, không tiện để lộ chân tướng, nếu bà biết chàng còn sống thì hai người sẽ bị bà ta sát hại ngay.

Chàng cố nén thương tâm, giữ bình thần, không đáp lời bà. Chàng lùi lại bên cạnh Lãnh Nhạn Dung.

Vạn Cực Áo Nữ cất tiếng cười khanh khách bước tới. Bà lập lại câu hỏi :

- Người là ai ? Người muốn cứu hần ? Đón lấy !

Thốt xong, Vạn Cực Áo Nữ quăng xác chết của Đông Hải Chân Quân sang cho chàng.

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay hứng bắt. Nhưng chàng giật mình, cảm thấy một luồng ám kinh của địch cuốn theo xác chết, đổ ập đến.

Đồng thời, Vạn Cực Áo Nữ cũng đã dịch chân bước tới.

Độc Cô Thanh Tùng một tay đỡ xác chết, một tay vung nhanh chiếc Quỷ Vương Trượng, khoa lên một vòng, chặn phía trước mặt.

Xác chết rơi đúng trên tay rồi, chàng đặt xuống cạnh Lãnh Nhạn Dung, không chậm trễ chút nào, chàng bước tới mấy bước, cho vừa tầm ứng chiến.

Lãnh Nhạn Dung ngắt xủ trong giây phút xúc cảm đột ngột, đã tỉnh lại liền sao đó. Nàng nhào mình tới, ôm xác cha, rống lên khóc :

- Gia Gia ! Tại sao Gia Gia lại chết ? Gia Gia ! Con là Lãnh Nhạn Dung đi tìm cha đây ! Cha chết thật hay mê man ?

Tâm hồn nàng bị xáo trộn nặng nề, nàng nói lên những lời thiếu vắng lý trí, nhưng nàng có cần gì điều đó ? Bởi nàng còn biết xét suy làm sao nữa ?

Thân phụ nàng chết, là bầu trời sụp đổ, quả đất nát tan nàng cũng nát tan, luôn cả mộng vàng tương lai.

Để mặc cho nàng tuôn mạch cảm hoài, Độc Cô Thanh Tùng chú trọng tay kinh địch trước mặt.

Chàng buông xác chết, dịch bước tới, hét lên một tiếng múa tít Quỷ Vương Trượng xoáy tròn vun vút, gió lốc theo hàn quang chớp dấy, trong tiếng gió có tiếng ầm ỉ như tiếng sấm động từ xa vọng về.

Áp lực của trượng ảnh như núi đổ, như biển đùa, vùng không gian tại cục trường đảo lộn đi đùng.

Vạn Cực Áo Nữ cười lớn, múa đôi tay nhanh hơn thoi dẹt , tay ra tay vào giao chuyển, gió quyện ào ào, kinh đạo cuốn tới như sóng chạy.

Cái lợi thế của Vạn Cực Áo Nữ không phải ở nội công, bà ta cao cường hơn Độc Cô Thanh Tùng.

Bà như cái bóng ma, chấp chờn thoát ẩn thoát hiện mà hiện thì cũng chỉ thấy mờ mờ.

Quanh mình Độc Cô Thanh Tùng, chỗ nào cũng có bóng bà, vừa thấy đó lại vừa mất đó, thành thử Độc Cô Thanh Tùng hiểu bà ở phía nào thực sự mà dồn trọng lực xung kích.

Chàng sôi giận.

Đến Vạn Cực Cung hôm nay không phải để hiển lộng thần oai doạ. áp tinh thần địch trước ngày khai hội Cửu Long Huyết Minh.

Đến đây là vào hang hùm, cốt giải thoát cho một người rồi rút đi ngay, nên phải đánh nhanh, đánh mạnh tranh thủ thời gian, mỗi phút giây co là một phần nguy hiểm gia tăng.

Mà chàng xem chừng như Vạn Cực Áo Nữ quyết cầm chân chàng.

Chắc chắn thế nào, trong chốc lát nữa, bọn tuần thám của Huyết Ma Bang cũng đến. Chàng không lo sợ cho mình, chàng sợ cho Lãnh Nhạn Dung công lực bị ảnh hưởng phần nào qua cơn xúc động vừa rồi.

Độc Cô Thanh Tùng hét một tiếng lớn, sử dụng toàn bộ trượng pháp bí truyền của Quỷ Phủ đồng thời thi triển thuật Quỷ Ảnh Vô Hình, xoắn tít cái bóng ma của Vạn Cực Áo Nữ.

Dần dần, Vạn Cực Áo Nữ bị bao vây trọn vẹn.

Bà chỉ thấy tượng ảnh trùng trùng bao quanh như bức tường dày, không còn trông thấy Độc Cô Thanh Tùng đâu nữa.

Vạn Cực Áo Nữ không rõ tên ăn mày trẻ này chính là Độc Cô Thanh Tùng, thầm hỏi hắn từ đâu đến mà lợi hại không kém Độc Cô Thanh Tùng. Bà kinh sợ ra mặt, không dám khinh thường, bắt buộc phải xử dụng toàn năng lực, ứng địch. Nhưng bà cố gắng cách nào, cũng không vượt khỏi bức tường tượng ảnh bao bọc quanh mình.

Tuy nhiên, Độc Cô Thanh Tùng cũng chưa làm gì nổi bà ta.

Vừa lúc đó, một bóng người vận y phục tím xạm từ xa lao vút đến như tên bắn.

Vạn Cực Áo Nữ quát lớn :

- Bắt con tiện tỳ kia cho ta !

Độc Cô Thanh Tùng cấp bách quá, không biết làm cách nào giải cứu cho Lãnh Nhạn Dung, vì khí thế của tên áo tím vô cùng mạnh mẽ. Muốn bắt khỏi Vạn Cực Áo Nữ, phải đánh bà trọng thương, đó là một việc không dễ thực hành.

Trong khi đó tên áo tím đã đến nơi rồi.

Chàng lồng lộn lên, cổ vung chiếc trượng nhanh hơn.

Vạn Cực Áo Nữ biết rõ chàng toan đi để chặn tên áo tím, nhưng có bao giờ bà để cho chàng được thỏa nguyện ?

Bà càng xoắn tít quanh chàng, chàng hướng về phía nào, bà xoay về hướng đó, cốt chặn đầu chàng, không cho chàng thoát đi để cứu Lãnh Nhạn Dung.

Bà đinh ninh là tên thuộc hạ sẽ tóm Lãnh Nhạn Dung dễ như bỡn.

Sự lo lắng của Độc Cô Thanh Tùng kể ra hơi dư thừa, ít ra trong hiện tại Lãnh Nhạn Dung dù sao cũng không đến nỗi vô dụng như chàng tưởng.

Tên áo tím vừa xông tới, chưa kịp xuất chiêu thức gì, thì nàng vụt đứng phắt lên, một tay đưa ngay Cửu Âm Chưởng ra, tay kia phóng Hàn Man Chỉ liên.

Tên áo tím không thể nào tránh kịp, hấn kém vũ công cũng có, mà vì bất ngờ cũng có, hấn lãnh đủ hai tuyệt kỹ của đôi phương. Hấn hự lên một tiếng, ngã nhào ngược lại phía sau.

Lãnh Nhạn Dung nở nụ cười cay độc, đảo bước tới. Bàn tay nàng vung lên, trong lúc tên áo tím cự mình, toan vùng dậy.

Bùng !

Thân hình hấn dịch xê hơn thước, máu từ bảy lỗ trong châu thân phun ra một lượt, phút chốc đọng thành vũng quanh cái xác bất động của hấn.

Nhưng cái nguy mới thực sự xuất hiện trước mặt nàng là khi tên áo tím thứ nhất hoàn toàn bị loại khỏi vòng chiến, thì bảy tám tên khác như tên xoẹt từ xa bay đến bao bọc quanh nàng.

Chưa đến cục trường chúng đã vung tay tung chưởng kinh ập vào người Lãnh Nhạn Dung. Ngần ấy người cùng tung chưởng phong một lượt, quanh mình Lãnh Nhạn Dung như có một bức tường kinh đạo chặn đứng mọi hoạt động của nàng.

Sự phản ứng không còn công hiệu như trước, nàng lúng túng rõ rệt.

Độc Cô Thanh Tùng thoáng đưa mắt sang nhìn cục diện bên nàng, lo sợ vô cùng.

Chủ định của chàng là phải làm sao đỡ thương cho được Vạn Cực Áo Nữ mới mong đảo lộn tình hình, loại trừ ác ma nữ rồi thì bọn áo tím kia sẽ là con số không đối với chàng.

Chiếc Quỷ Vương Trượng lại vung lên, trượng pháp được thi triển đến mức siêu thần nhập hóa.

Trong cơn khấn cấp tâm linh xúc động, chàng nhớ đến ba chiêu tuyệt học của Thiên Địa Nhị Tướng mà chàng đã lãnh hội trong những ngày chàng lưu trú tại Thúy Vân Lâu.

Chàng mừng rỡ vô cùng.

Lập tức, tay trưởng vãn múa lên vun vút, tay kia đúng bí quyết đánh ra chiêu Thiên Oai Địa Liệt.

Thật là kinh khủng...!

Chiêu thế vừa xuất phát, là cuồng phong cuốn lên như sấm động ầm ầm.

Áp lực của chiêu thế lan rộng nhanh chóng, cục diện như chực chờ đảo lộn, tường vách sứt mẻ một mảng lớn, rơi đổ đùng đùng, cát bụi bốc lên ngợp cả không gian.

Một tiếng rú vang lên lấn áp cả tiếng động ầm ầm của áp lực do chiêu thế Thiên Oai Địa Liệt gây lên chứng tỏ một tay thượng đỉnh võ lâm đã bị thảm bại, tiếng rú phát ra với tất cả nội lực tu vi suốt trăm năm dài.

Vạn Cực Ảo Nữ đã vọt mình qua bức tường tượng ảnh. Chiếc Quỷ Vương Trượng không bỏ, bay theo bóng bà ta nhưng vô ích, bà ta đã thoát đi xa rồi.

Độc Cô Thanh Tùng chỉ còn kịp nhận, tóc tai của bà tung bay rời rạc, thân hình bà đảo đảo, nhưng bà cố chạy trốn chế về phía hậu cung.

Chàng không theo, quay lại phía bọn người áo tím. Một vầng tượng ảnh lại ngồi lên, phủ trên đầu bọn bang đồ chụp xuống. Chàng hét :

- Nhận Dung ! Em lùi lại ngay !

Lãnh Nhận Dung vừa lùi lại thì một tiếng rú thảm vang lên liền.

Một thân hình ngã gục, máu từ thân hình đó, bắn tung toé. Rồi kế tiếp, một tiếng rú nữa, lại một tiếng nữa, mỗi tiếng rú là một thân xác ngã gục, máu bắn lên như pháo hoa.

Bọn bang đồ hao hụt quá nửa, kinh hoàng thất thố, không còn biết phản ứng làm sao cho kịp thời.

Lùi lại sau Độc Cô Thanh Tùng, Lãnh Nhận Dung trực nhớ đến cái xác của cha, nằng lại nhào đến ôm lấy, và gào lên thê thảm.

Giết ! Giết mãi ! Càng giết bọn bang đồ càng kéo đến đông hơn.

Đôi mắt của chàng đỏ ngầu lên, mặt chàng đỏ bừng lên vì sát khí.

Hơn hai mươi tên áo tím đã lợp xác tại cục trường.

Độc Cô Thanh Tùng hét lên :

- Ma Vương Tử ! Các ngươi chạy đâu cho thoát khỏi tay ta ?

Chàng nhún chân bay theo.

Nghĩ rằng dù dùng tuyệt kỹ nào cũng giết chúng một thiếu số thôi, chứ không thể nào vung một phát mà tóm tắt cả trong một mẻ lưới, trong trường hợp cấp bách chàng phải dùng ngay Thiên Oai Địa Liệt chương pháp của Thiên Địa Nhị Tướng mới mong tận diệt chúng trong một phát tay toàn bọn bang đồ đang chạy trước mắt chàng.

Và chàng vung tay liền.

Ầm ! Ầm !...

Sấm dậy ầm ầm, hơn hai mươi bang đồ bị cuốn dồn làm một đống, đống người đó bị tổng mạnh vào bức tường trước mặt. Lại có tiếng ầm vang lên, đống người đó bị đập vào tường kêu bốp bốp, sau lưng chúng, áp lực của chương kinh đẩy tới, những thân hình dội trở lại cuốn lộn vào.

Trong khoảnh khắc, hơn hai mươi tên bang đồ biến thành đống thịt vụn, nhầy nhầy nhựa nhựa trong vũng máu bốc mùi tanh tưởi khó chịu vô cùng.

Chàng thu trường, đứng nhìn hơn bốn mươi xác chết nằm ngổn ngang chàng, lòng hơi se thắt lại. Sát khí lắng dịu, những đường gân đỏ đã lặn trong mắt của chàng.

Toàn thân chàng lúc đó nhuộm đỏ máu hồng phản ánh với màu bùn khô, tạo cái sắc thái vô cùng quái dị trên lớp y phục hành khất tả tơi của chàng.

Chàng nhìn sang Lãnh Nhạn Dung, nàng chưa dứt khốc than bên cạnh xác phụ thân nàng. Nàng khóc mãi, sau khi đứng lên hạ tên bang đồ văng lịnh Vạn Cực Áo Nữ xông đến toan bắt nàng, nàng lại ngồi sụi sùi, giọt ngắn giọt dài, chốc chốc lại gào lên.

Niềm đau đã cấu xé nàng cực độ.

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy thương nàng hơn lúc nào hết.

Đông Hải Chân Quân chết, chàng có phần nào trách nhiệm dù chỉ là trách nhiệm tinh thần.

Cũng tại chàng cãi lời nàng, trao bức Tàng Bửu Đồ cho Đông Hải Chân Quân, khiến bọn Huyết Ma Bang chuyển hướng tham vọng về lão và giờ đây lão là con vật hy sinh, lót đường cho chúng đi đến tuột đỉnh vinh quang vũ lâm, nếu chúng tìm ra được chiếc Kim Đảnh.

Chàng bước tới gần an ủi :

- Nhạn Dung ! Em hãy thận trọng đến sức khỏe, chúng ta còn phải đương đầu với biết bao việc khó khăn nguy hiểm nữa, nếu em báo thù cho Lãnh sư huynh, em phải nghe anh ! Lão nữ đại ác ma Vạn Cực Áo Nữ kia thế nào rồi cũng phải chết vào tay anh !

Lãnh Nhạn Dung ngẩng mặt lên trông thấy y phục mặt mày của chàng nhuộm đỏ máu me ghê tởm, nàng kinh sợ hấp tấp hỏi :

- Anh... Anh...

Nàng chỉ sợ chàng bị thương, chứ cái chết chóc của bọn bang đồ có làm nàng sợ hãi đâu ?

Chàng lắc đầu :

- Anh không sao cả, em yên tâm đi, anh đã giết hơn bốn mươi tên giang hồ, kể ra cũng quá đáng một chút, nhưng mình không giết chúng thì chúng giết mình, biết sao ?

Nhìn xuống xác chết của Đông Hải Chân Quân, đột nhiên chàng rú lên :

- Không thể tha cho bọn chúng được ! Lãnh sư huynh chết, dù anh có giết hết bọn Huyết Ma Bang, anh cũng chưa hả dạ em à ! Anh biết lắm, em có lòng từ thiện, song sự thể không thể dừng lại được, sau Lãnh sư huynh, chúng sẽ còn giết nhiều người nữa, chúng sẽ tiêu diệt toàn thể vũ lâm để độc chiếm giang hồ, mình phải vì giang hồ mà trừ một mối họa. to tát !

Lãnh Nhạn Dung đưa mắt nhìn chàng, lòng tràn ngập một lòng tin vào tương lai.

Nàng tựa đầu vào ngực chàng, nhẹ giọng nói :

- Anh ! Từ nay chúng mình đừng xa nhau nữa !

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay vuốt suông mái đọt tóc rối bồng bênh của nàng, âu yếm đáp :

- Phải đấy em ạ ! Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa, dù chỉ nửa bước.

Nhạn Dung ! Em hãy tin rằng anh yêu em, không bao giờ để mất em, anh không thể thiếu vắng em !

Chàng cúi mặt xuống, hỏi bên tai nàng :

- Nhạn Dung ! Em đáp lại tình yêu của anh chứ ?

Nhạn Dung thẹn, thoáng đỏ mặt, nhúi đầu vào ngực chàng, thấp giọng :

- Anh còn phải hỏi sao ?

Bỗng nhiên nàng oàn lên khóc. Nàng nói tiếp qua nức nở :

- Gia Gia đã chết rồi ! Trên đời này, ngoài anh ra, em còn ai đâu hả anh ? Anh ơi ! Đừng bỏ em nhé !

Độc Cô Thanh Tùng siết mạnh nàng hơn :

- Em đừng lo nhảm ! Không có một trở lực nào ngăn chặn giữa chúng ta được !

Một lúc lâu, thấy Lãnh Nhạ Dung hoàn toàn bình tĩnh, Độc Cô Thanh Tùng đề cập đến thực tế :

- Hiện tại, Vạn Cực Ma Cung im lìm, anh tưởng mình có thể nhân cơ hội vào trong đó xem hư thực thế nào. Biết đâu, mình sẽ biết được nhiều điều hữu ích ?

Lãnh Nhạ Dung đảo mắt nhìn quanh các xác chết, lắc đầu :

- Không được đâu anh ! Mình không nên vào sâu ! Em không muốn vào sâu !

Nàng bước lại gần xác cha, lột chiếc giày bên tả, tháo luôn chiếc tất, lấy bức Tàng Bửu Đồ trao cho Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng lùi lại :

- Không, em hãy giữ lấy nó ! Lãnh sư huynh vì nó mà tán mạng, đương nhiên nó trở thành vật sở hữu của em ! Anh không nhận đâu...

Nào hay, Lãnh Nhạ Dung biến sắc :

- Thanh Tùng ! Tầm thân của em, em còn nguyện trao gửi cho anh, huống hồ một vật gì khác ? Sao anh còn phân biệt như thế ? Chúng ta không phải là " một " sao anh ?

Độc Cô Thanh Tùng biết mình lỡ lời, có ý thẹn. Chàng đưa tay nhận bức họa đồ, cất vào mình.

Vừa lúc đó có tiếng chân người rầm rập từ ngoài đi vào.

Độc Cô Thanh Tùng vội kéo tay Lãnh Nhạ Dung cùng nấp vào bóng tối.

Thì ra chính lão Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ đi vào.

Độc Cô Thanh Tùng thở phào, cấp tốc đi ra đón lão. Chàng hỏi :

- Nhị sư huynh ! Có phải Vạn Cực Thiên Tôn trở về không ?

Vạn Kiệt Kỳ lắc đầu :

- Không ! Nhưng có tin này, ngu huynh báo tin cho Chưởng môn sư đệ hay :

Huyết Ma Bang phóng hỏa đốt thành, lục soát khắp nơi, quyết bắt cho kỳ được Võ Lâm Ngũ Kỳ.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Chúng làm một việc vô ích !

Chàng lại hỏi :

- Tin đó do đâu sư huynh nhận được ?

Vạn Kiệt Kỳ mỉm cười :

- Cần gì ai thông tin ? Dưới chân núi, bọn bang đồ lục đục khiêng đồng bọn thương tích trở về. Nghe chúng kháo chuyện với nhau là biết ngay !

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu. Chàng im lặng một lúc, đoạn cúi xuống bế xác Đông Hải Chân Quân lên, day qua Lãnh Nhạ Dung :

- Mình đi, em !

Chàng vẫy tay chào biệt lão Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ :

- Vạn Cực Ảo Nữ đã vị tôi đánh trọng thương, chắc bây giờ đang chui rúc trong phòng lo điều trị, công việc đêm nay kể như chấm dứt nơi đây, sư huynh cố gắng nghe ngóng mọi sự tình, ba hôm nữa cho tôi biết tin nhé ! Giờ thì tạm biệt nhau, sư huynh hãy bảo trọng !

Chàng và Lãnh Nhạn Dung bay trở ra, rồi Vạn Cực Cung xuống núi, rồi trở lên đỉnh. Lãnh Nhạn Dung lấy làm lạ :

- Thanh Tùng ca ! Anh làm gì thế ?

Độc Cô Thanh Tùng vừa chạy vừa đáp :

- Tìm chỗ tạm an táng Lãnh sư huynh !

Lãnh Nhạn Dung không hỏi nữa, im lặng chạy theo chàng.

Đến đỉnh núi, cả hai moi huyết, chôn sơ sài xác của Đông Hải Chân Quân, lấy cỏ khô, nhánh khô phủ lên trên, tạo nghi trang, sợ bọn bang đồ Huyết Ma Bang phát giác.

Xong, cả hai đứng nhìn về phía huyện thành, thấy ngọn lửa bốc cao tận mây, đang hồi mãnh liệt.

Cả một khung trời sáng rực dưới trận lửa hồng.

Độc Cô Thanh Tùng bốc cao sát khí, buồng giọng căm hờn :

- Nhạn Dung ! Anh càng hận bọn Huyết Ma Bang lạ !

Lãnh Nhạn Dung gật đầu. Nàng cũng thế, nàng còn hận hơn chàng nữa, vì chúng hạ sát phụ thân nàng.

Bỗng Độc Cô Thanh Tùng lắng tai nghe ngóng. Từ cánh tả, vọng đến tiếng rên hừ hừ. Nhanh như chớp, chàng phóng thân vọt mình về hướng đó.

Trước mắt chàng, một bóng trắng nằm lù lù một đồng to dưới đất, trông dường như một con thú bị thương nơi đầu, thu mình rên rỉ.

Chàng thoáng nhìn qua, nhận ra Hồng Vân Cái Tuyết Mã. Vừa mừng rỡ vừa kinh sợ, chàng gọi khẽ :

- Tuyết ca !

Long Mã nghe tiếng chàng, như tiếp nhận một liều thuốc hồi sinh, đập đập đôi tai, tỏ vẻ đã nhận ra chàng.

Độc Cô Thanh Tùng cúi xuống vỗ mình nó, dịu dàng hỏi :

- Tuyết ca thọ thương phải không ? Tuyết ca có thể đứng lên nổi không ?

Quen bóng tối, Độc Cô Thanh Tùng trông thấy hằn dọc ngang trên mình, có chỗ rướm máu đã khô, vẽ thành vết như sọc ngựa vằn.

Tuy bị đánh như thế, Long Mã vẫn chưa chết, nhờ những lần roi không trúng vào chỗ nhược. Long Mã há mồm hí hí mấy tiếng nhỏ, đôi chân trước chồi chồi, tìm chỗ chỗi cổ gượng đứng lên.

Độc Cô Thanh Tùng mừng rỡ :

- Tuyết ca ! Cố lên ! Cố đứng lên !

Chàng với tay vận thần lực tiếp sức.

Long Mã vụt lặn mình, đưa lưng lên không, hai chân trước chạm đất. Nó làm một cử động cố gắng rõ rệt, đứng lên liền.

Độc Cô Thanh Tùng reo lên :

- Khá lắm ! Khá lắm ! Nào hí lên một tiếng lớn xem nào !

Long Mã hí lên ba tiếng, nhưng tiếng hí không được hùng tráng lắm.

Độc Cô Thanh Tùng vận cương khí vào tay, chà sát dưới bụng của nó mấy lượt, đoạn bảo :

- Hí nữa đi ! Hí lớn lên ! Hí cho thoát hết những hơi uất ức trong người ra !

Nhờ nội lực của chàng truyền vào, Long Mã phục hồi sanh lực, phấn chấn hơn lên, cất cao cổ, hí lên ba tiếng nữa. Tiếng hí lần này nghe có vẻ vang rền như lúc nó có phong độ sung túc, nhưng có phần cố gắng.

Độc Cô Thanh Tùng giục :

- Hí ! Hí nữa đi ! Một lần nữa thôi !

Long Mã chồm chồm đôi chân trước, cất cổ cao hơn, hí luôn ba tiếng. Tiếng hí nghe rồn rồn như nhạc đồng, cao vút vô tưởng. Tiếng hí hàm chứa một thần oai đáng khiếp, chứng tỏ phong độ của nó được khôi phục hoàn toàn.

Độc Cô Thanh Tùng hân hoan trên chỗ tưởng tượng.

Chàng đưa tay ngoắt Lãnh Nhạn Dung, kẻ trước người sau lên lưng Long Mã.

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay chỉ vùng biển lửa về hướng huyện thành :

- Tuyệt ca ! Minh về đó !

Long Mã cất bốn vó, bay xuống núi.

30. Quan Tài Huyền Bí

Thành huyện Vu Sơn chìm trong biển lửa, ngọn lửa cao ngất mây xanh, khói bốn mịt mù, đông tây nam bắc, trung tâm nơi nào cũng có lửa.

Bá tánh than khóc, kêu la vang trời, nhìn sự nghiệp tạo dựng bao thời gian, bỗng chốc tan theo khói bốc.

Trong biển lửa rầm rầm lan tràn nhanh chóng, ngọn vút chập trùng, một con thần câu, bờm đỏ, lông trắng từ xa bay đến. Trên lưng thần câu, đôi thiếu niên nam nữ, dưới lốt hành khất, ngang nhiên vượt lửa như vượt đồng không, chẳng chút hãi hùng.

Nữ bám sát sau lưng nam. Nam dáng tựa hung thần, tay cầm Quỷ Vương Trượng, vung tả quật hữu, hành hậu, đảo tiền.

Trượng ảnh chớp lên, bóng người ngã gục. Trượng chưa tới, tiếng rú thảm vang liên. Thấy người ngã gục, không áo trắng thì đen, không đen thì tím.

Độc Cô Thanh Tùng luôn luôn éo thân thúc ngựa, quanh đường này, rẽ đường nọ, quần khắp huyện thành.

Lãnh Nhạn Dung kêu lên :

- Thanh Tùng ca, em sợ !

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận :

- Anh muốn giết hết bọn Huyết Ma Bang, một vài mươi mạng nào có thấm gì ?

Lãnh Nhạn Dung luôn mồm kên khổ :

- Không ! Không ! Thanh Tùng ca ! Giết hết bọn bang đồ liệu Vạn Cực Thiên Tôn có rúng động chẳng ? Anh nên thận trọng, quý mạng người, kẻ giết nên giết, kẻ không đáng nên tha, hồ đồ mà giết, em bắt nhand quá, anh ơi !

Độc Cô Thanh Tùng bắt buộc phải nghe lời nàng. Chàng giật giật cương, quay đầu ngựa lại, định trở ra ngoài thành.

Trước mắt chàng, một bóng đen lướt tới.

Độc Cô Thanh Tùng thoáng thấy bóng người ngăn chặn, bất chấp bóng người đó là ai, chàng vội tung ngay một chưởng.

Chưởng phong xuất phát rồi, chàng mới nhận ra là Cửu Long Thần Ma, đặc biệt với bộ râu rồng.

Cửu Long Thần Ma cười lớn, vung chưởng trả liền.

Kình đạo chạm nhau, kêu ầm lên một tiếng, không vang lớn lắm trong biển lửa bùng bùng nổi dậy khắp bốn bề.

Song phương đều bị chấn dội, thân hình lão đảo một chút.

Độc Cô Thanh Tùng vì ngồi trên lưng ngựa, thế tấn không được vững bằng người đứng trên đất bằng, song nhờ công lực thâm hậu nên giữ được quân bình.

Đối với Cửu Long Thần Ma, một danh thủ vào bậc nhất trong Huyết Ma Bang, trừ Vạn Cực Thiên Tôn và Vạn Cực Ảo Nữ, ai giữ được quân bình với lão, là một việc hãn hữu trên giang hồ.

Cho nên lão trở mắt nhìn tên ăn mày trẻ tuổi, như nhìn một quái tượng. Lão hét :

- Tên hành khất ngông cuồng kia, ngươi từ đâu đến ? Ta chưa từng nghe đến ngươi ?

Độc Cô Thanh Tùng nhót hơi cho trái giọng nói, bật tràng cười quái dị :

- Cửu Long Thần Ma ! Ngươi làm gì biết được ta ! Chứ ta biết rõ ngươi là lão ác ma Kim Đảnh ! Ha ha ! Tiếp chiêu !

Chiếc Quỷ Vương Trượng vung lên, hàn quang chụp xuống đầu Cửu Long Thần Ma liền.

Cửu Long Thần Ma đảo chân dịch qua một bước, tránh đầu trượng, đoạn hét to :

- Tên hành khất ! Hãy khoan ! Ngươi là ai ? Tại sao ngươi sử dụng chiếc Quỷ Vương Trượng của Độc Cô Thanh Tùng ? Tại sao ngươi có Hồng Vân Cái Tuyết làm cước lực ?

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Kim Đảnh ! Ngươi đã nhận ra vũ khí, ngươi đã nhận ra Long Mã, ngươi lại không nhận ra người sao ?

Cửu Long Thần Ma lắc đầu :

- Ta không tin ! Độc Cô tiểu tử đã chết về tay lão Thái phu nhân, thân mẫu của Vạn Cực Bang Chủ, hẳn đã chết rồi, quyết không thể phục sinh !

Trong thoáng mắt, Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến tình cảnh của Mẹ và Lục Vũ Lệnh Chủ.

Chàng chưa muốn lộ hành tung ngay bây giờ mặc dù người đối thoại là Ngoại công, thân phụ của Mẹ và Dì.

Nhân chỗ lão chưa vội tin chàng, chàng đổi thái độ :

- Phải đấy, Kim Đảnh ạ ! Ngươi nói đúng :

người chết làm sao sống lại được ! Ta không phải là Độc Cô Thanh Tùng nhưng ta với Độc Cô Thanh Tùng là chỗ thân quen mật thiết. Lão Thái phu nhân của bọn người đánh chết Độc Cô Thanh Tùng thì ta đã vì trả thù cho Thanh Tùng mà đánh bà ấy nội thương dễ sống dễ chết !

Chàng thấp giọng hơn, cảnh báo Cửu Long Thần Ma một nguy cơ trước mắt :

- Dĩ nhiên Vạn Cực Ảo Nữ hận ta, nếu bà ấy nghi ngờ như ngươi nghi ngờ ta là Độc Cô Thanh Tùng, thì tánh mạng Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ chắc chắn khó bảo toàn đấy ! Ngươi nên thận trọng !

Cửu Long Thần Ma giật mình :

- Ngươi nói thật ! Ngươi không bịa chuyện ta ?

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Ta dối ngươi làm gì ? Ta vừa từ Vạn Cực Cung trở về đây !

Chàng cao giọng :

- Vạn Cực Cung đã lợp xác người. Lửa cháy bao nhiêu tại huyện thành thì máu đổ bấy nhiêu tại Tổng Đàn Huyết Ma Bang, ngươi về đấy mà xem, tự nhiên sẽ biết ! Cửu Long Thần Ma hét to :

- Tiểu tử ! Ngươi dám làm việc đó ?

Độc Cô Thanh Tùng bật tràng cười ha hả :

- Ta sợ ai mà không dám làm ?

Chàng nghiêm thần sắc lại :

- Kim Đảnh ! Người muốn giao đấu với ta hay muốn cứu con gái người ? Đừng mù quáng vì một phút hứng tãi, hãy trở về đi, về lập tức may ra còn kịp !

Dù sống xa con, Cửu Long Thần Ma rất thương con, điều đó Độc Cô Thanh Tùng đã thấy rõ tận mắt, trong lần chàng gặp lão nơi tòa lầu trong Tầng Long Trang của bọn Cửu Châu Hiệp.

Bên cạnh lão, có ba tượng đồng, tạc hình con gái lão, mặc áo vàng tượng trưng Kim Xoa Giáo Chủ, áo xanh tượng trưng Lục Vũ Lệnh Chủ và áo đỏ tượng trưng Xích Điện phu nhân.

Không giờ phút nào lão quên con gái được.

Độc Cô Thanh Tùng biết chỗ yếu ấy nên đánh mạnh vào.

Quả nhiên, Cửu Long Thần Ma giật mình tỉnh ngộ. Lão gằn giọng :

- Tiểu tử ! Đại hội Cửu Long Huyết Minh vào tiết Trùng Dương tại Vạn Cực Cung, người dám đến dự không ? Chúng ta sẽ định cao thấp vào ngày đó !

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Nếu người muốn !

Cửu Long Thần Ma hậm hực :

- Ta chờ người !

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Ta sẽ có mặt tại Vạn Cực Cung vào ngày ấy !

Cửu Long Thần Ma cười rợn :

- Đừng quên nhé tiểu tử ! Rồi người sẽ được thấy số phận nào dành cho người !

Lão vút mình qua biển lửa.

Độc Cô Thanh Tùng thúc chân vào bụng ngựa. Con Long Mã lướt đi, hướng ra thành ngoại.

Xa xa nơi cánh rừng tạp mộc, ánh thép ngời lên, chập chờn lúc lan rộng ra, lúc thu hẹp lại. Độ bảy tám người đang quần nhau tại đấy.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay nơi đó có kẻ sử dụng kiếm đang bị một số người bao vây.

Cũng vừa lúc đó, Long Mã dựng hai tai lên, ngóng cổ bật một tiếng hí dài, nó cất bốn vó hồng đất, bay vút đến chỗ ấy.

Từ ngày sử dụng Long Mã đến nay, Độc Cô Thanh Tùng chưa từng thấy nó gấp rút như thế này, kể cả những lúc vượt tầm nguy hiểm.

Chàng lo ngại, tự hỏi biến cố gì xúc động đến linh cơ của nó mà nó chạy hết tốc độ như vậy.

Bỗng chàng thức ngộ, buột miệng kêu lên :

- A ! Hàn Ba Kiếm Khách ! Đại thúc ! Long Mã đánh hơi chủ cũ từ xa, nên cuốc vó chạy bay, nóng gấp lại !

Độc Cô Thanh Tùng gọi Lãnh Nhạn Dung :

- Nhạn Dung, chắc chắn Đại thúc đang bị bao vây trước mặt đó ! Mình hãy xuống đất, xem con Long Mã làm thế nào tham chiến trợ chủ cũ của nó ?

Cả hai nắm tay nhau, tung mình khỏi lưng ngựa. Rảnh người cười rồi, Long Mã nhẹ nhõm, nó bay đi vun vút, tốc độ tăng lên gấp đôi.

Khoảng cách trên dưới ba mươi trượng trong chớp mắt đã vượt qua.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung giở thuật khinh công chạy theo sau.

Gần đến cục trường, nó ré lên một tiếng lớn, nó đã nhận ra người bị bao vây chính là Hàn Ba Kiếm Khách, chủ cũ của nó.

Hàn Ba Kiếm Khách nghe tiếng Long Mã gọi to :

- Tuyệt nhi !

Lão phần động tinh thần, loang kiếm lên vùn vụt, kiếm hoa đoá đoá sáng lạnh chiếu ngời, bức thoái bọn người bao vây lùi lại một bước.

Long Mã đã vút đến cục trường.

Hàn Ba Kiếm Khách Độc Cô Tử Kỳ hét lên một tiếng, múa rít thanh kiếm rộng ra một vòng, nhún chân nhảy vọt lên không, lão nhún mình thêm một phát nữa, thân hình vọt cao hơn ba thước, rồi chuyển nghiêng sang một bên, là người rơi xuống, đứng lên lưng Long Mã.

Long Mã hứng được chủ rồi, nó ré lên một tiếng xé không gian, vọt ngang bọn người bao vây. Hai tên trong bọn bao vây hét lên một tiếng lớn, vung tay tung chưởng liên. Nhưng đã chậm mất, Long Mã đã vượt qua đầu chúng.

Vừa vượt qua, nó dùng hai chân sau đá ngược trở lại, làm bọn chúng phải rạp mình né tránh. Long Mã vừa đáp xuống đất, chúng ồ ạt tấn công liền.

Hàn Ba Kiếm Khách sôi giận, quát to :

- Bọn ngươi tìm cái chết đó hử ?

Thanh kiếm trong tay lão ngời lên ánh hào quang.

Rệt ! Rệt ! Rệt !

Thép kiếm rạch không gian, tạo thành những tiếng lùa xé nghe ghê lạnh cả người. Một tiếng rú vang lên, một tên bao vây trúng một đường kiếm, rách toạc từ người trên xuống dưới thân, nhưng không bị xả làm đôi.

Long Mã nhảy vọt tới. Một tên bao vây xông ra chặn, bị nó hất mạnh đầu, trúng vào bụng tên đó, hấn bị chấn dội lùi lại ba bước, hộc máu mồm.

Long Mã tiếp theo song phi hậu cước, một tên nữa rú lên trúng vào đầu, ngã nhào ra xa hơn bảy bước.

Hàn Ba Kiếm Khách múa kiếm trợ Oai Long Mã, ánh thép vừa ngời lên, một thân hình ngã gục cạnh chân ngựa, đầu lâu văng xa hơn hai trượng. Một vòi máu nơi cổ vọt ra, vung mạnh ào ào.

Còn lại bốn tên, chúng phân đông tây nam bắc xung quanh người và ngựa.

Long Mã đảo nhanh chân một vòng, bốn loạt song phi cước bắn ra bốn bên.

Bọn bao vây hoảng sợ, nhào ngược về phía hậu, lặn đi một vòng, cấp tốc đứng lên, không còn dám tham chiến nữa, phóng chân chạy hết.

Hàn Ba Kiếm Khách Độc Cô Tử Kỳ bật cười sanh sắc :

- Chạy đi đâu ? Đêm nay là đêm tận số của bọn ngươi, kẻ đã đi rồi đang chờ các ngươi cùng theo về châu diêm chúa, đừng mong thoát khỏi kiếm thép của ta !

Thúc chân vào hông ngựa, Hàn Ba Kiếm Khách lướt tới, chặn đầu một tên gọi :

- Muốn chạy đi hãy để cái đầu lâu lại đây !

Tay kiếm hoành ngang một phát, lão lại tiếp tục chạy theo các tên kia, không cần xem tên gần nhất có bị trúng kiếm hay không ?

Nhưng tên đó làm gì tránh kịp, hấn không kêu lên một tiếng, ngã nhào, mình và đầu lìa hai nơi.

Rồi đến lượt tên thứ hai cũng thế, lão lại theo tên thứ ba. Nhưng với tên này thì Hàn Ba Kiếm Khách không cần phải ra tay, chính con Long Mã đã há mồm ngoạm vào tay hấn, cắn mạnh, cánh tay đứt lìa.

Còn lại tên thứ tư, Hàn Ba Kiếm Khách đưa mắt đảo dác tìm. Thấy hắc chạy vắt giò lên cổ, lão điểm một nụ cười :

- Cho người sống sót lại đó, nếu khôn hồn thì lần sau đừng chạm mặt ta !

Dọn xong chiến trường, lão dạy lại con Long Mã. Chủ và tớ xa nhau một thời gian, chủ tốt thú trung, cả hai "hàn huyền" một lúc.

Đến lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung mới xuất hiện.

Chàng cao giọng gọi :

- Đại thúc !

Hàn Ba Kiếm Khách vui mừng :

- Thanh Tùng đó phải không ? Sự tình Vạn Cực Cung như thế nào ?

Độc Cô Thanh Tùng cười ha hả, đưa cao một chiếc đầu lâu còn nhiều giọt máu hồng :

- Hắc chạy thế nào được ?

Chàng vung mạnh tay ném chiếc đầu lâu mà chính tay chàng đã chặn tên bang đồ cuối cùng, cắt lấy khi chàng chạy đến Hàn Ba Kiếm Khách.

Chàng dạy lại Lãnh Nhạn Dung, đưa ánh mắt an ủi nàng trước khi tường thuật sự tình với Hàn Ba Kiếm Khách. Chàng đáp :

- Đêm nay, đến Thần Nữ Phong, tiểu đệ đoạt hồi được bức Tàng Bửu Đồ, nhưng...

Chàng ngáp ngừng, mặc dù Lãnh Nhạn Dung đã bình tĩnh lắm rồi. Chàng sợ, nhắc lại một lần nữa thăm trạng của phụ thân nàng, nàng sẽ xúc động mạnh. Nhưng nàng trầm tĩnh hơn bao giờ hết, thay lời Độc Cô Thanh Tùng, dứt hộ chàng đoạn cuối của câu nói :

- Gia Gia tôi đã chết !

Tuy nhiên, nhắc đến cha nàng lại khóc, cái khóc nhẹ nhàng chứ không còn tức tưởi như lần đầu tiên.

Hàn Ba Kiếm Khách giật mình :

- Sao ? Cô nương nói sao ? Lại có việc như vậy à ?

Độc Cô Thanh Tùng cảm hờn :

- Sự thật như thế đấy, Đại thúc ạ, tiểu đệ đã giết hơn bốn mươi tên bang đồ, Vạn Cực Cung sau cuộc thảm sát của tiểu đệ trở thành im vắng như bãi tha ma, Vạn Cực Ảo Nữ cũng không thoát khỏi tay tiểu đệ, gây cho bà ta trọng thương ! Ngày Trùng Dương, tiểu đệ sẽ tận diệt bọn Cửu Châu Đại Hiệp, bắt chúng đền mạng Lãnh sư huynh, tiểu đệ mới hả !

Rồi chàng hỏi việc nhà :

- Gia Gia tiểu đệ và các vị thúc bá có sao không hả đại thúc ?

Hàn Ba Kiếm Khách cười lớn :

- Vạn Cực Thiên Tôn không tìm được người, chúng phần uất nổi lửa đốt huyện thành, thiêu hủy trọn vẹn nhà cửa dân cư trong phạm vi bốn mươi dặm. Gia Gia hiền đệ cùng các vị thúc bá Du Văn Tuấn thuyền trên giong nước Trường Giang, mượn hương men gọi thú, còn ta thì tránh cái nặng, tìm cái nhẹ, không theo thuyền, ẩn nấp tại thành, giết chúng hơn hai mươi tên dân một.

Độc Cô Thanh Tùng thích thú :

- Đại thúc hành động như thế hay quá ! Vào tiết Trùng Dương mình còn làm nhiều việc thích thú hơn nữa !

Lãnh Nhạn Dung lau lệ, van cầu Hàn Ba Kiếm Khách :

- Tôi muốn báo thù Gia Gia tôi, xin Độc Cô đại thúc giúp sức !

Hàn Ba Kiếm Khách cười an ủi :

- Tự nhiên ! Tự nhiên !

Cả ba cùng kéo nhau đi, về một nơi bí ẩn.

Ba hôm sau.

Tiết Trùng Dương.

Trên đỉnh Thần Nữ Phong, một lá cờ hình cô lâu đâm máu sừng sững trong gió lốc.

Suốt con đường ruột dê từ chân núi lên tới đỉnh, cứ mỗi chặng ba trượng, lại có một tên áo tím đứng túc trực, nghênh đón hào kiệt bốn phương.

Một đoàn nhạc công tấu lên những khúc nhạc hào hùng, dứt khúc này đến khúc khác, liên tục, tiếng nhạc từ đỉnh núi vang xuống, tận khách vừa đến chân núi là nghe rõ rệt.

Từ đầu giờ thìn, hào kiệt đã lũ lượt kéo nhau theo con đường ruột dê kéo lên.

Bang đồ tức trực chặng đầu xướng danh từng người một sang chặng thứ hai, rồi từ chặng thứ hai xướng danh chuyển đến chặng thứ ba, cứ như thế tiếp liên đến chặng cuối cùng, trên đỉnh.

Thành thử, khách chưa lên đến sảnh đường là nơi đó ban tổ chức đã hay biết rồi.

Trừ Vạn Cực Thiên Tôn, từ các Đàn Chủ Cửu Long, Lam Chủ, Bạch Cốt, Cửu Châu Đại Hiệp, các phân đường Đường Chủ, cũng tề tựu tại thổ am để nghênh đón khách vào Tổng Đàn.

Cửu Châu Đại Hiệp mặt mày rạng rỡ, vẻ cao ngạo hiện rõ rệt. Riêng bọn Cửu Châu Đại Hiệp vì quá cao hứng, đề nghị cùng Cửu Long Thần Ma, xuống tại lưng chừng núi, đón tiếp tân khách.

Họ thấy gian thổ am quá hẹp, không đủ chứa chấp sự cao ngạo của họ, họ muốn niềm cao ngạo đó phải được lồng trong không gian vũ trụ mới vừa.

Cửu Long Thần Ma muốn vừa lòng chín tên đệ tử của mình nên trình lên Bang Chủ và được chấp thuận như lời.

Chưa hết giờ thìn, đã có hàng trăm tân khách đến khách đường của Vạn Cực Cung rồi.

Từ bên dưới chân núi, có tiếng báo danh truyền lên :

- Xích Diệp phu nhân, Công Chúa và Ma Nương đến !

Không bao lâu, một mỹ phụ tóc dài phủ vai, mặc áo màu hỏa cưỡi ngựa hồng, theo con đường ruột dê đi lên. Sau mỹ phụ là Công Chúa và Ma nương.

Cả ba chưa đi đến lưng chừng núi, bên dưới tiếng báo danh tiếp nổi :

- Bích Nhân Thần Tăng phái Thiếu Lâm, Xích Phát Tôn Giả phái Võ Dương, Thạch Chung Lão Nhân phái Côn Lôn, ba vị tiền bối đã đến !

Người chưa xuất hiện, đã nghe Thạch Chung Lão Nhân cười vang dội.

Chừng như Huyết Ma Bang không chủ tâm chờ đợi họ, mặc dù họ là những nhân vật thượng đỉnh võ lâm.

Bang đồ tức trực dọc đường, tiếp đón họ như tân khách thường, không có vẻ gì đặc biệt, chứng tỏ một sự tôn trọng, nể nang ngoại lệ.

Một lúc sau, đến lượt bọn Võ Lâm Ngũ Kỳ, Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ và Ngươn Nhi, rồi kế đó là Song Phi Khách cùng hai con trai và một gái.

Đối với bọn này, Huyết Ma Bang tỏ vẻ chú ý đặc biệt, chúng lộ sắc mừng rõ rệt, nhất là Cửu Châu Đại Hiệp như mở cờ trong bụng.

Dương Châu Đại Hiệp phụ nhĩ Ung Châu Đại Hiệp :

- Chúng mà dám dẫn xác đến đây, nghĩ cũng can đảm đấy !

Ứng Châu Đại Hiệp toan đáp, nhưng Kỳ Châu Đại Hiệp nháy mắt, thốt :

- Anh em đừng khinh thường ! Muốn bắt chúng, Huyết Ma Bang phải trả giá thật đắt mới mong thành công !

Khi Ngũ Kỳ, Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ và Song Phi Khách tới nơi, Cửu Châu Đại Hiệp nghinh đón vô cùng cung kính :

- Hậu Duệ Kiếm Khách, Vô Lâm Ngũ Kỳ là bậc thiên hạ kỳ nhân, hôm nay chiếu cố đến bốn bang, thực vạn hạnh cho chúng tôi vậy !

Nhân danh là thủ lĩnh Ngũ Kỳ, Thánh Kiếm Vũ Sĩ toan đáp, Huyết Bút Tú Tài đã bước tới cười lớn :

- Thanh danh Cửu Châu Đại Hiệp chấn động giang hồ, hôm nay các vị lại sung nhiệm chức Chưởng Hộ Pháp Huyết Ma Bang, lại được long trọng giới thiệu với hào kiệt bốn phương qua đại diện Huyết Minh này, đó mới là điều đáng quý, chứ như...

Lão dừng lại, cười to hơn, chưa kịp tiếp tròn câu nói, Kỳ Châu Đại Hiệp đã vòng tay thốt chặn :

- Huyết Bút Khuru tiền bối dạy qua lời, chúng tôi không dám nhận !

Y đằng hắng nói tiếp :

- Chừng như Khuru tiền bối chưa dứt ý ?

Huyết Bút Tú Tài cười ha hả :

- Cửu Châu Đại Hiệp biết trọng nghĩa, phò nguy, danh thơm trù phủ giang hồ, bóng người hiệp sĩ áo gấm đi đến đâu là dân chúng kính nể đến đó, thế mà có ai ngờ xuất xứ từ Huyết Ma Bang, bên trong áo gấm còn có lớp áo đen, thật là một niềm vinh dự vô cùng !

Cửu Châu Đại Hiệp nghe lời nói của Huyết Bút Tú Tài như hứng một trận mưa tuyết, ê lạnh cả mặt mày. Họ biết Huyết Bút Tú Tài xảo diệu, họ cảm hờn, nhưng họ đâu có thể tự tung tự tác ? Quyền uy tối thượng không ở họ thì dù có bị nhục hơn nữa, cũng phải cúi đầu.

Họ không vui thấy rõ. Kỳ Châu Đại Hiệp vòng tay đáp :

- Tiền bối quá khen !

Huyết Bút Tú Tài cười lớn bỏ đi luôn.

Khi bọn Ngũ Kỳ khuất dạng, Dương Châu Đại Hiệp mới dám xì ra :

- Lão thất phu Huyết Bút Tú Tài đó, ta kỳ hạn cho nội nhật Trùng Dương nay, lão phải chết với ta !

Vừa lúc đó, có tiếng nói, nhỏ như tiếng muỗi bay, vo vo bên tai y :

- Chỉ sợ không được !...

Lời nói theo lối truyền âm nhập mật, tất cả chín người cùng nghe được cả.

Họ biến sắc. Họ cùng nhìn ra bốn phía, chẳng thấy bóng dáng một người nào.

Bên dưới chân núi, tiếng báo danh vang lên :

- Hàn Ba Kiếm Khách, Lãnh cô nương và Độc Cô Thanh Tùng đến !

Cửu Châu Đại Hiệp càng biến sắc hơn. Từ Châu Hiệp lắc đầu kêu lên :

- Ta không tin ! Trong thiên hạ làm gì có việc như vậy ! Tiểu tử đã bị Thái phu nhân hạ sát rồi, còn Độc Cô Thanh Tùng nào nữa ? Không lý hấn sống lại ? Không !

Quyết không thể như vậy được !

Kỳ Châu Đại Hiệp dè dặt hơn :

- Trước đây, theo lời Bang Chủ, thì Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ đã chết tại Tề Vương biệt phủ, vậy mà y còn sống nhăn, thì trường hợp của Độc Cô Thanh Tùng rất có thể là sự thật lắm ! Biết thế nào mà đoán trước ? Phải đợi đến lúc cởi mở sự việc mới hiểu được !

Mười tám tia nhìn xuống chân núi.

Không lâu lắm, Hàn Ba Kiếm Khách và Lãnh Nhận Dung khệ nệ khiêng một cỗ quan tài đến chân núi. Cỗ quan tài sơn màu đen, bóng nhoáng trông lạnh mình.

Cửu Châu Đại Hiệp trở mắt, không hiểu Hàn Ba Kiếm Khách có ý tứ gì.

Từ Châu Đại Hiệp sôi giận gọi Ký Châu Đại Hiệp :

- Đại ca ! Ngày đại điển Huyết Minh là ngày vinh diệu nhất trong đời chúng ta, há để cho Hàn Ba Kiếm Khách mang vật bất tường đến đây sao ? Đại ca phải can thiệp thế nào không thì còn gì là niềm vui chung ?

Ký Châu Đại Hiệp cau mày suy nghĩ một chút, đoạn phi thân véo lên đỉnh, vào thổ am trình cùng Cửu Long Thần Ma :

- Báo cáo sư phụ ! Hàn Ba Kiếm Khách và con gái Đông Hải Chân Quân đến dự lễ lại có mang theo một cỗ quan tài, anh em chúng đệ tử nghĩ rằng đó là điều bất tường cho ngày đại điển... Xin sư phụ định đoạt !

Cửu Long Thần Ma trầm ngâm giây lâu, đoạn bảo :

- Truyền cho họ, tạm dừng chân lại đó !

Ký Châu Đại Hiệp bay trở xuống, cao giọng thốt :

- Bồn bang chỉ thỉnh người sống dự lễ, không mời người chết...Xin các vị dừng chân lại !

Lệnh truyền chuyển qua các trạm dọc đường, khoảnh khắc đã đến chân núi.

Một lúc sau, có tiếng bang đồ đáp vọng trở lên, truyền qua mấy trạm, đến bọn Cửu Châu Đại Hiệp :

- Kẻ chết nằm trong quan tài là Độc Cô Thanh Tùng, hắn có lời ước hẹn một chương với Bang Chủ, dù hắn chết rồi, xác hắn cũng phải đến đây cho khỏi thất tín !

Lời nói đó thấu đến tai Cửu Long Thần Ma.

Trường hợp có liên quan đến cá nhân Bang Chủ, lão không dám tư chuyện.

Lão phải vào cung bẩm lại với Vạn Cực Thiên Tôn.

Từ Châu Đại Hiệp cười đắc ý :

- Tôi biết lắm mà ! Kẻ đã chết, làm gì sống lại được ? Nhưng nghĩ lại tiểu tử này lợi hại đến độ chết rồi mà cũng có thể quấy rầy chúng ta ngay trong ngày vui nhất !

Tôi nghĩ là Bang Chủ không chấp thuận cho mang quan tài đến sảnh đường đâu !

Nào ngờ, có lệnh từ trong cung truyền ra :

- Độc Cô Thanh Tùng đã chết mà còn trôi trần mang xác đến đây cho tròn lời ước hẹn, đáng khen lắm ! Bồn Bang chủ chấp thuận cho mang quan tài đến dự lễ !

Cửu Châu Đại Hiệp cười như mếu.

Hàn Ba Kiếm Khách và Lãnh Nhận Dung lại khiêng quan tài, theo đường ruột dê, tiến lên. Ngang qua Cửu Châu Đại Hiệp, Hàn Ba Kiếm Khách cười lạnh một tiếng :

- Cửu Châu huynh ! Xa nhau mười năm rồi ! Các vị còn nhìn ra Liệt Mã Cuồng Sanh chứ ?

Ký Châu Đại Hiệp vội nói :

- Độc Cô lão đệ ! Nghe đồn lão đệ khôi phục nguyên trạng, anh em chúng tôi hết sức vui mừng !...

Hàn Ba Kiếm Khách hừ mũi, chặn lại :

- Một chưởng tại Thiên Sơn ! Một vụ bắt cóc tại Vân Vụ Cốc ! Bao nhiêu ngày bị nằm giam tại Cửu Long Đàn ! Anh em ơi ! Nghĩa dày như mây ! Ân nặng như gió ! Tiểu đệ Độc Cô Tử Kỳ này có vập đầu xuống đất mà lạy cũng chưa vừa !

Cửu Châu Đại Hiệp xám mặt.

Hàn Ba Kiếm Khách còn muốn nói thêm mấy câu nữa, nhưng Lãnh Nhận Dung đã chặn lại :

- Đến ngõ rồi, Đại thúc ạ ! Mình đi thôi, sợ không còn kịp nữa !

Hàn Ba Kiếm Khách trừng mắt nhìn Cửu Châu Đại Hiệp một thoáng, đoạn cùng Lãnh Nhận Dung khiêng quan tài và tiếp tục đi lên.

Ngày xưa, Cửu Long Thần Ma và Độc Cô Tử Kỳ có chỗ giao tình khá thân mật, vả lại Thần Ma có hứa gả con gái thứ ba cho nên bây giờ gặp nhau lại, cả hai vui mừng thật sự.

Hàn Ba Kiếm Khách cùng Lãnh Nhận Dung đặt quan tài xuống, rồi lão vòng tay chào Thần Ma :

- Kim lão tiền bối ! Xa nhau bao thời gian. Độc Cô Tử Kỳ này bao giờ cũng nhớ đến lão tiền bối ! Tôi chỉ tưởng không còn dịp nào gặp lại lão tiền bối nữa !

Cửu Long Thần Ma ngại có Lam Chủy Đàn Chủ và Bạch Cốt Thần Ma bên cạnh, không tiện bày tỏ cự tình, chỉ đáp lễ :

- Tử Kỳ lão diệt ! Lão phu mừng cho thương thế tiêu trừ !

Chừng như lão thẹn thẹn vì một sự gì, lại quay mặt nơi khác, dấu thần sắc. Hàn Ba Kiếm Khách hận bị giam mấy hôm tại thổ lao, đời nào buông tha ?

Lão gằn giọng mĩa :

- Sự ưu đãi của tiền bối trong những ngày tôi tĩnh dưỡng tại Bàn Long Bảo làm cho tôi cảm kích vô cùng ! Dù chết, tôi cũng không thể nào quên được thịnh tình của tiền bối ?

Cửu Long Thần Ma rung khe mình, hàm râu ngắn của lão rung rung theo.

Lão lạnh giọng :

- Độc Cô lão diệt nhớ làm gì những việc nhỏ nhặt ấy !

Lam Chủy Đàn Chủ bước tới :

- Người...Người là kẻ đoạt Y Khâm Huyết Thơ trên Thiên Sơn khi xưa ?

Hàn Ba Kiếm Khách hừ lạnh một tiếng, đảo mắt nhìn ba người một vòng, đoạn cao giọng hỏi :

- Bang Chủ đã ra lệnh thỉnh khách, tại sao ba vị còn ngăn trở ?

Lam Chủy Đàn Chủ cười nhẹ :

- Liệt Mã Cuồng Sanh oai danh chấn động giang hồ, đến dự hội là xứng đáng lắm rồi, nhưng ta muốn hỏi, mang xác chết của Độc Cô Thanh Tùng đến đây, do nơi ý kiến hấn hay do người chủ mưu ?

Hàn Ba Kiếm Khách quắc mắt bật kỳ quang oai nghiêm vô tưởng :

- Người hỏi câu đó rất thừa ! Dù ý hấn, dù ý ta, có làm sao ? Hấn là cháu thân yêu của ta, ta là Đại thúc của hấn, ta không có quyền chủ trương cho hấn sao ?

Lam Chủy Đàn Chủ hét lớn :

- Liệt Mã Cuồng Sanh ! Gan người to bao lớn mà bày trò đùa cợt ngay tại Vạn Cực Cung chứ ! Độc Cô Thanh Tùng là con của Thánh Kiếm Vũ Sĩ, tại sao Thánh Kiếm Vũ Sĩ không chủ trương cho hấn, để cho người phải thay quyền ! Rõ ràng là bên trong có âm mưu ám kế gì đó ! Người phải mở nắp quan tài ra cho ta khám xét, nếu không ta quyết không để cho người vào !

Bạch Cốt Thần Ma bước tới :

- Chúng ta đồng vâng lệnh Bang Chủ, bất cứ việc gì xét ra có chỗ nghi ngờ, đều phải nghiệm minh tất cả. Người hãy để chúng ta khám xét mới được !

Hàn Ba Kiếm Khách day qua Cửu Long Thần Ma :

- Kim tiền bối ! Có việc như vậy chẳng ?

Cửu Long Thần Ma ầm ớ, đáp không trôi.

Hàn Ba Kiếm Khách bật cười dòn :

- Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn xảo trá, nói lời lại nuốt lời...

Lam Chủy Đàn Chủ quát chặn :

- Câm miệng !

Hàn Ba Kiếm Khách quắc mắt hét to :

- Lam Chủy Đàn Chủ ! Người muốn gì ?

Lam Chủy Đàn Chủ vẫn giữ lập trường :

- Không mở nắp quan tài, lấy gì bảo chứng ?

Hàn Ba Kiếm Khách sôi giận :

- Chiếc đầu lâu của ta không đủ sao ?

Lam Chủy Đàn Chủ đuối lý, bất buộc phải nép mình qua một bên.

Bạch Cốt Thần Ma và Cửu Long Thần Ma vừa nép theo Đàn Chủ, vừa nhún mạnh :

- Người cố nhớ lời đã thốt nhé !

Hàn Ba Kiếm Khách hừ mũi :

- Ta chẳng bao giờ hàm hồ !

Lão lùi lại hai bước, ra hiệu cho Lãnh Nhận Dung, đoạn cả hai nhấc bổng chiếc quan tài, ngang nhiên qua cửa. Độc Cô Thanh Tùng nằm trong quan tài, dùng phép truyền âm nhập mật thốt ra :

- Đại thúc lưu ý, dẫm dấu mỗi khúc quanh, để khi mình chạy trở ra, không sợ nhầm lẫn !

Vẫn với lối truyền âm đó, Hàn Ba Kiếm Khách đáp :

- Hiền đệ đừng lo, tại mỗi khúc quanh, ta vận công ấn mạnh bàn chân sâu vào đất, khi trở ra, cứ theo đó mà đi, chẳng sợ lạc dấu !

Tiếng nhạc trong cung vọng ra vang rền, từ ngoài cửa cung đi vào, hoa giấy, đèn màu, giăng mắc khắp nơi. Sự trang hoàng xứng đáng cho một ngày đại hội.

Gần đến đại sảnh, có bang đồ báo danh :

- Liệt Mã Cuồng Sanh, Lãnh Nhận Dung và Độc Cô Thanh Tùng đến !

Bên trong có tiếng đáp vọng ra :

- Xin mời vào !

Muốn vào trong cung, phải theo một con đường hầm, Hàn Ba Kiếm Khách và Lãnh Nhận Dung khiêng quan tài tiến vào con đường đó.

Đi chưa được bao xa, Hàn Ba Kiếm Khách thấy một người áo đen phủ dài đất, mặt có sa đen che kín, đứng chắn lối.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình thầm nghĩ :

- Đây chắc là Vạn Cực Ảo Nữ ?

Cả hai ung dung đi tới.

Còn độ một trượng khoảng cách đôi bên, Hàn Ba Kiếm Khách cất tiếng :

- Bang Chủ có lệnh mời vào, người là ai mà dám cản trở chúng ta ?

Người đó cười lạnh :

- Bang Chủ còn nghe theo lệnh của ta, ta cản thì Bang Chủ cũng phải bằng lòng, người đừng gặng lý !

Người đó gần giọng nói tiếp :

- Ta cản trở vì ta có lý do !

Hàn Ba Kiếm Khách hú lên một tiếng :

- Thế ra, bà là Thái phu nhân Vạn Cực Áo Nữ ?

Vạn Cực Áo Nữ lạnh lùng :

- Người đã biết sao còn hỏi ?

Hàn Ba Kiếm Khách cao ngạo :

- Bà có ý tứ gì, ngăn trở Liệt Mã Cuồng Sanh vào cung ?

Vạn Cực Áo Nữ lắc đầu :

- Ta ngăn trở làm chi !

Hàn Ba Kiếm Khách hần học :

- Ta muốn hỏi người một điều !

Hàn Ba Kiếm Khách cười lạt :

- Đó là cách đối đãi với khách của Huyết Ma Bang ?

Hàn Ba Kiếm Khách đứng cao đôi mày, kiên quyết không lùi bước nếu Vạn Cực Áo Nữ toan làm dữ.

Bỗng nhiên, bà cất giọng hòa dịu hỏi Lãnh Nhạn Dung :

- Lãnh cô nương ! Đêm trước tên ăn mày trẻ tuổi nào cùng đến đây với cô nương thế ?

Việc đó, Hàn Ba Kiếm Khách sắp xếp câu đối đáp cho Lãnh Nhạn Dung rồi, nên nàng không bối rối khi nghe Vạn Cực Áo Nữ hỏi. Tuy nhiên, đối với kẻ thù sát hại thân phụ, nàng không còn bình tĩnh được nữa. Nàng nghiêng răng đáp :

- Đừng hỏi ta vô ích, ta chẳng bao giờ đáp lời người về bất cứ điều gì. Ta hận chưa lột da người lột nệm, băm thịt người làm thức ăn, người nên cút đi, yêu phụ !

Nàng vươn tay ra, toan vung chưởng.

Vừa lúc đó, hai tên áo tím xuất hiện, đứng chắn trước mặt Vạn Cực Áo Nữ.

Chúng đưa cánh tay ngang ngực, chuẩn bị ứng chiến nếu Lãnh Nhạn Dung xuất chiêu.

Sự xuất hiện của hai tên thuộc hạ Huyết Ma Bang khiến Hàn Ba Kiếm Khách suy nghĩ Vạn Cực Áo Nữ còn mang thương thể khá nặng, nếu không thì bà ta cần gì có người hộ vệ ?

Vạn Cực Áo Nữ mặc Lãnh Nhạn Dung mắng, bà ta không giận, trái lại cười nhẹ :

- Người không nói, ta cũng thừa ! Trên đời này, trừ Độc Cô tiểu tử ra, còn ai có công lực khả dĩ đánh ta trọng thương chứ ?

Hàn Ba Kiếm Khách cao giọng :

- Độc Cô Thanh Tùng đã chết, hấn làm sao đánh bà được ?

Lãnh Nhận Dung thấy Vạn Cực Áo Nữ sắc bén vô cùng, nếu không dự liệu tình hình, ứng đáp thì dễ bị bà ta khám phá bí mật.

Nàng liền tỏ vẻ khinh miệt mấy tiếng, đoạn y kế, thốt :

- Người đừng đề cao Thanh Tùng thái quá, trên đời này có nhiều kẻ thừa sức hạ người, có điều người không hiểu đây thôi !

Vạn Cực Áo Nữ nhìn chăm chăm vào nàng, dò xét, nhưng nàng thản nhiên như thường, không để lộ một mảy may nao núng.

Lâu lắm, bà lập lại nhận xét của mình :

- Trên thế gian này, có ai có công lực như Độc Cô Thanh Tùng ? Ta thật sự không biết đấy !

Lãnh Nhận Dung hừ lạnh :

- Người không biết ? Thì ta nói cho người biết. Có bao giờ người nghe nói đến Thiên Địa Song Đồng không ? Họ là đồ đệ của Thiên Địa Nhị Tướng đó.

Vạn Cực Áo Nữ cười nhẹ, toan nói gì, Lãnh Nhận Dung quát chặn :

- Người cười ? Nếu Thanh Tùng ca không nhờ Địa Đồng mang xác đi chôn dấu một nơi thì bọn lang sói các người đã cuỗm mất rồi ! Mụ Vạn Ác Yêu Nữ ! Trong vòng ba hôm nữa. Địa Đồng sẽ đến đây lấy mạng mi đó, hãy giữ mình !

Vạn Cực Áo Nữ giật mình, lùi lại ba bước :

- Người nói thật đấy chứ ?

Lãnh Nhận Dung cười thềm :

- Lão yêu phụ ! Thế nào người cũng phải tin lời ta ! Vạn Cực Áo Nữ lẩm nhẩm :

- Đúng rồi ! Đêm đó ta quên nhặt chiếc Quỷ Vương Trượng nên tiểu tử Địa Đồng mới đoạt mất !

Rồi bà nghĩ :

- Hẳn nhận chiếc trượng nhưng ai truyền trượng pháp cho hẳn ? Đồ đệ của Thiên Địa Nhị Tướng có lẽ nào đi học một môn công chí tà như thế ?

Chợt, bà tỉnh ngộ. Bà bật cười lớn, bước tới ba bước.

Hàn Ba Kiếm Khách và Lãnh Nhận Dung giật mình, cùng bước lui một bước.

Hàn Ba Kiếm Khách phẫn hận :

- Tiểu diệt của ta đã chết, trước khi Bang Chủ nhìn xác nọ để đôi bên tròn vẹn lời ước hẹn, ta quyết không để cho một kẻ nào mó đến chiếc quan tài.

Vạn Cực Áo Nữ cười lớn :

- Ta phải xem mới được, đừng cản trở ta vô ích ! Ha ! Ha ! Các người gian trá lắm !

Hàn Ba Kiếm Khách cười lạnh :

- Danh dự và uy tín của Huyết Ma Bang là thế à ? Bà muốn hủy diệt danh dự và uy tín của Bang Chủ, đòi mở nắp quan tài cho kỳ được ?

Hai tên áo tím bước tới.

Bất ngờ, Hàn Ba Kiếm Khách và Lãnh Nhận Dung không ngăn trở, cả hai tạt qua một bên, nhường cho bọn bang đồ đến gần quan tài.

Lão cười nhẹ :

- Muốn xem, cứ mở ra mà xem !

Hai tên áo tím đưa tay nâng nắp quan tài lên.

31. Mang Hòm Đến Hẹn

Hai đại hán áo tím thuộc hạ Huyết Ma Bang theo lệnh của Vạn Cực Áo Nữ, bước tới, vừa sờ vào nắp quan tài là toàn thân run lên bần bật, rung mãi không ngừng, cố gượng cách nào cũng không kiềm lại nổi.

Mặt chúng trắng bệch, không khác gì một kẻ bị trọng thương, phờ phạc thái ảm đạm hết sức.

Vạn Cực Áo Nữ trầm nghĩ :

- Nếu tiểu tử còn sống, mình dỡ nắp quan tài lên là trúng kế của hắn !

Nghĩ đến bà hét lên :

- Lui lại ngay, đừng sờ mó vào đó mà nguy đấy !

Hai viên thuộc hạ chùng như chỉ chờ có thế, chúng thở phào, lập tức lui về vị trí bên cạnh bà.

Trong quan tài, Độc Cô Thanh Tùng dùng phép truyền âm nhập mật rỉ vào tai Hàn Ba Kiếm Khách :

- Lão yêu phụ còn mang trọng thương, chẳng dám manh tâm vọng động gì đâu, đại thúc yên trí, sỉ nhục bà ta vài câu đi cho bỏ ghét !

Hàn Ba Kiếm Khách hướng sang Vạn Cực Áo Nữ :

- Sao vậy ? Không mở nắp quan tài ra khám nghiệm à ?

Vạn Cực Áo Nữ vẫn tỏ vẻ cứng như thường :

- Kẻ chết do tay ta, làm thế nào sống lại được mà phải khám nghiệm ? Khiêng vào trong ấy đi, ta không ngăn trở nữa đâu !

Hàn Ba Kiếm Khách bật cười ha hả :

- Vạn Cực Áo Nữ ! Thân phận là Mẹ của Huyết Ma Bang Chủ lại không có can đảm mở nắp quan ra khám nghiệm à ?

Vạn Cực Áo Nữ điểm một nụ cười thê thảm :

- Cần gì phải khám nghiệm ? Dù hắn hay dù ai đi nữa, dù kẻ chết hay kẻ sống đi nữa, khiêng vào là được chứ đừng hòng khiêng một xác chết nào ra khỏi đây ! Nhất định như vậy !

Hàn Ba Kiếm Khách cười gằn :

- Nghĩa là...

Vạn Cực Áo Nữ lạnh lùng :

- Vào sống, ra chết, nhưng chết rồi phải bỏ xác tại đây ! Không một kẻ nào có thừa năng lực mang xác chết đồng bọn ra ngoài.

Thốt xong, bà quay mình trở lại.

Hai tên thuộc hạ hộ vệ hai bên.

Cả ba từ từ tiến sâu vào cung, không cần biết là Hàn Ba Kiếm Khách có đáp lời hay không. Nhưng, cả ba đi chưa được ba trượng đường, đột nhiên hai tên thuộc hạ áo tím rú lên một tiếng, ngã nhào xuống đất.

Nhìn chúng nằm dưới đất, Vạn Cực Áo Nữ bĩu môi :

- Đồ vô dụng ! Chỉ có một chiếc quan tài như vậy mà cũng thất thân run sợ làm mất cả thể thống của ta ! Huyết Ma Bang còn nuôi dưỡng bọn người làm gì cho uống phí chứ ?

Hàn Ba Kiếm Khách cùng Lãnh Nhạn Dung trông thấy tình hình giật mình.

Họ chưa hiểu sự tình như thế nào, Vạn Cực Ảo Nữ đã vọt mình thoát đi như biến.

Lãnh Nhạn Dung lắc đầu :

- Vạn Cực Ảo Nữ cầm hận chúng, hạ sát chúng ! Lão yêu phụ quả thật độc ác vô cùng !

Vừa lúc đó, một đệ tử Cửu Long Đàn, râu tóc bạc trắng từ bên trong hậu cung bay vèo đến nơi.

Hàn Ba Kiếm Khách thoáng thấy, nhận ra ngay chính là lão Đại Hung Thích Kế Dương.

Thích Kế Dương vòng tay vái chào Hàn Ba Kiếm Khách, đoạn thốt :

- Bang Chủ đang chờ thượng khách !

Hàn Ba Kiếm Khách vờ như xa lạ bật cười :

- Liệt Mã Cuồng Sanh có tài gì, đức gì mà vừa rồi lão Thái phu nhân đích thân ra nghinh tiếp, rồi bây giờ Bang Chủ lại cho thuộc hạ nghinh đón cửa ? Cái ân trọng biết đoái tưởng đến kẻ hèn của Bang Chủ, Cuồng Sanh tôi khắc ghi vào phế phủ cho đến ngày cùng ! Ha ha ! Xin các hạ thông báo giùm Bang Chủ, Liệt Mã Cuồng Sanh tôi không dám chậm trễ mà thành vô lễ !

Thích Kế Dương lại vòng tay chào từ biệt.

Trước khi trở vào, lão thấp giọng :

- Đại hiệp nên lưu tâm đề phòng. Hôm nay, Huyết Ma Bang quyết giăng mả lưới bắt tất cả số phạm quần hùng, nếu gặp đại biến cố mà mình không thể thủ thắng, xin cứ theo đường cũ trở ra, đừng quên đấy !

Lão bước đi.

Độc Cô Thanh Tùng dùng phép truyền âm nhập mật thốt bên tai lão:

- Sư huynh, thương thế của Vạn Cực Ảo Nữ ra sao rồi ? Bà ấy có truyền giảm phần nào chứ ? Còn Mẹ và Dì tôi ? Hai bà bị giam cầm nơi nào ?

Thích Kế Dương cũng dùng pháp đó đáp :

- Mỗi ngày, vào giờ Ngọ, Vạn Cực Ảo Nữ nhập định độ hai giờ, chỗ bà ấy nhập định rất bí mật, chừng như khá xa Vạn Cực Cung, ngu huynh chưa được biết cho tường tận lắm. Còn Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ thì sẽ có mặt trong đại hội nhưng cả hai bị điểm huyết, sáu đạo chủ mạch bị đảo lộn, rất nguy hiểm đến tính mạng, tuyệt đối không nên vọng động, nếu vọng động thì khí huyết trong người sẽ bị đảo lộn tung hoành chết tức khắc. Chưởng môn sư đệ liệu cách thông tri cho bà ấy, phải hết sức đề phòng.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên :

- A ! Không có người nào biết cách giải khai Nghịch Huyết Thủ Pháp sao ?

Thích Kế Dương gật đầu, như đối diện với chàng :

- Trừ Vạn Cực Ảo Nữ ra, không một ai trong cung biết giải toàn thủ pháp đó !

Thích Kế Dương đi luôn.

Hàn Ba Kiếm Khách và Lãnh Nhạn Dung mang chiếc quan tài đi tới.

Đi tận con đường hầm, họ thấy một tòa đại sảnh rộng lớn vô cùng, chiếc đầu đường trong, độ một trượng. Nơi đó, có hơn một trăm danh thủ đang tụ hội, chờ giờ khai mạc đại điển Huyết Minh.

Tất cả đều chú ý về phía Hàn Ba Kiếm Khách và Lãnh Nhạn Dung.

Phần đông đã nghe oai danh của Tiểu Sát Tinh Độc Cô Thanh Tùng như sấm dậy ngang trời, nhưng chưa từng thấy mặt.

Họ quá nôn nao và bồn chồn khi nghe tin Độc Cô Thanh Tùng sẽ có mặt trong kỳ đại lễ Cửu Long Huyết Minh cũng như họ bất ngờ, thay vì bằng xương bằng thịt đến dự, thì lại là một cỗ quan tài.

Họ cùng đứng lên, giương mắt kinh ngạc nhìn chăm chú vào chiếc áo quan tìm hiểu.

Đại sảnh lúc đó im phăng phắc.

Hàn Ba Kiếm Khách và Lãnh Nhận Dung lẳng lẳng khiêng chiếc quan tài tiến vào ngang qua quần hùng.

Nhìn bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về mình, Hàn Ba Kiếm Khách mỉm cười. Những ánh mắt đó, biểu lộ những ý niệm mâu thuẫn rõ rệt. Có những ánh mắt thiết tha chứng tỏ sự luyến tiếc xa xôi. Có những ánh mắt hân hoan chứng tỏ niềm thỏa mãn.

Hàn Ba Kiếm Khách và Lãnh Nhận Dung mang chiếc quan tài đặt vào trung tâm sảnh đường, xong lại đứng lên, đảo tia nhìn ra bốn phía, nhận diện từng người một, đoạn cao giọng tuyên bố :

- Cháu tôi, Độc Cô Thanh Tùng có cái hẹn một chương với Bang chủ Huyết Ma Bang tại Lục Vũ Lâm cách đây ba tháng !

Nay đã đến kỳ, hẹn ước đó bốn nhân phải giữ gìn cho tròn chữ tín.

Tân khách im thin thít, nghe và nghĩ.

Dĩ nhiên, trong số quần hùng có cả Vô Lâm Ngũ Kỳ và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ.

Họ là những pho tượng đá, không biểu lộ một cảm nghĩ nào chứng tỏ họ là người cùng cảnh, hoặc giả họ đồng tình trong quan tài hội diện thay người cho tròn lời ước hẹn.

Bỗng, Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong đứng lên, cao giọng hướng về Hàn Ba Kiếm Khách :

- Tử Kỳ đệ ! Nghiệt tử chết trong trường hợp nào, bao lâu rồi và do ai hạ thủ?

Hàn Ba Kiếm Khách nhếch môi điểm nụ cười mỉa mai :

- Người không tròn bốn phận kẻ làm cha, thì quyền ăn nói không còn giá trị trong hiện tại nữa. Nên yên lặng mà ngồi nghe, đừng hỏi là hơn!

Thánh Kiếm Vũ Sĩ trầm gương mặt, rời chỗ đứng lên góc hữu sảnh đường, phi thân vọt qua đầu quần hùng, đáp xuống bên hữu Hàn Ba Kiếm Khách :

- Tử Kỳ đệ ! Ta tuy có lỗi, nhưng dù sao ta cũng phải hiểu sự tình như thế nào, hãy bình tĩnh mà nhận định sự nghiêm trọng của sự việc, đừng vội phê phán mà tranh luận với ta !

Hàn Ba Kiếm Khách lạnh lùng :

- Sự thật bao giờ cũng là sự thật, dù hôm nay người có làm gì đi nữa, người cũng không chuộc được tội lỗi của mình, người chỉ làm một việc thừa, một việc muộn, khi sự thể đã rồi, khi không còn phương cách cứu vãn ! Ta cho người biết, nếu Thanh Tùng không vì sự an nguy của hai người thiếu phụ bị bỏ rơi mà mạo hiểm lên Thần Nữ Phong, thì nó không đến nỗi phải tán mạng trong tay Thái phu nhân, thân mẫu của Bang Chủ Huyết Ma Bang !

Một tiếng ọ giầy chuyền nổi lên trong tòa đại sảnh. Có kẻ thấp giọng hỏi :

- Thái phu nhân là ai ?

Hàn Ba Kiếm Khách bật cười cuồng ngạo :

- Thái phu nhân, thân mẫu của Huyết Ma Bang Chủ, là Vạn Cực Ảo Nữ, chánh thất của Vạn Cực Đế Quân...

Tiếng thì thầm lại nổi lên khắp tòa đại sảnh trước sự tiết lộ của Hàn Ba Kiếm Khách.

Hàn Ba Kiếm Khách day qua Thánh Kiếm Vũ Sĩ, điểm nụ cười lạnh:

- Nếu người còn điểm nào tình phụ tử thiêng liêng, thì nên tìm Vạn Cực Ảo Nữ mà hỏi món nợ máu này !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ bỗng sôi giận đùng đùng :

- Tử Kỳ đệ ! Đừng mượn sự thể mà dồn bức ta, ta có phải là kẻ sợ chết đâu ?

Ta cho người biết, không đợi gì người phải giải thích ra ! Nhất định là khi cuộc Huyết Minh xong rồi, ta sẽ có cuộc hội kiến với Vạn Cực Ảo Nữ !

Hàn Ba Kiếm Khách lui lại một bước, cao giọng :

- Hay lắm ! Hay lắm ! Tình huynh đệ của chúng ta đã đoạn tuyệt từ lâu, ta sẵn sàng nói lại nếu người trả được cái hận cho Độc Cô Thanh Tùng. Nếu Thanh Tùng còn mang hồn ngày nào nơi âm cảnh, ngày đó ta và người vẫn là kẻ qua đường, thân tình đừng mong chấp vá !

Dừng lại một chút, lão chuyển hướng vấn đề :

- Huyết Ma Bang Chủ chưa ra mặt chủ tọa cuộc lễ, phiền người bảo hộ xác chết của con người, nhiệm vụ của ta đến đây chấm dứt !

Thốt xong, lão bước đi, mặc Thánh Kiếm Vũ Sĩ với cổ quan tài.

Vừa lúc đó có tiếng chân người ngoài đại sảnh rần rật mang lên.

Cửu Long Thần Ma xuất hiện, kế đó là Lam Chủy Đàn Chủ và Bạch Cốt Thần Ma, rồi thì Cửu Châu Đại Hiệp. Sau Cửu Châu Đại Hiệp là một đoàn người áo tím nhẩm độ mấy mươi tên, gồm những phân đường Đường Chủ từ ba địa hạt Giang Nam, Giang Bắc và Quan Ngoại tựu về dự lễ.

Tất cả kéo vào đại sảnh, chạm mặt với Hàn Ba Kiếm Khách đang nện gót bước ra.

Cửu Long Thần Ma ngăn lại :

- Tử Kỳ lão diệt ! Đã đến đây rồi sao lại còn trở ra !

Hàn Ba Kiếm Khách điềm nhiên :

- Tôi bắt buộc phải hộ tống quan tài đến đây, cho Độc Cô Thanh Tùng được tròn ước với Huyết Ma Bang Chủ, nhiệm vụ đã xong, tôi phải trở về, bởi nghĩ rằng mình không được mời chánh thức thì còn tham dự với tư cách gì ? Vả lại, tôi còn việc riêng của tôi, cần phải có mặt nơi khác !

Cửu Long Thần Ma vội vã đưa tay chặn :

- Liệt Mã Cuồng Sanh có thỉnh âm chấn động võ lâm, đâu phải là một tay tầm thường mà Huyết Ma Bang dám miệt thị bỏ rơi sót trong ngày đại lễ ?

Cửu Long Thần Ma nhìn ngay vào ánh mắt Hàn Ba Kiếm Khách :

- Sự hiện diện của một nhân vật khét tiếng trên giang hồ sẽ là một ánh huy hoàng cho ngày đại điển Cửu Long Huyết Minh, một vinh hạnh lớn lao cho Huyết Ma Bang, chúng tôi có bao giờ bỏ mất dịp tốt thừa nhỉnh tôn giá ?

Hàn Ba Kiếm Khách cười nhẹ :

- Ánh sáng và vinh hạnh đó, đã có những tay cao nhân kỳ khách kia tạo nên cho quý bang rồi, so gì một kẻ hèn này mà tiền bối quá tha thiết ? Xin tiền bối niệm tình cho ! Tiện đây, xin cáo từ, ngày khác sẽ gặp lại tiền bối trong một trường hợp thuận tiện hơn !

Cửu Long Thần Ma chẳng biết làm sao hơn, đành để cho Hàn Ba Kiếm Khách đi. Ra đến bên ngoài Vạn Cực Cung, Hàn Ba Kiếm Khách chạy bay xuống núi.

Lão nghĩ :

- Ca ca ơi ! Bắt buộc ngu đệ phải sỉ nhục ca ca mấy tiếng, để cho mưu kế chúng ta dễ dàng thực hiện, ca ca nên xét cho. Ngu đệ giao gánh nặng cho ca ca, bởi ngu đệ còn nhiệm vụ khác cũng quan trọng không kém !

Dọc đường, Hàn Ba Kiếm Khách nhận thấy bọn bang đồ nơi các trạm túc trực đã rút về Vạn Cực Cung hơn nửa số.

Đến chân núi rồi, Hàn Ba Kiếm Khách nhìn quanh quẩn, không thấy một bóng người, lão lập tức ẩn mình vào một con đường tắt nghe ngóng tình hình một lúc nữa, đoạn dò theo con đường đó len lỏi trở lên đỉnh núi.

Lão lại đảo mắt quan sát bốn bề lăm bắm :

- Thanh Tùng bảo là nơi đây có phiến đá hình thức kỳ dị, nhưng phiến đá đó ở đâu ?

Nhưng rồi, lão cũng tìm ra phiến đá đó, nằm đè ra ngoài sườn núi, cheo leo nguy hiểm vô cùng.

Bất thành hình, không rõ xuất hiện từ đâu một bóng tím thẫm vọt lên trên phiến đá, bóng đó đặt vững chân rồi, đứng nhìn ra bốn phía.

Hàn Ba Kiếm Khách vội vã chui mình vào chỗ có cây ẩn núp.

Định thần nhìn lại, Hàn Ba Kiếm Khách nhận ra, bóng đó là một người già râu tóc bạc trắng, tuy không phải là Thích Kế Dương nhưng so với Thích Kế Dương không khác bao nhiêu.

Hàn Ba Kiếm Khách thầm nghĩ :

- Người này là một trong U Minh Tam Hung chắc ! Nếu ta không lầm thì y chính là Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ !

Hàn Ba Kiếm Khách rời chỗ núp, nhảy vọt mấy phát, đã đến trước phiến đá.

Người đó đã thấy rõ Hàn Ba Kiếm Khách nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, không thốt một lời nào cả.

Điều đó làm cho Hàn Ba Kiếm Khách càng tin chắc là mình đoán đúng.

Đợi cho Hàn Ba Kiếm Khách đến vừa tầm đối thoại, người đó cất tiếng hỏi :

- Phải Liệt Mã Cuồng Sanh đây không ? Nếu muốn giải cứu Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ xin theo tôi !

Theo lời lão già này thì Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ còn bị quản thúc tại một nơi bí mật nào đó. Thế tại sao Đại Hung Thích Kế Dương bảo là Lệnh Chủ và Giáo Chủ có mặt trong cuộc lễ ?

Vào phút cuối cùng, Huyết Ma Bang Chủ thay đổi ý kiến chăng ?

Không phải lúc tìm hiểu ngoài lề việc chánh, Hàn Ba Kiếm Khách đáp :

- Khoan ! Tôi muốn biết tình hình trong cung...

Người đó tỏ ra khẩn bách :

- Cuộc lễ đã khai diễn rồi ! Xin đừng hỏi gì nữa, hãy theo tôi nhanh, cứu hai bà ấy ! Tôi còn nhiều việc lắm, không thể trì hoãn được.

Hàn Ba Kiếm Khách khẩn khoản :

- Xin cho tôi hỏi một câu nữa. Các hạ có nghĩ là Thanh Tùng sẽ gặp nguy hiểm gì chăng ?

Người đó đáp nhanh :

- Nơi tòa đại sảnh, tại mỗi cửa đều có cơ quan, nếu cần, Vạn Cực Thiên Tôn sẽ ra lệnh ấn nút cơ quan, các cánh cửa tự động đóng liền, nhốt tất cả trong tòa đại sảnh !

Hàn Ba Kiếm Khách hỏi :

- À ! Sự tình đáng sợ như thế ! Các hạ đã cho Thanh Tùng hay chưa?

Người đó gật đầu :

- Tôi có cho Chương môn sư đệ biết, có một con đường bí mật ăn thông đến đại sảnh. Nhưng chỗ lo ngại không phải ở điểm đó...

Hàn Ba Kiếm Khách giật mình :

- Các hạ lo việc gì ?

Người đó trầm giọng :

- Huyết Ma Bang Chủ cố luyện một môn bí công mới, tên là Hóa Huyết Thần Công, nếu chương môn sư đệ cùng lão ấy thực Thích Kế Dương lời ước cũ, thì... chưa biết thắng bại thế nào...

Hàn Ba Kiếm Khách tán đồng điểm ưu tư của Vạn Kiệt Kỳ.

Cả hai len lỏi ẩn mình đi tới, Vạn Kiệt Kỳ dẫn đường, Hàn Ba Kiếm Khách theo sau, vòng ra phía hậu Vạn Cực Cung, vào thạch động nơi giam cầm Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ.

Tại sảnh đường, nơi quần hùng tụ hội, chờ Vạn Cực Thiên Tôn xuất hiện cử hành đại điển Cửu Long Huyết Minh khi Hàn Ba Kiếm Khách đi rồi, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Họ hết nhìn lão, lại nhìn cổ quan tài.

Họ thầm nghĩ, Độc Cô Thanh Tùng chết rồi, thân xác nằm trong cổ quan tài kia, sẽ làm thế nào mà dám tuyên ngôn qua trung gian của Hàn Ba Kiếm Khách là giữ tròn lời ước một chưởng với Huyết Ma Bang Chủ ?

Chàng sẽ sống lại, cùng với Bang Chủ ẩn chứng võ công ?

Chàng sẽ hiện hồn về, cùng với Bang Chủ ứng chiến ?

Họ tìm hiểu, họ thì thầm bàn tán với người bên cạnh.

Trong số quần hùng, có một thiếu phụ vận chiếc áo hồng, đôi mắt sáng như sao, bắn tia nhìn phẫn hận vào người Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Thiếu phụ hận Thánh Kiếm Vũ Sĩ là con người tẻ bạc khô khan tình cảm, gieo giắc phũ phàng, xử sự tàn nhẫn.

Thiếu phụ không che dấu sự u hoài, lo lắng cho Thánh Kiếm Vũ Sĩ trong hiện cảnh.

Thiếu phụ đó, không cần ai giới thiệu, quần hùng cũng như Thánh Kiếm Vũ Sĩ đều biết là Xích Diệp Phu Nhân, một trong ba người con gái của Cửu Long Thần Ma, đã bị Thánh Kiếm Vũ Sĩ năm xưa cưỡng hiếp cùng một lượt với hai người chị em mình, rồi sau đó, cả ba đều bị bỏ rơi.

Mười mấy năm qua...

Giờ đây, đối diện với con người tẻ bạc, Xích Diệp Phu Nhân cảm hờn là chuyện dĩ nhiên, nhưng tại sao bà lại còn nuôi dưỡng quan hoài đối với con người có thể làm cho bà bạc hạnh ?

Cạnh Xích Diệp Phu Nhân, một bên là Xích Diệp Công Chúa tên Hồng Nhi, một bên là Ma Nương, con gái của lão Đại Hung Thích Kế Dương, cả hai bị thảm ra mặt, mi cái ngắn lệ lưng trông nhìn cổ quan tài màu đen bóng nhoáng.

Vừa lúc đó, ba Đàn Chủ, Cửu Châu Đại Hiệp và mấy mươi đường chủ trên toàn lãnh thổ Trung Nguyên lũ lượt kéo vào sảnh đường, phân ra đứng hai bên, từ ngoài cửa cái thẳng vào trong.

Trong bọn thuộc hạ cao cấp của Huyết Ma Bang, có cả Đại Hung Thích Kế Dương và Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ.

Vạn Kiệt Kỳ ngậm dùng phép truyền âm, hỏi lệnh nơi Độc Cô Thanh Tùng đoạn tìm một lý do để trở ra ngoài thông tin cho Hàn Ba Kiếm Khách.

Thích Kế Dương đảo mắt nhìn quanh sảnh đường một vòng, đề phòng có kẻ ám toán Độc Cô Thanh Tùng.

Từ đó, suốt thời gian họp mặt, không lúc nào lão không lưu ý phòng bị cho Độc Cô Thanh Tùng.

Không bao lâu, bên ngoài, ba tiếng pháo nổ lên như tiếng sấm.

Nhạc công trong đại sảnh tấu lên khúc nhạc kiêu hùng.

Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn với dáng dấp uy nghi thần thái trang nghiêm, tay cầm một cái bát bằng ngọc do ngã hậu sảnh đường bước vào.

Bang Chủ mặc áo vàng chớp chớp ngồi như vậy Kim Long, trong chiếc áo đó, lão hiện ra như một thiên tướng, phát uy một oai vũ khiếp người.

Quần hùng tại đại sảnh không tránh khỏi một giây phút xao động mạnh.

Vừa bước vào đại sảnh, lão quắc mắt nhìn quanh một vòng.

Không rõ vô tình hay cố ý, lão dùng ánh mắt hơi lâu một chút trên gương mặt Vô Lâm Ngũ Kỳ.

Đoạn lão cất cao giọng :

- Các vị từ xa đến, nếu ai có điều gì bất mãn đối với bọn bang đồ tức trực, trong lối nghinh đón sơ xuất, xin nể tình lão phu mà xá đi cho. Lão phu thành thật tạ các vị không phụ lòng bốn bang, thân hành đến dự đại lễ làm cho Thần Nữ Phong hôm nay chiếu sáng hơn mặt trời !

Lão phất nhẹ tay một cái, ba tiếng pháo lại nổ lên bên ngoài.

Ba vị đàn chủ Cửu Long, Bạch Cốt và Lam Chủ bước tới làm lễ ra mắt, rồi lui đứng phía sau lưng lão.

Tiếp đó, Ký Châu Đại Hiệp dẫn đầu, cùng tám anh em vào tham kiến.

Huyết Ma Bang Chủ cao giọng tiếp nói :

- Cửu Long đệ tử nghe đây ! Hôm nay bốn Bang Chủ đích thân chủ tọa lễ thăng nhậm chức hộ pháp Tổng Đàn của các người, bốn Bang Chủ mong các người tận tâm đảm trách một chức vụ quan trọng, các người nên đoàn kết với nhau cộng đồng sanh tử, làm rạng rỡ Huyết Ma Bang, mở rộng thịnh oai thế lực !

Chỉnh dung cho trang nghiêm đúng oai lệnh của người nắm trọn quyền sinh sát, lão truyền lệnh :

- Các người hãy uống máu ăn thề, hiến thân cho Huyết Ma Bang, chẳng bao giờ thay lòng đổi dạ !

Cửu Châu Đại Hiệp rập nhau vâng một tiếng lớn.

Mỗi người đưa ngón tay giữa, trích đầu cho chảy máu, nhiều vào chiếc bát ngọc nơi tay Bang Chủ. Máu của chín người đã trích đủ vào bát, lần lượt theo thứ tự lớn nhỏ, họ chia nhau uống cạn.

Cùng lúc đó, pháo nổ nhạc tấu tưng bừng, rồi thì tân khách rập nhau vỗ tay vang dậy. Tòa đại sảnh như muốn tốc nóc qua cơn hoan hô ầm ĩ.

Cuộc lễ Cửu Long Huyết Minh đã cử hành đơn giản như thế và hoàn tất trong sự hoan hô của mọi người hiện diện.

Nếu chỉ có như thế rồi giải tán, thì còn ai nói được tiếng gì ?

Tràng pháo tay vừa dứt thì bao nhiêu cánh cửa quanh tòa đại sảnh đều đóng ập lại. Cửa vừa buông xuống thì tiếng cười của Huyết Ma Bang Chủ vang lên.

Huyết Bút Tú Tài phát giác tình hình trước tiên, vội ra hiệu cho Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Thần Phủ Khai Sơn, Song Phi Khách và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ.

Tú Tài khẩn trương ra mặt, hấp tấp :

- Giờ nguy hiểm đã điểm, các vị hãy chuẩn bị ứng chiến !

Bọn tân khách nhôn nhao, nhốn nháo lên. Có kẻ nóng nảy hét to :

- Huyết Ma Bang Chủ ! Bọn tôi theo thiệp mời mà đến, đến rồi lại bị Bang Chủ nhốt như vậy, thế là ý tứ gì ? Bang Chủ thành thật với hào kiệt bốn phương, hay âm mưu định tận diệt tất số quần hùng ?

Bang Chủ cười ha hả, đưa tay phất ra một cử chỉ trấn an mọi người :

- Bốn bang mời các vị đến Vạn Cự Cung hôm nay, ngoài việc tham dự đại lễ Cửu Long Huyết Minh, còn một việc khác cùng thương lượng. Xin các vị cứ thư thả, đừng hoài nghi bốn bang âm mưu gì !

Có tiếng thốt oang oang :

- Thương lượng việc gì thì cứ thương lượng, tại sao lại đóng kín các cửa tòa đại sảnh ? Hành động đó khả nghi lắm !

Vạn Cự Thiên Tôn trầm gương mặt, thốt qua phẫn nộ :

- Các vị đừng nóng là hơn !

Lão đồng dặc ra lệnh :

- Các Hộ Pháp đâu, ai buông lời xúc phạm đến bổn Bang Chủ, các người cứ chiếu quy củ hành xử !

Cửu Long Hộ Pháp nghiêng mình lãnh lĩnh, cùng loạt nhảy vọt vào giữa đám đông.

Họ chưa đặt chân, một người trong đám đông hét lớn :

- Huyết Ma Bang Chủ ! Người có hành vi như vậy, Đoạn Bế Thủ Quế Nhân Thanh hận không thể đánh chết người bằng một chưởng !

Thốt xong, người đó đẩy tay ra. Người đứng bên cạnh kêu lên :

- Quế huynh ! Không được đâu !

Nhưng chậm mất rồi, chưởng phong của Quế Nhân Thanh cuốn vù đến trước, chặn bọn Cửu Long Hộ Pháp.

Cửu Long Hộ Pháp hừ một tiếng, cùng vung tay một loạt.

Chín đạo cuồng phong cùng quét tới, đạo sau nối đạo trước.

Bùng !...

Quế Nhân Thanh bị bật tung người lên, bay về phía hậu, xa hơn ba trượng.

Máu từ miệng y phun vọt ra từ lúc y còn trên không, rải rải xuống quần hùng. Thân xác y đập mạnh vào tường, bật kêu lên thành tiếng bốp, vỡ sọ lòi óc trắng bắn tung toé.

Một cái chết thê thảm khai mào cho trường ác chiến sắp diễn ra.

Có tiếng thét lên :

- Quế huynh ! Cái chết của Quế huynh thê thảm quá !

Một bóng người bay vọt đến xác chết của Đoạn Bế Thủ Quế Nhân Thanh.

Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn bốc bùng bùng sát khí quất :

- Các Hộ Pháp đâu ? Bắt hẩn ! Vạn Cực Cung nào phải chốn không người, mà hẩn muốn kêu thế nào tùy ý ?

Từ Châu Đại Hiệp và Dương Châu Đại Hiệp lao mình vút tới, nhanh như chớp điểm huyệt người đó.

Quần hùng đứng lên mặt đầy phẫn uất.

Huyết Ma Bang Chủ sôi giận đỏ mặt :

- Tất cả ngồi xuống !

Có kẻ thét :

- Hóa Huyết Thần Công !

Quần hùng đang phồng lên như quả bóng, bỗng xì hơi xẹp lép, riu riu ngồi xuống. Tất cả kinh sợ ra mặt, niêm phẫn uất tan biến đâu mất. Nhưng, không phải tất cả đều kinh sợ, vì một số đông đảo đứng lên, ngồi xuống che khuất một thiểu số vẫn bất động từ lúc mấy vọng cửa đóng kín.

Thiểu số đó rải rác, nơi này một người, nơi kia hai ba người, tùy theo họ đơn độc hay có đồng bọn.

Nơi góc đông bắc, một tràng cười ha hả vang lên liền sau khi quần hùng ngồi xuống, rồi kế tiếp mấy tiếng chuông vọng rền tòa đại sảnh.

Tiếng chuông vừa dứt, có tiếng mõ nơi góc tây nam nổi theo.

Dứt tiếng mõ, một tràng phật hiệu tiếp nổi :

- A Di Đà Phật ! A Di Đà Phật !...

Đồng thời nơi trung ương sảnh đường một tràng phật hiệu khác vang lên :

- Vô Lượng Thọ Phật ! Vô Lượng Thọ Phật !

Quần hùng theo thứ tự âm thanh phát xuất đảo mắt nhìn xem nhân vật nào bạo gan dám nghạo nghễ ngay khi Vạn Cực Thiên Tôn hiển lộ Hóa Huyết Thần Công qua sắc mặt đỏ hồng.

Thì ra, những nhân vật đó là Bích Nhân Thần Tăng phái Thiếu Lâm, Xích Phát Tôn Giả phái Võ Đang và Thạch Chung Lão Nhân phái Côn Lôn.

Quần hùng hơi yên tâm, thầm nghĩ :

- Trong võ lâm hiện tại chỉ có ba vị tiền bối đó mới có thể đối đầu với Vạn Cực Thiên Tôn !

Thạch Chung Lão Nhân cất tiếng trước :

- Bang Chủ ! Cái lối đối đãi với tân khách của quý bang, bình sanh lão phu mới thấy lần đầu tiên vậy !

Lão bật cười ha hả, chấm dứt câu nói. Huyết Ma Bang Chủ trầm giọng :

- Ta chỉ tưởng kẻ nào bạo gan dám khinh nhờn uy vũ của bốn bang mà phóng túng như thế, không ngờ lại là người ! Dù sao thì người cũng không thể mở miệng trách cứ bốn bang chủ vào đâu được bởi bốn bang chủ trước khi dùng lực, đã dùng lễ mà cảnh cáo phân minh. Huống chi, bốn bang chủ đã cho biết là có sự thương lượng với nhau. Đoạn Bể Thủ Quế Nhân Thanh cạy tài, sớm tỏ thái độ ngông cuồng, hẳn phải đền tội phá hoại quy củ bốn bang, người còn muốn nói gì nữa ?

Bích Nhân Thần Tăng cất giọng trầm trầm cười mấy tiếng :

- Đóng cửa nhốt người mà gọi là tiên lễ hậu binh, lời nói đó có nghe được chăng ? Bần tăng thị được ngần này tuổi trời, mới chỉ thấy có Huyết Ma Bang hành động như thế mà thôi !

Thần Tăng tiếp nói với giọng mỉa mai :

- Bang Chủ làm cho bần tăng phải xuất mồ hôi lạnh !

Huyết Ma Bang Chủ cười lạnh :

- Bởi thấy lần đầu thì lạ, thấy nhiều lần sẽ thành quen ! Các người cần phải thấy sự lạ để mở rộng tầm mắt chứ !

Xích Phát Tôn Giả xen vào :

- Bang Chủ có sự gì cần thương lượng, xin cứ nói ra, tất cả đều nghe, hà tất phải làm phí mất thời gian ?

Huyết Ma Bang Chủ gạt đầu :

- Tự nhiên rồi ! Chỉ tại các người làm mất thì giờ, làm bốn Bang Chủ phải chậm lại một chút !

Lão quắc mắt nhìn quanh một lượt, để lấy tinh thần hội trường, đoạn nghiêm trang đồng dục thốt :

- Các vị hiện diện nơi đây đều biết việc Vô Danh Kiếm Khách mất tích tại Tề Vương biệt phủ cách đây độ trăm năm, và từ đó đến giờ ngôi vị độc tôn trong võ lâm không người điền khuyết. Trong mấy năm sau này, tình hình võ lâm ngày càng hỗn loạn, tình hình đó đòi hỏi một võ lâm bá chủ, để điều hòa các môn các phái theo một chiều hướng phụng sự nhân loại, dẹp bỏ tư thù hưởng lợi chung, cho sóng lặng gió êm trên giang hồ !

Lão dừng lại một chút, đảo mắt dò xem phản ứng hội trường, đoạn tiếp :

- Thế theo sự đòi hỏi, bốn Bang Chủ mới triệu tập đại hội hôm nay, trước chứng kiến cuộc đại lễ của bốn bang sau cộng đồng suy tôn một vị Minh Chủ, cầm cân nảy mực cho toàn thể võ lâm !

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp nói :

- Tất cả chúng ta đây, ai cũng có quyền hy vọng ngôi vị độc tôn đó, bằng vào tuyệt học kỳ công, ai là kẻ kém nhường cho người hơn, các vị nghĩ sao ?

Quần hùng nhao nhao lên, bàn tán như ong vỡ tổ. Họ không bàn tán về cách thức tỷ thí, họ không tranh giành nhau, họ lo ra mặt. Tuy họ chưa nói rõ ra, nhưng ai ai cũng biết là Huyết Ma Bang Chủ âm mưu ám kế đã cầm lông trong tay, bởi vì còn ai dám đứng ra tranh hơn kém với lão ?

Bên trong, lão cố tình uy hiếp quần hùng phải suy tôn lão nhưng bên ngoài, lão cố đặt vấn đề công đạo để che dấu tâm cơ.

Lão chắc chắn, chẳng một ai dám tỷ thí với lão, lão tin tưởng quá mạnh vào bản lãnh phi thường của lão, nhưng lão không hề ngang nhiên tự đặt mình vào ngôi vị tối cao, bởi uy vũ chỉ ức hiếp người chứ không thu phục được lòng người.

Khi lòng người không thuận thì đến ngai vàng vương quốc cũng phải đổ, nói gì là ngôi vị giang hồ ?

Họ bàn tán, họ nghi ngại, họ bất phục nhưng họ sẽ làm gì ? Họ phải làm gì ?

Đối với con người lợi hại như Vạn Cực Thiên Tôn, họ hoàn toàn bất lực.

Nơi góc tây bắc, Thạch Chung Lão Nhân cười lớn :

- Hay lắm ! Hay lắm ! Ngôi vị độc tôn đó ngoài Bang Chủ ra còn ai xứng đáng hơn mà hòng tranh đoạt ? Nhưng rất tiếc, nếu được suy tôn vào ngôi vị độc tôn mà không chiếm được Kim Đảnh thì làm sao điều khiển thiên hạ anh hùng ?

Huyết Ma Bang Chủ quắc mắt nhìn quanh tòa khách sảnh điểm một nụ cười :

- Lời nói của Thạch Chung Lão Nhân phách Cồn Lôn rất có lý ! Nhưng dù chiếc Vô Lâm Kim Đảnh chưa xuất hiện mà bức Tàng Bửu Đồ do một người đang có mặt tại đây nắm giữ thì có lo gì mà không tìm được chiếc đảnh quý ?

Vô Lâm Ngũ Kỳ nhớ đến vụ hỏa thiêu thành huyện Vu Sơn thầm nghĩ :

- Vạn Cực Thiên Tôn quả là tay lợi hại, tính toán hết sức chu đáo, nhưng rất tiếc là lão tính sai một nước cờ !

Huyết Bút Tú Tài từ từ đứng lên điểm một nụ cười :

- Bang Chủ cho rằng bức Tàng Bửu Đồ đang ở nơi tôi ? Bang Chủ lầm ! Tôi thực hành một kế mọn, để cứu thân phụ của Lãnh Nhạn Dung cô nương là Đông Hải Chân Quân khỏi bị Huyết Ma Bang thẩm sát, Bang Chủ sẽ chuyển hướng về tôi mà buông lơi Đông Hải Chân Quân, chứ làm gì có bức Tàng Bửu Đồ mà Bang Chủ hy vọng?

Huyết Ma Bang Chủ trợn tròn đôi mắt, lão không còn biết nghĩ làm sao hơn nữa ? Lời tiết lộ của Huyết Bút Tú Tài làm sụp đổ cả lâu đài mộng ảo của lão, lão cố gắng lắm mới không mất bình tĩnh.

Lão cười to như sấm nổ liên hồi :

- Huyết Bút Tú Tài ! Kế của ngươi hay lắm ! Điều hổ ly sơn ! Đại náo Vạn Cực Cung, hạ mấy mươi tên đệ tử cứng ! Ha Ha ! Huyết Bút Tú Tài ! Khá lắm đó !

Sắc mặt lão đỏ lên, sát khí bốc bùng, lão cười như hét :

- Huyết Bút Tú Tài ! Ngươi đáng được ta khen lắm đó !

Lão quát :

- Cửu Long Hộ Pháp ! Bắt lão ấy cho ta !

Cửu Châu Đại Hiệp chưa nhích động thân mình, Thần Phủ Khai Sơn, Song Phi Khách, Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ cùng một loạt đứng lên.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ rút soạt thanh Kim Kiếm ra khỏi vỏ, thủ sẵn, đoạn cao giọng thốt :

- Huyết Ma Bang Chủ, chiếc Kim Đảnh là vật gia truyền của dòng họ tôi, Bang Chủ lấy tư cách gì mà định đoạt số phận nó như chính vật của mình ?

Cửu Châu Đại Hiệp biết gặp phải tay kinh địch, vội hiệp nhau một chỗ, chuẩn bị. Nếu độc chiến thì từng người một xuất thủ, nếu quần chiến thì cả bọn liên thủ ào ra.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ đứng bên cạnh quan tài, bỗng cao giọng hướng về Vạn Cực Thiên Tôn :

- Con trai tôi có cái hẹn một chương với Bang Chủ, xin Bang Chủ hãy dứt khoát việc đó trước, rồi muốn gì hãy muốn !

Vạn Cực Thiên Tôn vẫy tay :

- Cửu Long Hộ Pháp tạm dừng lại đó !

Lão nhìn Thánh Kiếm Vũ Sĩ một thoáng, đoạn bật cười :

- Độc Cô Phong ! Con người đã chết, bỗng Bang Chủ còn biết dứt khoát làm sao nữa ? Nếu người muốn ta làm tròn ước hẹn, thì người cứ cắt đầu hẳn trình ta giữa đây, ta sẽ đánh một chương cho đôi bên tròn việc !

Quần hùng nhìn Thánh Kiếm Vũ Sĩ không chớp mắt. Họ nghĩ không lẽ Thánh Kiếm Vũ Sĩ lại mang xác con ra, để cho Huyết Ma Bang Chủ tung chương đánh nát ?

Đột nhiên, từ phía hậu sảnh đường, một giọng nói trầm trầm vọng đến hội trường :

- Muốn cho tròn lời ước hẹn, trước hết phải mở nắp áo quan !

Huyết Ma Bang hội ý, gọi Thánh Kiếm Vũ Sĩ :

- Độc Cô Phong ! Người muốn bản Bang Chủ phải làm cách nào ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ lạnh lùng :

- Thánh Kiếm Vũ Sĩ này từ lúc sanh con, không tròn bổn phận làm cha, hôm nay nó đã chết rồi, ta sẽ thay nó lãnh giáo một chương của Bang Chủ, nó sẽ ngậm cười nơi âm cảnh !

Quần hùng có kẻ than khê :

- Thánh Kiếm Vũ Sĩ dù thân danh là lãnh tụ Võ Lâm Lục Kỳ, vị tất lão là địch thủ của Bang Chủ Huyết Ma Bang ? Không khéo lão nguy mất!

Ngồi nơi một góc riêng, Xích Diệp Phu Nhân nhìn Thánh Kiếm Vũ Sĩ không chớp. Vẻ mặt của bà trang nghiêm vô cùng, song nhận kỹ thì thấy bà có một niềm vui bí ẩn.

Xích Diệp Công Chúa hỏi khê :

- Mẹ ! Mẹ có nghĩ là Thánh Kiếm Vũ Sĩ sẽ giao thủ thật sự với Huyết Ma Bang Chủ không ? Còn Độc Cô Thanh Tùng, Mẹ nói là Ngọc Kiếm Tiên Cơ sanh chàng, điều đó có thật như vậy không ? Ai nuôi dưỡng chàng đến lớn khôn ?

Xích Diệp Công Chúa thật tâm có cảm tình đặc biệt với Độc Cô Thanh Tùng, luôn luôn nàng lo lắng về chàng, và hiện tại nàng nêu lên câu hỏi với Mẹ, cốt xoa dịu sự thù hận của mẹ đối với Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Xích Diệp Phu Nhân lắc đầu :

- Hồng Nhi ! Con đừng hỏi, Mẹ nào có biết ai nuôi dưỡng hẳn đâu ?

Xích Diệp Công Chúa nói :

- Nếu con không lầm thì Lục Vũ Lệnh Chủ sinh ra Bích Nhi, còn Kim Xoa Giáo Chủ sinh ra Độc Cô Thanh Tùng...

Xích Diệp Phu Nhân dạy mặt tránh con gái :

- Con ơi đừng nói nữa, hẳn là con của ai mặc hẳn, việc đó không liên quan gì đến Mẹ cả !

Ngồi bên kia, đối chiếu với Xích Diệp Phu Nhân, Ma Nương cứ run run người mãi. Bà ta không hiểu là Độc Cô Thanh Tùng còn sống, bà cảm hận bọn Huyết Ma Bang vô cùng, bọn chúng đã giết Chương môn nhân Quỷ Phủ tất nhiên bọn chúng là những kẻ tử thù của bà.

Nhưng vừa lúc đó, có tiếng vang nho nhỏ bên tai Ma Nương :

- Hiền muội đừng phẫn hận, sự tình trái ngược hẳn với chỗ hiểu biết của hiền muội, thư thả rồi sẽ thấy, bây giờ phải chuẩn bị ứng phó với biến cố sắp khai diễn, quan trọng lắm !

Ma Nương hết sức kinh ngạc, không biết ai đã dùng phép truyền âm nhập mật báo tin cho bà. Bà đảo mắt nhìn trong đám bang đồ Huyết Ma Bang, nhận ngay ra vị ca ca của bà mà từ khi vào hội trường bà không để ý đến.

Chỉ vì bà chú trọng đến bọn Đàn Chủ, Cửu Châu Đại Hiệp và trên hết là Bang Chủ, chứ hàng Đường Chủ bà có xem ra gì nên bà không nhận ra Thích Kế Dương có mặt trong đám bang đồ. Bà vững tâm vô cùng, không còn run hện nữa.

Huyết Ma Bang hừ lạnh một tiếng khi nghe Thánh Kiếm Vũ Sĩ đòi giao thủ, lão thốt :

- Thánh Kiếm Vũ Sĩ ! Người không phải là địch thủ của bốn Bang Chủ đâu !

Đừng ngông cuồng mà chết uống !

Rồi lão hỏi :

- Độc Cô Thanh Tùng chết lúc nào, chết ở đâu ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ đáp :

- Nó chết cách đây ba hôm, tại vùng núi loạn trong Vu Sơn, chết vì một âm mưu tối độc !

Huyết Ma Bang lại hỏi :

- Ai phát hiện ra thi thể của tiểu tử ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ bịa cho rập theo lời Lãnh Nhạn Dung đã nói với Vạn Cực Ảo Nữ :

- Tên ăn mày trẻ Địa Đồng, đồ đệ của Địa Tướng !

Huyết Ma Bang Chủ giật mình run khê. Bên trong hậu sảnh một âm thanh nho nhỏ vọng ra :

- Lời nói đó vị tât đáng tin !

Huyết Ma Bang Chủ bước tới ba bước, sắc mặt lão biến đổi liên liền...

Lão đồng dặc quát :

- Độc Cô Phong ! Mở nắp quan tài cho bốn Bang Chủ khám nghiệm chân giả !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhanh sang bọn Tứ Kỳ và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ.

Tất cả bắt gặp ánh mắt ấy, đồng bước tới gần chiếc quan tài. Tất cả đều dán mắt vào Huyết Ma Bang Chủ.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ thấp giọng bảo Lãnh Nhạn Dung :

- Phiền Lãnh cô nương mở nắp quan tài cho Bang Chủ khám nghiệm !

Từ lúc Hàn Ba Kiếm Khách bỏ đi, Thánh Kiếm Vũ Sĩ thay thế Kiếm Khách, Lãnh Nhạn Dung vẫn đứng yên lặng bên cạnh quan tài. Nàng theo dõi từng diễn biến tại hội trường.

Nàng nhận thấy giây phút quyết liệt đã đến khi Thánh Kiếm Vũ Sĩ bảo nàng mở nắp quan tài. Nàng từ từ đưa tay nâng nhẹ chiếc nắp quan tài lên.

Hội trường quy tụ hơn hai trăm người không kể cả bọn Huyết Ma Bang, thế mà lúc đó như cảnh chết. Không một tiếng thở không một cái chớp mắt !

Bao nhiêu lồng ngực căng phồng lên, bao nhiêu con người chực lòi khỏi tròng, bao nhiêu cần cổ nhóng cao, chồm tới.

Chiếc quan tài là trung tâm điểm của vũ trụ, cái vũ trụ nhỏ hẹp của cuộc đại lễ Cửu Long Huyết Minh, tất cả mọi tiềm thức đều dồn vào ánh mắt, họ đưa ánh mắt về phía quan tài, nhưng đôi bàn tay của Lãnh Nhạn Dung mới là sức hút chánh.

Đôi bàn tay đó sẽ vén màn bí mật, khi màn bí mật được cuốn lên cao, thì sự tồn vong, thành bại của Huyết Ma Bang được quyết định muôn đời.

Bàn tay của Lãnh Nhạn Dung từ từ đẩy nhẹ, nắp quan tài từ từ chuyển động.

32. Song Chiến Huyết Ma

Không gian sảnh đường cô đọng lại hoàn toàn, kết hợp thành một khối, tuy vô hình nhưng rất nặng nề.

Đột nhiên, Lãnh Nhạn Dung đẩy mạnh.

Nắp quan tài dịch nhanh qua một bên, rơi xuống nền đại sảnh, bật thành tiếng kêu ầm.

Một tiếng ồ ! Thoát từ cửa miệng của mọi người vang rập lên, át cả tiếng ầm của nắp quan tài rớt xuống.

Hội trường sau hai tiếng động, im lặng trở lại như cũ.

Bao nhiêu con mắt giương tròn đến toét khoe, chong chong nhìn vào xác của Độc Cô Thanh Tùng lộ lộ bên trong chiếc quan tài.

Chàng phủ bên ngoài một lượt y phục mới, mặt chàng trắng nhợt.

Giương mặt tuy mất hẳn sinh khí, song vẫn còn giữ nét thanh trí của một trang thanh niên anh tuấn, phảng phất vẻ kiêu hùng.

Du Văn Bản và Du Văn Tuấn nhìn xác Độc Cô Thanh Tùng, cả hai mông lung nghĩ ngợi. Du Văn Bản khẽ gọi anh :

- Ca ca ! Có phải là kỳ quái không ? Lúc còn nương náu nơi Bạch Mã Trang, hần chẳng biết một tý võ công, thế mà sớm ra đi chiêu lại danh chấn giang hồ ! Trên thế gian này, kể cả cổ lẫn kim, không thể có một ai luyện được bản lãnh siêu kỳ trong cái chớp mắt như hần ! Tôi thật khó tin.

Du Văn Tuấn gật đầu :

- Khó tin nhưng là sự thật !

Vì cùng chung một phe phái, nên bọn thiếu niên anh em họ Du, Công Tôn Bội Lâm và Ngươn Nhi ngồi chung một chỗ. Nghe anh em họ Du bảo nhau như thế, Công Tôn Bội Lâm cười nhe ỉ :

- Các anh thì biết gì mà bình luận ? Tại Bạch Mã Trang, Độc Cô Thanh Tùng đã luyện được võ công kinh thiên động địa, có điều các anh là người của cung trăng, nên mù mờ là phải !

Du Văn Tuấn cãi :

- Bội Lâm muội nói khó tin lắm ! Nếu lúc đó hần có võ công rồi thì Bá Bá và Gia Gia phải biết chứ ? Hiền muội quên là chúng tôi lúc đó đã có mấy phen hạ nhục hần mà hần dám nói gì đâu ? Nếu hần có võ công, quyết chẳng khi nào hần chịu nhục !

Công Tôn Bội Lâm cười lạnh :

- Mặc các anh muốn nói gì thì nói, nhưng may mà Độc Cô Thanh Tùng đã chết rồi, chứ nếu chàng còn sống thì nhất định có một ngày các anh phải trả giá đắt về cái thói khinh miệt chàng ta mà các anh hằng ngày giở ra với chàng !

Bọn Du Văn Tuấn và Du Văn Bản với Công Tôn Bội Lâm nào có biết sự thật về tên ăn mày trẻ đã hý vọng hai lần ngoài thành huyện Vu Sơn ? Họ cũng chẳng biết nốt việc Võ Lâm Ngũ Kỳ bày mưu kế diệu hổ ly sơn dẫn dụ Huyết Ma Bang đến huyện thành. Nếu đã biết được những việc đó, thì giờ đây họ không còn bàn tán về Độc Cô Thanh Tùng nữa.

Vì anh em họ Du đinh ninh là Độc Cô Thanh Tùng chết thật nên phóng mình tung miệng với giọng khinh mạn làm Công Tôn Bội Lâm bực mình phải nên tiếng mỉa mai họ.

Du Văn Bản toan tiếp nói câu chuyện nhưng vừa lúc đó Huyết Ma Bang Chủ đã đề cao giọng hướng sang Thánh Kiếm Vũ Sĩ, làm hần câm nín để nghe :

- Độc Cô Phong ! Người bảo rằng tiểu tử đã chết, điều đó có chắc không ?

Tại sao hần không có một dấu máu nào trên người hần ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong cười lớn :

- Vạn Cực Ác Ma ! Người mù mờ lắm !

Lão gần mạnh giọng tiếp nổi :

- Liệt Mã Cuồng Sanh lãnh việc tắm niệm con ta, chẳng lẽ lại quên đi cái việc rất thông thường là rửa ráy sạch sẽ thì hài nó trước khi cho nó vào áo quan ? Dĩ nhiên, dấu máu phải mất đi, dĩ nhiên xác chết phải mặc y phục mới, bởi dù cho ai nghèo khổ đến đâu cũng phải thay xiêm đổi áo tươm tất cho xác chết, khi người thân già biệt thế gian ra đi trong chuyến vĩnh du !

Lão rít lên :

- Lão ác ma ! Lại đây ! Lại đây ! Ta quyết liều sống chết với ngươi, để giữ tròn một lời ước cho con ta !

Huyết Ma Bang Chủ hừ lạnh, lão không đáp lời Thánh Kiếm Vũ Sĩ, lão lại dùng phép truyền âm nhập mật hỏi vọng vào trong :

- Mẹ ạ ! Quả thật tiểu tử đã chết vì âm chưởng của Mẹ. Theo ý Mẹ, Mẹ nghĩ sao ?

Vạn Cực Ảo Nữ vẫn với phép truyền âm nhập mật đáp :

- Mẹ cũng không biết nghĩ làm sao nữa. Cái chết của hần có chỗ đáng nghi được lắm, nhưng nếu con còn nghi ngờ thì hãy liệu lượng mà khám phá lấy, chứ Mẹ không có đủ thời giờ. Mẹ phải trở về Cửu U Động Thiên vận công chữa trị thương thế.

Mẹ đi nhé !

Biết là Mẹ đã đi rồi sau khi buông mấy tiếng cuối, Huyết Ma Bang Chủ bước tới hai bước, đối diện Thánh Kiếm Vũ Sĩ :

- Độc Cô Phong ! Người sẽ được thỏa mãn theo lời yêu cầu. Nhưng ta bảo trước là công lực của ngươi còn kém xa ta lắm đó !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hừ lạnh :

- Chết với sống có nghĩa gì ? Chết mà được thỏa thích hơn sống mà ôm hờn mãi mãi !

Huyết Ma Bang Chủ vận dụng chân khí, đề tụ huyền công. Chiếc kim bào của lão rung lên, làm chớp chớp mấy vẩy vàng, ngời sáng vô cùng đẹp mắt. Gương mặt lão đỏ như gấc. Lão cười lạt :

- Độc Cô Phong ! Ta cho ngươi một thời gian ngắn để suy nghĩ lại. Một chưởng của ta, đừng nói chi ngươi, dù cho chính tiểu tử cũng không tiếp nhận nổi. Ta khuyên ngươi đừng tìm cái chết vô lý !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hét lên :

- Huyết Ma Bang Chủ ! Ngươi sợ ta phải không ? Ta đang chờ xem Hoá Huyết Thần Công của ngươi lợi hại như thế nào mà ngươi dám khoe khoang là vô địch trong thiên hạ !

Huyết Ma Bang Chủ ngửa mặt lên không, bật chuối cười dài ngạo nghễ :

- Đối với ngươi, ta cần gì phải giở đến Hoá Huyết Thần Công ! Ha Ha ! Độc Cô Phong ! Dù cho bọn Vô Lâm Lục Kỳ cùng vào một lượt cũng không chống lại tuyệt kỹ của ta nổi !

Quần hùng khiếp đảm vô cùng. Họ nhớ lại năm xưa, Vạn Cực Đế Quân dùng Hoá Huyết Thần Công cùng với Quỷ Vương dùng Tử Ấn Thủ, cả hai hiệp lực với nhau, giao đấu với Thiên Địa Nhị Tướng, tuy bại nhưng cũng phải ngoài ba trăm chiêu Nhị Tướng mới đắc thắng được.

Suy đó, Hoá Huyết Thần Công lợi hại không tưởng.

Huyền Công đó, hiện tại Vạn Cực Thiên Tôn đã lãnh hội, và rất có thể lão cũng tinh luyện như cha, nếu đem Hoá Huyết Thần Công thi triển thì Vô Lâm Ngũ Kỳ khó thủ thắng nổi.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ sôi giận :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Đừng khoác lác ! Ngươi định đợi đến lúc nào mới xuất thủ chứ ?

Quần hùng lấy làm lạ cho Thánh Kiếm Vũ Sĩ không biết cơ tiến thoái, không sở liệu sức mình, cố khiêu khích Huyết Ma Bang Chủ một cách ngu xuẩn như thế ?

Họ nghĩ :

- Lão ấy bị Liệt Mã Cuồng Sanh kích động quá ác thành mù quáng mất rồi !

Huyết Ma Bang Chủ cười lạnh.

Đảo mắt quanh hội trường như để phân trần là lão bị bức bách làm một việc bất đắc dĩ, đoạn dịch bước tới gần Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Vừa lúc đó tiếng chuông gióng lên boong boong, Thạch Chung Lão Nhân cười lớn phất cánh tay áo bay vọt đến bên cạnh Thánh Kiếm Vũ Sĩ, tay hữu chỉ Thánh Kiếm Vũ Sĩ, tay tả hướng Vạn Cực Thiên Tôn khoát lên mấy phát :

- Thịnh danh lãnh tụ Vô Lâm Lục Kỳ, người tưởng dễ tạo tự lắm sao ? Đã trải qua thiên nguy vạn hiểm mới thành công há vì một phút ngông cuồng mà hủy diệt thịnh danh nó ? Hoặc giả người không muốn sống nữa chẳng, nên mới mượn tay Huyết Ma Bang Chủ đưa hồn thoát xác ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ cau mày mắng thăm :

- Lão quái này, ai mượn chen vào chuyện của ta ?

Nhưng lão cũng biết là Thạch Chung Lão Nhân do hảo ý mà can thiệp, nên lão từ tốn hỏi :

- Thạch Chung lão tiên bối thừa hiểu là người trong vô lâm xem gì trọng nhất?

Thạch Chung Lão Nhân trừng mắt :

- Vô lâm xem tín nghĩa làm trọng chứ còn gì nữa mà phải hỏi ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ điểm một nụ cười, thấp giọng thốt :

- Xin lão tiên bối hãy ngồi xem cuộc chiến, tôi phải giữ chữ tín cho tôi !

Thạch Chung Lão Nhân không biết nói gì hơn, đành lùi lại hai bước, lão nhếch môi nhưng không vẽ trợn nụ cười, thành như mếu.

Lâu lắm, lão mới đáp :

- Người...người quả không hổ là lãnh tụ Lục Kỳ, ta lầm người ! Được rồi ! Ta không chen vào việc của người đâu ! Mặc các người đánh nhau cho tròn chữ tín !

Lão lùi về chỗ ngồi. Đột nhiên, lão kêu lên :

- Không ! Không thể được ! Độc Cô tiểu tử đã chết, kẻ chết bao giờ lại phó ước ? Không, ta thấy thế nào ấy ! Bất công !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ khỏa lấp :

- Thịnh tình của lão tiên bối chiếu cố đến cha con tôi, dù đến chết tôi cũng không quên !

Xích Phát Tôn Giả phái Vô Đương dùng phép truyền âm nhập mật bảo bên tai Thạch Chung Lão Nhân :

- Người ta muốn chết thì để cho người ra chết can gì đến người mà phải lớn lối!

Thạch Chung Lão Nhân sôi giận :

- Xích Phát lão quỷ ! Ta làm gì mặc ta, ai muốn mi dạy đời ?

Xích Phát Tôn Giả cười nhẹ :

- Thì ai cấm người ? Có điều ta thấy người làm một việc vô ích nên nhắc chừng cho !

Thạch Chung Lão Nhân hần học :

- Người giỏi lắm ! Có giỏi thì hãy đợi sau cuộc đấu này rồi ta sẽ lãnh giáo tuyệt học Huyền Huyền Kiếm Pháp của phái Vô Đương xem sao ?

Thạch Chung Lão Nhân nhìn sang Thánh Kiếm Vũ Sĩ :

- Ta không hiểu được người rồi ! Bỗng dừng lại tìm cái chết ! Nhưng mặc người !

Người chết thì liên quan gì đến ta ?

Lão phát cánh tay một phát, rồi ngồi xuống.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ bỗng cảm thấy lòng bàn tay mình cồm cộm một vật gì.

Lão thấy làm lạ vô cùng, song không thể đưa lên xem, sợ Huyết Ma Bang Chủ bắt gặp. Chỉ một thoáng thôi, lão hiểu ngay vật đó là một loại ám khí độc đáo của phái Côn Lôn, chuyên phá nội gia công lực của địch.

Lão đưa mắt biết ơn nhìn Thạch Chung Lão Nhân đã bí mật tặng mình một vật rất hữu ích. Bây giờ lão mới hiểu cái thâm ý của Thạch Chung Lão Nhân cố tình dăng co để thừa dịp tặng ám khí, giúp lão tranh thắng với Vạn Cực Thiên Tôn.

Lão cố giữ vẻ thản nhiên che mắt Vạn Cực Thiên Tôn. Dĩ nhiên, Vạn Cực Thiên Tôn không thể nào khám phá nổi sự tình.

Khoảng cách giữa song phương độ một trượng.

Vạn Cực Thiên Tôn cao giọng gọi :

- Độc Cô Phong ! Người nhất định thay tiểu tử tiếp nhận một chưởng của ta ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ quát mắt :

- Bang Chủ ! Dù Độc Cô Phong này có kém võ công nhưng vẫn thừa danh dự !

Xin Bang Chủ xuất thủ đi cho !

Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn trầm giọng :

- Độc Cô Phong ! Người chỉ còn một cánh tay, ta thấy cuộc giao đấu này không quân bình...

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hừ lạnh :

- Thân hình có tàn phế, nhưng ý chí vẫn còn nguyên lành, thì đã sao chứ ? Vả lại biết đâu ta không vì cơ hội này mà tiêu diệt một tên ác ma, trừ hại cho võ lâm !

Huyết Ma Bang Chủ nhún vai :

- Người định giở độc kế gì với ta ? Đừng mong ! Người sẽ chết mất xác vì một chưởng của ta, dù người có trăm phương ngàn kế cũng không còn dịp thực hiện được mà hòng !...

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hừ lạnh :

- Nói mãi cũng chỉ quanh quẩn bấy nhiêu đấy thôi, phí thời giờ lắm ! Bang Chủ hãy ra tay ngay, thử xem Độc Cô Phong này có đủ sức tiếp một chưởng hay chăng ?

Tình hình giữa đôi bên khẩn trương tuyệt độ. Không khí sảnh đường khẩn trương tuyệt độ, đến cả những người ngoài cuộc cũng khẩn trương như người đương cuộc.

Luận về võ công, quần hùng thừa hiểu Thánh Kiếm Vũ Sĩ khó thủ hòa chứ đừng nói đến thủ thắng, tại sao lão lãnh tụ Lục Kỳ lại không tỏ vẻ gì nao núng, lo ngại ?

Trái lại, lão còn nôn nóng, mong cho Bang Chủ xuất chiêu liền.

Tại sao ?

Họ nghĩ đến một âm mưu, một ám kế gì do bọn Ngũ Kỳ sắp xếp, và mưu kế đó sẽ bắt đầu thực hiện bằng một chưởng của Vạn Cực Thiên Tôn.

Đột nhiên, Huyết Ma Bang Chủ cao giọng :

- Độc Cô Phong ! Ta nghĩ ngươi là kẻ tàn phế, nếu ta xuất chiêu trước, thì có chỗ bắt công, vậy ta nhường cho người xuất chiêu đầu đó !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ quát lớn :

- Làm gì lại phải đến việc đó ! Ước hẹn làm sao, nên thực hiện làm vậy, kẻ sĩ trong võ lâm lấy chữ tín làm trọng không thể xem lợi làm đầu mà phải cân phân đo lường. Vả lại, ta với ngươi là hai kẻ đối lập, đừng bao giờ nói đến ân huệ cho rườm rà khách sáo !

Vạn Cực Thiên Tôn cười lạnh :

- Vậy thì chúng ta cùng xuất thủ một lượt !

Lãnh Nhạn Dung đứng một bên cực trường xen vào :

- Tôi đếm một, hai, ba, các vị hãy chuẩn bị sẵn sàng, dứt tiếng ba rồi, liền xuất thủ nhé !

Huyết Ma Bang Chủ và Thánh Kiếm Vũ Sĩ tán đồng đề nghị của nàng.

Thận trọng hơn, Huyết Ma Bang Chủ ái ngại Lãnh Nhạn Dung đứng rất gần cực trường, sợ nàng bị áp lực chưởng phong, mang thương thể nên thành thật bảo nàng :

- Lãnh cô nương ! Xin cô nương lui ra cho, nhường phần việc đó cho Huyết Bút Tú Tài !

Huyết Bút Tú Tài cũng cho là phải, sắp sửa bước vào thay cho Lãnh Nhạn Dung nhưng Độc Cô Thanh Tùng đã rí vào tai qua lối truyền âm nhập mật :

- Đừng ! Khư thúc thúc, thúc thúc cần phải đứng chung một chỗ với các Đại thúc bá, Vô Lâm Tứ Kỳ mà phân tán ra lá lực lượng không còn lợi hại nữa. Lãnh Nhạn Dung đã có người bảo vệ, thúc thúc cứ yên trí !

Cửu Châu Đại Hiệp và mấy tên áo tím nữa bước đến gần cực trường. Cửu Châu Đại Hiệp đứng sát sau lưng Vạn Cực Thiên Tôn, còn các tên áo tím kia phân ra đứng hai bên.

Lão Đại Hung Thích Kế Dương chọn chỗ đứng bên cạnh Lãnh Nhạn Dung.

Huyết Bút Tú Tài biết là cuộc chiến sắp khai diễn đến nơi, vội cùng Thần Phủ Khai Sơn, Song Phi Khách và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ siết chặt hàng ngũ đứng sát ngay bên Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Hội trường bắt đầu im lặng nặng nề ngay từ lúc bọn Cửu Châu Đại Hiệp chiếm đồng vị trí áp sát.

Từ trong cuộc đến ngoài cuộc, ai ai cũng tỏ lộ sự trầm trọng trên gương mặt.

Lãnh Nhạn Dung đảo mắt nhìn song phương một thoáng, đoạn cất tiếng đếm :

- Một !

Thần sắc song phương ngưng đọng hơn. Họ vận công, đề tụ chân khí thấy rõ.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ vẫn hiên ngang đối diện với Huyết Ma Bang Chủ, không hề kém giảm phong độ hào hùng của một tay gào mưa thét gió trong giang hồ mấy mươi năm về trước.

Cánh tay duy nhất của lão khuyh ngang ngực, năm ngón tay co vào trong, lòng tay che dấu mất chiếc tật lê bằng sắt cạnh của Thạch Chung Lão Nhân tặng cho.

Huyết Ma Bang Chủ không làm một cử động nào, trừ ánh mắt ngời sáng hơn trước.

Lãnh Nhạn Dung lại đếm :

- Hai !

Giọng nàng không cao không thấp, trong tòa đại sảnh lúc đó im lặng như cảnh chết, nên tiếng đếm của nàng vang lên lồng lộng.

Xích Diệp Phu Nhân và Xích Diệp Công Chúa cùng đứng lên, Ma Nương cũng đứng theo liền.

Làm như vô tình, lão Đại Hung Thích Kế Dương bước thêm hai bước, gần Lãnh Nhạn Dung hơn.

Bây giờ mọi ánh mắt đều dồn vào đôi môi của Lãnh Nhận Dung, cũng như lúc trước họ nhìn vào đôi tay của nàng. Đôi tay vén màn bí mật, thì đôi môi đó cũng nói thêm một quyết định sống chết của đôi bên.

Huyết Ma Bang Chủ và Thánh Kiếm Vũ Sĩ đồng thời bước tới một bước, thu hẹp khoảng cách giữa đôi bên lại.

Họ sẵn sàng cả rồi, chỉ chờ Lãnh Nhận Dung hé môi buông tiếng tiếng đếm định mệnh là vào cuộc liền.

Và họ không chờ lâu.

Lãnh Nhận Dung lại đảo mắt nhìn quanh cục trường, trịnh trọng như một giám cuộc viên, quan sát lần cuối cùng hai đối thủ trước khi thổi còi khai vũ đài.

Nàng lại nhìn song phương một thoáng, đoạn đồng dục buông :

- Ba !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hét lên một tiếng, vung mạnh cánh tay ra.

Lão tận dụng công lực tu vi mấy mươi năm trời, phả vào cái vung tay, tổng nhanh chiếc tạt lê của phái Côn Lôn bay vù đi, như điện chớp.

Không ai có thể trông thấy ám khí trong chưởng phong do lão vút đi, bởi chiếc tạt lê có hình thức rất nhỏ như cây kim, giả dĩ chẳng ai ngờ lão phóng ám khí, vì trước cũng như sau, lão không sờ mó vào người lão, chứng tỏ lão không lấy một vật gì.

Đồng thời gian, Huyết Ma Bang Chủ cũng hét lên một tiếng lớn, chiếc kim lên như bị gió tạt qua.

Lão cũng vung một tay, đánh ra một chưởng với mười thành lực.

Trong khi hai kinh đạo sắp sửa chạm nhau, đột nhiên Độc Cô Thanh Tùng bật đứng lên trên chiếc quan tài.

Không ai kịp trông thấy hiện tượng đó liền, đến khi chàng cất tiếng quát tiếp theo sự vùng dậy thì hội trường mới chú ý.

Chàng hét :

- Đánh !

Cánh tay chàng vung lên, một bóng tím thẫm bay vút đến Vạn Cực Thiên Tôn.

Tử Án Chưởng !

Quần hùng trông thấy Độc Cô Thanh Tùng từ cổ quan tài đứng vọt lên, kinh hoàng sửng sốt, không hèn mà đồng thanh kêu to :

- Á !

Đồng thời gian với tiếng "á" của họ, một tiếng nổ ầm lên như sấm, làm rung chuyển cả sảnh đường. Sức ép của tiếng nổ đập vào người quần hùng làm tất cả đổ hào quang, thần hồn tiêu biến qua mấy phút mới định tụ được.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ chỉ kịp hự lên một tiếng, ngã nhào.

Huyết Ma Bang Chủ chấp chờn nhảy lùi lại bảy tám bước, cố gượng đứng nhưng đôi chân nhũn ra, ngã ngồi xuống, máu tươi rỉ ra hai bên mép thành hai vệt đỏ hồng.

Lão cố quát lên :

- Cữu Long Hộ Pháp ! Vào ngay ! Chúng ta lắm kẻ của bọn Ngũ Kỳ rồi !

Quần hùng có một số toan xông vào vòng chiến, nhưng không rõ họ định tiếp tay bên nào.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt nhìn ra bốn phía quát to :

- Huyết Ma Bang là đại họa của võ lâm ! Ai muốn nhân dịp này trừ họa cho võ lâm thì tham gia cuộc chiến ngay, còn kẻ nào đồng đẳng với chúng thì đừng ngo ngoe mà mất mạng !

Chàng buông dứt tiếng cười, chiếc Quỷ Vương Trượng vung tít lên liền.

Chiếc Quỷ Vương Trượng trong hòm, nhờ chàng che khuất bên trên nên khi mở nắp ra, Vạn Cực Thiên Tôn không trông thấy. Chùng chàng đứng vụt dậy, chàng chụp theo liền.

Cửu Châu Đại Hiệp hét to :

- Tiểu tử ! Mưu kế của ngươi không thành đâu ! Đừng toan hoành hành mà bỏ xác tại Vạn Cực Cung đây !

Tất cả cùng vận dụng Cửu Long Huyền Công, toan phát xuất, Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả :

- Bọn các ngươi là phường vô sỉ, có sống cũng bằng thừa. Hôm nay là ngày tận số của bọn ngươi đó !

Chàng đồng dục gọi to :

- Sư huynh ! Ma Nương ! Các vị thúc bá ! Đã đến lúc mình ra tay rồi.

Chàng vung mạnh bàn tay hướng về Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn, đồng thời chiếc Quỷ Vương Trượng chớp lên, hàn quang xẹt theo liền.

Một mũi Xạ Phách Châm bắn vào người Ký Châu Đại Hiệp, y đau nhói người lên, không còn xuất chiêu phản ứng kịp, đạo hàn quang từ trên cao chụp xuống đầu. Y nhào xuống đất lộn đi một vòng rồi đứng bật lên.

Bát Hiệp giật mình kinh sợ, mất một tay rồi, dù có liên thủ phản công, Cửu Long Thần Công cũng không còn hiệu lực trọn vẹn.

Độc Cô Thanh Tùng không bỏ mất một giây, múa tít chiếc trượng lên, gió cuốn ầm ầm như cuồng bão dấy động, hàn quang tỏa rộng chớp chớp đổ tới.

Ký Châu Đại Hiệp đã bị thương, sức phản ứng kém giảm khá nhiều, thấy Quỷ Vương Trượng bay vèo qua, y cả sợ, lại nhào xuống, lộn đi, vừa lăn lóc vừa kêu lên ầm ĩ.

Bát Hiệp cùng hét lên một tiếng, phát xuất Cửu Long Thần Công liền, ngăn chặn khí thế của Độc Cô Thanh Tùng.

Biết kinh đạo của đối phương mãnh liệt vô tưởng, Độc Cô Thanh Tùng dè dặt khí lực, không nghênh đón chỉ nhảy tạt qua một bên, né tránh. Chàng cười lạnh :

- Các ngươi còn nhớ món nợ một chưởng đối với đại thúc ta trên Thiên Sơn chứ ?

Vừa khiêu khích bọn Bát Hiệp bên này, chàng vút chiếc trượng sang bên kia, quét ngang chân Ký Châu Đại Hiệp, làm cho y hoảng hồn, nhảy vọt lên cao.

Bàn tay kia lập tức đẩy mạnh tới, chàng cất giọng lạnh lạnh mắng :

- Vô sỉ như Cửu Châu Đại Hiệp , thiết không khác nào cầm thú !

Ký Châu Đại Hiệp bị trúng một mũi Xạ Phách Châm, tuy không thiệt mạng nhưng kể như loại khỏi cuộc chiến rồi, vì công lực tiêu hao một phần lớn.

Y di động có phần chậm chạp nên không thể tránh kịp một chưởng của Độc Cô Thanh Tùng.

Thân hình vừa vọt bổng lên không, tránh đầu trượng vút sang, y lảo đảo một chưởng vào ngực.

Một tiếng "bình" vang lên, tiếp theo là một tiếng hự.

Thân hình của y tung lên như một quả cầu, rơi ra ngoài ba trượng. Máu tươi bắn vọt lên không, óc trắng bay ra tung toé, đầu y bẹp dí như một quả dưa thối bị dẫm bẹp. Chiếc xác chực thành một đồng xương thịt vụn.

Cửu Châu Đại Hiệp hao hụt tay thủ lĩnh, từ nay chỉ còn Bát Châu Đại Hiệp.

Và dĩ nhiên, trước cái chết của kẻ cầm đầu, tám người còn lại hoang mang bối rối, trong lúc bất thần không còn biết xoay sở làm sao.

Vừa lúc đó, Ma Nương xuất hiện trong vòng chiến. Bà gọi to :

- Chưởng môn sư thúc ! Có Ma Nương đây !

Độc Cô Thanh Tùng khuyến khích :

- Hay lắm ! Hay lắm !

Đôi tay bà giao chuyển bên ra bên vào, nhanh hơn thoi dẹt gấp trăm lần, Quỷ Phủ Âm Công cuốn tới ào ào như sóng táp.

Bùng !

Dương Châu Đại Hiệp lãnh một chưởng vào vai, loạng choạng...

Nhưng Từ Châu Đại Hiệp từ phía sau lưng Ma Nương công tới.

Luận về công lực, bọn Cửu Châu Đại Hiệp độc đầu thì rất tầm thường, bất quá họ chỉ ngang ngửa với Ma Nương thôi, họ chỉ lợi hại là khi liên thủ xuất chiêu, nên phân tán ra thì họ chẳng làm nên thành tích gì cả. Đến tay thủ lĩnh của họ là Kỳ Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn mà còn bị Độc Cô Thanh Tùng hạ dễ dàng, nói gì đến những tay khác ?

Thấy Ma Nương bị đánh lén, Thích Kế Dương lập tức bay vèo đến bên cạnh Từ Châu Đại Hiệp. Chiếc đầu bạc lắc một phát, văng tử quang từ gương mặt bốc lên liền.

Lão hét :

- Huyết Ma Bang đã đến này mặt vận rồi ! Nên trời mình chịu tội trước vô lâm là hơn !

Bàn tay lão đẩy ra, với mấy mươi năm công lực tu vi trong thời gian bị giam cầm nơi thanh lao, mười mấy năm đối mặt với tường đá mà khổ luyện không ngừng, cộng vào đó là phần công lực tiên thiên tạo cái danh hiệu U Minh Tam Hung chấn khiếp giang hồ.

Bàn tay đó phát huy một kinh đạo mãnh liệt vô tưởng, dù cho Cửu Châu Đại Hiệp có liên thủ, vị tất đã nghinh đón nổi, huống hồ chỉ có một Từ Châu Đại Hiệp ?

Từ Châu Đại Hiệp nghe tiếng lão hét, bỏ dở chiêu công, quay lại.

Nhận ra là Thích Kế Dương, y trở mắt kinh hãi :

- Người ?...

Hơn mấy mươi năm dồn ép hưng tánh giờ được dịp phát tiết, Thích Kế Dương bật cười cuồng dại :

- Bao nhiêu năm vắng bóng trên giang hồ, U Minh Tam Hung tái hiện đùa với các người một phen xem sao ?

Bùng !

Từ Châu Đại Hiệp bị bắn vọt ra xa hơn hai trượng.

Bàn tay của Thích Kế Dương rút về nhanh như chớp rồi liền theo đó đẩy theo hướng sang Thất Châu Đại Hiệp.

Quần hùng nghe Thích Kế Dương xưng danh hiệu, rùng mình kinh sợ.

Đến lượt Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh và Huyết Bút Tú Tài Khưu Như Chân vào cuộc chiến. Song Phi Khách nổi theo liền. Cả hai quát to :

- Cái hận tập kích Bạch Mã Trang của chúng ta, không thể bỏ qua cho các người được !

Họ nhắm vào bọn bang đồ vây quanh sau lưng Huyết Ma Bang Chủ, gồm Đường Chủ và phân Đường Chủ, vùng chưởng tới táp.

Đối với Huyết Ma Bang Chủ thì họ kém, nhưng đối với bọn bang đồ họ là hung thần, dĩ nhiên chúng vô phương chống đỡ.

Kẻ nào liều lĩnh thì toi mạng, kẻ nào nhát chạy thì bươu đầu, què chân, gãy tay. Chúng kêu lên ầm ĩ.

Trong số quần hùng có nhiều người thiên về Huyết Ma Bang thấy đã đến lúc phải tham gia cuộc chiến, mua chuộc tình cảm đồng hết to :

- Quý kẻ ! Quý kẻ ! Chúng ta còn chần chờ gì nữa mà không tiếp tay Huyết Ma Bang ?

Họ đã đứng lên, chân họ sắp nhích động.

Thạch Chung Lão Nhân phái Côn Lôn cười to :

- Ngồi xuống ! Ngồi xuống tất cả ! Việc gì đến các người mà chuốc họa ? Nên là kẻ bàng quan cho yên tâm !

Tiếng chuông gióng lên, chấn động tâm não của họ, bất giác họ thấy nhuệ khí tiêu tan, cùng riu riu ngồi xuống.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ gọi lớn :

- Ngươi Nhi đâu ? Tuốt kiếm ra, chia phần mau lên !

Cha một kiếm, con một kiếm, hai thanh Kim Kiếm cùng một lúc bay ra khỏi vỏ, bật thành tiếng kêu rền rợn người.

Hai đạo kim quang chớp ngời, vút cầu vòng lao đến cục trường. Kim quang đi đến đâu, dầu rơi đến đó, máu vọt như vòi.

Bỗng một đạo hồng quang xuất hiện.

Thì ra, Huyết Ma Bang Chủ, điều tức qua một chút, phục hồi phần nào công lực, trở vào cuộc chiến.

Nơi huyết Kiên Tinh, chiếc tạt lê bằng thép lạnh vẫn còn gắn chặt đó, hơn nữa kinh đạo của Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Độc Cô Thanh Tùng đánh lão trọng thương, lão thấy không còn đủ sức thủ thắng, song không lẽ lấy mắt nhìn máu bang đồ chảy nhuộm sẫm đường, bắt buộc lão phải trở lại chiến trường, điều khiển cục diện, phần động tinh thần chiến đấu của cánh nhà.

Lão hét lên :

- Cửu Long Hộ Pháp lui ra nhường trận cho tam Đàn Chủ !

Đồng thời, lão miễn cưỡng vận dụng Hoá Huyết Thần Công đánh tới.

Độc Cô Thanh Tùng hứng chặn liền. Chàng phần dấy hùng oai, vung chiếc Quỷ Vương Trượng ào ào như bão cuốn.

Đạo hào quang chớp lên, Thanh Châu Đại Hiệp vọt máu mồm, lão đảo người chực ngã.

Thần Phủ Khai Sơn và Huyết Bút Tú Tài vây chặt Ứng Châu Đại Hiệp.

Thần Phủ Khai Sơn hét một tiếng, chiếc búa thần bay đến, rạch toạc bụng Ứng Châu Đại Hiệp, ruột gan cùng tuôn theo máu trông khủng khiếp hết sức.

Một bóng đen bay vèo vào cục trường.

Cửu Long Thần Ma vào cuộc.

Lão không hướng vào Thần Phủ Khai Sơn và Huyết Bút Tú Tài mà chuyển sang Song Phi Khách.

Đầu lão phát ra một luồng thanh khí, tay lão tung nhanh một chưởng nhắm vào Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn.

Lăng Tiêu Khách và Thương Minh Khách xông vào giữa đám bang đồ, hăng say đến độ quên cả mình đang đối đầu với Huyết Ma Bang, một tổ chức tối lợi hại, cả hai hét lên cuồng nhiệt :

- Chúng ta trả hận tập kích Bạch Mã Trang ! Chúng ta báo thù cho Tuyết Chưởng Đồ Long Mai huynh !

Vừa lúc đó, kinh đạo của Cửu Long Thần Ma quét tới.

Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn không né tránh, ngang nhiên phát chưởng nghinh đón liền.

Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng kinh hãi, kêu lên :

- Công Tôn huynh, không được đâu ! Tránh đi !

Nhưng, chậm mất...

Bùng !

Lăng Tiêu Khách còn lâu mới là địch thủ của Cửu Long Thần Ma, lão hự lên một tiếng, thân hình bị chấn bay ra xa hơn trượng, hộc máu miệng mấy búng.

Lão bị thương nặng chứ chưa chết.

Công Tôn Bội Lâm thấy cha bị hại cấp tốc nhào tới kêu lên thất thanh :

- Gia Gia... !

Nàng chỉ vọt đi được nửa khoảng cách, một mũi Lam Lan Chủy Thủ đã cắm phập vào ngực Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn.

Công Tôn Bội Lâm vừa thấy một đạo hắc quang bay ngang mặt, nàng rú lên, loạng choạng người, đôi mắt hoa lên, không còn trông thấy đạo hắc quang lao vút đến ngực của phụ thân nàng.

Anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Bân sợ nàng ngã xuống, cấp tốc phi thân đến nơi, dìu nàng trở lại.

Khi nàng định tỉnh tinh thần, trông thấy mũi Chủy Thủ nơi ngực phụ thân, hiểu ngay sự việc gì đã xảy ra rồi.

Nàng khóc ầm lên, bi thương cực độ.

Vừa hạ xong Thanh Châu Đại Hiệp, Độc Cô Thanh Tùng chợt thấy Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn bị hại, chàng rít lên một tiếng lớn, bay mình tới Cửu Long Thần Ma.

Cái ân oán dưởng tại Bạch Mã Trang của Song Phi Khách không bao giờ chàng quên được, dĩ nhiên, kẻ nào sát hại Song Phi Khách, kẻ đó là thù nhân của chàng, dù kẻ đó là Cửu Long Thần Ma, phụ thân của mẹ chàng, tức ngoại công của chàng.

Nhưng chân vừa chấm đất thì chàng ngửi thấy một mùi tanh vô cùng, đồng thời tai chàng nghe Huyết Ma Bang Chủ hét lớn :

- Độc Cô tiểu tử ! Tiếp chiêu !

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, biết ngay Vạn Cực Thiên Tôn đã thi triển Hoá Huyết Thần Công, chàng không dám khinh thường, vội nhún chân nhảy vọt lên không, gỡ khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình đáp xuống ngoài xa hơn tám thước.

Chàng cấp tốc vận dụng Quỷ Phủ Âm Công, đầu chàng bốc lên một vầng khí tím, mặt chàng từ màu trắng chuyển nốt sang màu tím.

Huyết Ma Bang Chủ bước tới một bước :

- Độc Cô tiểu tử ! Hôm nay nhất định không ngươi thì ta, phải có một chết !

Tiếp chiêu !

Một đạo hồng quang mờ nhạt loé lên, mùi máu tanh nồng nặc.

Độc Cô Thanh Tùng lập tức đẩy Tử Ấn Chưởng ra chặn.

Bùng !

Song phương cùng biến sắc mặt, cùng lùi lại ba bước.

Trong thiên hạ vô lâm, có ba môn tối độc, tối tà là Hoá Huyết Thần Công, Quỷ Phủ Âm Công và Cửu Long Thần Công.

Ba môn công đó, ít khi nào có dịp cùng thi triển cùng một lúc.

Giờ đây, quần hùng mục kích cùng một lượt cả ba môn công, một điều hy hữu trong vô lâm vậy.

Độc Cô Thanh Tùng đang vận khí chuẩn bị phát chiêu thứ hai, bỗng nghe anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Bân rú lên :

- Gia Gia ! Gia Gia !...

Chàng biến sắc, biết đã có chuyện gì xảy ra rồi, vội gọi Thích Kế Dương :

- Sư huynh ! Cửu Long Thần Ma đã phát hung tánh lên rồi, sư huynh hãy chặn lão lại !

Thích Kế Dương vọt mình tới trước Cửu Long Thần Ma cười lạnh :

- Đàn Chủ ! Xin thứ cho lão phu nhé !

Vừa buông dứt tiếng cuối, Tử Ẩn Chưởng bay ra liền.

Cửu Long Thần Ma sôi giận, râu tóc đều dựng ngược :

- U Minh Tam Hung ! Mấy mươi năm trước đây không một việc ác nào chẳng dám làm ! Giờ đây cũng già lắm rồi chứ ! Người đứng hàng thứ mấy trong bọn ?

Lão cao giọng :

- Lam Chủy và Bạch Cốt, hai vị nhân huynh đâu ! Hãy hiệp cùng lão phu hạ sát cái tên nội tuyến này trừ mối họa về sau !

Nhưng Quỷ Phủ Âm Công của Thích Kế Dương đã tới nơi rồi, bắt buộc lão phải vận khởi Cửu Long Thần Công ra nghênh đón.

Thích Kế Dương gia tăng thêm hai thành lực nữa. Một luồng khí tím cuốn tới, tăng cường đạo chưởng phong Tử Ẩn đã phát ra.

Thanh khí và khí tím xoáy vần vần như khu ốc, quện lấy nhau, bốc cao lên.

Cửu Long Thần Ma lùi lại ba bước, còn Thích Kế Dương chỉ run run người một tý.

Quần hùng nhẩn mặt, le lưỡi.

Lam Chủy Đàn Chủ và Bạch Cốt Thần Ma phi thân vèo tới.

Thích Kế Dương vận dụng chân khí, râu tóc đều dựng ngược, đôi mắt bật ngời hung quang như hai ngọn đèn, lão bật cười ghê rợn, vung tới song chưởng nhanh vô tưởng.

Theo thế liên hoàn, chưởng ảnh nối tiếp chưởng ảnh, trong thoáng mắt lão đẩy ra chín chưởng tất cả.

Tam Đàn Chủ Huyết Ma Bang, người nào vừa nhảy tới là bị đánh bật trở lại liền.

Chín chưởng phát ra, bọn Đàn Chủ Huyết Ma Bang bị dồn đủ chín bước.

Tình thế nghiêng bại về phía Tam Đàn Chủ thấy rõ, họ chỉ còn thủ chứ không công nổi.

Vừa khi đó có tiếng hú vọng lên.

Tiếng hú do cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách phát xuất. Tiếng hú đó là khởi điểm của hai chiêu Kiếm Đàng Tường tối độc trong kiếm pháp của Vô Danh Kiếm Khách.

Thì ra, cha con Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ giết bọn bang đồ một lúc, những tên còn sống sót chạy ra xa, hai cha con không đuổi theo, tay dừng lại nhưng chân từ từ bước tới cục diện giữa Thích Kế Dương và tam Đàn chủ Huyết Ma Bang.

Còn độ hai trượng, cả hai cha con dừng chân lại, bất động, chỉ đưa mắt theo dõi cuộc chiến.

Bên kia, Huyết Ma Bang Chủ và Độc Cô Thanh Tùng đã trao đổi chiêu thế thứ hai.

Song phương cũng lùi lại mỗi bên ba bước.

Thế trận còn ở mặt quân bình.

Họ sang chiêu thứ ba.

Lần này thì Huyết Ma Bang Chủ từ mặt đỏ chuyển sang màu trắng nhợt, nơi khoe miệng, hai dòng máu chảy ra.

Độc Cô Thanh Tùng cũng xanh rờn gương mặt.

Lãnh Nhạn Dung lo sợ cho chàng thét gọi :

- Thanh Tùng ca ! Đừng liều lĩnh ! Khi này không thành công thì còn khi khác, hãy bảo trọng tính mạng mình !

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, chàng nhìn Vạn Cực Thiên Tôn miệng cứ hầm hừ mãi. Đột nhiên, tâm địa xúc động. Chàng nhớ đến chưởng pháp Thiên Oai của Thiên Địa Nhị Tướng.

Chàng nhếch nụ cười lạnh, vận dụng toàn lực chuẩn bị phát xuất chiêu Thiên Oai Địa Liệt.

Trong khi vận khí, chàng cảm thấy đau nhói nơi ngực, cơ hồ không đề tụ nổi chân cương. Chàng giật mình kinh hãi.

Lãnh Nhạn Dung thét lên :

- Thanh Tùng ca ! Anh định cùng lão ấy chết đôi sao chứ ? Anh còn phải nghĩ đến em, đừng liều lĩnh, anh ạ !

Chàng có thể nghe lời nàng được chăng ?

Cơ hội ngàn năm một thừa, bỏ qua thế nào được ?

Đành rằng không khi nào còn khi khác, nhưng lần gặp sau thì Vạn Cực Thiên Tôn đã lấy lại được phong độ rồi, và lão còn luyện thêm Hoá Huyết Thần Công tinh vi hơn, liệu chừng đó chàng có thể thủ thắng chăng?

Nhưng, khôn nổi, hiện tại chàng vận khí khó khăn vô cùng. Nếu chàng cố gắng thì có ảnh hưởng nặng đến thương thế. Chàng không biết tiến thoái như thế nào ?

Nhìn qua Vạn Cực Thiên Tôn, chàng thấy lão chao chao người chực ngã, lão cố gượng đứng vững nhưng đôi chân cứ chập choạng mãi.

Đang do dự, chàng bỗng nghe một tiếng rú vọng rền.

Vừa đảo mắt về phía phát ra tiếng hú, chàng bắt gặp một đạo kim quang, chớp lên, liền theo đó một đạo nữa chớp nổi.

Hai đạo kim quang uốn cầu vòng như hai con rồng vàng chúc đầu xuống Bạch Cốt Thần Ma.

Độc Cô Thanh Tùng than khẽ :

- Thế là xong cho Bạch Cốt Thần Ma !

Bạch Cốt Thần Ma biết cơ nguy hại, song hùng tâm không bao giờ rung động, vã lại quy củ của Huyết Ma Bang là tiến chứ không thoái, tử chứ không sanh, nên lão thét lên một tiếng, hoành cánh tay duy nhất phát một vòng.

Đem cánh tay bằng xương bằng thịt, cố phá giải một chiêu kiếm vô địch trong thiên hạ là làm một việc thừa, nếu không bảo là Bạch Cốt Thần Ma muốn lấy cái chết đền ơn đãi ngộ của Huyết Ma Bang Chủ.

Kiểm pháp Kim Công của Vô Danh Kiếm Khách vô địch trên thiên hạ suốt thời gian trên một trăm năm dài, vượt hẳn kiếm pháp của phái Võ Đường, nhất là hai chiêu kiếm Đằng Tường là hai chiêu nhập diệu siêu thần, chủ lực của pháp ngự kiếm.

Cái gì phải đến đã đến.

Cha một chiêu, con một chiêu, thanh kiếm của Ngươn Nhi từ trên không xả xuống, chém bằng cánh tay còn lại của Bạch Cốt Thần Ma đến tận vai, cánh tay bắn đi xa hơn ba trượng, máu xối ra như tắm, đồng thời Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ trăm mũi kiếm xuống một tí, rồi nhanh như chớp đâm mạnh tới.

Kim Long Kiếm xuyên thủng ngực Bạch Cốt Thần Ma từ trước ra sau.

Bạch Cốt Thần Ma gục trên đồng máu không kịp rút thẳm một tiếng nào.

Độc Cô Thanh Tùng bắt giác phần khởi tinh thần trước chiến tích oai hùng của cha con Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, chàng hét to :

- Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn ! Còn một chưởng của Chưởng môn biệt phủ Độc Cô Thanh Tùng đây ! Hãy tiếp nhận xem nào !

Liên theo câu nói, Thiên Oai Chưởng vút ra liền.

Đánh ra chiêu chưởng đó, Độc Cô Thanh Tùng bức trụ khí đan điền, dồn mọi khí động trầm xuống, sợ ảnh hưởng đến thương thế.

Huyết Ma Bang Chủ dù sao cũng là hậu duệ của Vạn Cực Đế Quân, một tay thủ lãnh ma đầu suốt mười hai tỉnh Trung Nguyên, luôn đến vùng quan ngoại. Thân danh là một Bang Chủ, dù lâm vào thế kẹt như thế nào, cũng không mất bình tĩnh, giữ tác phong của một lãnh tụ kiêu hùng.

Lão tự ví mình như ngọn đèn dầu đang chao chao trước gió, rất có thể phụt tắt trong bất cứ phút giây nào, song điều đó không làm lão nao núng.

Lão cắn răng, mím miệng, vận khởi chân ngươn còn lại trong người, phổ vào hai tay cùng đưa ra một lượt.

Bàn tay của lão có phần nặng và chậm chạp thấy rõ, chứng tỏ một sự miễn cưỡng hiển nhiên.

Mặt lão đỏ lên, các đường gân hằn hồng, chẳng chịt.

Lãnh Nhạn Dung sợ chàng sơ thất, cũng vận dụng Cửu Âm Thần Công, từ bên cạnh tiến vào. Nhưng sau lưng nàng, Dư Châu Đại Hiệp và Lương Châu Đại Hiệp từ từ bước tới.

Một tiếng nổ long trời nổ đất vang lên.

Huyết Ma Bang Chủ hét lên một tiếng lớn, máu miệng vọt thành vòi, thân hình chao chao về phía hậu, ngã luôn xuống đất.

Độc Cô Thanh Tùng chấp choạng lùi dần, lùi dần, độ tám bước mới dừng chân lại được.

Lãnh Nhạn Dung đã vọt mình đến kịp lúc.

Chưởng phong của Dư Châu Đại Hiệp và Lương Châu Đại Hiệp chạm phốt qua người nàng, không gây thương tổn gì cho nặng lắm.

Nàng đưa tay ôm Độc Cô Thanh Tùng giữ cho chàng khỏi ngã.

Độc Cô Thanh Tùng đứng lại rồi, chàng mửa vọt máu thành vòi bắn đi xa hơn bốn thước. Lãnh Nhạn Dung lo sợ cuồng cuồng.

- Thanh Tùng ca ! Thanh Tùng ca ! Bức trụ chân khí lại đan điền ngay ! Đừng vọng nữa cho khỏi hôn mê nhé !

Độc Cô Thanh Tùng mặt mày xanh rờn. Chàng lắc đầu, phều phào:

- Vô ích, Dung muội ạ ! Anh biết sức mình lắm ! Sợ không qua nổi đâu ! Anh cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng !

Lãnh Nhạn Dung quýnh quáng trong lòng, nhưng nàng cố làm tỉnh, trấn an chàng :

- Không đâu anh ! Anh sẽ qua khỏi ! Cần nhứt là anh bức trụ chân khí như em đã bảo đó, anh sẽ duy trì nổi đến lúc rời khỏi Vạn Cực Cung.

Độc Cô Thanh Tùng nhếch mép gượng cười :

- Huyết Ma Bang Chủ thọ thương nặng hơn anh, nếu không có Dư Châu Đại Hiệp và Lương Châu Đại Hiệp trợ sức lão, thì lão phải mất mạng vì một chưởng của anh rồi ! Dung muội ! Em có nghĩ như thế không ?

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Anh nói phải ! Chưởng phong của hai người đó chạm phốt em, làm em chồn vờn suýt ngã !

Nàng lại khuyến khích :

- Thanh Tùng ca ! Anh giữ chừng để hôn mê nhé ! Anh biết không ? Bọn bang đồ đang khiêng Vạn Cực Thiên Tôn vào hậu cung đó !

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy mi mắt trĩu nặng xuống, Lãnh Nhạ Dung hoảng quá kêu lên rối rít :

- Thanh Tùng ca ! Cứu địch còn ở trước mặt, anh phải cố gượng lên. Đừng để hôn mê, anh ! Anh ! Còn thân mẫu anh, anh quên sao ? Anh phải lo giải thoát cho bà chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng vừa khép đôi mi, bỗng nghe nhắc đến Mẹ, chàng nghe như một tiềm lực nhiệm màu kích động, đôi mí mắt không còn trĩu nặng xuống nữa.

Chàng nghiêng đầu qua Lãnh Nhạ Dung :

- Em nói phải, anh phải tỉnh, anh còn phải lo cứu Mẹ, anh còn nhiều nhiệm vụ nữa phải hoàn bị, anh nghe lời em. Em xem ! Anh mở to mắt ra đây này !

Chàng nhướng cao đôi mí, nhưng ánh mắt đã mất thần khá nhiều.

Lãnh Nhạ Dung mừng đến sa lẹ.

Vừa lúc đó, Thần Phủ Khai Sơn và Huyết Bút Tú Tài lướt qua. Cả hai dừng lại bên chàng. Thần Phủ Khai Sơn hỏi nhanh :

- Thanh Tùng hiền điệt ! Hiền điệt không việc gì chứ ? Bọn Huyết Ma Bang đã rút đi hết rồi, chỉ còn lại mỗi mình Cửu Long Thần Ma, nhưng lão đang bị sư huynh Thích Kế Dương của hiền điệt và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ bao vây, lão ấy sắp nguy đến nơi rồi.

Bỗng Huyết Bút Tú Tài kêu lên :

- Tiểu tử ! Người...người làm sao thế ? Ngồi xuống nhanh ! Điều tức một lúc mới được ! Trời ! Trông sắc mặt người, ta sợ quá !

Lão lấy ba viên thuốc trong mình ra trao ngay cho chàng :

- Uống đi ! Uống rồi ngồi xuống !

Vừa trao thuốc cho Độc Cô Thanh Tùng, lão bỗng giật mình nghe tiếng quát lạnh lạnh :

- Các người vô sỉ lắm ! Ý đồ gì thế !

Tiếp theo câu nói, một bóng hồng chớp lên, vút đến cục chiến giữa Cửu Long Thần Ma và Thích Kế Dương, Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ.

Bóng hồng chưa đến nơi, ba chiếc Xích Diệp đã bay vèo đến trước.

Hai chiếc nhắm vào người Thích Kế Dương, một chiếc bay đến Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ.

Xích Diệp Phu Nhân vào phút cuối, vào cục chiến, tiếp trợ Cửu Long Thần Ma.

Ba chiếc Xích Diệp có làm gì nổi hai tay thượng đỉnh võ lâm.

Tuy nhiên, dù biết thế, Xích Diệp Phu Nhân vẫn sử dụng như thường, để ngăn chặn phần nào khí hăng của cả hai, cứu cái nguy trong nháy mắt cho Cửu Long Thần Ma.

Vì thấy ba vật đồ bay đến, không biết là vật gì, Thích Kế Dương và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ giật mình, vội né tránh, nhưng một đạo kinh lực do Xích Diệp Phu Nhân phóng ra liền theo đó, vút đến nơi, cả hai trong lúc thất thần, không phản ứng kịp, vội lùi lại mấy bước.

Cửu Long Thần Ma mừng vô kể, kêu to :

- Hà nhi ! Hà nhi ! Con không còn hận cha nữa hả con ? Cha hằng ngày nhớ đến con !

Gương mặt trang nghiêm của Xích Diệp Phu Nhân thoáng lộ vẻ xúc động :

- Gia Gia ! Lui lại đi, để mặc đó con !

Cửu Long Thần Ma hấp tấp :

- Không ! Con nói đi, con không còn hận cha nữa hả con !

Xích Diệp Phu Nhân gật đầu :

- Không ! Con không hận Gia Gia đâu ! Gia Gia hãy lui nhanh nhường cục diện cho con ngay !

Bà phất hai cánh tay áo ra liền.

Thích Kế Dương cười lạt, vận khởi tám thành công lực đẩy ra một Quỷ Phủ Âm Chưởng.

Xích Diệp Phu Nhân không dám đương diện nghinh đón, cấp tốc nhảy tạt qua một bên né tránh.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ vùng Kim Kiếm, cùng một lúc đưa ra tám nhát.

Xích Diệp Phu Nhân quay tròn, rời xa vị trí, đoạn hoành tay hữu trở lại...

Đầu tay áo xoắn tít lấy thanh Kim Kiếm của đối phương.

Bà định giật mạnh tay về cho thanh kiếm thoát khỏi tay Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ. Bà tính sai một nước cờ, vì bà đánh giá Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ quá thấp.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ hét lên một tiếng, trầm nhanh thanh kiếm xuống rồi cấp tốc hoành ngang. Một tiếng soạt vang lên, nửa cánh tay áo của Xích Diệp Phu Nhân bị tiện đứt.

Xích Diệp Phu Nhân kinh sợ, vùng mạnh tay tả, đầu cánh tay áo vụt thẳng lên, đâm vào mặt đối phương, đồng thời kên lên :

- Gia Gia ! Chạy đi !

Cửu Long Thần Ma đâu đến độ khiếp nhược bỏ mặc con gái với hai tên cường địch ?

Lập tức lão vận dụng Cửu Long Huyền Công, tung một chưởng nhắm Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, tiếp trợ thế công của Xích Diệp Phu Nhân.

Phía trước, bị đầu tay áo của Xích Diệp Phu Nhân, phía sau bị Cửu Long Thần Công của Cửu Long Thần Ma, Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ hơi bối rối một chút, nhưng Thích Kế Dương đã can thiệp, cứu nguy kịp thời.

Lão bước tới một bước, gần Cửu Long Thần Ma hơn, bật cười cuồng dại :

- Lão ma ! Mạng người cùng rồi ! Đừng mong thay đổi cục diện vô ích !

33. Quần Hùng Thoát Hiểm

Đôi cánh tay vươn ra, với mười thành công lực, lão tung hai chưởng Quỷ Phủ Âm Công.

Toàn thân của lão theo âm công vận khởi bốc lên một vầng khí tím dần dần lan rộng.

Hơn mấy mươi năm công lực tu vi kể cả thời gian diện bích luyện khí đều tập trung vào song chưởng, tạo một kinh đạo tát biển xô non, dù đến Vạn Cực Thiên Tôn cũng không chắc gì đương cự nổi, nói gì Cửu Long Thần Ma ?

Luyện về võ công, Đại Hung Thích Kế Dương có thể trội hơn Độc Cô Thanh Tùng nhờ thời gian tu vi, nhờ căn cơ tại tụ. Dù không phải là một Chưởng môn, lão vẫn là bậc tiền bối của Độc Cô Thanh Tùng.

Trong các môn phái, không hẳn một vị Chưởng môn là người có công lực tối thượng, có nhiều danh thủ hoặc hàng dưới như sư đệ hoặc hàng trên như sư huynh, thúc bá, luyện được kỳ công tuyệt thế, song họ không chấp chưởng quyền lãnh đạo, một phần vì họ không thích ràng buộc, phần khác vì đạo hạnh không tròn vẹn nên không được toàn thể tuyển chọn.

Suy đó, Thích Kế Dương lợi hại không kém Độc Cô Thanh Tùng, bất quá chàng may mắn được nhiều vị đệ nhân truyền thụ y bát, nên chàng lãnh hội được nhiều môn công hơn, chứ đối với số tuổi chưa tròn đôi mươi của chàng, căn cơ còn phù phạc lắm.

Cửu Long Thần Ma khi giao đấu với Độc Cô Thanh Tùng, còn không thủ thắng nổi, hướng hồ đối với Thích Kế Dương ?

Uống xong mấy viên thuốc của Huyết Bút Tú Tài, Độc Cô Thanh Tùng ngồi xuống điều tức.

Lãnh Nhạn Dung ngồi bên cạnh, trông chừng.

Chàng ngồi một chỗ, không lưu ý đến tất cả những diễn biến quanh mình.

Chàng trông thấy Xích Diệp Phu Nhân bay người đến, giải nguy cho Cửu Long Thần Ma và Thích Kế Dương sắp đẩy Quỷ Phủ Âm Công sang Cửu Long Thần Ma.

Chàng hiểu Cửu Long Thần Ma không thể nào hứng chịu một chưởng của Thích Kế Dương nếu đúng là sư huynh chàng dùng đủ mười thành công lực.

Cửu Long Thần Ma dù sao cũng là Ngoại công của chàng, nếu lão có mệnh hệ nào thì chàng sẽ ăn nói sao với Mẹ ?

Bất buộc không thể không nương tình được với lão, chàng cố gượng dùng phép truyền âm nhập mật ngăn chặn Thích Kế Dương :

- Sư huynh ! Hãy nói tay cho lão một chút !

Thích Kế Dương đã buông tròn chưởng lực rồi, có thể nào thu hồi lại được ?

Tuy nhiên, lão cũng cố gắng giảm bớt hai thành lực, chưởng phong chỉ vút đi với tám thành lực thôi.

Bùng !

Cửu Long Thần Ma nghe tê dại hắt cánh tay, lùi lại ba bước. Thần sắc lão biến đổi kinh khủng. Nhưng lão không lo nghĩ đến mình, lão nhìn sang Xích Diệp Phu Nhân cố cất cao giọng hỏi :

- Hà nhi ! Con có sao không ?

Xích Diệp Phu Nhân đáp nhanh :

- Con không sao cả, Gia Gia đừng lo !

Bà giục :

- Gia Gia còn ở đây làm gì ? Chạy đi ! Để mặc con !

Độc Cô Thanh Tùng lại dùng truyền âm đến Thích Kế Dương :

- Sư huynh để mặc cho lão ma thoát đi, đừng ngăn trở !

Một lần chàng bảo nương tay, bây giờ chàng lại bảo để mặc cho lão ác ma chạy đi, Thích Kế Dương chẳng hiểu ý tứ của chàng như thế nào ?

Nhưng chàng là Chưởng môn, lão còn dám cãi vào đâu được ?

Độc Cô Thanh Tùng cố cất giọng gọi Xích Diệp Phu Nhân :

- Phu nhân hãy nghĩ lại ! Độc Cô Thanh Tùng không bao giờ muốn đứng vào thế đối lập với phu nhân đâu, phu nhân nên rút lui khỏi cục trường, và mong rằng, một ngày nào đó phu nhân sẽ đến Hồng Trạch Hồ, tìm gia quyến Độc Cô. Chừng đó, sự gì phu nhân muốn hiểu sẽ hiểu !

Xích Diệp Phu Nhân lộ vẻ khó khăn vô cùng. Bà đưa mắt nhìn trừng trừng vào chàng. Một lúc lâu bà nói :

- Người...người là ?

Độc Cô Thanh Tùng đoán được ý của bà, không đợi bà hỏi trọn vẹn câu, thốt chặn :

- Tôi là con trai của Kim Xoa Giáo Chủ, em gái của bà. Bà và tôi không phải xa lạ gì đâu và chắc bà cũng đủ tin rằng tôi không hề có ý đối lập với bà rồi chứ ?

Xích Diệp Phu Nhân ạ lên một tiếng lớn. Phu nhân chưa kịp nói gì, Xích Diệp Công Chúa cao giọng chen vào :

- Vậy ra, ngươi là tiểu đệ của ta ?

Xích Diệp Phu Nhân vừa then vừa giận, mặt bà đỏ lên, bà quay đầu lại mắng :

- Liều đầu ! Có cam ngay đi không ?

Cửu Long Thần Ma run người vì xúc động, hét lên :

- Nghiệt chủng ! Một phồn nghiệp chủng ! Còn Huỳnh nhi và Văn nhi...

Đôi mắt lão sáng ngời lên ánh tinh quang kỳ dị. Lão bỗng nhiên bật cười khan, nhìn Xích Diệp Phu Nhân hỏi một lần nữa :

- Hà nhi ! Thật con không còn phiền hận cha nữa phải không con ?

Xích Diệp Phu Nhân chưa kịp đáp, một lệnh truyền từ hậu sảnh vọng ra :

- Bang Chủ dạy, Cửu Long Thần Ma vào hậu cung ngay !

Cửu Long Thần Ma giật mình. Đảo mắt nhìn quanh một lượt, đoạn quay về chỗ Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn đang sẵn sóc Thánh Kiếm Vũ Sĩ, lão cao giọng thốt :

- Bọn vô sỉ các ngươi, một ngày sắp đến rơi vào tay ta, ta quyết tận diệt các ngươi báo cái hận hôm nay, các ngươi nên ghi nhớ !

Lão lại nhìn Độc Cô Thanh Tùng một lần cuối, đoạn lui vào đại sảnh.

Lão vừa vượt qua ngưỡng cửa thì cánh cửa đóng chặt lại liền.

Thích Kế Dương hét to :

- Huyết Ma Bang định nhốt tất cả chúng ta tại Vạn Cực Cung này để xưng bá trên giang hồ, đề phòng, chúng có quỷ kế gì tận diệt chúng ta đấy !

Lão lập tức nhảy vọt lên khung cửa. Vạn khởi Quỷ Phủ Âm Công vung mạnh hai tay ra, nhắm cánh cửa đánh hai chưởng.

Ầm ! Ầm !

Cánh cửa bắt động, nhưng không gian sảnh đường chấn động nghe hãi hùng.

Quần hùng đình tai nhức óc.

Thích Kế Dương đánh tiếp hai chưởng nữa.

Vẫn như lần trước, chưởng xuất vũ công mà cánh cửa vẫn không nhúc nhích mà sảnh đường nghe rung động, tiếng dội vang rền một lúc lâu mới lắng dịu.

Bích Nhân Thần Tăng phái Thiếu Lâm niệm phật hiệu :

- A Di Đà Phật !

Lão tăng bước đến trong khi Thích Kế Dương lui ra.

Quần hùng phần nộ, đã có kẻ nóng tính nhao lên, nhưng còn biết làm gì hơn là thét mắng ?

Một trong số nhân vật hiện diện quát to :

- Huyết Ma Bang hành động như thế này thì còn gì là liêm sỉ của con nhà võ nữa chứ ?

Bích Nhân Thần Tăng vận khí, đánh ra một Kim Cang Chưởng.

Vô ích !

Công lực của lão tăng, bất quá cũng ngang ngửa với Thích Kế Dương, lão có làm gì hơn lão Đại Hung họ Thích ?

Cánh cửa vẫn y nhiên, còn quần hùng lại thêm một phen đình tai nhức óc.

Trước sau, Bích Nhân Thần Tăng đánh ra ba chưởng, một trên hai dưới đánh vào chỗ giáp của cánh cửa và khung cửa.

Lần nào cũng như lần nào, chẳng những vô công mà chân khí còn tiêu hao rất nhiều.

Lão tăng sôi giận, thét to :

- Huyết Ma Bang muốn đối lập với toàn thể vô lâm, không nghĩ đến hậu quả tai hại sao chứ ?

Từ trên nóc tòa đại sảnh, có tiếng cười của Cửu Long Thần Ma vọng xuống.

Dứt tràng cười, lão thốt với giọng đầy ngạo nghễ :

- Bích Nhân Thần Tăng ! Đừng nói ! Hãy lui về chỗ, chờ bổn bang định đoạt số phận cho !

Bích Nhân Thần Tăng hét :

- Kim Đảnh ! Người là một kẻ hữu danh trên giang hồ, người hành động đê hèn như thế này, không sợ vô lâm khinh bỉ à ?

Cửu Long Thần Ma lại cười ha hả :

- Thiên hạ vô lâm đang nằm trong mả lưới của ta, còn kẻ nào đâu nữa mà khinh bỉ chứ ?

Bích Nhân Thần Tăng chợt sanh một ý niệm, vội cao giọng thốt :

- Ta không tin là tòa đại sảnh có những bức tường kiên cố đến độ bọn ta không làm gì nổi ?

Hướng về quần hùng, lão tăng đề nghị :

- Xích Phát Tôn Giả và Thạch Chung Lão Nhân đâu ? Xin cùng với ta và bốn đệ tử Thiếu Lâm Tự hiệp lực công phá xông vào ! Ta chắc một chưởng của chúng ta sẽ đập tan cánh cửa như bổn ! Thoát ra khỏi nơi này rồi, mặc sức mà làm cỏ bọn Huyết Ma Bang !

Xích Phát Tôn Giả và Thạch Chung Lão Nhân tán đồng ý kiến đó :

- Phải lắm ! Bích Nhân lão quỷ có ý kiến hay lắm !

Cả hai cùng đứng lên, bước tới bên cạnh Bích Nhân Thần Tăng.

Bốn vị đại đệ tử của Thiếu Lâm Tự vào độ tuổi trên dưới năm mươi rời khỏi đám đông, đến trước khung cửa.

Cửu Long Thần Ma lại cười lớn, giọng đầy thách thức :

- Cánh cửa bằng đá dày hơn hai trượng, dù cho các người huy động toàn lực lượng của tất cả số cao thủ tại đây, cũng vị tất đã xoay chuyển nổi, sá gì năm bảy mạng mà lão trọc toan làm việc vớ trời ?

Thạch Chung Lão Nhân cười ha hả :

- Đừng khoác lác, lão ma ! Người cứ chống mắt mà xem !

Bảy người đứng vào vị trí thuận tiện xong, cùng trầm mình xuống một tí, cùng vận khí, cùng đẩy ra một lượt.

Kinh đạo tổng hợp phát huy ngang sức mạnh trên vạn cân.

Ầm !

Cánh cửa vẫn y nguyên, quần hùng lại thêm một phen đĩnh tai nhức óc.

Phải biết cái khó chịu gây nên bởi một tiếng động kinh hồn không lối thoát, tiếng động đó cứ lồng lộng vang rền như vô tận, chỉ có lỗi tai người là nơi nó len lỏi vào mà thôi.

Cái khó chịu đó dây dưa mãi, cho đến khi nào tai người bớt tiêu tiếng động do bốn bức tường đá dội trở lại ầm ỉ.

Quần hùng ngột ngạt vô cùng.

Cửu Long Thần Ma cười nhẹ :

- Sao ? Lão trọc ! Còn muốn tái diễn một trò vô ích nữa chẳng ? Ta tưởng ngươi không đến nỗi ngu xuẩn như vậy !

Bích Nhân Thần Tăng không đáp, cao giọng hét :

- Đánh !

Bảy người cùng một loạt xuất thủ lần thứ hai.

Ầm !

Kết quả vẫn như đợt nhất.

Bích Nhân Thần Tăng lắc đầu :

- Thôi đi ! Thử nữa cũng chỉ hao tổn công lực !

Cả bảy người rời cánh cửa, trở lại chỗ ngồi.

Bích Nhân Thần Tăng lẩm nhẩm phật hiệu :

- A di đà phật !

Vừa lúc đó, có tiếng nhạc nổi lên.

Cửu Long Thần Ma buông giọng đặc ý :

- Còn ai bất phục như lão trọc, cứ bước tới thử sức mình. Bốn bang xin tấu nhạc để gọi hứng khởi cho quý vị đó !

Lão bật cười ha hả. Tràng cười của lão là những nhát búa đập vào đầu quần hùng.

Họ sôi giận nhưng còn biết làm gì hơn ? Có người hối tiếc vừa rồi không tham chiến tiếp trợ bọn Ngũ Kỳ, tận diệt Huyết Ma Bang, để phải làm kẻ của chúng một cách tai hại như thế này !

Họ mắng thầm, họ nghiêng răng ken két, mắt đỏ lửa, bầu không khí nóng rực căm hờn.

Huyết Bút Tú Tài đã cho Thánh Kiếm Vũ Sĩ phục được rồi, lúc đó mới lên tiếng :

- Cửu Long Thần Ma ! Đừng vội đặc ý ! Huyết Ma Bang Chủ bị trọng thương, sẽ mất mạng trong giây phút, ngươi còn dựa vào đâu mà lớn lối ? Ta hỏi ngươi, võ lâm có làm gì Huyết Ma Bang mà các ngươi cố tình tận diệt chứ ?

Cửu Long Thần Ma cao ngạo :

- Bốn Bang Chủ là người bất khả xâm phạm, chết thế nào được mà ngươi mong tưởng ? Ta bảo thật, bốn bang cùng quần hùng không có cừ thù gì cả, chẳng qua chúng ta muốn rằng tất cả cúi đầu khuất phục Huyết Ma Bang Chủ, tùy lệnh bốn bang sai khiến, thế thôi !

Lão gần tiếp :

- Kẻ nào ngoan ngoãn được ra về thông thả, kẻ nào cường lý tự nhiên là phải ở lại đây chờ số phận đã dành !

Thạch Chung Lão Nhân chặn lại :

- Đừng nói nhảm ! Cùng bị nhốt như nhau, dù cho có kẻ nào đó đầu hàng Huyết Ma Bang, người làm thế nào đưa kẻ đó ra, chặn người khác ở lại đây ? Nếu có một lối ra thì tất cả đều ra, người ngăn trở thế nào được ?

Cửu Long Thần Ma cười hắc hắc :

- Khi dự trù một kế hoạch, thì mọi chi tiết đều được nghiên cứu kỹ càng, kể cả những điểm bất lợi cũng được cân phân, có xá gì việc nhỏ mọn như thế mà không nghĩ đến ? Tự nhiên chúng ta có cách !

Muốn chứng tỏ mình không ngoa, lão gọi con gái :

- Hà nhi ! Con không còn hận cha nữa chứ ?

Xích Diệp Phu Nhân gật đầu :

- Không đâu, Gia Gia ! Không có một sự việc gì trên đời này làm con mất hẳn niềm kính trọng đối với bậc sinh thành ! Gia Gia yên tâm là con bao giờ cũng hết lòng yêu kính Gia Gia !

Cửu Long Thần Ma hài lòng :

- Vậy con cùng các người đồng hành với con bước sang phía tả đi, cha sẽ có cách đưa tất cả ra ngoài tòa đại sảnh...

Bổng lão kêu to :

- Không xong rồi ! Trong cung có biến ! Con hãy đợi cha một tí nhé ! Chẳng biết bọn cầu trệ nào đã lên vào cung gây náo loạn, cha phải đi xem tình hình ra sao ?

Bên trong nóc tòa đại sảnh, không còn một tiếng động khê.

Cửu Long Thần Ma đã đi rồi.

Độc Cô Thanh Tùng nhếch môi điểm nụ cười nhẹ, bảo khê bên tai Lãnh Nhạn Dung :

- Đại thúc đã hành động rồi đó !

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Cầu mong mẫu thân anh và Lục Vũ Lệnh Chủ sớm thoát nạn...!

Vừa lúc đó, có tiếng rú thê thảm, từ nóc tòa đại sảnh vọng xuống, xa xa...

Độc Cô Thanh Tùng giật mình kinh hãi, quên cả thương thế, vọt đứng lên.

Chàng hấp tấp :

- Tiếng rú của đại thúc ! Có việc không lành rõ ràng ! Nhạn Dung em ! Diu anh đến góc đại sảnh phía hữu ngay !

Lãnh Nhạn Dung cũng đồng thời nhận ra âm thanh của Hàn Ba Kiếm Khách.

Nàng liền đưa Độc Cô Thanh Tùng dần dần về phía hữu.

Độc Cô Thanh Tùng lại bảo :

- Em gọi các vị thúc bá, dìu phụ thân anh cùng đi luôn !

Lãnh Nhạn Dung làm y lời chàng.

Huyết Bút Tú Tài công Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Thần Phủ Khai Sơn cùng Công Tôn Bội Lâm, mang xác của Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn, anh em họ Du mang xác cha.

Thích Kế Dương và cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách đoạn hậu.

Quần hùng không hiểu bọn này có ý tứ gì. Họ nhìn chăm chăm.

Bích Nhân Thần Tăng thấy làm lạ, cao giọng hỏi :

- Tiểu tử ! Người định làm gì thế ?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng :

- Ác tăng ! Thanh danh của Thiếu Lâm Tự đã tiêu tan vì một tay người, con người bại hoại như thế, đừng chường mặt trước mắt ta mà hỏi này hỏi nọ !

Bích Nhân Thần Tăng cả giận :

- Hay ! Cái nhục mất bia ngoài thành Kim Lăng, ta bỏ qua cho người, người còn dám sỉ mắng ta nữa chăng ?

Lãnh Nhạn Dung bữu môi :

- Người có biết tại sao Chưởng môn phái Thiếu Lâm bị giết trong thành Vu Sơn không ?

Bích Nhân Thần Tăng biến sắc. Song lão lấy lại bình tĩnh liền, lão bật cười ghê rợn :

- Thì ra bọn các người đã giết Chưởng môn nhân của bản phái ! Hừ ! Nợ máu phải trả bằng máu !

Bốn cao đồ Thiếu Lâm Tự bốc bùng sát khí, cùng một loạt bước tới.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Ác tăng ! Ta tưởng người nên thông minh một chút ! Nếu người muốn gây sự với ta tại đây người sẽ làm kẻ độc của Huyết Ma Bang Chủ đấy !

Bích Nhân Thần Tăng hét lên :

- Huyết Ma Bang thù hận bọn các người chứ can cập gì đến ta ! Chỉ tại bọn các người làm liên lụy đến bao nhiêu người ! Hừ ! Bắt người mà giao nạp cho Huyết Ma Bang Chủ thì có lo gì bọn ta không ra khỏi nơi này ?

Bích Nhân Thần Tăng tuy đối đáp với Độc Cô Thanh Tùng, song bản ý của lão là khơi động quần hùng, cố lôi kéo toàn thể dồn cảm phần cùng đổ lên đầu Độc Cô Thanh Tùng.

Tuy sự quy án của lão không hoàn toàn đúng, nhưng dù sao quần hùng cũng thấy rõ cái đình trong mắt Huyết Ma Bang là Độc Cô Thanh Tùng.

Vì muốn nhử cái đình đó, nên Vạn Cực Thiên Tôn phải dàn cảnh quần hùng làm cái bình phong danh nghĩa.

Do đó, mà họ bị liên lụy.

Họ quên đi cái hào hùng của con nhà võ, nên có thành kiến là kẻ vô can không bao giờ chuốc họa, họ không nghĩ đến mưu độc của Huyết Ma Bang, thôn tính vũ lâm, thực hiện tham vọng bá chủ giang hồ.

Trước tham vọng đó, họ có thể an nhiên được với lão ác ma Vạn Cực Thiên Tôn chẳng, nếu họ không muốn làm cái việc chim bay chó chạy cho chúng ?

Đáng lẽ họ nhìn xa hơn một chút, rồi cùng Độc Cô Thanh Tùng hiệp lực tiêu diệt Huyết Ma Bang, song họ không làm, trái lại còn toan chia rẽ.

Lời tuyên án của Bích Nhân Thần Tăng gài đúng chỗ ngứa của họ và bắt đầu thấy cái lợi theo chiều hướng tư riêng của Bích Nhân Thần Tăng, bắt Độc Cô Thanh Tùng giao nạp cho Vạn Cực Thiên Tôn thì họ sẽ được bình an vô sự.

Cũng có một số người không đồng ý như vậy, và họ tranh luận ồn ào lên, ai ai cũng cố bênh vực ý kiến của mình. Nhưng, dù sao, số người đứng về phía Độc Cô Thanh Tùng rất ít, không đàn áp nổi bên thiên về Bích Nhân Thần Tăng.

Thấy đòn tâm lý của mình đã bắt đầu có hiệu quả, Bích Nhân Thần Tăng làm tiếp đợt thứ hai :

- Các vị sở dĩ bị giam cầm ở đây là do tên tiểu tử đó mà ra ! Bắt lấy hắn, dù không thoát đi được, ta cũng thỏa hận phần nào !

Quần hùng chưa dứt khoát thái độ, chợt nghe tiếng chuông giống vang rền lên. Thạch Chung Lão Nhân vận khởi công lực phổ vào lời nói, cất giọng sang sảng cười lên, mắt hướng về Bích Nhân Thần Tăng.

Quần hùng bị chấn động mạnh vì tiếng cười, họ chùn dậm, im thin thít.

Thạch Chung Lão Nhân đảo lia tia mắt một vòng, rồi quay về Bích Nhân Thần Tăng , từ từ buông từng tiếng :

- Lão trọc ! Người cổ vũ mọi người chống đối Độc Cô Thanh Tùng có mục đích gì ? Người muốn vẽ vờ một cái đích vu vơ, mượn công mà thỏa mãn tư thù phải không ?

Ha ha ! Ta không ngờ người dúi mù như kẻ vô danh tục tử ! Nơi đây là đâu, người quên rồi sao ? Có cái gì đảm bảo người sẽ được an toàn với bọn Huyết Ma Bang nếu người không ưng thuận làm nô lệ cho chúng

? Huống chi những người hiện diện tại sảnh đường, gồm toàn nhân vật thượng đỉnh trong Tam Sơn, Ngũ Nhạc, họ có ngu ngốc gì để mắc kế người để cùng phải ân hận suốt đời ? Ta khuyên người đừng có nuôi mộng thấp hèn mà mang tiếng là một ác tăng !

Quần hùng thức tỉnh, riu riu ngồi xuống, họ lộ vẻ thẹn rõ rệt.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung nhìn Thạch Chung Lão Nhân vô cùng cảm kích ! Nhưng bên cạnh Độc Cô Thanh Tùng, không ai chịu được tư cách thô bỉ của Bích Nhân Thần Tăng.

Thích Kế Dương và hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách sôi giận khó dằn. Cả hai cùng hét lên một tiếng, cùng một loạt bước tới. Thanh kiếm trong tay hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách ngời lên, đạo kim quang đã chiếu sang Bích Nhân Thần Tăng, đồng thời hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách hét to :

- Ác tăng ! Trong võ lâm mà có kẻ bại hoại như ngươi thật là một điều đại bất hạnh vậy ! Không thể dung thứ cho ngươi được !

Bỗng, một bóng người từ trong đám đông bay vút tới, thanh trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ, chặn Kim Kiếm của hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách.

Người đó là Xích Phát Tôn Giả phái Võ Dương.

Lão bất trượng cười ha hả nhìn hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách :

- Cửu Thức Kim Long Thần Kiếm đã tạo cho ta một cái nhục, ngươi nghĩ sao ?

Kiểm pháp của phái Võ Dương được xem là vô địch trên giang hồ, từ ngày kiếm khách mất tích đến nay, suốt thời gian trăm năm qua, Huyền Huyền Kiếm Pháp của phái Võ Dương độc tôn thiên hạ.

Đột nhiên, tại biệt phủ Tề Vương, Xích Phát Tôn Giả và hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách đối lập với nhau, trong cuộc thi tài, Cửu Thức Kim Long Thần Kiếm bức chế Huyền Huyền Kiếm Pháp không còn tung hoành được như ý !

Đến nay, Xích Phát Tôn Giả chưa tiêu được cái hận chiến bại ngày trước, nên chặn hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách làm một cuộc ẩn chứng vũ công lần thứ hai giữa nhau, chứ chẳng phải Tôn Giả có ý binh vực gì Bích Nhân Thần Tăng.

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách phẫn nộ đáp :

- Muốn báo thù một kiếm tại Tề Vương biệt phủ, thì người hãy chờ khi nào rời khỏi Vạn Cực Cung rồi, bắt cứ một giờ phút nào, ở đâu, ta cũng sẵn sàng với người, chứ hiện tại hãy để cho ta lấy đầu lão trọc này mới được !

Thích Kế Dương chen vào :

- Xích Phát Tôn Giả với lão trọc cùng một ý với nhau nên về hòa toan vọng động ! Các hạ hãy thanh toán tên tóc đỏ Võ Dương đi, nhường ác tăng cho lão phụ thanh toán !

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách bất cười ha hả :

- Hay lắm ! Hay lắm ! Nào, Xích Phát Tôn Giả ! Mình vào cuộc ngay cho khỏi phí thời giờ !

Kim Kiếm loáng lên một vòng, kim quang chớp chớp.

Kim quang bỗng hóa thành một vệt dài, như chiếc cầu vòng chúc đầu xuống Xích Phát Tôn Giả, loang rộng ra như một chiếc tăng bào phủ kín trên đầu.

Vì muốn kết thúc ẩn chứng kiếm pháp, hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách sử dụng ngay hai chiêu tối hậu của thuật ngự kiếm Kim Long, hai chiêu Đằng Tường, một trăm một hoàng tạo áp lực cấp tốc.

Xích Phát Tôn Giả hét lên một tiếng lớn, thanh trường kiếm khoa lên một vòng, muôn đóa hoa bạc phát sanh, đảo lộn giao chuyển trông vô cùng ngoạn mục, thoát biến thoát hiệnm huyền huyền ảo ảo.

Hàn quang và Kim quang vừa chạm vào nhau liền tách ra. Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách hét lên một tiếng to, đứng nguyên tại chỗ.

Xích Phát Tôn Giả cũng rú lên một tiếng lớn, đạo hàn quang bị bật văng trở lại ba trượng rồi tắt lịm.

Tôn Giả trụ hình, nhìn xuống cánh tay. Một vết thương dài độ năm tấc đan rỉ máu. Mặt lão đổi sắc, tóc lão phủ xòe che cả vàng trán. Thần thái hết sức khủng khiếp.

Lão gào lên :

- Trời ! Thịnh danh của phái Võ Đang, do tay ta huỷ diệt !

Mũi kiếm một tay, chuôi kiếm một tay, chop lại.

Rốp !

Thanh trường kiếm gãy làm đôi, lão vắt hai đoạn kiếm xuống nền, cao giọng thốt :

- Từ nay, ta thề không bao giờ dùng kiếm nữa ! Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách !

Từ nay người sẽ tung hoành trong thiên hạ không gặp một trở lực nào ! Kim Long Kiếm Pháp còn thì Huyền Huyền Kiếm Pháp không bao giờ xuất hiện ! Nhưng...

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Người nên ghi nhớ ngày bẻ kiếm hôm nay !

Thốt xong, lão bước về một góc sảnh đường ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt.

Hành động của lão hết sức đột ngột, khiến hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách bàng hoàng sửng sốt. Nhìn lão một lúc lâu, y lạnh lùng đáp :

- Được rồi ! Ngày nào Tôn Giả thấy cần nhắc đến việc hôm nay, xin cứ tìm tại hạ !

Bên kia, Thích Kế Dương đã chuyển hướng đối diện với Bích Nhân Thần Tăng.

Lão trầm giọng gọi :

- Ta muốn xem đôi chưởng của lão trọc linh hoạt như thế nào, mà cứ ở đâu là mồm oang oang lên ở đấy ! Người xuất gia mà còn chứa chấp một bụng gian tà, thật trên thế gian này người có thể ví mình là vô địch được !

Bốn tên đệ tử Thiếu Lâm Tự đang định hướng chân về Độc Cô Thanh Tùng, cấp tốc quay trở về đến sau lưng Bích Nhân Thần Tăng , chuẩn bị ứng chiến.

Thích Kế Dương quát :

- Bọn người không phải là đối thủ của ta, đừng liều lĩnh mà chết uổng mạng !

Vừa lúc đó, bên trên đỉnh tòa đại sảnh, tiếng hú cuồng loạn của Hàn Ba Kiếm Khách vọng xuống.

Độc Cô Thanh Tùng thở phào mấy tiếng, bảo nhỏ bên tai Lãnh Nhạn Dung :

- Khỏi lo cho đại thúc rồi ! Có điều người đang đối phó với đại cường địch, nhưng không rõ là tên nào. Anh muốn rời khỏi nơi đây, tiếp viện đại thúc !

Lãnh Nhạn Dung kinh dị hỏi :

- Cửa đã đóng kín, đến cả bảy tay cao thủ hiệp lực mà còn không phá nổi, anh làm sao thoát đi ?

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Anh biết có một đường hầm bí mật, mình sẽ do con đường đó đi ra, em à.

Anh chỉ lấy làm lạ là tại sao đại sư huynh Thích Kế Dương đã là một nội tuyến ở Vạn Cực Cung mà không hề biết có con đường đó !

Độc Cô Thanh Tùng từ từ đi về góc hữu.

Chàng bỗng nghe Bích Nhân Thần Tăng hét lên :

- Bắt tên thất phu đó cho ta !

Chàng dừng chân lại, xem tình hình diễn biến ra sao.

Thích Kế Dương bật cười lạnh lạnh :

- Thiếu Lâm Tự hết cao thủ rồi hay sao mà người lại sai bọn vô dụng đó ?

Bốn tên đệ tử Thiếu Lâm theo lệnh Bích Nhân Thần Tăng đảo người tới nhanh như chớp, mỗi tên dừng một góc, bao vây Thích Kế Dương vào giữa.

Dù sao, bốn tên đệ tử Thiếu Lâm cũng là hạng hữu danh nên Bích Nhân Thần Tăng mới mang đến Vạn Cực Cung dự đại lễ Cửu Long Huyết Minh, lão tăng tự hiểu cũng như quần hùng thừa hiểu, nơi đây là rừng đao gươm núi, hang cọp đầm rồng, kẻ bắt tài liệu linh đến dự đại hội không khác nào đi tìm cái chết.

Dĩ nhiên, lực đạo của họ phải khủng khiếp lắm.

Thích Kế Dương hét lên một tiếng lớn, nhún chân vọt mình lên không, cao hơn một trượng.

Đôi cánh tay khoa lên một vòng. Lão vận tụ chân khí, tạo thành một vầng khói tím, bao bọc quanh người. Vầng khói tím lan nhanh ra, trong phút chốc phủ trùm bên trên bốn tên đệ tử Thiếu Lâm.

Bích Nhân Thần Tăng kinh sợ biết ngay bốn tên đệ tử không thể nào chịu nổi vầng khói tím chụp xuống chụp xuống như núi rơi, lão tăng phát mạnh tay áo, tung ra một chưởng tiếp trợ cho các đệ tử.

Kim Cương Thần Chưởng vốn là tuyệt học của phái Thiếu Lâm, các đệ tử phóng ra còn lợi hại vô cùng, hà huống là do một Trưởng Lão như Bích Nhân Thần Tăng ?

Cuồng phong dấy động, dồn không gian thành bực như sóng biển cuộc trào, âm âm đổ tới Thích Kế Dương.

Thích Kế Dương không ngờ Bích Nhân Thần Tăng hèn hạ đến có thể cùng một lượt cả thầy lẫn trò ào tới xung kích theo lối tập kích của bọn ý chúng hiệp cô. Lão sôi giận. Tuy nhiên, lão không hề nao núng.

Lãnh Nhạn Dung lơ sợ, hấp tấp gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Vị huynh của anh nguy rồi ! Làm sao bây giờ ?

Độc Cô Thanh Tùng theo dõi cuộc chiến, trầm ngâm một lúc, đoạn thốt :

- Không sao ! Em chờ xem ! Sự thể sẽ trái ngược lại với sự lo sợ của em !

Thích Kế Dương còn lơ lửng trên không, vội uốn mình vọt bắn lên không hơn bảy thước nữa, tránh chưởng kinh Kim Cương của Bích Nhân Thần Tăng.

Chưởng kinh của Thần Tăng vút qua rồi, lão dùng phép Thân Cân Trụ trầm mình xuống.

Hai tiếng hú vang lên, hai tên cao thủ Thiếu Lâm tự vọt máu theo thất khiếu, ngã xuống liền.

Quý Phủ Âm Công còn đi mạnh chạm xuống nền đại sảnh, đá lát vỡ vung ra bay trong không khí. Nền đại sảnh chỗ đó lõm sâu mấy tấc.

Độc Cô Thanh Tùng gọi :

- Sư huynh ! Mặc cho chúng ! Mình còn nhiều việc chứ chẳng phải độc nhất hôm nay ! Hãy lo rời khỏi nơi đây, càng sớm càng tốt !

Bích Nhân Thần Tăng hao hụt hai tên môn đồ, gầm lên như sấm, toan phát động chiêu chưởng thứ hai.

Thích Kế Dương đứng cao râu tóc vận khởi Quý Ảnh Vô Hình, bay vọt lên không, đảo lộn thêm một vòng, rơi xuống ngoài.

Bích Nhân Thần Tăng sôi giận, lại toan vọt theo.

Bên trên đỉnh tòa đại sảnh, có tiếng nói vọng xuống, đầy phẫn nộ :

- Sư huynh ! Sao sư huynh lại buông tha cho lão ?

Thích Kế Dương nhận ra người đã phát ra câu nói ấy, mừng rỡ ra mặt :

- Ha ha ! Vạn lão nhị ! Ở đâu mà nói đó ? Mở cửa đại sảnh ngay đi chứ !

Người phát ra câu nói đó là lão Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ. Lão cao giọng đáp :

- Chưa được đâu sư huynh ! Tôi đang giao chiến với Cửu Long Thần Ma đây !

Đã hơn hai trăm chiêu rồi đó, còn Hàn Ba Kiếm Khách thì bị Lam Chủy Đàn Chủ chặn đánh rồi, tình hình cũng gay cấn lắm, chưa biết thắng bại ra sao ? Có ai rảnh đâu mà lo mở cửa ?

Độc Cô Thanh Tùng vội hỏi :

- Nhị sư huynh ! Mẹ tôi và Lục Vũ Lệnh Chủ ra sao ?

Xích Diệp Phu Nhân chớp chớp mắt. Bà không che dấu kịp sự xúc động khi nghe nói hai em bà bị thọ hại tại Vạn Cực Cung.

Vạn Kiệt Kỳ thốt :

- Thân mẫu sư đệ không sao cả, chỉ bị điểm vào huyết đạo thôi ! Hàn Ba Kiếm Khách đang liều chết bảo vệ bà ấy đây. Còn Lục Vũ Lệnh Chủ thì bị Lam Chủy Đàn Chủ phóng trúng một mũi Lam Lâm Chủy Thủ, thương thế rất nặng sợ không chịu nổi lâu được.

Xích Diệp Phu Nhân run người lên.

Độc Cô Thanh Tùng cũng lo sợ ra mặt. Chàng lẩm nhẩm :

- Làm sao bây giờ? Tội nghiệp đại thúc quá ! Biết có cứu được Lệnh Chủ không?

Bỗng Vạn Kiệt Kỳ reo to :

- Cửu Long Thần Ma vừa trúng một Quỷ Phủ Tứ Ấn chưởng của tôi đây ! Đợi một chút đi tôi sẽ tìm cách mở cửa !

Cửu Long Thần Ma sắp trở lại đại sảnh đó !

Xích Diệp Phu Nhân gọi to :

- Cửu Long Thần Ma có hay là Lục Vũ Lệnh Chủ trúng thương không?

Vạn Kiệt Kỳ cười ghê rợn :

- Chưa hay, nếu hay thì lão thích thú lắm !

Xích Diệp Phu Nhân cao giọng :

- Không phải vậy đâu ! Người sẽ không thích thú như người tưởng ! Hãy cho người hay gấp tình trạng của Lục Vũ Lệnh Chủ đi, người sẽ thả chúng ta ra !

Vừa lúc đó Cửu Long Thần Ma ra đi tới.

Trông thấy Lão Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ, lão hét to :

- Thất phu trốn ở đây ! Tiếp một chưởng của ta !

Lão vung tay đánh ra một Cửu Long thần chưởng.

Xích Diệp Phu Nhân kêu lên :

- Gia Gia ! Tam muội đã trúng một mũi Lam Lâm Chủy Thủ, Gia Gia hãy cứu Tam muội mau !

Cửu Long Thần Ma kinh ngạc :

- Hải nhi ! Con nói sao chứ ! Làm gì Lam Chủy Đàn Chủ giám động tới Văn nhi !

Xích Diệp Phu Nhân kêu trời :

- Thật vậy đó nhanh lên ! Gia Gia hãy đưa con ra, con sẽ tìm Lam Chủy Đàn Chủ trả thù cho Tam muội.

Cửu Long Thần Ma gầm lên như hổ :

- Lão Nhị Hung họ Vạn kia ! Có đúng như vậy không ?

Vạn Kiệt Kỳ cười lạnh lạnh :

- Giả thế nào được ! Nếu không có Hàn Ba Kiếm Khách bảo hộ, đến Kim Xoa Giáo Chủ cũng mất mạng luôn đấy !

Cửu Long Thần Ma kêu lên mấy tiếng, phóng mình đi như bay.

Vạn Kiệt Kỳ chưa theo lão, thố giọng xuống :

- Lão ác ma đi rồi ! Chắc lão đi mở cửa đấy !

Thạch Chung Lão Nhân phái Côn Lôn bỗng nhiên bật cười ha hả :

- Xong rồi ! Vạn Cực Cung xong ! Huyết Ma Bang xong rồi !

Trong nháy mắt, có tiếng Cửu Long Thần Ma ở phía bên ngoài cảnh cửa đại sảnh quát to :

- Mở cửa ra ngay !

Bọn bang đồ tức trực tại đó trầm giọng đáp :

- Chưa có lệnh Bang Chủ, dù cho ai cũng không được mở cửa này !

Cửu Long Thần Ma sôi giận :

- Bang Chủ thọ trọng thương, Thái phu nhân thọ trọng thương, công vụ trong Huyết Ma Bang thuộc về ta chủ trì, ta bảo các người mở, các người cãi lời ta phải không?

Trong đại sảnh, quần hùng nghe không sót một tiếng. Họ bàn bàn luận luận.

Cửu Long Thần Ma phản rồi ! Không ngờ chỉ trong nửa ngày Huyết Ma Bang mất hết hai đàn chủ, một phản một chết, còn lại một Lam Chủy Đàn Chủ, nhưng hắn chỉ có một tay, hắn còn hành động hữu hiệu gì nữa ?

Bên trong, bọn bang đồ cao giọng :

- Cửu Long Đàn Chủ ! Tuy Bang Chủ bị trọng thương, song người chưa giao nhiệm cho Đàn Chủ, thì bọn tôi chưa có thể xem Đàn Chủ là Tân Bang Chủ được !

Có tiếng rú thảm vang lên, tiếp theo là tiếng thét của Cửu Long Thần Ma :

- Cãi ta là phải chết !

Cánh cửa vang lên soạt, soạt, từ từ rút lên.

Bích Nhân Thần Tăng vọt ra trước. Hai tên đệ tử còn lại đảo chân theo liền.

Ra đến bên ngoài, Bích Nhân Thần Tăng quay đầu lại gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Tiểu tử ! Món nợ đối với phái Thiếu Lâm ta ký gửi nơi ngươi, sẽ có ngày hỏi đến !

Thích Kế Dương bật cười ha hả :

- Thiếu Lâm chưa khiếp đảm sao mà còn dám lớn lối !

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp gọi Thích Kế Dương :

- Sư huynh theo lão nhanh lên, đề phòng lão thừa dịp đại thúc bận giao chiến với Lam Chủy Đàn Chủ mà sát hại mẫu thân tôi !

Chàng lại gọi lên đỉnh đại sảnh :

- Nhị sư huynh ! Cấp tốc đến giúp đại thúc một tay !

Thích Kế Dương đuổi theo Bích Nhân Thần Tăng, còn Vạn Kiệt Kỳ cũng đi liền.

Độc Cô Thanh Tùng đợi cho quần hùng đi hết rồi, chàng bước lại gần góc hữu tòa đại sảnh, đưa chân đá vào một chỗ theo như Vạn Kiệt Kỳ đã mách cho chàng trước đó.

Sau ba cái đá chân, chỗ đó trũm vào trong rồi thụt đầu mắt, bày ra một con đường hầm bí mật.

Bọn người của Độc Cô Thanh Tùng liền chui vào địa đạo, theo lối đó thoát ra.

Họ đề phòng bất trắc nên không theo quần hùng thoát đi ra bằng lối cửa.

Vừa đi, Độc Cô Thanh Tùng vừa lo cho tình thế của Mẹ.

Chàng thốt khẽ bên tai Lãnh Nhạn Dung :

- Không rõ Mẹ anh và đại thúc có thoát đi được chăng ?

Lãnh Nhạn Dung an ủi :

- Không sao đâu, Thanh Tùng ca ! Minh phải rời khỏi nơi đây rồi hãy hay !

Thương thế của anh như vậy đó, có nóng cũng không biết làm sao hơn !

34. Có Một Oai Thừa

Bọn Độc Cô Thanh Tùng lần theo con đường hầm đen tối đi một lúc lâu, đến đầu ngoài.

Từ trong tối thoát ra chỗ sáng, người nào cũng chóa mắt nhưng thở được bầu không khí thoáng đãng, họ thấy khoan khoái vô cùng.

Con đường hầm trở ra triền núi phía sau, trông xuống Trường Giang.

Phía đó, chừng như không có bóng người lai vãng, nên cỏ loạn và đá chất ngổn ngang không có một lối mòn chứng tỏ dấu chân người.

Tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn sang Thánh Kiếm Vũ Sĩ, trông sắc mặt của lão trắng nhợt như xác chết, chàng nao nao lòng vô hạn.

Chàng bảo Lãnh Nhạn Dung :

- Em dìu anh đến gần Gia Gia anh đi ! Anh muốn nói chuyện với Gia Gia !

Lãnh Nhạn Dung gật đầu, đưa Độc Cô Thanh Tùng đến cạnh Thánh Kiếm Vũ Sĩ. Chàng cùng thân phụ chàng, bốn mắt nhìn nhau, niềm xúc động hiện lên trên gương mặt rõ ràng.

Huyết Bút Tú Tài thấy hai cha con không ai thốt với ai một lời nào, vội kêu to :

- Tiểu tử còn chờ bọn ta giới thiệu nữa hay sao mà còn chưa chịu nhận cha !

Nước mắt bỗng nhiên trào ra như suối, chảy cuồn cuộn xuống má rơi ướt đầm cả ngực áo, chàng nức nở :

- Gia Gia...

Dấn tia mắt nhìn mắt hấn thần quang vào gương mặt Độc Cô Thanh Tùng, Thánh Kiếm Vũ Sĩ cất giọng yếu ớt :

- Con ! Con có hận cha không ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu.

Chàng vẫn khóc, cổ ngưng dòng lệ để cùng cha tâm sự mấy câu nhưng nước mắt cứ trào ra mãi. Chàng thổn thức một lúc lâu mới lắng dịu một phần nào xúc động, nhẹ giọng thốt :

- Gia Gia tha tội cho con ! Con đã làm liên lụy đến Gia Gia ! Con khổ sở lắm !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ cố điểm một nụ cười heo hắt :

- Con ! Bỏ qua việc đó đi ! Cha mong con đừng phiền hận cha ! Cha biết cha không tròn bổn phận, để con điêu linh cơ khổ có cha có mẹ mà thành cô cút lạc loài !

Nợ Oan nghiệt cha đã vay lúc thiếu thời, cha phải trả, cha không dám oán hận số phận, cha chỉ trách mình nông cuồng mà gây nên bao nhiêu tan tác ! Con đừng hận cha, con nhé !

Độc Cô Thanh Tùng rít lên :

- Gia Gia đừng nói thế, con đau lòng lắm ! Gia Gia yên trí, giữ cho khỏi giao động thương thế, con không bao giờ hận Gia Gia đâu !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ đưa tay vuốt lệ cho chàng, đoạn quay qua nhìn Lãnh Nhận Dung một thoáng, rồi nhìn chàng, mỉm cười :

- Con ! Nàng với con là một đôi rất xứng, trời sanh ra để mà kết hợp với nhau...

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhận Dung nghe máu nóng chạy dồn lên mặt. Tuy nhiên, cả hai sung sướng vô cùng. Lãnh Nhận Dung cúi đầu chào Thánh Kiếm Vũ Sĩ :

- Lão tiền bối...

Huyết Bút Tú Tài khoát tay, lắc đầu quây quây, vừa thốt oang oang lên :

- Không được ! Không được ! Xưng hô như vậy nghe sao không ổn !

Lãnh Nhận Dung thẹn cứng mình, ấp úng.

Huyết Bút Tú Tài bật cười ha hả :

- Người hãy xưng hô như Thanh Tùng mới phải chứ ?

Lãnh Nhận Dung không còn biết làm sao hơn, đành cúi thấp đầu :

- Gia Gia...

Nàng chỉ nói được hai tiếng, lú lờ lại liền. Đột nhiên, nàng đưa tay che mặt, oà lên khóc.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài giật mình, không hiểu nàng có ý tứ gì mà lại xúc động như thế. Nhưng Độc Cô Thanh Tùng thì hiểu.

Chàng biết, Lãnh Nhận Dung đang nhớ đến Đông Hải Chân Quân. Nàng chua xót về cảnh bơ vơ đơn độc, từ nay nàng không còn ai nữa ngoài chàng ?

Chàng nắm tay nàng, an ủi :

- Đừng buồn nữa ! Nhận Dung ! Anh sẽ trả thù này, cho em vui, cho sư huynh anh được ngậm cười nơi âm cảnh. Huyết Ma Bang Chủ đã suy kém người thân, Thái phu nhân Vạn Cực Áo Nữ cũng suy kém người thân, bao nhiêu người đã chết, Cửu Long Thần Ma lại phản, bao nhiêu yếu tố giúp ta thành công, em yên tâm ! Kẻ làm ác phải chịu tội ác !

Lãnh Nhận Dung đưa ánh mắt biết ơn nhìn chàng, ánh mắt cười lên sự trù mến lẫn niềm tin tưởng.

Huyết Bút Tú Tài thấy đội trẻ tha thiết với nhau quá, lão thích chí, bật cười ha hả. Bỗng lão ngưng bật tràng cười.

Bên cạnh lão có tiếng cười lạnh vang lên.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhận Dung cùng nghe tiếng cười lạnh chen lẫn với tràng cười thích thú của Huyết Bút Tú Tài.

Cả hai nhìn theo một chiều hướng với Huyết Bút Tú Tài.

Thì ra tiếng cười lạnh do anh em Du Văn Bân và Du Văn Tuấn phát xuất.

Không ai biết anh em họ có ý tứ gì mà lại bật cười lạnh như vậy. Dù sao, họ buông tiếng cười lạnh trong khi Huyết Bút Tú Tài đang cười nói, họ có thái độ vô lễ rõ ràng.

Thấy mọi người nhìn sững mình, Du Văn Tuấn và Du Văn Bân đột nhiên cúi xuống, mỗi người công một xác chết của Song Phi Khách buông giọng căm hờn :

- Bội Lâm muội ! Mình đi thôi ! Còn ở lại làm gì nữa ? Gia Gia chúng ta cũng như Bá Bá, đồng biệt danh là Vô Lâm Lục Kỳ, tình đồng cốt nhục, thế mà Gia Gia chúng ta chết, xác chưa lạnh, các vị Bá Bá cười vui như thường, mình còn chịu làm sao được chứ ?

Nên đi là hơn, tránh bực tức, Bội Lâm ạ !

Cả hai tung mình vọt đi, chừng ba trượng.

Công Tôn Bội Lâm gọi giật lại :

- Du huynh ! Du huynh ! Đừng hành động như thế !

Du Văn Tuấn và Du Văn Bản cười lạnh, tiếng cười như vang dội :

- Người ta đã không nghĩ gì đến bọn Bạch Mã Trang, mình ở lại đây chờ đợi những gì ? Còn tiểu tử kia đã nường nấu bao nhiêu năm tại Bạch Mã Trang, không lo đáp đền ơn nghĩa trong muôn một, lại còn xem nhau như kẻ qua đường, những kẻ như vậy mình nên tránh nhìn mặt là hơn ! Bội Lâm muội ! Nên đi ngay !

Độc Cô Thanh Tùng trầm gương mặt, chàng cố nén cơn giận. Chính chàng cũng muốn cất tiếng phân trần và luôn tiện cảnh cáo anh em họ Du mở rộng tầm mắt, dẹp bỏ kiêu căng.

Nhưng Huyết Bút Tú Tài đã cao giọng thốt chặn :

- Hai vị hiền đệ khoan đi, nếu có bất mãn điều gì cứ nói ra ngay cho mọi người biết, hà tất phải sanh phần hận mà tự hằn học với nhau ? Hai vị hiền đệ biết không, bọn thúc bá cũng đang đau buồn về cái chết của Song Phi Khách !

Du Văn Bản đứng cao đôi mày :

- Khuru thúc thúc nói nghe hay lắm ! Sự buồn khổ của Khuru thúc thúc đã biểu lộ qua tràng cười vui nhộn vừa rồi, chúng tôi nghe rất rõ, thúc thúc ạ !

Huyết Bút Tú Tài trợn trừng đôi mắt, phần nộ :

- Các ngươi là những đứa bé con, biết gì đến chuyện của người lớn mà phê phán ? Bọn chúng ta dù có đau thương cho đồng bạn, chẳng lẽ đem phô bày bằng cử động, bằng nét mặt như các ngươi sao ?

Du Văn Bản cười lạt :

- Thôi, Khuru thúc thúc ạ, nói mà làm gì nữa ! Các vị thúc bá có lòng thương xót đến số phận của Gia Gia chúng tôi, chúng tôi vô cùng cảm kích và sẽ ghi nhớ mãi mãi tình cảm của các vị thúc bá. Chúng tôi xin từ biệt !

Hắn cùng Du Văn Tuấn lại vọt mình đi tới. Nhưng, độ hai trượng, hắn dừng lại, cao giọng gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Tiểu tử ! Tên hành khất bên ngoài thành Vu Sơn có phải là ngươi chăng ?

Rất tiếc là chúng ta được biết thì quá muộn ! Ngươi ghi nhớ đấy ! Nếu anh em chúng ta còn sống, sẽ có ngày mình gặp lại nhau !

Độc Cô Thanh Tùng có bao giờ quên được thái độ hống hách của anh em họ Du đối với chàng suốt mười năm dài tại Bạch Mã Trang. Nếu chàng không nhớ ân đức của Song Phi Khách, chàng đã cho chúng thành tàn phế rồi, chứ nào phải một vài tát tai cảnh cáo mà thôi !

Thấy anh em họ Du hăm dọa sẽ trả thù, Độc Cô Thanh Tùng nhếch môi cười lạnh. Chàng khinh bỉ họ vô cùng, tưởng không cần đáp lại.

Thần Phủ Khai Sơn không chịu được thái độ của anh em họ Du, nhấn mạnh :

- Văn Tuấn ! Văn Bản ! Hai người dám lớn tiếng tranh biện với các vị thúc bá, buông lời mỉa mai, không nề nang gì cả, thế là đạo lý còn gì ? Hãy trở lại đây ngay !

Nhưng hai anh em họ Du đi luôn, không đáp mà cũng không quay đầu nhìn lại.

Công Tôn Bội Lâm biết họ đã quyết tâm ly khai rồi, không còn cách gì hơn là phải theo họ giữ gìn xác cha, nên bước tới bái biệt mọi người, không quên đưa tia nhìn u oán sang Độc Cô Thanh Tùng, đoạn chuyển mình bước xuống núi.

Sự vô lễ của anh em họ Du làm Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn giận đến run người. Huyết Bút Tú Tài hừ lạnh :

- Hay ! Hay lắm ! Các người không còn nghĩ gì đến bọn này, thì đi là phải !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ thở dài :

- Khuu lão đệ ! Giang hồ biến chuyển, không đầy mấy mươi năm mà bao cuộc tang thương diễn ra trước mắt chúng ta. Đến Vô Lâm Lục Kỳ, ngày nào còn vang danh thiên hạ, giờ đây một nửa ra đi, một nửa ở lại để ngậm ngùi thương cảm cho bạn, cho mình ! Tôi tưởng là mình nên rút lui, tìm nơi quy ẩn !

Thần Phủ Khai Sơn trợn tròn đôi mắt, cao giọng chận :

- Độc Cô lão ca nói thế nghĩa làm sao ? Vô lâm thiên hạ đang hồi hỗn loạn.

Huyết Ma Bang còn, Vạn Cực Thiên Tôn, Vạn Cực Ảo Nữ sớm muộn gì đây cũng khôi phục phong độ, vun đúc lại chính thể để tiếp tục gây sóng gió trên giang hồ, còn Cửu Long Thần Ma, ai biết được lòng dạ của lão ra sao, có được phần lại bang môn, cải tà quy chánh, hay lại đang trù tình một âm mưu thâm độc ? Chúng ta tuy là con nhà võ, từng mang lấy hiệp danh trừ bạo an dân, chính là lúc mà chúng ta cần nỗ lực hơn bao giờ hết thì lão ca lại có thái độ tiêu trầm ! Thật tôi không còn hiểu ra làm sao cả ?

Huyết Bút Tú Tài phụ họa với Thần Phủ Khai Sơn :

- Lão Cao nói phải đấy, tôi nghĩ chưa phải lúc cho chúng ta tìm vận lạc cho riêng bản thân mình ! Độc Cô lão ca hãy nghĩ lại !

Độc Cô Thanh Tùng cũng góp ý vào :

- Khuu thúc và Cao thúc nói thế là rất hợp tình hợp lý đấy, xin gia gia đừng quá chán nản mà phải rơi vào tiêu cực, mặc cho bọn ác ma hoành hành thiên hạ !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ trầm ngâm một lúc, đoạn gật đầu nhưng không nói gì. Đôi mắt của lão đờ đẫn xa xăm...

Vừa lúc đó, Lãnh Nhạn Dung bật kêu lên :

- Á !

Tất cả đều quay lại nhìn nàng, lộ vẻ kinh dị.

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp hỏi :

- Dung muội lo nghĩ gì đó ?

Lãnh Nhạn Dung đáp nhanh :

- Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách và Ngươn Nhi đâu ? Chính họ cùng đi với mình theo con đường hầm này ra đây, nhưng cả hai biến đâu mất ?

Tất cả bây giờ mới nhớ đến cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách.

Huyết Bút Tú Tài hết sức lấy làm lạ, lẩm nhẩm :

- Không lẽ bọn họ bỏ đi rồi ? Họ đi từ lúc nào ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Quyết không phải vậy đâu ! Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách là con người cương trực, quang minh chính đại, hành động tháo vát đường hoàng, không bao giờ bỏ đi mà không cáo biệt với mình !

Họ nghị luận phân, cố tìm hiểu lý do sự vắng mặt của cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách.

Chợt, hai bóng người từ trên đỉnh núi chạy xuống như bay.

Tất cả trở mắt nhìn, họ nhận ra ngay chính là cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách. Vừa đến nơi, hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách nói liền, không đợi cho ai hỏi :

- Kỳ quái ! Kỳ quái !

Huyết Bút Tú Tài lấy làm lạ :

- Có việc gì thế Vô Danh huynh ? Vô Danh huynh đi đâu làm bọn tôi lo ngại vô cùng !

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách đáp gấp :

- Sau khi rời khỏi đường hầm, tôi liền dẫn Ngươn Nhi chạy lên đỉnh núi, có ý xem động tĩnh nơi Vạn Cực Cung như thế nào và quần hùng sẽ đi về đâu ? Nhưng hai cha con tôi rình mãi đến bây giờ mà cũng không thấy một bóng người nào cả, thế có kỳ quái không ? Chẳng lẽ họ trở vào đại sảnh rồi ngồi lì tại đó ? Nếu họ đi ra, sao mình không thấy một bóng hình nào ?

Độc Cô Thanh Tùng luôn lo sợ cho Kim Xoa Giáo Chủ. Dù đã có Hàn Ba Kiếm Khách, Thích Kế Dương và Vạn Kiệt Kỳ bảo vệ, gặp địch thì chống trả nổi chứ gặp cơ quan bí mật thì tránh sao được sự nguy hại ?

Chàng lo lắng hỏi :

- Có chắc như vậy không, tiền bối ?

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách quả quyết :

- Không thể nào lầm được ! Họ không là con kiến, con muỗi mà lọt khỏi tầm mắt của tôi ! Chắc chắn chưa một người nào ra khỏi Vạn Cực Cung !

Thần Phủ Khai Sơn chớp ngời đôi mắt nhìn Huyết Bút Tú Tài :

- Lão Khuru ! Mình đi quan sát một vòng xem sao !

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách sốt sắng :

- Hai vị nhân huynh cho tôi theo với !

Ba người cấp tốc đi liền.

Độc Cô Thanh Tùng bảo gấp Lãnh Nhạn Dung :

- Em thưa ngay với ba vị thúc thúc, bảo đừng mạo hiểm như thế !

Lãnh Nhạn Dung cao giọng gọi với theo :

- Xin tam vị thúc thúc trở lại ngay ! Nguy hiểm lắm đấy !

Lãnh Nhạn Dung dù gọi liền theo, ngay khi Độc Cô Thanh Tùng bảo, nhưng vô ích, nàng chưa dứt câu nói, ba người đã khuất dạng.

Ngươn Nhi bước lại gần Độc Cô Thanh Tùng, từ từ thốt :

- Thanh Tùng ca ! Tôi không còn hiểu thế nào được nữa ! Thật là kỳ quái, quần hùng đi đâu ? Rõ ràng mình thấy họ kéo nhau ra khỏi tòa đại sảnh, không sót một người nào ! Thế mà chẳng có một ai bên ngoài Vạn Cực Cung ?

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một lúc đoạn đưa ra nhận xét :

- Trong đám quần hùng có Bích Nhân Thần Tăng phái Thiếu Lâm, Thạch Chung Lão Nhân phái Côn Lôn, Xích Phát Tôn Giả phái Vũ Đang, cùng với hai vị sư huynh của tôi, họ là những tay kiệt xuất từ đời trước đến đời nay, Huyết Ma Bang làm sao ngăn cản họ nổi ?

Ngươn Nhi không hoàn toàn đồng ý với chàng về nhận xét đó.

Hắn đưa mắt mơ màng nhìn lên đỉnh núi, hắn có ý trông ngóng phụ thân hắn cùng Thần Phủ Khai Sơn, Huyết Bút Tú Tài trở về.

Thời gian trôi qua lâu lắm rồi mà cả ba người chưa trở lại.

Độc Cô Thanh Tùng chốc chốc cau mày lo nghĩ.

Lãnh Nhạn Dung cũng lo ngại không ít về tình hình, nhưng nàng không chen vào đại sự, chỉ chuyên chú vào một Độc Cô Thanh Tùng thôi.

Nàng hỏi :

- Anh rất quan tâm đến việc quần hùng mất tích ?

Bổng Ngươn Nhi hấp tấp bước lại gần chàng hơn :

- Thanh Tùng ca ! Sự tình phi thường vô cùng ! Thật là ngoài chỗ tiên liệu của mình !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn hấn không chớp :

- Ngươn đệ nghi sợ là tất cả quần hùng đều bị Huyết Ma Bang chặn nhốt phải không ? Theo hổ tôi nghĩ, thì không đến nỗi như Ngươn đệ đã nghi sợ. Sư huynh Vạn Kiệt Kỳ của tôi thông thuộc tất cả đường lối cơ quan toàn diện trong Vạn Cực Cung, dù có bị chúng đóng cơ quan thì sư huynh tôi vẫn mở được như thường. Dù chúng chặn đầu này thì sư huynh tôi sẽ dẫn quần hùng sang hướng khác. Chắc chắn có sự tình thế đâu !

Ngươn Nhi gật đầu, nhưng không có vẻ tin lắm. Hấn lẩm nhẩm :

- Là thật ! Không có một người nào đi ra, thế là nghĩa gì ? Nếu không bị nhốt, không bị chặn, tại sao không trở ra ? Họ còn lưu lại đó làm gì ?

Đợi một lúc lâu nữa, Ngươn Nhi không thấy ba người trở lại, hấn bồn chồn nóng nảy, vọt đứng lên gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Thanh Tùng ca ! Tôi không chịu nổi rồi !

Hấn rút Kim Kiếm cầm tay, von miệng hú một tiếng dài. Mắt hấn biến sắc, trông kinh sợ lạ. Hấn như đứng trên đồng lửa.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung thấy hấn bồn chồn cũng ái ngại vô cùng.

Qua một lúc nữa, hấn lại gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Thanh Tùng ca ! Anh ước độ xem, tiếng hú của tôi có vọng đến tận đỉnh núi không ?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, biết ngay Ngươn Nhi liên tưởng đến việc gì qua câu hỏi đó.

Chàng đáp :

- Tiếng hú của Ngươn đệ cao vút như vậy, tự nhiên là phải vọng đến đỉnh núi chứ !

Ngươn Nhi hấp tấp thốt :

- Như vậy thì Gia Gia tôi không có mặt trên đỉnh núi rồi ! Nếu người có ở đó, tất người sẽ hú trả lại liền. Tôi linh cảm có sự bất thường xảy ra, tôi quyết phải đi mới được, Thanh Tùng ca ạ !

Thốt xong, hấn nhảy vọt một phát, đã xa hơn ba trượng. Hấn nhảy tiếp một phát nữa.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ cố lấy sức, gọi giật :

- Ngươn Nhi ! Khoan đi !

Ngươn Nhi dừng chân, quay đầu lại :

- Tôi không thể chờ đợi được nữa !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ cố gượng đứng lên. Trên gương mặt trắng nhợt của lão, vẻ kiên quyết hiện lên rõ rệt.

Độc Cô Thanh Tùng thấy thế, cũng vội đứng lên theo. Chàng hỏi :

- Gia Gia muốn đi ? Thương thế còn nặng như vậy, đi thế nào được ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ nhìn chàng một thoáng :

- Thanh Tùng con ! Con liệu sức còn đi được không ?

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị, không biết phụ thân có ý tứ gì, chàng gật đầu :

- Được ! Gia Gia muốn đi thì con cùng đi với !

Ngươn Nhi nghe hai cha con bàn như thế, vội nhảy vọt trở lại năn cản :

- Không được đâu ! Bá Bá và Thanh Tùng ca đang mang trọng thương, không nên lên trên đây, nếu rủi gặp bang đồ thì làm sao chống cự với chúng ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ nhìn sang hẳn :

- Ngươn Nhi ! Đừng nói thế ! Phụ thân của hiền đệ và hai vị thúc bá đã đi lâu rồi, không rõ sự tình diễn biến ra làm sao. Nếu có bề gì, mình có thể sợ nguy hiểm mà bỏ mặc họ à ?

Lão cất bước từ từ tiến tới, hướng lên đỉnh núi.

Ngươn Nhi hoảng hồn, sợ lão vấp ngã bất ngờ, vội bước đến bên lão, đưa tay dìu. Lão đi không vững lắm nhưng vẫn kiên quyết đi tới, gắng gượng từng bước một, khó khăn vô cùng.

Lãnh Nhạn Dung dìu Độc Cô Thanh Tùng theo sau.

Đi một đoạn đường, Thánh Kiếm Vũ Sĩ đưa mắt nhìn ra bốn phía, thở dài :

- Không một bóng người trên đỉnh, luôn cả hai bên !

Lão suy nghĩ một chút, đoạn tiếp nói :

- Đừng lên đỉnh núi nữa ! Mình sẽ qua lối đến cửa chánh Vạn Cực Cung xem sao !

Độc Cô Thanh Tùng hỏi :

- Đến ngôi thổ am ?...

Thánh Kiếm Vũ Sĩ gật đầu.

Ngươn Nhi kinh sợ thất thần :

- Không được ! Đến đây không khác nào lừa dê vào hang cọp ! Đừng đi về hướng đó ! Đừng đến đó, nguy lắm !

Độc Cô Thanh Tùng ngẫm vận khí, xem công lực của mình còn ở mức độ nào.

Chàng nhận ra, tuy không được thập phần sung mãn, nếu đối phó với hàng thượng đỉnh võ lâm thì chàng không thủ thắng nổi, chứ đối với hạng thứ hai, thứ ba thì chàng thừa sức đánh bại chúng.

Chàng trầm ngâm giọng :

- Sự tình phi thường vô cùng, không thể đoán đo cân nhắc lợi hại được nữa !

Dù sao mình cũng phải đến nơi !

Chàng gọi Ngươn Nhi :

- Hiền đệ đi trước ! Nhớ là phần việc khai lộ đây !

Chàng nhớ đại thúc, mẹ, Lục Vũ Lệnh Chủ, các vị sư huynh, sự nhớ nhưng lo lắng có một sức lực nhiệm màu thúc đẩy chàng đi nhanh như lúc bình thường không có thương thế gì cả.

Chàng giục Lãnh Nhạn Dung :

- Nhanh lên, em ! Sự tình kỳ quái không thể tưởng. Anh lo ngại quá!

Chàng cố gượng vận khởi khinh công, bấp chập làm như thế có ảnh hưởng rất lớn đến sinh lực trong lúc này.

Chàng theo kịp Ngươn Nhi đang dìu Thánh Kiếm Vũ Sĩ đi trước. Thoáng mắt, chàng vượt qua cả hai.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ cũng cố gượng khinh công đi cho nhanh hơn. Nhưng vừa vận khởi chân khí, Thánh Kiếm Vũ Sĩ phun một búng máu.

Độc Cô Thanh Tùng hoảng hồn, toan trở lại, xem thân phụ chàng có sao không, nhưng Thánh Kiếm Vũ Sĩ vừa ho khê mấy tiếng, vừa khoát tay:

- Con cứ đi đi, cha không việc gì đâu !

Chàng lại chạy đi, Lãnh Nhạn Dung theo sát bên mình.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ cố gượng đi theo, có Ngươn Nhi đi kèm.

Ngươn Nhi được giao phó việc tiên phong lại trở thành đoạn hậu.

Không mấy chốc, bốn người đã thấy ngôi thổ am nhỏ.

Trước am, không có một bóng người, khác với ngày nào luôn luôn có một đội hắc y nhân túc trực.

Bốn người linh cảm có sự bất thường xảy ra rồi.

Họ càng tiến vào am, lòng càng hồi hộp.

Đến trước cửa am, họ dừng lại một chút, rồi vào trong.

Không có một bóng người, kể cả những ni cô thủ am thường lệ.

Cửa Vạn Cực Cung mở rộng như cửa nhà hoang. Bên trong vẫn là con đường hành lang, vẫn không một tiếng động, một bóng người.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hết sức kinh dị, tự thốt :

- Thế này là nghĩa lý gì ? Chẳng lẽ Huyết Ma Bang đã rời bỏ căn cứ, lập Tổng đàn nơi khác ?

Độc Cô Thanh Tùng có điểm ưu tú là chàng gặp biến cố lớn lao, chàng tỉnh trí hơn bao giờ hết.

Chàng không nêu lên một nhận xét nào, chỉ đảo mắt quan sát am một vòng, đoạn chỏi Quỷ Vương Trượng từ từ bước qua cửa cung, vào con đường hành lang dẫn đến tòa đại sảnh.

Cả bốn người càng đi sâu vào cung, càng kinh sợ vô cùng. Họ lo ngại quần hùng đã bị theo kế hoạch của Huyết Ma Bang.

Đáng lý, trước đó quần hùng phải bị tận diệt tại tòa đại sảnh. Song kẹt có Xích Diệp Phu Nhân trong số nên Cửu Long Thần Ma chưa hạ độc thủ.

Tháo cũi mở lồng cho tất cả ra đi, Cửu Long Thần Ma nhân đó cứu thoát mẹ con Xích Diệp Phu Nhân rồi, và hạ thủ đoạn bằng cách chặn quần hùng do một cơ quan đặt giữa chặn đường.

Cho nên tất cả đều rơi vào cạm bẫy.

Dù có Vạn Kiệt Kỳ cũng không kịp trở tay.

Độc Cô Thanh Tùng nghĩ thế, nhưng chàng hy vọng Vạn Kiệt Kỳ đã do một lối thoát nào, hướng dẫn Thích Kế Dương đi tiếp viện Hàn Ba Kiếm Khách trước khi Cửu Long Thần Ma khởi động cơ quan.

Như vậy, cả hai sẽ không bị hại chung với quần hùng.

Và như vậy, Cửu Long Thần Ma chưa phản Huyết Ma Bang.

Dù sao đi nữa Độc Cô Thanh Tùng và Thánh Kiếm Vũ Sĩ linh cảm trở lại Vạn Cực Cung lần này sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn lần đầu gặp mấy.

Độc Cô Thanh Tùng thủ sẵn Quỷ Vương Trượng nơi tay, trầm giọng thốt :

- Mình phải hết sức đề phòng đấy ! Tình hình khác lạ đáng sợ lắm !

Chàng đi trước, dò lần từng bước một, dè dặt đến độ nghi ngờ mỗi bước chân có thể chạm nhằm cơ quan nguy hiểm.

Lãnh Nhạn Dung đi sát một bên chàng, hộ vệ chàng như một tên thuộc hạ trung thành, sẵn sàng chết cho chủ vì chủ.

Nàng ngẫm vận công chuẩn bị tay tả chưởng, tay hữu chỉ. Cửu Âm Chưởng và Hàn Man Chỉ luôn luôn chờ phát xuất.

Họ đi như thế một lúc lâu, quanh bên này, rẽ bên kia, sau cùng mới đến tòa đại sảnh. Họ bước vào trong, nhìn quanh quẩn. Không một bóng người, không một tiếng động. Nhưng bỗng nhiên Độc Cô Thanh Tùng run người lên, mắt chàng đã thấy sự lạ.

Từ trên đỉnh tòa đại sảnh buông thẳng xuống, hai chiếc xác treo tòn ten, máu me đầy mình, máu từ thất khiếu chảy ra, người lưỡi thè dài...

Trên mỗi xác có cắm một mũi Chủy Thủ.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lớn :

- Trời ! Nhị vị sư huynh !

Chàng bước nhanh tới, nhìn kỹ hơn.

Đứng rồi !

Không còn lằm lẩn gì nữa, lão đại hung Thích Kế Dương và lão nhị hung Vạn Kiệt Kỳ đã chết. Chàng kêu lên :

- Đại thúc nguy mất ! Mẹ và Lục Vũ Lệnh Chủ nguy mất !

Không chậm trễ, chàng vọt mình theo con đường hầm bí mật chạy đi. Mắt chàng đã thấy một xác người nằm chắn ngang con đường hầm bên trong, sâu độ hai trượng. Chàng nhận ngay ra xác Thạch Chung Lão Nhân.

Cúi mình xuống gần cái xác, chàng nhìn thoáng qua lác đầu :

- Đã chết rồi !

Lãnh Nhạn Dung theo đến bên cạnh, lo sợ ra mặt :

- Ai giết họ chứ ? Lam Chủy Đàn Chủ ? Cửu Long Thần Ma ? Hay Vạn Cực Ảo Nữ, Vạn Cực Thiên Tôn ? Hoặc giả bọn Cửu Châu Đại Hiệp còn sống sót ?

Độc Cô Thanh Tùng lác đầu :

- Không ! Không ! Vạn Cực Ảo Nữ và Vạn Cực Thiên Tôn còn lâu mới lấy lại được phong độ bình thường. Mà ngoài hai người đó ra, tại Vạn Cực Cung không còn ai là địch thủ của ba người này cả !

Bỗng, chàng nhìn sững Thạch Chung Lão Nhân. Lão chưa chết, lão phun ra một búng máu bầm, lão phều phào cố gắng nói một tiếng gì nhưng khó khăn mãi mà không buông theo một âm hưởng gì rõ rệt.

Lão đã thấy Độc Cô Thanh Tùng, nhận ra chàng, có lẽ lão muốn cho chàng biết nguyên nhân thảm trạng của lão cũng như Thích Kế Dương và Vạn Kiệt Kỳ.

Độc Cô Thanh Tùng quên tình trạng của mình, vội vận chân khí vào tay, áp ngay vào huyệt Mạng Môn của lão, hấp tấp thốt :

- Thạch lão tiên bối ! Hãy cố gắng nghe tôi nói đây ! Cố lên Thạch lão tiên bối! Ai đã gây nên thảm cảnh này ?

Thạch Chung Lão Nhân nhờ sinh lực của chàng truyền qua, chớp chớp khê đôi mắt, cố gượng lăm mới nói được hai tiếng, ngập ngừng và khó nghe vô cùng :

- Đế...Quân...

Đôi mắt lão đảo ngược lên, đứng tròng lộn. Lão đã chết thật sự.

Độc Cô Thanh Tùng nghe đến hai tiếng Đế Quân, giật mình như chạm phải điện. Chàng tự thốt :

- Đế Quân ! Đế Quân ! Hắn là Vạn Cực Đế Quân rồi !

Chàng day qua Thánh Kiếm Vũ Sĩ vừa lúc đó cũng đã vào đến nơi cùng Ngươn Nhi. Chàng hỏi :

- Gia Gia ! Vạn Cực Đế Quân thực sự đã chết rồi hay còn sống ? Mấy mươi năm sau này chắc Gia Gia có nghe tin tức gì về lão ấy chứ ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ kinh hãi :

- Con nói sao, Thanh Tùng ? Con nói Vạn Cực Đế Quân chưa chết ?

Độc Cô Thanh Tùng không hỏi nữa, chàng thấy Thánh Kiếm Vũ Sĩ cũng không biết gì hơn mình.

Thạch Chung Lão Nhân đã đề cập đến Đế Quân thì chàng có thể tin chắc là Vạn Cực Đế Quân còn sống.

Và chàng càng tin hơn nữa, chỉ có Vạn Cực Đế Quân mới có tài nghệ trên bậc nhị vị sư huynh của chàng và Thạch Chung Lão Nhân.

Dù cho đến Vạn Cực Ảo Nữ hay Vạn Cực Thiên Tôn cũng chưa chắc gì thủ thắng dễ dàng trước ba người, nhất là khi cả ba cùng hợp lại một chỗ.

Chàng sửng sốt trước cái tin Vạn Cực Đế Quân còn sống. Chàng thực sự lo sợ, tự xét mình chưa phải là đối thủ của tay tổ sư ma đầu đó, mồ hôi đã đọt thành hạt trên trán chàng.

Chàng lẩm nhẩm :

- Đế Quân ! Vạn Cực Đế Quân !

Chàng nhớ lại quần hùng.

Còn nghi ngờ gì nữa, Vạn Cực Đế Quân xuất hiện thì quần hùng có đông đến gấp đôi, gấp ba, gấp mười, bất quá cũng chỉ là một đàn dê trước móng cọp, không hơn không kém.

Và tất cả đã thọ hại rồi !

Thảo nào mà chẳng có một bóng người nào rời khỏi Vạn Cực Cung.

Lãnh Nhạn Dung thấy chàng lo nghĩ quá độ vội khuyên :

- Anh khoan vội đoán, biết đâu sự thật lại trái ngược lại ? Mình phải truy cứu cho rõ ràng mới được !

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng chớp mắt sáng ngời, thét :

- Đi ! Gia Gia ! Mình đi khắp Vạn Cực Cung, quan sát tình hình tổng quát như thế nào ! Ngươn đệ khai lộ nhé !

Ngươn Nhi thủ sẵn Kim Kiếm trong tay vọt mình tới trước.

Hắn nóng lòng về hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách vô cùng. Hắn thấy rõ Thích Kế Dương, Vạn Kiệt Kỳ và Thạch Chung Lão Nhân còn thảm bại thì phụ thân hắn không còn hy vọng gì thắng nổi trước mắt một địch thủ quá lợi hại.

Dù cho có cả Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn vị tất đã xoay chiều nổi một cục diện quá chênh lệch.

Hắn cầu mong cả ba thoát được nạn, như vậy là may mắn lắm rồi, chứ trông gì làm chủ tình hình ? Hắn thoát đi như bay, cha con Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung theo sau bén gót.

Họ lục soát khắp nơi trong Vạn Cực Cung, họ chẳng thấy sự lạ gì cả.

Một điều lưu ý họ hơn hết là bọn Huyết Ma Bang hoàn toàn vắng bóng.

Chúng đã rút đi tất số, đến một bang đồ hạ đẳng cũng không thấy thấp thoáng.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh dị, chàng luôn lắc đầu tự hỏi :

- Thế này là nghĩa làm sao ? Còn Cao thúc thúc, Khưu thúc thúc, Vô Danh tiên bối, cả ba ở đâu ?

Họ đi đến con đường dần ra đến hậu môn Vạn Cực Cung.

Đến đây, Ngươn Nhi dừng chân lại, áp sát tai vào vách tả nghe ngóng.

Chợt hần gọi thất thanh :

- Thanh Tùng ca ! Có tiếng người bên kia !

Hần không đợi ý kiến của Độc Cô Thanh Tùng, vừa dứt câu, hần đưa tay đâm mạnh vào cánh cửa bằng đá.

Cánh cửa vang lên một tiếng boong, rồi từ từ mở ra.

Họ đưa mắt nhìn qua bên kia cửa, họ cùng Ạ lên một tiếng kinh hãi rồi cùng lùi lại ba bước nhanh như chớp.

Bên kia là một gian thạch thất.

Cánh cửa thạch thất vừa mở, mùi máu tanh dồn ứ bên đó từ lâu, không có lối thoát, giờ tuôn ra theo khung cửa ập đến mũi họ.

Họ vội đưa tay bịt mũi, cố nín thở, đè nén cơn nôn mửa.

Bên trong thạch thất, hàng đồng tử thi mặc áo tím chất ngổn ngang.

Trong những đồng tử thi đó, có tiếng rên hư hư.

Ngươn Nhi nghe tiếng rên đó mới gọi Độc Cô Thanh Tùng.

Ngươn Nhi hừ lạnh :

- Thì ra bọn bang đồ này có tên chưa chết hần. Ta phải đưa đường cho chúng mới được !

Hần vận công, đưa tay ra, toan phóng chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng vội chặn lại :

- Ngươn đệ khoan xuống tay ! Huyết Ma Bang rút đi đâu, mình chưa được biết, nên hỏi bọn này xem sao, có thể chúng hiểu !

Ngươn Nhi vội rút tay về, tản mát chân khí, bước đến đồng tử thi, lôi từng xác một, chọn xem tên bang đồ nào còn sinh khí hơn hết, để hỏi.

Bỗng, Độc Cô Thanh Tùng cau mày gọi :

- Khuư Bạch Nhi ! Người phải không ?

Chàng đã nhận ra một tên.

Tên đó là đồ đệ của Bạch Cốt Chân Quân, mà chàng đã bắt gặp tại Bách Trượng Phong ngày trước, lúc theo dõi cỗ xe của Ma Nương và Lục Vũ Công Chúa.

Khuư Bạch Nhi chỉ còn thoi thóp, hơi thở chỉ còn trong phút giây là có hể đứt.

Hần lí nhí những gì không thành tiếng, sức hần đã mỏi lắm rồi. Hần mở mắt nhìn Độc Cô Thanh Tùng cố gắng nhích nụ cười khổ.

Độc Cô Thanh Tùng ghé sát tai xuống buông to giọng cho hần nghe rõ :

- Khuư Bạch Nhi ! Người bị thương ở chỗ nào ? Có chịu nổi không ?

Khuư Bạch Nhi lắc đầu như để đáp lời chót câu hỏi rồi lại nhìn xuống người để đáp đoạn đầu câu.

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay xé toạt manh áo nhìn trước ngực hần. Nơi đó, có dấu một Tử Ấn Chưởng. Chàng lộ vẻ tuyệt vọng, trầm nghĩ :

- Hần đã bị sư huynh ta hạ thủ, còn mong gì cứu hần được ?

Hần đưa đôi mắt mờ dần vô thần sắc nhìn chàng, hần đoán qua gương mặt của Độc Cô Thanh Tùng , biết là mình không còn hy vọng gì nữa, hần khóc.

Đột nhiên, như có một phép nhiệm màu giúp hấn, hấn hỏi :

- Chúng đã đi hết rồi phải không ?

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay hấn đề cập đến bọn Huyết Ma Bang liền gật đầu :

- Đi hết rồi !

Chàng hỏi lại :

- Người biết chúng kéo nhau đi đâu không ?

Khuru Bạch Nhi phều phào :

- Đến Cửu Khúc Động, nơi vợ chồng Vạn Cực Đế Quân cư trú...

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp hỏi tiếp :

- Đế Quân ! Thân phụ của Huyết Ma Bang Chủ ? Vạn Cực Đế Quân phải không ?

Khuru Bạch Nhi gật đầu. Độc Cô Thanh Tùng giật mình :

- Lão ấy chưa chết !

Lão chưa chết, lão lại tái hiện trên giang hồ, cục diện sẽ biến chuyển quan trọng.

Năm xưa, Vạn Cực Đế Quân phụ tá Tề Vương trong mưu đồ phản loạn, toan chiếm đoạt ngai vàng, sau đó lão quy ẩn.

Giờ đây lão xuất hiện trở lại, trên giang hồ còn ai là địch thủ của lão ?

Trừ khi Địa Tướng chịu rời bỏ thạch thất dưới biệt phủ Tề Vương một thời gian.

Chàng lo ngại vô cùng.

Võ lâm sẽ đổ máu thêm một lần nữa.

Nhưng, đó là việc sẽ đến, dù sao cũng còn thời giờ thu xếp.

Hiện tại chàng lo ngại đến sanh mạng của Kim Xoa Giáo Chủ, của Lục Vũ Lệnh Chủ, Hàn Ba Kiếm Khách và ba vị thúc bá.

Bất giác, chàng kêu lên :

- Trời thế này thì nguy mất !

Chàng trở lại Khuru Bạch Nhi :

- Cửu Khúc Động ở phía nào ?

Khuru Bạch Nhi vừa rên hư hư vừa thốt :

- Cửu Khúc Động ở phía Tây Bắc, cách đây không xa !

Giọng nói của hấn yếu ớt dần, Độc Cô Thanh Tùng phải cúi sát xuống, kề tai gần miệng hấn mới nghe rõ.

Hấn thốt xong, uốn éo thân mình, lảo lộn một lúc, phun ra một búng máu.

Lãnh Nhạn Dung bất nhẫn quá, vội hỏi Độc Cô Thanh Tùng :

- Hấn không còn chịu đựng được bao lâu nữa, phải không anh ?

Độc Cô Thanh Tùng buồn rầu gật đầu :

- Vô phương cứu rồi em ! Độ chừng nửa khắc nữa thôi hấn sẽ đứt hơi !

Chàng vụt nhớ đến Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ, lại cúi xuống hỏi tên tai hấn :

- Người có biết...

Nhưng, hấn không còn nghe gì nữa, hấn hét lên một tiếng lớn rồi tắt lịm.

Chàng lắc đầu, thầm trách mình sao không hỏi sớm.

Chàng day qua Lãnh Nhạn Dung :

- Mình đi thôi ! Anh muốn đến Cửu Khúc Động !

Lãnh Nhạn Dung lắc đầu :

- Không nên đâu anh ! Anh chưa bình phục hẳn, đừng mạo hiểm vào chỗ dữ !

Vừa lúc đó, Thánh Kiếm Vũ Sĩ gọi chàng :

- Tùng con ! Lãnh cô nương nói phải đấy, con đừng cãi. Để cha đi cho !

Ngưon Nhi chận :

- Bá Bá và Thanh Tùng ca đều không nên đi, để việc đó cho tôi !

35. Chạm Trán Quân Hùng

Tuy nhiên, sau khi bàn luận kỹ, cả bốn người cùng lui ra khỏi Vạn Cực Cung rời Thần Nữ Phong trở về huyện thành Vu Sơn.

Tất cả đều lộ vẻ trầm nghiêm, ai ai cũng có điều lo nghĩ riêng biệt.

Suốt một ngày đầy sóng gió, cái chết nằm kề cái sống, họ nhọc phờ người ra, nhưng không ai chịu dưỡng thần, tịnh trí để khôi phục chân nguyên đã tiêu hao quan trọng trong cuộc ác chiến kinh hồn.

Nhất là Độc Cô Thanh Tùng, chàng hết ra lại vào, hết ngồi lại đứng, chàng bất chấp thương thế còn trầm trọng, quên hẳn sự điều tức vận công chữa trị cho mình.

Lãnh Nhạn Dung hết sức khuyên lơn mà chàng vẫn không sao yên tâm được.

Qua ngày sau, chàng chuẩn bị trở lại Thần Nữ Phong tìm đến Cửu Khúc Động.

Lãnh Nhạn Dung ngăn trở chàng không được, nàng khóc ròng.

Độc Cô Thanh Tùng cố trấn an nàng, nhưng nàng vẫn lo sợ :

- Tại sao anh nóng thế ? Anh chưa bình phục hoàn toàn, nếu gặp đại địch thì làm sao ? Anh nghe em đi, lo chữa trị thương thế ít hôm, khi nào chân khí đầy đủ trở lại, mình sẽ đến đấy cũng không muộn, anh ạ ! Em sẽ theo anh đi !

Nàng nhấn mạnh :

- Nếu anh có bề gì thì bao nhiêu việc sẽ phải dở dang, quần ma sẽ dậy động, không còn kiêng sợ gì nữa !...

Nếu đêm rồi Ngưon Nhi không lên ra đi, thì rất có thể Độc Cô Thanh Tùng sẽ nghe theo lời nàng. Nhưng Ngưon Nhi ra đi, chưa quay trở lại, điều đó lại thúc giục thêm Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng thốt với giọng van cầu :

- Nhạn Dung ạ ! Em hãy để cho anh đi, nếu Mẹ anh có làm sao thì anh còn mặt mũi nào đứng trên cõi thế ?

Lãnh Nhạn Dung biết không thể nào ngăn trở chàng được nữa, nàng khóc như mưa :

- Em biết anh đang nôn nóng như thiêu đốt, nhưng anh hãy nghĩ lại một chút, các vị thúc bá ra đi, chưa một người nào trở lại, họ lành mạnh thế mà còn bị nạn thay, hà huống anh đang mang trọng thương !

Thấy nàng bi thương lo lắng quá độ, Độc Cô Thanh Tùng không nỡ quyết liệt, chàng đành tạm dẹp lại ý định do thám Cửu Khúc Động, chờ Ngưon Nhi về rồi hãy hay.

Đến trưa, Ngưon Nhi về tới nhưng hẳn biến đổi hẳn thần sắc dị thường.

Độc Cô Thanh Tùng hỏi :

- Ngưon đệ đêm hôm rồi đi đâu ?

Ngươn Nhi không đáp ngay câu hỏi, tỏ vẻ phần uất vô cùng. Hấn gằn giọng :

- Thanh Tùng ca ! Chúng sắp đến huyện thành Vu Sơn đấy !

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc :

- Ngươn đệ đã dò kỹ chứ ?

Ngươn Nhi gật đầu :

- Có cả quần hùng tham gia đại diễn Cửu Long Huyết Minh cũng có mặt !

Độc Cô Thanh Tùng suýt nhảy dựng lên :

- Hiền đệ có thấy Vô Danh tiền bối không ?

Ngươn Nhi lắc đầu. Đột nhiên, hấn bật khóc. Hấn rít lên :

- Thanh Tùng ca ơi ! Tôi linh cảm hung đa kiết thiếu, tôi sợ lắm...

Độc Cô Thanh Tùng nóng nảy :

- Ngươn đệ có thấy các người kia không ? Mẹ tôi, đại thúc, Khuru thúc thúc và Cao thúc thúc ?

Ngươn Nhi lắc đầu :

- Chẳng thấy ai cả !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ vụt hỏi :

- Ngươn diệt chưa gặp thân phụ tức nhiên chưa thể biết đích xác sự tình ra sao, tại sao lại khóc ? Hiền diệt lại còn nói rằng hung đa kiết thiếu, thế là nghĩa gì ?

Ngươn Nhi chưa kịp đáp, bên ngoài có tiếng con Hồng Vân Cái Tuyết hí lên lồng lộng. Độc Cô Thanh Tùng cau mày :

- Chúng đã đến rồi đó !

Lãnh Nhạn Dung bối rối, hỏi gấp :

- Mình phải làm sao bây giờ hở anh ? Họ đến làm gì thế ?

Bên ngoài cửa khách sạn có tiếng mõ vang lên.

Chủ nhân khách sạn xô cửa bước vào, mặt hấn không còn chút máu.

Hấn cao giọng thốt :

- Cái gì mà kỳ quái thế ? Bỗng nhiên một bọn hung thần ác sát ở đâu kéo đến, bao vây khách sạn, tuyên ngôn muốn giáp mặt với các vị khách quan ! Họ muốn gì vậy ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ đưa mắt liếc Ngươn Nhi, đoạn đứng lên :

- Để tôi ra đây xem sao !

Độc Cô Thanh Tùng gọi lại :

- Khoan đi Gia Gia ! Để mình hỏi lại rõ ràng rồi hãy liệu !

Chàng day qua nhìn Ngươn Nhi. Ngươn Nhi tràn đầy uất hận :

- Không rõ sự tình diễn biến như thế nào, chỉ trong vòng một đêm thôi, quần hùng bỗng nhiên bị Huyết Ma Bang vận dụng, người nào cũng nhìn tôi với ánh mắt căm thù, sớm mai này, tôi cùng bọn họ giao thủ qua một lúc, giết hết mấy mạng !

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi :

- Ngươn đệ ! Tiếng mõ vừa vang lên chứng tỏ có mặt Bích Nhân Thần Tăng trong số quần hùng, hiền đệ đâu phải là đối thủ của lão mà bảo là có giao đấu với họ ?

Ngươn Nhi gật đầu :

- Thanh Tùng ca nói rất đúng, tôi chưa phải là địch thủ của lão nên khi hay lão sắp sửa xuất hiện là tiểu đệ chạy về đây liền !

Độc Cô Thanh Tùng đứng lên :

- Tôi ra ngoài đó xem sao !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ ngăn lại :

- Tùng con ! Một lần tại Bách Trọng Phong, con đã gây thù nhiều rồi, không nên cho thêm hiềm khích nữa, để cha và Ngươn Nhi thay thế cho lần này...

Ngươn Nhi rút kiếm ra khỏi vỏ, thủ sẵn nơi tay :

- Phải lắm ! Tôi nên ra đó thì phải hơn ! Tôi sẽ giết mấy tên mới hả.

Độc Cô Thanh Tùng dợm nói, Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Ngươn Nhi đã vọt mình ra ngoài rồi. Chàng không yên tâm chút nào, gọi Lãnh Nhạ Dung :

- Em hãy ra ngoài đó xem tình hình như thế nào, nếu nghiêm trọng lắm thì vào cho anh hay !

Chàng cố gượng ngồi xuống, xếp bằng tròn, điều tức.

Lãnh Nhạ Dung ra khỏi phòng, đi đến tầm bình phong chắn ngang lối ra vào cửa khách sạn, đứng lại nhìn ra ngoài.

Quả nhiên như lời Ngươn Nhi nói, có đủ mặt quần hùng không sót một người nào trong số tham dự cuộc lễ tại Vạn Cực Cung.

Lúc đó, Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Ngươn Nhi đã đối diện với họ :

Quần hùng hét to lên :

- Cái lão mua danh chuốc dự đã chường mặt ra kia, mau sửa cho một mẻ đi !

Có người quát :

- Tên tiểu tử dùng kiếm giết người đó, đừng để cho hắn chạy thoát !

Lãnh Nhạ Dung nhận diện họ xong rồi, lại nghe họ ồn ồn lên vô cùng cuồng nhiệt thì kinh hãi hết sức, toan trở vào cho Độc Cô Thanh Tùng hay biết qua tình hình, song nàng nghĩ :

"Quần hùng gồm những tay bá chủ một địa phương, họ lại có cả Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả cầm đầu, Thanh Tùng ca đang lúc thọ thương làm sao địch lại hắn !" Nàng chưa dám cho Độc Cô Thanh Tùng hay vội, đứng lại đó xem họ làm gì nữa cho biết. Nhưng không rõ nghĩ sao, nàng lén qua cửa hông khách sạn vào chuồng ngựa, mở cửa chuồng ra, sau cùng trở lại phòng.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn còn ngồi nhắm mắt, điều tức.

Lãnh Nhạ Dung ngồi ghé sát bên tai chàng, thấp giọng thốt :

- Thanh Tùng ca ! Em đã trở vào đây !

Độc Cô Thanh Tùng mở mắt ra, buông tiếng thở dài, trả chân khí về đan điền, đoạn hỏi :

- Sao em ? Bên ngoài có gì lạ ?

Lãnh Nhạ Dung lo ngại ra mắt :

- Anh nên chuẩn bị ! Quần hùng có vẻ phần uất tận cực, thế nào cũng khai trường ác chiến đó !

Thoáng ngồi lên ánh mắt kinh dị, chàng thốt :

- Quần hùng gồm toàn những người quang minh chính đại, tạo sao có hành động như vậy chứ ?

Hai tiếng mõ kinh vang lên, từ bên ngoài vọng vào tai chàng.

Tiếp theo đó, Thánh Kiếm Vũ Sĩ quát lên đầy vẻ căm hờn :

- Các vị là những người đã tạo lên thành tích lừng lẫy trên giang hồ bỗng đứng lại đến đây gây sự, thế còn gì là chánh nghĩa võ lâm ?

Một tràng cười lạnh lạnh vang lên đáp lời Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Tiếp theo tràng cười đó là một giọng nói cao vút đầy thách thức :

- Nghe nói người nhờ kiếm thép mà thành danh trên võ lâm, chắc kiếm pháp của người phải độc đáo lắm. Hôm nay, bốn Tôn Giả muốn thấy chỗ độc đáo của người như thế nào. Nếu người chịu nổi ba chiêu của ta, ta sẽ mở một con đường sống cho người, nếu người lượng mình không đủ sức thì nên buông kiếm nạp mạng cho rồi, đừng để ta ra tay cho nhọc.

Độc Cô Thanh Tùng vụt sôi giận, vụt đứng lên. Chàng muốn lập tức xô cửa bước ra. Lãnh Nhạn Dung kéo lại :

- Không được đâu ! Ít lắm cũng phải có con Long Mã...

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Anh không thể chần chờ một phút giây nào nữa. Gia Gia anh đang bị chúng bao vây, người lại còn mang thương thế, anh phải có mặt liền tại chỗ em ạ !

Lãnh Nhạn Dung cố thuyết phục :

- Anh ra đây cũng chẳng làm được gì, anh có hơn gì Gia Gia anh đâu ? Họ là những cao thủ, trong phong độ kiên cường...

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay :

- Đành là thế, song có ai lấy con mắt mà nhìn đáng sinh thành rơi từng giọt máu được không ? Em ạ, anh phải ra đây ngay bây giờ, dù có lâm nguy cũng trọn lòng hiếu tử !

Lãnh Nhạn Dung bắt buộc phải xuôi theo :

- Anh ra đây, em cũng theo ra, sống cùng sống, chết cùng chết !

Cả hai không chậm trễ xô cửa ra liền.

Xích Phát Tôn Giả lúc đó đã lăm lăm thanh trường kiếm trên tay.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hiên ngang trong tư thế đối lập không hổ là một tay lãnh tụ Võ Lâm Lục Kỳ. Gương mặt lão lộ vẻ trầm tĩnh cùng cực. Lão cao giọng buông từng tiếng :

- Xích Phát Tôn Giả phái Võ Đương ! Tôi biết tôi chưa phải là đối thủ của một bậc tiền bối danh trấn giang hồ với kiếm pháp Huyền Huyền, nhưng cung kính bất như phụng mạng, xin tiền bối hiểu cho. Trước khi giao đấu, tôi muốn hỏi một việc, chẳng hay tiền bối có thể chấp nhận cho chăng ?

Xích Phát Tôn Giả hừ lạnh :

- Người cứ nói !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ đảo mắt một vòng quanh quần hùng, đoạn nghiêm giọng hỏi:

- Các vị vô cớ đến đây gây thù kết oán, các vị do niềm riêng hay đã khuất chân dưới quyền điều động của Huyết Ma Bang mà cam tâm làm chó chạy chim bay cho chúng ?

Quần hùng biến hẳn thần thái. Không một người nào đáp lại.

Một phút giây trôi qua, bỗng có kẻ quát lên :

- Việc đó có liên quan gì đến người mà tìm hiểu ? Người bắt quá chỉ là một tên may mắn được chút hư danh, chứ thực lực có gì mà hồng cao hãnh ? Ta tưởng người nên đầu hàng Huyết Ma Bang để bảo toàn những này cuối của tuổi về chiều, vậy mới đúng là kẻ thức thời. Vạn Cực Đế Quân sẽ vui lòng chấp nhận người vào hàng thuộc hạ.

Có kẻ bật cười ha hả :

- Thánh Kiếm Vũ Sĩ ! Bọn ta đã suy tôn Vạn Cực Đế Quân lên ngôi vị Vô Lâm Thánh Tôn, người có bản lĩnh như thế nào mà dám chống đối ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ rung người hét to :

- Người không nói ngoa chứ ? Đành rằng Vạn Cực Đế Quân có võ công siêu thần nhập hóa, song lão không đủ tư cách lãnh đạo giang hồ, lão có thể nào đem hạnh phúc cho vô lâm với tâm tính tàn độc của lão ! Nên gọi là một tổ sư ma đầu, chứ tôn xưng Vô Lâm Thánh Tôn thế nào được ?

Ngươn Nhi trợn tròn đôi mắt, cao giọng chen lời, đầy phần uất :

- Những lời vô sỉ đó, nên nhốt lại đi, xì ra thêm bẩn tai người nghe lắm. Vô Lâm Thánh Tôn thế nào được khi Vạn Cực Đế Quân chưa nắm vững chiếc Kim Đảnh ?

Một người cất tiếng cười lạnh lạnh :

- Tên ấu trĩ kia biết gì đến đại cuộc thiên hạ mà chen vào. Chiếc Vô Lâm Kim Đảnh đã bị Tề Vương phá hủy ngay từ ngày ấy, có còn đâu mà nuôi mơ mộng hão huyền? Huống chi Kim Đảnh đâu phải là một vật có quyền năng tuyệt đối mà bắt buộc mọi người phải dành cho nó một giá trị vô thường ? Lãnh đạo giang hồ cần gì phải mượn đến Kim Đảnh ? Chỉ bằng trí và lực thôi, trẻ con ạ !

Độc Cô Thanh Tùng đứng bên trong tấm bình phong, nghe rõ hết. Chàng bật cười sang sảng, phóng mình vọt nhanh ra ngoài đối diện với quần hùng :

- Ai vừa thốt lên câu nói đó ? Nói như vậy mà nghe được sao ? Nếu một ngày nào đó, chiếc Kim Đảnh tái hiện trên giang hồ thì kẻ mới nói nghĩ sao ? Chiếc Kim Đảnh không có quyền nhưng có giá trị tuyệt đối của nó là ai giữ nó phải gồm năng, đức độ, nó là tượng trưng cho công đạo, nó là vật quy định tiêu chuẩn cho vô lâm, có thể nào phủ nhận được cái giá trị đó ? Vạn Cực Đế Quân có tài đức gì mà các vị suy tôn vào ngôi vị vô thượng, lão ấy là một tên đại ác ma phản quốc phản dân, lão ấy là một hung thần không hơn không kém, đừng mong ta chấp nhận lão là lãnh tụ vô lâm...

Trên gương mặt trắng nhợt của chàng sát khí bốc lên bùng bùng.

Chân công đã vận chuyển vào tay, làm chiếc Quỷ Vương Trượng rung lên bần bật như sắp huy động. Muốn tạo áp lực, chàng vung Quỷ Vương Trượng loang lên ba vòng, gió rít vù vù, trượng hoa chớp sáng. Nhưng chàng nghe khí huyết trong người vận hành rời rạc, điều đó làm cho chàng lo ngại vô cùng.

Tiếng mõ kinh vang lên, Bích Nhân Thần Tăng bật cười ha hả :

- Độc Cô tiểu tử ! Vạn Cực Đế Quân do ta suy tôn, người không thể không tuân theo !

Độc Cô Thanh Tùng bĩu môi :

- Thiếu Lâm là một phái chính tông, từng được xem là Bắc Đẩu Thái Sơn trong vũ lâm, cái thanh danh tạo tự trong mấy trăm năm dài, hôm nay vì một tà niệm của ác tăng mà tiêu tan như mây khói ! Tiếc thay !

Chàng day qua Xích Phát Tôn Giả :

- Từ ngày lão tiền bối Trương Tam Phong sáng lập, phái Võ Đang càng ngày càng chói sáng trên giang hồ, không may bị lão ác quỷ ngu xuẩn chôn vùi danh dự !

Tiếc thay !

Chàng cố giữ vẻ tự nhiên, vận chân khí che khuất thần thái suy nhược của mình, trang sức một phong độ bình thường. Nhưng, quần hùng thì không thiếu đáo, chứ Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả là hai bậc thượng đỉnh vũ lâm, tự nhiên thấy rõ sự cố gắng của chàng.

Cả hai bật cười vang :

- Độc Cô tiểu tử ! Hôm nay, người có dám tiếp một chưởng của ta, ta sẽ công nhận người là kẻ anh hùng đó !

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ :

- Tình trạng của ta như thế này, làm sao giao đấu với chúng nổi ? Chi bằng ta ước hẹn với chúng ba hôm sau...

Chàng cao giọng :

- Bích Nhân ác tăng và Xích Phát lão ma, hôm nay ta không có nhiều thì giờ, nếu các người muốn gì hãy đợi ba hôm nữa, chọn một chỗ tĩnh mịch nào đó trên đỉnh Vu Sơn làm đấu trường, định phân hơn kém, các người nghĩ sao ? Đừng nói một chương mà trăm ngàn chương ta cũng chẳng xem ra gì !

Bích Nhân Thần Tăng cười hắc hắc :

- Tiểu tử ! Đợi đến ba hôm nữa thì lâu quá, ta muốn đánh một chương ngay bây giờ, xem người có đủ sức đón tiếp chăng ?

Thốt xong, lão trầm mình xuống một chút, vận chân khí sẵn sàng.

Có kẻ trong đám đông gọi to :

- Tiểu tử đó cuồng ngạo đang ghét, Thần Tăng hãy xuất thủ hạ hắn đi !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ lo sợ cho Độc Cô Thanh Tùng, lão hoành ngang thanh trường kiếm đảo chân bước tới một bước, ánh trước mặt chàng, đoạn cao giọng chặn Bích Nhân Thần Tăng :

- Hãy khoan ! Tôi muốn hỏi các vị một việc...

Có tiếng quát :

- Hỏi gì thì hỏi mau, đừng làm mất thì giờ của Thần Tăng !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ không đợi giục lần thứ hai :

- Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn có bị Huyết Ma Bang bắt đi không ?

Xích Phát Tôn Giả cười lớn :

- Hai tên vô dụng đó có lẽ giờ này đang nghe Diêm Chúa hài tội nơi Thập Điện, còn gì mà hỏi ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hét lớn :

- Có thật vậy không, ai hạ thủ ?

Xích Phát Tôn Giả lại cười ha hả :

- Người tưởng bốn Tôn Giả không dám làm việc đó sao ?

Ngươn Nhi bước tới cao giọng :

- Còn Gia gia ta ?

Xích Phát Tôn Giả trừng mắt nhìn hắn :

- Gia Gia mi là ai ?

Ngươn Nhi đáp nhanh :

- Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách !

Xích Phát Tôn Giả nhìn Bích Nhân Thần Tăng, cùng lúc đó Thần Tăng cũng quay qua nhìn Tôn Giả. Cả hai bật cười không đáp.

Ngươn Nhi tức uất :

- Hai người đã làm gì Gia Gia ta ?

Xích Phát Tôn Giả bĩu môi :

- Gia Gia người ? Thật ra kiếm pháp Kim Long của hắn không phải là không có hạng đấy. Nhưng đối với ta...

Ngươn Nhi gần lên như sấm :

- Lão ác ma ! Thường mạng Gia Gia ta ngay !

Kim Long Thần Kiếm trong tay hấn chớp nhanh lên, tỏa ra một đạo hàn khí. Hấn giở ngay hai chiêu tuyệt độc Đẳng và Tường trong pháp Ngự Kiếm công liền. Kiếm quang vừa ngời lên là chụp xuống đầu Xích Phát Tôn Giả.

Xích Phát Tôn Giả vung nhanh trường kiếm, đón chặn Kim Kiếm của Ngươn Nhi, còn tay kia lão ánh trước ngực.

Đồng thời, lão quát :

- Tiểu tử to gan dám vuốt râu hùm hử ?

Độc Cô Thanh Tùng vội gọi lớn :

- Ngươn đệ ! Cẩn thận đấy ! Hiền đệ chưa phải là đối thủ của lão quỷ, đừng liều lĩnh !

Chàng gạt mạnh chiếc Quỷ Vương Trượng một phát, chuẩn bị xuất chiêu, rồi dấy qua Lãnh Nhạ Dung :

- Em ra tiếp sức Ngươn đệ, hấn sắp nguy đến nơi ! Chân lực của anh không được liên tục không tiện can thiệp.

Lãnh Nhạ Dung vừa vận khởi Cửu Âm Thần Công, vừa cất tiếng :

- Ngươn đệ lùi lại ngay !

Ngươn Nhi khi nào chịu nghe ? Hấn đang sôi sục vì mối phụ thù, kẻ giết cha hấn đang ở trước mặt kia thì bảo hấn bỏ làm sao được ?

Đôi mắt của hấn đỏ ngầu, tay hấn vũ lộng thanh kiếm vù vù, kiếm quang bao trùm Xích Phát Tôn Giả.

Xích Phát Tôn Giả dù là một bậc kinh trụ của vũ lâm cũng không dám khinh thường một tiểu tử như Ngươn Nhi được.

Lão dè dặt, chỉ thủ chứ không công.

Ngươn Nhi mấy lần dồn kiếm quang áp xuống, đều không thể chạm vào người lão được.

Trong khi đó, Bích Nhân Thần Tăng từ từ bước đến trước mặt Độc Cô Thanh Tùng.

Độ khoảng cách vừa tầm, đột nhiên lão hét lên :

- Tiểu tử ! Tiếp chiêu !

Cùng theo tiếng quát, Kim Cương Phục Ma chuồng vút đi liền.

Đồng thời gian, Xích Phát Tôn Giả bỏ thế thủ, chuyển sang thế công.

Thanh trường kiếm loang rộng hơn.

Ba đóa kiếm chớp ngời, xung phá vàng kim quang bao bọc quanh người lão, bay đến Ngươn Nhi.

Ngươn Nhi hét to :

- Đền mạng Gia Gia ta !

Không né, không tránh, Ngươn Nhi ngang nhiên vũ lộng Kim Kiếm nghênh đón liền.

Hai thanh kiếm chạm vào nhau, bật thành một tiếng soảng như thanh la giáng lên giữa vùng sa mạc, nghe lạnh rợn người.

Công lực của Xích Phát Tôn Giả ngang ngửa với hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách thì Ngươn Nhi còn lâu lắm mới là địch thủ của lão.

Dù cho Kim Long Thần Kiếm của hấn có linh hoạt như thế nào, hấn cũng không chịu nổi một áp lực của hàng thượng đỉnh vũ lâm có căn cơ tu vi bằng mấy lần số tuổi đời của hấn.

Hai thanh kiếm chạm vào nhau, Xích Phát Tôn Giả cũng vừa cao giọng xuống tiếng quát :

- Buông tay kiếm ra !

Ngươn Nhi rú lên một tiếng, bàn tay cầm kiếm tê dại năm ngón lỏng lẻo, Kim Kiếm bay vút lên không, thoát ra ngoài năm trượng.

Xích Phát Tôn Giả không để mất một giây, cánh tay tả hoành trước ngực lập tức vung mạnh ra.

Một đạo chưởng phong bắn vọt tới Ngươn Nhi, trong khi chân hần còn chập choạng qua cái chạm kinh hồn của hai thanh kiếm.

Lãnh Nhạn Dung trông thấy tình thế hết sức nguy hiểm của Ngươn Nhi, cả kinh hét lên :

- Lão quỷ không được hạ độc thủ !

Cửu Âm Thần Chưởng theo tay nàng bay đến đón chặn kinh đạo của Xích Phát Tôn Giả.

Cũng may là Lãnh Nhạn Dung đánh từ chéo góc sang, không đương diện nghinh đón nên không bị ảnh hưởng nặng.

Nàng chỉ lùi lại ba bước.

Trong khi đó, Ngươn Nhi chập choạng lùi từ từ, được hơn một trượng rồi.

Hần cảm thấy trời đất qua cuồng, cổ gượng trấn định tinh thần cách mấy cũng không có hiệu quả, đầu nặng chân nhẹ, hần ngã nhào xuống đất bất tỉnh.

Trong bọn hào kiệt có hai người bước ra, đến bên cạnh hần, cúi xuống điểm vào mấy huyệt đạo của hần, mắng lớn :

- Theo phụ thân ngươi mà tung hoành dưới âm phủ !

Nhưng Ngươn Nhi tỉnh lại liền. Hần muốn động dậy nhưng toàn thân đã nhũn ra không còn làm gì được nữa. Đến cả máu tươi mà hần cũng không còn sức phun ra xa. Dĩ nhiên, hần bị quần hùng chế cứng. Và bị bắt lần này là lần thứ hai.

Lần trước thì Huyết Ma Bang lừa bịp bắt hần cùng với cong Long Mã, hần chịu cực hình hết mấy hôm, suýt mất mạng, sau đó vượt phòng giam trốn đi, lại gặp Độc Cô Thanh Tùng cứu nạn cho chàng.

Giờ đây, tuy tình hình có khác, nhưng quần hùng sẽ đem hần về giao nạp cho Vạn Cực Thiên Tôn, lập đầu công làm cái lễ gia nhập Bang Môn của họ.

Hần đã giết chết Truy Hồn Diễm Nương, hần là kẻ thù số một của Huyết Ma Bang, hần sẽ phải chịu hình phạt xứng đáng với mối thù không đội trời chung của Vạn Cực Thiên Tôn.

Lãnh Nhạn Dung tham gia cuộc chiến cốt mong giải thoát cánh nguy cho Ngươn Nhi, giờ hần đã bị bắt rồi, còn biết làm gì nữa trong khi nàng hiểu rõ mình chưa phải là đối thủ của Xích Phát Tôn Giả.

Nàng cố vận dụng chân lực đánh ra một chưởng, chặn đối phương tiến tới, đoạn quay mình trở về bên Độc Cô Thanh Tùng, nhưng đã muộn mất rồi.

Vừa quay mình lại, nàng nghe chưởng phong của Xích Phát Tôn Giả vù vù cuốn tới, trước mắt lại thấy Độc Cô Thanh Tùng ối máu, hai bên mép miệng vẽ hai vệt đỏ hồng, mặt chàng xanh rờn, thân sắc hết sức thê thảm.

Chàng không còn sức phản công, chỉ nhảy qua bên này, tạt qua bên kia dưới trận mưa chưởng của Bích Nhân Thần Tăng mà cũng đỡ người ra.

Nàng không thấy Thánh Kiếm Vũ Sĩ đâu, hoảng sợ, vội đưa mắt tìm.

Thì ra, Thánh Kiếm Vũ Sĩ đã bị loại khỏi vòng chiến ngay trong chiêu đầu, lão nằm sõng sượt trước của khách sạn, thanh kiếm vọt tay, máu chảy thành dòng hai bên khoe miệng, không biết lão còn sống hay đã chết rồi.

Nàng chưa kịp hoàn hồn thì bảy tám cao thủ trong quần hùng bước tới, bao vây quanh nàng. Họ cao giọng gọi :

- Liễu đầu ! Đưa tay chịu trời cho rồi, đừng mong đảo chuyển thế cờ, vô ích !

Xích Phát Tôn Giả bật cười hắc hắc, xách kiếm bước tới :

- Ngươi dám tiếp một chiêu của bốn Tôn Giả vừa rồi, chắc ngươi cũng dám tiếp thêm một chiêu Huyền Huyền Kiếm chứ ?

Lãnh Nhạn Dung sôi giận, vận khởi Cửu Âm Thần Công vừa đánh ra một chiêu vừa quát :

- Lão quỷ đừng cao ngạo !

Nhưng Cửu Âm Chưởng không hướng về Xích Phát Tôn Giả mà lại quật sang Bích Nhân Thần Tăng.

Bích Nhân Thần Tăng hừ lạnh một tiếng né liền.

Trường kiếm của Xích Phát Tôn Giả loáng lên, vẽ một đạo hồng quang chiếu sang Lãnh Nhạn Dung.

Lãnh Nhạn Dung mắng :

- Vô sỉ !

Nàng không vận chưởng chống trả Tôn Giả, nàng có dụng ý khác, bởi cổ liễu linh giao đấu với hai tay thượng nặng này làm gì nàng thủ thắng nổi ?

Nàng tung chưởng cốt cho Bích Nhân Thần Tăng tản ra xa Độc Cô Thanh Tùng hơn, đoạn nàng nhảy vọt đến bên chàng trong khi thanh trường kiếm của Tôn Giả từ bên trên đầu giáng xuống.

Nhờ đó, nàng thoát được nhất kiếm ác độc. Đồng thời, nàng nắm lấy cánh tay của Độc Cô Thanh Tùng giục :

- Chạy thôi ! Thanh Tùng ca ! Không địch lại họ nổi đâu !

Độc Cô Thanh Tùng nắm chặt chiếc Quỷ Vương Trượng, lắc đầu :

- Không ! Không ! Anh muốn đổi mạng với chúng ! Còn Gia Gia anh đâu ?

Bích Nhân Thần Tăng đã bước tới, bắn kinh đạo sang tấn công liền. Xích Phát Tôn Giả cũng khoa thanh trường kiếm lên một vòng tạo thành ba đóa kiếm hoa, bay vèo tới.

Ba đóa kiếm hoa kết hợp thành chiếc tán, lan rộng nhanh vô tưởng, chụp xuống đầu chàng.

Lãnh Nhạn Dung bối rối vô cùng.

Đi thì Độc Cô Thanh Tùng không chịu, mà ở lại sẽ làm gì hơn ?

Nàng không còn hy vọng gì xoay chiều cục diện nổi và rất có thể trong phút giây cả hai sẽ bị họ tóm hết thì ô hô tính mạng.

Không thể phản công thì phải tránh, chứ chưởng kinh và kiếm khí của hai vị tiền bối sắp đổ đến nơi rồi. Lập tức nàng giở thuật Phi Hồng Kinh Điện nắm cánh tay của Độc Cô Thanh Tùng, lôi chàng xa hẳn vị trí, tránh cho kinh đạo và kiếm khí quét qua. Nàng bật khóc :

- Thanh Tùng ca ! Anh không nghe em ! Anh chết mất ! Nên nhịn họ một lần đi anh !

Độc Cô Thanh Tùng rít lên :

- Gia Gia anh chết rồi phải không ? Anh quyết liều mạng với chúng !

Thực sự, lúc đó chàng đứng còn không vững nữa, nói gì đến việc liều mạng.

Trong lúc giằng co, một giục chạy, một cố đứng lại thì Xích Phát Tôn Giả và Bích Nhân Thần Tăng đã đến gần rồi.

Nàng không biết làm sao được, đành phải lôi kéo Độc Cô Thanh Tùng né qua, tránh lại, lùi được bước nào hay bước đấy.

Nhưng lùi làm gì vô ích ? Nếu lúc đó cả hai chạy đi vị tất sẽ chạy thoát quần hùng ?

Quần hùng cầm chắc thế nào cả hai cũng bị Tôn Giả và Thần Tăng chế ngự, hét ầm lên :

- Hạ độc thủ ngay ! Hạ chúng ngay ! Từ nay mình sẽ được rảnh rang hơn !

Có kẻ bông bột hơn :

- Kẻ nào phản lại Vô Lâm Thánh Tôn, kẻ đó phải chết !

Gần mười người đã xông đến, kết chặt vòng bên ngoài.

Độc Cô Thanh Tùng yếu dần, yếu dần, chàng suýt hôn mê mấy lượt, nhưng cố gượng mở mắt ra. Chàng nghe thân xác càng phút càng nặng trĩu xuống.

Lãnh Nhạn Dung tuyệt vọng hoàn toàn. Nàng ôm đầu tự thốt :

- Thế là xong ! Không ngờ kết cuộc thê thảm như thế này ! Từ nay, vô lâm sẽ là công cụ của bọn ma đầu ! Công đạo còn đâu nữa ?

Chính nàng cũng cảm thấy mỗi một vô cùng. Đầu chí tiêu tan mất.

Đang lúc tuyệt vọng dâng lên, nàng nghĩ đến Long Mã.

Nàng phấn khởi tinh thần, vẻ mệt nhọc tiêu tán đâu hết.

Nàng lắc mạnh cánh tay Độc Cô Thanh Tùng, nhắc :

- Thanh Tùng ca ! Gọi Long Mã nhanh lên !

Thanh Tùng giật mình, bừng tỉnh cơn mê, nhìn Lãnh Nhạn Dung thương cảm quá.

Chàng thầm nghĩ :

- Ta phải sống ! Ta sống để tạo hạnh phúc cho Nhạn Dung ! Nhạn Dung đã khổ nhiều rồi ! Nàng khổ cũng do ta !

Chưởng kinh của Bích Nhân Thần Tăng cuốn tới.

Kiểm khí của Xích Phát Tôn Giả cũng đã đến.

Quần hùng đứng bên ngoài, hét vang dậy, cốt cướp đoạt tinh thần của chàng. Có kẻ gọi to :

- Liễu đầu định chạy đấy ! Chận nàng lại ! Chận lại !

Bảy tám người nữa ào tới, tăng cường vòng vây.

Đã quần, phải liều, không lẽ khoanh tay chịu chết ?

Nàng vận công, sử dụng Hàn Man Chỉ liên.

Chỉ phong quét qua một vòng. Quần hùng né tránh, dồn vào nhau thành đàn đồng.

Chính Xích Phát Tôn Giả và Bích Nhân Thần Tăng cũng kinh hãi vội thu thế công về, nhảy tránh.

Tạo được lỗ hổng nơi vòng vây rồi, Lãnh Nhạn Dung vội lôi Độc Cô Thanh Tùng chạy như bay vào trong khách sạn.

Quần hùng hét to :

- Liễu đầu chạy đâu cho khỏi ?

Có mấy người vượt đám đông, chạy vào khách sạn, đuổi theo nàng và Độc Cô Thanh Tùng.

Họ vừa chạy vừa hét ầm lên :

- Bắt lại ! Bắt lại ! Đừng để cho chúng sống thoát !

Lãnh Nhạn Dung giục Độc Cô Thanh Tùng :

- Gọi nhanh Long Mã đi anh ! Nhanh lên !

Độc Cô Thanh Tùng bị thương cực độ :

- Gia Gia ! Gia Gia ! Con đi ! Con phải đi ! Gia Gia hiểu cho !

Còn lại bao nhiêu chân khí trong người, chàng cố vận dụng phát ra một tiếng hú. Tiếng hú không cao vút như ngày thường, song cũng đủ cho Long Mã nghe, bởi chuồng ngựa không cách xa khách sạn lắm.

Long Mã đáp lại bằng một tiếng hú vang lừng.

Có hai cao thủ đã đón cạnh Lãnh Nhạn Dung. Họ vào đến nơi là xuất chiêu kinh đạo ngay.

Lãnh Nhạn Dung đảo bộ, nhoài người qua một bên né tránh, nhanh như chớp xuất Hàn Man Chỉ phóng trả liền.

Hai tiếng hự bật khê lên, hai người đó lùi lại bảy tám bước, vô tình chặn đứng làn sóng người từ bên ngoài tràn vào.

Xích Phát Tôn Giả và Bích Nhân Thần Tăng chạm phải hai người đó trước hết, hét to :

- Tránh ra !

Trong lúc cấp bách, Thần Tăng bất chấp các chiêu ngại vật, lão vận khởi công lực, đánh ra một chiêu kinh, bắn vệt hai người đó văng ra xa hơn năm thước, đoạn chạy tuôn vào khách sạn.

Lãnh Nhạn Dung đã kéo Độc Cô Thanh Tùng ra đến cửa hậu rồi. Nàng giục :

- Gọi Long Mã nữa đi anh ! Nhanh lên !

Độc Cô Thanh Tùng cố cất tiếng :

- Tuyết ca !

Long Mã hí lên một tiếng nữa. Tiếng vó của nó đã vang lên, nghe rõ.

Trong khi Long Mã chạy tới, Lãnh Nhạn Dung cũng dìu Độc Cô Thanh Tùng đón chặn nó.

Trong chớp mắt, người và ngựa gặp nhau, Lãnh Nhạn Dung nhắc bổng Độc Cô Thanh Tùng đặt lên mình Hồng Vân Cái Tuyết rồi cấp tốc nhảy lên theo, ngổi phía hậu.

Thoáng thấy bóng Xích Phát Tôn Giả và Bích Nhân Thần Tăng, Lãnh Nhạn Dung thúc chân vào bụng Long Mã :

- Tuyết ca ! Nhanh lên !

Nhưng Long Mã bất động.

Lãnh Nhạn Dung biết là Long Mã không chịu nghe lời nàng điều khiển, vội bảo Độc Cô Thanh Tùng :

- Thanh Tùng ca ! Giục Long Mã chạy nhanh lên anh !

Độc Cô Thanh Tùng vừa nhắm mắt vừa rên hự hự, không để ý đến vẻ khấn trương của nàng. Nàng hoảng hốt, lay mạnh chàng :

- Thanh Tùng ca ! Thanh Tùng ca ! Bảo Long Mã chạy đi !

Xích Phát Tôn Giả bật cười ha hả :

- Vô ích ! Chậm rồi ! Còn chạy đi đâu kịp nữa !

Thanh trường kiếm trong tay lão loáng lên, ba đóa hoa kiếm óch xuất, đồng thời thân hình lão vút lên không.

Ba đóa kiếm hoa hợp lại thành vầng kiếm quang, chụp xuống đầu Lãnh Nhạn Dung.

Lãnh Nhạn Dung cắn răng vận khởi toàn công lực đánh ra một đạo chiêu phong, chặn khí thế của Xích Phát Tôn Giả.

Bích Nhân Thần Tăng khua mõ kinh, niệm phật hiệu :

- A di đà phật !

Lão tăng khoa tay một vòng, toan phát chuông hiệp lực với Xích Phát Tôn Giả.

Vừa lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng cao giọng thốt :

- Chạy đi thôi !

Chỉ thốt lên mấy tiếng ngắn đó, chàng hôn mê liền.

Lãnh Nhận Dung vội đưa tay giữ chàng vào lòng.

Long Mã hí vang một tràng dài, bốn vó cất cao, vọt một phát đã xa ngoài hai trượng. Thoáng mắt, nó đã mang hai người rời xa hơn mười trượng.

Bích Nhân Thần Tăng hét to một tiếng, cùng một lượt phát ta hai chuông.

Đồng thời, lão tăng phóng mình bay vút theo.

Chuông phong của Thần Tăng cuốn đi nhanh hơn gió, tuy Long Mã đã xa ngoài mười trượng, và đang đà chạy nhanh thế mà vẫn không tránh khỏi.

Nó hứng trọn hai chuông, chân lão đảo suýt hất hai người trên lưng xuống đất. Nó loạng choạng độ bảy tám bước.

Bích Nhân Thần Tăng đã tới nơi rồi.

Lãnh Nhận Dung hét lớn, một cánh tay giữ chặt Độc Cô Thanh Tùng, cánh tay vung mạnh, Hàn Man Chỉ vút ra, lao thẳng vào người Thần Tăng.

Bích Nhân Thần Tăng thu bộ, tạt qua một bên khí thế chậm lại hết mấy giây.

Long Mã lấy lại bình thường, hí lên một tiếng, cất vó sải đều.

Khi Bích Nhân Thần Tăng nhếch chân đuổi theo, thì nó đã vượt xa mấy mươi trượng. Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả cùng hét to lên :

- Bắt cho được tiểu tử ! Hẳn thoát khỏi là một mối họa lớn cho chúng ta về sau, mà hiện tại làm sao bọn ta phục lệnh Vạn Cực Đế Quân ? Nếu không có Độc Cô Thanh Tùng giao nạp cho Đế Quân thì Đế Quân không giải huyết đạo cho bọn ta thì chết mất.

Cả hai vận khởi toàn bộ nội gia công lực gia tăng tốc độ bay đi, nhanh đến đổi hai thân hình lướt nhẹ như hai vệt khói mờ.

Họ cố bắt cho kịp Long Mã. Nhưng con Hồng Vân Cái Tuyết là một thần mã, chỉ trong giây phút nó đã xa hơn trăm trượng, bốn vó sanh mây, nó lao vút đi cơ hồ chân không chấm đất.

Trong khi nó phi nước đại, nếu là tay tâm thường cười nó, tất phải choáng váng mặt mày, không dám mở mắt ra nhìn cây chạy ngược lại.

Gió tạt vù vù rẹt qua hai bên, rát cả mặt, cả tai.

Càng đuổi theo, hai vị tiên bối càng thấy Long Mã bỏ rơi xa hơn, cả hai bắt buộc phải dừng chân lại, mặt mày đỏ ửng.

Xích Phát Tôn Giả buột miệng than dài :

- Lão trọc mắt xanh ơi ! Chúng ta đến lúc mặt vận rồi đó ! Huyết Ma Bang sẽ không bao giờ chấm chế cho ta đâu ! Còn quần hùng nữa ! Tất cả bị điểm vào trọng huyết, chỉ có một mình Vạn Cực Đế Quân mới biết cách giải tỏa, không bắt được tiểu tử đó thì làm cách nào bây giờ ? Trở lại Vạn Cực Cung cũng chết, mà bỏ đi cũng chết !

Đường nào cũng không khỏi chết !

Bích Nhân Thần Tăng cười lạnh :

- Phàm đã chen chân trong chốn giang hồ, trước hết phải thức thời vụ, cứ theo hiện tình của bọn ta, thì càng thức thời vụ...

36. Xe Báu Tại Kim Lăng

Nửa tháng sau ngày đại diễn Cửu Long Huyết Minh tại Vạn Cực Cung, không rõ có sự thay đổi như thế nào mà Huyết Ma Bang dẹp bỏ tất cả các phân đường trên toàn lãnh thổ Trung Nguyên.

Hệ thống điều hành bang vụ chỉ còn gồm Tổng Đoàn, chỉ huy ba đoàn. Tất cả các nhiệm sở cấp dưới đều giải tán.

Còn một hiện tượng khác nữa là trong vòng nửa tháng, tất cả các tiêu cục trên hai địa hạt Đại Giang Nam Bắc đều thay đổi các tiêu sư và hai vị phó tiêu chủ.

Tiêu cục vẫn hoạt động như thường với các tiêu sư và chánh phó tiêu chủ mới.

Người ta không hiểu tại sao bỗng nhiên có một số tiêu chủ rời bỏ nghề sanh hoạt, rút về rừng núi ẩn dật như kẻ chán đời.

Còn một số khác thì đột nhiên mất tung tích.

Kể từ ngày các tiêu cục thay đổi bộ mặt mới, thì trên giang hồ thường có những vụ cướp chặn đường, đoạt những vật bảo tiêu, những chuyến nào dài, tải hàng hoá quý giá đều bị cướp chặn đoạt tất cả.

Người ta nhận thấy, những tiêu sư tiêu chủ mới này, không phải là những người xa lạ lắm, họ gồm toàn những danh thủ trong võ lâm, không rõ vì một lý do gì, họ rời bỏ giang hồ quán xuyến một tiêu cục.

Cũng từ ngày tổ chức Huyết Ma Bang thay đổi hệ thống điều hành thì trong thiên hạ lại phát sanh ra cái nạn gian dân đốt nhà, hại người không ngày nào không xảy ra, không nơi nào không xảy ra.

Bá tánh vô cùng khổ sở.

Những ai từng theo dõi hoạt động của bọn ma đầu trong giang hồ, thì đều biết rõ Huyết Ma Bang đã khai thì một trào lưu hoan hoa. trên toàn thể dân lành.

Chúng dẹp bỏ các phân đường nhưng chúng thay thế bằng các tiêu cục. Các đường chủ của chúng, tân cũng như cựu, đều được bổ nhiệm vào các tiêu cục mà chúng chiếm đoạt của các tiêu sư và tiêu chủ cũ, chúng giết tất cả những người này, ai chạy vượt thì chỉ còn tìm một nơi nào đó bí ẩn chôn chặt hành tung vĩnh viễn không xuất đầu lộ diện.

Trong các tiêu cục, có các danh thủ võ lâm xung nhiệm không phải hoàn toàn tự ý họ muốn lệ thuộc Huyết Ma Bang mà làm cái nghề chớ hàng mướn.

Có một số lớn bị cưỡng bách phải làm, nếu không làm thì chúng giết.

Còn lại một số ít thì chẳng qua là những kẻ xu thời phụ thế, tuy chen mình trong võ lâm nhưng tâm địa ước hèn, mạnh thì theo, yếu thì bỏ, bất chấp chánh nghĩa, công đạo.

Dù muốn dù không, quần hùng hiện tại cầm bằng chó chạy chim bay, sấm mòi cho Huyết Ma Bang hưởng dung.

Võ Lâm tuy trải qua mấy độ thăng trầm suy thịnh, nhưng không có lúc nào nhục nhã cho bằng lúc này.

Từng ngày trôi qua, sự thảm khổ của dân chúng càng chồng chất.

Tiếng dân oán thán đến trời cao, thiên hạ hờn thâm mà không dám cự thẳng.

Một thoáng trôi qua.

Nếu làm được một bảng thống kê về nạn gian dân, đốt nhà hại mạng, thì người ta sẽ có một bảng thống kê dài hàng dặm.

Nếu tình thế kéo dài lâu, thì chỉ trong vòng sáu tháng, một năm, toàn thể dân lành sẽ điêu linh khắc khổ, thoi thóp chờ ngày rũ xác dưới lòng đất lạnh.

Một hôm, trước cửa tiêu cục Thần Võ tại Kim Lăng, xuất hiện ba người.

Họ vào trạc tám mươi tuổi trở lên, hai nam một nữ.

Hai nam mặc áo màu tro, nữ vận áo màu xanh.

Mỗi người đều có một rương son đỏ, xem chừng khá nặng.

Một trong ba người có dắt theo một con ngựa có sắc lông hồng.

Ba cụ già dừng chân trước tiêu cục Thần Võ, thò đầu nhìn vào trong.

Họ e dè lấp ló tỏ vẻ sợ sệt, muốn mà không dám vào.

Tên tiêu nhân có phận sự trực tại tiêu cục trông thấy dáng dấp thập thò của họ, vội chạy ra hét :

- Các người làm gì đứng đó mà nhìn vào? Tiêu cục này có phải là chỗ không người đầu mà các người do thám!

Một cụ già hấp tấp đáp với giọng sợ hãi :

- Không ! Không ! Bọn tôi đến để nhờ tiêu cục tải hàng ma ø!

Tên tiêu sư nghe huyền não, từ trong bước ra, nhìn ba cụ già từ đầu đến chân, xì một tiếng :

- Trông các người què mùa hè hạ thế kia, có vật gì quý giá mà phải nhờ tiêu cục bảo đảm?

Một cụ già ấp úng :

- Dù không quý giá nhưng vẫn là vật truyền tử lưu tôn, chúng tôi phải thận trọng! Ngót tháng nay, trộm cướp như rươi, bước ra đường là gặp cường đạo, tại thành thị đồng bằng, rừng, núi, đường bộ cũng như đường thủy, không nơi nào không có cường đạo. Chúng tôi phải sợ chứ?

Tên tiêu sư hừ lạnh :

- Các người muốn thuê tiêu cục hộ tống vật gì đầu, đưa ra đây xem nào? Ta còn xét giá trị có xứng đáng cho tiêu cục đảm nhận không!

Một cụ già có vẻ sợ hãi :

- Ủy ! Không được đâu ! Đồ vật của tổ tông truyền lại, không thể để ngoại nhân trông thấy ! Tiêu cục cứ nói giá, bao nhiêu cũng được , chúng tôi muốn đủ sức thì theo, không đủ sức thì thôi, quyết chẳng dị nghị kỳ kèo gì cả !

Tên tiêu sư trở mặt :

- Như vậy, món đồ quý giá lắm !

Cụ già lắc đầu :

- Quý hay không, chúng tôi cũng không được rõ, bởi hơn trăm năm rồi, món đồ trải qua nhiều thế hệ, có ai dám mở rương ra lần nào đâu mà biết!

Tiêu sư lại càng kinh dị, hẩn nghi :

- Vật gì mà quý thế? Chắc quý lắm nên mấy lão già này mới trông như thế chứ gì? Minh phải xem cho bằng được, cho biết là vật gì!

Hắn giả vờ bất mãn, trừng mắt nhìn ba cụ già lắc đầu :

- Nếu không cho ta xem thì các người mang nhờ nơi khác hộ tống cho ! Ai đời nhân bảo đảm một món đồ mà không cho biết món đó là vật gì, thì còn làm ăn ra sao được nữa?

Ba cụ già lấy mắt nhìn nhau thăm dò ý kiến.

Một cụ thốt :

- Thế này thì không cho tiêu cục xem cũng không được !

Hai người kia lộ vẻ không vui :

- Như vậy thì chúng ta phá lệ của tổ tông sao?

Cụ già kia trầm ngâm một lúc :

- Ở đây đòi xem thì nơi khác cũng đòi xem, mình biết làm sao bây giờ? Trừ ra mình không muốn thuê tiêu cục tải đi thì khỏi nói!

Tiêu sư thấy ba cụ già do dự, hần thềm nghĩ :

- Vật gì mà quý đến nỗi không giám cho người ngoài thấy?

Qua mấy phút giây nữa, một cụ già quả quyết :

- Được rồi ! Tiêu sư muốn xem thì bắt buộc chúng tôi phải vâng theo, nhưng tiêu sư xem rồi thì đừng tiết lộ ra bên ngoài cho ai xem nhé!

Tiêu sư thích chí cười nhẹ :

- Tự nhiên ! Cái nghề của bọn ta là phải giữ bí mật tuyệt đối, nếu không thì còn ai tin mà hòng làm ăn với nhau chứ?

Ba lão già hạ rương xuống đất, đoạn lần lữa lấy chìa khoá.

Mỗi người mở chiếc rương của mình.

Tiêu sư rú lên một tiếng lùì lại mấy bước.

Hắn dụi mắt mãi, mắt hắn như bị chói ánh sáng vàng thái dương giữa trưa, không còn trông thấy gì ngoài một vầng hào quang chiếu rọi.

Bình sanh, hần chưa từng thấy châu ngọc nào rực rỡ như số châu ngọc đựng trong ba chiếc rương.

Hắn bật kêu lên kinh hãi :

- Úy !

Hắn ngậy người đứng lạng há hốc mồm, lưỡi thè ra như lưỡi thần vòng, không thể thêm một lời nào được.

Hắn kêu to quá làm kinh động hai vị chánh phò tiêu cục chủ.

Cả hai từ trong bước ra xem việc gì, cả hai cũng như hắn, trở mặt nhìn ba rương báu vật.

Họ nhìn rương báu vật rồi nhìn ba cụ già.

Nhưng họ là chủ nhân, họ lấy lại bình tĩnh nhanh hơn thuộc hạ.

Họ đến bên cạnh ba cụ già niềm nở thốt :

- Xin mời ba vị vào trong ! Vào trong này cho kín đáo hơn, mình sẽ nói chuyện sau!

Tên tiêu cục chủ vẫy tay cho bọn tiêu nhân, lúc đó đã có mấy tên tỳ đến :

- Mang vào trong khách sảnh cho ba cụ đi !

Ba cụ già lắc đầu quây quây, tự họ đẩy nắp rương, tự họ nhắc lên, của ai nấy giữ, họ từ chối :

- Khỏi ! Khỏi ! Chúng tôi tự mang lấy được, vật bất ly thân ma ơ!

Họ tỏ vẻ cẩn thận quá, họ không muốn ai chạm vào vật tổ tiên lưu truyền, họ cùng đứng với nhau một chỗ.

Tiêu cục chủ tiêu cục này là Thần Ứng Thủ, nội cái tước hiệu của hắn cũng nói lên tâm tánh hành vi rồi.

Và Thần Võ tiêu cục tại Kim Lăng có tầm hoạt động quan trọng hơn các tiêu cục khác tại vùng Giang Nam.

Ba cụ già thì thăm nhau một lúc rồi lại nhìn Thần Ứng Thủ.

Tên tiêu cục phó là Nam Minh Kiếm vẫn bên cạnh Thần Ứng Thủ, cả hai cứ nhìn chòng chọc vào ba cụ già.

Nhưng cái nhìn của song phương có hàm ý khác, chưa thể rõ.

Ba cụ già thì khù khờ ngốc nghếch, mắt lão liên như mắt ông già, còn Thần Ưng Thủ và Nam Minh Kiếm thì mắt thao láo như mắt cáo.

Giây lâu, một cụ già lên tiếng :

- Chúng tôi từ thôn xa đến đây, không hiểu rõ quy củ của quý tiêu cục, chúng tôi muốn nhờ quý vị hộ tống đến Hồng Trạch Hồ, quý tiêu cục có thể đảm nhận việc không, xin cho chúng tôi biết?

Thần Ưng Thủ tươi cười :

- Đã đứng lên tiêu cục thì phải phục vụ khách hàng chứ có từ chối bao giờ?

Dù cho quý vị bảo hộ tống báu vật lên trời, chúng tôi há sợ khó mà không nhân sao?

Chúng tôi dám chết cho uy tín của tiêu cục lắm!

Cụ già tỏ vẻ mừng rỡ nhưng lo ngại :

- Gần đây, bọn đạo tặc nổi lên khắp nơi, chúng tôi nghĩ đến con đường từ đây đến Hồng Trạch Hồ mà phát ngán !

Cụ tin tưởng trở lại :

- Nhưng quý tiêu cục chịu đảm nhận cho công việc khó này, chúng tôi dám chắc báu vật của chúng tôi sẽ đến nơi đến chốn!

Thần Ưng Thủ cau mày :

- Dĩ nhiên phải là vậy rồi ! Đạo tặc dù táo bạo đến đâu, chúng cũng không dám trêu vào Thần Võ tiêu cục của chúng tôi vậy! Từ ngày dựng lên cơ sở này đến nay, chưa bao giờ chúng tôi bị khách hàng chửi trích lần nào! Các vị đã chọn đúng chỗ tin cậy đó!

Thần Ưng Thủ chớp mắt, vòng tay tiếp nối :

- Tam vị yên tâm, tiêu cục của chúng tôi bảo đảm an toàn cho tam vị !

Một cụ già gật đầu :

- Chúng tôi nghe danh Thần Võ tiêu cục làm ăn đường hoàng, chưa hề để thiệt hại cho một khách hàng nào cả, nên chúng tôi tìm đến, mong quý tiêu cục cố gắng tiếp cho ! Nhưng...

Thần Ưng Thủ Vi Bắc Hải chận hỏi :

- Quý khách còn ngại điều chi?

Cụ già lắc đầu :

- Có ngại gì đâu ! Chúng tôi muốn biết quý tiêu cục ngày nào lên đường?

Nam Minh Kiếm Châu Anh đáp thay tiêu cục chủ :

- Báu vật có cái giá trị liên thành, mình không trì hoãn được, theo ý tôi, mình nên đi ngay, nếu chậm trễ sợ phong thanh đồn đãi đến tai người ngoài mà sanh rắc rối.

Nhất định đêm nay chúng tôi khởi hành !

Lão bà vận áo xanh bấy giờ mới cất tiếng :

- Phải lắm ! Đi ngay trong đêm nay là phải ! Dù sao mình cũng phải đề phòng mọi biến cố! Biết đâu, tiêu cục chủ thì cẩn thận kín đáo còn thuộc hạ thì bép xép hở hang, mà thành Kim Lăng là nơi giao tế bốn phương, làm gì không có bọn môn đồ của đạo tặc !

Đến đêm, mọi cuộc chuẩn bị đều chu đáo, tất cả cao thủ đều theo chuyển bảo tiêu sang hồ Hồng Trạch.

Tiêu cục chủ không quên cho người thông báo về tổng đàn chủ Huyết Ma Bang.

Chuyến bảo tiêu này đích thân Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải và Nam Minh Kiếm Châu Anh lãnh đạo.

Tuy ba chiếc rương không có gì to lớn lắm nhưng họ thuê ba cỗ xe, phủ vải bào bên ngoài, ba cụ già chia mỗi người ngồi khuất trong mui, chiếc rương đặt gọn trong lòng.

Về phía tiêu cục, đoàn hộ tống hơn hai mươi danh thủ, cục chủ và cục phó đoạn hậu.

Đoàn người âm thầm, đang đêm rời Kim Lãnh thành, thẳng đường tới Hồng Trạch Hồ.

Đến bờ sông, có sẵn người của tiêu cục, đoàn người sang bên sông phía Bắc, theo con đường đất ven Đại Giang đi tới.

Đến Lục Hiệp, đoàn người dừng lại thuê một khách sạn nghỉ đêm.

Ba cụ già ngủ chung một căn phòng khá yên tĩnh.

Thời khắc trôi qua.

Trống canh lầu thành của trấn Lục Hiệp đã điểm ba tiếng.

Trong đêm trường tịch mịch, bỗng có tiếng vó ngựa vang lên.

Tiếng vó ngựa cất đều, nhanh chóng, vừa nghe xa đã tới gần.

Vó ngựa dừng lại ngang mấy cỗ xe của tiêu cục.

Kỵ sĩ vận chiếc áo màu tím, màu sắc đặc biệt của Huyết Ma Bang, không rõ làm gì sau khi dừng ngựa, bởi khi vó ngựa im bất thì bên ngoài chìm trong thanh tịnh đêm trường.

Mãi một lúc, tên kỵ sĩ mới xuất hiện ở trước căn phòng mà hai tên chánh phó chủ tiêu cục chiếm trú qua đêm.

Kỵ sĩ đứng bên ngoài gọi khẽ :

- Vệ Bắc Hải !

Bên trong phòng có tiếng chân di động đến gần bên cửa sổ. Kỵ sĩ tiếp nối :

- Đế Quân không hài lòng về Vệ Bắc Hải lắm đó ! Hơn tháng nay, tiêu cục Thần Võ không gây nên một thành tích nào đáng kể ! Nếu lần này người không thành công thì người gặp khó khăn cho mình không nhỏ đâu ! Người nên nhớ là cần được Đế Quân giải huyệt cho để còn về với vợ con, hưởng điền viên cho trọn dịp lúc tuổi về chiều !

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải đáp với giọng hết sức cung kính :

- Xin Lam Chủy Đại Hộ Pháp yên tâm, nhất định là tôi phải thành công trong chuyến này. Chỉ cầu mong Đế Quân thương tình, sớm giải huyệt cho tôi để lui về quê sống đời ẩn dật, nhưng việc gì cũng thế, tránh sao khỏi nhờ đại hộ pháp bịa lời nói khéo với Đế Quân, tôi vô cùng thâm cảm.

Thì ra kỵ sĩ là cự đầu Đan Chủ Lam Chủy Đan, từ sau ngày đại điển Cửu Long Huyết Minh, rời bỏ chức vụ cũ để xung nhiệm Đại Hộ Pháp Tổng Đan, Lam Chủy Đan được trao phó cho Bích Nhân Thần Tăng đảm nhiệm.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp vẫn với giọng cười trầm nghiêm :

- Vệ Bắc Hải ! Ta luôn giúp đỡ người nếu có dịp và điều cốt yếu là người phải cố gắng lập công mới được !

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Theo báo cáo của người, ba lão già này quê mùa, mộc mạc, lại khù khờ, người có chắc lời quyết đoán của người là đúng không ? Dựa vào đâu mà người dám nói họ không có vũ công ? Cho nên ta khuyên người không nên khinh thường họ mà phải hỏi hặn đấy !

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải nói nẹ :

- Ba lão già có tướng hiền hậu chất phác, cử động của họ không tỏ một vẻ gì có biết vũ công. Tôi tin chắc là mình không lầm. Mà dù có xảy ra thế nào, tôi quyết không để cho công việc thất bại đâu !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp hừ mạnh :

- Khoan khoan lác ! Ba lão già đó có lai lịch ra sao, người chưa mấy may, huống chi ba rương báu gia truyền trải qua mấy thế hệ rồi mà chưa mở ra xem, khó tin quá! Ta quyết có chỗ giả dối trong vụ này!

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải không phục :

- Lam Chủy Đại Hộ Pháp có thể chứng minh chỗ nhận xét của mình chứ?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp gần giọng :

- Nếu đúng là lời tố phụ lưu truyền, ba lão già ấy đã bảo là bao lâu rồi không ai mở ra xem, thì tại sao hôm nay họ lại mở trước mặt các người? Như vậy mà người vẫn chưa thấy chỗ đáng nghi ngờ à?

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải cãi :

- Tôi thấy lẩm chừ ù! Nhưng, một là họ quê mùa ngớ ngẩn, hai là họ cứ bo bo ôm chiếc rương, ba là họ không có một sơ hở nào chứng tỏ họ là nhân vật trong võ lâm, do đó mà sự nghi ngờ dù có cũng tan biến mất. Còn một lẽ nữa là tiêu cục Thần Võ với họ không thù hân, có lý nào họ lại tìm đến gây sự?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp trước lý luận rất vững chắc của Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải, không còn biết nói sao.

Tiêu cục phó Nam Minh Kiếm Châu Anh chen vào :

- Có một điểm này đáng nghi ngờ...

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải hỏi nhanh :

- Điểm nào?

Châu Anh đắn đo một chút :

- Tôi xem, ba lão già đó không trọn lòng tin tưởng nơi tiêu cục chúng ta, bằng cớ là từ lúc nào đến lúc nào, họ chẳng chịu rời ba chiếc rương báu đến nửa phút. Lại còn sự liên hệ ra sao giữa hai già nam và một già nữ, mình cũng chưa hề biết mấy may !

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải hần học :

- Người cho rằng họ là những người thần bí?

Nam Minh Kiếm Châu Anh gật đầu :

- Phải ! Ngoài ra còn một việc nữa...

Thần Ưng Thủ hỏi :

- Còn việc gì?

Châu Anh đáp :

- Ba lão già đó có mang theo một con ngựa hồng, khôi vĩ trông tráng vô cùng.

Tất cả ngựa trong tiêu cục của chúng ta trông thấy nó đều sợ, có phải là một việc lạ không? Ba lão già quê kệch lại có ngựa quý thế à? Vả lại...

Y dừng lại không dứt câu.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải gắt :

- Còn gì nữa cứ nói ra, tại sao lại ngưng bật?

Châu Anh tiếp nối :

- Con ngựa đó không ai săn sóc, vậy mà nó vẫn theo sát một trong ba cỗ xe.

Nếu nó không được huấn luyện hoàn toàn thì làm gì nó khôn như thế?

Bên ngoài, một bóng người bay vút từ dưới đất lên nóc khách sạn, nhẹ như đọt khói, nhanh như điện chớp.

Bóng đỏ len vào trong khách sạn do một lối riêng, trong giây phút lại trở ra, bên tay có vách một người nữa. Chẳng như người bị vách đỏ bị điểm huyết nên không cử động nói năng gì cả.

Bóng đỏ rời khách sạn và dừng lại tại một hẻm vắng của thị trấn Lục Hiệp.

Bóng đỏ là một cụ già vận áo màu tro và người bị vách mang đi mặc áo màu tím.

Cụ già giải huyết cho người vận áo tím xong, đoạn hét :

- Người muốn sống hay muốn chết? Muốn sống thì ta hỏi câu gì trả lời câu ấy !

Người áo tím điềm nhiên chẳng chút dao động, hần nhếch nụ cười lạnh :

- Chết hay sống, tùy thích cá hạ muốn làm sao thì làm, đừng mong tạo áp lực cho tôi bán rẻ bổn bang.

Cụ già gầm giọng :

- Ta cứ hỏi và bằng thái độ của người quyết định cho người sau. Người đừng tưởng muốn chết mà không được! Không dễ dàng đâu!

Người áo tím bắn hung quang chiếu thẳng vào mặt cụ già gầm giọng :

- Người muốn làm gì ta?

Đột nhiên hần cười mỉa :

- Người là ai, tưởng đeo mặt nạ da người kia mà dấu được hành tung với ta sao?

Lão già hừ lạnh :

- Huyết Ma Bang mưu đoạt báu vật của ta, người từ cung trăng rơi xuống hay sao mà còn hỏi ta là ai? Không biết người sao lại biết báu vật?

Người áo tím bĩu môi :

- Các người là những tên què kệch từ thâm sơn cùng cốc đến đây, là những tên vô dụng, gần đất xa trời nào ai biết được các người !

Lão già chột hỏi :

- Sau ngày Cửu Long Huyết Minh, Huyết Ma Bang ly khai Vạn Cực Cung trên Thần Nữ Phong, chúng bỏ luôn Khúc Động, vậy chúng về đâu? Hãy chỉ cho ta biết tổng đàn hiện tại đặt nơi đâu !

Người áo tím lắc đầu :

- Vô ích ! Dù người hỏi ta đến muôn ngàn lần, vị tất ta đã cho. Nên dứt khoát cho rồi, ta đã bảo là ta không bao giờ bán rẻ bổn bang đâu!

Lão già trừng mắt :

- Chưa chắc gì người đủ sức cưỡng lại ý muốn của ta !

Lão già đổ bộ về phía hậu người áo tím, điểm vào huyết Mạch Môn nơi lưng hần.

Hần biến sắc liền.

Toàn thân run lên bần bật, hần áp ứng :

- Người...người hạ độc thủ?

Lão già gật đầu :

- Bây giờ người đã thấy là ta không đùa nữa chứ?

Oằn oại một lúc, người áo tím đột nhiên quắc mắt :

- Đừng mong ta sẽ nói gì với người! Cứ mang ra những thủ đoạn tàn độc xem có lay chuyển được lòng ta chăng?

Lão già cười lớn :

- Hạ..ha ! ngươi cho là ta không dám làm vậy? Ta sẽ huỷ diệt ba trăm sáu mươi đốt xương trong người của ngươi!

Thốt xong. Lão đưa ngón tay điểm vào một chỗ trên người hắn.

Chân lực theo ngón tay qua huyết đạo, len vào thân thể.

Người áo tím rú lên một tiếng, sùi bọt mép, tay chân co rúm lại như chạm phải điện.

Lão già rút tay về :

- Ngươi bằng lòng cho lời khai chưa?

Hắn rên hừ hừ một lúc, hắn nghĩ thế nào bỗng quát lên :

- Không !

Lão già cười lạnh, tái diễn lại thủ pháp nhưng gia tăng công lực một phần.

Lão già điểm nhanh vào hai nơi khác nữa làm tên áo tím toàn thân run bần bật liên hồi như phong giạt.

Mồ hôi vã ra ướt đầm y phục hắn.

Thần sắc thê thảm. Mặt xanh dờn.

Từ một đại hán lực sỹ, hắn trở thành một con người mang bệnh trầm kha, nhân dạng hoàn toàn biến đổi.

Lão già hét to :

- Ta không muốn phí thì giờ, ngươi có chịu nói hay không?

Người áo tím nhọc mệt quá, thều thào thốt :

- Không ngờ ngươi còn tàn độc hơn bốn bang nhiều! Thật ta không ngờ! Ta chỉ tưởng không ai ngoài bốn bang ra biết sử dụng lối độc thủ này, vậy thực sự ngươi là ai?

Ngón tay lão già đi dần lên lưng hắn, đến gần Mạng Môn huyết.

Sợ lão hạ thủ pháp tàn độc đó xuống ngay Mạng Môn, người áo tím rú lên :

- Khoan ! Khoan !

Lão già cười nhẹ :

- Còn khoan gì nữa?

Hắn đáp :

- Tôi sẽ nói, nếu ngươi chấp thuận cho ta một điều kiện !

Lão già quắc mắt :

- Điều kiện gì? Nói mau !

Người áo tím không đợi giục lần thứ hai :

- Ngươi hứa buông tha ta, ta nói ngay !

Lão già trầm ngâm một chút :

- Nếu ngươi chịu nói, ta còn giết ngươi làm gì?

Người áo tím gật đầu :

- Vậy ngươi cứ hỏi !

Lão già nhìn hắn :

- Tổng đàn Huyết Ma Bang hiện giờ đặt ở đâu?

- Tại Cửu Khúc Động !

Lão già quát :

- Lão ! Cửu Khúc Động như bãi tha ma, người dối gạt ta phải không?

Người áo tím bĩu môi :

- Chắc người chưa đến đó lần nào?

- Không đến thì làm sao ta biết được Cửu Khúc Động không có bóng người?

Người áo tím lại bĩu môi :

- Cửu Khúc Động có hai phần, một phần hư, một phần thực, chắc người chỉ thấy được phần bên ngoài là phần hư, thảo nào mà người không gặp một bóng người!

Lão già trở mặt :

- Còn phần thực ở đâu?

Người áo tím đáp :

- Bên trong !

- Do ngã nào đi vào?

- Chỗ khúc quanh thứ ba nơi phần ngoài, có một chiếc vòng, kéo mạnh chiếc vòng đó, cửa động Cửu Khúc thật sự mở liền.

Lão già ngừng lại một lúc như để nhớ lại hình thể cửu Khúc Động.

Giây lâu, lão hỏi tiếp :

- Ta muốn biết số phận của Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn, Vô Danh Kiếm Khách Hậu Duệ, Kim Xoa Giáo Chủ, Lục Vũ Lệnh Chủ và Hàn Ba Kiếm Khách. Họ có bị Huyết Ma Bang giam cầm không? Họ được đối đãi như thế nào? Hoặc giả họ đã bị giết hết rồi?

Người áo tím hỏi ngược lại :

- Người có liên hệ gì với bọn họ?

Lão già gằn giọng :

- Người chỉ việc đáp lời ta, đừng hỏi lời thôi !

Người áo tím bật cười lạnh lạnh :

- Để Quân đối đãi với bọn họ hết sức trọng hậu.

Lão già quát mặt :

- Thật vậy?

Người áo tím bĩu môi :

- Ta đối người làm gì?

- Người biết lý do sự trọng đãi đó?

- Để Quân chỉ cố kỵ có một người, đó là Độc Cô Thanh Tùng. Suốt tháng nay, bọn chúng ta vẫn dầm nát giang hồ tìm tiểu tử, thế mà chẳng thấy hấn đâu cả. Biết hấn thế nào cũng trở lại nên Để Quân trọng đãi bọn kia giữ lại đó, làm áp lực tinh thần, đối phó với tiểu tử.

Vì gương mặt bị chiếc nạ da người che kín, nên người áo tím không hề nhận ra những gì biểu hiện, chỉ có giọng nói của lão già là lộ hẳn sự phẫn nộ :

- Lão ác ma gian hoạt đến độ ấy à?

Người áo tím lại hỏi :

- Người có thù oán gì với bốn bang chẳng? Ta xem người cầm hờn gớm !

Lão già không đáp, nhìn thẳng vào mặt hắn, gần giọng :

- Bọn mi định lúc nào hạ thủ đoạt báu vật của ta?

Người áo tím điềm nhiên :

- Ngày mai vào giờ Ngọ, bọn các người sẽ chết !

Lão già cười lớn :

- Chờ xem ! Hừ ø!

Tiếng vó ngựa đầu đầy vang lên, lão già im bất câu nói, tên áo tím đứng dậy nhóng cổ hú dài.

Tiếng hú xé không gian tịch mịch, làm chấn động cả một vùng quanh đấy.

Lão già sôi giận :

- Người muốn chết, không phải tại ta !

Nhanh như chớp, lão đảo bộ hoành ra sau lưng hắn, giáng một chưởng vào yếu huyệt.

Hắn chỉ còn kịp hự lên một tiếng khê, chồm vờn hai bước, ngã nhào xuống bất động.

Lão già bước tới, nắm cánh tay hắn, xách bổng lên, kẹp vào nách, nhảy vào chỗ tối.

Trong thoáng mắt, một đoàn người ngựa đến nơi.

Kỵ sĩ vận áo màu tím, chỉ có tên đầu đoàn là vận áo màu lam.

Tên đầu đoàn cụt một cánh tay.

Y chỉ huy bọn kỵ sĩ lục soát quanh khu đó. Y nhấn mạnh :

- Cố gắng tìm cho được chúng ! Chúng chưa đi xa đâu ! Người đầu đoàn không ai khác hơn là Lam Chủy Đại Hộ Pháp.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp vừa buông dứt câu, một tràng cười lạnh lạnh từ ngoài mắt mười trượng vọng đến.

Tiếp theo tràng cười, một bóng người lao vút đến nhanh như tên bắn.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp hét to :

- Đề phòng !

Lão giật mạnh giây cương, con ngựa chồm ngang nhanh một bên, cách bóng người đang bay đến.

Nhưng bóng người đó bay cao quá, chưa đáp vội xuống.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp thầm phục thuật khinh công mà luyện đến độ phi đằng đến như vậy, hãn hữu trong võ lâm.

Lão lo ngại nghĩ :

- Nhân vật nào đây mà có vũ công tối diệu như vậy?

Bóng người đã đáp xuống.

Cái thế xuống của bóng đó rất là kỳ, đầu dưới chân trên.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp biết có việc bất thường, toan hét gọi bọn thuộc hạ, nhưng chậm mắt, bóng đó rơi xuống, đầu chạm vào nền đường kêu lên một tiếng bốp.

Óc trắng nhuộm máu hồng bắn ta tung toé.

Luôn đến cả chiếc xác to lớn biến thành thịt vụn văng đi bốn phía, tạt ngoài xa hơn ba trượng.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp từ trên lưng ngựa, phi vút ra chỗ có phát tràng cười. Vô ích ! Không có một bóng người, không một tiếng động.

Bọn thuộc hạ lúc đó cũng pi ngựa tới nơi.

Chúng ngồi trên lưng ngựa im lặng chờ lệnh.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp day lại, thấy chúng trơ người như tương gỗ, quát âm lên :

- Bọn các người chết hết rồi phải không? Còn chờ gì nữa mà không lục soát?

Bọn áo tím sợ hãi, cùng nhảy xuống ngựa lục soát.

Trong khi đó Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười ha hả :

- Bằng hữu ơi ! Nếu mình là một tay hữu danh, thì xuất đầu lộ diện mà nói chuyện với nhau, có phải tốt hơn không? Đừng để cho bọn thuộc hạ ta bắt gặp mà thành bẽ mặt đấy!

Bọn áo tím dẫm nát các bờ bụi quanh đó, tuyệt nhiên không tìm thấy một bóng người.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp dậm chân giục :

- Trở về ! Y theo kế thi hành ! Và trưa mai, cố gắng cho thành công, nếu không có ba rương báu lẫn người mà giao nạp cho Đế Quân thì đừng hòng thoát khỏi trọng tội!

Bọn áo tím lục tục lên ngựa, đầu về nhiệm sở đó.

Thời khắc đã sang canh tư rồi thị trấn Lục Hiệp lại trở về tĩnh tịch.

Sau khi bọn áo tím đi rồi, tử chỗ bụi rậm cạnh chỗ bọn áo tím lục soát, một bóng người vận áo màu tro vọt lên rồi đáp xuống.

Bóng đó đứng lặng người, điểm một nụ cười thốt :

- Qua đêm nay ! Hừ ! Chưa biết bọn người còn sót được mấy mạng mà còn lớn lối!

Bóng đó vỗ nhẹ vào tà áo màu tro, giữ bụi đất bám đầy rồi lấy trong mình ra một mũi Lam Lâm Chủy Thủ, ngấm ngía một hồi lại tự thốt :

- Vật hoàn cố chu ô! Tuần hoàn báo ứng là lẽ thường. Mũi Chủy Thủ này, ngày nào ai tặng ta thì kẻ ấy sẽ chờ giờ tiếp nhận lại !

Bóng đó bước đi dưới ánh trăng mờng lung về thị trấn lục hiệp.

Sáng hôm sau, sau giờ đếm tâm rồi đến đầu giờ thìn, đoàn hộ tống của tiêu cục Thần Võ rời khách sạn lên đường, tiến vào hồ Hồng Trạch.

Trước khi khởi hành, tiêu cục chủ có giáp mặt ba lão già quê kệch.

Y bảo :

- Hôm nay, tam vị quý khách nên đề phòng cho lắm nhe ô! Rời khỏi trấn Lục Hiệp rồi, mình đến Ngọc Xá trạm, nơi đó, con đường núi gồ ghề, xe ngựa khó đi vô cùng, vả lại, cường bạo hay chặn đón xe bộ hành cướp của tại đó ô! Bọn cường bạo tại Ngọc Xá gồm toàn những tay võ nghệ cao cường, chúng lại đông, nếu gặp chúng, mình cũng mệt lắm đó!

Lão bà vận áo màu xanh tỏ vẻ sợ hãi vô cùng.

Bà run giọng thốt :

- Nếu vậy, mình trở về Kim Lăng cho xong, chứ đi làm chi nữa, biết có qua khỏi trạm Ngọc Xá hay không?

Hai nam lão già không nói năng gì hết, chỉ lấy mắt nhìn Thần Ung Thủ Vệ Bắc Hải.

Vệ bắc Hải bật cười ha hả :

- Tiêu cục Thần Võ từ ngày sáng lập trên đất Kim Lăng đến nay, tạo nhiều thành tích xứng đáng lòng tin cậy của khách bốn phương, rất có thánh danh trên giang hồ. Bọn cường đạo trông thấy hiệu cờ của đoàn hộ

tổng là lầm lũi như chuột, tam vị quý khách an tâm. Nếu gặp chúng, tam vị cứ bình an xem chúng tôi giở thủ đoạn đối phó với chúng !

Lão bà áo xanh thở dài như phó mặc cho rủi may, nhẹ thốt :

- Được vậy thì hay lắm !

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải cáo từ về phòng. Rồi đoàn hộ tống lên đường.

Ba lão già vẫn mỗi người một cỗ xe như từ lúc rời Kim Lăng. Con ngựa hồng vẫn theo sát một bên cỗ xe cuối.

Ra khỏi thị trấn Lục Hiệp, đoàn hộ tống xuyên qua một cánh đồng hoang.

Con đường vừa rộng cho một cỗ xe chuyển bánh, có chỗ ứ đất sinh, có nơi lồi thành mô, bánh xe lăn kinh kịch, xèm xẹp, chậm chạp vô cùng.

Đến đầu giờ Ngọ, đoàn hộ tống vượt khỏi cánh đồng, và khởi đi vào con sơn lộ còn gồ ghề hơn gấp mấy lần với những hòn đá loạn không ai thu gọn, nằm ngổn ngang.

Tiêu cục chủ Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải cười ngựa Huỳnh Biêu, tuần kiềm tới lui quanh đoàn hộ tống. Y đến bên một cỗ xe, vệt tám vãi choàng mui bên ngoài, nhìn vào trong, thấy một cụ già đang ghé đầu trên rương mà ngủ.

Y mỉm cười rồi lại đến hai cỗ xe kia quan sát.

Đến mỗi cỗ xe, hần gọi to để xem các cụ thật say ngủ hay giả vờ :

- Đã vào đến vùng núi non hoang vắng rồi, quý khách hãy tỉnh dậy và đề phòng cẩn thận !

37. Một Vụ Cướp Tiêu

Gió từng cơn mạnh lồng lộng thổi về, cuốn rạp những cây cao, những bụi rậm.

Cảnh khuya xào xạc, lá đổ bay vèo.

Con đường núi càng sâu càng vắng lặng âm u, thời khắc đang giữa trưa mà khách lữ hành vẫn nghe rộn người như trong đèn vắng.

Những truyện quái dị bắt đầu phát sanh.

Chuyện quái dị đầu tiên là nếu bánh xe lún xuống bùn đất vẽ thành những vệt dài lúc chuyển động, là một sự thất thường, nhưng bánh xe vẫn bám sâu vào con sơn lộ, toàn trải đá, như lăn trên đất mềm.

Tiêu cục phó Châu Anh kinh hãi trước hiện tượng đó, vội phóng ngựa đến phía trước, báo cáo sự nhận xét cho tiêu cục chủ biết.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải có vẻ không tin, vội đi quan sát liền.

Quả đúng như lời Châu Anh báo cáo, bánh xe lún xuống đất ba tấc sâu, kéo thành vệt dài trên con sơn lộ.

Y cũng kinh hãi không kém tên phụ tá.

Mồ hôi trán đã đượm những hạt to, hần nhìn Nam Minh Kiếm Châu Anh, không thốt được một lời.

Nam Minh Kiếm Châu Anh không dấu vẻ khản trương, hần đằng hắng lên mấy tiếng, xua đuổi sự ngập ngừng thốt :

- Ba lão già trên xe giám thị Oai như thế, tất họ có chỗ ý quan trọng vững chắc, bây giờ mình làm sao đây hở Vệ huynh ?

Cả hai đã hiểu.

Sở dĩ bánh xe lún sâu vào sơn lộ là vì ba lão già dùng pháp Thiên Căn Truy đồn bánh xe lún xuống, nghiền đá, hần thành rãnh.

Như vậy, ba lão già có vũ công ghê gớm, và như vậy, tiêu cục chủ Vệ Bắc Hải đã làm người, rồi từ làm người đi đến hỏng việc không xa lắm.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải ngẩng mặt nhìn lên tầng không lòng băng khuâng lo ngại. Y không còn tự tin, viễn ảnh thành công phút chốc phai mờ, nhường chỗ cho niềm thất vọng dâng lên.

Gương mặt hần trầm trọng vô cùng.

Lâu lắm, hần cất tiếng nói với giọng kiên quyết :

- Sự tình đã đến giai đoạn này rồi, không còn lùi lại được nữa ! Phải thi hành theo kế đã định, dù thành, dù bại, phó mặc rủi ro, có suy nghĩ dài dòng chỉ gây nhọc trí, chẳng thay đổi gì được !

Nam Minh Kiếm Châu Anh là con người thận trọng ngay trong việc nhỏ chứ đừng nói việc lớn. Hần lắc đầu :

- Vệ huynh, dù tin tưởng vào thực lực mình đến đâu cũng phải dè dặt, bởi đề phòng thì bao giờ cũng có lợi hơn. Thời khắc hình sự sắp đến rồi, phải kiểm điểm sự việc cho chu đáo đầu vào đây, có sơ xuất thì chúng ta khó mà thoát tội với Đế Quân.

Hần trầm buồn ra mặt :

- Nghĩ chúng ta bị Huyết Ma Bang chế trụ khổ sở biết bao nhiêu, Vệ huynh cũng như tôi, mà có thể là toàn thể quần hùng không ai cam tâm làm nô lệ cho chúng, đi ngược lại chánh nghĩa công đạo, chúc lấy sự tiên muôn đời.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải thoáng biến sắc.

Y lắng nghe tiếng bánh xe kèn kẹt trên đá, lòng lo ngại vô cùng.

Cả hai sóng ngựa đi tới không ai thốt với ai lời nào thêm cả.

Lâu lắm bỗng Vệ Bắc Hải thốt :

- Chúng ta đã để lộ chân tướng, chắc chúng đã chuẩn bị đối phó với chúng ta rồi ! Chắc chúng ta phải báo cho Lam Chuỷ đại hộ pháp hay trước.

Nam Minh Kiếm Châu Anh quay ngựa trở về phía hậu. Thần sắc của hần trầm trọng vô cùng.

Khoảng khắc sau, ám hiệu của Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải để hộ tống dừng lại.

Tiếng bánh xe ngừng theo.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải gọi ba tên tiêu sư lại gần, thì thầm một lúc.

Ba tên tiêu sư gật đầu đoạn thúc ngựa toan quay đi.

Nhưng, từ trong cỗ xe, lão già áo màu tro ôm chiếc rương đi ra, tỏ vẻ kinh dị, hỏi :

- Tiêu cục chủ ơi ! Tại sao mình dừng xe lại chứ? Hay là có sự gì rồi chăng?

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải cố lắng sát khí bốc bừng, thản nhiên điểm nụ cười tươi đáp vội :

- Không có việc gì đâu ! Quý khách am tâm ! Chỉ vì khúc này hung hiểm quá, mình không thể liều lĩnh tiến tới, nên tôi sai ba tên tiêu sư đi quan sát quanh vùng này cho chắc chắn vậy mà !

Lão già áo màu tro gật đầu :

- Tiêu cục chủ chu đáo như thế là phải lắm, chắc chắn chuyến đi này bằng an vô sự vậy ! Bọn chúng được an toàn đến nơi đến chốn rồi, quyết sẽ báo đáp ơn trọng của tiêu cục chủ !

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải điềm nhiên :

- Đó là bổn phận của chúng tôi ! Nhận tiền người thì phải lo việc cho người, có gì đâu mà gọi là ơn với nghĩa? Xin quý khách đừng bận tâm lo nghĩ !

Y vẫy tay một phát, ba tên tiêu sư chạy đi.

Lão già áo màu tro tán thêm mấy cây rồi trở về xe.

Vừa lúc đó một trận quái phong không rõ từ đâu nổi lên, cuốn cát bụi bốc mịt mù. Cát bụi vùn vùn cuốn tít vào mồm, vào mắt của bọn tiêu sư.

Chúng vội nhắm mắt, ngậm kín mồm, đưa tay bịt mũi.

Trong cơn quái phong đang ầm ầm chuyển động, một bóng người vận áo màu tro từ trong cát bụi mịt mù bay vút lên không như con thần ưng vỗ cánh.

Bóng đó lên cao, tà tà bay nghiêng chiếu về vách núi cạnh con lộ thoáng chốc mất hút.

Quái phong vùn lên một lúc rồi lắng dịu. Bầu không khí trở lại trong và tĩnh như cũ.

Bọn tiêu sư hết sức khinh dị, gọi nhau :

- Quái ! Trận gió này kỳ lạ thế ! Đúng là đất bằng gió dậy !

Nhìn lên nền trời, tiêu cục chủ Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải tỏ vẻ khấn trương.

Giờ khắc hành sự sắp đến rồi, mà bỗng dưng có luồng gió quái dị nổi lên, làm hấn kinh nghi không ít.

Chính Nam Minh Kiếm Châu Anh tuy trách nhiệm có phần nhẹ hơn tiêu cục chủ, song hậu quả tai hại vẫn đồng đều. Nếu chủ chết thì phó cũng không còn, hấn lo lắng còn hơn tiêu cục chủ.

Hấn nghĩ :

- Hay là một điềm bất tường hiện lên, báo hiệu ngày chung mả của ta? Từ bao lâu rồi Nam Minh Kiếm Châu Anh này hành động khoáng đạt chưa bao giờ bị giang hồ sỉ tiểu, chẳng lẽ hôm nay phải táng mạng chốn này? Sự tình phức dịch cho Huyết Ma Bang, nguyên do là do ta bị chế trụ chứ ta có muốn đâu? Vả lại chỉ là việc tạm thời, chẳng lẽ vì việc này mà trời cao đất dày lại hại ta sao?

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải giương tròn mắt nhìn về phía trước mặt ngong ngóng ba tên tiêu sư trở về.

Thời khắc trôi qua, đáng lẽ ba tên tiêu sư phải trở về từ lâu, nhưng lạ lùng làm sao chúng vẫn biệt dạng.

Cũng chừa lúc tiêu cục chủ nôn nao chờ đợi thì quái phong lại nổi lên.

Quái phong nổi lên một lúc rồi lắng yên.

Đã đến lúc khởi sự rồi mà ba tên tiêu sư chưa trở về.

Không lẽ dừng xe mãi, sợ ba lão già sinh nghi, Vệ Bắc Hải phải ra lệnh tiến tới.

Đoàn tiêu cục đi không được một trăm trượng chuyển qua một khúc quanh, bỗng thấy ba xác chết của ba tên tiêu sư nằm ngang chắn đường, đầm trong vũng máu.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải thét lên :

- Có cường bạo !

Mấy tên tiêu sư tiến lên thấy xác đồng bọn cũng rú lên :

- Có tặc hãy đề phòng !

Vừa lúc đó tiếng vó ngựa vang lên đôn đốp phía trước. Vó ngựa càng lúc càng nghe gần. Chừng như ngựa sải rất nhanh, và đoàn người tiến tới rất đông, lên vó ngựa nghe liên vo, không thể đếm.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải biết ngay là Lam Chủy Đại Hộ Pháp đã đến.

Cùng đi với Hộ Pháp có một số đông đệ tử nên vó ngựa mới nghe rầm rập như vậy.

Y phấn khởi tinh thần bật cười ha hả :

- Các vị tiêu sư y theo kế dự định hành sự !

Bọn tiêu sư rập nhau vang một tiếng to, ai vào hện sự lấy. Họ đưa ngựa kết thành vòng to vây quanh bao quanh ba cỗ xe. Từ trong cỗ xe thứ nhất, một lão già thò đầu ra, lộ vẻ kinh hãi hỏi gấp :

- Có việc gì thế? Các vị định làm gì thế?

Bọn tiêu sư đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn lão. Họ không đáp. Họ rút vũ khí đeo bên mình ra cầm tay. Họ nhảy xuống lưng ngựa, từ từ bước tới đứng quanh các cỗ xe.

Lão già cao giọng :

- Các vị đến bảo hộ chúng tôi phải không?

- Tôi nghe nói có giặc có cường đạo gì phải không?

Một tên tiêu sư nóng tính hơn cả bọn, không cần giấu diếm gì nói to :

- Lão già ! Chết đến nơi mà không hay à ! Còn léo nhéo mãi !

Lão già kinh hãi :

- Á ! Các vị không bảo vệ cho chúng tôi à ! Các vị bỏ mặc chúng tôi với cường đạo à? Chúng tôi đã đóng đầy đủ tiền bạc cho tiêu cục mà?

Một bọn người áo tím từ xa ảo đến như cuồng phong bão táp, tất cả cùng hét lên một lượt :

- Anh em đâu ! Giết ngay lão ấy đi ! Lấy chiếc rương đó của lão !

Trong đám người áo tím có một người vận áo lam. Người đó đứng sau cùng.

Đó là Lam Chủy Đại Hộ Pháp.

Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải đã bay người đến bên lão :

- Đại Hộ Pháp đoán có lẽ đúng ! Sự tình không dễ dàng như tôi nghĩ...

Lam Chủy Đại Hộ Pháp vung cánh tay duy nhất ra gần giọng :

- Sự thế làm sao ?

Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải đáp nhanh :

- Tôi ngờ rằng ba lão là những tay hữu hăng trong võ lâm !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp trợn trừng đôi mắt, bắn hung quang sáng rực khiếp người. Lão đưa tay tát mạnh vào mặt Thần Ứng Thủ hét to :

- Tại sao không báo ta sớm?

Năm ngón tay lão in rành rành trên mặt Thần Ứng Thủ. Y đứng cao đôi mày, ánh mắt ngời lên căm hờn. Y không đáp.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp quát lớn :

- Người còn muốn phản kháng ta nữa không?

Thần Ứng Thủ tỉnh ngộ, lấy lại vẻ kính sợ như ngày nào với Lam Chủy Đại Hộ Pháp. Y ấp úng :

- Khi phát giác ra được ba lão già có võ công, thì đã muộn rồi, không thể nào báo tin kịp cho Đại Hộ Pháp !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp hừ lạnh :

- Dù sự việc xảy ra như thế nào, mặc người, nếu sơ suất thì mang đầu về Tổng Đàn nộp ta.

Thần Ứng Thủ run run người vừa sợ vừa giận.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp bỏ mặc y tại chỗ. Lão vọt mình tới chỗ bọn áo tím và bọn tiêu sư đang bao vây ba cỗ xe. Không một tên nào giám đến gần xe, giở tám bao bố trùm mũi.

Lão sôi giận quát :

- Bọn các người rõ thật là đồ ăn hại ! Tại sao không đỡ tấm bao bố lên?

Lão hét :

- Mau động thủ ngay ! Kéo ba lão già ấy xuống xe !

Hai tên áo tím bước tới, vừa đưa tay ra, Tiêu cục phó Hà Minh Kiểm Châu Anh cả kinh hét lớn :

- Khoan !

Hắn vừa dứt tiếng, một vật màu lam bay vút tới trước ngực.

Hắn rú lên một tiếng, ngã ngửa người ra, trên ngực có một mũi Lam Luân Chủy Thủ cắm sâu vào.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp nổi giận :

- Kẻ nào dám ngăn trở hành động của ta? Ta sẽ cho nếm một mũi Lam Luân Chủy Thủ như thế ! Nào kéo ba lão già xuống xe ngay !

Vừa lúc đó, mấy lão già trong xe kêu lên :

- Không xong rồi ! Cường đạo đến ! Cường đạo muốn cướp rương báu vật của mình ! Không xong rồi !

Hai tay áo tím vừa đưa tay ra, toan chụp lấy tấm bố bao xe, bên trong có tiếng thét vọng ra :

- Không xong rồi ! Chúng đã đến rồi !

Tay chưa chạm đến tấm bố, hai tên áo tím kêu oái lên một tiếng, thân hình đã bay ngược trở lại hơn năm trượng xa.

Máu từ người chúng vọt lên không, rơi vãi xuống như một cơn mưa ngâu.

Ba cỗ xe vẫn không nhúc nhích, chứng tỏ một sự cự tuyệt nào bên trong.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp dù quen tính hống hách khinh người đến đâu, lúc đó cũng phải giật mình kinh sợ. Lão vẩy tay một phát.

Một mũi Chủy Thủ theo tay lão vút đi, lao thẳng đến tấm bố bao xe.

Phải biết, kình lực do Lam Chủy Thủ phát đi có sức mạnh như sóng biển tràn bờ, như núi đổ triền sâu, thế mà mũi Lam Luân Chủy Thủ chạm đến bao bố rồi, lại rung nhùng nhằng ở đó không bay tới được nữa.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp đã hiểu. Lão gặp phải tay đại kinh địch nơi ba lão già quê mọcx mạc này.

Trong xe có tiếng kêu quái dị vọng ra :

- Á ! Đau ! Thanh đao màu lam ! Ta chết mất !

Không rõ tại sao mũi Lam Luân Chủy Thủ đang rung rinh nơi bao bố lại bay trở về. Quái ác hơn nữa, mũi Chủy lại nhắm đúng gương mặt của Lam Chủy Đại Hộ Pháp mà bắn tới.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp hoảng hồn né tránh.

Mũi Chủy Thủ bay vù sượt qua vành tai lão, lao luôn đến một tên tiêu sư, cắm ngay vào mũi hắn, nút sâu vào mặt.

Hắn chết không kịp rú, mà Lam Chủy Đại Hộ Pháp cũng một phen hú vía.

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải cáu tiết, cao giọng thách :

- Ba vị cao nhân trong xe kia, nếu mình là đường đường chánh chánh, thì nên tỏ danh hiệu cho bọn ta biết xem nào ! Tiêu Cục Thần Võ không muốn đối phó với những kẻ hàm hồ danh tánh lẫn hành động như thế !

Y vừa buông dứt tiếng cuối, từ nơi cỗ xe thứ ba, một tràng cười cuồng dại vang dội lên. Trong tràng cười có lẫn hai tiếng hú vọng dài. Tiếng cười gieo khiếp đảm người yếu vía, tiếng hú cao tận mây xanh.

Con hồng mã theo sát bên xe, nghe tiếng hú, đứng thẳng hai chân sau, cất cao hai hân trước hí vang rền. Nó vọt hai chân sau một phát, thân hình lao vút lên không lộn đi một vòng, rơi xuống.

Tấm bố màu vàng theo xe đột nhiên cuộn cao lên. Đồng thời gian, tấm bố bao của xe thứ nhất và xe thứ hai cũng cuộn cao lên.

Hai bóng người, một xanh và một tro từ cỗ xe thứ nhất và nhì, bay vút lên không rồi từ từ rơi xuống lưng con hồng mã.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp nhanh như chớp phóng ra ba mũi Lam Lâm Chủy Thủ.

Hai lão già màu tro ngồi trên lưng ngựa ung dung phát bàn tay.

Một đạo chưởng phong phát ra, cuốn mấy mũi Chủy Thủ đầu làm đuôi, đuôi làm đầu bật trở về xuất sứ.

Lão già bật cười lớn :

- Lam Chủy ! Lam Chủy ! ngày nay là ngày đại hạn của người đó !

Con hồng mã lại chồm hai vó trước. Thân hình nó bắn vọt đi.

Lão già đánh ra một chưởng, cuồng phong nổi dậy ầm ầm như trời long đất lở.

Bọn tiêu sư bất quá chỉ là những tên giữ chó đuổi mèo, làm gì có sức chịu nổi một kinh đạo do những tay thầy phát xuất.

Tiếng rú vang lên thê thảm, máu bắn như vòi, xương chi bay như cánh bướm.

Chưởng phong qua rồi, cục trường vắng hết bốn tên tiêu sư.

Lão già áo màu tro bật cười ha hả :

- Các người có biết không, công cuộc tảo trừ bọn Huyết Ma Bang đã bắt đầu từ tiêu cục Thần Võ tại Kim Lăng, để trả cái thù ngày nào cũng tại Kim Lăng đã cưỡng bức quần hùng mang ách nô lệ, vì một pháp điểm huyết tối độc.

Mụ già áo xanh vươn ngón tay vỗ ngang một phát.

Chỉ phong vút đi quét qua người một tên tiêu sư, hấn chỉ ứ lên một tiếng khê, thân hình bị tiện làm hai đoạn, mỗi đoạn ngã về một bên.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp biến sắc, lùi mãi.

Vừa lúc đó, lão già từ cỗ xe thứ ba không rõ thi triển một chiêu thức như thế nào, chỉ thấy đôi vai rung lên là người vút lên không như đợt khói, vẽ một vòng cầu, đáp lại trước mặt Lam Chủy Đại Hộ Pháp cách độ một thước.

Lão già cầm tới một chút, thở một hơi dài vào mặt đại hộ pháp, đoạn quay người tròn một vòng biến mất.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp vừa run vừa lùi vừa áp ứng :

- Người...Người...Ai?...Ai?... Lão sờ tay lên đầu, một nửa phần tóc đã bị đứt nhẵn đến tận da.

Tiếp liền theo đó lão rú lên một tiếng.

Chỗ cánh tay cụt đã bị ngón tay bí mật chọt vào, máu tuôn ra như xối.

Lão vừa chập choang lùi lại, vừa gọi to :

- Vệ Bắc Hải ?

Thần Ưng Thủ bay tới liền.

Vừa lúc đó lão già xuất hiện trở lại.

Vốn danh là Thần Ưng Thủ, Vệ Bắc Hải có thủ pháp chụp tay như móng chim ưng vồ. Y đỡ tuyệt kỹ chụp tới đối phương.

Lão già không né tránh.

Chờ cho Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải phóng tay tới vừa tầm, nhanh như chớp lão đánh thốc cánh tay lên, chạm vào cổ tay của hắn, rồi cấp tốc lão ngoặt bàn tay xuống, chụp đúng cổ tay hắn, kẹp chắc.

Rồi nhanh như chớp, lão quăng chiếc rương sơn màu đỏ xuống đất, dùng bàn tay rảnh tát mạnh vào mặt Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải năm tát, đoạn buông y ra quật người trở lại bước vội hai bước nhặt chiếc rương lên ôm vào lòng như cũ.

Động tác của lão già diễn ra trong thời gian cái nháy mắt, chính Lam Chủy Đại Hộ Pháp cũng không nhận định kịp.

Bị năm cái tát như trời giáng, thế mà Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải vẫn không xao lãng lệnh gọi của Đại Hộ Pháp. Y vừa vò vò chỗ bị tát vừa hỏi :

- Đại Hộ Pháp có điều chi sai khiến?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp bật cười ghê rợn :

- Vệ Bắc Hải ! Người làm một việc khá hay đấy !

Lão đột nhiên đánh ra một chưởng. Chưởng kinh phát ra xuất kỳ bất ý, vả lại có bao giờ Vệ Bắc Hải có ngờ đến việc đó, cho nên lão cảm chắc thế nào Tiêu cực chủ Thần Võ phải chết.

Nhưng dù sao Vệ Bắc Hải cũng là một tay hữu hạng trên giang hồ, hấn vẫn thấy kịp Lam Chủy Đại Hộ Pháp xuất thủ, có điều cấp bách quá hấn không kịp né tránh đó thôi. Bất buộc hấn phải vươn tay phản công liền, dù biết rằng mình không phải đối thủ của lão.

Bùng !

Hai chưởng lực chạm nhau, Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải bị chấn động liền lùi lại ba bước.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười lớn :

- Vệ Bắc Hải người dám kháng cự không chết phải không?

Một chưởng kinh thứ hai liền theo đó.

Vệ Bắc Hải tiêu hao công lực quá nhiều, phần Đại Hộ Pháp xuất thủ nhanh quá, hấn không còn phản ứng kịp nữa.

Bịch !

Y kêu oái lên một tiếng, hộc máu thành vòi bắn đi xa ngoài sáu thước. Hấn ngã nhào xuống đất, đôi mắt trợn trừng nhìn Lam Chủy Đại Hộ Pháp, miệng lẩm nhẩm :

- Người tàn độc vô cùng !

Thân hình rung lên rồi bất động.

Đẩy ra chưởng kinh thứ hai hạ Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải, Lam Chủy Đại Hộ Pháp dùng chân khí nhiều, lão cảm thấy công lực tiêu giảm dần như tiêu biến hoàn toàn. Lão mệt nhọc quay đầu về phía cụ già áo màu tro :

- Người...người...

Giọng nói của lão hết sức yếu ớt, lão định nói một câu ngắn ngủi mà không buông trọn luôn một hơi. Lão ngừng lại một chút mới tiếp sức hỏi tiếp :

- Người là ai?

Lão già áo màu tro cười ha hả :

- Lão phu là Địa Tướng đây !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp nghe hai tiếng Địa Tướng do lão già áo màu tro thốt lên, run người như đang trong cơn rét. Đôi mắt chớp chớp nhìn dáo dác, đồng thời gom toàn lực nhún chân nhảy lên không.

Lão già ngồi trên lưng ngựa trông thấy Lam Chủy Đại Hộ Pháp toan chạy, hét to :

- Người chạy mà khỏi được à?

Chưởng phong cuốn tới vù vù chặn đầu đại hộ pháp vừa đáp xuống.

Địa Tướng lão nhân vội đưa bàn tay ra vẫy một phát.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp bị cái vẫy đó hút tạt lão qua một bên, xa hơn hai trượng, bỏ chỗ trống cho chưởng phong của lão già trên mình ngựa bay tới.

Địa Tướng lão nhân đưa một ngón tay dùng phép cách không điểm huyết, điểm vào người Lam Chủy đại hộ pháp, đoạn vừa bước tới bên lão, vừa quay đầu nhìn sang phía con ngựa.

- Để hấn sống, mình còn hỏi hấn mấy câu, hai người nên thu dọn bọn kia nhanh đi !

Địa Tướng vừa kịp hứng Lam Chủy Đại Hộ Pháp khỏi ngã xuống đất sau khi bị điểm huyết.

Lão già ngồi trên mình ngựa thúc mạnh đôi gối :

- Tuyệt ca ! Nhanh lên ! Đừng để chúng chạy thoát một tên nào !

Hồng mã hí lên vang rền, xông xáo vào bọn áo tím.

Ngựa quần đến đâu, tiếng hú vang lên nơi đó, bọn áo tím lần lượt ngã ngựa.

Lão già áo máu tro ngồi trên lưng ngựa, từ từ đưa tay tháo chiếc nạ da người đeo trên mặt.

Một tên áo tím thét lên :

- Trời ! Độc cô tiểu tử !

Hấn phóng chân chạy thực mạng.

Đúng là Độc Cô Thanh Tùng cải dạng thành một cụ già mà cụ già áo xanh ngồi sau lưng chẳng ai khác hơn chính là Lãnh Nhạn Dung.

Từ lúc thoát khỏi vòng vây của Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả, cả hai rời nhanh huyện thành Vu Sơn.

Chạy được một quãng đường Độc Cô Thanh Tùng tỉnh lại.

Cả hai bàn tính với nhau, muốn đối đầu với Vạn Cực Đế Quân, tất phải thỉnh cho kỳ được Địa Tướng lão nhân tái xuất trên giang hồ.

Do đó, cả hai đến Kim Lăng thành, vào Tề Vương biệt phủ, xuống địa đạo, trình bày mọi việc với Địa Tướng lão nhân.

Địa Tướng lão nhân nóng lòng trả thù cho Thiên Tướng lão nhân, song bao thời gian qua không thể rời xác chết của bạn mà đi tìm Vạn Cực Áo Nữ và Vạn Cực Thiên Tôn.

Giờ đây, nghe Độc Cô Thanh Tùng cho biết Vạn Cực Áo Nữ và Đế Quân đã chường mặt trên giang hồ định tác oai tác phúc như thuở nào, dĩ nhiên Địa Tướng lão nhân không cần đợi Độc Cô Thanh Tùng khẩn cầu tha thiết, lão chấp nhận đề nghị của chàng ngay.

Rồi kế hoạch được sắp bày, khởi đầu bằng việc sử dụng Thần Võ tiêu cực đi dẫn dụ bọn đầu sỏ Huyết Ma Bang.

Không ngờ Lam Chủy Đại Hộ Pháp lại tiếp nhận hộ tống tiêu cực và sa vào lưới.

Nhìn tên áo tím đánh chạy chết, Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Chạy đi đâu? Vô ích !

Một chưởng Thiên Oai Địa Liệt theo tay chàng thoát ra vút theo tên đó. Thân xác của hấn làm sao chịu nổi một kinh lực kinh thiên động địa?

Thịt xương nát như bắn đi bốn phía, máu phun như mưa.

Lãnh Nhạn Dung bắt nhần gọi to :

- Thanh Tùng ca ! Nhường cho chúng một sanh lộ !

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Nhường cho chúng? Nhưng chúng có bao giờ nhường cho mình không? Huống chi hành tung của chúng ta đã bị lộ rồi, phải tận diệt chúng mới giữ được bí mật hoàn toàn !

Bàn tay chàng lại vung lên.

Chương thứ hai.

Chương thứ ba.

Cục trường trong khoảnh khắc đã được dọn lảng.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp nhìn cảnh thảm tử của thuộc hạ, bất giác thở dài :

- Ta uống xừng một thời ngang dọc, tưởng mình là một tay cái thế anh hùng, vô địch trong thiên hạ, giờ mới biết thế nào là trời cao đất dày. Mới cách nhau có một tháng mà tiểu tử đã tiến bộ chừng ấy, thật là trên chỗ tưởng tượng của ta ! Hôm nay rơi vào tay chúng thì mạng ta cầm bằng như chỉ mảnh treo chuông, không hy vọng gì sống sót !

Thu dọn xong bọn tiêu sư và đoàn người áo tím, Độc Cô Thanh Tùng nhìn sang Lam Chủy đại hộ pháp nhếch miện cười lạnh :

- Người là con người tàn độc bậc nhất trên đời, hôm nay người có lời gì nói với chúng ta không?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp bĩu môi :

- Tiểu tử ! Người muốn giết thì giết, muốn hành hạ thì hành hạ cần gì phải cao mặt với kẻ sa cơ? Thân phận là một Đại Hộ Pháp Tổng Đoàn Huyết Ma Bang, ta không phải là một tay khiếp nhược mà run sợ trước mấy lời dọa. nạt suông đâu !

Độc Cô Thanh Tùng cười ha hả :

- Ai không biết cái gan lì của bọn người khát máu như các người ! Nhưng người muốn chết thì cũng không được chết cho dễ dàng đâu !

Bị điểm huyết, Lam Chủy Đại Hộ Pháp bất động toàn thân, chỉ trừ miệng còn nói được, mắt còn nhìn được. Mắng, nghĩ ra cũng vô ích, mà làm gì thì không làm được, lão giương tròn đôi mắt, bắn hào quang chớp ngời sang Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng lúc đó đã xuống ngựa, đến sát Lam Chủy Đại Hộ Pháp.

Chàng quay lại vẫy tay gọi Lãnh Nhạn Dung. Nàng giục ngựa bước tới hỏi :

- Anh bảo gì?

Chàng mỉm cười :

- Em muốn mình xử trí lão như thế nào?

Lãnh Nhạn Dung khoát tay :

- Em không có ý kiến gì cả ! Nhưng Địa Tướng lão nhân đã bảo là người sẽ hỏi cung lão ác ma kia mà ! Hãy để hắn còn nguyên vẹn cho lão nhân !

Nhìn ra xa ngoài hai trượng, Độc Cô Thanh Tùng thấy Địa Tướng lão nhân đang ngồi im lặng dưới đất, đôi mắt nhắm nghiền.

Độc Cô Thanh Tùng bước đến bên cạnh lão nhân vòng tay hỏi :

- Địa Tướng lão tiên bối ! Lam Chủy Đại Hộ Pháp của Tổng Đoàn Huyết Ma Bang giết người không tanh máu, tàn độc vô cùng, xin lão tiên bối ra lệnh cho tôi hành hình lão ma, cởi mở oan hồn cho bao nhiêu người bị lão sát hại !

Địa Tướng mở mắt ra, nhìn Độc Cô Thanh Tùng rồi nhìn xác chết nằm ngổn ngang, đoạn từ từ thốt :

- Cha mẹ người, các thúc bá người, bao nhiêu người thân khác của người, hiện bị Huyết Ma Bang quản thúc tại Tổng Đàn, chưa biết được số phận thực sự của họ ra sao, mình cần phải hỏi hần, hần là nhân vật cao cấp trong tổ chức, hần biết rành hơn bọn thuộc hạ nhiều. Như vậy giết hần ngay bây giờ không có lợi gì cả.

Địa Tướng lão nhân trầm ngâm một chút rồi thốt :

- Hãy thu xếp các xác chết cho gọn đi rồi tính việc hỏi hần !

Độc Cô Thanh Tùng vâng dạ, vận chưởng phong quét bay xác chết xuống hố sâu, đoạn quét luôn cành gãy lá rơi phủ lên trên.

Chàng trở lại xách bổng Lam Chủy Đại Hộ Pháp lên, nhưng đột nhiên hần cất tiếng hỏi làm chàng khựng lại :

- Tiểu Tử ! Ta nhớ là con ngựa của người có sắc lông màu trắng sao bây giờ nó lại biến thành hồng mã?

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Nếu không dùng kế, làm sao che mắt được các người. Bất quá ta tạm thời nhuộm đỏ sắc lông của nó, cho bọn người không nhận ra ngay !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp hừ lạnh :

- Người gian hoạt đến đâu cũng chỉ che mắt bọn ta chứ đừng hòng qua mặt Đế Quân. Dù người có trốn tránh đến phương trời nào, Đế Quân cũng sẽ tìm ra được người, người đừng vội đắc ý sớm !

Độc Cô Thanh Tùng cười giòn :

- Vạn Cực Đế Quân là một món đồ trong tầm tay của Địa Tướng lão nhân, muốn lấy lúc nào chả được mà Vạn Cực Đế Quân hòng xưng bá xưng hùng? Mấy mươi năm qua Vạn Cực Đế Quân chốn chui chốn nhủi mới sông sót đó ! Giờ lại chường mặt trên giang hồ, đúng là lão ấy đã đến hồi mặt vận. Con người ta khi tới số thì tự dẫn xác đến tử thần, chính là trường hợp Đế Quân bọn các người đây !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp trầm lặng một chút :

- Vạn Cực Thiên Tôn là nhân vật thượng đỉnh trong võ lâm, khắp giang hồ không người địch lại, còn Vạn Cực Đế Quân đã đạt bản lĩnh thông huyền, ngoài ra lại còn có anh hùng hào kiệt bốn phương sông núi theo về, với lực lượng như vậy liệu Địa Tướng lão nhân, đơn thân độc thể, sẽ làm gì được mà hòng đối nghịch cho phí công?

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng mặt lên không cười dài cười mãi.

Chàng cười một lúc, đoạn thốt :

- Rồi người sẽ thấy ! Cái gì đến sẽ phải đến !

Chàng đột nhiên thay đổi chiều hướng câu chuyện, định nhân cơ hội này thuyết phục Lam Chủy Đại Hộ Pháp thử xem. Chàng cười nhẹ :

- Lam Chủy ! Người có bao giờ tưởng rằng một ngày nào đó, chính mắt người nhìn thấy cha con chồng vợ Vạn Cực Đế Quân bị hành hình trước toàn thể võ lâm không?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp điểm nụ cười ngược :

- Tưởng cũng chả tưởng việc đó có quan hệ gì? Cái gì rồi đây cũng vào đấy, tưởng cũng vô ích. Nhưng theo ta nghĩ ngày mà người vừa nói sẽ không bao giờ có. Nếu nó có đi chăng nữa thì tình hình cũng diễn tiến ngược chiều với tiên đoán của người, bởi chỉ nội một Vạn Cực Ảo Nữ thôi, người cũng đã mệt với bà ấy rồi. Bà ấy chừng như có thuật phân thân, lắm khi người đối địch với một nữ nhân mà người chắc là Vạn Cực Ảo Nữ , chừng bắt được rồi, người mới biết là mình nhầm. Bà ấy đã vậy còn chồng bà ra sao nữa? Họ là những con người siêu thần nhập hoá, không tưởng tượng nổi !

Độc Cô Thanh Tùng thoáng giật mình. Chàng suy nghĩ một giây, đoạn trở lại với Lam Chủy Đại Hộ Pháp :

- Người đã gây ra tội ác chồng chất như núi, dù có giết chết người mấy mươi mạng cũng không bù đắp lại được. Nhưng hôm nay ta có thể tha cho người một lần nữa, nếu người chấp thuận điều kiện của ta !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười lạnh :

- Ta gây tội ác, còn người? Người tưởng rằng xác thân người không tanh máu kẻ vô cớ sao? Người tha chết cho ta? Hừ ! Đừng mong ta tin tưởng vào lời dụ ngọt của người !

Độc Cô Thanh Tùng thét lên :

- Độc Cô Thanh Tùng này không hề sợ sệt gì ai mà phải dối gạt người ! Liệu người có sống ngày nào đi chăng nữa người làm gì được ta chứ? Nên nhìn vào cánh tay cụt mà liệu sức mình sức người !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp trầm ngâm một lúc, đoạn gật đầu :

- Được rồi ! Vật điều kiện của người ra làm sao nói cho ta nghe đi ?

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão một thoáng, đột nhiên chàng bước tới, lục trong mình lão, lấy ra một mũi Chủy Thủ, đảo qua, đảo lại cho ánh thép chớp người.

Chàng thốt :

- Điều kiện rất đơn giản, người chỉ cần nói cho ta biết số phận hiện tại của những người thân của ta ra sao, họ còn sống hay bị giết rồi, họ còn sống thì bị giam cầm ở chỗ nào? Ta quyết giữ lời hứa thả người ngay !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp lại suy nghĩ một lúc lâu. Trên gương mặt lão đột hiện nét hân hoan, lão hỏi lại :

- Người nói thật chứ? Nếu ta nói tất cả đều đã về chầu diêm chúa thì người cũng thả ta nữa sao?

Độc Cô Thanh Tùng chana động toàn thân. Nếu sự thật Kim Xoa Giáo Chủ, Lục Vũ Lệnh Chủ, Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Hàn Ba Kiếm Khách, Thần Phủ Khai Sơn, Huyết Bút Tú Tài và cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách đều bị giết cả, thì chàng mới làm sao?

Nghĩ đến đó chàng thấy màu tang tóc phủ mờ lên chàng, mắt mờ đi, tâm thần bấn loạn chực ngã. Lãnh Nhạn Dung kinh hãi, từ trên mình ngựa nhảy vội đỡ chàng trong vòng tay. Nàng gọi gấp :

- Thanh Tùng ca ! Bình tĩnh ! Đã chắc gì sự tình như vậy đâu ! Hãy giữ vững tinh thần !

Độc Cô Thanh Tùng trấn định niềm xúc động hét to :

- Người có bịa không?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười lạnh :

- Nào ta có bảo đó là sự thật đâu ! Ta mới đặt một giả thuyết để hỏi người xem, người có giữ lời hứa hay không nếu giả thuyết đó là sự thật đó mà !

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng :

- Vô luận là người nói sao, miễn là đúng sự thật là ta thả người ngay ! Dù người báo cho ta một hung tin cũng thế !

Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười lớn.

38. Kim Đánh Tái Hiện

Độc Cô Thanh Tùng nghe như mỗi tiếng cười của Lam Chủy Đại Hộ Pháp là một mũi dùi nhọn đâm vào tim chàng.

Chàng khó chịu vô cùng.

Giương tròn đôi mắt nhìn trừng trừng lão ác ma, Độc Cô Thanh Tùng chốc chốc lại rung khê người lên, đáng lý chàng phải quát lên vài tiếng lần át lão, nhưng làm sao chàng cảm thấy bất lực, đến một lời nói chàng cũng không thể thốt nổi.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười một lúc lâu bỗng chỉnh sắc mặt nghiêm lại :

- Vạn Cực Đế Quân không nghe lời ta ! Đáng tiếc !

Độc Cô Thanh Tùng không hiểu lão muốn nói gì, chàng hỏi gặng :

- Không nghe gì?

Lão cao giọng :

- Tiểu tử có biết không? Nếu Đế Quân chịu nghe lời ta thì...! Hừ ! Tất cả đều ra ma hết rồi, còn đâu? Hừ, đáng tiếc !

Độc Cô Thanh Tùng thở phào mấy phát.

Câu nói của Lam Chủy Đại Hộ Pháp chứng tỏ người thân của chàng chưa thọ hại. Chính Lam Chủy Đại Hộ Pháp đưa ý kiến giết tất cả nhưng Vạn Cực Đế Quân không đồng ý.

Như vậy là chàng còn nhiều cơ hội giải cứu họ. Tuy nhiên chàng không mấy tin tưởng vào lời của lão, chàng hỏi :

- Người nói thế có nghĩa gì?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp từ từ khép mí mắt, lão có vẻ mệt mỏi vô cùng.

Lão trầm giọng thốt :

- Bình sinh ta chưa hề biết sợ ai ! Điều đó làm ta rất hãnh diện, dù ta gặp tay kinh địch, bất quá chỉ có hai con đường :

thắng và bại, thắng thì sống bại thì chết, phàm chen chân trong kiếp sống giang hồ, nếu sợ chết thì còn danh phận gì? Oái ăm thay, một kẻ trên tài nghệ của ta, kẻ đó thét ra khói, nói ra lửa, vậy mà còn sợ người. Người biết kẻ đó là ai không và kẻ đó sợ ai không? Ha ha ! Kẻ đó là Vạn Cực Đế Quân và người mà lão sợ lại chính là người !

Lão nhấn mạnh :

- Vì sợ người nên lão không dám nghe lời ta, nhờ lão sợ người mà các người đó còn sống sót !

Độc Cô Thanh Tùng bây giờ mới chắc ý. Chàng hỏi tiếp :

- Vạn Cực Đế Quân giam cầm mấy người đó ở đâu?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp không do dự :

- Tại lăng tẩm của lão !

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Đế Quân còn sống sờ sờ ra đó tại sao lại có lăng tẩm?

Chàng bật cười lớn :

- Lam Chủy ác ma ơi ! Lời nói đó khó tin lắm rồi ! Có lẽ nào người còn sống mà xây lăng tẩm từ lâu được ?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp bĩu môi :

- Người trong thiên hạ đều cho Vạn Cực Đế Quân đã chết và dĩ nhiên họ căn cứ vào ngôi lăng tẩm đó, nên quả quyết là Đế Quân đã chết thật rồi. Người có đâu nhờ vậy mà mấy mươi năm qua, Đế Quân mới được yên thân? Người phải biết, sau vụ mưu phản của Tề Vương, lòng người thán oán đến đâu?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Ta hiểu ! Nhưng lăng tẩm của Đế Quân ở nơi nào?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp khoát tay :

- Ta chưa được hiểu !

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Chắc cũng nội trong vùng Vu Sơn, trên một đỉnh núi nào đó chứ gì?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp vẫn khoát tay :

- Ta vẫn chưa được hiểu !

Độc Cô Thanh Tùng phát câu :

- Chưa được hiểu? Người nói thật hay muốn dối quanh với ta?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười mỉm :

- Tin hay không tin tùy người. Ta có cần gì điều đó? Người phải biết ta đang chờ cái chết đây, ta có sợ gì người mà phải bịa những điều không giúp ích ta được?

Người nên nhớ ta là một con người có chủ trương rõ rệt, không thể bất cứ một áp lực nào có thể lung lạc được ta !

Lão ngừng lại, bắn hung quang ngay mặt chàng, lão lạnh lùng thốt :

- Tiểu tử ! Nếu Đế Quân biết được chính người gây ra huyết án hôm nay, thì song thân người sẽ không an toàn đó !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình nghĩ :

- Lão nói có lý lắm ! Nếu hiện tại ta tha lão thì hành động hôm nay sẽ bị lão mang đi tiết lộ khắp giang hồ, như vậy đại kế của mình hỏng bét.

Chàng trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp lạnh lùng tiếp nối :

- Tiểu tử ! Người hối hận rồi phải không? Nếu ta biết tiểu tử là con người không có tín nghĩa thì có bao giờ ta nói những điều đó? Người nên giết ta đi thì hơn, thả ta ra song thân người bị hại chắc chắn !

Lãnh Nhạn Dung chớp mắt trong như nước mùa thu, điểm nụ cười tươi chen vào :

- Chưa hẳn như vậy đâu lão ác ma ơi !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn nàng chờ đợi nàng giải thích rõ hơn. Nàng có thể đưa ra ý kiến cứu vãn danh dự nàng.

Hiện chàng đang rối rắm, nếu không tha cho Lam Chủy Đại Hộ Pháp, thì chàng thất tín, mà tha chết lão thì hành tung cả ba sẽ bại lộ.

Lãnh Nhạn Dung quay sang chàng thốt :

- Anh hứa tha chết cho lão chứ anh đâu có hứa là thả lão đi đâu thì đi? Như vậy thì anh còn lo nghĩ gì nữa? Lão còn sống là anh giữ tròn chữ tín rồi ! Vả lại, ngày mai, ngày kia, thiếu gì việc và anh ớ thể quy tội cho lão rồi giết lão để trừ hậu họa? Anh chỉ giữ tròn lời hứa cho trường hợp hôm nay thôi.

Độc Cô Thanh Tùng cả mừng.

Địa Tướng lão nhân đột nhiên bật cười hăng hắc. Từ nơi chỗ ngồi, lão vọt mình lên rồi từ từ đáp mình xuống gần chỗ Lam Chủy Đại Hộ Pháp.

Không rõ lão nhân xuất thủ như thế nào, Lam Chủy Đại Hộ Pháp hôn mê, một tiếng rồi rú lên bất động.

Day qua Độc Cô Thanh Tùng, Địa Tướng lão nhân thốt :

- Tiểu tử ! Lần thứ hai xuất hiện trên giang hồ, khai sát giới.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi :

- Lão tiên bối giết lão ma rồi à? Lão chết thật sự hay chỉ hôn mê thôi?

Địa Tướng điềm nhiên :

- Chưa chết nhưng có thể kể như chết rồi !

Nhân đưa bàn tay hướng về Lam Chủy Đại Hộ Pháp đang nằm bất tỉnh dưới đất, phất nhẹ một cái theo lối cách không, lão ác ma buột miệng thở phì lồm cồm ngồi dậy.

Lão lẩm nhẩm :

- Ta ngủ say thế? Nơi đây là đâu?

Lão gãi đầu gãi tai rồi đứng lên bước đi, bỗng nhìn cánh tay cụt, lão biến sắc bật khóc lên :

- Ta mất một cánh tay? Tại sao ? Ai trộm của ta? Hu hu ! Ta phải tìm lại mới được ! Ta nhất định phải tìm cho được cánh tay của ta !

Lão quay mình bước đi.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhận Dung thấy lão bước đi, nặng nề nhọc mệt không còn một điểm võ công nào trong dáng dấp, cả hai biết nay Địa Tướng đã phá hủy công kực của lão rồi.

Hơn nữa Địa Tướng lão nhân còn điểm huyết phong bế ký ức của lão.

Lãnh Nhận Dung lặng lẽ đưa ánh mắt nhìn lão nhân. Lão nhân bật cười quái dị :

- Hẳn đã trở thành phế thải rồi, không còn nhớ gì đến việc hôm nay nữa !

Độc Cô Thanh Tùng thán phục :

- Lão tiền bối đã đạt đến mức thông huyền có đủ mọi biện pháp ứng phó với mọi tình hình. Nhưng chẳng biết tiền bối dùng thủ pháp gì ảo diệu thế?

Địa Tướng lão nhân đang cười bỗng trầm nghiêm lại :

- Người không nên hiểu thủ pháp tối độc đó làm gì !

Độc Cô Thanh Tùng không dám hỏi nữa, vẫy tay gọi Long Mã đến, bảo Lãnh Nhận Dung lên ngồi. Chàng day qua Địa Tướng lão nhân :

- Bọn chúng tôi xin y kế thi hành !

Lão nhân thở dài tự thốt :

- Ta không ngờ lại có ngày lại phải trở lại trên giang hồ như thế này? Ta lại còn phải khai sát giới ! Oan nghiệt đáng lẽ phải mở thì ta lại cột vào.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhận Dung mang mặt nạ da người vào thì trở thành một lão và một mục như cũ.

Cả ba, mỗi người ôm một chiếc rương nhìn quanh không thấy một bóng người, cùng giở thuật khinh công tối thượng tiến về Hoán Châu, đến Xá Giản Trấn.

Đêm đó, toàn thể nhân số trong tiêu cục Xá Giản trấn từ hai chánh phó Tiêu cục chủ đến bọn tiêu sư, cộng tất cả mười bốn người, đều chết không còn một mạng tại sảnh đường.

Đêm thứ hai, thứ ba rồi đến lượt các tiêu cục khác nữa quanh Hồng Trạch Hồ đều chung một số phận với tiêu cục trước.

Rồi từ đó, ba bóng người, hai lão một mục, có chiếc rương sơn đỏ trong tay, đi đến đâu là máu Huyết Ma Bang chảy đến đó hay đúng hơn là máu huyết tiêu cục chảy đến đó.

Suốt hai vùng Đại giang Nam Bắc, bóng cả ba là những bóng hung thần, bọn Huyết Ma Bang khiếp vía kinh hồng khi nghe người và rương đó sắp xuất hiện trong vùng quần hạt.

Tin đó đưa về tổng đàn Huyết Ma Bang.

Dĩ nhiên công đàn phần nộ, sai phái nhiều cao thủ phân tán đi khắp nơi, tìm tung tích ba người bí mật. Những kẻ ra đi không bao giờ trở lại Tổng Đàn nữa.

Họ có gặp ba người bí mật, nhưng họ gặp để tàn đời, chứ sứ mạng do Huyết Ma Bang giao phó có thể nói đến dăm bảy kiếp mới có thể nói tới việc hoàn thành.

Trong khi hai lão một mực xông vào giang hồ, khơi dòng máu Huyết Ma Bang chảy thành sông, xác chất thành núi, thì bên cạnh Hồng Trạch Hồ, một tòa kiến trúc được dựng lên trông như kim điện.

Nơi cửa chánh có một tấm biển phủ lộ rõ ba chữ :

Â Vô Tôn Điện.

Nét bút tô màu vàng cực kỳ xảo diệu.

Cửa chánh luôn luôn mở toang, từ bên ngoài nhìn vào trông thấy suốt ba lớp nhà, nhưng lạ lùng làm sao, điện vũ rộng thênh thang như vậy mà không có một bóng người thấp thoáng.

Nếu nói là một kiến trúc hoang tàn thì không đúng, bởi vẻ tráng lệ nguy nga của nó chứng tỏ có một bàn tay chăm sóc chu đáo thường xuyên.

Người đầu tiên do tánh hiếu kỳ vào cung điện xem nó quy mô như thế nào, là một tay tâm thương trong võ lâm.

Hắn xem đến hết vòng điện thứ nhất thấy không có sự cản trở nào.

Hắn đến vòng điện thứ hai vẫn bước dọc bước ngang tự do đi lại.

Đến vòng điện thứ ba, hắn bước vào đại sảnh thấy có một toà kim đài không lớn lắm nhưng minh quang chiếu sáng như dạ minh châu.

Hắn là tay mơ nào có biết giá trị Kim Đài như thế nào, nên hắn không lưu ý cho lắm. Đến lúc hắn ngẩng mặt lên, nhìn chung quanh hắn thấy có ba tấm kim bài, trên mặt kim bài có khắc năm chữ :

Â Vô Lâm Kim Đài Lệnh. Hắn hoảng hồn lùi lại mấy bước lảo nhảm :

- Chiếc Kim Đài này có phải là chiếc đài của võ lâm mà ta thường nghe nói?

Nhìn quanh quất không thấy một bóng người nào, hắn bạo dạn bước tới.

Hắn đến sát chiếc Kim Đài, thấy trên đầu kim đài có bốn chữ :Â Vô Lâm Kim Đài.

Hắn ngẩng mặt lên không bật cười ha hả :

- Vô Lâm Kim Đài tái hiện trên giang hồ thì từ nay bộ mặt của võ lâm sẽ được tươi sáng hơn.

Hắn toan nhắc lấy Vô Lâm Kim Đài đi nhưng do dự.

Hắn tự lượng võ công của mình chẳng thấm vào đâu, dù có chiếm chiếc Vô Lâm Kim Đài, vị tất đã đủ lực sai sử khách giang hồ.

Hắn đứng trước chiếc VôLâm Kim Đài bồi hồi khôn tả.

Vừa lúc đó một giọng nói sang sảng vang lên, không rõ từ đâu phát xuất :

- Nhờ người phao truyền ra khắp giang hồ rằng lão phu đã tìm được chiếc VôLâm Kim Đài, lão phu nghiêm nhiên trở thành Vô Lâm Thánh Tôn thời đại này, nếu có kẻ nào bất phục xin hãy đến đây ẩn chứng võ công với lão phu.

Hắn sợ xanh mặt không dám thở mạnh. Hắn chỉ nghe tiếng mà không thấy người, có nhìn ra bốn phía tìm kiếm nhưng vô ích.

Chỉ trong vòng ba hôm sau, cái tin Vô Lâm Kim Đài xuất hiện trên giang hồ được lan truyền nhanh chóng đi khắp nơi.

Và cũng đồng thời gian, ba lão già có ba rương báu bỗng nhiên vắng bóng giang hồ. Họ vắng bóng, bọn Huyết Ma Bang lại càng phân vân hơn.

Chúng nghị luận với nhau:

- Ba lão già đó là ai? Họ có liên quan gì đến chiếc Kim Đài không? Tại sao Kim Đài hiện thì họ ẩn? Một cuộc trùng hợp hay có mưu mô?

Tất cả quần hùng trên giang hồ chưa một ai có ý nghĩ Hồng Trạch Hồ tranh giành Kim Đảnh.

Nhưng tại Huyết Ma Bang có một người đang phần hạn đến cực độ.

Người đó không ai khác hơn là Vạn Cực Đế Quân.

Đế Quân cho rằng trong thiên hạ không còn ai khiếp sợ chiếc Kim Đảnh kinh tâm trước mặt lão.

Vậy mà có kẻ đương nhiên dựa vào để suy cử mình lên ngôi vị Vô Lâm Thánh Tôn, một ngôi vị đáng lý phải dành cho lão, nếu lão không nhận cũng phải bỏ trống, ít ra cũng trong lúc sanh tiền của lão.

Người nào đó đã gián tiếp thách thức lão rõ rệt.

Cái tin Kim Đảnh xuất hiện ở Hồng Trạch Hồ thì ba hôm sau, Huyết Ma Bang có phản ứng liền. Tổng Đàn sai phái bang đồ đến tận nơi, vừa dò la vừa đo lường thực lực của người bí mật.

Đầu tiên, Huyết Ma Bang sai bọn danh thủ bị chế phục sau ngày đại diễn Cửu Long Huyết Minh.

Và đoàn người được sai phái, đặt dưới quyền hướng dẫn của Bích Nhân Thần Tăng, hiện xung nhiệm Lam Chủy Đàn Chủ quản hạt vùng Giang Bắc.

Hôm ấy, một ngày sáng lạnh, bầu không chẳng chút mây vờn.

Mặt nước Hồng Trạch Hồ lặng như tờ, trong như gương.

Tòa Vô Tôn Kim Điện huy hoàng sừng sững dưới ánh thái dương.

Vào giờ thìn, Bích Nhân Thần Tăng và chín vị hòa thượng đến trước cửa Kim Điện.

Bích Nhân Thần Tăng ra hiệu cho các đệ tử đoạn ngòi xuống quay lại cổng.

Một hồi mõ kinh vang lên.

Trong cảnh trang nghiêm tịnh tịnh, tiếng mõ nổi lên công cốc, u buồn ghê rợn, vắng đến tận phương xa.

Bích Nhân Thần Tăng dụng ý khua mõ lên, cho kinh động người bên trong điện, họ sẽ đi ra, thần tăng sẽ được nhìn tận mắt họ là người nào mà ngang nhiên tự xưng cử làm Vô Lâm Thánh Tôn, dùng Kim Đảnh để rúng ép giang hồ.

Nhưng lão tăng khua mõ một lúc lâu chẳng thấy ma nào xuất đầu lộ diện.

Trong kim điện vẫn cảnh im lặng trang nghiêm, không một bóng người thập thò thấp thoáng nơi ba vòng điện sảnh.

Lão tăng lấy làm lạ hết sức. Lão cùng chín tên đệ tử ngồi từ thìn đến ngọ, vẫn không thấy một bóng người. Lão bắt đầu nóng nảy sai ba tên hòa thượng vào trong thăm dò động tịnh. Ba hòa thượng vâng lệnh đi liền.

Đợi cho họ đi được mấy trượng, Bích Nhân Thần Tăng lại sai sáu hòa thượng còn lại vào theo, làm cái thế ỷ viện cho toán trước.

Sáu hòa thượng sau cùng vào trong được một lúc thì Bích Nhân Thần Tăng theo vào.

Toán hòa thượng đi đầu vào đến đại sảnh vòng điện thứ ba thì thấy chói mắt vì thấy ánh chiếu của chiếc Kim Đảnh treo lơ lửng trước mặt.

Chúng đứng khựng lại đó chẳng biết làm gì hơn, chờ đợi nhóm thứ hai. Toán thứ hai cũng không có ý kiến gì đành chờ Bích Nhân Thần Tăng. Và lão đã tới nơi lòng lão rộn lên ham muốn.

Lão tán thưởng chiếc Kim Đảnh huy hoàng rực rỡ hấp dẫn người vừa bằng cái dáng vẻ bên ngoài vừa bằng cái ý nghĩa tượng trưng.

Chiếc Kim Đảnh đối với vô lâm như chiếc ấn nhà vua đối với thần dân.

Chiếc Kim Đảnh có uy lực vô biên, định đoạt sự mất còn của một cao thủ, một môn phái, nó xuất hiện nơi nào là nơi đó ai ai cũng phải cúi đầu.

Bích Nhân Thần Tăng miên man với ám ảnh đó, mặc dù ngày nay lão không còn mơ vọng như ngày nào, bởi trên đầu lão đã có sẵn một người và hiện tại lão đang ở đây vì người đó.

Chiếc Kim Đảnh lão không được quyền hưởng dụng nhưng lão phải liều chết để lấy được Kim Đảnh, hiến dâng cho người khác.

Lão dù sao cũng nhận thấy sự mỉa mai đó nhưng cũng đã muộn rồi !

Bây giờ lão muốn sống tất phải liều chết, và chết cho người vì người...

Bỗng, một tràng cười lạnh lạnh vang lên, tiếp theo đó là một giọng nói cay độc :

- Các người không giữ quy giới, rồi Thiếu Lâm đến đây muốn chiếm Kim Đảnh phải không?

Ba hòa thượng của tốp đầu cất tiếng niệm phật rồi cất giọng đáp :

- Thiếu Lâm phái trên Tung Sơn, thuộc chánh tông, từ một trăm năm qua giữ ngôi lãnh tụ võ lâm dù có muốn chiếm Kim Đảnh, thiết tưởng cũng hợp lý lắm, có gì lạ mà người lên tiếng phê bình? Người là ai có đức gì tài ba làm sao mà tự xưng mình là bậc tôn võ trong thiên hạ?

Tràng cười tiếp nổi cao hơn, như muốn tung nóc tòa đại sảnh.

Dứt tràng cười giọng nói lại theo liền, sang sảng như chuông đồng, chân dội cả tai của bọn hòa thượng :

- Bọn các người không thẹn mình là phường bại hoại, cái thanh danh của Thiếu Lâm Tự vì các người mà phai mờ, hoen ố, chẳng nghĩ đến cách trùng hưng uy tín, tái tạo thanh danh lại mà lại cam tâm làm nô lệ cho Huyết Ma Bang, phạm thên tội ác, các người chưa thấm thía cái nhục chăng? Giờ đây lại chường mặt tại Hồng Trạch Hồ làm chim bay chó chạy cho lão ma đầu !

Ba hòa thượng sôi giận :

- Người là ai? Cứ chui rúc ở xó xỉnh tối tăm, dấu mặt dấu mày, lên giọng thầy đời giảng đạo lý?

Một giọng trầm ngâm lạnh lùng đáp lại :

- Các người dám dòm ngó đến chiếc Võ Lâm Kim Đảnh, thì cũng phải có một điểm gì hơn người, nhưng ngôi vị Võ Lâm Thánh Tôn chỉ có một, mà các người thì đông, chiếm ngôi vị duy nhất mà dâng lối quần chiến, thì ngôi vị duy nhất đó sẽ quy về cho tên nào trong số các người nếu rủi ta thất bại?

Lời nói của người bí mật sâu sắc vô cùng.

Kể nào đến đây rồi, nếu không phải là bàng quang tọa thị, tất phải có ý chiếm đoạt Kim Đảnh. Muốn chiếm đoạt Kim Đảnh thì phải xuất thủ cùng người bí mật giao đấu.

Trong một đoàn người đến cùng một lúc, không thể ai ai cũng muốn chiếm đoạt cho mình, bởi vật quý chỉ có một, mà người thì đông, làm sao phân chia cho đủ?

Như vậy phải có một người cùng đoàn được chọn lựa sẵn.

Phải để cho người đó ra tay, và nếu cần thì tất cả cùng tiếp chiến, chứ không thể tự ý ai muốn xuất thủ cũng được, bởi làm như vậy là tranh giành lẫn nhau.

Người bí mật thốt lên như vậy cốt để cho chúng xuất lộ đầu đoàn, mà cũng ngăn chặn chúng lối quần chiến ồ ạt.

Ba hòa thượng lấy mắt nhìn nhau, không ai thốt một lời nào họ sợ hành động tháo thụt thì dù có thành công cũng bị Bích Nhân Thần Tăng quở trách, chứ đừng nói là thất bại.

Cả ba quay mặt ra phía sau như dò hỏi ý kiến đồng bọn.

Rồi chín người, người này nhìn người kia một lúc, bất thành linh bước tới, phân đứng theo vị trí, lập thành nửa trận đồ la hán, nhường một khoảng trống nơi trung ương vì thiếu người chiếm đóng.

Người bí mật buông giọng lạnh lùng đưa ra nhận xét :

- Rất tiếc là các ngươi không đủ mười tám tên cho nên la hán trận không trọn vẹn ! Lão phu nhận thấy rằng lập một trận đồ bùa bài thiếu người, phơi lỗ phơi hang như vậy bất chấp bại thành là bọn ngươi không còn sỷ diện nữa ! Chiếc Kim Đảnh kia đâu có thể về tay bọn các ngươi ?

Mấy tiếng mõ kinh cốc cốc vang lên, cục trường đã thêm một bóng người, xuất hiện như một vầng thanh quang chớp sáng.

Bích Nhân Thần Tăng ra mặt.

Lão đến nơi, ngồi ngay giữa khoảng trống, cười ha hả :

- Kẻ muốn chiếm đoạt Vô Lâm Kim Đảnh chính là lão đây, một lão tăng mà thôi! Dám hỏi ngươi là bậc cao nhân phương nào, tài năng ra làm sao mà dám xưng là Vô Lâm Thánh Tôn? Đức hạnh ra sao mà dám hưởng dụng Kim Đảnh? Mặt mày ra sao mà không dám nhìn người?

Một ánh ngân quang chớp lên, giọng nói lạnh lùng tiếp theo liền :

- Hòa thượng vô sỉ ! Tiếp chiêu !

Một đạo chưởng kinh vút tới Bích Nhân Thần Tăng dĩ nhiên là mãnh liệt vô tưởng. Chưởng kinh chụp từ bên trên xuống như một hòn núi chực đổ ập lên đầu Bích Nhân Thần Tăng.

Bích Nhân Thần Tăng hét lên một tiếng to, đôi tay cùng đưa lên như Lý Thiên Vương đỡ tháp, dùng chưởng pháp Kim Cang Đại Lực phản công.

Bọn chín hòa thượng bên ngoài khoanh tay trước ngực đề tụ chân cương sẵn sàng ứng chiến.

Bùng !

Kình đạo của người bí mật và chưởng phong Kim Cang Phục Đại Ma Lục của Bích Nhân Thần Tăng chạm nhau nổ thành tiếng.

Cục trường như bị một sức ép vạn cân đánh bật không khí ra ngoài, từng làn sóng không khí cuốn đi trông thấy.

Chín tên hòa thượng án ngữ vị trí theo trận pháp la hán bị những làn sóng cuốn dạt ra xa hơn trượng ngã nhào xuống.

Sóng không khí còn cuốn dồn đưa chúng lăn một vòng nữa. Sau cùng chúng cố đề tụ chân cương trầm mình cho khỏi lăn tròn. Mặt tên nào cũng xám xịt mắt trừng trừng mở, kinh hãi vô cùng. Sau phút giây bạt vía, chúng lồm cồm bò dậy, cổ gượng đứng lên.

Chúng nhìn vào trung tâm vòng trận, chúng run bắn người lên :

- Trời !...

Bích Nhân Thần Tăng chết liền tại chỗ, máu từ thất khiếu trào ra không ngừng.

Ngực của Bích Nhân Thần Tăng gãy cụp, chứng tỏ từ trên đánh xuống làm ép gập thân hình của lão, sức ép quá mạnh, dồn máu ứ lại, phải thoát chỗ thất khiếu ra ngoài.

Chỗ ngực gãy cũng máu me be bét, một vài đốt xương trắng phơi lộ trong máu hồng, cạnh mớ thịt nhầy nhụa.

Chín tên hòa thượng cùng kêu oái lên một tiếng, lùi mấy bước, cùng niệm Phật hiệu đưa đường :

- A Di Đà Phật !

Chín hòa thượng cùng nhìn lên nóc sảnh cất giọng căm hờn :

- Thiếu Lâm Tự cùng ngươi có thù oán gì mà ngươi lờ hạ độc thủ chứ?

Một giọng cười lạnh lạnh vang lên :

- Bích Nhân Thần Tăng không chán chĩnh sơn môn tự mình mang thân nô lệ cho bọn ma đầu ác đạo, làm cho phái Thiếu Lâm mang danh hoen ố, lão ấy chết đi là Thiếu Lâm Tự trừ bỏ một điều sỉ nhục, chẳng mang ơn ta thì thôi sao còn ư oán ta?

Giọng nói gần mạnh :

- Còn các người nữa, liệu mà ăn năn hối ngộ, hướng thiện hồi đầu, lão phu sẽ không dung tha cho kẻ nào ngoan cố trong tội lỗi !

Chín hòa thượng lòng tràn phần uất, nhưng biết làm sao hơn khi mình kém thế.

Chúng đành mang xác của Bích Nhân Thần Tăng ra khỏi điện tải về Tung Sơn.

Tiến đưa chín hòa thượng là một tràng cười lạnh lạnh đầy khinh bỉ, đầy thách thức.

Một giọng nói của nữ nhân vang lên, trên đỉnh sảnh sau khi bọn hòa thượng ra ngoài :

- Thanh Tùng ca ! Không ngờ công lực của anh tiến triển đến mức độ đó trong khoảng một thời gian ngắn ngủi ! Chỉ một chuỗi thôi cũng đủ lấy mạng lão quỷ Thiếu Lâm.

Độc Cô Thanh Tùng đáp :

- Đó là kỳ công Thiên Oai Chương của Địa Tướng lão nhân !

Đó là Độc Cô Thanh Tùng và tất nhiên nữ nhân là Lãnh Nhạn Dung chứ chẳng ai khác.

Lãnh Nhạn Dung im lặng một chút rồi cất tiếng :

- Chúng ta bày ra kế này lấy khỏe chờ mệt, nhưng không biết khi nào Vạn Cực Đế Quân mới tới đây ? Ta chỉ mong Vạn Cực Áo Nữ tới trước, vì Địa Tướng lão nhân chỉ cần gặp một Vạn Cực Áo Nữ thôi ! Sau khi sát hại Vạn Cực Áo Nữ trả thù cho Thiên Tướng, Địa Tướng lão nhân quy ẩn liền ! Nhưng anh ạ, nếu Địa Tướng lão nhân quy ẩn bỏ mặc ta với Vạn Cực Đế Quân và Quần Ma, liệu mình có địch lại chúng không anh? Em lo quá !

Độc Cô Thanh Tùng trấn an nàng :

- Dung muội ! Em yên tâm, dù anh không giám quả quyết mình có thể thắng Vạn Cực Thiên Tôn hay không anh vẫn có thể biết là mình không đến nỗi bại đâu !

Kim Điện trở lại tịch tịnh như thường, cảnh tịch tịnh còn lan rộng chung quanh bên ngoài cung điện.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung ẩn nấp ở đâu?

Cả hai ở trong một căn phòng kiến tạo ngay trên đỉnh cung điện, nhìn xuống chiếu Kim Đảnh.

Gian phòng thiết trần cực kỳ tráng lệ.

Độc Cô Thanh Tùng vận chiếc giáp bạc, ngân quang chiếu sáng phản ánh với màu hồng của Lãnh Nhạn Dung. Cả hai, trai thì uy nghi, gái thì kiều diễm, thật đúng là một đôi trời sanh với đầy đủ ưu điểm mà kết hợp với nhau.

Sau khi bọn hòa thượng Thiếu Lâm Tự mang xác Bích Nhân Thần Tăng đi rồi, Độc Cô Thanh Tùng cởi chiếc giáp ra, lấy chiếc áo xanh mặc vào.

Chàng đưa ánh mắt ngời sáng nhìn Lãnh Nhạn Dung âu yếm thốt :

- Kiến tạo nên cung điện này, công lao của Dung muội không nhỏ, em thật cực khổ biết bao !

Lãnh Nhạn Dung nghe mát rượi trong lòng :

- Chứ anh và Địa Tướng lão nhân mãi bôn tẩu đó đây, em phải gánh vác phần nhẹ chứ? Nhờ anh và Địa Tướng lão nhân mà bọn Huyết Ma Bang dè dặt phần nào trong việc tác oai, tác phúc.

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm nét mặt tỏ vẻ lo ngại :

- Giết chúng ! Đành rằng phải giết, bởi muốn cứu dân trừ hại thì chỉ còn cách đó mà thôi ! Nhưng dù mình làm phải đến đâu cũng không khỏi làm thương tổn đến thiên hòa, địa thuận. Huống chi những kẻ mà mình

giết hại, bắt quá chúng chỉ là bọn tay sai chúng không ác cũng không xon với chủ nhân của chúng. Cho đến bao giờ mình mới hạ được tên đầu não?

Lãnh Nhạn Dung chớp chớp mắt vụt hỏi :

- Thanh Tùng ca ! Em có việc này chưa hiểu rành lắm !

Độc Cô Thanh Tùng hỏi lại :

- Có việc gì?

Lãnh Nhạn Dung trầm ngâm một chút :

- Tại sao mình không đến thẳng sào huyệt Huyết Ma Bang tìm ngay lão đại ác ma mà lại tĩa dần từng tiêu cục một?

Độc Cô Thanh Tùng thở dài :

- Em thắc mắc đúng chỗ ! Chẳng qua mình phải dùng đến kế thấp này là tĩa dần vẩy cánh của chúng, chẳng qua mình không tìm được nơi nào chúng đặt Tổng Đàn hiện tại, sau ngày Vạn Cực Cung tan nát. Địa Tướng lão nhân đã hai lần do thám trên Thần Nữ Phong, mà cũng chịu thôi chẳng biết được chúng rút về phương trời nào. Mình phải dùng kế thấp, trêu tức chúng, dụ dẫn chúng đến Hồng Trạch Hồ, anh tin chắc thế nào Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Áo Nữ cũng sẽ đến vào một ngày gần đây.

Chàng nhích tới gần nàng hơn, ôm ghì nàng vào lòng, ve vuốt nàng.

- Nhạn Dung em ! Mình tạm thời bỏ qua việc đó đi, hãy nghĩ đến mình một chút.

Mấy hôm nay anh nhớ em đến vô cùng !

Lãnh Nhạn Dung thu gọn trong lòng chàng, thốt qua cảm động :

- Chứ em thì sao? Em không nhớ anh đến chết được à? Thanh Tùng ơi ! Chừng nào mình mới tảo thanh được bọn Huyết Ma Bang, để trở về Khanh Khanh cốc sống cho chúng ta?

Độc Cô Thanh Tùng quả quyết :

- Không lâu lắm đâu em !

Chàng nhớ đến song thân, sa sầm nét mặt :

- Hiện tại., không rõ ông bà ra sao, anh lo quá !

Lãnh Nhạn Dung an ủi :

- Người tốt thì ơn trên phù hộ, em tin chắc không đến nỗi nào đâu anh ạ ! Vả lại, Huyết Ma Bang chưa hay là chính anh đã chiếm được chiếc Vô Lâm Kim Đảnh, thì Vạn Cực Đế Quân chưa gấp hạ thủ đâu !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Anh chỉ sợ hành tẩu bại lộ...

Lãnh Nhạn Dung cười tin tưởng :

- Anh và em đều mang nạ da người, chúng có biết được chân tướng của mình cũng còn lâu.

Độc Cô Thanh Tùng nhẹ giọng :

- Anh chỉ mong được như lời em nói ! Giải cứu cho song thân anh và các vị thúc bá rồi mình sẽ tìm nơi quy ẩn.

Lãnh Nhạn Dung an ủi chàng thêm mấy câu, chàng thấy lòng dịu lại.

Cả hai tâm sự với nhau một lúc nữa.

Chợt đôi mắt chàng bừng lên sát khí, chàng cắn hờn :

- Anh còn hận Huyết Ma Bang cực độ, nen hôm nay, gặp lũ sư hổ mang Thiếu Lâm là anh không dằn được tánh nóng mới xuất độc chiêu hạ sát lão ! Hừ ! Lão đó gian hoạt nham hiểm có thừa, chết cũng đáng !

Lãnh Nhạn Dung không đáp.

Độc Cô Thanh Tùng day qua nhìn nàng, thấy đôi mắt nàng cài lệ quanh mi, chàng biết là nàng nhớ đến cái chết thảm của Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu.

Nàng cất giọng u buồn thốt :

- Chắc anh còn nhớ là Gia Gia em chết còn chưa được bao ngày. Em muốn chính tay em moi tim bỏ óc kẻ thù, em muốn được như thế lắm, anh ơi ! Vạn Cực Áo Nữ đã gây nên cái chết cho Gia Gia em, thì mụ ấy phải trả món nợ máu trước vong linh người !

Vừa lúc đó cả hai nghe có tiếng chân người.

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc đứng lên, nhìn theo một lối thông bí mật, nhận ra là Địa Tướng lão nhân với thân hình cao lớn tứ ngoại đi vào.

Độc Cô Thanh Tùng nghinh đón, điểm một nụ cười hỏi ngay :

- Lão tiền bối tìm ra được trụ sở Tổng Đàn Huyết Ma Bang chưa? Còn tin tức của song thân tôi?

Địa Tướng lão nhân có vẻ trang nghiêm phi thường ! Lão Ma Đế Quân có phần âm trầm thâm hiểm hơn cả lúc trước, sánh với Quý Vương, lão còn trên một bậc, còn lão Ma Nữ thì có lẽ giờ đây đang nghiên cứu quyền kỹ sự của ta, khi nào học xong mụ mới chịu xuất đầu lộ diện ! Ta ngại chừng đó mình không còn cách gì chế phục nổi !

Độc Cô Thanh Tùng nhận tội về mình :

- Tất cả đều do nơi chỗ sơ xuất của tôi mà ra cả ! Tôi hối hận vô cùng !

Địa Tướng lão nhân nhìn chàng với ánh mắt nghiêm khắc :

- Dù sao, thì việc cũng đã rồi, người không nên thắc mắc làm gì nữa. Hiện tại công lực của người khá cao, người lại gồm nhiều tuyệt học của các kỳ nhân dị khách trên giang hồ, tướng lão ma cũng khó lòng thắng người nổi ! Người nên tinh luyện trượng pháp Quý Vương, kiếm pháp Kim Long của Vô Danh Kiếm Khách, đem hai môn đó dung hợp với nhau, người sẽ có một tuyệt học áp đảo lão ma dễ dàng !

Độc Cô Thanh Tùng cúi đầu vâng lãnh ý kiến đó. Chàng lại hỏi :

- Nghe nói lão ma có luyện môn Hoá Huyết Thần Công, sát hại người dễ dàng trong vòng trăm bước, khi gặp ảo sử dụng môn công đó, tôi làm cách nào để xin hóa giải? Xin lão tiền bối chỉ dạy !

Địa Tướng lão nhân ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt lại suy nghĩ về một vấn đề nan giải. Một lúc lâu Địa Tướng lão nhân mở mắt ra, một ánh tinh quang ngời chớp lên, liến tắt ngay theo đó.

Lão nhân trầm giọng :

- Luyện Hoá Huyết Thần Công, phải để tụ tinh huyết. Môn công đó gốc tại tây vực, không thuộc về Trung Nguyên, nếu luyện được rồi thì nắm chắc bá đạo trong võ lâm. Nhưng muốn luyện môn công đó đến nơi đến chốn, phải bắt đầu từ lúc tuổi còn thơ. Lão ma cấp bách dành ngôi bá đạo trên giang hồ, bất chấp niên cao kỷ trọng mà luyện cho được, dù lão thành công cũng không duy trì được sức chịu đựng lâu dài.

- Người cố gắng luyện thành một vầng cương khí hộ thân, miễn giữ sao cho đừng thất bại trong một thời khắc ngắn ngủi, đến lúc Hoá Huyết Thần Công yếu dần đem hai môn trượng và kiếm công kích lão, chắc chắn lão sẽ bại.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu, toan nói mấy tiếng, Địa Tướng lão nhân tiếp nối :

- Từ giờ trở đi cứ vào giờ tỵ và ngo, ta sẽ giúp người luyện công lực một lúc.

Với mức tiến của người hiện tại thì chỉ trong vòng một tuần thì người luyện thành cương khí vững chắc rồi !

Thốt xong lão nhân vừa bước ra ngoài vừa bảo :

- Ta đi tìm vài món thuốc giúp người luyện công đây !

Kể từ hôm đó, Độc Cô Thanh Tùng y theo chỉ dẫn của Địa Tướng lão nhân mà luyện cương khí phòng thân, ngày qua ngày, chẳng có điều chi lạ xảy ra.

Và cũng từ ngày Bích Nhân Thần Tăng thăm tử, Huyết Ma Bang chưa sai phái cao thủ tới Võ Tôn Kim Điện nữa.

Có khi cao hứng Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung rong thuyền dạo chơi nước Hồng Trạch Hồ. Cả hai, càng ngày tình nồng ý đượm, khăng khít nhau như đôi uyên ương.

Bảy ngày qua...

Ngày cuối cùng mà Độc Cô Thanh Tùng đang ráo riết luyện tập, bỗng nhiên Lãnh Nhạn Dung từ bên ngoài hấp tấp chạy vào. Mặt nàng lộ vẻ lo âu rõ rệt.

Nàng không dám khinh động Độc Cô Thanh Tùng, nàng lẩm nhẩm :

- Làm sao bây giờ? Xích Diệp phu nhân đến đây làm gì? Dù thân phận của bà vừa là Mẹ lớn của Thanh Tùng , vừa là Di, nhưng tại Vạn Cực Cung quần hùng đã bị Vạn Cực Đế Quân chế phục bắt làm nô lệ cho lão, liệu bà có thoát khỏi việc đó không?

Nếu bà cũng chung số phận với quần hùng thì hiện tại bà là người của Huyết Ma Bang, một kẻ đối lập chứ không còn là người thân nữa, mình đối phó làm sao cho phải lẽ ?

Nàng nghĩ :

- Bà đến đây vì ý riêng hay do mệnh lệnh của ác ma?

Nàng lo ngại quá. Nàng nhìn sang Độc Cô Thanh Tùng và Địa Tướng lão nhân, cả hai đang ngồi trong một vòng cương khí dày hơn ba bước, mờ mờ ảo ảo.

Cả hai chỉ còn luyện cách thu nạp đạo cương khí đó cho trở thành vô hình, là kể như thành công rồi.

Nàng không thể phá ngang chàng lúc luyện công nhưng lại bồn chồn về sự xuất hiện của Xích Diệp phu nhân, không thể ngồi yên một chỗ, lại chạy ra ngoài.

Xích Diệp Phu Nhân lúc đó chỉ còn cách Kim Điện năm trượng.

Lãnh Nhạn Dung càng lo ngại quỳnh quáng lên, trầm nghĩ :

ÂMình phải đối phó làm sao? Nếu thực sự bà ấy muốn chiếm đoạt Kim Đảnh?

Mình không sợ bà nhưng chẳng lẽ lại hạ độc thủ với bà.Ấ Xích Diệp Phu Nhân không cỡi xe ngựa, mà lại cỡi chim loan có vòng lục lạc nơi cổ.

Tiếng lục lạc khua lên càng lúc càng nghe gần.

Lãnh Nhạn Dung kinh sợ phát động, nảy sinh một chủ ý. Nàng nghĩ :

ÂMình cốt làm sao ngăn trở cho bà ta dây dưa trong chốc lát, đợi Thanh Tùng ca thu công phu lại rồi, chàng sẽ có cách ứng phó với bà.Ấ Nàng trở vào phòng khóa chiếc ngân giáp lên mình vào chỗ kín chờ đợi.

Không lâu lắm, Xích Diệp Phu Nhân đã đến trước cổng Kim Điện. Tiếng lục lạc im bất chứng tỏ chim loan đã đáp xuống đất rồi. Lãnh Nhạn Dung nhìn theo lối thông bí mật nghĩ thầm :

ẤXích Diệp Phu Nhân cũng to gan đấy chứ? Đơn thân độc mã mà dám dẫn xác đến, bất chấp mọi hiểm nguy mà bà biết chắc là sẽ gặp tại đây.Ấ Có tiếng chân người vang lên từ ngoài cổng điện đi vào.

Lãnh Nhạn Dung nhìn ra còn thấy ngoài Xích Diệp Phu Nhân còn có Ma Nương và Xích Diệp Công Chúa.

Lãnh Nhạn Dung mừng rỡ trầm nghĩ :

ẤCả ba đều có liên quan mật thiết với Thanh Tùng ca, riêng về Ma Vương thì còn có liên quan về Quý Phủ, như vậy tình thế chẳng đến nỗi nào như mình lo ngại.Ấ Nhưng, sự mừng rỡ không bao lâu, nàng lại lo :

- Họ đâu có thể biết được chính Thanh Tùng ca là người hộ trì Kim Đảnh? Nếu họ quyết tâm chiếm đoạt thì họ xuất thủ rồi. Dĩ nhiên mình phải chống lại, như vậy còn gì là hòa khí?

Xích Diệp Phu Nhân đã vào tới vòng điện thứ ba, nơi có đặt chiếc Kim Đảnh.

Gương mặt bà trang nghiêm vô cùng.

Dù Lãnh Nhạn Dung có hảo cảm với bà cách nào, cũng không khỏi chê trách bà ta tự lượng sức mình, vì võ công như Bích Nhân Thần Tăng còn bỏ mạng tại đây, huống chi là bà !

Nàng suy nghĩ một giây lấy chủ định đối phó tình hình.

Từ nơi chỗ này, nàng buông mình xuống, ẩn sau khung cửa bí mật.

Nàng định đem sự thật tỏ bày cùng Xích Diệp Phu Nhân, rất có thể bà sẽ đi ngay, không còn tranh chấp nữa, mà biết đâu Ma Nương sẽ ở lại giúp Thanh Tùng một tay.

Nàng vừa quyết định thái độ xong thì bên ngoài Xích Diệp Phu Nhân cao giọng thốt :

- Xích Diệp Phu Nhân Kim Hà, từ Thê Hà Lãnh đến đây, xin được bái kiến vị hộ trì Vô Lâm Kim Đảnh.

Lãnh Nhạn Dung cố sửa giọng nói cho có vẻ nam nhân, đáp :

- Bồn Vô Tôn Kim Điện chưa ra lệnh vời mà bỗng dưng phu nhân lại đến, chắc có điều gì muốn dạy bảo?

Chừng như Xích Diệp Phu Nhân muốn nghe giọng nói quen thuộc, mà lại nghe một giọng rất kỳ lạ, bà tỏ ý kinh ngạc có lẫn thất vọng.

Khẽ cau đôi mày, bà gật đầu :

- Dạy bảo thì không giám, chỉ xin xuất hiện cho thấy mặt thôi !

Lãnh Nhạn Dung bấm chốt cơ quan cánh cửa bí mật mở ra, nàng từ trên buông mình xuống, hiện ra trong chiếc áo giáp bạc trắng với chiếc mặt nạ da người.

Trong lốt người xuất hiện, Lãnh Nhạn Dung là một lão nhân không thể phân biệt được nam hay nữ.

Với chiếc mặt nạ da người, nàng che dấu mọi cảm nghĩ, nếu có biểu lộ trên gương mặt, Xích Diệp Phu Nhân không làm sao nhận xét được những gì bà mong mỗi nơi đối tượng.

Lãnh Nhạn Dung lạnh lùng hỏi :

- Kể hộ trì chiếc Kim Đảnh đã tuân ý xuất hiện rồi đây, phu nhân có điều chi chỉ giáo?

Xích Diệp Phu Nhân bước tới hai bước, chiếu đôi mắt sáng rực như sao nhìn tròng trọc vào nàng.

Lâu lắm bà mới tự thốt chứ không hề hướng về đối phương :

- Một người mang nạ ! Mà lại là loại nạ da người !

Ma Nương nóng nảy bước tới ba bước, nói chen vào :

- Tên thất phu tự cao tự đại kia ! Người chắc gì mình có võ công hơn người, có đức hạnh hơn người mà hòng độ trì Kim Đảnh? Nếu giang hồ bất phục thì sao?

Lãnh Nhạn Dung thừa rõ Ma Nương tính nóng như lửa không thể dùng cương, vội diễn nụ cười gọi ngay danh tự bà :

- Ma Nương ! Bà thấy sao mà cho rằng bốn Vô Lâm Thánh Tôn tài đức kém người ?

Ma Nương không ngờ đối tượng lại biết rõ danh tự của bà, khẽ giật mình biến sắc mặt day qua Xích Diệp Phu Nhân, thì thầm :

- Phu nhân ! Có lẽ lão ma đầu đoán đúng ! Người hộ trì Kim Đảnh là Độc Cô Thanh Tùng ? Nếu đúng như lão ma đầu nghĩ ngờ thì nguy cho mình rồi, phu nhân ạ ! Lão sai phái mình làm cái phao thăm dò tình thế. Nếu không phải là Độc Cô Thanh Tùng thì mình bị hại tại đây cũng như Bích Nhân Ác Tăng, còn nếu đúng là Độc Cô Thanh Tùng thì nhất định mình không đến nỗi nào. Nhưng mang xác thân an toàn mà trở

về Tổng Đàn thì có khác nào xác nhận sự nghi ngờ của lão ma đầu là đúng sự thật ? Chừng đó lão sẽ dùng Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Kim Xoa Giáo Chủ mà cưỡng chế Thanh Tùng, có phải là khổ sở cho Thanh Tùng không ?

Xích Diệp phu nhân gật đầu :

- Ma Nương nói rất phải, nhưng cũng còn xem sự thực như thế nào mới dứt khoát thái độ được. Mình phải hết sức quan sát đề phòng, tùy cơ hành sự.

Ma Nương lộ vẻ ưu tư trầm trọng. Bà đâu quên được cái thảm tử của Thích Kế Dương ca ca của bà tại Vạn Cực Cung, bà thù hận huyết Ma Bang vô cùng.

Nghĩ đến cái chết của Thích Kế Dương, bà nghiêng răng ken két.

39. Ánh Dương Huy Hoàng

Không rõ nghĩ sao Ma Nương vội hét to :

- Thất phu ! Người không nên khoa trương hợm mình một cách khả ố như thế ? Giả sử Ma Nương thi triển một chiêu thức, người có thể nói tên chiêu thức đó nổi chăng ? Nếu được thì Ma Nương này mới chịu phục !

Mặt bà bỗng nhiên tím lại, nhưng bà chưa xuất chiêu.

Lãnh Nhạn Dung đã ứng tiếng :

- Quỷ Phủ Âm Khí !

Ma Nương hướng về một mảng tường bên cạnh, đẩy ra một đạo khí tím.

Vì Độc Cô Thanh Tùng từng thuật sự tình về Ma Nương cho Lãnh Nhạn Dung rõ, nên nàng hiểu Ma Nương như chính bàn tay, nàng lại cười tiếp :

- Ma Nương ! Chiêu thức Huyền Vụ Thôi Chu trong chưởng pháp Tử Ấn của bà khá đầy đủ hình thức đó, nhưng rất tiếc là chỉ mới luyện được ba hỏa hầu thôi !

Nàng đâu có rõ cái thâm ý của Ma Nương, dùng chiêu thức để đo lường sự hiểu biết của đối phương, hầu tìm ra xuất xứ võ học và môn phái của người. Tóm lại, nếu không phải là người trong Quỷ Phủ thì quyết nhiên không thể biết được chiêu thức do bà thi triển.

Bà nghe đối phương nói đúng tên chiêu thức lại ức độ đúng mức hỏa hầu, bà biến sắc mặt như màu đất, thầm nghĩ :

”Đúng rồi ! Không còn nghi ngờ gì nữa ! Nếu không thì làm sao biết được chưởng pháp bí truyền của Quỷ Phủ ?” Xích Diệp Công Chúa trông vào thần sắc của Ma Nương, nàng run run người lên. Đột nhiên, chuyển mình nhìn ra phía cửa.

Nàng bắt gặp một bóng đen vừa chớp lên rồi biến mất.

Nàng đằng hắng một tiếng ngậm nhắc Ma Nương phải hết sức cẩn thận. Nàng thấp giọng bảo :

- Ma Nương đừng quên là lão Ma Nữ có sai bọn thân tín theo dõi chúng ta đấy !

Xích Diệp phu nhân cũng giật mình, trừng mắt nhìn Ma Nương.

Ma Nương tự biết mình sơ xuất đáng tiếc, bà lập tức đổi thái độ, bật cười cuồng dại, cố trang sức một dáng vẻ căm thù khỏa lấp sự biếu lộ vừa qua.

Bà hét to :

- Thất phu ! Người đã nhận ra chiêu thức đó, Ma Nương không giấu sự khâm phục chỗ hiểu biết sâu rộng của người. Nhưng đó là luận tài, còn như Bích Nhân Thần Tăng là bậc tu hành, đạo hạnh lớn đương thời, người lại đang tâm sát hại, thế sao gọi là đức ? Tài có mà đức không, thì giữ ngôi Võ Lâm Thánh Tôn thế nào được ?

Lãnh Nhạn Dung cười lạnh:

- Ma Nương ! Bà cho rằng Bích Nhân Thần Tăng là bậc chân tượng, đạo cao, đức trọng, chắc bà có chứng cứ?

Ma Nương hừ lên một tiếng :

- Bích Nhân Thần Tăng là một vị Trưởng lão trong Thiếu Lâm Tự, đã lên đến bậc tu hành kiên trì tâm trí, giữ đúng môn quy, mới được toàn phái suy tôn. Huống chi, trên giang hồ , còn ai không trong vọng lão tăng, điều đó người thừa hiểu, lại còn hỏi làm gì?

Lãnh Nhạn Dung bĩu môi:

- Đã là một bậc Trưởng lão một môn phái lớn rồi, sao không giữ đạo, gìn tâm, lại còn tham vọng chức vị đàn chủ trong Huyết Ma Bang mà làm một tên chim bay, chó chạy cho ma đầu? Ma Nương! Chắc bà hiểu rõ thành tích của Huyết Ma Bang hơn bốn điện chứ?

Ma Nương bị Lãnh Nhạn Dung hỏi khó mấy điểm, tắt nghẽn lý luận.

Bà đứng lặng người , không biết phải xử trí như thế nào.

Lãnh Nhạn Dung cao giọng , tiếp:

- Ma Nương còn muốn nói gì nữa chẳng?

Lúc đó, bên ngoài có mấy bóng đen xẹt qua chớp lại.

Trong thoắt mắt ba bóng đen vào đến đại sảnh.

Họ là những thiếu nữ, mặt che sa đen.

Họ đến trước mặt Xích Diệp phu nhân nghiêm giọng hỏi :

- Phu Nhân quên huấn thị của Thái phu nhân rồi sao?

Xích Diệp phu nhân run run người trông thấy. Mồ hôi lạnh đã rịn ra ướt trán.

Bà day nhìn thiếu nữ đứng giữa, từ từ thốt:

- Ta có bao giờ quên ý chí của Thái phu nhân? Xin đừng hỏi khó nhau mà chi ! Thiếu nữ đó cười lạnh:

- Dù sao, tôi chắc phu nhân không dám hai dạ ba lòng! Được rồi ! Phu nhân tùy nghi mà hành sự.

Lãnh Nhạn Dung mục kích thái độ của song phương, nàng lẩy làm lạ:

- Sự việc gì thế?

Nàng nhớ lại vai trò của mình tại Kim Đảnh, vội đồng dục quát:

- Ba nàng kia là ai?

Thiếu nữ đứng giữa cười lạnh lạnh:

- Tam Hoa Ngọc Nữ, cận vệ của Vạn Cực Ảo Nữ.

Lãnh Nhạn Dung giật mình :

- Chúng đến? Địa Tướng lão quân không phải chờ đợi lâu ngày ! Bọn này đến thì trước sau gì Ma Nữ cũng đến !

Đột nhiên nàng nghe một giọng nói vang vẳng bên tai, nhỏ như tiếng cánh mối. Nàng biết đó là lối truyền âm nhập mật nhưng chưa rõ ai muốn liên lạc lại nàng?

Nàng chú ý lắng nghe :

- Người tuyệt đối phải giữ tự nhiên, đừng tỏ một điểm gì khác thường cả? Tam Hoa Ngọc Nữ theo dõi bọn ta để dò xét mọi cử động đấy ! Bây giờ ta hỏi người, ta nghe âm thanh của người, đoán là một thiếu nữ. Vậy

người có phải là Lãnh Nhạn Dung không? Nếu phải, hãy nhìn ngay ta mà điểm một nụ cười cho ta biết, ta còn nhiều việc trọng yếu cần bày tỏ với người !

Lãnh Nhạn Dung không ngờ sự tình diễn tiến nhanh chóng như thế.

Nàng nhìn Xích Diệp phu nhân, thấy gương mặt bà ta trầm nghiêm một cách cực kỳ buồn thảm, nàng đau xót vô cùng. Nàng y lời bà, điểm một nụ cười liềm.

Xích Diệp phu nhân lùi nhanh lại mấy bước như chạm phải một sự quan trọng mà bà cần đắn đo cân nhắc.

Bà lắng dịu tâm thần ngay, đoạn dùng lối truyền âm nhập mật, tiếp nối:

- Thì ra chính là Lãnh cô nương ! Nếu vậy Độc Cô Thanh Tùng cũng có mặt tại đây! Lão ma đã đoán đúng ! Chỉ bức họa đồ địa huyết Tề Vương biệt phủ, chỉ vì Thần Võ Tiêu Cục tại Kim Lăng, và chỉ vì Lam Chủy Đại Hộ Pháp bỗng nhiên trở thành điên cuồng, mà lão ác ma Vạn Cực Đế Quân ngỡ rằng trong ba lão giữ bí mật, có cô nương và Độc Cô Thanh Tùng.

Còn lão già vận áo màu tro thì Ác Ma không đoán được là ai.

Lãnh Nhạn Dung chú ý lắng nghe.

Ba thiếu nữ mang sa đen che mặt, giục :

- Xích Diệp phu nhân ! Nên động thủ là vừa!

Xích Diệp phu nhân không buồn để ý đến chúng, bà tiếp tục câu chuyện với Lãnh Nhạn Dung.

- Lãnh cô nương có biết không? Tại Vạn Cực Cung ngày ngày quần hùng đều bị lão ác ma Đế Quân dùng Hóa Huyết Cái Phong Trụ trúng Huyết Thần Đình, hạn trong vòng một năm phải lập được công cho Huyết Ma Bang mới giải huyết và phóng thích về xứ quán.

Nếu không được lão giải huyết cho, đến một định kỳ công thì sẽ phải hôn mê mà chết. Mẹ con ta và Ma Nương cũng không lường ngoại lệ, mặc dù phu nhân ta đã góp công rất lớn trong tổ chức Đền Kim Điện hôm nay, ta thi hành mệnh lệnh của lão ác ma, chứ chẳng phải tự do ý muốn riêng tư gì. Lão ấy bảo ta đến đây dò xét người hộ trì Kim Đảnh là Độc Cô Thanh Tùng hay không như là đã ước đoán.

Bà sa sầm nét mặt, tiếp nối :

- Lãnh cô nương hãy chờ ta xuất thủ đoạt chiếc Kim Đảnh, cô nương hãy giết chết ta ngay, chứ để ta sống sót trở về, thì lão ma sẽ nghi ngờ, và tánh mạng của Thánh Kiếm Vũ Sĩ và mấy em ta Kim Xoa Giáo chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ sẽ bị hăm dọa, xem ra Độc Cô Thanh Tùng bằng lòng đem Kim Đảnh đánh đổi sự an toàn của họ.

Lãnh Nhạn Dung giật mình, tự hỏi :

- Không ! Không thể được. Ta giết Xích Diệp phu nhân thế nào được?

Ba thiếu nữ bao mặt trầm lạnh giọng :

- Xích Diệp phu nhân hãy động thủ ngay! Nếu không bọn tôi trở về phi báo với Thái phu nhân liền.

Lãnh Nhạn Dung cau tiết :

- Lão ma nữ đáng bỉ thật! Còn các người. Sao không dám hạ thủ, lại xúi giục người khác?

Ma Nương đỏ ngầu đôi mắt, cao giọng chen vào :

- Ma Nương này dù bất tài, xin xuất thủ đoạt Kim Đảnh xem sao !

Nhanh như chớp, bà chuyển mình vọt tới xa hơn trượng.

Bà đưa tay về chiếc Võ Lâm Kim Đảnh, như sắp sửa bẻ lên.

Lãnh Nhạn Dung khẽ chớp cánh tay áo quất :

- Lui ngay ! Người chưa phải là đối thủ của ta ! Vọng động là mất mạng đấy !

Cửu Âm Thần Công lập tức theo tay nàng bắn vút tới.

Ma Nương tháo lui ba bước.

Ba thiếu nữ cười lạnh:

- Ma Nương ! Tiến tới !

Ma Nương thoáng đưa mắt nhìn Xích Diệp phu nhân thăm dò ý kiến. Xích Diệp phu nhân cả kinh, biết là Ma Nương muốn xuất thủ thực sự, bởi bà ấy chưa hiểu sự tình.

Phu nhân hét:

- Ma Nương ! Người chưa phải là đối thủ của lão thất phu đâu ! Hãy lo ủng hộ Hồng Nhi, việc gì khác thì để mặc ta ! Ta muốn đo sức với đối phương qua vài chiêu thế!

Thấy Xích Diệp phu nhân toan động thủ, Lãnh Nhạn Dung vô cùng bối rối.

Nàng phải làm cách nào bây giờ !

Xích Diệp phu nhân yêu cầu nàng hạ thủ đoạn, bà sẽ lấy cái chết, bảo toàn tánh mạng cả gia đình của Độc Cô Thanh Tùng, nàng phải dàn cảnh làm sao đây, vừa cởi mở thắc mắc cho nàng mà cũng vừa khuất lấp được bọn Tam Hoa Ngọc Nữ?

Sự dàn cảnh đó, bắt buộc phải khai diễn trước mắt bọn Tam Hoa Ngọc Nữ mới khiến được chúng tin tưởng phu nhân nếu lúc này mà Độc Cô Thanh Tùng thu công xong rồi, thì nhẹ cho nàng bao nhiêu điều khó khăn?

Nàng nghĩ, Độc Cô Thanh Tùng có cách cầm giữ Tam Hoa Ngọc Nữ, và như vậy mẹ con Xích Diệp phu nhân và Ma Nương có chết hay sống, Vạn Cực Đế Quân cũng không làm sao biết được.

Lãnh Nhạn Dung cố dây dưa thời gian :

- Phu nhân đừng vọng động ! Bao nhiêu người tại cục trường đây chưa phải là đối thủ của lão phu đâu. Lão phu không muốn tiếp chiến với những người kém mình. Hãy lùi lại !

Xích Diệp phu nhân lạnh lùng :

- Chưa chắc ai hơn, ai kém, khoan khoác lác sớm.

Một trong ba thiếu nữ bao mặt quát:

- Phu nhân ! Bọn ta đến đây không phải để đấu khẩu với chúng. Nếu phu nhân tưởng rằng dây dưa thời gian như thế là có lợi, thì quyết chắc Thái phu nhân sẽ không bằng lòng. Người đang trông tin của phu nhân đây.

Ma Nương sôi giận :

- Phu nhân hãy để mặc tôi ! Hôm nay tôi nhất định phải cho lão thất phu nếm mấy chiêu mới hả.

Thốt xong, bà nhoài người tới, khí thế cực kỳ hung mãnh.

Lãnh Nhạn Dung hoảng kinh.

Ma Nương là người của Quỷ Phủ, công lực bất phàm, dù bà chỉ luyện đến mấy hỏa hầu thôi, nhưng đã chắc gì nàng duy trì được bao lâu với bà.

Dù dẫn đo lo ngại làm sao đi nữa, nàng cũng phải tiếp chiêu không còn cách gì tránh khỏi. Lập tức, nàng vận khởi chân khí, độ tám thành lực, vừa Cửu Âm Thần Công và Hàn Man Chỉ.

Đột nhiên, Ma Nương dừng lại, hần giọng :

- Ta sẽ đánh chết lão thất phu !

Rồi bất thành linh, bà vận dụng Quỷ Phủ Âm Khí, đánh ra một chương, mười phần sung mãn nội lực.

Lãnh Nhạn Dung hét:

- Ma Nương ! Lùi lại kẻo mất mạng !

Xích Diệp phu nhân cũng thét gọi :

- Ma Nương !

Đồng thời, bà dùng pháp truyền âm nhập mật thốt với Lãnh Nhạn Dung :

- Cô nương hãy nương tay nhé ! Ma Nương đối với Độc Cô Thanh Tùng hết lòng lo lắng, bà ấy muốn lấy cái chết để cởi mở sự nghi ngờ của Vạn Cực Đế Quân, bảo toàn hành tung bí mật của Thanh Tùng đấy !

Đã xuất thủ rồi Lãnh Nhạn Dung làm sao thu kinh đạo về được.

Bùng !

Ma Nương rú lên một tiếng, máu từ miệng trào ra, thân hình chao chao chực ngã. Nhưng, bà chỉ rú lên một tiếng, rồi lập tức bật cười cuồng dại, cái cười hài lòng của con người làm xong nhiệm vụ cao cả. Bà thốt với Xích Diệp phu nhân, những câu nói rất hàm hồ, chứa đựng nhiều ý nghĩa quá, muốn dẫn giải thế nào cũng được :

- Chủ nhân ơi ! Ma Nương xin đi nhé ! Ma Nương đi trước chủ nhân ! Ma Nương yêu cầu chủ nhân rời ngay nơi này, chủ nhân chưa phải là đối thủ của người hộ trì Kim Đảnh ! Lão ấy là một Ma Vương trên đời này, lão sẽ không dung tha tánh mạng chủ nhân đâu ! Lão ấy là một con người xa lạ với võ lâm không phải là Độc Cô Thanh Tùng đâu !

Chủ nhân hãy đi ! Đi ngay ! Một Ma Nương cũng đủ rồi ! Đừng liều mạng nữa !

Thiếu nữ mang sa đen đứng phía sau quát:

- Ma Nương ! Người nói gì? Không phải Độc Cô Thanh Tùng à?

Ma Nương gom toàn lực, bật cười lạnh:

- Không ! Không phải Chưởng môn nhân của ta ! Một nhân vật xa lạ...

Đôi gối sụm xuống, toàn thân run run lên, bà quỳ khó khăn quá, muốn ngã mấy lần, song cố gắng gượng giữ thăng bằng.

Bà khóc.

Bà khấn nguyện, như hướng vào Kim Điện, như hướng về đâu đâu :

- Chưởng môn sư thúc ơi ! Ma Nương này xin đi sớm ! Ước mong sư thúc đừng quên mối thù của ca ca Ma Nương mà thanh toán hộ cho oan hồn kẻ ra đi được với nhẹ uất hờn. Được vậy, Ma Nương này sẽ mãi mãi khắc ghi ân chưởng môn sư thúc nơi tuyền hạ.

Giọng bà đến cuối câu phát ra nhỏ quá, khó nghe vô cùng.

Thân hình càng phút càng run chùng như không còn gượng được bao lâu nữa.

Đột nhiên, một giọng nói vang rền từ trên đánh đại sảnh buông xuống:

- Ma Nương cố gượng !

Một bóng người vận áo màu tro từ trên không đáp xuống.

Ba thiếu nữ mang sa đen đồng thanh kêu lên :

- Độc Cô Tiểu tử !

Xích Diệp phu nhân hấp tấp gọi :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Đừng để ba thiếu nữ này chạy thoát. Chúng thoát được thì tánh mạng song thân người cùng các vị thúc bá sẽ khó bảo toàn đấy ! Bên ngoài cửa điện còn một tên nữa ! Hãy bắt chúng.

Phu nhân vừa dứt câu, một bóng màu tro khác bay vút ra ngoài, ném lại một tràng cười.

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười :

- Phu nhân yên tâm ! Không một tên nào thoát được đâu.

Chàng nghiêm giọng :

- Phu nhân giữ hộ Ma Nương trong chốc lát, cần nhất là bà ấy còn hơi hóp là có phương cứu sống.

Xích Diệp phu nhân phóng chân đến bên Ma Nương.

Lúc đó, Ma Nương đã nhũn người ra rồi, không còn động đậy gì được nữa, hơi thở của bà nhẹ như đường tơ.

Xích Diệp phu nhân cấp tốc ấn tay vào huyệt Mạng Môn truyền chân khí cho bà.

Giây lâu, Ma Nương hồi tỉnh, bà thở phào một hơi, đẩy khí uất ra ngoài :

- Không ! Người hộ trì Kim Đỉnh không phải là Độc Cô Thanh Tùng? Không !

Bà rít lên :

- Chưởng môn sư thúc ở đâu? Chưởng môn sư thúc hãy báo cứu cho ca ca Ma Nương.

Ba thiếu nữ chuyển mình hướng ra ngoài cửa điện. Chúng thét :

- Chạy ! Cần nhất còn một người sống, đủ rồi !

Thuật khinh công của chúng quá phi thường. Nhưng , Lãnh Nhạn Dung đâu phải là con người thừa? Nàng cao giọng :

- Thanh Tùng ca ! Chúng là Tam Hoa Ngọc Nữ, cận vệ của Vạn Cực Ảo Nữ đó, đừng để chúng chạy thoát!

Nàng giở khinh công Kinh Điện Phi Hồng chớp mình một phát, đã sát bên chúng rồi.

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Nhạn Dung muội ! Yên tâm đi chúng không chạy đi đâu được ! Chàng run khẽ đôi vai, bóng người đã vèo đi chặn bọn Tam Hoa Ngọc Nữ lại.

Một bàn tay chớp lên. Có tiếng rú thảm liên theo đó.

Độc Cô Thanh Tùng bật cười vang dội.

Bỗng Lãnh Nhạn Dung gọi :

- Thanh Tùng ca ! Đừng giết hết ! Mình có thể hỏi cung chúng một vài chi tiết !

Chúng là cận vệ của Ma Nữ tất biết Ma Nữ hiện ở đâu. Địa Tướng lão tiền bối đang cần hiểu điều đó.

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Anh hiểu rồi !

Lãnh Nhạn Dung chu đáo như thế rất hay, song nàng làm một việc thừa, bởi Độc Cô Thanh Tùng vẫn có thể hỏi Xích Diệp phu nhân như thường dù bà ấy không biết đích xác tận nơi, song vẫn có thể chỉ dẫn đại khái.

Một tiếng rú nữa tiếp theo, một thiếu nữ bị tung lên, rồi rớt xuống.

Bên ngoài Kim điện, một tràng cười quái dị vọng vào.

Tiếp theo đó, một tiếng bình vang lên.

Một bóng đen từ bên ngoài lao mạnh vào, rơi xuống, hiện ra một tên ăn mày tác độ trung niên.

Hắn đã chết !

Địa Tướng lão nhân đã bay vào, tay lão nhân kẹp một thiếu nữ mang sa đen che mặt.

Lão nhân vừa quăng nàng ấy xuống đất, vừa điểm vào ba huyệt đạo của nàng.

Lão nhân cười, hai hàm răng nghiêng nhau nghe kèn kẹt.

Xích Diệp phu nhân nghe giọng cười đó, rợn người , co hồi muốn gián đoạn sự tiếp vận chân khí cho Ma Nương.

Lão nhân gần từng tiếng :

- Hành tung của lão yêu bà, liệu hôm nay người còn dẫu nổi ta không !

Độc Cô Thanh Tùng bước đến soát mạch Ma Nương, đoạn trở lại Địa Tướng lão nhân , vòng tay thốt:

- Sự diệt nữ của tôi lâm vào tình trạng nguy ngập quá, xin lão tiền bối thương xót !...

Địa Tướng đảo mắt nhìn Ma Nương một thoáng rồi day qua chàng :

- Ta chỉ dẫn cho ngươi rất nhiều phương pháp chữa trị nội thương, ngươi quên hết rồi à?

Độc Cô Thanh Tùng bình tĩnh đáp :

- Nhớ hết chứ ! Có điều tôi không dám hành động tháo thủ trước một tình trạng nghiêm trọng như thế này !

Địa Tướng bước tới, soát mạch Ma Nương một lúc nói ngay:

- Dùng pháp Loạn Huyết Đạo mà chữa, là có hiệu nghiệm.

Độc Cô Thanh Tùng cả mừng, nhờ Xích Diệp phu nhân và Xích Diệp công Chúa dựng đứng Ma Nương lên.

Chàng ngồi xuống, điều tức một lúc, sau cùng đứng lên, bước đến sát người Ma Nương, hai bàn tay đưa ra nhanh như chớp, điểm khắp cùng các chỗ.

Chàng sắp điểm vào huyết Huyền Cơ của Ma Nương.

Xích Diệp phu nhân hoảng sợ kêu "á" lên một tiếng.

Độc Cô Thanh Tùng không còn thời giờ giải thích nữa, chàng điểm sang Huyết Tâm Khảm.

Xích Diệp phu nhân thầm nghĩ:

- Phép chữa trị này, bình sanh ta mới thấy lần thứ nhất! Dùng nó là làm một việc hết sức nguy hiểm, nếu không công hiệu thì có khác nào thúc giục người bị thương chết gấp?

Bàn tay Độc Cô Thanh Tùng càng phút càng nhanh, chàng đã điểm xong trên hai bộ phận Kỳ Môn và Tướng đài, sang qua các nơi khác, cho đủ số một trăm lẻ tám huyết.

Người chữa trị cho kẻ bị thương, phải hao chân ngươn rất nhiều, nên trước khi xuất thủ, Độc Cô Thanh Tùng đã điều tức cho khí huyết cực kỳ sung mãn mới dám bắt đầu.

Nếu bỏ dở chừng vì chân ngươn thiếu kém, thì người bị thương sẽ chết ngay do phản ứng của phương pháp.

Xong đâu đấy, Độc Cô Thanh Tùng đứng đối diện với Ma Nương.

Đột nhiên, chàng hét lên một tiếng lớn.

Chàng đưa nhanh bàn tay hữu, điểm vào huyết Đan Điền của Ma Nương, nghe "bựt" một tiếng khá to.

Ma Nương hự lên, học ra mấy búng máu bầm, đôi mắt từ từ mở ra.

Bà rú lên:

- Đau quá đi thôi !

Bà ngã ngửa về phía hậu, mắt trợn trừng.

Xích Diệp phu nhân và Công Chúa hoảng hồn, giữ bà lại ngay.

Độc Cô Thanh Tùng lùi lại bảy tám bước , ngồi xuống, điều tức một lúc nữa.

Ma Nương hôn mê, nhờ Xích Diệp phu nhân và Công Chúa đỡ lại, khỏi ngã, giữ chặt trong vòng tay. Một lúc sau, bà tỉnh lại.

Địa Tướng lão nhân bật cười quái dị :

- Tiểu tử ơi ! Sở học của ta, ngươi đã lãnh hội toàn bộ rồi đó.

Lão nhân bước tới, áp lòng hai bàn tay lên lưng chàng, trợ công cho chàng mau hồi phục nguyên khí.

Chàng đứng lên , bái tạ lão nhân.

Lão nhân khoát tay:

- Ân gì? Bất quá...

Lão nhân trầm ngâm một chút, đoạn nghiêm giọng hỏi :

- Tiểu tử ! Ta có một điều tâm nguyện, chẳng hay ngươi có thể chấp nhận cho ta không?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh :

- Điều đó, tiền bối còn phải hỏi nữa sao? Dù tiền bối bảo làm một việc trên sức mình, Thanh Tùng này cũng vẫn vui mà liều chết để trả ơn lão tiền bối trong muôn một.

Địa Tướng lão nhân lại trầm ngâm một chút từ từ thốt:

- Từ lúc nào đến lúc nào, Thiên Địa Nhị Tướng không hề thu nhận đồ đệ.

Nhưng hiện tại ngươi đã học được toàn bộ công phu của hai chúng ta, ta muốn ngươi thừa nhận chúng ta làm sư phó, chẳng hay ngươi có vui chăng?

Độc Cô Thanh Tùng lùi lại ba bước, sụp mình xuống, cúi rạp đầu sát đất hướng về lão nhân :

- Dù hiện tại tiểu bối thân phận là chưởng môn Quỷ Phủ, song những gì tiểu bối học được của Lệ Quỷ Thượng Nhân, vẫn thuộc về tà công. Mà hai lão tiền bối thì vốn là Thái Sơn Bắc đẩu của chánh phái, nếu nhận tiểu bối làm đồ đệ e uy tín mất đi chăng? Xin lão tiền bối hãy nghĩ kỹ.

Địa Tướng bật cười ha hả :

- Tiểu tử thông minh đấy ! Chính ta vì lẽ đó mà từ lâu rồi ta do dự chưa tỏ thật điều tâm nguyện của ta cho ngươi biết. Điều tâm nguyện đó là bọn Nhị Tướng của ta phải có một truyền nhân.

Địa Tướng dường như nóng nảy lắm. Lão vừa thốt vừa đi tới đi lui quanh tòa đại sảnh. Lão đi không biết bao nhiêu vòng, sau cùng, lão dừng chân lại hỏi :

- Ngươi không thể từ khước chức Chưởng môn Quỷ Phủ.

Độc Cô Thanh Tùng thẳng thắn đáp :

- Tuy mấy mươi năm trước đây, Quỷ Phủ ghi nhiều thành tích bất hảo, song ân sư tiểu bối đã kịp thời ăn năn hối cải. Quỷ Phủ ngày nay có bộ mặt mới, khác hẳn ngày xưa, thì không có lý do gì tiểu bối phụ bạc ân sư, chính tiểu bối không thấy hổ thẹn chút nào khi sử dụng Trượng pháp Quỷ Vương cả.

Địa Tướng kêu to:

- Tiểu tử ! Quỷ Phủ thuộc tà môn tà đạo, so bì sao được với võ lâm chánh tông?

Độc Cô Thanh Tùng đỏ mặt :

- Xin lão tiền bối thứ cho văn bối khỏi phải tranh luận về điểm đó ! Và cũng xin lão tiền bối thể tình, cho phép văn bối từ khước cái hảo ý chấp nhận văn bối vào môn quy.

Địa Tướng lão nhân lắc đầu:

- Rất tiếc ngươi bỏ lỡ dịp vương mình, từ chỗ tối đến chỗ sáng.

Độc Cô Thanh Tùng chỉnh nghiêm sắc mặt :

- Sáng hay tối, do hành động của mình có thác lạc quang minh chăng, và cũng do đó mà con người có cao hay thấp, chứ không vì mặc cảm mà cứ xem mình kém cỏi người.

Lời nói của chàng chạm Địa Tướng vô cùng, lão sôi giận bước tới hai bước, cử chưởng lên, toan đánh chết chàng, lão quát to :

- Tiểu tử ! Trước mặt lão phu, ngươi dám giở giọng ương ngạnh như thế à?

Cử chỉ của Địa Tướng khích động mạnh tánh cuồng ngạo của Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng cao giọng đáp :

- Tiền bối có thái độ như thế. Văn bối có hối hận, kể ra cũng muộn rồi ! Văn bối tự nguyện từ nay sẽ không học gì do tiền bối chỉ dạy nữa...

Lãnh Nhạn Dung sợ hãi, gọi to:

- Thanh Tùng ca !

Độc Cô Thanh Tùng nín lặng.

Nàng bước đến bên cạnh chàng buông giọng oán hờn :

- Anh không nên nói thế ! Anh nóng tính quá rồi !

Địa Tướng lão nhân xanh mặt. Không rõ lão nghĩ sao, dậm chân mấy phát, đoạn phóng mình bay ra ngoài Kim Điện.

Lãnh Nhạn Dung vừa khóc thét, vừa gọi to :

- Lão tiền bối !

Địa Tướng không dừng chân, không quay đầu, chỉ một thoáng lão mất dạng.

Lãnh Nhạn Dung dậm chân trách Độc Cô Thanh Tùng :

- Anh đắc tội với lão bối rồi đó ! Hãy đi tìm người mà nhận tội đi.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh lắc đầu :

- Ông ấy nhục mạ môn phái anh, anh hận ông ấy vô cùng.

Lãnh Nhạn Dung kêu trời :

- Người ta có hảo ý với anh, anh không nên thẳng thắn như thế, huống chi người ta đối với anh, có cái ơn cứu mạng, anh đành xử sự nông nổi như vậy à?

Độc Cô Thanh Tùng lại lắc đầu :

- Địa Tướng lão nhân là một bậc thần tướng đương thời, anh luôn luôn hết lòng tôn kính, nhưng làm gì thì làm chứ ông ấy khinh miệt Quỷ Phủ thì quyết anh không bao giờ chịu được.

Lãnh Nhạn Dung cố tìm lý lẽ thuyết phục chàng :

- Năm xưa, Địa Tướng đối lập Quỷ Vương vì câu chuyện tạo phản của Tề Vương, trước con mắt của Địa Tướng , thì Quỷ Vương vừa là phe phái của phản thần vừa là người của tà đạo, do đó thành kiến nảy sinh. Vì thành kiến đó, Địa Tướng không chịu mang tiếng đoạt môn đồ của Quỷ Phủ làm đệ tử của mình. Em tưởng Địa Tướng có cái lý rất vững !

Độc Cô Thanh Tùng nói như hét :

- Em bảo em làm việc gì, anh cũng nghe theo cả, xin em chừa một việc đó ra, bởi chẳng bao giờ anh ly khai Quỷ Phủ được. Hai sư huynh là Thích Kế Dương, Vạn Kiệt Kỳ chết nơi tay Vạn Cực Đế Quân đến nay, anh chưa trả thù cho họ được, giờ lại còn phản môn phái nữa là nghĩa làm sao? Độc Cô Thanh Tùng nẩy dù chết, chẳng bao giờ làm cái việc ấy được?

Vừa lúc đó, Địa Tướng lão nhân trở lại. Lão hỏi :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ngươi đã nghĩ kỹ chưa?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh :

- Việc gì vẫn bối rối sẵn sàng tuân theo chứ việc ấy, vẫn bối nhất quyết từ chối.

Địa Tướng hừ lạnh :

- Người cố chấp đến thế là cùng. Được rồi ! Canh ba đêm nay ta cùng người sỏ so nhau ba chiêu, người thắng, ta sẽ bỏ qua ý niệm đó, còn người bại, thì đừng hòng cãi ta.

Độc Cô Thanh Tùng không giấu được cảm hận :

- Tôi tôn kính tiền bối như một thần tượng , không ngờ tiền bối lại cưỡng bức tôi nhận một việc không thể nhận thật tôi không còn biết nghĩ làm sao nữa. Hẳn tiền bối hiểu là những kẻ bội môn phản phái, đều không xứng đáng sống trên đời này chứ?

Không cần gì phải so chiêu ngay bây giờ tôi nhận như bại rồi đó, tiền bối muốn làm gì thì làm xem. Tôi thề quyết sẽ không phản động lại.

Chàng thốt xong quay mình nơi khác.

Tuy chàng quay mình nơi khác, song chàng lưu ý xem Địa Tướng lão nhân có phản ứng như thế nào. Lão nhân bật cười quái dị, cúi mình xuống, bẻ gối thiếu nữ , kẹp vào nách, phóng chân chạy bay ra ngoài.

Nghe tiếng chân lão nhân chạy đi, chàng giật mình quay lại thấy mắt luôn thiếu nữ, chàng kinh hãi, tự thốt :

- Thôi rồi ! Thế là hết ! Lão nhân sẽ điều tra thiếu nữ, rồi đến tận nơi tìm Vạn Cực Ma Nữ, trả thù cho Thiên Tướng, người sẽ không bao giờ trở lại nơi đây ! Người vĩnh viễn xa ta rồi.

Chàng xúc động mạnh, hối hận , tự trách :

- Ta không nên đối xử như thế ! Người đã già rồi, người đã tự sấn quan tài, chuẩn bị chờ chết, ta gây chi sự thương tâm cho người?

Chàng toan chạy ra ngoài cổng điện, ngăn trở Địa Tướng nhưng lòng tự ái dâng cao, chàng không nhúc nhích. Tuy nhiên, niềm hối hận dày vò chàng quá, chàng bật khóc, chàng thốt qua tiếng khóc :

- Lão tiền bối tha thứ cho tôi ! Tôi thọ ân trọng của Quỷ Phủ, tôi không thể nào quên Quỷ Phủ được.

Lãnh Nhạn Dung bước đến an ủi chàng.

Ma Nương lúc đó đã tỉnh hẳn rồi. Bà đến trước mặt Độc Cô Thanh Tùng , quỳ xuống:

- Ma Nương xin ra mắt Chưởng môn sư thúc bái tạ Ôn cứu mạng.

Độc Cô Thanh Tùng chừng như không nghe tiếng Ma Nương nói, nên không đáp.

Lãnh Nhạn Dung khoát tay :

- Cứu Ma Nương, không phải Độc Cô Thanh Tùng, mà chính là Địa Tướng lão tiền bối. Nếu Ma Nương muốn tạ Ôn, hãy chạy theo mời người trở lại.

Chàng hiểu dụng ý của nàng.

Xích Diệp phu nhân chứng kiến các diễn tiến giữa Địa Tướng lão nhân và Độc Cô Thanh Tùng từ đầu đến cuối, cười nhẹ :

- Hài tử đừng lo ngại, Địa Tướng lão nhân rất yêu mến người. Người không đi xa đâu, người sẽ trở lại chắc chắn.

Chàng trở mắt nhìn Xích Diệp phu nhân. Phu nhân điểm một nụ cười hiền dịu :

- Người không chào mừng Di của người à?

Độc Cô Thanh Tùng nhào tới, ôm chầm phu nhân :

- Di ! Di ! Không ! Con phải gọi là Mẹ mới phải.

Xích Diệp phu nhân cau mày, khẽ thở dài :

- Thật là một giấc mộng phi thường. Hận hay yêu? Ta cũng không hiểu được nữa rồi.

Bà dạy qua Xích Diệp Công Chúa :

- Hồng con ! Nhận chị em với nhau đi.

Không đợi Xích Diệp Công Chúa chạy đến, chính Độc Cô Thanh Tùng lại đến trước mặt nàng.

Chàng bắt chấp tỵ hiềm, ôm chầm nàng vào lòng, thốt qua niềm xúc động :

- Không ngờ sự tình lại tấu sảo như thế này. Từ nay, có chị , có em...

Lãnh Nhạn Dung cũng lay niềm vui với chàng.

Xích Diệp phu nhân bước tới, nắm tay Lãnh Nhạn Dung, còn tay kia bà gỡ chiếc nạ da người trên mặt nàng, khen :

- Lãnh cô nương đẹp quá !

Bà dạy lại, vẫy tay gọi Công Chúa :

- Lại đây, con ! Từ nay, con có một người bạn tốt.

Niềm vui sum hợp chưa giảm độ, hoàng hôn đã xuống, Độc Cô Thanh Tùng mời phu nhân và Công Chúa ở lại điện nghỉ đêm.

Thiếu nữ mang sa đen và tên ăn mày trung niên chưa chết, chàng đem nhốt riêng biệt mỗi tên một nơi.

Đêm đó, Độc Cô Thanh Tùng ngủ say như chết.

Vào giữa canh ba, một bóng đen xuất hiện tại Kim Điện, bóng đó đến bên cạnh Độc Cô Thanh Tùng mà chẳng hay biết gì cả.

40. Thu Nhận Môn Đồ

Bóng đen đứng lặng bên cạnh giường Độc Cô Thanh Tùng, nhìn chàng say ngủ, một lúc lâu, khẽ gọi:

- Đồ đệ ! Thức dậy!

Độc Cô Thanh Tùng giật mình tỉnh lại, bật ngồi lên.

Thấy một bóng người cao lớn đứng sừng sững trước mặt, vội quát hỏi:

- Ai?

Chàng vừa hỏi, vừa vận chân khí dồn vào song cửa.

Bóng đen trầm giọng :

- Đồ đệ không được hồ đồ!

Độc Cô Thanh Tùng nhảy nhanh xuống giường.

Tuy bóng tối phủ trùm dày đặc, chàng đã nhận ra bóng đen là ai.

Hơn nữa, âm thanh của Địa Tướng lão nhân, chàng còn lạ gì?

Chàng có vẻ không bằng lòng, hỏi:

- Lão tiên bối sao lại gọi tôi như thế?

Địa Tướng hừ lạnh:

- Ta không xứng đáng là sư phụ của ngươi sao?

Giọng của lão nhân đượm đầy phẫn hận.

Lão lùi lại hai bước.

Độc Cô Thanh Tùng cũng lùi lại, cho khoảng cách xa hơn. Chàng lắc đầu:

- Không ! Không ! Tôi đã là chủ môn Quỷ Phủ, tôi không thể phụ sự phản phái, lão tiên bối đừng bức bách thái quá.

Địa Tướng lại hừ một tiếng :

- Ai bức bách người !

Độc Cô Thanh Tùng gằn mạnh:

- Lão tiên bối miệt thị Quỷ Phủ chúng tôi...

Địa Tướng quát đôi mắt sắt bén nhìn chàng.

Lão sôi giận:

- Dù cho người có thuộc về môn phái nào, ta cũng bất cần. Ta truyền võ công cho người, tức nhiên người là đồ đệ của ta, người phải bái nhận ta là sư phụ.

Độc Cô Thanh Tùng run người :

- Đừng ai mong rằng Độc Cô Thanh Tùng này phản sư, bội phản , vô ích.

Địa Tướng hằn giọng :

- Thật tình người không chấp thuận?

Độc Cô Thanh Tùng quả quyết:

- Tôi đã trình bày lý do với lão tiên bối lúc trưa rồi, tiên bối còn nhớ chứ?

Địa Tướng lão nhân cười lại :

- Đó là lúc ban ngày, hiện tại là ban đêm. Người không chấp thuận cũng không được.

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Lão tiên bối đừng mơ vọng.

Địa Tướng lão nhân thay đổi sắc mặt liên liền.

Chòm râu bạc phếu của lão nhân run run mi. Đôi mắt của lão nảy lửa đỏ ngầu chớp lên trong đêm tối.

Không rõ lão nghiêng răng hay cười, tiếng kèn kẹt vang lên ghé rợn. Lão vừa di động về phía cửa, vừa lẩm nhẩm:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người không chịu nhận ta là sư phụ, người sẽ hối hận sau này.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn kiên quyết như lúc nào.

Địa Tướng lão nhân chớp người một phát lão đã ra đến bên ngoài cửa phòng.

Im lặng trở về với Kim Điện, với gian phòng của Độc Cô Thanh Tùng.

Nhưng một giọng nói theo pháp truyền âm nhập mật rỉ bên tai chàng, có chứa đầy trách cứ:

- Hài tử! Người lầm rồi! Người đã bỏ lỡ một cơ hội tốt nhất đời.

Độc Cô Thanh Tùng chấn động mạnh.

Thật ra, chàng đâu muốn làm phật lòng Địa Tướng lão nhân? Vì vạn bất đắc dĩ, chàng mới từ khước sự đề nghị của lão nhân, chàng biết là lão nhân buồn lắm, còn chàng lại vui sướng gì cho cam?

Xích Diệp phu nhân vừa truyền âm trách cứ, chàng nghe lòng nhói lên một niềm đau khổ.

Thì ra , con người có mấy ai xử sự cho vẹn toàn. Bỏ Quỷ Phủ thì chàng không thể làm, mà từ khước Địa Tướng thì chàng đau khổ.

Xích Diệp phu nhân tiếp nói:

- Ta đã nghe hết câu chuyện giữa người và Địa Tướng lão nhân. Tại sao người lại nông cạn thế? Lão nhân đã chấp thuận cho người khỏi ly khai Quý Phủ kia mà?

Độc Cô Thanh Tùng sững sốt:

- Tôi... Tôi không kịp nghĩ ra điều đó !

Xích Diệp phu nhân cười nhẹ:

- Địa Tướng lão nhân đã chẳng nói ra rằng người không cần người thuộc môn phái nào? Lời nói đó có nghĩa là người muốn nhìn nhận môn phái nào, mặc người, người chẳng bao giờ cố chấp.

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng lớn.

Chàng như từ cung trăng rơi xuống.

Chàng run người lên, cấp tốc chạy ra ngoài , cao giọng gọi:

- Lão tiền bối ! Xin dừng lại! Tôi bằng lòng bái nhận lão tiền bối làm sư phụ!

Tôi bằng lòng.

Vô ích! Lời gào thét của chàng trong hư vô của đêm tối.

Lời gào thét của chàng không vang đến tai Địa Tướng lão nhân, nhưng làm kinh động những người đang ngủ tại mật thất Kim Điện.

Xích Diệp phu nhân , Công Chúa và Lãnh Nhạn Dung cùng chạy đến.

Xích Diệp phu nhân thở dài :

- Hài tử! Người gọi đến thời gian nào, Địa Tướng lão nhân cũng không trở lại.

người đã đi rồi, và vĩnh viễn từ đây người không bao giờ cho người thấy mặt.

Độc Cô Thanh Tùng rít lên:

- Không ! Địa Tướng lão nhân không đi đâu! Tôi đã nhận người là sư phụ kia mà!

Xích Diệp phu nhân lắc đầu:

- Người quật cường không nhằm chỗ. Người chạm mạnh vào tự ái của lão nhân , người sẽ vĩnh viễn xa người ! Đừng mong gặp lại lão nhân.

Lãnh Nhạn Dung thương xót cho Độc Cô Thanh Tùng quá, nàng cất lời an ủi:

- Anh nên bình tĩnh! Có bao giờ anh bối rối như vậy đâu. Huống chi việc này không phải là tuyệt vọng?

Chàng bất chấp lý luận của Xích Diệp phu nhân, bất chấp lời khuyên của Lãnh Nhạn Dung phóng chân chạy ra ngoài Kim Điện gọi lớn:

- Dù tiền bối có đến tận góc bể ven trời, tôi vẫn theo tìm cho được. Tiền bối ơi! Tôi nhận tội, tôi biết mình đắc tội lớn với tiền bối, tiền bối là một ân nhân của tôi, tiền bối đã dạy tôi một chân vũ học, tôi thọ ân tiền bối nặng lắm!

Chàng gọi mãi. Tiếng gọi của chàng rơi trong màn đêm , không có một hướng hy vọng gì. Đột nhiên chàng im bật, chú ý lắng tai nghe.

Có tiếng rú thảm vang lên cách Kim Điện độ một dặm đường.

Tiếng rú tuy từ xa vọng đến, song nghe cao vút không khác nào phát xuất cạnh bên chàng.

Âm thanh nghe thê thảm làm sao, chàng thấy lòng mình thất lại, đau xót vô cùng.

Chàng tự hỏi:

- Có việc gì xảy ra thế? Người phát lên tiếng rú cao vút như vậy, tất phải có nội gia công lực, luyện đến mức thuần thanh mới truyền đi xa được. Ai mà phát lên tiếng rú quanh vùng này?

Chàng hết sức lấy làm lạ, muốn hiểu ngay sự gì đang diễn ra nên giở thuật khinh công tuyệt đỉnh chạy bay về phía tiếng rú.

Chàng vừa nhúng chân nhảy vọt lên không, đột nhiên trầm Thiên Cân Trụ đáp xuống liền.

Chân vừa chấm đất, chàng nghe tiếng y phục rít gió rẹt rẹt trong không gian, tiếp theo đó, ba bóng từ ba phía phát ra tiếng rú lao đến như tên bắn.

Trong ba bóng người, có một bóng cao lớn khác thường vận chiếc áo vàng ngời kim quang, chớp chớp theo sự di động.

Còn hai bóng kia, cũng khôi vĩ vô cùng, nhưng không phi phật bằng bóng thứ nhất. Vì còn xa, Độc Cô Thanh Tùng không kịp nhìn rõ mặt, chàng kinh ngạc, tự hỏi:

- Họ là ai mà có thân pháp tuyệt vời như thế?

Trong thoáng mắt, ba bóng người đã đến gần, còn cách Độc Cô Thanh Tùng độ mười trượng. Một giọng nói quen lối truyền lệnh từ ngoài xa hơn một dặm đường.

Vọng theo ba người :

- Bình nhi. Nhất định phải thành công trong đêm nay đây!

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi.

Dùng nội gia công lực đưa âm thanh đi xa hơn dặm, nghe sang sảng như chuông đồng, phải là một tay có vũ công trác tuyệt mới ám nổi.

Chàng ước độ qua âm thanh quyết chắc vũ công của người đó trên hẳn những người mà chàng đã tiếp xúc từ trước đến nay, nhân vật đó là ai mà đáng sợ như thế?

Chàng nhìn lại ba bóng người vừa xuất hiện ngoài mười trượng suýt kêu lên một tiếng to.

Họ không phải là những tay xa lạ gì đối với chàng. Họ là Vạn Cực Thiên Tôn, Cửu Long Thần Ma và Xích Phát Tôn Giả.

Điều khiến chàng kinh khủng vô biên và Vạn Cực Thiên Tôn cặp nách một người hôn mê trầm trầm. Người đó là Địa Tướng lão nhân.

- Trời! Tại sao Địa Tướng lão nhân bị kẹt trong tay Huyết Ma Bang Chủ?

Chàng không tin tưởng được là Địa Tướng bị bọn Huyết Ma Bang đánh bại để trở thành con tin của chúng như bao nhiêu người thân của chàng đang bị quản thúc tại Tổng Đàn.

Dù muốn dù không, sự thật đã phô bày trước mắt.

Chàng sôi giận, quát to:

- Đứng lại!

Bộ ba Huyết Ma Bang bật cười cuồng dại:

- Ta đoán không sai ! Hộ trì Kim Đảnh lại chính là bọn ngươi với cái lót hai già một mụ, dùng kế dụ địch bằng cách sát hại hai tiêu cực của ta. Ha ha! Bọn các ngươi là những ai hãy khai báo tên họ ra, rồi chịu tội với bốn bang.

Độc Cô Thanh Tùng dĩ nhiên đã mang vào người chiếc nạ và chiếc áo màu tro như ngày xuất hiện tại Thần Võ tiêu cực nơi Kim Lăng thành.

Qua lớp áo nguy trang đó, bọn Vạn Cực Thiên Tôn không thể nào nhận ra chàng được, mà họ chỉ tưởng rằng chàng là một cụ già trong ba lão đã hoành hành suốt tháng nay, tiêu diệt bao nhiêu tiêu cực của họ, cả người lẫn cơ sở.

Chàng thấy Địa Tướng bị chúng kiềm chế hoàn toàn, tâm thần bấn loạn lên, quên cả dè dặt, nhảy vọt tới hai trượng, hét to:

- Buông Địa Tướng...

Huyết Ma Bang chủ cười lớn, chặn lời chàng:

- Phận mình biết có giữ vẹn được hay chẳng, còn mong giải thoát cho kẻ khác như thế nào chứ?

Độc Cô Thanh Tùng vận đủ mười thành công lực, dồn vào song chưởng, quát:

- Buông ra!

Vạn Cực Thiên Tôn cười lớn:

- Người nói nghe hay quá! Ha ha!

Độc Cô Thanh Tùng không chậm trễ, đưa nhanh hai tay lên, toan vung mạnh.

Cửu Long Thần Ma gọi to:

- Muốn cho Địa Tướng mau chết, thì người cứ xuất thủ! Hãy nghĩ kỹ đi.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình. Chàng nghĩ:

- Mình không nên hấp tấp! Nếu Địa Tướng còn sống, thì mình còn mong mỗi gì hơn? Cửu Long Thần Ma bảo thế chắc Địa Tướng chưa đến nỗi nào, có lẽ lão nhân chỉ bị phong bế huyết đạo thôi.

Chàng buông thòng hai tay xuống, cao giọng hỏi:

- Trước Vô Tôn Điện, các người không được tung hoành. Muốn gì hãy nói ra đi.

Cửu Long Thần Ma cười lớn:

- Vô Tôn Điện! Ai thừa nhận là bậc Vô Tôn! Lão thất phu. Biết điều mau hiến nạp chiếc Kim Đảnh, Đế Quân sẽ khoan dung cho.

Độc Cô Thanh Tùng chỉ mong sao giải thoát cho Địa Tướng được thôi, chàng không cần đến việc gì khác nữa, chàng hừ lạnh:

- Trước mặt Vô Tôn mà các người dám ngông cuồng tự tung tự tác như thế?

Mau buông Địa Tướng xuống cho ta !

Vạn Cực Thiên Tôn , Cửu Long Thần Ma và Xích Phát Tôn Giả cùng bật cười cuồng dại.

Dứt tràng cười , Xích Phát Tôn Giả gần giọng :

- Buông ra? Lão thất phu! Người gấp rút lắm sao? Lão ấy là một Thần Tướng, thanh danh của lão không nhỏ trên chốn giang hồ, người là bạn đồng lao cộng tác với lão, chắc người cũng là một tay hữu danh, vậy người là ai, hãy xưng tên cho bọn ta biết đi.

Độc Cô Thanh Tùng bĩu môi:

- Một kẻ bại loại như người, nên lui về Vô Đương Sơn mà dấu mày dấu mặt đi cho rồi, còn chường ra mà hỏi gì chứ?

Xích Phát Tôn Giả giậm run người lên, cử nhanh thanh trường kiếm điểm ra ba đóa kiếm hoa, lão hét:

- Lão thất phu! Người đến ngày tận số rồi !

Độc Cô Thanh Tùng biết tình hình đêm nay vô cùng quan trọng, nếu mất bình tĩnh thì không thể nào chí trì nổi với ba tay đại ác ma này.

Chàng còn biết rõ, Vạn Cực Đế Quân còn làm hậu thuẫn ở xa, chính Đế Quân đã phát lên tiếng cho Vạn Cực Thiên Tôn ngoài xa hơn dặm đường, trước đó, bảo Thiên Tôn phải thủ thắng cho kỳ được.

Thắng ba lão ác ma này cũng không phải là việc dễ dàng hà huống có thêm Đế Quân mà bản lãnh ngang hàng với Địa Tướng.

Chàng lạnh lùng thốt:

- Muốn nói đến việc tận số, phải chờ xem giữa ta và người, ai phải chết mới được chứ? Ta dám đoan với người đó chỉ trong vòng ba chiêu thôi máu của người sẽ nhuộm đỏ nền Kim Điện này.

Chàng nhún mạnh:

- Giết người, là ta rửa sạch một vết nhơ cho phái Vũ Dương chứ thật ra, người có xứng đáng gì cho ta phải xuất thủ ?

Xích Phát Tôn Giả nhếch mép cười khinh bỉ:

- Đừng rởm giọng, lão thất phu ! Hãy chuẩn bị mà chờ chết.

Độc Cô Thanh Tùng hét:

- Xem đây!

Chàng đẩy bàn tay tới. Chưởng phong vút đi không gấp lắm, nhưng mãnh liệt vô cùng.

Xích Phát Tôn Giả quét một vòng kiếm. Thanh trường kiếm vẽ lên muôn vạn đoá kiếm hoa, kết thành một vòng kiếm quang hộ trì trước mặt Xích Phát Tôn Giả.

Kiếm khí tỏa ra vô cùng mãnh liệt nếu gặp phải tay nào khác e khó giữ khỏi bay đầu trong nháy mắt với lão.

Song, Độc Cô Thanh Tùng đã có chủ trương đối phó với tên lão đại ác ma này chủ trương đó vô cùng thâm độc.

Khởi tiên, chàng xuất phát một chưởng đầu, đâm thì mạnh mà chưởng phong cuốn đi rất chậm. Chàng muốn tỏ ra khí lực của mình bất túc, nên lối xuất thần không cần tốc độ với lực độ.

Tuy nhiên, chàng tỏ ra hãnh diện với lối xuất phát của mình lắm, chàng cố tạo sơ hở cho đối phương tưởng bở mà khinh thường.

Vừa nhảy tránh ra một bên, chàng bật cười lớn.

- Tài nghệ lão tặc đồ chỉ có bấy nhiêu thôi à?

Chàng trầm mình xuống, đánh ra một chưởng thứ hai. Chưởng thế phát xuất so với lần đầu có phần chậm chạp và kém mãnh liệt nhiều.

Xích Phát Tôn Giả khinh địch, không cần xử dụng Huyền Huy Kiếm Pháp, lão chỉ tung ra một chưởng đón chặn kinh đạo của Độc Cô Thanh Tùng.

Bùng!

Kinh đạo chạm nhau, đôi bên cùng lùi một bước.

Độc Cô Thanh Tùng lùi nhẹ.

Chừng như qua hai chiêu thế, Xích Phát Tôn Giả thấy mình trên chân đối phương, lão phần khởi tinh thần, lại giữ Huyền Huy Kiếm Pháp ra, định kết thúc trận đấu sớm.

Ánh kiếm ngời lên, kiếm hoa chớp chớp, kiếm khí ào ào, dồn hấn Độc Cô Thanh Tùng lùi dần, chỉ giữ thế thủ mà không hề có dịp xuất công.

Cửu Long Thần Ma cầm chắc Xích Phát Tôn Giả hạ địch thủ dễ dàng, lão bật cười ha hả:

- Tài nghệ như vậy mà cũng vọng tưởng ngôi vị Vô Tôn ! Có lẽ người muốn chết gấp.

Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng :

- Lão phu có lời cảnh cáo:

Người sắp chết đến nơi, hãy giữ mình?

Cửu Long Thần Ma cười lớn:

- Lão thất phu! Đáng lẽ chính ta phải nói câu đó với người. Chỉ được cái khoe khoang, chứ làm gì được ai?

Độc Cô Thanh Tùng lại hướng giọng sang Xích Phát Tôn Giả :

- Ta nghĩ, người tạo nên thính danh như ngày nay cũng không phải dễ dàng gì, nên không nỡ làm cho người bề bặt với giang hồ! Hãy nghe ta, thu kiếm về đi, rời khỏi nơi đây ngay may ra ta còn niệm tình để người sống nốt chuỗi ngày tàn.

Xích Phát Tôn Giả bật cười ha hả, lão không đáp, nhưng lão vung thanh trường kiếm mạnh và nhanh hơn.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng bật cười một tiếng lớn, giọng cười truyền đi xa hơn một dặm.

Từ nơi xa, có tiếng hú đáp vọng lại, tiếng hú kéo dài, càng lúc càng gần, chứng tỏ người phát lên tiếng hú đang di chuyển đến tòa Kim Điện.

Phát xong tiếng cười, cướp tinh thần địch, Độc Cô Thanh Tùng lập tức thi triển Thiên Oai chưởng pháp, đẩy chiêu Thiên Oai Địa Liệt ra, một đạo cuồng phong ùng ùng nổi dậy, chuyển động âm âm như nhiều hòn núi đổ.

Cuồng phong cuốn tới Xích Phát Tôn Giả, hốt trợn không khí tại tòa Kim Điện, tạo khoảng trống không, làm mất thăng bằng của Cửu Long Thần Ma và Vạn Cực Thiên Tôn.

Cả hai kinh hãi, xuống tấn Thiên Cân Trụ cho khỏi chập chờn.

Xích Phát Tôn Giả biết nguy cơ đã đến, dù muốn phản công cũng không còn kịp nữa, chẳng qua lão quá khinh địch, tưởng đầu đối phương chỉ còn xuất thủ chứ không công nổi.

Vì nghĩ vậy nên lão đắc chí, khinh thường. Giờ thức ngộ ra, thì quá muộn.

Bùng!

Một tiếng bùng vang lên, tuy rất lớn, nhưng chìm lịm trong tiếng chuyển động âm âm của cuồng phong.

Xích Phát Tôn Giả bị Thiên Oai Chưởng bắn tung lên không , bay xa hơn năm trượng rơi xuống.

Đầu lão bẹp rí, óc trắng vọt theo máu hồng.

Vạn Cực Thiên Tôn và Cửu Long Thần Ma biến sắc lùi lại mấy bước.

Diễn tiến xảy ra trên chỗ tưởng tượng của họ, hai lão đại ác ma dù là những tay giết người không tanh máu, song trước thảm cảnh của Xích Phát Tôn Giả , họ không tránh khỏi hãi hùng.

Xưa nay, họ quen nhìn cái chết của kẻ thù, họ chưa từng mục kích cái thảm bại của những tay cộng sự đắc lực nhất trong bang, cho nên họ bị chấn động mạnh.

Độc Cô Thanh Tùng dùng Thiên Oai chưởng đánh chết Xích Phát Tôn Giả xong cấp tốc vọt theo Huyết Ma Bang chủ.

- Buông Địa Tướng xuống!

Huyết Ma Bang Chủ qua phút giây hãi hùng, lấy lại oai phong của một thủ lĩnh ma đầu, bước tới một bước đưa Địa Tướng lão nhân ra trước mặt:

- Thất phu! Cứ xuất thủ xem.

Địa Tướng lão nhân thân hình dụ oặc, chứng tỏ lão nhân đã bị Huyết Ma Bang chủ chế trụ các yếu huyệt trong người.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão nhân, chàng sôi giận Vạn Cực Thiên Tôn, song lão ác ma đã dùng Địa Tướng làm bình phong đỡ chưởng, thì chàng còn biết làm sao hơn?

Ngoặc sang Cửu Long Thần Ma?

Không thể được, vì Thần Ma là ngoại tổ của chàng, hơn nữa Xích Diệp phu nhân có mặt tại Kim Điện, giết Cửu Long Thần Ma không khó gì cho chàng lắm, nhưng Xích Diệp phu nhân sẽ đau lòng mà rồi sau này Kim Xoa Giáo chủ và Lục Vũ Lệnh chủ sẽ không bao giờ tha thứ chàng được.

Chàng lùi lại một bước, quát hỏi Vạn Cực Thiên Tôn :

- Người muốn gì?

Thiên Tôn cười nhẹ:

- Chiếc Kim Đánh vũ lâm !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Mộng tưởng! Trừ khi nào người đi qua xác chết của ta.

Tuy không thấy rõ những biểu hiện trên gương mặt Độc Cô Thanh Tùng, Vạn Cực Thiên Tôn cũng thừa hiểu đối phương có nhiều cảm tình với Địa Tướng.

Lão bắn vào chỗ yếu đó, tạo ưu thế cho lão trong cuộc đối diện hôm nay.

Lão cười hiểm:

- Mạng người thì ta muốn lấy lúc nào lại chẳng được! Song ta muốn thanh toán vị thần tướng này trước.

Thốt xong, lão đặt tay lên Thiên Linh cái của Địa Tướng lão nhân.

Lão làm thế, nhưng đôi mắt lão nhìn chằm chập Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng không dấu được xúc động, thân hình hơi run run, chàng lùi lại một bước, hét lớn:

- Hãy khoan!

Huyết Ma Bang chủ đắc ý, cười to:

- Sao! Người muốn lão ấy sống! Dễ ! Rất dễ ! Dem Kim Đánh đổi mạng lão đi!

Một giọng trầm hùng từ ngoài mười trượng vọng vào đến.

- Bình nhi! Con làm thế là hay lắm!

Huyết Ma Bang Chủ cười lớn, đáp:

- Gia Gia ơi! Cứ yên trí lớn! Lão thất phu thua cuộc chắc chắn.

Vạn Cực Đế Quân gần giọng:

- Coi chừng, con lầm đấy nhé!

Huyết Ma Bang chủ lấy làm lạ?

- Làm làm sao hả Gia Gia? Con hiểu lão thất phu này vũ công khá lắm, con không khinh địch đâu, gia gia đừng lo.

Rồi lão hỏi lại:

- Gia gia! Có đúng là Địa Tướng đã chết?

Vạn Cực Đế Quân cười to:

- Không chết thì lão sống à? Phải biết, chính con hạ thủ thì còn nói gì nữa?

Huyết Ma Bang Chủ trở lại Độc Cô Thanh Tùng, lão nhìn chàng một lúc như tìm hiểu thêm một chi tiết gì, đoạn tiếp nối câu chuyện với Vạn Cực Đế Quân :

- Lão già này là ai, Gia Gia có biết chẳng? Xem ra công lực của lão khá lợi hại đấy, lão không kém gì Địa Tướng đâu !

Đế Quân hừ lạnh:

- Dù lão có vũ công đến bậc nào, lão vẫn chưa phải là địch thủ của cha. Con đừng lo.

Bang chủ đột nhiên cười lên mấy tiếng oai hùng, hướng sang Độc Cô Thanh Tùng:

- Lão thất phu ! Muốn Địa Tướng sống, phải mất Kim Đánh. Hoặc ngược lại trong hai điều, chọn một, nhanh lên! Đừng tưởng ta không dám bóp nhẹ Thiên Linh Cái của lão.

Độc Cô Thanh Tùng như bị lửa đốt cháy lòng. Làm cách nào cứu Địa Tướng?

Giao chiếc Kim Đảnh cho Huyết Ma Bang? Bỏ Địa Tướng , thì chàng là người vong ân bội nghĩa. Giao chiếc Kim Đảnh, là chàng mở màng cho trường sát kiếp vũ lâm.

Chàng do dự, một bên tình nghĩa, một bên chánh khí.

Mạng sống của Địa Tướng và kiếp vận vũ lâm ngang nhau song một bên công một bên tư, mà xưa nay thì công tư khó hưởng toàn.

Quyền biến thì phải dùng trí, khí khái thì chọn công!

Chàng hét lớn:

- Huyết Ma Bang chủ! Ta sẽ giết ngươi !

Bang chủ hừ nhẹ:

- Đừng rời xa vấn đề? Ta muốn biết ngươi chọn Kim Đảnh hay Địa Tướng? Nói mau!

Bỗng chàng nghe Xích Diệp phu nhân dùng pháp truyền âm nhập mật, rĩ bên tai chàng:

- Hải tử! Đừng do dự:

Chẳng lẽ ngươi đành để Địa Tướng chết sao! Chưa chắc gì Địa Tướng chết mà ngươi bảo toàn được chiếc Vũ Lâm Kim Đảnh! Coi chừng đấy, ngươi sẽ mất cả hai. Suốt đời có ăn năn hối hận cũng vô ích.

Độc Cô Thanh Tùng tỉnh ngộ.

Phu nhân tiếp nói:

- Bảo Vạn Cực Thiên Tôn buông Địa Tướng xuống, rồi lão Cửu Long Thần Ma vào trong , lấy chiếc Kim Đảnh đi. Nếu Thiên Tôn có hỏi về ta, ngươi cứ nói là đã hạ sát rồi. Nhớ đấy!

Độc Cô Thanh Tùng lấy chủ ý xong, trừng mắt nhìn Huyết Ma Bang Chủ:

- Ngươi muốn ta giao Kim Đảnh? Được rồi! Hãy giải khai huyết đạo cho Địa Tướng đi ta hỏi người mấy tiếng rồi ngươi sẽ được mãn nguyện.

Vạn Cực Thiên Tôn gật đầu:

- Mong người giữ lời !

Lão giải khai huyết đạo cho Địa Tướng liền.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên:

- Lão tiên bối !

Địa Tướng nghe kêu giật mình. Nhưng, lão nhân sa sầm nét mặt, hét to:

- Ngươi đến đây làm gì? Sao chưa chạy đi?

Độc Cô Thanh Tùng không hiểu lão muốn nói gì, chàng lại gọi :

- Lão tiên bối !

Địa Tướng gạt ngang:

- Ta với ngươi, ân tình đã dứt, việc ai nấy lo, đừng kêu gọi gì nữa!

Độc Cô Thanh Tùng khổ sở vô cùng:

- Lão tiên bối! Tôi biết lỗi lầm! Tôi xin nhận lỗi! Lão tiên bối thứ cho!

Chàng nhìn Địa Tướng kỹ hơn, bắt giác chàng run người lên, hét to:

- Huyết Ma Bang Chủ! Ngươi đã làm cho Địa Tướng phân tán vũ công hết rồi!

Ta... Ta....

Không chậm trễ, chàng vận chân khí đẩy nhanh ra một Thiên Oai Chưởng.

Cuồng phong cuốn đi, đổ về Vạn Cực Thiên Tôn.

Thiên Tôn thản nhiên nâng Địa Tướng lên, đưa ngang ngực cười ha hả:

- Lão ấy đã bảo là ân tình chấm dứt với ngươi, thì lão có chết ngươi cũng không ân hận gì! Đánh đi!

Độc Cô Thanh Tùng không thể thu hồi chưởng lực lại kịp nữa.

Chàng chỉ còn có cách dịch hướng đi của kinh đạo sang bên, tránh Địa Tướng đang là tầm bình phong của Huyết Ma Bang chủ.

Kinh đạo vút tới, chạm vào mặt đất, bốc sâu thành hố.

Địa Tướng cười lạnh:

- Vô ích! Cứ đánh ngay ta là hơn!

Độc Cô Thanh Tùng kêu khổ.

- Lão tiền bối đừng nói thế, đau lòng tôi lắm! Chúng muốn đoạt Kim Đảnh chúng sẽ giết tiền bối nếu chúng không được thỏa mãn.

Địa Tướng cười quái dị:

- Thì chúng cứ giết ta! Ta sống cũng quá dài ngày tháng rồi!...

Độc Cô Thanh Tùng rít lên:

- Không! Tiền bối không thể chết được! Tiền bối chưa vội đi được đâu!

Địa Tướng hừ lạnh:

- Ta sống thì ngươi mất chiếc Kim Đảnh! Ngươi bằng lòng à?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Tôi có thể hy sinh bất cứ vật gì để đổi mạng tiền bối!

Địa Tướng quát to:

- Vô lý! Ngươi không thể làm vậy!

Độc Cô Thanh Tùng cương quyết:

- Không còn cách nào hơn! Tôi nhất định rồi!

Địa Tướng nhún mạnh:

- Ngươi tưởng làm vậy là phải lắm sao? Ngươi sẽ làm tiêu tan chánh khí vũ lâm, ngươi sẽ đắc tội với giang hồ.

Độc Cô Thanh Tùng thở dài:

- Dù sao cũng mặc, sự an toàn của tiền bối phải trên tất cả mọi việc khác?

Địa Tướng sôi giận:

- Ta không sợ chết! Ngươi đừng tưởng!

Độc Cô Thanh Tùng bỗng chuyển hướng câu chuyện:

- Đành rằng tiền bối không sợ chết, nhưng chết thế này thì làm sao nhìn lại Thiên Tướng lão nhân dưới cửu tuyền? Địa Tướng giật mình :

- Tại sao?

Chàng không đáp câu đó, hỏi lại:

- Hơn nữa, tiền bối chết, mà có chắc Kim Đảnh được bảo toàn chăng?

Địa Tướng thở dài. Thân hình lão nhân mềm nhũn như kẻ không có chút võ công.

Lão buông xuôi:

- Tùy người! Dù sao, chẳng qua chỉ là kiếp vận!

Không làm sao tránh được kiếp vận.

Huyết Ma Bang Chủ nóng nảy:

- Xong chưa? Lão thất phu?

Độc Cô Thanh Tùng vẫy tay gọi Cửu Long Thần Ma :

- Chiếc Kim Đảnh ở tại đại sảnh tòa Kim Điện, người có dám vào đấy mà lấy chăng?

Cửu Long Thần Ma cười lớn:

- Làm gì không dám.

Lão nhún chân vọt đi liền. Một lúc sau, Thần Ma trở ra với chiếc Kim Đảnh và tấm kim bài. Độc Cô Thanh Tùng nhìn sắc mặt lão trắng nhợt, chàng lấy làm lạ.

Lão mất tự nhiên trông thấy.

Chàng nghĩ:

- Phu nhân đã đối phó làm sao với lão? Hoặc giả hai người đã thỏa ước với nhau điều gì?

Độc Cô Thanh Tùng không dám nghĩ nhiều hơn, chàng cần chú hết tâm ý vào cục diện.

Chàng cao giọng thốt:

- Huyết Ma Bang Chủ! Đã lấy Kim Đảnh rồi, hãy buông Địa Tướng ra?

41. Một Viên Thuốc Thần

Huyết Ma Bang chủ bật cười ha hả, ngầm vận công lực, vung mạnh tay, quăng mạnh Địa Tướng sang cho chàng.

Địa Tướng hự lên một tiếng.

Cùng theo thân hình Địa Tướng, Huyết Ma Bang chủ bay tới, bàn tay đưa thẳng đến người Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay thâm ý của Huyết Ma Bang Chủ, chàng sôi giận lên, nhưng còn biết làm sao hơn khi Địa Tướng làm trái độn giữa song phương?

Huyết Ma Bang Chủ có thể bắt kể sự sống chết của Địa Tướng, lão nương theo thân hình Địa Tướng xuất thủ công chàng, chưởng lực của lão càng đưa nhanh Địa Tướng đi tới, chứ còn chàng đâu thể phản công. Bởi phản công là Địa Tướng lãnh trước, hơn nữa chàng lại phải hứng bắt Địa Tướng cho kịp lúc, nếu không lão nhân rơi xuống mặt đất còn gì sanh mạng?

Chàng không thể quên là Địa Tướng bị tấn mất hết công lực rồi, lão nhân trở thành một người thường, một người thường trong lớp tuổi xa trời gần đất.

Chàng cắn răng, liều hứng Hóa Huyết Chưởng của Huyết Ma Bang Chủ mới có thể đón bắt kịp Địa Tướng.

Vận khởi tám phần công lực, chàng đánh ra một kinh đạo, đồng thời còn tay kia chàng đón ôm Địa Tướng đang bay vào tới nơi.

Chàng vừa chụp trúng Địa Tướng thì chưởng kinh chạm nhau.

Dĩ nhiên trong tình trạng có vướng bận Địa Tướng, chàng không thể nào giữ thế quân bình được với Vạn Cực Thiên Tôn, chứ nói gì đến sự thủ thắng.

Chàng bị chấn dội bật về sau xa hơn ba trượng, mang luôn Địa Tướng theo mình.

Vàng cương khí mà chàng đã vận xuất để hộ trợ cơ thể theo lời chỉ dạy của Địa Tướng, suýt tiêu tan mất.

Chàng hớp mấy hơi không khí, giữ cho thân xác nhẹ nhàng, từ từ đáp xuống đất.

Còn Địa Tướng thì tình trạng nguy ngập vô cùng, máu từ hai khóe miệng rỉ ra, hơi thở chỉ còn hoi hóp, có thể dứt trong bất cứ giờ phút nào.

Độc Cô Thanh Tùng đau khổ hết sức.

Chàng gọi:

- Lão tiền bối ! Lão tiền bối !

Địa Tướng không còn nghe tiếng gì của chàng nói được nữa.

Chàng sợ hãi quá, rít lên:

- Tiền bối khoan đi! Nếu có đi cũng không nên đi ngay tại chỗ này! Cố gắng một týt, tiền bối ạ!

Chàng không còn dè dặt, để mặc nước mắt trào ra.

Chàng vừa khóc vừa gào thét thê thảm.

Vạn Cực Thiên Tôn vọt mình tới, thu hẹp khoảng cách đã qua tầm giao đấu vì Độc Cô Thanh Tùng bị chấn dội hơn ba trượng qua Hóa Huyết Chuông của lão.

Vừa lúc đó, một bóng xanh từ trong Kim Điện bay ra.

Độc Cô Thanh Tùng quăng Địa Tướng sang bóng đó đón bắt liền.

Rảnh tay rồi, chàng quắc đôi mắt đỏ ngầu vì lệ mà cũng vì giận nhìn Vạn Cực Thiên Tôn như muốn bóp nát lão ra. Chàng cao giọng nhấc từng tiếng :

- Huyết Ma Bang Chủ! Người phải chết với ta! Bang sở của người ta sẽ dẫm nát như tro bụi, người chống mắt chờ xem.

Huyết Ma Bang Chủ đến gần, còn độ một trượng khoảng cách.

Độc Cô Thanh Tùng trầm thân hình xuống một chút, theo chuông pháp thiên Oai, tung ra chiêu thế "Thiên Nộ Địa Oán".

Cuồng phong nổi dậy, sấm nổ rền tai, gió cuốn ầm ầm, sét rền đùng đùng, khí thế vô cùng hùng mạnh.

Huyết Ma Bang Chủ bật cười ầm lên:

- Hay! Hay lắm! Ta hãy xem công lực người đến mức độ nào mà lăm le chiếm ngôi vị Vô Tôn !

Lão vùng đôi cánh tay lên. Hai tay đột nhiên biến sang màu đỏ như lửa, vừa đổi sắc vừa biến dạng to lớn gấp đôi.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận đến cực độ. Không còn đắn đo gì nữa, đưa tiếp một chiêu, đó là chiêu thứ ba trong chuỗi pháp Thiên Oai có cái tên Thiên Bạng Địa Pháp.

Khí thế cuồng kinh như chực đảo lộn càn khôn, chính Độc Cô Thanh Tùng cũng không tưởng được chỗ diệu huyền của chuỗi lực.

Huyết Ma Bang Chủ khinh hã, không dám khinh thường, tận dụng mười hai thành chân lực, định phát kinh đạo ngăn chặn.

Nhưng, một bóng đen từ xa bay vút đến, không gây một tiếng động nào.

Bóng đen xuất hiện êm ru như bóng ma, đồng thời một giọng nói của nữ nhân vang lên:

- Bình nhi! Chưởng pháp của Thiên Địa Nhị Tướng đây! Phải cẩn thận.

Từ ngoài mười trượng xa, Vạn Cực Đế Quân thốt vọng vào:

- Năm xưa cha thất bại vì chưởng pháp đó.

Bóng đen xuất chưởng tiếp trợ Vạn Cực Thiên Tôn liền.

Âm công và Hóa Huyết Công cùng xuất phát, cuốn tới chận Thiên Oai Công của Độc Cô Thanh Tùng.

Ầm! Ầm! Bùng!

Huyết Ma Bang Chủ hự một tiếng, chập chờn về phía hậu hơn tám bước mới đứng vững được.

Bóng đen không lùi, nhưng thân hình lão đảo chực ngã, phải cố xuống tấn mới giữ được thăng bằng.

Độc Cô Thanh Tùng kêu oái lên một tiếng phúng ra một búng máu tươi.

Huyết Ma Bang chủ cười hắc hắc:

- Lão thất phu ! Bản lĩnh chỉ có thể thôi à?

Lão đã lấy lại bình tĩnh rồi, từ từ bước trở lại cục trường.

Lãnh Nhạn Dung trong cái lốt bóng xanh, thấy thế, hoảng hồn vội bước tới bên cạnh Độc Cô Thanh Tùng, kéo lui chàng ra sau lưng nàng, đồng thời quát:

- Người bước tới một bước nữa, thì chết uống mạng đây, đừng trách ta tàn độc!

Hàn Man Chỉ Chủ vẫn cười ha hả, cao ngạo vô cùng:

- Đừng lớn giọng! Người không phải là đối thủ của ta đâu.

Lão cứ từ từ dịch bước đến gần.

Lãnh Nhạn Dung bối rối, cấp tốc vận dụng toàn công phu nội lực bình sanh hờm sẵn.

Giọng nói của Vạn Cực Đế Quân từ xa vọng đến:

- Bình nhi! Hãy nói lai lịch chúng như thế nào rồi hạ thủ sau.

Lãnh Nhạn Dung hét:

- Vô ích! Đừng mong tìm hiểu được gì! Mỗi oan cừu đoạt Kim Đỉnh, đả thương người trong đêm nay, nhất định các người phải trả rất đắt trong một ngày gần đây.

Một giọng nói của nữ nhân lạnh lạnh vang lên:

- Ta xem không thể lưu bọn chúng sống sót thêm ngày nào được nữa cả, chi bằng nhân cơ hội này tận diệt chúng cho dứt hậu hoạn.

Vạn Cực Đế Quân hừ lạnh:

- Thì ra mụ còn hung hăng như mấy mươi năm về trước, động thủ là muốn giết người? Được, mụ muốn sao thì muốn, nhưng đề phòng đấy, cái bà ấy không phải tay vừa đâu đừng khinh địch mà ôm hận nhé.

Bóng đen, chính Vạn Cực Ảo Nữ, hứ lên một tiếng nhanh như chớp bay vọt đến gần Lãnh Nhạn Dung.

Bà cất giọng âm trầm, cười như đá nghiền.

- Người có đủ can đảm gỡ chiếc nạ da người cho ta thấy mặt thật chăng?

Lãnh Nhạn Dung thừa hiểu mình chưa phải là địch thủ của Vạn Cực Ảo Nữ, nhưng trong tình thế này có sợ cũng vô ích.

Hơn nữa, danh dự đâu cho nàng khiếp nhược dù đứng trước một kẻ có tài lập biển đời non?

Nàng cười lạnh:

- Can đảm gì việc đó? Ta không gỡ nạ, cũng chẳng ai làm gì ta nổi!

Vạn Cực Áo Nữ cao giọng :

- Vậy là đầu người lìa cổ!

Lãnh Nhạn Dung xì nhẹ:

- Ta chỉ sợ ngược lại thôi.

Lãnh Nhạn Dung đưa hai tay ra, bước tới một bước :

- Vạn Cực Áo Nữ! Người đứng tưởng trên đời này chỉ có một người ! Người muốn xem mặt ta, tại sao người lại dấu mặt mình?

Vạn Cực Áo Nữ cười lạnh:

- Người tưởng sẽ nhìn được mặt thật của ta?

Lãnh Nhạn Dung gần giọng :

- Không có sự gì ta muốn mà không toại nguyện cả.

Vạn Cực Áo Nữ lạnh lùng:

- Thấy mặt thật ta, để làm gì? Chỉ có hai người được thấy mặt thật của ta mà thôi. Ngoài hai người đó ra, kẻ nào thấy, là kẻ đó phải chết ngay.

Lãnh Nhạn Dung kinh ngạc không hiểu Vạn Cực Áo Nữ muốn nói gì.

Đột nhiên, từ phía tả, ngoài mười trượng xa, có tiếng cười lạnh vọng lại.

Tiếng cười rất nhỏ, nhưng tại cục trường ai cũng nghe rõ.

Vạn Cực Áo Nữ, Huyết Ma Bang Chủ và Cửu Long Thần Ma cùng nhìn ra hướng đó, cùng hét lên:

- Kẻ nào to gan thế? Dám bén mảng đến bên cạnh bọn ta?

Nhưng, cả ba chưa có một phản ứng gì ngoài mấy tiếng hét, thì Vạn Cực Đế Quân rú lên một tiếng , rồi gọi vọng vào gấp rút vô cùng:

- Bình nhi! Chạy đi!

Thì ra tiếng cười lạnh vừa dứt, một bóng người vận áo màu tro bay vút ngang cục trường, lao thẳng đến chỗ Vạn Cực Đế Quân ẩn nấp ngoài một dặm xa.

Bóng màu tro có thân pháp siêu phàm, đến cả Vạn Cực Áo Nữ và hai lão ác ma, luôn Độc Cô Thanh Tùng cũng không nhận ra kịp.

Tất cả chỉ thấy một vệt khói mờ bay ngang qua rồi tan biến. Liên sau đó, Vạn Cực Đế Quân rú lên và gọi vọng vào.

Vạn Cực Áo Nữ biết có chuyện bất lợi, bà dự hiểu bóng người bí mật vừa thoáng qua có võ công siêu phàm nên mới đánh bại được Vạn Cực Đế Quân.

Chừng như Đế Quân quá sợ hãi, nên gọi dồn dập:

- Nhanh lên! Nhanh lên! Chạy gấp!

Vạn Cực Áo Nữ vẫy tay, rồi cùng Vạn Cực Thiên Tôn và Cửu Long Thần Ma chạy liền.

Không rõ bóng màu tro trở lại vị trí bên tả, cách ngoài mười trượng, từ lúc nào, trầm giọng thốt:

- Chạy? Được lắm! Lão phu hãy dung thứ cho các người sống sót thêm mấy hôm, cũng chẳng sao! Hừ! Rồi tất cả sẽ đến tội ác! Lão phu hạn cho ba tháng đó! Liệu mà làm một cái gì để còn hưởng trường hợp giảm khinh với lão phu !

Từ chỗ đó phát ra một đạo lãnh phong, cuốn theo bọn Huyết Ma Bang.

Áo Nữ, Thiên Tôn và Thần Ma, cả ba đều nhào hết.

Họ cố lấy lại thăng bằng, tung mình vào màn đêm, mất dạng.

Lãnh Nhạn Dung, Độc Cô Thanh Tùng mục kích diễn tiến vừa qua, ngây người đứng lặng.

Cả hai không tưởng tượng được bóng đó là nhân vật nào mà ghê gớm đến thế, chỉ thi triển một chút oai nhỏ mà áp đảo nổi bốn tay đại ma đầu.

Công lực đó, so với Địa Tướng lão nhân, chừng như cao hơn một bậc.

Mà, cứ vào tình hình hiện tại, Địa Tướng còn bại nơi tay Vạn Cực Đế Quân, thì nhân vật này có võ công đến bậc nào.

Không thể lường được chỗ cao siêu của nhân vật bí mật này.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung chú mắt về phía tả, mong đợi sự xuất hiện.

Cả hai thừa hiểu, nhân vật bí mật dĩ nhiên có hảo cảm với họ, bởi nhân vật đó đối lập với Huyết Ma Bang.

Chờ mãi không thấy gì lạ, Độc Cô Thanh Tùng vòng tay, cao giọng thốt:

- Độc Cô Thanh Tùng này xin bái tạ ân trọng tiếp trợ một tay, đánh đuổi bọn ma đầu!

Từ trong bóng tối về phía tả, cách mười trượng xa, có tiếng cười lạnh vọng lại. Tiếng cười chấm dứt, một câu nói tiếp theo:

- Tiểu tử có tác phong đáng ngợi lắm. Lấy oán mà báo đức, người thấy thế nào? Có mau bái Địa Tướng làm ân sư đi chưa?

Độc Cô Thanh Tùng bước gấp đến bên Địa Tướng đang nằm dưới đất, sờ vào mình lão nhân, nghe máu xung mạnh lên Thiên Linh Cái, chàng lo sợ cho lão nhân, kêu lên:

- Trời! Địa Tướng lão tiên bối đã... đã...

Người bí mật bất chấp:

- Qùy xuống! Lạy mau!

Câu nói không lớn lắm, song cái oai nghe khiếp người.

Độc Cô Thanh Tùng không còn dám dằn dụa nữa cúi lạy tam lạy, gọi:

- Sư phụ!

Chàng xúc động nhớ đến ân tình mà Địa Tướng đã dành cho chàng từ bao ngày qua, bất giác chàng òa lên khóc.

Người bí mật hừ lạnh một tiếng, rồi im bặt.

Độc Cô Thanh Tùng vỗ vào xác mềm nhũn của Địa Tướng khóc mãi.

Lãnh Nhạn Dung hết lời an ủi, chàng mới thu lệ đứng lên.

Cả hai cùng đến chỗ phát ra tiếng nói.

Nhìn dáo dác, Lãnh Nhạn Dung trông thấy một chiếc hộp đồng treo lủng lẳng nơi một cành cây. Nàng phi thân nhảy vọt lên, nhặt lấy mang xuống. Trên mặt chiếc hộp, có khắc mấy hàng chữ nhỏ:

- Cho Địa Tướng uống viên Bách Chuyển Hồi Thiên này sẽ thấy công hiệu. Ba ngày sau tiểu tử hãy rong thuyền dạo hồ một chuyến.

Không có danh hiệu của người tặng thuốc.

Độc Cô Thanh Tùng mừng rỡ vô cùng. Chàng mở nắp chiếc hộp ra ngay, thấy có một hoàn thuốc màu hồng, to bằng quả trứng bồ câu, mùi thơm xông lên, nức mũi.

Không chậm trễ, chàng nhanh chân chạy trở lại cạnh Địa Tướng, nhét vội viên thuốc vào miệng lão nhân, xong mang lão vào phòng đặt lên chiếc giường của chàng chờ xem chuyển biến.

Lãnh Nhạn Dung theo một bên chàng, lẳng lặng theo dõi tình hình.

Xích Diệp phu nhân, Công Chúa và Ma Nương lúc đó cũng đồng đến nơi, trông thấy Độc Cô Thanh Tùng thương thế khá trầm trọng mà vẫn không chịu điều tức, cứ đứng nhìn Địa Tướng mãi, cả ba tìm lời khuyên giải:

- Phải tỉnh tọa điều tức một lúc đi, nếu không thì phải mất ba tháng ròng mới mong phục hồi phong độ.

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu, không đáp.

Xích Diệp phu nhân cau mày:

- Hài tử nên sáng suốt một chút! Cha mẹ, Đại thúc, tiểu thúc cùng Di người đều còn kẹt trong tay Huyết Ma Bang Chủ. Nếu người cố chấp một tiểu tiết, thì bao nhiêu người phải táng mạng với bọn hung ác, dù Địa Tướng có tỉnh lại rồi, người cũng không tán đồng thái độ của người.

Độc Cô Thanh Tùng nhận ra phu nhân có lý, chàng liền ngồi xuống bên cạnh Địa Tướng, ngưng thần vận khí điều trị cho mình.

Dần dần, chàng xuất thần, mê mê trầm trầm.

Tuy vậy, tâm trí lúc đó hết sức linh diệu, dù cho một chiếc lá rơi ngoài trăm trượng, chàng vẫn nghe được tiếng động rõ ràng.

Đột nhiên, chàng nghe có tiếng y phục lất phất trong không gian, rồi đến tiếng chân người, ít lắm cũng có từ mười tên cao thủ trở lên.

Tiếng bước chân, hết sức nhẹ nhàng, nếu không lưu ý thì không thể nào phát giác ra được, may nhờ chàng nghe lọt tiếng y phục lảo xào, chàng mới lắng ra tiếng chân người.

Chàng giật mình. Vì chàng giật mình, cuộc vận công điều tức ngưng liền, chàng không còn nghe gì nữa cả.

Thương thế của chàng chưa giảm được bao nhiêu, nhờ chàng cố xua đuổi tạp niệm đang nảy sinh vì tiếng động vừa phát giác, tạp niệm lắng dịu rồi chàng nghe thơ thới trong người, óc sáng suốt trở lại.

Bây giờ, chàng nghe rõ tiếng chân rồi. Có lẽ bọn cao thủ đã đến rất gần.

Một giọng nữ nhân vang lên:

- Lan thư ạ, quả sự phụ liệu việc như thần! Đúng là bọn Huyết Ma Bang phái người đến đây thi hành kế độc! Mình phải theo dõi động tĩnh của các nàng ấy mới được, biết đâu chúng chẳng phóng hỏa đốt nhà?

Nàng được gọi là Lan thư đáp:

- Thu muội có nhận thấy không, thân pháp của chúng nhanh nhẹn vô cùng, chúng lại dùng sa đen bao mặt, tôi tưởng chúng là thuộc hạ của Vạn Cực Áo Nữ chứ không còn kẻ nào khác! Thu muội phải cẩn thận nhé, chúng không phải vừa đâu! Bây giờ, Thu muội sang hướng Đông, tôi hướng Tây, lòng bọn chúng tìm cách tiêu diệt...

Người được gọi là Lan muội tán đồng:

- Phải đấy! Đêm nay chị em ta xuất thủ lần đầu tiên, thử xem thuộc hạ của Vạn Cực Áo Nữ lợi hại như thế nào.

Tiếng y phục bay rẹt lên không, tiếp theo đó tiếng rú thẳm vang lên, phá tan bầu không khí tịch mịch của Kim Điện.

Rồi tiếng rú lại tiếp nối nhau vang lên mấy lượt nữa.

Xích Diệp phu nhân và Lãnh Nhạn Dung kinh hãi, lấy mắt nhìn nhau.

Cả hai cùng bảo khẽ nhau:

- Có biến!

Họ toan chạy ra ngoài, tuần soát một vòng.

Nhưng Độc Cô Thanh Tùng trả chân ngưỡn về Đan Điền, khẽ bảo:

- Đừng! Dì và em khỏi lo. Chiếc Kim Đảnh đã bị Huyết Ma Bang chủ mang đi rồi, còn tranh đấu với chúng làm gì nữa? Vả lại, đã có người xuất đầu lộ diện thay ta làm cái việc đó rồi. Liệu chúng không chạy thoát được tên nào đâu.

Lãnh Nhạn Dung mừng rỡ:

- À! Anh tỉnh lại rồi hả? Làm sao anh biết được việc đó?

Thanh Tùng thản nhiên đáp:

- Nhờ anh ngưng thần, tĩnh trí, nghe rõ sự việc trong vòng năm trượng. Hiện tại, có hơn mười tên thuộc hạ của Vạn Cực Áo Nữ, mang sa đen bao mặt, định đốt phá tòa Kim Điện này, nhưng chúng bị hai nữ nhân ngăn chặn. Hai nữ nhân đó, thì không biết là họ từ đâu đến...

Lãnh Nhạn Dung kinh dị:

- Họ là thân hay thù với mình?

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười :

- Chồng đối với Huyết Ma Bang, dĩ nhiên họ không phải là thù rồi!

Lãnh Nhạn Dung trầm ngâm:

- Họ là ai kia?

Độc Cô Thanh Tùng tiếp nói:

- Họ bảo là họ vâng lệnh sư phụ mà đến!

Lãnh Nhạn Dung ạ lên một tiếng, đoạn hỏi nhanh:

- Anh nghĩ họ có liên quan gì đến Vạn Cực Đế Quân vừa rồi không?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Rất có thể lắm, em ạ! Anh cho rằng họ là đồ đệ của nhân vật đó.

Vừa lúc ấy, nhiều tiếng rú thảm nữa vang lên.

Khi mấy tiếng rú ngừng bật, hai nữ nhân cười sáng sặc.

Một nàng thốt:

- Thủ hạ của Vạn Cực Áo Nữ nàng nào cũng tuyệt đẹp đấy chứ! Rất tiếc là chúng hung hãn tàn độc quá!

Nàng kia đáp:

- Tưởng sao, vũ công của chúng cũng tầm thường thôi. Không một nàng nào chịu nổi ba chiêu của chúng ta cả. Thần Phong Chưởng của sư phụ quả nhiên lợi hại thật!

Nàng bật cười khi:

- Nói gì sư phụ chúng ta? Dù cho Vạn Cực Đế Quân có lợi hại đến đâu, chắc chắn không đương nổi một chưởng của sư phụ.

Nàng kia cũng cười theo, đoạn, trở lại phàn sự:

- Thu muội! Đừng quên là sư phụ phân phó chúng mình phải bảo hộ những người trong điện, nếu sơ xuất thì người trị tội nặng đấy!

Cả hai hạ thấp giọng xuống, nhưng vẫn còn tiếp tục khẩu chuyện với nhau.

Một nàng thốt:

- Lan thư à, chị có gặp Độc Cô Thanh Tùng lần nào chưa? Nghe nói chàng có phong tư tài tử vào bậc nhất trên đời...

Nàng kia đáp:

- Không ! Tôi chẳng gặp chàng lần nào cả. Lan muội nghĩ gì mà hỏi đến chàng?

Thôi đi! Đừng mơ nhé! Người ta đã có...

Nàng trước cãi:

- Lan thư nói oan cho tôi rồi đó! Cứ nghĩ quấy cho tôi mãi!

Lãnh Nhạn Dung nghe đến đây, đưa mắt nhìn Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng nhìn trả lại nàng, miệng điểm một nụ cười.

Lãnh Nhạn Dung hỏi gần:

- Thanh Tùng ca ! Nếu một ngày nào đó, cơ hội tốt đến với anh, anh nghĩ sao về câu chuyện của hai nàng này?

Độc Cô Thanh Tùng phớt trả nhìn qua mặt nàng, rí bên tai:

- Không có ngày nào hết. Không có cơ hội nào hết. Đừng nghĩ vẩn vơ, em ạ !

Lãnh Nhạn Dung đỏ mặt.

Trên giường, Địa Tướng thở ỳ một tiếng dài.

Độc Cô Thanh Tùng vội quỳ xuống bên cạnh lão nhân, khẽ gọi:

- Sư phụ! Sư phụ tỉnh hẳn chứ?

Địa Tướng mở mắt ra, vừa nhìn thấy chàng, vừa nghe chàng gọi, tỏ vẻ kinh hãi, hỏi:

- Người nói gì? Nói lại cho ta nghe!

Độc Cô Thanh Tùng run run giọng:

- Sư phụ Ôi! Sư phụ thọ thương trầm trọng, nhờ một bậc đệ nhân giải cứu, nếu không thì còn gì? Đồ đệ biết tội rồi sư phụ Ôi! Xin người dung thứ!

Địa Tướng chớp chớp mắt:

- Người gọi ta là gì?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh:

- Sư phụ !

Địa Tướng hỏi gần:

- Người bái ta làm sư phụ từ lúc nào?

Độc Cô Thanh Tùng thuật lại:

- Lúc sư phụ hôn mê.

Chàng lo ngại cho sức khỏe của Địa Tướng vội khuyên:

- Sư phụ còn yếu lắm, xin bớt nói chuyện nhiều đợi lúc khỏi hẳn hay.

Địa Tướng nghe lời, nhắm mắt lại. Được một lúc, Địa Tướng lại mở mắt lăm lăm nhắm:

- Lão ca ca ! Thì ra, chúng ta vẫn có đồ đệ như thường. Tôi chỉ mong làm sao sớm trả được mối thù cho lão ca, để lão ca được nhắm mắt nơi chín suối?

Độc Cô Thanh Tùng lại nhắc:

- Sư phụ thọ thương khá nặng đây xin tịnh dưỡng tinh thần cho mau bình phục, đừng mơ tưởng viễn vông nhiều, có hại, còn như việc báo thù cho Tề sư bá, đệ tử dầu phải chết cũng cố hết sức mình hạ cho kỳ được Vạn Cực Áo Nữ.

Địa Tướng lại thở dài:

- Không ngờ hôm nay ta lại bại tay nơi chính kẻ trước kia đã bị đánh bại! Công lực của lão ấy quả thật tình tiến rất nhiều! Lão lại làm cho ta phế hết công phu. Như vậy ta còn nói gì đến việc báo thù được nữa?

Độc Cô Thanh Tùng an ủi:

- Sự việc không đến nỗi nào đâu, sư phụ đừng quá lo ngại mà hao tổn tin thần.

Chàng hỏi:

- Sư phụ có biết Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn là loại thuốc gì chứ?

Địa Tướng trở mắt nhìn chàng?

- Đồ đệ! Làm sao người biết được Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn?

Trông thần thái Địa Tướng, Độc Cô Thanh Tùng hiểu rằng Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn là một loại thánh dược, hiếm có trên đời, một báu vật hi hữu trong võ lâm.

Chàng cố ý hỏi:

- Từ bao giờ con chưa hề nghe sư phụ nói đến loại thuốc đó. Chắc nó có công hiệu gì đặc biệt lắm hở sư phụ?

Địa Tướng nhìn chàng thở dài.

Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn, chính ta chỉ nghe nói đến mà chưa hề trông thấy nó ra sao. Cứ theo lời truyền thuyết, thì thuốc do Bách Thảo từ đời Đường, phối hợp một trăm thứ thảo dược luyện trong bốn mươi chín năm ròng mới thành được nó, công hiệu của nó vô cùng, có thể bảo nó cải tử hoàn sinh, người trong vũ lâm uống một hoàn thì công lực tăng gia bằng một trăm năm tượng vi.

Độc Cô Thanh Tùng mừng rỡ vô cùng:

- Sư phụ Ồi! Vậy là sư phụ có phúc lớn lắm đó! Sau khi sư phụ bị Vạn Cực Đế Quân đánh chết có một bậc kỳ nhân ban cho một viên Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn, cứu sống sư phụ đó!

Địa Tướng lão nhân kinh dị:

- Có sự việc như vậy sao?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Viên thuốc to bằng một quả trứng bồ câu, màu hồng thơm nức mũi...

Địa Tướng có vẻ không tin lắm:

- Ta khó tin quá! Trong thiên hạ hiện nay, làm gì có người chế luyện được Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn? Chính ta đây, suốt đời nghiên cứu y học, mà cũng không biết dùng được liệu nào để luyện thuốc quý đó?

Độc Cô Thanh Tùng chợt chuyển sang đề khác:

- Sư phụ sợ rằng Vạn Cực Đế Quân đã hủy diệt toàn diện công phu của mình, vậy sư phụ hãy thử vận khí xem? Nếu chẳng có gì lạ hơn ngày thường, thì đúng là Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn rồi đó !

Địa Tướng đứng lên. Lão nhân nghe trong mình không còn đau đớn gì nữa, mà chừng như có phần khỏe khoắn hơn trước lúc thọ thương.

Lão kinh hãi hết sức. Rồi lão thử vận khí xem sao. Cương khí đề tụ và tản mát dễ dàng, không có gì trở ngại cả.

Lão lùi lại ba bước, cao giọng hỏi:

- Đồ đệ có biết vị nào tặng thuốc không?

Độc Cô Thanh Tùng mơ hồ:

- Chỉ nghe tiếng nói chứ không thấy mặt.

Địa Tướng trầm ngâm một lúc:

- Có những việc như thế này sao?

Độc Cô Thanh Tùng thuật lại mọi diễn tiến từ lúc Địa Tướng vì phần hận mà bỏ đi, đến khi vị cao nhân xuất hiện đuổi bọn ma đầu, cho Địa Tướng nghe.

Chàng không quên phớt qua câu chuyện giữa hai thiếu nữ bí mật có tiếng xưng hô là Lan thư và Thu muội.

Địa Tướng lắc đầu:

- Ta không thể ngờ được ! Thần Phong chưởng là một môn công vô địch trên giang hồ suốt thời gian ba trăm năm nay, một tuyệt học của Thần Phong Đại Đế, thất truyền từ ngày Đại Đế quy ẩn. Tại sao giờ đây lại có chưởng pháp đó xuất hiện trở lại? Ba trăm năm trước, Thần Phong Đại Đế có hội tất cả Chưởng Môn Nhân, chín môn phái lớn, cùng người tỷ thí võ công trong cuộc giao đấu đó, không một ai chịu nổi đến chiêu thứ mười của Đại Đế cả! Đã có Thần Phong Chưởng xuất hiện, lại có Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn thánh được, vậy là Đại Đế còn sống và tái hiện giang hồ! Trời ba trăm năm rồi, chứ phải gần đây đâu? Hay là người có thu nhận môn đồ?

Vừa lúc đó Lan thư và Thu muội lại khéo chuyện với nhau. Một nàng thốt:

- Lan thư! Địa Tướng quả thật là một kỳ nhân biết được cả nguồn gốc sư môn của ta! Bây giờ công lực của người đã được khôi phục toàn vẹn rồi, sứ mạng của ta kể như chấm dứt ta hãy về phục lệnh sư tôn đi.

Nàng kia hỏi lại:

- Y muội không có ý nhìn Độc Cô Thanh Tùng cho biết à?

Y muội xì một tiếng lớn:

- Lan thư muốn bị đánh đòn phải không? Liệu hồn đấy kéo khổ với tôi.

Một trận cười nổi lên vang dội, sau đó không còn nghe hai nàng nói gì với nhau nữa.

Địa Tướng hừ lên một tiếng, vọt mình một phát ra khỏi phòng, đồng thời gọi to:

- Cô nương khoan đi! Lão phu muốn tỏ một việc!

Có tiếng nữ nhân đáp vọng lại:

- Lão tiên bối , có việc gì muốn nói, xin để lần sau vậy.

Địa Tướng phi thân vút ra ngoài điện, đưa mắt nhìn ra bốn phía.

Không có một bóng người.

Biết là có đuổi theo cũng không còn kịp nữa, lão nhân dừng lại đó, lại gọi to:

- Xin cô nương trình lại với sư tôn, cái ân cứu mạng hôm nay, Địa Tướng sẽ khắc ghi suốt đời trong tâm khảm.

Tiếng đáp từ ngoài ba dặm vọng lại:

- Dĩ nhiên là phải chuyển lời hộ, tiên bối yên tâm.

Địa Tướng nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, lẩm nhẩm:

- Không ngờ ta sống đến từng tuổi này lại còn phải mang ơn người! Đành vậy, biết làm sao cãi số trời? Ngày nào ta rời khỏi thế, chắc ta vẫn còn thiếu một món nợ trên trần.

Một tiếng cười lạnh lạnh vang lên từ phía tả.

Tâm hồn man mác, vì các sự kiện vừa qua Địa Tướng như không buồn lưu ý đến tiếng cười đó.

Một giọng nói tiếp theo, cũng phát xuất từ hướng tả:

- Lão thất phu mạng to lắm đấy! Biết mình công lực bị phế diệt mà còn dám quanh quẩn ở đây, hay là muốn tìm cái chết?

Địa Tướng nhận ra âm thanh cực kỳ sắc lạnh, chứng tỏ người phát ra có phong độ sung mãn vô thường.

Lão hừ một tiếng, nhanh như chớp phóng mình vút về phía tả.

Một tiếng ạp kinhh hãi phát ra, tiếp theo đó một bóng đen vụt đứng lên.

Bóng đen vừa vùng dậy, kinh phong cuốn tới Địa Tướng liền.

Xuất kinh đạo chặn Địa Tướng, bóng đen nhanh hơn trượng đã phi thân lùi lại xa hơn hai trượng.

Địa Tướng hét lớn:

- Đứng lại!

Vừa hét, Địa Tướng vừa nhảy vọt tới, đồng thời tung ra một kinh đạo với tất cả công lực tu vị suốt trăm năm dài.

Bóng đen không lùi mà lại tiến, vừa tiến vừa phát ra một đạo âm hàn chưởng phong vừa quát:

- Lão thất phu ! Người tưởng ta sợ người hử?

Lạ lùng làm sao, âm thanh lại là nữ nhân.

Độ chưởng phong âm hàn gần tới, Địa Tướng đưa chưởng kinh Thiên Oai ra, đón chặn.

Cương nhiệt gặp âm hàn, khắc nhau bật thành một tiếng nổ.

Địa Tướng dù đứng một chỗ, cũng bị chấn động khá mạnh còn nữ nhân thì thoái hậu hơn năm bước.

Lão nhân kinh hãi, không rõ bóng đen là ai, mà có công lực hùng hậu như thế.

Lão giương mắt cố nhận diện đối phương qua màn đêm bất giác lão run người lên rồi lão nghiêng răng phát ra một tiếng cười rùng rợn:

- Hắc y nữ tử mang sa đen kia! Ha Ha! Ta tưởng ai, không ngờ lại là người ! Mấy mươi năm trời, ta tìm người khắp chốn! Ha ha! Vạn Cực Áo Nữ ! Trước sau gì ta và người cũng lại gặp nhau.

Nữ nhân bị chấn động đã lùi rồi, lùi nghe tiếng cười của Địa Tướng, lại lùi thêm mấy bước nữa.

Địa Tướng rít lên:

- Vạn Cực Áo Nữ! Vay máu phải trả máu! Hãy đền mạng Tề ca ca của ta !

Tiếp theo câu nói Thiên Oai Địa Liệt chưởng vút ra liền.

Chưởng phong cuốn đi mang theo cả sự căm hờn chất chứa từ mấy mươi năm qua, đổ lên đầu đối phương.

Hắc y nữ nhân mà Địa Tướng gọi là Vạn Cực Áo Nữ kinh dị, vọt mình về phía hậu, tránh xa hơn một trượng nữa, hét to:

- Hãy khoan! Người hãy nói cho rành rồi muốn đánh nhau cũng không muộn! Ai là Vạn Cực Áo Nữ! Ai là Tề ca ca của người !

Địa Tướng căm hờn Vạn Cực Áo Nữ đến cực độ, tuy nhiên, lão nhân không hề biết hình dạng mặt mũi ra sao. Lão chỉ nghe Độc Cô Thanh Tùng mô tả sơ lược vậy thôi, nên hiện tại trông nữ nhân này trang phục đúng theo sự mô tả của Độc Cô Thanh Tùng, lão in trí đó là Vạn Cực Áo Nữ chứ chẳng còn ai khác nữa.

Cho nên, lão cần gì phải đắn đo? Gặp là đánh liền. Lão bất chấp nữ nhân nhận hay không nhận, lão cứ in trí là đủ cho lão xuất chiêu trả hận.

Nhưng, nữ nhân lại muốn có một sự giải thích phân minh phần thấy khí thế hùng mạnh của lão, càng sợ hãi hơn, không dám phản công, chỉ né tránh thôi.

Địa Tướng đánh ra một loạt mười tám chiêu, mà nữ nhân không hề hấn gì cả.

Nữ nhân vừa né tránh, vừa kêu lên âm ỉ:

- Dừng tay ! Dừng tay!

Bổng Địa Tướng đổi ý. Lão dừng tay lại, trầm nghĩ:

- Mình vội gì hạ mụ ta? Mụ có trốn thoát đi đâu được mà sợ? Mình hãy tra hạch mụ xem công chúa ngày ấy thất lạc nơi nào rồi hẵng tính.

Lão bật cười hắc hắc :

- Vạn Cực Ảo Nữ! Đêm nay, dù ngươi có cánh cũng không bay đi đâu khỏi tay ta! Ta chờ đợi cái ngày gặp được ngươi, suốt bảy tám mươi năm dài ngươi có biết không? Ta quyết lấy máu ngươi để rửa hận cho Tề ca ca ta!

Nữ nhân đã lấy lại bình tĩnh, cười lạnh:

- Ai là Vạn Cực Ảo Nữ? Lão thất phu! Ngươi có tỉnh trí hay không?

Địa Tướng sôi giận:

- Ngươi không phải là Vạn Cực Ảo Nữ, vậy ngươi là ai?

Nữ nhân cười mỉa:

- Ta là ai thì có can gì đến ngươi.

Địa Tướng quát:

- Chết này!

Chưởng phong cuốn đi như biển trào, núi đổ, ầm ầm ngang với sấm dậy liên tục trên không trung. Nữ nhân lùi lại xa hơn ba trượng nữa. Địa Tướng vút theo liền.

Khoảng cách chỉ còn độ trượng. Lão quát to:

- Nếu ngươi nói thêm một lần nữa là không phải Vạn Cực Ảo Nữ, ta sẽ đánh chết ngươi ngay.

Nữ nhân lạnh lùng bảo.

- Nếu ta là Vạn Cực Ảo Nữ, thì ngươi sẽ làm gì ta?

Lão nhân cười ha hả:

- Đừng giảo hoạt nữa. Nếu ngươi không phải là Vạn Cực Ảo Nữ, tại sao ngươi biết ta bị phế hủy công lực mà thách thức? Yêu nữ ơi! Số trời đã định, ngươi phải chết nơi tay ta.

Nữ nhân quát chặn:

- Câm đi! Dài dòng vô ích. Ta hỏi ngươi muốn làm gì ta?

Địa Tướng lại cười vang:

- Rút gân ngươi, lột da ngươi, bổ óc moi tim ngươi, chứ còn gì nữa. Ngươi nghe rõ chứ?

Nữ nhân bĩu mồm:

- Nói là một việc, làm một việc, làm được lại là một việc khác nữa! Lão thất phu! Đừng lớn lối mà phải thẹn!

Địa Tướng không đáp, đưa cao hai tay lên, bắt thành linh vụ mạnh tới. Nữ nhân vừa lùi lại, vừa quát:

- Đừng gấp! Nghe ta hỏi câu này:

Ta hãy tạm nhận là Vạn Cực Ảo Nữ, nhưng ta muốn biết lý do gì ngươi hận ta như thế chứ?

Địa Tướng cười một thôi dài. Giọng cười quái đản , rợn rùng vô tưởng.

42. Ngư Nữ Giòng Sâu

Vạn Cực Ảo Nữ cao giọng:

- Lão thất phu! Người giải thích ta nghe nào. Vạn Cực Ảo Nữ đã làm gì người mà người có mối thù dai dẳng suốt bảy tám mươi năm qua. Đẹp tiếng cười của người lại đi.

Địa Tướng quát mặt hung quang chớp người như lửa rực, phẫn hận gần từng tiếng :

- Người tàn độc lắm! Tề ca ca ta táng thần vì thủ đoạn của người.

Vạn Cực Ảo Nữ trở mặt:

- Lão thất phu! Ta biết Thiên Tướng từ bao giờ? Nếu người chịu khó nghĩ một chút, chắc người thấy rằng, vào thời gian mà người lồng cho sự việc, thì ta bắt quá chỉ độ mười một, mười hai tuổi chưa là một thiếu nữ nữa kia mà! Với số tuổi đó làm gì ta biết được một nhân vật khét tiếng trong vũ lâm?

Địa Tướng nghiêng răng ken két:

- Câm ngay! Ta không muốn nghe người tìm lý lẽ tự biện hộ nữa! Người bày mưu kế cướp mất vợ Tề ca ca ta, người cài trang là Công Chúa , tố cáo với Hoàng Thượng là ca ca ta mưu phản, làm cho người bị xử tử hình. Người quên rồi sao, hử yêu nữ!

Vạn Cực Ảo Nữ cười khanh khách.

Giọng cười của bà càng lúc càng to, càng rõ, bà nhấn từng tiếng cười hơn là kéo dài tràng cười, bà cười thành hạt, mỗi hạt cười như một viên đạn đập vào tâm não Địa Tướng, vang lên bung bung.

Địa Tướng giật mình, nhận ra âm thanh của tràng cười có phần giống với âm thanh của Công Chúa, nhất là khi Công Chúa nghiêm giọng hoặc cười khẩy.

Lão nhân tự thốt:

- Có lẽ vì chỗ giống nhau đó, yêu nữ mới dám mạo phạm một việc tày trời, và hoàng thượng phải làm là một lẽ tất nhiên.

Cười một lúc lâu, Vạn Cực Ảo Nữ trầm giọng lại:

- Lão thất phu nói nghe hay quá! Người tưởng như ta là một tay có quyền lực vạn năng, khuynh loát cả triều đình, qua mặt cả một nhân vật siêu đẳng vũ lâm. Người cho rằng ta cài trang làm Công Chúa để hãm hại Thiên Tướng phải không?

Địa Tướng sôi giận:

- Yêu nữ đừng chạy tội, vô ích. Giọng cười của người có khác nào giọng cười của công chúa. Với giọng cười đó, người mạo người thì có trời mới phân biệt nổi cho.

Vạn Cực Ảo Nữ lại cười lớn:

- Làm như thế, ta có lợi gì? Ít ra, người cũng phải nêu một lý do. Với từng tuổi người, không ai có thể ăn nói hồ đồ được.

Địa Tướng tắt nghẹn lý luận. Thực ra, lão cũng không hiểu được cái lợi mà Vạn Cực Ảo Nữ khai thác cái chết của Thiên Tướng.

Bất quá lão chỉ có một định kiến, bằng vào bốn tiếng nói cuối cùng của người bạc mạng, bốn tiếng nói hết sức vu vơ, không chỉ dẫn được một cái gì.

Bốn tiếng nói đó không thể giải thích lý do hành động của một người được.

Nhưng, định kiến ám ảnh lão quá nặng nề, sức nặng đè lên tâm tư lão suốt bảy tám mươi năm dài, không phải một lời vận lý suông của đối phương mà tiêu tan được.

Lão sôi giận:

- Yêu nữ! Tề ca ca ta lúc thọ hình, có nói lên tước hiệu của người.

Vạn Cực Ảo Nữ quát chặn:

- Lão thất phu! Đừng giữ lối cường từ đoạt lý, vô ích. Người bỏ việc đó lại một bên, bây giờ muốn làm gì ta, hãy thi hành đi, ta không sợ người đâu.

Địa Tướng vận toàn công lực tượng vị, đánh ra một chưởng, vừa đánh, vừa quát hỏi:

- Người đã làm gì Công Chúa, nói mau?

Từ lúc đoạt quyền lưu bút của Địa Tướng nơi tay Độc Cô Thanh Tùng tại thành Kim Lăng, tuy Vạn Cực Ảo Nữ chưa lãnh hội toàn bộ bí học của lão, song ít ra bà cũng hiểu được lộ số chiêu thức như thế nào, phần hai tay thượng thặng giao đấu với nhau, ai biết được môn học của địch thì dễ dàng chiếm ưu thế hơn.

Vạn Cực Ảo Nữ được cái lợi đó, bù vào chỗ kém cỏi của bà đối với Địa Tướng.

Bà vừa né tránh, vừa thốt theo một mưu định:

- Công Chúa ! Ta chỉ sợ đã rã xương tàn nơi hoang sơn cùng cốc từ lâu.

Địa Tướng run người lên, càng giận lão càng gia tăng áp lực quyết hạ cho được đối phương.

Đột nhiên, một tiếng cười lạnh vang lên đầu đây, tiếp theo là một câu nói, đáp lại lời Vạn Cực Ảo Nữ:

- Chưa chắc đâu!

Vạn Cực Ảo Nữ và Địa Tướng cùng giật mình...

Ngoài mười trượng xa, hai nữ nhân cười vang lên.

Một nàng thốt:

- Lan thư! Nghe nói Vạn Cực Ảo Nữ cũng là một tay từng oanh liệt một thời mình nên nhân dịp này lột mặt nạ của bà ấy, xem bà là ai cho biết, nghĩ cũng thích thú chứ.

Nàng kia đáp:

- Thu muội muốn mạo hiểm đấy à? Phải biết bà ấy có lắm thủ đoạn, muốn trêu vào là phải cẩn thận mới được.

Thu muội cười hần hắc:

- Lan thư yên trí đi. Bà ấy không làm gì nổi tôi đâu?

Câu nói buông dứt, một bóng trắng xuất hiện tại cục trường.

Vạn Cực Ảo Nữ lùi lại mấy bước...

Tiếng y phục vừa phát lên nghe rẹt, bóng trắng đã đứng chặn trước mặt Vạn Cực Ảo Nữ.

Vạn Cực Ảo Nữ không đợi bóng trắng xuất thủ, bà đánh ngay ra một đạo âm hàn chưởng phong, không gây một tiếng động nào nhưng khí thế mãnh liệt vô tưởng.

Bóng trắng thoát động một tít, đã lòn ra phía hậu Vạn Cực Ảo Nữ.

Vạn Cực Ảo Nữ kinh hãi, sợ bóng trắng xuất chiêu bất ngờ, vội nhảy vọt tới trước, nới rộng khoảng cách.

Bà tránh bóng trắng, thì bà lại chạm Địa Tướng lão nhân.

Lão nhân đưa song chưởng ra quát lớn:

- Yêu nữ! Chồm tới là chết.

Bóng trắng tiếp nói:

- Vạn Cực Ảo Nữ, tám mươi năm qua, trong thiên hạ giang hồ không một ai được thấy mặt thật của người, đêm nay bản cô nương muốn xem cho biết người đẹp đến đâu.

Một đạo kinh lực từ phía sau cuốn tới.

Vạn Cực Ảo Nữ kinh sợ, vừa vung tay vừa phóng mình trả về phía hậu một luồng âm kinh.

Nhưng, bà vừa quay mình lại, một bóng trắng lướt qua mặt bà, đồng thời có tiếng "a" vang lên, tiếp theo là một câu nói:

- Quả nhiên đẹp! Đẹp vô tưởng.

Địa Tướng nhìn ra, bất giác thừ người đứng lặng, trầm nghĩ:

- Vạn Cực Ảo Nữ niên kỷ ở vào khoảng chín mươi, một trăm tuổi, vậy mà vẫn duy trì được nhan sắc lúc đôi ba mươi tưởng cũng công phu lắm chứ.

Vạn Cực Ảo Nữ bị bóng trắng giật phắt vuông sa đen bao mặt, bà sôi giận như điên, vừa hét vừa nhoài người theo, tung mạnh một chưởng kinh.

Song, bóng trắng nếu có tài nghệ lộ mặt nạ của bà, thì đâu đến nỗi phải thất bại vì một chưởng của bà.

Vừa nhảy tạt qua một bên, bóng trắng vừa bật cười, có tiếng xưng là Thu muội, thốt:

- Vạn Cực Ảo Nữ! Lộ được vuông sa đen mặt của người, chưa phải là xong việc. Còn một lớp nạ da người nữa kia. Ta sẽ xin luôn chiếc nạ đó, bởi chỉ có thế mới biết được mặt thật của người.

Thu muội lại vút ngang qua mặt Vạn Cực Ảo Nữ một lượt nữa.

Vừa lúc đó một bóng trắng khác, có tiếng xưng là Lan thơ từ từ bước đến cục trưởng.

Lan thơ gọi:

- Thu muội ơi! Cần gì phải xem mặt bà ấy. Hãy nhìn đôi tay gầy dẹt như chân chim kia, cũng đủ biết nhan sắc của bà ấy rồi.

Vạn Cực Ảo Nữ đột nhiên lọt vào vòng vây tam giác, cảm thấy nguy cơ trước mắt, vội đánh ra một chưởng nung đà bay vọt ra xa hơn mười trượng, định chạy.

Thu muội hét to:

- Vô ích !

Chỉ một cái nhích động nhẹ thân mình Thu muội đã chắn ngang Vạn Cực Ảo Nữ.

Thân pháp đó, đến Địa Tướng lão nhân cũng chưa chắc gì đã luyện được nhanh chóng bằng.

Thu muội vừa đặt chân xuống đất là bàn tay đã quét phốt qua mặt Vạn Cực Ảo Nữ.

Một chiếc nạ da người rơi theo.

Một gương mặt vừa khô cằn già nua vừa xấu xí hiện ra.

Địa Tướng lão nhân trông thấy mặt thật của Vạn Cực Ảo Nữ, sôi giận bùng bùng, lão gọi to:

- Hai vị cô nương! Xin triệt hạ hộ mạng ác độc ấy! Mạng đối với lão có mối thù bất công chung thiên, đêm nay lão phụ quyết lột da mạng ấy cho được mới hả.

Lão nhân vừa thốt vừa nhoài người tới.

Vạn Cực Ảo Nữ sợ hãi ra mặt. Bà rú lên thất thanh, rú liên miện.

Thu muội trước sau vẫn bám sát bên mình Ảo Nữ.

Nàng gọi đồng bạn :

- Lan thơ ơi! Có nên hạ bà ấy không?

Lan thơ đáp nhanh:

- Không ! Không ! Sư phụ dặn, chỉ bắt sống bà ấy thôi và cũng chính sư phụ đích thân làm cái việc ấy, vậy mình buông tha cho bà ấy đi, liệu cũng chẳng trốn thoát đi đâu cho khỏi tay sư phụ mà sợ.

Thu muội reo lên:

- A! A! Vậy mà tôi quên mất! Nếu Lan thư không nhắc, thì tôi đã lỡ giết bà ta rồi.

Địa Tướng nghe hai nữ nhân định để cho Vạn Cực Áo Nữ chạy đi, bắt giặc bừa giận, quát to:

- Hai tiểu đầu tránh ra, thử xem tự lão phu có làm nổi việc đó không?

Thu muội và Lan thư cười lớn:

- Lão tiên bối cứ theo bà ấy mà bắt. Chị em tôi đi đây.

Địa Tướng không đáp, nhảy vọt tới. Thiên Oai Chương vung liên hồi, kinh phong ào ào cuốn ập đến Vạn Cực Áo Nữ.

Hai thiếu nữ áo trắng đi rồi, Vạn Cực Áo Nữ thở phào nhẹ nhõm. Bà bật một tràng cười ghê rợn, vút mình đi như gió, rời khỏi cục trường.

Thiên Oai Chương của Địa Tướng dù lợi hại, song chỉ đánh vào khoảng không.

Từ không trung, Vạn Cực Áo Nữ thốt vọng xuống:

- Món nợ máu giữa nhau, hẹn lại một ngày khác nhé. Lão thất phu đừng vội.

Nhưng Địa Tướng khi nào chịu bỏ. Chiếc áo màu tro khẽ phất, lão nhân đã theo liền lên.

Vạn Cực Áo Nữ hét:

- Đờ!

Âm hàn chương lực bay ra, chặn Địa Tướng đang vút lên.

Không kịp phản công, Địa Tướng vội trầm mình xuống.

Chỉ một cái trầm mình đó làm chậm trễ cho Địa Tướng mấy giây, Vạn Cực Áo Nữ đã vọt xa ngoài mấy mươi trượng.

Bà vừa chạy vừa cao giọng gọi hai thiếu nữ áo trắng.

- Hai tên tặc tỷ! Có can đảm hãy xưng tên họ ra, lão nương nhất định phải gặp lại nhau trong một ngày gần đây.

Thu muội, thiếu nữ đã gỡ mặt nạ của Vạn Cực Áo Nữ cười lạnh:

- Đừng hỏi, Vạn Cực Áo Nữ ạ. Hãy chạy đi may ra còn sống sót được ít hôm nữa. Nếu bản cô nương nổi tánh lên rồi, dù cho người có cách xa mấy mươi trượng chỉ một phát với tay là cô nương lấy mạng người.

Vạn Cực Áo Nữ rít lên căm hờn, song tự lượng sức mình biết không thể làm gì được, liền gằn giọng:

- Huyết Ma Bang đối với bọn người, từ nay có cái thẻ không đứng chung dưới gầm trời. Hãy giữ mình.

Hai thiếu nữ cũng cười giòn, bỏ đi, không cần đáp.

Chỉ có Địa Tướng là ức uất tràn người tìm kiếm Vạn Cực Áo Nữ suốt bảy tám mươi năm mà không gặp, giờ gặp thì chẳng làm gì được kẻ thù, lão không dẫn được cơn giận, hét to:

- Hai cô nương khoan đi! Lão có việc muốn nói.

Hai thiếu nữ không quay đầu lại :

- Lão tiên bối đợi khi khác vậy.

Địa Tướng lại càng tức uất hơn, vội giữ thuật khinh công đuổi theo hai thiếu nữ.

Vô ích !

Bằng vào thủ pháp gỡ nạ Vạn Cực Áo Nữ, cũng đủ hiểu bản lĩnh của hai nàng như thế nào.

Địa Tướng dù khét tiếng một thời cũng chưa hấn hơn hai nàng.

Nhìn thân pháp của hai nàng, lão lắc đầu:

- Xúc Địa Lực! Ta không đuổi theo kịp rồi. Hai nàng là môn đệ của nhân vật nào mà luyện được thuật Xúc Địa, một thuật khinh công tối thượng đã thất truyền trên hai trăm năm qua?

Lão dừng chân lại, mặt lộ vẻ uất hờn.

Một lúc sau, lão trở về Kim Điện, vào phòng thấy Độc Cô Thanh Tùng đang nhập định, Lãnh Nhận Dung và Xích Diệp Công Chúa hộ trì hai bên.

Địa Tướng nhìn Độc Cô Thanh Tùng, lão lộ vẻ hân hoan ra mặt.

Lão dạy qua Xích Diệp phu nhân, vừa cười vừa thấp giọng:

- Hẳn là một kỳ tài trong thiên hạ! Bị thương nặng là thế mà không đầy một khắc, hẳn vận khí tự chữa trị, khôi phục nguyên trạng như thường.

Tề ca ca của ta lúc nhỏ, chưa hẳn đã sánh bằng hẳn.

Xích Diệp phu nhân gật đầu:

- Lão tiền bối có duyên mang, mới thu nhận được một môn đồ hữu dụng như hẳn Xích Diệp phu nhân bỗng đổi câu chuyện, hỏi:

- Vừa rồi, lão tiền bối gặp Vạn Cực Ảo Nữ?

Địa Tướng tỏ lộ uất hờn:

- Gặp thì có gặp, nhưng vô ích. Yêu phụ trốn thoát rồi.

Lão hận cho mình:

- Càng cao tuổi, càng vô dụng. Có mỗi một kẻ thù, mà không làm gì được.

Xích Diệp phu nhân an ủi:

- Tiền bối quên sao? Quyển lưu bút của tiền bối ở trong tay yêu phụ, dĩ nhiên mục ấy có nghiên cứu và lãnh hội không nhiều thì ít, mục ấy phải tiến triển hơn xưa, tự nhiên trốn thoát dễ dàng nhưng mất dịp này, mình còn dịp khác, lo gì không có ngày trả hận.

Địa Tướng gật đầu:

- Phu nhân nói đúng.

Xích Diệp phu nhân lại hỏi:

- Còn hai thiếu nữ kia? Họ là môn đệ nhân vật nào, lão tiền bối có nhận ra không?

Địa Tướng lắc đầu cười khổ:

- Không thể biết được :

Hai cô nương đó tuy tuổi còn nhỏ, mà võ công xem ra trên lão phu một bậc.

Xích Diệp phu nhân nghĩ đến việc gì đó, điểm một nụ cười.

Địa Tướng hỏi:

- Phu nhân có xem cuộc đấu của lão phu với Vạn Cực Ảo Nữ chứ?

Xích Diệp phu nhân gật đầu:

- Có. Tôi không dám xuất đầu lộ diện, vì trong bọn của mình còn nhiều người bị kẹt tại Huyết Ma Bang.

Bà nhận xét:

- Đêm nay, Vạn Cực Ảo Nữ kéo đến đây trên dưới mười hai mạng, song tất cả đều bỏ xác tại chiến trường, trừ một mục ta thoát chết. Hẳn mục ta vỡ mặt, không dám trở lại đây gấp.

Bà thở dài:

- Tôi đã quan sát tất cả xác chết trong tòa Kim Điện, tất cả đều mang một thảm trạng: thối huyết ma chết. Chưởng kinh luyện đến mức độ đó, thật vô tưởng.

Địa Tướng trầm ngâm một chút:

- Thần Phong Chưởng! Chưởng kinh phát ra, không tiếng động, không hình thức. Phát đi thì thành luồng, lúc chạm vào địch lại biến thành muôn vạn tia nhỏ xuyên vào cơ thể, phá vỡ cương khí hộ thân, thảo nào mà Vạn Cực Đế Quân không thảm bại, bôn đảo?

Xích Diệp phu nhân thở dài:

- Người đó hẳn là môn đệ của Thần Phong Đại Đế.

Địa Tướng gật đầu:

- Lão phu cũng nghĩ như vậy.

Thời gian lúc đó gần tàn canh năm, đêm sắp hết, ngày sắp về. Không mấy chốc, bình minh ló dạng.

Địa Tướng và Xích Diệp phu nhân ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt vận công điều tức.

Trời đã sáng rồi mà Độc Cô Thanh Tùng vẫn còn tĩnh tọa vận khí chữa trị nội thương.

Địa Tướng và Xích Diệp phu nhân dưỡng thần một lúc, khoẻ khoắn lại như thường.

Xích Diệp phu nhân hỏi Địa Tướng đêm rồi bỏ đi đâu đột ngột như thế.

Địa Tướng cho biết, tên trung niên bao mặt cung khai Tổng Đàn Huyết Ma Bang đặt tại Cửu Khúc Động trên Vũ Sơn. Cửu Khúc Động có hai phần, phần bên ngoài dùng làm nghỉ trang, phần bên trong mới thật là nơi đặt Tổng Đàn.

Lão nầy sanh cái ý đến đây, tìm tung tích Vạn Cực Áo Nữ.

Ngày qua, rồi ngày qua, thấm thoát đã được ba ngày rồi từ cái đêm Vạn Cực Thiên Tôn náo loạn Kim Điện, đoạt chiếc Kim Đảnh.

Ba ngày qua đúng hạn kỳ người bí mật bảo Độc Cô Thanh Tùng rong thuyền trên hồ Hồng Trạch. Bọn Huyết Ma Bang vắng bóng.

Độc Cô Thanh Tùng chẳng những lấy lại phong độ cũ, mà chàng còn luyện được vầng cương khí hộ thể thêm hùng hậu.

Chàng trình bày với Địa Tướng về sự ước hẹn của người bí mật.

Địa Tướng nhìn chàng một lúc, tỏ vẻ hài lòng:

- Được ! Đồ đệ cứ đi rồi chóng về. Lão phu thấy đồ đệ đã khôi phục lại nguyên trạng, vầng trán lại lấp lánh sáng, chứng tỏ công lực tiến triển khả quan, lão phu rất mừng cho đồ đệ đó.

Độc Cô Thanh Tùng chuẩn bị một chiếc thuyền nhẹ, sắp sửa khởi hành.

Lãnh Nhạn Dung nhìn chàng với ánh mắt vô cùng triu mến.

- Thanh Tùng ca! Em muốn đi theo.

Độc Cô Thanh Tùng dịu dàng bảo:

- Em cũng biết là những bậc kỳ nhân trong võ lâm có những hành động hết sức kỳ quái, chẳng hạn như vị kỳ nhân đã cứu người trong ba đêm trước mà không chịu xuất hiện, lại còn hẹn gặp anh trên mặt nước Hồng Trạch hồ, chuyển đi này, may rủi ra sao, anh không thể tiên đoán được, vậy em nên ở lại là hơn.

Lãnh Nhạn Dung biết Độc Cô Thanh Tùng nói rất chí tình không còn năn nỉ nữa được, đành xịu mặt:

- Vậy cũng được. Anh cẩn thận nhé.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Em yên tâm. Anh cố gắng chóng đi chóng về.

Chàng đến bờ hồ, nhảy xuống thuyền, lướt ra giữa vời.

Nhìn Độc Cô Thanh Tùng rong thuyền trên mặt nước, giữa vầng khói mờ, Lãn Nhạn Dung lòng buồn rười rượi, đứng lặng một lúc lâu rồi trở vào điện.

Ngày ấy, vào tiết thu, bầu trời quang đãng, thái dương chiếu sáng, không gian tĩnh mịch, một cảm giác êm dịu lan rộng, khắp cùng.

Độc Cô Thanh Tùng đẩy nhẹ mái chèo, từ từ tiến tiến tới, lòng lâng lâng nhẹ, niềm ca hứng dâng tràn.

Thuyền câu rải rác khắp mặt hồ, tiếng hò ca buông trôi theo chiều gió.

Một con thuyền từ xa lướt nước, vút đi như bay, trong thoáng mắt đã đến trước đầu thuyền của Độc Cô Thanh Tùng, cách độ trượng.

Con thuyền đó đột nhiên chậm lại trong lúc bất thần, Độc Cô Thanh Tùng không kịp ngưng chèo suýt tý nữa thì thuyền chàng đâm sầm vào thuyền đó.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, ạ lên một tiếng.

Chàng từ nhỏ, sống bên cạnh Bạch Mã hồ lướt thuyền như đi trên đất, gia dĩ chàng lại dùng chưởng lực kèm theo, nên chàng giữ kịp cho thuyền mình không va chạm thuyền kia.

Chàng buông chèo, đánh tay phát ra một chưởng xuống mặt nước, chỗi trớn thuyền, đồng thời chàng trầm mình xuống tấn Thiên Cân Trụ, thuyền chàng như neo lại cứng ngắt trên mặt hồ.

Không ngờ, chàng phát chưởng khá mạnh, nước bắn lên như pháo hoa, rơi vãi vào thuyền đối diện.

Bên thuyền có tiếng nữ nhân rú lên.

Độc Cô Thanh Tùng hoảng kinh, vội nhìn ra thấy hai thiếu nữ bên chiếc thuyền đó, vận y phục ngư dân, mình mẩy bị hoa nước bắn lên, vậy ướt lấm tẩm.

Hai thiếu nữ nổi giận mắng:

- Tên mán mọi này ở đâu đến đây, dám lộng hành trên mặt hồ như thế?

Độc Cô Thanh Tùng giận đỏ mặt, song biết mình có lỗi, vội dằn lòng, nhẹ nhàng đáp:

- Hai cô nương bớt giận, tha thứ cho lão phu vì sơ xuất chứ lão phu không phải cố ý.

Độc Cô Thanh Tùng lúc đó vận áo bào màu tro, mặt đeo nạ da người.

Hai thiếu nữ vận trang phục ngư phủ hừ lạnh:

- Lão già có mắt để đâu mà không chịu nhìn trước xem sau. Đã làm ướt mình mấy người ta rồi chỉ xin lỗi không mà được à.

Độc Cô Thanh Tùng còn bận lo nghĩ về cuộc ước hẹn với người bí mật, nên không muốn gây sự, mất cả thì giờ, chàng nhẫn nhịn, dịu giọng hỏi:

- Lão phu biết lỗi, lão phu yêu cầu hai cô nương bỏ qua đi cho, hai cô nương không chấp thuận vậy ra hai cô nương muốn lão phu phải làm gì.

Hai thiếu nữ ngơ y hừ lạnh:

- Bọn ta muốn người quỳ xuống, cúi đầu ba lượt xin lỗi bọn ta, rồi đi đâu thì đi. Nếu không...

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Không ngờ thiếu nữ trong gia đình ngư phủ tại Hồng Trạch Hồ lại ngang ngạnh thế này.

Tuy nhiên, chàng cố xử nhún cho qua:

- Cô nương bảo thế e quá đáng chăng? Chắc lão phu không thể vâng được rồi.

Thiếu nữ lạnh lùng:

- Tại sao lại không vâng được?

Độc Cô Thanh Tùng ôn tồn đáp:

- Lão phu niên kỷ thế này, lại quỳ trước hai cô nương, chỉ sợ hai cô nương yếu thọ.

Hai thiếu nữ xì một tiếng:

- Bọn ta không cần biết điều đó. Người có bằng lòng quỳ hay không thì nói.

Nhất định bọn ta không đùa đâu.

Độc Cô Thanh Tùng bất bình:

- Lão phu sống đến niên kỷ này, bình sanh chưa hề thấy thiếu nữ nào vô lý như hai cô nương.

Hai thiếu nữ bĩu môi :

- Đừng kiêu cố thoái thoát. Người bảo là người sơ ý, còn bọn ta thì cho là người cố ý bắn nước tạt ướt y phục bọn ta thì sao? Người đừng khinh bọn ta còn nhỏ tuổi mà lộng hành.

Độc Cô Thanh Tùng chớp mắt, trầm lạnh giọng:

- Hai cô nương khéo giàu tưởng tượng , chứ lão phu không cố ý đâu.

Một thiếu nữ hét:

- Quỳ hay không? Nói mau. Muốn sống phải quỳ xuống.

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng:

- Không quỳ!

Thiếu nữ cười gằn:

- Vậy là người tự tìm cái khổ.

Độc Cô Thanh Tùng cười thâm:

- Hai nàng này thì sức mấy mà cho ta khổ được chứ?

Chàng cười lạnh lạnh:

- Lão phu chịu lỗi, hai cô nương không chấp thuận thì thôi vậy.

Hai thiếu nữ đột nhiên hừ một tiếng :

- Người muốn thoát đi phải không? Đi đâu mà được với bọn ta? Nhất định là người phải quỳ, nếu không quỳ thì đừng mong đi khỏi Hồng Trạch Hồ.

Độc Cô Thanh Tùng tánh cao ngạo bật cười to:

- Lão phu thử xem hai cô nương sẽ làm thế nào ngăn cản lão phu.

Thốt xong, chàng đẩy mái chèo, lách qua một bên, vượt ngang thuyền hai thiếu nữ.

Hai thiếu nữ hét:

- Đi đâu?

Lập tức hai nàng quay chèo đuổi theo thuyền như bay.

Trong thoáng mắt, thuyền hai nàng đã kề lái thuyền Độc Cô Thanh Tùng.

Một nàng bạt mái chèo, tạt nước bắn qua thuyền Độc Cô Thanh Tùng, làm chàng ướt đầm cả chiếc áo màu tro.

Hai thiếu nữ quát:

- Người có chịu quỳ xuống xin lỗi chị em ta không. Quỳ đi, rồi bản cô nương sẽ tha cho.

Thấy hai thiếu nữ chèo thuyền hết sức nhanh chóng. Độc Cô Thanh Tùng đã lấy làm kỳ, chàng nghĩ hai thiếu nữ này hẳn có lai lịch khá lắm, mới dám ương ngạnh như vậy.

Song, họ là gì thì mặc họ, Độc Cô Thanh Tùng há sợ sao?

Chàng sôi giân vì nước vấy ướt cả áo, trầm giọng thốt:

- Ta nghĩ bọn người chẳng được bao nhiêu tuổi nên không nỡ cố chấp, không ngờ bọn người ngang ngược đến thế. Nếu hôm nay ta không bận việc nhất định phải cho hai người một bài học rồi.

Chàng có cần gì lưu ý đến sự hỗn xược của hai thiếu nữ, việc của chàng quan trọng hơn một sự chạm tự ái xằng, nên buông xong câu nói chàng vận chân lực, đẩy mạnh mái chèo lướt thuyền đi tới.

Hai thiếu nữ khi nào chịu bỏ.

Thuyền sau đuổi theo thuyền trước, nhanh như tên bắn.

Các ngư phủ trên những thuyền rải rác quanh hồ, trông thấy cảnh săn đuổi của đôi bên, đều lắc đầu le lưỡi. Họ không tưởng tượng nổi với một mái chèo mỏng manh mà cả ba đẩy thuyền đi nhanh như gió. Một đời ngư nghiệp của họ, mới thấy một hiện tượng hi hữu ngoạn mục này, có lẽ không tiền khoáng hậu.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

Hai thiếu nữ này quả có thủ thuật đẩy thuyền không kém ta chút nào.

Động tính hiếu kỳ, chàng muốn nhìn kỹ hai thiếu nữ hơn, dò xét họ có hẳn là thuộc thành phần ngư dân, hay họ là những kẻ trá hình quyết tâm gây khó dễ cho chàng.

Chàng suyết kêu lên kinh ngạc:

- Ạ! Ta đoán không sai. Nhưng bọn các người là ai mà trá hình theo dõi ta?

Chàng vận tụ tám thành chân lực, đẩy mạnh mái chèo hơn. Mỗi một mái chèo có thể đưa thuyền vượt hơn mười trượng.

Nếu là con mắt thường, quyết không thể trông kịp con thuyền lướt qua, bắt quá chỉ thấy một bóng mờ mờ lướt nhanh trên mặt nước.

Chàng cười mỉm, trầm nghĩ:

- Xem các người có theo kịp ta không cho biết.

Chàng vừa vận công lực, đẩy thuyền, vừa nhìn lại sau.

Nhưng, chàng kinh hãi lắm nhảm:

- Bọn liễu đầu này không phải tay vừa.

Thì ra, thuyền của hai thiếu nữ đã theo gần kịp rồi.

Chàng không nói năng gì hết, vung tay đánh mạnh hai chưởng xuống mặt nước trước mũi thuyền chàng.

Chiếc thuyền lập tức dừng lại như bị neo vội.

Chàng cầm mái chèo, đứng lên, nhìn về phía hai thiếu nữ. Thuyền hai thiếu nữ đã đến. Họ rà nhẹ mái chèo, con thuyền quay tròn một vòng, rồi dừng lại, không nhúc nhích một tý nào cả, như đóng nêm trên mặt nước.

Độc Cô Thanh Tùng bất giác buột miệng tán thưởng tài chèo thuyền của hai nàng.

Chàng quắc mắt nhìn hai nàng :

- Hai cô nương là ai? Nếu nói thực ra đi, đừng tưởng lão phu lắm mà vờ vĩnh mãi.

Hai thiếu nữ không đáp câu hỏi, chỉ gần lại:

- Bọn ta là ai, cần gì người phải hỏi? Bây giờ người còn ngoan cố mà không chịu quỳ nữa hay chăng? Bọn ta cần hiểu bấy nhiêu đó thôi.

Độc Cô Thanh Tùng hừ một tiếng :

- Hai cô nương không chịu cho biết tên họ thì thôi, lão phu không hỏi nữa mà làm gì, có điều lão phu cảnh cáo hai cô nương, đừng đùa nữa nhé. Lão phu dù nhẫn nại được , song cũng chỉ trong một thời hạn nào đó, qua giới hạn rồi e có hành động không được như ý với cả hai đấy.

Chàng lại cho thuyền lướt đi.

Hai thiếu nữ hét lên:

- Người làm gì được bọn ta mà hòng cảnh cáo? Cho người biết, hôm nay người không đi khỏi Hồng Trạch Hồ được đâu.

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Lão phu chỉ muốn thấy việc làm hơn là muốn nghe khoe khoang...

Chàng chưa buông dứt câu nói cho tròn ý, bỗng có tiếng ầm vang lên, sát lái thuyền chàng.

Một cây nước nhô lên theo tiếng vang, cao độ ba trượng, cây nước nghiêng nghiêng về phía thuyền chàng.

Nếu cây nước đó ngã xuống, nó sẽ đè ập lên thuyền và dĩ nhiên chiếc thuyền sẽ chìm lịm.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lên một tiếng, vung cánh tay lên một đạo chưởng phong vút đi, chặn đầu cây nước, từ bên trên đổ xuống. Cây nước xoay tròn mấy vòng rồi sụm xuống như một vật nặng chìm đứng, mất tâm dạng.

Lạ một điều là khoảng nước đó không chút gợn tăng. Kinh lực của chàng chỉ ép cây nước sát xuống mặt hồ, không tiến sâu hơn dù là một ly.

Tuy cây nước chìm xuống, nhưng đôi bên đều dùng vô hình chưởng đánh rụng mất cây nước rồi, hai chưởng kinh vô hình chạm vào nhau, không gây tiếng động, sức va chạm mãnh liệt vô cùng, Độc Cô Thanh Tùng nghe chấn động toàn thân.

Chàng giật mình kinh hãi trầm nghĩ:

- Thiếu nữ lợi hại thật!

Chàng trầm giọng thốt:

- Lão phu với các người là những kẻ qua đường, bình sanh không hề quen biết, dĩ nhiên là không thù không oán, tại sao các người cố ý gây sự mãi. Làm như thế còn gì tác phong của khách giang hồ?

Hai thiếu nữ suýt soát tuổi với nhau, song nhìn kỹ thì nhận ngay ra nàng này đáng chừng lớn hơn nàng kia độ một tuổi.

Nàng nhỏ tuổi bĩu môi :

- Tác phong giang hồ gì người với chiếc nạ da đó. Nếu đúng là khách giang hồ, không ai dấu chân tướng của mình cả ?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, tự nghĩ:

- Nhân quang của chúng lợi hại chứ. Chúng là ai. Rất có thể chúng là môn đồ của Vạn Cực Ảo Nữ lắm.

Nàng lớn tuổi tiếp nói với giọng lạnh lùng:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người che dấu với Huyết Ma thì được, chứ với bọn ta thì đừng hòng.

Độc Cô Thanh Tùng lại càng kinh hãi. Chàng không thể tưởng được hai ngư y thiếu nữ này biết cả lai lịch chàng.

Sự thế đến như thế này, thì còn dấu mây làm gì nữa? Chàng đưa tay tháo chiếc nạ.

Trước mặt hai thiếu nữ, chàng không còn là một cụ già nữa mà là một chàng trai anh tuấn, khôi ngô, mặt trắng như ngọc mắt sáng như sao.

Hai thiếu nữ sững sờ, ngậy người nhìn chàng.

Một lúc sau, cả hai đưa mắt nhìn nhau, ngẫm hỏi ý, rồi bất thành linh quay chèo, chèo thuyền đi liền. Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh dị, vội gọi lại :

- Muốn đi, cũng phải giải thích việc làm cho minh bạch rồi hãy đi, thế các người cho ta là một đứa trẻ lên ba chăng?

Thiếu nữ nhỏ tuổi quay đầu lại quắc mắt trừng chàng :

- Đừng hỏi lời thôi! Có can đảm hãy theo bọn ta xem nào.

Độc Cô Thanh Tùng gằn giọng :

- Ta lại sợ bọn người à?

Thiếu nữ cười lớn:

- Đừng rơm ! Gượng nói càng cho đỡ ngượng phải không. Nhất gan thì cú đi bọn ta cho đi thông thả đó.

Độc Cô Thanh Tùng quát to:

- Bình sanh Độc Cô Thanh Tùng này chưa hề biết sợ một ai, các người đừng khích vô ích.

Thiếu nữ cười lạnh lạnh, không đáp, nắm tay chèo đẩy thuyền đi luôn.

Vốn tính cao ngạo, Độc Cô Thanh Tùng có khi nào bỏ qua được? Chàng vận công lực đẩy mái chèo lướt thuyền đuổi theo liền.

Chàng cố sức cách nào cũng không thu hẹp khoảng cách giữa hai thuyền.

Trong khoảnh khắc thuyền hai thiếu nữ đến bờ hồ. Họ không cặp bờ, chỉ bẻ mũi lướt dọc theo ven hồ.

Độc Cô Thanh Tùng cũng bẻ mũi thuyền đuổi theo, không bỏ.

Độ một đôi đường nữa, thuyền hai thiếu nữ lủi vào một con vịnh.

Nơi đó, cỏ lau mọc um tùm, khung cảnh vắng vẻ vô cùng.

Chàng nhìn ra phía trước, không còn thấy thuyền hai thiếu nữ đâu cả. Một triền núi chắn ngang tầm mắt, trông xuống mặt hồ.

43. Thân Tình Trong Đế Cốc

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc đảo mắt nhìn xem bốn phía thăm nghĩ:

- Hai thiếu nữ ngư gia này bỗng nhiên biến mất, chắc có thi thổ mưu mô gì đối với ta. Ta phải đề phòng mới được.

Chàng lại quan sát chung quanh một vòng nữa, không thấy có gì khả nghi cả, đầu đó đều im tĩnh vắng vẻ vô cùng, chàng cố tìm xem hai thiếu nữ có thể đi về hướng nào, nhưng trong đám lau sậy mọc dày, chẳng có một lối nào lộ liễu.

Lòng chàng nghi hoặc cho là một sự hết sức lạ lùng. Nhưng càng nghĩ hoặc chàng càng nóng nảy, cầu nhàu:

- Hai con quỷ liễu đầu muốn giở trò quái gì với ta?

Bỗng nhiên, có tiếng động nước khê bên vách núi, phía tả. Đồng thời một giọng cười trong trẻo vang lên, tiếp theo là giọng nói của một thiếu nữ:

- Người mắng ai? Chỉ tại người không chịu quan tâm dò xét lộ trình, chứ ai làm trò quỷ quái gì mà cao giọng vô lễ?

Độc Cô Thanh Tùng nhận ra câu nói phát từ trong vách núi truyền ra. Chàng kinh ngạc vô tưởng cổ giương mắt tìm kiếm bóng người, một lối đi, hoặc một khe hở nơi vách đá chàng ngẩng mặt nhìn lên đầu vách thăm nghĩ:

- Hai nàng chèo thuyền đến đây rồi tự nhiên lại ở bên trong vách đá, tất phải có lối vào trong ấy, nhưng chẳng lẽ hai nàng có phép lạ xuyên vách mà vào? Rất có thể có lối đi bên trên đầu vách vậy.

Chàng cho thuyền cập vào một tảng đá to dựa vách. Đến nơi, chàng phát giác ra chỗ vách, gần sát mặt nước, có một lỗ hổng to lớn.

Thì ra, lỗ hổng đó bị tảng đá che khuất lúc chàng đứng trên thuyền còn cách xa, thành chàng tưởng là vách liền.

Lỗ hổng đó là lối thông vào ruột cái hang đá, chiều dài không biết bao nhiêu mà độ, nhưng chiều cao chừng bảy tám thước, có thể cho thuyền của Độc Cô Thanh Tùng chui lọt vào như thường.

Độc Cô Thanh Tùng do dự một chút, sau cùng chàng nghĩ:

- Đã đuổi theo hai nàng đến đây rồi, chẳng lẽ lại trở về? Ta phải vào tận nơi tìm hiểu lai lịch hai nàng mới được.

Chàng liền vận dụng Quỷ Phủ Âm Công, giới bị toàn thân, sau đó mới cho thuyền qua lỗ hổng vào hang.

Trong hang, bóng tối dày đặc dị thường, thuyền xuôi giòng đi tới mãi, chẳng gặp sự gì lạ.

Vượt một khoảng dài độ tám chín trượng, Độc Cô Thanh Tùng lọt vào một vùng ánh sáng, do mặt nước chiếu lên, không rõ bắt nguồn từ đâu.

Lọt đến đây, Độc Cô Thanh Tùng mới phát hiện trong tâm là nếu có gì nguy hiểm, tất phải xảy đến trong lượt ra, chứ lượt vào thì không ai giở thói gì cả đối với người xâm nhập.

Chàng lại linh cảm nếu có sự gì nguy hiểm thì cũng bắt đầu từ vùng ánh sáng này mà đi sâu vào, còn lòng hang kia chỉ là một con đường hành lang, không ai đặt cơ quan mai phục vì làm như vậy thì không thể dẫn dụ được địch đi vào sâu trong nội địa.

Kiểm soát lại các cử động và thái độ của hai thiếu nữ con nhà ngư phủ, chàng tin chắc hai nàng có sắp xếp một mưu mô gì đối với chàng, bởi cuộc gặp này có dự tính rõ rệt chứ không thể cho là do sự ngẫu nhiên mà có.

Nhưng mưu mô đó, có cứu cách gì? Lành hay dữ?

Dữ thì chưa hẳn là dữ, bởi hai nàng chỗ xa lạ đối với chàng đôi bên có làm gì đụng chạm quyền lợi nhau mà phải thù phải oán.

Còn lành thì cũng không biết sao mà tiên đoán được, bởi hai nàng có ích lợi gì thi ân với chàng?

Tuy nhiên, chàng dám quả quyết là hai nàng không có ác ý với chàng, chứ phỏng đoán rằng hai nàng dành sẵn cho chàng một hảo ý thì chàng không dám nghĩ như vậy.

Dù sao, dè dặt vẫn hơn. Chàng hết sức đưa thuyền lướt nhẹ, tránh rẽ nước gây tiếng động khê.

Chàng biết, có dè dặt như thế cũng vô ích, bởi dù chàng không gây tiếng động, nhưng chàng ở ngay tại vùng sáng, lộ liễu quá, tại hai nàng nghe, mắt hai nàng vẫn thấy như thường.

Đứng nơi mũi thuyền chàng đặt tay ngang ngực, sẵn sàng ứng phó mọi cuộc tấn công bất ngờ. Đôi mắt chàng mở to, nhìn hai bên, nhìn tới trước mặt.

Bất thành linh, chàng đánh mạnh một chưởng xuống mặt nước, mượn sức dội của chưởng phong đẩy con thuyền lướt tới, như tên bắn.

Chàng nhìn ra, thấy mình lọt vào một đoạn thủy đạo, bề mặt độ một trượng, chảy giữa hai vách núi đứng sừng, cao vút, vách trơn bóng như mài.

Phía trước, thuyền hai thiếu nữ lững lờ trôi, hai nàng có thần sắc hết sức ung dung như người du sơn dạo thủy.

Độc Cô Thanh Tùng thở phào, thầm nghĩ:

- Cảnh trí nơi đây quả thật tân kỳ, một nơi lý tưởng cho những tâm hồn thích ẩn dật. Hai thiếu nữ kia đã là người ẩn cư trong một phong cảnh như vậy, tất phải có lai lịch khó lường.

Thuyền chàng cho đi theo thuyền hai nàng, nhưng vẫn giữ khoảng cách hai trượng, không cần phải lướt nhanh chận đầu.

Hai thiếu nữ không hề quay mặt nhìn lại phía sau, chừng như hai nàng không cần lưu ý đến chàng, mặc dù thừa hiểu là có chàng đã vào đến thủy đạo rồi.

Thuyền trước thuyền sau, từ từ trôi theo giòng nước chảy, thủy đạo chỗ thẳng, chỗ quanh, ăn sâu vào lòng núi.

Một lúc lâu bỗng Độc Cô Thanh Tùng giật mình, thầm nghĩ:

- Có lẽ đây là sự an bày của bậc kỳ nhân ba đêm trước đã hẹn ta đến mặt hồ chẳng? Chắc hai thiếu nữ này do bậc kỳ nhân đó sai khiến chực sẵn tại mặt hồ đón đợi ta và đưa vào đây chứ gì?

Càng nghĩ, Độc Cô Thanh Tùng càng cho là mình có lý, nếu chàng không có tánh cẩn thận thì chàng đã buột miệng gọi to hai thiếu nữ, hỏi cho ra lẽ rồi.

Vì cẩn thận, không dám sỗ sàng gọi hai nàng, mà cũng vì thái độ dừng đứng của họ, Độc Cô Thanh Tùng thấy không tiện mở miệng.

Vừa lúc đó hai thiếu nữ đưa tay và tháo chiếc khăn bao đầu, mái tóc xanh óng ả buông phủ xuống hai bờ vai hai nàng, trở lại cái sắc thái yêu kiều diễm lệ của trang đài các phong lưu không còn vẻ gì là ngư nữ nữa.

Độc Cô Thanh Tùng không còn dần được tánh hiếu kỳ, buột miệng kêu lên:

- Ạ ! Đúng là hai người quyết tình dẫn dụ ta đến đây?

Hai thiếu nữ không quay đầu lại, cứ ngó về phía trước, một trong hai nàng ứng tiếng hỏi lại:

- Người sợ phải không?

Độc Cô Thanh Tùng tức bực cho thái độ khinh bỉ của hai nàng, gằn giọng:

- Sợ? Ta sợ gì chứ? Hừ !

Một thiếu nữ cười lớn:

- Không sợ thì cứ theo, muốn theo đến đâu thì theo, cần gì phải tìm hiểu là bọn ta có dẫn dụ hay không?

Độc Cô Thanh Tùng phẫn nộ, định vọt chuyển tới, rồi bất thành linh tung chưởng đánh chết hai nàng. Song, chàng kịp dẫn lại, toán đáp, một thiếu nữ nhanh miệng chận:

- Tại sao người hừ? Hôm nay, người đặt chân đến Đế Cốc là điều đại hạnh cho người, không mừng thì thôi, sao lại tỏ ra hằn học?

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc:

- Người nói sao? Đây là Đế Cốc?

Thiếu nữ lại bật cười vang:

- Không Đế Cốc thì Quỷ Cốc à? Ha Ha. Người rõ thật ngớ ngẩn lạ.

Nàng kia cao giọng:

- Đã đến đây rồi, không được buông thứ ngông cuồng đấy, cẩn thận kéo mất mạng.

Độc Cô Thanh Tùng sôi tánh cuồn cuộn, vội vận công đẩy nhanh thuyền lướt tới, vượt khoảng cách hai trượng chớp mắt.

Thuyền chàng đã bám sát lái thuyền của hai thiếu nữ, chàng thốt như thét:

- Không còn ai vô lý như hai người nữa. Nếu hôm nay ta không bận lo nghĩ về một việc thì mạng liễu đầu của hai người sẽ khổ với ta.

Một thiếu nữ cười như phá:

- Thôi đi ông mãnh. Kém thì chịu kém, sợ thì chịu sợ may ra bọn ta còn nương tay. Đừng khoác lác nghe ghê tởm lắm.

Thốt xong, nàng đột nhiên quay người lại. Thiếu nữ kia cũng đồng một lúc quay người đối diện với chàng.

Độc Cô Thanh Tùng trông rõ mặt hai nàng, bất giác khen thầm:

- Trời! Đẹp tuyệt! Ta chưa từng thấy thiếu nữ nào đẹp bằng hai nàng.

Chàng đưa mắt nhìn hai nàng, từ đầu đến chân, từ chân đến đầu mấy lượt.

Thiếu nữ kém tuổi hơn phát câu:

- Nhìn gì nhìn kỹ như thế? Đã có Dung muội bên mình rồi, chưa đủ sao mà đôi mắt còn háu đói dữ?

Độc Cô Thanh Tùng há hốc mồm, giương to mắt nhìn thiếu nữ không chớp! Hai nàng là ai? Lại biết rõ hành vi của chàng?

Trong điệu bộ ngơ ngác của chàng, hai thiếu nữ bật cười vang:

- Ta nói có đúng không? Ha ha ! Độc Cô công tử ơi! Công tử là người có diễm phúc trên đời này.

Hai nàng chị một lời, em một tiếng, tiếp nối nhau mà trêu chọc chàng mãi một lúc, làm chàng thẹn đến cứng người, cứng lưỡi không còn biết đối đáp ra làm sao nữa.

Mặt chàng đỏ như gấc, đỏ đến tận mang tai, đỏ đến cổ. Bất giác chàng thấy mình lúng túng quá như thừa tay, thừa chân, chàng thẹn đến độ như thấy thừa cả mặt mũi.

Chàng bối rối như vậy mà hai thiếu nữ vẫn không buông tha, cứ trêu tức mãi, có điều giọng nói đã được lỏng trong lễ độ không sỗ sàng cao ngạo như trước.

Thẹn quá, hóa giận, chàng hằn học:

- Rồi có sao không chứ?

Hai thiếu nữ lại cười vang một lúc nữa, đoạn nghiêm giọng thốt:

- Vừa rồi người bảo là sẽ dạy chúng ta một bài học, hiện chúng ta đang chờ học đây.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt:

- Bọn người tưởng ta không dám?

Thiếu nữ nhỏ tuổi trừng đôi mắt sáng như ánh sao nhìn chăm chập vào chàng, miệng khẽ nhích nữa nụ cười mỉa mai...

Độc Cô Thanh Tùng đã sẵn sàng ứng phó mọi sự phát tác của hai thiếu nữ.

Song phương ghim nhau mấy phút, hai thiếu nữ vẫn bất động.

Không thể chờ lâu hơn, Độc Cô Thanh Tùng vận khởi ba thành công lực, vung ra một chưởng, đồng thời chàng cười gằn:

- Bọn người hãy xem ta có khiếp nhược chăng?

Thay vì đánh tới, chàng đánh xuống mặt nước. Nụ cười mỉa trên vành miệng thiếu nữ nhỏ tuổi vụt tắt, nét phần nộ thay vào, nàng quát to:

- Người to gan hừ?

Bàn tay đẹp vậy ra. Một đạo chưởng phong vút đi...

Hai kinh đạo chạm nhau, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy luồng kinh phong của thiếu nữ như mở rộng ra, gói trọn chưởng lực của chàng, rồi dần trở lại đập vào ngực chàng, nhắm đúng chỗ yếu huyệt.

Độc Cô Thanh Tùng biến sắc, bình sanh chàng chưa thấy nhân vật nào trên giang hồ có lối phát chưởng phong kỳ quái lợi hại như thế. Chàng không tránh khỏi kinh sợ, vội nghiêng người qua một bên, nhường cho kinh đạo đối phương lướt qua.

”Vút” một tiếng, chưởng lực của thiếu nữ bay ngang một bên. Nàng vừa thốt vừa vung tay phát chưởng bất chấp thái độ hòa hay chiến của địch. Nàng đánh ra chưởng thứ hai đó mặt nàng đổi sắc. Vẻ cương quyết hiện lên rõ rệt.

Trông vào thần sắc của nàng, Độc Cô Thanh Tùng biết ngay nàng dùng lực khá bạo, dĩ nhiên lần xuất thủ này phải quan trọng hơn lần đầu.

Không thể né tránh, mà cũng không thể kêu lên cho đối phương dừng tay, bắt buộc chàng phải phản ứng.

Lập tức chàng vận khởi Quỷ Phủ Âm Khí, rồi theo Thiên Oai chưởng pháp do Địa Tướng lão nhân truyền dạy, giở chiêu thức Thiên Oai Địa Liệt đón chặn kinh đạo của thiếu nữ.

Bùng!

Kinh đạo do hai chiêu tuyệt học, chạm nhau bật thành một tiếng nổ kinh hồn.

Lần này, thiếu nữ định điều khiển chưởng phong đánh rẽ lực đạo của chàng ra làm hai, rồi do lối khoảng trống rẽ tiến đến người chàng.

Song, chàng dự phòng sẵn rồi, chưởng lực của chàng vô cùng chặt chẽ, kinh đạo của thiếu nữ không đánh rẽ làm hai được dĩ nhiên phải chạm vào nhau.

Qua cái chạm kinh hồn, đôi bên đều rung động toàn thân, thiếu nữ giật mình, nhưng nàng liệu trấn tĩnh thần ngay và hét to:

- Người giỏi! Hãy tiếp một chưởng nữa đi, xem sao.

Thân hình trầm xuống một chút, chừng như nàng xuống tấn quá mạnh, chiếc thuyền ẩn xuống theo đà, sâu hơn mấy tấc, cơ hồ nước suýt tràn qua mặt bè, đôi tay nàng từ từ giở lên, từ từ đưa ra, trầm trọng vô cùng.

Dù không biết mấy may vũ công, ai nhìn tư thế đó cũng biết là nàng dùng tận lực bình sanh phát xuất chiêu thế đó.

Nếu ở trên đất liền, nàng xuất chiêu như vậy cũng không nguy hiểm gì lắm cho nàng. Nhưng ở đây, ngay trên mặt nước, nàng phải khó khăn lắm mới tấn phân được lực đạo, giữ sao cho thuyền khỏi đắm mà công lực vẫn đầy đủ mạnh mẽ như thường.

Hơn thế nữa, phát chiêu đi đã khó khăn rồi, nếu đối phương phản công mạnh gây chấn động nặng thì thuyền phải rung chuyển và rất có thể bị đắm đắm.

Thiếu nữ xuất thủ thật liều lĩnh, nếu không bảo là nàng tự tin tột bậc.

Độc Cô Thanh Tùng không dám khinh thường, chàng còn lạ gì những tay xuất phát từ lò Đế Cốc, nơi tượng chân đường tánh của Thần Phong Đại Đế?

Chàng ngầm vận dụng Quỷ Phủ Âm Khí, tạo một vòng cương khí bao bọc quanh mình, hộ trì các nơi yếu huyệt, ngưng thần tĩnh ý, chờ đón kinh đạo đối phương.

Vừa lúc đó thiếu nữ lớn tuổi bỗng nhiên cao giọng:

- Thu muội, em định làm gì thế?

Nàng vẫy nhẹ bàn tay, phong tỏa ngay lực đạo do nàng Thu sắp sửa phát ra...

Cô gái tên Thu từ từ hạ tay xuống, hần hộc:

- Lan thư, tại sao lại phải nhượng hần? Nàng Lan điềm nhiên đáp:

- Thu muội không được gây sự. Nếu thấu đến tai sư phụ, bọn mình không tránh được bị quả trách đấy.

Nàng Thu lắc đầu:

- Lan thơ để mặc tôi. Chị đang ra, đừng can thiệp làm gì, hôm nay tôi nhất định một còn một mất với hân.

Người con gái tên Lan cố khuyên dút:

- Không nên Thu muội ạ, bỏ qua đi. Mình bắt quá chỉ trêu hân một phen, chứ có phải là quyết so hơn kém với hân đâu mà bỗng nhiên nổi tánh?

Biết là mình cũng hay quá đáng, đem việc đùa dối thành việc thật, nàng Thu hơi thẹn phần nào.

Nàng ngây người một lúc, chẳng biết phải xử sự làm sao cho hợp cảnh bỗng từ phía trước, một giọng nói thâm trầm theo thủy lưu vang tới:

- Lan nhi, Thu nhi, hai người đang làm gì thế? Ta sai các người làm công việc đó, đã làm xong chưa?

Tiếng nói không lớn lắm, song nghe rất rõ ràng như phát ra bên cạnh, chứng tỏ người phát thoại dùng một công lực huyền diệu chuyền đi.

Hai thiếu nữ xuôi tay, cung cung kính kính cúi đầu đáp lại:

- Vâng lời sư phụ, chúng con Lan và Thu đã đưa Độc Cô Thanh Tùng đến đây rồi, xin sư phụ phát lạc.

Giọng nói thâm trầm nọ lại vang lên:

- Thế à? Các người còn chờ gì mà không đưa khách vào gặp ta?

Hai thiếu nữ chỉ đáp một tiếng "vâng", và ánh mắt day qua chàng trai Thanh Tùng thay cho lời nói?

Độc Cô Thanh Tùng vỡ lẽ ra, hai thiếu nữ vâng lệnh sư phụ đón chàng trên mặt hồ. Chàng không khỏi mừng thầm, tin chắc sư phụ của hai nàng không ai khác hơn vị kỳ nhân đã cứu chàng ba đêm trước, và đã hẹn chàng đến mặt hồ hôm nay.

Tuy nhiên, chàng không biểu lộ một cảm nghĩ nào ra ngoài mặt, lòng thầm nghĩ ngợi:

- Giải lắm, hai con quỷ nhỏ này đã mượn cớ trêu ta, nhất định rồi ta sẽ trả miếng cho các người tổn.

Tay chàng đột nhiên đánh xuống nước một chưởng, con thuyền của chàng liền quay nhanh mũi hướng về lối ra.

Hai thiếu nữ kinh hoàng kêu to:

- Tiểu tử ! Tiểu tử !

Độc Cô Thanh Tùng không đáp cũng không buồn quay đầu lại, tung thêm một chưởng thứ hai, con thuyền càng lướt đi xa hơn...

Hai thiếu nữ chừng như đâm hoảng, đổi ngay cung cách xưng hô:

- Công Tử...Độc Cô Công Tử định đi đâu thế?

Độc Cô Thanh Tùng đáp sau tiếng hừ lạnh, nhưng đầu vẫn không quay lại:

- Ta đi đâu mặc ta, can có chi đến hai người mà hỏi?

Hai thiếu nữ cấp tốc rong thuyền đuổi theo, một nàng cất tiếng hỏi:

- Đã đến đây rồi, bỗng nhiên lại sợ gì không dám đi tới mà quay trở ra?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh giọng:

- Ta đi hay ở là quyền ở ta, mắc mớ chi các người mà kêu réo hỏi han, bám riết theo như thế?

Và chàng kết gọn:

- Ta có việc gấp rút phải đi, khi nào cao hứng ta trở lại, đi vào sâu hơn xem các người làm trò trống gì cho biết.

Hai nàng vụt hét lên:

- Không! Công Tử không được đi đâu cả, phải trở vào ngay.

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Không thể được, vì ta có chuyện gấp lắm.

Hai nàng đành dịu giọng :

- Công tử nên ở lại, vì chúng tôi có chuyện cần thương lượng với người...

Dừng lại một chút như để cố nén tự ái, một người lại tiếp lời:

- Công tử muốn gì, cứ ở lại, chúng tôi sẽ làm thỏa mãn điều muốn đó?

Độc Cô Thanh Tùng thầm mỉm cười đắc ý, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị:

- Không thể được, ta phải đi! Các người dù có ý tốt với ta thế nào, ta cũng không thể lưu lại được.

Hai thiếu nữ tha thiết ra mặt:

- Công tử ! Độc Cô công tử, van cầu công tử ở lại một tí, một tí thôi! Vô luận thế nào, công tử cũng phải ở lại dùm chúng tôi, nếu công tử bỏ đi, chúng tôi làm sao phục linh sư phụ?

Thanh Tùng được thể càng làm già:

- Ta biết đâu được việc đó? Mặc các người chứ, can dự chi đến ta, mà ta phải bỏ dở dang công việc của mình.

Hai thiếu nữ vành mi rưng đỏ, cơ hội muốn khóc lên.

Độc Cô Thanh Tùng đẩy thêm cho thuyền lướt tới, hai nàng vẫn đuổi gấp theo sau...

Một lúc lâu chừng như đã hạ phần nào, chàng thở phào đắc ý, thông thả cất tiếng :

- Hai nàng van cầu ta ở lại cũng chẳng khó chi, nhưng phải thuận một điều kiện của ta mới được.

Hai thiếu nữ như bắt được vàng, vội thốt:

- Vâng, công tử ! Chúng tôi bằng lòng, công tử cứ ở lại, bất luận với điều kiện nào, bao nhiêu điều kiện cũng được, chúng tôi chấp thuận hết?

Độc Cô Thanh Tùng khẻ trề môi:

- Đừng nhận càng. Ta chỉ e hai nàng không làm được.

Không dẫn được sốt ruột, hai thiếu nữ giục:

- Công tử cứ nói ra xem.

Nhưng Thanh Tùng thở phào lắc đầu:

- Thôi, nói ra cũng vô ích. Để ta đi cho xong.

Hai thiếu nữ giọng gần như mếu:

- Công tử cứ nói ra cho chị em tôi nghe thử. Nhưng bằng cách nào công tử cũng phải giáp mặt với sư phụ chúng tôi mới được, rồi công tử có ra điều kiện chi khó khăn cách mấy, chúng tôi cũng không ngại.

Van công tử quay lại dùm chúng tôi.

Quay đầu lại nhìn thoáng hai nàng, thấy hai nàng mặt lộ vẻ bối rối đến thảm thương. Chàng đành trêu chọc họ thêm nữa, nhưng không để lộ sự thương hại cho họ biết, chàng vẫn giữ một sắc thái lạnh lùng cất tiếng :

- Ta không muốn lưu lại, nhưng thấy tình cảnh đáng thương của hai nàng cũng tội. Vậy bây giờ, nếu hai nàng chịu quỳ xuống trước mặt ta, ta sẽ không đi nữa.

Hai thiếu nữ nhú mày toan từ chối, nhưng nhớ đến lúc ngoài hồ, cả hai đã làm khó dễ Thanh Tùng và có bảo chàng phải quỳ xuống. Giờ đây chàng ra điều kiện như thế, đương nhiên để trả đũa lại khi này, chứ

thật sự thì chàng không có chuyện chi phải gấp rời đi. Nhưng chính họ đã xe giầy tự trói mình, còn biết làm sao hơn?

Cả hai cùng mắng thầm:

- Thằng quỷ con lanh xảo, thật đáng ghét.

Thật tâm Thanh Tùng đâu muốn hạ nhục hai nàng, bắt quá chỉ trêu tức hai nàng để răn he bớt tánh quá quắc của họ, thế thôi.

Chàng cất giọng nói tiếp :

- Đây là một bài học để mài giũa bớt tánh kiêu kỳ của hai người, chứ đâu cần các người quỳ làm chi?

Và chàng cười to lên:

- Thôi, ta tha cho đó. Này, hai cô bé, lần sau nhớ ráng giữ mồm mép. Nếu còn kiêu hãnh buông lung vô lễ nữa, đừng trách ta nhé.

Tuy miệng nói cười nhưng giọng chàng thật kẻ cả và cũng thật nghiêm lạnh, hai thiếu nữ vừa thẹn vừa sượng, ngượng xéo chàng, môi khẽ trề trề, ý như bảo:

- Thôi đi ông mãnh, cầm bớt miệng cho người ta nhờ.

Và hai nàng lặng lẽ ngay mũi thuyền trở vào. Độc Cô Thanh Tùng cũng quay thuyền theo sau.

Lối đi quanh co uốn khúc, qua mấy lần quanh phải quẹo trái, thuyền của mọi người đến một chỗ bụng núi hùng sâu vô như một vòm trời riêng biệt.

Con thủy đạo dẫn đến đó, chừng như đã cùn lối, Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Cuối đường là nơi đây hử?

Chàng ngẩng đầu nhìn lên, từ nơi vách núi nhô ra một gành to rộng, chính gành đá hình thể cheo leo trên này, nên phía dưới bụng núi xem như một vòm trời rộng.

Một tòa thạch thất được kiến trúc bên trên gành đá ấy, tuy không to lắm, nhưng đủ hình dáng một ngôi nhà thường, không đến nỗi thô kệch tạp nhạp như những tòa thạch thất khác, chỉ có cái công dụng ẩn trú tạm thời mà chẳng có một chút mỹ quang nào.

Nhìn tòa thạch thất đó, Độc Cô Thanh Tùng biết ngay đây là một cơ sở có tính cách lâu dài, như một ngôi nhà dân cư ngoài nhân thế.

Nàng Lan chỉ tòa nhà đá, thốt:

- Đến rồi! Nơi đó là chỗ cư trú của bọn tôi.

Nàng Thu tiếp nói:

- Cho công tử biết, trong thời gian mười mấy năm qua, công tử là vị khách đầu tiên của Đế Cốc. Có thể xem đó là vinh hạnh đấy.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên, nửa đùa, nửa thật:

- Ta có diễm phúc như thế à?

Nàng Lan đột nhiên chính nghiêm sắc mặt, cất tiếng trầm trầm:

- Công Tử nên dè dặt một chút, gặp sư phụ tôi rồi, đừng ăn nói ngông cuồng nhé. Nếu người nổi tánh lên rồi, thì công tử cầm như bỏ mạng.

Nàng Thu tiếp nói:

- Sư phụ có tánh ít nói, thích trầm tĩnh, công tử phải nghiêm chỉnh một chút cho người vừa lòng nhé. Nếu làm cho người bất bình, chắc chắn công tử phải khổ đấy.

Nặng thì hại thân, nhẹ thì cũng bị đuổi trở lại.

Độc Cô Thanh Tùng không rõ thực tâm hay giả vờ, chàng lắc đầu, lè lưỡi:

- Sư phụ các người lợi hại như vậy à?

Nàng Lan và nàng Thu điềm nhiên đáp:

- Bọn tôi không nói là sư phụ lợi hại, chỉ biết là người đáng sợ thôi.

Độc Cô Thanh Tùng ngẫm nghĩ một chút:

- Sư phụ các người là nữ nhân.

Lan và Thu gật đầu:

- Nhan sắc của bà tuyệt trần. Đẹp một cách vô tưởng.

Độc Cô Thanh Tùng trở mắt:

- Bà được bao nhiêu niên kỷ?

Hai nàng đáp:

- Nghe nói trên trăm tuổi, nhưng đáng người chỉ vào trạc ba mươi thôi.

Độc Cô Thanh Tùng không nói nặng gì nữa từ từ cởi chiếc áo dài màu tro, bày ra bộ y phục xanh, nghiêm nhiên trở thành một thanh niên khôi ngô anh tuấn.

Hai thiếu nữ thầm khen ngợi con người chàng mỹ mạo vô song.

Họ cặp thuyền lên bờ.

Đến bờ rồi, không phải đương nhiên đi thẳng vào nhà còn phải lên mấy bậc nữa, mà chỉ có những tay võ thuật khinh công tuyệt đỉnh mới vượt nổi mấy bậc đá quá cao đó.

Hai thiếu nữ nhẹ nhàng như chim én, thoáng chốc đã phi thân lên đến bên trên đồi.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Công lực của hai nàng cao diệu như vậy, tất sư phụ của họ có bản lĩnh không lường được. Vì lý do gì bà ấy lại muốn gặp ta chứ?

Bất giác chàng thấy ghê sợ con người đó, trong sự ghê sợ có ẩn ý niềm tôn kính thành thật.

Chàng tôn kính bà không phải vì chàng khiếm nhược, thấy vũ công mình kém mà mong cầu cạnh qua sự tôn kính đó, chẳng qua chàng nhận ra bà ta có hảo ý rõ rệt đối với chàng và bà gọi chàng đến đây chắc có dành cho chàng điều gì hay ho hẩn.

Do đó, chàng xốc lại y phục cho thẳng thắn hơn, rồi bước những bước nghiêm trang tiến về phía thạch thất.

Vừa lúc ấy, từ trong tòa thạch thất, một giọng nói trong trẻo, từ tốn vọng ra giọng nói của sư phụ nàng Lan và nàng Thu:

- Thanh Tùng điệt! Không nên quá chấp lễ mà mất vẻ tự nhiên. Cứ vào thẳng đây gặp ta !

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh ngạc, không rõ bà là ai mà lại gọi chàng là Thanh Tùng điệt? Vả lại giọng nói nghe ra hết sức thân mật?

Vì chỗ thân mật đó, Độc Cô Thanh Tùng càng áy náy sợ sệt hơn nữa. Đối với những người thô bạo, mà chàng đối phó dễ dàng, chứ đối với những người đầy lễ độ, chàng phải thủ lễ cẩn thận hơn, nếu sơ xuất thì lưu tiếng xấu muôn đời.

Chàng ngẩng mặt nhìn ra, thấy nàng Thu đứng trước cửa tòa thạch thất, nàng đưa tay vẫy chàng, cao giọng gọi:

- Độc Cô Công Tử ! Sư phụ tôi gọi Công Tử đó ! Xin đến gấp đi.

Độc Cô Thanh Tùng ứng tiếng :

- Đa tạ lão tiên bối chiếu cố đến vãn sanh...

Không dám chậm trễ, chàng vội giở thuật khinh công Quỷ Ảnh nhích động thân hình, chỉ thấy một bóng xanh chớp lên, chàng đã đáp xuống trước cửa tòa thạch thất.

Nàng Thu buộc miệng khen:

- Hay quá! Thuật khinh công của công tử tuyệt diệu. Không rõ có tên gì đấy?

Độc Cô Thanh Tùng thừa hiểu bản lĩnh của sư phụ nàng cao siêu vô cùng, dù thân pháp của chàng có linh diệu đến đâu, bất quá cũng chỉ như chàng đánh trống trước cửa nhà sấm, chứ có thấm tháp gì?

Nên chàng không dám tỏ ý khoe khoang đắc ý, mặc dù chàng biết nàng Thu thật sự khen chàng.

Chàng nhẹ điểm một nụ cười, khiêm tốn đáp:

- Vỡ về chút nghề môn, có dám cao mặt khoác lác với ai mà cô nương phải hỏi? Làm cho tôi thêm thẹn.

Nàng Thu ngượng xéo chàng:

- Người ta thành thật hỏi mà còn làm bộ làm tịch ! Rõ thật đáng ghét !

Độc Cô Thanh Tùng bị nàng trách, không biết phải làm sao cho xuôi, chỉ nhìn nàng, nheo nheo mắt, tỏ ý không dám tháo thứ trước mặt sư phụ nàng.

Bên trong tòa thạch thất, có giọng nghiêm nghị vẳng ra, nhưng hướng về nàng Thu:

- Thu nhi! Tại sao con ăn nói thế! Thuật khinh công của Quỷ Phủ từng nổi tiếng là độc nhất trên giang hồ, người làm sao biết nổi? Đừng bép xép nữa, hãy mời Độc Cô Công Tử vào đây cho ta.

Nàng Thu bị sư phụ quở, rụt đầu lè lưỡi, đưa ánh mắt oán hận quét sang Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng cũng chớp chớp mắt nhìn nàng, như ngẫm an ủi mà cũng ngẫm chế nhạo.

Nàng thẹn đỏ mặt, song không dám nói gì hơn, chỉ vẫy tay ra hiệu cho chàng đi theo mình, đoạn bước thẳng vào tòa thạch thất.

Tòa thạch thất không rộng lắm, nhưng cách trang trí tinh khiết vô cùng. Chỉ nội cái vẻ thanh đạm cũng đủ làm cho Độc Cô Thanh Tùng mê thích.

Trong không khí một mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng tỏa ra, chàng hít phải, tinh thần sảng khoái lạ.

Nơi chính giữa tòa nhà, có hai nữ nhân, vận toàn y phục màu trắng, một đứng một ngồi, đưa mắt nhìn chàng từ cửa tiến vào.

Độc Cô Thanh Tùng nhận ra, nữ nhân đứng chính là nàng Lan, dưới lớp y phục khác, nàng hiện ra với vẻ diễm kiều mỹ lệ vô tưởng.

Còn người ngồi tác độ trung niên, tuy vào lứa tuổi đó, nữ nhân có dung quang rạng rỡ, ai trông thấy cũng phải khiếp người. Bà ta đẹp một cách trang nghiêm, nhưng ánh mắt của bà hết sức hiền hoà, trông thấy ai ai cũng phải vừa khiếp phục vừa kính mến.

Độc Cô Thanh Tùng dám ngẩng mặt nhìn ngay bà, chàng bước thêm vài bước cho vừa tầm, rồi quỳ xuống, vòng tay kính cẩn thốt:

Vãn sanh Độc Cô Thanh Tùng kính bái kiến tiên bối, chẳng hay tiên bối hiệu quý danh là chi, xin cho vãn sanh biết để tiện việc xưng hô...

Nữ nhân áo trắng trung niên nhìn Độc Cô Thanh Tùng một lúc, đoạn cất giọng nhu hòa, khen ngợi:

- La đệ thật có phúc! Một trang thanh niên anh tuấn như thế này, quả thật nghìn năm khó kiếm! Đúng là tay luyện võ kỳ tài, chắc chắn sẽ làm rạng rỡ sư môn.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, trầm nghĩ:

- Bà ấy gọi ai là La đệ? Hay bà ta ám chỉ Địa Tướng La Huy? Vậy bà ta là ai?

Chàng còn miên man với niềm suy tư, ngọn gió mát nhẹ nhàng thổi đến chàng, luồng gió tuy nhẹ song đủ áp lực nâng chàng đứng lên trong khi chàng chưa làm trọn lễ.

Chàng cố cúi xuống cách nào cũng không cưỡng lại áp lực đó, đành đứng thẳng người.

Nữ nhân áo trắng trung niên cười hiền dịu, tiếp nối:

- Hiền đệ không nên quá chấp lễ, chúng ta không phải là những kẻ xa lạ gì với nhau đâu, từ nay về sau, nếu có gặp nhau, hiền đệ cứ tự nhiên cho.

Độc Cô Thanh Tùng cảm động vô cùng. Chàng lại nghĩ:

- Bà ấy gọi ta là chỗ thân tình, vậy bà là ai? Tại sao ta không nhận ra được bà?

Động tính hiếu kỳ, chàng sẽ nghiêng mặt nhìn thoáng lên, thấy nàng Thu cũng đã thay đổi y phục xong và đang cùng nàng Lan đứng hầu bên cạnh nữ nhân.

Cả hai nàng cũng tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng. Họ không hiểu tại sao sư phụ lại có cảm tình quá rõ rệt đối với Độc Cô Thanh Tùng như vậy.

Chính Độc Cô Thanh Tùng cũng kinh ngạc không kém hai nàng. Chàng có bao giờ gặp mặt nữ nhân trung niên, dù chỉ là một lần thôi? Thế tại sao bà ta cho là mình có chỗ thân thuộc với bà?

Thân nhân của chàng có ai đâu? Về phía nữ nhân, bất quá chỉ có Kim Xoa Giáo chủ là mẹ chàng và Lục Vũ Lệnh Chủ với Xích Diệp phu nhân là hàng trung niên tiền bối không kể đến mấy vị phu nhân của Song Phi Khách.

Thế bà ta là ai?

Nữ nhân trung niên điểm một nụ cười hiền dịu, nhìn chàng đoạn dạy lại thiếu nữ :

- Từ nay, hai người nên xem Công Tử như thân thích với nhau có thể gọi là anh em cho được mật thiết hơn. Thu nhi hãy mang một chiếc ghế đến đây, cho Độc Cô ca ca ngồi, ai lại để khách đứng mãi như thế?

Nàng Thu vâng nhẹ lên một tiếng, quay mình tiến vào một gian phòng bên cạnh , mang ra một chiếc ghế.

Thiếu phụ trung niên ra hiệu cho nàng đặt chiếc ghế bên cạnh bà, đoạn vẫy tay bảo Độc Cô Thanh Tùng ngồi xuống đấy.

Nhẹ nở nụ cười, nhưng nụ cười không dấu được vẻ lo âu, bà cất tiếng hỏi :

- Hiền đệ có ước đoán ra được ta là ai không?

Độc Cô Thanh Tùng cung kính đáp:

- Ba đêm trước, tiền bối đánh chuông làm chấn động lão ma Vạn Cực Đế Quân, cứu nạn thầy trò văn sinh, tiền bối là vị ân nhân của văn sinh, chứ còn chi nữa.

Người đàn bà trung niên gật đầu :

- Đành rằng ta là ân nhân của thầy trò hiền đệ, nhưng ta là ai? Ta muốn hỏi đến lai lịch kia !

Cẩn mòi suy nghĩ một chút, linh tánh báo cho chàng biết:

- Sư phụ từng bảo Thiên Tướng Tề sư bá bị Vạn Cực Ảo Nữ hãm hại, bà ấy cướp mất Công chúa rồi lại cải dạng vào cung, tâu trình với quân vương là Thiên Tướng mưu phản, thành thử Thiên Tướng phải thọ tử hình. Còn Công Chúa thì biệt tích đến nay. Biết đâu bà này là Công Chúa của năm xưa?

Chàng trầm phân vân:

- Nhưng không lẽ bà ấy là Công Chúa? Nếu thật sự như vậy, thì sự gặp gỡ hôm nay là một điều may mắn đến chỗ tưởng của ta. Chắc sư phụ biết được việc này, người sẽ vui mừng đến đâu.

Hình như đọc thấu tư tưởng của chàng, bà buột miệng thở dài:

- Trong thiên hạ, có biết bao nhiêu việc xảy ra ngoài chỗ tưởng tượng của mình.

Độc Cô Thanh Tùng giương tròn đôi mắt sững sờ:

- Tiền bối Công Chúa năm xưa? Tiền bối là...là Tề bá mẫu?

Người đàn bà trung niên xúc động đến run run, và đôi giòng lệ cảm hoài từ từ cuộn chảy, nhưng vành môi bà lại rạng rỡ dích nụ cười vì khích động và cũng vì vui mừng quá việc bắt được liên lạc với người thân...

Giọng của bà như chìm trầm trong niềm cảm xúc :

- Hiền diệt thông minh lắm, quả không kể là trang kỳ tài trong thiên hạ hiện nay.

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp rời ghế quỳ xuống:

- Ngu diệt Độc Cô Thanh Tùng xin bái kiến Tề bá mẫu, xin bá mẫu thứ tội cho ngu diệt vì không biết nên thất lễ.

Công Chúa đưa tay nâng chàng lên, cười trách:

- Ta đã bảo hiền diệt không nên quá chấp lễ mà mất chỗ thân tình. Sao hiền diệt không chịu vâng lời? Hãy ngồi xuống nghe ta thuật lại hết sự tình, rồi thuật lại với La đệ, tội nghiệp cho La đệ, có lẽ bao nhiêu năm trời qua, La đệ hết sức đau khổ.

Còn nỗi mừng nào hơn trong lòng Độc Cô Thanh Tùng hiện thời. Chàng không đắn đo, hỏi:

- Nghe nói Tề bá mẫu bị yêu nữ dùng kế bắt đi, làm thế nào lại thoát được?

Công Chúa thở dài mấy tiếng, ánh mắt đượm buồn man mác:

- Nói ra thì dài giòng lắm. Ta có thể làm được như sau:

Vạn Cực Ảo Nữ đánh thuốc mê cho ta xong, mang ta liệng tại hồ này, định giết ta bằng cái chết đắm trong hồ và thi hài cũng được thủ tiêu luôn, để không còn ai biết tông tích ta ra sao nữa. Nào ngờ mạng ta còn dài, trong cái nguy lại gặp cái may, trong họa được phúc. Ta bị giòng nước đưa đi, tấp vào miệng Đế Cốc này, nhờ Thần Phong Đại Đế cứu tỉnh, lại truyền thọ kỳ công, ta lưu lại đây thám thoát đã bảy tám mươi năm.

Dừng lại, thở dài sườn sượt mấy tiếng, giọng bà trở nên ảo não vô cùng:

- Ruộng dâu thành biển, biển lại thành nương dâu, cuộc đời biến chuyển không ngừng, con người cũng luân lưu theo luật tuần hoàn, không thể tùy nhiệm theo ý mình được. Hồi ức lại sự việc đã qua, tưởng chừng chỉ là một cơn đại mộng. Ta đã vâng mạng Thần Phong Đại Đế không khai sát giới nữa. Nếu chẳng vì sự kiêng kỵ đó, yêu nữ tránh đâu được thoát chết với ta?

Không hiểu đã ước đoán ra việc chi, nàng Lan và Thu đứng hầu hai bên công chúa thỉnh linh biến sắc...

Công Chúa đưa mắt nhìn thoáng qua hai nàng, tuy chỉ là một cái nhìn thoáng qua, nhưng tia mắt cũng thừa uy lực làm khiếp đảm hai nàng. Cả hai cùng rùng mình trông thấy rõ. Không hạn đồng quỳ xuống, giọng run run:

- Sự phụ thứ tội !

Công Chúa dời tia mắt sang Độc Cô Thanh Tùng:

- Hiền diệt có biết ý ta gọi hiền diệt đến đây để làm gì không?

Và bà tiếp nói bằng một giọng hết sức hiền hòa:

- Ta muốn truyền Thần Phong Chương Pháp lại cho hiền diệt, môn công phu ấy, muốn luyện, hết sức tinh vi, phải là cơ thể thuần dương mới đạt kết quả. Ta vì là thể chất thuần âm, nên mấy mươi năm qua, chỉ luyện được độ bảy tám thành mà thôi. Nhưng với hiền diệt thì thành công không khó.

Suy nghĩ một chút, bà lại tiếp :

- Thần Phong Chương lợi hại thật, song không thể hóa giải được Hóa Huyết Thần Công của Vạn Cực Đế Quân. Muốn phá môn công đó, chỉ có cách đánh cho địch bị trọng thương, rồi dùng dao quý, gươm báu, đâm thủng người địch, cho máu chảy ra đến giọt cuối cùng. Nên nhớ là, địch còn một giọt máu trong người,

hoặc chưa hoàn toàn tắt thở, địch có thể sống lại bằng cách sang máu của kẻ khác. Đừng thấy địch bại liệt mà khinh thường không hạ độc thủ, địch sẽ sống lại dễ dàng.

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu le lưỡi, không thể tưởng được, môn Hóa Huyết Công lợi hại đến đường ấy.

Công Chúa lại tiếp:

- Hóa Huyết Công là môn công do Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi sáng chế cách đây mấy trăm năm. May mà Vạn Cực Đế Quân không học được toàn bộ, nếu có đủ bộ, cho lão ấy luyện tập, lão sẽ biến con người lão thành một cái bóng, một bóng máu, chừng đó thì vô luận là nhân vật tuyệt đỉnh nào dưới thế gian này, cũng không làm gì chế ngự lão nổi.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi thất sắc, đã học cho đủ bộ mà Vạn Cực Đế Quân còn là cái họa lớn cho vũ lâm, nếu lão học toàn phụ bí quyết lưu truyền, thì trần gian này, là giang sơn của lão từ lâu rồi, còn ai dám đương đầu với lão nữa?

Công Chúa lại tiếp:

- Khi ta vào đây, có một hôm Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đến tìm Thần Phong Đại Đế xin ẩn chứng võ công. Cả hai đấu với nhau suốt ngày đêm. Không phân thắng bại, nhưng cả hai cùng thọ trọng thương như nhau. Sau cuộc đấu ba ngày, Đế Quân tịch diệt, còn Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi từ đó cũng biệt tích luôn. Có lẽ lão ấy cũng đã chết rồi...

Độc Cô Thanh Tùng mê man ngồi nghe...

Công Chúa mỉm cười, tiếp nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, hiền đệ lưu lại đây, ở độ mười hôm để ta truyền thụ Thần Phong Chưởng Pháp cho hiền đệ. Hiện nay Huyết Ma Bang đang lộng hành trên giang hồ, nơi nào có chúng là sinh linh đồ thán, vũ lâm điêu đứng, hiền đệ học xong Thần Phong Chưởng, sẽ đương đầu với Vạn Cực Đế Quân, trừ diệt lão ấy, càn quét Huyết Ma Bang, giải nạn cho người đời. Ngoài ra, hiền đệ còn giết được Vạn Cực Áo Nữ trả thù cho Tề sư bá, việc đó, ta nhờ hiền đệ cáng đáng, chứ ta đã thọ giới cấm rồi, không thể sát sanh.

Độc Cô Thanh Tùng kính cẩn cúi đầu vâng dạy.

Công chúa dạy qua hai nàng:

- Hai người đã sát hại bao nhiêu người trong đêm đó?

Hai cô gái càng run sợ ấp úng:

- Đệ tử phụng lệnh bảo hộ Võ Tôn Phủ, bỗng bị mười tên tì nữ của Vạn Cực Áo Nữ bao vây, bắt buộc phải tự vệ, lỡ tay giết hết bọn chúng...

Công Chúa cau mày lộ sắc giận:

- Giết hết mười mạng người? Hai cô giỏi quá!

Hai thiếu nữ run lên bần bật!

Công Chúa giọng trở nên nghiêm lạnh đáng sợ:

- Ta chỉ sợ rồi các người quen tay quen nết, vô tình nuôi dưỡng hung tâm mà tạo nên nghiệp chướng nặng nề trong mai hậu, làm bại hoại quy giới của bốn môn.

Nhưng dù sao thì việc kia đã lỡ xảy ra rồi, ta không có ý quả phạt, chỉ khuyên các người nên giữ ý giữ lòng thôi. Để đề cao cảnh giác các người hầu có một ấn tượng vĩnh cửu về việc này, ta bắt buộc các người tỉnh tọa ngó vào vách trong thời hạn năm tháng, để trong thời gian đó, các người cố sám hối tội nghiệp của mình. Hãy đứng lên!

Hai nàng đứng lên thăm nào hết sức.

Độc Cô Thanh Tùng không khỏi thương hại cho hai nàng, lên tiếng biện bạch thay:

- Bá mẫu không biết, chứ bọn thủ hạ của Vạn Cực Ảo Nữ tên nào cũng độc ác vô cùng. Dù chúng có chết đến mười kiếp cũng không bù với tội trạng của chúng.

Lan thơ và Thu thơ giết chúng là trường hợp công đạo, có chi quá đáng đâu? Xin bá mẫu thứ cho hai chị ấy?

Công Chúa nghiêm sắc mặt:

- Tiên sư của ta là Thần Phong Đại Đế, oai chấn thiên hạ, tuy là vô địch trên giang hồ, song bình sanh không hề gây thương tích cho ai cả, đừng nói là giết một mạng người. Chỉ có một lần duy nhất, ẩn chứng huyền công với Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi, người mới làm tổn thương cho đối thủ thôi ! Sau lần đó, mặc dù người chỉ sống thêm có ba ngày, người vẫn hối hận vô cùng. Lan nhi và Thu nhi từ nay phải thận trọng, đừng vì hiếu động theo huyết tánh mà làm bại hoại đi oai phong của sư môn.

Bà cười tiếp nói:

- Hiền đệ xin tội cho hai nàng, điều đó chứng tỏ thiện cảm giữa nhau, ta biết lắm, song ta có bắt tội hai nàng đâu, ta chỉ cảnh cáo thôi.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn tha thiết:

- Cầu xin bá mẫu niệm tình ngu diệt, rộng dung cho hai chị ấy khỏi phải nhìn vách trong thời gian dài đó.

Công Chúa trầm ngâm một lúc, đoạn khẽ thở dài:

- Thôi được! Nể lời Độc Cô tử hiền đệ, ta cũng rộng lượng cho hai đứa nó, song chỉ giảm thời gian năm tháng còn năm mươi ngày.

Độc Cô Thanh Tùng thầm nghĩ:

- Năm mươi hôm cũng lâu chứ! Hai nàng vì cứu ta mà phạm vào quy giới, ta có thể yên nhìn khổ cảnh của họ sao? Ta phải khẩn cầu bá mẫu tha hãn cho họ mới được.

Nhưng, năn nỉ xin mãi, sợ Công Chúa buồn lòng, Độc Cô Thanh Tùng nhân cơ tựu ý, vội thốt:

- Xin bá mẫu nghĩ lại, nếu hai chị ấy vì riêng tư mà phạm sát sanh thì mặc hai chị ấy, ngu diệt không dám làm phiền bá mẫu. Song, hai chị ấy có giết người, chung quy cũng vì bảo vệ sanh mạng của ngu diệt, cái lợi, ngu diệt hưởng, còn tội thì hai chị ấy gánh chịu, lòng ngu diệt sao đành? Nếu bá mẫu nhất định phạt hai chị ngó vách năm mươi hôm, ngu diệt tình nguyện chịu phạt y như hai chị cũng ngó vách năm mươi hôm.

Công Chúa thoáng giật mình:

- Hiền đệ làm vậy, có thể nào ta chấp thuận cho? Năm mươi hôm vắng bóng hiền đệ trên giang hồ, thì cục diện sẽ biến chuyển ra sao? Bọn Huyết Ma Bang sẽ hoành hành đến đâu. Chừng đó hiền đệ khó lòng hoán chuyển tình hình theo ý muốn.

Độc Cô Thanh Tùng mừng thầm, biết là lời của mình đưa ra có thể lay chuyển được quyết định của Công Chúa, chàng vờ buồn rầu:

- Nếu vậy, xin bá mẫu tha cho hai chị ấy đi, cho ngu diệt được an lòng mà học tập.

Công Chúa trầm ngâm một chút, đoạn nhếch môi điểm nụ cười hiền dịu:

- Hiền đệ thông minh đấy, tìm cách bắt bí ta cho được mới nghe. Được rồi, lần này có hiền đệ hết lời khẩn khoản, ta hãy tạm rộng dung cho hai nàng, nhưng lần sau, nếu tái phạm, thì đừng hòng tránh khỏi nghiêm trị.

Lan nhi và Thu nhi quỳ lạy tạ Ôn sư phụ rồi vâng lời Công Chúa lui vào sau chuẩn bị bữa ăn.

Liền lúc đó, Công Chúa truyền cho bí quyết luyện Thần Phong Chưởng cho Độc Cô Thanh Tùng.

Kể ra, từ lúc rời Bạch Mã Trang đến nay, Độc Cô Thanh Tùng đã có duyên may đưa đến bao nhiêu kỳ ngộ. Chàng học được tuyệt học của Đông Hải Kỳ Tẩu, Lệ Quỷ Thượng Nhân, Địa Tướng, căn cơ của chàng đã vững chắc lắm rồi, tự nhiên học đến Thần Phong chưởng thì chàng phải tiến bộ nhanh chóng.

Chàng luyện môn thần công đó thuần phục tính ra không đầy mười hôm.

Chàng rời Đế Cốc tám ngày. Sau khi được Lan nhi và Thu nhi đưa chàng đến gặp Công Chúa.

Trong tám ngày sống trong Cốc, chàng cùng Lan nhi và Thu nhi hết sức tương đắc. Lúc tiễn đưa, cả hai cùng rơi lệ. Họ quyến luyến với nhau, không nỡ rời xa.

Công Chúa trông thấy tình cảnh của trẻ, lắc đầu, thở dài.

44. Hóa Huyết Thần Công

Rời Đế Cốc, Độc Cô Thanh Tùng còn nghe văng vẳng bên tai lời trân trọng tiễn biệt của nàng Thu và Lan:

- Thanh Tùng ca! Mình sẽ gặp lại nhau !

Lòng chàng dầu dầu, nặng cảm hoài man mác dâng tràn tạnh khí anh hùng nhường chỗ cho mạch sầu lai láng của chàng trai đa tình trong lứa tuổi yêu đương.

Con thuyền nhỏ của chàng còn đó, chiếc áo màu tro và chiếc nạ lão già vẫn còn nguyên, chàng đến với hình dạng nào, giờ chàng đi cũng hình dạng đó.

Chàng đã rong thuyền ra đến mặt hồ, mà tâm tư còn quanh quẩn nơi Đế Cốc.

Hôm đó, gió hồ thổi mạnh, sóng to đập ầm ầm vào vách núi, bắn vọt nước trắng ngời.

Chàng rong thuyền, rẽ sóng, lướt đi như bay.

Bỗng chàng nghe từ nơi vách núi, phát ra tiếng kêu cứu:

- Cứu tôi! Cứu tôi!

Tiếng kêu hòa lẫn trong tiếng gió gào, tiếng sóng vỗ, nghe không được rõ ràng lắm. Tiếng kêu vang lên liên tục, như loại tiếng dội lồng lộng quanh quẩn trong bốn bức tường, không thoát nhanh đi được.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh dị, chàng nhìn dọc, nhìn xuôi, chú tận nhãn lực tìm xem có gì lạ không, nhưng chẳng phát giác ra điều gì cả.

Chàng trầm nghĩ:

- Trong khi gió gào, sóng vỗ nhiều âm thanh phát ra do đá núi truyền đi, nghe dường tượng tiếng người, chứ làm gì có ai ngộp nạn ở đây mà kêu cứu?

Chàng không lưu ý đến nữa, tiếp tục rong thuyền lướt đi. Nhưng, tiếng kêu lại vang lên, đập vào tai chàng:

- Cứu tôi! Cứu tôi ! Tôi... tôi...

Lần này thì chàng nghe rõ ràng lắm rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Đúng là tiếng người phát ra từ trên mô đá cao độ năm mươi trượng vọng xuống.

Tiếng kêu có cái giọng âm trầm, thê thảm lạ lùng, chỉ có những kẻ sắp chết mới phát nên giọng ấy.

Động tính hiếu kỳ, hơn nữa, động lòng hào hiệp đúng hơn, chàng trầm nghĩ:

- Đã biết có người lâm nạn kêu cứu, mà mình bỏ đi được sao? Dù thế nào cũng phải đến nơi xem cho biết, may ra mình làm được việc gì hữu ích cho người.

Chàng nhìn lên mô đá, cheo leo giữa vách núi đứng sừng sững, chàng do dự không biết phải làm cách nào leo lên trên ấy.

Chàng lại suy luận:

- Ai có thể leo lên đó để rồi ngộp tai nạn mà kêu cứu như vậy chứ? Nếu leo được như vậy, hẳn người đó phải có thuật kinh công siêu thượng.

Tuy thấy khó, chàng vẫn quyết định phải lên trên mô đá cho bằng được, bằng cách này hay cách khác.

Chàng liền neo thuyền lại, rồi gỡ thuật Bích Hồ Du Tường từ từ lần theo vách núi tiến lên.

Nhưng, lên đến bên trên rồi, chàng phát giác ra một cửa động, nơi miệng động, có một tảng đá to đầy bên ngoài, còn hai khe hở nhỏ.

Chính hai khe hở nhỏ đó phát xuất ra hai tiếng "cứu tôi, cứu tôi" mỗi khi có một ngọn gió thổi tạt qua, lòn vào trong động.

Chàng vỡ lẽ ra rồi, nghĩ mất toi công mò mẫm lên đây định cứu người bị nạn, chàng bèn lên với mình, cười chửi thẹn.

Tuy nhiên, chàng vẫn đảo mắt nhìn quanh cho biết sơn hình thạch dạng một chút. Chàng ngó dáo dác một hồi, bỗng thấy bên cạnh tảng đá che miệng động, có hàng chữ:

"Nếu thấy mình có tài, cứ vào thử xem" Chàng giật mình thầm nghĩ :

- Kể nào ghi hàng chữ này, thật cuồng vọng vô cùng.

Do dự một chút, chàng bước tới bên tảng đá đặt một bên, cửa động hiện ra, lòng động sâu độ chừng năm thước.

Đứng bên ngoài, Độc Cô Thanh Tùng vẫn thấy rõ một xác người ngồi xếp bằng tròn, khô đét như que củi, trông ra thì người đó có lẽ đã chết từ lâu rồi, trên mình rong xanh bám đầy.

Có một điều Độc Cô Thanh Tùng không thể hiểu nổi là người đó đã chết từ lâu, mà lớp da bên ngoài vẫn còn nguyên vẹn, đến xương cốt cũng y nhiên, không hư thối, không rã rời.

Toàn thân xác đó chỉ có mỗi một vết thương duy nhất nơi ngực to bằng đầu ngón tay cái.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn kỹ, thấy vết thương đó bắt đầu từ ngực, xuyên ngang tim, nhưng có trở ra sau lưng không thì chàng không thấy rõ.

Rời xác chết, chàng nhìn sang bên vách tả, thấy chi chít những chữ đen.

Thoạt tiên, chàng không cần chú ý cũng đọc được mấy hàng chữ đầu hiện ra khá rõ ràng:

- Duyên may kỳ ngộ là do ý trời xui nên, ta là Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, kẻ truyền nhân đời thứ tư của Đế Quân tại Huyết Ảnh Cung, lúc sống giết hơn ba ngàn người, tội ác đầy vũ trụ, gặp Thần Phong Đại Đế ta ẩn chứng vũ công với lão suốt bảy ngày đêm, bị Thần Phong Đại Đế đánh trọng thương, sau đó lại bị chỉ phong xuyên vào cơ thể, làm cho huyết ra đến khô kiệt. Biết mình không sống nữa, nên lưu lại kỳ công tuyệt học, người nào học xong tuyệt nghệ của ta rồi, hãy làm cách nào trả món nợ máu của ba ngàn người mà ta đã vay ngày trước. Sau đó người hãy tiếp nhận chức vị Đế Quân, đại diện đời thứ năm, nhưng nên tạo phúc cho người, cho mình, mà đừng reo tai họa cho nhân loại như ta đã làm.

Độc Cô Thanh Tùng nhảy vọt xuống, đọc tiếp mấy hàng chữ kế tiếp thì ra đó là bí quyết luyện Hóa Huyết Thần Công.

Chàng run bắn người lên, kêu to:

- Hóa Huyết Thần Công! Hóa Huyết Thần Công!

Chàng hừ lạnh; - Môn tà công! Ta không luyện đâu! Dùng tà mà thắng tà theo chánh mà chịu bại! Ta nhất định không học!

Chàng quay mình định ra khỏi động. Đôi mắt chàng không khỏi hướng sang chiếc hình hài khô đét đang ngồi xếp bằng tròn giữa động. Chàng phảng phất nhận ra thần sắc của Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi vô cùng bị thương thống khổ.

Chàng nhớ đến sư phụ là Lệ Quỷ Thượng Nhân xưa kia cũng là tay đại hung đại ác, sau lại hồi đầu hướng thiện, cải tà quy chánh, nhưng Lệ Quỷ Thượng Nhân còn kịp thì giờ sám hối tội lỗi, chứ như Huyết Ảnh Tử thì đã muộn lắm rồi, đến lúc giác ngộ thì chỉ còn nhắm mắt về bên kia thế giới.

Độc Cô Thanh Tùng nghĩ đến đó, sanh lòng thương cảm cho người biết tội mà không có dịp chuộc tội, chàng man mác cảm hoài, dừng bước đứng tần ngần trong động một lúc, sau cùng lại đưa mắt nhìn lên vách tả, đọc mấy hàng bí quyết của môn Hóa Huyết Thần Công.

Đọc xong, chàng thầm nghĩ:

- Môn Hóa Huyết Thần Công quả nhiên kỳ diệu biến ảo vô cùng, nhưng cách luyện hết sức khó khăn, đã chắc gì mọi người theo học tu luyện thành tất cả. Dem huyết mạch trong cơ thể luyện cho tương thông hợp nhất với khí huyết, quả là đòi hỏi trên khả năng của con người, nhưng thành rồi lại có một quyền năng vô thượng.

Chàng đọc lại một lượt nữa, vốn thông minh tột bậc, đọc xong lần thứ hai thì chàng đã thuộc nằm lòng, không quên một chữ.

Chàng điểm nụ cười khổ, tự lẩm nhẩm:

- Luyện đến lúc huyết mạch và khí huyết thông hiệp làm một rồi thì mình có thể biến thành Huyết Ảnh trở nên tay vô địch trong thiên hạ, chiếm ngôi bá chủ trong vũ lâm rất dễ dàng. Nhưng, ta nhất định không chịu học môn tà công này.

Chàng hướng sang mặt Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, nghiêm sắc mặt, thốt:

- Lão tiền bối! Rất lấy làm tiếc là văn sanh phải phụ lòng tiền bối. Môn công này, chí tà, chí độc, một khi luyện đến hỏa hầu rồi, nếu tâm tánh còn hung dữ thì tai họa cho nhân loại đến đâu.

Bất ngờ lúc đó, một cơn gió từ cửa động thổi vào, quét ngay xác chết của Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi. Chiếc xác ngã ngửa ra đằng sau, đụng phải vách động, lật nhào trở lại, nhũn tơi trước mặt toàn thân rã rời, xương cốt rơi rải từng đốt, từng lóng.

Độc Cô Thanh Tùng không nghe một mùi hôi thúi nào bốc ra cả, chàng nhìn xuống đồng xương vụn, lắc đầu, cười khổ:

- Lão tiền bối dù tổ điểm tức uất đến đâu, cũng không lay chuyển được lòng văn sanh. Nhất định văn sanh không chịu luyện môn tà công này.

Chàng tìm một viên đá nhỏ, mài xóa mấy hàng lưu bút tự thốt:

- Để kẻ nào trông thấy, sẽ theo lối bí quyết mà luyện thành, thì nhân loại điêu đứng vì kẻ đó vô cùng. Mình không khỏi có trách nhiệm trên đời.

Làm xong công việc hủy bỏ một môn tà công độc rồi, chàng khoan khoái trong lòng vô cùng.

Đảo mắt nhìn quanh động một vòng như để già từ một nơi đã chứng kiến một tấm lòng ăn năn hối cải của kẻ đại hung đại ác xưa kia, chàng bước ra khỏi động, giở thuật khinh công tuyệt đỉnh là người bay xuống thuyền, trở về Võ Tôn Biệt Phủ.

Xa xa, chàng đã trông thấy sư phụ là Địa Tướng La Huy đứng tựa bờ Hồng Trạch Hồ, gương mặt lộ vẻ âu lo thấy rõ. Chàng biết là sư phụ suốt tám hôm rồi, hồi hộp trông chờ chàng trở lại.

Khi chàng cập thuyền vào bờ, Địa Tướng bật cười quái dị, trong giọng cười có phần hậm hực tỏ ra rất phần nộ.

Địa Tướng gằn giọng:

- Tiểu tử đi đâu biệt suốt mấy hôm liền?

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười :

- Đệ tử làm khách tám hôm.

Chàng nhảy vọt lên bờ.

Địa Tướng càng phần nộ trước câu đáp ầm ố của chàng, cao giọng quát:

- Người có biết lúc này là lúc nào không? Hiện tại Huyết Ma Bang đã kiến tạo một Vô Tôn Phủ tại Vọng Nguyệt Bình trên Thanh Thành Sơn, tàng trữ chiếc vũ lâm Kim Đảnh do chúng đoạt được của bọn ta, chúng đã đặt thiệp mời toàn thể anh hùng vũ lâm hội tề về đây để dự đại hội Kim Đảnh, đã có nhiều người lên đường sang Thanh Thành rồi, trước tình thế đó, người an nhiên mà làm khách được à?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, chàng kinh hoàng đến độ thốt lời lắp bắp:

- Đại hội Kim Đảnh do Huyết Ma Bang tổ chức, định vào thời gian nào? Tại sao sư phụ chưa đi?

Địa Tướng hừ một tiếng:

- Vì ta còn đợi người đấy! Đại hội Kim Đảnh sẽ khai diễn trong ba ngày. Qua thời hạn đó, nếu không ai thắng nổi Vạn Cực Đế Quân, thì tất cả hào kiệt vũ lâm phải cúi đầu vâng theo hiệu lệnh của lão. Trong làng cao thủ hiện nay chỉ công tử người là có thể đối địch với lão chứ còn như ta thì, dù sao, ta cũng đã lớn tuổi quá rồi, ta còn mong mỗi gì đến cái hư vị kia mà ra mặt tranh giành với lão.

Địa Tướng nhấn mạnh:

- Ta sẽ tùy cơ giúp sức người, quyết không để cho lão ác ma chiếm lấy ngôi vị đó.

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một lúc, đoạn gật đầu:

- Sư phụ nói phải! Không thể nào để cho lão ấy đắc ý được.

Vừa lúc đó, Lãnh Nhạn Dung và Hồng Nhi đến nơi. Trông thấy Độc Cô Thanh Tùng, cả hai reo mừng:

- Thanh Tùng ca! Anh đi đâu mà mất tăm mất dạng mấy hôm rồi? Làm cho người ta lo sợ cuống cuồng.

Độc Cô Thanh Tùng đáp gọn:

- Anh ở tại Đế Cốc mấy hôm nay, chứ chẳng đi đâu cả?

Hai nàng kinh ngạc:

- Đế Cốc? Đế Cốc ở đâu? Đế Cốc là gì?

Độc Cô Thanh Tùng giải thích:

- Nơi tu dưỡng của Thần Phong Đại Đế.

Địa Tướng chớp ngời đôi mắt, nhìn Độc Cô Thanh Tùng, một lúc lâu, bỗng lão thấp giọng hỏi:

- Đồ đệ có gặp bậc kỳ nhân nào chứ?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Có.

Địa Tướng trở mắt:

- Nhân vật nào đấy?

Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười bí mật:

- Sư phụ thử đoán xem!

Địa Tướng giật nảy mình, đoạn bật cười ha hả:

- Nhân vật đó là chỗ quen biết của ta? Những người ta quen biết, không một ai có kỳ công tuyệt học cả như nhân vật đã cứu nạn thầy trò ta đêm trước. Đồ đệ bảo ta đoán làm sao được?

Độc Cô Thanh Tùng cố ý tạo một niềm vui bất ngờ cho sư phụ, nên cười nhẹ, tiếp nối:

- Thì sư phụ cứ đoán thử xem đi mà! Người đó với sư phụ không phải xa lạ gì nhau, tại sao sư phụ không đoán được chứ?

Địa Tướng hết sức lầy làm lạ, suy nghĩ mãi mà cũng không thể đoán mò người ấy là ai. Lão lại lắc đầu:

- Ta không thể hiểu nhân vật đó là ai rồi! Từ ngày bái biệt lão sư hạ san, ta gặp lão ca ca Thiên Tướng tại Tương giang, kết làm huynh đệ, rồi vào triều, mãi đến lúc ca ca ta thọ nạn, ta lui về mai danh ẩn tích. Bình sanh ta rất ít giao tiếp với khách giang hồ vũ lâm, cho nên ngoài lão ca ca ra, ta không có bằng hữu nào cả.

Độc Cô Thanh Tùng chớp mắt, thoáng nhìn Địa Tướng:

- Sư phụ cứ kể hết những người mà sư phụ từng gặp gỡ, trong số đó sẽ có một người... Những người rất quen nhé.

Địa Tướng cau mày:

- Những người rất quen? Trừ Thiên Tướng ca ca và Công Chúa...

Bỗng, Địa Tướng chồm tới, chụp vội tay Độc Cô Thanh Tùng, vừa lay mạnh vừa giương tròn mắt nhìn chàng vừa thét lên:

- Đừng úp mở nữa! Ai? Phải nói mau cho ta nghe.

Độc Cô Thanh Tùng trông thấy sư phụ bị khích động mãnh liệt, không dám đùa dai nữa, kêu lên:

- Sư phụ! Sư phụ đã đoán rồi đó.

Địa Tướng run người bần bật:

- Ta đã đoán ra? Trời! Chẳng lẽ lại là Công Chúa? Nếu đúng là chị ấy! Đa tạ Ôn Trời Phật !...

Địa Tướng rít lên một tiếng hãi hùng:

- Trời!

Rồi đôi giòng lệ thấm từ từ lăn dài xuống má, loang ra mấy vết nhăn nheo...

Lão gào lên qua nước mắt:

- Có thể là chị ấy được sao? Có sự bất ngờ như thế sao?

Lão day qua Độc Cô Thanh Tùng:

- Đồ đệ! Đồ đệ! Nói nhanh đi! Cho sư phụ nghe với nào. Con đã gặp Công Chúa, hở con?

Độc Cô Thanh Tùng không còn chậm rãi được nữa:

- Phải! Chính Công Chúa, sư phụ ạ! Chính là sư bá mẫu. Người hiện nay là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế.

Địa Tướng nắm chặt cánh tay chàng, nhắc bóng chàng lên nhảy phắt xuống thuyền, hỏi hỏ:

- Mau mau đưa sư phụ đến đó! Đi ngay! Không ngờ La Huy này thân gần kề miệng lò mà còn có dịp gặp được đại tẩu! Chị ấy ra sao con? Có già không? Có được mạnh giỏi không? Sư phụ chỉ vì chị ấy mà rầu buồn mà thân tàn ma dại tóc bạc da mồi, tay run, răng rụng. Uống bấy một trang quốc sắc, tuổi xuân hưởng được bao ngày.

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Không đâu sư phụ ạ! Bá mẫu vẫn mạnh như thường trông người như vào trạc ba mươi vậy thôi.

Địa Tướng đánh một chưởng vào bờ, chưởng phong đập vào đất dội trở lại, đẩy chiếc thuyền ra xa hơn mười trượng.

Nhưng Độc Cô Thanh Tùng bận lo nghĩ về Huyết Ma Bang, chàng nôn nóng về ngày đại hội Kim Đánh tại Vọng Nguyệt Bình trên Thanh Thành Sơn, chàng sợ trễ hạn kỳ thì muốn việc cầm bằng hữu hỉ, không phương gì xoay chiều cụ diện võ lâm được nữa, chàng còn lòng nào đưa Địa Tướng trở lại Đế Cốc? Vả lại hai việc đó cuộc hội kiến giữa Thiên Tướng với Công Chúa, và cuộc đại hội Kim Đánh việc sau khẩn cấp hơn việc trước, chàng phải làm việc nào trước việc nào sau để tránh khỏi lỗi hạn nặng nề.

Do đó, chàng vụt nhắc mình thót thẳng trở về bờ.

Địa Tướng đang hân hoan bỗng chợt hứng ngay trước hành động của chàng, trợn giốc đôi mắt nhìn theo chàng mặt lộ sắc giận.

Độc Cô Thanh Tùng vội trình bày:

- Sư phụ! Huyết Ma Bang đã khai kỳ đại hội Kim Đảnh, thời hạn quá gấp rút, đồ đệ không thể đưa sư phụ đến gặp bá mẫu được... Sư phụ hãy đi một mình, Đế Cốc cách đây không xa lắm, chỉ độ hai mươi thước dặm đường về phía Đông Bắc, sư phụ cứ rong thuyền dọc ven theo bờ hồ, khi thấy một vách đá nhô ra là chỗ xuất nhập Đế Cốc vậy! Sư phụ đến nơi gặp bá mẫu rồi, hãy gấp rút trở về lo cho đại cuộc, đồ đệ không thể chờ lâu, phải lên đường sang Thanh Thành ngay từ bây giờ.

Địa Tướng giật mình:

- Người một mình đến Thanh Thành?

Chàng gật đầu:

- Sư phụ không yên tâm cho đồ đệ độc hành sao? Đừng lo, bá mẫu có truyền Thần Phong Chưởng cho đồ đệ.

Địa Tướng ạ lên một tiếng, đoạn tiếp tục dùng chưởng phong đẩy thuyền theo hướng Đông Bắc đi tới.

Độc Cô Thanh Tùng cùng Lãnh Nhạn Dung và Hồng Nhi đứng nhìn theo Địa Tướng đến khi khuất dạng, cả ba mới nắm tay nhau cùng về Võ Tôn Biệt phủ cho Xích Diệp phu nhân được yên lòng, đem dự tính sang Thanh Thành tỏ bày cùng phu nhân.

Xích Diệp phu nhân gật đầu tán đồng:

- Con đi là phải lắm rồi! Riêng phận dì, dù muốn theo con lắm cũng không thể được. Con đã thấy chỗ bất tiện như thế nào rồi chứ? Dì khỏi phải giải thích làm chi.

Nhưng, con cũng phải tùy cơ định liệu nhé. Thắng lợi thì tiến hành mọi việc, còn không thấy thì chờ khi khác.

Phu nhân trầm ngâm một phút rồi tiếp :

- Còn có việc này...

Độc Cô Thanh Tùng nhìn sững bà:

- Việc gì nữa đấy, hở dì?

Xích Diệp phu nhân đáp:

- Chắc con còn nhớ hai nữ đệ tử của Vạn Cực Áo Nữ mà mình đã bắt được và hiện còn giam tại đây chứ? Trước đây mấy hôm, dì có khảo tra chúng để tìm hiểu mẹ của con và các người khác hiện giờ bị Vạn Cực Thiên Tôn an trí tại đâu. Hai nàng khai là tất cả đều bị nhốt tại Huyết Ảnh Cung.

Độc Cô Thanh Tùng mặt tái sắc, sụt lùi luôn mấy bước.

- Huyết Ảnh Cung! Có thật như thế không?

Thấy thái độ khác thường của chàng, Xích Diệp phu nhân nhìn chàng dò xét một lúc, mới hỏi :

- Chúng khai như thế, còn thật hay giả, mình làm sao biết được? Con biết Huyết Ảnh Cung chỗ nào à? Từ lúc nào đến bây giờ, dì không nghe ai nói đến cái tên ấy. Một đại phương hay một cơ sở?

Độc Cô Thanh Tùng đáp:

- Nhờ con lưu lại Đế Cốc mấy ngày, nên được biết Huyết Ảnh Cung là nơi ẩn cư của Huyết Ảnh Vưu Hồi, độ trăm năm qua...

Lại đến lượt Xích Diệp phu nhân trở mặt vì kinh ngạc. Bà kinh ngạc đến độ các thớ thịt trên mặt bà run run lên, có lẽ là do một niềm xúc động nào đó.

Bà hấp tấp hỏi:

- Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi? Kẻ giết hàng ngàn, hàng vạn người không tanh máu, kẻ đã gây trường sát kiếp ác liệt trên giang hồ! Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi! Con biết Huyết Ảnh Cung ở đâu? Nơi đó, đâu phải là nơi mà ai ai cũng có thể đến? Liệu con có thể đến đấy không?

Độc Cô Thanh Tùng tỏ vẻ cương quyết:

- Huyết Ảnh Cung ở đâu, có những gì nguy hiểm nơi đó, con không cần biết.

Có điều nơi nào có các vị thúc bá bị giam cầm, nơi nào mẹ con bị quản thúc, nơi đó dù là đầm rồng hang cọp, con cũng quyết tìm đến.

Xích Diệp phu nhân lắc đầu:

- Không được đâu, Thanh Tùng con! Đừng tháo thử mà gây tiếc hận về sau.

Con phải biết, Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi luyện được huyền công vô thượng, biến mình thành bóng máu, có hình mà không có thể, nổi danh là vô địch trong võ lâm, lại khét tiếng tàn bạo phi thường. Con không thể liều lĩnh ngang nhiên đến Huyết Ảnh Cung được. Phải nghĩ kỹ lại, nghe con.

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay:

- Dì đừng lo, con có cách đến đấy bình an vô sự. Thần Phong chưởng của Đại Đế chuyên khắc phục Hóa Huyết Thần Công, huống chi Hóa Huyết Thần Công đã thất truyền từ lâu, dù hiện tại có kẻ nào còn phỏng theo mà luyện tập, nhất định kẻ đó không thể biến hình thành bóng máu được.

Chàng nói đến đây, lòng thầm nghĩ:

- Chỉ trừ có ta, nếu ta muốn!

Xích Diệp phu nhân thấy chàng quả quyết quá, cũng phải tin theo, bà gật đầu tán đồng...

Độc Cô Thanh Tùng cáo biệt phu nhân, Lãnh Nhạn Dung và Hồng Nhi chuẩn bị lên đường.

Lãnh Nhạn Dung bịn rịn vô cùng. Nàng không muốn rời xa chàng nửa bước, dù biết rằng đi theo chàng là vào tử ra nguy, nàng cũng không từ.

Độc Cô Thanh Tùng còn lạ gì tâm ý của người yêu? Chàng nắm lấy tay nàng, dịu lại một góc diện, nhẹ giọng an ủi:

- Dung em! Anh chóng đi chóng về, chắc chắn không đến nỗi nào nguy tới tính mạng đâu. Em yên trí nhé !

Lãnh Nhạn Dung lắc đầu:

- Em yên tâm thế nào được ! Thanh Tùng anh, cho em theo với.

Độc Cô Thanh Tùng vỗ về:

- Em theo làm chi? Nơi đó dữ nhiều, lành ít gặp hiểm nguy thêm vướng bận vì nhau...

Lãnh Nhạn Dung bám sát chàng:

- Chính vì em sợ có hiểm nguy, nên muốn luôn luôn có bên cạnh anh, phòng bất trắc như những ngày nào anh ạ.

Khẽ nâng cằm nàng lên, chàng nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Đến em mà cũng không hoàn toàn tin tưởng nơi anh nữa à? Nói thật với em, Vạn Cực Đế Quân ngày nay không còn là địch thủ của anh nữa. Em yên lòng ở lại nhà, trong ít hôm anh sẽ về đến.

Lãnh Nhạn Dung suy nghĩ một chút:

- Được rồi! Anh cứ đi, em hẹn cho anh mười hôm. Quá thời gian đó, nếu anh không trở lại, em sẽ đi tìm anh.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên:

- Không được! Không được. Em đừng đi đâu cả.

Lãnh Nhạn Dung cương quyết:

- Anh đã hiểu ý em rồi, đừng nói gì nữa.

Độc Cô Thanh Tùng còn biết làm sao hơn, chàng đành gật đầu:

- Em muốn vậy, anh phải chịu vậy. Trong vòng mười hôm, anh sẽ trở về đây.

Lãnh Nhạn Dung nhấn mạnh:

- Chắc vậy chứ?

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười :

- Tự nhiên rồi!

Bằng ánh mắt dịu dàng, chàng nhìn thật lâu vào mắt nàng, nói tiếp:

- Dung em, anh đi nhé.

Xoay người bước thẳng đến tàu ngựa, chàng chuẩn bị yên lác cho con Hồng Vân Cái Tuyết , đoạn thót lên lưng, ra roi giục vó...

Sắc lông con Hồng Vân Cái Tuyết đã được nhuộm lại đỏ hồng cho khác biệt để qua mắt kẻ thù trước ngày dựng lên Võ Tôn phủ. Lần ra đi này, Độc Cô Thanh Tùng cũng trá hình thành một lão già, vận áo màu tro, nhu hòa, hiền hậu...

Tuy nhiên, Hồng Vân Cái Tuyết là loại báu mã, ra roi là phi nước đại liền. Bởi thế, dọc đường, không khỏi gọi tách hiếu kỳ của những kẻ thích tò mò. Họ thầm hỏi, một lão già hiền hậu nhu hòa đường ấy, lại cỡi con báu mã đi đâu gấp rút đến thế?

Mặc ai nhìn, mặc ai trầm trồ bàn tán, Độc Cô Thanh Tùng một mạch xông lướt dặm dài, chàng chỉ mong chóng đến ranh giới Xuyên Tây, thẳng tới Thanh Thành Sơn cho kịp ngày đại hội Kim Đảnh vũ lâm.

Vì nóng lòng đến nơi đến chốn, Độc Cô Thanh Tùng kiên trì bất kể ngày đêm, con long mã vun vút nuốt đường dài như vệt mây hồng bằng bạc, vừa thấy đi lại vừa mất ngay.

Suy tính hành trình theo tốc độ long mã, Độc Cô Thanh Tùng thấy cần phải hai ngày nữa mới đến nơi, vừa đúng lúc Vạn Cực Đế Quân khai diễn đại hội.

Chàng muốn đến sớm hơn ngày dự định, để có đủ thời gian dò xét tình hình sơ lược Huyết Ma Bang và thiên hạ vũ lâm như thế nào?

Do đó, chàng không cần nghỉ dọc đường theo nhu cầu tối thiểu cố gắng đến sớm hơn chừng nào hay chừng ấy.

Chiều hôm sau, chàng đến ven sông Tương, vùng phụ cận của trấn Mạnh Công, trông thấy một người vận áo màu xanh thắm, đang độc hành trên quan lộ vắng tanh.

Chỉ trong vài cái sải của con long mã, Độc Cô Thanh Tùng còn cách người đó không hơn mười trượng.

Con lộ lại không rộng rãi lắm, chỉ vừa đủ cho con ngựa vút qua, dù cho một người nào đứng cạnh đường cũng phải né tránh, huống hồ đang nghênh ngang giữa lộ.

Vì gấp đi, Độc Cô Thanh Tùng vội gọi lớn:

- Vị khách quan nào trước mặt đó, xin tránh đường cho ngựa tôi chạy qua.

Người áo lam chừng như không nghe tiếng chàng gọi, cứ ung dung tiến bước.

Phải biết tốc độ của con long mã nhanh như thế nào, mười trượng đường phóng có là bao, bất quá Độc Cô Thanh Tùng vừa gọi dứt tiếng là con ngựa đã phi tới nơi rồi.

Nhưng khách độc hành không né tránh, bắt buộc Độc Cô Thanh Tùng phải gò cương dừng ngựa lại. Chàng làm công việc đó rất khó khăn, bởi vó ngựa đang hồi nhanh như bão cuốn, muốn dừng ngựa trong khoảng thời cách ngắn, người khỏi rơi, ngựa khỏi đảo, phi những tay thiện kỵ quyết không làm nổi.

Kèm ngựa dừng sát phía sau người áo lam, Độc Cô Thanh Tùng lại gọi:

- Khách quan ơi! Tại hạ có việc khẩn cấp, xin quan khách vui lòng nép qua một bên cho tại hạ đi.

Người áo lam chẳng những không quay nhìn lại, không nép vào lề, mà còn chặn bước hơn trước.

Độc Cô Thanh Tùng bất bình vô cùng, chàng trầm nghĩ:

- Ta dùng lễ đối đãi với người, người lại làm già hăn? Bằng vào cước lực của con long mã và bản lĩnh của ta, liệu người có ba đầu sáu tay cũng vị tất đã ngăn trở nổi.

Màu áo lam đã nói lên cho chàng hiểu khách độc hành phía trước là hạng người nào rồi. Dĩ nhiên, dù muốn dù không chàng cũng phải nghĩ là kẻ đó muốn gây sự với chàng.

Nhưng thực sự, y là ai? Chàng chỉ ngại một điều là rất có thể chàng lầm lạc, vì trong thế gian này, mảy lam không phải là màu độc quyền của một hạng người riêng biệt.

Nếu chàng biết chắc kẻ thuộc thành phần như chàng tưởng, thì muốn thanh toán kẻ đó, phỏng có khó khăn gì cho chàng? Bất quá chàng cần dấu kín hành tung, để tự do dò xét tình hình địch thôi.

Chàng nhẫn nại, gọi to một lần nữa:

- Khách quan ơi! Xin nhường đường cho tại hạ đi qua, tại hạ có việc khẩn cấp lắm !

Mặc chàng gọi, khách độc hành vẫn ung dung bước, vẫn chiếm trọn lòng đường.

Độc Cô Thanh Tùng không còn dần được nữa, quát lên:

- Tuyệt ca! Tiến!

Một tiếng roi vọt kêu trót trong không gian , con long mã chồm cao hai chân trước, vọt tới.

Độc Cô Thanh Tùng định ninh là con long mã sẽ bay qua khỏi đầu người đó, ít lắm cũng năm bảy trượng xa.

Không ngờ khi vó ngựa rơi xuống đất, chàng ngẩng đầu nhìn ra, vẫn thấy khách bộ hành ở trước mặt, trong khoảng cách như cũ.

Chàng kinh hãi, trầm nghĩ hôm nay mình gặp phải một tay siêu đẳng trong vũ lâm, có thuật khinh công vô thượng. Thuật khinh công của một người sánh bằng tốc độ của một con thần mã, quả thật là một sự kiện hi hữu trên giang hồ.

Tuyệt hảo hơn nữa, là người đó độ thể nào, không thua, không hơn con thần mã, nên mới giữ được khoảng cũ, điều đó chứng tỏ khách độc hành vừa bình tĩnh lại vừa có chủ ý rõ rệt.

Con long mã vốn tánh thông linh, nó rất hiểu tâm trạng của chủ nhân nó lúc đó như thế nào, còn phần nó, nó cũng cảm hận không hơn được người áo lam, nó hí lên một tiếng, vang dội đến chín tầng mây, vọt mình một lần nữa.

Nó vọt nhanh đến độ toàn thân biến thành một vầng mây đỏ bay vèo như gió bão cuốn đi. Một cái nhảy đó phỏng trên mười trượng xa, nhưng khi nó đáp xuống đường, thì người áo lam vẫn ở trước mặt, trong khoảng cách trước, không hơn kém một tấc. Long mã càng nổi giận hơn, nó không đợi Độc Cô Thanh Tùng hét giục, chân vừa chầm đất là nhún lấy đà vọt tới liền. Những lần sau này nó không cần bay cao khỏi đầu người áo lam, nó cố ý vọt thẳng vào người y, định đập cho y tan xương nát thịt mới hã.

Nhưng vô ích. Nó vọt mau, vọt chậm cũng thế không làm sao bắt kịp người áo lam, y luôn luôn giữ khoảng cách cũ, ở trước đầu ngựa mãi.

Lạ một điều là người áo lam cứ bước đều, ung dung bước không hề làm một cử động nào khác chứng tỏ y có cố gắng, y có cái tư thế như bị con ngựa đẩy tới trước, ngựa đi thì y đi, ngựa dừng thì y ngừng, y không phí một sức lực nào rõ rệt.

Chính điều đó kích động mãnh liệt tính hiếu kỳ của Độc Cô Thanh Tùng, vì chàng cố tâm quan sát thân pháp của người áo lam, để nhận định y dùng thuật khinh công của môn phái nào, qua mấy cái nhảy của

long mã, chàng không thấy người áo lam thi triển một môn pháp nào cả, chàng bực tức, rồi từ bực tức, chàng động tính hiếu thắng.

Chàng hừ nhẹ một tiếng, chò tay xuống lưng ngựa, áng theo pháp khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình vọt tới, nhanh đến độ tà áo màu tro của chàng vẽ thành một vệt xám mờ từ mình ngựa uốn vòng như cái mống, chúi đầu xuống, chặn trước mặt đối phương.

Thân hình chàng di động nhẹ nhàng, không gây một tiếng gió khẽ.

Lại vô ích nốt, dù không quay mình lại, người áo lam vẫn biết rõ chàng làm gì.

Chàng chưa rời mình ngựa thì y đã vung vai một phát, thân hình y biến thành một vệt lam dài vút tới hơn mười trượng, thành ra khi Độc Cô Thanh Tùng đáp xuống chàng vẫn ở phía hậu của y.

Độc Cô Thanh Tùng vừa then vừa tức, gọi to:

- Khách quan nhất định không nhượng cho tại hạ vượt qua à? Được rồi, bắt buộc tại hạ phải vô lễ vậy.

Chàng gia tăng công lực đúng mười thành, xử dụng Quỷ Ảnh Vô Hình Công, lướt mình nhanh hơn tên bắn. Khoảng cách giữa đôi bên thoát đầu độ mười trượng, dần dần Độc Cô Thanh Tùng thu hẹp lại còn chín trượng, tám trượng rồi bảy trượng, sáu trượng, sau cùng thì hai đảng chỉ còn cách nhau chừng hai trượng thôi.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- À! Thì ra tuyệt kỹ của y chỉ có ngần ấy thôi! Tuy y không thể sánh với ta được, song trên giang hồ, chưa hẳn có mấy tay hơn y nổi! Dù sao, y cũng là một tay khá đấy.

Con long mã thấy chủ nhân tự dùng thuật khinh công đuổi theo người áo lam, nó cũng không chịu kém, phần nhờ không có người cỡi, nó được nhẹ nhàng hơn, nên nó cất vó sải như bay, quét gió nghe vùn vụt, toàn thân nó biến thành một điểm hồng lao đi như sao xẹt.

Tuy nhiên, nó vẫn không bắt kịp hai người phía trước, bắt quá, nó chỉ giữ được một khoảng cách vừa phải không đến nỗi bị bỏ rơi xa.

Thấy còn độ hai trượng nữa thì bắt kịp người áo lam, Độc Cô Thanh Tùng nôn nóng vô cùng. Chàng muốn biết đối phương là nhân vật như thế nào, mà không chịu cho chàng thấy mặt, nên vừa tăng tốc lực, vừa lớn tiếng gọi hỏi:

- Khách quan! Khách quan! Có thể nào cho tại hạ biết cao danh quý hiệu không? Luyện được thuật khinh công tuyệt vời như thế, hẳn khách quan phải là một nhân vật thượng đỉnh trên giang hồ.

Người áo lam lần này mới đáp lời nhưng không quay mặt lại:

- Còn người? Hẳn ngươi không phải là kẻ vô danh? Muốn hỏi tên người, trước hết phải xưng tên mình đi chứ.

Tiếp theo câu nói, người đó cười hì hì. Độc Cô Thanh Tùng nghe rất rõ tiếng cười nhẹ của y, dù đôi bên cách xa nhau độ hai trượng.

Chàng trầm nghĩ muốn dấu nhem hành tung, nên chàng mới cải trang lão già, chính con ngựa chàng cũng phải thay màu đổi sắc như chàng, thì không thể nào xưng tên họ thật với bất kỳ ai, thân cũng như thù. Chàng cần phải bịa một tên giả nào đó, đáp vu vơ cho người áo lam đừng soi mói nữa.

Chàng thốt:

- Tại hạ họ Cổ, tên Tùng không có tước hiệu gì cả.

Người áo lam chừng như kinh ngạc:

- Cổ Tùng? Ta chưa từng nghe nói đến tên đó lần nào.

Chàng mỉm cười:

- Tại hạ là một vô danh tiểu tốt, tự nhiên không ai biết đến tên tuổi của mình.

Người áo lam lắc đầu:

- Có được một thân bản lĩnh như ngươi, quyết không phải là một kẻ vô danh tiểu tốt được.

Độc Cô Thanh Tùng cười mỉm:

- Tin hay không tin, do nơi khách quan tại hạ chỉ biết nói sự thật thôi. Còn khách quan? Xin cho tại hạ biết cao danh quý hiệu đi.

Người áo lam gật đầu:

- Ta là Lam Y lão tổ. Ngươi có nghe nói đến tước hiệu đó chứ?

Độc Cô Thanh Tùng nhếch môi cười bí hiểm:

- Tại hạ chưa từng nghe.

Người áo lam hừ nhẹ:

- Vậy là ngươi chưa có bao nhiêu tuổi giang hồ ! Phàm người trong thiên hạ vũ lâm, không ai là không biết ta. Về thuật khinh công chỉ có mỗi một lão quỷ đó là có thể so bì với ta được, còn ra thì đừng hòng có tay nào theo kịp. Ngươi, ngươi xuất thân từ môn phái nào thế?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, trầm nghĩ:

- Y đề cập đến lão quỷ nào thế? Hay là Quỷ Vương Tổ Sư? Chàng lấy chủ ý, đáp liền:

- Tại hạ là môn đệ Quỷ Phủ.

Người áo lam lại cười ra tiếng:

- Thảo nào! Chỉ nhìn thấy ngươi sử dụng Quỷ Ảnh Vô Hình công, là ta dám nghi ngờ liền. Thế mà đúng. Công lực của ngươi có thể sánh bằng một kẻ tu vi suốt thời gian trăm năm trở lên. Khá lắm đó.

Độc Cô Thanh Tùng thừa hiểu, Lam Y lão tổ không thể nào biết được chàng liên tiếp có nhiều kỳ ngộ, hơn nữa Địa Tướng đã tiếp trợ chàng luyện được cương khí hộ vệ toàn thân, qua những kỳ ngộ đó, chàng được tiếp thọ nhiều kỳ công bí học, công lực tu vi ngang bằng với những nhân vật khổ luyện suốt trăm năm dài.

Lam Y lão tổ nhận xét rất đúng. Độc Cô Thanh Tùng thán phục vô cùng.

Tuy nhiên, trước lời tán tụng của người áo lam , Độc Cô Thanh Tùng không đáp, hoặc công nhận, hoặc phủ nhận.

Chàng ngậm vận tụ chân khí, gia tăng tốc lực, vượt hai trượng khinh công, cùng sánh vai với người áo lam song hành.

Con long mã còn lảo đảo phía hậu cách hơn mấy mươi trượng xa.

Người áo lam day qua nhìn Độc Cô Thanh Tùng một thoáng, nhờ y day qua mà Độc Cô Thanh Tùng mới nhận thấy y có đôi mắt to tròn, đầu như đầu beo, chiếc trán vồ ra kinh khủng, tinh quang đôi mắt chiếu ngời, trông đến ai là người đó phải khiếp đảm ngay.

Chàng kinh hãi, tự nghĩ:

- Y có công lực, nội lực thâm hậu vô cùng! Cái oai khí của y lại mãnh liệt khôn tưởng. Con người này hẳn không đến đời có tâm địa bất hảo.

Lam Y lão tổ đột nhiên bật cười lạnh lạnh:

- Cổ Tùng! Ngươi mang nạ như vậy, có ý tứ gì?

Biết không thể nào dấu diếm hình dạng với lão ấy lâu nữa, chàng cười:

- Bình thủy tương phùng, gặp nhau thì chỉ nên vui cái gặp gỡ với nhau, cần gì phải tìm hiểu chỗ kẹt của nhau?

Lam Y lão tổ lại cười to hơn:

- A! Người đã là môn đệ của lão quỷ, vậy chắc người biết rõ xưa kia lão quỷ kết giao thâm hậu với những ai chứ?

Độc Cô Thanh Tùng có ý thẹn. Xưng rằng môn đệ của Lệ Quỷ Thượng Nhân, thực ra chàng có biết mặt biết mày gì người sư phụ Chương môn Quỷ Phủ? Đã không biết mặt biết mày, làm sao chàng biết được những chỗ giao tình của người được?

Nhưng, dù không biết, chàng vẫn không chịu tỏ lộ chỗ kém trí thức của mình, chàng vẫn tính về một việc xa xưa, chứng tỏ mình không đến nỗi mờ mịt lắm:

- Tại hạ không được biết đời tư của tổ sư tại hạ cho rõ ràng lắm. Song đại khái thì năm xưa, tổ sư tại hạ từng liên kết với Vạn Cực Đế Quân trong chiến dịch tại Tề Vương Biệt phủ, hai người giao tình rất thâm hậu, luôn luôn đồng vào tử ra nguy đến như tổ sư tại hạ có liên quan gì đến các hạ, thì tại hạ thú thật không biết mấy may, bởi tổ sư chẳng bao giờ nhắc nhở đến một người bằng hữu nào khác, chẳng hạn Lam Y lão tổ...

Lam Y lão tổ sôi giận, cho rằng Độc Cô Thanh Tùng vô lễ nên buông câu nói như thế, tại sao chàng tán dương người khác mà phủ nhận đoạn tri giao giữa lão và Quỷ Vương tổ sư? Vả lại Vạn Cực Đế Quân đâu phải là một bậc chính nhân quân tử xứng đáng đứng trong hàng ngũ bằng hữu của Quỷ Vương tổ sư.

Lão quát to:

- Hay cho tên nghịch đồ không thấy trời cao, không biết đất rộng. Vạn Cực Đế Quân là một tay gian hoạt xảo trá phi thường, dùng lời ngon tiếng ngọt, dẫn dụ tổ sư người vào công cuộc phản dân nghịch quốc, toan lật đổ ngai vàng của đấng minh quân, hãm những bậc trung thần liệt ái, khuân phò gian tặc, một kẻ như thế mà người lại nhận là bằng hữu thâm giao của tổ sư người à?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên đáp:

- Sự thực như thế, tại hạ có bịa làm gì?

Lam Y lão tổ bỗng nhiên hét lên một tiếng như sấm:

- Đúng lại!

Bóng lam đang lao vùn vụt, liền đứng sững lại như chiếc trụ kinh thiên, không lay động tí nào.

Đang lao đi như tên bắn, mà bất thành linh trụ bộ vững chắc như vậy. Lam Y lão tổ quả thiệt có bản lĩnh phi phàm hành động hoàn toàn tùy ý, tưởng trong thiên hạ vũ lâm không mấy tay làm nổi như lão.

Độc Cô Thanh Tùng không chịu kém, lập tức trụ bộ cũng vững vàng như Lam Y lão tổ.

Đoạn chàng hỏi:

- Lão tổ có điều gì chỉ giáo?

Lam Y lão tổ đứng cao đôi mày, trợn mắt tròn xoe, ánh mắt ngời lên máu lửa căm hờn:

- Người là Lệ Quỷ Thượng Nhân?

Độc Cô Thanh Tùng thấy Lam Y lão tổ lăm lăm hết sức xa vời, nhìn đồ tôn mà tưởng là đồ đệ, chàng bất quá là tiếp nhận quyền chương môn đời thứ ba của Quỷ Phủ Biệt Cung, cách Quỷ Vương tổ sư bằng một thế hệ Lệ Quỷ Thượng Nhân.

Chàng đáp:

- Không! Lệ Quỷ Thượng Nhân là ân sư của tại hạ.

Lam Y lão tổ quát:

- Luận theo hệ thống, người phải gọi ta là tổ sư, bởi ta là bằng hữu của Quỷ Vương tổ sư, thuộc hàng sư thúc bá của Lệ Quỷ Thượng Nhân. Hôm nay, ta thay mặt tổ sư người, trị tội người là một tên nghịch đồ dám bêu xấu sư môn.

Tiếng cuối vừa buông dứt, một bàn tay lão chớp lên liền, nhưng thân hình lão bất động. Xem ra lão không dùng sức cho lắm.

Thế mà, đứng cách Lam Y lão tổ độ ba thước, Độc Cô Thanh Tùng nghe như một áp lực vạn cân nặng đang lao vút đến ngực chàng nhanh vô tưởng.

Thế công do Lam Y lão tổ xuất phát một cách bất ngờ, Độc Cô Thanh Tùng không thể nào phản ứng kịp, đành cấp tốc nhảy lùi lại hơn ba trượng.

Chàng cao giọng gọi:

- Sư tổ hãy khoan!

Chàng đã nhận xét kỹ ngôn từ và cử động của Lam Y lão tổ, chàng tin chắc lão không hề man trá chàng, nên buột miệng nhận lão là sư tổ ngay, không còn đắn đo do dự nữa.

Lam Y lão tổ rít lên:

- Ai là sư tổ của một tên nghịch đồ? Rất có thể người là tay trình sát của lão ác ma đó, ta nhất định phải trừ người.

Bóng lam lại chớp lên, lão tổ lao vút thân hình đến Độc Cô Thanh Tùng.

45. Lam Y Lão Tổ

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng nhớ mang máng là thân pháp do Lam Y lão tổ thi triển, chàng có thấy ở đâu một vài lần.

Chàng lại lùi xa hơn ba trượng, cao giọng gọi:

- Sư tổ dung cho vãn bối tổ vài lời...

Lam Y lão tổ hừ lạnh:

- Muốn ta dừng tay, phải lập tức gỡ chiếc mặt nạ trên mặt ra.

Độc Cô Thanh Tùng không làm gì khác được, bắt buộc phải gỡ chiếc nạ, bày ra gương mặt thật của một chàng trai khôi ngô tuấn tú. Chàng nhoẽn miệng cười:

- Xin sư tổ dần cơn giận, nghe vãn bối nói đây. Dù sự thật Vạn Cực Đế Quân là bạn tâm giao của sư tổ vãn bối, vãn bối nhất định không dung thứ lão ấy được.

Lam Y lão tổ thở phào:

- À ! Thì ra, ta lầm. Thật đáng trách cho ta.

Lão tiếp nói:

- Vậy hôm nay người đến Vọng Nguyệt Bình trên Thanh Thành Sơn? Nhỏ tuổi như người mà luyện được một thân vũ học phi thường quả là một điều hi hữu trong võ lâm làm vậy. Lão Quỷ có một truyền nhân như người, dù đã chết rồi, lão ấy cũng rất hài lòng.

Lão dàu dàu nét mặt, thở dài mấy tiếng, đoạn tiếp:

- Còn ta! Nhớ đến tên nghịch đồ của ta chừng nào, thật ta tức tối thêm chừng ấy. Tưởng chừng ta có thể tức uất mà chết đi được.

Độc Cô Thanh Tùng toan bước tới làm lễ bái kiến Lam Y lão tổ cho trọn lòng tôn kính, song lão tổ đã nắm chặt tay chàng, lôi chàng đi:

- Đi! Chúng ta đi, nơi này không phải là chỗ chúng ta nói chuyện một cách cởi mở được. Ta muốn hỏi người mấy điều, từ bao lâu rồi ta ẩn tích mai danh nơi rừng sâu núi thẳm có nhiều sự việc xảy ra trên giang hồ ngoài sự hiểu biết của ta.

Độc Cô Thanh Tùng phi hành theo Lam Y lão tổ, cả hai nhắm khu rừng trước mặt, tiến tới.

Khi đến nơi rồi, họ chọn một chỗ thuận tiện, cùng ngồi xuống.

Lam Y lão tổ luôn chớp mắt, bắn tinh quang chiếu ngời trong ánh mắt có vẻ nửa cảm hờn, nửa ảm đạm.

Độc Cô Thanh Tùng không lưu ý đến vẻ thâm phần hận của Lam Y lão tổ, chàng đang phân vân tự hỏi người đệ tử mà lão tổ cho là một tên nghiệt đó, là ai? Linh tánh báo cho chàng biết rất có thể là Lam Chủy Đàn Chủ trong Huyết Ma Bang, hơn nữa, chàng đã nhận xét, thân pháp của Lam Y lão tổ thì triển y hết quy cũ tiến thoái của thân pháp Lam Chủy Đàn Chủ. Chàng không thể nhầm lẫn được trong sự nhận xét của mình, bởi tuyệt nghệ của bọn đầu nảo trong Huyết Ma Bang, chàng còn lạ gì nữa?

Chàng gật đầu, thầm nghĩ :

- Một thân pháp như nhau, một màu áo lam như nhau nếu không cùng xuất xứ do một môn phái, thì làm gì có sự tấu xảo như vậy? Hơn nữa, ám khí chủy thủ cũng một màu lam?

Tuy nghĩ vậy, Độc Cô Thanh Tùng không tỏ lộ sự suy đoán của mình, mà chàng cũng không hỏi liền Lam Y lão tổ.

Lão tổ ngồi nghĩ một lúc lâu, đoạn nhìn chàng, từ từ hỏi:

- Quả thật ngươi là đồ tôn của lão quỷ? Cứ theo ta nhận xét thì Lệ Quỷ Thượng Nhân không thể nào đào tạo ngươi thành một tay lợi hại như vậy nổi. Chính vũ công của ngươi cao hơn Lệ Quỷ Thượng Nhân mấy bậc kia mà.

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ:

- Lệ Quỷ Thượng Nhân đúng là ân sư của văn bối , nếu lão không đủ tin, thì có chiếc Quỷ Vương Trượng đây minh chứng. Hiện tại, văn bối là chủng môn nhân đời thứ ba trong Quỷ Phủ Biệt Cung.

Lão tổ ồ lên một tiếng:

- Thật đáng trách cho ta quá, chỉ vì không biết rõ, thành ra ta xem thường ngươi.

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Sư tổ nghĩ làm gì đến việc nhỏ mọn đó? Vả lại văn bối có là chủng môn nhân Quỷ Phủ Biệt Cung đi nữa thì cũng chỉ đối với thiên hạ, chứ dám đem thân phận đó ra khoa trương với sư tổ sao?

Lam Y lão tổ gật đầu:

- Bỏ qua việc đó đi! Ta nghe nói Vạn Cực Đế Quân đã luyện Hóa Huyết Thần Công đến mức hỏa hầu, nếu đúng vậy thì trong kỳ đại hội Kim Đảnh vũ lâm sắp tới đây, lão ấy sẽ chiếm ngôi vị độc tôn chắc chắn. Người định đến Vọng Nguyệt Bình tại Thanh Thành Sơn gặp lão, chắc ngươi có biện pháp đối phó với lão rồi chứ.

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười:

- Văn bối phần lớn bằng vào công lực của mình, còn ra thì số phận rủi may quyết cùng lão ấy một còn một mất trước sự chứng kiến của thiên hạ vũ lâm.

Lam Y lão tổ tán thành:

- Vậy mới tỏ rõ tác phong của một tay đại diện Quỷ Phủ Biệt Cung chứ!

Nhưng, nếu ngươi không thắng lão ấy nổi, ngươi sẽ có chủ ý gì?

Độc Cô Thanh Tùng thần nhiên:

- Thắng là trừ diệt lão ấy, hại thì chỉ có chết là cùng, chứ còn chủ ý gì nữa?

Bỗng nhiên lão hét to:

- Nếu tên nghiệt đồ của ta được một phần cương trực minh chánh như ngươi thôi, thì ta sung sướng biết bao. Ta sẽ hài lòng mà nhắm mắt về bên kia thế giới, không hối tiếc gì cả.

Lão lại thở dài:

- Vô phúc thay cho ta.

Độc Cô Thanh Tùng thương hại lão quá, nhưng chàng vờ như không hiểu trọn vẹn ý tứ của Lam Y lão tổ, hấp tấp hỏi:

- Sư tổ là một bậc kỳ nhân trong thiên hạ, dĩ nhiên sư thúc hẳn phải là tay đại tài, vì là truyền nhân duy nhất của sư tổ, tại sao sư tổ không cho người đi theo với?

Lam Y lão tổ nghiêng rằng:

- Đừng nhắc đến tên nghiệt đồ súc sanh ấy nữa. Ta sẽ diên tiết lên vì nó? Nó theo học với ta, ta chỉ mới truyền cho nó độ nửa phần tuyệt nghệ, nó tưởng là mình cao cường lắm rồi, nên trốn ta, rồi sơn môn, dẫn thân vào kiếp giang hồ. Ta tưởng nó lập chí tạo danh dự gì cho ta, không ngờ nó lại gia nhập Huyết Ma Bang, lãnh cái chức vụ đàn chủ gì đó...

Độc Cô Thanh Tùng phân vân vô cùng. Chàng nghĩ có nên hay không nên cho Lam Y lão tổ biết là Lam Chủy Đàn Chủ đã bị chàng bẻ lợi một cánh tay, và bị Địa Tướng hủy diệt vũ công trở thành vô dụng suốt đời.

Chàng không tránh khỏi nao nao lòng thấy cứu cánh của tham vọng, thường là bi thương thống khổ, bởi có tham vọng nào không được vun bón bằng xương, lấy máu xương đồng loại làm nấc thang leo lên đài vinh quang tối thượng, thì dĩ nhiên phải trả lại bằng máu xương đúng theo luật tuần hoàn nhân quả...

Chàng chuyển hướng câu chuyện sang đề khác:

- Vạn Cực Đế Quân đã nuôi dưỡng manh tâm khuất phục quần hùng trong thiên hạ dưới bàn tay tàn độc của lão. Tổ sư không thể khoan tay lấy mắt nhìn lão đại ác ma đó mặc tình thao túng vũ lâm chứ?

Lam Y lão tổ nói như hét:

- Chẳng những ta không dung lão thực hiện cái mộng bá chủ vũ lâm, mà còn quyết một sống một chết với lão.

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc:

- Sư tổ có mối thù gì với lão.

Lam Y lão tổ lắc đầu:

- Cần gì phải có thù riêng? Đối với con người tàn độ phạm phu ai cũng có thể nêu lấy chính nghĩa làm tiêu chuẩn cho hành vi, tất nhiên đều có hai bốn phận trừ gian diệt bạo cả.

Độc Cô Thanh Tùng thán phục vô cùng:

- Sư tổ...

Lam Y lão tổ chặn lại:

- Người không hiểu tổ sư người ngày xưa, khi thức tỉnh ra là mình bị Vạn Cực Đế Quân dẫn dụ vào con đường bất chánh, người uất hận mà chết! Ta có bốn phận hỏi tội lão đại ác ma trừng trị lão, cho tổ sư người cõi mở cảm hờn nơi chín suối lại còn...

Độc Cô Thanh Tùng hiểu ý của lão tổ:

- Sư tổ định tìm sư thúc?

Lam Y lão tổ gật đầu:

- Ta không thể để tên nghiệt đồ phản sư đó gây thêm tội ác nữa. Nó phải đền tội.

Gương mặt của Lam Y lão tổ lúc đó trong thấy thống khổ vô cùng. Lão ngồi lặng một lúc lâu, không nói thêm lời gì cả. Sau cùng, lão đứng lên, nhìn trời, rồi nhìn sang Độc Cô Thanh Tùng:

- Ta đi thôi! Đến Thanh Thành Sơn càng sớm càng tốt.

Độc Cô Thanh Tùng cũng đứng lên theo, hú một tiếng dài.

Từ nơi xa, con Long Mã hí vang rền, đáp lại. Độc Cô Thanh Tùng nghe tiếng ngựa hí, giật mình, thầm nghĩ:

- Con Long Mã gặp sự gì thế?

Chàng nghe tiếng hí, biết con ngựa phần uất vô cùng. Đoán chắc là nó gặp một sự bất tường, chàng nóng lòng đến ngay cho biết việc gì đã xảy ra cho nó, biết đâu tánh mạng nó chẳng lâm nguy? Nếu nó có bề gì, thì thật là một điều ân hận lớn lao cho chàng. Tuy nó là con vật, song có khác nào một bằng hữu đồng lao cộng khổ với chàng từng ra nguy vào tử với chàng?

Nhưng tai chàng đã nghe vó ngựa nện rầm rập xuống đường, trong thoáng mắt, con Long Mã đã tới nơi.

Vật đầu tiên chạm vào mắt chàng là chiếc hộp vuông, nhỏ, màu trắng, treo lủng lẳng nơi cổ ngựa.

Sự kiện đó làm chàng kinh ngạc khôn tưởng. Con Long Mã hung dữ như thế, có bao giờ nó để cho một kẻ nào lạ mặt đến gần nó mà cột được chiếc hộp nơi cổ như vậy? Kẻ nào làm được việc đó, hẳn không phải tay vừa, và ít ra cũng phải thắng được con Long Mã, chế ngự nó hoàn toàn mới được.

Làm được việc đó đối với con ngựa hung dữ, bất kham không phải tay nào cũng có thể làm nổi. Độc Cô Thanh Tùng, dù tức uất, cũng phải phục thầm thủ pháp của kẻ bí mật.

Chàng thầm nghĩ:

- Chiến thắng con Long Mã không hạ sát nó, lại ký gởi cho nó một chiếc hộp, mang về cho ta, kẻ bí mật nào có dụng ý gì?

Chàng còn hiểu làm sao được dụng ý của kẻ đó?

Nhìn thấy thần sắc kinh biến của Độc Cô Thanh Tùng, Lam Y lão tổ thấp giọng hỏi:

- Có việc gì xảy ra rồi chăng?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh:

- Việc gì thì chưa biết được, nhưng chắc chắn không phải là việc nhỏ đâu.

Con ngựa dừng chân lại một lúc, Độc Cô Thanh Tùng đã vọt mình tới nó.

Chàng nhận ra, mồ hôi đầm ướt cả thân thể nó, ướt đến độ làm trời chảy mớ thuốc nhuộm lông, biến nó thành một con ngựa rằn, chỗ trắng chỗ đỏ.

Không còn ngờ gì nữa, nó vừa ác chiến với kẻ nào đó và nó bại rõ ràng, nên mới ra nông nổi như vậy. Chàng nhìn chiếc hộp vuông, vừa độ gang tay, bằng cây, sơn trắng, cột bằng một lọn tóc dài, đầu lọn tóc kết liền vào bờm ngựa.

Chàng lăm nhăm tư hỏi:

- Thế này là nghĩa làm sao?

Chàng dè dặt đưa tay tháo lượt dây cột bên ngoài. Không hiểu tại sao, tay chàng cầm chiếc hộp mà run run lên, rồi toàn thân chàng cũng run run theo, như người gặp một điều đáng sợ hãi mà run, hoặc do một xúc động mạnh mà run.

Chàng cố trấn tĩnh lòng mình, tự nhủ:

- Thanh Tùng ! Thanh Tùng! Tại sao ngươi lại thế? Ngươi sợ vật đựng trong hộp à?

Gương mặt chàng biến đổi liên liên, chợt hiện chợt ẩn những vẻ hồi hộp, lo âu, khiếp đảm, hao hức, chàng mất hẳn bình tĩnh dù cố gắng vô cùng.

Lam Y lão tổ trông thấy thế, vội hỏi:

- Độc Cô Thanh Tùng! Ngươi làm sao thế? Muốn xem thì mở ra, không xem thì quăng đi, làm gì khốn đốn thảm nào như vậy?

Độc Cô Thanh Tùng lắc mạnh đôi vai, xua đuổi mọi ám ảnh, cương quyết chống lại mọi dao động tâm thần, mạnh tay mở nắp chiếc hộp.

Vừa nhìn vào bên trong, chàng rú lên một tiếng thất thanh. Đôi mắt chàng ngời lên niềm kinh sợ tột độ.

Trong chiếc hộp, vốn vẹn có hai ngón tay, có lẽ bị đoạn từ lâu, nên thâm đen như hai thỏi mực, song không có mùi hôi hám.

Vừa lúc đó, một cuộn giấy nhỏ từ nơi chiếc hộp rơi xuống đất. Chàng với tay chụp nhanh, tháo ra, đọc:

"Tặng người mảy đốt tay của phụ thân ngươi, cảnh cáo ngươi lần cuối! Hãy trở về đi ! Nếu không, sẽ hối tiếc lớn!" Độc Cô Thanh Tùng rú lên một tiếng lớn. Vọng đến mây xanh. Chàng gào hận!

- Ác ma! Ác ma! Các ngươi có gan hãy chường mặt ra xem! Độc Cô Thanh Tùng này sẽ nghiền tan xác thân các ngươi như cám.

Chàng cầm mảnh giấy, xé nát ra từng mảnh nhỏ, đoạn day qua Lam Y lão tổ cao giọng thốt:

- Sư tổ chịu khó chờ văn bối một tí.

Chàng dậm chân nhẹ xuống đất, tung vọt lên trên không đảo mắt nhìn quanh một thoáng, đoạn quăng người sang Đông hoành qua Nam, đến Tây, lộn lại Bắc, trở vào chỗ cũ rơi xuống. Chàng chẳng trông thấy bóng dáng gì khả nghi cả.

Chàng rít lên:

- Ác ma! Ác ma! Bọn ngươi chui rúc ở đâu? Có gan hãy chường mặt xem nào.

Rồi chàng giở Quỷ Ảnh Vô Hình chạy một vòng nữa, rộng độ hai mươi dặm, vẫn không tìm thấy gì cả.

Vì sôi giận, tâm trí như cuộn loạn lên, chàng cứ chạy, chạy mãi không ngừng, mắt nhìn dáo dác khắp bốn phía.

Một bóng lam chớp lên, hiện trước mắt chàng. Chàng giật mình, dừng chân lại, nhận ra là Lam Y lão tổ.

Lão tổ nắm tay chàng, trầm giọng thốt:

- Hài tử! Lão đoán hài tử chưa có bao nhiêu kinh nghiệm trên giang hồ, thế mà đúng. Kẻ kia không muốn giáp mặt ngươi, ngươi tìm thế nào được? Đừng nói là ngay trong lúc này, trọn ngày nay, năm nay hay mười năm liên tiếp, ngươi cũng không thể tìm gặp kẻ đó đâu.

Độc Cô Thanh Tùng chưa lắng dịu được cơn giận:

- Sư tổ! Không lẽ văn bối điềm nhiên, mặc cho chúng tự tung tự tác như thế sao?

Lam Y lão tổ lắc đầu:

- Không! Không! Ta có bảo ngươi bắt động đâu? Có điều phải biết tùy thời tùy việc chứ! Ngươi đừng quên phạm bất cứ trong việc gì, phải thi hành từ cái nguồn gốc trở lên, chứ không ai bắt đầu từ cái ngọn mà làm. Sự tình của ngươi ra sao, ta không được hiểu, nhưng cứ như diễn tiến vừa qua, ta dám quả quyết là ngươi không nên phí công tìm kẻ ký gởi chiếc hộp cho ngươi, hẳn đã cao bay xa chạy rồi, hoặc giả nếu còn lẫn quần đâu đây thì cũng lẫn mặt, ngươi còn tìm kiếm làm gì vô ích?

Độc Cô Thanh Tùng tỉnh ngộ. Nhưng thù cha, thù mẹ, thù dì, thù chú thúc bá, chàng có thể nào quên được? Huống chi, hai ngón tay kia dù thật sự của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Thanh Phong hay không đi nữa, đã kích động niềm căm hờn nơi chàng mãnh liệt, chàng cố lắng đọng niềm căm hờn từ lâu, nay bỗng nhiên bị khơi dậy đến cuộn trào sục sục, chàng uất ức vô cùng dậm chân, đấm tay vào không khí, rít lên:

- Sư tổ dạy chí phải. Tuy nhiên, bao nhiêu mối thù đè nặng tâm tư, văn bối có thể nào giữ bình tĩnh nổi trước sự khiêu khích của bọn Huyết Ma Bang?

Chàng lộ hẳn vẻ đau khổ, tiếp nói:

- Nghe nói bọn chúng, nhốt cha mẹ và các vị thúc bá của văn bối tại một nơi kỳ bí lắm, tên gọi Huyết Ảnh Cung. Lần này, đến Thanh Thành Sơn, văn bối nhất định dò xét, tra cứu cách nào cho biết Huyết Ảnh Cung ở đâu, để đến đây giải cứu các người thân.

Chàng dừng lại một giây, niềm lo lắng hiện ra rõ rệt:

- Hiện tại, chúng lấy sự an toàn của cha mẹ văn bối mà bức hiếp văn bối, bắt buộc phải từ bỏ ý định đến Vọng Nguyệt Bình, như vậy văn bối phải xử trí ra sao?

Lam Y lão tổ nhìn sững chàng một lúc:

- Vì thế mà người đổi dạng thay hình, cho chúng không nhận ra người?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Đúng vậy!

Lam Y lão tổ lại trầm ngâm một lúc nữa:

- Cứ như tình hình đã xảy ra, thì chúng đã phát giác được hành tung của người rồi.

Độc Cô Thanh Tùng phân vân:

- Có thể tin như vậy, song mình chưa có bằng cứ nào định xác chứng tỏ chúng đã phát giác ra sự thật.

Lam Y lão tổ bàn:

- Nếu chúng không thể nhận ra người, ít lắm chúng cũng nhận được con ngựa của người, dù người đã cẩn thận nhuộm đỏ bộ lông của nó.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Sư tổ bàn đúng! Rất có thể là như vậy !

Lam Y lão tổ lại hỏi:

- Còn một điểm nữa:

Chừng như người và ngựa không hề rời nhau?

Độc Cô Thanh Tùng lại gật đầu:

- Đại khái, người và ngựa ít khi nào rời nhau lắm.

Lam Y lão tổ trầm ngâm suy nghĩ giây lâu tỏ vẻ khó khăn.

- Vậy là rắc rối lắm. Người có thể giữ y được, chứ ngựa thì dễ lộ chân tướng, nhận ra ngựa là biết có người, muốn qua mắt bọn chúng, cũng chật vật lắm đó.

Lão trầm giọng, tiếp nói:

- Lão ác ma quả thật có phần nào cố kỵ người, nên tìm cách ngăn trở, không cho người đến Thanh Thành Sơn, kể cả sanh mạng cha mẹ người làm điều kiện áp lực đối với người. Lão sẽ không từ một thủ đoạn nào, dù hèn hạ, dù tàn độc để thực hiện được tâm nguyện của lão. Người phải đề phòng.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Điều đó văn bối đã thấy rõ rồi, nhưng dù sao, văn bối không thể không đi Thanh Thành Sơn một chuyến.

Cả hai im lặng một lúc lâu, mỗi người theo dõi niềm tư tưởng riêng của mình.

Sau cùng bỗng Lam Y lão tổ kêu lên:

- Có! Có rồi!

Độc Cô Thanh Tùng sáng mắt:

- Sư tổ có phương pháp giải quyết trường hợp?

Lão tổ gật đầu:

- Mình phải áp dụng khổ nhục kế. Độc Cô Thanh Tùng rùng mình:
- Khổ nhục kế như thế nào? Có cứu được cha mẹ và các vị thúc bá của văn bối không?

Lam Y lão tổ không đáp vội, suy nghĩ thêm một lúc nữa, đoạn thở dài:

- Chỉ có cách đó thôi! Không dùng cũng không được.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay khổ nhục kế do Lam Y lão tổ đề nghị không được thập phần ổn tiện, có thể sẽ di lụy cho chàng, nhưng chàng có sá gì? Miễn sao chàng giải cứu được những người thân thoát khỏi bàn tay độc ác của Vạn Cực Đế Quân. Dù chàng có nát thân cũng không hối tiếc gì cả.

Chàng thốt:

- Sư tổ đừng ngại, cứ nói ra cho văn bối nghe kế hoạch đó, nếu cần, văn bối không từ nan vào nguy ra hiểm, miễn cho được việc thì thôi.

Lão tổ gật đầu:

- Theo chỗ ta nhận xét, cải dạng như người, trừ những tay có vũ học cực cao, quyết chẳng có kẻ nào nhận ra người nổi. Người vừa bị chúng theo dõi tức nhiên là chúng nghi ngờ, nên chúng mới dùng chiếc hộp đó, dò phản ứng của người xem sao...

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên:

- Đúng rồi ! Đúng rồi! Rất tiếc vừa rồi văn bối lại sôi giận lên, tự tổ cáo chân tướng của mình.

Chàng tắc lưỡi mãi, tỏ vẻ hối hận vô cùng.

Lam Y lão tổ trấn an chàng:

- Cũng chưa đến nỗi nào đâu. Bây giờ, người cứ giữ nguyên hình dạng đó đi trước đi, ta sẽ theo sau, xem có gì xảy ra cho người không. Nếu có, ta sẽ tóm tắt cả những kẻ nào toan chặn đường làm khó dễ cho người. Người đi trước, dù gặp việc gì cứ lờ đi, để mặc ta đối phó với chúng, vì buộc người bất động, nên ta mới gọi là khổ nhục kế...

Độc Cô Thanh Tùng đã hiểu:

- Vậy là sư tổ đồng ý cho văn bối đến Thanh Thành Sơn?

Lão tổ gật đầu:

- Chứ ta ngăn trở người làm sao được? Cần nhất là người đừng phản ứng nếu chúng có làm đủ cách khiêu khích người. Được như vậy, chúng sẽ hết nghi ngờ, không còn đeo đuổi theo người nữa.

Lão tổ dừng lại một giây, nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Sự an nguy của cha mẹ người, tùy thuộc nơi cử động của người ngay từ bây giờ, cho đến lúc chạm mặt Vạn Cực Đế Quân.

Độc Cô Thanh Tùng lo lắng:

- Việc đó...

Lão tổ chặn lại:

- Nếu chúng biết được người, mà người lại cố ý đến Thanh Thành, tức nhiên chúng sát hại cha mẹ người liền. Giờ phút nào mà chúng còn hy vọng người không đến Vọng Nguyệt Bình dự đại hội vũ lâm Kim Đảnh, là chúng chưa dám hạ thủ đoạn đối với cha mẹ người. Sự tỏ lộ chân tướng của người sẽ thúc giục chúng hành động gấp hơn, bởi chúng phải liều, khi chúng hiểu là người không còn nhân nhượng chúng nữa.

Độc Cô Thanh Tùng nghiêng mình vái dài lão tổ:

- Văn bối xin vâng lời sư tổ.

Rồi chàng lấy chiếc nạ mang trở lại.

Lam Y lão tổ lẩm nhẩm tính:

- Cứ theo cước lực của chúng ta, thì ngày mai có thể đến Thanh Thành, kịp tham dự đại hội Kim Đánh vũ lâm khai triển trong ngày sau đó. Đến sớm một ngày, ta sẽ có đủ thời gian dò xét tình hình địch...

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu. Chàng ngẫm thệ với lòng:

- Nếu Vạn Cực Đế Quân hạ thủ đoạn đối với cha mẹ ta nhất định ta sẽ cùng lão còn một mắt. Ta sẽ tận diệt Huyết Ma Bang, không chừa một sinh mạng.

Lam Y lão tổ thấy chàng cứ mãi dầu dầu nét mặt, lắc đầu bảo :

- Ta đã giảng giải cho người rất cặn kẽ, người vẫn không đề nét được sự bi hoài, nếu chúng tinh ý sẽ nhận ra người ngay, vậy là người vô tình hãm hại cha mẹ người, còn gì? Phải giữ thái độ thản nhiên, như một người hoàn toàn xa lạ, không liên quan đến cha mẹ người, mới mong đến tận Thanh Thành, bằng không thì hỏng hết, hỏng tất cả. Độc Cô Thanh Tùng giật mình, vội gắng gượng cười cho tươi tỉnh gương mặt lại, đoạn cùng Lam Y lão tổ tiến vào Mạnh Công trấn tìm khách sạn nghỉ ngơi.

Trước khi ngủ, Lam Y lão tổ còn dặn dò chàng thêm:

- Đêm nay phải đặc biệt lưu ý nhé. Theo chỗ ta dự đoán thế nào cũng không thể vô sự đâu.

Độc Cô Thanh Tùng đáp:

- Văn bối biết lắm. Xin sư tổ yên tâm.

Chừng như chưa cho là đủ, lão tổ tiếp nói:

- Bất cứ tình huống xảy ra sao, tuyệt đối không nên để lộ chân tướng. Chúng sẽ tìm đủ cách khiêu khích cho người phải lên tiếng. Đừng đối đáp gì cả nếu chúng kêu đích danh người. Không nên nổi tánh bất ngờ mà giết chúng bởi giết chúng thế nào hết? Giết bọn này, còn bọn khác kéo đến, sau chúng sẽ huy động đến Huyết Ma Bang chừng đó kể như cơ mưu của ta hỏng rồi. Vả lại mình cần cho chúng sống để dò xét Huyết Ảnh Cung ở đâu.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Văn bối biết lắm. Sư tổ yên tâm.

Lam Y tổ sư liền về giường, nằm nghỉ.

Độc Cô Thanh Tùng thổi tắt ngọn đèn. Gian phòng chìm trong bóng tối, tuy nhiên công lực của chàng, đã tiến bộ vô biên thì đối với nhãn lực của chàng, dù bóng tối có dày đặc đến đâu trong vòng vài mươi trượng trở lại chàng vẫn trông thấy mọi sự vật như giữa ban ngày, huống hồ một gian phòng nhỏ hẹp.

Nhưng, chàng nằm trên giường, cứ trầm tư mặc tưởng mãi không tài nào chợp mắt được.

Chàng nghĩ đến cảnh cha mẹ, các vị thúc bá, hiện tại ở trong tay bọn Huyết Ma Bang, nếu Vạn Cực Đế Quân hay Vạn Cực Thiên Tôn hoặc Vạn Cực Áo Nữ, bất thời nổi tánh lên, thì mạng sống của mấy người đó cầm bằng như ngọn đèn chao trước gió, có thể tắt phụt bất cứ giờ phút nào.

Chàng lo ngại, chàng bồn chồn, chàng thống hận cùng cực.

Trống lầu thành đã điểm ba tiếng, chàng đang mộng lung dờ ngủ , dờ thức, bỗng nghe có tiếng gọi khẽ:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Độc Cô Thanh Tùng!

Tiếng gọi phát xuất từ hàng trăm trượng bên ngoài khách sạn , song thính giác của Độc Cô Thanh Tùng lúc đó đã luyện đến độ siêu vời, dù xa hơn nữa, dù nhẹ hơn nữa, chàng cũng nghe được như thường, huống hồ trăm trượng?

Chàng nghĩ thầm:

- Đúng như sư tổ dự đoán. Chúng đến rồi.

Chàng bị kích động mãnh liệt vì tiếng gọi đó, chỉ muốn nhảy phóc đến nơi, quật chúng tan xương nát thịt, nhưng chàng không cãi lời của sư tổ, đành nằm yên, chỉ nghiến răng nuốt hận mà thôi.

Vừa lúc đó, Lam Y sư tổ dùng pháp truyền âm nhập mật rĩ vào tai chàng:

- Hài tử! Bình tĩnh nhé. Mặc chúng nói gì thì nói, tuyệt đối không nên lên tiếng.

Nếu người động dậy một tí, mà mắc kế chúng liền. Cẩn thận ! Cẩn thận.

Tiếng gọi vang lên bên ngoài, cũng từ chỗ cũ phát ra:

- Độc Cô Thanh Tùng! Độc Cô Thanh Tùng!

Tiếng gọi đó liên tục vang lên, càng lúc càng gần. Chàng cố nén cơn kích động, dùng lối truyền âm nhập mật đáp lời Lam Y lão tổ:

- Sư tổ cứ yên tâm đi. Văn bối chẳng bao giờ vọng động đâu.

Lam Y lão tổ hài lòng tiếp nói:

- Vậy là được lắm đó. Giờ phút này rất nghiêm trọng, phải giữ ý từng ly từng tí mới được.

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ:

- Văn bối hiểu rồi.

Độc Cô Thanh Tùng mở to đôi mắt nhìn qua song cửa sổ, chàng đề phòng bên ngoài có thể có kẻ tung ám khí vào trong.

Tiếng gọi tên chàng im bật. Chàng chưa tin rằng chúng đã rút đi, nhưng chẳng biết chúng định làm gì, nên lom lom nhìn ra ngoài. Biết đâu chúng dám lấy đem chốt thí xe, cho một tên thuộc hạ hạng thấp nhảy vào trêu tức chàng?

Nhưng không, chúng không làm thế. Chúng im bật một lúc rồi cất tiếng thốt vọng vào:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người đừng vờ vĩnh gì nữa, vô ích. Bọn ta đã khám phá ra người rồi. Bọn ta còn lạ gì con ngựa đó chính là con Hồng Vân Cái Tuyết bị người nhuộm lông lại màu khác? Ngựa thì thật rồi, chẳng lẽ người lại giả? Thôi đi. Nên thú nhận cho rồi, thú nhận rồi ra đây mà nói chuyện với bọn ta, nghe bọn ta khuyên nhủ.

Một kẻ khác tiếp nói:

- Phải, bọn ta khuyên người nên trở về Hồng Trạch Hồ ngay, nếu không người sẽ hối tiếc đấy. Hãy quyết định đi trước khi mọi việc chưa đến nỗi muộn.

Độc Cô Thanh Tùng nghe máu sôi trào trong huyết quản.

Chàng trầm nghĩ:

- Hối tiếc sau này? Ta làm gì phải hối tiếc? Chúng lại muốn hăm dọa sẽ hãm hại cha mẹ ta?

Chàng xuất mồ hôi lạnh, vừa lo sợ cho cha mẹ chàng, vừa sôi giận bọn Huyết Ma Bang. Nếu không có Lam Y lão tổ hết sức khuyên ngăn, chàng nhảy xổ ra ngoài, tóm lấy chúng mà quật chết như chuột.

Giọng phát xuất độ hai mươi trượng xa, chàng nhìn về phía đó, thấy rõ ba bóng người, vận toàn y phục trắng, vóc dáng cao, ốm đứng thành hàng ngang. Tuy nhiên, vì bóng đêm quá dày, chàng không thể nhận ra chúng là những mặt quen hay lạ.

Một trong ba người đó tiếp nói:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người hãy nghe ta nói đây.

Người chánh đại quang minh không thể làm điều mờ ám?

Người từng xưng mình là quân tử, sao lại đổi dạng thay hình, rồi còn im hơi bật tiếng nữa? Hãy chường mặt ta xem nào, hãy ra đây mà cam kết với bọn ta, rằng ngày mai người sẽ quay về Hồng Trạch Hồ.

Một người khác cười ha hả:

- Ra đây mà cam kết ngay đi, hử Độc Cô Thanh Tùng. Nếu không, song thân ngươi sẽ về châu diêm chứa mắt.

Người thứ ba phụ họa:

- Ngươi muốn song thân ngươi còn sống, hay muốn tham dự Đại hội Kim Đỉnh vũ lâm? Chọn nhanh đi nào.

Người thứ nhất nghiêm giọng hơn:

- Bọn ta vâng lệnh Vạn Cực Đế Quân đến đây, khuyến cáo ngươi như vậy, kể ra cũng vinh hạnh cho ngươi lắm đó. Mỗi lời nói của chúng là một mũi tên xuyên qua tim chàng, chàng uất ức, chàng thống khổ cùng cực.

Nhưng lửa giận phùng lên, chàng nhớ lời dằn dò của Lam Y lão tổ, liền đàn áp xuống, chàng kích động mạnh, run run người như lên cơn sốt.

Lam Y lão tổ biết rõ tâm trạng của chàng lúc đó dao động như mặt biển bị bão đùa, vội rí vào tai chàng qua lối truyền âm nhập mật:

- Hài tử! Nhẫn nại ! Nhẫn nại! Vô luận thế nào, tuyệt đối nhẫn nại. Nhớ là không nhẫn nại thì việc lớn không thành. Giây phút này sẽ quyết định mọi việc trong tương lai cho ngươi đó.

Chàng rít khẻ với mình:

- Độc Cô Thanh Tùng! Độc Cô Thanh Tùng! Nhẫn ! Nhẫn!

Bên ngoài, ba người đó chờ mãi mà không nghe Độc Cô Thanh Tùng đối đáp lời nào cả, chúng bật cười lạnh lạnh:

- Độc cô tiểu tử! Đừng vờ vĩnh nữa! Bọn ta đã nhận ra ngươi rồi. Ra ngay đi kéo muộn. Bọn ta trở về bẩm báo với Đế Quân, thì tánh mạng song thân ngươi sẽ khó bảo toàn đó.

Câu nói ác độc thật. Độc Cô Thanh Tùng suýt bật vùng dậy nếu Lam Y lão tổ không kịp thời gọi chàng, ngăn cản.

Chàng biết lắm, sở dĩ lão tổ khuyên ngăn chàng, là do hảo ý của lão, lão bằng vào số vốn kinh nghiệm dồi dào trên giang hồ mà liệu việc cho chàng, nếu chàng cãi lời lão, chẳng hóa ra chàng phụ thịnh tình của lão sao?

Do đó, chàng cố dằn cơn trào lòng đã nén sự uất ức, mặc chúng dở mọi trò khiêu động.

Qua một lúc lâu, chàng nghe ba người đó hừ lạnh mấy tiếng, rồi có tiếng chân bước đi, nghe nhỏ dần dần.

Chàng thở phào, vùng ngồi dậy, bước xuống giường, đến tựa người vào khung cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Lòng chàng man mác, muôn ý niềm phức tạp dâng lên, chàng nghĩ lời xử sự vừa rồi không rõ sẽ đem lại cho chàng điều phúc hay điều họa.

Có tiếng dặng hằng khẻ, rồi một bàn tay gầy đặt lên vai, chàng biết là Lam Y lão tổ bước đến nơi.

Lão tổ an ủi chàng:

- Hài tử! Ta khen ngươi khá bình tĩnh đó. Nhưng chưa phải hết chuyện đâu. Bắt đầu từ hôm nay sự nguy hiểm chờ đón ta từng giờ, từng phút, ngươi phải cố trấn định tinh thần, ngươi nên nhớ là sự bình tĩnh giúp giải quyết rất nhiều việc lớn tránh mọi hối tiếc về sau.

Độc Cô Thanh Tùng quay sang lão tổ:

- Sư tổ ơi! Chúng đã đi rồi, nhưng chúng sẽ trở lại. Chúng còn giở trò gì nữa.

Lam Y lão tổ ôn tồn nói:

- Mặc chúng muốn giở trò gì thì giở, ngươi cứ giữ vững tinh thần, đừng vọng động là hơn. Nếu ngươi làm được vậy ta bảo đảm là song thân sẽ bình an vô sự.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Chỉ mong được như lời sư tổ. Nếu song thân vẫn bối có mệnh hệ nào, chắc vẫn bối không thể sống với mối hận nghìn đời.

Bổng, Lam Y lão tổ thốt:

- Hài tử! Đêm nay chưa có thể gọi là đêm yên đâu. Rất có thể chúng trở lại trong giây phút, người nên cẩn thận! Lần này, nếu người im lặng chúng sẽ tập kích người đấy.

Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng:

- Vẫn bối muốn chúng sẽ hành động như vậy. Vẫn bối sẽ hạ thủ chúng, không chừa một mạng.

Lão tổ mỉm cười:

- Lần này, người muốn giết chúng thì giết, ta sẽ không cản trở đâu. Nhưng người nên nhớ là giết một, chúng sẽ đến hai, giết hai chúng sẽ đến bốn, mà những tên đến sau luôn luôn là vũ công cao hơn những tên đến trước. Đến tên cuối cùng thì người liệu bắt sống nó, hầu điều tra cho biết Huyết Ảnh Cung ở nơi nào. Ta cần nhắc người nên dùng một thủ pháp khác lạ, cho chúng đừng nhận được mà truy nguyên ra người...

Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến môn công Thần Phong chuông vừa học được ở Đế Cốc, vội đáp:

- Tự nhiên là phải vậy, sư tổ khỏi lo.

Lam Y lão tổ gật đầu:

- Vậy là ổn lắm rồi. Người bình tâm chờ đợi, phần ta, ta tìm chỗ nấp hầu tiếp trợ người.

Độc Cô Thanh Tùng cảm động:

- Đa tạ sư tổ.

Lão tổ khẽ nhìn Độc Cô Thanh Tùng một thoáng, đoạn nhấc đôi vai một tí, bay vọt mình qua cửa sổ, rơi vào màn đêm, không gây tiếng gió.

Còn lại một mình, Độc Cô Thanh Tùng nhìn lên nền trời xem sao Bắc đẩu, biết canh đã trở sang tư rồi. Sương sớm đã bắt đầu rơi xuống.

Bất cứ về mùa nào, lúc đêm gần tàn thì không khí trở nên lạnh lạnh, Độc Cô Thanh Tùng đang lo ngại trăm đường nghìn nẻo có hay biết gì sương lạnh tạt vào phòng, đầm ướt bờ vai?

Đứng tựa cửa sổ một lúc lâu, chàng trở vô giường, leo lên nằm nhưng mắt vẫn mở trao tráo. Nằm một lúc chàng lại dậy, xếp bàn tròn, vận công tạo thành một lớp cương khí hộ vệ toàn thân.

Thời khắc trôi qua, trong cái im lặng lạnh lùng của đêm sâu, bỗng có tiếng rẹt rẹt rất khẽ như tiếng tà áo bay phớt qua quét gió.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, song chàng cứ bất động đôi mắt vẫn nhắm lại, để giữ cho thần an khí định, dùng thính giác theo dõi mọi diễn tiến.

Rẹt! Rẹt!Rẹt!

Ba tiếng rít gió lại vang lên, lớn hơn lần trước, tiếp theo là ba bóng người, mặc y phục toàn đỏ, lướt ngay qua bên ngoài cửa sổ, cách độ mười trượng.

Ba bóng đó lướt qua rồi, vụt trở lại, dừng chân bên ngoài cửa sổ. Độc Cô Thanh Tùng khẽ mở mắt ra, thấy mỗi người có cặp nách một mạng, mà nạn nhân hôn mê như bị chúng điểm huyết.

Sự xuất hiện của ba người áo đỏ không làm cho Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ, vì chàng thừa hiểu chúng là những thuộc hạ của Vạn Cực Đế Quân, và chàng đang chờ đợi chúng đến.

Điều lạ lùng cho chàng là những kẻ bị chúng điểm huyết, cặp dưới nách, họ là ai? Họ làm gì bị chúng điểm huyết? Chúng mang họ đến đây có dụng ý gì?

Chàng còn hoang mang tìm hiểu mọi nguyên do, bên ngoài, một trong ba người áo đỏ trầm giọng lạnh thốt vọng vào:

- Độc Cô Thanh Tùng! Mau ra đây mà đối đáp với bọn ta.

Độc Cô Thanh Tùng trong cái lót cụ già áo màu đỏ, mặt hồng , ngồi xếp bằng tròn trên giường, khép vành mắt lại, im lìm, như không nghe tiếng gọi của người đó.

Người thứ hai tiếp nói:

- Tiểu tử, dù cho ngươi thực sự không phải Độc Cô Thanh Tùng đi nữa, ngươi cũng phải ra đây mà đối đáp với bọn ta, nếu không thì đừng trách bọn ta không báo trước.

Trên nóc tòa khách sạn, nơi một góc kín đáo, Lam Y lão tổ quan sát cả ba người mới đến, thầm nghĩ:

- Bọn này có vũ công cao hơn bọn áo trắng mấy bậc. Chúng nói có lý chứ, dù trong phòng không có Độc Cô Thanh Tùng thật sự, thì bất cứ ai chiếm ngụ cũng phải lên tiếng khi có người hỏi, không lên tiếng là khinh miệt người ta, dĩ nhiên phải sanh chuyện ngay.

Độc Cô Thanh Tùng bên ngoài trầm tĩnh vô cùng, nhưng bên trong sôi động như biển đang lúc sóng ngầm cuộn lộn, chàng cố kềm hãm mọi xúc động, đôi vai vẫn run run, chàng cố nhắm mắt lại, đôi mi vẫn run run. Nhất là đôi chân chàng, nhích nhích như bị phong giật.

Chàng toan liều nhảy xuống giường, xông ra ngoài, đánh chúng ngay, không còn kiên nhẫn chờ đợi lâu hơn nữa, bỗng một tên áo đỏ cất tiếng, lần này với giọng rất xẵng, chúng tỏ hấn phần nộ lần rồi:

- Tiểu tử! Dù cho ngươi là thật, là giả, ta muốn xem ngươi gan lý đến đâu.

Bàn tay tả của y vung ra, người bị kẹp trong nách, bị y nắm lấy cẳng cổ, đỡ hổng lên cao đồng thời y quát:

- Độc Cô Phong! Hãy mở mắt xem cái gan lý của đứa con chí hiếu kia.

46. Hồng Tử Hắc Ma

Độc Cô Thanh Tùng run người như chạm phải điện, sự nhấn nạt tan biến mất, chàng dợm mình nhảy vọt ra ngoài, nhưng Lam Y lão tổ đã xuất hiện trước mặt chàng:

- Sư huynh! Việc gì làm sư huynh sắp phải mất bình tĩnh như thế. Công phu tướng vị của sư huynh sắp đạt đến mức hóa hầu, sao không giữ lòng thanh tịnh cho chóng viên mãn đạo học, lại vì một việc nhỏ mọn không đâu, nổi tánh lên, chẳng sợ hại đến việc lớn sao?

Lam Y lão tổ không ngại đảo ngược vai vế, xưng Độc Cô Thanh Tùng là sư huynh, chẳng qua mượn tình trạng để che dấu hành tung của chàng, và nhân đó nhắc khéo chàng nên dè dặt trước khi hành động.

Tự nhiên, thông minh như Độc Cô Thanh Tùng, nghe là hiểu cái ẩn ý của lão tổ ngay, chàng bình tĩnh trở lại liền, nhưng vờ phần hận để che mặt bọn áo đỏ bên ngoài cửa sổ:

- Sư đệ đến đúng lúc quá. Hãy nghĩ xem, bỗng nhiên kẻ kia không rõ từ đâu đến, có dụng ý gì, lại cứ đứng bên song cửa mà léo nhéo mãi, làm tôi không còn trấn an tinh thần tiếp tục nhập định nữa. thế có tức không chứ. Phiền sư đệ ra đây bảo họ mấy câu hộ tôi.

Lam Y lão tổ day lại nhìn về phía bọn áo đỏ một thoáng đoạn đáp:

- Sư huynh yên tâm luyện công đi, đã có tôi xử trí với bọn ấy.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu, ngồi yên trên giường. Lòng chàng lúc đó như biển sóng ba đào. Chàng phải nghiêng răng cố nén kích động.

Chàng thầm than:

- Gia gia ơi! Con bất hiếu không bảo được gia gia an toàn, để gia gia phải bị chúng hành hạ. Gia Gia thứ cho con. Sẽ có lúc chúng đền tội ác, con tin là không lâu lắm đâu.

Chàng nhớ đến mẹ, đến dì, đến các vị thúc bá, trong số đó ai còn bị giam tại Huyết Ảnh Cung. Ai đã được chúng mang đến đây?

Trong ba người bị điểm huyết kia, một đã là phụ thân chàng rồi, còn hai nữa, hai người đó là ai? Chắc chắn là mẹ chàng và dì chàng, bởi dù sao, thiên luân vẫn trên hết, chỉ có những người đó mới có đủ hiệu lực gây kích động mạnh nơi chàng, chứ những vị thúc bá thì dù có chí thân đến đâu, cũng chưa chắc hẳn là chí tình, cái tình ruột thịt.

Lam Y lão tổ nói chuyện với Độc Cô Thanh Tùng, chỉ đứng bên ngoài cửa sổ.

Giờ, lão chỉ tiến vài bước là đến bọn áo đỏ.

Lão dặng hán mấy tiếng, đoạn cất giọng trầm nghiêm, hỏi chúng:

- Các ngươi là ai? Vì cơ nào đang đem kéo nhau đến đây làm huyên náo lên, không cho ai yên nghỉ cả? Hãy nói thật đi lão phu sẽ lượng tình để cho đi thông thả.

Ba người áo đỏ bật cười lớn. Chúng oang oang lên, mỗi người một tiếng:

- Đúng là tử thần chưa gọi mà người dẫn xách đến nấp ! Ngươi không sợ chết à? Ngươi không hiểu bọn ta là ai à ?

Một trong ba người tách rời bọn mình, bước tới, vừa vung tay, vừa quát:

- Lão già ngốc! Chưa cút đi còn đợi chừng nào?

Một đạo vô hình tiềm lực cuốn vút từ tay y đến lão tổ, dĩ nhiên phải mạnh lắm.

Lam Y lão tổ không nhút nhít, đôi mắt lão tròn tròn, hai đạo tinh quang bắn ra như hai luồng điện xẹt, quét ngay qua ba người áo đỏ, cất giọng ôn tồn nhưng nghiêm trang vô cùng:

Xưa nay lão phu không hề giết kẻ vô danh, các ngươi muốn sanh sự, hãy xưng tên ra đi.

Tinh quang của lão tổ chứa chất một oai khí bức khiếp người dù đối thoại có can trường đến đâu cũng phải giật mình khi chạm phải tia nhìn nghiêm lạnh đó.

Bọn áo đỏ vừa khiếp người vì ánh mắt, lại vừa thấy chưởng phong vút đi mà không làm gì nổi đối phương, đã biết chúng gặp phải tay dữ rồi.

Nhưng quen tánh hống hách khinh người, chúng dù biết đối phương lợi hại, vẫn không nao núng, bất quá chỉ giật mình kinh ngạc trong phút giây thôi, rồi chúng nào tặc nấy, không hề dè dặt.

Một trong ba tên áo đỏ hét to:

- Cho ngươi có bản lĩnh thế nào, bọn ta vẫn xem thường, nhất định phải trị tội ngươi có thái độ quá cao ngạo. Hãy chuẩn bị sẵn sàng, chờ bọn ta cho sang thế giới khác.

Lam Y lão tổ không chờ lâu, tên thứ hai vận dụng năm thành công lực, đánh ra một chưởng.

Chưởng kinh đó ít lắm cũng mạnh hơn lực đạo của tên trước một phần. Y đánh ra rồi, thâm nghĩ:

- Xem lão có chịu đựng nổi không.

Chưởng phong vút qua, Lam Y lão tổ không hề phản ứng, tuy vậy, thân hình của lão chẳng nhút nhích tí nào, bất quá tà áo lam của lão phe phẩy một chút thôi.

Lần này thì ba tên áo đỏ biến sắc. Chúng kinh hãi thật sự cùng kêu lên:

- Lợi hại thật.

Lam Y lão tổ trầm trầm nét mặt, gần từng tiếng.

- Nếu các ngươi không chịu xưng tên họ ra thì đừng trách lão phu có biện pháp mạnh.

Tên áo đỏ thứ ba điểm nhanh vào yếu huyết của Độc Cô Phong , buông lão xuống, đoạn phóng mình nhảy vọt tới, quát lớn:

- Ta không tin là không thể đánh ngã người. Người có dám tiếp một chiêu nữa không?

Lam Y lão tổ cười mỉa:

- Tại sao ta lại không dám chứ?

Rồi lão ngẩng cao mặt bình thản đứng lặng chờ.

Ngồi trên giường, Độc Cô Thanh Tùng theo dõi cuộc đối diện giữa ba tên áo đỏ và Lam Y lão tổ, thấy đôi bên dần co thủ thách mãi chàng nóng ruột, vội dùng pháp truyền âm nhập mật rí vào tai lão tổ:

- Sư phụ gấp rút thanh toán chúng đi, để giải thoát cho phụ thân văn bối.

Nếu văn bối xuất hiện được, thì còn nói gì? Nhất định là văn bối đã hạ thủ đoạn rồi.

Tuy nói vậy, chàng vẫn không sao dần lòng được, tung mình bay vọt qua cửa sổ, đáp xuống cạnh Lam Y lão tổ.

Lão tổ trông thấy chàng, vội hỏi:

- Sư huynh ra đây làm gì? Bọn chuột nhắt này, tôi thừa sức chữa trị chúng, cần gì phải nhọc đến sư huynh?

Độc Cô Thanh Tùng quát tia nhìn nẩy lửa căm hờn sang ba tên áo đỏ hừ lạnh một tiếng :

- Trông thấy ba tên này hống hách đáng ghét quá, chúng tưởng đâu trên thế gian này chỉ có chúng mà thôi. Ngu huynh ngứa mắt vô cùng. Huống chi từ lâu rồi, không có dịp vận động gân cốt, nghe trong người mệt mỏi lạ. Sư đệ hãy nhường chúng cho ngu huynh đi nào, xem chúng có chịu nổi một chiêu nhẹ không.

Lam Y lão tổ lùi lại một bước:

- Sư huynh đã nói thế, tôi phải nhường cho, chứ biết sao? Có điều hãy nương tay cho chúng nhờ một chút nhé, dù sao thì chúng cũng chưa đáng tội chết.

Lão tổ cười nhẹ tiếp:

- Giết chúng, là việc trở bàn tay, ai lại giết chết những kẻ vô danh. Sư huynh chỉ dùng vài thần lực, cho chúng một bài học đủ lắm rồi.

Độc Cô Thanh Tùng nghi hoặc, không rõ Lam Y lão tổ có ý tứ gì lại bảo chàng nên tha chết cho chúng. Chàng đưa mắt sang lão ngầm hỏi.

Lam Y lão tổ điểm một nụ cười:

- Sư huynh chấp làm chi bọn chúng? Giết chúng, mình chẳng được danh dự gì, chỉ bẩn tay thêm thôi. Tôi tưởng sư huynh nên nhường phần việc đó cho tôi mới phải.

Lão tổ thốt xong, bần tinh quang sắc bén sang chàng.

Độc Cô Thanh Tùng lại càng mù mờ hơn nữa, tuy nhiên chàng gật đầu:

- Được rồi! Sư đệ không muốn cho ngu huynh khai sát giới thì thôi. Tùy sư đệ muốn làm gì thì làm.

Hai người đối đáp qua lại , xem bọn áo đỏ như những con thú thối sắp được đưa vào lò sát sanh, cả hai bàn cách giết làm sao cho thịt còn thơm ngon, nhưng cả hai chưa dứt khoát phần việc đồ tể về ai.

Bọn áo đỏ sôi giận cùng cực, chúng có thể uất khí mà chết được. Chẳng ra gì chúng cũng là thuộc hạ có hạng của Vạn Cực Đế Quân, đâu phải mỗi ai cũng có thể khinh thường chúng được? Toàn thân chúng run lên, gương mặt chúng tái xanh, mày chúng dựng đứng.

Độc Cô Thanh Tùng quét tia nhìn ngang mặt chúng một thoáng đoạn quay mình bước đến cạnh khung cửa sổ, đứng trên thềm nhà, nhìn xem Lam Y lão tổ đối phó với chúng như thế nào.

Bên kia, ba tên áo đỏ vận công, tụ khí đầy đủ. Cánh tay chúng đỏ dần lên tiếp với màu áo.

Lam Y lão tổ ngoảnh đầu lại, thốt vọng với Độc Cô Thanh Tùng:

- Sư huynh thấy không? Chúng có luyện Hóa Huyết Thần Công đó.

Độc Cô Thanh Tùng thoáng giật mình, thầm nghĩ:

- Nếu ta không lầm, thì bọn này chắc chắn từ Huyết Ảnh Cung đến đây, bằng cớ là chúng có Huyết Ảnh Thần Công và có mang phụ thân chàng đến đây. Rất có thể Huyết Ảnh Cung cách đây không xa.

Chàng toan nhảy đến cục trường trở lại, nhưng rồi lại thôi, tự nghĩ:

- Sư tổ đã muốn tự mình cáng đáng phần việc hộ ta, tại sao ta không nghe lời người?

Bên ngoài, Lam Y lão tổ đột nhiên nhích động thân pháp, nhưng thân đứng nguyên tại chỗ cũ, chỉ thấy đôi vai run run. Rồi, nơi mình lão bay vút ra mấy đạo lam quang chiếu tới bọn áo đỏ.

Đồng thời lão hét lớn:

- Các người mỗi tên lưu lại đó cho lão phu một cánh tay. Tiếng hét của lão phát ra với tất cả nội lực tu vi, kêu lên như sấm động ngang trời, ba tên áo đỏ rú thẳm như bị lưới sét của lôi thần chạm phải, chúng không hèn mà đồng lùi lại hơn trượng.

Chúng rút lên:

- Người... Người là ai! Anh em ta cam chịu thua người.

Nơi chỗ chúng đứng trước đó, ba cánh tay hữu phôi mình trong vũng máu. Thân hình của chúng dĩ nhiên cũng nhuộm đầy máu, song màu máu tiếp với màu áo, thành không phân biệt rõ ràng.

Lam Y lão tổ hừ lạnh:

- Bọn heo chó các người có đáng gì mà hỏi tên họ lão phu.

Chúng dù bị thương, khí hùng vẫn còn nguyên vẹn, chúng bước tới ba bước, cao giọng thốt:

- Núi chẳng đổi dời, sông còn uốn khúc, giòng đời xuôi ngược, trái đất vẫn tròn, tự nhiên hậu hội không xa. Nếu người đứng vào bậc hào hùng, hãy lưu tên họ cho bọn ta biết.

Lam Y lão tổ hét lên:

- Nhặt mấy cánh tay rồi rút ngay ! Đừng hỏi lôi thôi nữa.

Một tên áo đỏ day qua đồng bọn:

- Tam đệ lui lại.

Rồi hắn bước tới, cao giọng thốt:

- Được lắm! Người không muốn xưng tên bọn ta cũng không cưỡng. Tưởng rằng dù sau này người có ẩn trốn ở đâu, bọn Hồng Y Sứ Giả của Huyết Ảnh Cung vẫn tìm ra người được như thường. Hãy chống mắt chờ xem.

Lam Y lão tổ hừ lạnh:

- Bọn vô sỉ các người còn nhiều lời nữa sao? Đang đêm, vô cớ kéo đến quấy nhiễu, không cho người ta tu luyện, tội đáng chết mà lão phu không nỡ gia hình, chỉ tước một cánh tay để cảnh cáo nhìn đời như vậy là phước lắm rồi, sao chẳng biết thân lại còn cãi nhãi nhũ? Rút ngay cho khỏi bẩn mắt ta.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh hãi, không biết Lam Y lão tổ thi triển thủ pháp gì thuần diệu quá, đứng một chỗ tiện luôn ba cánh tay một lượt. Nhân quang của chàng đã luyện đến mức thượng thừa, thế mà vẫn không nhận định kịp.

Tên đầu đàn bọn Hồng Y Sứ Giả Huyết Ảnh Cung cúi mình xuống nhặt mấy cánh tay rụng, hắn bắt gặp thanh chủy thủ màu lam nằm trên đất, rú lên thất thanh:

- Á! Lam Lân Chủy Thủ! Lam Lân Chủy Thủ!

Độc Cô Thanh Tùng tỉnh ngộ ngay, chàng cũng Ạ lên một tiếng khẽ, đã hiểu lão tổ thi triển thủ pháp gì rồi.

Lam Y lão tổ không chậm trễ, vẫy ống tay một phát hút thanh Chủy Thủ bay về chui tọt vào lại tay áo.

Chàng lắc đầu, trầm nghĩ:

- May mà Lam Chủy đại hộ pháp chỉ học nghệ mới nửa vời, nếu lão ấy lãnh hội được toàn pho tuyệt kỹ của sư tổ, thì cục diện hôm nay không rõ chuyển biến ra thế nào.

Bọn Hồng Y Sứ Giả Huyết Ảnh Cung trông thấy mũi Chủy Thủ nghi hoặc vô cùng. Chúng đưa mắt hỏi ý nhau, đoạn tên đầu đàn cao giọng hỏi:

- Người cùng Lam Chủy Đại Hộ Pháp bốn bang có liên quan nhau như thế nào?

Lam Y lão tổ xì một tiếng, không đáp.

Độc Cô Thanh Tùng chỉ mong Lam Y lão tổ thanh toán ngay bọn Hồng Y sứ giả cho rồi, liền gọi:

- Sư đệ! Phàm là người trong Huyết Ảnh Cung, không tên nào lương thiện cả.

Sư đệ còn để chúng sống làm gì?

Lam Y lão tổ nhìn chàng một thoáng:

- Tôi có chủ trương của tôi, sư huynh khỏi phải thắc mắc.

Đoạn, đưa tay chỉ Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong và hai người kia còn trùm kín mặt nằm dưới đất, lão tổ quát:

- Mang những kẻ đó đi ngay! Ta có cần gì họ đâu mà lưu lại? Lần sau, gặp anh em ta hãy cố mà giữ mình. Cút!

Độc Cô Thanh Tùng nghe lão tổ bảo chúng mang Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong đi, chàng run người lên, dậm chân nhảy vọt đến, toan chặn lại.

Nhưng Lam Y lão tổ đã nhanh hơn chàng, lão phi thân vút tới, nắm chặt tay chàng giữ lại, thấp giọng bảo:

- Hải tử! Ta đã dặn ngươi nhiều lần rồi mà. Ngươi quên sao?

Độc Cô Thanh Tùng còn nghe gì nữa? Phụ thân chàng được mang đến đây, kẻ kia lại chiến bại, dấp duy nhất thoát thân mà bỏ qua đi, để chúng mang trở về Huyết Ảnh Cung, biết đâu sẽ chẳng gặp những bất ngờ tai hại? Vả lại, biết đến thời gian nào chàng đến Huyết Ảnh Cung trốn lọt?

Chàng muốn cứu phụ thân ngay, rồi việc gì ra sao thì ra, cứu được mạng nào hay mạng đó.

Chàng vùng mạnh tay, song lão tổ nắm chặt quá không thể nào vượt được.

Chàng hần hộc:

- Sư tổ buông ra! Buông vãn bối ra ngay.

Bọn Hồng Y Sứ Giả mỗi tên cúi xuống xóc một người lên, kẹp vào nách, tung mình vượt đi mấy trượng xa.

Độc Cô Thanh Tùng càng cấp bách hơn, cố vùng mạnh, lão tổ gia tăng công lực, cố nắm chàng giữ lại.

Trong khi đó, bọn Hồng Y sứ giả đã khuất mình trong màn đêm rồi Độc Cô Thanh Tùng bực tức quá nói như hét:

- Sư tổ làm gì thế? Có buông vãn bối ra không?

Lam Y lão tổ ôn tồn an ủi:

- Hải tử! Việc gì đã có lão phu. Ngươi quên hết mọi việc rồi sao? Tiểu bát nhãn, tất loạn đại mưu kia mà.

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu mạnh:

- Vãn bối không nhớ gì hết, không cần biết gì hết. Sư tổ buông ra đi thôi!

Buông tay ngay!

Lam Y lão tổ có ý giận, xẵng giọng:

- Sư huynh! Tại sao thế? Sư huynh có điên không? Đã bảo có việc gì cứ đổ trút lên mình tôi đây mà.

Lão tổ thốt to giọng, tất phải trở lại cách xưng hô giả tạo phòng bọn Hồng Y Sứ Giả của Huyết Ảnh Cung còn lớn vồn đầu đó, chúng sẽ lắng nghe...

Nhưng, sự lo ngại của lão tổ kể như thừa, bọn chúng đã vượt xa rồi, ít lắm cũng mấy dặm đường.

Độc Cô Thanh Tùng quên khuấy đi mọi dè dặt, gào to:

- Sư tổ hiệp văn bối lắm đó.

Lão tổ liền đáp:

- Không ! Người đừng nghĩ thế. Ta làm đúng bổn phận đối với người.

Độc Cô Thanh Tùng hần học:

- Bổn phận! Vậy mà lão tổ gọi là bổn phận được à? Đáng lẽ giải cứu Gia Gia văn bối, thì sư tổ lại bảo người ta mang đi, kéo dài thêm cảnh sống giam cầm, bị hành hạ đủ điều. Văn bối cứu cha, sư tổ ngăn cản vậy là nghĩa làm sao?

Lam Y lão tổ cười nhẹ:

- Hải tử biết một, chẳng biết hai ! Ta hỏi người, chỉ cứu một mình phụ thân người, hay phải cứu cả mẫu thân và các vị thúc bá của người?

Độc Cô Thanh Tùng buông gọn:

- Cứu tất cả!

Lão tổ lại cười:

- Muốn cứu tất cả thì phải để chúng mang phụ thân người đi.

Độc Cô Thanh Tùng trố mắt:

- Tại sao?

Chàng lúc đó, phần đau khổ phần phẫn uất, không còn đủ sáng suốt phân tách lời hay lẽ phải của Lam Y lão tổ, thành chàng hận lão vô cùng. Lam Y lão tổ không lấy làm giận, bình tĩnh giải thích:

- Đêm nay nếu người giải cứu một mình phụ thân người thì có khác nào người tỏ ra quan tâm đến việc cứu người và như vậy là người tự tổ cáo hành tung lai lịch mình rồi? Chúng biết được người, chúng để vuột phụ thân người, chúng sẽ quật trở lại những người kia, dĩ nhiên không một ai sống sót được với chúng. Gấp cứu một người mà hại tất cả người khác người có ân hận không?

Độc Cô Thanh Tùng vỗ lẽ ra, dịu nét mặt ngay, một lúc lâu, chàng hỏi:

- Còn hai người kia? Hai người bị chúng kẹp nách đó?

Lam Y lão tổ khoát tay:

- Không cần tìm hiểu! Dù là người của mình đi nữa, cũng chưa đủ số, mình chưa có thể hạ thủ đoạn được.

Lão tổ buông tay Độc Cô Thanh Tùng, dợm tung mình lên không. Chàng hấp tấp hỏi tiếp:

- Mình theo dấu chúng?

Lão tổ gật đầu:

- Dĩ nhiên rồi! Nếu không, ai thả cộp về rừng?

Độc Cô Thanh Tùng nghĩ bụng:

- Gìung già thì cay, sư tổ đúng là tay thừa kinh nghiệm.

Chàng áp ứng:

- Sư tổ ơi văn bối ngu muội, không thấu triệt chỗ cao thâm, thành vô lễ quá, sư tổ thứ cho.

Lam Y lão tổ chận lại:

- Lúc này không phải là lúc nói nhảm? Chắc người cũng hiểu là Huyết Ảnh Cung cách đây không xa, phải gấp theo bọn Hồng Y sứ giả, nếu không chúng đến nơi rồi, chui vào sào huyệt mình vô phương tìm ra tung tích?

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Người đi trước, ta theo sau, việc gì thì việc, không được vọng động nhé, để mặc ta. Người cũng đừng sợ chúng ám toán, ta ở phía sau bảo hộ người.

Giờ thì Độc Cô Thanh Tùng hoàn toàn khâm phục Lam Y lão tổ, chàng không cần hỏi han gì nữa, cứ y theo kế của lão tổ mà làm.

Giở khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình chàng lướt đi như bay, không mấy chốc đã thấy xa xa mấy bóng đỏ hiện lơ mờ phía trước.

Chàng ngẫm thầm nghĩ:

- Để xem bọn các người chạy về đâu cho biết.

Vận tụ chân khí, chàng gia tăng tốc lực, một cái nhảy có thể xa hơn mười trượng.

Giây phút sau, chàng đã nhận ra ba bóng đỏ đó, đúng là bọn Hồng Y sứ giả song chúng chạy nhảy có vẻ khó khăn đau đớn lắm, chừng như chúng bị vết thương hành hạ làm tiêu hao khí lực phần lớn.

Chàng muốn bắt kịp chúng, Lam Y lão tổ dùng lối truyền âm nhập mật chặn chàng:

- Hải tử! Tuyệt đối không nên theo gần chúng! Nếu theo sát quá chúng phát giác ra được thì hỏng hết đấy. Mình nên rẽ sang một bên đường giữ khoảng cách vừa tầm, chạy song song theo chúng, vừa để quan sát chúng, vừa tránh được chúng nghi ngờ, bởi chúng chỉ tưởng rằng nếu có ai theo dõi, tất phải chạy phía sau chứ không bao giờ chạy ngang chúng?

Ba bóng đỏ lúc đó, rẽ vào một khu rừng không dày lắm, khu rừng lại tựa lưng vào một ngọn núi.

Độc Cô Thanh Tùng và Lam Y lão tổ nhận ra ngọn núi đó là Tuyết Phong Sơn, nằm về hướng Tây Đông Tương Giang, ngọn núi cũng khá hùng vĩ.

Bọn Hồng Y sứ giả lọt vào rừng rồi. Độc Cô Thanh Tùng còn đứng sững bên ngoài, nghe ngóng.

Khu rừng tịch mịch vô cùng, không một tiếng thú, một tiếng chim, không một tiếng lá xao càn động. Độc Cô Thanh Tùng độ chừng bọn Hồng Y sứ giả đi sâu vào rừng rồi. Chàng không thể chần chờ nữa, vội tung mình lao vút vào.

Lam Y lão tổ truyền âm dặn:

- Đề phòng ám toán! Ta...

Câu nói đột nhiên ngưng bật.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, biết ngay đã có sự gì xảy ra cho lão tổ rồi.

Chàng liền vận dụng khí công truyền âm nói:

- Sư tổ ở đâu? Tại sao đang nói giờ chừng lại im đi !

Sở dĩ chàng phải vận dụng khí công trên mức thường để truyền âm là muốn cho lời nói đi nhanh dù có gặp chướng ngại vật nào cũng xuyên lọt. Nhưng, chàng hỏi đến hai lượt, Lam Y lão tổ không hồi đáp.

Chàng đoán Lam Y lão tổ đang đương đầu với một sự việc gì quan trọng lắm, hoặc gặp một địch thủ lợi hại, nên không thể phân thân ra, vừa đối chiến, vừa đáp thoại với chàng.

Chàng thừa hiểu, với công lực hiện tại của Lam Y lão tổ, dù Vạn Cực Đế Quân cũng không làm khó dễ gì lão tổ được, huống chi trên giang hồ đã có mấy tay trên hãn Vạn Cực Đế Quân! Thế thì lão tổ gặp nhân vật nào, có vũ công cao đến độ bắt buộc lão tổ phải chú trọng tất cả tinh thần ứng phó, không thể phân tâm đáp thoại với chàng? Độc Cô Thanh Tùng lo sợ, toan quay mình trở lại tìm Lam Y lão tổ.

Nhưng, vừa lúc đó, có tiếng gió từ xa quét tới. Tiếng gió phát xuất từ bốn phía, cuốn dồn về chàng. Chàng quắc mắt trông ra chung quanh, thấy bốn tên đại hán mặc áo màu tím đã xuất hiện theo hình tứ trụ, bao vây chàng.

Chúng bật cười ha hả, chúng đồng thanh gọi:

- Độc Cô Thanh Tùng! Giờ thì chắc ngươi còn dấu diêm được nữa chứ?

Bốn đại hán có bộ râu ngắn, xoắn rối lấy nhau, làm tăng vẻ mặt oai hùng vô tưởng, ánh mắt chúng chớp ngời, chứng tỏ công lực tu vi thâm hậu.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, biết gặp phải kinh địch đáng ngại, song chàng không mảy may nao núng, trái lại, chàng giữ thái độ thản nhiên, từ từ thốt:

- Các người sao hồ đồ thế? Ai là Độc Cô Thanh Tùng? Ai dấu diêm gì với các người? Lão phu không hiểu được các người muốn gì?

Bốn đại hán cười to hơn:

- Người đừng chối quanh nữa! Nếu không phải là Độc Cô Thanh Tùng thì người theo dấu các Hồng Y sứ giả làm chi?

Độc Cô Thanh Tùng thấy không cần phải giải thích dài dòng, uống phí thời gian, chàng thét to:

- Ta đã nói, ta không phải là Độc Cô Thanh Tùng nào hết, đừng nhìn bướng mà muốn sanh sự với ta! Các người tưởng đông người rồi muốn uy hiếp ai thì uy hiếp được à? Các người muốn làm gì ta, cứ làm xem, ta sẵn sàng ứng phó.

Một đại hán cười lạnh:

- Đừng lớn lối mà hối tiếc đấy?

Độc Cô Thanh Tùng rùn vai.

- Đến việc mới biết người. Nhưng các người xưng tên rồi muốn thế nào thì muốn.

Bốn đại hán áo tím lại bật cười vang:

- Tứ Đại Tử Y Kim Cang tại Huyết Ảnh Cung.

Độc Cô Thanh Tùng hừ một tiếng:

- Ta hãy xem bọn bây cứng răng đến bậc nào mà dám xưng là Kim Cang.

Vừa buông dứt tiếng cuối, chàng vọt mình bỗng lên không, đáp xuống ngoài vòng vây tứ trụ, quay người lại đối diện với bốn đại hán.

Chàng quyết định hạ sát tất cả bọn chúng, không chừa một tên nào sống sót hòng thoát chạy về Huyết Ảnh Cung báo động.

Đôi cánh tay vung lên với công lực khá nhiều, chàng giở Thần Phong Chuông Pháp đánh vào ngực tên đứng gần nhất.

Bốn Tử Y Kim Cang sôi giận, hét lên như sấm:

- Bốn Kim Cang há để cho người tung hoành sao.

Bốn thân hình nhích động, bốn bóng người lao vút tới một lượt tà áo tía quét gió nghe rẹt rẹt, nhưng chúng không phản công chàng liền, mà lại rẽ ra hai bên, tránh chuồng kính của chàng.

Đoạn, chúng hiệp lại thành hàng chữ nhất, quát to:

- Tiểu tử! Chúng quy người cũng phải lộ hình.

Kể trước người sau, mỗi tên tung ra một chuồng tiếp liền với nhau thành một xâu chuỗi kinh đạo, mãnh liệt vô cùng.

Nhưng Độc Cô Thanh Tùng có xem chúng ra gì, chàng ung dung bước qua một bên, né tránh.

Soạt kinh đạo của địch vút qua khỏi chàng rồi, chàng liền cao giọng thách:

- Các người tự xưng là người trong Huyết Ảnh Cung, chắc các người cũng có luyện Hóa Huyết Thần Công chứ. Vậy hãy thi triển tuyệt kỹ ngay đi, kéo không còn dịp tốt nữa đây.

Tứ Đệ Tử Y Kim Cang quát chặn:

- Tiểu tử câm ngay! Thiên hạ cho rằng ngươi là một thiên thần, ta những tưởng ngươi có ba đầu sáu tay gì, không ngờ chỉ là một đứa bé con chưa ráo máu đầu! Nghe danh không bằng gặp mặt là thế! Đêm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi tay bọn Kim Cang này.

Độc Cô Thanh Tùng xì một tiếng lớn:

- Ta đã nói ta không phải là Độc Cô Thanh Tùng nào đó mà các người đề quyết.

Bốn Kim Cang hừ lạnh:

- Ai tin được những lời quỷ quái của ngươi? Nếu không phải là Độc Cô Thanh Tùng, quyết chẳng bao giờ ngươi theo dấu Hồng Y sứ giả. Độc Cô Thanh Tùng cau mày:

- Ta phải làm cách nào cho các người phải tin.

Chàng ngậm vận công tụ khí, khẽ nhích động thân mình, chiếc áo màu tro chộp lên, vẽ thành một vết mờ, vút đến tên đại hán đứng gần hơn hết, hét:

- Tin hay không tin, tùy các người! Tiếp chiêu đây.

Nhưng, không một tiếng gió nào rít lên cả, dù là rất khẽ.

Đại hán đó dù muốn né tránh cũng không còn kịp nữa. Tuy hắn không nghe tiếng gió, hắn vẫn không dám khinh thường. Chừng như hắn có đề phòng, chuẩn bị đầy đủ công lực sẵn sàng ứng phó mọi sự tấn công bất ngờ nên vừa nghe Thanh Tùng quát lên, hắn vừa vung tay ra, vừa cao giọng đáp:

- Bốn Kim Cang sẵn sàng?

Trái với kinh đạo của Độc Cô Thanh Tùng im lặng không gây một tiếng động, chưởng phong của hắn cuốn đi âm âm như sấm rền, cái oai khí nghe đáng khiếp vô cùng.

Hai kinh đạo, một âm nhu, một dương cương, trong chớp mắt chạm nhau giữa khoảng cách đôi bên, tuy không nổ lên đỉnh tai chất óc, nhưng chấn động mãnh liệt vô tưởng.

Kinh đạo va chạm, Độc Cô Thanh Tùng nhún chân bay vọt lên không, nghiêng đà đáp xuống ngoài ba trượng, thần sắc như thường, không biểu lộ một nét gì chứng tỏ là chàng không bị ảnh hưởng.

Ba tên đại hán kia, thấy chàng bay đi, ngỡ là chàng chạy trốn, chúng mừng rỡ vô cùng, nhưng nụ cười khoái trá vừa nở trên môi, bỗng tắt ngấm. Chúng đã thấy tình trạng của đồng bọn hết sức nguy dị, bộ râu quăn như bị vuốt thẳng ra, đôi mắt tròn tròn treo treo, hắn đứng lặng người cứng đờ như hình tượng.

Chúng kinh hãi gọi to:

- Lão tam! Lão tam làm sao thế?

Tên đại hán giao chiến với Độc Cô Thanh Tùng thay vì đáp lời bọn kia, lại học lên một tiếng, máu miệng vọt ra thành vòi, máu liên tục vọt ra, kêu ông ộc, trong một khắc hắn ngã ùm xuống tại chỗ, thân hình to lớn của hắn chạm đất kêu một tiếng bịch như bao bị to từ cao rơi xuống. Mặt xám xịt như màu đất bùn, cổ họng của hắn kêu lên ròn rột như người lên cơn xuyễn, có lẽ hắn muốn nói gì đó mà không được thành lời, ẹt ẹt mấy tiếng rồi tắt lịm luôn.

Ba Tử Y Kim Cang còn lại bị thương cho đồng bọn, càng bị thương, chúng càng phần uất, chúng cảm hờn đối phương giả thủ đoạn quá tàn độc, không chút nương tình, chúng hét lên như sấm, vung tay, đá chân, như muốn dẫm nát vũ trụ.

Một tên trong bọn ngẩng đầu lên không, chu mồm hú vọng một tiếng dài.

Tiếng hú vang lên, dội khắp bốn phía rừng, âm thanh làm rung chuyển không gian, lá cây rừng xao động nghe xào xạc, như có một cơn gió lướt qua.

Độc Cô Thanh Tùng đứng ngoài xa ba trượng, lạnh lùng thốt:

- Ta đã bảo ta không là Độc Cô Thanh Tùng, bây giờ các ngươi có tin ta chưa?

Ba tên Tử Y Kim Cang sát khí bùng lên ửng hồng cả mặt, không đáp một tiếng nào, chúng đưa mắt ra hiệu nhau, rồi cùng một loạt tiến tới, đôi cánh tay của mỗi tên vừa to vòng lên vừa ửng đỏ màu máu.

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ chúng đã vận công tụ khí chuẩn bị thi triển Hóa Huyết chương, chàng cười thầm, xem thường. Chúng tiến tới mấy bước, rồi dừng lại. Một tên tách rời đồng bọn, tiến đến trước mặt chàng.

Độc Cô Thanh Tùng thản nhiên chờ xem hắn giở trò trống gì ra.

Tên đó liệu đã vừa tầm, liền vung mạnh tay ra, kinh đạo thoát ra từ tay hắn, quét gió vút đi vù vù, một mùi tanh tưởi từ kinh đạo bốc lên tỏa rôm trong không gian, gây lợm giọng buồn nôn cho Độc Cô Thanh Tùng.

Kinh đạo cuốn đi, nhắm Độc Cô Thanh Tùng bắn tới, đồng thời hắn cũng lao người vút theo, từ bên trên chụp phủ xuống đầu chàng.

Độc Cô Thanh Tùng ung dung đứng ngược đôi bàn tay đẩy hai đạo Thần Phong chương lực, đón chặn Hóa Huyết Thần Công của đối phương.

Chàng hét to:

- Bọn ngươi không chịu tin lời ta à? Muốn ném thêm một lần chứng minh nữa phải không?

Thần Phong chương không hình sắc, không tiếng động, so với Hóa Huyết Thần Công là hai thái cực động và tĩnh tương phản cùng cực, nhưng tĩnh lại khắc động, nên Hóa Huyết Thần Công gặp phải Thần Phong Chương như gặp khắc tinh, nhất là khi Hóa Huyết Thần Công không do tay thượng đẳng thi triển, Thần Phong chương áp đảo dễ dàng.

Cũng như lần trước, hai kinh đạo chạm nhau, không gây một tiếng nổ nào.

Độc Cô Thanh Tùng lùi lại một bước.

Tên giao đấu với Độc Cô Thanh Tùng lùi lại đã đành, mà hai tên kia cũng lùi lại nữa. Tất cả đều lùi vì chúng nhận thấy chẳng những chương phong của chàng phá tan Hóa Huyết Thần Công vũ lực còn cuốn tới, như xia xói vào yếu huyệt của chúng.

Chúng kinh hồn, thất sắc. Một tên trong bọn kêu to lên:

- Đại đế Thần Phong chương !

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh, đảo bộ nhích thân mình tới trước đẩy tiếp một chương.

Chàng lập ý tận diệt chúng, không chừa một tên nào sống sót. Mà dù cho có bao nhiêu người nữa, chàng cũng nhất quyết sát hại tận số, bởi chúng là người trong Huyết Ảnh Cung nơi cha mẹ chàng và các thúc bá chàng bị giam cầm, có thể chúng hành hạ những người thân chàng vô cùng dã man, tàn nhẫn.

Ý chí của chàng quá rõ rệt, tận diệt người trong Huyết Ảnh Cung, họ là những kẻ đồng minh của Huyết Ma Bang, họ hành động với tư cách thuộc hạ của Vạn Cực Đế Quân, họ đáng tội chết.

Cho nên, vừa đẩy xong một chương, nhắm một người, chàng đẩy tiếp một chương nữa, nhắm người khác. Trong nháy mắt, chàng xuất thủ ra ba lượt nhắm ba người, công tới.

Ba tên Tử Y Kim Cang biết được chàng xử dụng Đại Đế Thần Phong chương huyền công, biến sắc mặt trắng nhợt như màu đất sét, song nghĩ ra có chạy cũng không còn kịp nữa, đành vận dụng toàn công phu nội lực tung Hóa Huyết Chương ngăn chặn liền.

Chúng phản công tập thể, tuy không liên thủ dồn kinh lực cả ba làm một, khí thế tập thể vẫn mãnh liệt phi thường, chúng dù sao cũng là những tay hữu hạng trong Huyết Ảnh Cung, sánh với Độc Cô Thanh Tùng thì chẳng thấm vào đâu, chứ so với danh thủ giang hồ, chúng còn trên mấy bậc.

Trước khí thế ồ ạt của ba hợp lại, Độc Cô Thanh Tùng gia tăng hai thành lực, đồng thời chàng hét lên một tiếng lớn:

- Chết này!

Ba tên Tử Y Kim Cang kêu oái lên một tiếng, cùng loạng choạng lùi lại mấy bước.

Chẳng chậm trễ Độc Cô Thanh Tùng vận tụ cương khí, đánh tiếp ba chưởng, nhanh vô tưởng.

Bọn Tử Y Kim Cang không dám đón tiếp, cấp tốc nhảy lui phía sau xa.

Độc Cô Thanh Tùng hai lượt xuất thủ vô cùng, chàng sôi giận lên, giở Quỷ Ảnh Vô Hình công, nhào người theo chúng, như sao xẹt, chàng không đáp trước mặt chúng, mà lại rơi xuống phía sau đồng thời chàng hét to:

- Ngã!

Chàng vừa hét, vừa đưa nhanh tay ra, phóng mấy đạo Hàn Man Chỉ bay vút tới, như làn điện xẹt.

Ba tên Tử Y Kim Cang bị tấn công thành linh, không thể nào xoay trở kịp, cùng rú lên một tiếng thảm, thân hình hộ pháp lão đảo chực ngã.

Chẳng chậm trễ Độc Cô Thanh Tùng đánh tiếp một chiêu "Thiên Oai Địa Liệt" trong Thiên Oai chưởng pháp.

Lần này thì chưởng phong vút đi ầm ầm như sét nổ liên tục, không gian chuyển động, mặt đất chấn động, cuối cùng một tiếng nổ kinh hồn nổi lên, ba tên Tử Y Kim Cang thét khiếp như quỷ rống, ba thân hình to lớn cùng một loạt bị Thiên Oai Chưởng phong trúng bồng lên không.

Bịch! Bịch! Bịch!

Ba thân hình cùng rơi xuống đất, ngoài hai trượng xa, vỡ sọ lòe óc trắng bầy nhảy trợn lẫn máu hồng. Ba xác thân đùn lại thành ba đồng xương thịt vụn trong vũng máu, trông thê thảm vô cùng. Độc Cô Thanh Tùng say máu, nhìn thảm cảnh chẳng chút rợn lòng, bật cười cuồng dại.

Niềm thù hận Huyết Ảnh Cung đã hành hạ tinh thần chàng đã vơi được phần nào với bốn sanh mạng mà chàng vừa loại khỏi vòng chiến, bốn sanh mạng đó có thể đổi được hai đốt tay do chúng ký gởi trên cổ ngựa để lung lạc tinh thần chàng.

Đột nhiên, chàng ngưng bật tràng cười. Gió từ bốn phương cuốn tới, đổ dồn về chàng, ầm ầm như bão quét, quật ngã những ngọn cỏ thụ quanh chàng.

Chàng giật mình, trông ra bốn phía, thấy mình bị một bọn người bao vây thành vòng bát quái, tám người đó vận y phục đen, vóc cao và ốm mỗi người quắc mắt bắn hung quang tua tủa vào chàng, hùng mãnh vô tưởng.

Họ xuất hiện đột ngột quá, họ lại đông người, mà người nào người nấy đều có oai khí bức bách đối phương đến khiếp đảm, khiến Độc Cô Thanh Tùng nao núng phần nào.

Hiển nhiên với thân pháp đó, họ phải là những tay cao hạng trong vũ lâm, chàng thầm nghĩ:

- Bọn này là ai? Chúng từ đâu đến? Xem chúng cũng ghê gớm lắm đấy? Ta phải hết sức đề dặt, không thể xem thường như đối với bọn Hồng Y sứ giả và Tử Y Kim Cang được.

Bọn tám người áo đen xuất hiện rồi, mỗi người đứng theo một phương vị tượng hình bát quái, đưa mặt vào trung tâm, lưng ra ngoài, không ai thốt một tiếng nào, chỉ lấy mắt nhìn chàng chăm chăm.

Linh tính báo trước cho Độc Cô Thanh Tùng biết là chàng đã gặp đại kinh địch, tình thế hết sức nguy nan, nên cuộc chiến diễn ra nếu có thắng được đối phương tất phải vô cùng chật vật.

Càng không tin tưởng là mình sẽ áp đảo nổi tám nhân vật như thế cùng một lúc. Nếu một chọi một, chàng không phải nao núng gì, nhưng tất cả cùng liên kết nhau, thì lực lượng tổng hợp đó không phải là một lực lượng vất đi.

Tuy nhiên, chàng đâu phải là con người hèn khiếp? Huống chi từng vào tử ra nguy, từng chạm trán với thủ lĩnh Huyết Ma Bang, kinh nghiệm chiến thuật có thừa, nếu vì thù cha mẹ, thù người thân mà chàng có táng mạng đi nữa, cái chết đó sẽ làm cho chàng hài lòng, hồn chàng sẽ nhẹ nhàng biết bao khi bốn phận đã tròn vẹn, dù không kết quả.

Chàng vận công tụ khí, độ tám thành lực, chàng phong tỏa các huyết đạo yếu nhược quanh cơ thể, đoạn quắc mắt nhìn trả tám người áo đen một vòng, cao giọng hỏi:

- Các vị bốn đứng từ đâu kéo đến, bao vây lão phu như thế này, bất muốn chỉ giáo lão phu điều chi hử?

Tám người áo đen đảo ánh mắt lạnh lùng nhìn từng xác chết của bọn Tử Y Kim Cang một lúc lâu, không đáp lời chàng.

Sau cùng, người đứng tại hướng chánh Đông, trầm giọng hỏi:

- Hạ thủ đoạn tàn độc với Tứ Đại Tử Y Kim Cang của bốn cung, có phải là người chăng?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình. Chúng đã xưng bốn cung, tất nhiên chúng là người trong Huyết Ảnh Cung rồi.

Song chàng đã lập ý kiên quyết, có bao giờ rung động vì lai lịch của chúng?

Chàng cao ngạo ngẩng cao mặt nhìn sang kẻ đối thoại, gật đầu:

- Chính lão phu.

Người đó lại hỏi:

- Người là Độc Cô Thanh Tùng?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng lắc đầu:

- Lâm.

Người đó giương tròn mắt:

- Lâm? Vậy ra người không là Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng cười mỉa:

- Độc Cô Thanh Tùng là ai? Nam hay nữ? Già hay trẻ? Ta là ta, chứ không là Độc Cô Thanh Tùng nào đó của người cả.

Người đó kiên nhẫn hỏi tiếp:

- Mà người là ai?

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng:

- Tại sao lại hạch sách lão phu phải xưng tên họ với các người. Các người là ai? Có liên hệ gì đến bọn Tử Y Kim Cang kia mà toan can thiệp, gây sự với lão phu?

Người đó bật cười lạnh lạnh:

- Tự nhiên là có liên hệ rồi! Tự nhiên là phải can thiệp đó, muốn dù không cũng chẳng tránh khỏi gây sự với người.

Y gần giọng, tiếp nói:

- Bọn ta là Bát Đại Hắc Y Tôn Giả tại Huyết Ảnh Cung. Ta hỏi người, nếu không phải là Độc Cô Thanh Tùng, tại sao người hạ độc thủ với bọn Tử Y Kim Cang?

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh:

- Ta có quyền giết tất cả những kẻ nào vô lễ với ta, dù kẻ đó là ai, ta bắt cần.

Người đó vẫn điềm nhiên như thường, không tỏ vẻ gì bất mãn trước câu đáp xán lói đầy thách thức của chàng:

- Dám hạ sát bốn Tử Y Kim Cang của Huyết Ảnh Cung chắc ngươi cũng khinh thường luôn bọn tám Hắc Y Tôn Giả chúng ta.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh:

- Ta chỉ biết làm cái việc tự vệ thôi, nếu các ngươi muốn ta giao thủ, chắc chắn ta không đến nỗi khiếp nhược mà phụ lòng các ngươi.

Người đó vẫn kiên nhẫn đáng khen, điềm tĩnh hỏi tiếp:

- Người dùng môn công gì đánh chết bốn người ấy?

Độc Cô Thanh Tùng không dấu diếm:

- Đại Đế Thần Phong Chuông.

Chàng nói thật, có lợi hơn là dấu diếm bởi có thể đánh lạc hướng sự nghi ngờ của chúng.

Tám Hắc Y Tôn Giả cùng một loạt lùi lại một bước, trở mắt nhìn chàng, mặt biến sắc thấy rõ.

47. Huyết Chỉ Điều Nhi

Người đứng đầu phương vị chánh Bắc hét lên một tiếng to sau khi trấn định tinh thần.

- Ta không tin! Đại Đế Thần Phong Chuông đã thất truyền trong võ lâm từ lâu lắm rồi! Ngươi học đâu được môn công đó mà dám đối địch với người?

Không rõ Độc Cô Thanh Tùng biểu lộ nét cảm nghĩ như thế nào trên gương mặt, qua lớp nạ da người, chàng lạnh lùng xì một tiếng đáp:

- Tin hay không tin, tùy các ngươi. Ngươi, không gì bằng một sự chứng minh!

Nếu muốn biết ta nói ngoa hay nói thật, cứ thí nghiệm xem là thấy liền.

Hắc Y Tôn Giả góc chánh Bắc đột nhiên chuyển sắc mặt mờ nhạt như sương thu, môi mảy cau lại, sát khí bùng lên, bước tới hai bước, gằn giọng:

- Bốn Tôn Giả sợ gì không dám thí nghiệm chứ? Dù cho ngươi có luyện được Đại Đế Thần Phong Chuông, luyện đến độ hỏa hầu, bốn Tôn Giả vẫn sẵn sàng tiếp một chiêu của ngươi như thường.

Độc Cô Thanh Tùng cười mỉa:

- Ta chỉ sợ ngươi không đủ sức tiếp nhận đó.

Hắc Y Tôn Giả đối thoại với chàng, hừ một tiếng:

- Vô luận như thế nào, nhất định hôm nay ngươi phải táng mạng dưới tay bọn Tôn Giả Hắc Y chúng ta. Ngươi sẽ nằm cạnh bọn Tử Y Kim Cang kia, theo họ mà về đối chất trước diêm chúa, đừng mong rời khỏi khu rừng này.

Độc Cô Thanh Tùng bật cười lạnh lạnh:

- Ngươi chọc ta cười vỡ bụng đi thôi. Khu rừng này có là cấm địa với ta đâu?

Muốn đến, ta đến, muốn đi ta đi, không một ai ngăn trở ta nổi.

Tên Hắc Y Tôn Giả quay lại đồng bọn:

- Các anh em hãy đề phòng nhé! Hắn sẽ thoát chạy đấy! Cố bắt cho kỳ được.

Độc Cô Thanh Tùng trông thấy đối tượng vận công, một cánh tay biến thành màu hồng, còn cánh tay kia lại biến sang màu đen.

Chàng kinh hãi vô cùng, thầm nghĩ:

- Hẳn luyện được công phu gì kỳ lạ thế? Không lẽ đồng một lúc, hẳn lại xuất phát được hai loại chưởng phong?

Chàng chợt hiểu:

- Đúng là đối phương có thể xuất phát hai chưởng công, một là Hóa Huyết Thần Công của Vạn Cực Đế Quân, lúc vận công tay biến sang màu đỏ. Còn loại kia là Hàn Âm Chưởng Công của Vạn Cực Áo Nữ, lúc vận công tay biến thành màu đen.

Hắn dám tự thị như thế, có lẽ đã cậy vào sự luyện thành cách phát xuất hai loại chưởng công kia cùng một lúc, và tin chắc sẽ thắng chàng, nên bảo đồng bọn đề phòng chàng chạy trốn.

Hắn hình như tin tưởng rằng hai loại chưởng công đó hợp nhau, có thể hóa giải được Đại Đế Thần Phong Chưởng của chàng.

Chàng mỉm cười thầm nghĩ:

- Lão Hắc Y Tôn Giả kia ơi, hôm nay đúng là ngày âm tinh chiếu mạng ngươi đấy. Thần Phong chưởng sẽ khắc phục Hóa Huyết Thần Công và Thiên Oai Chưởng sẽ phá tan Hàn Âm Công. Ngươi thật tới số mới gặp ta.

Đã có chủ trương, chàng đảo mắt nhìn quanh bọn Hắc Y Tôn Giả, sắc thái trầm tĩnh vô cùng.

Nhận thấy bọn chúng khá thừa khí phách anh hùng, không một người nào có vẻ chuẩn bị ám trợ đồng bọn cả. Có lẽ họ tin chắc chàng không chịu nổi lối tấn công hỗn hợp của đồng bọn, nên an nhàn đứng yên bàng quang cuộc chiến.

Vững bụng trước cuộc giao tranh một chống một, Độc Cô Thanh Tùng cao giọng thách thức:

- Vào đi chứ.

Đối tượng chớp ngời ánh mắt, cười lạnh mấy tiếng quay sang đồng bọn.

- Các anh em thấy không, hẳn sắp chết đến nơi mà vẫn còn ngây ngô đáng thương hại.

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ:

- Những lời vô ích, có thốt đến ngàn lần chỉ làm bẩn tai mà thôi, nên câm đi là hơn.

Gã Hắc Y Tôn Giả quay lại chàng cười to:

- Phải nói chứ, nếu không, chẳng hóa ra ta hẹp hòi sao? Ý ta muốn nói là, ngươi có gì muốn trở trần, hãy tỏ ra đi! Bằng chân chờ sẽ chẳng kịp nữa đấy. Một cái vung tay của ta, thân xác ngươi sẽ nát nhừ và linh hồn ngươi sẽ tiêu tan. Hẳn ngươi không muốn chết ứ như vậy chứ?

Ngừng lại một giây, y gần giọng cho thêm phần uy mãnh:

- Ta cho ngươi thêm mấy phút giây để từ giả cõi đời, nhả nhủ trở trần trời gì, nói mau đi.

Độc Cô Thanh Tùng khéo môi dính nụ cười khinh miệt:

- Đa tạ ngươi có hảo tâm đối với ta, song ta nghĩ lời khuyên cáo đó để ta nói với mi đúng hơn.

Tên Hắc Y Tôn Giả thoáng đổi sắc, mắng to:

- Cuồng đồ không biết lợi hại, cao ngạo đáng ghét.

Và gã lập tức vung tay hữu lên, đẩy ra một đạo Hóa Huyết Thần Chưởng...

Úc độ qua khí thế xuất thủ, Độc Cô Thanh Tùng biết chưởng lực của đối phương mãnh liệt gấp mấy lần kinh đạo của bọn Tử Y Kim Cang.

Chàng nhận thấy công lực của đối phương không kém Vạn Cực Đế Quân chút nào.

Nhận xét được thực lực của Hắc Y Tôn Giả. Độc Cô Thanh Tùng chẳng dám khinh thường, bên ngoài chàng tỏ ra cao ngạo bao nhiêu, bên trong chàng càng đề cao cảnh giác bấy nhiêu.

Tay phải khẽ nhấc lên, một đạo Thần Phong chưởng của chàng đã vút ra đón chặn với tám thành công lực...

Kinh lực song phương chưa chạm nhau, Hắc Y Tôn Giả đã thấy ngay sự chênh lệch thế nào, kinh hoàng kêu lên:

- Đúng là Đại Đế Thần Phong Chưởng !

Và không phút giây chậm trễ, gã vung tiếp tay tả lên, một đạo âm như vút ra với sức lạnh cóng người, máu trong cơ thể chừng như sắp ngưng đặc...

Đồng thời gian phóng xuất chưởng trái, gã thu hồi ngay Hóa Huyết Chưởng ở tay phải về, sợ để va chạm Thần Phong Chưởng, thì người thần sẽ bị chấn động tiêu hao...

Thấy đối phương triệt chưởng kinh Hóa Huyết về, tung Hàn Âm Chưởng ra đối kháng. Độc Cô Thanh Tùng điểm nụ cười lạnh, khoát một vòng tay tả thu ngay Thần Phong chưởng và bắt thần hết to một tiếng, vung mạnh cánh tay hữu, đẩy tới một đạo cuồng phong theo chiêu thức Thiên Oai Địa Chấn.

Cuồng phong cuốn đi thành lượn như sóng biển đợt trước đùa, đợt sau ầm ầm mãnh liệt cơ hồ có thể bưng đá dờn non...

Gã Hắc Y Tôn Giả chỉ kịp rú lên một tiếng thảm thương, thân hình chao chao, nghiêng tả nghiêng hữu, đôi chân chập chờn lùi đi bảy tám bước mới gượng đứng lại được.

Hộc liên tiếp ba búng máu tươi, dù chân đã kèm được vững bước, nhưng có lẽ vì quá kiệt sức, gã chao chao người muốn ngã, da mặt vàng như màu nghệ thoa...

Bảy tên Hắc Y Tôn Giả còn lại, cùng sợ hãi thất thần rú lên một tiếng hãi hùng, da mặt tái mét tựa người sắp chết.

Gã Hắc Y Tôn Giả giao thủ qua cái chạm kinh hồn vừa rồi, hiển nhiên là bị trọng thương. Gã cố gom tàn lực trụ vững đôi chân cho khỏi ngã, đồng thời tụ khí ngăn chặn khí huyết đang cứ trợn trào, tay run run đưa ra, chỉ vào chàng.

- Người... người là Địa Tướng trong cặp Thiên Địa Nhị Tướng?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng lắc đầu.

- Không cần phải biết, ta là ai mặc ta.

Chừng như đã phục hồi phần nào công lực, gã Hắc Y Tôn Giả nọ đột nhiên nhảy vọt tới, hét lên căm hờn:

- Người không nói cũng không thể được.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh một tiếng vung bàn tay tả ra:

- Ta đã bảo, không muốn nói là không nói. Đừng liều lĩnh mà uống mạng.

Lòng theo câu nói, một đạo kinh lực không hình không sắc, cũng chẳng âm thanh, cuộn cuộn vút thẳng tới địch.

Nhưng nhanh hơn chàng một cái tít tắc, hai tên Hắc Y Tôn Giả khác vèo tới, hốt tên bị thương bay ra tuốt xa ba trượng. Và đồng thời, ba tên khác lao vào vòng chiến, vung tay phản công liền.

Khí thế liên thủ của ba tên đó quá mạnh, bắt buộc Độc Cô Thanh Tùng phải nhượng bộ, thoái hậu trên một trượng.

Chàng hét to:

- Các người cật đồng, định liên thủ áp dụng lối quần chiến phải chăng? Ta chấp đó.

Một trong mấy tên Hắc Y Tôn Giả hừ lạnh một tiếng, tất cả số còn lại cùng một loạt vung tay ra, chưởng phong tới tấp rít gió ào ào, dồn không khí như kéo sợi, đan thành mắc võng, bóng chưởng chớp ngời...

Chưởng phong, chưởng ảnh từ trên cao, từ bốn phía, úp chụp xuống đầu, bao bọc chung quanh chàng như chiếc lưới cá. Độc Cô Thanh Tùng không chút nao núng, tay phải phát xuất Thần Phong chưởng, tay trái vung Thiên Oai Chưởng, hai luồng chưởng kinh tỏa rộng ra bốn phía, chân theo bộ pháp Quỷ Ảnh Vô Hình thoan thoát chui qua lộn lại giữa bóng tay rợp phủ không gian của địch, đối kháng không kém phần quyết liệt.

Cuộc đấu càng lúc càng hăng, bóng người qua lại nhanh như điện xẹt, chưởng ảnh lợp trời vẫn vũ như đàn ong vỡ tổ, cục trường chuyển động âm âm...

Tên Hắc Y Tôn Giả bị thương phải lùi dần ra tít xa để tránh khỏi tầm ảnh hưởng.

Tuy nhiên, nhìn vào cục chiến, phải nhìn nhận Độc Cô Thanh Tùng núng thế dần dần, sức phản công không còn ồ ạt như thoát đầu...

Một lúc sau, chàng đã thủ nhiều công ít và thủ cũng như công, xem chừng đều rất chặt vật.

Cho đến bây giờ, Độc Cô Thanh Tùng mới rõ thực lực của mỗi tên Hắc Y Tôn Giả, chúng quả thật lợi hại khác thường. So với Vạn Cực Đế Quân, chúng không kém bao nhiêu, nếu không nói là suýt soát.

Chúng đã như thế, thì thủ lĩnh của chúng còn lợi hại đến độ nào? Chàng bắt đầu lo ngại, cuộc đột nhập Huyết Ảnh Cung sẽ không dễ dàng như chàng tưởng.

Đã biết một tên có tài nghệ suýt soát với Vạn Cực Đế Quân, hạ một tên đã là khó rồi, huống hồ chúng liên thủ hợp lực chống chàng? Dù có bại, chàng cũng không thấy đó là lạ.

Đôi tay của Độc Cô Thanh Tùng dần dần tê buốt, chàng chỉ còn trông cậy vào vầng cương khí bao bọc toàn thân, hộ trì cơ thể, chứ sức phản công hoàn toàn mất hiệu lực. Bọn Hắc Y Tôn Giả hình như nhất quyết hạ sát chàng bằng với giá nào, nên một tên trong số, thỉnh thoảng hét to một tiếng để lung đoạn tinh thần chàng và tung ra một đạo Hàn Chưởng âm nhu.

Bùng!...

Trong lúc Độc Cô Thanh Tùng bận lo hộ vệ phía hữu, đạo hàn khí đã đập mạnh vào vai trái, chàng chơi với người, lảo đảo lùi lại một bước dài, rồi lại một bước mới trụ bộ vững được.

Nhờ vầng cương khí bao bọc châu thân, chàng không bị thương do đạo âm nhu hàn khí vừa chạm.

Bọn Hắc Y Tôn Giả cười lớn:

- Cuồng đồ! Bó tay nạp mình đi, may ra còn toàn xác.

Độc Cô Thanh Tùng rút lên:

- Chưa chắc! Đừng hợm mình.

Chàng nghiêng rằng, vận dụng Thiên Oai Chưởng với tất số thành lực, vung tay ra.

Bình!

Kình đạo đập trúng vào lưng một tên, hắn chúi nhủi tới nhào nhào năm bước, mới gượng đứng lại được.

Độc Cô Thanh Tùng phấn khởi tinh thần, bật cười ha hả.

Bất ngờ, một tên Hắc Y Tôn Giả đứng sau lưng chàng, quát một tiếng to, đôi tay vung liền, một bên là Hóa Huyết Công, bên khác là Hàn Âm Chưởng, hai kình đạo cuốn nhanh ập vào người chàng.

Độc Cô Thanh Tùng hoảng sợ, bật ngay tiếng cười, định nhảy tránh thế công của địch, song không còn kịp nữa, bắt buộc phải vận toàn công lực xoay người vung tay chưởng phong chặn lại.

Chậm một giây, ưu thế đã nghiêng về phía đối phương rồi tay vung ra, kình đạo chưa phát xuất, Hóa Huyết Công và Hàn Âm Chưởng đã vung đập trúng mình chàng.

Chàng hự một tiếng, nghe huyết khí trong người như đảo lộn, vùng cương khí suýt bị phá tan, chàng mưa vọt một búng máu tươi.

Đôi mắt của chàng thấy đủ ba mươi sáu điểm sao, đầu chàng choáng váng, chàng trầm nghĩ:

- Nếu ta không thoát khỏi vòng vây, nhất định là ta phải bỏ xác tại chỗ này.

Cổ nhẫn chịu thương thế vậy vò, chàng cầm cự với bọn Hắc Y Tôn Giả một lúc nữa.

Song, bọn chúng có cái công lực thâm hậu vô biên, chúng có thể chiến đấu liên tiếp mấy ngày đêm mà không hề kiệt sức, chàng càng đánh càng hăng, tuy thỉnh thoảng một tên bị Độc Cô Thanh Tùng lừa cơ sở xuất quát một chương, cũng không thay đổi cục diện mà phần thắng lợi luôn luôn nghiêng về phía chúng.

Cho nên, Độc Cô Thanh Tùng cố phá vây chừng nào, chúng càng cố bám sát vào chàng chừng ấy.

Chàng vừa khấn trương, vừa tức uất, dù khấn trương tức uất đến đâu cũng vô ích, quanh chàng như vách sắt tường đồng dựng lên chàng chạm vào đâu là dội ngược trở lại liền.

Ác ôn hơn, vòng vây dần dần thu hẹp lại, đồn chàng vào cảnh lúng túng thấy rõ.

Tâm thần chấn động, khí lực tiêu hao, đôi tay chậm lại, đôi chân mỏi nhừ, thân pháp, bộ pháp, thủ pháp không còn linh hoạt theo ý muốn nữa. Bọn Hắc Y Tôn Giả nắm được thắng thế rồi, chúng càng gia tăng áp lực, định kết thúc cuộc chiến nhanh chóng.

Trong tình thế đó, Độc Cô Thanh Tùng chắc bị chúng tóm tại khu rừng thưa này, không mong gì thoát thân rồi.

Chàng bỗng nhớ đến Lam Y lão tổ, thăm hỏi không rõ lão tổ hiện lúc đó ở đâu, chàng ước mong lão tổ đến kịp, giải nạn cho chàng.

Hai tên Hắc Y Tôn Giả giữ vị trí trước mặt chàng, lại đồng một lúc tung luôn vừa Hóa Huyết Công vừa Hàn Âm Chưởng đánh tới.

Độc Cô Thanh Tùng miễn cưỡng vùng chưởng đón chặn nhưng sức phản công yếu quá, chàng bị chấn dội về phía hậu đến hai ba bước.

Nhân một phút giây đối phương ngưng kích đề vận công tụ khí xuất phát chiêu thứ hai, chàng gom tàn lực, kêu to lên một tiếng:

- Sư tổ!

Tiếng kêu của chàng vang động khắp khu rừng, nhưng chẳng có một chút hồi âm, không khác nào rơi giữa vùng sa mạc.

Chàng thất vọng quá, biết Lam Y lão tổ không còn quanh quẩn trong khu rừng nữa.

Thấy chàng hoàn toàn giữ thế thủ một cách gượng gạo, bọn Hắc Y Tôn Giả bật cười lạnh lạnh. Chúng tỏ vẻ đắc chí vô cùng.

Một tên cao giọng khích:

- Đã đến nông nổi này, ngươi chưa chịu hạ mình nhận bại nữa sao? Ngươi còn đợi gì?

Một tên khác mỉa:

- Anh hùng tự xử, đừng để bọn ta phải gỡ thủ đoạn cuối cùng, chúng ta dù sao phải giữ đúng qui cũ giang hồ, không muốn hủy diệt thanh danh của ngươi! Hãy quyết định đi kéo muện.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, rít lên:

- Các ngươi muốn làm gì thì làm, chẳng bao giờ lão phu biết sợ.

Một Hắc Y Tôn Giả hừ lạnh:

- Ngươi còn hy vọng thoát đi à?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng:

- Dù hy vọng, dù không , nhất định chẳng khi nào lão phu nhận bại. Muốn triệt hạ ta, không phải là việc dễ dàng như các người tưởng.

Một tên cười lạnh:

- Sắp chết đến nơi rồi, mà còn nói cứng, rõ thật ngông cuồng có khác. Nếu không thì cũng là một kẻ kiến thức thì thiếu cận đáng thương hại.

Luôn luôn, bọn Hắc Y Tôn Giả vẫn bọc kín đao quanh chàng sợ chàng bất thành linh thoát chạy. Bốn tên giữ bốn góc, còn lại mấy tên, thay phiên nhau tấn công cầm chừng, cho chàng không rảnh tay, mà cũng để tia dẫn khí lực của chàng qua sự chỉ trì miễn cưỡng.

Một tên gọi chàng:

- Cuồng đồ! Nếu người dám tiếp một chiêu Hóa Huyết Công và một chiêu Hàn Âm Chưởng của ta, bọn ta hứa là sẽ giải tỏa vòng vây, rút về Huyết Ảnh Cung chịu tội thể cho người lần này. Người nghĩ sao?

Độc Cô Thanh Tùng nhìn chúng một thoáng:

- Các người đều xuất thủ hay liên thủ khởi công?

Tên Hắc Y Tôn Giả đáp:

- Hai thôi, còn tất cả đều bất động.

Độc Cô Thanh Tùng xì một tiếng:

- Hai? Như vậy sao gọi là anh hùng.

Tên Hắc Y Tôn Giả cười ha hả:

- Người cho là không công bình? Sự tình ngày nay không phải do người định đoạt mà được. Chẳng qua, người đã đến lúc mệt mỏi, bọn ta muốn thế nào, người phải chịu thế ấy thôi.

Độc Cô Thanh Tùng thừa hiểu chàng không còn đủ sức chống trả thế công do hai tên Hắc Y Tôn Giả xuất phát cùng một lượt, chàng đã thụ thương khí nhiều rồi, dù chỉ là một tên chưa chắc gì chàng chỉ trì nổi, huống hồ hai tên?

Nhưng thoát đi thì không thể, chàng còn biết làm sao hơn? Thà tiếp nhận hai chiêu công đó, rồi thì chúng mở vòng vây, không nổi thì chúng hạ sát, chứ chẳng lẽ từ chối? Mà từ chối thế nào được. Chúng đã nhất định áp đảo chàng bằng mọi cách, có bao giờ chúng để chàng yên?

Chàng nghiêng răng, gần giọng:

- Được! Các người cứ khởi công đi ! Đừng nói là hai, dù tất cả cùng hiệp lực, ta vẫn tiếp như thường! Chết là cùng chứ gì?

Tên Hắc Y Tôn Giả xì một tiếng:

- Người còn mong vọng sống sót sao. Ta chọn cho người giải pháp đó, là giúp người được chết mà không mất tiếng anh hùng, chứ đừng tưởng là người có thể chỉ trì nổi hai chiêu.

Độc Cô Thanh Tùng bĩu môi :

- Ta chỉ sợ vị tất.

Hắc Y Tôn Giả cười ha hả:

- Lão thất phu cuồng ngạo thay. Thật trên thế gian này ta chỉ thấy có một người.

Đôi mắt hàm ngời lên sát khí, đôi cánh tay vòng lên từng thớ thịt, một tên đồng bạn của hắn cũng làm y như hắn.

Chúng phân nhau một tên phát xuất Hóa Huyết Công, một tên tung Hàn Âm Chưởng. Làm như vậy, chúng khỏi phân chia công lực của mình, chiêu thế phát ra sẽ lợi hại hơn nhiều.

Chúng từ từ trầm mình xuống thấp.

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ cái chết sống của chàng sẽ do cuộc tiếp xúc này định đoạt, dĩ nhiên còn bao nhiêu khí lực, chàng tận dụng ứng phó với chúng, song khí lực không còn tùy theo ý nữa, cố vận tụ một lúc lâu mà cũng chỉ quy tập được độ ba thành lực.

Ba thành lực! Đối với hai tay đại kinh địch, tài nghệ suýt soát với Vạn Cực Đế Quân, có thể trên Vạn Cực Thiên Tôn, mà chàng chỉ sử dụng có ba thành lực, phỏng còn mong làm gì nên chuyện chứ?

Nhưng, đừng nói là ba thành lực, dù chỉ có hai thành lực, một thành lực, bắt buộc chàng cũng phải phản công, chàng hiện tại không khác nào con thiêu thân biết mình sẽ chết cháy mà cũng lao mình vào lửa.

Đôi bên đã chuẩn bị sẵn sàng, một bên chuẩn bị thắng, một bên chuẩn bị bại, bên nào cũng cương quyết cả.

Thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ, mũi tên đã lắp vào đường dây kéo thẳng, chỉ một cái nháy mắt là kiếm chớp lên, tên bay đi, cuộc cờ thắng bại sẽ kết thúc.

Bỗng nhiên, tiếng địch đầu dây phảng phất trầm trầm bồng bồng nữa mau nữa chậm, vừa du dương vừa râm rập, vọng đến cực trường. Lắng tai nghe, tiếng địch phát xuất ngay tại khu rừng thưa. Bọn Hắc Y Tôn Giả nghe tiếng địch, đều lộ vẻ mừng rỡ.

Hai tên sắp sửa phát chiêu quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng địch, tự nhiên chúng phân tán công lực, giải tỏa Hóa Huyết Công và Hàn Âm Công, buông lỏng tay xuống, đứng trân mình.

Một tên trong bọn không dấu nổi vẻ bức tức, càu nhàu:

- Bỏ phí một dịp may rồi.

Hắn nhìn Độc Cô Thanh Tùng, gằn giọng:

- Cuồng đồ! Phước đức cho người lắm đó. Nếu tiên sư của bọn ta không có lệnh gọi, thì người sẽ về châu diêm chúa rồi.

Bảy tên lạnh mạnh diu một tên bị thương cùng trừng mắt nhìn chàng, rồi cùng tung mình lên không, giở thuật khinh công, rời cực trường, lướt đi thoán thoát, phút chốc mất dạng.

Độc Cô Thanh Tùng ngăn người ra, đứng lặng, nhìn theo chúng.

Chàng thâm nghĩ, bọn Hắc Y Tôn Giả có thể là những tay lãnh tụ trong vũ lâm, thế mà còn râm rập tuân theo lệnh vị tiên sư nào đó, hẳn vị tiên sư ấy cũng phải có bản lĩnh siêu thần nhập hoá, và quy luật trong Huyết Ảnh Cung phải hết sức nghiêm ngặt.

Chàng lo ngại, thấy trước sự khó khăn khi phải đương đầu với Huyết Ảnh Cung, và muốn giải thoát cho những người thân hiện bị giam cầm nơi đó, chàng phải trả với giá sanh mạng của mình.

Vàng đồng đã ló dạng, ánh hồng rọi khắp không gian.

Độc Cô Thanh Tùng đi sâu vào khu rừng, đi không mục đích, dù chàng có muốn tìm Lam Y lão tổ cũng không thể quyết định phải đi về hướng nào. Xuyên qua chồi cây, cành lá thưa thớt, chàng trông thấy xa tòa Tuyết Phong Sơn mờ hiện trong lớp sương mù sáng sớm, bỗng nhiên mà chàng có cái cảm nghĩ muốn đến đây một phen, chàng nghĩ không ngờ Huyết Ảnh Cung được kiến tạo trong tòa núi đó.

Nhưng chàng đắn đo, nhận thấy có bất tiện cho mình vì thương thế còn nặng, công lực chưa phục hồi, nếu gặp cường địch thì làm sao ứng phó?

Tạm thời, chàng xếp ý muốn đến Tuyết Phong Sơn lại, tìm một nơi kín đáo, ngồi xuống xếp bằng tròn, vận hành cương khí chữa trị thương.

Qua một lúc lâu, chàng nghe tinh thần sảng khoái trở lại như cũ, chàng đứng lên, mặt hướng về Tuyết Phong Sơn trầm ngâm nghĩ ngợi.

Thái dương đã lên cao, ánh nắng xuyên cành lá đem hơi ấm sưởi không gian của khu rừng, hơi ấm len vào cơ thể chàng làm chàng thấy đối.

Cái đói, khi quên lãng được rồi, thì không đến nỗi nào khó chịu, nhưng một khi nhớ đến nó, nó cào cấu lên, nó hoành hành dằng dặc vô tưởng. Độc Cô Thanh Tùng bước nhanh về bìa rừng định tìm một thị trấn gần đây, điểm tâm.

Đến trưa, chàng trở lại khu rừng với ý định sẽ đến Tuyết Phong Sơn, làm một cuộc dò thám.

Tuy nhiên, chàng không quên, ngày mai là ngày Vạn Cực Đế Quân khai diễn đại hội võ lâm Kim Đỉnh tại Vọng Nguyệt Bình trên Thanh Thành Sơn, do đó, chàng không thể phí phạm một thời khắc nào. Những giây phút sắp trôi qua sẽ vô cùng quý báu đối với chàng, chàng đếm từng giây từng phút để tiến hành ý định sao cho đâu vào đấy mới được.

Như vậy, chàng chỉ còn nửa ngày nay và trọn một đêm sắp đến, bởi nội nhật hôm sau thì chàng phải có mặt tại Thanh Thành Sơn, mà đường đi cũng khá xa, theo cước lực của chàng thì ít lắm cũng phải hơn nửa ngày hành trình mới tới nơi.

Vả lại, muốn nắm vững tình hình tại chỗ, chàng cần phải đến đây trước giờ khai hội, để làm một cuộc dò thám thực lực địch.

Cho nên, chàng chỉ có thể dành cho sự dò thám tại Tuyết Phong Sơn nửa ngày nay và một phần đêm sắp đến, sau đó chàng phải lên đường ngay, mới không lỡ hội kỳ Kim Đỉnh.

Chàng xuyên khu rừng, từ ven bên này, gần đến ven đối diện bên kia, bỗng chàng trông thấy một cái xác người lủng lẳng trên cành một cây to lớn.

Chưa nhìn kỹ xác chết là nam hay nữ, người như thế nào. Chàng bỗng giật mình, lo ngại, liên tưởng đến Lam Y sư tổ ngay, chàng thầm nghĩ:

- Không lẽ lại là xác của sư tổ? Có lẽ nào xa cách nhau chưa được bao lâu, mà sư tổ lại ngộ hại nhanh chóng như thế?

Chàng vận dụng nhãn lực, còn từ xa quan sát thấy người lủng lẳng đó.

Chiếc áo màu tro phủ bên ngoài xác chết là sự kiện đầu tiên đánh tan niềm lo ngại của chàng, bởi lão tổ vận áo màu lam. Chàng thấy vững lòng lắm rồi, vội gấp đến nơi.

Chàng vừa đi, vừa nhìn phát giác ra chiếc xác đó chỉ có một cánh tay, điều đó chàng dễ nhận ra vì hai tay áp vẫn có đủ, nhưng một cánh thì lòng thông phát phơ theo gió, chứng tỏ bên trong trống rỗng.

Bỗng chàng rú lên thất thanh:

- Trời! Có thể như vậy được sao? Không! Ta không tin là chúng tàn độc đến độ đó.

Chàng nhớ đến thân phụ chàng. Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong chỉ còn một cánh tay, mà xác kia chỉ còn một cánh tay.

Chàng tung mình lên, bay vọt tới, định nhìn mặt xác chết cho thật kỹ, nhưng rồi chàng đưa tay bịt mắt, che mắt, nhảy lùi lại, không dám nhìn.

Nếu sự thật đúng như chàng tưởng, chắc chàng phải ngất xỉu mà chết luôn mất.

Chàng than thầm:

- Gia Gia! Gia Gia! Chúng làm gì Gia Gia?

Chàng dợm tới, rồi thụt lùi, luôn mấy lượt như vậy vẫn chưa dứt khoát được giữa sợ hãi và hiếu kỳ.

Sau cùng chàng nghĩ:

- Dù sao thì sao, ta cũng phải sự thật mới được! Ta không thể chịu cảnh phân vân hồi hộp này lâu nữa! Dù ta không đủ can đảm nhìn sự thật, nhưng việc đã rồi, nhìn cũng thế, không nhìn cũng thế, thà nhìn, thà biết sự thật còn hơn.

Tuy nghĩ vậy, chàng cũng không dám bước tới, trái lại chàng còn hướng mắt về phía khác, tránh xác chết. Chàng đau khổ hết sức.

Sau cùng chàng nghĩ:

- Trong thiên hạ, thiếu chi người cụt tay? Nào phải một mình phụ thân chàng?

Rất có thể xác chết đó không phải của người lắm.

Chàng nghiêng rằng:

- Tại sao ta không dám nhìn một sự thật? Ta hèn khiếp như thế này à?

Chàng quay nhanh người lại, nhưng mắt vẫn chưa mở ra.

Chàng không dám mở mắt. Chàng sợ phút giây chạm với sự thật.

Cổ nén cơn sôi động của khí huyết trong người đang trào dâng mãnh liệt, chàng sè hé mắt ra, đột nhiên chàng lùi lại, lùi xa nữa. Bây giờ tới chàng giương tròn đôi mắt nhìn theo lão trước mặt.

Chàng không còn thấy xác chết, chàng chỉ thấy một lão nhân vừa xuất hiện cách chàng không đầy một trượng. Lão nhân có dáng người siêu trần thoát tục, dịu hiền trong đạo cốt tiên phong. Đứng nhìn chàng, miệng điểm một nụ cười.

Độc Cô Thanh Tùng chưa hết kinh ngạc, lão nhân đã cất tiếng hỏi:

- Tiên sanh gặp điều gì khó xử lắm hay sao lại có vẻ kinh hoàng lo lắng như thế?

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay chà chà mắt, mặc dù lão nhân đã hỏi chàng, tiếng nói rõ ràng như vậy, mà chàng cũng chưa tin là sự thật.

Lão nhân xuất hiện từ lúc nào? Lão nhân từ đâu tới? Chỉ có những bóng ma, bóng quỷ mới có những hành động vượt khỏi giác quang chàng. Huống chi, khoảng cách nhau không xa hơn một trượng? Và chàng thỉnh thoảng cũng len lén nhìn về hướng xác chết, tại sao chàng không nghe gì, không thấy gì? Còn xác chết, biến đâu?

Chàng đứng lặng người không đáp, ánh mắt chưa mất vẻ kinh ngạc.

Lão nhân bước tới mấy bước, tiếp nối:

- Tiên sanh có lạc được không?

Độc Cô Thanh Tùng cố trấn định tâm thần, nhìn lão nhân thăm nghĩ:

- Xem ra, lão già này cũng là một nhân vật đạo cao đức trọng chứ không phải là hạng ác ma, ta có thể tiếp xúc với lão.

Chàng vòng tay nghiêng mình, cung kính đáp:

- Chẳng dẫu gì lão trượng, vừa rồi, tôi thấy có một xác chết bị treo lơ lửng trên cành cây, trong phút chốc lại biến đâu mất.

Lão nhân cười nhẹ:

- Lại có sự kỳ lạ như thế à? Tiên sinh mắt trông thấy? Chứ lão có thấy gì đâu?

Độc Cô Thanh Tùng quả quyết:

- Chính mắt tôi trông thấy rõ ràng. Xác chết đó chỉ có một tay...

Lão nhân lắc đầu:

- Lão không hiểu nổi rồi. Kỳ quái thật! Lão đứng tại đây cũng khá lâu rồi chỉ thấy tiên sanh dợm tới, dợm lui, có cái vẻ kỳ quái cùng cực, chứ có thấy thì thế gì đâu?

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm suy nghĩ:

- Tại sao lại kỳ lạ thế? Ta không hoa mắt chút nào, đâu có thể trông gà hoá vịt? Hay là lão già này giở trò quỷ thừa lúc ta quay mình, mà dấu chiếc xác nơi nào đó?

Nhưng xem ra lão có vẻ đạo mạo đứng đắn như vậy, không lẽ lão là người bất lương?

Tuy chàng nghĩ vậy, song lòng còn trì nghi do dự chưa nhất định phải biểu lộ thái độ như thế nào.

Lão nhân lại cười, tiếp nói:

- Tiên sanh muốn đi đâu? Đi tới nữa, thì vào núi sâu rồi, còn quanh vùng phụ cận thì không có nhà cửa dân cư...

Độc Cô Thanh Tùng bỗng có ý nghĩ:

- Rất có thể lão già này có cơ sở gần đây, nếu đúng lão là người của địa phương, mình có thể hỏi thăm đường đến Huyết Ảnh Cung. Lão ở đây lâu, tự nhiên lão phải biết. Mình cần lựa lời thăm dò trước, xem sao?

Chàng liền thốt:

- Không dấu lão trượng, chẳng phải ngẫu nhiên mà tôi lạc bước đến đây. Tôi muốn vào núi tìm người bạn, nhưng tôi không biết đích xác người bạn đó ở tại phương hướng nào.

Lão nhân kinh ngạc:

- Một tòa Tuyết Phong Sơn rộng lớn như thế này, tiên sanh muốn vào đó tìm người quen, mà lại không biết người quen ở về phương hướng nào, làm sao tiên sanh tìm được? Lão phu chỉ e tiên sanh không khéo lại lạc mất lối đi, tiến không nơi, lui không nẻo...

Độc Cô Thanh Tùng cười sẵn đón:

- Chỉ vì không thuộc đường đi nẻo bước, nên mới tỏ thật cái ý định của tôi, để mong lão trượng chỉ giáo cho. Lão trượng ở đây lâu rồi chứ? Nếu là người bốn xứ, chắc lão trượng thuộc đường.

Lão nhân gật đầu:

- Lão ở đây trên hai mươi năm rồi, vùng Tuyết Sơn này lão thuộc nằm lòng.

Rồi lão đưa tay chỉ về một hướng:

- Nhà lão ở đấy! Cũng không cách đây xa lắm.

Độc Cô Thanh Tùng bỗng chỉnh sắc mặt nghiêm nghị hỏi:

- Lão trượng biết Huyết Ảnh Cung ở phía nào chẳng? Nghe nói cung đó được thiết lập tại Tuyết Phong Sơn nhưng đích xác ở đâu thì tôi chưa rõ.

Nghe nói đến Huyết Ảnh Cung, lão nhân biến sắc. Lão lộ vẻ sở hãi ra mặt. Lão không đáp lời chàng, quay lưng bước đi.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, hấp tấp bước theo, cao giọng gọi:

- Lão trượng! Lão trượng! Xin dừng chân lại tôi có...

Lão nhân bước nhanh hơn, vừa đáp vọng lại:

- Tiên sanh hỏi đường đến Huyết Ảnh Cung, lão không dám có ý kiến gì cả, đừng hỏi nữa.

Độc Cô Thanh Tùng tin chắc lão nhân biết rõ Huyết Ảnh Cung ở chỗ nào, có thể nào chàng bỏ qua cơ hội, không hỏi cho kỳ được? Chàng cũng gia tăng cước lực, vừa đi vừa gọi:

- Lão trượng! Xin lão trượng đừng từ chối, chỉ cho tôi biết với. Giọng chàng tha thiết, thành khẩn vô cùng.

Lão nhân vẫn bước mỗi lúc mỗi nhanh một týt, lão không quay nhìn lại tay đưa cao khoát khoát đầu lắc lắc:

- Đừng! Đừng hỏi nữa! Đừng nhắc đến Huyết Ảnh Cung nữa. Lão không thể nói gì đâu.

Độc Cô Thanh Tùng van nài:

- Lão trượng chỉ nói cho biết Huyết Ảnh Cung ở nơi nào thôi, tôi không dám phiền lão trượng dẫn đầu mà phải ngại.

Lão nhân đột nhiên dừng chân, quay lại đối diện với chàng.

- Lão có lời khuyên cáo tiên sinh, hãy bỏ cái ý niệm đến Huyết Ảnh Cung đi, vì nơi đó không phải mỗi ai muốn đến mà được. Chỉ nhìn thấy người trong Huyết Ảnh Cung, cũng đủ phát run lên rồi, nói chi đến mọi hành động khác? Tiên sinh nên trở về là hơn?

Độc Cô Thanh Tùng bước tới, vòng tay cương quyết thốt:

- Lão trượng hiểu cho, tôi không thể đến Huyết Ảnh Cung, Tôi phải đến đây trong ngày nay.

Lão nhân ngẩng mặt nhìn lên nền không, xanh thẳm chừng như suy nghĩ điều gì, một lúc lâu, nhìn chàng với ánh mắt trang nghiêm, từ từ buông từng tiếng:

- Lão thấy tiên sinh có ý chí kiên quyết vô cùng, chắc cũng có lý do gì quan trọng lắm nên nhất định phải đến nơi cho kỳ được. Vậy tiên sinh hãy cho lão biết, tiên sinh là ai, đến Huyết Ảnh Cung có việc gì? Biết được những điều đó, lão mới liệu xem có thể chỉ đường cho tiên sinh hay không.

Độc Cô Thanh Tùng buột miệng thốt:

- Tôi...

Nhưng chàng kịp nín lặng, hừ lại mấy bước, quắc mắt quan sát lão nhân từ đầu đến chân từ chân lên đầu.

Lão nhân cười dịu:

- Tiên sinh không tin lão? Không tin thì thôi, xin đừng hỏi nữa. Lão đi vậy.

Thốt xong, lão nhân quay nhanh người, giở thuật khinh công bước đi thoăn thoắt.

Tuy lão bước đi ung dung, thư thả song còn nhanh hơn người khác cố chạy với tất cả cước lực của mình, chỉ nội một thuật khinh công thôi cũng đủ chứng tỏ lão nhân là một dị khách.

Độc Cô Thanh Tùng tự trách mình:

- Ta hồ đồ quá! Lão nhân nào phải thuộc hạng người bại hoại, ta có thể tin tưởng lắm chứ tại sao ta không nói sự thật?

Chàng liền phi thân bám sát phía hậu lão nhân, cao giọng gọi:

- Lão trượng dừng chân lại đi, tôi là kẻ có mắt mà không trông thấy Thái Sơn Bắc Đẩu thật đáng tội lắm. Vô luận thế nào, lão trượng cũng phải dừng lại cho tôi bày tỏ. Lão trượng ơi! Tôi cần biết Huyết Ảnh Cung ở đâu.

Lão nhân không cần đáp, cứ đi. Trong chớp mắt, lão đã vượt hơn ba dặm đường. Rồi lão đến chân núi, qua một khúc quanh lão mất dạng.

Độc Cô Thanh Tùng cũng chạy bay đến khúc quanh đó, nhìn xa xa, nơi một trũng núi, có một tòa thạch thất ba gian, trước nhà có trồng nhiều loại hoa, hương tỏa ngào ngạt.

Tòa thạch thất nằm tại lòng trũng, độ lưng chừng núi, xem u nhàn tịch mịch vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Tòa thạch thất này đúng là nơi lão ẩn cư, dù sao thì sao, ta phải đến đó tìm gặp lại lão cho kỳ được. Thời gian cấp bách lắm rồi, ta không thể buông xuôi nầy chạy sẵn bóng khác.

Với Quỷ Ảnh Vô Hình công, chỉ độ mười cái nhảy là Độc Cô Thanh Tùng đến trước tòa thạch thất.

Nhà thì bằng đá, nhưng cửa lại bằng cây, đóng kín. Nhìn vào vọng cửa, Độc Cô Thanh Tùng cười thầm:

- Lão này đã cao tuổi mà tánh khí không khác bọn thiếu nữ tí nào. Mỗi chút là mỗi biểu lộ tâm tình, ta cũng không tiếp là do lão, tại sao lại đóng cửa kín tỏ vẻ quá rõ cái ý đuổi khách? Cao nhân ai lại có hành động lộ liễu như vậy bao giờ?

Ta có phải là kẻ lỗ mãng đâu, dám ngang nhiên xâm nhập gia cư của người?

Chàng bước tới, gõ ba tiếng vào cánh cửa, rồi gọi to:

- Xin lão trượng mở cửa, cho tôi vào tạ lỗi, dù thế nào đi nữa, lão trượng cũng nên thương tình kẻ từ ngàn dặm gian lao khổ nhọc tìm đến đây.

Bên trong, im lìm như nhà hoang vắng.

Độc Cô Thanh Tùng lại nghĩ:

- Lão này xem vậy mà cái nư hờn mát cũng khá đấy chứ?

Chàng lại gõ cửa, gõ liên tiếp mấy lần nữa, sau cùng, giọng lão nhân vang lên, đầy cảm hờn:

- Lão cùng tiên sanh, bắt quá là bèo nước gặp nhau, qua một cái thoáng chèo là bèo trôi nước chảy, ai đi về định hướng nấy, tại sao lại còn cố theo đuổi quấy phiền nhau không có như thế này? Hoặc giả tiên sanh khinh người ngạo vật, không xem quý cũ giang hồ ra gì chẳng?

Đúng như lời chàng dự đoán, tòa thạch thất là chỗ ẩn cư của lão nhân. Nếu chàng đoán sai, gõ cửa làm nhà, không rõ chàng sẽ ăn nói làm sao với gia chủ cho trôi cái tội đường đột quấy nhiễu sự an tịnh của người một cách vô lý.

Muốn hỏi thăm đường xá, phải tìm nhà bỏ ngõ, hoặc giả gặp nơi cửa đóng then cài cũng phải chờ người ta mở cửa đi ra ngoài mà đón hỏi, chứ ai lại gõ cửa ầm lên như thế? Nếu gặp nhà thiếu nữ, quả phụ, thì sao? Chàng còn gì nhân cách?

Chàng mừng rỡ đáp ngay:

- Lão trượng ơi! Tôi đã biết lỗi lầm, xin lão trượng rộng dung, dù thế nào cũng phải cho tôi vào tạ lỗi, có vậy tôi mới yên lòng. Xin lão trượng đừng bỏ rơi tôi.

Chàng nhấn mạnh mấy tiếng cuối.

Lão nhân hừ một tiếng:

- Việc gì mà lão bỏ rơi tiên sinh? Chẳng qua, tiên sanh hỏi một điều lão không thể nói, bảo lão nói làm sao được?

Độc Cô Thanh Tùng nài nỉ:

- Lão trượng cứ mở cửa ra đi, rồi tôi sẽ trình bày cùng lão trượng.

Lão nhân từ chối:

- Thôi khỏi phải trình bày gì cả. Lúc muốn nghe lại không nói, khi hết nghe rồi, có nói ngàn vạn lời cũng vô ích. Không nghe nữa là hơn. Tiên sinh cảm phiền vậy.

Lão nhân vừa từ chối, vừa tỏ rõ cái ý đuổi khách. Song có bao giờ Độc Cô Thanh Tùng chịu bỏ đi?

Chàng tức thẳm:

- Cái lão già này cố chấp lạ.

Tuy vậy, chàng vẫn dịu giọng van nài thêm mấy lượt nữa lão nhân không đáp một tiếng nào.

Đứng tần ngần bên ngoài, Độc Cô Thanh Tùng thở dài không biết nên bỏ đi hay cố khấn cầu nữa. Đi thì đi mất cái dịp ngàn năm một thuở, chàng nghĩ tới nghĩ lui mãi, rồi nhất quyết phải cố nói làm sao cho lão xiêu lòng mới nghe.

Chàng lên tiếng:

- Lão trượng ơi ! Lão trượng đành đoạn vậy sao? Làm phương tiện cho người là lão trượng tỏ rõ đức tính thương người mến vật tôi không khi nào quên ơn trọng của lão trượng đâu.

Lâu lắm, lão nhân mới chịu đáp với giọng hờn:

- Thôi được! Tiên sinh hãy tỏ lai lịch đi, và nói rõ mục đích đến Huyết Ảnh Cung, rồi lão sẽ mở cửa cho vào.

Độc Cô Thanh Tùng không do dự:

- Tôi là Độc Cô Thanh Tùng, tìm đến Huyết Ảnh Cung để giải nạn cho song thân, và các vị thúc bá bị giam cầm tại đây.

Lão nhân lại hỏi:

- Ai giam cầm những vị đó tại Huyết Ảnh Cung?

Độc Cô Thanh Tùng đáp liền:

- Vạn Cực Đế Quân.

Lão nhân ạ lên một tiếng hải hùng:

- Tiên sanh có bản lĩnh như thế nào, dám tìm Vạn Cực Đế Quân, toan giải cứu những vị đó?

Độc Cô Thanh Tùng không dấu diếm:

- Tôi luyện được Đại Đế Thần Phong Chưởng Công.

Lão nhân lại ạ lên một tiếng, tiếp theo đó, lão thở phào:

- Đại Đế Thần Phong Chưởng có công dụng khắc chế Hóa Huyết Thần Công nhưng mức thành tựu của sở học tiên sinh đến đâu.

Độc Cô Thanh Tùng suy nghĩ một chút:

- Tôi không thể đo lường sự thành đạt, vì môn công Đại Đế Thần Phong Chưởng đến mức độ nào, song tôi tin rằng có thể giải cứu những người bị nạn. Điều cốt yếu là lão trượng chỉ hộ Huyết Ảnh Cung ở đâu...

Một tràng cười từ trong tòa thạch thất vọng ra:

- Lão hãy tạm gọi tiên sinh là lão đệ cho được thân mật hơn, và nhân chỗ thân mật này, lão khuyên lão đệ đừng liều chết một cách oan uổng như vậy, bởi dù có đến mười người như lão đệ, vị tất đã được toại ý, nói chi một mình lão đệ toan đột nhập Huyết Ảnh Cung?

Lão gằn giọng:

- Từ xa xưa cho đến ngày nay, Vạn Cực Đế Quân chưa hề chiến bại một lần nào, trong vũ lâm hiện tại, không có một nhân vật nào có thể là địch thủ của lão ấy.

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười :

- Lão trượng tựa vào đâu, dám quả quyết như thế?

Lão nhân không đắn đo:

- Chắc tiên sinh cũng biết, người sáng lập ra môn công Hóa Huyết là Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi chứ. Năm xưa, Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi luyện xong môn công kỳ diệu rồi một mình tung hoành ngang dọc, gót chân dẫm khắp giang hồ hạ sát hàng ngàn, hàng vạn nhân mạng trong vũ lâm, con người đó lợi hại như vậy, tiên sanh dám đối địch chăng?

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ:

- Nhưng đó là Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi luyện thành Huyết Ảnh. Còn đây là Vạn Cực Đế Quân, Huyết Ảnh Tử thành công nhờ bẩm chất trời sanh đặc biệt, mới đạt đến mức hỏa hầu, còn Vạn Cực Đế Quân làm gì luyện được đến trình độ đó? Lão trượng có bao giờ gặp Vạn Cực Đế Quân chăng?

Lão trượng hỏi:

- Theo khẩu khí của tiên sinh, chắc tiên sanh có gặp lão ấy rồi?

Cánh cửa tòa thạch thất vụt mở ra, lão nhân hiện nơi khung, miệng mỉm một nụ cười.

Độc Cô Thanh Tùng nghiêng mình vòng tay vái chào:

- Độc Cô Thanh Tùng bái kiến tiên bối, chẳng hay tiên bối danh hiệu là chi?

Lão nhân bỏ cái lối gọi Độc Cô Thanh Tùng bằng tiên sinh bởi chàng đã bày tường lai lịch rồi. Lão đáp:

- Lão đệ cần hiểu việc nhỏ đó lắm sao? Hơn ba mươi năm nay lão từ bỏ kiếp sống giang hồ, danh hiệu không dùng lâu, thành quên mất. Nếu cần, lão đệ có thể xưng hô lão là Tiểu Lão Nhị cũng được lắm.

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Tiểu bối nào dám vô lễ như thế?

Lão nhân cười nhẹ:

- Ý lão muốn như vậy, lão đệ không phải ngại.

Lão tiếp nối với giọng cao hơn:

- Lão đệ đã tỏ rõ lai lịch rồi, còn giữ chiếc nạ làm chi nữa?

Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười, đưa tay vuốt mặt, chiếc nạ theo tay rơi xuống, chàng nhặt cất vào người.

Lão nhân nhìn gương mặt khôi ngô tuấn tú của chàng kêu lên một tiếng:

- Không ngờ lão đệ còn trong lứa tuổi thanh xuân. Thì ra, sông rộng sóng sau đũa sóng trước, đường dài người mới nổi người xưa. Rất tiếc! Rất tiếc!...

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ:

- Tiền bối có cảm nghĩ như thế nào thốt lên niềm than tiếc?

Lão nhân trầm buồn nét mặt:

- Lão đệ niên kỷ chưa được bao nhiêu, muốn đến Huyết Ảnh Cung nạp mạng, không phải là một sự kiện đáng tiếc sao? Kiếp sống còn dài, sự nghiệp đang lên, danh vọng chờ đón, thế mà nhất đáng đi tìm cái chết, lão trông vào lão đệ, sao khỏi chạnh lòng?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Lão trượng lo xa, vị tất sự việc kết thúc như vậy?

Lão nhân nghiêm giọng:

- Lão đệ! Nơi ẩn đường hắc ám, lão đệ sắp có họa lâm thân, nội trong tuần nhật, e khó thoát tử nạn.

Độc Cô Thanh Tùng cười nhạt:

- Lão trượng xem tướng? Tiểu bối từng gặp những tay tướng số hữu danh trên giang hồ, song chẳng bao giờ tiểu bối tin vào lời suy đoán vô căn cứ của họ...

Lão nhân quả quyết:

- Xưa nay, lão xem cho rất nhiều người, nói sao có vậy, không sai một mảy.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão:

- Vậy à?

Chàng bán tin bán nghi, không rõ lão nhân thực sự biết xem tướng mà khuyên ngăn chàng, hay lão có dụng ý gì khác. Chàng thấy lão có vẻ thành khẩn quá, thành chàng muốn tin ngay.

Chàng trầm ngâm một lúc, buồn rầu thốt:

- Cứ như tiền bối suy đoán theo tướng mạng, thì tôi phải chịu chết rồi, không phương cứu giải.

Chàng chờ xem lão nhân có ý kiến gì nữa không. Lão nhân quan sát thần sắc chàng, đoạn cười :

- Có phương cứu giải chứ.

Chàng thở phào:

- Thật vậy sao tiền bối? Xin tiền bối chỉ điểm cho.

Lão nhân điềm nhiên bảo :

- Lão đệ từ đâu đến, giờ nên trở về đây, là không còn sợ tai họa gì cả.

Độc Cô Thanh Tùng giương tròn đôi mắt, nhìn chăm chú vào lão nhân, bỗng chàng nhoài người tới, đưa nhanh bàn tay hữu chụp vào cánh tay lão, nắm cứng, cao giọng hét:

- Ông là ai? Nói mau! Nếu không, đừng trách tôi vô lễ.

Lão nhân nổi giận:

- Lão đệ! Lão có hảo ý đối với nhau, đã chẳng biết ơn, sao lão đệ lại còn hùng hổ? Đừng tưởng lão là kẻ dễ trêu đùa nhé.

Độc Cô Thanh Tùng cũng sôi giận:

- Ông là người trong Huyết Ảnh Cung. Ông không nên hối tiếc gì cả. Ông không phải dọa tôi.

Lão nhân bỗng đổi giận làm lành, điểm một nụ cười :

- Lão đệ kém cỏi thế à? Dựa vào đâu, dám quyết đoán lão là người trong Huyết Ảnh Cung. Rõ thật nông nổi quá.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh:

- Ông khuyên tôi trở về Hồng Trạch Hồ, ông đồng ý nghĩ với Huyết Ảnh Cung, không muốn cho tôi đến đó, đập tan sào huyệt chúng, cứu thoát người thân.

Ông còn chối cãi gì nữa?

Lão nhân bật cười ha hả, cười một thôi dài, tuy lão cười, thần sắc lão dần dần biến đổi.

48. Oan Hồn Trong Đàm Tối

Lão nhân biến sắc đến tái xanh, lúc đó lão mới ngưng tràng cười, gằn giọng thốt :

- Tiểu tư ô! Dám có thái độ ngông cuồng trước mặt lão à? Nếu đúng lão là người của Huyết Ảnh Cung, thì người đã nát xác trong vòng ba bước rồi, ngay tại khu rừng, còn đâu mò đến đây? Người vô lễ lắm đó, song lão tha cho, chẳng bắt tội làm gì.

Hãy rút đi để cho lão yên.

Độc Cô Thanh Tùng nghe lão nhân nói có lý, vội buông cánh tay lão ra.

Nhanh như chớp, lão nhân vung mạnh tay phóng ra một luồng kinh đạo, cuốn tới.

Chàng biết ngay lão nhân vì giận mà xuất thủ, chứ chẳng phải ác ý với chàng, nên chàng không chống đỡ, chỉ nhảy tạt sang một bên né tránh.

Chàng kêu lên :

- Lão tiên bối bớt giận! Tôi hoàn toàn tin tưởng tài bói toán của tiên bối nhưng dù biết rằng đến Huyết Ảnh Cung phải mất mạng tôi vẫn đi, quyết tôi không thể bỏ ý định đó được. Xin tiên bối chỉ đường cho tôi.

Lão nhân dần dần dịu cơn phẫn nộ, nhưng vẫn còn lạnh lùng:

- Người nhất quyết phải đến Huyết Ảnh Cung?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Thật vậy đó, lão tiên bối ạ. Lão nhân hỏi gặng :

- Dù chết cũng cam tâm?

Độc Cô Thanh Tùng cương quyết:

- Cha sanh, mẹ dưỡng, còn ân đức nào lớn hơn? Dù nát thân mười kiếp cũng chưa đền đáp cho vừa.

Lão nhân gật đầu :

- Phải lắm! Nếu có chết, người chết như vậy là quang minh chính đại, lão phải thành toàn tâm nguyện của người.

Lão đồng dặc thốt :

- Huyết Ảnh Cung ở trong Thần Bí Cốc, trên Tuyết Phong Sơn.

Độc Cô Thanh Tùng trở mặt :

- Thần Bí Cốc? Tôi chưa từng nghe nói đến địa danh đó.

Lão nhân đưa tay chỉ :

- Theo hướng nam mà đi, cách đây độ năm mươi dặm, là đến nơi còn vào lọt Thần Bí Cốc hay không, đó là do tài nghệ của người.

Độc Cô Thanh Tùng vòng tay vái dài :

- Đa tạ tiên bối! Tôi xin cáo biệt...

Bỗng, chàng nghe một tràng cười cuồng dại, ghê rợn vang lên, chặn câu nói của chàng.

Chàng không kịp ngẩng đầu lên nhìn lão nhân, chỗ chàng đứng tụt xuống thành chàng đập vào khoảng không, dù chàng có phản ứng nhanh chóng cách nào, cũng không tung mình lên được đành rơi xuống bên dưới.

Thì ra chỗ chàng đứng là một miệng hầm, bên trên lót ván, ván lại tiếp với nền, gia dĩ chàng không lưu ý, bận tâm thuyết phục lão nhân chỉ hướng Huyết Ảnh Cung, nên khi mảnh ván bị cơ quan chuyển dịch, chàng phải sa hố liền.

Bên dưới tối om, giữa bàn tay không thấy ngón, thì chàng còn quan sát gì được? Hơn nữa, đã rơi xuống rất nhanh, chàng chưa rõ bên dưới tốt cùng có những gì, bận lo nghĩ về điều đó dĩ nhiên không dám chủ ý quan sát kỹ chung quanh.

Một điều rất rõ rệt là chàng biết mình mắc kẹt lão già.

Chàng rơi xuống nhanh vô cùng, thế mà qua một lúc lâu, vẫn chưa tới đáy, chàng tự hỏi cái hố này sẽ còn ăn xuống bao nhiêu sâu nữa, và bên dưới có những gì chờ đợi chàng?

Đang rơi vùn vụt, chàng thở dài nghĩ thế nào cũng không thoát chết dù rơi rụng đáy mà không tan xác, cũng không biết làm sao trở lên, bất quá sống lay lắt trong một đôi ngày đến lúc đói lả, khát lả, mà chết.

Chàng thầm than :

- Thù sâu chưa trả ta lại phải bỏ xác ở chốn này sao?

Một tiếng động không rõ từ đâu phát ra, vang dội như sấm. Độc Cô Thanh Tùng giật mình, toàn thân như chạm phải luồng điện lạnh, thần trí hôn mê liền, qua mấy phút giây mới tỉnh lại, chàng nghe xương cốt như vỡ vụn ra, gân thịt như bị dãn nát đau đớn vô cùng.

Cấn rặng cổ nhằn chịu cơn đau quặn lên từng chập, chàng giữ thần trí tỉnh táo, nhận xét tình hình.

Chàng biết mình rơi xuống một cái đầm mà nước lạnh như giá băng, đại khái là thế, chứ quanh chàng, một màu đen tối dày đặc bao phủ, dù chàng tinh luyện nhãn lực đến đâu, trong nhất thời cũng không làm sao trông rõ từng sự việc.

Mãi một lúc sau, khi mắt đã quen với bóng tối rồi, chàng nhận ra là mặt đầm vì lạnh quá đông lại thành băng. Còn như sâu dày bao nhiêu thì chàng không rõ. Chàng bị rơi trên lớp băng giá đó, nên bị chấn động cùng cực, may mà chàng luyện được thân thể cứng rắn, nếu một kẻ phàm phu nào bị rơi như thế tất không tránh được thịt nát xương tan.

Giá băng làm tê cứng con người chàng một lúc, chàng vận hành cương khí truyền hơi ấm khắp toàn thân, dần dần chàng cựa cạy đôi tay được, song vẫn còn run run.

Bỗng, một tràng cười cuồng dại như lần trước, lại vang lên, từ trên cao vọng xuống.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, toan mắng vói lên mấy tiếng song chàng không mở miệng được, giá lạnh đã đóng cứng đôi môi của chàng.

Tràng cười bên trên ngưng bật, một giọng nói cao ngạo tiếp theo liền :

- Độc Cô Thanh Tùng! Bây giờ ngươi đã nhận ra số phận mình như thế nào rồi chứ? Một tên cuồng đồ như ngươi, thoát sao khỏi tay ta? Bổng Tiên Sư không ra tay thì thôi, chứ đã chịu khó rồi dù mười người cũng không thể thoát nổi.

Nghe tiếng xưng hô Tiên Sư, Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến bọn Hắc Y Tôn Giả, chúng nghe tiếng địch ngân trong không gian, đề cập đến tiên sư nào đó của chúng. Giờ đây, lão nhân này xưng mình là Tiên Sư, nếu không là Tiên Sư của bọn Hắc Y Tôn Giả, thì còn là của ai nữa.

Hẳn nhiên, lão nhân phải là người trong Huyết Ảnh Cung rồi.

Độc Cô Thanh Tùng lo ngại vô cùng, biết gặp phải một tay đại kinh địch, càng lo ngại hơn nữa, là chàng đang bị kẹt trong mưu độc của tay đại kinh địch đó. Chàng cầm chắc cái chết trong tay, bởi bọn người trong Huyết Ảnh Cung sẽ không bao giờ buông tha chàng.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên, lòng hồ ăn thông rất sâu xuống đất, miệng hồ cao vợi vợi không biết bao nhiêu trăm trượng, chàng không thể trông thấy lão nhân từ nơi nào thốt vọng xuống, nhưng nghe như lão ở quanh quần đầu đây, rất gần, tiếng nói của lão nhân ra vang rền, rõ rệt, đập vào tai chàng chan chát. Lão nhân tự xưng là Tiên Sư, tiếp nối :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ta đã bảo trước với ngươi, ngươi hiện bị ám tinh chiếu mạng đại họa lâm thân, mà ngươi có chịu nghe cho đâu. Trong vòng một tuần nhật, ngươi phải chết, như lời ta tiên đoán. Đáng lý ra, ngươi phải chết nơi tay bọn Hắc Y Tôn Giả rồi, song ta ngăn chúng hạ độc thủ, nhờ vậy mà ngươi sống sót đến giờ.

Lão nhân dừng lại một chút, đoạn hỏi :

- Ngươi có biết tại sao ta ngăn chúng không?

Hỏi để mà hỏi, hỏi không cần nghe chàng đáp, lão cười ha hả, tiếp nối:

- Nếu ngươi muốn sống, hãy tuân theo ta một điều.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận bưng bưng nếu lúc đó đôi bên đối diện với nhau, chàng nhất định phải sửa trị lão già thâm độ ngay. Chàng hừ lạnh, không thốt một tiếng nào.

Lão già lại cười ha ha ú:

- Tuân theo ta một điều, ta sẽ rộng dung một lối thoát cho ngươi. Một điều rất dễ, ngươi thừa sức làm.

Lão trầm giọng :

- Ngươi hãy đem cách thức luyện tập Thần Phong Chưởng nói cho ta biết, rồi ngươi sẽ được ra đi thông thả.

Độc Cô Thanh Tùng rít lên :

- Ngươi đừng nuôi mộng, vô ích. Ta cam chết tại đây, ta không cần đánh đổi mạng sống với bất cứ một điều kiện nào kể cả sự van xin ngươi.

Huyết Ảnh Cung Tiên Sư vẫn giữ giọng cười đắc chí:

- Ta biết hiện tại ngươi đang căm hận ta vô cùng, nhưng dần dần ngươi sẽ lắng dịu tâm tư, ngươi sẽ sáng suốt hơn, rồi ngươi sẽ chấp thuận. Độc Cô Thanh Tùng bủ môi không đáp.

Vừa lúc đó, một đạo hào quang từ bên trên rơi xuống, nhờ ánh sáng đó, Độc Cô Thanh Tùng nhận ra mặt đầm rộng độ ba mươi trượng tròn, chung quanh là vách đá đứng thẳng, lại trơn bóng như mài.

Chàng lắc đầu than thầm :

”Mình lọt vào tử địa hần rồi. Dù cho là bậc thần tiên cũng không phương cứu thoát mình khỏi nơi này.” Có lẽ mặt đầm đông lại không đồng đều, chỗ dầy, chỗ mỏng hay sao, chàng loay hoay thế nào chàng lại di chuyển đến chỗ khác, mặt đầm vỡ ra, chàng lọt luôn xuống nước.

Nước lạnh làm chàng cống người lên, tuy nhiên chàng cũng cố gắng quờ quạng đôi tay, chỉ trì cho thân mình không chìm lịm. Chàng nhoi nhoi như một con mèo sợ ướt bị kẻ ác tâm quăng xuống sâu, trông vừa thương hại vừa buồn cười quá.

Song, phải là kẻ có ác ý mới cười được trước thảm cảnh của chàng. Lão nhân bật cười hô hố, tiếp nói :

- Độc Cô Thanh Tùng. Hãy ý thức hiện ảnh của người đi. Người thấy đó, dù người mọc cánh cũng không lồi bay thoát nổi. Người biết không, cái đầm này, tên là Minh Đầm, nội cái tên đó cũng đủ phát họa bao nhiêu rừng rợn rồi, trừ ra người không sợ chết. Từ xưa đến nay, chưa có một nhân vật nào rơi xuống đó lại có thể trở về thế gian được? Dĩ nhiên người không thể được đặt ra ngoài thông lệ đó.

Một ý niệm thoáng hiện trong tâm não, Độc Cô Thanh Tùng quyết định thái độ ứng phó với tình hình. Chàng trầm nghĩ :

- Dù có chết, ta vẫn chịu, chứ chẳng bao giờ truyền Đại Đế Thần Phong Chưởng cho người mà cầu sống. Đừng vọng tưởng.

Bỗng một tiếng ”chách” vang lên nơi vách, ngang chàng. Cùng một lúc, ánh sáng bên trên rọi xuống.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn qua, theo ánh sáng, thấy một sợi dây thật dài, thông từ miệng hố, đầu dưới sợi dây chạm vào vách nên bật kêu như thế.

Chàng chưa biết dụng ý của đối phương như thế nào khi buông thông dây xuống, liền theo đó, Tiên Sư Huyết Ảnh Cung lên tiếng:

- Tiểu tử! Nếu người muốn sống, hãy nhào người tới, nắm chặt đầu dây đi, ta sẽ kéo người lên.

Dù ngu dại đến đâu, Độc Cô Thanh Tùng cũng phải biết đó là một âm mưu hiểm độc của lão, âm mưu đó quá rõ rệt, bởi vận chuyển cơ quan cho chàng rơi xuống đây, cốt dọa tinh thần cho chàng nao núng, nếu chàng sợ chết thì phải chấp thuận điều kiện của lão. Song chàng kiên quyết, không chịu tuân lời, cam tâm chết lạnh tại Minh Đầm nhất định không chịu tiết lộ bí quyết Thần Phong Chưởng.

Thấy chàng không nhượng bộ vả lại sợ để chàng ở lâu tại Minh Đầm, chàng phải chết, thì lão làm sao bức bách chàng truyền cho tuyệt học Thần Phong Đại Đế?

Lão phải tìm cách khác hăm dọa chàng, và dẫn dụ chàng như vậy, lão không thể để cho chàng chết.

Dụng hưởng cầu mưu lão bắt buộc phải cứu chàng tạm thời, cho chàng sống thêm một đôi ngày, may ra lão còn khai thác được những gì hữu ích, do đó lão mới thông dây xuống cho chàng nắm để kéo chàng lên, giam giữ một nơi khác.

Độc Cô Thanh Tùng biết vậy lắm, chàng chẳng hề tin tưởng là kéo chàng lên để phóng thích chàng.

Biết rõ dụng ý của lão nhân, Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Vô ích ! Ta sẽ nhất định rồi. Rút sợi dây của người đi, ta chẳng bao giờ để mắc mưu người nữa đâu.

Chàng quay mặt qua hướng khác, không buồn nhìn đến sợi dây nữa. Dù chàng đối đáp, chàng làm gì đi nữa đôi tay vẫn vổ vào mặt nước, giữ cho khỏi chìm.

Cái khổ nhất là dầm mình trong nước giá lạnh, lỗ hổng của giá băng lại không lớn, chàng không thể lội tới lui cho đỡ cống, cũng không trèo lên lớp băng, vì dù sao chất băng khối vẫn lạnh hơn nước nhiều, tuy dầm nước có khó chịu thật đấy, nhưng cũng còn đỡ lạnh hơn. Có sợ là sợ phải dầm mình trong thời gian quá lâu mà thôi.

Tiên sư Huyết Ảnh Cung bật cười ha ha ư:

- Người không thích sống nữa à? Không chịu lấy cơ hội sống, thì phải chết.

Độc Cô Thanh Tùng ơi, dù người là mình đồng da sắt, người cũng không thể dầm mình trong Minh Đàm quá ba khắc thời gian.

Độc Cô Thanh Tùng đã có chủ trương, thà chết chứ quyết không để mắc kế lão nhân, chàng còn thèm nghe chỉ lời dẫn dụ, hăm dọa của lão.

Chàng đập mạnh tay vào mặt đầm, cho nước kêu lên ùng ùng càng lớn càng hay, để lấn át tiếng nói của lão.

Đã không sợ chết, thì còn sợ chi khác hơn? Cho nên, chàng thấy mình bình thản trở lại, và cái bình tĩnh cái kiên quyết ấy đã giúp chàng không còn nghe cái lạnh thấm thía lúc đầu.

Tuy nhiên sức người có hạn, sự chủ lý chỉ giúp chàng chịu đựng một lúc khá lâu, sau cùng toàn thân như còng lại, đôi tay cử động yếu ớt dần, người chàng do đẩy từ từ chìm xuống...

Thoạt tiên, chàng còn nhô người đến ngực, đến vú, sau cùng chỉ còn từ cổ đến đầu là ló trên mặt nước, tâm trí bắt đầu mù mờ...

Chàng than thầm :

- Xong ! Thế là xong !

Đạo hào quang từ bên trên lại rơi xuống, Độc Cô Thanh Tùng ngẩng mặt nhìn lên...

Tiên Sư Huyết Ảnh Cung hét to :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Thật sự ngươi quyết chết à? Ta không ngờ ngươi quật cường bướng bỉnh đến thế. Ngươi chết ai lo giải cứu cho song thân ngươi? Ngươi đành bỏ mặc cho song thân ngươi trong cảnh khổ à? Còn các vị thúc bá ngươi nữa chi? Hãy nghĩ kỹ lại đi !

Song thân! Thúc bá! Mỗi lời nói của lão nhân là một mũi tên bắn vào tim chàng... Cái lạnh không còn làm cho chàng run người lên nữa, nhưng câu nói của lão nhân làm chàng dằn mình, tâm thần đột nhiên bừng tỉnh, chàng gom tàn lực kêu lên:

- Ta không thể chết, ta chưa thể chết.

Chàng cố vùng vẫy trong làn nước lạnh, như vùng vẫy giữa đôi tay tử thần.

Trước đó, chàng quyết chết bao nhiêu, thì bây giờ chàng lại quyết sống bấy nhiêu.

Giòng lệ xúc động do ý niệm thâm tình vừa khiêu động, chứng tỏ ở chàng một ý chí quyết sống mãnh liệt, chàng phải đánh đổi bất cứ sự việc gì trên đời mà chàng tha thiết nhất, để lấy cái sống rất cần. Không phải cho chàng mà cho song thân, cho thúc bá chàng.

Nếu có chết, thà rằng chết trong một cuộc chiến đấu với kẻ thù, chàng kém tài hơn kẻ thù mà không trả được thù, chàng vui mà chết, chứ cái chết như vậy thì còn gì vô lý bằng? Còn gì ỨC BẰNG?

Chàng khóc, nhớ đến cha mẹ, nhớ đến thúc bá mà khóc cũng vì anh hùng mạt lộ. Đành rằng quyết sống, nhưng làm sao? Chàng phải làm sao?

Minh Đàm ở dưới lòng đất sâu, có thể bảo đó là một vũng nước của giếng Ứ NẠI HÀ nơi địa phủ, có lối ăn thông với thế gian chăng?

Dù cho có lối thông đi nữa, chàng làm sao tìm thấy trong một thời gian ngắn để khỏi chết vì còng lạnh?

Chàng than thầm :

- Tại sao mạng số của ta gặp toàn những điều bất hạnh? Trên đời còn ai khổ hơn ta? Muốn chết, không thể chết, muốn sống, khó sống yên, lại sống xa cha mẹ, sống một kiếp sống lạnh lùng trơ trọi, không người thân, không ruột thịt, cái sống như thế, có khác nào chết?

Càng nghĩ càng đau lòng, chàng tự nguyện :

- Nếu thoát chết được, ta sẽ san bằng Huyết Ảnh Cung, tận diệt Huyết Ma Bang! Ta sẽ tàn sát chúng, nhất định không chừa một móng.

Chàng rít lên :

- Giết ! Giết hết !

Mắt long ngời sát khí như bắn ra được thành lửa. Đầu óc chàng lúc ấy không còn nghĩ gì khác hơn là giết hết bọn Huyết Ảnh Cung cũng như Huyết Ma Bang.

Trong màn đêm đen tối, ánh mắt chàng như nhìn thấy màu máu đỏ chập chờn, tanh tưởi, ngập chìm trong cảm giác trong không khí và trước ngực sau lưng...

Giọng nói của Tiên Sư Huyết Ảnh Cung đã khiến chàng quay ngay về thực cảnh :

- Độc Cô Thanh Tùng , bây giờ ngươi hết muốn chết rồi chứ? Vậy còn chờ gì mà không nắm lấy đầu dây cho ta kéo lên?

Độc Cô Thanh Tùng hiểu lắm, sợi dây đó là âm mưu đầu mối thứ hai, nếu âm mưu này bất thành, thì còn nhiều âm mưu nữa kế tiếp.

Song chàng không cần đắn đo, miễn sao duy trì được sự sống phút giây nào hay phút giây nấy. Chàng tranh thủ từ hơi thở, biết đâu chẳng có bất ngờ đưa đến, giúp chàng cơ hội thoát thân?

Chàng cố gắng vượt lên khỏi mặt nước, nhào người trên băng giá, đến đầu sợi dây nắm chặt. Nếu chàng không có công lực tu vi thâm hậu, quyết chẳng bao giờ chàng còn đủ sức đeo mình vào sợi dây.

Đúng hơn, lúc đó chàng cử động do một tiềm lực nhiệm mầu, và chính lòng hiếu thuận của chàng tạo cho chàng cái tiềm lực dẻo dai phi thường ấy.

Vừa nắm được sợi dây đu người lên, là vuốt tay tụt xuống, lại nắm, nắm dây lại tuột, bốn năm lượt như thế, mới đeo dính được đầu dây.

Bên trên, Tiên Sư Huyết Ảnh Cung thi triển một thủ pháp vừa nhanh vừa chuẩn và cũng tuyệt diệu làm sao. Lão khẽ nhúng tay cho sợi dây hơi giùn lại, và phần giùn lại vừa đủ quán nhanh qua người chàng, đường dây giùn lại mấy lần, là quanh mình chàng có mấy vòng dây quán. Có lẽ lão ta biết chàng không còn đủ sức đeo dây nữa, nên mới sử dụng phương pháp đó, cột chàng kéo lẩn như kéo một món đồ vật.

Rồi đường dây từ từ thu ngắn. Độc Cô Thanh Tùng từ từ tiến lên...

Được kéo khỏi mặt nước đầm giá lạnh. Thanh Tùng dần dần khỏe khoắn trở lại, chàng bắt đầu vận hành cương khí, đuổi hơi lạnh ra ngoài.

Nhờ sợi dây quán giữ quanh mình, chàng không còn phải dùng sức đeo bám nữa, vả lại, chàng bằng lòng để đối phương kéo lên, tất nhiên chàng không cần phải đắn đo dè dặt chi khác.

Vì chàng thừa hiểu, chúng chưa giết chàng, trước khi chàng chịu tiết lộ bí quyết luyện tập Thần Phong Chưởng.

Do đấy, chàng yên lòng nhắm mắt vận công phục hồi sinh lực rồi hắt huy.

Dần dần chàng đi vào cảnh giới nhập định, không còn biết gì xảy ra chung quanh nữa.

Chàng cũng quên luôn thù hận, mọi ý niệm đều xóa nhòa, thần hồn phiêu phưởng giữa không gian. Chàng nhận định không rõ bao nhiêu lâu, rồi từ từ tỉnh lại...

Mắt chưa mở ra, tai đã nghe lão tiên sư cất tiếng oang oang như sấm, giọng vừa đe dọa vừa cảm hờn :

- Ý muốn của ta, ngươi đã biết rồi, nếu ngươi không chấp thuận ta bắt buộc phải cắt đứt đường dây trả ngươi xuống Minh Đâm, để ngươi chết làm con ma bất hiếu.

Độc Cô Thanh Tùng ngẫm đưa chân khí qua các huyết mạch, thấy chân khí lưu thông như bình thường, không còn gì trở ngại nữa. Chàng nghe tâm thần ổn định, toàn thân sáng khoái như cũ.

Chắc ý là nguyên lực đã phục hồi đầy đủ, chàng mở mắt ra, tưởng đâu mình ở nơi nào khác, ngờ đâu vẫn còn bị treo lủng lẳng khá cao bên trên mặt đầm.

Tiếng nói của Tiên Sư Huyết Ảnh Cung phát ra, hình như vẳng từ trên đỉnh đầu chàng vọng xuống, cách độ mười trượng...

Đảo mắt nhìn quanh một vòng, chàng nhận thấy muốn thoát thân như tìm đường lên trời. Tình hình không thay đổi gì cả. Có khác chăng là hiện tại, chàng không còn dầm mình trong nước giá lạnh mà sinh lực được phục hồi đầy đủ. Bên trên Tiên Sư Huyết Ảnh Cung không ngừng quát thét thúc giục, cốt lúng đoạn tinh thần cho chàng phải nhượng bộ, lão tấn công tinh thần chàng bằng đủ khía cạnh, từ tình cảm cho đến hăm dọa, cố sao lung lạc được ý cương quyết của Thanh Tùng.

Sinh lực đã khôi phục, tất nhiên Thanh Tùng không còn trạng thái đờ đẫn cónghì, mà có thể đối đáp mắng trả lão đàn hoàng. Nhưng một ý niệm chớm lên.

Chàng trầm nghĩ:

- Tuyệt đối mình không nên mở miệng, vì lão có thể nghe qua giọng nói, mà đoán ra công lực mình đã phục hồi. Mình phải tỏ ra còn suy nhược lắm, như vậy có lợi hơn. Bởi, lão có muốn giở thủ đoạn gì, cũng phải chờ lúc mình sức khoẻ phục hồi. Mình vừa kéo dài được thời gian trước khi đi đến quyết liệt lại còn phân tán sự cảnh giác của lão...

Thay vì đáp lời lão, chàng lại rên ừ ừ, rên rất khẽ như không còn đủ sức rên nổi. Chàng rên một lúc, rồi làm ra vẻ cố gắng, phều phào cất tiếng:

- Lão ác ma ơi! Ta nhất quyết chết! Ta bằng lòng chết, người đừng mong tưởng gì hơn, không có sự gì lay chuyển được tâm ý của ta đâu.

Bên trên, một tràng cười cuồng dại vọng xuống, tiếp theo là một giọng nói đầy ngạo nghễ :

- Tiểu tử! Ta tưởng người đã chết lạnh rồi chứ! Không ngờ người lại còn sống!

Bây giờ, người muốn chết, cũng không còn dễ nữa đâu. Lên khỏi Minh Đàm rồi, người chết thế nào được nữa chứ, trừ khi ta hạ thủ đoạn.

Độc Cô Thanh Tùng cố làm ra vẻ yếu ớt, chàng lại phều phào :

- Độc Cô Thanh Tùng này không may lắm mưu độc của người, chỉ còn chờ chết thôi, ta sẵn sàng nhận cái chết, người đừng mong giở trò gì toan khai thác lợi lộc nơi ta cả. Còn như người bảo ta khó mà chết được, tại sao lại khó? Có ai cản trở được ta chết? Ta muốn chết lúc nào tùy ý, không đợi gì người hạ thủ.

Huyết Ảnh Cung Tiên Sư bật cười ha ha ư:

- Nói nghe hay đấy ! Độc Cô Thanh Tùng ! Người dám chết chẳng ! Nếu người chết rồi, thì nhất định song thân và các thúc bá người chẳng toàn thây đấy.

Độc Cô Thanh Tùng nghe nhói ở tim, suýt rú lên một tiếng hận. Chàng không thể tưởng được con người cao niên thế kia, có tiên phong đạo cốt như vậy, mà lòng dạ tàn độc vô cùng.

Tiên sư Huyết Ảnh Cung lại cười vang lên, tiếp nói :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Đừng ngoan cố nữa! Hãy đem bí quyết luyện Thần Phong chưởng truyền cho ta đi, là mọi việc sẽ đầu vào đấy cả. Người ra đi như thường, ta không quản thúc người làm gì. Nếu người kiên trì cố chấp, đừng trách ta dành mọi việc không hay cho người.

Độc Cô Thanh Tùng lại rên, lại phều phào:

- Đừng! Đừng mong! Ý ta đã quyết.

Tiên Sư Huyết Ảnh Cung gằn giọng :

- Người nhất định không chấp nhận điều kiện của ta?

Chàng đáp nhẹ :

- Chẳng khi nào ta chấp nhận ! Độc Cô Thanh Tùng này xưa nay không hề nói một lời, làm một việc.

Tiên Sư Huyết Ảnh Cung hừ một tiếng :

- Cũng được, nhưng đừng hối tiếc nhé. Người sẽ thấy. Ta tin rằng ta có cách chế phục người.

Câu nói của Tiên Sư vừa buông dứt, bầu không tịch mịch lạnh lùng.

Độc Cô Thanh Tùng bị treo lơ lửng, đảo mắt nhìn quanh, tìm một lối thoát.

Bốn bên là vách đá, đứng sừng sững, trơn bóng, chàng phỏng đoán chiều cao ít lắm cũng trên vài mươi trượng. Cao bao nhiêu, chàng không ngại, chàng chỉ ngại là mặt vách trơn bóng, không chỗ bám víu để leo trèo. Dù cho ai có giỏi thuật Bích Hồ Du Tường cũng đành khoanh tay.

Hơn thế nữa, miệng hồ bên trên lại bị Tiên Sư Huyết Ảnh Cung lấp kín, nắp đây chỉ xoi thủng mấy lỗ nhỏ, đủ cho không khí truyền vào.

Cũng nhờ có mấy lỗ hồng đó, ánh dương quang xuyên qua, mờ mờ lòng hổ.

Nhận thấy không thể có một sanh lộ. Như vậy, chàng thoát đi bằng cách nào?

Chàng có cái cảm tưởng là mình bị giam giữa tòa thạch lao, được tạc ngay vào trong núi, không dựng ghép bằng từng tảng đá, chung quanh liền núi, chỉ có mỗi một lối thông ở trên cao, nhưng lại bị lấp mất rồi. Và biết đâu, bên ngoài nắp đây, lại chẳng có cơ quan?

Dù bình tĩnh cách nào, chàng cũng phải kêu khổ.

Đang lúc chàng thất vọng, đôi cánh tay lại phát lên đau nhức, như muôn ngàn mũi kim châm chích liên hồi.

Cảm giác đầu tiên là một cái gì nhọn đâm mạnh vào da thịt chàng, rồi kế đó, sự nhức nhối rần rần nổi lên, từ tay này lan tràn sang tay khác.

Chàng đã sáng suốt trở lại như thường, biết đó là một hiện tượng quái dị, phát xuất từ bên ngoài xâm phạm vào cơ thể chàng, chứ công lực đã bình phục rồi, sự đau đớn khi rơi xuống mặt hồ giá băng không còn nữa, ảnh hưởng của sự va chạm chấm dứt, làm gì hai cánh tay lại nhức nhối?

Chàng đã quen với bóng tối, tuy không nhìn rõ vật gì xa, chàng vẫn thấy được những vật gần. Chàng mở to mắt nhìn vào cánh tay, chỗ nhức nhối trước hết, nhận ra một con kiến độc, to bằng hạt đậu, đang gặm mình cắn vào tay chàng.

Chàng lại nhìn đến sợi dây thấy hàng trăm, hàng ngàn con kiến khác, theo đường dây từ trên bò xuống, rất nhanh.

Những con kiến đi đầu, đã chuyển qua mình chàng. Chàng vung mình, chàng lắc mạnh mong rải văng được con nào hay con ấy.

Khổ một nỗi là đôi tay bị quấn chặt vào người, không còn cử động gì được nữa.

Vung, lắc mình, chỉ là một cử động tuyệt vọng của con người không can tâm chịu chết, dĩ nhiên là vô ích, dù có một vài con kiến rơi xuống, nhưng hàng chục con khác đã chuyển qua liền, càng lúc càng nhiều.

Nói cho đúng, nếu chàng sử dụng được đôi tay, vị tất chàng phải sạch hết kiến độc? Kiến nhiều quá, trong thoáng mắt đã lúc nhúc khắp người chàng, chúng tìm chỗ hở, chui qua y phục, vào đến mình.

Chàng vừa khấn cấp, vừa tức uất, bỗng bên trên Tiên Sư Huyết Ảnh Cung thốt vọng xuống:

- Độc Cô Thanh Tùng! Có sao chưa? Người đã biết cái thú vị bị kiến cắn rồi chứ? Thôi đi! Ta khuyên người xếp cái ngoan cố vào một xô đi, truyền bí quyết Thân Phong cho ta, để mà sống, sống để lo cho cha mẹ người, thúc bá người.

Lão gần giọng :

- Người chịu khó sống một tí, thì còn nhiều người khác được sống theo người, tội gì phải chết cho cả lũ chết theo chứ? Hứa đi, chỉ một tiếng hứa của người thôi, ta sẽ búng tay một phát vào đường dây, bấy kiến rớt xuống đầm liền. Ta có cách thu hồi những con kiến đã chuyển sang mình người...

Bám vào sợi dây cần gì phải đợi đến lão nhân làm cái việc đó? Tự chàng cũng làm được, không bằng tay thì bằng cách khác.

Chàng vận công, đề khí, đập vào khoảng không, vút mình lên cho đường dây giùn lại, đoạn quạt người sang một bên, đường giây bị kéo thẳng, bản lũ kiến đang bò rơi xuống mặt đầm. Chỉ có vậy mà chàng không nghĩ ra, khi lão nhân thốt lên, chàng mới tỉnh ngộ.

Theo cái quạt mình khá mạnh đó, những con kiến bám trên người chàng cũng văng luôn, còn lại một vài con, chàng chỉ lắc người thêm mấy lần nữa, là thoát nạn.

Chàng cười thầm :

- Lão ác ma uống dụng tâm cơ ! Ta chờ xem ngươi giờ trò gì nữa. Ai bảo ngươi thức tỉnh ta? Hừ! Có gian mà không đủ ngoa, nhiều lúc cũng không làm gì ai nổi.

Chàng khoái vì thoát nạn kiến, lão nhân lại tức uất vì mưu cơ thất bại, lão hét:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Khoan đắc chí vội. Ta còn khối thủ đoạn thừa công hiệu bức bách ngươi tiết lộ Thần Phong chưởng pháp cho ta.

Luồng sáng vàng lại từ bên trên chiếu xuống. Độc Cô Thanh Tùng vội gắm đầu, nghèo cổ, co rúm mình lại, tỏ vẻ bạc nhược vô cùng.

Tiên Sư Huyết Ảnh Cung cười lạnh, tắt ánh sáng liền.

Độc Cô Thanh Tùng thầm nghĩ:

- Lão lại sắp sửa làm gì nữa đây ! Chờ xem !

Đột nhiên, một vệt sáng trắng từ bên trên chiếu xuống, ngay trên người chàng. Chàng lấy làm lạ, ngẩng mặt nhìn theo vệt sáng trắng nó phát xuất từ một khe hở cạnh miệng hố.

Thì ra, khe hở đó là đường đá nứt, dài hơn trượng, ngang độ hai tấc, vàng thái dương di chuyển đến lúc nhằm chiều nghiêng của khe hở ánh sáng không bị mép đá nứt ngăn trở lọt vào, Độc Cô Thanh Tùng lại bị treo ngay chiều hướng đó, nên hứng trọn vệt sáng.

Phải đợi đến lúc thái dương di chuyển nhằm chiều, ánh sáng mới lọt vào, và chỉ lọt vào một giây ngắn thôi, vệt sáng tắt ngấm khi thái dương dịch khỏi chiều.

Cho nên, đã rơi vào hố từ lâu rồi, mà mãi đến lúc này Độc Cô Thanh Tùng mới phát giác ra điều đó.

Nhưng sự phát giác ra điều đó cũng không đem lại một hy vọng nào cho chàng. Đành rằng nơi đây chưa hẳn biệt lập với thế gian, bởi ánh dương quang vẫn còn rọi đến chưa biệt lập là còn lối thoát, song hiện tại lối thông dụng nhất là miệng hố, thì lại bị lão nhân ngăn chặn lại rồi, không thể theo lối ấy mà ra. Còn khe nứt kia, chiều ngang rất hẹp làm sao chàng chui lọt được.

Vả lại điều trở ngại hơn hết là đường dây quấn quanh người chàng. Muốn thoát đi, ít ra cũng phải giải tỏa đường dây, chàng làm sao tự mình giải tỏa nổi?

Chàng toan tính chàng phát họa đủ mọi hình thức thực hiện được những phương pháp thoát đi, chẳng thấy một phương pháp nào ổn cả. Đang miên man với bao nhiêu lo nghĩ, chàng lại nghe Tiên Sư Huyết Ảnh Cung cất cao giọng:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ta đã năm phen bảy lượt phân tách lợi hại cho ngươi hiểu rồi, ta tưởng ngươi không đại dốt đến độ không thấy rõ con đường tiến thoái.

Vậy hãy quyết định đi. Đừng tiếc rẻ một sở đắc mà suốt đời phải ôm hận. Ngươi đánh giá Đại Đế Thần Phong Chưởng cao hơn mạng sống của một số người chăng? Nên nhớ là ta chờ đã lâu rồi.

Độc Cô Thanh Tùng không đáp.

Chờ một lúc, không nghe chàng lên tiếng, Tiên Sư Huyết Ảnh Cung gằn giọng:

- Ngươi muốn làm con người bất hiểu, tùy ngươi. Ta không làm sao thức tỉnh ngươi được. Ngươi xem đây.

Nơi khe hở một bóng người hiện ra. Nói là một bóng người không đúng lắm bởi đường đá nứt chỉ rộng độ hai tấc, làm sao nhìn thấy trọn vẹn một thân hình?

Một gương mặt hiện lồ lộ ngay khe hở, Độc Cô Thanh Tùng thoáng nhìn qua cũng nhận ra dễ dàng gương mặt đó.

Chàng suýt kêu trời một tiếng to.

Chính là gương mặt của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, thân phụ chàng.

Đầu choáng váng, mắt hoa lên, khí huyết trong người chàng như đảo ngược.

Cơn chấn động lắng xuống thì niềm đau đớn kế tiếp dâng lên, chàng cố gượng lắm mới ngăn được dòng lệ cuộn trào, lệ bị thương mà cũng là lệ uất hờn, nhìn lên khe hở, lòng đứt từng đoạn.

Chàng hiểu lắm, đối phương dùng đòn tâm lý, cố khích động tinh thần chàng, nếu chàng tỏ lộ cảm xúc là mắc kế lão già gian hoạt.

Nghĩ vậy, chàng lặng thinh, mắt quay nhìn về hướng khác.

Trong khi đó, giọng nói của Tiên sư Huyết Ảnh Cung lại vang lên, đầy đắc chí:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người đã nhận ra ai đấy chưa?

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh :

- Lão gian ma! Người định làm gì.

Tiên sư cười cuồng dại :

- Làm gì? Ta làm mọi cách để đối phó với cái ngoan cố của ngươi, chứ còn làm gì nữa? Ngươi cứ cố chấp mãi đi. Tánh mạng gia gia ngươi, ta đã nắm trong tay, ta cao hứng lúc nào, là lão phải ra ma lúc ấy, ngươi thừa hiểu điều đó chứ?

Độc Cô Thanh Tùng giận run người, chàng quên đi sự dè dặt, hét to :

- Ngươi dám?

Tiếng hét chứng tỏ chàng đã phục hồi công lực, bao nhiêu cố gắng trang sức một vẻ bạc nhược tiêu tan, chỉ vì không dần được cơn phần uất dâng tràn.

Tiên Sư Huyết Ảnh Cung bật cười ha ha ư:

- Tại sao ta không dám? Ai ngăn trở được sự cao hứng của ta?

Lão trầm giọng tiếp :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Nếu còn từ chối truyền Đại Đế Thần Phong Chương Pháp cho ta, ngươi sẽ hối hận lớn. Nói đi, ngươi hãy nói là ngươi từ chối, tức khắc ngươi sẽ thấy những gì phải đến.

Độc Cô Thanh Tùng nghiêng răng ken két.

Chàng thừa hiểu lão già ác ma, nói là làm. Giết một mạng người đối với lão có nghĩa gì mà lão phải đắn đo? Đừng nói là chỉ một mình Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, nếu cần, lão cũng dám hạ sát Kim Xoa Giáo Chủ, Lục Vũ Lệnh Chủ và bọn Huyết Bút Tú Tài, Hậu Duệ Vô Danh Kiếm Khách như thường.

Vậy, chàng phải xử trí cách nào? Chàng do dự, chàng đắn đo, sau cùng chàng rơi lệ đau thương, tức uất đập dồn đè nặng lên tâm tư, chàng khóc. Nhưng, khóc làm gì chứ. Khóc có cứu vãn tình hình đâu? Chàng phải quyết định, nếu chậm trễ, rất có thể lão gian ma hạ thủ đấy.

Chàng thu lệ, than dài :

- Cao xanh bắt công đến thế sao? Đã sanh ra Độc Cô Thanh Tùng này, lại bày chi lắm cảnh, hí lộng tôi đủ điều? Dù sao đi nữa, tôi cũng không thể nhìn tận mắt gia gia bị người hành hạ. Nhưng, cứu sống gia gia tôi rồi, nhân loại từ đây sẽ điều đứng đến đâu. Nếu Thần Phong Chương của Đại Đế được tôi truyền cho lão gian ma? Kiếp vận máu đổ xương rơi trong vũ lâm, dù muốn dù không, tôi phải gánh chịu trách nhiệm.

Tôi là kẻ có tội nặng nề.

Chàng nắm chặt hay tay, mắt long lên đỏ ngầu, đầu óc bấn loạn, chưa biết phải dứt khoát thái độ như thế nào.

Lâu lắm chàng mới thốt lên mấy tiếng:

- Đành vậy chứ biết sao?

Bỗng tai chàng nghe giọng nói theo lối truyền âm nhập mật, tuy thoảng như cánh chuồn bay, song hết sức rõ ràng, chứng tỏ người phát ra có công lực cao thâm khôn lường:

- Không được đâu, hài tử! Ta rất hiểu lòng dạ ngươi, ta rất thông cảm hoàn cảnh ngươi, dù ai ở vào địa vị ngươi cũng phải chọn giải pháp đó. Song, ta khuyên ngươi đừng đổi ý. Đã chủ trương làm sao, nên giữ y làm vậy. Chỉ vì...

Còn một đoạn chót, có lẽ người phát thoại bỏ lửng, nên chàng không còn nghe gì được nữa. Mà đoạn đó lại là đoạn quan hệ nhất, tại sao lại bỏ lửng? Người phát thoại có gặp điều trở ngại chăng?

Chàng vận công lực, dùng lối phát âm đó, hấp tấp hỏi :

- Ai nói đấy? Sư tổ phải không? Sư tổ muốn nói sao? Chỉ vì lẽ gì? Sư tổ ơi! Nói mau đi! Gia gia tôi sắp khổ đến nơi rồi. Chậm một phút giây là người khó toàn sanh mạng.

Giọng nói trước lại tiếp tục :

- Hài tử ô! Ngươi cứ kiên trì ý chí đừng để tinh thần dao động. Rồi ngươi sẽ biết tại sao ngươi cần giữ vững lập trường.

Độc Cô Thanh Tùng nóng nảy :

- Không ! Không ! Tôi muốn biết ngay bây giờ! Sư tổ ơi ! Đêm rồi, tôi vâng lời sư tổ, không cứu gia gia tôi, chứ hiện tại tôi không còn nhẫn nại được nữa. Chúng có vẻ quả quyết lắm đó, rất có thể chúng xuống tay bất cứ lúc nào, như vậy còn gì gia gia tôi? Đành là tôi phải nhượng bộ chúng! Tôi phải truyền bí quyết luyện Đại Đế Thần Phong Chưởng cho chúng rồi.

Giọng nói đáp lại :

- Hài tử ô! Ngươi hành động như thế là sai ! Ngươi tưởng sau khi truyền bí quyết cho chúng rồi, chúng sẽ thả cho ngươi đi chăng? Chẳng những ngươi không được phóng thích, mà song thân ngươi và các vị thúc bá kia, vẫn bị chúng quản thúc như thường?

Độc Cô Thanh Tùng liều lĩnh :

- Mặc chúng muốn làm sao thì làm, miễn là trong thời khắc này, chúng đừng gia hại đến phụ thân tôi là được rồi.

Tôi sẵn sàng làm vật hy sinh, đánh đổi an toàn cho phụ thân tôi, dù chỉ an toàn trong thời gian ngắn.

Người phát thoại tặc lưỡi :

- Ngươi không ngại phải hối tiếc sau này?

Độc Cô Thanh Tùng quả quyết :

- Hiện tình không cho phép tôi nghĩ gì xa hơn.

Người đó gằn giọng :

- Ngươi không thể chờ đợi một thời gian nữa?

Chàng rít lên:

- Chờ đến bao giờ? Không thể được, sư tổ ạ! Tôi hoàn toàn mất sức chịu đựng. Tôi không còn làm gì khác hơn nữa.

Bỗng chàng nảy ra một niềm tin. Lam Y lão tổ có võ công siêu thường như vậy, rất có thể người đang tìm cách cứu cha mẹ mình, vì thế mà người khuyên chàng kiên nhẫn.

Chàng bỗng đổi ý kiến :

- Sư tổ ơi! Sư tổ! Tôi nghĩ ra rồi! Hoặc giả sư tổ có cách cứu song thân tôi.

Lam Y lão tổ, người đó đúng là Lam Y lão tổ, buột miệng thở dài:

- Hải tử! Ta không đủ sức cứu nổi các người ấy đâu? Hiện tại, quanh mình họ có tám vị Hắc Y Tôn Giả canh giữ, nếu ta xuất hiện, ta có thể đối địch với Tiên sư Huyết Ảnh Cung, chứ cứu họ thì một mình ta, ta không làm gì được trước số đông lợi hại.

Người có biết lão quái vật đó là ai không?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Không! Tôi là kẻ hậu sanh, biết sao được những người cao niên!

Lam Y lão tổ tiết lộ:

- Lão quái đó chính là Từ Diện Diêm Quân, năm mươi năm trước đây, từng gây sóng gió trên giang hồ một lúc. Gặp lão, bất cứ nhân vật nào cũng táng đờm tiêu hồn.

Độc Cô Thanh Tùng gằn giọng :

- Từ Diện Diêm Quân? Thảo nào mà gương mặt lão chẳng hiền từ như vị phật sống, nhưng tâm địa ác độc vô tướng. Sư to à! Bây giờ tôi phải làm sao?

Lam Y lão tổ nói nhanh :

- Nhẫn nại! Cố nhẫn nại.

Độc Cô Thanh Tùng kêu khổ :

- Nhẫn nại để lấy mắt nhìn Gia Gia tôi bị chúng hành hạ?

Lam Y lão tổ trấn an chàng:

- Ít ra, người cũng chờ ta một týt. Ta sẽ khai chiến với chúng, biết đâu nhờ may mắn, ta cứu thoát được các người kia? Nhưng người bình tĩnh, nghe ta nói đây.

Độc Cô Thanh Tùng run sợ :

- Lành hay dữ hử sư tổ?

Lão tổ trầm giọng :

- Phụ thân người đã chết rồi. Người mà người vừa trông thấy qua khe hở chỉ là một xác chết.

Độc Cô Thanh Tùng như bị sét đánh ngang đầu, chàng rú lên một tiếng, lệ thảm trào ra, hòa lẫn máu đỏ.

Thì ra, chàng không nhìn lầm. Cái xác treo lủng lẳng nơi khu rừng trước đó, chính là cái xác của Gia Gia chàng.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong đã chết rồi, chàng cố làm cách gì nữa, cũng không cứu sống lại được.

Chàng cảm hờn Lam Y sư tổ đã ngăn trở chàng tại khách sạn, nếu không có sư tổ, chàng đã đoạt hồi Gia Gia chàng rồi, bọn Huyết Ảnh Cung còn đâu có dịp hạ thủ đoạn?

Chàng rít lên :

- Sư tổ hại tôi! Sư tổ hại tôi !

Chàng gào to, chàng khóc lớn. Tiếng gào, tiếng khóc vang âm lên lồng lộng trong hố thẳm.

Bên trên, Tiên sư Huyết Ảnh Cung cười ha hả, giọng cười lẫn áp cả tiếng gào, tiếng khóc của chàng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người khóc ! Khóc làm chi. Lúc này có bi thảm cách mấy cũng vô ích. Chỉ cần một quyết định của người là mọi việc đâu vào đấy. Nếu người xem bí quyết Đại Đế Thần Phong Chưởng, trọng hơn tánh mạng phụ thân người, thì tùy vậy.

Người ta có thể tạc núi, phá rừng, chứ không ai lay chuyển nổi lòng của một tên bất hiếu.

Độc Cô Thanh Tùng đang phần hận đến cực điểm, nghe câu nói đó có khác nào lửa cao ngọn được chế thêm dầu. Chàng quát to như sấm :

- Từ Diệm Diêm Quân ! Người là một kẻ tàn độc vào bậc nhất trên đời.

Nếu ta còn một hơi thở, ta nhất định rút gân lột da ngươi, ngươi còn mong gặt gẫm ai nữa chứ?

Từ Diệm Diêm Quân thoảng giật mình, không rõ tại sao một tiểu tử như chàng lại biết được danh hiệu của lão. Song lão không cần tìm hiểu những gì ngoài mục tiêu hiện tại, lão cao giọng:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người không chấp thuận?

Từ Diệm Diêm Quân có biết đâu Độc Cô Thanh Tùng nhờ Lam Y lão tổ mạch là Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong đã chết rồi? Cho nên lá bài hiệu đạo của lão không còn hiệu lực nữa.

Đã nói là phải làm, nên sau khi buông dứt câu, Từ Diệm Diêm Quân buông xác của Thánh Kiếm Vũ Sĩ qua khe hở cho rơi xuống đầm.

Độc Cô Thanh Tùng trông thấy rõ ràng. Vội hét lên một tiếng, vận công lực vung mạnh hai tay ra đường dây quần quanh mình đứt đoạn. Vừa lúc đó xác chết rơi nhanh quá, đã xuống khỏi chàng. Chàng lao mình theo liền, định chụp lấy, nhưng chậm một giây. Xác chết rơi ùm xuống mặt đầm, chỗ nước không đông đặc.

Chàng cũng theo cùng một chỗ với xác chết, có lẽ chàng đã vớ được xác chết, ôm vào mình nên đôi tay vướng bận, chỉ có đôi chân chồi chồi đập nước cố giữ cho đừng chìm.

Từ Diệm Diêm Quân không thể ngờ chàng dám liều lĩnh như thế. Lão sợ chàng phải chết trong đầm lạnh, không kịp truyền bí quyết luyện Đại Đế Thần Phong cho lão nên lão thông dây tằm cứu chàng, để chàng sống đến khi nào lão toại nguyện thì thôi.

Lão đã mong sử dụng tâm cơ, chưa khai thác được gì thì Độc Cô Thanh Tùng lại buông mình xuống nước, theo xác chết của cha, thành bao nhiêu công trình đành phí bỏ, lão thất vọng ra mặt, song còn biết làm sao được nữa.

Lão hiểu lắm, nếu lão có cố tình dùng bao nhiêu mưu mẹo nữa vị tất Độc Cô Thanh Tùng nhượng bộ, thỏa mãn điều kiện của lão.

Lão đứng trên miệng hồ nhìn xuống, mắng bâng quơ mấy tiếng cho đỡ tức, đoạn cất tiếng gọi Hắc Y Tôn Gia út:

- Các người tạm thời đem bọn chúng về căn cứ giam lại đó như cũ, chờ ta định đoạt số phận chúng.

Rồi, lão gằn giọng :

- Hắc chết là đáng tội ! Hắc chết mình có lợi hơn? Vậy cũng nhẹ lo phần nào cho mình.

Bên trên miệng hồ, bọn Huyết Ảnh Cung kéo đi rồi, không gian trở lại tĩnh tịch lạnh lùng, bốn bề vắng vẻ như bãi tha ma.

Bên dưới miệng hồ cũng im lặng, cũng lạnh lùng, nhưng thêm bóng tối dày đặc khiến cho khung cảnh hãi hùng hơn.

Độc Cô Thanh Tùng ôm xác cha trong tay, cố giữ thẳng bằng trên mặt nước.

Chàng buông một tay, đập nước tiếp với hai chân chồi, lảo nhảm than:

- Gia Gia ! Gia Gia đã chết, thì con còn sống làm chi? Sanh tiền, con bạc phước không được gần Gia Gia, thì hậu nhục con quyết theo hầu hạ Gia Gia nơi âm cảnh cho trọn đạo làm con. Giờ thì không còn áp lực nào phân chia phụ tử ta được nữa rồi? Gia gia ơi! Chờ con theo với !

Chàng nức nở, một lúc lại tiếp :

- Gia Gia ơi! Từ lúc biết được Gia Gia ngộ nạn, lòng con đau khổ biết bao!

Trước kia, thật sự con hận Gia Gia vô cùng, hận vì Gia Gia hắt hủi mẹ con, hận vì Gia Gia bỏ rơi con, mặc dù mẹ là con gái của kẻ thù, song một ngày ân ái, thì nghĩa trọng ngàn đời, Gia Gia chỉ nghĩ đến hận thù, quên hết nhơn luân, mẹ đâu có tội gì phải mang hậu quả đó! Con là một kẻ vô can, con cũng chịu chung số phận của mẹ nữa sao?

Chàng lại khóc, khóc một lúc, rồi tiếp than :

- Nhưng, tất cả đều thuộc về dĩ vãng, hiện tại con không còn oán hận Gia Gia nữa, nếu cha có thắc mắc về hành vi ngày trước, xin Gia Gia biết cho con chẳng bao giờ còn nghĩ đến những việc xa xưa, Gia Gia hãy yên lòng ra đi, chờ con đến với Gia Gia.

Chàng làm như Thánh Kiếm Vũ Sĩ còn sống, chàng nhìn vào mặt ông ta, tha thiết van cầu :

- Gia Gia cười lên đi ! Cười để chứng tỏ là Gia Gia đã hiểu lòng con.

Chàng nói mãi, chàng khóc mãi, quên đi sự dè dặt rất cần trong tình trạng của mình. Muốn duy trì lâu đời với hiện trạng, chàng cần phải bảo tồn chân khí lắng đọng tâm tư, cứ khóc cứ nói như thế, chân khí bị tiêu hao dần dần phần tích tụ không còn đủ hiệu lực ngăn chặn khí lạnh xâm nhập vào cơ thể.

Một lúc sau, giọng nói của chàng bắt đầu yếu, cánh tay và đôi chân chậm chạp hơn, xác của Thánh Kiếm Vũ Sĩ nặng hơn, chàng dần dần chìm xuống.

Đến phút giây đó, chàng mới nhớ đến thực tại, nhưng nhớ đến để thỏa mãn với ý nguyện của mình. Chàng rất hả dạ được ôm người cha trong vòng tay, cùng chết với cha, hai cha con cùng chết chung một chỗ.

Chàng cười, vòng tay ghì chặt xác chết của Độc Cô Phong, hai thân hình từ từ chìm xuống. Chỉ còn chiếc đầu ngúc ngoắc bên trên mặt nước, bỗng chàng nghe giọng nói văng vẳng bên tai:

- Hài tử ô! Người chịu chết à?

Giọng nói đúng là của Lam Y lão tổ, từ nơi lỗ hổng bên trên miệng hồ vọng xuống.

Độc Cô Thanh Tùng rít lên một tràng cười ghê rợn :

- Sư tổ ôi! Tất cả đều muộn rồi! Tôi xin cáo biệt sư to ả!

Vừa lúc đó, chàng nhớ lại đại hội Kim Đảnh do Vạn Cực Đế Quân triệu tập tại Thanh Thành Sơn. Chàng tiếp nói :

- Các việc sắp đến tại Vọng Nguyệt Bình, trên Thanh Thành Sơn, toàn bằng sư tổ lo liệu, rất có thể sư phụ tôi là Địa Tướng cũng sẽ có mặt nơi đại hội, người sẽ giúp sư tổ một tay trong việc đối phó với Vạn Cực Đế Quân. Tôi cam bắt lực rồi sư tổ hiểu cho.

Lam Y lão tổ nào nề đáp :

- Đành vậy chứ biết sao? Ta phải cố hết sức mình, đến đâu hay đó.

Độc Cô Thanh Tùng phều phào :

- Sư tổ ở lại, tôi đi đây.

Đầu chàng hụp xuống, mặt nước dao động một lúc rồi lặng im, không gian cũng lặng im trong hơi lạnh rợn người từ mặt hồ bốc lên.

49. Luyện Tinh Tẩy Cốt

Độc Cô Thanh Tùng nhất định chết theo cha, nên trời trần việc Đại Hội Kim Đảnh và tỏ lời vĩnh biệt Lam Y lão tổ xong, liền hụp đầu khỏi mặt nước.

Song với một người quen thủy tánh, tìm lối tự tử trong nước là một việc vô hiệu. Chàng cố chìm mình xuống, tiềm thức sở năng lại đẩy bật lên. Đành rằng Độc Cô Thanh Tùng có thể mượn khí lạnh của nước đầm mà hủy diệt tính mạng mình, chàng chỉ có thể chết mòn dần chứ chẳng khi nào chàng bị trầm tịch mà chết.

Do đó, chàng hụp xuống, lại bị nhồi lên mấy lượt như vậy, thân hình chao chao di chuyển khỏi chỗ cũ, theo đường nứt nẻ của băng giá mặt hồ đến gần vách hố.

Bỗng chân chàng chạm phải một tảng đá, đồng thời tay chàng đụng đá, chỗ đá đó lại nham nhúa khác hẳn các mặt vách khác. Đứng trên tảng đá, chàng không còn hụp xuống được nữa vì tảng đá nổi các chỗ khác trong đáy đầm, mặt nước chỉ ngập đến nửa ngực chàng thôi.

Đồng thời một ý niệm phát sanh nơi tâm tư chàng. Chàng nhớ đến Mẹ.

Chàng thầm nghĩ :

"Gia gia đã chết nhưng Mẹ chưa chết, ta có thể chết theo gia gia bỏ người sống trong tay kẻ thù chăng ? Ta chết đi, Gia gia cũng không sống lại, mà Mẹ cũng sẽ chết với kẻ thù. Tại sao ta không sống để lo liệu cứu Mẹ và các người thân kia ? Cái hiếu đầu chỉ với Cha không mà thôi, còn Mẹ nữa chi ? Trọn hiếu với Cha, bất hiếu với Mẹ, ta cũng không trọn đạo làm người như thường. Huống chi ta vẫn theo một cái hiếu ngu muội, một cái hiếu không giúp gì được cho Cha mà còn hại Mẹ ? Ngoài ra ta còn mang thêm cái tội không trả được mối huyết hải thâm cừu cho Cha, cho Mẹ, cho các người thân !" Nghĩ đến đây chàng rít lên :

- Độc Cô Thanh Tùng, Độc Cô Thanh Tùng ! Đừng hành động theo trí đoãn. Mi phải sống, giải thoát cho Mẹ, cho các vị thúc bá, rồi muốn chết theo Cha thì chết.

Nhắc đến Mẹ, nhắc đến thúc bá, Độc Cô Thanh Tùng nghe lửa hận bùng lên, chàng không còn cảm giác lạnh nữa.

Đứng trên tảng đá, một tay ôm Thánh Kiếm Vũ Sĩ, tay kia vịn vào vách đá, chàng cố lắng đọng tinh thần, tìm lối thoát.

Chàng thở phào mấy tiếng, vận chuyển khí huyết, châu lưu trở lại toàn thân, khí lạnh bị khu trục ra ngoài, người chàng khoan khoái dần dần.

Chàng tiếp tục điều tức vận công một lúc nữa, khí lực khôi phục phần lớn.

Chàng nhìn mặt Thánh Kiếm Vũ Sĩ khẩn vái :

- Gia Gia ơi ! Con muốn chết theo Gia Gia lắm, nhưng con còn nhiều việc phải làm, xin Gia Gia lượng thứ cho con ! Con sẽ báo thù cho Gia Gia, con sẽ giải thoát cho Mẹ, cho các vị thúc bá. Nhất định phải có một ngày con lấy đầu kẻ thù, tế diện vong linh Gia Gia !

Chàng đưa chân rà ra theo tảng đá, chung quanh thì bằng mặt, nơi chính giữa có một lỗ khuyết xuống. Chàng rùn chân đứng để thọc chân kia vào lỗ khuyết, xem sâu cạn thế nào. Chân chàng vẫn không đụng đáy.

Linh tính báo cho chàng biết là tảng đá nhô cao này hẳn phải có liên hệ gì với Minh Đầm này không ít. Chàng suy diễn :

- Tại sao đáy đầm vô tận mà lại có tảng đá này nhô lên ? Hơn nữa tảng đá lại có lỗ khuyết như một miệng hang ? Hay là lối xuất nhập của Minh Đầm ?

Mặt đầm rộng độ mấy mươi trượng vuông, tảng đá này có vẻ là vật duy nhất tron lòng đầm giúp chàng thoát. Từng thám hiểm nhiều hòn núi hùng vĩ, hiểm trở, chàng rất hiểu sơn hình, địa thế, những lỗ khuyết như vậy phần lớn là những đường dẫn đến một hang động hoặc gần hoặc xa, hoặc rộng hoặc hẹp và luôn luôn những hang động thiên nhiên đều có lối thoát ăn thông với thế gian bên ngoài.

Đó là một cơ xảo của tạo hoá, có những lối thông dễ tìm, có những lối khó tìm, còn như thoát được hay không cũng như tìm ra được lối thông hay không là do sự thông minh và năng lực của người bị kẹt.

Rất có thể khi tìm ra Minh Đầm này để đặt làm một tử địa hãm hại kẻ thù, bọn Huyết Aùnh Cung và tuyết Ma Ban không hề khám phá ra tảng đá ấy, bởi chúng có dám làm cuộc thí nghiệm dưới Minh Đầm lạnh lẽo này đâu ?

Chàng đưa chân rà lại chỗ khuyết một lần nữa. Chắc ý như mình đã suy đoán rồi, chàng điểm một nụ cười thầm nghĩ :

"Hỡi Vạn Cực Đế Quân, Vạn Cực Thiên Tôn, Vạn Cực Ảo Nữ, Từ Diệt Diêm Quân ! Uổng phí công linh các người tận dụng tâm cơ tìm cách hãm hại ta ! Độc Cô Thanh Tùng này nếu có chết cũng không phải chết tại Minh Đàm !" Chàng cười lớn :

- Ha Ha !, Ta sẽ thoát khỏi Minh Đàm ! Ta sẽ tảo thanh Huyết Âm Cung, tận diệt Huyết Ma Bang !

Nhìn xác của Thánh Kiếm Vũ Sĩ, chàng rơi lệ, vãi :

- Không phải con đành để Gia Gia ở lại chốn này, xin Gia Gia hồn thiêng hãy lượng thứ cho con , con sẽ tận diệt kẻ thù cho Gia Gia nhắm mắt ngậm cười nơi chín suối ! Con đi đây !

Chàng nghiêng răng ken kết, buông xác chết xuống tảng đá, đoạn hụp nhanh mình xuống lỗ hổng. Nhưng chàng lại trồi lên, kẹp xác Thánh Kiếm Vũ Sĩ vào nách rồi nhảy xuống. Nhờ chàng trầm khí, lại có thêm sức nặng của xác Thánh Kiếm Vũ Sĩ nên chàng trầm xuống rất nhanh.

Chàng thầm nghĩ :

"Thà mình đem xác Gia Gia theo, nếu thoát được thì mang lên thế gian, tìm nơi an táng, còn không thoát được thì cũng bỏ thây một chỗ, cho khỏi tui vong hồn của nhau. Bỏ xác Gia Gia ở lại nơi này, nếu mình thoát được, làm sao trở lại tìm kiếm ?

Đúng như chàng suy đoán, lỗ hổng đó là một cửa động, che khuất dưới mặt nước Minh Đàm, như động Thủy Liêm. Miệng động rất nhỏ, chỉ vừa đủ cho hai người chui một lượt.

Miệng động đã nhỏ, con đường sau miệng động lại không lớn gì hơn, lại ăn đứng xuống, gia dĩ lại chìm trong nước. Vượt qua một con đường như vậy, không phải là một việc dễ dàng, dù chính là một kẻ tài năng quán thế như chàng.

Chàng cảm thấy khó khăn khổ sở quá, toan trồi mình trở lên, bỏ quách ý định thoát đi.

Thực ra, chàng quá liều lĩnh. Dù đó là một đường hang dẫn đến một lòng động, nhưng con đường hang đầy nước dài bao nhiêu, lòng động ở tận đâu, có khô ráo, sáng sủa, hay chỉ là một cái bọng chứa nước đen tối, dưới lòng đất sâu ? Nếu thế, chàng sẽ dẫn thân vào tử địa rõ ràng.

Vừa muốn lên, chàng lại nhớ đến mẹ. Bằng mọi cách chàng phải cố thoát khỏi nơi đây, để cứu Mẹ. Trở lên cũng chết, chắc chết rồi. Đi luôn theo lòng hang, có thể chết mà cũng có cơ sống, thà đi xuống luôn, may ra thoát được. Trong hai cảnh cùng, dĩ nhiên chàng phải chọn cái cảnh còn phần nào hy vọng.

Chàng nín hơi trầm mình xuống mãi. Vừa trầm xuống, chàng vừa nghĩ :

"Nếu có chết, thì chết như vậy càng hay ! Không ai tìm được xác của mình, còn hơn chết trong tay kẻ thù để chúng bộc lộ thi hài mình. Chết như vậy khỏi mang tiếng nhục bại trước kẻ thù !" Chàng xuống sâu được mấy trượng rồi.

Tuy chàng rất quen thủy tánh thật, chàng có thể nín thở lâu thật, song quen tới đâu cũng có mức chịu đựng, quá giới hạn là con người bức rức, đầu choáng, mắt hoa.

Không khí dồn chứa trong lồng ngực không thể giữ lâu mãi, bắt buộc chàng phải từ từ thở hắt ra. Thở ra mà không có hít vào, sức chịu đựng phải kém giảm nhanh chóng.

Bỗng nhiên, chân chàng chạm phải một bậc đá. Chàng mừng rỡ vô cùng, rà rà theo bậc đá, nhận đúng là bậc thang. Không do dự, chàng đặt một chân lên bậc, đưa chân kia rà rà, lại gặp một bậc nữa ở phía trên.

Chàng bước lên liền, rồi từ bậc, từ bậc, chàng lên dần.

Đi một lúc, chàng ló đầu khỏi mặt nước, phồng ngực thở phào, trút hết không khí ứ đọng, hít không khí mới vào cho khỏe khoắn. Chàng nhắm tính , đã vượt độ hai mươi bậc thang.

Khoan khoái trong người, chàng hét lên như cuồng dại :

- Ta thoát hiểm rồi ! Ta không còn sợ chết nữa !

Chàng vượt thêm tám bậc thang nữa, lên khỏi hần mặt nước, nhìn xác cha dưới nách, cười khoái trá :

- Gia Gia thấy chưa ! Con thoát nạn rồi đó !

Song chàng bật cười ngay. Xác chết dưới nách truyền cảm giác lạnh ngắt sang mình chàng, làm chàng chợt tỉnh ngộ.

Chàng chưa thể cho mình thoát nạn được. Bất quá chàng chỉ thoát khỏi Minh Đầm, rời Minh Đầm để đến một nơi khác vậy thôi. Ngoài cái lợi trầm mình trong nước lạnh, chưa thấy một tia hy vọng nào hơn.

Tuy nhiên, chàng không nản lòng, đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy một vầng sáng xanh nhạt không rõ do vật gì phát xuất từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, rọi rõ mấy bậc thang đá tại ngay trong vách núi. Tận đầu thang lại là một vách đá chắn ngang không còn lối đi nữa.

Chàng có cần tìm hiểu vật gì phát xuất ra ánh sáng ? Tâm tư chàng chú trọng trọn vẹn vào tấm đá chắn ngang đầu thang, chàng lại thất vọng một lần nữa.

Nếu không có lối thông, chàng phải chịu giam cầm tại đây chờ tới lúc đói lả người ra mà chết. Như vậy có sự thay đổi may mắn đâu ? Thay vì chết gấp trong nước lạnh của Minh Đầm, chàng sẽ chết đói nơi đường thang này, chết dần mòn, đếm từng ngày, từng giờ mà chết.

Ôm xác cha, Độc Cô Thanh Tùng lần theo mấy bậc đá tiến lên cho đến tận đầu thang, chàng nhận ra ánh sáng xanh phát xuất từ hai chữ rất lớn "Minh Thất" Độc hai chữ đó, chàng rung mình thâm kêu khổ :

"Rời Minh Đầm để đến Minh Thất ! Thì ra mình vẫn còn lẫn lẩn trong khu vực U Minh, gian sau của Diêm Chúa !" Chàng thử người đứng lặn một lúc, mắt lơ đãn nhìn tới nhìn lui, nhưng không chú ý đến sự vật xung quanh đó.

Bất thành linh, chàng chồm người tới, nhìn lom lom vào vách. Nơi đó có dấu vết như một vọng cửa. Đắn đo một chút, chàng giơ tay xô thử. Hình vọng cửa vẫn trơ trơ.

Chàng bắt đầu quan sát một vòng theo dấu vết hình vọng cửa, tìm thấy một chỗ mà chàng cho là cơ quan mở đóng. Không ngần ngại, chàng đưa tay ấn thử xem.

Một thứ tiếng rột rột khe vang lên. Hình vọng cửa rung rinh, rồi từ từ mở vào trong. Bề mặt cửa dày độ năm thước mở ra, một luồng gió lạnh bên trong thổi ào ra ngoài rất mạnh. Độc Cô Thanh Tùng không đề phòng, bị gió đẩy chao người suýt ngã ngã.

Chàng phải lùi xuống hai bậc thang mới đứng vững, hơi lạnh làm chàng run run người.

Chàng cười khổ :

- Minh thất thì phải lạnh, nơi đây cái gì cũng lạnh ! Mình còn sống đây mà cũng thấy lạnh, nếu chết đi thì hồn còn lạnh như thế nào ?

Chàng vung mình xua đuổi bớt khí lạnh trong người ra ngoài, bước lên chỗ cũ, thò đầu qua khung cửa nhìn vào.

Chính giữa thạch thất có một chiếc giường rất dài, chiều ngang rất hẹp, bằng đá màu đen ngòm. Chàng phát giác ra chình chiếc giường đó phát xuất luồng gió lạnh.

Ngoài chiếc giường ra, Độc Cô Thanh Tùng không thấy vật gì khác.

Chàng lo sợ. Dù chàng có thể chịu được khí lạnh trong Minh thất, nhưng ra cũng phải có vật gì để ăn, để uống mới lấy lạt qua ngày. Tại đây không có một thực vật gì, dù sống dù chín, chàng mới làm sao ? Chàng thừa hiểu không phải chỉ trong thời gian ngắn, chàng có thể tìm được lối thông ra thế gian nếu quả thực có lối thông.

Thành thử, lọt vào Minh Thất, vấn đề quan trọng nhất cho chàng là thực vật Chàng bước tới gần chiếc giường. Linh tính báo cho chàng biết, nơi đây chỉ có một chiếc giường duy nhất, hẳn phải có một nguyên do gì đó, nếu không ai lại đặt nó vào đây làm gì, trong khi không có một vật nào khác.

Dù đây là một ngọa thất thì ít ra cũng phải có một vài vật dụng nữa chứ ?

Chàng cần quan sát chiếc giường xem có gì lạ chẳng ?

Vừa đến gần chiếc giường, chàng sững sờ trông thấy hai hàng cửa khắc ngay nơi chính giữa sàng giường :

”Minh Thất không người, ai ở là chủ, không cần ăn uống, đừng sợ chết rũ.” Độc Cô Thanh Tùng à lên một tiếng kinh dị, đọc tiếp mấy chữ sau cùng :

”Luyện tinh thần, tẩy cốt tủy để sớm thành bậc đại tài.” Chàng tỉnh ngộ, thì ra nơi đây không phải là một trụ sở của một nhân vật nào cả mà là một chỗ luyện công. Chiếc giường kia là chỗ luyện tinh thần, tẩy cốt, nếu nằm lên đó đâu không ăn uống vẫn no thoải mái.

Trước mắt không lối thoát, ở lại thì cần phải ăn nhưng lấy gì ăn ? Cần phải sống mà không lo cái ăn, chỉ có cách là Độc Cô Thanh Tùng lên giường kia mà nằm, để khỏi còn nghĩ đến vấn đề ăn chứ không phải thiết tha luyện tinh tẩy cốt gì đó.

Chàng tặc lưỡi tỏ bất mãn để khỏi lo, nhưng bắt buộc phải làm như vậy, còn biết làm sao bây giờ ? Chàng lẩm nhẩm :

”Đành vậy ! Luyện thì luyện, tẩy thì tẩy ! Bao nhiêu công phu tu vi từ trước đến giờ có lẽ phải bỏ hết để bắt đầu luyện lại, khi nào xương khô thì thôi.

Chàng nhếch nụ cười khổ mang xác Thánh Kiếm Vũ Sĩ đặt lên giường, dọn ghé xuống một bean. Chàng nằm nghiêng, đưa tay loan dưới cổ phụ thân, một tay đặt lên trên, ôm giữ cái xác sợ người cuống mắt.

Chàng chống chọi với cái lạnh tại Minh Đàm hai lượt, chàng lại phải ngụp lặn trong đường hang để đến Minh Thất, dù thân thể chàng có là sắt đá cũng phải hao moon, huống chi cũng xương cũng thịt như người thường ?

Vô công cao tuyệt chỉ giúp cho chàng duy trì đến giới hạn nào đó thôi, sau cùng chàng cũng phải mỏi meat, lúc chàng lên giường nằm thì thân thể chàng rã rời từng bộ phận.

Chàng muốn ngủ một giấc, nếu không nữa thì cũng phải vận công điều tức, khai phục ngưng thần, nhưng chàng không thể làm gì được, hơi lạnh bốc ra từ chiếc giường làm chàng tê cóng xác thịt lẫn tinh thần, lạnh hơn nước trong Minh Đàm gấp mấy lần.

Chàng thấy nếu cứ bất động mãi má chịu cho cái lạnh xâm nhập vào người thì máu sẽ đông, huyết quản đứt, tim ngừng đập mà chết mất.

Chàng cố gắng vận tụ phần chân khí còn lại, điều động qua các huyết mạch, xua đuổi khí lạnh ra ngoài.

Chàng làm một cuộc kiểm điểm chân lực trong người, thấy tiêu hao quá nhiều.

Phần còn lại rất mong manh, nếu chàng không xua đuổi nổi khí lạnh ra ngoài thì phần còn lại sẽ tiêu tan mất, chàng cảm chắc cái nguy trong tay.

Biết vậy mà chàng vẫn phải làm, vì không còn cách nào hơn... vã lại khí lạnh dù bị xua đuổi ra ngoài, cơ thể vẫn bị suy nhược như thường, ít ra cũng phải nhập định một lúc cho mọi xáo trộn cơ thể vừa qua lắng dịu lại, ngưng thần dần dần khôi phục.

Song, dường như chiếc giường có một công hiệu nhiệm màu, thay vì cơ thể suy nhược theo sự tiêu moon chân lực, chàng cảm thấy khoẻ khoắn vô cùng. Khí lạnh từ từ thoát ra, tinh thần dần sáng khoái trở lại; chân lực thay vì tiêu tan lại phục hồi dồi dào.

Chàng không còn thăm thía cái khí lạnh do chiếc giường phát ra nữa.

Chàng mừng rỡ vô hạn, niềm thất vọng tan biến, nhường chỗ cho sự phấn khởi tăng lên.

Bây giờ chàng mới biết chỗ huyền diệu của chiếc giường :

nằm trên đây mà luyện tinh tẩy cốt không phải để cho thân hình khô đét như chàng tưởng, trái lại tạo cho thân thể một sức chịu đựng vô biên.

Chàng vận dụng phương pháp luyện Cửu Âm Thần Công của Đông Hải Kỳ Tẩu, bắt đầu luyện.

Sau một lúc lâu, chàng lại theo phương pháp luyện cương khí của Địa Tường mà tiếp tục luyện. Lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng không khác nào một tên học trò ôn bài, bắt đầu từ sở học sơ đẳng ôn dần đến cao đẳng, qua đủ các môn.

Khi chàng ôn đủ một vòng sở học, chàng nghỉ ngơi một chút. Trong người chàng sảng khoái vô cùng, chàng hoàn toàn tỉnh hẳn.

Đột nhiên chàng có ý nghĩ :

”Tại sao ta không thou luyện Hoá Huyết Công của Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi ! Nếu ta đạt tới mức tinh vi độc đáo thì càng hay chứ sao ? Dù đó là một môn tà công, song có phải tà công đều ác độc cả đâu ? Vậy chứ Quỷ Phủ Âm Khí không phải là một tà công sao ? Có ác độc chẳng là do con người sử dụng, chứ môn công có trách nhiệm gì?

Con dao kia dùng giết người thì là vũ khí tàn độc, nhưng dùng trong cuộc sống hàng ngày nó là một vật vô cùng cần thiết. Mình không nên quá cố chấp vì danh từ, về xuất xứ mà bỏ đi một tuyệt học. Nghĩ là làm ! Chàng theo bí quyết ghi nơi vách đá trong lòng động bên ngoài Đế Cốc bắt đầu luyện Hóa Huyết Thần Công.

Chàng không cần ăn, không cần uống, mà vẫn không thấy đói khát gì cả ? Hơn nữa chàng không nghe mệt mỏi, mặc dù chàng cố luyện, luyện mãi, không kể ngày đêm, bởi ở nơi đây biết thế nào là ngày, thế nào là đêm mà nhận định ? Chàng chỉ biết là mình luyện không ngừng, thỉnh thoảng lại ước độ thời gian cho có một ý thức vậy thôi.

Qua một thời gian không rõ là bao nhiêu đến bao nhiêu ngày, Độc Cô Thanh Tùng nghe trong người ầm ập lạ thường. Chiếc giường đen lạnh chàng đang nằm không còn gây khó chịu nữa, trái lại nó ầm ập như nệm thúy trong điện ngọc cung vàng.

Rồi dần dần, chàng cảm thấy khí huyết lúc bình thản, lúc sôi trào trong chốc lát rồi lắng dịu trở lại. Những lúc khí huyết sôi trào, chàng ngưng luyện, đợi khi lắng dịu, chàng tiếp tục trở lại.

Bỗng một hôm, chàng nhìn đến thân hình, thấy trong như pha lê, chàng kinh hãi, đưa một cánh tay lên ngang tầm mắt nhìn kỹ. Chàng càng kinh hãi hơn nữa khi nhìn rõ những vật bên kia cánh tay, xuyên qua làn da thịt.

Chàng trầm nghĩ :

”Mình luyện thành Hoá Huyết Thần Công rồi sao ? Có lẽ nào một môn kỳ công tuyệt học như vậy mà mình có thể luyện thành một cách dễ dàng và nhanh chóng? Xưa cần phải có một thời gian xuất suất trăm năm, Vưu Hồi mới luyện được thân hình thành Huyết Ảnh, còn mình bất quá chỉ có mấy hôm thôi lại đạt được kết quả phi thường ?

Chàng không tin là mình thành công quá nhanh chóng và quá dễ như vậy !

Chàng có biết đâu, nhờ những cuộc kỳ ngộ, chàng vượt tiến hết sức nhanh chóng, gần như có sự nhiệm màu giúp sức. Thành ra cái căn cơ tạo tựu nơi chàng ngang bằng với những bậc tu vi hàng trăm năm dài đằng đẳng. Bằng vào căn cơ đó, chàng có thể luyện một kỳ công , thu lượm kết quả trong năm mười hôm, hoặc một vài tháng, trong khi những cao thủ khác phải cần hàng năm mười năm, hai ba mươi năm mới đạt mức hỏa hầu.

Ở đây, về Huyết Ảnh công, chàng thành tựu sớm là một phần nhờ nơi căn cơ, phần khác nhờ bí quyết chân truyền, không như Vạn Cực Đế Quân chỉ lượm lặt một vài hiểu biết truyền thuyết, dù vậy, lão vẫn luyện được một công lực lợi hại, tuy không đạt tới tuyệt đỉnh như chàng.

Cái kết quả thân hình biến thành Huyết Ảnh đã quá hiển nhiên, chàng không muốn tin cũng phải tin.

Chàng không dần được niềm thích thú dâng tràn, reo lên :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Độc Cô Thanh Tùng ! Người là Chương môn nhân đời thứ ba của Quỷ Phủ ! Người là đồ đệ của Địa Tướng ! Người là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế ! Độc Cô Thanh Tùng ! Bây giờ người luyện Hoá Huyết công, người sẽ là Cung Chủ Huyết Ảnh Cung nữa à ?

Chàng lại lắc đầu trầm nghĩ :

”Mình sẽ là truyền nhân của Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi sao ? Xưa kia, Vưu Hồi luyện thành Huyết Ảnh, giết người hàng ngàn hàng vạn, trở thành kẻ thù công cộng của toàn thể võ lâm. Nếu mình thành một truyền

nhân của Vưu Hồi, chẳng những mình thừa kế một tà công mà mình còn thừa kế luôn mối thù công cộng trên giang hồ. Mình có chịu như vậy không ? Thanh danh mình còn gì ? Từ bao lâu rồi, vô lâm chánh phái đặt kỳ vọng vào mình, giờ mình gây nên sự công phẫn cho toàn thể không ?

Chàng cương quyết :

- Không ? Ta không cần luyện Hoá Huyết Thần Công nữa ! Ta không muốn làm truyền nhân của Vưu Hồi, ta rất sợ anh hùng hào kiệt quy oán về ta !

Chàng nắm chặt hai tay, gần giọng :

- Không ! Độc Cô Thanh Tùng ! Người không được tiếp tục luyện nữa !

Chàng nghĩ nếu mình là một truyền nhân của Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi thì mặt mũi nào trở lại Quý Phủ Âm Cung ? Mình còn mặt mũi nào nhìn Địa Tướng ? Cũng như chàng sẽ ăn nói làm sao với Công Chúa tại Đế Cốc ?

Luyện Hoá Huyết Công là chàng mất hết những người thân, chàng cắt liên lạc với dĩ vãng để trở thành một con người mới, con người vô sỉ không hơn không kém !

Chàng quyết định bỏ luôn, không cần luyện tiếp, mặc dù kết quả hết sức tốt đẹp rồi ! Bất quá chàng chỉ cần kiểm soát để sửa chữa một vài sơ hở là chàng hoàn toàn đạt mức hoa? thần, chàng sẽ thành công ngang với Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi.

Theo quyết định đó, chàng ngưng luyện thiệt sự, chàng vung tay làm một cử động cho đỡ bải hoải, bất giác chàng quơ nhầm xác của Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Chàng nhớ đến cái chết của cha, chàng nhớ tới cảnh lao lung của Mẹ chàng nhớ đến cái khổ cho các vị thúc bá , rồi chàng nhớ đến thực tại mình cũng bị cảnh tù cấm, không hy vọng gì thoát khỏi.

Chỉ còn một cách duy nhất là chàng phải luyện Hoá Huyết Công để biến mình thành cái bóng mà không có thể chất, có như vậy mới thoát khỏi Minh Thất này được.

Hữu hình, vô thể.!

Mấy tiếng đó cứ lớn vồn trong đầu chàng mãi, khiến chàng do dự sự quyết định vừa rồi không còn vững chắc nữa !

Luận theo đạo nghĩa, chàng không nên tiếp tục luyện Hoá Huyết Công nữa.

Nhưng biến phải quyền, cơn giặc cứu người cũng là một khía cạnh từ bi bác ái , huống chi sự bác ái đó còn gồm hiếu và nghĩa.

Chàng đắn đo mãi, lúc thì muốn bỏ, lúc lại thấy cần tiếp tục, ngã bên nào chàng cũng có lý vững chắc, chàng bị nhồi giữa cái mâu thuẫn đang xáo trộn tâm tư chàng.

Cuối cùng, bản năng tự tồn chiến thắng mọi tạp niệm, ý chí cứu người lấn áp mọi thắc mắc, chàng nhủ thầm :

- Luyện Hoá Huyết Công, cốt yếu thoát khỏi nơi đây hoàn thành bao nhiệm vụ, khi hành hiệp trên giang hồ, ta đừng sử dụng nó để hành động phi nghĩa, như vậy có gì đáng tội đâu ? Ngày xưa, Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi dùng nó để giết người , ngày nay ta dùng nó cứu người, như vậy còn ai trách ta được ?

Rồi chàng cương quyết tiếp tục luyện.

Không bao lâu sau, chàng đạt tới mức hỏa hầu. Mỗi khi vận khởi Hoá Huyết Thần Công, thân hình biến thành cái bóng màu thể chất tan mất trong không gian, chàng xê dịch như bóng ma hình quỷ, ẩn hiện khôn lường.

Biến được thành bóng màu, chàng nghĩ đến việc thoát đi, bóng chàng chỉ thoát một mình, không làm sao mang xác Thánh Kiếm Vũ Sĩ theo. Chàng ngậm ngùi ôm xác cha. Mắt nhoà lệ thấm, lưu luyến một lúc đoạn xuống thang, chui mình vào nước theo đường hang trở lại Minh Đầm, bay lên miệng hồ, vượt qua khe hở.

Chàng di động rất dễ dàng vì chàng chỉ còn là một cái bóng , muốn to muốn nhỏ tùy ý, bất cứ chỗ nào có lỗ hổng, chàng đều qua được.

Qua khỏi khe hở, chàng thu hồi Hoá Huyết Công, trở lại nguyên hình.

Gương mặt chàng lúc đó lạnh lùng vô tưởng. Không một cảm nghĩ nào hiện lên rõ rệt chứng tỏ chàng vui hay buồn, thỏa? nguyện hay bất mãn.

Nơi chàng thoát lên là một mô đá, cách thạch thất của Từ Diệm Diêm Quân độ năm mươi bước.

Chàng mặc vào người chiếc áo màu tro, đoạn đứng lặng người một lúc.

Chàng trầm nghĩ :

”Ta như người chết đã sống lại, ta sẽ ra sao ? Ta sẽ thành tựu theo ý nguyện hay ta tự đào hố chôn mình ?” Chàng vẫn còn bị môn tà công Hoá Huyết vừa luyện được ám ảnh mãi không thôi. Chàng đứng tại chỗ, bất động không biết bao nhiêu lâu, bỗng thấy ba người mặc áo đỏ từ xa đi tới.

Độc Cô Thanh Tùng không cần suy nghĩ cũng biết ngay đó là bọn Hồng Y sứ giả trong Huyết Ảnh Cung. Chàng hừ nhẹ mấy tiếng thốt :

- Bọn này bỗng nhiên dẫn xác đến nấp đây !

Bọn Hồng Y sứ giả trông thấy chàng nhưng vì còn cách xa nên chưa nhận ra được là quen hay lạ, cùng nhau ạ lên một tiếng tỏ vẻ kinh ngạc. Một tên lầm nhảm :

- Tiên sư hôm nay có khách đến viếng ? Người này là ai kìa ? Từ bao giờ đến bây giờ, tiên sư có tiếp vị khách nào đâu ? Hay người này là một đồ đệ của tiên sư ?

Một tên khác đáp :

- Tiên sư không có thân thích bằng hữu. Nhất định người này không phải là khách rồi ! Vả lại người này còn nhỏ tuổi, rất có thể là một đồ đệ.!

Tên thứ ba tiếp nối :

- Tiên sư có thu nhận đồ đệ sao ?

Họ tiếp tục bàn luận mỗi người một câu :

- Tôi không nghe tiên sư nói là mình có đồ đệ !

- Người này đến bất ngờ như vậy, hẳn có duyên cớ gì quan trọng lắm !

- Không biết hắn là ai, làm sao đoán được là việc gì ?

Độc Cô Thanh Tùng nghe rõ chúng đối đáp với nhau như thế nào. Chàng lạnh mặt như tiền, từ từ bước tới, định bụng đón đầu bọn này hỏi dò mấy điều cho biết hư thực nơi Huyết Ảnh Cung.

Khi còn cách nhau ba trượng, chàng nghe một Hồng Y Sứ Giả thốt với hai đồng bọn :

- Tôi nghĩ người này từ Thanh Thành Sơn đến đây, báo tin tức gì .. Một tên hỏi :

- Làm sao anh lại nghĩ thế ?

Tên đó đáp :

- Các anh há chẳng nghe, Vạn Cực Đế Quân triệu tập Đại Hội Kim Đánh tại Vọng Nguyệt Bình trên Thanh Thành Sơn à ? Lão ấy muốn chiếm ngôi Võ Tôn trong thiên hạ, khuất phục quần hùng, nắm quyền sai xử. Bất ngờ Lam Y lão tổ và Địa Tướng lão nhân xuất hiện đương đầu. Hai vị đó có công lực tu vi thâm hậu từ trăm năm trở lên, Vạn Cực Đế Quân sợ mình không thể thắng nổi hai tên đại kinh địch, nên sai thuộc hạ tới đây để vãn kẻ tiên sư ! Ngoài ra lại có hai thiếu nữ theo Địa Tướng lão nhân , nàng nào cũng am hiểu Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp. Với một lực lượng địch ghê gớm như vậy, Vạn Cực Đế Quân phải lo ngại không ít. Nếu mất chiếc Kim Đánh, làm sao lão ra hiệu lệnh quần hùng ?

Một tên gạt đầu :

- Anh nói có lý lắm !

Độc Cô Thanh Tùng nghe xong, mừng thầm. Ngôi Võ Tôn chưa định hẳn về ai.

Chàng còn có thể đoạt lại chiếc Kim Đảnh mà không còn sợ quần hùng kết tội. Bất quá, sau khi đoạt được rồi, chàng lại triệu tập đại hội vũ lâm, để các môn phái quyết định giao chiếc Kim Đảnh về ai. Về ai chàng cũng vui lòng cả, nhưng nhất định không để chiếc Kim Đảnh quý lọt về tay của Vạn Cực Đế Quân.

Còn hai thiếu nữ đi theo Địa Tướng, chàng tin chắc là nàng Lan và nàng Thu, đồ đệ của Công Chúa bá mẫu chứ chẳng còn ai khác nữa.

Luận theo tình hình, chàng thấy rõ, nếu bằng vào võ công, Vạn Cực Đế Quân không thể nào thủ thắng nổi, lão phải dùng mưu sâu kế độc, may ra mới thành công.

Nhưng Lam Y lão tổ là người tài trí kiêm toàn, quyết chẳng bao giờ để địch ám toán được.

Chàng thở phào nhẹ nhõm. Chàng tưởng đâu lúc chàng ở tại Minh Đàm và Minh Thất thì trên thế gian, cục diện đã thay đổi nhiều, chẳng hạn như Đại Hội Kim Đảnh tại Vọng Nguyệt Bình kết thúc. Vạn Cực Đế Quân toại nguyện, Lam Y lão tổ, Địa Tướng lão nhân hoặc không đến hội kịp thời ngăn chặn, hoặc đã thất bại rồi. Nhưng sự việc chưa ngã ngũ như thế nào, chàng còn có dịp nhúng tay vào đại cuộc.

Khoảng cách giữa chàng và bọn Hồng Y Sứ Giả chỉ còn một trượng.

Chàng cất tiếng trước :

- Các người là Hồng Y Sứ Giả trong Huyết Ảnh Cung ?

Bọn Hồng Y Sứ Giả giật mình, không rõ tại sao một người lạ mặt biết họ, vội hỏi lại :

- Các hạ là ai ?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng :

- Ta là ai, các người không cần vội biết. Ta muốn các người chỉ cho ta biết Huyết Ảnh Cung ở đâu.

Bọn Hồng Y Sứ Giả không đáp, chỉ hỏi lại :

- Các hạ là bạn hay thù ?

Độc Cô Thanh Tùng càng lạnh lùng hơn :

- Đừng vội tìm hiểu ta là bạn hay thù. Hãy đáp câu hỏi của ta !

Bọn Hồng Y Sứ Giả biết ngay đối tượng đến đây không có ý lành rồi. Cả ba đưa mắt ra hiệu với nhau, đoạn một tên gằn giọng thốt gọn :

- Phàm là người ai cũng có tên ! Hãy xưng tên rồi muốn nói gì thì nói !

Độc Cô Thanh Tùng vẫn giữ giọng lạnh lùng như cũ :

- Ta tưởng các người không nên biết ta là ai, bởi như vậy có lợi hơn. Hãy chỉ cho ta biết Huyết Ảnh Cung ở đâu là đủ.

Bọn Hồng Y Sứ Giả không còn nghi ngờ gì nữa, đối tượng đúng là thù chứ không phải bạn. Chúng liền có thái độ ngay. Chúng bật cười ha hả, cao giọng đáp :

- Chừng như không thích sống nữa mới dẫn xác đến đây ! Tìm Huyết Ảnh Cung? Huyết Ảnh Cung ở tại âm gian địa phủ, muốn đến đó hãy xưng tên đi, rồi bọn ta đưa đến, nhưng đưa hồn người, còn xác thì phải bỏ lại đây !

Một tên gằn giọng :

- Nếu muốn sống hãy chịu lỗi với bọn ta, rồi trở về gấp, bọn ta sẽ không chấp sự ngông cuồng của người đâu !

Một tên khác bĩu môi :

- Rõ đáng thương hại thật ! Đòi người có trăm đường ngàn nẻo, nẻo sống không đi, lại mù quáng thế nào chui vào nẻo chết !

Độc Cô Thanh Tùng thản nhiên trước thái độ cao ngạo của chúng, chàng hỏi nhẹ :

- Các người nhất định muốn biết họ ta ? Ta chỉ sợ nghe xưng danh ta rồi, các người lại hối hận !

Một tên Hồng Y Sứ Giả cười khanh khách :

- Ha ha ! Tiểu tử nông cuồng đến thế à ?

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt quét qua một tia nhìn, khiến cả ba rợn người như chạm điện lạnh.

Chúng buộc miệng kêu lên :

- Tiểu tử có nhân lực khá đó !

Độc Cô Thanh Tùng nhếch mép, vẻ nửa nụ cười khinh ngạo :

- Huyết Ảnh Cung ở đâu ?

Chàng bước tới hai bước, mắt sáng lạnh, nhìn trừng vào đối phương.

Trong lúc quá sợ hãi, một tên Hồng Y Sứ Giả mất cả dè dặt kêu lên :

- Tại .. Nhưng hấn kịp lấy lại bình thường, đổi giọng ngay :

- Tại Âm gian Địa phủ !

Hấn vừa buông dứt tiếng cuối, bàn tay đã bay tới liền, hấn quát :

- Ta giết chết tên tiểu tử này cho rảnh mắt !

Độc Cô Thanh Tùng rít một tràng cười ghê rợn :

- Mang cái tên Độc Cô Thanh Tùng, ta có xem bọn các người ra gì mà toan hống hách với ta ?

Bóng áo lam khẽ chớp, Thần Phong chưởng vút đi liền.

Ba tiếng rú cùng vang lên một lượt, ba thể xác nằm lộp cục trường, thất khiếu ra huyết.

Độc Cô Thanh Tùng không buồn nhìn xác chúng, từ từ tiến bước về phía thạch thất. Chàng tự thốt :

- Từ Diệm Diêm Quân ! Hôm nay là ngày cuối cùng của người, người phải đền mạng Gia Gia ta , không thể nào nương tay được với kẻ quá tàn độc như người !

Chàng cảm hờn :

- Ta rút gân, ta bóc da người, ta dẫm nát thân người ! Có giết mười mạng người, ta cũng chưa hủ !

Chàng đã đến thạch thất, nhưng cửa đóng im ỉm. Nhưng Độc Cô Thanh Tùng cũng thấy rõ người đó vận chiếc áo đen, trạc độ trung niên. Hấn quan sát Độc Cô Thanh Tùng từ đầu đến chân, đoạn hỏi :

- Người là ai ?

Hấn là một trong tám tên Hắc Y Tôn Giả bao vây chàng tại khu rừng, chàng cười thâm, cho rằng oan gia gặp oan gia, nhưng chắc chắn hấn không nhìn ra chàng.

Chàng cười nhẹ :

- Người đoán thử xem !

Hấn lại quan sát Độc Cô Thanh Tùng lướt nữa, gương mặt hấn lạnh như tiền, hấn đáp :

- Ta đoán làm gì ? Người là ai cũng thế, hễ lạ mặt đến đây, bất cứ là ai ta cũng phải hỏi.

Hấn trầm giọng :

- Người tìm tiên sư ta ?

Độc Cô Thanh Tùng không còn đeo mặt nạ nữa, làm sao hắn nhận ra ? Chàng cười lạnh :

- Muốn biết ta là ai, đợi sau khi ta gặp Từ Diện Diêm Quân rồi hắn biết !

Chàng cao giọng :

- Từ Diện Diêm Quân đâu, sao không ra mặt tiếp ta ?

Hắc Y Tôn Giả căm giận :

- Người không được phép gọi xách khoé tiên sư ta như thế ! Phải có lễ độ một chút. Tiên sư ta hiện bận việc, không tiếp được người đâu !

Độc Cô Thanh Tùng xì một tiếng :

- Bận việc gì cũng mặc, hãy gọi lão ra đây đối thoại với ta !

Giọng nói của chàng hết sức nghiêm lạnh, khiến Hắc Y Tôn Giả giật mình. Hắn hấp tấp hỏi :

- Người là ai ? Ăn nói kiêu kỳ không coi quy củ giang hồ ra gì cả ?

Độc Cô Thanh Tùng chưa kịp đáp, từ bên trong thạch thất, một giọng nói vô cùng nhu hoà vọng ra :

- Vưu Tôn Giả ! Vô luận là ai tìm ta, bảo họ đứng bên ngoài chờ một lúc. Nếu họ không bằng lòng, người cứ theo quy luật Huyết Cung sửa trị !

Âm thanh đó đúng là của Từ Diện Diêm Quân. Độc Cô Thanh Tùng nhận ra không khó khăn gì cả.

Tên Hắc Y Tôn Giả được lệnh, sắc mặt ngời vẻ hung ác, cao giọng quát :

- Người có nghe tôn sư ta nói gì chứ, hử tiểu tử ?

Độc Cô Thanh Tùng bỗng bật cười to, cười cuồng dại. Chàng cười một lúc đoạn quát trả :

- Nghe chứ ! Nghe rõ lắm !

Chàng cao giọng gọi vào :

- Từ Diện Diêm Quân ! Hãy ra gặp ta ! Ta không thể chờ lâu ! Ra ngay kéo hối hận đấy !

Tên Hắc Y Tôn Giả sôi giận, lách nhanh mình ra khỏi cánh cửa hét :

- Cuồng đồ ở đâu bỗng dưng tới đây gây náo động nơi tịnh thất của Tiên sư ta ? Người có biết chỗ này là chỗ nào không ? Liệu mà giữ mồm giữ miệng kéo chết uống mạng !

Từ bên trong thạch thất, hai tên Hắc Y Tôn Giả nữa theo ra.

Tên đối thoại với Độc Cô Thanh Tùng vội quay lại hai đồng bạn hỏi gấp :

- Kiểm được không ?

Hai tên sau lắc đầu :

- Kỳ quái thật ! Đã mò khắp cùng, mà sao không gặp xác hắn ! Nhất định là hắn không thể thoát đi được kia mà ! Bọn chúng mình tám người luân phiên canh giữ nơi khe hở trên miệng hố, chẳng thấy ai vào cũng chẳng thấy ai ra cả. Hắn trốn đi ngả nào ? Ai vào lọt để cứu hắn ?

Một tên bàn :

- Theo ta tưởng, trong Minh Đầm có một loài vật chuyên ăn thịt người. Độc Cô Thanh Tùng đã bị loài vật đó xơi xác rồi chắc chắn vậy. Nếu không, sao chúng mình tìm không thấy ?

Độc Cô Thanh Tùng hiểu ngay Từ Diện Diêm Quân đã ra lệnh cho thuộc hạ mò xác chàng. Bất giác, chàng cười ha hả, át cả tiếng nói của bọn Hắc Y Tôn Giả.

Một tên quay lại trừng mắt nhìn chàng :

- Người cười gì ? Người là ai ?

Độc Cô Thanh Tùng ngưng tròng cười, trầm lạnh giọng hỏi lại :

- Độc Cô Thanh Tùng đã chết, các người còn mò xác chàng làm gì ?

Bọn Hắc Y Tôn Giả xì một tiếng :

- Làm gì mặc bọn ta, người hỏi làm chi ?

Độc Cô Thanh Tùng hừ mũi :

- Nếu các người bằng lòng cho ta biết lý do, ta sẽ tìm hộ xác Độc Cô Thanh Tùng.

Bọn Hắc Y Tôn Giả sững sốt trước đề nghị của chàng. Song chúng lấy lại bình tĩnh ngay. Một tên phần nộ quát :

- Độc Cô Thanh Tùng lọt xuống Minh Đàm, bọn ta mò mãi suốt ngày, không thấy xác hắn đâu. Người là ai ? không phải là người trong bốn cung làm gì tìm hộ được ?

Người có nói điên khùng không ?

Có mấy tên chồm chồm tới, khí thế rất dữ dằn.

Độc Cô Thanh Tùng thấy chúng tỏ ra hung hăng, xem dưới mắt không người, chàng nổi cáu, hét :

- Người dám đánh cuộc với ta không ? Đánh cuộc bằng chiếc đầu người, ta thách đó !

Tên Hắc Y Tôn Giả trở mặt :

- Người nói gì ?

Độc Cô Thanh Tùng gần giọng :

- Ta với người đánh cuộc, ai thua thì cắt đầu nạp cho kẻ được !

Tên Hắc Y tôn giả càng kinh ngạc hơn :

- Người dám ?

Độc Cô Thanh Tùng cả quyết :

- Ta không tìm được xác chàng ta , ta sẽ cắt đầu ta giao cho người. Còn như ta tìm được, người phải cắt đầu giao cho ta. Người dám nhận cuộc không ?

Ba tên Hắc Y Tôn Giả sững sốt ngây người như tượng gỗ nhìn chàng trân trối, chúng bán tín bán nghi.

Sau cùng một tên tôn giả cất tiếng :

- Ta cho người biết lý do tìm xác của Độc Cô Thanh Tùng. Hiện tại, Vạn Cực Đế Quân và Lam Y lão tổ cùng Địa Tướng đang ác đấu với nhau, thắng bại chưa ngã hẳn về bên nào. Nếu tìm được xác của Độc Cô Thanh Tùng mang đến trận chiến, cho Lam Y lão tổ và Địa Tướng thấy .. Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Dùng xác chết để lung lạc tinh thần người sống !

Ba tên tôn giả đồng thanh hét lên :

- Đừng tìm hiểu dài dòng ! Xác Độc Cô Thanh Tùng ở đâu, chỉ mau ?

Độc Cô Thanh Tùng lại cười giòn tan. Chàng cười mãi không ngừng. Đột nhiên chàng quắc mắt, bắn tia nhìn nghiêm lạnh vào mặt ba tên tôn giả gần giọng :

- Các người thật sự không nhận ra ta ?

Ba tên Tôn Giả hừ lạnh :

- Ai biết tới một tên vô danh tiểu tử như người ?

Tuy đáp cứng như vậy, cả ba phải lùi lại ba bước trước khí thế oai mãnh của đối phương. Họ phòng một sự bất trắc.

Độc Cô Thanh Tùng rùn vai, buông giọng :

- Ta là người mà các ngươi đang tìm xác ! Ta là Độc Cô Thanh Tùng !

Ba tên Tôn Giả hét lên :

- Không ! Không ! Không thể được ! Chẳng khi nào Độc Cô Thanh Tùng thoát khỏi Minh Đàm ! Chẳng khi nào hắc sông sót nổi !

Độc Cô Thanh Tùng hừ một tiếng :

- Vậy mà ta thoát được ! Vậy mà ta sống sót được !

Chàng cười man dại, bước tới một bước. Chúng quát lên âm ỷ :

- Tiểu tử ! Ngươi là ai, nói mau !

Độc Cô Thanh Tùng càng cười lớn :

- Ta là Độc Cô Thanh Tùng chứ còn ai nữa ? Các ngươi không tin à ?

Chàng bước tới một bước dài, bàn tay hữu đưa ra ngay ngực một tên Tôn Giả.

Tên đó vội dịch chân sang một bên né tránh.

Nằm trên giường lạnh trong Minh Thất, luyện côn liên tục mấy ngày đêm, Độc Cô Thanh Tùng tiến bộ không biết tới giới cảnh nào. Có thể nói hiện tại tài nghệ của chàng sánh với lúc chưa rơi xuống Minh Đàm cách biệt như trời với vực.

Dù cho tên Hắc Y Tôn Giả kia có bản lãnh suýt soát với Vạn Cực Đế Quân, hắc còn lâu mới là đối thủ của chàng. Huống chi hiện tại chàng đã luyện được Huyết Ảnh ?

Bọn Hắc Y Tôn Giả xuất xứ từ Hoá Huyết Thần Công, mà chàng lại đạt tới mức hoa? hầu của môn võ công tổ sư của chúng, thử hỏi chúng làm sao thủ thắng được chàng ?

Thấy đối phương chuyển bộ, chàng không đợi cho hắc trụ hình, bàn tay tả lập tức đưa theo, quét ngay một phát.

Rệt ! .. Một đạo kinh phong vút tới, có mãnh lực đập tan một hòn núi, xuyên thủng một tường đồng. Tên Hắc Y Tôn Giả chỉ còn kịp rú lên một tiếng giãy chết, trong khi tên đứng ngoài kêu to :

- Hàn Man Chỉ !

Phải ! Chàng sử dụng Hàn Man Chỉ pháp, nhưng với một công lực mới, thâm hậu gấp trăm, gấp ngàn lần hơn trước.

Máu từ trong miệng hắc vọt ra thành vòi, máu từ một lỗ hồng nơi ngực trào ra, và thân xác từ từ ngã phịch xuống đất bất động !

Độc Cô Thanh Tùng thấy máu, sát khí càng ngút bùng lên ánh mắt rít lên :

- Hàn Man Chỉ ! Trừ Độc Cô Thanh Tùng ra, trên đời này còn ai biết sử dụng ?

Ngươi đã tin ta chưa ?

Trước kia, nơi khu rừng, chàng đã tận dụng bao nhiêu tuyệt học, thế mà chẳng làm sao bức thoái được bọn Hắc Y Tôn Giả. Bây giờ chỉ một ngọn Hàn Man Chỉ, chàng hạ ngay một tên, đủ biết công lực chàng tiến bộ không lường.

Vừa thốt xong, bóng áo màu tro chớp lên, người chàng đã xẹt tới trước một tên khác, giọng gần gần tử khí :

- Hãy tiếp một chiêu của Độc Cô Thanh Tùng, Chiêu môn đời thứ ba của Quỷ Phủ !

Bàn tay liền theo tiếng cuối, biến thành màu tím sẫm, màu tuyệt kỹ của Quỷ Phủ Âm Cung.

Một trong hai tên tôn giả kêu lên :

- Tử Ấn Chiêu của Quỷ Phủ ! Coi chừng đấy !

Tên Hắc Y tôn giả đối tượng đã vận khởi Hoá Huyết Công, bàn tay hắc đỏ ngời vung ra, nghênh đón luồng Âm Phong đang quét tới.

50. Bóng Máu Kinh Người

Độc Cô Thanh Tùng cười ha hả, rút tay tả về, nhanh như chớp đẩy tay hữu ra, hét :

- Đến lượt Đại Đế Thần Phong Chuông ! Người chết đến nơi rồi Tên Hắc Y Tôn Giả muốn thu Hóa Huyết Công về nhưng không còn kịp. Hai đạo kinh lực chạm nhau, êm như ru nhưng tên Hắc Y Tôn Giả bị tung lên cao gần ba trượng, thân hình chưa rút xuống đất, thất khiếu ra máu đầm đề, máu rơi vãi dọc theo đà bay của thân xác, vẽ thành một hàng dài lốm đốm.

Còn lại một tên, hắc ngậy người lăm bắm :

- Phải ! Đúng, chính hắc !

Và trong thoáng giây sững sờ ấy, hắc quên cái nguy cơ trước mặt. Độc Cô Thanh Tùng một cái lắc khẽ bờ vai đã tiến sát đến bên hắc rồi. Chàng cười gần :

- Bây giờ người mới chịu tin, kẻ ra cũng muộn ! Hãy chuẩn bị theo về với đồng bọn là vừa. Ít ra người cũng hiểu được là mình chết về tay ai !

Tên Tôn Giả la to như hét :

- Phải, người đúng là Độc cô Thanh Tùng ! Ta tin người là Độc cô Thanh Tùng !

Và bất thần hắc tung mình vọt lên cao ba trượng. Nghiêng đà bay xoẹt tới toà thạch thất. Chân sắp chạm đất, miệng hắc vẫn tiếp tục la :

- Người là Độc cô Thanh Tùng ! Người là Độc cô Thanh Tùng !

Vừa thét la, hắc vừa phóng mình định trốn. Độc cô Thanh Tùng khẽ bữu môi :

- Người định báo động cho đồng bọn ? Người trốn mà được với ta à ?

Chân điểm nhẹ vào đất, thân hình chàng như mũi tên vọt liền theo.

Quỷ Ảnh Vô Hình khinh công quả lợi hại có khác, tên Tôn Giả chưa rơi xuống, chàng đã đáp ngay nơi vọng cửa, đứng chặn lối.

Tên Tôn Giả trong thế lơ lửng đó làm sao phản công nếu chàng xuất thủ ?

Và quả nhiên chàng đã xuất thủ, với một tư thế thật đẹp mắt, thật nhẹ nhàng.

Bàn tay chàng khẽ chớp lên, tên Tôn Giả bay lộn nhào trở lại chỗ cũ.

Hắc không kịp rút lên, đầu hắc chạm vào đất kêu bốp một tiếng, sọ vỡ ra, óc trắnghoà lẫn máu hồng bắn tung toé.

Độc cô Thanh Túnghech mép cười một nụ cười hiểm ác, lăm bắm :

- Tánh mạng cha ta, đừng nói là ba tên hèn này thôi, dù quét sạch cả Huyết Ảnh Cung, chưa chắc gì ta hã dạ !

Dĩ nhiên cuộc chiến bên ngoài với tiếng la ó của tên Tôn Giả cuối cùng đã làm kinh động bọn người trong thạch thất.

Cánh cửa đột nhiên mở hoác, năm tên Tôn Giả hồng học chạy ra.

Chợt thấy Độc cô Thanh Tùng ngang nhiên đứng sừng sững trước mặt, chúng hừ lên một tiếng, và cùng đứng khựng lại.

Chừng như nhận thấy khoảng cách an toàn quá gần, chúng hoảng hốt lùi lại một bước, rồi hai bước. Và khi đã bắt gặp ba xác chết nằm trong vũng máu cách vùng cửa độ mười trượng, sự phản uất lẫn át đi kinh ngạc, chúng hét lên :

- Tiểu tử, bọn ta lột da ngươi !

Năm thân hình cùng lướt nhích động, và mười bàn tay khua lên với hai màu đen, đỏ.. Năm bàn tay đen phóng Hàn Âm Chưởng, năm bàn tay đỏ phóng Hoá Huyết Công. Mười đạo kinh phong hợp nhau cuốn tới, âm âm như núi ngã biển tràn, chực phủ xuống đầu Độc cô Thanh Tùng.

Nhưng chúng dù đông thêm gấp mấy, Độc cô Thanh Tùng cũng hông nao núng! Đã biết thực lực của chúng rồi, hướng hồ chàng lại đề phòng cẩn thận ? Nếu Từ Diện Diêm Quân xuất hiện cùng lúc, chàng cũng xem thường, sá gì mấy tên Tôn Giả.

Bản ý chàng là muốn đối diện ngay với Từ Diện Diêm Quân và kẻ nào dám làm chậm trễ thời gian hiện giờ của chàng là cầm bằng cái chết.

Cho nên, không một chút đắn đo, chàng vận đủ mười thành công lực, hai tay cùng bung ra một đạo chưởng pháp Thần Phong Đại Đế.

Nhưng kinh lực vừa bủa ra, chàng biến ngay sắc mặt ! Vì bọn Tôn giả đã thu công lại lúc nào chàng không hay, luồng chưởng phong mất mục tiêu, đập mạnh vào khung cửa, bật lên một tiếng, rung rinh mặt đất.!

Lớp đá nơi ấy nát nhừ, bụi đá bay lên tung toé và rớt xuống lớp đắp.

Vừa lúc đó, Từ Diện Diêm Quân hét to :

- Hắn là Độc cô Thanh Tùng đó, các người tránh ra mau !

Độc cô Thanh Tùng rít lên một tràng cười ghê rợn :

- Tránh đâu cho kịp ! Âm ti đang cần người, hãy thẳng đường mà về âm phủ cho đủ số !

Bóng màu tro liền đó chớp lên như biển, Từ Diện Diêm Quân vội vàng đảo bộ sang một bên, đồng thời hét lớn :

- Độc cô Thanh Tùng ! Ngươi tàn độc lắm !

Và không chậm một phút giây, lão hoành tay phản công lại một chưởng.

Bùng ! .. Kinh lực đôi bên chạm nhau, nổ ầm một tiếng dữ dội, toà thạch thất rung rung như chực sụp đổ.

Từ Diện Diêm Quân chập chờn lùi trên ba bước.

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lạnh rít lên :

- Được lắm !

Vừa hiện ra, chàng lại biến thành bóng đen liền theo đó.

Bỗng nhiên, tiếng rú thê thảm vang lên từ bốn phía toà thạch thất rồi máu vọt cao, máu bắn dọc ngang như hoa pháo màu đỏ, khoanh khắc nhuộm loang lỗ khắp tường đá, nền gạch !

Năm tên Tôn Giả mỗi tên một nơi ngã nhào xuống, máu từ thất khiếu tuôn ra thành vũng !

Loại trừ xong tám tên Hắc y Tôn Giả, Độc Cô Thanh Tùng đối diện với Từ Diện Diêm Quân, sanh mạng suy nhất còn lại trong căn nhà.

Quắc ánh mắt ngời hung quang chiếu thẳng vào mặt Từ Diện Diêm Quân, chàng gằn giọng :

- Ngươi còn muốn nói gì không ?

Từ Diện Diêm Quân không kém can trường , quắc mắt nhìn trả :

- Ta khen tiểu tử mạng khá lớn mới thoát chết tại Minh Đầm. Từ xưa đến nay chỉ một mình ngươi là duy nhất !

Độc Cô Thanh Tùng sá gì điều đó, chàng cao giọng thốt :

- Từ Diện Diêm Quân, ngươi biết tội chưa ?

Từ Diện Diêm Quân nhếch môi lạnh nhạt :

- Ta có tội gì ?

Độc Cô Thanh Tùng rít qua hai hàm răng :

- Sát hại Gia Gia ta ! Người tất nhận rõ mối huyết cừu mà người đã đào sâu giữa ta và người rồi chứ ?

Từ Diện Diêm Quân thản nhiên :

- Tiểu tử ! Ai có chúa nấy ! Người đến hiền, ta đối hiền, người đến dữ, ta đối dữ. Khoan cao ngạo vội !

Lão hỏi vặn :

- Giờ người hãy cho ta biết xem, người làm cách nào thoát khỏi Minh Đàm ?

Nói đi rồi hãy thanh toán nhau, nếu người muốn !

Độc Cô Thanh Tùng bữu môi :

- Người cần gì phải hiểu việc đó !

Bổng linh cơ xúc động, chàng nghĩ :

- Tại sao ta không hỏi lão về địa chỉ Huyết Ảnh Cung ?

Chàng lạnh lùng nói tiếp :

- Từ Diện Diêm Quân, người có biết không ? Độc Cô Thanh Tùng thừa sức lên trời xuống đất, một vũng nước lạnh nơi lòng đất sâu kia làm gì được ta ? Chắc người không tin ?

Từ Diện Diêm Quân cười một thôi dài :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Hãy nhìn mớ tóc bạc này, hãy nhìn đến gương mặt này, một kẻ trên trăm tuổi thọ mà người xem như trẻ lên ba à ? Tội người đáng chết !

Lão nói là làm liền. Bàn tay hữu đưa ra tung một đạo chưởng phong, đồng thời bàn tay tả vươn đủ năm ngón đen như tô mực chụp vào mặt chàng.

Độc Cô Thanh Tùng quát :

- Dừng tay !

Chàng phóng chân vọt sang một bên, nói tiếp :

- Từ Diện Diêm Quân ! Hãy chỉ cho ta biết Huyết Ảnh Cung nơi nào, ta sẽ nói cho người biết nhờ đâu ta thoát khỏi Minh Đàm. Người bằng lòng cuộc đổi chác như vậy chứ ?

Từ Diện Diêm Quân cười ha hả :

- Hỏi người là hỏi vậy chứ người thoát khỏi Minh Đàm bằng cách nào mặc người, có can gì tới ta ? Còn Huyết Ảnh Cung ở đâu, người đừng hòng hỏi ta vô ích !

Cuộc đổi chác đó, vứt bỏ đi !

Độc Cô Thanh Tùng Cười lạnh :

- Vô luận Huyết Ảnh Cung ở đâu, dù trên trời hay dưới đất, ta vẫn tìm được như thường ! Đừng làm vẻ bí mật cho ta ngán !

Từ Diện Diêm Quân cười to :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ta biết người có Đại Đế Thần Phong Chưởng, một tuyệt kỹ khắc chế Hoá Huyết Công, nhưng người không thắng nổi Tam Sư trong Huyết Ảnh Cung đâu !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình thâm nghĩ :

- Trong Huyết Ảnh Cung có cả thầy là ba tiên sư, mà Từ Diện Diêm Quân là một ?

Chàng cười ngạo nghễ :

- Từ Diên Diêm Quân ! Cho dù người khoa trương lợi hại của Huyết Ảnh Cung như thế nào, Độc Cô Thanh Tùng cũng xem như bãi đất hoang không hơn không kém !

Còn người hãy nhận định ngay đi, giờ cuối của người sắp điểm rồi , nên dọn mình mà đi cho kịp giờ tốt ?

Từ Diên Diêm Quân cười ha hả :

- Người đủ tài ba bảo đảm cái cao ngạo đó chăng ?

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng :

- Từ Diên Diêm Quân ! Đừng phí thì giờ qua chuyện phiếm ! Cho người hay, chết đến nơi rồi ! Xem đây !

Nắm ngón tay chàng xoắn thẳng, năm đạo Hàn Man Chỉ bay vút ra như năm mũi tên, mờ nhạt như năm đợt khói lao vào ngực đối phương.

Từ Diên Diêm Quân, như Lam Y Lão Tổ đã nói, là một tay cao cường võ thuật , khẽ chếch bàn tay tả lên, một đợt chưởng phong màu đen sậm vút đi, chiếu thẳng vào chỉ phong như một màn lưới chụp vào năm mũi tên.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh một tiếng, gia tăng thêm hai thành chỉ phong lao đi rẹt rẹt, có thể xuyên thủng vách sắt tường đồng.

Hai lực đạo phút chốc chạm nhau một tiếng soạt rất khẽ vang lên, Từ Diên Diêm Quân chỉ chấp chờn một thoáng rồi vung bộ lại như thường.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh ngạc thấy Hàn Man Chỉ không làm gì nổi lão.

Chàng chưa kịp thì triển chiêu công kế tiếp, bên kia, Từ Diên Diêm Quân đắc ý, hét lên một tiếng lớn, cánh tay tả đột nhiên lớn ra hơn hình dáng bình thường, rồi con người lão như mũi tên bật khỏi đường dây bắn nhanh sang Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi thâm nghĩ :

Â Lợi hại thật ! Một kẻ có thành tích vang lừng năm mươi năm về trước quá đáng khiếp ! Ấy Tuy nhiên chàng không nao núng, hét to :

- Bay về chỗ cũ !

Một chiêu Thiên Oai Địa Liệt phát ra có cái sức xô ngã núi, đảo giòng sông, cuồng phong nổi dậy ầm ầm, ngăn chặn khí thế của Từ Diên Diêm Quân.

Cả hai chỉ cách nhau mấy bước, xuất thủ lại nhanh, không bên nào né tránh kịp, dĩ nhiên lực đạo của đôi bên phải chạm nhau.

Ầm !

Toà thạch thất dao dao chực đổ.

Từ Diên Diêm Quân rú lên một tiếng, thân hình bị bắn vọt ra ngoài khung cửa.

Độc Cô Thanh Tùng cũng không khỏi bị chấn động, song chàng chỉ chấp chờn đôi chân một chút, bắc quá chàng dịch bước độ vài tấc mà thôi. Khí huyết trong người chàng vận hành nhanh hơn bình thường một tỷ.

Chàng sôi giận hét lên :

- Từ Diên Diêm Quân ! Có can đảm hãy đứng lại đó, đừng thừa dịp thoát đi !

Bóng áo màu tro chớp lên, chàng đã vọt mình theo Từ Diên Diêm Quân ra ngoài. Vừa lúc đó, tiếng địch đầu dây vắng vắng loang đến, thoát đầu nghe nhỏ, dần dần to.

Thần sắc của Từ Diên Diêm Quân trông thâm trầm vô cùng. Lão nghe tiếng địch, cố gượng lấy ống địch bên mình ra, thổi hòa lại, thổi không thành điệu khúc nào, thổi cho có tiếng vậy thôi.

Lão cố giương đôi mắt, nhìn Độc Cô Thanh Tùng trừng trừng.

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng hỏi :

- Lão ác ma định cầu cứu đồng bạn ?

Chàng cười gằn, tiếp :

- Cứ gọi Huyết Ảnh Cung huy động toàn lực tới đây. Độc Cô Thanh Tùng vẫn xem thường ! Đừng mong ai cứu thoát ngươi hôm nay !

Chàng trầm nghĩ :

Ấn nếu lão dùng tiếng địch liên lạc với đồng đạo, chắc Huyết Ảnh Cung chỉ ở đâu đây, trong vòng tầm tiếng địch, độ mười dặm trở lại. Xa hơn nữa không thể nghe lọt. Ấy vừa lúc đó, tiếng địch trước lại vang lên, nghe rất rõ ràng.

Không hiểu tiếng địch báo hiệu điều gì, chỉ thấy Từ Diệm Diêm Quân lộ sắc hân hoan lên mặt. Lão trở lại hết sức hiền hoà như lúc gặp Độc Cô Thanh Tùng lần đầu.

Lão nhìn sang Độc Cô Thanh Tùng một thoáng.

Độc Cô Thanh Tùng lại nghĩ :

Ấy ! Có lẽ người tiếp trợ lão sắp đến nơi nên lão phấn khởi như thế ? Ấy chàng lạnh lùng thốt :

- Từ Diệm Diêm Quân ! Ngươi cũng hiểu mối thù cha làm người ai cũng phải trả, trả bằng mọi giá, kể cả giá sinh mạng của mình ! Độc Cô Thanh Tùng này dĩ nhiên không ngoài công lệ đó ! Ngươi còn lời nói cuối cùng nào, cứ tỏ ra, kéo muộn !

Từ Diệm Diêm Quân trầm gương mặt :

- Độc Cô Thanh Tùng, ngươi có tuyệt kỹ gì cứ dỡ ra hết. Chỉ có cơ hội duy nhất này cho ngươi báo thù, đừng để mất mà hối hận !

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh ngạc, không hiểu sao bỗng dưng lão lại nói thế ? Chàng trở mắt hỏi :

- Ngươi nói thế có ý tứ gì ?

Thay vì đáp, Từ Diệm Diêm Quân bật cười ha hả, khí sắc của lão đã khôi phục hoàn toàn, lại có phần kiêu hùng hơn.

Độc Cô Thanh Tùng bực tức gằn giọng :

- Ngươi cười ? Ta chỉ sợ rồi phải khóc ngay giờ đây !

Từ Diệm Diêm Quân lại cười một thôi dài, đoạn cao giọng thốt :

- Cho ngươi hay ! Vạn Cực Đế Quân đã chiếm ngôi vị Võ Tôn rồi ! Kể từ giờ phút này, ta có thể bằng vào uy thế của Vạn Cực Đế Quân mà hiệu lệnh võ lâm thiên hạ. Tiểu tử ơi ! Ngươi có thể là địch thủ của toàn thể võ lâm không ? Chống cự với ta, là chống cự với toàn thể võ lâm đấy !

Độc Cô Thanh Tùng lùi nhanh ba bước, hét to :

- Vô lý ! Không thể nào có việc đó được !

Từ Diệm Diêm Quân thản nhiên :

- Tuổi tác ta như vậy, lại lừa gạt một tiểu tử như ngươi sao ?

Độc Cô Thanh Tùng rịn mồ hôi ướt trán, chàng nghĩ rằng nếu thực sự Vạn Cực Đế Quân lên ngôi Võ Tôn thì hiển nhiên Lam Y lão tổ và Địa Tướng chiến bại rồi.

Chàng khẩn cấp vô cùng.

Chàng thấy rằng thời gian không cho phép chàng dây dưa mãi với Từ Diệm Diêm Quân được nữa, phải dứt khoát với lão bằng cách này hay bằng cách khác, rồi còn lo liệu đến đại cuộc.

Chàng gằn giọng :

- Từ Diệm Diêm Quân ! Ngươi nhất định không cho ta biết Huyết Ảnh Cung ở đâu ?

Từ Diệm Diêm Quân diêm nhiên :

- Tiểu tử đừng mong !

Độc Cô Thanh Tùng cười rợn :

- Ta bắt ngươi làm con vật tế điệu vong linh Gia Gia ta !

Không chần chờ nữa, chàng vận khởi Hoá Huyết Thần Công, toàn thân biến đỏ rực từ đầu đến chân, đôi mắt sáng quắc như hai ngọn đèn, chiếu thẳng vào mặt đối tượng.

Từ Diệm Diêm Quân trông thấy chàng biến mình đỏ rực, chẳng những lão không tỏ vẻ gì khiếp sợ, lại còn bật cười cuồng ngạo :

- Tiểu tử ! Thảo nào mà ngươi chẳng tự tôn tự đại, vọng động hành tung. Thì ra ngươi học lóm ở đâu được Hóa Huyết Công ! Ta bảo thật với ngươi, cho dù Đế Quân đích thân thi triển môn công đó cũng vị tất đã làm gì ta nổi, huống hồ gì ngươi ?

Nhưng lão lầm !

Lão chưa dứt câu, màu đỏ rực trên người của Độc Cô Thanh Tùng mờ dần, theo đó thân thể của chàng cũng mờ dần, sau cùng chỉ còn là cái bóng, một cái bóng màu hồng như màu máu nhạt.

Đến lúc đó, Từ Diệm Diêm Quân mới giật mình kêu lên :

- Huyết Ảnh Tử !

Lão hoảng sợ nhảy trái về phía sau, xa hơn mười trượng. Lão càng nhìn chàng càng kinh sợ thêm, lão kêu luôn mồm :

- Huyết Ảnh Tử ! Huyết Ảnh Tử !

Huyết Ảnh Tử mà cũng là Độc Cô Thanh Tùng trầm lạnh giọng, nhẹ thốt :

- Muộn cho ngươi rồi !

Như bóng theo hình, chàng đuổi sát Từ Diệm Diêm Quân đang quay mình chạy chết. Trong thoáng mắt, chàng đã chặn đầu lão.

Không rõ chàng xuất thủ cách nào, chỉ nghe một tiếng rú lên rồi Từ Diệm Diêm Quân bị nhát bồng lên, bay vèo trở lại thạch thất.

Tầm ván đập bên trên miệng hố dịch sang một bên, luôn bóng máu và Từ Diệm Diêm Quân đều rơi xuống Minh Đầm.

Một tiếng chồm vang lên, nước đầm bắn tung toé, mặt đầm xao động một chút rồi lặng im.

Một lúc sau, có hai bóng người xuất hiện tại Minh Thất, nhưng chỉ có một thỉnh âm vang lên. Âm thỉnh đó của Độc Cô Thanh Tùng. Chàng vừa kêu gọi hồn cha vừa khóc.

Lâu lắm một thỉnh âm khác tiếp theo :

- Độc Cô Thanh Tùng, nếu ngươi có lòng nghĩ rằng ta lập danh không phải để ta đã thành danh rồi chết. Ta đã trải qua thiên nguy, vạn khổ, nếu ngươi nghĩ được như vậy thì Từ Diệm Diêm Quân này xin hứa từ nay sẽ cải tà quy chánh vĩnh viễn không can thiệp đến việc giang hồ.

Độc Cô Thanh Tùng không hồi đáp lại lời van cầu của kẻ chiến bại mà chàng định làm vật hy sinh tế điệu vong linh Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong.

Báo thù cha, bắt được kẻ thù rồi, ngoài cái việc cắt đầu thù lấy tim gan thù tế điệu hồn cha chàng còn làm gì khác hơn ? Chính chàng muốn giết kẻ thù trước mặt cha nên mới chịu khó mang Từ Diệm Diêm Quân tới đây, nếu không thì chàng đã hạ thủ rồi.

Bây giờ, kẻ thù có xuống nước van cầu, chàng tha được chăng ?

Từ Diệm Diêm Quân nài nỉ tiếp :

- Tiểu hiệp ơi ! Tiểu hiệp muốn biết Huyết Ảnh Cung ở đâu, ta cần gì phải dấu giếm nữa ? Huyết Ảnh Cung cách đây độ ba đỉnh núi, toa. lạc trong Thần Bí Cốc. Nếu tiểu hiệp hứa tha chết cho ta, ta sẽ vẽ hoa. đồ giao cho tiểu hiệp đi tìm.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn không đáp. Chàng cứ gọi hồn cha, cứ khóc kể.

Chàng báo cáo :

- Gia Gia ơi ! Gia Gia an giấc ngàn thu, Gia Gia nhắm mắt với niềm vui ! Con trẻ đã bắt được kẻ thù đây rồi ! Con trẻ sẽ hành hình nó trước mặt Gia Gia, xin Gia Gia chứng kiến !

Trên giường lạnh trong Minh Thất, xác của Thánh Kiếm Vũ Sĩ nằm dài, nơi đầu giường có hai người quỳ, một là Độc Cô Thanh Tùng, một là Từ Diên Diêm Quân bị chàng điểm vào ba yếu huyệt.

Độc Cô Thanh Tùng khóc chán, kể chán rồi đứng lên. Bao nhiêu đau thương đã với theo giòng lệ đổ, chàng lắng dịu tâm tư, cất giọng hết sức trầm tĩnh hướng sang kẻ thù :

- Từ Diên Diêm Quân ! Giờ đây ngươi đã biết thế nào là mạng của một người !

Ngươi còn mong gì nữa chứ ? Ngươi đã giết chết cha ta, chết rồi mà chẳng nói làm chi, còn mẹ ta ngươi giam cầm ở đâu ? Ngươi hãy nói , nói rồi ta sẽ giành cho ngươi một cái chết êm thắm nhẹ nhàng. Ngươi đừng quên còn nhiều thức bá của ta chịu chung số phận với Mẹ ta !

Từ Diên Diêm Quân lạnh lùng đáp :

- Họ bị quản thúc tại Huyết Ảnh Cung !

Độc Cô Thanh Tùng gằn giọng :

- Huyết Ảnh Cung ở đâu ?

Từ Diên Diêm Quân vẫn lạnh lùng :

- Tại Thần Bí Cốc !

Độc Cô Thanh Tùng nhẩn nại trước thái độ nhất gừng của đối phương :

- Thần bí Cốc ở đâu ?

Vẫn với giọng nhỏ giọt đó, Từ Diên Diêm Quân thản nhiên :

- Qua khỏi nơi này độ ba ngọn núi !

Độc Cô Thanh Tùng nghiêm nghị :

- Đáp rành một chút đi lão ác ma !

Từ Diên Diêm Quân không nhìn chàng :

- Thả ta ra hay không ? Ta cần biết điều đó !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Đừng mơ nữa !

Từ Diên Diêm Quân cũng cười mỉa :

- Ngươi cũng đừng mơ ! Ta không mơ sống, ngươi đừng mơ đến Huyết Ảnh Cung.

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ghê rợn , chàng đưa một ngón tay vận khởi Hàn Man Chỉ Công vẽ một đường nơi lưng Từ Diên Diêm Quân, máu theo dấu vẽ chảy ròng ròng.

Lão thét lên một tiếng hãi hùng, toàn thân run rẩy như chạm điện.

Độc Cô Thanh Tùng lại vẽ một đường nữa, rồi tiếp thêm một đường nữa. Lão rú lên từng hồi theo mỗi lần vẽ. Lão đau đớn lắm nhưng lão không đến nỗi hôn mê, không phải lão giỏi chịu đựng mà chỉ vì Độc Cô Thanh Tùng chưa muốn làm chết lão Có lẽ chàng đắn đo, không biết nên tha lão để lão chỉ Huyết Ảnh Cung nơi nào hầu đến nơi cứu mẹ, hay là phải giết lão để trả thù cho cha.

Nghĩ đến cái thảm tử của cha, chàng sôi giận lên liền , Chàng rít lên :

- Gia Gia ơi ! Hồn có thiêng hãy nhìn con chặt cánh tay lão độc vật đây !

Chàng đứng đứng bàn tay, dùng móng chặt mạnh xuống ngay chỗ vai Từ Diện Diêm Quân.

Từ Diện Diêm Quân rú lên một tiếng, ngã vật ra hôn mê liền. Máu từ vết thương trào ra, gặp khí lạnh của Minh Thất , đông lại ngay, không chảy nổi thành vệt dài.

Phát tiết được phần nào cơn uất hận, Độc Cô Thanh Tùng thở phào mấy hơi, nhưng khi nhìn xác cha trên giường lạnh, chàng liên tưởng đến cảnh thảm khốc do bọn Huyết Ảnh Cung dành cho ông, cũng như cho Mẹ, cho Di chàng, cho các vị thúc bá chàng , niềm uất hận lại dâng lên, chàng quát mắng, cầm chặt tay, vận công đâm xuống đầu Từ Diện Diêm Quân, kêu một tiếng bốp.

Đầu của lão ác ma có là bằng sắt cũng phải bẹp dí huống hồ bằng xương, bằng da ? Óc trắng lẫn máu hồng dưới sức ép của nắm tay bắn vọt ra bốn phía, đông lại thành khối to khối nhỏ trông khủng khiếp lạ.

Thanh toán xong Từ Diện Diêm Quân, chàng liền hóa thành Huyết Ảnh rời Minh Thất, đến Minh Đàm, lên tòa nhà đá.

Chàng vừa ra khỏi miệng đầm, bỗng nghe bên ngoài có tiếng gọi :

- Tiên sư dùng tiếng dịch bảo đến đây có việc gì chẳng ?

Không cần suy nghĩ, Độc Cô Thanh Tùng cũng biết ngay kẻ đến bên ngoài là người của Huyết Ảnh Cung, lập tức chàng núp vào một bên cánh cửa, giả sử lúc đó chàng không núp cũng không ai trông thấy chàng vì chàng đã biến thành Huyết Ảnh, mờ mờ nhạt nhạt, lại ở trong tòa thạch thất, ánh sáng không đầy đủ như bên ngoài.

Song bản tính dè dặt, vả lại chàng chưa quen ý thức biến thể, vẫn tưởng mình còn là một xác thân bằng xương bằng thịt, nên chàng cẩn thận như vậy.

Dĩ nhiên, kẻ vừa đến không thể phát hiện được chàng.

Độc Cô Thanh Tùng muốn quan sát tình hình bên ngoài ra sao. Vì không thể nhìn thẳng ra cửa, chàng bay người lên nóc, bám sát vào một xiềng nhà, theo lỗ hổng nhìn ra, thấy một bọn người áo trắng, trạc dưới ba mươi, mặt mày thanh tú, đứng thành hàng ngũ đàn hoành, vẻ cung cung kính kính. Chàng đếm tất cả là hai mươi bốn tên.

Chàng thầm nghĩ :

Ấn nếu ta ẩn thân theo bọn này ta sẽ biết được Huyết Ảnh Cung ở nơi nào.

Song, ta có thời giờ theo chúng không ? Hiện tại Lam Y lão tổ và Địa Tướng không chiến thắng nổi Vạn Cực Đế Quân, hai vị đó đã bị hạ sát hay mang thương tích trầm trọng mà bỏ dở cuộc đối đầu ? Tình trạng của họ ta cần phải biết rõ mới được. Ấy đến Huyết Ảnh Cung cũng cần, mà tìm gặp lại hai vị tiên bối cũng cần, hai điều ấy, điều nào cũng dành phần ưu tiên hết thành Độc Cô Thanh Tùng bối rối, không biết phải nhất định như thế nào ?

Trong khi chàng đang phân vân, bọn áo trắng lại cao giọng gọi vọng vào :

- Tiên sư ơi ! Bọn hai mươi bốn tinh tú chúng tôi từ Huyết Ảnh Cung đến đây, chờ lệnh Tiên sư phán lệnh !

Chúng gọi, trong tòa thạch thất còn ai đâu đáp lời chúng ? Ba Hồng Y Giả táng mạng, tám Hắc Y Tôn Giả táng mạng, luôn đến Tiên sư của chúng cũng táng mạng , bọn áo trắng này có gọi đến muôn đời cũng chẳng ma nào đáp ứng.

Về phần Độc Cô Thanh Tùng, lòng chàng rối như tơ vò, muốn đến Thanh Thành sơn ngay, lại sợ mẫu thân, di nương và các vị thúc bá ngộ hại. Còn như muốn cứu những người bị nạn thì làm sao chiếu cố đến tình trạng của Lam Y lão tổ và Địa Tướng lão nhân ?

Chàng khổ sở vô cùng vì vấn đề nào cũng quan trọng như nhau cả !

Thời gian lúc đó về chiều, ánh dương đã chệch về tây, trong chốc lát hoàng hôn xuống, báo hiệu đêm về.

Hai tên Bạch Y Tinh Tú gọi mãi chẳng nghe Từ Diệm Diêm Quân lên tiếng, tách rời đồng bọn tiến tới, còn độ mấy bước nữa đến cửa, dừng lại.

Độc Cô Thanh Tùng thu người lại, thầm nghĩ :

- Không nên để chúng trông thấy mình. Giết bấy nhiêu người kẻ cũng quá lắm rồi. Nếu bắt buộc phải giết thêm hai mươi bốn tên này nữa thì chẳng hoá ra mình hung tàn như Huyết Ảnh Tử kia sao ? Dù có vì thù nhà sâu nặng tới đâu cũng không nên dùng Hoá Huyết Công sát hại kẻ thù như vậy, nhất là đối với những kẻ vô can, bắt quá là làm theo mạng lệnh thượng cấp sai sử.

Huống chi chàng trông thấy dong mạo của bọn này không lộ vẻ gì chứng tỏ chúng có tâm địa hung ác, chàng đâu nỡ hạ thủ đoạn với chúng, dù chàng thi thố một tuyệt học nào khác ngoài Hóa Huyết Công ?

Chàng lại nghĩ :

ÂNên tha cho chúng lần này, dù tất cả những người trong Huyết Ảnh Cung đều đáng tội chết đối với ta.Â Nghĩ vậy, chàng bất động, cố giữ không để cho chúng phát hiện ra chàng.

Hai tên Bạch Y Tinh Tú do dự một chút đoạn bước đến cửa, vừa gọi :

- Tiên sư ơi ! Tiên sư ? Tiên sư ở đâu ?

Dĩ nhiên chúng không thể phát hiện sự có mặt của Độc Cô Thanh Tùng trong toà thạch thất.

Bỗng vừa lúc đó, có tiếng người bên ngoài đồng loạt tuyên bố :

- Đế Quân sai mang Kim Bài đến đây truyền lệnh cho mời hai mươi bốn tinh tú và bảy mươi hai Âm Sát cấp tốc phải đến Vọng Nguyệt Bình tại Thanh Thành Sơn ngay bây giờ cho kịp có mặt trước canh ba đêm nay để cùng năm trăm đồng đạo trong vô lâm ủng hộ Đế Quân lên ngôi Vô Tôn. Còn các vị tiên sư và hàng Tôn giả thì ở lại bảo vệ cung thất.

Lời tuyên bố đó khiến Độc Cô Thanh Tùng lấy quyết định ngay. Chàng nghĩ :

ÂHừ ! Vạn Cực Đế Quân khoan đặc ý ! Dù sao cũng còn có Độc Cô Thanh Tùng này chứ ! Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, ta sẽ đối trước quần hùng trong thiên hạ, khai trừ người khỏi hàng ngũ giang hồ, buộc người phải đền tội ác gây nên trong mấy mươi năm qua !Á Trong tình thế hiện tại, chàng phải đình hoãn cuộc hành trình về Huyết Ảnh Cung cứu Mẹ và các người thân, chàng phải có mặt ở Thanh Thành Sơn trước nửa đêm nay, càng tới sớm càng tốt.

Hai tên Bạch Y tinh tú nghe lệnh, rút lui ra khỏi toà thạch thất liền.

Đột nhiên có tên kêu lên :

- Trời ! Tám vị Tôn Giả của bốn cung đều bị giết ! Kẻ nào hạ thủ tàn độc thế ?

Nghe tiếng kêu đó, Độc Cô Thanh Tùng nhận ra thanh âm rất quen thuộc.

Động tính hiếu kỳ, chàng ló đầu lên nhìn qua lỗ hổng xem cho biết quả thật kẻ đó là ai mà trong lúc bất thần, chàng không nhớ ra liền.

Vừa ngóng nhìn ra, bắt gặp chàng kinh hãi, kêu khẽ :

- Du Văn Bản ! Du Văn Bản nhập bọn với lũ này ! Trời ! Có lẽ nào con trai của Thương Minh Khách Du Tuấn Hùng lại đi đầu hàng địch, làm thuộc hạ cho địch sai sử ?

Chàng không dám nghĩ xa nữa, bởi chàng cảm thấy quá xót thương cho vong hồn Thương Minh Khách Du Tuấn Hùng !

Bên ngoài, Du Văn Bản nghe tin đó, sôi giận phi thường, hấn quát to :

- Kẻ nào dám hạ thủ sát hại tám vị Tôn Giả của bốn cung ? Kim Bài Lang Quân nhân danh Vô Lâm Tôn Chủ yêu cầu các vị Tinh Tú cho biết gấp sự tình !

Hắn có cái vẻ hách dịch như một khâm sai mang thánh chỉ đến biên thùy cho một tổng trấn !

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ, Kim Đảnh linh bài có ba chiếc. Nếu Du Văn Bản được giao phó một chiếc, chắc hẳn là Du Văn Tuấn cũng được giữ một chiếc, và sung chức Kim Bài Lang Quân như hẳn.

Chàng cảm giận vô cùng, tự thốt :

- Du Văn Tuấn, Du Văn Bản ! Các người hủy diệt thanh danh của Song Phi Khách rồi ! Tội nghiệp thay cho bậc anh hùng cái thế sanh con phản bội, không nghĩ tới thù cha lại đi tôn thờ kẻ địch !

Chàng giận run lên, nghiêng răng ken két giải ngay Hoá Huyết Công, biến hình trở lại như thường, từ trên nóc nhà nhảy xuống ung dung bước ra khỏi toà thạch thất, thay lời bọn Nhị Thập Tứ Bạch Y Tinh Tú đáp :

- Giết chết tám tên Hắc Y Tôn Giả của Huyết Ảnh Cung , chính tại hạ đây !

Chàng dù bước đi ung dung song lúc chúng không ngờ nên chẳng ai để ý đến chàng. Khi lên tiếng, chúng mới giật mình, quay nhìn lại thấy một chàng thiếu niên có dáng dấp khoan thai , dung mạo tuấn tú, chúng trở mắt kinh ngạc nhìn chàng.

Tự nhiên, hai mươi bốn tên Bạch Y Tinh Tú không thể nhận ra chàng là ai, vì chúng có gặp chàng lần nào đâu ? Chúng toan cất tiếng hỏi, bỗng có kẻ vọt miệng kêu lên :

- Độc Cô Thanh Tùng người ! Người ở đây ! Hừ, oan gia gặp oan gia !

Bọn Tinh Tú của Huyết Ảnh Cung nghe kẻ đó gọi tên Độc Cô Thanh Tùng, chúng kinh hãi lùi lại mấy bước, chúng tự hỏi :

- Độc Cô Thanh Tùng đã bị Tiên sư đánh rơi xuống Minh Đàm chết mất xác rồi, sao còn xuất hiện tại đây ?

Chúng nghĩ, tám vị Tôn Giả của Huyết Ảnh Cung là hàng sư huynh đệ của Vạn Cực Thiên Tôn, vũ công ghê gớm vô cùng thế mà còn bị Độc Cô Thanh Tùng sát hại cùng một lúc thì chúng làm sao địch lại chàng ?

Chúng sợ hãi, lo âu ra mặt !

Độc Cô Thanh Tùng nhếch nụ cười lạnh, không lưu ý đến bọn Tinh Tú, chàng từng bước một hướng đến Du Văn Bản. Chàng cất giọng hết sức bình tĩnh, thốt :

- Xa cách Du huynh không mấy tháng, chẳng ngờ hiện tại Du huynh lại sung chức Kim Bài Lang Quân, thân cận Vô lâm Tôn Chủ ! Vinh diệu thay ! Đệ kính lời mừng Du huynh đấy !

Du Văn Bản có ngu gì mà không biết Độc Cô Thanh Tùng châm biếm hẳn. Hắn cười lạnh, không đáp, lại hỏi vặn :

- Độc Cô Thanh Tùng, vũ trụ mệnh mông song giáp vòng rồi cũng gặp nhau, oan gia gặp oan gia, người có lời gì nói với ta chăng ?

Độc Cô Thanh Tùng vờ không hiểu đối tượng muốn nói gì. Chàng trở mặt :

- Du huynh nói thế có ý tứ gì ? Độc Cô Thanh Tùng này nương nhờ trong Bạch Mã trang hơn mười năm dài, không giờ phút nào đệ quên được ơn nặng như núi của nhị vị Trang chủ, còn Du huynh là bậc ân huynh của đệ, đệ có bao giờ dám vô lễ với Du huynh đâu ? Tại sao hôm nay, gặp nhau đây, Du huynh chẳng mừng thì thôi, lại còn bảo oan gia gặp oan gia ?

Du Văn Bản thấy cái vẻ giả vờ của Độc Cô Thanh Tùng càng sôi giận :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người đừng làm bộ làm tịch vô chi ! Cái vụ tên ăn mày nhỏ tại thành huyện Vu sơn ngày trước đâu còn là một bí mật nữa ? Chính người đã thú thật tại Vạn Cực Cung rồi kia mà ! Oan có đầu, nợ có chủ, người tự nổi lửa thiêu thân, đừng có trách ta vô tình trở mặt ! Hãy nạp mạng đi cho ta khỏi nhọc ra tay !

Du Văn Bản lúc đó mặc chiếc áo dài màu bạc, trong hẳn có oai khí vô cùng !

Chuyện cũ tại thành huyện Vu Sơn, Độc Cô Thanh Tùng cho là nhỏ mọn, chàng đã trừng trị anh em họ Du như vậy kể cũng xứng đáng lắm rồi, nên không còn nhớ đến làm gì nữa. Bất ngờ, giờ đây Du Văn Bản lại nhắc đến , lại nhớ đến thái độ kiêu kỳ cao hãnh của họ, chàng sôi giận lên.

Chàng càng sôi giận hơn, nghĩ rằng đáng lý anh em họ biết lỗi mà sửa mình cho xứng đáng là con của bậc anh hùng quán thế, trái lại họ vẫn cố chấp, nuôi mãi căm thù.

Chẳng những thế, họ lại còn đi xa hơn nữa, quên mất cái nhục bại của cha, cam tâm khuất phục làm nô lệ kẻ đã gây ra cái chết thảm của cha, con người như thế còn ai dung dưỡng được ? Chàng căm giận, gằn giọng :

- Du Văn Bản, người đừng quá cao ngạo, xem dưới mắt không người ? Người có quên chăng lúc ta còn tại Bạch Mã trang, anh em người ức hiếp ta ra sao ?

Du Văn Bản bủi môi :

- Hạng người như người , còn bảo ai trọng vọng ? Nếu biết phận mình thì chẳng bao giờ người mở miệng oán trách ta được !

Độc Cô Thanh Tùng bỗng nhiên cười lớn :

- Khuất thân tôn thờ kẻ thù, làm nhục chí khí của cha, hành động như người vậy mới là kẻ có thân phận trọng vọng à ? Phụ thân người chết nơi tay Vạn Cực Thiên Tôn, mà người lại có thể cúi đầu vái lạy Vạn Cực Đế Quân là cha của Vạn Cực Thiên Tôn được à ? Thật ta nghĩ tủi cho vong hồn Thương Minh Khách biết bao !

Du Văn Bản thẹn đỏ mặt. Thẹn quá thành uất hận, hấn vọt mình tới, cách Độc Cô Thanh Tùng độ trượng, quát to :

- Câm mồm ngay, tên dê tiện !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả :

- Du Văn Bản ! Người sợ ta nói nhiều ! Người là một tên vong bản, quên cái nhục của cha, tôn thờ kẻ thù ! Vong hồn phụ thân người sẽ hận người , thiên hạ vũ lâm sẽ khinh bỉ người. Người là tên súc sanh, không hơn không kém !

Du Văn Bản hét lên một tiếng, song chưởng cùng loạt vung ra, một đỏ hồng, một đen sạm.

Độc Cô Thanh Tùng còn lạ gì lối tấn công hỗn tạp đó ? Chàng đã gặp bọn Hồng Y Sứ Giả sử dụng Hóa Huyết Công và Hàn Âm Công rồi trong một thế đánh hỗn tạp.

Ở đây, chàng lấy làm lạ là chỉ trong mấy tháng mà Du Văn Bản lại luyện được hai môn tuyệt kỹ. Chàng muốn thí nghiệm xem hắn đã đạt được đến mức độ nào, nên không né tránh chỉ vận dụng năm thành lực đánh ra một chưởng Cửu Âm.

Kình đạo vừa phát xuất, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy chưởng lực của đối phương hết sức mãnh liệt ào ào cuốn tới như núi đổ biển tràn, đồng thời chàng nghe mùi máu tanh phảng phất trong không gian lạnh lùng.

Chàng giật mình không dám khinh thường nữa, vội gia tăng thêm hai thành lực, đẩy mạnh Cửu Âm Thần Chưởng vút tới.

Bùng !

Độc Cô Thanh Tùng bị chấn dội mạnh, chân chập choạng lùi, lùi mãi độ năm sáu bước mới dừng lại được.

Du Văn Bản dùng toàn lực đánh ra hai chiêu cùng một lúc đẩy bậc Độc Cô Thanh Tùng lùi lại xa, hắn cũng bị chấn dội phần nào phải lùi lại hai bước.

Hắn tưởng đâu tài nghệ Độc Cô Thanh Tùng chỉ có thế, nếu hắn tiếp tục tấn công thêm một vài chưởng nữa thì chắc hạ chàng ngay. Hắn đắc ý bậc cười cuồng ngạo, cao giọng thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Nghe thính danh người chấn động cả giang hồ, tưởng người có ba đầu tám tay gì, không ngờ tài nghệ người chỉ có bấy nhiêu ! Cho người hay hãy cố giữ mình, ta sẽ lấy mạng người trong vòng ba chiêu thôi !

Độc Cô Thanh Tùng để cho mình bị chấn dội đáng đo lường mức độ võ công của Du Văn Bản như thế nào, chứ chàng đâu có phải thua kém gì hắn ? Nếu Du Văn Bản là người sâu sắc ắt hẳn phải nghĩ ra Độc Cô

Thanh Tùng có cái gì độc đáo hơn đời nên chủ nhân của hắn là Vạn Cực Đế Quân mới gờm và tìm mọi cách loại trừ chàng cho bằng được. Nếu chàng là một kẻ có tài nghệ suýt soát như hắn thì Vạn Cực Đế Quân làm gì ăn không ngon, ngủ không yên ?

Huống chi tám tên Hắc Y tôn Giả còn phải bỏ mạng trong tay chàng , hắn sức mấy mà dám xem thường chàng ?

Hắn thất bại là do chỗ nông nổi, kém suy nghĩ của hắn !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả :

- Du Văn Bản ! Ta nể mặt Gia Gia ngươi, tha chết cho ngươi lần này, nhưng ta kỳ hạn cho ngươi trong vòng ba hôm, ngươi phải ly khai Huyết Ma Bang, nếu không thì đừng trách ta vô tình ! Lần sau gặp, nếu ta nhận ra ngươi không ăn năn hối cải, ta sẽ thay gia gia ngươi trị tội tên bất hiếu làm điểm nhục thanh danh của tổ phụ !

Du Văn Bản cười lớn :

- Ha Ha ! Chết đến nơi rồi, còn chưa biết, lại to mồm cao giọng, tỏ thái độ ngông cuồng !

Hắn chồm hai cánh tay xuống, tựa hồ vận công, chuẩn bị phát xuất chiêu thế.

Độc Cô Thanh Tùng cũng ngằm vận khởi Đại Đế Thần Phong Chưởng Công, nhưng chàng không biểu lộ một nét gì chứng tỏ đang chuẩn bị, gương mặt thản nhiên, dáng dấp ung dung như người vô sự đứng ngắm trời trăng.

Chỉ có những tay đạt tới mức độ thần nhập ý định như chàng mới giữ được khí sắc bình tĩnh như thế. Du Văn Bản dù có tiến bộ khá quan trọng so với bản lĩnh ngày xưa, song làm gì có nhãn lực nhìn thấu chỗ cao diệu của hạng siêu nhiên ?

Đôi tay của Du Văn Bản dần dần đổi sắc, một đỏ một đen; đôi mắt của hắn dần dần rực sáng, chớp chớp như ngọn lửa bập bùng, nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng trầm lạnh giọng thốt :

- Ta thừa hiểu ngươi đã luyện được Hoá Huyết Công của Vạn Cực Đế Quân và Hàn Âm Công của Vạn Cực Ảo Nữ, song những tuyệt học đó đem thi thố với ai khác còn có thể đắc chí chứ đối với ta cầm như vô dụng. Mạng sống của ngươi ta muốn diệt giờ nào tùy ý, còn dễ hơn lấy đồ trong túi đây. Đừng tự đắc mà hối hận muôn đời !

Du Văn Bản hét to :

- Xem này !

Vút !

Bàn tay hữu quét gió, tung Hoá Huyết Chưởng Công đánh phía trên, còn tay tả phóng một đạo Hàn Âm Chưởng Khí vào hạ bộ Độc Cô Thanh Tùng.

Một trên, một dưới, một trước một sau, Du Văn Bản đã xuất phát Song chiêu hỗn hợp, cầm chắc thế nào Độc Cô Thanh Tùng cũng bị quật ngã.

Hắn định ninh Độc Cô Thanh Tùng sẽ kinh hoàng, bối rối nhảy tránh lung tung, nhưng hắn lầm! Chàng vẫn đứng yên như trồng tại chỗ, chững như không thấy đối phương xuất thủ.

Thực ra, Độc Cô Thanh Tùng ngằm chú ý đến thế công của Du Văn Bản, song chàng quá tự tin ở bản lĩnh mình, chàng chờ cho kinh đạo của hắn đến gần.

Khi thế công của đối phương đến đúng tầm nhất định, chàng hừ lên một tiếng, xử dụng chiêu thế Thiên Oai Địa Liệt trong Thiên Oai Chưởng Pháp, đánh ngay vào đạo Hàn Âm Khí Công.

Cương gặp nhu, cương mạnh hơn nhu, Thiên Oai Chưởng hóa giải Hàn Âm chưởng rất dễ dàng, không gây một tiếng động.

Đồng thời chàng đẩy luôn một chiêu trong Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp phá tan Hoá Huyết Chưởng của Du Văn Bản.

Thần Phong chưởng và Hóa Huyết chưởng chạm nhau, bật thành tiếng kêu nhẹ, song sức chấn dội mãnh liệt vô cùng.

Du Văn Bản rú lên một tiếng kinh hồn !

51. Kim Bài Lang Quân

Hắn lùi lại bảy bước, mặt hắn biến sắc thê thảm. Hắn vừa thở hổn hển vừa hỏi :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người đánh chưởng pháp gì ra như thế ?

Độc Cô Thanh Tùng dù sao cũng không nỡ sát hại Du Văn Bản, nên chàng có phần nương tay một chút. Chàng chỉ dùng có bốn thành lực. Nếu chàng thêm vài thành lực nữa thì hắn đã ngã thất khiếu ra máu mà chết rồi.

Chàng không giấu, đáp ngay :

- Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp ! Người còn non kém quá, làm sao đảm đương trọng nhậm do Vạn Cực Đế Quân giao phó cho ?

Du Văn Bản lo sợ ra mặt :

- Người nói thật à ? Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp đó sao ?

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Người không tin ? Cứ tiếp thêm một chưởng nữa thì hiểu !

Du Văn Bản không đáp, mặt bừng lên sát khí, quy nhìn bọn Nhị Thập Tứ Tinh Tú của Huyết Ảnh Cung, tia nhìn nghiêm nghị, lạ lùng.

Đoạn hắn lấy trong mình ra một tấm Kim Bài màu vàng, chiếu óng ánh dưới những tia nắng cuối cùng.

Chiếc Kim Bài có bốn mặt, giữa mặt chạm hình một chiếc đảnh.

Hắn đưa cao tấm Kim Bài, đồng dục thốt :

- Hai mươi bốn Tinh Tú Huyết Ảnh Cung, thấy Kim Bài phải nghe lệnh truyền, hãy xông vào bắt cho kỳ được tiểu tử !

Nhị Thập Tứ Tinh Tú giật mình. Nhưng vô ích, dù phải nhảy vào lửa, chúng cũng không dám cãi lệnh.

Rệt ! Rệt ! Những tà áo trắng quét gió bay tới, tất cả hai mươi bốn trung niên áo trắng ồ ạt xông vào Độc Cô Thanh Tùng. Trong khoảnh khắc, chúng tạo một vòng vây quanh chàng, dấn dáp tên nào cũng hùng hống hổ hổ , như chực ăn tươi nuốt sống chàng.

Độc Cô Thanh Tùng không quan tâm đến chúng chút nào. Chàng trừng mắt nhìn Du Văn Bản, nghiêm giọng :

- Du Văn Bản ! Người phụng lệnh Vạn Cực Đế Quân, đòi Nhị Thập Tứ Tinh Tú và Thất Thập Nhị Âm Sát Huyết Ảnh Cung đến Thanh Thành, hộ vệ lão ác ma lên ngôi Vô Tôn. Chẳng lẽ người không muốn cho bọn này có mặt tại đó sao ? Người bảo chúng đương đầu với ta, là người đẩy chúng vào cảnh chết vậy !

Du Văn Bản cười ngạo nghễ :

- Tiểu tử dọn mình chờ chết, đừng phí thời giờ ăn nói ngô ngông cuồng !

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay chỉ xác chết bọn Hắc Y Tôn Giả :

- Người thấy đó chứ ! Ngoài ra ta còn cho người biết là Tiên sư của chúng, Từ Diện Diêm Quân cũng theo nốt chúng xuống địa phủ rồi !

Chàng quát mắt nhìn quanh bọn Tinh Tú một lượt :

- Các người tới đây đã lâu, có thấy Từ Diện Diêm Quân xuất hiện không ?

Du Văn Bản bán tín bán nghi, đảo mắt nhìn bọn Tinh Tú dò hỏi. Chúng cũng lộ vẻ nghi ngờ như hắn. Tất cả đều ngơ ngác, không hiểu vì lẽ gì mà Từ Diện Diêm Quân vắng mặt, dù lão đã dùng tiếng địch gọi chúng đến.

Độc Cô Thanh Tùng lại bật cười ha hả :

- Du văn Bản ! ta không lường gạt người đâu ! Ta bảo thật, đừng nói toàn bộ bọn Tinh Tú này chẳng làm gì nổi ta, cho dù người có tăng cường thêm bọn Âm Sát bảy mươi hai người nữa ta cũng xem thường. Nếu biết khôn, hãy kéo nhau rút đi mà lo phận sự, ta sẽ buông tha cho một lần. Bằng ngoan cố muốn chống cự với ta, đến lúc đó, ta nhất định không chừa một tên sống sót !

Du văn Bản đời nào chịu tin được một việc mà hắn chưa thấy tận mắt ? Có cái gì chứng tỏ Độc Cô Thanh Tùng hạ sát tám vị Hắc Y tôn giả, tài nghệ suýt soát với vạn Cực Thiên Tôn ? Có cái gì chứng tỏ Tiên sư Từ Diện Diêm Quân đã chết, và chết nơi tay Độc Cô Thanh Tùng ?

Bất quá chàng bịa chuyện dọa tinh thần hắn, hắn cũng hiểu là Độc Cô Thanh Tùng có võ công trên hắn, nhưng không thể ghê gớm đến độ thắng nổi hạng người như Hắc Y tôn giả, như Từ Diện Diêm Quân !

Hắn vung chiếc Kim Bài, cao giọng truyền :

- Vào !

Hai mươi bốn Tinh Tú cùng rạp lên một tiếng Vâng, hai mươi bốn cánh tay cùn đưa lên, hờm hờm về hướng Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ :

- Nếu để chúng đồng thời xuất thủ thì mình cũng mệt đấy. Vả lại không phải lúc phí sức. Mình còn phải đến Thanh Thành ngay trong đêm nay !

Khẽ nhích động thân hình, chàng như bong ma chớp lên, thoáng mắt đã đến bên Du văn Bản.

Du văn Bản hét lên một tiếng, vung chưởng đánh tới, đồng thời hắn nhún chân nhảy vọt lên không, tin tưởng sẽ tránh khỏi thế công của Độc Cô Thanh Tùng.

Nhưng, không còn kịp nữa, hắn vừa nhóm mình lên khỏi mặt đất, bàn tay cầm chiếc Kim bài đã bị Độc Cô Thanh Tùng chụp trúng, nắm cứng.

Chàng quát :

- Xuống ngay !

Chàng quát là thừa, bởi chàng đã chụp trúng tay đối phương rồi, chàng kéo xuống mạnh, Du Văn Bản rơi theo, đứng tại chỗ cũ. Không chậm trễ, chàng ấn bàn tay kia vào huyệt Mạng Môn nơi lưng hắn, đồng thời quát mắt trừng bọn Tinh Tú :

- Kẻ nào nhúc nhích, ta giết hắn liền !

Bọn Tinh Tú sợ hãi thất thần, buông lỏng tay xuống. Chúng giương mắt lên nhìn chàng, không một tên nào dám thốt tiếng gì.

Bị Độc Cô Thanh Tùng kim chế, Du Văn Bản không khiếp sợ, hắn vì quá giận mà quên sợ, chứ không phải can đảm gì. Hắn run người, run giọng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người muốn gì ?

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Ta muốn gì ? Ta muốn tánh mạng người đấy !

Chàng bĩu môi, tiếp nói :

- Bất cứ lúc nào, nếu ta muốn, thì người không chạy đâu thoát khỏi tay ta.

Song hiện tại ta thấy chưa cần thiết. Hãy dẫn bọn Tinh Tú về ngay Thanh Thành Sơn đi !

Du Văn Bản vẫn làm cứng :

- Ta chết người cũng không thể sống ! Ta cùng người nhất định cùng chết !

Người có thủ đoạn gì cứ giở ra, đừng dọa. nạt ta, vô ích !

Hắn dạy lại bọn Tinh Tú :

- Các người còn chờ gì mà chưa xuống tay !?

Trái với chỗ mong muốn của hắn, hai mươi bốn tên áo trắng đứng yên tại chỗ, mắt không chớp, mồm khép kín, chúng như hai mươi bốn pho tượng đặt quanh làm vòng rào.

Du Văn Bản sôi giận, quát :

- Các người sợ hành động có liên lụy tới ta ? Ta bắt quá là một tên Kim Bài Lang Quân, một tay sai hạng thấp của Vạn Cực Đế Quân, có quan trọng gì mà sợ chết?

Hướng chi ta chết là để đổi lấy sanh mạng một tên đại cừu địch, thì cái chết đó đích đáng lắm chứ ! Các người cứ hạ thủ đi, đừng bỏ lỡ cơ hội mà hỏng cả việc lớn của Võ Lâm Tôn Chủ !

Độc Cô Thanh Tùng rung mình, chàng không ngờ Du Văn Bản nuôi dưỡng mối hận thù thâm độc đối với mình. Hắn dám chết cho chàng cũng phải chết theo hắn, thà hắn chết mà hại được chàng , hơn là cả hai cùng sống !

Hắn nghĩ phải, dịp may duy nhất mà ! Bỏ lỡ dịp may này, còn lâu hắn mới dồn được chàng vào một thế kẹt na ná !

Vả lại, dù sau này hắn gặp lại chàng trong trường hợp một đối một, hắn làm gì chàng nổi ?

Độc Cô Thanh Tùng vẫn kèm chế Văn Bản. Chàng quắc mắt nhìn quanh một lượt, thấy rõ vẻ do dự trên mặt bọn Tinh Tú, chàng phải quyết định nhanh mới được.

Lập tức, chàng đưa tay điểm vào ba yếu huyệt trên người Du Văn Bản , đoạn lấy chiếc Kim Đảnh lệnh bài cầm tay đồng dạch cảnh cáo chúng :

- Ta có thừa năng lực thoát khỏi Minh Đầm, thì lại htiếu dừng mãnh áp đảo các người sao ? Du Văn Bản phụng lện Đế Quân triệu tập các người và bảy mươi hai Âm Sát đến Vọng Nguyệt Bình hộ vệ Đế Quân lên ngôi Võ Lâm Tôn Chủ. Các người hãy nghĩ kỹ đến thân phận mình, đừng để sơ thất đại sự mà tội nặng khó tránh. Còn như Du Văn Bản với ta bắt quá là có đoạn ân oán ngày nào. Hắn nhân việc riêng tư mà cản trở các người làm nhiệm vụ. Nghe hắn là các người lằm lạp to đấy ! Hãy đi đi, đừng quan tâm đến hắn, để mặc hắn với ta !

Độc Cô Thanh Tùng lúc đó đã dịu lòng hiếu sát. Chàng không muốn thấy máu chảy thêm nữa. Tám tên Hắc Y tôn giả và một Từ Diện Diêm Quân đã là một con số khá lớn rồi, nếu cộng thêm hai mươi bốn tên Tinh Tú nữa, chẳng hoá ra chàng còn hung tàn hơn Huyết Ảnh Tử xưa kia chăng ? Vả lại biết đâu bọn Âm Sát bảy mươi hai người có thể đến đây nhất thời, chúng sẽ trả thù đồng bọn, thành thử chàng phải giết thêm một số người nữa sao ?

Không, dù có phải khơi thêm giòng máu địch, cũng không phải trong lúc này, bọn chúng chỉ là những tay sai mù quán của kẻ đại cứu, chưa đáng tội chết.

Trường ác chiến nếu cần chỉ nên khai triển trước mặt Vạn Cực Đế Quân, có đủ quần hùng thiên hạ chứng kiến tại Vọng Nguyệt Bình trên Thanh Thành Sơn đêm nay. Chàng phải đến đó ngay từ bây giờ mới kịp, không thể vì bọn Tinh Tú này mà nản ná mãi tại đây, lỡ mất dịp hi hữu !

Bọn tinh Tú vẫn bất động, không một tên nào đáp lời chàng.

Độc Cô Thanh Tùng buông tiếng :

- Nếu các người cho lời ta có lý, hãy mở vòng vây cho ta đi, tránh xung đột đáng tiếc.

Bỗng một tên cất tiếng, giọng đầy phẫn nộ :

- Người nói người không sợ ai cả, tại sao người không dám giở thủ đoạn giải vây lại dùng lời khuyên cáo ?

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, thầm nghĩ :

”Bọn này nhất định gây sự với ta rồi đây ! Nếu để chúng liên thủ xuất chiêu thì ta mệt với chúng, Chi bằng mình ra tay trước, loại bớt tên nào hay tên đó, vừa dọa tinh thần của bọn còn lại !” Quắc đôi mắt sắc lạnh nhìn chúng một lượt nữa, chàng cất giọng quát :

- Các người không biết điều, thì đừng trách ta tàn độc !

Đồng thời bóng áo màu tro chớp lên, chàng đã dịch bước sang một bên, bỏ vị trí cũ.

Hai mươi bốn Tinh Tú cùng hét lên một lượt, tiếng vang rập to lớn, chấn động cả một vùng. Bốn mươi tám cánh tay vung ra, bốn mươi tám đạo chưởng phong ào ào cuốn đi, tập trung trên mình Độc Cô Thanh Tùng.

Nhưng, chúng xuất thủ chậm một giây. Bốn mươi tám đạo chưởng phong quét vào khoảng không, trong khi đó hai tiếng rú thảm lại vang lên, hai thân hình bị tung bay xa hơn ba trượng.

Vòng vây chọc thủng, Độc Cô Thanh Tùng bay vọt ra liền. Chàng chưa kịp vững chân đứng, từ ngoài xa bảy trượng có tiếng rú lên kinh hồn. Một bóng đen nhanh như chớp lao vút đến.

Người mới đến có thân hình cao lớn, vừa xuất hiện là vút chưởng phong cuốn tới phủ xuống đầu Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng không chậm trễ, đánh ra chiêu Thiện Nộ Địa Tán trong Thiên Oai Chưởng Pháp đón chặn kinh đạo địch.

Bùng !

Tiếng chạm vang lên như sấm nổ, người mới đến lia kêu oái lên một tiếng, thân hình bị bắn dội trở lại, rơi ngoài hai mươi trượng xa.

Độc Cô Thanh Tùng cũng bị chấn động khá mạnh, lùi lại bảy tám bước.

Hai mươi hai Tinh Tú còn lại không bỏ lỡ cơ hội, cùng rập hô lên một tiếng to, bốn mươi bốn cánh tay cùng vung lên, bốn mươi bốn đạo chưởng phong từ tám phía ào ào vút đến chàng.

Dù riêng từng cá nhân, bọn Tinh Tú chưa phải là đối thủ của Độc Cô Thanh Tùng song tất cả hai mươi bốn tên hiệp lại, lực lượng đó phải hùng mạnh lắm, gia dĩ tên nào cũng luyện Hoá Huyết Công, Độc Cô Thanh Tùng muốn thủ thắng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Dù hiểu chiến đến đâu, Độc Cô Thanh Tùng cũng không thể dai dẳng mãi tại chỗ này, bởi chàng phải có mặt tại Thanh Thành Sơn trước giờ đăng quang tột vị của Vạn Cực Đế Quân. Cố gắng mà thắng bọn Tinh Tú này, cái lợi chẳng quan trọng gì, trái lại, cái hại sẽ vô cùng lớn lao. Nếu Vạn Cực Đế Quân được suy tôn vào ngôi bá chủ thì chàng sẽ khó xoay chiều cục diện khi sự việc đã rồi. Vả lại chàng còn phải tìm xem Lam Y sư tổ và Địa Tướng hiện tại như thế nào.

Vì thế chàng không thể nán ná lại đây một phút giây nào nữa !

Do đó, chàng đã có chủ trương trước khi điểm huyết Du Văn Bán. Khi hai mươi hai Tinh Tú cùng xuất thủ, chàng bật cười lớn.

Bọn Tinh Tú cầm chắc Độc Cô Thanh Tùng thế nào cũng bị hạ, nếu không thì chàng cũng phải kinh hoàng thất thổ để cuối cùng rồi chàng xuôi tay chịu trôi. Chúng điều khiển bốn mươi bốn đạo chưởng phong rất chuẩn, tập trung tất cả vào chàng, tránh chạm phải Du Văn Bán bên cạnh.

Ầm ! Ầm !

Một loạt tiếng nổ vang lên, bụi đất, đá vụn nơi chỗ Độc Cô Thanh Tùng đứng bốc lên mịt mù vùn vùn như trời xoáy, mãi một lúc sau, không gian mới lắng đọng, như vẫn còn mờ mờ, chỉ vừa đủ thấy mơ hồ thôi.

Bọn Tinh Tú nhìn ra mục tiêu tấn công của chúng, cùng trở mắt kinh ngạc, đồng thanh kêu lên :

- Sao lạ thế này ?

Độc Cô Thanh Tùng biến đầu mất, luôn cả Du Văn Bản cũng không còn nằm đấy nữa.

Bốn mươi bốn đạo chưởng phong từ tám hướng đánh vào trung tâm chạm vào nhau bật thành những tiếng nổ kinh hồn, lực đạo xoáy đất tạo ra một hố sâu độ năm thước, rộng hơn trượng.

Mấy tên nóng tính chạy vút tới chỗ, tìm xác Độc Cô Thanh Tùng và Du Văn Bản, chúng đình ninh cả hai đã táng mạng rồi. Chúng lại moi đồng đất vụn, đá vụn, tìm.

Vô ích ! Đến một giọt máu cũng không thấy nói gì là hai cái xác người !

Một lúc sau, tất cả đều vây quanh hố, tên nào tên nấy cũng kinh dị vô cùng, chúng tự hỏi :

- Không lẽ cả hai tan biến thành cát bụi ? Nếu có tan thân nát xác, ít ra cũng còn dấu máu chứ ?

Một tên đột nhiên kêu lên :

- Hay là hắc dã trốn ? Trong anh em có ai thấy bóng hắc bay đi không ? Có lý nào bốn mươi bốn con mắt đều mù quáng hết sao ? Vả lại Kim Bài Lang Quân cũng biến mất, nếu hắc thoát đi, hắc mang Lang Quân theo, có đến hai bóng người mà chúng ta không thấy à ?

Kỳ quái thật !

Một tên khác thốt :

- Vừa rồi Tần Tiên sư xuất hiện, bị hắc đánh bật trở lại, có lẽ bị thương nặng.

Không rõ người còn ở đấy hay đã đi rồi ? Nếu còn ở đấy chắc người trông thấy hắc !

Chúng bàn bàn luận luận, không một tên nào có ý kiến gì xác đáng cả. Đang lúc phân vân, bỗng chúng nghe một giọng nói :

- Ta tưởng nên nương tay cho các người một lần, không ngờ các người chẳng biết suy xét, quyết tâm hạ ta cho kỳ được. Như vậy ta còn dung cho các người làm gì nữa ?

Bọn Tinh Tú giật mình, nhìn quanh, không thấy một bóng người nào khác ngoài chúng. Chúng tỏ vẻ kinh sợ ra mặt.

Giọng nói đó lại tiếp tục vang lên :

- Hai mươi hai Tinh Tú của Huyết Ảnh Cung ! Các người còn muốn quyết liệt với ta, hãy nghe lời ta mà đến ngay Thanh Thành Sơn !

Bọn Tinh Tú ngóng theo âm thanh mà tìm. Đột nhiên một tên kêu lên :

- Đây rồi, âm thanh phát xuất từ trong thạch thất vọng ra ! Hắc làm sao thoát vòng vây của bọn ta mà vào đấy được kìa ?

Tất cả đều chú mắt về tòa thạch thất !

Độc Cô Thanh Tùng ung dung từ trong nhà bước ra ngoài. Gương mặt chàng trầm lạnh nghiêm trọng vô cùng. Thân hình chàng thoát đầu trông rất rõ, rồi dần dần mờ nhạt, sau cùng biến thành cái bóng màu hồng hồng.

Hai mươi hai Tinh Tú cùng rú lên thất thanh :

- Huyết Ảnh Tử !

Kêu lên được ba tiếng thôi rồi tất cả đều mạnh ai nấy chạy, ai chạy được hướng nào thì chạy, không cần hàng ngũ, không cần nhập bọn.

Nhưng đã muộn ! Chúng còn chạy làm sao kịp với một cái bóng ? Độc Cô Thanh Tùng vừa biến thành bóng máu, bóng máu đã bay vút bên chúng, tỏa mùi máu tanh lợm giọng. Mùi máu bay tới mũi tên nào, tên ấy rú thẳm lên, ngã ùng ra bất động.

Sau đó một lúc lâu, đệ nhị Kim Bài Lang Quân do Vạn Cực Đế Quân sai đến hỏi thúc bọn Tinh Tú và Âm Sát, hắn chẳng tìm thấy một người nào. Quanh tòa thạch thất, không gian chìm trong tịch mịch lạnh lùng, như giữa bãi tha ma !

Tên đệ nhị Kim Bài đó không ai khác hơn là Du Văn Tuấn huynh trưởng của Du Văn Bản, con của Du Thương Khách Du Tuấn Tùng, đệ nhị Trang chủ của Bạch Mã trang ngày trước.

Hắn kinh ngạc một lúc, lại rời thạch thất thẳng đến Huyết Ảnh cung, nhận ra bọn Âm Sát bảy mươi hai người vẫn còn đó, hắn càng kinh ngạc hơn nữa.

Hắn nghĩ :

- Có lẽ hiền đệ ta đã dẫn bọn Tinh Tú đi rồi ?

Hắn không hiểu sao Du Văn Bản lại không dẫn bọn Âm Sát cùng đi. Tuy nhiên, hắn không hỏi gì cả, bảo bọn Âm Sát theo hắn đến Thanh Thành Sơn, hộ vệ Vạn Cực Đế Quân lên ngôi chí bửu.

* * * Trước đó một hôm, tại Vọng Nguyệt Bình, trên toà Thanh Thành Sơn, quần hùng các nơi quy tụ kể có hàng ngàn người.

Thực ra trong số đó có rất ít người tình nguyện mà đến, đến vì tính xu phụ theo thế lực của một phái mạnh, đến vì tính hiếu kỳ muốn xem Huyết Ma Bang tổ chức lễ đăng quang như thế nào. Còn phần đông thì bị cưỡng bách mà đến, bị hăm dọa. mà đến.

Vọng Nguyệt Bình nằm tại một hòn núi nơi trung tâm dãy Thanh Thành Sơn, diện tích trên trăm trượng vuông, cây rừng cao tận mây xanh bao bọc bốn bề.

Từ chân dãy Thanh Thành Sơn đến Vọng Nguyệt Bình chỉ có một con đường duy nhất, con đường đó rất kín đáo, xuyên núi vượt đồi, qua thung lũng, uốn khúc quanh co, muốn đến nơi cũng trải qua nhiều gian nan lắm.

Thông thường, có thể bảo đó là việc hàng ngày của hầu hết những ai còn nặng lòng về danh lợi như bọn Huyết Ma Bang, phải bôn tẩu ngược xuôi, gây thế lực, diệt trừ đối lập cũng cố cơ đồ...

Mà con người hành hiệp vì bảo vệ công đạo cũng phải dạo khắp sông hồ, trừ hung diệt bạo.

Quần hùng đoàn năm lũ ba lần lượt đến Vọng Nguyệt Bình , nơi đó ban tổ chức của Huyết Ma Bang an trí họ thành năm khu vực quanh khoảng đất rộng, bằng phẳng.

Chính giữa Vọng Nguyệt Bình có một đội nhạc công dưới sự điều khiển của ba đàn Cửu Long, Lam Chủ và Bạch Cốt.

Vọng Nguyệt Bình tĩnh mịch, hoang vắng từ bao đời bỗng hôm nay lại tấp nập hàng ngàn, hàng vạn người chuẩn bị khai đại hội Kim Đảnh, đưa Vạn Cực Đế Quân lên ngôi vị Võ Tôn cao quý !

Cửu Long Thần Ma vẫn còn là chủ Cửu Long Đàn, còn hai đàn kia, Bạch Cốt Thần Ma được Xích Phát Tôn Giả trong phái Võ Dương thay thế, Bích Nhân Thần Tăng của phái Thiếu Lâm thì được chọn lãnh đạo Lam Chủ Đàn.

Tất cả mọi người tại Vọng Nguyệt Bình chờ đợi giờ nghiêm trọng từ một ngày qua. Thoạt đầu thì họ còn cười cười nói nói , không có vẻ gì nóng nảy vội vàng.

Nhưng thời gian lặng lẽ trôi qua, gần đến giờ khai diễn đại hội, tất cả đều lộ vẻ trầm trọng vô cùng.

Bọn Đàn Chủ Cửu Long, Lam Chủ và Bạch Cốt không dấu nổi sự khẩn cấp.

Họ trông, họ ngóng, hết đứng lại ngồi hết ngồi lại đi tới đi lui, chừng như họ chờ đợi một việc gì, mà việc đó chưa tới như chương trình đã ấn định.

Theo con đường từ Thanh Thành Sơn đến Vọng Nguyệt Bình có bảy mươi ba bóng người lao đi vun vút. Khi những bóng đó đến gần địa điểm, ba Đàn Chủ thở phào nhẹ nhõm, cùng nở nụ cười khoan khoái , cùng buông gọn :

- Đến rồi !

Bóng xuất hiện đầu tiên, trong số bảy mươi ba người vừa đến chính là Kim Bài Lang Quân Du Văn Tuấn.
Cửu Long Thần Ma bước tới đón hấn.

Du Văn Tuấn không đáp câu hỏi, hấp tấp hỏi lại :

- Em tôi và Nhị Thập Tứ Tinh Tú đã về đến chưa ?

Cửu Long Thần Ma kinh dị :

- Người nói sao ? Họ không đi cùng với người à ?

Du Văn Tuấn giật mình, trở mắt nhìn Cửu Long Thần Ma :

- Kỳ thật, họ chưa về đến đây à ? Họ đi đâu ?

Còn không mấy khắc nữa, sẽ đến giờ ấn định lễ đăng quang của Vạn Cực Đế Quân , thế mà lại thiếu bọn Nhị Thập Tứ Tinh Tú trong đội quân hộ vệ, thì làm sao có đủ người lập ba giàn hầu quanh bửu vị ?

Vừa lúc đó một bóng người hiện đến. Người đó vận chiếc áo màu vàng, tà áo chợp lên ngời ngời theo thân hình di động. Người đó chính là Vạn Cực Thiên Tôn đích thân đi quan sát cục diện, xem có sơ suất nơi nào không để kịp thời bổ túc cho cuộc lễ được hoàn toàn.

Kim Bài Lang Quân Du Văn Tuấn vừa trông thấy Vạn Cực Thiên Tôn, liền bước tới cung kính trình :

- Kim Bài Lang Quân Du Văn Tuấn tuân thượng lệnh đã triệu tập đủ số Âm Sát tại Huyết Ảnh Cung. Thiên Tôn còn điều chi dạy bảo ?

Vạn Cực Thiên Tôn cao giọng truyền :

- Người hãy đến hầu Đế Quân ngay !

Du Văn Tuấn cúi đầu :

- Vâng !

Hấn chưa kịp nhích bước, Vạn Cực Thiên Tôn tiếp hỏi :

- Còn Nhị Thập Tứ Tinh Tú đâu ? Sao ta không thấy ?

Du Văn Tuấn nghiêng mình đáp :

- Nhị Thập Tứ Tinh Tú cùng với em trai tôi đi trước, song không hiểu sao đến giờ phút này họ vẫn chưa đến.

Vạn Cực Thiên Tôn nổi giận :

- Hạn kỳ đã đến, chúng lại chưa về, tội chậm trễ này không thể bỏ qua cho chúng được !

Du Văn Tuấn kinh sợ, lo thay cho em hấn, nhưng lo là lo, hấn có biết phải làm sao ? Hấn liền cúi đầu chào Vạn Cực Thiên Tôn rồi giả thuật khinh công chạy đi.

Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn cùng ba đàn chủ dừng lại Vọng Nguyệt Bình nhìn theo con đường dẫn xuống Thanh Thành Sơn, người nào cũng có vẻ khẩn trương rõ rệt.

Họ đang nghĩ đến bọn Tinh Tú. Sự chậm trễ của bọn này hấn có một nguyên do khác thường, chứ chẳng khi nào bọn chúng dám la cà nán ná đâu đó để lỡ mất hạn kỳ !

Thời gian lại trôi qua, không còn mấy phút nữa là tới giờ khai hội.

Đoàn nhạc công đã khởi tấu một vài khúc. Theo tiếng nhạc, quần hùng cũng thay đổi sắc diện, tùy theo quan niệm của mỗi người mà lộ vẻ mừng vui, lo lắng, nóng nảy, bồn chồn, hấn học, khoái trá, nhưng tất cả đều thở phào, như vừa trút được cái nặng nề chất chứa trong lòng qua thời gian chờ đợi.

Họ sẽ thấy những gì họ muốn thấy, họ sẽ biến thành những con người khác, có tác phong khác, có hành vi khác với tình hình mới do một vị bá chủ vô lâm tạo dựng.

Nếu họ xu thời phục thế thì từ nay họ sẽ hoành hành hơn với thế lực hậu thuẫn của kẻ mà họ tôn thờ. Nếu họ đối lập thì từ nay họ phải cẩn thận từng giây phút, từng tác động. Võ lâm sẽ biến đổi hoàn toàn tuy họ chưa tiên liệu là biến đổi theo chiều phúc hay họa.

Họ không thể ước độ cái chiều biến chuyển theo phúc hay họa. bởi họ không thuộc thành phần lãnh đạo đối lập như Lam Y lão tổ, như Địa Tướng, như Độc Cô Thanh Tùng. Họ là những con người thụ động, chỉ nghĩ mà không làm, chỉ biết phê bình mà không dám khởi xướng.

Tuy nhiên, dù quan niệm đồng hay bất đồng, tất cả đều có mặt tại đây rồi, tất cả phải khuất phục theo một chiều hướng do Huyết Ma bang vạch sẵn.

Thuận cũng như nghịch, vui mừng cũng như lo âu, tất cả đều đứng lên một loạt khi nghe đoàn nhạc công khởi tấu.

Khúc nhạc vừa chấm dứt, họ cùng rập nhau hô to :

- Hoan nghinh ! Hoan nghinh ! Hoan nghinh !

Cục trường dao động vô cùng qua tiếng hoan hô vang dội của hàng ngàn cao thủ bốn phương.

Bọn bang đồ Huyết Ma Bang cùng bọn Âm Sát bảy mươi hai người của Huyết Ảnh Cung phân ban, xếp hàng đứng nghiêm chỉnh. Gương mặt chúng xem nghiêm lạ, sát khí bừng bừng !

Tiếng hoan hô dứt, một tràng tiếng pháo nổ lên, chấn dội cả dãy Thanh Thành Sơn.

Rồi, tràng pháo dứt, ba chiếc xe hoa từ nơi khu rừng bên cạnh xuất hiện, thông thả tiến đến Vọng Nguyệt Bình.

Từ trong hai chiếc xe đầu là Vạn Cực Đế Quân với Vạn Cực Áo Nữ, trang phục như vua và hoàng hậu. Xe Vạn Cực Đế Quân đi trước, xe Vạn Cực Áo Nữ theo sau.

Trong xe thứ ba, khói hương nghi ngút, chiếc Kim Đỉnh được bày trên một bục gỗ gấm, đánh không lớn lắm nhưng kim quang chiếu ngời, nhìn đến là bị choá mắt ngay.

Quần hùng lại hoan hô, lần này thì mạnh ai nấy hoan hô hỗn loạn lên, làm cho cục trường huyền não một cách khác thường.

Như đã nói, tất cả danh thủ hiện diện tại đây khôn gphải ai cũng đồng tình với kẻ chủ trương đại hội. Số người không đồng tình không phải là ít, nhưng họ biết làm sao hơn ? Chính họ không muốn đến đây, mà rồi họ cũng bị cưỡng bách đến, thì khi đến đây rồi họ còn dám giở thói gì nữa ?

Họ cũng hoan hô, miễn cưỡng hoan hô, tiếng hoan hô rất nhỏ, ngập ngừng. Họ hoan hô mà gương mặt họ bắn khoản thấy rõ. Có một số người lộ sắc giận.

Nhưng cơn khích động lắng dịu nhanh chóng, họ ý thức được mối nguy hiểm đang chờ chực họ, họ thừa hiểu quanh họ có rất nhiều tai mắt của Huyết Ma Bang, sẵn sàng dâng công nhận thưởng tố cáo họ với bọn ma đầu nếu họ biểu lộ một vẻ bất bình lên gương mặt, chứ không đợi gì họ phát tiết bằng lời.

Trong khi đó, bọn nhạc công xếp thành hàng ngũ, nghinh đón xe Vạn Cực Đế Quân, rồi theo xe tiến đi, vừa đi vừa tấu nhạc vang lừng.

Trống lớn trống con nổi lên bùng bùng tứ phía, tiếng trống vang tận mây xanh, loang đi ngoài Thanh Thành Sơn đến mấy dặm xa.

Trước khi Vạn Cực Đế Quân xuống xe, Vạn Cực Thiên Tôn xuất lĩnh ba vị Đàn Chủ cùng các vị Hương Chủ của toàn diện phân đàn rải rác trên mười ba tỉnh trung nguyên, phân đứng hai bên.

Nhạc lại trỗi lên vang lừng, trống lại nổi lên ầm ầm, tiếng hoan hô từ bốn phía Vọng Nguyệt Bình phụ họa theo, làm chuyển động cả một góc trời.

Ngồi trong xe, Vạn Cực Đế Quân đảo mắt nhìn quanh Vọng Nguyệt Bình một lượt, đoạn quay mặt về phía sau xe gọi Vạn Cực Thiên Tôn đang theo sát một bên :

- Sao cha không thấy bọn Tinh Tú của Huyết Ảnh Cung , hử con ?

Vạn Cực Thiên Tôn cung kính đáp :

- Chính con cũng đang thắc mắc về chúng ! Con đã sai phái hai đạo Kim Bài, một đạo đi trước, đòi Nhị Thập Tứ Tinh Tú và Thất Thập Nhị Âm Sát, một đạo sau đi thổi thức tất cả đi gấp về đây. Nhưng chỉ có đạo Kim Bài sau cùng về với Thất Thập Nhị Âm Sát, còn đạo đi trước với Nhị Thập Tứ Tinh Tú thì chưa thấy tăm dạng !

Vạn Cực Đế Quân trầm ngâm một lúc :

- Hay là chúng gặp trở ngại dọc đường ?

Vạn Cực Thiên Tôn lắc đầu :

- Con không tin là chúng bị trở ngại ! Võ công của chúng không phải hèn kém gì, ngoài tám vị Tôn Giả ra, trong Huyết Ảnh cung, chúng là cao thủ trụ cột. Huống chi chúng lại đông, thiết tưởng không phải bất cứ ai cũng có thể gây khó dễ cho chúng.!

Vạn Cực Đế Quân tuy râu tóc đều bạc, song gương mặt vẫn còn hồng hào, chứng tỏ khí huyết của lão vẫn còn phương cương lắm, đôi mắt sáng quắc của lão biểu hiện một công lực tiềm tàng vô cùng thâm hậu. Lão lại trầm ngâm suy nghĩ về trường hợp của Nhị Thập Tứ Tinh Tú Huyết Ảnh Cung, một lúc lâu, lão thốt :

- Con đừng quên rằng chúng tuy có võ công cao diệu, song chưa hẳn là đối thủ của truyền nhân Thần Phong Đại Đế. Nếu truyền nhân của Đại Đế xuất hiện, chúng sẽ nguy !

Vạn Cực Thiên Tôn lắc đầu :

- Nếu thực sự có truyền nhân Đại Đế thì người đó phải có mặt tại đây, trong giờ phút này để đương đầu với ta, có đâu ở dọc đường chặn chúng ?

Vạn Cực Đế Quân gật đầu :

- Truyền nhân Đại Đế quả muốn đương đầu những tay đại địch, chứ bọn Tinh Tú chỉ là những tay sai có xá gì cho họ phải bận tâm ?

Ba cỗ xe từ từ tiến tới trung ương Vọng Nguyệt Bình, dừng lại trước một đài cao.

Nhạc, trống, tiếng hoan hô lại nổi lên thêm một lượt nữa. Đến lúc này quần hùng mới thấy rõ, kèm theo cỗ xe có Kim Đỉnh là hai tên Kim Bài Lang Quân.

Một trong hai tên đó là Du Văn Tuấn, trưởng nam của Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng, còn tên kia cũng đồng lứa tuổi, không rõ con cái nhà ai, có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, thái độ trầm tĩnh vô cùng, đôi mắt trong sáng như hai điểm sao. Nhìn ánh mắt của hắn, người ta biết ngay võ công của hắn cao hơn Du Văn Tuấn mấy bậc.

Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Ảo Nữ bước xuống xe, giữa tiếng nhạc , tiếng trống, tiếng hoan hô, từ từ tiếng đến thang đài, bước theo từng bậc, từng bậc.

Hai tên Kim Bài Lang Quân khệ nệ khuâng chiếc Kim Đỉnh đi theo sau, đặt lên một chiếc bàn kê ngay giữa đài.

Người chủ tọa đã đến nơi rồi, tất cả hàng ngàn hàng vạn danh thủ hiện diện tại cục trường đều theo vị trí đã định sẵn đứng lặng chờ nghi lễ diễn tiến đúng theo chương trình.

Nghi lễ sẽ mở đầu bằng gong hô trống sấm, kế đến là nhạc tấu khúc Đăng quang, rồi Vạn Cực Đế Quân sẽ ngồi xuống chiếc ngai đặt trước Kim Đỉnh cho quần hùng lấy mừng tân bá chủ võ lâm.

Dĩ nhiên, cục trường lúc đó im lặng như cảnh hoang vắng, một con muỗi bay qua cũng có thể nghe thấy tiếng cánh vo ve.

Trong lúc mọi người hồi hộp chờ đợi hội khai diễn thì bỗng nhiên từ nơi một con đường duy nhất từ chân Thanh Thành Sơn dẫn đến Vọng Nguyệt Bình một giọng nói vọng lên lạnh lạnh :

- Hãy khoan !

Không ai bảo ai, từ Vạn Cực Đế Quân đến quần hùng đều giật mình quay mặt về hướng xuất phát giọng nói.

Họ không phải nhìn lâu, ánh mắt vừa quét qua phía đó, họ trông thấy ngay một thiếu phụ trung niên vận y phục trắng từ từ tiến tới Vọng Nguyệt Bình.

Thiếu phụ bước đi rất ung dung như người bách bộ thừa nhàn nhưng mau lẹ vô cùng, chỉ trong chớp mắt đã đến trước đài, nhìn trừng trừng Vạn Cực Đế Quân.

Vạn Cực Đế Quân chùng như nhìn ra thiếu phụ là ai, lão biến sắc, run run người, song lão lấy lại bình tĩnh ngay.

Vạn Cực Ảo Nữ cũng kinh ngạc không kém, bà ta trở mắt nhìn thiếu phụ từ đầu đến chân.

Vạn Cực Đế Quân khẽ thở, thấp giọng than :

- Rồi nàng cũng đến ! Trước sau gì nàng cũng đến, nàng đã đến tìm ta !

Vạn Cực Ảo Nữ nhìn sang lão, hấp tấp hỏi :

- Nàng là ai ?

Gương mặt Vạn Cực Đế Quân lúc đó trầm trọng vô tưởng. Ảo Nữ hỏi đã lâu rồi mà lão chưa đáp. Sau cùng , lão mơ màng cất tiếng :

- Nàng là người đánh ra một chương trong đêm ấy, trước Võ Tôn Phủ bên cạnh Hồng Trạch Hồ. Nàng là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế !

Lời tiết lộ của Vạn Cực Đế Quân không gây nao núng cho Vạn Cực Ảo Nữ.

Bà ta cười nhẹ, giọng cười đầy khinh ngạo thốt :

- Vợ của Thiên Tướng ! Nàng Công Chúa tiền triều !

Vạn Cực Đế Quân ạ lên một tiếng, gương tròn mắt, há hốc mồm, lâu lắm lão mới mấp máy đôi môi :

- Vậy là nàng có mối thù chống đối với bà !

Vì suýt soát lứa tuổi, vì quen với lối xưng hô ngày trước mỗi khi đề cập đến Công Chúa, nên đôi vợ chồng già này gọi Công Chúa là nàng, chứ hiện tại, nếu dung nhan Công Chúa tàn suy thì đúng là một lão bà có trên trăm tuổi rồi, chứ còn trẻ trung gì nữa đâu mà gọi là nàng nữa ?

Vạn Cực Ảo Nữ khẽ gạt đầu :

- Phải !

Vạn Cực Đế Quân lại thở dài :

- Thế là xong ! Nàng tìm cừu mà đến ! Cuộc lễ hôm nay rất có thể bất thành !

Vạn Cực Ảo Nữ không bi quan như vậy :

- Ông sợ sao ? Đã chắc gì nàng phá nổi đại hội mà lo ?

Công Chúa đứng trước đài nhìn lên vợ chồng Vạn Cực Đế Quân, thản nhiên như đứng giữa một cảnh hoang chứ không phải đối diện với hai tay đại kinh địch. Bà lại điểm một nụ cười, nửa đau khổ, nửa cao ngạo.

Vạn Cực Thiên Tôn tức giận trước sự xuất hiện bất ngờ của Công Chúa, làm cho không khí tôn nghiêm của cuộc lễ kém giảm hẳn. Lão khẽ run vai, thân hình to lớn của lão bay vào tới trước đài, đáp xuống trước mặt Công Chúa trong khoảng cách độ trượng, lão cất giọng chuông đồng quát :

- Người là ai ? Đến xem lễ hay có mục đích gì khác ?

Công Chúa chuyển đôi mắt sáng nhìn qua Vạn Cực Thiên Tôn, ánh mắt nghiêm lạnh làm cho Thiên Tôn thân danh là Bang Chủ Huyết Ma Bang cũng phải rùng mình.

Vạn Cực Đế Quân sợ con trai vọng động vội ngăn :

- Con không được vô lễ, bà ấy là Công Chúa tiền triều, truyền nhân của Thần Phong Đại Đế đấy !

Giọng nói của lão không còn oai hùng nữa, nó đượm vẻ trầm buồn, ngao ngán, giọng nói của kẻ tiên đoán điều bất tường sắp diễn tiến trong phút giây nên dè dặt mà không dám lỗ mãng.

Vạn Cực Thiên Tôn nghe rõ câu nói của cha, mà tất cả những người hiện diện đều nghe rõ. Đài trường đang yên lặng bỗng trở nên dao động với những tiếng xì xào bàn tán.

Những kẻ xu phụ huyết ma bang thì lo ngại, còn những kẻ bất bình với Vạn Cực Đế Quân thì thoáng lộ niềm vui.

Vạn Cực Đế Quân trách nhẹ con trai rồi, lão điểm một nụ cười thật tươi, thật hiền hoà, lão từ từ bước xuống đài, tiến về phía Công Chúa cung kính thốt :

- Không ngờ Công Chúa hôm nay lại chịu nhọc vất vả công đến đây, tại hạ hết sức hân hạnh !

Lời nói của lão, thoát tiên có vẻ vô cùng trọng vọng Công Chúa, xem Công Chúa như thượng khách. Nhưng suy cho cùng mới thấy cái ẩn ý của lão. Lão ngầm cho Công Chúa bất quá cũng như quần hùng đến xem lễ, để chứng kiến lão đăng quang và như vậy gián tiếp nhìn nhận lão là Vô Lâm Tôn Chủ :

mà nhìn nhận như vậy rồi, thân phận đôi bên sẽ định phân cao thấp trước toàn thể vô lâm.

Công Chúa chỉ nhếch mép cười không đáp.

Vạn Cực Đế Quân tiếp nối :

- Tại hạ chỉ tưởng CôngC đến trước mấy hôm, không ngờ Công Chúa lại phái hai cao đồ đến thay mặt. Đã vậy, Công Chúa còn thân hành đến dự lễ đăng quang của tại hạ, cái ơn thành toàn đó, tại hạ xin ghi khắc muôn đời !

Công Chúa biết rõ Vạn Cực Đế Quân châm biếm mình cái việc cho hai nàng Lan và Thu theo Địa Tướng và Lam Y lão tổ đến đây, điều đó chỉ có một mình lão biết, chứ quần hùng làm sao thấu đáo được ! Sở dĩ lão bịa lên như vậy để che mắt quần hùng, cho tất cả phải lầm là Công Chúa cho đồ đệ đến giúp tay lão chứ không phải chống đối lão !

Song Công Chúa điềm đạm đáp :

- Vạn Cực Đế Quân ước đoán sai ý của tôi rồi ! Tôi có bao giờ làm ơn gì cho Đế Quân trong việc đăng quang hôm nay đâu mà gọi là ơn nặng ?

Vạn Cực Đế Quân hơi thẹn, vội chữa :

- Nếu Công Chúa có lòng trợ giúp, thì cũng có phần nào hoan hỷ đến chứng kiến đại lễ Kim Đảnh này .. Công Chúa cười nhẹ :

- Chứng kiến hay không, điều đó khoan tìm hiểu vội. Có điều tôi đến đây kể như chưa muộn lắm.

Vạn Cực Đế Quân ạ lên một tiếng khó hiểu, chưa kịp nói gì, Công Chúa lại tiếp nối :

- Vạn Cực Đế Quân có bản lãnh phi phàm, áp đảo cả Lam Y lão tổ và Địa Tướng hiền đệ, tôi hết sức khâm phục. May mà tôi đến đây, đúng lúc lễ đăng quang chưa khai diễn, nếu đã khai diễn rồi, Đế Quân thành bậc chí tôn, lẽ tất nhiên tôi là kẻ tùy sai , còn nói gì được nữa, bất quá .. Vạn Cực Đế Quân biết tình hình đã đến lúc gay cấn, song lão cố nhẫn nại, bình tĩnh hỏi :

- Bất quá làm sao , hở Công Chúa ?

Công Chúa lại nở nụ cười hoà dịu, đáp :

- Tôi đến đây, dù có bất hợp cho Đế Quân trong lúc quan trọng này, Đế Quân cũng đừng phiền hà gì nhé ! Chỉ vì tôi có hai điều kiện muốn tỏ bày với Đế Quân!

Vạn Cực Đế Quân thoáng giật mình :

- Xin Công Chúa cứ nói !

Công Chúa nhìn sang Vạn Cực Lão Nữ một thoáng, đoạn trầm giọng thốt :

- Điều kiện thứ nhất có liên quan đến quý Phu nhân. Tôi và quý phu nhân trước kia có một việc chưa được thu xếp với nhau. Tôi muốn nhân lúc Đế Quân chưa tựu vị, quý phu nhân cùng tôi thanh toán chuyện cũ cho rồi, chẳng hay Đế Quân có chấp nhận như thế chăng ?

Vạn Cực Đế Quân giật mình một lần nữa :

- A ! Việc ấy .. Công Chúa chận lại, tiếp nối cho trọn ý mình :

- Điều kiện thứ hai, tôi có ý muốn lãnh giáo ba chiêu của Đế Quân. Ba chiêu thôi để phân định cao thấp. Đế Quân nghĩ sao ?

Vạn Cực Đế Quân lùi lại ba bước, mồm lí nhí những gì nghe không rõ. Lão chỉ nghĩ đến một việc là Công Chúa đến đây không có thiện ý chút nào. Lão biết xét người xét mình, nên lão biến sắc lùi lại.

Lâu lắm, đột nhiên lão bật cười cuồng dại, lão cao giọng thốt :

- Được lắm ! Công Chúa là phận càn vàng lá ngọc, lại tình nguyện đến đây, là cái ý định chắc rồi, tại hạ còn biết nói sao hơn ? Cung kính không bằng phụng mạng , tại hạ trước tiên xin tiếp ba chiêu của Công Chúa !

Lão vừa buông dứt câu, chứng tỏ lão nhận sự giao đấu với Công Chúa rồi. Và như vậy, kể như đôi bên không còn giữ gìn lễ độ gì nữa.

Thù nhân gặp thù nhân, nếu đã tuyên chiến rồi thì không còn một cuộc giải hòa nào được nữa.

Trong quần hùng, số người xu phụng Huyết Ma bang nhao nhao phản đối :

- Không thể được ! Không thể được ! Nếu muốn đấu tại sao không đến lúc hào kiệt bốn phương tranh tài giành ngôi vị, để đến khi các việc đã xong rồi lại đòi đấu ? Đúng là bà ấy muốn phá vỡ cuộc lễ đăng quang vậy ! Bọn ta phải ngăn chặn mọi mưu mô phá rối !

Bọn người đó cũng đứng lên, hùng hùng hổ hổ như sẵn sàng đối chiến với Công Chúa.

Vạn Cực Thiên Tôn đợi cho sự công phần của bọn đó chín mùi rồi, mới lấy mắt ra hiệu cho ba Đường Chủ cùng bọn Hương Chủ, với bọn Âm Sát bảy mươi hai người của Huyết Ảnh Cung, cuối cùng là bọn bang đồ hiện diện.

Tất cả đều từ từ di động, trong khoảnh khắc tạo thành một vòng vây chặt chẽ quanh Công Chúa.

Bên ngoài, còn có một số danh thủ trong quần hùng làm hậu thuẫn.

Như vậy, nếu Công Chúa có một thái độ gây hấn nào là tự mình xúc nộ toàn thể nhân vật võ lâm, chứ chẳng phải riêng một Huyết Ma Bang, và Công Chúa sẽ là kẻ thù công cộng của toàn thể võ lâm, một sự kiện rất bất lợi cho bà.

Ngần ấy người công phần chống lại, liệu Công Chúa có đủ bản lãnh đối phó không ?

Nhưng, Công Chúa như không nhìn thấy bao nhiêu người chuẩn bị đối phó với bà, bà bình tĩnh một cách khác thường, chờ xem thái độ của Vạn Cực Đế Quân.

Nào hay, vừa lúc đó, những tiếng chân ngựa vang lên đồm độp, từ con đường dưới chân núi Thanh Thành lên Vọng Nguyệt Bình vọng đến đài trường.

Một người vận chiếc ngân bào ngồi trên lưng tuần mã, vút đến như bay.

Vạn Cực Thiên Tôn vừa trông thấy kỵ sĩ, quát to :

- Kim Bài Lang Quân Du Văn Bản đến nơi, người đã làm hỏng đại sự rồi đó, người biết tội chưa ?

Tiếp theo tiếng vó ngựa, có tiếng xe leo dốc kêu kèn kẹt trên đường, không ai biết được sự gì xấp xảy ra, tất cả đều kinh ngạc, nhìn về hướng đó.

Mặc cho Vạn Cực Thiên Tôn hét vang, Du Văn Bản như không nghe gì cả, hấn cứ giục ngựa tiến tới.

Có lẽ vì thấy Vọng Nguyệt Bình lúc nhúc người và người, chừng như hấn kinh hoàng, không còn điều khiển ngựa được nữa, đành để mặc nó nhảy Đông vọt Tây, quần càn vào quần hùng...

52. Ngồi Báu Võ Lâm

Vạn Cực Đế Quân sôi giận, hét to như sấm :

- Du Văn Bản, ngươi điên à ?

Và quay sang bên cạnh, lão ra lệnh :

- Cửu Long Đàn Chủ, hãy bắt hắn cho ta !

Một bóng đen vút lên không, nhanh như chiếc pháp thắng thiên. Dĩ nhiên bóng đó là Cửu Long Thần Ma, Đàn chủ Cửu Long Đàn.

Bằng một thân pháp tuyệt diệu, lão lộn người thành một đường cầu vòng, đáp xuống trước mặt tên kỵ sĩ.

Chưa kịp ra tay, lão chợt thấy đôi mắt Du Văn Bản nhắm nghiền, lão rút lên một tiếng, lùi lại ba bước.

Con ngựa nghe tiếng rú, hoảng hồn cất cao bốn vó nhảy vọt qua đầu lão.

Cửu Long Thần Ma lấy lại bình tĩnh phần nào, tạt người qua một bên, hoành tay nắm cẳng sau của con ngựa ghì lại.

Con thú không làm sao chịu nổi thần lực của một cao thủ võ lâm hữu hạng như lão, ngã lộn nhào, suýt đè lên mình họ Du lúc đó vẫn còn bám sát vào lưng ngựa như bị cột dính bằng dây vào đấy.

Dù bị ngã, nhưng Du Văn Bản không hề rên la một tiếng, hình như cái ngã ấy không làm hắn đau đớn chút nào.

Cửu Long Thần Ma bước theo, cúi mình xuống, nhìn hắn một thoáng, đoạn phi thân vút trở lại cạnh Vạn Cực Thiên Tôn run giọng trình :

- Trình Bang chủ, hắn đã bị điểm huyết hôn mê !

Vạn Cực Thiên Tôn ánh mắt rực ngời lên dễ khiếp, cất cao giọng truyền :

- Thì giải tỏa huyết đạo cho hắn. Hỏi kỹ hắn sự tình thế nào mà hắn ra nông nổi ấy?

Cửu Long Thần Ma riu riu quay trở lại bên cạnh Du Văn Bản, chưa kịp làm gì, thì từ nơi con đường núi hiện ra bốn cỗ xe long mã, bố phủ kính mít bốn vách mui xe.

Tiếng bánh xe nghiêng nặng nề trên nền đá, đôi ngựa rường cổ kéo đi từ từ, chứng tỏ trọng lượng trên xe khá nặng.

Bụi loang theo vết xe, vằn vằn từng đụn bốc cao theo chiều gió. Tốc lực của bốn xe dù chậm chạp, nhưng cuối cùng cũng tiến gần đến Vọng Nguyệt Bình, và khoảng cách lúc ấy chỉ còn mấy mươi trượng nữa thôi.

Từ Công Chúa, vợ chồng Vạn Cực Đế Quân, cho đến tất cả những người hiện diện tại cục trường đều kinh nghi ra mặt.

Họ bắn khoản tự hỏi bốn cỗ xe ấy đã vận tải vật chi trọng có vẻ nặng nề thế ấy?

Đột nhiên, trong đám đông, một kẻ hét to lên :

- Trái nổ ! Trái nổ ! Chắc chắn là xe chở trái nổ ! Chạy, chạy mau anh em ơi !

Tiếng kêu chói với thất thanh ấy gieo kinh hoàng giữa biển người. Tất cả đều nhao nhao nhố nhố như ong bị đốt mất ổ, cùng rập nhau hét lên :

- Chạy.

Từng loạt bóng người phóng chạy như bay hướng về phía bìa rừng bên cạnh, chẳng những quần hùng đều chạy mà đến Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Ảo Nữ cũng mất hẳn bình tĩnh tiêu cả cái vẻ uy nghi mà họ cố giữ tạo bên ngoài.

Với bản lĩnh võ thuật và khinh công tuyệt đỉnh, mỗi cái nhảy của họ vượt trên hai mươi trượng đường, họ phóng mình đi nhanh vô tưởng, thoáng mắt đã mất dạng trong khu rừng.

Chỉ vài phút sau, tại Vọng Nguyệt Bình không bóng người nào khác ngoài Công Chúa. Bà trầm tĩnh một cách lạ lùng.

Môi khẽ nhếch thành nụ cười, bà thầm nghĩ :

” Ta không tin là có trái nổ trên xe. Nếu đúng là trái nổ, tất phải có người theo xe để đánh lửa châm ngòi chứ ? Ai lại phí công phí của đài tải đến đây để rồi không có một tác dụng nào? ” Nhìn bốn cỗ xe, rồi nhìn đến tám con ngựa, bà cố moi óc trầm tư nghĩ ngợi tìm lời giải.

Vừa lúc đó, từ giữa khu rừng vọng lại tràng cười cuồng ngạo của Vạn Cực Thiên Tôn, giọng cười vang lên như sấm nổ liên hồi chấn động cả ngàn cây, loang dài qua núi đồi.

Dứt tràng cười, lão ma lại oang oang cất tiếng :

- Truyền nhân của Thần Phong Đại Đế âm độc sâu hiểm đến thế à ? Người tưởng chỉ cần một cái vung tay là làm mể lưới tóm trọn quần hùng được à ? Ha ha, ha ha ! May mà âm mưu đó bị lộ, nếu không thì kẻ tiểu nhân được dịp đắc chí rồi ! Giờ đây, số phận người nếu đến nỗi nào, đó cũng do người tự làm tự chịu !

Công Chúa sôi giận, cao giọng quát trả :

- Kẻ nào ăn nói hồ đồ thế ? Hãy ra mặt mà đối đáp với ta?

Thực ra Công Chúa chỉ biết có Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Ảo Nữ, còn Vạn Cực Thiên Tôn từ bao lâu nay, bà chỉ nghe bằng lời đồn đãi về cái con người Bang chủ của Huyết Ma chứ chưa hề gặp mặt lần nào, nên bà không thể nhận ra âm thanh của lão.

Vạn Cực Thiên Tôn lại cười ha hả :

- Người nổi giận lên rồi à ? Muộn, muộn lắm rồi ! Có nổi giận cũng không làm sao cứu vãn được tình hình, có nổi giận cũng không che dấu được âm mưu thâm độc !

Công Chúa đoán theo khẩu khí, độ ra được thân phận lão :

- Kẻ đối thoại với ta phải chẳng là Huyết Ma Bang chủ ? Người có dám đánh cuộc với ta không? Ta quyết chẳng có chất nổ trong mấy cỗ xe !

Vạn Cực Thiên Tôn lại cười ha hả, cố né tránh sự thách đố của Công Chúa, để hạ thêm uy tính của bà trước quần hùng :

- Ha ha ! Cơ mưu của người bại lộ rồi, người còn cố muốn chống chế mong giữ thế đứng trên giang hồ nữa sao? Dù cho hôm nay người có thoát khỏi Vọng Nguyệt Bình, người cũng không tránh được công đạo võ lâm kết án !

Công Chúa vẫn giữ bình tĩnh :

- Bang chủ, nếu người có can đảm, hãy đến gỡ thử mấy tám cỗ xe lên xem, tất biết rõ sự thực, cần gì phải tranh luận dài dòng ?

Vạn Cực Thiên Tôn gằn giọng :

- Ta có ngu dại gì để mắc mưu người ?

Công Chúa điềm nhiên tiếp nối :

- Nếu thật sự có trái nổ, ta lại không cùng bị nguy hiểm với Bang chủ hay sao mà phải nghi ngờ?

Một tiếng hừ lạnh khá to từ khu rừng vọng ra thay lời đáp.

Công Chúa biết ngay Vạn Cực Thiên Tôn không bao giờ dám gần mấy cỗ xe.

Muốn giải tỏa nỗi hiềm nghi của bọn Huyết Ma Bang, bà không do dự gì cả bước đến cỗ xe đầu.

Trong lúc đó, ngựa vẫn còn bước đều, mặc dù chúng đã đến trung tâm Vọng Nguyệt Bình.

Công Chúa đưa hai ngón tay ra, từ nơi đó hai đạo kinh khí vút tới chặn đứng cặp ngựa tại chỗ.

Ba cỗ xe kia cũng lục tục tiến đến, Công Chúa lại búng ra từng đạo chỉ kinh chặn vó ngựa dừng tại tất cả như xe trước.

Chặn đứng xong bốn cặp ngựa, bà mới bước tới gần xe, tự thốt :

- Vật gì trong ấy mà xem ra có vẻ bí mật thế ? Tay nào dàn cảnh thế này, chắc cũng có ý tứ gì đây ! Dù sao, cũng đã làm cho lũ Huyết Ma Bang một phen khiếp đảm !

Vừa gỡ hé một tấm bố nhìn vào, mặt Công Chúa liền biến sắc, buông ngay tấm bố, chân sệt lùi mấy bước, lảo đảo :

- Xác chết ! Xác nhuộm máu đỏ hồng !

Lòng bà vô cùng kinh dị, trầm nghĩ :

- Xác chết của ai? Kẽ nào dùng xe vận tải bao nhiêu xác chết này đến đây làm gì ?

Một điểm nghi ngờ chợt dâng lên tâm tư, nhưng bà không dám nghĩ lâu hơn, vội hướng về phía khu rừng dùng nội lực truyền âm gọi Huyết Ma Bang chủ :

- Vạn Cực Đế Quân cứ đến đây mà xem, không có trái nổi đầu. Bốn cỗ xe chở toàn xác chết, ta không biết những nạn nhân là ai, có lẽ người nhận diện được !

Vạn Cực Đế Quân trầm giọng đáp liền :

- Nếu đúng là những xác chết, Công Chúa cứ lật nghiêng xe, đổ ra cả ngoài cho mọi người đều thấy, hà tất phải có kẻ đến giám nghiệm.

Công Chúa nổi giận, vung tay đánh luôn bốn chưởng, chiếu thẳng vào những cỗ xe.

Bùng !... Bùng !...

Chưởng phong vút đi đánh bật mấy cỗ xe nhào nghiêng, từ trên xe, những xác chết đổ tuông xuống đất, máu me còn chảy ròng ròng...

Mỗi cỗ xe chứa tám xác người, tổng cộng bốn cỗ xe là ba mươi hai xác chết.

Xác người quá nhiều làm Công Chúa kinh hoàng một lúc, khi bình tĩnh lại, bà nhận ra một cỗ xe chứa tám xác vận y phục đen, và ba cỗ xe kia chứa hai mươi bốn xác vận y phục trắng.

Nhìn kỹ tám xác chết vận y phục đen, thất khứu đều ra máu, bà giật mình trầm nghĩ :

- Chúng chết vì Thần Phong Chưởng ! Ai hạ chúng ? Hay là hấn ?

Bà liên tưởng đến Độc Cô Thanh Tùng. Dĩ nhiên, bà nghĩ cho chàng hạ thủ, chứ chẳng còn ai khác. Bởi ngoài nàng Lan và Thu ra, bà chỉ truyền thụ Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp cho một mình chàng thôi.

Vậy thì, nếu không phải là chàng, tất nhiên tuyệt tác đó phải do hai tên nữ đồ đệ của bà :

Thu và Lan hành động.

Nhưng bà lại nghĩ :

" Lam Y lão tổ và Địa Tướng hợp lực nhau, có cả nàng Lan và Thu tiếp trợ, đánh với Vạn Cực Đế Quân suốt bảy ngày đêm không thủ thắng nổi, đành mang thương tích trở về. Vứ theo lời Lam Y lão tổ thì Độc Cô Thanh Tùng đã chết tại Minh Đâm, như vậy thì đâu phải hấn làm ra việc này? Mà nếu không phải hấn thì là ai? Không lý lại do Thu nhi và Lan nhi? Lúc mình ra đi, chúng nó còn mang nội thương trầm trọng kia mà ? Thật là khó hiểu ! " Bà nhìn từng xác chết vận áo đen, cố tìm hiểu...

Trong khi đó, từ bốn phía khu rừng, hàng ngàn hàng vạn người cùng rú lên kinh hãi, rồi tất cả đều phóng mình bay vút trở lại Vọng Nguyệt Bình.

Người đến nơi trước nhất là Huyết Ma Bang chủ Vạn Cực Thiên Tôn và Đàn chủ ba Đàn Cửu Long, Lam Chủ và Bạch Cốt.

Bốn người vừa trông thấy các xác chết, đều dờ người ra, không còn biểu lộ một khích động gì nữa được.

Thật là trên chỗ tưởng tượng của họ. Họ trở mắt, họ há hốc mồm, thần sắc họ tan biến, chân họ như chôn cứng tại chỗ.

Lâu lắm, họ lần lượt hoàn hồn. Bích Nhân Thần Tăng gõ lên mấy tiếng mõ niệm, lâm lâm :

- A Di Đà Phật ! Thảm thay, thảm thay ! Một cảnh trạng bình sanh bần tăng chưa hề thấy.

Xích Phát Tôn Giả không nói gì chỉ lấy mắt nhìn Vạn Cực Thiên Tôn.

Huyết Ma Bang chủ cứ nhếch nhếch đôi môi mãi, nhưng không phát ra được tiếng nói nào. Đôi mắt của lão sáng ngời ánh hung quang, lâu lắm lão mới phát thành tiếng :

- Cửu Long Đàn chủ hãy giải huyết cho tên súc sanh kia rồi hỏi hắn cho biết sự việc như thế nào? Những xác chết đó đúng là của tám Hắc Y Tôn Giả và Nhị Thập Tứ Tinh Tú của bổn cung, không còn nghi ngờ gì nữa. Ai ! Ai đã hạ độc thủ ? Ai thừa tài năng áp đảo họ chứ ?

Lão buông dứt câu nói, liền chuyển mình. Chiếc kim bào theo cử động của lão, chớp chớp lên tỏa rực ánh kim quang, trông uy nghiêm lạ.

Lão phi thân trở lại khu rừng, tường trình sự việc cho Vạn Cực Đế Quân rõ.

Cửu Long Thần Ma vâng lệnh Bang chủ, bước đến bên cạnh Du Văn Bản, vỗ vào mình hắn mấy phát tay. Hắn vẫn bất động như thường. Lão ác ma hết sức kinh dị, trầm nghĩ :

” Lối điểm huyết này thuộc thủ pháp của độc môn, ta làm thế nào giải nổi? ” Lão vừa thẹn vừa tức, mặt lão thoát hồng thoát trắng, không còn biết làm sao hơn, lão đành quay qua Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả thốt :

- Bích Nhân huynh, Xích Phát huynh ! Hai tôn huynh hãy bước đến đây xem, hắn bị điểm huyết bằng thủ pháp gì kỳ lạ thế này?

Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả vội bước tới, cả hai quan sát một lúc, cùng lắc đầu, chịu.

Vừa lúc đó, Vạn Cực Thiên Tôn đưa vợ chồng Vạn Cực Đế Quân đến nơi.

Vạn Cực Thiên Tôn kêu lên :

- Có việc lạ kỳ như thế nào?

Lão nhào người đến cạnh Du Văn Bản. Nhưng Vạn Cực Đế Quân vội gọi gấp :

- Khoan đã con, chờ Cha với !

Hai cha con cùng bước tới, chưa kịp quan sát tình trạng của Du Văn Bản như thế nào, chỉ nhìn sắc mặt của hắn hồng nhuận, đôi mắt sáng rỡ một màu sáng đỏ, có thể bảo lúc đó hắn bị nhuộm một màu đỏ huyền bí, nhuộm từ tinh thần đến thể chất.

Cả hai cha con cùng rú lên một tiếng hãi hùng. Đoạn Vạn Cực Đế Quân nhìn Vạn Cực Thiên Tôn, khe hở :

- Con đã biết hắn bị điểm huyết nào chứ ?

Vạn Cực Thiên Tôn gật đầu :

- Chủ huyết Huyết Khố Tam Ân !

Vạn Cực Đế Quân lộ vẻ lo ngại ra mặt :

- Huyết Huyết Khố Tam Ân là một huyết hết sức bí mật, chỉ có những kẻ sở trường môn công Hóa Huyết mới hiểu nổi. Mà hiện tại trên đời này, ngoài cha và con ra, còn ai biết đến Hóa Huyết Công, môn học này thất truyền từ lâu lắm rồi ! Thật là kỳ quái !

Lão vừa nói vừa vẩy ống tay áo, phát ra một đạo kinh phong bay tới đập vào mình Du Văn Bản.

Hắn chạm phải luồng kinh phong, run bắn người lên, tỉnh lại ngay, nhưng tỉnh là tỉnh, chứ tinh thần còn suy yếu, khí lực hầu như tiêu tan hết, chẳng những hắn không thể mở miệng thốt một lời nào, mà đến làm một cử động gượng đứng lên cũng không nổi.

Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Thiên Tôn bỏ mặc hắc hắc nằm đấy, bước đến cạnh xác chết của bọn Hắc Y Tôn Giả và Tinh Tú Huyết Ảnh quan sát.

Chưa soát qua tình trạng của bọn Tinh Tú, chỉ nhìn thấy bọn Hắc Y Tôn Giả chết vì máu từ thất khiếu chảy ra, Vạn Cực Đế Quân đã sôi giận rồi.

Lão hướng sang Công Chúa, thốt với giọng đầu cầm hờn :

- Công Chúa chắc đã nhận thấy kết quả của môn công bí truyền của mình trên những xác chết kia chứ ?

Công Chúa không đáp liền, những tạp niệm vừa rồi còn lớn vồn trong tâm tư bà, bà còn miên man suy nghĩ lung lăm.

Vạn Cực Đế Quân thốt rồi, không đợi bà đáp, lại bước đến cạnh xác chết của bọn Tinh tú, thấy máu me bê bết, nhìn kỹ thì ra thân thể chúng như bị lột một lớp da từ đầu đến chân bày thối đỏ ửng.

Lão kêu lên thất thanh :

- Hóa Huyết Thần Công của bốn môn ! Kẻ nào hạ sát được bọn này đã luyện được Huyết Ảnh, chỉ chạm phải Huyết Ảnh là chúng chết liền, chết trong hiện tượng đó.

Lão như từ cung trăng rơi xuống, không còn hiểu làm sao được hiện trạng trước mặt.

Môn Hóa Huyết Thần Công đã thất truyền từ lâu trên giang hồ, chỉ có mỗi một mình lão nắm được bí quyết luyện tập, nhưng công phu luyện tập của lão chưa đạt đến mức tối diệu có thể biến thành một bóng máu. Vậy còn kẻ nào đây, hiểu được bí quyết môn học đó, thành công trên lão mấy bậc ?

Lão lẩm nhẩm :

- Huyết Ảnh Tử ! Huyết Ảnh Tử ! Kẻ nào luyện thành Huyết Ảnh Tử ?

Lão đứng lặng tại chỗ, lâu lắm mắt mờ màng nhìn về phía chân trời xa, quên hẳn Vọng Nguyệt Bình đang tràn ngập một biển người.

Vừa lúc đó, một bóng đen từ xa bay vút đến nhanh như sao xẹt, bóng đó theo độc đạo từ chân núi Thanh Thành lao thẳng đến Vọng Nguyệt Bình.

Lão kinh dị, nhướng mắt nhìn xem, nhận ra là Âm Phong Tán Nhân, một trong ba vị Tiên Sư tại Huyết Ảnh Cung.

Âm Phong Tán Nhân tuy chạy nhanh vô cùng, song Vạn Cực Đế Quân biết ngay y mang trọng thương nơi mình, vẻ gắng gượng của y không qua nổi đôi mắt tinh diệu của lão.

Lão hét to :

- Con đâu, ra đón y cho cha ! Chắc có việc gì đại quan trọng lắm !

Chiếc kim bào khê chớp lên, Vạn Cực Thiên Tôn bay vút tới, chặn đầu Âm Phong Tán Nhân.

Vừa gặp nhau, Âm Phong Tán Nhân kêu lớn :

- Không xong rồi. Thiếu chủ ơi ! Nguy lắm !

Y vừa kêu vừa thở hổn hển, ngàn ấy tiếng nói mà y phải thốt ngáp ngừng, khó khăn vô cùng.

Vạn Cực Thiên Tôn hỏi gấp :

- Việc gì thế ? Tiên Sư bình tĩnh nói nghe nào?

Âm Phong Tán Nhân chưa kịp mở miệng, bỗng từ chân núi vọng lên tiếng ngựa hí vang rền, chấn động cả khu rừng núi quanh Vọng Nguyệt Bình.

Nghe tiếng ngựa hí, Vạn Cực Thiên Tôn biến sắc ngay.

Âm Phong Tán Nhân run bắn người lên, lắp bắp thốt :

- Hắc ! Hắc đến rồi ! Độc Cô Thanh Tùng !

Y không thốt tiếp được một tiếng nào nữa, cổ họng như bị chặn ngang, y nuốt nước bọt, dồn cái ứ chặn đó xuống ngực, xuống bụng, nhưng trên dồn xuống nhẹ hơn được lồng lên, làm y nghèn nghẹn, cổ nhướng cổ mấp máy phát cho thông hơi.

Tuy nhiên, dù biết cái gì sắp xảy ra sẽ mang đến nhiều bất lợi to lớn, Vạn Cực Thiên Tôn không mất phong thái của bậc Bang chủ một đại bang, lão bình tĩnh trở lại, tiếp tục hỏi Âm Phong Tán Nhân :

- Tiên Sư nói cho biết việc gì đã xảy ra làm Tiên Sư kinh hoàng thất thố quá độ như vậy? Tiên Sư nói đến Độc Cô Thanh Tùng ? Hắn còn sống à ? Hắn thoát khỏi Minh Đàm rồi à ? Nghe nói Tử Diện Diêm Quân đã lừa hắn rơi xuống Minh Đàm cách đây bảy hôm rồi mà ?

Âm Phong Tán Nhân lắc đầu lia lịa :

- Không ! Không ! Không có việc đó đâu ! Hắn còn sống nhần, hắn đã giết tám Hắc Y Tôn Giả, hai mươi bốn Tinh Tú. Hắn lại hạ sát luôn Tử Diện Diêm Quân, hắn là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế, hắn lại là...

Mệt quá, Âm Phong Tán Nhân ngừng lại một chút.

Vạn Cực Thiên Tôn nóng nảy :

- Hắn lại là sao nữa?

Lão thốt oang oang lên, dù lúc đó lão đứng cách Vọng Nguyệt Bình gần trăm trượng, nhưng mọi người hiện diện đều nghe rõ tiếng nói của lão.

Âm Phong Tán Nhân run run giọng tiếp :

- Hắn lại là Huyết Ảnh Tử ?

Vạn Cực Thiên Tôn mở tròn đôi mắt, bắn tinh quang khiếp người, ánh mắt có hàm ẩn một vẻ kinh dị vô tưởng. Lão cao giọng thốt :

- Huyết Ảnh Tử ! Làm gì có việc đó chứ ?

Âm Phong Tán Nhân quả quyết :

- Thực sự như vậy ! Có đúng như vậy ! Tôi không nói ngoa !

Rồi y câm lặng, như không còn chịu đựng nổi sự đau đớn.

Vừa lúc đó, tiếng ngựa lại hí vang. Vạn Cực Thiên Tôn giật mình một lượt nữa, lão quay mình bay vọt đến Vọng Nguyệt Bình. Còn cách Vạn Cực Đế Quân độ mười trượng, lão gọi to :

- Gia Gia ơi ! Theo Âm Phong Tiên Sư cho biết thì Độc Cô Thanh Tùng là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế. Chính hắn đã gây thảm trạng đó ! Hắn cũng là Huyết Ảnh Tử...

Vạn Cực Đế Quân không đợi Huyết Ma Bang chủ dứt câu , lão bất động như trụ đồng, nghe đến đó, liền nghiêm giọng quát chặn :

- Chính mắt Âm Phong Tán Nhân thấy rõ ?

Vạn Cực Thiên Tôn bối rối :

- Điều đó...

Thực ra Vạn Cực Thiên Tôn cũng không hỏi Âm Phong Tán Nhân tận tường, bất quá lão nghe sao thì trình bày lại như vậy. Giờ đến Vạn Cực Đế Quân bảo lão xác nhận, lão biết làm sao mà dám quyết đoán ? Bất buộc lão phải phi thân trở lại cạnh Âm Phong Tán Nhân, hỏi gấp :

- Tiên Sư ! Có đúng như lời Tiên Sư vừa nói không?

Âm Phong Tán Nhân gật đầu :

- Đúng chứ !

Vạn Cực Thiên Tôn vắn lại :

- Chính mắt Tiên Sư trông thấy?

Âm Phong Tán Nhân lại gật :

- Tôi thấy rõ hắc biến mình thành bóng máu, hắc hạ sát trọn số hai mươi bốn tên Tinh Tú.

Đôi mắt Vạn Cực Thiên Tôn chớp lên, vừa tức vừa sợ, lại vừa kinh nghi, lão hỏi :

- Tiên Sư đã thấy được hắc biến thành Huyết Ảnh, hạ sát bốn Tinh Tú, tại sao Tiên Sư lại thoát chết với hắc ? Lời nói của Tiên Sư có sự mâu thuẫn khó hiểu !

Âm Phong Tán Nhân giải thích :

- Lúc đó tôi ẩn mình, hắc đầu trông thấy được tôi !

Vạn Cực Thiên Tôn nhấn mạnh :

- Như vậy là Tiên Sư thọ thương ?

Âm Phong Tán Nhân thở dài :

- Đúng ! Tôi bị hắc đánh trọng thương !

Vạn Cực Thiên Tôn cười lạnh :

- Tiên Sư nói thế, có trời mới hiểu nổi ! Đã bị hắc đánh trọng thương, lại bảo là hắc không trông thấy, thế là nghĩa làm sao?

Âm Phong Tán Nhân hấp tấp đáp :

- Khi tôi mới đến, tôi và hắc giao đấu liền. Hắc đánh ra một chưởng, tôi không tài nào chịu nổi, mang thương tích chạy dài. Nhưng tôi chạy đi một khoảng đường, liền gắng gượng trở lộn lại, ẩn nấp vào chỗ kín đáo xem hắc đối phó với bốn Tinh Tú. Nhờ đó, tôi mới chứng kiến được hắc biến thành Huyết Ảnh, hạ sát toàn số bốn Tinh Tú, mang thi hài của chúng đi. Tôi cố gượng mang thương tích chạy về đây, định báo cáo cho Thiếu chủ hay tự sự. Vì sức giảm, lực kiệt, mãi đến bây giờ tôi mới về đến nơi. Thiếu chủ còn nghi ngờ gì nữa mà không tin lời tôi.

Đến lúc đó, Vạn Cực Thiên Tôn mới hoàn toàn tin tưởng Âm Phong Tán Nhân. Lão không nói gì thêm nữa, đưa tay bế xác Âm Phong Tán Nhân, mang về đài, để y tự mình thuật mọi việc cho Vạn Cực Đế Quân nghe.

Vạn Cực Đế Quân biết được mọi việc một cách chắc chắn rồi, trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc, đoạn từ từ quay mặt hướng về Công Chúa, quắc mắt bắn tia nhìn khủng khiếp vào Công Chúa.

Công Chúa nào biết sự tình diễn tiến ra sao, chỉ thấy ánh mắt của Vạn Cực Đế Quân hết sức kỳ quái, bà sanh nghi, vội hỏi :

- Đế Quân có sự gì khó nghĩ ? Trước khi tôi lãnh giáo cao học của Đế Quân, tôi có thể giải đáp cho Đế Quân hiểu những gì khó hiểu mà tôi may mắn được hiểu !

Vạn Cực Đế Quân hừ lên một tiếng, lão chưa kịp nói gì, thì từ nơi con đường duy nhất dẫn từ chân núi Thanh Thành lên đến Vọng Nguyệt Bình, có tiếng vó ngựa vang lên, tiếng vó nghe ra có vẻ rất khác thường.

Vạn Cực Thiên Tôn chợt nhớ đến việc gì, hấp tấp gọi Vạn Cực Đế Quân :

- Gia Gia ! Nếu con đoán không lầm thì Độc Cô Thanh Tùng đã đến với con Liệt Mã của hắc.

Dù bình tĩnh đến đâu, Vạn Cực Đế Quân cũng phải giật mình, lão hướng về Công Chúa cao giọng hỏi :

- Lão phu muốn Công Chúa giải đáp cho mấy điểm thắc mắc, Công Chúa có thể chấp thuận không?

Công Chúa gật đầu :

- Đế Quân cứ hỏi.

Vạn Cực Đế Quân trầm ngâm một chút :

- Con của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong là Độc Cô Thanh Tùng có gặp Công Chúa lần nào chăng ?

Công Chúa không dấu diếm :

- Có, hẳn lưu lại Đế Cốc mấy hôm với tôi. Đế Quân đến đây hỏi làm chi sự việc đó?

Trước khi đến đây, vì nghe lời tường thuật của Lam Y lão tổ, Công Chúa đành ninh là Độc Cô Thanh Tùng đã bỏ xác trong Minh Đàm. Bây giờ, tối thiểu bà cũng được biết là chàng còn sống, bà không khỏi mừng thầm.

Bà mừng hơn nữa là chàng sắp đến nơi. Như vậy, bọn đại ma đầu này sẽ điều đứng với chàng, ngay cái lúc chúng đang quang tụt vị. Bà tính chắc là cuộc lễ Vô Lâm Kim Đảnh hôm nay dù muốn dù không Vạn Cực Đế Quân cũng phải đành hoãn lại đến một ngày vô định nào khác.

Với niềm vui vừa nẩy nở, Công Chúa vô cùng bình tĩnh không còn lo ngại cho kiếp vận vô lâm, bởi tít ra cục diện giang hồ chưa thực sự thay đổi thuận lợi cho Huyết Ma Bang khi ngôi bá chủ chưa về tay gia đình Vạn Cực, trong một thời gian ngắn.

Vạn Cực Đế Quân lại hỏi :

- Công Chúa đã truyền thụ Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp cho hần ?

Công Chúa nhận ngay :

- Phải !

Vạn Cực Đế Quân lùi lại một bước :

- Còn Hóa Huyết Thần Công ! Công Chúa có biết là hần có luyện thành môn công đó hay không?

Công Chúa lắc đầu :

- Thật sự tôi không hay biết gì về điều đó.

Bà điểm một nụ cười hoài nghi, tiếp nói :

- Hóa Huyết Thần Công là một tuyệt học mà hiện tại chỉ có gia đình Đế Quân nắm được bí truyền, hần do đâu biết được bí quyết mà luyện ? Hần đã là cừ địch của Đế Quân, hần học làm gì một môn học của kẻ thù ? Hần lại còn là môn đệ của Địa Tướng, hần đã hấp thụ cái chính khí của sư môn, dù hần biết rõ Hóa Huyết Thần Công lợi hại đến đâu, chẳng bao giờ hần chịu luyện.

Vạn Cực Đế Quân trầm giọng :

- Công Chúa không nói đúng sự thật đó ! Hần đã luyện Hóa Huyết Công. Hần đạt đến cảnh giác vô thượng, biến mình thành bóng máu, điều đó chắc chắn lắm, tại sao Công Chúa còn dấu lão phu?

Công Chúa nghiêm sắc mặt :

- Không thể có việc đó đâu. Tôi dám quyết như vậy !

Vạn Cực Đế Quân cười mỉa :

- Có người nhìn tận mắt, thấy hần biến thành Huyết Ảnh rõ ràng.

Công Chúa không dằn nổi phần nộ, nặng giọng một chút :

- Tôi không tin !

Vạn Cực Đế Quân hừ một tiếng :

- Sự thực đã phô bày, Công Chúa không tin cũng phải tin.

Công Chúa cười nhạt. Trái với thói thường khi người ta giận người ta quát tháo ầm ỉ lên, Công Chúa giận chỉ cười nhạt, bà trầm gương mặt nhấn mạnh :

- Tôi dám bảo đảm với Đế Quân là Độc Cô Thanh Tùng có thừa tự ái, chẳng bao giờ luyện môn tà công, dù môn đó cực kỳ lợi hại. Huống chi, hần làm thế nào có được bí quyết mà luyện ?

Vạn Cực Đế Quân bật cười quái dị :

- Công Chúa vội quả quyết ! Lão phu chỉ sợ Công Chúa không thể bảo đảm nổi một sự kiện đã hiển nhiên, trên chỗ hiểu biết của mình.

Công Chúa không cho Vạn Cực Đế Quân có lý :

- Đế Quân thử nghĩ điều này, Hóa Huyết Thần Công với Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp cả hai môn học tối kỵ nhau như nước với lửa, một chánh một tà. Nếu hẩn luyện Hóa Huyết Thần Công, là hẩn biến thành cừu địch của tôi rồi.

Tuy bà lập luận như vậy, bà vẫn hoài nghi không rõ sự thật ra sao mà Vạn Cực Đế Quân dám đề quyết như vậy. Bà thầm nghĩ :

” Kỳ quái thật ! Hẩn luyện Hóa Huyết Công lúc nào? Tại sao mình không hay biết gì cả ? Nếu hẩn có luyện môn tà công đó trước khi hẩn học Đại Đế Thần Phong Chưởng của mình, thì hiện tại trên giang hồ còn ai diệt nổi hẩn ? Dù Vạn Cực Đế Quân nói thế, mình cũng chưa dám tin là thật ! Đợi khi nào gặp hẩn, hỏi lại hẩn xem sao? ” Vạn Cực Đế Quân tiếp nói :

- Công Chúa ! Sự thật là sự thật ! Công Chúa không thể che dấu được đâu !

Công Chúa chưa biết phải đáp thế nào, bỗng tiếng ngựa hí lên vang rền, rồi một bóng trắng hiện ra nơi đầu đường dẫn đến Vọng Nguyệt Bình. Bóng trắng đó lao đi rất nhanh, chỉ trong một khoảnh khắc nữa là bóng trắng sẽ đến nơi.

Vạn Cực Đế Quân hấp tấp bế xốc Âm Phong Tán Nhân phóng mình bay vút về khu rừng cạnh Vọng Nguyệt Bình. Đến một chỗ kín đáo, lão dừng lại, đoạn thấp giọng hỏi :

- Âm Phong Tiên Sư ! Cha, Mẹ, Dì và các vị thúc bá của Độc Cô Thanh Tùng còn bị quản thúc tại chỗ chứ ?

Âm Phong Tán Nhân gật đầu :

- Còn.

Vạn Cực Đế Quân thở phào :

- Tốt lắm !

Đoạn lão tiếp gấp :

- Bây giờ, Tiên Sư lập tức kiêm trình ngày đêm về Huyết Ảnh Cung, mang họ đi nơi khác, càng xa Huyết Ảnh Cung chừng nào càng hay chừng ấy, phải nhớ là hành động hết sức cẩn mật mới được.

Âm Phong Tán Nhân gật đầu :

- Tôi hiểu rồi !

Âm Phong Tán Nhân không chậm trễ, gượng đau phi thân đi liền.

Vạn Cực Đế Quân lại gọi :

- Bình nhi đâu?

Vạn Cực Thiên Tôn bay vút đến nơi, Vạn Cực Đế Quân chỉ tay về phía Âm Phong Tán Nhân đang chạy đi, bảo nhanh :

- Con theo ngay Tiên Sư, tiếp tay y cho công việc chóng hoàn thành‘Châu Hào, rồi mười hôm sau, con đến Xà Lung Cốc trên Huỳnh Sơn, Cha đợi con nơi đây. Hãy hết sức cẩn thận nhé !

Vạn Cực Thiên Tôn chuyển mình giở thuật khinh công cấp tốc chạy theo Âm Phong Tán Nhân.

Vạn Cực Đế Quân lại cất tiếng gọi Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả.

Lão nhìn cả hai với ánh mắt cực kỳ nghiêm lạnh, làm cả hai phát run lên. Họ không biết lão muốn gì, bỗng đứng thái độ lạnh lùng như vậy, họ cũng hỏi một lượt :

- Đế Quân có sự gì sai bảo?

Vạn Cực Đế Quân hỏi lại :

- Các người hãy nghĩ kỹ xem, mình còn có thể điều khiển được môn phái của mình theo ý muốn chẳng ?

Bích Nhân Thần Tăng chớp mắt, đáp liền :

- Về phần Thiếu Lâm, bản tăng dám bảo đảm !

Vạn Cực Đế Quân hát hàm sang Xích Phát Tôn Giả :

- Còn người ?

Xích Phát Tôn Giả do dự một chút :

- Phần Võ Đang, bản đạo thấy miễn cưỡng...

Vạn Cực Đế Quân hừ lạnh :

- Miễn cưỡng ? Ta muốn biết rõ đến lúc cần, người có thể huy động toàn lực lượng phái Võ Đang làm hậu thuẫn cho ta không?

Xích Phát Tôn Giả gật đầu :

- Điều đó thì phải được !

Vạn Cực Đế Quân cười lạnh, bất thành linh đưa hai ngón tay ra, phóng hai đạo chỉ phong, mỗi đạo vút thẳng đến ngực một người, điểm nhanh vào huyệt trọng yếu.

Cả hai biến sắc, hấp tấp thốt :

- Đế Quân...

Họ không kịp dứt câu, hơi đầu đường bóng trắng lớn dần. Bây giờ tại cực trượng, người ta nhận thấy một người kỵ sĩ vận chiếc áo màu tro, ở xa trông như màu trắng, cưỡi một con bạch mã, chạy nhanh như gió cuốn.

Vạn Cực Đế Quân rít một tràng cười ghê rợn :

- Bích Nhân, Xích Phát ! Với cái điểm huyệt đó, ta đã nắm mạng sống của hai người trong tay rồi, từ nay cứ vâng lệnh của ta, đừng hỏi lời thôi gì cả.

Bỗng, lão hạ thấp giọng, vừa đủ cho cả ba nghe lọt :

- Hai người lập tức trở lại đài, mang chiếc Kim Đảnh chạy đi, càng nhanh càng hay.

Ta giao cho hai người bảo vệ nó, nếu mất nó, hai người cũng mất mạng luôn.

Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả biến sắc, biết phần việc do Vạn Cực Đế Quân vừa ủy thác vô cùng nghiêm trọng, họ không thể khinh thường được, cấp tốc chạy bay trở lại Vọng Nguyệt Bình, nhảy lên đài. Bích Nhân Thần Tăng nhanh tay với lấy chiếc Kim Đảnh, đoạn day qua đồng bạn hét to :

- Xích Phát huynh ! Chạy !

Cả hai như hai mũi tên, lao vút về cánh rừng.

Quần hùng tại cực trượng không biết bọn Huyết Ma Bang toan tính những gì mà bọn đầu sỏ nhốn nháo, kẻ chạy hướng này, người chạy hướng khác. Họ cũng nhao nhao lên, ồn ào bàn tán, có một số định nhảy ra chặn Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả lại.

Song, Vạn Cực Đế Quân lúc đó đã trở lại Vọng Nguyệt Bình, thấy cực trường sắp loạn động, vội quắc mắt bắn hung quang ra bốn phía, đồng thời lão quát to :

- Nếu kẻ nào nhúc nhích, ta hạ sát ngay !

Tất cả đều đứng nguyên tại chỗ, nhưng tiếng xì xào vẫn còn nổi lên mọi nơi.

Những gì đã diễn tiến giữa cha con Vạn Cực Đế Quân và Bích Nhân Thần Tăng, Xích Phát Tôn Giả, Công Chúa trông thấy tất cả. Bà đã để ý đến Đế Quân từ lúc lão bé Âm Phong Tán Nhân mang vào khu rừng. Thấy họ lằng xằng, bà sanh nghi, nhưng bà có nghe họ bàn luận gì với nhau mà biết được họ toan tính làm sao?

Đến khi Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả trở lại đài trường đoạt lấy chiếc Kim Đánh phóng mình chạy, bà đã hiểu đại khái sự việc như thế nào rồi, ba không chần chờ, vội xông đến chặn đầu :

- Các vị định mang Kim Đánh đi đâu?

Bà quát mắt nhìn sang Vạn Cực Đế Quân :

- Đế Quân không thể tự tiện mang Kim Đánh đi như thế ! Hãy để lại đó cho quần hùng định đoạt.

Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả khẽ giật mình chận chậm lại một chút :

Vạn Cực Đế Quân hét to :

- Cứ chạy đi ! Việc gì đã có ta !

Lão nhún chân lao vút thân hìn lên không, tà tà người đáp xuống trước mặt Công Chúa, ngăn chặn bà cho Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả rẽ qua một bên, chạy luôn vô cánh rừng.

Vừa đáp xuống, Vạn Cực Đế Quân đánh nhanh ra một chưởng, đồng thời lão cao giọng gọi :

- Công Chúa nên lưu tình một chút, đừng bức bách nhau lắm mà thương tổn đến hòa khí của giang hồ.

Công Chúa hừ một tiếng, vung tay phóng kinh đạo chặn chưởng phong của đối phương. Bà gần giọng đáp :

- Đế Quân đừng tưởng tôi không rõ được sự toan tính của mình ! Hãy để chiếc Kim Đánh lại đài, rồi muốn nói gì hãy nói.

Song Vạn Cực Đế Quân không phải cố tình gây cuộc ác chiến với Công Chúa, bắt quá lão xuất thủ để làm chậm trễ cuộc truy đuổi của bà, cho hai người kia có đủ thời gian thoát đi.

Thấy Công Chúa xuất thủ phản công, vả lại Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả cũng đã khuất mình trong khu rừng rậm, Vạn Cực Đế Quân dịch chân sang một bên, né tránh kinh đạo của bà đoạn thốt :

- Lão phu thừa nhận Đại Đế Thần Phong Chưởng của Công Chúa có công hiệu khắc chế Hóa Huyết Công của lão phu, song Công Chúa hãy nghĩ lại, muốn thắng lão phu cũng không phải là việc dễ dàng, tốt hơn ta nên đối xử với nhau bằng cách nào tốt đẹp hơn, giao đấu với nhau chẳng đưa đến một kết quả, mà còn tạo dịp cho giang hồ đàm tiếu ! Công Chúa đừng hy vọng dùng võ công áp đảo lão phu.

Lời nói của Vạn Cực Đế Quân nghe ra rất chí tình. Công Chúa cũng nhìn nhận là lão nói đúng. Đếm ấy, tại Hồng Trạch Hồ, bên cạnh Võ Lâm Tôn Phủ, nếu một chưởng của Công Chúa làm lão bị trọng thương đó là vì Công Chúa xuất chiêu trong lúc lão không phòng bị, chứ hiện tại hai đảng, đảng hoàn đứng trong cái thế đối lập, lão đã giới bị cẩn thận, chắc gì bà đắc ý mà mong làm một cuộc so tài?

Huống chi, muốn luyện Đại Đế Thần Phong Chưởng đến mức hỏa hầu phải là một đồng nam, mới có đủ cương khí gây căn cơ, còn bà là một nữ nhân, lại bắt đầu học tập khi qua lứa tuổi trưởng thành, tâm tình bị cuộc đời chia phối, tinh thần và khí lực không còn nguyên vẹn như lúc đang xuân, bà cố gắng lắm cũng chỉ đạt được tám thành là cùng. Với sự thành tựu bậc trung đó, bà mong gì tạo được ưu thế nếu khai chiến với một lão đại ác ma?

Bà nhìn theo bóng Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả khuất dần trong những hàng cây ven rừng, buột miệng thở dài, thăm than :

- Rồi đây biết đến lúc nào, Võ Lâm Kim Đánh tái hiện trên giang hồ để định ngôi bá chủ ?

Bỗng một tràng cười vừa cao ngạo vừa rỗ rảng vang lên từ con đường duy nhất vọng đến.

Bóng trắng hiện ra, không hướng thẳng đến Vọng Nguyệt Bình, mà lại rẽ sang khu rừng nơi Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả vừa khuất dạng.

Bóng trắng lướt đi nhanh khôn tưởng, quần hùng tại cục trường lắc đầu thán phục tốc độ kỳ diệu của Liệt Mã.

Vạn Cực Đế Quân vung mạnh bàn tay lên, hét to như sấm :

- Bấy mười hai Âm Sát Huyết Ảnh Cung ! Ngăn chặn hẳn lại, cứ đánh chết hẳn cho ta !

Bấy mười hay người cùng văng lên một tiếng, chấn động cả một vùng, rồi tất cả đều lao mình đi, ồ ạt như bầy mười hai ngọn cuồng phong cùng quét tới một lượt, khí thế hùng mạnh kinh hồn.

53. Thanh Thành Sơn Nhuộm Máu

Như Vạn Cực Thiên Tôn dự đoán, Vạn Cực Đế Quân và Công Chúa nghi ngờ, bóng trắng đó đúng là Độc Cô Thanh Tùng, cỡi con Hồng Vân Cái Tuyết đến Thanh Thành Sơn ” dự ” đại hội Kim Đánh Võ Lâm.

Chàng mặc chiếc áo màu tro, song vì chàng phóng ngựa quá nhanh , nên màu tro biến thành màu trắng, tiếp với sắc lông con bạch mã.

Chàng chạy vào khu rừng, hiển nhiên là chàng đuổi theo Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả. Khoảng cách đôi bên chỉ độ mấy mươi trượng , đối với tốc độ của con Hồng Vân Cái Tuyết hay thuật Quỷ Ảnh Vô Hình của Độc Cô Thanh Tùng , khoảng cách đó có thấm gì ? Huống chi hiện tại chàng lại có thể biến mình thành Huyết Ảnh ? Tự nhiên, Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả kinh hãi vô tưởng. Sắc mặt họ biến hẳn ra màu đất, họ giở hết tốc lực cố chạy đi, chạy bất kể chết. Bích Nhân Thần Tăng là tay mưu trí có thừa , lão vừa chạy vừa gọi với :

- Bích Nhân huynh, nên chạy mỗi người một ngã may ra còn được việc hơn là hiệp nhau một chỗ. Lão thoát xong, không đợi nghe Xích Phát Tôn Giả chấp thuận hay không, liền phóng mình rẽ qua một lối khác. Xích Phát Tôn giả cứ thẳng trước mặt chạy đi , lão vừa chạy vừa gọi với :

- Bích Nhân Huynh ! Thận trọng nhé ! Tôi sẽ đến Thiếu Lâm tìm huynh ! Bấy giờ, tại cục trường, Vạn Cực Đế Quân đến quần hùng ai ai cũng trông rõ mặt mày Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng có cái oai dũng như một thiên thần từ chín tầng mây hiện xuống, lao vút ngựa vào trong rừng. Vạn Cực Đế Quân thấy tình thế cấp bách quá , lão mất hẳn bình tĩnh, thân hình lão kích động mãnh liệt , rung rung như ó cơn sốt, lão hấp tấp gọi to :

- Kim Đánh mất là mạng hai người cũng mất ! Hãy liệu giữ mình, cố chạy đi !

Cục trường hoàn toàn sôi động, quần hùng bất chấp lời hăm dọa. của Đế Quân nữa, họ nhón nháo khoa chân múa tay chực chờ tham chiến.

Những kẻ bị Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Thiên Tôn ức chế từ lâu đồng thét lên :

- Chạy ! Chạy ! Không thừa dịp này còn đợi chừng nào ?

Những người phản đối hành vi của Vạn Cực Đế Quân cũng hét to :

- Liệt mã Cuồng sanh Độc Cô Thanh Tùng ! Cố đoạt lại cho kỳ được chiếc Võ Lâm Kim Đánh ! Giết hết hai tên đạo nhân ấy đi ! Đám người quá khích đã rời vị trí, trước hết, họ xung kích bọn xu phụng Vạn Cực Đế Quân, có một số xông vào phía bọn bang đồ quanh đài. Hỗn chiến đã bắt đầu khai diễn, ác liệt vô cùng Có tiếng kêu la, có tiếng quát tháo, ầm ầm chuyển động cả một vùng, lan ra đến mấy dặm xa ngoài Vọng Nguyệt Bình Đột nhiên từ phía khu rừng vọng lại mấy tiếng rú thảm hải hùng. Cục trường đang sôi động , ít có người nghe thấy tiếng rú đó, song Vạn Cực Đế Quân nghe, lão biến sắc.

Tiếp theo tiếng rú, một giọng căm hờn ai oán cất lên :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Phái Võ Đường sẽ không bao giờ dung cho ngươi một ngày an ổn ! Nhớ lấy !

Đáp lại câu nói, một tràng cười cao ngạo nổi lên.

Vạn Cực Đế Quân biết những gì xảy ra tại khu rừng, cao giọng quát :

- Tiểu tử ! Ra đây ! Ta là Vạn Cực Đế Quân, chờ ngươi đã lâu !

Không một tiếng đáp lời lão, nhưng tiếng ngựa hí vang rền , kể đến một bóng trắng từ dưới vọt lên trên không cao khỏi ngọn cây. Bóng trắng đó rẽ về một lối nhanh như chớp hạ xuống mất dạng.

Vạn Cực Đế Quân bị kích động mạnh gấp mấy lần trước khi nghe tiếng rú.

Vạn Cực Áo Nữ thấy Vạn Cực Đế Quân mất bình tĩnh đến độ lộ vẻ khủng khiếp hãi hùng , vừa phi thân đến cạnh lão, vừa đưa mắt nhìn về phía khu rừng.

Vạn Cực Đế Quân đưa bàn tay nắm lấy tay Vạn Cực Áo Nữ, lão run run, giọng lão run run theo :

- Nghe nói Độc Cô Thanh Tùng đã luyện được môn công bí truyền của ta , hẳn lại có thể biến thành Huyết Ảnh. Điều đó hết sức khó hiểu. Tổ sư Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi để lại môn công đó, ngoài gia đình Vạn Cực của ta ra, còn kẻ nào biết được bí truyền mà luyện ? Tại sao tiểu tử lại am tường một môn võ công thất truyền từ lâu ? Ngày xưa, tổ sư đâu có thân nhận môn đồ !

Vạn Cực Áo Nữ trầm ngâm một lúc :

- Ông tin đó là sự thật à ? Làm gì có việc đó mà tin !

Vạn Cực Đế Quân lắc đầu :

- Bà đừng khinh thường ! Chính Âm Phong Tán Nhân mục kích tận tường, Lão ấy là con người thận trọng, quyết chẳng bao giờ ăn nói mơ hồ đâu ! Huống chi lão khi nào lại dám bịa chuyện với ta !

Vạn Cực Áo Nữ quả quyết :

- Tùy ông tin sao thì tinh, tôi nhất định là chẳng khi nào có việc kỳ lạ như vậy !

Vừa lúc đó có bóng người và ngựa hiện ra trên đầu cành, rồi đáp xuống khuất dạng.

Vạn Cực Đế Quân thấp giọng, rí vào tai Vạn Cực Áo Nữ :

- Xích Phát Tôn Giả đã chết rồi ! Hẳn đang còn quanh quẩn trong rừng, có lẽ để tìm Bích Nhân Thần Tăng đấy ! Như vậy trong hai người, Bích Nhân Thần Tăng giữ chiếc Kim Đỉnh !

Rồi lão chuyển câu chuyện trở về Độc Cô Thanh Tùng , quanh chuyện chàng đã luyện thành Huyết Ảnh :

- Tôi khuyên bà, đừng khinh thường hẳn. Dù tôi không thấy hẳn thi triển môn công đó như Âm Phong Tán Nhân đã mục kích, tôi cũng có thể tin tưởng hẳn đã luyện thành, căn cứ vào lối điểm huyệt của hẳn trên người Kim Bài Lang Quân Du Văn Bản và thảm trạng của bọn Nhị Thập Tứ Tinh Tú. Ngoài ra, Từ Diện Diêm Quân đã lừa được hẳn rơi xuống Minh Đàm thể mà hẳn còn thoát lên như thường , nếu hẳn không biến thành Huyết Ảnh, làm sao hẳn thoát nạn nổi ? Vạn Cực Áo nữ lắng lắng nghe lão nói , bà trầm gương mặt một lúc, sau cùng thở dài :

- Như vậy, mình nên rời bỏ Vọng Nguyệt Bình, càng đi sớm càng tốt , còn ở đây làm gì nữa, rủi chạm trán với hẳn thì sao ?

Vạn Cực Đế Quân điểm một nụ cười khổ :

- Bà sợ à ? Hừ !

Lão quắc mắt bắn hung quang chiếu ngời, trầm giọng thốt :

- Dù cho hẳn có võ công cái thế, dù cho hẳn có thể biến thành Huyết Ảnh, nơi bãi chiến trường chưa hẳn thắng bại về ai ! Bà quên rằng cha mẹ hẳn, dì hẳn, thúc bá hẳn hiện ở trong tay bọn ta à ? Ta sẽ sai Bình nhi đi thu xếp bọn ấy rồi nếu hẳn bỏ rơi bọn người đó, hẳn sẽ là con người vất đi, hẳn còn giá trị gì đáng kể ? Vả lại Bích Nhân Thần Tăng là tay giáo hoạt như hồ ly , nhất định hẳn không làm sao theo kịp mà sợ mất Kim Đỉnh.

Quả nhiên sau đó không lâu có tiếng ngựa hí vang lên, kế tiếp là Độc Cô Thanh Tùng xuất hiện.

Vạn Cực Đế Quân trông thấy chàng tay không, thở phào như trút gánh nặng bằng núi.

Vừa trông thấy chàng, bọn Âm Sát Huyết Ảnh cung bảy mươi hai người hét lên một tiếng lớn, ào tới phủ vây xung quanh chàng.

Chúng gọi to :

- Tiểu tử xuống ngựa mà chịu trời mau ! Đừng để bọn ta nhọc công xuất thủ !

Độc Cô Thanh Tùng mặt lạnh như giá băng, đảo mắt nhìn quanh vòng vây một lượt, trầm nghiêm giọng hỏi :

- Các ngươi là thất thập nhị Âm Sát Huyết Ảnh cung , các ngươi đã thấy bốn cỗ xe chở gì rồi chứ ?

Bảy mươi hai Âm Sát giật mình. Độc Cô Thanh Tùng quát :

- Cút ngay !

Chàng vẩy nhẹ tay một cái, xem như không cần vận công tụ khí.

Ba tên Âm Sát đứng trước mặt chàng lão đảo người, lui lại bảy tám bước.

Bọn chúng biết rõ tình hình cực kỳ nghiêm trọng bắt buộc chúng phải dùng hết lực bình sinh , tranh cái sống, thoát cái chết trong đường tơ kẽ tóc.

Tất cả đều vận công tụ khí, sẵn sàng nghinh tiếp thế công của kẻ địch.

Toàn thể danh thủ vũ lâm hiện diện đều hết sức khẩn trương. Dù cho một kẻ dám cho mình là vô can nhất cũng phải phòng lo sợ tai vạ bất ngờ vì nghiêm nhiên mình là người trong cục diện trong cảnh chiến hỗn loạn, không đứng về phía bên cánh này thì cũng thuộc về cánh bên kia , nếu là trung lập thì ai bảo dẫn xác đến nơi rừng đao mưa kiếm ?

Công chúa động lòng từ bi nhìn sang Vạn Cực Đế Quân rầu rầu gương mặt hỏi :

- Bảy mươi hai Âm Sát kia là thuộc hạ của ngươi ? Người nữ nào xua chúng vào tử cảnh ?

Vạn Cực Đế Quân hừ lạnh :

- Còn ngươi ? Người đào tạo một tiểu ma tinh tàn bạo như vậy, ngươi cho mình không trách nhiệm à ? Sát kiếp từ đây khai diễn trên giang hồ sẽ do hấn khởi đoàn mà ra, ngươi đừng đổ tội cho ai, vô ích !

Công Chúa cười mỉa :

- Sát kiếp đã khai diễn suốt mấy tháng qua rồi. Người từ cung trắng rơi xuống hay sao mà mơ hồ thế ?

Vạn Cực Đế Quân bủ môi :

- Ngươi nói thế là nghĩa làm sao ?

Công Chúa gằn giọng :

- Huyết Ma Bang Chủ là gì của ngươi ? Ai đã tạo nên thảm trạng gian dân, cướp bóc giết người làm cho oán khí rợp trời tiếng than dậy đất suốt mười ba tỉnh trung nguyên ? Người điếc chẳng ? Người mù quáng chẳng mà chẳng nghe, chẳng thấy ?

Vạn Cực Đế Quân cười lạnh không đáp.

Giây phút sau, bỗng lão bật cười quái dị. Lão hướng qua bọn Âm Sát, quát to:

- Tất cả cùng vào ngay, lấy đầu tiểu tử cho ta !

Bảy mươi hai Âm Sát hét lớn, đồng loạt vừa nhào tới, vừa gào :

- Giết ! Giết !

Bảy mươi hai đạo chưởng phong cùng vút đi , có cái khí thế quét bay một dãy núi dày , ầm ầm như biển động.

Độc Cô Thanh Tùng hú lên một tiếng dài Con Hồng Long Cái Tuyết hí lên một tiếng, bốn vó cất lên liền.

Người và ngựa thoảng cái đã vọt bổng lên không , đúng lúc bên dưới đất đá cát bụi xoáy vùn thành trốt , đồng thời tiếng rú thảm hãi hùng vang dội , máu vọt lên tung toé, máu bắn vào trốt bụi cát, máu bắn ra bốn phía như pháo hoa đỏ hồng. Cảnh tượng đó diễn ra trước mắt quần hùng , máu vọt đỏ bao nhiêu tại

vòng vây, gương mặt họ lại xanh xao bấy nhiêu. Họ đưa tay bịt tai, không dám nghe tiếng rú nữa. Công Chúa khích động mãnh liệt, gọi Vạn Cực Đế Quân :

- Lão đại ác ma ! Người có thể thần nhiên nhìn cái chết của chúng à ?

Bà nhích động thân hình, tà áo trắng tung bay, vẽ thành chiếc móng dài, vút tới Vạn Cực Đế Quân.

Vạn Cực Áo Nữ hú vọng một tiếng dài, cao vút tận mây xanh , lan rộng mấy dặm xa đoạn hét lên :

- Ông còn chờ gì nữa ? Chúng ta liên thủ phản công ngay ! Áo Nữ vừa dứt tiếng, lập tức đẩy song chưởng ra, tung hai đạo Âm Hàn Khí Công vút tới Công Chúa.

Vạn Cực Đế Quân vận khởi Hoá Huyết thần công, tuy không biến thành Huyết Ảnh nhưng thân hình của lão dần dần trong suốt như pha lê, rực sáng một màu hồng.

Công Chúa nghiêng rằng, dùng tận công lực điều khiển Đại Đế Thần Phong chưởng c, trước tiên cho chạm với Âm Hàn Khí Công của Vạn Cực Áo Nữ.

Bùng !

Vạn Cực Áo Nữ chấp chờn lùi lại mấy bước. Công Chúa cũng rung chuyển cả người, bà sôi giận hét to :

- Yêu nữ ! Xưa kia người lừa ta bắt ta mang đi, quăng xuống Hồng Trạch Hồ , lại âm mưu sát hại Thiên Tướng là chồng ta ! Hơn mấy mươi năm qua, ta âm thầm mang mối oán hờn , giờ đây đã đến lúc người đền tội ác !

Vạn Cực Đế Quân sôi giận quát lên :

- Con tiện nhân, nếu không có người xuất hiện thỉnh linh thì ta đã an vị trên ngôi báu Vô Lâm tôn chủ rồi ! Ta sẽ hiệu lệnh toàn quốc anh hùng. Mọi sự vì người mà thành ra ảo ảnh. Ta thề phải giết chết người mới hả !

Lão day qua Vạn Cực Áo Nữ :

- Đánh !

Một đạo huyết quang xẹt tới công chúa, kèm theo tiếng nói.

Vạn Cực Áo Nữ thừa hiểu Hoá Huyết Công của Vạn Cực Đế Quân không thể trực tiếp đối địch với Đại Đế Thần Phong Chưởng. Nếu hai đạo kinh chạm nhau, Đại Đế Thần Phong Chưởng sẽ khắc chế Hoá Huyết Công ngay. Đế Quân sẽ khó tránh điều tai hại.

Do đó bà phải vận dụng Âm Hàn Công đánh ra liên tiếp ba chưởng trợ lực , hy vọng sẽ phân tán phần nào công lực của Công Chúa.

Một Hoá Huyết công dù sao cũng lợi hại lắm rồi , huống hồ có cả Âm Hàn Công phụ trợ ?

Dù Công Chúa có thuần thực Đại Đế Thần Phong Chưởng đến đâu cũng khó lòng cầm cự nổi. Bà phải lùi dần, lùi dần mỗi khi đạo kinh chạm nhau.

Thấy có phần thắng, Vạn Cực Đế Quân nảy ra ý định rốc toàn lực để kết thúc trận chiến sớm hầu thoát đi, tránh chạm trán với Độc Cô Thanh Tùng. Lão hét lên :

- Cửu Long Đàn Chủ đâu ? Điều động bọn Cửu Long Huyết Minh đệ tử cùng các vị hương chủ nhập chiến lập tức !

Cửu Long Thần Ma ứng tiếng liền :

- Tuân lệnh !

Đoạn cao giọng hô hào :

- Anh em đâu ! Ôn cơm, nợ áo , chỉ một lần này chúng ta mới có dịp ra sức báo đền ! Nào, hãy vào ngay !

Tuy thân phận là Đàn chủ, Cửu Long Thần Ma rất được trọng vọng trong Huyết Ma bang, uy tín ngang với bang chủ, nên bọn bang đồ răm rắp nghe theo. Chúng hăng hái tới độ quên mình trước tay đại địch mà chính Vạn Cực Đế Quân không làm gì nổi.

Tất cả hét to, cùng một loạt ào tới bao quanh Công Chúa.

Từ ngày nhập môn làm đệ tử Thần Phong Đại Đế, Công Chúa giữ lòng thanh tịnh, không sát sanh, ngày đêm vun bồi hạt giống từ bi, chưa hề nhìn thấy cảnh máu chảy thây rơi lần nào.

Hôm nay, trước cảnh chết chóc rùng rợn như thế này, bà xúc động từ tâm mãnh liệt.

Đã vậy, Vạn Cực Đế Quân còn xua bọn thuộc hạ tiếp tục chiến đấu, tiếp tục khơi giòng máu đỏ, bà phi thân lao vút lên không, hét to :

- Vạn Cực Đế Quân ! Người điên tiết rồi chẳng ?

Vạn Cực Đế Quân rít lên, giọng đầy căm hờn :

- Ta không điên ! Hôm nay nhứt định còn ta, mất người, còn người mất ta ! Đừng nói lời thôi nũa !

Lão lại vận khởi Hoá Huyết Thần Công đánh tới. Chưởng cuốn đi, toa? mùi máu tanh nực nồng trong không khí.

Công Chúa lắc đầu :

- Lão gieo nhân nào, gặt quả ấy ! Không gì lay chuyển lão nổi ! Đành vậy !

Cánh tay áo trắng phất lên, kinh phong vút tới Vạn Cực Áo Nữ.

Áo Nữ kinh hoàng vội nhảy tạt qua một bên, ngoài năm thước.

Công Chúa chỉ đợi có thế, Vạn Cực Áo Nữ vừa vút đi, Công Chúa liền vận khởi Đại Đế Thần Phong Chưởng chiếu thẳng vào Vạn Cực Đế Quân đánh mạnh một phát.

Xuất chiêu như vậy, Công Chúa hy vọng thắng Vạn Cực Đế Quân vì Vạn Cực Áo Nữ đã vọt đi rồi, không thể nào xuất thủ tiếp trợ Đế Quân kịp nữa.

Vạn Cực Áo Nữ vừa đứng vững chân là thấy Công Chúa xuất chưởng đánh tới Vạn Cực Đế Quân, vỡ lẽ ra là mình bị lừa, sôi giận hét to :

- À ! Ra người dùng kế !

Lập tức Vạn Cực Áo Nữ vung tay tung Âm Hàn Khí Công ra, nhưng chậm mất rồi ! Kinh lực Công Chúa và Vạn Cực Đế Quân chạm nhau. Một tiếng rú thảm vang lên, Vạn Cực Đế Quân chập choạng lùi hơn bảy tám bước, miệng phun ra mấy búng máu tươi, thân hình mất hẳn màu trong, dần dần đục lại. Công Chúa ước độ chỉ có dịp này thôi, nếu hạ được Vạn Cực Đế Quân thì trường sát kiếp trên giang hồ có lẽ chấm dứt được, Nếu không thì cũng kém bớt hải hùng, để rồi dần dần cũng tiêu diệt hay tự diệt hoặc bị danh thủ võ lâm trừ diệt, vì thanh danh của chúng sẽ suy giảm với cái chết của tay thủ lãnh.

Nhưng làm cách nào hạ thủ sát hại Vạn Cực Đế Quân một cách nhanh chóng ?

Lão đã bị một Thần Phong Chưởng đánh trúng nặng, Hoá Huyết Công của lão mất dần hiệu dụng, Công Chúa tiếp liền một chưởng nữa là lão đi đời.

Nghĩ đến cái chết của Vạn Cực Đế Quân, bà bối rối vô cùng. Đành rằng bà vì kiếp vận của võ lâm mà có ý sát hại một mạng người, đành rằng bà vì mối hận ôm ấp suốt mấy mươi năm mà sát hại một mạng người, song nếu làm được việc thì bà phạm sát giới, bà sẽ trái lời thề với sư phụ.

Do đó, bà lưỡng lự một chút. Sau cùng, bà theo pháp Thiên Cân Truy, trầm mình đáp xuống, bất ngờ lại đúng lúc Âm Hàn khí công của Vạn Cực Áo Nữ bay tới.

Công Chúa phải vung tay phát chưởng chặn thế công của Áo Nữ đoạn phi thân đến Vạn Cực Đế Quân quát :

- Đế Quân ! Người còn chờ gì mà chưa chịu nạp mạng ?

Bà vận dụng bảy thành lực, đánh ra một chưởng.

Vạn Cực Ảo Nữ biết không thể nào cứu kịp, bà ta cầm chắc Vạn Cực Đế Quân thể nào cũng tán mạng dưới Đại Đế Thần Phong Chưởng có công lực vô cùng mãnh liệt của Công Chúa.

Vạn Cực Ảo Nữ rú lên một tiếng kinh hồn. Đôi chân như dính liền với mặt đất, không còn nhích động được vì bà ta quá hãi hùng khủng khiếp đến công cả người.

Vừa lúc đó, từ xa ngoài năm trượng có tiếng gọi gấp vào :

- Công Chúa nương tình, xin đừng hạ thủ vội !

Không rõ người gọi mình là ai, Công Chúa vội thu chưởng về, chưa kịp quay đầu nhìn qua hướng có tiếng gọi, bà thấy một bóng lam lao vút tới. Vừa xuất hiện, bóng đó một tay đưa ra chặn Công Chúa, còn tay kia đẩy mạnh Vạn Cực Đế Quân văng ra xa ngoài ba trượng.

Thì ra, bóng đó là Lam Y lão tổ. Tại sao Công Chúa không nhìn được lão tổ ?

Trước kia, Công Chúa được biết Lam Y Lão tổ có tham gia chiến dịch tảo diệt Huyết Ma Bang, ngăn chặn Vạn Cực Đế Quân tiến hành lễ đăng quang tột vị ngôi Vô Lâm Th, là do nàng Lan và Thu theo Địa Tướng, thất bại trọng thương, trở về Đế Cốc thuật lại với bà chứ bà chưa hội diện lần nào với Lão tổ.

Bà biết được Độc Cô Thanh Tùng bị Từ Diện Diêm Quân lừa rơi xuống Minh Đầm cũng do Lão tổ thuật lại với Địa Tướng, nàng Lan và nàng Thu có nghe việc đó nên tường thuật cho Công Chúa rõ.

Từ cái chết qua cái sống, Vạn Cực Đế Quân như bừng tỉnh một cơn ác mộng.

Lão đứng vững chân rồi, nhìn xem nhân vật nào vừa cứu mạng cho lão.

Lão hết sức kinh dị nhận ra là Lam Y lão tổ. Lão trở mắt nhìn sững, khó hiểu vô cùng.

Công Chúa có vẻ bất bình, nhìn ngay mặt Lam Y lão tổ, cất giọng hỏi :

- Ông là ai ?

Lam Y lão tổ khiêm tốn đáp :

- Lão phu là Lam Y lão tổ, xin Công Chúa bình tĩnh nghe lão phu giải bày.

Công Chúa liền đổi giận làm vui, ạ lên một tiếng :

- Thế ra là chính lão tổ, mà tôi không biết, thực có lỗi quá !

Bà nghiêm giọng nói tiếp :

- Vạn Cực Đế Quân tội ác tày trời, chết đi là phải ! Tah cho lão có khác nào thả cạp về rừng ?

Lam Y lão tổ gạt đầu :

- Tội ác của lão có thừa, nhưng bắt đắ dĩ mình phải lưu lại mạng sống cho lão một thời gian, sau này lão phu sẽ tường thuật mọi việc cho Công Chúa rõ.

Lão tổ day qua Vạn Cực Đế Quân :

- Người còn chờ gì không ra lệnh cho thuộc hạ ngừng tay ? Thế người muốn cho chúng chết hết phải không ?

Lúc đó, cả một vùng chung quanh Vọng Nguyệt Bình chìm trong khói bụi mịt mù, tiếng la, tiếng hét, tiếng rú lên khắp nơi, tiếng ngựa hí vang rân, máu đổ thành suối, thấy ngã thành non.

Chẳng những riêng bọn Âm Sát bảy mươi hai người lâm vào thảm kiếp mà bọn bang đồ danh thủ vũ lâm xu phụng Huyết Ma Bang cũng không tránh khỏi tử nạn.

Một cảnh tượng hết sức thê thảm diễn ra, cái chết kề bên mọi người, không ai còn chiếu cố đến ai được, họ chỉ lo tự bảo vệ lấy mình giữa trường hôn chiến.

Thành thử, tại cục trường, vô hình trung quần hùng dè dặt đến độ đứng lặng người, không còn dám xông xáo tham gia cuộc chiến nữa, để mặc cho bọn Âm Sát quần với Độc Cô Thanh Tùng tại một địa diện riêng biệt.

Vạn Cực Đế Quân nhìn Lam Y lão tổ cười lạnh :

- Người muốn đóng vai trung gian ? Trung gian để điều đình ? Hừ ! Đã Muộn, Muộn lắm rồi !

Lão nhìn ra xa hơn, thấy Cửu Long Thần Ma với những tên đệ tử Cửu Long Huyết Minh còn sống sót cùng mấy vị hương chủ của ba đàn đang đứng nhìn bọn Âm Sát hỗn chiến với Độc Cô Thanh Tùng, tất cả đều ngây người nữa như say sưa quan chiến, nữa như khiếp đảm trước cảnh tàn khốc.

Bụi cát vùn lên, mịt mù che khuất, bóng người đảo lộn trong cục diện.

Vạn Cực Đế Quân bức tức, cho rằng Cửu Long Thần Ma khiếp oai Độc Cô Thanh Tùng, bất chấp là mình đang mang trọng thương, hét to lên :

- Vào ngay ! Cửu Long Thần Ma, người dám trái lệnh ta à ?

Lam Y lão tổ giật mình, không ngờ trong tình trạng như vậy mà Vạn Cực Đế Quân chưa thấy được cơn nguy, lại còn hô hào thuộc hạ tiếp tục chiến đấu. Lão tổ toan nói gì, nhưng Cửu Long Thần Ma đã vẫy tay bọn bang đồ hơn trăm tên ồ ạt xông tới vây Độc Cô Thanh Tùng vào giữa.

Lực lượng địch tăng cường khôn lường cho Độc Cô Thanh Tùng nao núng.

Chàng bật cười ghê rợn. Tiếng cười át cả tiếng hét la của bọn Âm Sát và bang đồ, con Hồng Long Cái Tuyết cũng hí lên lồng lộng.

Vòng vây dù được tăng cường vẫn vô ích như thường. Con Hồng Long Cái Tuyết cất bốn vó theo cái thúc chân của Độc Cô Thanh Tùng, bay bổng lên không vọt qua đầu chúng, đáp xuống ngoài mấy trượng xa.

Nhưng con ngựa chỉ thoát đi một mình, còn Độc Cô Thanh Tùng biến đâu mất dạng.

Lam Y lão tổ vô cùng lo sợ. Công Chúa cũng lộ vẻ hãi hùng, cả hai đều khẩn trương ra mặt.

Lúc đó, Vạn Cực Ảo Nữ đã đến gần Vạn Cực Đế Quân, cạnh họ còn có tên Kim Bài Lang Quân lạ mặt cũng vừa bay đến.

Vạn Cực Ảo Nữ hấp tấp hỏi :

- Hắn ? Hắn có bị thương gkhông ?

Vạn Cực Đế Quân giương mắt nhìn trùng trùng vào vòng vây, không đáp.

Vạn Cực Ảo Nữ nóng nảy hỏi dồn :

- Tiếng ại sao ông không đáp lời tôi ? Ông làm gì thế ?

Vạn Cực Đế Quân lộ vẻ âm trầm đáng sợ đôi mắt bắn hung quang chớp chớp, nặng giọng gắt :

- Bà đừng hỏi lời thôi nữa, Tôi chưa muốn làm cho hắn chết ! Tôi muốn hắn phải như vậy .. Vạn Cực Ảo Nữ không hiểu nổi hắn muốn nói gì, trở mắt nhìn lão :

- Ông muốn hắn phải như vậy là sao ? Còn chiếc bình của ông, đựng chất thuốc gì thế ? Hay là .. Bà ta không buông dứt câu, từ nơi trận chiến có tiếng kêu lên thất thanh :

- Huyết Ảnh Tử ! Huyết Ảnh Tử !

Một bóng đen vút lên trên không lao nhanh về phía Vạn Cực Đế Quân. Bóng đen đó chính là Cửu Long Thần Ma, chưa đến nơi đã hấp tấp gọi to :

- Đế Quân ! Đế Quân ! Độc Cô Thanh Tùng đã biến thành Huyết Ảnh ! Huyết Ảnh Tử là hắn !

Thần Ma tưởng đâu biết được việc đó, Vạn Cực Đế Quân sẽ sợ hãi cuống cuống lên, nhưng không ! lão không tỏ vẻ sợ hãi chút nào, trái lại, lão còn vui ra mặt.

Lão cất tốc hú vọng lên một tiếng dài rồi quát lớn :

- Thất Thập Nhị Âm Sát, toàn thể bang đồ ! Triệt thoái khỏi vòng chiến ngay !

Đoạn lão day qua Công Chúa, quất mắt, gằn giọng :

- Huyết Ảnh Tử đó ! Công Chúa còn dám nói đến chuyện đảm bảo nữa chẳng? Công Chúa lặng người, bà đau khổ khôn tả ! Độc Cô Thanh Tùng biến thành Huyết Ảnh Tử là một sự mỉa mai đau đớn cho bà vô cùng. Chàng là Huyết Ảnh Tử thì bà còn làm sao ăn nói với Vạn Cực Đế Quân ?

Riêng đối với bà, tình trạng đó đã là khó xử lắm rồi ! Bà đã đem Thần Phong Chưởng truyền thụ cho chàng , rồi chàng lại luyện Hoá Huyết Thần Công, thế ra chàng thuộc chánh hay tà ? Nếu là chánh, sao lại luyện tà công ? Bà chọn lầm người chẳng ?

Địa Tướng cũng chọn lầm người chẳng ? Lam Y lão tổ cũng lầm kỳ vọng chàng chẳng ?

Trời ! Tại sao chàng làm thế ?

Bà hét lên :

- Độc Cô Thanh Tùng, bá mẫu muốn cho người dừng tay lại !

Bốn tiếng rú cuối cùng từ cực diện vọng lại sau đó. Không gian yên lặng hoàn toàn. Hơn bốn năm mươi người đó là những kẻ may mắn được sống sót trong số bảy mươi hai Âm Sát cùng hương chủ và bang đồ Huyết Ma Bang.

Cục trường lộp thây những kẻ bất hạnh kể ra có trên trăm mạng! Số đó cộng với Thập Nhị Tinh Tú tạo chứng cứ cho một sát kiếp hải hùng mà Độc Cô Thanh Tùng đã khai diễn kể từ lúc chàng biến thành Huyết Ảnh.

Quanh Vọng Nguyệt Bình, quần hùng tụ năm tụ ba thán oán thì thầm. Tất cả đều giương tròn mắt hải hùng nhìn thây người rải rác khắp đó đây, những chiếc thây còn đầm ướt máu hồng. Làm sao tránh khỏi trong số những xác chết đó có một vài bằng hữu của họ ?

Như bọn Âm Sát, như bọn Bang đồ, chúng chết đã đành , còn bằng hữu của quần hùng ? Đành rằng có kẻ vì cuồng vọng , xu hướng gtheo Huyết Ma Bang , những kẻ đó chết đi là phải. Nếu gặp trường hợp ngộ sát thì đáng thương hại cho họ biết bao ? Đáng hận người gây ra thảm trạng biết bao !

Những xác chết, hoặc thất khiếu chảy máu mà chết, hoặc bị tuốt da còn thịt đỏ ửng mà chết, quanh xác nào cũng có máu đọng thành vũng , chưa đông đặc, chưa biến màu.

Thê thảm quá ! Từ sau ngày Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi chết đi , quần hùng giang hồ mới thấy một thảm trạng hải hùng như vậy ! Gió thoảng từ xa đưa về, kéo theo mùi máu tanh phả quanh mũi làm mọi người buồn nôn. Độc Cô Thanh Tùng giúc đó bất động, đứng nhìn xác chết. Chàng bất động không rõ vì chàng nghe lời công chúa hay chàng chùn lòng, tê tái dạ trước thảm trạng máu xương bừa bãi. Chàng không còn là bóng máu nữa, chàng đã hiện lại hình hài thật sự, từ đầu đến chân, máu me bê bết. Chàng đứng lặng như trống. Nhìn chàng lúc đó như một bức tượng đá điểm tô màu máu !

Chàng đang nghĩ gì ?

Không ! Chàng không nghĩ gì cả ! Chàng chỉ hải hùng khủng khiếp cho chính mình , khôn giểu vì đâu mà chàng tạo nên tử trạng cho bao nhiêu người như vậy !

Tại sao chàng tàn nhẫn như thế ? Bản tánh chàng đâu phải là kẻ khát máu ! Có một ma lực nào khiến chàng giết người một cách mù quáng như vậy ?

Tại sao ? tại sao ? Trời ! Chàng còn biết tại sao ? Tội ác này chàng còn chạy chối vào đâu được ? bởi chàng đã gây nên trước mặt hào kiệt anh hùng từ mười ba tỉnh Trung Nguyên tụ tập tại Vọng Nguyệt Bình !

Chàng không thể ngờ trong phút chốc mình biến thành hung thần ác sát !

Chàng đứng đó, tâm hồn phiêu phưởng tận đâu !

Đột nhiên, một tràng cười quái dị nổi lên từ xa vọng đến lại chàng. Tràng cười do Vạn Cực Đế Quân phát ra, rồn rảng như chuông đồng giống mạnh.

Độc Cô Thanh Tùng nghe tràng cười đó, rung chuyển toàn thân, dường như giọng cười đó kích thích chàng mãnh liệt. Chàng càng bị kích thích càng cảm thấy tội ác của mình thêm lớn, lớn hơn tội ác của bọn Huyết Ma bang ! Lại thay, khi một người nào đó biết mình làm tội ác quá nặng, tất phải ăn năn , hối hận hoặc chữa cải, hoặc giả ngán sợ mà tạm dừng, dù có tiếp tục bạo hành cũng phải chờ dịp mới chứ không ai hồi tâm rồi lại cuồng tâm liền. Có họa chăng là những kẻ điên, mất hẳn lý trí mới làm như vậy được. Nhưng, những kẻ điên có bao giờ tỉnh ? Với những kẻ điên, họ đâu có thức ngộ được hậu quả việc họ làm mà phê bình họ là hung ác tàn bạo ?

Chắc chắn là Độc Cô Thanh Tùng không điên, hoặc chưa điên. Bằng có là chàng đứng lặng người , ngao ngán trước thảm trạng do mình gây nên.

Chàng không điên, tại sao chàng nghe tràng cười của Vạn Cực Đế Quân, chàng hét lên cuồng dại ?

Chàng hét to :

- À ! Các ngươi lại đây ! Lại càng đông càng hay ! Thiếu gia quyết không dung một mạng nào ! Đôi tay chàng vươn ra, công lực vận đủ mười hai thành , chàng đánh tới tấp, bất phân phương hướng Nhưng chàng không đánh ai cả, chàng dồn chưởng phong vào các đồng cây người , chưởng phong bốc xác chết lên, tung bên này, thấy bên kia, xác nào xa thì đổi vị trí , xác nào gần thì nát như ra, máu thịt bắn đi tung toé.

Chàng quay lại quát :

- Giết không hết bọn này, chúng vẫn tưởng mình là tay bỏ !

Chàng soạt chân nhảy đông nhảy tây. Nơi nào còn xác nguyên vẹn là chàng nhảy tới vung chưởng đánh cho tan nát.

Bùng ! Bùng ! Bùng !

Những kẻ sống sót đứng quanh đài trường, trông thấy cảnh cuồng loạn của chàng, hết sức hãi hùng kinh khiếp. Nếu sự cuồng loạn đó quật ngược trở lại họ , thì họ chịu làm sao nổi ?

Trong khoảnh khắc, Độc Cô Thanh Tùng biến những xác chết thành những đồng thịt vụn, nhầy nhụa trong máu. Kinh khủng hơn nữa, nhiều chiếc tay, chiếc chân , đầu lâu, tim gan phèo phổi bị chưởng gphon của chàng bắn tung lên không, bay đến khu rừng, giăng mắc rải rác trên cành, trông giống như một nhục lâm của Trụ vương đời nhà Thương !

Chàng cứ vung chưởng hét :

- Giết ! Giết ! Giết cho hết bọn Ma Vưu Tử !

Bỗng chàng rú lên một tiếng lớn , phi thân nhảy vọt tới Vọng Nguyệt Bình. Quần hùng rú lên, mạnh ai nấy chạy, chạy thụt mạng. Họ vừa chạy vừa rú, tiếng rú vang động khắp dãy Thanh Thành sơn.

Chàng bay vút tới, Vạn Cực Đế Quân không mấy may lộ vẻ gì sợ hãi, trái lại lão càng cười vang , cười rùng rợn, cười quái dị.

Lão vừa tay này nắm Vạn Cực Aâu Nữ , tay kia nắm tên Kim Bài Lang Quân, chạy nhanh vào khu rừng.

Độc Cô thanhTùng không chạy theo hướng của lão, chàng cứ tiến tới Vọng Nguyệt Bình.

Chàng vừa chạy vừa hét âm lên :

- Lại đây ! Lại đây ! Bọn Ma Vưu Tử ! Mau nạp mạng cho ta !

Chàng hét, rồi chàng cười, cười man dại. Tiếng hét, tiếng cười chấn động cả núi rừng , âm thanh truyền đi hàng dặm đường. Một người có công lực cao thâm đến đâu cũng không thể phát âm đồng giọng xa đến thế.

Đúng là có một mãnh lực nhiệm mầu siêu nhân đang thúc đẩy chàng làm những việc phi phạm đến chàng cũng khôn gý thức nổi.

Không thể để chàng cuồng loạn vọng động như thế mãi, Lam Y lão tổ và Công Chúa xông ra chặn đầu :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ngươi điên rồi à ?

Thay vì đáp, chàng bật cười ha hả ! Chàng cười một lúc đoạn quắc mắt nhìn hai người :

- Ta diên ? Các ngươi là ai ? Bọn Ma Vương Tử các ngươi diên thì có !

Tay chàng vung ra, Thiên Oai Địa Liệt Chưởng theo tay bay vút tới, chiếu thẳng vào hai người Công Chúa kêu lên :

- Sư diệt ! .. Lam Y lão tổ kêu lên :

- Tiểu tử .. Nhưng cả hai không dứt câu kịp , chưởng phong của chàng đã đến nơi rồi. Cả hai cùng trầm mình xuống một chút, cùng đánh mạnh tay ra, tung kinh lực đón chặn.

Bùng ! Tiếng nổ long trời lở đất vang lên. Độc Cô Thanh Tùng chập chờn, chập chờn, lùi lại mấy bước.

Chàng hét lớn :

- Tiếp chưởng !

Chàng nhào mình tới đánh ra một chưởng. Lần này chàng thay đổi chưởng pháp, dùng Thần Phong Chưởng tấn công. Chưởng phong vút đi, không hình, không tiếng động.

Công Chúa kinh hãi, hấp tấp gọi Lam Y lão tổ.

- Lui lại mau !

Đồng thời bà cũng tung ra một chưởng với mười thành lực ngăn chặn.

Lam Y lão tổ sợ Công Chúa không đủ sức tiếp đón thế công của chàng, liền rút ra một mũi Lam Lân Chuỷ Thủ phóng ra liền.

Song phương ba người đều có thủ pháp nhanh vô tưởng.

Bùng !

Trong khi công chúa bị chấn động lùi lại bảy tám bước , vừa lùi vừa hộc máu tươi , bên kia Độc Cô Thanh Tùng cũng bị ngọn Lam lân chuỷ thủ bay phốt qua, rạch một đường gợn cổ tay, rỉ máu.

Thấy Công Chúa bị thương, Lam Y lão tổ sôi giận quát to :

- Độc Cô Thanh Tùng, ngươi bị quỷ ám rồi chẳng ? Ngươi mở to mắt mà xem, ngươi đánh ai trọng thương đây !

Bị mũi Lam Lân Chuỷ Thủ chạm cổ tay làm đau nhói lên, Độc Cô Thanh Tùng tỉnh trí khá nhiều, Lam y lão tổ và Công Chúa nhận thấy điều đó khá rõ. Đến lúc đó, cả hai mới nhận thức là chàng mất lý trí thật sự nên có hành động cuồng loạn vừa rồi.

Chàng nhìn cả hai, ngơ ngác như nhìn hai kẻ xa lạ, một lúc, bỗng chàng thét lên :

- Bá Mẫu ! Sư tổ !

Đáng lý chàng nhào tới ôm chầm lấy hai người, à khóc than, mà tổ vẽ ăn năn hối hận.

Tuy chàng giết rất nhiều bọn ma đầu , điều đó có làm chàng hãnh diện đâu ? Điều đó chưa tạo cho chàng một khoái cảm nào bởi chàng không ý thức được hành động của mình ra sao nữa !

Bây giờ chàng tỉnh trí, chàng thấy thẹn hơn là khoái trá. Chàng thẹn là thấy mình là kẻ có lương tâm lại gây nên tội ác tày trời. Chàng thẹn quá, càng nhìn đồng thịt vụn, vụn máu đông, tim chàng nhói lên như bị muôn ngàn mũi tên châm chích.

Chàng rúng người vừa run vừa thét :

- Không ! Không ! Không ! Tôi không thể nhìn mặt Bá mẫu, và sư tổ nữa ! Tôi là một tên sát nhân, Tôi là một Ma vương ! Trời ! Khốn nạn cho tôi !

Chàng nhún chân nhảy vọt lên không chuyển hướng bay nhanh về khu rừng phía Vọng Nguyệt Bình.

Công Chúa và Lam Y lão tổ cùng kêu lên :

- Đuổi theo hấn gấp ! Hấn bị giao động mạnh nơi tâm linh ! Đừng để hấn một mình !

Cả hai lập tức gỡ thuật khinh công vút mình theo liền. Vì Công Chúa bị thương không chạy nhanh được, Lam Y Lão tổ cũng phải giảm tốc độ chờ bà.

Khi cả hai đến bìa rừng, bên trong vọng ra hai tiếng rú. Con Hồng Long Cái Tuyết chợt hiện ra trước mắt, mình nó nhuốm đầy máu, loang lổ như da beo. Nó vọt đi mấy phát mất dạng.

Lam Y lão tổ lắc đầu thở dài :

- Công Chúa ạ ! Tiểu tử đó đi rồi ! Thật là đáng ngại lắm ! Công Chúa gật đầu, rầu rầu nét mặt :

- Tôi cũng nghĩ thế ! Điều tôi lo ngại không phải ở chỗ hấn gặp tai nạn gì. Tôi lo ngại là hấn đã biến thành Huyết Ảnh được , hấn là kẻ địch công cộng của toàn thể võ lâm !

54. Ông Lão Buông Câu

Lam Y Lão Tổ giật mình, nghĩ rằng Công Chúa nói rất có lý. Lão trầm ngâm một lúc, đoạn thốt :

- Bây giờ lão phu mới biết tại sao Vạn Cực Đế Quân đã thấy Độc Cô Thanh Tùng tàn sát bọn Thất Thập Nhị Âm Sát của lão mà không hề đau xót, trái lại lão còn xui giục bang đồ tham chiến. Lão tướng lão Đại ác ma cuồng loạn tâm trí trước sự đổ vỡ mưu đồ, không ngờ lão ấy có một dụng ý thâm độc vô cùng. Lão muốn cho Độc Cô Thanh Tùng hoá thành Huyết Ảnh trước mắt hào kiệt bốn phương, biến hấn thành một hung thần, quần hùng sẽ xem hấn như là kẻ địch công cộng. Rồi nhân đó lão sẽ sách động võ lâm chống lại hấn.

Công Chúa gật đầu :

- Lão tổ quả có cao kiến. Chẳng những từ nay Độc Cô Thanh Tùng là kẻ thù công cộng của võ lâm, mà hấn còn là kẻ thù của tôi, vì tôi là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế !

Lam Y lão tổ không tưởng cái hậu quả của sự việc hôm nay lại sâu rộng như vậy, ả lên một tiếng, lùi lại mấy bước, trở mắt nhìn bà :

- Thật vậy sao Công Chúa ? Công Chúa có thể coi hấn như cừu địch được à ?

Công chúa buồn thảm gật đầu :

- Tôi không còn làm sao hơn ! Trừ ra hấn phé bỏ Hoá Huyết Công !

Lam Y lão tổ tỏ vẻ lo âu nặng nề :

- Lão phu chỉ sợ không còn kịp nữa !

Công Chúa rầu rần nét mặt :

- Luyện Hoá Huyết Công đến mức độ thấu Hoá Huyết Ảnh , muốn phé bỏ chỉ còn có cách là cho máu trong người chảy ra hết , không còn một giọt nào. Mà như vậy thì hấn phải chết ! Có khác nào mình giết hấn nếu buộc hấn huỷ bỏ thần công ?

Hai người bàn luận với nhau một lúc, đang than vắn thở dài bỗng Vạn Cực Đế Quân hiện ra, đến trước mặt cả hai bật cười quái dị :

- Công Chúa đã thấy tận mắt Độc Cô Thanh Tùng thân hoá Huyết Ảnh chứ ?

Bây giờ công chúa ăn nói làm sao với lão phu ?

Lam Y lão tổ đỡ lời Công Chúa, hừ lạnh một tiếng, đáp :

- Người khoan mừng vội, sự việc đó không đem lại cho người một cái lợi nào đâu !Ta thương hại cho người uống dụng tâm cơ khổ nhục, chung quy cũng chẳng xoay chiều cục diện nổi !

Vạn Cực Đế Quân bật cười ha hả :

Lam Y lão tổ sôi giận :

- Người cười gì chứ ? Ta cảnh cáo cho người biết, mặc dù Độc Cô Thanh Tùng hoá thân thành Huyết Ảnh, nếu hần có khai trường sát kiếp trên giang hồ thì trước hết hần nhắm vào gia đình Vạn Cực của người ! Ta tưởng người không nên đắc chí vội !

Vạn Cực Đế Quân cũng sôi giận :

- Ta cười mặc ta, can gì đến người mà hạc sách ? Người ngu muội thế nào mà không thấy Độc Cô Thanh Tùng đã khiêu động lòng căm phẫn của toàn thể võ lâm ?

Hần đã khai diễn sát kiếp ngay từ hôm nay, trước mắt quần hùng, dù người có lãnh lợi thế nào cũng không biện minh cho hần nổi ! Nếu người có can đảm, hãy cố mà đứng về cánh hần chống lại võ lâm, còn ta ra sao mặc ta, không ai mượn người lo hộ !

Lão day qua Công Chúa tiếp nối với giọng mỉa mai :

- Công Chúa chắc chưa quên lời tuyên bố của mình là nếu thực sự Độc Cô Thanh Tùng hoá thân thành Huyết Ảnh, hần sẽ là cừ địch của Công Chúa chứ ?

Công Chúa nhìn xuống đất, đau khổ vô cùng.

Lam Y lão tổ bỗng cười lớn :

- Vạn Cực Đế Quân ! Người nói thế mà nghe được à ? Gia đình người chuyên luyện Hoá Huyết Công, trên giang hồ còn ai không biết ? Dù cho người chưa biến thành Huyết Ảnh đi nữa, quần hùng sẽ bỏ qua cho người được sao ? Nếu Độc Cô Thanh Tùng là kẻ thù công cộng của võ lâm, thì người cũng đồng số phận như hần !

Vạn Cực Đế Quân đuối lý, lặng người một lúc không đáp được tiếng nào !

Lam Y lão tổ đầu để cho lão đại ác ma có đủ thời giờ tìm lời lẽ biện luận, liền dồn luôn lão vào thế kẹt :

- Cho người hay, môn Hoá Huyết từ ba trăm năm trước, Hóa Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi là người duy nhất luyện tới mức hỏa hầu , mãi đến ngày nay mới có Độc Cô Thanh Tùng luyện thành Huyết Ảnh. Nếu hần không phải là giòng dõi của Vưu Hồi thì làm sao có đủ bí quyết đạt được thành tựu đó ? Suy ra hần là bậc sư tổ của người, người có nghĩ điều đó chẳng ?

Vạn Cực Thiên Tôn lúng túng, không biết đối đáp thế nào cho xuôi , lão then quá hoá giận, cổ gượng cãi nhưng lão còn lý lẽ đầu nữa mà cãi , lão phải dựa vào thành tích hung tàn của Độc Cô Thanh Tùng :

- Tối thiểu hần cũng đã giết hơn trăm mạng người trong phút chốc. Thảm cảnh đó trong suốt trăm năm qua quần hùng mới chứng kiến lần thứ nhất. Thật là tàn khốc, thật là thê thảm ! Thiên hạ võ lâm còn dung túng cho hần hoành hành mãi sao ?

Lam Y lão tổ suy nghĩ một lúc, đoạn lạnh lùng thốt :

- Đã chắc gì hần hành động quá đáng ? Lễ thứ nhất hần ở trong tình trạng tự vệ , hần không giết người thì người giết hần , khôn lẽ người quên chính người vấy tay xua bọn thuộc hạ hơn trăm người ồ ạt vây hãm hần ? Người bảo hần khoan tay chịu chết à ? Nếu ở vào trường hợp hần, người xử sự làm sao nói cho ta nghe xem ? Huống chi lũ thuộc hạ người toàn là bọn đáng giết cả !

Vạn Cực Đế Quân hét vang :

- Người nói gì ?

Lão tổ điềm nhiên lặp lại :

- Ta nói bọn thuộc hạ của người đều đáng tội chết cả !

Vạn Cực Đế Quân tròn đôi mắt, bắn hung quang chớp ngời ! Lão càng hét to hơn :

- Lão thất phu ! ta thách người dám xác nhận một lần nữa những lời vừa nói ?

Lam Y lão tổ đưa song chưởng ngang ngực :

- Những kẻ trong Huyết Ảnh Cung, những kẻ trong Huyết Ma Bang đều đáng giết chết cả !

Vạn Cực Đế Quân gầm lên như sấm :

- Lão thất phu tới số rồi !

Lão vung tay ra phát một chưởng kinh cuốn nhanh tới Lam Y lão tổ. Lão tổ không hề nao núng, đẩy hai tay ra liền.

Bùng !

Cả hai cùng rung động toàn thân, cùng lùi lại một bước , mặt xanh nhợt.

Vạn Cực Đế Quân vừa thọ thương do chưởng lực của Công Chúa còn Lam Y lão tổ cũng chưa bình phục sau lần thất bại vừa qua cho nên cả hai giữ được thể quân bình. Chứ thực sự, Lam Y lão tổ còn phải nhượng Vạn Cực Đế Quân một bước.

Hớp mấy hơi chân khí, tạo điều hòa khí lực, Lam Y lão tổ thốt :

- Lão ma đầu, ngươi khoan đắc ý ! Độc Cô Thanh Tùng đã luyện thành Huyết Ảnh, sớm muộn gì hấn cũng lấy tánh mạng ngươi, hấn lấy rất dễ dàng, như lấy đồ trong túi ! Ngươi cứ chờ ngày cuối cùng của ngươi không xa đâu !

Vạn Cực Đế Quân cười lạnh :

- Ta không tin là hấn làm nên chuyện !

Lam Y lão tổ hừ một tiếng :

Ngươi liệu sức mình có chống nổi với hấn không ?

Vạn Cực Đế Quân cười cuồng dại :

- Ta không phủ nhận cái bản lãnh tân kỳ của hấn, song ta nghĩ hấn không đủ can đảm quyết liệt với ta. Mẹ hấn, dì hấn, thúc bá hấn hiện đang ở trong tay ta, hấn dám làm gì ta chứ ? Huống chi, nếu cần, ta cũng có thể liều sống chết với hấn biết đâu được chừng đó phần thắng bại về ai ?

Lam Y lão tổ và Công Chúa giật mình. Cả hai vì lo nghĩ viễn vông mà quên đi cái yếu tố quan trọng tạo cái thế cho lão ác ma. Trước áp lực tinh thần đó, Độc Cô Thanh Tùng dĩ nhiên phải thúc thủ. Nếu chàng giết được Vạn Cực Đế Quân, chàng cũng không giải cứu được người thân của chàng thì có ích lợi gì ?

Dù chàng có tận diệt Huyết Ma Bang, tẩy thanh Huyết Ảnh Cung mà các người thân của chàng không thoát nạn chàng vẫn mang hận suốt đời.

Lam Y lão tổ nghĩ tới nghĩ lui mãi, lo ngại cho Độc Cô Thanh Tùng khó bề tiến thoái. Lão cắn hận vô cùng, trầm giọng nói :

- Vạn Cực Đế Quân ! Ngươi định làm gì Mẹ và những người thân của hấn ?

Vạn Cực Đế Quân cười khoái trá :

- Ta không làm gì cả, miễn là hấn đáp ứng hai điều kiện của ta thôi. Nếu hấn bần glòng, ta sẽ trả tự do cho những người đó !

Lam Y lão tổ trở mặt :

- Điều kiện gì ?

Vạn Cực Đế Quân lắc đầu :

- Ngươi đừng tìm hiểu ! Ta chưa thể nói ra trong lúc này !

Lam Y lão tổ nhấn mạnh :

- Ngươi đừng quên hấn có mối thù giết Cha .. Vạn Cực Đế Quân buông gọn :

- Thì Từ Diệm Diêm Quân đã bị hấn hạ rồi ! Ta không có trách nhiệm nào trong cái chết của phụ thân hấn ! Lão cố nói để khóa lấp tội ác của lão; tuy biết như thế nhưng Lam Y lão tổ không thể nào buộc tội lão nên phần hấn thốt :

- Được lắm ! Tạm thời ta nhìn nhận là người có lý ! Song ta hỏi điều này .. Vạn Cực Đế Quân bửu môi :

- Điều gì ?

Lam Y Lão tổ dừng một chút :

- Nếu hần chấp thuận hai điều kiện của người , hần sẽ tìm người tại đâu để cho người hay ?

Vạn Cực Đế Quân điểm một nụ cười cao ngạo :

- Trong mười ngày nữa, ta sẽ có mặt tại Huyết Ảnh Cung trong Thần Bí Cốc trên đỉnh Tuyết Sơn !

Lam Y lão tổ chớp mắt , lạnh lùng :

- Được rồi ! Ta sẽ đi tìm hần, ta cho hần biết điều kiện của người , nhưng ta khuyên người hành động uyển chuyển một chút , tránh tiếc hận về sau. Hần còn trong lứa tuổi thanh thiếu, khí huyết phương cương. Nếu gây bất mãn thái quá cho hần , hần sẽ liều. Ta tưởng người cũng thừa hiểu điều đó !

Vạn Cực Đế Quân cười ha hả :

- Ta có cần gì người giáo huấn ta đâu ? Muốn đi đâu hì đi đi ! Ta không hề ngăn trở, mnà cũng không nhờ người làm trung gian ! Nhớ là ta không mang ơn người đâu nhé !

Lam Y lão tổ xì một tiếng, đoạn xoay qua Công Chúa :

- Mình đi thôi, Công Chúa ạ !

Công Chúa gạt đầu, Bà hướng sang Vạn Cực Đế Quân :

- Nhờ Đế Quân chuyển cáo tới quý phu nhân, cái thù hãm hại chồng tôi là Thiên Tướng dù tôi bỏ qua nhưng hiền đệ Địa Tướng sẽ nhớ mãi !

Vạn Cực Đế Quân cười ròn :

- Nếu lão ấy muốn thành du hồn thì cứ dẫn xác đến !

Công Chúa trừng mắt nhìn hần, rồi cùng Lam Y lão tổ giở thuật khinh công rời khu rừng.

Lam Y lão tổ và Công Chúa đi rồi, quần hùng từ bốn phía khu rừng xuất hiện, ồ ạt trở lại Vọng Nguyệt Bình.

Nhân số hiện diện chỉ còn hơn nửa so với lúc đại hội khai diễn.

Một phần vắng mặt vì bị giết trong cuộc hỗn chiến, cũng có người sợ hãi quá mà chạy đi rồi nhân dịp lộn xộn về luôn nguyên quán, bỏ cuộc họp.

Trong số những người trở lại có thêm ba mươi thiếu nữ , nàng nào cũng xinh đẹp tuyệt vời. Chúng đến nơi vây quanh Vạn Cực Aô Nữ như để bảo vệ bà ta.

Vạn Cực Đế Quân và quần hùng nghị luận với nhau một lúc lâu , đoạn tất cả rời Vọng Nguyệt Bình xuống núi.

Chỉ trong vòng ba ngày thôi trên khắp sông hồ thiên hạ, vô lâm đều hay biết Độc Cô Thanh Tùng đã luyện thành Huyết Ảnh. Chàng chỉ nhảy tới chụp người nào là người đó sẽ chết liền , chàng giết người không gớm tay, khôn gớm, giộng.

Tin đó loan đi làm chấn động tam sơn ngũ nhạc. Toàn thể vô lâm không khỏi kinh sợ hãi hùng.

* * * Rời khỏi Vọng Nguyệt Bình chạy trốn Lam Y lão tổ và Công Chúa, Độc Cô Thanh Tùng giục con Long Mã sải nhanh như gió cuốn, không định hướng, khôn g mục đích, miễn sao chàng càng chạy xa Vọng Nguyệt Bình càng hay.

Toàn thân chàng nhuộm máu đỏ hồng tâm tư chàng cuồng loạn cực độ , đến nỗi không còn nghe mùi máu tanh ứat át bốc lên.

Chạy đi một lúc, chàng bình tĩnh lại phần nào. Chàng than thầm :

- Ta là một hung thần, một ma vương ! ta đã giết người quá nhiều !

Chàng nghe lòng quặn đau từng hồi, tự hỏi tại sao chàng mất lương tri đến độ trở thành một kẻ sát nhân tàn bạo đến như vậy ? Chàng nặng niềm hối hận , lương tâm chàng dày vò quá độ , chàng chỉ nghĩ tới tội ác đã làm , quên mất đi những điều quan trọng như mối thù giết cha , mối hận mẹ và thúc bá bị giam cầm , chàng cũng quên luôn việc Vạn Cực Đế Quân khai đại hội Vũ lâm Kim Đảnh, đăng đàn tộ vị !

Chàng hối hận vô cùng , chỉ muốn chết đi lập tức để niềm hối hận đừng ra rứt nữa ! Chàng than, chàng trách mình :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người không thể sống nữa ! Người không còn mặt mũi sống trên thế gian nữa ? Thiên hạ vũ lâm không thể dung tha người. Công đạo sẽ kết án người. Người phải chết, không muốn giang hồ xử tội người !

Long mã cứ chạy, chàng cứ quanh quẩn trong niềm hối hận. Chàng đã vượt qua hai hòn núi, một khu rừng, một cánh đồng hoang rồi đến một vùng núi non nữa.

Thời gian lúc đó đã quá Ngọ. Đến Mùi, con Long Mã đã đuối mồ hôi nhưng không dừng vó. Chừng như nó không biết mệt.

Chạy một lúc nữa, người và ngựa đến một ngọn núi , nửa triền bên này là vách đá nửa triền bên kia là một đầm rộng lớn, mặt nước trong veo, soi rõ bóng.

Ngựa chạy lên đỉnh núi, Độc Cô Thanh Tùng trông xuống nước thấy rõ mặt đầm. Nhàng nhắm mắt lại, vận công vào hai đầu gối ép mạnh vào hông ngựa.

Con Long Mã hí lên một tiếng lớn, cất bốn vó vọt đi. Nó như bay từ đầu non xuống đầm , nhưng nó chỉ đáp tại bờ đầm, không rơi ùm xuống. Độc Cô Thanh Tùng lại hét lên một tiếng to , đưa tay giật chòm lông gáy nó.

Nó đau quá phóng nhanh tới. Lần này thì người và ngựa cùng rơi xuống mặt đầm. Nước trong đầm lạnh như giá băng. Cảm giác lạnh làm cho Độc Cô Thanh Tùng bừng tỉnh lại , mà con ngựa cũng hết sức hãi hùng.

Vốn là một con thần mã, có lẽ nó biết chủ nhân đang lúc khủng hoảng tinh thần , có thể định trảm mình mà chết. Nó đạp nước, vọt mình lên phóng tới. Nó làm như thế trong mấy lượt, vọt đến bờ , nhảy vọt lên. Nhưng nó vừa lên đến bờ thì Độc Cô Thanh Tùng cuồng loạn trở lại , cái ám ảnh của cảnh lưu huyết tại Vọng Nguyệt Bình còn đè nặng lên tâm tư chàng. Chàng rít lên :

- Chết ! Chết ! Ta phải chết ! Bỏ mặc con Long Mã tại bờ đầm, chàng phi thân vọt bổng lên không , đảo một vòng, lao mình trở lại , rơi xuống mặt nước. Chàng trôi lên ngụp xuống, mỗi lần trôi lên lại bật cười ha hả , cười man dại, cười cuồng loạn. Chàng gào lên :

- Ta là kẻ sát nhân ! Ta là một hung thần, một Ma Vương ! Trên thế gian này không có ai là đối thủ của ta ! Ha Ha ! Ha Ha !

Tiếng cười, tiếng gào của chàng chấn động cả núi đồi.

Cười chán, gào chán , Độc Cô Thanh Tùng lại khóc. Chàng vừa khóc vừa than :

- Bá mẫu ơi, Bá mẫu ! Tôi còn mặt mũi nào nhìn lại bá mẫu nữa ? Tôi đã đánh bá mẫu trọng thương !

- Ân sư ơi, ân sư ! Tôi không còn xứng đáng là đệ tử của ân sư nữa ! Tôi đã luyện tà công, tôi là một Ma vương chuyên sát nhân !

Chàng liên tưởng đến Lãnh Nhạn Dung, người hiện nay vẫn ôm niềm thương nhớ, đếm từng ngày tại Hồng Trạch Hồ mong đợi chàng về !

Chàng lại than :

- Dung muội ơi ! Anh không còn can đảm gặp lại em nữa rồi ! Anh không còn xứng đáng với em nữa rồi ! Hai bàn tay vấy máu tanh này đâu còn vuốt ve vóc ngà thân ngọc của em được , phải không em ? Anh là một kẻ đáng tởm, đáng khinh ! Em hãy quên anh đi ! Vĩnh biệt em !

Chàng nghĩ đến cái chết. Luôn luôn ám ảnh chàng , chỉ có cái chết mới làm tiêu tan niềm hối hận.

Khi con người có thái độ dứt khoát trước một hiện tình thì tâm tư bình lặng trở lại, không còn bị xáo trộn đảo điên nữa. Độc Cô Thanh Tùng muốn chết, chàng nhất định chết , dù còn ham sống thế nào cũng không thể sống. Dù trên thế gian còn bao nhiêu cảm tình sâu đậm ràng buộc lưu luyến, chàng cũng phải dứt bỏ để ra đi, ra đi không hề trở lại !

Chàng không khóc, không than, không cười, không gào nữa. Gương mặt chàng trang nghiêm trở lại như ngày nào.

Nước đầm đã rửa sạch máu trên người, trên mặt, chàng nhìn xuống nước trông thấy rõ mặt mày mình. Chàng điểm một nụ cười :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Đời người còn dài ! Dài mà làm gì ? Người luyện một thân vũ học, luyện mà làm gì ? Người khô ngô tuần tú, về khô ngô tuần tú ri cũng không mang lại cho người một hạnh phúc nào ! Tất cả đối với người từ đây như ảo mộng !

Tâm tình lắng đọng, trông thấy hình hài soi trên mặt nước , chàng nhớ đến người sanh thành, ân dưỡng dục, rồi chàng nhớ đến bao nhiêu người thân khác .. Vừa lúc đó, một giọng nói oai nghiêm rõ ràng vọng đến tai chàng :

- Ai đó ? Làm gì kêu gào khuấy động trong đầm của ta , xua đuổi cá tôm chạy hết, không cho ta câu thả ? Độc Cô Thanh Tùng giật mình, đắm mắt nhìn quanh bốn phía, nhận ra tại một góc , dưới tán cây to rộng có một người mặc áo bố , đội nón lá đang ung dung buông cần.

Chàng cao giọng hướng về lão nhân tạ lỗi :

- Lão nhân tha lỗi cho, vãn bối vì không hiểu có lão nhân ngồi câu tại đây nên mạo phạm bậc trưởng thượng .. Lão nhân sừng sộ :

- Người muốn chết, thiếu gì nơi không tìm lại tìm đến đây mà chết ? Đã chết mà còn làm phiền phức đến người khác vậy sao ? Người có biết đây là đâu không ?

Đừng có chọc giận ta, chỉ sợ chọc giận ta rồi, có hồi tâm muốn sống cũng không sống được ! Hãy đi đi ! Ta không chấp nhất làm gì những kẻ không biết điều như ngươi ! Đi gấp đừng để ta nổi nóng lên mà hối tiếc đấy !

Độc Cô Thanh Tùng bất quá chỉ vì đối tượng là người niên cao kỷ trọng , chàng là kẻ hậu sanh nên giữ lễ mà nhún nhường chứ thật ra chàng có lỗi gì đâu ? Đã hạ mình xin lỗi, người ta lại còn khinh miệt chàng , buông lời xua đuổi, chàng hết sức bất bình.

Đang lứa tuổi đầy khí huyết phương cương , hiếu thắng tràn lòng có bao giờ chàng tiêu nổi những lời khinh miệt quá đáng ? Chàng hừ một tiếng, gằn giọng thốt :

- Lão nhân ! Tôi thấy lão là người có tuổi tác nên tôi giữ phận mình là hạ đẳng bối hậu sanh , kính nhường như thế chứ vị tất tôi có lỗi gì ? Đây bất quá là nơi núi hoang đầm vắng nào phải giang sơn riêng biệt của ai mà hòng nói tới chủ quyền ? Tôi đi hay ở là do cái hứng của tôi , lão nhân đừng hồ đồ, bắt buộc tôi phải vô lễ !

Lão nhân sôi giận đứng lên :

- Tiểu tử sao dám buông lời xúc phạm đến ta ?

Độc Cô Thanh Tùng cũng sôi giận :

- Tôi xúc phạm đến lão nhân làm sao ? Hãy giải thích cho tôi nghe xem !

Lão nhân cười gằn :

- Được rồi ! Đã muốn chết, ta cho chết !

Lão nhắc cần câu, quần nhợ, đoạn nhảy xuống mặt nước, bước đi như bước trên đất liền, tiến tới.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi thâm nghĩ :

” Công lực của lão già này luyện tới mức siêu nhân nhập hóa, tại sao lão lại nổi sân si một cách dễ dàng thế ? Phàm đã đạt tới mức tu vi đó, tất tâm tính phải bình lặng, có lý nào bỗng dưng lại gây sự với ta ? Lão là ai ? ” Chàng biết mình gặp phải tay kinh địch, không dám xem thường , ngằm vận công tụ khí để phòng bất trắc. Cùng vừa lúc đó, ý niệm quyền sinh trở lại với chàng. Ý niệm đó bùng lên, chàng nhớ tới hiện cảnh của mình. Chàng than thầm :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người còn muốn đấu tranh nữa sao ? Giết bao nhiêu mạng người, người đã là một Ma vương rồi , giờ người còn muốn giết người thêm nữa sao? Tại sao người lại xem lão già kia là kẻ địch ? Độc Cô Thanh Tùng! Đừng làm thêm tội nữa !

Chàng liền đổi ý, phân tán công lực, thâm thốt :

- Để cho lão muốn làm gì mình thì làm ! Lão giết mình là lão giải thoát cho mình đấy ! Lão tạo dịp cho mình đền tội ác đấy ! Mình nhất định không hề hoàn thủ. Mình chẳng đã đi tìm cái chết đó sao ? Nghĩ như vậy rồi, chàng không cảm hờn lão câu vô lý nữa. Chàng cảm thấy nhẹ nhàng tâm trí vô cùng. Thần sắc tươi hân lên trong niềm vui sắp được giải thoát vĩnh cửu , sắp được đền tội ác tày trời, miệng chàng điểm một nụ cười khoái trá. Chàng nhìn lão nhân bước từng bước một trên mặt nước tiến tới dần dần. Chàng chờ đợi .. Nhưng chàng lại nghĩ :

” Nếu mình ở trong nước thế này, lão ấy làm sao xuất chưởng đánh mình ?Khó mà chết ngay trong một chưởng lắm. Rất có thể lão thấy mình không hoàn thủ , lão không đánh tiếp nữa thì mình làm sao ? Chi bằng mình lên bờ đi cho lão đánh dễ dàng. ” Chàng không do dự, duỗi chân, đạp nước, sải tay trường mình trên mặt nước nhảy vọt lên bờ, chờ.

Lão già câu thần nhiên đi tới, không nhanh mà cũng không chậm, dù chàng nhảy lên bờ, lão cũng không nghi ngờ là chàng chạy trốn. Lão đến bờ, nhảy lên cao, giơ cần điểm vào mặt chàng cao giọng thốt :

- Tiểu tử cuồng ngạo xúc phạm đến lão, tưởng đâu lão không dám làm gì phải không ?

Mạnh tay, lão nâng cần câu bổ vút xuống vai chàng một phát.

Độc Cô Thanh Tùng đau nhói lên nhưng chàng thâm nhủ :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Độc Cô Thanh Tùng ! Người bình tĩnh , tuyệt đối không nên hoàn thủ , để cho lão làm gì người thì làm ! Người là tên sát nhân, một Ma vương, tội người đáng bị hành hạ, đáng bị lão giết. hãy nhận hình phạt đó, đừng trốn tránh , đừng gphản công mà gây thêm tội ác nữa !

Chàng nghĩ thế nhưng con Hồng Long Cái Tuyết không nghĩ thế ! Nó thấy Độc Cô Thanh Tùng bị quất một chiếc cần câu , sôi giận hí vang, đôi chân trước chồm lên toan đạp tới.

Độc Cô Thanh Tùng vội vận cương khí phóng ra một đạo chỉ phong điểm vào chân con tuần mã. Nó buồng hai chân xuống , lão đảo một chút rồi ngã phịch xuống đất. Chàng không phản công, chàng lại ngăn cản con ngựa nhảy vào , đằng lể lão già câu thấy thế không còn hung hăng nữa. Thế mà trái lại, lão lại sôi giận hét to :

- À ! Tiểu tử, người khinh ta ? Người không hoàn thủ, người tưởng ta không đủ công lực đánh nát người người ra à ? Ta nhất định đánh chế người ở Nga My Sơn này mới hả ! Biết khôn thì chạy đi !

Lão vút vút chiếc cần câu, rít gió ọ ọ trong không gian tận lực giáng liên hồi xuống Độc Cô Thanh Tùng. Chàng cắn răng cố chịu đau, trán mình mặc cho lão đánh.

Dĩ nhiên là chàng thấy đau, nhưng càng đau càng thấy khoan khoái tinh thần , niềm hồi hận như vơi đi từng chút từng chút theo mỗi ngọn cần câu bổ vào người.

Chàng thâm nghĩ :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Cố ráng nhận hình phạt ! Hình phạt này do trời chứ người phàm còn ai làm gì người nổi ! Nếu người quật cường thì thiên hạ chết hết ! Người chẳng là một kẻ sát nhân, một tên Ma vương rồi sao ? Người muốn phạm tội nữa chẳng ?

Đừng bao giờ hoàn thủ nhé ! Đừng ! Nhận chịu đi !

Dù cho ai có là mình đồng thân sát đic hăng nữa đánh mãi cũng phải mềm huống chi là người bằng da bằng thịt ? Dần dần rồi Độc Cô Thanh Tùng không còn biết gì nữa. Chàng hôn mê thật sự, ngã khụy xuống tại chỗ bất tỉnh. Chàng bất tỉnh không biết bao lâu, chàng tỉnh lại. Chàng tưởng chừng như lão già câu vẫn còn đánh chàng, nên tự nhủ :

- Cố gắng chịu đựng đi Độc Cô Thanh Tùng, ngươi là một kẻ sát nhân ! Ngươi là một Ma vương , cần phải chịu hình phạt cân xứng.

Chàng nhắm mắt mà tự thốt như đối thoại với lương tâm.

Bỗng chàng nghe giọng nói từ hòa vắng vắng bên tai :

- Không ! Ngươi không là kẻ sát nhân ! Ngươi không phải là Ma vương ! Ngươi chỉ là một quái nhân , nhưng hiện tại khó tin ngươi là một quái nhân !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, mở mắt ra mới thấy chính là lão già câu phát thoại với chàng. Lão không còn hung hăng như trước, lão đã nghỉ tay lâu rồi mà chàng cứ tưởng lão còn đánh mãi.

Bây giờ lão cười với chàng, lão dùng giọng hết sức dịu dàng thốt với chàng.

Ánh mắt lão dịu dàng làm sao !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn ra bốn phía, thấy mình đang nằm trong một gian thạch thất , không khí ẩm áp vô cùng.

Chàng nằm trên một chiếc giường cũng bằng đá nhưng có lót đệm dày, một tấm chăn phủ kín lên người chàng từ cổ đến chân.

Lão già đã vất bỏ bộ y phục bằng bố. Hiện tại, lão mặc một chiếc áo dài bằng lụa màu xanh, đầu chít khăn chữ phúc.

Độc Cô Thanh Tùng hừ khê một tiếng, thấp giọng thốt :

- Hiện tại tôi đang ở đâu đây ? Có phải tôi đang nằm mộng ?

Lão già vẫn với tự hào, đáp :

- Tiểu ca không nằm mộng đâu ! Hiện giờ, tiểu ca đang ở trong động phủ của lão phu , tận trong vùng sâu thẳm của dãy Nga My Sơn. Tiểu ca yên trí nằm điều tức khôi phục nguyên thần , sau đó mình sẽ đàm đạo với nhau.

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị nhìn sững lão nhân. Lão già áo xanh lại cười, nói tiếp :

- Tiểu ca thật là quái dị, lão phu gọi tiểu ca là một quái nhân thật không sai chút nào. Tiểu ca biết không, đã một ngày qua rồi đấy ! May mà ngày hôm qua tiểu ca không hoàn thủ. Chứ nếu tiểu ca phản công lại thì lão phu đã giết chết rồi ! Không ai ngờ rằng mới gần đây niên kỷ mà tiểu ca đã luyện được Hoá Huyết Công, đạt thành mức siêu huyền, thân hoá Huyết Ảnh ! Độc Cô Thanh Tùng giật mình, nghĩ :

- Là thật, tại sao lão biết quá rõ ? Trước mặt lão ta có bao giờ thi triển môn công đó đâu ? Vả lại ta không hoàn thủ kia mà !

Lão già áo xanh chừng như đọc được ý nghĩ của chàng, cười thốt :

- Tiểu ca đang thắc mắc tại sao lão phu biết được điều đó ? Có gì đâu, chỉ tại tiểu ca không lưu ý đến hành động của mình thôi. Lúc rời ngựa phi thân nhảy xuống đầm, vô hình trung tiểu ca đã vận khởi Hóa Huyết Công, biến thành cái bóng máu. Lão nhìn con ngựa thấy nó vậy máu bê bê, lão lại nghe tiểu ca luôn miệng tự mắng là kẻ sát nhân, là Ma vương , lão phu có ý hồ nghi rồi. Do đó lão phu mới giả vờ phản hận tới gần bên tiểu ca quan sát nơi ẩn đường. Lão thấy nơi đó ẩn hiện một bóng máu. Chỉ có những người thành tựu trong môn Hóa Huyết Công mới có bóng máu iện nơi ẩn đường.

Rồi lão phu định hạ thủ trừ diệt tiểu ca, bởi trên giang hồ ai ai cũng có nhiệm vụ trừ diệt Huyết Ảnh Tử, để trừ một mối hại lớn cho thiên hạ võ lâm. Lão già áo xanh dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Trông cái cảnh của tiểu ca, thoát cười, thoát khóc, nửa muốn chết, nửa còn lưu luyến với bao nhiêu hoài niệm chưa tròn, lão phu thấy rõ tiểu ca đang bị niềm hối hận dày vò, ray rứt. Lão phu thay đổi ý định, thay vì giết chết tiểu ca, lão chỉ dùng cần câu đánh cho hôn mê. Lão đánh như thế, trong lòng mong tiểu ca cố chịu đựng đến khi bất tỉnh. Phàm đã luyện thành Huyết Ảnh, tiểu ca nghiêm nhiên là tay vô địch trên đời này, phàm đã luyện thành Huyết Ảnh, không một ai có thể mặc nhiên để cho người khác lăng nhục mà không phản ứng. Tiểu ca đã làm được việc đó tức nhiên tiểu ca chưa có ác tâm, tiểu ca chưa phải là mối họa cho võ lâm.

Lão dừng lại một chút, nhìn mặt chàng dò xét xem phản ứng.

- Môn Hóa Huyết Công, dù là tà công, song kẻ đã luyện tới thành tựu mức hoàn toàn mà không ác tâm, không hiếu sát thì kẻ đó là vị cứu tinh của võ lâm chứ không phải là một hung thần một Ma vương như tiểu ca đã tự gán cho mình.

Lão kết luận :

- Bây giờ chắc tiểu ca hiểu tại sao lão phu không giết tiểu ca, trái lại còn cảm mến tiểu ca hơn. Bằng cớ là tiểu ca hiện đang ở trong động phủ này.

Độc Cô Thanh Tùng bàng hoàng như người mê chợt tỉnh, chàng nghi hoặc hỏi :

- Nếu như lúc đó tiểu sanh vận khởi Hoá Huyết Công, biến thành Huyết Ảnh phản kích lại tiền bối, thì tiền bối dùng thủ pháp, môn công gì để hạ sát tiểu sanh ?

Lão già áo xanh cười nhẹ :

- Ai khác thì không làm gì tiểu ca được, chứ với lão phu thì hạ thủ sát hại tiểu ca là một việc rất dễ dàng. Dù tiểu ca là một Huyết Ảnh Tử !

Lão lấy trong người ra một vật hình sừng trâu, hỏi :

- Tiểu ca có biết vật này không ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Không !

Lão già áo xanh giải thích :

- Dồn Huyết Ảnh Tử vào tử địa chỉ có một biện pháp là làm cho tất cả số máu trong người Huyết Ảnh Tử chảy ra hết. Ngày xưa Thần Phong Đại Đế ức chế Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đến phải chết là nhờ Đại Đế chọc thủng thân hình lão ác ma đó thành một lỗ hổng lớn, máu chảy ra mãi, không phương gì bịt toa? các kinh mạch cầm lại được.

Lão đưa chiếc sừng ra tiếp nối :

- Đây là sừng con tê ngư ngàn năm, sắc bén vô cùng. Nó có thể xuyên thủng bất cứ vật gì cứng rắn mà bửu đao thần kiếm trên đời không xuyên lọt. Nếu lúc đó tiểu ca phản công, lão phu chỉ cần lấy nó đâm một nhát vào ngực hoặc bụng tiểu ca, máu sẽ chảy mãi đến chừng nào khô kiệt thì thôi. Dĩ nhiên, tiểu ca không thể sống sót.

Độc Cô Thanh Tùng rung mình. Chàng nhớ lại hành động loạn cuồng của mình vừa qua, chàng nhớ đến bao nhiêu việc còn dang dở mà toàn là những việc quan trọng, bất giác chàng rơi lệ. Chàng khóc một lúc, rồi buông giọng trầm buồn than với lão già áo xanh :

- Tiền bối không giết tiểu sanh nhưng tiểu sanh còn mặt mũi nào sống sót để nhìn lại người đời ?

Lão già áo xanh thoáng giật mình, biết rõ cái ý định quyên sinh vẫn còn lớn vồn trong đầu óc chàng, lão vội an ủi :

- Tiểu ca hãy yên trí điều tức trong một lúc đi, khi tiểu ca khôi phục ngươn thân lại như cũ, lão phu sẽ hỏi mấy điều. Thật lão không ngờ mấy năm lão mai tung ẩn tích tại đây, trên giang hồ lại xảy ra lắm chuyện ! Mà toàn là những chuyện to tát !

Thốt xong, lão lui ra ngoài.

Độc Cô Thanh Tùng bật ngồi lên, nhưng lão già áo xanh vừa đi vừa gằn giọng :

- Lão phu đã biểu tiểu ca điều tức một lúc, tại sao tiểu ca không tuân lời ?

Độc Cô Thanh Tùng lại nằm xuống.

Chàng mở tròn đôi mắt nhìn khắp căn nhà. Tuy là thạch thất, bốn phía vách đều được mài trơn bóng như thủy tinh. Lối trang trí vô cùng nhã kiết mừng tượng khuê phòng của nữ nhân, nhưng thanh đạm, không có vật gì cầu kỳ còn tỏ ra con người còn chạy theo vật dục.

Chàng bắt đầu suy nghĩ về lão già. Chàng tự hỏi, lão là ai ? Chừng như lão có mỹ cảm đối với chàng. Nếu lão có ác ý, trong lúc chàng hôn mê, lão đã hạ sát chàng rồi, hay đúng hơn, lão đã dùng sừng tê phá hủy Hoá Huyết Công của chàng ngoài bờ đầm rồi, còn đem về đây khuyên lơn, an ủi chàng làm chi !

Niềm thắc mắc lớn hơn hết, chẳng hiểu lão là ai. Có điều chàng chắc chắn lão là một cao thủ hữu hạn trên giang hồ vào thời trước. Lai lịch của lão hẳn phải phi thường lắm.

Chợt giọng nói của lão già từ đâu đó vọng lại :

- Lão phu xem ra tiểu ca không thể nào bình tĩnh mà điều tức được rồi ! Thôi đành vậy, bây giờ ta cách vách hội đàm với nhau nhé !

Lão tiếp hỏi :

- Lão phu thấy trên mình ngựa, có chiếc Quỷ Đầu Trượng, vật ấy do đâu mà ngươi có nó ?

Cái tiếng người lão bắt đầu dùng với chàng, không phải để đổi thay thái độ, bắt quả lão muốn tỏ ra thân mật hơn. Lão bỏ cái khách sáo để dễ dàng cởi mở tâm tình giữa nhau. Độc Cô Thanh Tùng biết lão hỏi chiếc Quỷ Vương Trượng, vội hỏi lại :

- Tiền bối biết lai lịch chiếc gậy đó à ?

Lão già áo xanh điềm nhiên đáp :

- Nếu lão phu không lầm, nó là vật tùy thân của Quỷ Vương trong Quỷ Phủ Biệt Cung. Nó tên là Quỷ Vương Trượng.

Độc Cô Thanh Tùng xác nhận :

- Tiền bối không nhầm ! Tiểu sanh là Chương môn nhân đời thứ ba nơi Quỷ Phủ !

Lão già áo xanh a lên một tiếng :

- Ngươi thuộc về tà phái ?

Một tiếng ạ của lão già đủ khiến cho Độc Cô Thanh Tùng nhận định đại khái thân phận của lão già như thế nào rồi. Chàng hấp tấp hỏi :

- Tiền bối có phải là .. Lão già áo anh cười nhẹ, chặn lời chàng :

- Ta biết ý ngươi ! Đừng hỏi ta là ai, một kẻ đã tứ thân ngoài vòng nhân sự, đâu còn quan hệ gì với đời. Ngươi có hỏi, đã chắc gì ta còn nhớ tên họ mà nói ?

Độc Cô Thanh Tùng bỗng nhớ đến lối ăn mặc của lão ngày hôm qua, động tính hiếu kỳ :

Theo tiểu sanh nghĩ, tiền bối chưa phải là một bậc ẩn cư.

Lão già cười lớn, hỏi :

- Tại sao ?

Độc Cô Thanh Tùng đáp :

- Vì lối ăn vận như hôm qua có hàm chứa dụng ý. Trước hết là không muốn cho ai nhận ra mình, qua hình thức.

Lão già áo xanh cười to hơn :

- Ta có thói quen ăn mặc như vậy từ trăm năm qua rồi chứ nào phải ta cố ý trong nhất thời !

Lão đổi vấn đề :

- Ta quên hỏi danh tánh người là chi ? Tại sao người luyện được Hoá Huyết Công ?

Độc Cô Thanh Tùng bất giác xúc động tâm tình. Dĩ vãng hiện lên trong tâm tư chàng , từ lúc ăn nhờ hột cơm nơi Bạch Mã Trang .. Chàng không dấu diếm, đem mọi việc thuật lại cho lão nhân nghe. Nhắc đến mối thù cha mẹ, mối hận của các vị thúc bá, niềm hối tiếc đã đánh Công Chúa trọng thương, chàng không ngăn giọng lệ thấm, mạch cảm hoài lai láng tràn lòng.

Sau cùng, chàng lắng đọng lương tâm, thở dài kết luận :

- Tiểu sanh suốt đời hết đau lại khổ, hết hoạn nạn lại hiểm nguy ! Đúng là mình sinh ra dưới vì sao xấu ! Lặn lội trên giòng đời qua bao thời gian rồi mà cứu cánh vẫn còn thăm thẳm.

Lão già áo xanh ngậm ngùi cho số phận chàng. Lão an ủi :

- Hải tử đừng có ưu tư ! Người chẳng có gì đáng trách cả. Người hành động như thế là phải !

Độc Cô Thanh Tùng cảm động :

- Tiểu sanh đã giết bao nhiêu người ! Tay tiểu sanh đã nhúng vào giòng máu, mùi máu tanh còn phảng phất quanh người ! Tiểu sanh còn mặt mũi nào nhìn lại ân sư ?

Hiện tại, trên giang hồ võ lâm đang xao động vì hành động của tiểu sanh, họ sẽ phê bình, bàn luận tiểu sanh ra sao ? Huyết kiếp mấy trăm năm trước đây do Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi gây ra , giờ đây nó lại tái diễn dưới bàn tay máu của tiểu sanh. Thế nào rồi đây hào kiệt anh hùng trong mười ba tỉnh Trung Nguyên sẽ liên kết lại với nhau để chống lại Độc Cô Thanh Tùng này !

Lão già áo xanh lại an ủi :

- Hải tử đừng sợ việc đó ! Họ muốn dựa vào công đạo để kết tội người, họ phải nhìn vào toàn diện của sự tình. Họ không thể dựa vào một khía cạnh mà lập luận sai lầm. Huống chi, theo lời người nói, bọn Huyết Ma Bang không từ bỏ một việc ác nào mà không làm, thì chúng đáng chết lắm. Chúng chết đi là hợp lý ! Chính người thay quyền tạo hoá mà trừ diệt hung bạo , cứu nạn dân lành, người còn sợ ai chỉ trích, phê bình ? Còn ra nếu hiện tại người ta không hiểu cho người, ngàn sau sẽ đọc đến đoạn lịch sử võ lâm hôm nay sẽ có người hiểu cho người !

Độc Cô Thanh Tùng khích động vô cùng :

- Đa tạ tiền bối an ủi và khuyến khích tiểu sanh ! Nhưng dù muốn dù không, sẽ có một mặt trận liên minh của quần hùng sẵn sàng đối phó với tiểu sanh trong tương lai.

Có thể có cả những người chí thân của tiểu sanh trong lực lượng đó ! Tiền bối ơi ! văn sanh làm sao xử trí khi đối diện với quần hùng ? Họ sẽ không cho tiểu sanh biện bạch , họ sẽ cố chấp mà dồn tiểu sanh vào bước đường cùng. Tiểu sanh khoanh tay chịu chết sao ?

Lão già áo xanh than :

- Kể ra cũng khó xử thật !

Lão trầm ngâm một chút rồi tiếp :

- Cái mục đích của người là báo thù nhà và cứu người, người trở về giang hồ lần này chỉ chuyên chú vào hai việc đó thôi, khi nào thành công rồi, phải mau mau thoát ẩn thâm sơn cùng cốc. Nếu trong lúc việc chưa thành, người có gặp quần hùng vây hãm, cố tìm cách tránh họ, đừng giao đầu dây dưa. Lão thiết nghĩ đó là cách xử sự thoa? đáng nhất !

Lão nói tiếp :

- Còn như Huyết Ma Bang, người cứ giết ! Không ai cấm ngăn người giết chúng , không ai chê trách người là một kẻ sát nhân !

Chàng lắc đầu :

- Tiền bối nói rất phải, nhưng nghĩ ra cũng khó thi hành ! Lão già áo xanh kinh dị :
- Tại sao lại khó ?

Chàng giải thích :

- Muốn tận diệt Huyết Ma Bang, tiểu sanh phải vận dụng Hoá Huyết Công. Mà tiểu sanh thì không muốn giở đến môn đó nữa !

Lão già cười nhẹ :

- Chỉ sợ đến chừng đó rồi người có không muốn cũng không được với chúng? Huống chi người chỉ dùng môn công đó đối phó riêng biệt với Huyết Ma Bang, việc làm của người có can gì đến quần hùng mà người lo ngại ?

Cả hai trầm lặng một lúc.

Lão già áo xanh bỗng nhớ tới một việc. Lão cao giọng thốt :

- À ! Hải tử, còn một việc này nữa .. người phải ghi nhớ !

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc :

- Còn việc gì nữa hả tiền bối ?

Lão già buông gọn :

- Ngồi vị Chí Tôn trong võ lâm ! Phải chiếm !

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên :

- Tiểu sanh ..?

Chàng tiếp nối :

- Như vậy là tiền bối tự mâu thuẫn với chính mình rồi ! Tiền bối đã chẳng bao tiểu sanh thoái ẩn khi mục đích đạt thành rồi sao ?

Lão già áo xanh thản nhiên :

- Không phải ta mâu thuẫn với ta đâu ! Tại ta đổi ý !

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Tại sao tiền bối đổi ý ?

Lão già áo xanh cười lớn :

- Ta đổi ý vì ta thấy cái đức hiếu sanh của người trong sáng quá, cái đức ấy rất cần cho bậc lãnh tụ võ lâm. Người thừa tư cách đảm nhiệm trọng trách đó ! Hải tử ới !

Cổ gắng lên ! Người xứng đáng ở ngôi vị đó lắm ! Người sẽ tạo nên một bộ mặt mới cho võ lâm, ta tin như vậy !

Lão tiếp nối với giọng trầm ngâm hơn :

- Còn như bá mẫu của người, người đừng gặp vội. Chỉ khi nào sự việc an bày rồi, người sẽ tìm đến diện kiến với người !

Độc Cô Thanh Tùng hoang mang quá :

- Như vậy làm sao được ? Tiểu sanh phải chờ lâu thế sao ?

Lão già gật đầu :

- Ta nói được là phải được, chắc được ! Vạn nhất có việc gì bất trắc trở ngại, ta sẽ hạ sơn tiếp ngươi một tay. Hài tử ơi ! Ngươi đã gieo một ấn tượng rất tốt nơi ta , ngươi hãy nghe lời ta nhé, để cho ta được giữ mãi cái ấn tượng đó ! Báo cừu, cứu nhân.

Chiếm đoạt ngôi vị Chí Tôn vô lâm là ba việc ngươi cần phải làm, làm cho có kết quả tốt đẹp ! Ngày nào ngươi thành công, ta sẽ đến uống với ngươi một chén rượu mừng.

Độc Cô Thanh Tùng nghe như lòng mình phần khởi :

- A !

Chàng nhảy vọt xuống giường, cao giọng thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng xin bái lãnh lời vàng ngọc của tiền bối ! Tiền bối cho phép tiểu sanh lạy một lạy tạ Ôn !

Câu nói của chàng không khác một lời cam kết, một lời tuyên thệ, dĩ nhiên chàng sẽ không đi ra ngoài ba mục tiêu đó được, hoặc bỏ sót một vài.

Vén kia vách, chừng như lão già đã thấy chàng làm gì, cười nhẹ thốt :

- Hài tử đã quyết định rồi, vậy là hay lắm ! Hãy chuẩn bị xuống núi là vừa ! Lão dặn dò thêm :

- Nếu tiện, ngươi hãy đến Kim Lăng, tìm nhà Cát Thiên Tuế một chuyến nhé ! ta mong ngươi đừng phụ chỗ kỳ vọng của ta !

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh :

- Xin tiền bối cứ yên tâm ! Không bao giờ tiểu sanh dám quên lời chỉ dạy quý báu của tiền bối Lão già cười tiếp :

- Vậy là ngươi cứ đi, giờ Ngọ sắp tới rồi, ta còn bận luyện công không thể đưa đón ngươi được !

Độc Cô Thanh Tùng rời khỏi thạch thất, nhận thấy mình đang đứng giữa một gành đá cheo leo. Chàng đảo mắt quan sát một vòng, bỗng nghe con Hồng Long Tuyết Cái hí vang lên , rồi từ mô đá phía hậu chạy bay đến.

Chàng nhảy lên lưng ngựa, ngoảnh đầu nhìn vào thạch thất một lần cuối cùng , đạo cất cao giọng đầy khích động :

- Đa tạ tiền bối điểm hoá, tiểu sanh tỉnh cơn mê loạn. Tiểu sanh xin cáo từ và nguyện không dám quên những lời ngọc huấn của tiền bối ! Hồng Long Tuyết Cái cất bốn vó lên, phóng mình chạy bay xuống núi.

55. Kiếm Khí Tử Long

Rời khỏi động phủ của lão già áo xanh, Độc Cô Thanh Tùng cùng con Hồng Long Cái Tuyết xuyên cốc, vượt khe, qua đồi, qua núi, tìm lối đi dẫn xuống dãy Nga My Sơn.

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ :

- Bây giờ ta đi đâu ? Nên đi tìm ân sư Địa Tướng trước hay đến Huyết Ảnh Cung tại thần bí Cốc cứu người? Phải! Ta phải lo liệu cách nào cứu mẫu thân và các vị thúc bá khỏi nơi giam cầm! Còn lão nhân kia muốn cho ta phải chiếm được ngôi vị độc tôn trong vô lâm, ta phải làm sao thoả? mãn kì vọng đó ? Còn Công Chúa, bá mẫu? Biết người có chịu xét nghĩ mà tha thứ cho ta ko, hay người cứ xem ta như thù địch?

Tập niệm nổi lên giao chuyển, giao động mạnh tâm tư chàng. Mặt chàng hiện rõ nét lo âu nghiêm trọng.

Hai ngày qua , từ lúc rời Vọng Nguyệt Bình trên Thanh Thành Sơn chàng gầy đi phần nào. Thân xác gầy đi, tinh thần cũng suy kém, chàng cố kìm con Long Mã đi chậm chậm, không dám cho nó phi nước đại như trước nữa.

Nga My Sơn có nhiều thắng tích , mà cũng là vùng hiểm tuân vô cùng. Núi giăng trùng trùng, sương mù mịt, cảnh cao , đồi thấp, thung lũng sâu , rừng dày, rồi đầm lạnh suốt trong, nơi nào cũng nổi lên một thiên nhiên hùng vĩ, nơi nào cũng bốc cái linh khí của một địa điểm tân kỳ.

Nhưng Độc Cô Thanh Tùng đâu phải là khách nhân du để mặc tình thưởng ngoạn phong quang cảnh trí ?

Chàng đang mang trong mình một bầu tâm sự, chàng đắn đo, cân nhắc, phân tách, suy nghiệm, tâm hồn theo dòng tư tưởng phiêu phưởng tận nơi đâu...

Chàng dừng ngựa tại một đỉnh núi không cao lắm trong số muôn ngàn đỉnh trập trùng của dãy Nga My Sơn.

Tuy đỉnh núi không cao, song cũng đủ cho chàng đưa mắt quan sát khắp vùng.

Bỗng chàng nghe đâu đây có tiếng hú vọng lên, phát ra từ những ngọn trập trùng, trong lúc bất thần, chàng không rõ được phương hướng nào.

Chàng giật mình, đảo mắt nhìn quanh, lắng tai nghe. Nhân lực của chàng hiện tại đã luyện đến mức tuyệt diệu lắm rồi, dù không nhìn xa thiên lý, nhưng trong khoảng cách năm mươi dặm, chàng có thể nhận được sự vật dễ dàng.

Ngoài ba dặm, trên một con đường dẫn đến một cái cốc, có một bóng vàng đang lao đi vun vút về phía hữu, chùng chùng như muốn đến một đỉnh núi gần đó.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo bóng đó một lúc.

Bóng đó vừa bay đi vừa hú.

Đáp lại tiếng hú, một tràng cười dài, âm thanh hùng mạnh, ngạo nghễ, vang lên từ đỉnh núi mà bóng đó đang hướng đến. Tràng cười dứt, một giọng nói oang oang tiếp theo :

- Nhị vị đến rất kịp lúc !

Người áo vàng đáp lớn :

- Chỉ sợ chậm trễ thôi !

Rồi y tiếp :

- Đại ca ẩn cư luyện kiếm ba năm, chắc đã thành công mỹ mãn?

Tràng cười lại vang lên nơi đỉnh núi, trong khi người áo vàng đến nơi.

Độc Cô Thanh Tùng nhận ra tại đỉnh núi có một ngôi nhà tranh, mờ khuất sau mấy hàng cây rậm rạp.

Người đại ca nghênh đón người tiểu đệ rồi cả hai cùng vào nhà.

Độc Cô Thanh Tùng động tánh hiếu kì thăm nghĩ :

- Bọn này là ai thế? Mình phải đến ấy xem cho biết chúng bàn luận gì.

Chàng nhảy xuống lưng ngựa, vồ vào đầu nó an ủi :

- Tuyệt ca chịu khó ở lại đây một tí nhé! Tìm chỗ nào kín đáo ẩn mình, trong chốc lát tôi trở lại!

Chàng rời con Long Mã, phi thân vút về hướng ngôi nhà tranh. Chỉ trong thoáng mắt, chàng đến nơi, nhưng không vội lai gần, còn cách độ mười trượng, chàng dừng lại lắng nghe.

Bên trong nhà tiếng người áo vàng vang lên :

- Đại ca! Ở đây có ai khác nữa sao?

Bỗng hần nhảy vọt ra ngoài cửa, trở mắt kinh ngạc nhìn sững Độc Cô Thanh Tùng.

Liền theo đó, một người vận áo dài màu trắng điểm đen, vút ra, đứng cạnh hần. Người áo dài trắng có điểm đen, tuổi tác đã già, có hàm râu thưa thưa như hàm râu dê.

Người áo vàng tuổi tác trung niên, độ tuổi hơn bốn mươi, có đôi mắt gian hoạt vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng thầm nghĩ :

” Đôi mắt của hắn như thế đó hẳn nhiên hắn không phải là người tốt rồi! ” Người già có hàm râu dê cất tiếng hỏi :

- Tiểu ca là ai, đến đây có việc gì?

Độc Cô Thanh Tùng cũng tự hỏi :

- Ta có nên xưng tên họ thật không?

Rồi chàng lại nghĩ; ” Xem ra lão già râu dê đó có tướng mạo đường đường chánh chánh, chắc lão có tâm địa tốt. Còn như người áo vàng kia, ta không thể tin tưởng nổi rồi. Có hắn, ta chẳng nên xưng tên thật làm gì. ” Chàng vòng tay cười đáp :

- Tiểu sanh họ Cổ tên Tùng, vì tìm thấy món thảo dược mà đi qua đây, làm kinh động tiền bối, xin tiền bối thứ cho !

Lão già râu thưa chưa nói gì, người áo vàng đã nói trước. Hắn trầm gương mặt hừ lạnh một tiếng :

- Ai tin được lời nói đó? Ta định chắc ngươi có ý tứ gì đó nên mới lân la đến chỗ này. Đúng ngươi là...

Độc Cô Thanh Tùng thấy hắn không có hoà khí gì cả, vừa mở miệng là gây ác cảm liền, chàng ngạc nhiên một chút, không đợi hắn dứt câu, chậm lại :

- Tiểu sanh hành động quang minh chánh đại, có thể nào nói thế ấy, tiền bối không thể nào vu oan cho tiểu sanh được.

Chàng đã gọi người kia là tiền bối thì người này chàng cũng gọi luôn như thế, dù hắn chỉ hơn bốn mươi tuổi, bởi họ cùng một bọn với nhau, họ cùng là huynh huynh đệ đệ với nhau.

Người áo vàng cười lạnh :

- Tiểu tử không đến sớm hơn mà cũng không đến muộn hơn, tiểu tử chọn đúng thời gian còn một ngày một đêm nữa là đại ca ta luyện xong Tử Long Kiếm sau ba năm khổ nhọc! Ngươi còn che giấu ai được cái thâm ý của ngươi?

Lão già râu thưa trầm gương mặt nghiêm giọng hỏi :

- Quả thật tiểu ca có ý đó không?

Độc Cô Thanh Tùng không tưởng là do sự hiếu kỳ mà mình có thể gây sự nghi ngờ đoạt kiếm như hai đối tượng vừa hạch hỏi, chàng điềm nhiên vòng tay đáp:

- Hai vị tiền bối lầm rồi ! Thật tình tiểu sanh chỉ vì hái thuốc mà đi ngang đây, chứ nào có biết gì đến việc luyện kiếm? Đến cả nơi đây tiểu sanh cũng chưa biết được là có người ở, thì làm sao biết được việc người làm? Thú thật lần thứ nhất tiểu sanh mới đi qua đỉnh núi này đó ! Nếu hai vị tiền bối có ý nghi ngờ thì tiểu sanh xin đi nơi khác ngay !

Chàng hướng sang hai người vái một cái, toan quay mình đi.

Người áo vàng bỗng hét to :

- Hãy khoan !

Độc Cô Thanh Tùng trở mắt :

- Tiền bối còn muốn dạy bảo gì thêm ?

Người áo vàng lườm chàng lạnh lùng hỏi :

- Ngươi nói vì ngẫu nhiên mà đi ngang đây, có thật như vậy không?

Độc Cô Thanh Tùng bình tĩnh đáp :

- Tiểu sanh dám nói dối với hai vị à?

Người áo vàng hừ một tiếng :

- Được rồi! Ta tạm tin như vậy đi, ngươi là đệ tử môn phái nào?

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc thầm nghĩ :

- Mình phải nói sao đây? Đã dấu thân phận rồi, chẳng lẽ lại khai rõ sư môn?

Dù mình có bịa ra môn phái nào đó, chắc cũng không tránh khỏi họ truy cứu dần ra, cuối cùng thì mình cũng lộ chân tướng ?

Đắn đo một chút chàng quyết định :

- Sư môn của tiểu sanh ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, mấy mươi năm không tái nhập giang hồ, người không muốn ai biết đến người nữa!

Người áo vàng giật mình, hần cười lạnh một tiếng :

- Tiểu tử giả hoạt vừa chứ ! Ngươi nói toàn là những điều khó nghe quá, dĩ nhiên không ai tin ngươi được rồi. Dù sao ngươi, ngươi cũng phải lưu lại đây đêm nay, đợi ngày mai, đại ca ta luyện kiếm xong rồi, ngươi muốn đi đâu thì đi.

Độc Cô Thanh Tùng thấy rõ hần luyện công lực, tụ chân khí, bản tâm không muốn gây sự lúc này, chàng khoát tay.

- Tiền bối cũng đừng bức người thái quá. Thiết tưởng tiểu sanh nên đi là phải, ở lại đây chỉ làm bận rộn hai vị tiền bối, ngăn trở công việc chứ chẳng ích lợi gì. Tiền bối không thấy chỗ bất tiện đó sao, còn muốn lưu người cho mất cái an tịnh rất cần?

Người áo vàng gằn giọng :

- Đại ca ta ở đây, luyện thanh Tử Long Kiếm suốt ba năm nay, chỉ còn một hôm nữa là công phu viên mãn. Ngươi biết không, kiếm khí Tử Long tỏa rộng hơn ba trượng , lợi hại vô cùng, từ nghìn xưa, chưa có một thần kiếm nào sánh kịp. Việc luyện kiếm chỉ có bọn Nga My Tam Hữu chính ta biết mà thôi, sự bí mật từ ba năm rồi không được tiết lộ. Bỗng dưng hôm nay, ma đưa quỷ dẫn ngươi vác xác đến đây, ngươi đã biết được bí mật rồi, ta có khi nào để ngươi đi ? Ta không nỡ giết ngươi lại để ngày mai ngươi đi, vậy là may mắn cho ngươi lắm rồi.ø Bây giờ ta điểm huyết ngươi. Đến lúc thần kiếm luyện thành, huyết đạo tự nhiên cũng giải khai, chừng đó ngươi thông thả ra đi...

Hần nói rất hợp lý, Độc Cô Thanh Tùng biết hần đang nghi ngờ mình, nếu không bằng lòng cho hần điểm huyết, vị tất hần sẽ để cho chàng yên. Chàng tin hần có điểm huyết chàng cũng vô ích , bởi trên đời này còn ai làm gì chàng nổi?

Chàng gật đầu :

- Đành vậy chứ biết sao? Tiểu sanh biết rõ bị điểm huyết là một điều rất khổ? Song không để cho tiền bối làm thì tiền bối nghi ngờ.

Chàng hơi nặng giọng hơn một chút :

- Tuy nhiên tiểu sanh cần nói trước với tiền bối, nếu tiền bối tráo trở, vô luận là như thế nào, lúc đó đừng trách tiểu sanh vô lý.

Thốt xong, chàng đứng thẳng người , quắc mắt nhìn người áo vàng , ánh mắt của chàng oai nghiêm vô cùng. Chàng có dáng dấp kiêu hùng như một thiên thần.

Người áo vàng bắt gặp ánh mắt đó, khiếp đảm quá, vừa run, vừa lui lại mấy bước, hần thầm nghĩ :

” Tiểu tử này có công lực ghê gớm chứ ! ” Hần do dự một chút rồi bước tới, toan điểm vào người chàng.

Chàng ưỡn ngực, đứng nghiêm, thần sắc không biến động.

Vừa lúc đó một bóng người bước tới, chắn giữa Độc Cô Thanh Tùng và người áo vàng.

Người đó chính là lão già râu thưa, vận chiếc áo dài trắng điểm đen.

Lão cất giọng từ hoà thốt :

- Nhị đệ! Ta thấy vị thiếu hiệp này nghi biều phi phạm chứng tỏ là một con người trong chánh đạo, quyết không phải là hạng ác quỷ ma đầu đâu! Hãy để cho thiếu hiệp đi đi!

Người áo vàng kinh ngạc kêu lên :

- Đại ca sai rồi ! Đại ca bằng tướng mạo bên ngoài mà tin được cái tâm bên trong sao? Thanh Tử Long Kiếm có phải là vật bỏ đâu? Ba năm công phu của đệ đâu phải là nhàn hạ đâu? Nếu gặp bất trắc, hậu quả sẽ thế nào? Tiểu đệ thà phụ người chứ chẳng khi nào để người phụ mình. Tin hử, đại ca cứ tin, phòng hữ, tiểu đệ phải phòng, dù thế nào cũng phải lưu hử lại đây đêm nay.

Hử không đợi lão già râu thưa đáp như thế nào ngón tay đã vươn ra, điểm nhanh vào yếu huyệt Tam Huyền.

Tay hử vừa chạm vào người, Độc Cô Thanh Tùng ngã rúm xuống ngay tại chỗ.

Chàng trầm nghĩ :

” Lão này độc ác thật ! Bỗng dưng lại hạ thủ đoạn tàn nhẫn với mình. Huyệt Tam Huyền là tử huyệt trong cơ thể con người, nếu trong mười hai khắc thời gian, không giải khai, không chết thì cũng bị trọng thương. May mà chính ta gặp lão, nếu gặp kẻ khác thì có khổ với lão. ” Chàng cấp tốc ngấm mắt, vận khí khai thông huyệt đạo.

Lão già râu thưa không ngờ người áo vàng hạ thủ, chẳng đợi ý kiến của mình gã cả kinh kêu lên :

- Nhị đệ làm thế không sợ vị tiểu hiệp này mất mạng với chỉ lực của nhị đệ sao?

Người áo vàng thần nhiên :

- Đại ca mặc hử mặc tôi, nên lo việc của mình thành tựu là hơn, mình vào nhà đi. Nếu tam đệ có đến, càng tốt, không đến cũng chẳng sao !

Lão già râu thưa nhìn Độc Cô Thanh Tùng buộc miệng thở dài :

- Không thiếu gì ngày đi hái thuốc, lại đi nhằm ngày này. Không thiếu gì nơi lại mò đến đây ! Tội nghiệp qua ừ! Xui xẻo làm sao ! Rất tiếc cho mạng hử !

Độc Cô Thanh Tùng cảm động vô cùng. Chàng hé mi mắt nhìn theo bóng hai người tiến vào nhà.

Vầng thái dương đã chếch về tây, thời gian lúc đó cuối thân, sắp qua đậu.

Ở nơi non cao, ngấm ánh dương quang buổi chiều tà, chiếu khắp đầu cành ngọn cỏ, là một cái thú có lẽ nhiệm màu khiến con người lâng lâng niềm trần tục, cảm thấy mình siêu dật như bậc thần tiên.

Song tâm sự của Độc Cô Thanh Tùng đang tràn ngập muôn ý niệm, chàng còn thiết gì đến cái đẹp thiên nhiên phô bày trước mắt?

Chàng nhớ đến mẹ, nhớ Kim Xoa Giáo Chủ, chàng nhớ đến dì là Lục Vũ Cệnh Chủ, chàng nhớ đến Thần Phủ Khai Sơn, Huyết Bút Tú Tài, Hậu Duệ Vô Danh kiếm Khách.

Chàng nhớ đến xác cha còn để tại Minh Thất, bên cạnh Minh Đàm. Rồi chàng nhớ đến Xích Diệp phu nhân, Công Chúa, Địa Tướng, và cuối cùng là Lãnh Nhạn Dung.

Mọi hình ảnh thân yêu lần lượt hiện lên trong tâm tư chàng. Những hình ảnh đó nhắc lại bao nhiêu công việc còn dang dở. Chàng khẩn cấp, chàng phần hận, tự trách lấy mình !

- Bao nhiêu người chờ ta, bao nhiêu việc chờ ta, tại sao ta lại phí bỏ thời gian lưu lại đây làm gì chứ?

Chàng vận tụ chân khí, chuyển hành nhanh chóng, khai thông huyệt đạo liền.

Chàng ngồi lên rồi đứng phắt dậy, vơ tay áo ra dáng cương quyết lẹ chạy bay xuống núi, ngược trở lên toà núi kế đó, trở về nguyên chỗ cũ.

Chàng khẽ kêu lên, con Long Mã nấp trong bụi rậm chạy tới.

Vỗ nhẹ trán nó chàng lẩm nhẩm :

- Tuyết ca ! Tuyết ca ! Mình đi thôi !

Long Mã đưa lưỡi liếm quanh y phục chàng, tỏ vẻ trêu mến lắm.chàng nhảy lên lưng nó, cật cao bốn vó, nhưng rồi nó khựng lại, đưa hai chân trước cào cào xuống đá, mắt nó nhìn thẳng xuống chân núi.

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ hỏi :

- Tuyết ca ! Có việc gì chẳng?

Long Mã quay nhìn chàng cật đầu mấy lượt. Con ngựa vốn tánh thông minh, nếu nó tỏ dấu như vậy , tất phải có sự việc gì phi thường lắm.

Chàng vỗ nhẹ vào đầu nó :

- Mình đến đó xem có việc gì, đi Tuyết ca !

Con ngựa cật vó chạy liền xuống núi. Thông thường, nó chạy như vậy, tất bốn vó vang lên bồm bộp. Nhưng lần này, nó dè dặt không dẫm mạnh chân xuống đá, sợ gây tiếng động. Cho nên, tuy nó chạy nhanh mà vó nện không vang lớn lắm.

Độc cô Thanh Tùng cũng lấy làm lạ thầm hỏi :

- Việc gì mà nghiêm trọng thế, đến con Long Mã cũng phải dè dặt?

Lúc đó hoàng hôn đã xuống cảnh vật lơ mờ trong bóng đêm về. Con Long Mã chạy đi một lúc vượt hai đỉnh núi, lên đến đỉnh thứ ba, nó dừng chân lại.

Độc Cô Thanh Tùng vận dụng nhãn lực nhìn ra trước mắt thấy có một ngôi nhà tranh, trong nhà chơm cốp ánh sáng tím.

Chàng vỡ lẽ ra chính nơi đây mới là chỗ luyện Tử Long Kiếm của lão già râu thưa, còn ngôi nhà trước đó bất quá dùng cho lão ngồi nghỉ, hoặc làm một vật nguy trang vậy thôi. Ngôi nhà thứ hai này dựng tại lưng chừng núi, ẩn vào một trũng sâu, tòa núi đó lại không cao lắm, nếu đứng xa, nhìn tổng quát, tất không thấy vì nó bị những hòn cao che khuất mất.

Chàng lẩm nhẩm :

- Đặt lò luyện kiếm nơi đây là phải lắm chứ ai lại chọn một chỗ cao, lộ lộ trước mắt mọi người ?

Nhưng, con Long Mã dường như không chú trọng đến sự khám phá của chàng, nó vẫn nhìn xuống chân núi có lẽ đó không phải là mục tiêu của nó, nó có một mục tiêu khác hơn.

Độc Cô thanh Tùng nhìn xuống, thấy dựa chân núi có một thung lũng, nơi đó, hơn mười con tuần mã đang ăn cỏ.

Bên cạnh bầy ngựa, dựa vách đá cũng có mười mấy người đang đứng hoặc ngồi, nhìn ngựa ăn, tất cả đều vận y phục đen.

Dù khoảng cách rất xa, dù hoàng hôn buông xuống Độc Cô Thanh Tùng vẫn thấy rõ trong đám người đó chính là Cửu long Thần Ma Đàn Chủ Cửu Long Đàn trong Huyết Ma Bang cùng với mười mấy Hương Chủ của các phân đàn.

Chàng không khỏi lấy làm lạ, thầm nghĩ :

- Chúng có mặt ở đây làm gì?

Bọn Huyết Ma Bang im lặng, không ai nói với ai tiếng nào, chúng có dáng dấp như chờ đợi ai hoặc sự việc gì.

Đúng ra, dù chúng thỉnh thoảng thì thầm nói chuyện với nhau vì tất cả Độc Cô Thanh Tùng nghe được, bởi chúng cách rất xa, ngoài hẳn cái tâm tĩnh tường của thánh giác.

Tuy nhiên thần thái của chúng ngưng trọng lạ lùng, chúng lại không nhúc nhích , đứng ngồi ở tư thế nào thì giữ nguyên tư thế đó.

Độc Cô Thanh Tùng xuống lưng con Long Mã, khễ khễ vẩy tay ra hiệu cho nó tạm thời lên đỉnh núi tìm chỗ nấp chờ chàng.

Đoạn chàng giở thuật Quỷ Ảnh Vô Hình, chạy xuống chân núi.

Con đường xuống núi có đá chập chồng, có cây cao tàng lớn, giả dĩ đi lại vào lúc hoàng hôn, bóng tối nhá nhem, chàng thoát đi mà không sợ chúng phát hiện được chàng.

Chàng lướt mình đi rất nhẹ nhàng không gây một tiếng động khẽ, chốc chốc chạm chân vào đá vào cây lấy đà vọt tới, những cái chạm còn nhẹ hơn chiếc lá rơi, dù Cửu Long Thần Ma có thính giác tuyệt diệu đến đâu, cũng không nghe nổi. Giả dĩ, lúc đó lão lại chủ tâm chờ đợi một sự việc gì, tinh thần của lão tập trung trọn vẹn vào việc đó, lão không chú ý đến việc gì khác, nhờ vậy mà Độc Cô Thanh Tùng đến gần không khó khăn lắm.

Chàng dừng lại cách chúng độ ba trượng, ẩn mình sau một tảng đá.

Bọn Huyết Ma Bang vẫn im lặng. Chàng kiên nhẫn chờ, nghĩ rằng số đông tập hợp nhau lại một chỗ, dù có sự gì lo âu nặng nề đến đâu một lúc rồi cũng phải bàn luận, khảo nghiệm với nhau.

Đúng thế một lúc sau một tên trong bọn, cất tiếng với giọng đầy kinh dị :

- Đàn Chủ ạ, cái ánh sáng tím đỏ càng lúc càng chiếu rọi, chừng như thanh kiếm được luyện thành rồi thì phải?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình , thầm nghĩ :

- Thì ra chúng đến đây là vì thanh kiếm ! Cứ như lời người áo vàng đã điểm huyết cho chàng tiết lộ , thì việc luyện Tử Long Kiếm chỉ có Nga My Tam Hữu biết mà thôi, thế tại sao bọn Huyết Ma Bang lại có tin tức mà đến đây?

Bất giác chàng quay đầu nhìn lại phía có ánh sáng tím. Lúc đó , ánh sáng tím toa? rộng ra hơn trước rọi rõ hơn trước, tầm toa? rộng xa trên một trượng.

Độc Cô Thanh Tùng lại giật mình :

- Nếu ánh sáng đó do kiếm khí tạo. nên, thanh Tử Long Kiếm này quả là một vật chí bảo, có lẽ từ xưa đến nay chưa có một món vũ khí nào có giá trị bằng !

Chàng lại nghe Cửu Long Thần Ma thốt với thuộc hạ:

- Giờ khắc chưa đến, luyện thành thế nào được? Người không nhận ra ánh sáng còn chơm chớp, chưa ổn định hẳn đó sao? Nếu đã luyện thành thì thanh kiếm bốc kiếm quang, ánh sáng không hề dao động. Người luyện kiếm chỉ cần vận dụng chân khí , điều khiển kiếm quang, lấy đầu người ngoài xa ba trượng mà không cần sử dụng đến thanh kiếm.

Lão thốt xong tự lắc đầu :

- Nếu Đế Quân có thanh kiếm này trong tay, dù cho Độc Cô Thanh Tùng có hoá thân thành Huyết Ảnh, hẳn cũng không còn lợi hại nữa ! Thanh kiếm này sẽ giúp Đế Quân loại trừ một đại kinh địch, chiếm ngôi vị độc tôn dễ dàng. Từ đây không còn một sự trở ngại nào khác!

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi...

Chàng có ngờ đâu thanh Tử Long Kiếm là vật chế ngự chàng, cũng như Thần Phong Chưởng của Đại Đế chế ngự Hoá Huyết Công của Vương Hồi ? Chàng giác ngộ cái phương pháp duy nhất để diệt trừ Huyết Ảnh là báu đao thần kiếm như thanh Tử Long này, như chiếc sừng Tê Ngưu của lão già áo xanh, chỉ có những báu vật đó mới xuyên thủng thân hình Huyết Ảnh Tử, khơi giòng máu chảy đến giọt cuối cùng, thể xác khô kiệt mà chết.

Dù ai có chưởng lực kinh hồn cũng không làm gì hạ nổi Huyết Ảnh Tử.

Chàng lấy làm lạ hết sức! Phái Nga My hay đúng hơn, Nga my Tam Hữu nào đó, vì võ học thuần túy mà luyện kiếm hay vì để phục vụ cho Vạn Cực Đế Quân mà luyện ?

Họ là những nhân vật nào có thù oán gì với chàng mà luyện một vật chế ngự chàng ? Hay là do họ định loại trừ cả chàng lẫn Vạn Cực Đế Quân, khuất phục toàn thể võ lâm dưới quyền điều khiển của chàng?

Rất có thể như thế lắm, tại bọn Huyết Ma Bang chờ chực tại đây, là định cướp đoạt rõ ràng, chứ nếu cũng là người trong một cảnh, chúng đã đến ngay tận nơi rồi chứ còn ẩn nấp ngay tại đây làm gì? Chàng cười gần tự thốt:

- Các người đừng nuôi mộng toan chiếm đoạt thanh Tử Long Kiếm !

Chàng toan trở lên đỉnh núi, xông đến ngôi nhà tranh đoạt lấy thanh kiếm , phồng tay trên bọn Huyết Ma Bang.

Bất ngờ chàng sơ ý cách nào, chàng dẫm lên một hòn đá, đá lăn bật thành tiếng động.

Dĩ nhiên tiếng động đó không ra ngoài thính giác của Cửu Long Thần Ma. Lão vụt đứng lên, nhún chân nhảy vọt lên không, nghiêng đầu một chút lão đến trước mặt chàng.

Không rõ lão đã thấy được chàng chưa, lão quát to :

- To gan thế ! Kẻ nào dám chạm đến thần oai của ta mà dò dẫm bên cạnh ta?

Lão nhận định nơi phát ra tiếng động tung hai đạo chưởng phóng liền.

Bùng !

Đá vỡ đổ ầm ầm, bụi cát đá bay lên vùn vùn như trời xoáy.

Trộn một gành đá to lớn, nơi Độc Cô Thanh Tùng núp, chịu không nổi kinh phong đổ ầm xuống như cây mất gốc.

Những mảnh đá vụn bay xa hơn mấy mươi trượng.

Nhưng lão đứng thừ người mắt tròn trũng trũng, kinh ngạc không một xác người ! Không một bóng người bay vọt đi !

Nếu có người ẩn nấp dò dẫm, chết thì bỏ xác tại đó, sống thì thoát chạy đi, tại sao chẳng có gì cả, ngoài bụi cát, đá vụn?

Lão gầm lên một tiếng đoạn hét to :

- Không lý nào ta gặp quỷ?

Nhưng, một giọng nói đáp lại liền :

- Không , Ngoại a ! Ngoại không gặp quỷ đâu ! Ngoại gặp tôi đây mà !

Cửu Long Thần Ma hết sức kinh dị, giọng nói phát ra ngay chỗ lão đứng, mà kẻ phát âm gọi lão là ngoại, song lão chưa nhìn thấy gì cả.

- Ai? Ai gọi lão?

Lão quay nhanh người lại, thấy Độc Cô Thanh Tùng ung dung điểm một nụ cười, đôi mắt hiền hoà, đứng nhìn lão tại một tảng đá dưới chân lão không xa lắm.

Lão nhìn xuống xa hơn thấy bọn thuộc hạ ngơ ngác ngắc ngắc, không tài nào biến đổi cái tư thế đứng hoặc ngồi như trước. Điều đó càng làm cho lão kinh hãi hơn nữa. Lão nghĩ, ít ra bọn chúng cũng được báo động là có sự gì lạ xuất hiện, nên lão mới bay vọt đi và phát chưởng, chúng phải chuẩn bị tham chiến liền nếu lão gọi đến. Tại sao chúng không nhúc nhích?

Chúng thần nhiên nhàn hạ thế à?

Lão đâu hiểu, khi lão đến nơi Độc Cô Thanh Tùng biết thế nào lão cũng xuất phát chưởng phong đánh dọa, chàng đã giở thuật Vô Hình Quỷ Ảnh thoát đi, bay xuống thung lũng điểm huyết mười mấy tên đó rồi quay trở lên gọi lão.

Như vậy bảo sao bọn thuộc hạ chẳng bất động !

Cửu long Thần Ma đánh hụt, đã tức, lại còn thấy bọn thuộc hạ bất động, lão giận, vì quá tức giận lão không suy nghĩ gì cả, vận công lực đánh xuống đầu Độc Cô Thanh Tùng một chưởng phong.

Bùng !

Tiếng chạm vang lên kinh hồn, lớn gấp mấy lần tiếng chạm trước, nhưng chưởng phong chỉ chạm vào đá làm cát đá bắn tung toé.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lớn :

- Ngoại làm gì mà giận dữ cho khổ thân như thế?

Cửu Long Thần Ma nghe tiếng Ngoại một lần nữa. Lão giật mình nhìn xuống thấy Độc Cô Thanh Tùng còn nguyên vẹn đứng nhìn lão.

Lão nhận ra chàng, bất giác lão hãi hùng kinh sợ cái cảnh máu đổ cây rơi tại Vọng Nguyệt Bình, trên Thanh Thành Sơn mấy hôm trước, vụt hiện trước mắt lão.

Lão lui nhanh lại mấy bước kêu thất thanh :

- Người? Độc Cô Thanh Tùng? Huyết Ảnh Tử?

Lão sợ hãi đến độ ngừng thở. Lão biết rõ nếu Độc Cô Thanh Tùng muốn giết lão, việc đó quá dễ dàng, dễ hơn lấy đồ trong túi áo. Với một đối tượng lợi hại như vậy, lão còn xuất chiêu làm gì nữa?

Lão đứng lạnh người chờ đợi.

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Phải đấy ! Tôi là Huyết Ảnh Tử đây ! Nhưng Ngoại cũng đừng sợ ỉ! Tôi không hạ thủ với Ngoại công đâu !

Cửu Long Thần Ma thở phào, như trút bỏ một hòn núi nặng đeo trên người.

Tuy nhiên lão còn làm cứng :

- Người bảo ta đừng sợ ỉ! Cửu Long Thần Ma này còn phải sợ ai?

Độc Cô Thanh Tùng cười thầm. Nhân vật nào trong Huyết Ma Bang cũng có lối ngông cuồng quên cả mạng sống là quý hơn cả. Chàng không ngờ ngay lão chỉ điểm một nụ cười, hỏi :

- Tôi đã bao lần nhận ông là Ngoại công, ông không chấp nhận tôi là cháu ngoại sao?

Thốt xong chàng mới quay lại đối diện với lão, nhìn thẳng vào mắt lão.

Trên gương mặt của Cửu Long Thần Ma, nét thống khổ hiện lên, nhưng chỉ một thoáng thôi rồi biến mất. Nét thống khổ biến mất, lão hét to :

- Tiểu tư ô! Người là một tên sát nhân, người là một Ma Vương một kẻ thù của võ lâm, ta có bao giờ là Ngoại công của một kẻ như thế?

Độc Cô Thanh Tùng nhận rõ niềm thống khổ của lão mặc dù chỉ hiện lên trong một phút giây chớp nhoáng, rồi bỗng nhiên lão nổi giận lên, chàng hiểu là lão đang phẫn hận vô cùng.

Lão phẫn hận vì mẫu thân chàng là một ái nữ của lão, lão có công hoạn dương bao nhiêu năm trời, để rồi phụ thân chàng trong một lúc loạn cuồng vì thù hận mà phá huỷ một đời trong trắng , mất cả tương lai chẳng những mẫu thân chàng mà hai bà Dì của chàng cũng chịu chung số phận.

Như vậy có khác nào tận diệt gia môn của lão?

Từ bao lâu rồi chàng định tìm một cơ hội thuận tiện, nhìn lão, nhận lão là ông Ngoại để xoa dịu niềm đau của Mẹ, để xoa dịu sự căm thù của lão và Cha con chàng, bởi dù sao thì việc cũng lỡ xảy ra rồi.

Cơ hội đó chàng chờ đợi đã lâu, đến hôm nay mới có. Dĩ nhiên chàng không thể bỏ qua.

Điều cần nhất là chàng phải tế nhị mới mong lay chuyển lòng dạ của lão, từng khét tiếng là một đại ma đầu!

Chàng không giận trước lời sỉ mắng, chàng cười tươi thốt :

- Ngoại công có thể nói như vậy được sao? Tại Vọng Nguyệt Bình, trên Thanh Thành Sơn, Ngoại công đã thấy tận mắt chứ ? Nếu tôi không sử dụng Hoá Huyết Công, biến mình thành Huyết Ảnh thì làm sao đối phó với hàng trăm cao thủ đang vây hãm mình? Nếu lúc đó tôi khoanh tay, giờ đây tôi sẽ là một oan hồn phiêu phưởng theo mây gió ừ!

Cửu long Thần Ma hừ lạnh :

- Nhưng, người không nên tàn sát quá nhiều người...

Độc Cô Thanh Tùng phân trần :

- Tôi không giết chúng, chúng sẽ giết tôi ! Ngoại công không xét cho tôi !

Cửu long Thần Ma im lặng lão phải nhận là chàng có lý. Trong trường hợp tự vệ, ai cũng phải làm như chàng.

Tuy nhiên, lão chưa chịu thay đổi thái độ lão vẫn phẫn nộ hét to :

- Dù sao thì ngày cùng của người đã đến , đừng ngông cuồng cao ngạo vô ích!

Độc Cô Thanh Trùng cười nhe ỉ :

- Thật vậy sao hử Ngoại công?

Cửu Long Thần Ma hừ lạnh :

- Vạn Cực Đế Quân đã truyền lệnh khắp thiên hạ, sưu tầm bửu đao, bửu kiếm, chuyên ý đối phó với người. Bất luận người luyện thành Huyết Ảnh như thế nào, người cũng không phương chống cự nổi !

Cái tin lão vừa tiết lộ làm Độc Cô Thanh Tùng giật mình. Tin đó xác nhận với chàng là Huyết Ảnh Tử rất kị thần đao bửu kiếm, dù Cửu Long Thần Ma có ác ý với chàng đến đâu, đó là việc trước, chứ hiện tại lão dường như có ý thức tính chàng đừng quá cậy vào Hoá Huyết Thần Công mà khinh thường địch.

Chàng hiểu rõ cái dụng ý của Cửu Long Thần Ma nhưng chnàg cũng hiểu rõ nỗi khổ tâm của lão.

Nếu lão nhận chàng là ngoại sanh thì có khác nào lão phản bội Huyết Ma Bang? Dù lão có khéo trốn tránh như thế nào cũng khó thoát khỏi tay Vạn Cực Đế Quân được. Trừ khi là Vạn Cực Đế Quân chết rồi...

Giờ đây, lão có dám nói gì nhiều hơn ! Dù bọn bang đồ có bị chàng điểm huyết, song chúng chỉ bất động mà thôi chứ thần trí chúng vẫn tỉnh táo như thường, chúng vẫn nghe lỏm được câu chuyện như thường. Chúng sẽ về mách lại với Vạn Cực Đế Quân thì lão làm sao đối đáp?

Nghĩ vậy, chàng liền nhân cơ tỵ kế :

- Ông nói gì? Ông nói lại cho tôi nghe !

Chàng không gọi Cửu Long Thần Ma là Ngoại công nữa. Chàng đã biết mình sơ hở rất nhiều, nên phải sửa chữa lại cho bọn bang đồ đừng nghi hoặc. Do đó chàng đổi cách xưng hô.

Cửu Long Thần Ma không hiểu điều đó tưởng đâu chàng trở mặt, lão giật mình kinh sợ cao giọng hỏi gấp:

- Tiểu tử định làm nhục ta?

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Nhục ông thì có thấm gì? Tôi còn muốn hạ sát ông nữa kia !

Cửu Long Thần Ma càng sợ hơn, trở mắt nhìn chàng.

Bỗng Độc Cô Thanh Tùng hét to :

- Các người dẫn nhau đến Nga My Sơn này, định làm gì?

Cửu Long Thần Ma đáp trả:

- Việc đó không can đến người !

Chàng cười gằn:

- Phải. Không can gì đến ta cả. Song nếu ta không tỏ ra là mình lợi hại các người sẽ không nói sự thật với ta !

Chàng bước tới một bước, vung chưởng đánh liền.

Cửu Long Thần Ma còn lạ gì chàng là một đại địch, tự nhiên lão không dám khinh thương. Lão lập tức khởi toàn công lực, tung chưởng đón chặn.

Bùng !

Cả hai cùng lùi lại một bước.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Hay lắm ! Cứ tiếp thêm một chưởng nữa của ta xem.

Vừa một tiếng Thiên Oai Địa Liệt Chưởng bay ra liền. Thiên Oai chưởng mỗi lần phát xuất đều sanh sấm, sanh gió âm âm, chưởng phong bay tới như bão táp phủ trùm xuống đầu Cửu Long Thần Ma.

Lão cũng không kém, vận dụng Cửu Long Thần Chưởng đánh ra, toàn thân lão có một lớp độc khí bao bọc, mờ mờ màu xanh nhạt.

Chưởng phong của lão vừa phát xuất, lão chợt thấy Độc Cô Thanh Tùng biến đâu mất. Lão còn bàng hoàng chưa kịp thu chưởng lực về, Độc Cô Thanh Tùng đã hiện ra ngay phía sau lưng lão.

Lão rú lên :

- Chết !

Một đạo chỉ phong từ tay Độc Cô Thanh Tùng bay thẳng đến lưng lão. Song lão cũng là tay hữu hạng, có khi nào lão để cho Độc Cô Thanh Tùng điểm huyết dễ dàng ?

Lúc cấp bách lão không kịp quay mình lại đối diện với chàng để xuất thủ phản công, lão nhảy vọt về phía trước, chân vừa nhảy là tay phóng trái về phía sau, đánh ra một đạo kinh khí.

Vừa lúc đó Độc Cô Thanh Tùng dùng phép truyền âm nhập mật rí vào tai lão :

- Ngoại công, tôi không thực lòng hãm hại đâu !

Cửu Long Thần Ma giật mình, chưởng kinh của lão như đánh vào khoảng trống, trái lại lão nghe nhói ở hông, lão chỉ kịp hự lên một tiếng rồi ngã sụm xuống.

Lần thứ nhất trên giang hồ, Cửu long Thần Ma mới bị hoàn toàn chế ngự. Suốt bao năm tung hoành ngang dọc, trừ một lần bị Vạn Cực Thiên Tôn khuất phục lão chưa thất bại lần nào. giờ đây, lão chịu kém trước một Độc Cô Thanh Tùng, ngoại sanh của lão.

Độc Cô Thanh Tùng điểm ngã Cửu long Thần Ma rồi chàng phải y phục mình cho sạch bụi cát do chưởng lực của lão bốc lên bám vào trước đó, đoạn cất giọng đầy ngạo mạn thốt :

- Cửu Long Thần Ma ! Người chưa phải là địch thủ của ta ! Từ nay, muốn sống thì gặp ta nơi nào phải tránh ngay, đừng cho ta trông thấy mà khốn !

Chàng co chân tổng nhẹ vào người lão một ngón cước, hừ lạnh :

- Ta chưa muốn giết người. Muốn giết người tùy lúc nào cao hứng thì ta làm ngay, người đừng tưởng có thể trốn thoát ta được.

Chàng bỏ mặc Cửu Long Thần Ma tại đó rồi từ từ đi xuống đến chỗ bọn bang đồ nhìn chúng, miệng chàng điểm một nụ cười bí mật.

Bỗng chàng quát :

- Bọn bị thịt kia ! Các người có thấy thủ đoạn của ta chưa?

Mười mấy tên bang đồ sợ hãi xanh mặt. Song chúng bị điểm huyết còn động đây nói năng gì được nữa? Kể sợ hãi quá độ, đổ lệ ròng ròng.

Độc Cô Thanh Tùng hừ một tiếng :

- Ta không nỡ giết các người đâu ! Nhưng đừng thấy vậy mà không biết ăn năn chữa cái tội lỗi tày trời. Các người hãy tạm thời ở lại đây mà hứng gió đêm bằng thích nhe ù!

Chàng đảo bộ một vòng, trong thoáng mắt mười mấy tên bang đồ hôn mê như chết. Điểm xong huyết hôn mê trên người chúng , Độc Cô Thanh Tùng trở lại bên cạnh Cửu Long Thần Ma , cứu lão tỉnh dậy.

Cửu long Thần Ma mở bừng mắt ra, bật đứng lên như cái máy, lão giờ cao hai tay định vung song chưởng ra.

Độc Cô Thanh Tùng sụp xuống lạy :

- Độc Cô Thanh Tùng này xin bái kiến Ngoại công !

Cửu Long Thần Ma a lên một tiếng, lùi lại năm bước hét :

- Người làm gì thế ? Người đùa cợt với ta phải không?

Độc Cô Thanh Tùng lạy đủ số cho tròn lễ, đoạn cất giọng thành khẩn :

- Cầu xin Ngoại công quên đi những điều vô lễ của ngoại sanh ngày trước. Dù sao Ngoại công cũng nên thực tình xử xử đi là hơn. Ngoại sanh đã hiểu nỗi khổ tâm của Ngoại công lắm rồi!

Cửu Long Thần Ma hừ một tiếng :

- Người biết gì?

Hàm râu ngắn của lão run run, chứng tỏ lão có kích động phần nào.

Độc Cô Thanh Tùng cười đáp :

- Ngoại công còn nhớ ba tượng đồng trong toà thạch lâu, tại Bàn Long Trang, trên Đại Bàn Sơn chứ?

Cửu Long Thần Ma nghiêm nhiên phô rõ cái vẻ trường thượng :

- À ! Người nói ta nghe xem?

Độc Cô Thanh Tùng nhắc lại :

- Nơi thanh lâu có ba đồng nhân tượng trưng cho ba ái nữ của Ngoại công thường nằm ngồi đi đứng nhất, nếu không vì nhớ con, có bao giờ Ngoại công làm thế?

Tuy bóng tối đã phủ trùm vạn vật khi đêm đã về, Độc Cô Thanh Tùng vẫn thấy rõ vẻ mặt của Cửu Long Thần Ma ảm đạm vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng buông tiếp :

- Ngoại công không còn tưởng đến sự gặp lại Mẹ tôi và hai Dì tôi nữa sao?

Cửu Long Thần Ma lại càng ảm đạm hơn, gương mặt của lão run run từng thớ thịt, mắt lão chớp chớp.

Lão kích động lắm rồi.

56. Lá Rụng Về Cội

Lão kích động đã đành vì tình phụ tử vốn là tình thiêng liêng, hùm dữ còn không ăn thịt con, vì nó còn có tình phụ tử hướng chi là con người?

Độc Cô Thanh Tùng cũng kích động không kém.

Tuy nhiên, Cửu Long Thần Ma vẫn nín lặng.

Độc Cô Thanh Tùng tiếp :

- Ngoại công ơi, tại Vạn Cực Cung cũng như tại Vô Tôn Phủ bên cạnh Hồng Trạch Hồ tôi đã hiểu rõ nội tâm của Ngoại như thế nào rồi. Ngoại công làm sao chối cãi được niềm thương con mền cháu? Ngoại công đâu phải là người tàn khốc đến độ phủ nhận người thân? Tôi cũng biết là Ngoại công hận Vạn cực Đế Quân vô cùng, hận vì lão ấy lợi dụng Ngoại công? Ngoại công có thể ngu trung với lão đại ác ma đó mà xoá bỏ phụ tử thâm tình sao?

Cửu Long Thần Ma run run người.

Bồng Độc Cô Thanh Tùng hét lớn :

- Ngoại công bỏ tà theo chánh, bỏ mê theo tỉnh, Ngoại công không sợ việc gì?

Cửu Long Thần Ma cố kềm hãm trào lòng một lúc sức người có hạn, sau cùng như nướn xối đê, đê vỡ nước tràn...

Lão khóc có lẽ nguồn lệ nơi lão đã ứ đọng quá nhiều từ ngày ba đứa con gái thân yêu bị Thánh Kiếm Vũ Sĩ bắt mang cưỡng hiếp. Lúc đó, lão có thể khóc được lắm song lão quá uất hận, lão tìm Thánh Kiếm Vũ Sĩ để báo hận mà không có dịp để bi thương.

Mười mấy năm qua dù sao việc cũng đã rồi. Dù Thánh Kiếm Vũ Sĩ không nhìn nhận lão là nhạc gia, song Độc Cô Thanh Tùng đã nhận lão là Ngoại công, lão phải xúc động bồi hồi.

Giòng lệ lão lăn dài theo má, đầm ướt cả hàm râu ngắn của lão.

Một kẻ kiêu hùng suốt đời ngang dọc bất chấp trên đầu có ai, một ác ma vào hàng nhất nhì trên giang hồ, giết người không chớp mắt, một kẻ như vậy mà có thể khóc được, hầu tâm tư phải xúc động phi thường. Lão khóc, âm thầm lặng lẽ mà khóc, không bật thành tiếng.

Mười mấy năm qua, lão sống cô độc lạnh lùng, lão như con người lạc lõng không thân thích ruột rà, không bằng hữu bất quá chỉ có mấy tên đồng đảng nhưng họ gần nhau vì nhiệm vụ, xa nhau vì lợi quyền, lão có được gì an ủi bên cạnh đó ?

Hôm nay ít ra lão cũng có một người thân đang đứng trước mặt lão, hết lòng tôn kính lão, thốt những tiếng chân thành với lão, những lời mà mười mấy năm qua, lão không hề nghe và tưởng chừng như chẳng khi nào được nghe.

Dĩ nhiên lão phải khóc ! Lão trở lại con người thường, một con người còn một tấm lòng, còn lương trí, con người chưa hoàn toàn mất hẳn nhân tính dù bàn tay từng khơi máu chảy thành sông.

Độc Cô Thanh Tùng tìm lời an ủi lão.

Hận lóng theo lệ đổ, đã vơi nhiều, Cửu Long Thần Ma lắng dịu niềm đau, nắm tay Độc Cô Thanh Tùng ngồi xuống. Lão điểm một nụ cười. Nụ cười của lão đầy sung sướng. Lão thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ngoại cao hứng vô cùng ! Ngoại cảm kích vô cùng !

Rồi lão hỏi :

- Cháu làm sao biết nội tâm của Ngoại?

Lão lại xúc động, lệ lại tràn ra khoé mắt, nhưng lần này là lệ cảm động, lệ sung sướng , chứ không phải lệ buồn thương.

Độc Cô Thanh Tùng vừa đưa tay áo lau lệ cho lão , vừa cười :

- Ngoại thấy đó, ông cháu mình trước sau gì cũng đối thù thành thân. Mà sao mình lại phải thù nhau? Có phải tại Vạn Cực Đế Quân không? Ngoại còn để cho lão ấy lung lạc mình mãi với cái chức Cửu Long Đán Chủ sao? Hãy ly khai Huyết Ma Bang ngay Ngoại a ! Trở về với chính nghĩa cho nhẹ tinh thần!

Cửu Long Thần Ma mơ màng :

- Việc của Ngoại không quan trọng gì cho lắm, tạm thời mình xếp nó lại một bên, đến lúc nào thuận tiện thì ngoại dứt khoát ngay. Hiện tại, điều đáng lo hơn hết là việc của cháu.

Độc Cô Thanh Tùng cười, trấn an lão :

- Việc của cháu, cháu thừa sức lo, hiện Vạn cực Đế Quân không làm gì nổi cháu đâu ! Ngoại cứ yên tâm đi !

Cửu Long Thần Ma nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Cháu không muốn ngoại lo lắng đến cháu à ! Xưa nay có ông ngoại nào lại điềm nhiên để mặc cháu trong hiểm nguy bất trắc không?

Độc Cô Thanh Tùng cảm động :

- Đành rằng thế, nhưng cháu dám quả quyết là cháu thừa sức đối phó với Vạn Cực Đế Quân, Ngoại không phải lo lắng làm chi cho nhọc trí.

Cửu Long Thần Ma trầm nghĩ, ngầm cho Độc Cô Thanh Tùng có lý. Lão còn lạ gì chàng đã có nhiều kỳ ngộ đưa chàng đến mức thành tựu võ học như hiện nay. Từ Đông Hải Kỳ Tẩu với Cửu Âm Chưởng, Đại Mạc Dị Nhân với Hàn Man Chỉ rồi đến Địa Tướng với Thiên Oai Chưởng, cuối cùng là Công Chúa với Thần Phong Chưởng, giờ đây chàng lại lãnh hội được Hóa Huyết Công, một mình chàng gồm năm tuyệt học, thiết tưởng Vạn cực Đế Quân muốn làm gì chưa chắc lão được toại ý dễ dàng mà kết quả biết đâu trái ngược?

Chàng lãnh hội được tất cả năm tuyệt học, một thành tựu hi hữu trong võ lâm vậy.

Lão gật đầu đáp :

- Dù sao cháu cũng không nên khinh địch. Kẻ kia có kém tài nhưng thừa trí, mà trí thì lắm lúc hơn tài, cháu đã gặp một Tử Diện Diêm Quân rồi, thì một Vạn Cực Đế Quân còn thâm hiểm hơn nữa...

Rồi lão hỏi :

- Bây giờ, cháu định đi đâu?

Độc Cô Thanh Tùng không giấu:

- Cháu định cứu Mẹ và Di với các vị thúc bá khỏi vòng kềm thúc của Huyết Ma Bang. Sau đó, tranh ngôi vị độc tôn trong võ lâm, cùng Vạn Cực Đế Quân định quyết thư hùng. Ngoại công thấy sao?

Cửu Long Thần Ma bật cười ha hả, cười một lúc, lão chỉnh sắc mặt, thốt :

- Tìm Mẹ cháu và các vị thúc bá của cháu? Tìm đâu? Từ ngày Vạn Cực Đế Quân biết cháu luyện thành Huyết Ảnh, lão đã cho di chuyển các người đó đến một nơi khác rồi. Chính Ngoại đây cũng chưa rõ họ ở đâu hiện tại, thì cháu biết thế nào được mà tìm? Còn chiếc Vô Lâm Kim Đánh thì Bích Nhân Thần Tăng đã mang đi giấu ở một nơi vô cùng bí mật. Cháu thấy đó, hai việc cháu định làm như mò kim đáy biển.

Độc Cô Thanh Tùng giật bắn mình, kêu lên thất thanh :

- Sự thể chuyển như vậy sao hở Ngoại công? Thực sự Ngoại công không biết các người đó bị giam tại đâu và chiếc Kim Đánh giấu nơi nào?

Cửu Long Thần Ma lắc đầu :

- Huyết Ma Bang không còn tín nhiệm ngoại như thời gian trước nữa. Chúng không để cho Ngoại dự bàn những việc quan trọng. Ngoại chỉ biết mang máng là Mẹ cháu và mấy người kia không còn ở Huyết Ảnh Cung, chính Vạn Cực Thiên Tôn, Âm Phong Tán Nhân lãnh phần việc dời họ đi nơi khác. Nếu cháu muốn biết họ bị dời đến đâu, phải tìm cho được một trong hai người đó, tra ra mới rõ...

Cửu Long Thần Ma suy nghĩ một chút rồi tiếp :

- Ngoại có nghe Vạn Cực Đế Quân ân cần căn dặn Vạn Cực Thiên Tôn và Âm Phong Tán Nhân, đúng hạn mười hôm, phải đến Xà Lang Cốc tại Huỳnh Sơn gặp lão.

Rất có thể cháu đi đến đấy một chuyến, may ra cháu có thể tóm được một trong hai người...

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu, tạ Ôn Cửu Long Thần Ma. Chợt chàng thấy thần sắc lão ngưng trọng lạ lùng. Mồ hôi ra ướt trán, rơi xuống thành giọt.

Chàng kinh hãi hấp tấp hỏi:

- Ngoại công làm sao thế?

Cửu Long Thần Ma lộ vẻ hối hận nặng nề à:

- Không ! Ngoại không việc gì ca ô! Ngoại chỉ nghĩ đến một việc...

Lão hạ thấp giọng, tiếng nói của lão run run :

- Cha cháu...Ngoại nghĩ, Ngoại đối xử rất không phải...

Độc Cô Thanh Tùng gạt đi :

- Việc cũ, Ngoại đừng bận tâm đến nữa !

Tuy nói thế chàng cũng thấy lòng nao nao! Những cái tao ngộ trong gia đình chàng cũng như gia đình Cửu Long Thần Ma, sao mà đầy bi đát thảm thê như thế?

Cửu Long Thần Ma lắc đầu, khổ sở ra mặt :

- Không ! Ngày nay ngoại đã nhìn nhận cháu rồi, thì ngoại phải nói hết những gì chưa được nói từ lâu. Dù sao ngoại cũng có một phần trách nhiệm trong sự đổ vỡ của hai gia đình. Nguyên nhân cũng là do nghe lời mê hoặc của Tuyết Sơn Phi Long, rồi bắt đầu từ đó trở đi Gia Gia cháu giết vợ còn Ngoại thì hy sinh ba đứa con gái, cuộc đời chúng bị huỷ hoại hoàn toàn...

Lão thở dài, ảo não, một lúc lâu, lão tiếp nối với giọng cao hơn, đầy cương quyết :

- Ba đứa con gái của Ngoại oán hận Ngoại vô cùng, chúng đổ tội cho Ngoại đã làm hại cuộc đời chúng. Từ đó đến nay Ngoại cũng muốn làm một cái gì đó chuộc lại lỗi lầm, song Ngoại còn mặt mũi nào nhìn thấy ba đứa nó? Cháu phải hiểu là Ngoại khổ sở như thế nào !

Độc Cô Thanh Tùng không biết phải nói thế nào cho chính đáng với hiện tình, chàng nhìn Cửu Long Thần Ma, cố tìm hiểu tâm trạng thực của lão.

Lão lại tiếp :

- Ngoại có lỗi với Gia Gia cháu, ngoại có tội với ba đứa con, có phải vậy không cháu?

Càng nói lão càng cất cao giọng, ánh mắt của lão bừng sáng lên, sáng một cách lạ lùng. Lão rọi ánh mắt trừng trừng vào Độc Cô Thanh Tùng, như đợi chàng nói một câu.

Độc Cô Thanh Tùng ấp úng :

- Việc đó...

Nhưng chàng cũng phải bỏ lửng. Chàng còn biết thốt làm sao nữa? Những gì lão nói hoàn toàn đúng sự thật, và lão ăn năn thật sự. Sự an ủi lúc này không cần thiết nữa. Phải để cho niềm hối hận dày vò đúng cái độ của nó, rồi mọi xúc động sẽ lắng dịu bình thường.

Tuy nhiên trong trường hợp như thế này, dù sao cũng phải phòng sự liều lĩnh, nếu lão không chịu đựng nổi sự hối hận, bởi muốn chấm dứt niềm hối hận không gì hơn là chết. Chết để giải thoát tất cả...

Đột nhiên, Cửu Long Thần Ma bật cười cuồng dại :

- Cháu ơi ! Cháu không có lời gì nói phải không? Cháu không nỡ nói rõ sự đồng tình, là Ngoại có tội nặng? Ha ha ! Ngoại biết rõ là ngoại lỗi lầm, một lỗi lầm không phương chuộc nổi !

Độc Cô Thanh Tùng linh cảm một việc gì trọng yếu sắp xảy ra, chàng buột miệng thốt :

- Ngoại tổ quy tội cho mình làm gì quá đáng như thế? Chẳng qua, Gia Gia cháu vượt quá mức thông thường...

Cửu Long Thần Ma cười lớn :

- Phải ! Cháu nói phải ! Nhưng Gia Gia cháu đã đền tội với một cánh tay, còn Ngoại? Ngoại không gặp một sự trừng phạt nào, trái lại, ba đứa con ngoại lãnh trọn hậu quả ô! Như vậy :

Luật trời để đâu? Luật trời để đâu? Sao gọi là công bình được?

Thốt xong, nhanh như chớp lão hoành cánh hữu một vòng, bàn tay chặt mạnh vào cánh tay tả.

Độc Cô Thanh Tùng vô phương can thiệp kịp.

Rắc!

Cánh tay tả của Cửu Long Thần Ma rơi xuống, máu tươi nhỏ giọt theo liền.

Cánh tay và máu rơi chung một chỗ.

Lão bật cười khanh khách :

- Có tội phải đền tội ! Ha ha !

Độc Cô Thanh Tùng run bắn người lên, hét to :

- Ngoại công đứng làm thế. Hãy lắng cơn kích động !

Máu chảy đã nhiều. Mặt lão trắng nhợt. Tuy vậy lão vẫn cười lớn.

- Tại sao? Ngoại đừng làm thế ?

- Ngoại nên làm lắm chứ ừ! Ngoại có tội phải đền tội! Cháu ơi ! Ngày nào cháu gặp lại ba đứa con gái của Ngoại, cháu hãy tỏ cho chúng hiểu là Ngoại biết tội lắm rồi!

Ngoại ăn năn hối hận hành vi của ngoại lắm !

Lão từ từ mà đứng lên, nặng nhọc mà đứng lên, lão đưa mắt nhìn xuống bên dưới, nơi bọn bang đồ nằm mà đang bất tỉnh, rồi quay sang Độc Cô Thanh Tùng:

- Cháu ạ! Từ nay cháu có thể tin tưởng nơi Ngoại , nếu có đại sự, Ngoại sẽ tìm cách cho cháu hay liền, cháu hãy đi đi nhưng cháu phải...

Lão chong mắt nhìn về hướng gian nhà sáng rực một màu tím, bên kia sườn non, Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo lão.

Cả hai im lặng một lúc lâu. Cửu Long Thần Ma chưa tiếp nối đoạn bỏ dở của câu nói vừa rồi, mà Độc Cô Thanh Tùng đang chú ý về một việc khác nên chàng cũng không hỏi.

Ánh sáng màu tím đó rực lên không lâu, rồi dần dần thu hẹp lại, không còn huy hoàng như lúc đầu.

Cửu Long Thần Ma có vẻ khẩn trương vô cùng. Lão thốt tiếp :

- Trong Nga My Tam Hữu, người cầm đầu là Kim Thành Tử khổ công suốt ba năm dài mới luyện xong thanh Kiếm Tử Long. Người thứ hai là Huỳnh long Tử từng giao tiếp với Vạn cực Đế Quân và được lão ác ma uỷ thác cho việc khuyến dụ Kim Thành Tử, để hiến tặng thanh kiếm cho lão, thanh kiếm đó về tay lão thì ngoại sanh phải khốn đốn với lão lắm đó ! Tử Long kiếm có công dụng khắc chế Huyết tiếng Ảnh Tử, hiền ngoại sanh nên lưu ý đề phòng, ngoại nhận thấy thực sự thanh kiếm về tay lão, thì trên thế gian này, không ai địch nổi lão đâu. Huống chi, trên giang hồ còn biết bao nhiêu thần đao bửu kiếm khác nữa? Như vậy đoạt bớt món báu khí nào, hay món đó. Cháu hãy tìm cách đoạt Tử Long Kiếm đi, cho nhẹ về sau !

Độc Cô Thanh Tùng cũng gật đầu.

Cả hai từ từ đi xuống thung lũng, đến cạnh bọn bang đồ Cửu Long Thần Ma nuốn điểm tĩnh chúng, nên thôi thúc Độc Cô Thanh Tùng :

- Cháu đi đi ! Ngoại tiếp tục nấn ná trong Huyết Ma Bang để tùy cơ dòm ngó hành động của chúng. Từ nay Ngoại không còn là cộng sự viên của chúng nữa, mà lại là một tay gian tế vô cùng lợi hại, cháu hãy tin Ngoại !

Độc Cô Thanh Tùng nghiêng mình bái tứ ơ:

- Xin Ngoại công trân trọng. Cháu đi đây !

Bóng áo màu tro khê chớp, thân hình chàng đã vọt bổng lên cao hơn mười trượng đáp xuống một mô đá. Rồi cứ với cái thân pháp đó, chàng vút đi không lâu lắm đã đến đỉnh núi.

Tại thung lũng, Cửu Long Thần Ma sau khi Độc Cô Thanh Tùng đi rồi liền điểm bọn thuộc hạ.

Chúng thấy Đàn Chủ mất hết một cánh tay, chúng kinh hoàng thần sắc, há hốc mồm, muốn hỏi mà không một tên nào thốt ra lời nổi.

Phần Độc Cô Thanh Tùng đáp xuống đỉnh núi, chân vừa đứng vững miệng hú lên một tiếng. Con Long Mã rời chỗ nấp chạy ra.

Chàng nhìn sao trời nhận định thời gian, thấy sắp sửa sang giờ tỵ. Ánh sáng màu tím nơi căn nhà nhỏ chỉ còn độ hai thước tròn, màu sáng lại u mờ dần.

Độc Cô Thanh Tùng lên lưng con Long Mã vỗ nhẹ vào đầu nói :

- Tuyệt ca ! Mình đi thôi!

Con Hồng Long Cái Tuyết cật bốn vó, chạy nhanh về hướng gian nhà.

Với tốc lực của nó , với tài vượt núi của nó , con Long Mã chỉ trong thoáng mắt đã đưa Độc Cô Thanh Tùng đến một đỉnh đối diện với gian nhà.

Tuy sao đêm không chiếu sáng lắm, Độc Cô Thanh Tùng vẫn trông thấy khá rõ ràng những gì ở bên gian nhà đó.

Chàng trầm nghĩ :

” Mất ba năm luyện thành Tử Long Kiếm, Kim Thành Tử quả là người có tánh khí sáng ngời, con người như vậy lý nào đem kiếm báu tặng Vạn Cực Đế Quân, giúp kẻ ác, bạo hành? Còn cái lão Huỳnh Long Tử, mặc áo vàng, kèm bên cạnh, chắc chắn không phải là con người tốt rồi. Biết đâu khi kiếm luyện thành hần không ra tay cưỡng đoạt ?

Nếu Kim Thành Tử chống lại, hần dám hạ thủ lắm, bất chấp tình đồng đạo, nghĩa kết giao ! Mình không thể tin tưởng là hần dám trái lệnh của Vạn Cực Đế Quân khi lão ác ma này muốn chiếm thanh kiếm ! ” Chàng dè dặt đêm khuya thanh vắng, vó ngựa dù nhẹ thế mấy cũng không lọt được tầm thính giác của hạng người như Kim Thành Tử và Huỳnh Long Tử. Chàng để con Long Mã lại đó, tự mình động thuật kinh công lên đến đỉnh núi đối diện nhìn xuống gian nhà.

Sang đến đỉnh núi bên kia rồi, chàng theo con dốc đi xuống. Đi bộ mấy mươi trượng đường, chàng bắt gặp một người nằm sấp trong một trảm đá nhỏ ăn khuyết vào vách núi.

Nếu đứng bên trên nhìn xuống hay từ dưới trông lên, tất không ai thấy được.

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ, trầm hỏi :

- Đây đâu phải là nơi nghỉ chân mà có người nằm? Người này còn sống, nằm đây với một dụng ý gì đó, hay là một cái xác chết !

Chàng không do dự, bước nhanh tới, cúi xuống đưa tay sờ vào lưng người đó, nghe mạch còn nhảy, tim còn nhịp. Chàng lật ngửa người đó, trông mặt mày đã biến như cái xác chết, môi tím đen, hai mắt mở trừng trừng.

Vốn được Địa Tướng truyền cho y thuật, Độc Cô Thanh Tùng khá rành về y lý, chàng hừ khê một tiếng, tự nghĩ :

- Người này bị điểm vào huyết Huyền Quang, một tử huyết trong cơ thể con người. Bí điểm huyết đã qua thời gian mà không được ai giải cho nên mới ra nông nổi !

Chàng liền vận dụng Đại Đế Thần Phong Chưởng, đánh nhẹ vào Mạng Môn của người đó.

Người đó hự lên một tiếng, ói ra một vũng máu bầm.

Chàng tiếp tục đánh thêm chín phát tay nữa trên khắp người của nạn nhân.

Nạn nhân rung chuyển toàn thân, tỉnh lại liền, y vùng đứng lên, không cần nhìn trước trông sau không đắn đo gì cả, quát to lên :

- Người tàn độc lắm ! Ta nhất định đánh chết ngươi !

Y thốt xong bàn tay bay theo liền, chiếu tới Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng vội vã nhảy tránh sang một bên, đồng thời chàng phóng ba ngón tay lên kẹp cứng cổ tay của y.

Trông dáng dấp đối tượng vào khoảng trên bốn mươi tuổi. Độc Cô Thanh Tùng không nở nặng giọng, chàng từ tốn thốt :

- Tiền bối đừng vội động ! Các huyết đạo vừa được khai thông, nếu làm kích thích sẽ có hại.

Bị chàng kẹp trúng cổ tay, người đó nhũn cả thân mình, cơ hồ không muốn đứng vững. Có lẽ người đó còn bàng hoàng ngơ ngẩn, tinh thần chưa định hẳn nên luôn mồm mắng :

- Nhị ca ! Hư ồ! Nhị ca ! Người mặt người mà lòng thú, người còn xứng đáng cho ta gọi nhị ca nữa chăng ? Đơn Dương Tử này có một tên Nhị ca bất nhân bất nghĩa như vậy, thật ân hận cho ta vô cùng ! Ta dù chết cũng quyết hiện hồn về báo oán!

Người đó chưa trông thấy rõ Độc Cô Thanh Tùng ?

Chàng vội vã trấn tĩnh lão :

- Đơn Dương tiền bối đừng lo ngại ! Hãy định trí lại nào ! Có điều gì uẩn khúc cứ nói cho tiểu sanh nghe !

Đơn Dương Tử run bắn người như chạm phải giá băng. Qua cái run đó, lão bình tĩnh hoàn toàn. Lão a lên một tiếng kinh ngạc, trở mắt nhìn chàng :

- Người? Người là ai? Người cứu ta? Người đã giải huyết cho ta?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Phải, chính tiểu sanh đã cứu cho tiền bối. Tiểu sanh là Cổ Tùng ngẫu nhiên qua đây thấy tiền bối bị điểm vào tử huyết nằm như chết nên khai thông hộ cho tiền bối, việc chẳng một nhọc tiền bối đừng bận tâm lo nghĩ.

Đơn Dương Tử thở ra mấy phát rút cái khí động ứ trong người đoạn lão ngồi phệt xuống tại chỗ cầu nhàu :

- Cái tên súc sanh ! Cái tên mặt người lòng thú ! Ta thề quyết một mắt một còn với ngươi !

Độc Cô Thanh Tùng thấp giọng hỏi :

- Tiền bối làm sao đến nỗi bị người ta điểm huyết như thế này?

Đơn Dương Tử cắn hờn :

- Tên súc sanh ! Ta sẽ lột da ngươi ! Ta sẽ ăn gan nuốt huyết ngươi !

Độc Cô Thanh Tùng ôn tồn hỏi tiếp :

- Mà ai vậy , hử tiền bối?

Đơn Dương Tử lại không đáp luôn câu thứ hai của chàng.

Lão nhìn ra ngoài trời, bỗng giật mình hỏi lại chàng :

- Bây giờ canh mấy rồi?

Độc Cô Thanh Tùng cũng nhìn trời:

- Gần cuối canh ba !

Đơn Dương Tử kêu lên :

- Nguy rồi ! Không khéo lại chậm mất !

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Việc gì thế, hử tiền bối ?

Đơn Dương Tử vùng đứng lên. Lão bước tới một bước, chân lão chập choạng chứng tỏ lão đã mất nhiều sinh lực. Có lẽ lão bị nội thương do kẻ nào đã điểm huyết gây ra cho lão, lão đành đứng tại chỗ, dậm chân kêu lên :

- Ta muốn cứu Đại ca ta ! Song ta thể này, làm sao bây giờ ?

Độc Cô Thanh Tùng càng kinh dị hơn :

- Tiền bối cứ nói rõ đi, nếu có thể tiểu sanh xin giúp một tay !

Đơn Dương Tử úp tấp chỉ tay về phía ngôi nhà cổ, giọng thốt :

- Người thấy chỗ có ánh lửa đỏ chứ? Đó là chỗ ẩn cư của Đại ca ta. Mau lên !

Đại ca ta luyện kiếm ở đây ba năm rồi. Đêm nay, công phu viên mãn, thanh Tử Long Kiếm ra lò, chỉ vì Nhị ca ta là Huỳnh Long Tử sanh lòng cầm thú, muốn đoạt thanh kiếm, nên trước tiên ta bị nạn như thế này, sau đó mới đến lượt Đại ca ta ! Người nhanh chân đi ! Ta chỉ sợ chậm mất ! Kiếm không còn mà tánh mạng của Đại ca ta cũng sẽ không còn!

Độc Cô Thanh Tùng chợt hiểu Đơn Dương Tử là một trong Nga My Sơn Tam Hữu và như lời lão mắng vừa qua. Chính Huỳnh Long Tử, tên đạo sĩ áo vàng đã hạ độc thủ định diệt trừ lão.

Chàng sôi giận thăm mắng :

- Bạn bè như thế có khác gì loài cầm thú !

Chàng cao giọng quả quyết :

- Đơn Dương tiền bối yên trí ! Tiểu sanh bảo đảm mọi sự an toàn !

Chàng nhún chân thân hình chàng đã vọt xa hơn mấy mươi trượng.

Đơn Dương tử vội nói theo :

- Hãy cẩn thận đấy, Huỳnh Long Tử lợi hại phi thường !

Độc Cô Thanh Tùng quay lại, điểm một nụ cười trấn an lão, đoạn bay vút đi luôn.

Vừa lúc đó tràng cười cuồng dại vang lên từ ngôi nhà cổ vọng đến tai chàng.

Một luồng ánh sáng tím dài đến mấy trượng vẽ thành hình một vòng cung nơi đỉnh núi.

Chàng nghe giọng nói sang sảng của Huỳnh Long Tử ú:

- Kiếm báu ! Kiếm báu ! Đúng là một thanh kiếm hi hữu, từ nghìn xưa mà cũng một nghìn sau ! Đại ca ơi hiện nay Huyết Ảnh Tử xuất hiện trên giang hồ, khai trường huyết kiếp sát hại thiên hạ vô lâm, Đại ca nên dùng thanh kiếm báu này trừ mối hại chung, quần hùng sẽ ca ngợi nghĩa cử của Đại ca biết bao?

Kim Thành tử dù sao cũng có phần đắc ý về chỗ thành công của mình lão bật cười khoái trá :

- Thanh kiếm dĩ nhiên là vật hi hữu, có giá trị vô biên, song mục đích luyện kiếm của ta đâu phải là vì máu mà luyện thành ? Từ lâu ta phát nguyện không hề tái nhập giang hồ, tham dự mọi trường sát kiếp. Ta luyện kiếm là vì võ học chứ có phải vì tranh đoạt vị mà luyện đâu? Thanh kiếm này sẽ dành cho người hữu duyên, có cái chí khí chấn hưng võ thuật...

Huỳnh Long Tử chụp lấy câu nói, thuyết phục liền :

- Đại ca nói câu đó rất chánh đáng, tôi xin tiến cử một người, người ấy đủ tài , đủ đức, có thể hoàn thành chí nguyện của Đại ca.

Kim Thành Tử hỏi nhanh :

- Ai? Nhị đệ nói thử ta nghe?

Huỳnh Long Tử không đắn đo :

- Vạn Cực Đế Quân, đương kim Minh Chủ Võ Lâm !

Kim Thành tử bật cười ha hả :

- Gần đây, Vạn Cực Đế Quân có hành động thế nào ta không được rõ lắm, song mấy mươi năm về trước có điều ác nào mà lão ngán làm? Lão ấy là một tên đại ma đầu ! Con người như vậy Nhị đệ bảo ta cho thiên hạ khinh bỉ à?

Độc Cô Thanh Tùng nghe câu nói đó. Chàng nghĩ :

- Ngoại công ta đứng ! Huỳnh Long Tử đến làm gì? Quân mua chuộc hoàn toàn.

Khoảng cách giữa chàng với chỗ hai người đứng độ chừng hai mươi trượng, lúc đó chính Huỳnh Long Tử lại cầm thanh Tử Long Kiếm. Chàng không dám vọng động, vội nhẹ bước vòng qua chỗ khuất, cố len lỏi theo cây lá, đến gần hơn ẩn nấp vào chỗ kín đáo.

Chàng chỉ chờ lúc Huỳnh Long Tử cứ giữ mãi thanh tử Long Kiếm trong tay ngắm nghía, trầm trồ, tán tụng luôn miệng.

Độc Cô Thanh Tùng càng chờ, càng nóng nảy.

Huỳnh Long Tử lấy ngón tay búng khê vào thanh kiếm, tiếng kêu trong trẻo vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Báu thật !

Huỳnh Long Tử nhếch mép cười :

- Đại ca ! Thần vật mà để mai một tại núi sâu rừng thẳm như thế này, chẳng uống lắm sao ?

Kim Thành Tử cũng cười :

- Mai một làm sao được? Bất quá trong một thời gian nào đó nó sẽ gặp người hữu duyên, nó sẽ có dịp tung hoành làm nhiệm vụ trừ gian diệt bạo, vạn nhất suốt đời ta , ta không gặp được người xứng đáng ta sẽ chôn giấu nó một nơi nào dành cho người hữu duyên sau này...

Huỳnh Long Tử kêu lên :

- A ! Kim Thành Tử bỗng bước tới gần Huỳnh Long Tử.

Độc Cô Thanh Tùng hồi hộp nghĩ thầm :

” Nghĩa kết giao vờ vĩnh của hắn là thiệt mạng đấy. Hắn đã phản bội Nga My Tam Hữu rõ ràng , Đôn Dương tiên bối đã bị hắn điểm vào tử huyệt, suýt chết vì hắn? ” Kim Thành Tử run người hét to :

- Thật vậy à?

Huỳnh Long Tử nắm chuôi Tử Long Kiếm cười giòn tan :

- Còn giả thế nào được? Đôn Dương Tử đã chết giờ đến lượt ngươi. Kẻ nào can thiệp cũng sẽ cùng chung số phận!

Kim Thành Tử hét lên như sấm, vận công lực vung tay, phóng kinh đao. liền.

Độc Cô Thanh Tùng hét chặn:

- Không được đâu, Kim Thành tiên bối !

Vừa quát chặn Kim Thành Tử, chàng vừa vọt mình tới, tay tả đánh chuồng, tay hữu phóng chỉ chuồng và chỉ cùng một loạt bay vút tới phủ lên mình Huỳnh Long Tử.

Huỳnh long tử rút nột tràng cười cuồng dại, đảo thanh Tử Long kiếm một vòng quanh người.

Một vầng tử quang ngời lên, toa? rộng trước sau, trên dưới, khí lạnh bốc lên rợn rùng. Kiếm khí dần lan rộng tạo thành bức tường kiên cố bao bọc chung quanh, dày hơn trượng.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, vội giở thuật Quỷ Ảnh Vô Hình, tháo lui xa hơn năm trượng.

Vừa lúc đó một tiếng rú vang lên não nùng thê thảm. Tiếng rú do Kim Thành Tử phát ra, tiếng rú vừa dứt, thân hình của lão đã bị Huỳnh Long Tử đảo ngược thanh kiếm báu chém ngang mình đứt làm hai đoạn.

Máu bắn ra tứ phía, máu bắn vọt lên không.

Chưa chát thay ! Luyện kiếm vừa thành là đã phải lấy máu mình tế kiếm ! Cái chết của Kim Thành Tử vô cùng thê thảm và oan uổng.

Thanh kiếm chưa đầm máu một tên ác đạo ma đầu nào, đang theo hoài bão trừ gian diệt bạo là trước tiên khơi giòng máu của người luyện nên nó ! Ba năm khổ luyện, một phát ra người thiên cổ vì cái thành tựu của mình !

Kim Thành Tử Chết không nhắm mắt !

Độc Cô Thanh Tùng chứng kiến cái cảnh tan phá bi đát, không khỏi se lòng.

Chàng từng chứng kiến những hành động bạo tàn của bọn Huyết Ma Bang, song bắt quả chúng buông tánh hung ác với kẻ thù, chúng chưa hề trở mặt đổi lòng một cách trắng trợn như thế.

Trên thế gian này có ai nữ làm như Huỳnh Long Tử chẳng? Vì một thanh kiếm, trong giây phút nóng đoạt kiếm báu, lại hạ độc thủ với cái giao tình sanh tử ư!

Dù là loài cầm thú tương tàn vì tranh mỗi cước thịt cũng không ác độc đến thế!

Độc Cô Thanh Tùng nghe khí huyết trong người sôi sục. Chàng hét to như sấm :

- Huỳnh Long Tử, nếu ta chẳng giết được ngươi ta thề chẳng làm người !

Chàng bước tới vung tay đánh tiếp một chưởng phong cuốn đi, như bão dậy cuốn biển trào, ầm ầm ngang với sấm vang.

Huỳnh Long Tử cười lớn :

- Ta hãy thử xem tên tiểu tử chưa ráo máu đầu này có bao nhiêu cân lượng mà tưởng múa gậy như giữa rừng hoang.

Hắn không dùng kiếm. Hắn vận công lực đánh ra một chưởng nghênh đón kinh đạo của Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức mừng rỡ, vội gia tăng hai thành lực đẩy luôn kinh đạo lao nhanh đi mãnh liệt có cái khí thế đánh bạt một hòn núi làm không gian rung chuyển cả một vùng !

Bùng !

Huỳnh Long Tử nhào lộn về phía sau, lộn đi sáu bảy vòng mới đứng vững được.

Hắn luôn mồm phun máu tươi rơi rải một đường dài. Không bỏ lỡ cơ hội, Độc Cô Thanh Tùng nhảy theo liền. Huỳnh Long Tử dù thọ thương nặng, song một nhân vật trong Nga My Tam Hữu đâu đến nỗi xuôi tay chịu bại với một hai chiêu đấu, trong nguy cơ nào hắn cũng có thể ứng biến để dành ưu thế.

Biết không thể dùng chân lực đối địch hắn rút nhanh thanh Tử Long Kiếm khao lên một vòng. Tử quang theo tay tỏa rộng bao quanh hắn hơn trượng tròn.

Độc Cô Thanh Tùng không còn kịp thu hồi kinh đạo được nữa, mặc dù chàng muốn tránh va chạm chân khí với kiếm khí, bất buộc chàng phải vận đủ mười hai thành công lực, tăng khí thế chiêu công, điều khiển lực đạo lao mạnh vào vòng Tử Quang bao quanh Huỳnh Long Tử.

Vô ích ! Vầng Tử Quang kiên cố như vách sắt tường đồng, kinh đạo của Độc Cô Thanh Tùng chạm vào bật thành một tiếng kêu bùng khe, kiếm khí không hề tiêu tan, trái lại Độc Cô Thanh Tùng nghe ê ẩm cả tay.

Tuy nhiên Huỳnh Long Tử cả người lẫn kiếm bị đẩy lùi lại độ thước, như quả cầu sáng lộn ngược về sau nửa vòng.

Qua cuộc đọ sức bằng mấy chiêu thức, Huỳnh Long Tử đã biết thực lực của đối phương, hắn không dám khinh thường Độc Cô Thanh Tùng là một tiểu tử chưa ráo máu đầu nữa.

Hắn không thể ngờ một kẻ mới gần ấy tuổi mà lại có công lực tu vi thâm hậu vô tưởng, bình sanh hắn từng giao chiến với nhiều địch thủ trên giang hồ song họ đều trẻ trung niên chứ chưa hề gặp tay đối đầu nào vào lứa tuổi của chàng.

Lão nghiêng rằng, vận dụng toàn lực vung thanh Tử Long Kiếm nghe vù vù.

Là tên Tử Long, thanh kiếm lúc đó như con rồng màu tím sẫm đảo lộn trong không gian, kiếm khí bốc rợn người.

Đột nhiên, vầng kiếm quang biến thành một chiếc cầu vòng, uốn vút lên không, rồi trút xuống, phủ lên đầu Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng hết sức hãi hùng, nhún chân nhảy trái về phía hậu, xa hơn tám trượng.

Chân vừa chạm đất chàng đã gỡ thuật Quỷ Âm Vô Hình bay vọt lên không, lồm đi một vòng, đáp xuống phía hậu Huỳnh Long Tử.

Bắt buộc Huỳnh Long Tử phải thu hồi thanh kiếm, bảo vệ chung quanh mình.

Nhưng hắn chậm tay một chút, chưởng kinh của Độc Cô Thanh Tùng đã đánh hắn nhào tới trước hai bước.

Hắn quay người lại hét to :

- Tiểu tử ! Ta không ngờ ngươi cũng là tay có hạng lắm ! Ngươi là ai?

Độc Cô Thanh Tùng chưa nguôi phần hân về hành động hung tàn của hắn vừa rồi, gằn giọng :

- Ta là ai? Ta là quỷ vô thường hiện lên bắt sống ngươi đây !

Một chưởng vô cùng mãnh liệt tiếp theo câu nói bay vút tới.

Huỳnh Long Tử quát :

- Hãy khoan ! Ngươi là ai, xưng tên ngay rồi muốn gì hãy muốn.

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ghê rợn:

- Ngươi muốn biết? Ta việc gì phải giấu? Ta là Huyết Ảnh Tử ! Ta là Ma Vương !

Ngũ Tuyệt Ma Vương Độc Cô Thanh Tùng đây ! Ngươi có nghe danh ta chứ?

Huyết Ảnh Tử? Độc Cô Thanh Tùng ! Huỳnh Long Tử dĩ nhiên là có nghe, nhưng còn Ngũ Tuyệt Ma Vương?

Thì ra, Độc Cô Thanh Tùng đã luyện thành Huyết Ảnh. Dù muốn dù không, chàng cũng là một Huyết Ảnh Tử rồi. Song cái danh hiệu Huyết Ảnh Tử đã bị Vưu Hồi nhuộm đỏ máu vô lâm, cái danh hiệu đó quá rùng rợn, mang cái danh hiệu đó là y như phải giết người, chàng không muốn khoát vào người cái danh hiệu mà toàn thể thiên hạ vô lâm đều phải ghê tởm, chàng không muốn dẫm lên vết chân nhuộm máu của Vưu Hồi, nên chàng chọn một danh hiệu khác.

Đã giết người tại Vọng Nguyệt Bình, chàng tự gán cho mình cái hiệu Ma Vương, rồi nhân lãnh hội được năm tuyệt học, chàng ghép luôn danh từ Ngũ Tuyệt vào.

Chính Cửu Long Thần Ma đã nhận xét như chàng, và đây là lần thứ nhất chàng tự xưng như thế !

Một kẻ luôn luôn đối đầu với Vạn cực Đế Quân phải là một Ma Vương mới đúng !

Ma Vương ! Ngũ Tuyệt Ma Vương ! Bỗng nhiên chàng tìm được một danh từ rất hợp chàng thấy thích thú vô cùng.

Huỳnh long Tử làm gì biết được ý tứ của chàng? Nhưng Ngũ Tuyệt hay Thập Tuyệt cũng thế bởi chung qui chỉ là một người và người đó là Độc Cô Thanh Tùng, là Huyết Ảnh Tử, như vậy đã đủ lắm rồi ! Đủ cho hắn thấy khỗ.

Hắn tròn tròn đôi mắt, môi mấp máy :

- Có thật vậy không?

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Ta dối gạt ngươi làm gì? Nạp mạng ngay cho ta !

Huỳnh Long Tử sau phút giây sửng sốt, bật cười cuồng dại :

- Độc Cô Thanh Tùng ngươi có biết tại sao ta chiếm đoạt thanh Tử Long Kiếm này chẳng ? Ha ha ! Đêm nay trong hai chúng ta, ai là người sống sót ?

Hắn quát lớn :

- Tiểu tử tiếp kiếm ! Kiếm khí vẽ thành một vệt dài như con rồng màu tím sẫm vươn mình, biến muôn ngàn ánh sao chớp chớp kết thành một mảng lưới chụp xuống đầu Độc Cô Thanh Tùng.

Dĩ nhiên, chàng không dám khinh thường áp vào gần địch.

Chàng sử dụng thuật Quỷ Âm Vô Hình, nhảy vọt ra xa hơn tám trượng.

Huỳnh long Tử đắc ý, bật cười ha hả.

Hắn không chậm trễ, phi thân hồi bộ về phía hậu hơn mười trượng , đoạn xoay quanh người lại, nhắm hướng chân núi nhảy liên tiếp mấy lượt, ánh Tử Quang sáng tắt mấy lần, sau cùng hắn mất dạng trong bóng đêm mờ Độc Cô Thanh Tùng tức uất, hét to:

- Ngươi chạy đâu cho khỏi tay ta?

Tà áo màu tro chớp lên, vẽ thành một vệt dài, lao từ đỉnh núi xuống chân.

Vừa lúc đó con Long Mã hí vang lên, từ đỉnh núi đối diện vọng sang. Độc Cô Thanh Tùng hú một tiếng dài con Long Mã hướng về tiếng hú, lướt như bay đến.

Huỳnh Long Tử tuy chạy khuất tầm mắt của Độc Cô Thanh Tùng, song hắn chưa đi xa. Hắn thấy Độc Cô Thanh Tùng đuổi theo, đồng thời con Long Mã báo động, hắn sợ không thoát khỏi tay chàng vội kêu thất thanh :

- Cửu Long Đàn Chủ ! Cửu Long Đàn Chủ ! Đàn chủ ở đâu, sao chẳng xuất hiện?

- Tiểu tử đuổi theo sau tôi gấp lắm, mau tiếp trợ tôi một tay !

Hắn cảm lạnh thì có lẽ là Độc Cô Thanh Tùng không thể đoán hắn chạy đi hướng nào, nhưng hắn đã gọi Cửu Long Thần Ma, Độc Cô Thanh Tùng nghe rõ lắm.

Chàng nghe rõ nên nhận định phương hướng dễ dàng, chàng bật cười ha hả, cao giọng thốt :

- Loài cầm thú ! Hôm nay ta xem ngươi chạy đằng nào cho thoát khỏi tay ta, cho ngươi biết Cửu Long Thần Ma đã bị ta chế ngự rồi, ngươi còn gọi làm gì nữa? Biết thân nên đứng lại đó, bó tay chờ ta định đoạt !

Chàng vận dụng chân cương, giở thuật phi hành tuyệt đỉnh, phóng mình đi, mới phóng, vượt hơn hai mươi trượng đường.

Chàng đã thấy lơ mờ Huỳnh Long Tử, còn cách chàng độ ba mươi trượng.

Chàng cười lớn :

- Nạp mạng đi ! Đừng để thiếu gia ra tay mà ngươi chết không toàn thây đấy !

Huỳnh Long Tử lúc đó bị nội thương hoành hành khó chịu vô cùng. Hắn cố gượng đau, cố vận khí gia tăng tốc lực, chạy bất kể chướng ngại.

Cả hai, một chạy, một đuổi đã vượt qua hai đỉnh núi, con Long Mã vẫn theo sau, nó cố gắng bắt kịp Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng mừng rỡ, thốt lên lưng nó, vừa thúc gối vào hông nó, vừa cao giọng gọi to :

- Súc sanh, ngươi đừng mong tẩu thoát nổi !

Trước mặt là một khúc quanh, huỳnh Long Tử đã vượt qua khỏi khúc quanh rồi, Độc Cô Thanh Tùng toan giục ngựa đuổi theo, bỗng nghe Huỳnh Long Tử bật cười vang dội. Hắn cười cao giọng thốt :

- Tiểu tử ! Được rồi ! Nếu ngươi muốn sống chết với ta, ta cũng sẵn sàng thỏa mãn ý muốn của ngươi ! Mình nên chọn nơi này so nhau mấy chiêu nữa xem sao !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình thầm nghĩ :

- Hẳn sợ ta, hẳn chạy chết, bây giờ hẳn dám thách thức ta? Chắc hẳn có chỗ sở cựa gì rồi.

Chàng đắn đo một chút, đoạn quyết định :

- Bất quá nơi khúc quanh đó có phục kích là cùng. Hoặc giả hắn núp vào chỗ khuất, chờ ta đến, bất thành linh hắn xông ra, dùng Tử Long Kiếm chém lên ta, nhưng nếu hắn muốn làm như vậy, cần gì hắn đợi chạy đến nơi này ? Dù sao ta vẫn không lo ngại gì cho ta lắm , ta chỉ sợ cho Long Mã thôi.

Nghĩ vậy, chàng vừa xuống ngựa vừa đáp to :

- Súc sanh ! Ta đến đây lập tức, xem ngươi có thủ đoạn gì ! Đừng tưởng ta sợ ngươi mà lắm !

Chàng khê nhún đôi vai, chân rùn xuống, nhanh như chiếc pháo thăng thiên, nhảy vút lên cao, cao hơn mười trượng đoạn nghiêng mình một chút uốn vòng cầu lao đi, đáp xuống chân núi rồi từ chân núi bay ngược trở lên, đến khúc quanh.

Đồng thời chàng dùng phép truyền âm nhập mật bảo Long Mã:

- Tuyệt ca ! Hãy kêu lên hai tiếng ! Long Mã lập tức ngẩng cổ hí vang, tiếng hí ngân dài, vọng đến mấy tầm xa, cao vút tận mây.

Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười khoái trá.

57. Càn Khôn Kiếm

Độc Cô Thanh Tùng không dám ngang nhiên xâm nhập vào khúc quanh sườn núi, chàng dè bước từng bước một chàng vừa đi chàng vừa nghĩ :

” Tên súc sanh quả tới số rồi mới cao hứng dùng chân thách thức ta ! ” Khi gần đến nơi bỗng chàng nghe đầu đầu có tiếng nước chảy re re, bất giác chàng giật mình tự thốt :

- Hồng rồi ! Hồng rồi ! Tên súc sanh đã trốn rồi !

Chàng vận khí nhún chân, nhảy vọt lên không đảo mắt nhìn xuống xa xa, đồng thời chàng độ chừng chỗ đứng của Huỳnh Long Tử vận dụng Đại Đế Thần Phong Chưởng đánh xuống hai phát.

Chàng hét to :

- Súc sanh ! Mau nạp mạng !

Một góc núi chỗ khúc quanh chạm phải chưởng kinh, vỡ tan đá vụn bắn đi rào rào.

Độc Cô Thanh Tùng đảo lộn người trong không trung một vòng, đáp xuống sau cơn chấn động chưởng kinh của chàng gây ra không gian chìm lặng hoang vắng lạnh lùng, không một bóng người thấp thoáng.

Huỳnh Long Tử biến đâu mất dạng ? Nếu hắn bị chưởng kinh đánh trúng hẳn phải nằm bỏ xác tại đây, nhưng Độc Cô Thanh Tùng vận dụng nhãn lực nhìn quanh, ngoài cành cây đổ ngã, đá vỡ chập chồng chàng chẳng thấy gì cả !

Hắn trốn thoát ? Hẳn không tài nào thoát kịp thế công của chàng nổi ? Thế hắn đi đâu ?

Độc Cô Thanh Tùng không phí bỏ một phút giây nào, lão mình vút tới trước chàng thấy một ngọn suối, rộng độ ba trượng, chung quanh địa điểm giòng nước trong vắt chảy theo lòng đá tạo nên tiếng róc rách đều đều.

Bên kia bờ suối, là vách đá đứng thẳng, vượt được vách đá đó lên trên đỉnh, không phải là việc dễ dàng, dù có làm được cũng không thể nào nhanh chóng.

Luận về công lực Huỳnh Long Tử không thể có khinh công siêu thượng đến độ thoát đi do con đường đó lên đỉnh thác trong thoáng mắt rồi, như vậy nếu hấn do con đường đó chạy đi ít ra hấn cũng còn ở lưng chừng vách núi... Song Độc Cô Thanh Tùng không trông thấy gì cả.

Lạ thật ! Thế thì hấn chạy ngã nào, nếu không theo lối duy nhất đó !

Độc Cô Thanh Tùng dậm chân, tức tối :

- Hấn thoát đi rồi ! Hấn thoát theo giòng suối này chắc chắn !

Chàng tiếc hận một lúc không còn biết làm gì khác hơn, đành trở lại lên lưng Long Mã, định đến chỗ Đơn Dương Tử đang chờ đợi, thuật sơ tình hình cho lão ấy biết.

Chàng giục ngựa đi liền chỉ trong phút giây sau, chàng đã đến chỗ cũ.

Nghe tin đại ca Kim Thành Tử bị Nhị ca Huỳnh Long Tử dùng kiếm hạ sát, Đơn Dương Tử đau đớn quá toan đập đầu vào đá tự sát.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức khuyên giải, lâu lắm lâu mới nguôi cơn bi thảm.

Lão cắn hờn thề nguyên :

- Ta sẽ giết chết tên súc sanh phản bạn, để báo thù cho Đại ca ta !

Độc Cô Thanh Tùng phụ họa :

- Tên súc sanh đó còn sống được, quả thật không có thiên lý trên đời này !

Hấn sẽ đến nương nhờ Vạn Cực Đền Quân ẩn nấp dưới sự che chở của lão ác ma mình có tìm hấn cũng khó khăn lắm !

Đơn Dương Tử cương quyết :

- Có khó cách mấy cũng phải tìm ra hấn ! Dù tan xương nát thịt ra cũng phải tìm cho ra hấn !

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Tiểu sanh hứa sẽ giúp tiền bối một tay, nếu lần sau gặp hấn nhất định tiểu sanh phải bắt cho được hấn giao nạp tiền bối trị tội, xin tiền bối cho tiểu sanh biết chỗ ở của mình đi !

Đơn Dương Tử suy nghĩ một phút :

- Được, nếu bắt được hấn ngươi namg đến Cát Thiên Tuế, trong Thành Kim Lăng.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, chàng nhớ lại lời dặn dò của lão già câu áo xanh, liền hỏi :

- Tiền bối là Cát Thiên Tuế ở đất Kim Lăng ?

Đơn Dương Tử lắc đầu :

- Không ! Ta chỉ là một người khách trong gia đình lão Cát thôi !

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một lúc, đột nhiên hỏi :

- Vậy ra tiền bối ẩn dật nơi đó ? Cát Thiên Tuế là người như thế nào ?

Đơn Dương Tử lắc đầu ; - Ta rất mơ hồ về lai lịch và cứu cánh của lão ấy, lão là một nhân vật thuộc trăm năm về trước, theo lời người trong gia quyến, lão không màng danh lợi thích thú thanh nhàn, thói thường buông câu giòng biếc suy nghiệm thế thái nhân tình, không hề can thiệp vào việc đời lâu lắm, nghe nói mười mấy năm trước đây bỗng nhiên lão bỏ nhà ra đi không trở lại, có giả thuyết cho rằng lão vào non chọc đạo, sự thật không ai biết lão sống chết như thế nào.

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng chàng thức ngộ ngay lão già chàng gặp ngay bờ đầm mấy hôm trước đúng là Cát Thiên Tuế.

Chàng cười thâm lão ung dung ở đây chứ lão vào non học đạo gì ? Tuy chàng biết lão có võ công siêu tuyệt, song không ngờ lão lại là nhân vật từng có thành tích oanh liệt trên giang hồ, chẳng vậy mà thanh danh của lão quá to lớn đến độ suốt trăm năm qua giang hồ còn có người nhắc nhở tới !

Chàng không tiết lộ sự việc đó với Đơn Dương Tử, chàng cũng không hỏi gì thêm nữa chàng chỉ thốt :

- Nếu tiểu sanh rồi rãnh thế nào tiểu sanh cũng đến Kim Lăng một chuyến bái yết tiền bối, giờ tiểu sanh xin cáo từ để lo mấy việc cấp bách.

Thực ra Đơn Dương Tử đã biết thân phận của chàng như thế nào rồi, bởi trên giang hồ còn ai không biết con Long Mã là cước lực của chàng ?

Nhân ra con Long Mã là nhận ra chàng ngay và Đơn Dương Tử đã thấy con Long Mã rồi, dù chàng không xưng tên họ lão cũng thừa hiểu.

Đợi cho Độc Cô Thanh Tùng đi xa rồi lão thở dài luôn mấy tiếng, lẩm nhẩm với mình :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Độc Cô Thanh Tùng ! Người xuất hiện trên giang hồ là thiên hạ võ lâm không biết bao nhiêu người trở thành oan hồn dã quỷ ! Người sẽ thoát được sự bao vây của toàn thể võ lâm không ? Khi công đạo nói lên tiếng nói của nó rồi khi công phần thành hình rồi thì cái sát kiếp hải hùng khai diễn khốc liệt như thế nào thực không thể lường được ?

Lão lắng nghe tiếng ngựa hí vang lên trong đêm dài vắng lặng, lồng lộng giữa vùng đồi núi hoang lương tiếng ngựa hí càng phút càng nhỏ dần, một lúc lâu rồi tắt lịm.

Lão lắc đầu thở dài đưa ánh mắt mơ màng nhìn sao trời đoạn phóng mình chạy đến ngôi nhà cỏ, thu dọn thi hài Kim Thành Tử.

Rời Nga My Sơn đi hai ngày đường, Độc Cô Thanh Tùng đến một thôn nhỏ gồm độ năm trăm nóc nhà, chàng nghe lòng đói.

Thôn không lớn, trong toàn thôn chỉ có một ngôi quán duy nhất, không còn chọn lựa được nữa chàng xuống ngựa bước vào gọi rượu thịt, vừa ăn uống vừa phác họa. cuộc hành trình sắp tới.

Bỗng nhiên chàng nghe tiếng vó ngựa rầm rập từ ngoài ô thôn vọng đến, đoàn ngựa chạy về hướng Tây. Đồng thời một con ngựa khác rẽ vào thôn, đến ngang ngôi quán thì dừng lại.

Một tên hán tử áo tím từ trên ngựa nhảy xuống chạy xồng xộc vào, chưa đến nơi là mồm đã oang oang, giọng thô tục cộc cằn :

- Chủ quán đâu ? Dọn rượu ra đây ! Mau lên !

Người trong quán biết ngay gặp phải tay không vừa, cùng lảng xảng chạy ra chạy vào, kẻ mang rượu người mang thức nhắm dọn lên bàn, rượu thuộc loại tốt lâu năm.

Hán tử trông thấy sáng mắt lên hai tay nâng nguyên vò nghiêng miệng nốc kêu ừng ực.

Làm một hơi, chùng như đã khát lắm hán đặt vò xuống bàn, khà mấy tiếng tán :

- Tuyệt ! Tuyệt !

Bỗng hán đảo mắt nhìn ra cửa thấy Long Mã ngậm cỏ nơi lề đường hán cả kinh, thất sắc. Hán mắt vẻ bình tĩnh rú lên thất thanh :

- Hồng Long Cái Tuyệt ! Hồng Long Cái Tuyệt ! Trời !

Hán lúng túng thế nào quờ tay đụng một cái bát, bát rơi xuống nền, vỡ tan kêu soăng một tiếng lạnh.

Rồi như cơn gió lốc hán lao nhanh người ra cửa, hấp tấp nhảy lên lưng ngựa toan chạy đi.

Độc Cô Thanh Tùng dĩ nhiên nhận ra hán là một nhân vật trong Huyết Ma Bang, dáng hống hách của hán chứng tỏ ra hán cũng thuộc hàng tử Hươg chủ trở lên, hay một thuộc hạ quan trọng trong Tổng Đàn.

Chàng điểm một nụ cười lạnh, nhẹ nhàng cất tiếng gọi :

- Bằng hữu làm gì mà vội thế ? ít ra cũng phải nhớ thanh toán tiền rượu rồi đi đâu thì đi chứ ?

Đại hán giật mình quay lại thấy chàng từ trên ngựa tụt xuống như cái yên có thoa dầu trơn, hấn đứng chết lặng như pho tượng đất hấn hé mồm mà không thốt được tiếng nào.

Độc Cô Thanh Tùng cười thành tiếng :

- Bằng hữu làm gì vội thế ? Tôi tưởng bằng hữu chưa được đã khát chứ ?

Vào đây mà làm thêm mấy chén nữa đi không lẽ vừa gặp nhau lại phải tránh mặt nhau sao ?

Đại hán như bị thôi miên riu riu đi vào đến trước bàn của chàng, hấn bỗng nhủn người ra khụy đôi chân xuống.

Không té hấn sợ quá mà khụy xuống hay hấn tự động quỳ trông mặt hấn lúc đó không còn một điểm thần sắc ?

Độc Cô Thanh Tùng nhẹ đưa tay nâng hấn lên, cười thốt :

- Rượu đây, uống đi bằng hữu ! Tôi phải mừng bằng hữu mấy chén mới phải lẽ.

Chàng nâng bình rượu, rót ra chén đưa cho hấn.

Hấn đưa hai tay tiếp lấy nâng lên miệng liền, tay hấn run rẩy quá độ lại đổ trượt rượu ra hai bên mép hơn nửa phần chén, phần còn lại chỉ vào mồm, không đầy một ngụm.

Độc Cô Thanh Tùng như không nhìn thấy vẻ lính quýnh sợ hãi của hấn cất tiếng hỏi :

- Bằng hữu có việc gì mà vội vã thế ? Định đi đâu ? Sợ chậm trễ chăng ?

Đại hán áo tím lí nhí :

- Phía trước ! Trước mặt đây !

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười :

- Trước mặt ? Mà ở đâu mới được chứ ? Địa phương nào ? Nhà ai ?

Đại hán áo tím cố gắng lắm mới thốt nên lời :

- Ôn Gia Trang ! Tại nhà Càn Khôn Kiếm Ôn lão đầu !

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng :

- Ôn Gia Trang ? Chừng như bằng hữu không đi một mình.

Đại hán gật đầu :

- Đông lắm ! Có đến tám người ! Do Kim Bài Lang Quân hướng dẫn.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình :

- Như vậy là có mang Kim Bài Lệnh theo chứ ?

Đại hán gật đầu :

- Có !

Độc Cô Thanh Tùng chú mắt nhìn hấn :

- Việc gì quan trọng đến nỗi phải mang Kim Bài Lệnh theo ?

Gương mặt đại hán biểu lộ vẻ thống khổ quá rõ rệt, hấn do dự mãi chừng như hấn cảm thấy khó nói quá, nhưng không nói thì không xong với chàng.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt, bắn tinh quang chiếu thẳng vào mặt hấn :

- Cứ nói đi, không việc gì đâu tôi bảo đảm cho bằng hữu !

Đại hán còn lạ gì mình lâm vào trường hợp khó xử ? Nói ra chứ chắc gì sau này mình được yên với thượng cấp, mà không nói thì hiện tại cái khổ đến liền.

Cuối cùng hắn bắt buộc phải khai ngay :

- Ôn lão đầu tại Ôn Gia Trang có hai thanh kiếm tên là Càn Khôn Song Kiếm, quý báu vô cùng, kiếm đó chém sắt như bùn bất cứ loại kim khí nào, châu ngọc nào cứng rắn nhất trên đời cũng không chịu nổi một nhát Càn Khôn Kiếm. Để Quân mấy phen sai phái thuộc hạ đến mượn dùng, song đều bị lão từ chối. Vì vậy, Kim Bài Lệnh đến Ôn Gia Trang, bắt buộc Ôn lão đầu phải hiến kiếm. Nếu lão không hiến Kim Bài Lang Quân sẽ dùng đến võ lực đoạt thử.

Độc Cô Thanh Tùng cười thầm, chàng nghĩ :

" Vậy là Du Văn Tuấn đến hồi mặt trận rồi, nên tin này mới đến tai ta ! " Chàng đứng lên vỗ tay sang đại hán :

- Bằng hữu có thể đi được rồi nhưng nếu thông minh một chút bằng hữu sẽ không bao giờ tiết lộ có gặp tôi tại đây ! Nên nhớ là mình còn gặp lại nhau tại Ôn Gia Trang đó !

Đại hán áo tím gật đầu lia lịa vội ra cửa, thót lên lưng ngựa đi liền.

Độc Cô Thanh Tùng gọi chủ quán thanh toán tiền xong cũng lên ngựa theo sau.

Không bao lâu chàng đã thấy bọn áo tím lỗ nhố bảy tám người đang rong ngựa phía trước chúng phi ngựa có vẻ vội vã lắm.

Chàng sợ mất hút chúng vội thúc gối vào Hồng Long Mã gấp vó theo liền, nhưng không đuổi thẳng chàng hoành cương ngựa rẽ sang bên đường, bọc một vòng quang vượt lên ngang chúng cách khoảng xa xa. Chàng sợ chạy theo sau ắt chúng nghi ngờ thành hồng mưu định.

Không lâu lắm, chàng thấy phía trước có một thôn trang, trang viện có vẻ khả quan lắm.

Quanh trang viện có tường cao bao bọc, điều đó chứng tỏ Trang chủ là tay có hạng trong võ lâm, từng tạo nên ân oán trong giang hồ nên sợ biến cố bất ngờ, thiết lập một hệ thống phòng vệ quá kiên cố.

Độc Cô Thanh Tùng xuống ngựa tìm chỗ cho con Long Mã ẩn dạng, đoạn tự mình giả Quỷ Ảnh Vô Hình khinh công lao tới như vệt khói mờ, qua đầu tường vào bên trong trang viện.

Dĩ nhiên trong trang không một ai trông thấy chàng, chàng cứ lướt qua, lướt lại một lúc, đèn tòa đại sảnh nhìn trước, nhìn sau, chàng leo mình đeo vào một cây xuyên nằm yên lặng.

Không lâu lắm có tiếng vỗ ầm ầm vào cửa trang, rồi một giọng nói cao ngạo, hống hách vang lên :

- Càn Khôn Kiếm Ôn lão đầu ! Mau ra đây tiếp Kim Bài Lệnh của Võ Lâm Thánh Tôn !

Một tên trong trang đinh hấp tấp chạy ra nhìn một thoáng, lại hấp tấp chạy vào dậm dấp hấn kinh hoàng khủng khiếp vô tưởng, hấn gọi ầm lên :

- Lão gia ơi ! Lão gia ! Có người gọi lão gia ra tiếp Kim Bài Lệnh ngoài kia !

Một lão già có bộ râu thưa bạc trắng hiện ra, bước đi ung dung vững chắc, vòng theo hành lang đến thẳng đại sảnh hỏi :

- Ôn Trường Nhân ! Có việc gì mà người kêu lên như thế ? Bình tĩnh một chút không được à ?

Giọng nói của lão vừa trầm vừa ổn, chứng tỏ lão có tinh thần kiên định vô cùng.

Tên trang đinh còn thở mạnh, lập lại :

- Bên ngoài có người gọi lão gia ra tiếp Kim Bài Lệnh !

Lão già lùi nhanh hai bước cao giọng giục :

- Việc quan trọng như vậy, phải mở cổng trang ngay !

Tên trang đinh vang một tiếng lớn, toan quay mình chạy đi bỗng một tiếng ầm vang lên, chùng chùng như là tiếng cánh cổng bị phá vỡ tiếp theo đó là giọng nói của Du Văn Tuấn oang oang vọng vào :

- Ôn lão đầu ! Người đóng cửa cự tuyệt Kim Bài Lệnh, biết tội như thế nào chưa ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu, than thầm :

” Cái thanh danh của Song Phi Khách vang lừng một thời ta tưởng tạo một sự nghiệp giang hồ như vậy, cũng phải vào nguy ra tử lắm phen, thế mà hôm nay lại bị hai tên nghịch tử làm tiêu tan như mây khói. Đáng thương hại cho người vô cùng mà cũng đáng hận chúng vô cùng ! ” Chàng nhìn xuống thấy Càn Khôn Kiếm Khách họ Ôn đứng tại trung ương sảnh đường mặt trắng nhợt người cứng như tượng gỗ.

Lão đứng lặng một lúc lâu, bỗng lão gào lên :

- Thôi thế là hết ! Trên giang hồ còn ai dám nói đến hai tiếng công đạo nữa không ?

Chừng như lão vừa quyết định xong thái độ mặt lão không còn trắng nhợt nữa, những đường gân hằn lên rõ rệt, lão bật chuối cười giòn, cười to đến suýt vỡ óc tòa đại sảnh. Lão hét lên :

- Vạn Cực Đế Quân chưa đáng quan tị vị, sao dám xưng là Vô Lâm Thánh Tôn Chử ?

Chòm râu bạc lưa thưa của lão, không gió đưa mà cứ run run mãi, lão đã tức uất, khí uất tràn lòng làm đứng sững tóc, lông, râu, làm rung chuyển mọi đường gân, thớ thịt.

Trong khi đó tiếng chân thỉnh thỉnh vang lên, rồi một bọn áo tím hiện ra, đi đầu là Du Văn Tuấn.

Chúng đến đại sảnh trong tay Du Văn Tuấn, hiển nhiên là phải có chiếc Kim Bài.

Hắn chưa kịp mở miệng, bỗng có tiếng y phục chạm vào nhau, một thiếu nữ độ mười bảy mười tám, vận y phục chệt, từ hậu đường tiến ra đại sảnh, đứng một bên Ôn Trang chủ.

Du Văn Tuấn thoáng đưa mắt nhìn nàng hất hàm hỏi :

- Cô nương là ai ?

Càn Khôn Kiếm Khách họ Ôn đáp thay :

- Con gái lão, tên Ôn Tú Cẩm.

Du Văn Tuấn ạ một tiếng :

- Khá quá !

Đoạn đưa cao chiếc Kim Bài lên :

- Vô Lâm Thánh Tôn truyền lệnh Càn Khôn Kiếm Khách Trang chủ Ôn Gia Trang dưới chân núi Nga My phải hiến ngay đôi kiếm báu, Kim Bài Lang Quân Du Văn Tuấn này có phạm sự phải tiếp nhận kiếm và bắt luôn người.

Thốt xong, Du Văn Tuấn điểm phốt một nụ cười hỏi :

- Ôn Hoàng Khai ! Người có nghe ta nói gì không ?

Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai đổi sắc mặt liên tiếp, thoát xanh, thoát trắng, thoát hồng.

Qua phút giây quá nặng nề, đột nhiên Ôn Hoàng Khai cao giọng :

- Càn Khôn Kiếm là vật phòng thân của Ôn Hoàng Khai, có thể nào khinh thường rời xa nó để giao nạp cho ai khác ?

Du Văn Tuấn bật cười cuồng ngạo :

- Ha ha ! Ôn lão đầu ! Ta xem ra người vẫn còn ngoan cố lắm ! Lệnh của Đế Quân còn ai dám chống lại chứ ! Đừng nói hai thanh kiếm nếu là mạng sống của người, người cũng phải cúi đầu hiến nạp !

Nghe hắn nói thiếu nữ đứng bên cạnh Ôn Hoàng Khai trợn tròn đôi mắt hét to:

- Cuồng đồ câm miệng ngay ! Ta xem ra người chưa đến nỗi là một kẻ hoàn toàn mất gốc, tại sao người...

Du Văn Tuấn cười dòn, chặn lời nàng :

- Cô nương ơi ! Nếu cô nương chưa muốn có cuộc phân ly giữa hai cha con, thì cô nương nên khuyên nhủ lão ấy ngoan ngoãn một chút, Thanh Kiếm dù sao cũng không thể ngang giá trị với một mạng người.

Ôn Tú Cầm rút thanh trường kiếm bên mình ra, thanh kiếm theo đà tay chạm vào võ bật thành một tiếng soảng rợn người.

Nàng phát lớn :

- Cuồng đồ ! Hãy xem vật này sửa trị người !

Bàn tay nàng khẽ lắc mũi kiếm vẽ thành một đóa hoa sáng, đóa hoa đó bay vút đến Du Văn Tuấn.

Du Văn Tuấn khẽ dịch thân mình tránh sang bên, gương mặt trầm ngay xuống...

Cần Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai sợ còn gái thọ hại vì sơ xuất vội hét lớn :

- Cầm Nhi không nên vọng động ! Mau vào trong lấy kiếm ra đây cho cha !

Ôn Tú Cầm rú lên :

- Trời ! Gia Gia !

Ôn Hoàng Khai quát :

- Chớ có nhiều lời ! Hãy nghe ta ! Đi nhanh đi !

Du Văn Tuấn cười lạnh :

- Ta chỉ tưởng ngươi không chịu trao kiếm !

Ôn Hoàng Khai phẫn nộ cùng cực :

- Vạn Cực Đế Quân chưa đăng quang tự vị, lại tự mình phát động Kim Bài làm như vậy không sợ giang hồ cười chê cho sao ?

Du Văn Tuấn bĩu môi, hừ một tiếng :

- Ngươi gan to bao lớn, dám buông lời xúc phạm đến Đế Quân.

Đoạn hấn cao giọng quát :

- Anh em đâu ? Còn chờ gì không hạ lão ấy ?

Tám tên đại hán áo tím đứng sau lưng hấn, lập tức nhào tới ôm chặt Ôn Hoàng Khai vào người.

Ôn Hoàng Khai đảo tròn đôi mắt, mấy sợi râu thưa dựng ngược lên, gằn giọng :

- Nếu các ngươi dám chạm đến Ôn Hoàng Khai này thì đừng hòng có Cần Khôn Kiếm qua tay !

Du Văn Tuấn hừ lạnh :

- Ngươi có biện pháp gì giữ kiếm khỏi hiến nạp ? Lão thất phu ! Cho ngươi biết hôm nay ngươi không hiến kiếm thì Ôn Gia Trang này sẽ biến thành bình địa.

Ôn Hoàng Khai rùng mình :

Du Văn Tuấn tiếp nối :

- Ngươi cho rằng chúng ta không dám tận diệt toàn nhân số tại đây sao ?

Độc Cô Thanh Tùng nghe Du Văn Tuấn buông lời tàn độc chàng sôi động huyết khí lên, không còn dằn được nữa nhưng chưa kịp phát tác thì Ôn Tú Cầm mang kiếm ra...

Nàng vừa đặt chân lên hành lang để tiến vào đại sảnh Độc Cô Thanh Tùng bỗng sanh một ý nghĩ, vội buông mình đáp xuống.

Ôn Tú Cầm kinh hoàng, kêu lên :

- Người...

Nàng chưa dứt câu cho tròn ý Độc Cô Thanh Tùng sụt nhẹ một tiếng, đoạn thốt :

- Cô nương bình tĩnh ! Tôi là kẻ xuất hiện để giải nạn cho Gia Gia cô nương đây ! Xin trao kiếm cho tôi, tôi sẽ thay cô nương mang ra đây cho.

Ôn Tú Cầm trở mắt nhìn chàng, chân thì lùi lại mấy bước :

- Người là ai ?

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Tạm thời cô nương đừng vội tìm hiểu tôi là ai ?

Ôn Tú Cầm lùi lại một bước nữa đôi mắt đẹp của nàng mở lớn nhìn chòng chòng vào chàng.

Nàng phát giác ra chàng trai anh tuấn trước mặt nàng có võ công kỳ diệu, võ công đó biểu hiện rõ rệt trong ánh mắt sáng ngời của chàng. Tia nhìn của chàng kinh khiếp quá nghiêm lạnh quá ! Ánh mắt đó cũng biểu lộ rõ rệt chánh khí của một con người hành hiệp trọng nghĩa.

Tuy nhiên, nàng vẫn còn ngài ngại làm sao nàng run giọng :

- Nhưng ta có biết người là ai ? Thân hay thù ?

Độc Cô Thanh Tùng cố trấn an nàng :

- Tôi là kẻ qua đường thấy sự bất bình ra tay can thiệp, có thể thôi ! Ôn Tú Cầm vẫn do dự như cũ :

- Người nói thế, làm sao ta tin được ? ít ra ta cũng phải biết tên họ của người chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng suy nghĩ một chút :

- Tôi là Độc Cô Thanh Tùng ! Cô nương có nghe tên họ tôi chứ ?

Ôn Tú Cầm thất sắc, lùi thêm ba bước nữa :

- Người là Độc Cô Thanh Tùng ! Trước kia là Liệt Mã Cuồng Sanh, hiện giờ là Huyết Ảnh Tử ?

Độc Cô Thanh Tùng thản nhiên gạt đầu :

- Đúng vậy !

Ôn Tú Cầm không nói gì thêm nữa, mà nàng còn gì để noi chứ ? Mặc chàng là Liệt Mã Cuồng Sanh, mặc chàng là Huyết Ảnh Tử ! Miễn chàng là cừ địch của Huyết Ma Bang là đủ rồi.

Nàng trao ngay đôi kiếm Càn Khôn cho chàng, dặn dò :

- Đừng giết chết chúng nhé !

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Tại sao ?

Nàng đáp nhanh :

- Giết chết chúng là gây đại họa cho Ôn Gia Trang đây !

Chàng trêu :

- Vậy là cô nương có ý tha cho chúng, mặc dù chúng đã vô lễ với linh tôn ?

Nàng gạt đầu :

- Đuổi chúng đi là hơn !

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười, phát một cử chỉ trấn an nàng rồi thốt :

- Tôi sẽ làm sao cho chúng từ nay không dám bén mảng đến Ôn Gia Trang nữa!

Rồi chàng đi ngay vào đại sảnh.

Du Văn Tuấn đã trông thấy chàng từ xa rồi, hẩn biến sắc mặt nhưng hẩn là kẻ linh xảo gian hoạt vô cùng, vội quát bọn thuộc hạ.

- Bắt lão già ngay.

Chính hấn động thân trước hơn bọn thuộc hạ.

Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai hét lớn :

- Các ngươi dám vô lễ với ta ?

Hai cánh tay vung ra, lão tận dụng toàn công lực tu vi suốt mấy mươi năm dài, đánh ra hai chưởng khí thể không kém phần mãnh liệt kinh hồn.

Bọn Du Văn Tuấn bắt buộc phải lùi lại một bước.

Vừa lúc đó một tràng cười cuồng ngạo vang lên, một bóng màu tro chớp lên bên cạnh Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai đã có thêm một người người đó luôn mồm cười giòn.

Bảy tên đại hán trong số tám mạng cùng rú lên một lượt :

- Huyết Ảnh Tử !

Tên thứ tám mặt như màu đất lùi nhanh về phía sau.

Độc Cô Thanh Tuyền dứt tràng cười hét lớn :

- Đứng lại tất cả !

Bọn Huyết Ma Bang như nhũn người ra, đôi chân run run cơ hồ suýt sụm xuống, chúng luôn mồm rú khiếp :

- Huyết Ảnh Tử ! Huyết Ảnh Tử !

Ôn Tú Cầm theo sau Độc Cô Thanh Tuyền, đã đến nơi đứng bên cạnh Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai, nàng thấp giọng thốt :

- Gia Gia ! Y sẽ giải nguy cho mình ! Y là Độc Cô Thanh Tuyền, mình nên để y xử trí với bọn chúng.

Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai không còn biết sự tình ra làm sao nữa, diễn tiến xảy ra quá đột ngột biến chuyển hấn cực diện, lão ngây người, để mặc con gái lôi kéo lão tạt qua một bên nhường cho Độc Cô Thanh Tuyền đối diện với Kim Bài Lang Quân Du Văn Tuấn.

Độc Cô Thanh Tuyền nhìn hấn, điểm nụ cười nhẹ :

- À ! Thiếu Trang chủ Bạch Mã Trang ! Đã lâu lắm rồi mình mới gặp nhau !

Du Văn Tuấn trông thấy bọn đại hán đã lùi xa, bỏ mặc hấn cô lập tại cục trường dù sao hấn cũng không khổ nao núng. Hấn đứng tại chỗ, không nói năng gì cả, há mồm, trợn mắt, không rõ hấn quá sợ hay quá tức.

Mãi một lúc lâu, hấn mới trầm giọng buông từng tiếng :

- Độc Cô Thanh Tuyền ! Còn ai vong ân bội nghĩa hơn ngươi ! Đã có cái tâm cầm thú, còn dám nhìn mặt ta à ?

Độc Cô Thanh Tuyền cười giòn :

- Thiếu Trang chủ bảo tôi có tâm cầm thú ? Trong hai chúng ta ai mới đáng bị mắng cầm thú ?

Du Văn Tuấn hừ một tiếng :

- Độc Cô Thanh Tuyền ! Ai sợ ngươi là Huyết Ảnh Tử chứ ta xem ngươi rất thường ! Ngươi là một tên súc sanh, không hơn không kém !

Hấn đã mắng chàng là súc vật lần thứ hai !

Độc Cô Thanh Tuyền bắt đầu sôi giận :

- Du Văn Tuấn, Gia Gia người đã chết vì tay Vạn Cực Đế Quân người không nghĩ đến mối huyết hải thâm thù, người lại còn cúi đầu chịu lệnh nơi kẻ thù, cái tâm địa của người có còn là tâm địa của một con người không ? Trong hai chúng ai là cầm thú ?

Du Văn Tuấn then đỏ mặt, hét lên một tiếng :

- Câm ngay !

Độc Cô Thanh Tùng buông tiếp :

- Súc sanh !

Du Văn Tuấn tắt nghẹn lời, trơ trên quá.

58. Chết Trong Đường Tơ

Nhìn thần sắc của Du Văn Tuấn, Độc Cô Thanh Tùng thâm nghĩ :

- Xem ra hần cũng còn phần nào lương tri, chưa đến nỗi hết hần nhân tâm. Mình cố gắng điểm hoá hần, biết đâu hần chẳng hồi đầu hướng thiện.

Có chủ chương như vậy rồi chàng tạm xếp việc đối phó với hần qua một bên, phi thân đến bọn đại hán, điểm huyết cho bọn chúng mê man như chết Đoạn quay lại Du Văn Tuấn, chàng cất giọng hết sức thành khẩn thiết tha :

- Du huynh ! Cái việc cải dạng làm tên hành khất trên cột anh em họ, Du huynh ngoài thành huyện Vu Sơn, nghĩ ra tôi cũng làm quá phận một chút, song Du huynh nghĩ lại mà xem tại Bạch Mã Trang anh em họ Du huynh đã lắng nhục tôi đến độ nào ? Lúc đó công lực tôi cũng khá cao rồi , nếu tôi phản ứng lại thì sao ? Tôi nghĩ Trang chủ đối với tôi quá tốt, phần thì Tử Kỳ thúc thúc tôi luôn luôn căn dặn phải kính trọng Trang chủ nên tôi cố nhịn anh em Du huynh, nếu bất hoà thì trang chủ rất buồn lòng. Du huynh thấy đó, từ lúc nào cũng như lúc nào, anh em Du huynh chưa thể là đối thủ của tôi, thì tại sao mình cứ khổ cho nhau mãi ?

Du Văn Tuấn nhìn xuống nền.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn ôn tồn, tiếp nói :

- Tại Vạn Cực Cung, Công Tôn thúc thúc, Du thúc thúc bỏ mình vì bàn tay độc ác của Vạn Cực Thiên Tôn, lúc đó ai cũng bận tự lo tự vệ lấy, thành ra không tiếp cứu lẫn nhau được, chứ có ai nở khoanh tay nhìn đồng đạo tử nạn, sao mà Du huynh có ý hận phiền ? Sau khi rời Vạn Cực Cung ai ai cũng bận tâm tìm cách đối phó với Huyết Ma Bang chưa kịp tính vận thì hai vị thúc thúc về Hồng Trạch Hồ, anh em Du huynh cùng Công Tôn Bội Lâm thư thư lại hiểu lầm, rũ áo bỏ đi làm cho tất cả đều chán ngán.

Dù tôi có tội lỗi gì với anh em Du huynh đi nữa, tại sao không tìm tôi trách cứ, lại đi đầu phục Huyết Ma Bang, nương nhờ thế lực toan đối đầu với tôi với quần hùng, với chánh nghĩa ? Anh em Du huynh làm vậy, hai vị thúc thúc sẽ buồn tủi oan hồn như thế nào ? Du huynh hãy nghĩ lại đi !

Du Văn Tuấn trầm đầu xuống thấp hơn. Lệ thấm đã rơi thành hạt.

Bỗng nhiên hần ngẩng mặt cao giọng thốt :

- Đúng ! Đúng ! Ta công nhận anh em ta sai quấy !

Rồi hần bật khóc to.

Độc Cô Thanh Tùng an ủi :

- Du huynh đã biết ăn năn nên hướng thiện hồi đầu, tôi tưởng cũng chưa muộn !

Du Văn Tuấn lắc đầu, rít lên :

- Không ! Không ! Muộn lắm rồi ! Muộn rồi ! Vạn Cực Đế Quân đã điểm vào tuyệt huyết của hai anh em ta, mỗi người khoảng mười ngày phải uống một bao thuốc nhỏ, không uống thì phải chết, ta còn làm gì được nữa?

Độc Cô Thanh Tùng thở dài :

- Tôi nghĩ đúng ! Tôi biết thế nào lão đại ác đó cũng không trọn lòng tin tưởng anh em Du huynh ! Không tin anh còn dùng, tự nhiên lão có cách chế phục. Nếu một ngày nào đó, lão biết anh em Du huynh phản bội, lão sẽ trừ diệt ngay. Lão có thừa thủ đoạn, cần gì lão phải ra tay hạ sát.

Du Văn Tuấn thiếu não vô cùng :

- Ta biết chứ có khi nào lão buông lỏng anh em ta ? Bây giờ ta làm sao đây ?

- Ta vô phương rồi ! Ta rối trí lắm rồi.

Độc Cô Thanh Tùng trầm một chút :

- Trước Du huynh thuyết phục lệnh đệ !

Du Văn Tuấn gật đầu :

- Nó không cãi ta đâu !

Độc Cô Thanh Tùng hỏi gặng :

- Du huynh dám tin chắc ?

Du Văn Tuấn kinh dị, không hiểu tại sao Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi thế. Hắn quả quyết :

- Nếu nó không nghe lời ta sẽ giết nó !

Hắn rít lên :

- Bây giờ ta đã minh bạch lắm rồi ! Ta sẽ báo thù ! Ta nhất định phải báo thù.

Ta thấy tử tận cho ta quá!

Độc Cô Thanh Tùng mừng thầm. Chàng day qua, nhìn cha con Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai, từ từ bước tới, vòng tay vãi :

- Ôn tiên bối ! Văn sinh có điều muốn trình tiên bối, chẳng hay tiên bối có thấy bất tiện không ?

Ôn Hoàng Khai vội đáp lễ :

- Tiểu hiệp là ân nhân của lão phu, có việc gì xin cứ nói, hà tất phải rào đón.

Nếu xem ra không trên sức mình, thì lão phu có lẽ nào từ chối.

Độc Cô Thanh Tùng cảm kích vô cùng :

- Xin tiên bối đừng nói đến ân nghĩa, làm cho văn sinh hồ thẹn lắm đó! Chẳng qua, ngẫu nhiên mà giúp phần nào có công lao khó nhọc gì đến nỗi tiên bối phải bận tâm.

Chàng chỉ tay về Du Văn Tuấn tiếp nói :

- Vị này là Đại công tử của Thương Minh Khách Du Tuấn Hùng, một nhân vật trong Lục Kỳ mấy mươi năm trước, vì lâm nạn nhất thời mà phải kẹt trong Huyết Ma Bang. Bây giờ, Đại công tử đã ăn năn hối ngộ rồi, song khổ nỗi bị lão đại ác ma điểm vào tuyệt huyết, thủ pháp của lão vô cùng độc hại, trên giang hồ không ai giải nổi. Hiện tại muốn cứu Đại công tử chỉ còn một cách là mượn tạm...

Du Văn Tuấn đột nhiên chạy vội tới :

- Thanh Tùng đệ ! Không được được đâu ! Hiền đệ định mượn Càn Khôn Song Kiếm của lão tiên bối cho ngu huynh mang về phục lệnh với Vạn Cực Đế Quân ! Kiếm báu là vật tùy thân của lão hào kiệt anh hùng, đừng hỏi như thế làm cho lão tiên bối khó nghĩ !

Ôn Hoảng Khai tưởng đâu Độc Cô Thanh Tùng sẽ nhờ lão việc gì, không ngờ chàng hỏi trắng trợn như vậy làm lão bàng hoàng sững sốt một lúc.

Lão suy nghĩ thế nào không rõ, bỗng nhiên bật cười ha hả :

- Tiểu hiệp có cái ơn trọng với lão phu, lý ra lão...

Độc Cô Thanh Tùng nghe Du Văn Tuấn nói thế, chợt tỉnh ngộ biết là mình đã lỡ lời, mặt có sắc thẹn chàng vội vã vòng tay tạ lỗi :

- Văn sinh kém suy nghĩ, lỡ lời, mong tiền bối thứ cho !

Du Văn Tuấn lại cao giọng tiếp nói :

- Du Văn Tuấn này nhất thời ngu muội, phụ hoa. theo bọn ma đầu, giờ có hối ngộ, cũng gần như muộn ! Mình lỡ lầm, mình gánh chịu, quyết chẳng khi nào để lão tiền bối chịu thiệt đâu ! Xin cáo từ ! Hắn thoát xong quay mình nhảy vọt đến bọn đại hán, vung tay đánh ra tám chưởng, nhanh và mạnh vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng toan cứu mạng cho tên đại hán mà chàng đã gặp ở quán rượu, nhưng không còn kịp nữa.

Tự nhiên tám tên đại hán phải chết gấp, chết mà không hay biết mình đã chết bởi chúng còn hôn mê trầm trầm vì chàng đã điểm huyết chúng trước đó.

Du Văn Tuấn quay lại vái Độc Cô Thanh Tùng :

- Thanh Tùng đệ, nhiệm vụ của hiền đệ rất nặng, hãy cố tôn trọng nhé ! Công Tôn lão bá, ngu huynh đều táng tại bờ hồ Hồng Trạch, nếu anh em ngu huynh có gặp điều gì bất hạnh, hiền đệ thay mặt bọn tôi xuân thu tảo mộ hai lần nhé ! Gởi gắm lại hiền đệ mấy lời chân thiết, mong hiền đệ lưu ý cho ! Ngu huynh đi đây !

Hắn dậm chân nhảy vọt qua bên ngoài đại sảnh phóng mình đi luôn.

Độc Cô Thanh Tùng còn sững sờ trước sự quyết liệt của hắn, đứng lặng một lúc, không nhớ đến là phải chặn hắn lại để còn dặn dò, khi chàng bừng tỉnh thì hắn đã đi mất rồi.

Chàng suy nghĩ :

- Nếu lưu hắn ở lại mình cũng không có cách nào giải tuyệt mạch, không giải được thì hắn cũng chết thà để hắn trở về để hắn làm gì thì làm cho hả dạ hắn. Vả lại, em hắn còn trong tay Vạn Cực Đế Quân, nếu hắn ở lại với mình, Vạn Cực Đế Quân sẽ cho là hắn phản bội rồi gia hại em hắn...

Chàng nhìn theo hướng Du Văn Tuấn chạy đi lòng bồi ngùi nhớ đến ngày nào còn nương nấu trong Bạch Mã Trang...

Chàng lại nhìn tám xác chết nằm lợp nền toà đại sảnh, bỗng tâm tư nảy sinh một ý niệm. Chàng hướng sang Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoảng Khai đề nghị :

- Sự việc ngày nay, biến chuyển đột ngột như thế này, thế nào bọn Huyết Ma Bang cũng quy tội nặng cho tiền bối chúng sẽ giở thủ đoạn tàn độc báo thù. Chi bằng tiền bối nên lánh mặt một thời gian, chờ đến chúng đến hồi mặt trận, tiền bối hãy trở về đây.

Ôn Hoảng Khai gật đầu :

- Lão phu cũng đã nghĩ đến điều đó!

Ôn Tú Cầm tiếp nói :

- Ôn gia trang không bao giờ quên đại đức của thiếu hiệp !

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Cô nương bận tâm làm gì với việc nhỏ mọn như thế !

Ôn Tú Cầm toan nói gì nhưng ngoài cổng trang vang tiếng ngựa hí rền vang, làm cả ba sững sốt.

Độc Cô Thanh Tùng cau mày trầm nghĩ :

- Tuyệt ca lại gặp việc gì nữa đây ?

Long Mã lại hí tiếp hí mãi. Tiếng hí càng lúc càng vang dội như phần nộ, như bi ai.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, vội vòng tay chào cha con Ôn Hoàng Khai :

- Long Mã báo động văn sinh xin đi ! Tiền bối và cô nương cẩn trọng !

Chàng không đợi họ đón một lời nào, thân vừa nhún xuống thân hình đã vọt đi hơn hai mươi trượng.

Ôn Tú Cầm gọi với theo :

- Công việc xong rồi thiếu hiệp nhớ trở lại đây !

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, phi thân đi luôn. Chàng nhắm hướng Long Mã phát ra tiếng hí, gỡ thuật Quỷ Ảnh Vô Hình lướt đi như gió.

Long Mã hí lên gấp rút bi ai hơn, phần nộ hơn, chừng như nó đang tranh đấu với tay nào đó toan hãm hại nó.

Chợt Long Mã kêu lên vô cùng bi thảm.

Độc Cô Thanh Tùng nghe nhói ở tim, như có muôn ngàn mũi nhọn đâm vào.

Chàng vận dụng công lực, hú một tiếng dài rồi truyền công lực đó đi xa :

- Tặc tử ở nơi nào đến giãm hãm hại Long Mã của ta ?

Trong thoáng mắt chàng đã đến nơi, trông thấy lão già râu trắng, tóc trắng, đánh ngã con Long Mã.

Nó máu mồm, đôi mắt trợn tròn, hơi thở còn như đường tơ.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận cực độ quát lớn :

- Chết này !

Đôi chưởng vút ra, gió chưởng vút đi ầm ầm như sấm động. Đồng thời lao vút tới, tà áo màu tro vẽ thành một vệt mờ, người và chưởng cùng chụp xuống hai lão già.

Một trong hai lão cất tiếng gọi :

- Tôn Bất Tử hãy giao thủ với hần đi, thử xem công lực hần như thế nào ?

Chưởng phong của Độc Cô Thanh Tùng đã đến nơi rồi Chàng phần uất cùng cực, tự nhiên chàng phát toàn lực một chiêu công chí mạng Lão già đứng bên tả khẽ nhnú mày, phát cánh tay áo nghe rẹt một tiếng.

Bùng !

Tiếng chạm vang cả một vùng trời đất, như núi lở như biển tràn. Độc Cô Thanh Tùng như quả cầu được tung đi, bắn vào tường dội trở về nguyên vị.

Còn lão già giao thủ chấp chờn, chấp chờn lùi hơn năm bước Lão già giao thủ với chàng ngưng thần, trở mắt nhìn chàng một lượt, rồi gọi đồng đạo :

- Đường Bất Tử ơi ! Quả nhiên lợi hại ! Lợi hại thật !

Lão lắc đầu, tiếp :

- Ta thực sự không thể tin được một kẻ mới gần ấy tuổi mà công lực tu vi vô cùng thâm hậu như vậy! Công lực đó ngang với tay đã luyện trăm năm trở lên !

Thốt xong Tôn Bất Tử đảo bộ bước tới.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn con Long Mã, thấy càng phút giây nó càng mồm hơi chàng khẩn cấp hết sức, không biết làm cách nào để rảnh tay chăm sóc nó, chàng căm hận vô cùng. Khí uất trào dâng chàng hét Tôn Bất Tử :

- Lão già kia ! Xưng tên đi rồi chịu chết với ta !

Tôn Bất Tử cười vang :

- Tiếp nhận một chiêu của ta nữa đi rồi nói gì hãy nói !

Độc Cô Thanh Tùng toàn thân bốc lửa, phát khí bùng bùng lên ngàn ngút, ngấm vận khởi Thiên Oai Chưởng đánh ra chiêu Thiên Nộ Địa Oai với mười hai thành công lực Thiên Oai Chưởng thuộc dương, khí thể phát ra chuyển động âm âm như cuồng phong liệt bão, sấm nổ tựa hồ như núi bay biển úp.

Đồng thời chàng hét lên :

- Lão tặc tiếp chiêu !

Tôn Bất Tử trợn tròn đôi mắt bắn tia mắt sắc lạnh sang chàng, một cánh tay hoành ngang ngực, từ ngực đưa ra hơi nghiêng chiêu hướng thượng bàn tay sẽ đưa bề ngực ra hướng Độc Cô Thanh Tùng một đạo âm nhu chân khí từ lòng bàn tay vút đi, không hình không tiếng động.

Lần này, lão già xuất chiêu khác hơn lần trước, khí thể âm trầm êm lạng như chẳng có gì, tuy vậy lực đạo mãnh liệt vô tưởng.

Tiếng chạm của đôi kinh đạo vang lên rất khẽ chỉ nghe " bạch " như vỗ nhẹ bàn tay vào một vật gì.

Độc Cô Thanh Tùng hự lên một tiếng bị chấn đôi về phía hậu bộ ba bước, Tôn Bất Tử tuy không kêu lên một tiếng nào song mặt lão trắng nhợt không còn một hạt máu, đôi chân mất thăng bằng lão lùi lại ba bước. Song phương trừng mắt nhìn nhau Đường Bất Tử đứng ngoài vòng chiến, thấp giọng gọi :

- Tôn Bất Tử ! Lần này ngươi ném mùi lợi hại bằng thích rồi chứ ?

Tôn Bất Tử không lưu ý đến lời châm chọc của đồng đạo, lão chăm chú nhìn Độc Cô Thanh Tùng một lúc đoạn thét lên :

- Tiểu tử ! Khá lắm đó ! Nhưng chưa đủ ! Hãy tiếp một chiêu thứ ba nữa xem !

Lão đẩy hai tay tới, ung dung, nhẹ nhàng, như không hề dùng chiêu lực thoát đi, vẫn không hình sắc, không tiếng động.

Độc Cô Thanh Tùng nghiêng răng, hừ một tiếng :

- Được lắm !

Chàng lập tức trầm thân hình xuống một chút, thi triển chiêu thể Thiên Pháp Địa Hàn trong Thiên Oai Chưởng pháp với tất cả công lực bình sinh, đón nhận thể công của đối phương.

Dùng Thiên Oai chưởng là một công phu thuần dương, có khí thể cuồng liệt như vũ bão, Độc Cô Thanh Tùng khuấy động không gian cả một vùng rộng lớn, kinh đạo cuốn cát đá cỏ cây, cành lá ào ào như thác đổ, như trút lên đầu lão già.

Bạch !

Dương chạm âm bật kêu một tiếng khẽ !

Tuy vậy, sức chạm của đôi kinh đạo mãnh liệt phi thường. Gió bốc thành trốt cuốn cát đá cỏ cây xoáy tròn lên không trung, trông như chiếc cột tự động, cao hàng mấy mươi trượng, rộng hơn trượng.

Chiếc cột xoáy vu vu mãi một lúc sau mới phát tán.

Trong vòng mười trượng quanh cục diện, bụi bốc mịt mù, nhìn nhau chỉ thấy mờ mờ như hình bóng ma quỷ. Con lốc gió tiêu tan lâu lắm rồi mà không gian chưa lắng đọng trở lại.

Trong cát bụi bốc lên, một bóng người bay vút ra ngoài, xa hơn mười trượng, người đó chính là Đường Bất Tử, từ đầu đến giờ lão chưa xuất thủ, nhường cuộc chiến cho Tôn Bất Tử. Lão ngưng thần chú mắt nhìn song phương trần tư mặc tưởng.

Lâu lắm lão mới buột miệng thở dài, rồi lão phát nhẹ Ồng tay áo.

Một luồng gió nhẹ từ tay áo phát ra, cuốn sạch bụi cát từ cục trường dồn đi nơi khác.

Lão trông ra thấy Độc Cô Thanh Tùng và Tôn Bất Tử cũng ngã ngồi trên đất, trên mép miệng cả hai máu tươi còn rịn chảy.

Họ cùng nhắm mắt lại, cùng vận công điều tức.

Lão từ từ bước đến sau lưng, Tôn Bất Tử, đánh nhẹ ba chưởng vào mình đồng đạo.

Đường Bất Tử giật mình quay lại hỏi gấp :

- Tôn Bất Tử, ngươi định làm gì thế ?

Tôn Bất Tử quay đầu lại nhìn lão :

- Hẳn chưa thi triển Hoá Huyết Công còn lợi hại như vậy, nếu không nhân dịp này hạ trừ hẳn thì còn dịp nào ? Hẳn tính ra thì bọn mình làm sao chế ngự hẳn nổi ?

Đường Bất Tử lắc đầu:

- Ngươi không đợi hỏi hẳn cho minh bạch ? Mơ hồ mà hành động, ngươi học ở đâu cách thức đó? Thanh danh Tam Lão Bất Tử của bọn mình không khéo bị người ta làm cho tiêu tan mất !

Tôn Bất Tử phẫn hận :

- Còn hỏi gì nữa ! Chẳng lẽ thiên hạ vô lâm đồn sai ?

Đường Bất Tử vẫn lắc đầu :

- Nghe lời đồn là một việc, tìm hiểu sự thật là việc khác. Nhất định bọn ta không thể vì một lời đồn đãi mà làm việc một cách mơ hồ. Ngươi hãy nghe ta !

Trong giọng nói của lão có hàm chứa một niềm bất bình. Gương mặt của lão trầm nghiêm lại chứng tỏ lão thật trọng vô cùng, quyết chẳng cho đồng đạo hồ đồ vọng động mà lưu sỉ tiếng trong lịch sử vô lâm về sau.

Tôn Bất Tử giật mình trở mắt một lúc lâu rồi bật cười :

- Đường Bất Tử ! Ngươi giữ quả rồi phải chăng?

Đường Bất Tử lạnh lùng :

- Ta không giữ quả, ta chỉ muốn bọn mình nên thận trọng thế thôi. Nếu hẳn đúng là Huyết Ảnh Tử, ta có sợ gì không cùng hẳn sanh tử một phen? Xưa kia, Thần Phong Đại Đế giao đấu với Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, tuy cả hai cùng chết do gây thương tích lẫn cho nhau, song Thần Phong Đại Đế lấy mạng đổi mạng với Vưu Hồi, trừ hại cho giang hồ thiên hạ, được tiếng thơm muôn thuở. Thì nay ta có chết vì tay hẳn ta vẫn vui mà chết, ta đây há sợ gì sao ?

Lão gần giọng tiếp nói :

- Gì thì gì, ta quyết không để cho ngươi vọng động trước khi biết rõ sự thật !

Tôn Bất Tử tức uất người :

- Ngươi tưởng Tôn Bất Tử Hoa Sơn khiếp nhược thừa cái uy của người mà tạo cái thắng cho mình sao ? Ta không là kẻ cùng lưu mặt hạn như ngươi tưởng đâu. Ngươi muốn thế, ta dễ thường sợ gì mà không muốn, như ngươi có điều ta ngại, ngươi hỏi hẳn là làm một điều vô ích. Hẳn chẳng bao giờ thứ nhận !

Đường Bất Tử hừ lạnh một tiếng.

Lão định bước tới Độc Cô Thanh Tùng, y theo cách thức đã làm với Tôn Bất Tử, cứ tính chàng để hỏi cho minh bạch, song Độc Cô Thanh Tùng đã mở mắt ra rồi, chàng từ từ đứng lên, nhìn chòng chọc vào hai đối tượng, trầm giọng thốt :

- Thì ra, các vị là những nhân vật lẫy lừng trăm năm trước. Các vị ẩn thân trong thâm sơn cùng cốc, nhưng giang hồ nhắc tới luôn tam vô danh, các vị là Hoa Sơn lão nhân và Thái Sơn lão nhân à? Tại sao các vị chưa giữ thủ đoạn hạ sát tôi ?

Tôn Bất Tử thấy Độc Cô Thanh Tùng tự mình khôi phục nguyên cường một cách nhanh chóng như vậy, lão không khỏi kinh tâm. Tuy nhiên, con người dù ở tuổi nào vẫn không diệt nổi tự ái, danh vọng càng cao thì tự ái càng nhiều tự ái đó lồng trong danh dự, cho nên người đời lấy cái bị chạm danh dự, để tránh cái tiếng bị chạm tự ái mà sinh ra thù hằn. Bảo tồn danh dự là lý do tắc trách nhỏ nhen hợp lý hơn là bảo tồn tự ái, chứ khi chưa là thánh, thì không ai dám bảo là mình diệt được tự ái hoàn toàn. Tự ái còn thì đừng mong bác ái. Vì còn tự ái nên phong ba vẫn giấy động trên dòng đời.

Lão quát to :

- Người đã nghe bọn ta nói gì rồi chứ ? Hôm nay gặp bọn ta rồi người đừng hòng thoát chết !

Độc Cô Thanh Tùng cười nhạt :

- Vừa rồi, ông muốn hạ thủ, tôi đang lúc hôn trầm, ông rất dễ thành công, chứ hiện tại tôi đã tỉnh rồi chắc gì ông đã thắng được tôi mà lớn lối ! Thú thiệt với ông, tôi là Huyết Ảnh Tử Độc Cô Thanh Tùng, tôi là Ngũ Tuyệt Ma Vương đây !

Chàng gần giọng:

- Đó, tôi có đối quanh đầu ? Ông muốn làm gì thì cứ giở thủ đoạn đi, tôi sẵn sàng tiếp nhận !

Tôn Bất Tử quay sang Đường Bất Tử :

- Người thấy chưa ? Giờ người định làm gì ?

Độc Cô Thanh Tùng chồm tới, phun một bãi nước bọt vào mặt lão, cao giọng thốt :

- Ông là một kẻ vô dụng, một kẻ đáng khinh bỉ ! Ông dựa vào sự kiện gì muốn giết Độc Cô Thanh Tùng này ? Có phải vì lý do tôi luyện thành Huyết Ảnh ? Luyện thành Huyết Ảnh thì có tội gì đáng chết ?

Thấy chàng giận, Tôn Bất Tử và Đường Bất Tử đứng ngăm vận nội công, chuẩn bị phòng chàng xung kích bất ngờ.

Tôn Bất Tử hừ lạnh :

- Người cậy mình luyện được Hoá Huyết Công, người biến thành Huyết Ảnh hạ sát vô số sinh mạng, làm thương tổn đức hiếu sanh của thương thiên, trời oán người, đất hận người, quỷ thần cũng oán hận người, bảo sao người đời không thù người được ?

Người là kẻ thù công cộng của nhân loại. Người đừng quên mình đã làm gì tại Vọng Nguyệt Bình tại Thanh Thành Sơn.

Lão nhấn mạnh :

- Núi sông, xương máu đó do ai lấp ai đào ?

Độc Cô Thanh Tùng cao mặt :

- Các vị biết chúng là ai không ?

Tôn Bất Tử cười nhạt :

- Dù cho chúng là hạng người nào đi nữa, người không tránh được trách nhiệm, người không thể bằng vào thành phần của chúng mà tắc trách hành động tàn ác của người !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười cuồng dại :

- Quả thật hai vị tiền bối không thông đạo lý chút nào ! Đành rằng máu chảy rất nhiều tại Vọng Nguyệt Bình trên Thanh Thành Sơn, nhưng chúng toàn là bang đồ của Huyết Ma bang và nha trảo của Vạn Cực Đế Quân, chúng là những kẻ trợ ác, giúp bạo tàn ngược dân lành, suốt mười ba tỉnh Trung Nguyên, nơi nào cũng oán thán chúng.

Nếu chúng còn sống sót tên nào, là thiên hạ vô lâm còn điêu đứng với chúng, những kẻ đó không đáng chết sao? Đem cái bạo đối với chúng là làm nên điều ác à ? Không lấy bạo đối với chúng thì làm sao diệt trừ chúng?

Tôn Bất Tử thoáng nhìn qua Đường Bất Tử :

- Đường Bất Tử, ngươi nghĩ sao ? Huyết Ảnh Tử là tay vô địch trong thiên hạ, phàm những ai giận đời hận thế mới luyện đến Hoá Huyết Công nhằm đạt đến mục tiêu bào phục. Luyện thành Huyết Ảnh, là trở nên tay bất trị rồi. Đành rằng hấn sát hại bọn Huyết Ma Bang là một hành động đích đáng, song ai giám bảo đảm hấn không dùng tà công khuynh đảo giang hồ.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh :

- Độc Cô Thanh Tùng này không phải là hạng người khinh thường chánh nghĩa !

Tôn Bất Tử xì một tiếng :

- Lấy gì bảo đảm cho lời nói của ngươi ?

Độc Cô Thanh Tùng bĩu môi :

- Tôi có cần gì phải trưng bằng chứng cho hai vị tiền bối tin ? Tin hay không tin tự hai vị tiền bối nhận xét !

Tôn Bất Tử đột nhiên hét to :

- Lão Đường ơi chần là ta không buông tha cho hấn được rồi !

Độc Cô Thanh Tùng cười gằn :

- Thì ông có thử đoạn gì cứ giở ra xem !

Đường Bất Tử trầm gương mặt :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Nếu người có thể làm một cái gì để bảo đảm tác phong chính đáng của người ta sẽ cùng Hoa Sơn lão nhân không làm gì khó dễ cho người cả.

Người phải hiểu Huyết Ảnh Tử là một vũ khí vào hàng nguy hiểm nhất trên đời. Luyện được nó rồi, con người gần như mất hẳn nhân tính, sanh ra hiếu sát hiếu động vui với máu, vui với tiếng rên la bi thảm, tạo huyết kiếp trong võ lâm, gieo oan nghiệt khắp thế gian, một mối họa. như vậy ai ai cũng có bốn phận diệt trừ. Bọn ta với người không thù không oán, song đối với Huyết Ảnh Tử thì không thể rộng dung, chẳng qua, vì thể hiếu sanh của tạo hoá, mà bắt buộc phải có thái độ với người thôi ! Lần này hạ sơn chúng ta cũng vì cái mục đích duy nhất đó, không thể để cho người hoành hành , tự tung tự tác.

Độc Cô Thanh Tùng quát tỉnh mắt sắc lạnh nhìn hai lão già, lẩm nhẩm :

- Tôi không hoành hành, tôi không tự tung tự tác, tôi không hề giết lầm kẻ vô vớ thì bảo tôi là tàn bạo, nói như thế tự nhiên tôi không phục !

Chàng từ từ tiến về con Long Mã đang nằm bất động tại đó. Nhưng không nhìn thấy thảm trạng của con ngựa trung thành thì thôi, chứ đã nhìn thấy rồi, lửa giận phùng phùng bốc cháy, chàng quay lại, gào to :

- Thái Sơn, Hoa Sơn hai lão nhân ! Các vị toàn làm khó dễ tôi ! Các vị nhất định ngăn trở tôi, không để cho tôi đi ? Được lắm ! Tôi đã thành Huyết Ảnh Tử, các vị nếu muốn xem tôi là cừu địch, cứ hành động theo ý muốn đừng dài dòng. Tôi sẵn sàng ứng phó với hai vị !

Chàng rít lên :

- Long Mã có tội tình gì ? Tại sao các vị nữ hạ độc thủ đôi với một con vật, thì còn nói đến đạo nghĩa cho ai nghe ?

Hoa Sơn Tôn Bất Tử và Thái Sơn Đường Bất Tử ngậy người há hốc miệng.

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay :

- Các vị đi đi ! Hôm nay Độc Cô Thanh Tùng nường tay cho một lần đó thử xem các vị còn sống bao nhiêu ngày nữa ! Đi đi ! Tôi không thể hầu tiếp các vị lâu ! Tôi còn bận giải cứu cho con vật kia !

Hai lão già vẫn bất động, không bỏ đi mà cũng không tấn công chàng, mặc dù chàng có phần nào súc phạm.

Độc Cô Thanh Tùng quát :

- Cút ngay ! Cút cho khuất mắt tôi !

Bỗng hai lão già cười lạt :

- Đi đâu mà dễ dàng thế ? Phải biết một lúc không thể tìm gặp người ! Người phải hứa với bọn ta là không khi nào buông hung tính khí, vọng sát vô cớ, hoa. may bọn ta mới lờ đi cho người được, Huyết Ảnh Tử là đại hoa. của võ lâm, phạm gặp mi ở đâu cũng phải diệt mi cho kỳ được.

Độc Cô Thanh Tùng tức uất cùng cực, khí sát bốc lên ngùn ngụt ánh mắt đỏ ngầu. Tuy nhiên chàng dần phép tắc lại. Chàng gần giọng hỏi :

- Các vị muốn như thế nào ? Đánh hay hoà ?

Một lão già đáp gọn :

- Việc đó còn tùy ! Tùy ở người có bằng lòng bảo chứng là từ nay đừng sát hại mạng người ! Sự an nguy của người hiện tại là do thái độ của người !

Độc Cô Thanh Tùng cao ngạo :

- Tôi có cái tự do của tôi, tôi có quyền hành động theo ý kiến của tôi, miễn sao hành động đó hợp với lẽ phải ! Tôi có lệ thuộc vào ai mà bảo tôi phải cam kết ?

Tôn Bất Tử kêu lên :

- Lão Đường ơi ! Ta thấy thế nào cũng phải xuất thủ rồi đây !

Đường Bất Tử luôn luôn bình tĩnh hơn đồng bọn nhiều. Lão trầm ngâm một chút, gương mặt của lão ngưng trọng vô cùng.

Sau cùng lão gật đầu, nhưng không nói một lời nào cả.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay họ sắp sửa khai cuộc chiến, chàng bật cười cuồng dại, tiếng cười vang dội cả một vùng. Tròng cười dứt, thân hình chàng dần dần trong suốt như pha lê, đỏ như lửa.

Trong choáng mắt, chàng hoàn toàn biến thành một bóng máu, thể xác tan biến mất. Nhưng Huyết Ảnh Tử đứng yên một chỗ, không làm một cử động nào dù nhỏ nhất.

Đường Bất Tử và Tôn Bất Tử kinh hãi lùi mấy bước. Đồng thời cả hai đưa tay vào người mò mò.

Đột nhiên hai lão già chuyển nhẹ thân hình, tiếp theo đó, hai đạo hàn quang loé lên, uốn cầu vòng hoành từ tay họ, vút lên không, chúc đầu xuống trùm phủ lên người Độc Cô Thanh Tùng như hai chiếc nơm.

Độc Cô Thanh Tùng biết là họ đã xử dụng bửu kiếm, cốt phá Huyết Ảnh, chàng không khỏi kinh hãi.

Thì ra, cả hai trước khi đến đây tìm chàng, đã chuẩn bị sẵn rồi. Họ thừa hiểu, muốn phá Huyết Ảnh, phải dùng đến bấu kiếm và họ chỉ chờ đến lúc cần thiết mới dùng.

Chàng kinh hãi, nhưng không vì vậy mà nao núng mất tinh thần. Trái lại, chàng càng sôi giận hơn, hận không thể hạ sát ngay hai lão già.

Kiểm khí của họ toa? rộng, chặt chẽ, kiên cố như tường đồng vách sắt, chàng không nhận ra một sơ hở nào có thể do đó khởi thế công. Bất quá, lúc đó, chàng cố gắng tự bảo vệ là cùng.

Hai lão già vận khí Thiên Cương, càng phút càng dồi dào, điều khiển hai đạo kiếm quang bay tới.

Biết không thể dùng Huyết Ảnh chặn kiếm khí nổi, Độc Cô Thanh Tùng vội phi vọt ra ngoài vòng chiến, rơi xuống. Một chỗ khá xa, chàng không thể đương diện tiếp chiến, chàng đảo bên này, bay bên kia, phiêu phưởng phưởng...định tìm chỗ hờ của địch, công vào.

Hai lão già chưa áp đảo chàng nổi, Lãnh Nhạn Dung hét âm lên.

Họ cũng không làm gì chàng nổi.

Lúc đó, một bóng máu và hai bóng kiếm quấn nhau khi xoắn tít, khi tách rời như ba quả cầu giao chuyển. Nếu là cuộc biểu diễn suông thì đẹp mắt vô cùng. Nhưng lại là một cuộc sát phạt kinh hồn, sự ngoạn mục trở thành khủng khiếp.

Suy ra, hai lão già sử dụng kiếm báu, lại cả hai hiệp lực tấn công, thế mà không làm gì nổi chàng, như vậy họ còn kém chàng một bậc.

Thấy không đến nỗi nào nguy hại, Độc Cô Thanh Tùng vững tâm nhảy qua, vụt lại, cứ như vậy, vừa né kiếm khí, vừa tìm sơ hở công vào.

Hai lão già cúi kính, quát tháo luôn miệng.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ :

” Tại sao ta không nhân dịp này trêu cho hai lão già cho nhọc phờ ra một phen? ” Nghĩ vậy, chàng thực hành liền.

Chàng sáp lại gần hơn, xoay quanh hai lão già, nhanh như chong chóng.

Chàng xoay, hai lão già cũng xoay, chàng xoay vòng ngoài, rộng đường chạy hơn nên ít chóng mặt. Hai lão xoay tròn trong đường đất hẹp hơn, gia dĩ lại vướng víu với nhau, nên vừa mau chóng mặt, vừa lúng túng hơn.

Tuy nhiên, cả ba đều là tay võ công thượng đỉnh, sự chóng mặt không đến nỗi làm cho họ khó chịu, hoặc hoa mắt.

Họ hợp lại thành một chiếc đèn kéo quân, mà ánh đèn là bóng máu đỏ với hai vàng kiếm quang ngời sáng.

Độc Cô Thanh Tùng thoát đầu còn là một bóng người màu máu, chàng di chuyển nhanh quá, dần dần bóng người biến thành một vệt đỏ dài, kết thành vòng tròn quanh hai lão nhân. Không dứt đoạn, chàng càng di chuyển nhanh vòng tròn càng mờ nhạt, trông có vẻ huyền ảo vô cùng.

Thành thử hai lão nhân không còn biết chàng thật sự Ở phía nào, chàng như có mặt cùng một lúc ở bốn phương, tám hướng.

Hai lão nhân tức khí quá, càng hét to, vừa hét to vừa quay tròn theo chàng.

Họ vừa quay tròn, vừa loang kiếm vun vút, công thì ít mà thủ thì nhiều, bởi có biết chàng ở phía nào mà công, và vì không biết chàng ở phía nào nên sợ chàng tấn công lại bất ngờ.

Thời khắc trôi qua, nguội một chén trà, rồi tàn một bữa cơm, rồi kéo dài đến nửa ngày, cục diện vẫn ở cái thế quay tròn tròn, chưa bên nào chiếm ưu thế.

Dĩ nhiên họ đấu với nhau mặc họ, trên không vắng thái dương tà tà nghiêng bóng, dần dần chệch xuống phương tây, tàng cây ngả bóng, dài mãi, dài mãi.

Rồi hoàng hôn buông xuống, yên hà rạng mở một khung trời.

Mãi đến lúc đó, hai lão già mới bắt đầu thở nặng, hơi thở nghe rõ ràng, hơi thở của phàm phu tục tử, hẳn hẳn dưới sự nhọc mệt dằng dai.

Độc Cô Thanh Tùng cười trầm nghĩ :

” Thử xem hai lão già này còn chịu đựng được bao lâu nữa ! ” Đột nhiên trong vòng kiếm quang, có tiếng ngân trong trẻo, tiếng ngân của một vật bằng kim khí vang lên, kế tiếp hai đạo kiếm quang biến thành hai cái móng bạc, vút ra ngoài cục chiến, xa hơn hai mươi trượng.

Vệt đỏ cũng từ từ nhạt màu, bay vọt về phía chiếu đối, cũng ngoài hai mươi trượng.

Hai móng bạc biến mất, hai lão già Đường Bất Tử và Tôn Bất Tử hiện đang đứng trên một ghộp đá, thở phì phò.

Nhưng họ chưa kịp lấy lại sức thì Huyết Âm tử đã hiện ra trước mặt họ. Họ kinh hãi, khẽ rung người lên, hai thanh kiếm đồng thời phát ra song không phải tấn công địch mà là để cản sức tiến của địch rồi họ khoa kiếm thành một vòng sau đó.

Hai móng bạc hiện ra, vút đi hơn hai mươi trượng đó. Họ vừa chạm xuống đất, Huyết Ảnh Tử đã xuất hiện bên cạnh họ rồi, như bóng theo hình. Song theo đến nơi rồi theo một khoảng cách vừa tầm thì Huyết Ảnh Tử dừng lại bất động.

Đường Bất Tử và Tôn Bất Tử đổ mồ hôi lạnh ướt cả thân mình, cứ cái thế đó mà nhảy đi, mỗi cái nhảy đi hơn hai mươi trượng dài.

Dù có là mình đồng thân sắt đã giao chiến nửa ngày, lại dốc toàn công phu nội lực bình sanh trong mỗi chiêu thức, hai lão già cũng phải hết sức mệt mỏi là bằng xương bằng thịt như mọi người ?

Đã đến lúc cả hai lão nhân than thở. Họ không còn song song đối diện với Huyết Ảnh Tử, họ đầu lưng lại nhau, mỗi người chiếu cố một phía.

Tôn Bất Tử thở dài :

- Lão Đường ơi ! Hoàng hôn đã xuống, chắc bọn mình phải bỏ xác tại chỗ này rồi !

Đường Bất Tử lạnh lùng :

- Duy trì được lúc nào hay lúc ấy. Ta tưởng hán không dám đến gần bọn mình đâu !

Nghe họ nói thế, Độc Cô Thanh Tùng khẽ nhích động thân hình. Hai lão già kinh hãi, quay nhanh người lại, thủ kiếm. Họ không ước đoán được là chàng có phóng mình tới hay không, và phóng trong giây phút nào.

Độc Cô Thanh Tùng cứ giữ cái thế hờm hờm như vậy làm cho cả hai căng thẳng tinh thần đến cực độ, mồ hôi ướt đầm thân.

Màn đêm từ từ buông xuống những tia nắng cuối cùng đã tắt, bóng tối nhá nhem, cảnh vật lơ mơ.

Ánh mắt của hai lão già kém phần sinh động, họ không còn nhìn rõ Huyết Ảnh Tử nữa.

Họ bắt đầu ngửi thấy mùi máu tanh, mùi đó là hơi thở của Huyết Ảnh Tử. Ngửi mùi đó là họ biết Huyết Ảnh Tử đã đến gần, quá gần, nhưng họ có trông rõ ràng ở đâu? Bởi Hoá Huyết Công vận đến hỏa hầu thì bóng màu chỉ thoáng mờ mờ thôi, ban ngày ban mặt mà còn không trông thấy rõ thì lúc đêm về, tài nào thắng được?

Mùi máu tanh là mùi của Huyết Ảnh Tử, mùi của tử thần. Họ cảm thấy tử thần lớn vờn đầu đây. Bỗng Thái Sơn Đường Bất Tử buột miệng thở dài, tiếng thở dài nghe rõ như cảnh thê lương nào ruột làm sao ?

Rồi có tiếng xoang xoảng vang lên. Thanh kiếm trong tay lão rơi xuống, thân hình lão cũng nhún theo, lão ngã ngồi trên mặt đất, lão lảo đảo:

- Độc Cô Thanh Tùng muốn giết ta cứ hạ thủ, ta chờ !

Lão biết cơ tiến thoái, khi thấy mình không còn sinh lực tri tri cục cục, lão buông kiếm chờ chết, còn hơn là ngượng ngạo giao đấu.

Lão chọn cái chết phục thiện, biết mình kém là nhận bại ngay, chứ không làm cái việc miễn cưỡng rồi cũng phải chết, cái chết đó lão cho là không thức thời.

Danh dự của lão không cho phép lão sống thừa, sống sót qua cái bại này, một cái bại chánh đáng mấy cũng là cái bại và cái bại nào cũng nhục cả.

Từ bao lâu lão chưa hề chiến bại. Từ trăm năm qua lão chưa hề gặp địch thủ chứ đừng nói là bại.

Nhưng hiện tại, Độc Cô Thanh Tùng , một thiếu niên chưa tròn tuổi hai mươi, lại đánh bại lão, như vậy lão sống làm sao nổi.

Lão chờ Độc Cô Thanh Tùng hạ thủ.

Tôn Bất Tử cũng làm y theo lão. Cả hai thiếu niên vô cùng.

Một giọng nói rõ ràng sắc bén vang lên :

- Các vị muốn thấy tôi làm việc thiện ? Các vị cho là Huyết Ảnh Tử có mối nguy hại trong thiên hạ, các vị muốn trừ diệt phải không ? Hừ ! Các vị sao hồ đồ thế, không tìm hiểu sự thật, không phân biệt thị phi

,các vị lại muốn làm cái việc cầm cân nảy mực như các vị vậy đó, không có hại cho đời à? Các vị còn đáng sống nữa chẳng? Giọng nói dừng lại một chút rồi tiếp :

- Các vị tự động quảng kiếm để làm gì ? Để mong tôi bằng vào nghĩa khí giang hồ mà không hạ thủ đối với người dưới ngựa? Tôi tương cần phải cảnh cáo hai vị biết rõ mối nguy hại nhất cho thiên hạ ngày nay là Vạn Cực Đế Quân, là Huyết Ma Bang, là Huyết Ảnh Cung. Bọn đó dày dạn lên chính nghĩa, bọn đó bất chấp quy củ giang hồ, sanh mạng hào kiệt vô lâm, tại sao các vị không tìm chúng mà diệt trừ, chấn hưng đạo nghĩa? Còn tôi, tôi luyện Hoá Huyết Công , tôi biến thành Huyết Ảnh Tử, chung quy để báo thù cho cha mẹ, tôi biến thành Huyết Ảnh không phải là để trở thành kẻ thù công cộng của vô lâm, các vị hiểu tôi chưa?

Tôn Bất Tử tức uất hết lên :

- Muốn giết ta, cứ giết ! Đừng nói nhiều lời ! Bọn ta không diệt trừ được ngươi, cũng vẫn có người diệt trừ được, đừng tưởng mình được an toàn vĩnh viễn mà day đời.

Huyết Ảnh Tử bật cười cuồng dại:

- Nội cái giọng nói của ông cũng đủ tội chết với tôi rồi, chẳng qua...

Chàng hướng sang Đường Bất Tử :

- Tôi nhận ra Đường lão tiền bối còn biết thế nào là phải trái, tiền bối có dám lãnh trách nhiệm trong vụ này không?

Đường Bất Tử lắc đầu:

- Thiên hạ vô lâm nhất định không dung cho Huyết Ảnh Tử tồn tại, Huyết Ảnh Tử còn trên đời ngày nào, là giang hồ còn phong ba bão tố ngày ấy ! Dù cho ta hiểu rõ uẩn khúc của ngươi như thế nào, ta vẫn không giám đảm bảo ngươi trước công luận.

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng :

- Thật vậy sao ?

Đường Bất Tử trầm gương mặt :

- Đã là Huyết Ảnh Tử, ngươi còn lạ gì số phận do vô lâm dành cho Vưu Hồi ngày trước ! Gương xưa đã thành điển hình lắm rồi, không ai dám vượt ngoài công luận.

Độc Cô Thanh Tùng biện bạch :

- Nhưng Vưu Hồi ngày trước vì hiểu sát mà gây lên tội với vô lâm, trường hợp tôi rất khác biệt kia mà !

Đường Bất Tử cười lạt :

- Ngươi quên mình là Huyết Ảnh Tử sao? Trên đời này có ai dám tin Huyết Ảnh Tử là con người hành thiện ? Thôi cứ giết bọn ta đi ! Nếu ngươi không giết, bọn ta vẫn phải xem ngươi là cừ địch như thường !

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng mặt lên không than dài một tiếng lớn, Huyết Ảnh tan biến dần dần, chàng hiện lại chân tướng. Đột nhiên chàng vung mạnh tay, đánh ra một chưởng, đồng thời chàng vừa phi thân trở về bên cạnh Long mã, vừa quát:

- Ta đánh một chưởng báo thù cho Long Mã !

Bùng !

Thái Sơn Đường Bất Tử và Hoa Sơn Tôn Bất Tử đồng thời phóng mấy búng máu tươi, đưa ánh mắt lơ mơ nhìn theo Độc Cô Thanh Tùng đang phi Long Mã chạy đi.

Hai người ngồi tại chỗ, vận công điều tức trị thương.

Màn đêm đã xuống khắp núi đồi, gió lạnh cuốn về rì rào qua từng lá, đâu đâu có tiếng cú vọng nhịp canh cho nhạc côn trùng eo éo.

Một lúc lâu ,Đường Bất Tử mở mắt ra thấp giọng hỏi :

- Tôn Bất Tử, người có sao không ?

Tôn Bất Tử cũng định tĩnh lại rồi. Đôi mắt lão bắn hàn quang sáng rực :

- Khôi phục sinh lực như cũ !

Lão rít lên :

- Không thể dung tha cho hần !

Đường Bất Tử thở dài :

- Xét cho cùng hần chưa đáng tội chết !

Tôn Bất Tử hét lên :

- Vô lý ! Không ai có thể dung nạp bọn tàn bạo !

Cả hai cùng đứng lên.

Vừa lúc đó, hai bóng người từ xa lướt đến. Hai bóng đó một nữ một nam. Nữ vận áo màu trắng, phết đất. Nam cũng áo dài, nhưng màu lam.

59. Đến Ngã Ba Đường

Trong phút chốc hai bóng đó đã đến trước mặt Đường Bất Tử và Tôn Bất Tử.

Trông thấy họ người áo lam buông tiếng thở dài, quay sang người áo trắng :

- Hai vị này là Thái Sơn lão nhân và Hoa Sơn lão nhân. Không rõ hai tiền bối có việc gì tái xuất hiện trên giang hồ ?

Người áo trắng cũng tỏ vẻ hết sức kinh dị.

Cả hai chỉnh dung nghiêm trang bước tới, cúi về hai lão nhân cung kính vái chào :

- Không ngờ trong lúc bốn ba lại có cái hân hạnh gặp được hai vị thần tiên !

Bọn tiểu bối kính mừng hai vị !

Hai lão nhân nhướng mắt ! Nhìn một lúc, Tôn Bất Tử hướng thẳng người áo lam cất tiếng hỏi :

- Người có phải là người mà giang hồ thường gọi là Lam Y lão không? Còn vị nữ nhân này là ai?

Người áo lam không ai khác hơn là Lam Y lão tổ và nữ nhân dĩ nhiên là Công Chúa. Cả hai rời Vọng Nguyệt Bình, trên con đường tìm Độc Cô Thanh Tùng.

Lam Y lão tổ nhận thấy trên ngực hai lão nhân có vấy máu, hết sức kinh ngạc, lão tổ thừa hiểu, võ lâm thiên hạ đều tôn xưng Tam Lão như thần tượng, võ công của họ cao đến mức độ vô tướng, có thể trăm năm qua chưa có ai là đối thủ của Tam Lão.

Thế tại sao hai lão nhân này lại vấy máu lốm đốm nơi ngực họ? Máu của họ hay máu của ai? Họ làm gì đến nỗi phải đánh ai mà vấy máu vào mình. Còn như là máu của họ, thì trên đời này còn ai có võ công cao hơn họ mà đánh họ đổ máu?

Thật là một việc trên sự tưởng tượng của Lam Y lão tổ.

Lam Y lão tổ vội cung kính, kính đáp :

- Vị này là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế, Công Chúa thiên triều ngươn phối của Thiên Tướng.

Hai lão nhân đột nhiên đứng lên cao giọng hỏi :

- Các người chắc đi tìm Độc Cô Thanh Tùng ?

Thấy hai lão nhân mở miệng hỏi đầu tiên, lại nêu lên câu hỏi lạ lùng, Công Chúa giật mình giật đầu hỏi lại :

- Hai vị tiền bối có gặp hần?

Tôn Bất Tử trợn tròn đôi mắt, niềm uất hận ngời lên trong tia nhìn nẩy lửa gần giọng thốt :

- Nào phải chỉ gặp hần mà thôi đâu? Bọn ta suýt chết vì hần ! Hừ ! Huyết Ảnh Tử ! Nếu gặp hần lần sau, ta quyết một mất một còn với hần ! Ta phải giết hần cho kỳ được !

Lam Y lão tổ kêu lên :

- Hay cho tiểu tử ngông cuồng ! Dám vô lễ với hai vị tiền bối chứ? Lam Y lão tổ sẽ cho hần một bài học.

Công Chúa đứng một bên lão tổ, thấp giọng :

- Xin hai vị tiền bối hãy bớt giận, dù sao thì việc cũng đã rồi ! Dám hỏi hai vị tiền bối, vì lý do gì mà có cuộc đụng chạm với hần?

Tôn Bất Tử nói như hét :

- Lại còn phải hỏi lý do? Cái hiệu Huyết Ảnh Tử của hần đã là một lý do đương nhiên rồi ! Một lý do chung cần gì phải có lý do nào khác? Các người quên rằng Huyết Ảnh Tử là kẻ thù chung của võ lâm sao? Bọn ta lần này với mục đích diệt trừ hần dĩ nhiên gặp hần là giao đấu ngay cần gì đợi hần làm điều vô lễ mới xuất thủ !

Công Chúa nghe qua thoáng hiểu sự tình diễn biến như thế nào rồi. Bà thở dài, dịu giọng :

- Nhị vị tiền bối có thể nghe tôi một lời?

Tôn Bất Tử và Đường Bất Tử trở mắt nhìn Công Chúa :

- Người muốn biện hộ cho hần để cầu tình?

Công Chúa bình tĩnh đáp :

- Độc Cô Thanh Tùng là sư diệt của tôi, tuy vậy nếu hần đắc tội với võ lâm, tôi không thể vì tư mà bỏ công được. Chẳng qua, theo tôi nhận xét, hần chưa phải là con người bại hoại.

Tôn Bất Tử hét to :

- Người che chở cho hần? Theo người hần là con người như thế nào?

Công Chúa điềm nhiên giả thích :

- Vạn Cực Đế Quân vọng tưởng chiếm ngôi vị Đế Quân trong võ lâm, cần quét thiên hạ anh hùng, không dung tha cho một phản kháng lại lão. Lão sát hại phụ thân hần, giam cầm mẫu thân và các vị thúc bá của hần, hần phải luyện Hoá Huyết Công nhằm mục đích trả thù, hần không có ý nào đối lập với thiên hạ võ lâm, hần không mưu toan chiếm vị tranh ngôi, thiết tưởng nên suy xét lại ẩn tình của hần...

Lam Y lão tổ phụ hoa. :

- Thật vậy ! Tình cảnh của hần đáng thương ! Vả lại hần không làm gì đến nỗi đáng trách. Con người chí hiếu chí thảo, không bao giờ trở thành đại ác đại hung được !

Mình nên nhìn vào chỗ chí tánh của hần mà rộng lượng !

Hai lão nhân bật cười ha hả :

- Phải đấy ! Chỉ vì chí tánh lên sát kiếp trùng trùng ! Nơi nào hần đi qua là máu khơi dòng , thây chất đồng !

Công Chúa đã khởi bất bình :

- Bọn chúng tôi đi tìm hần là để khuyên hần tán khử Hoá Huyết Công. Nhưng đến đây, nghe hai vị có lập luận như vậy rồi, tôi đổi ý ngay, chẳng những thế, mà còn tán đồng cái tâm nguyện của hần. Từ nay, hần có thể sử dụng Hoá Huyết Công để báo phục mối huyết hải thâm cừu của hần.

Hai lão nhân giật mình :

- Xưa kia, lệnh sư tôn cùng Huyết Ảnh Tử không đôi. chung trời, há người không hiểu điều đó sao còn mở miệng thốt khó nghe như thế?

Công Chúa hừ lạnh :

- Tại sao tôi không nên nói như vậy? Miễn là hấn đừng vọng sát kẻ vô cô, hấn cứ giữ Hoá Huyết Công, làm cái mối đe dọa. kẻ nào có hành vi sai lệnh công đạo. Thiết tưởng với hoài niệm đó, hấn đủ tư cách dòm ngó ngôi vị chí tôn trên giang hồ, và có ai giám chắc hấn không đem thanh bình hạnh phúc cho vô lâm?

Bà dạy qua Lam Y lão tổ :

- Lam huynh ! Mình đi thôi ! Tưởng đâu hấn hiện thân ở nơi này, bất ngờ mình đến nơi thì hấn đi rồi !

Bà nhún chân vọt đi xa ngoài mười trượng.

Lam Y lão tổ dậm phi thân theo bà, bỗng nghe Tôn Bất Tử hét to:

- Khoan ! Nghe ta nói rõ đây ! Nếu bọn người nhất định giúp hấn hoành hành bạo ngược, thì bọn ta cũng nhất định quét sạch không chừa.

Công Chúa đứng ngoài xa nghe rõ, sôi giận :

- Nếu các người không biết phân biệt trắng đen, phải quấy, tùy các người muốn hành động như thế nào thì bọn ta ứng phó theo thế ấy !

Bà phi thân đi luôn.

Lam Y lão tổ nhìn hai lão nhân lần cuối, lặng lẽ theo Công Chúa.

* * * Đánh hai lão già một chưởng, Độc Cô Thanh Tùng bước nhanh về Long Mã, nâng nó lên. Chàng xoa nắn nó mà lòng chàng phần hận vô cùng. Giả sử chàng có đánh chết hai lão già chàng cũng chưa hả.

Một lúc sau con Long Mã khôi phục phần nào sinh lực, chàng nhảy lên lưng nó giục chạy đi.

Ngồi trên mình ngựa, chàng miên man suy nghĩ :

- Người trong thiên hạ không dung ta? Độc Cô Thanh Tùng này vô tình vô ý luyện thành Huyết Ảnh Tử , như vậy là đắc tội với đời sao?

Chàng tức tối, hấn học :

- Được rồi ! Từ nay bọn họ còn gặp ta, ta nhất định không nương tay nữa !

Vì con ngựa chưa hấn lại sức, chàng độ đi đã xa bọn Hoa Sơn Tôn Bất Tử và Thái Sơn Đường Bất Tử, liền dừng lại, tìm một chỗ kín đáo cho ngựa nghỉ ngơi.

Chàng lấy vạt áo lau sạch máu trên mình ngựa, nơi miệng ngựa. Sau cùng chàng ngồi xuống bên cạnh nó, vận khởi Đại Đế Thần Phong Chưởng công, theo phép chữa trị ngựa, truyền khí dương vào mình nó.

Chàng tận tâm cứu chữa nó, nên hao tổn cương khí rất nhiều, không bao lâu mồ hôi vã ướt trán chàng, tuy nhiên, chàng vô cùng mừng rỡ trông thấy con ngựa thở đều hơn, bình thường hơn.

Chàng cố gắng thêm một lúc nữa, con Long Mã khởi sự, hí nhẹ được rồi, còn chàng thì mặt mày trắng nhợt, phờ phạc thê thảm.

Đến lúc đó thì chàng mới buông tay ra, rồi tự mình nhập định khôi phục ngưng dương.

Vì con ngựa hí nhẹ, làm kinh động hai khách lữ hành. Họ theo tiếng ngựa tìm đến nơi, ngay lúc chàng nhập định.

Hai người đó chính là Lam Y lão tổ và Công Chúa. Thoáng nhìn thấy chàng, họ biết rõ chàng đang làm gì rồi, nên không dám gọi tỉnh chàng. Họ nhìn nhau rồi mỗi người ngồi xuống bên chàng.

Qua một lúc lâu, đêm đã sang giờ tỵ, Độc Cô Thanh Tùng từ từ mở mắt đứng lên.

Bỗng chàng giật mình, cảm thấy một bàn tay ấm, áp nhẹ vào lưng chàng.

Chàng suýt nhảy dựng, tưởng bàn tay đó do một kẻ địch nào điểm huyết chàng.

Một giọng nói dịu hiền rỉ vào tai chàng :

- Hài tử bình tĩnh điều tức đi. Sư bá mẫu đây, chẳng phải là kẻ thù đâu !

Độc Cô Thanh Tùng nhận ra thanh âm của Công Chúa, vô cùng kích động.

Chàng run giọng gọi :

- Bá mẫu !

Chàng day mặt qua, thấy Công Chúa nhu hoà hiền dịu như ngày nào, không có vẻ gì oán hận chàng cả. Chàng nhìn qua bên kia thấy Lam Y sư tổ, bất giác kêu lên :

- Lão tổ !

Lam Y lão tổ khoát tay :

- Đừng nói gì với ta cả ! Hãy nghe Công Chúa kia.

Gương mặt lão tổ trang nghiêm vô tưởng. Chàng hiểu ngay sự tợn mà chàng sắp nghe đây, sẽ trang nghiêm quan trọng vô cùng.

Công Chúa từ từ thốt :

- Sư diệt của ta ! Ta biết là những gì sắp nói cho sư diệt nghe có phần nào quá đáng. Không phải bá mẫu không tin tưởng nơi sư diệt ! Song ! Sự tình quá nghiêm trọng, chúng ta không ai dám có ý kiến gì, chỉ mong sư diệt sáng suốt nhận định tình hình, tự mình chủ trương lấy, sư diệt hiểu bá mẫu rồi chứ?

Độc Cô Thanh Tùng rơm rớm lệ, chàng u buồn đáp :

- Ngu diệt hiểu lắm bá mẫu ạ !

Công Chúa gật đầu :

- Ta không mong gì hơn !

Chàng rên rỉ :

- Ngu diệt đã hoá thân thành Huyết Ảnh Tử, mà Huyết Ảnh Tử thì không thể tồn tại trên đời. Bá mẫu ơi ! Hãy xuất chiêu đánh chết ngu diệt đi !

Chàng thốt lên câu đó với nỗi thất vọng vô biên. Mỗi lời nói của chàng nghe ra đau đớn hơn tiếng khóc.

Chàng nghĩ :

” Chết ! Chết là hết ! Chết là hay hơn hết ! Lòng ta không còn vướng víu niềm thắc mắc nào. ” Công Chúa thở dài.

Lam Y lão tổ trầm thấp giọng :

- Hài tử ! Đừng nghĩ lắm ! Không ai muốn giết người đâu !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu, vẻ bi thảm hiện lên gương mặt :

- Tôi đáng chết ! Tôi không thể sống sót ! Đã là Huyết Ảnh Tử thì phải chết !

Chết cho vừa tội !

Công Chúa thở dài. Bà rời bàn tay đã đặt trên lưng chàng từ lúc mới đến.

Tại sao bà buông tay, tại sao bà đặt tay lên lưng chàng? Có phải lúc mới đến bà chờ chàng tỉnh lại rồi hạ thủ giết chàng chăng? Rồi bây giờ bà đổi ý chăng?

Độc Cô Thanh Tùng nín lặng.

Công Chúa và Lam Y lão tổ cũng trầm lặng.

Mãi một lúc sau Độc Cô Thanh Tùng thốt nước nỡ :

- Tại sao bá mẫu không giết ngu diệt hủ bá mẫu?

Công Chúa lắc đầu :

- Thời gian không phải lúc nói nhảm nữa ! Sở dĩ bá mẫu làm thế là để cho sư diệt thấy rõ sự tình quan trọng như thế nào. Bá mẫu có hai điều kiện định tỏ cho sư diệt biết, liệu sư diệt có chấp nhận không?

Độc Cô Thanh Tùng lau lệ :

- Bá mẫu dạy như thế nào sư diệt cũng làm theo như thế ấy ! Dù biết phải chết cũng không từ !

Công Chúa gật đầu.

Lam Y lão tổ chêm một câu :

- Bá mẫu của ngươi nửa theo công đạo giang hồ, nửa theo tình nghĩa riêng tư đối với ngươi, hoàn cảnh của bà khó xử cô cùng, bà khổ tâm vì ngươi không ít. Chẳng những ngươi phải nghe lời bà, mà ngươi phải đa tạ bà hết lòng chu toàn cho ngươi đó!

Thử nghĩ, nếu bà không dụng tâm tế nhị thì tình thế sẽ biến chuyển ra sao? Hoặc giả, bà theo công đạo xem ngươi như kẻ thù. Hoặc giả sẽ nghiêng về ngươi trở thành đối lập với toàn thể võ lâm. Hai đường , đường nào cũng đưa đến cái khổ cả.

Chàng gật đầu :

- Sư tổ nói phải !

Công Chúa nghiêm giọng :

- Ta muốn từ nay, sư diệt không vọng sát kẻ vô cô nữa, trừ những tay đại gian ác thì không kể, còn những hàng tay sai chỉ biết vâng lệnh bọn hung ma bạo quỷ thì ngươi nên nhường sanh lộ cho chúng. Sau khi báo thù phục hận, giải nạn cho những vị bị giam cầm xong rồi, ngươi phải tán giải Hoá Huyết Công rồi lập tức quy ẩn.

Độc Cô Thanh Tùng lại gật đầu :

- Ngu diệt xin bái lĩnh ý muốn của bá mẫu, bắt quá...

Lam Y lão tổ trở mắt nhìn chàng :

- Ngươi muốn sao ?

Độc Cô Thanh Tùng có muốn gì nữa, lòng chàng đã nguội lạnh lắm rồi, nếu không vướng víu thù cha, nếu không tha thiết phận sự cứu nạn cho mẹ, cho bao nhiêu người, thì có lẽ giờ đây oan hồ chàng phiêu diêu nơi ngàn cây nội cỏ, chàng không thiết sống thì chàng còn muốn gì hơn.

Chàng mỉm cười chua chát :

- Tôi ? Tôi cần gì phải quy ẩn !

Công chúa và Lam Y lão tổ kinh ngạc.

Lão tổ hấp tấp hỏi :

- Ngươi không chịu quy ẩn? Ngươi có biết hiện tại ngươi là kẻ thù công cộng của toàn thể võ lâm không? Ngươi quy ẩn là muốn việc đều yên, thiên hạ võ lâm sẽ phối pha niềm phần hận. Mà ngươi cũng được nhẹ nhàng...

Độc Cô Thanh Tùng buông giọng chán nản :

- Phải !Tôi cũng biết vậy, nhưng giải tán Hoá Huyết Công rồi tôi cần gì phải quy ẩn? Chỉ vì...chỉ vì...

Chàng không dứt câu. Chàng bỏ lửng, nhưng Công Chúa hiểu chàng muốn nói gì. Bà biến sắc, lẩm nhẩm :

- Phải ! Đúng ! Vậy mà ta không nghĩ đến.

Lam Y lão tổ cũng thức ngộ hoàn cảnh của chàng.

Độc Cô Thanh Tùng nói thế, là vì muốn tán giải hoàn toàn Hoá Huyết Công, chỉ phải làm cho máu trong người chàng chảy ra, nhỏ đến giọt cuối cùng cho chàng khô kiệt. Mà một khi máu đã khô kiệt rồi, con người sống làm sao được nữa ! Đã không sống, nói chi đến quy ẩn. Có lẽ chàng phải quy ẩn nơi địa phủ cho đúng với điều kiện do Công Chúa đề ra.

Công Chúa với Lam Y lão tổ lặng người, không còn biết phải nói gì thêm. Cả hai nhận thấy mình quá cố chấp, quá nông nổi buộc Độc Cô Thanh Tùng tán giải môn công đó, có khác nào buộc chàng tự tử. Thà bảo chàng chết ngay khi thù vạ nghĩa tròn còn hơn.

Độc Cô Thanh Tùng không muốn cho hai vị tiền bối phải quá lạng lọng thắc mắc vì chàng, chàng điềm nhiên thốt :

- Bá mẫu và sư tổ yên tâm. Khi xong bốn phận rồi, tôi còn thiết tha đến sự gì nữa mà không dám thiết tha phủi sạch nợ trần ! Tôi sẽ cởi mở mọi hiềm nghi cho toàn thể vô lâm ! Nếu toàn thể đều cho rằng Huyết Ảnh Tử không nên sống sót trên đời, bởi Huyết Ảnh Tử nguy hại cho quần hùng thì tôi sẵn sàng huỷ diệt môn công đó, dù có phải thiệt thân cũng không giám tiếc.

Công chúa và Lam Y lão tổ vẫn trầm lặng.

Độc Cô Thanh Tùng cười khổ tiếp nói :

- Bá mẫu và sư tổ còn điều gì dạy bảo thêm chẳng?

Lam Y lão tổ bây giờ mới cất tiếng :

- Vạn Cực Đế Quân muốn gặp người tại Huyết Ảnh Cung trong Thần Bí Cốc trên Tuyết Phong Sơn còn sáu hôm nữa là đến ngày ác ma ước hẹn.

Độc Cô Thanh Tùng sáng mắt lên :

- Sáu hôm?

Lam Y lão tổ gật đầu :

- Phải ! Thực ra lão ấy hẹn đúng mười ngày, song ta và công chúa tìm người khắp nơi suốt bốn năm hôm rồi, như vậy chỉ còn sáu hôm nữa thôi.

Độc Cô Thanh Tùng điểm nụ cười bí hiểm :

- Tôi sẽ đến gặp lão !

Rồi chàng mơ màng :

- Không biết Mẹ tôi và các vị thúc bá có còn bị quản thúc tại Huyết Ảnh Cung chẳng?

Tại sao chàng còn hỏi như vậy?

Dưới chân núi Nga My, đêm nọ, chàng đã nghe Ngoại công là Cửu Long Thần Ma cho biết, Vạn Cực Đế Quân đã uỷ thác cho một vị tiền sư trong Huyết Ảnh Cung là Âm Phong Tán Nhân cùng với Huyết Ma Bang chủ đi chuyển những người bị quản thúc đến địa điểm bí mật.

Chàng không tin tưởng Cửu Long Thần Ma sao?

Chàng tin lắm chứ, có điều, đối với Vạn Cực Đế Quân, chàng tuyệt đối không thể bằng vào mọi kế hoạch của lão mà quyết định chương trình đối phó. Lão là một con người gian hoạt, xảo trá, biết đâu lão chẳng bày ra một sự di chuyển giả tạo để đánh lạc hướng sự di chuyển của chàng? Rất có thể lão đã cho mang tất cả các vị đó về chỗ cũ, bởi còn chỗ nào có hệ thống phòng thủ kiên cố bằng Huyết Ảnh Cung.

Chàng nghĩ, Lam Y lão tổ trong bốn hôm qua, lặn lội tìm chàng, chắc lão tổ có thu lượm được tin tức, dù không hoàn toàn xác thực, cũng chẳng đến nỗi quá sai lệch, huống chi những tin tức sau cùng thời thường xác thực hơn, bởi chưa mất nhiều thời gian tính.

Lam Y lão tổ đáp :

- Ta có ý dò tin tức về các vị ấy. Đường như Vạn Cực Đế Quân không còn để họ tại Huyết Ảnh Cung nữa, lão đã di chuyển họ đến một nơi bí mật vô cùng, ngay sau ngày đại hội tại Vọng Nguyệt Bình.

Lão tổ trầm ngâm một chút :

- Dù sao, mình đã hiểu sự giao hoạt của lão ấy lắm rồi. Nên đối với mọi tin tức về hành động của lão, mình phải đề dặt để không lầm kể lão.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu.

Công Chúa tiếp nói :

- Bây giờ người theo ta trở về để cùng nhau bàn bạc cách thức đối phó với Vạn Cực Đế Quân. Sự phụ người đang nóng lòng muốn gặp người đó !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Bá mẫu và sư tổ cứ về ! Tôi cần được yên tĩnh trong lúc này !

Không, chàng không muốn chung đụng với ai trong lúc này cả, chàng cần được yên tĩnh trong lúc cơn bão lòng làm xáo trộn cả con người chàng. Chàng phải cố lắng dịu mọi tạp niệm cuộn dâng tràn trong tâm tư, để tìm chân lý hướng dẫn chàng trong những ngày sắp tới.

Qua cơn bão lòng, chàng chỉ muốn chết thôi. Nếu hiện tại chàng không được yên tĩnh, rất có thể chàng mất cả sáng suốt mà đâm liều.

Chàng biết lắm, dù Lam Y lão tổ, dù Công Chúa hay Địa Tướng, ai ai cũng thật lòng muốn giúp đỡ chàng, song họ càng khuyên giải an ủi chàng, chàng càng tiếc hận hơn, chàng chỉ muốn chết thôi.

Chàng mong sao thù nhà sớm báo, khi bốn phận hoàn tất rồi, chàng sẽ tự sát cho tiêu tan mọi niềm thắc mắc. Chỉ có cái chết mới giải thoát chàng khỏi ao tù hồi hận.

Thì chàng có thể nào trở lại Hồng Trạch Hồ, gặp lại nhiều người, trong số có Lãnh Nhạn Dung?

Không, chàng không thể theo Công Chúa và lão tổ.

Chàng sợ công chúa và lão tổ cưỡng ép, chàng buông thông một câu :

- Tôi sẽ tùy tiện đến sau !

Nghe chàng từ chối trở về, rồi chàng lại miễn cưỡng hứa hẹn, Công Chúa và Lam Y lão tổ biết rõ chàng đang bị thương đến cực độ. Trong trường hợp đó, lời nói nào dù hay đến đâu, kể cũng bằng thừa.

Cả hai nhìn nhau, lặng thinh. Một lúc lâu họ đứng lên cùng thốt :

- Tùy người ! Hãy thận trọng nhé ! Bọn ta đi đây !

Hai bóng người cùng chớp, màn đen ngăn cách họ trước ánh mắt mơ màng của Độc Cô Thanh Tùng còn đỡ dần nhìn theo.

Chàng không đứng lên tiễn đưa họ một bước. Thân hình chàng như muôn ngàn ngọn núi, đè nặng chàng tại chỗ, bất động không rõ bao lâu, lệ thấm đã trào mi cuộn dòng theo má từ lúc nào, chàng cũng không hay biết.

Gió lạnh đêm khuya quét qua, rung chuyển lá cành, rung chuyển người chàng.

Chàng nhìn quanh thấy bơ vơ cô độc lạ.

Chàng thấy chàng quá lạc lõng giữa dòng đời. Chừng như thế giới này chỉ có một mình chàng mà thôi, hoặc giả, nhân loại đã loại trừ chàng ra bên lề cuộc sống chung, dồn chàng vào thế biệt lập. Họ xem chàng không còn là con người nữa, chàng là một quái vật đáng tởm, đáng trách. Chàng không đủ tư cách đứng chung với họ nữa.

Chàng hoàn toàn bị bỏ rơi từ trong thân đến ngoài sơ !

Long Mã hí nhẹ lên. Chàng quay đầu nhìn nó, thấy ánh mắt nó đượm vẻ triu mến thiết tha vô cùng.

À ! Ít ra cũng có kẻ đồng tình với chàng chứ ! Dù kẻ đó là một con vật !

Chàng đứng lên nhảy vọt đến bên cạnh nó, ôn chăm lấy nó, rồi chàng khóc.

Người đời bỏ rơi chàng, nhưng con Long Mã vẫn bám sát chàng ! Dù sao ! Chàng cũng chưa đến bờ vợ trợ trọi ! Dù sao cũng còn một người bạn, tuy người bạn đó không nói được. Cần gì ! Ánh mắt thừa thay lời nói ! Lấy lòng hiểu lòng còn hơn tai nghe hàng vạn lời rỗng tuếch !

Chàng được an ủi lắm rồi, lòng chàng trấn định lắm rồi. Đã trấn định được cõi lòng, thì chí kiên quyết trở lại.

Khi con người trầm định được mọi bản ngã, mới thức giấc được mọi diễn tiến trên đời, chẳng những không trường cửu mà còn giả tạo nữa. Vì không trường cửu nên những giả tạo đó càng lộ vẻ rõ rệt.

Tranh đấu mà chi ? Trong trường tranh đấu, con người xa lẫn nhân tánh, cái tánh bốn thiện lúc ban đầu, để cho thành bại lôi cuốn dập dồn, khi tăng, khi trầm, khi hoan hỉ, khi bi ai, dần dần mất gốc biến thành ác quỷ hung thần, dẫm xác chết mà thấy vui, nhìn máu chảy mà thấy thích.

Chàng nhoen miện cười, một nụ cười tự giác; vừa tự giác, chàng vừa hổ thẹn.

Thì ra, cái gì chàng đang theo đuổi, chung quy vẫn nằm trong vòng luẩn quẩn đó.

Chàng ôm Long mã nằm ngủ ngon lành. Nụ cười an tịnh còn gắn chặt trên vành môi.

Bỗng chàng giật mình tỉnh dậy, đầu dây, có tiếng chân người vang lên. Ánh dương quang sáng rực làm cho chàng loá mắt.

Chàng nhìn lên không, mặt nhật chiếu ngay đỉnh đầu.

Tiếng chân người im lặng, chừng như ai đó dừng lại cạnh chàng. Chàng từ từ day mặt qua một bên, bắt giác chàng sưng sờ.

Hình bóng trước mặt chàng là Lãnh Nhạn Dung ! Nàng đã đến đây !

Đôi mắt của nàng đỏ ngầu. Nàng nhào tới, ôm chăm lấy chàng vừa khóc vừa gào :

- Thanh Tùng ca ! Thanh Tùng ca ! Anh đi bao lâu rồi ! Anh để em chờ mong trong đau khổ ! Anh có biết em đau khổ như thế nào không ? Em tưởng đâu không còn gặp lại anh nữa rồi ! Anh ơi ! Anh ơi !

Độc Cô Thanh Tùng siết mạnh nàng vào lòng. Lâu lắm, chàng mới dần cơn xúc động, thốt :

- Dung em ! Dung em ! Tại sao em biết được anh ở đây mà tìm ? Em không còn ở lại Hồng Trạch Hồ nữa sao ?

Lãnh Nhạn Dung meo mào :

- Em được tin anh bị võ lâm bao vây, cố giết anh cho kỳ được, em hết sức kinh khủng chỉ sợ trong kiếp này mình không còn được gặp gỡ nhau nữa anh ơi ! Giờ đây mình gặp nhau rồi, xin anh đừng bỏ rơi em nữa, anh đi đâu, cho em đi theo với, sống chết có nhau !

Chàng cảm động quá, có bao giờ chàng quên được nàng ?

Chẳng qua, trong bao lâu, chàng vì công việc diễn tiến quá dập dồn, nên tình yêu phải gác lại một bên, lo về đại sự.

Nay, bỗng dưng nàng đến đây, gặp chàng, trong cảnh núi vắng rừng hoang này, đang lúc chàng sầu cô độc lẻ loi, sự hiện diện của nàng là một niềm an ủi lớn lao, tình hoài đồn ép qua bao ngày lại khơi mạch lãng lãng, chàng thấy ngất ngây bên cạnh người yêu mang hương nồng sưởi ấm con tim băng lạnh của chàng.

Chàng ôn ghì lấy nàng, như muốn dung hoà hai mối xác thân thành một, chàng rên rỉ bên tai nàng :

- Dung ơi ! Dung em ơi ! Em còn đoái tưởng đến anh à ? Trong khi người đời, ai ai cũng ruồng bỏ anh, chán ghét anh, thì em còn đến với anh nữa sao ? Dung em, giờ đây anh mới biết thì ra em vẫn giữ trọn tình yêu với anh, em luôn nghĩ đến anh, trên đời này anh còn có em, cũng như anh còn có con Long mã kia... Trên

đời này anh còn có một người biết yêu anh, anh còn biết còn có một con vật trung thành với anh. Anh còn mong gì nữa hở em? Dung em ! Anh cảm động lắm, anh biết ơn em nhiều lắm !

Lãnh Nhận Dung xúc động tâm tình khóc mùi mẫn :

- Thanh Tùng anh ! Anh không phải lo nghĩ về tình yêu của em, của chúng ta, bởi tình yêu của chúng ta đã thành thiêng liêng lắm rồi, dù hiện tại, dù ngày sau, anh có là một lăm xương khô, một xác thúi, em không bao giờ xa rời anh, em quyết ở bên anh mãi mãi. Anh ơi ! Từ ngày cha em mất đi, em chỉ còn có một mình anh, mất anh là em mất đi lẽ sống, mất anh là em còn thiết gì đến sống nữa? Anh ơi ! Em yêu anh ! Em yêu anh tha thiết ! Đừng bao giờ phụ em, anh nhé !

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy niềm khích động dâng trào chặn ngang yết hầu, chàng muốn thốt lên muôn ngàn lời âu yếm nhưng tiếng nói bị ngăn chặn, không thoát ra ngoài. Chàng chỉ còn ôm chặt nàng vào lòng, siết mạnh hơn.

Họ ôm nhau một lúc lâu nghe lòng thổn thức, họ để mặc cho tình hoài lai láng.

Thời khắc trôi qua, không rõ bao lâu rồi, họ đâu còn ý thức đến thời gian. Khi lòng lắng dịu lại, Độc Cô Thanh Tùng âu yếm thốt :

- Dung em, mình đi thôi !

Lãnh Nhận Dung hỏi :

- Mình đi đâu bây giờ, anh?

Độc Cô Thanh Tùng không do dự, trả lời :

- Về quê quán của em, Khanh Khanh Cốc, chứ còn đi đâu nữa !

Chàng mỉm cười tiếp :

- Em có chấp nhận anh là người trong Khanh Khanh Cốc của em không ?

Lãnh Nhận Dung tươi ngay nét mặt :

- Tự nhiên rồi ! Anh sẽ là thượng khách của Khanh Khanh Cốc, anh sẽ là chủ nhân của Khanh Khanh Cốc !

Độc Cô Thanh Tùng cũng cười, nụ cười đầu tiên kể từ khi xa nàng ở Hồng Trạch Hồ, nụ cười đã mất qua bao nhiêu ngày, giờ đây chàng mới lấy lại, nó trở về với chàng cùng theo hình bóng của nàng.

Chàng nhìn nàng âu yếm :

- Em chiêu đãi anh như thế à ?

Nàng ranh mãnh :

- Hay anh không muốn làm một kẻ nô bộc cho em?

Chàng gật đầu :

- Không là nô bộc thì là gì? Anh chả chiều em trong mọi ý muốn sao? Anh không hoàn toàn lệ thuộc vào em sao? Như vậy còn không là một tên nô bộc à ?

Nàng nguýt chàng :

- Nô bộc gì lại ngang ngạnh đến độ làm cho người ta khóc ngày khóc đêm, nhớ mồn nhớ mõi?

Chàng nhướn miêng cười :

- Bây giờ em dứt khoát đi nào ! Là khách, anh không chịu, là chủ nhân anh không chịu, là nô bộc dĩ nhiên là anh cũng không chịu nổi. Em định cho anh một thân phận gì trong Khanh Khanh Cốc đi có như vậy anh mới dám ở đây...

Nàng thẹn đỏ mặt :

- Còn hỏi nữa, anh thừa hiểu mà, anh nói đi, anh muốn thân phận gì?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Anh không hiểu gì hết ! Nếu em không nói thì anh không chịu đến đó với em đâu !

Lãnh Nhận Dung phát nhẹ vào má chàng :

- Thì đây em nói đây, em muốn anh làm...

Chàng hỏi dồn:

- Làm gì? Làm gì?

Chàng chồm tới, chằm chằm.

Nàng thở mau, nói mau :

- Làm nghĩa tể của thân phụ em, anh chịu không?

Thốt xong, nàng dụi đầu vào ngực chàng. Hai tay của chàng như được báo trước, mở khuynh ra, đón nhận lấy nàng, siết mạnh.

Nhưng, chàng lại xô nhẹ nàng ra, kêu lên :

- Không được ! Không được ! Biết đâu Gia Gia em không nhận anh? Anh muốn được thân phận khác thôi !

Lãnh Nhận Dung trở mắt :

- Thân phận gì?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên :

- Làm chồng em.

Lại một lần quần quýt nhau, âu yếm hơn, vòng tay siết mạnh hơn siết lâu hơn.

Nàng cười tí :
- Tội anh đáng đánh lăm đó ! Em sẽ không tha thứ cho đâu đấy nhé ! Về Khanh Khanh Cốc, anh sẽ biết tay em !

Họ cười vui, âu yếm nhau một lúc lâu sau, Lãnh Nhận Dung hỏi :

- Thực tình anh muốn đến Khanh Khanh Cốc hả anh?

Độc Cô Thanh Tùng gạt đầu đáp nhanh :

- Phải em ạ ! Mình còn lo ngại điều gì nữa đâu em ! Đi thôi, đi không bao giờ trở vào đời nữa em ạ !

Chàng chán ngán tình đời lắm rồi, chàng đã thức ngộ lắm rồi. Chàng muốn trở về cái gốc bản thiện.

Biết chàng đã trải qua những ngày đau khổ, nên chàng mới thốt lên những lời yếm thế như vậy. Nàng vỗ về :

- Mấy hôm qua chắc anh gặp phải toàn ngang trái, phải chăng anh?

Chàng lắc đầu, dẫu quanh:

- Không em ạ ! Mà dù đau khổ đến đâu, gặp em rồi, anh không còn đau khổ nữa !

Lãnh Nhận Dung lắc đầu :

- Không anh, em cảm thấy như anh đang chạy trốn một cái gì...

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay :

- Dung em ! Đừng nghĩ thế ! Anh chạy trốn sự việc gì? Đôi cánh tay này không đủ sức bảo vệ sinh mạng anh sao? Dung em ! Chỉ có em mới làm anh băn khoăn, sợ sệt ,lo âu, chỉ có em mới chi phối hoàn toàn lẽ sống của anh, em là sinh mạng của anh, mất em là anh cần chắc như chết mất, em là ánh sáng cuộc đời anh ! Em đừng nghĩ quần tào thêm phiền não cho mình vô ích.

Lãnh Nhạn Dung cần tay chàng :

- Em tin anh ! Nhưng anh về Khanh Khanh Cốc chôn cuộc đời tại đó, trong hạnh phúc yêu đương, anh quên thù cha sao? Anh lơ được cái bổn phận cứu nạn Mẹ, cứu nạn các thúc bá sao? Làm như vậy anh thấy anh có yên tâm hưởng hạnh phúc cuộc sống an nhàn không?

- Em tưởng rằng anh phải nghĩ lại, anh không thể tầm thường như thế anh ạ !

Độc Cô Thanh Tùng trầm gương mặt, lệ thấm lại trào mi, lăn từng hạt xuống má, chàng thốt qua cảm kích :

- Đa tạ em nhắc nhở đến bổn phận làm người của anh ! Em ơi ! Em hiểu rõ can trường anh, nếu không có em lúc này, anh cảm thấy mình bơ vơ đơn độc làm sao ! Còn ai nhìn nhận anh ngoài em, ngoài con vật yêu quý kia? Đa tạ Ôn em. Dung em ! Anh phải báo thù cha, anh phải cứu mẹ, cứu tất cả mọi người, rồi chúng mình sẽ về Khanh Khanh Cốc sống bên nhau hưởng trọn tuổi trời. Anh đã chán cái kiếp xuôi ngược giang hồ, nơi nào cũng toàn là máu tanh, xác chết. Anh không màng danh lợi, anh bất chấp sự nghiệp, chỉ có em, một em là đủ cho anh...

Lãnh Nhạn Dung điểm một nụ cười cởi mở, nàng gật đầu :

- Như vậy em mới quý anh hơn ! Bổn phận trước hết anh ạ !

Độc Cô Thanh Tùng chợt nhớ đến hạn ước đến Huyết Ảnh Cung chỉ còn sáu hôm nữa tuy ngày giờ không xa cách lắm, theo công lực của chàng hiện tại, bất quá chàng chỉ một ngày một đêm là tới nơi, chàng thấy không cần vội lắm.

Nhìn Lãnh Nhạn Dung , chàng đề nghị :

- Dung em, mình tạm thời ở đây mấy hôm, sống bên nhau cho thỏa những ngày mong nhớ, em nghĩ sao?

Lãnh Nhạn Dung trở mắt :

- Ở đây ?

Chàng gật đầu :

- Phải ! Mình sẽ dựng tạm một mái lều cỏ đủ che mưa nắng, gió sương em ạ !

Chàng cười :

- Một mái nhà cỏ với hai quả tim vàng ! Năm tháng trôi qua như vó ngựa trước song cửa, con người được mấy phút bên nhau hả em? Chúng ta ở đây không ai quấy nhiễu, ta hoàn toàn tự do, ta vui sống theo ý muốn của ta, sau này có xảy ra sự gì đi nữa, chúng ta vẫn không ân hận...

Chàng nhìn nàng, lòng chàng tràn ngập niềm yêu, chàng ôm trầm nàng, chàng rí vào tai nàng, hơi thở phều phào :

- Em bằng lòng chứ? Hử Dung em?

Lãnh Nhạn Dung còn muốn gì hơn.

Họ phân công nhau, kẻ phát cỏ người bẻ cành, trong khoảng mấy khắc thời gian là họ có một tổ ấm.

Tổ ấm của họ, nếu có ai đổi lấy điện ngọc cung vàng, vị tất họ bằng lòng, bởi sống trong điện ngọc cung vàng thì rất nhiều người mà tịngh yêu thì rất kỵ chỗ đông người, nhạc lòng rất kỵ nhiều tai nghe, họ muốn có một thế giới riêng biệt cho họ.

Chàng nhìn ngôi lều cỏ, chàng nhìn Lãnh Nhạn Dung mỉm cười :

- Dung em ! Đây là chốn thiên đàng, một thiên đàng huyền hơn cả Ngọc Cung Kim Khuyết của Thượng Đế nữa ,em ạ !

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Thiên đàng của chúng ta ! Một thiên đàng mà vật dung trang chỉ ở trong tưởng tượng, chỉ cần đến món gì là ta cứ tưởng mà dùng ! Một thiên đàng gồm hai người và một bầy muỗi vo ve ngày cũng như đêm...

Chàng bật cười ha hả :

- Nhưng muỗi nó nhìn chúng ta âu yếm mà quên hút máu, em ạ ! Đừng lo thiếu gì cả, cứ chờ đây !

Chàng thoát mình ra khỏi lều, phút chốc thoát dạng. Không rõ chàng nhặt ở đâu, chàng mang về đủ chăn, màn, gối.

Đêm đó là đêm đầu tiên của tuần trăng mật, đôi bạn tình tỉ tê thủ thỉ suốt sáng, bỏ những hồi nung nấu chờ mong...

Hôm sau, họ nắm tay nhau dạo quanh núi đồi, dói thì đã có thú rừng, trái rừng, khát thì đã có suối trong...Họ còn lo gì nữa.

Một ngày qua...hai, ba, bốn ngày qua.

Đã đến lúc họ đi Tuyết Phong Sơn đáp lời ước hội với Vạn Cực Đế Quân.

Họ cùng đi, lần này Độc Cô Thanh Tùng không còn ngăn trở Lãnh Nhạn Dung như lần trước.

Không rõ tại sao đến phút cuối cùng, Độc Cô Thanh Tùng lại đổi ý, bảo Lãnh Nhạn Dung ở lại. Nàng rầu rầu nét mặt :

- Tại sao anh không cho em cùng đi?

Vì một phút bốc đồng trong tình yêu, chàng đã hứa với Lãnh Nhạn Dung rồi, bây giờ đổi ý, chàng thấy khổ sở vô cùng. Chàng muốn cho nàng đi theo lắm chứ, chàng nhất định từ nay về sau, cả hai sẽ không bao giờ xa nhau nữa phút, nửa giây.

Song chàng phải nhìn vào thực tế một chút, nếu không sáng suốt thì tai hại vô cùng. Chàng giải thích :

- Em ạ ! Ngày trước anh đã ngăn cản em một lần, khi anh định tìm Vạn Cực Đế Quân tại Vọng Nguyệt Bình, lần đó, ít nguy hiểm hơn, mà anh không muốn cho em theo, huống chi lần này? Huyết Ảnh Cung là nơi sào huyệt của lão ác ma, chứa đầy cạm bẫy, lão ấy chỉ chờ đón một mình anh, không như tại Vọng Nguyệt Bình.

60. Huyết Ảnh Tạo Huyết Kiếp

Dưới chân núi Tuyết Phong, vó ngựa nện rập rần. Độc Cô Thanh Tùng cỡi Long Mã đến nơi, y theo hẹn ước với Vạn Cực Đế Quân.

Không hấp tấp, không vội vàng, ung dung như người dạo núi, chàng lỏng buông cương ngựa, thong thả tiến sâu vào.

Tuy nhiên, thần sắc của chàng có phần nào nghiêm trọng. Chàng kín đáo đảo mắt nhìn tả, nhìn hữu, cố tìm xem có gì khả nghi không. Đi đã lâu, chàng vẫn không thấy một bóng người, cảnh vật bốn bề hoàn toàn chìm trong hoang vắng. Có lẽ nơi này suốt tháng quanh năm không người lui tới, đến thú rừng cũng không nghe tiếng động, chứ đừng nói là thấy một con vật nào vắng lai.

Chàng cứ đi, đi một lúc lâu, bất giác chàng giật mình, trông ra trước mắt, chàng tưởng mình lầm lẫn, nhưng rõ rệt lắm rồi, trên một tảng đá ven đường, Lam Y Lão Tổ đang ngồi hướng mắt nhìn về phía chàng.

Lão tổ đến đây đã lâu? Lão tổ đến để chờ đón chàng?

Chàng giục ngựa nhanh tới, khi còn độ ba trượng, chàng nhảy xuống đất, vòng tay cung kính chào:

- Độc Cô Thanh Tùng xin bái kiến sư tổ !

Lam Y Lão Tổ nhìn chàng với ánh mắt nghiêm nghị vô cùng, một lúc lâu, lão từ từ hỏi:

- Tiểu tử, ta ngồi đây chờ ngươi hơn nửa ngày rồi, ngươi biết để làm gì chăng?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Tiểu sanh làm sao biết được ý tứ của sư tổ?

Lam Y Lão Tổ tiếp nói :

- Ta chờ đón tại đây để mách cho người một tin quan trọng.. Độc Cô Thanh Tùng kinh dị :

- Tin gì thế hở sư tổ?

Lam Y Lão Tổ trầm giọng :

- Đến ước hội với Vạn Cực Đế Quân lần này tại Huyết Ảnh Cung, chẳng những chỉ một người mà thôi. Ngoài sự có mặt của đông đủ quần hùng võ lâm, còn có hai Thế Ngoại Lão Nhân, dĩ nhiên tất cả đều theo về cánh của lão ác ma. Trước một lực lượng hùng hậu như vậy, người có muốn ta giúp người một tay hay không?

Độc Cô Thanh Tùng suy nghĩ một chút :

- Đa tạ sư tổ có lòng lo lắng cho tiểu sanh, song đã có can đảm đến đây rồi, tiểu sanh còn sợ gì ai? Dù cho toàn thể võ lâm hiện diện, kể cả Tam Lão Thế Ngoại, hay bất cứ một nhân vật nào, tiểu sanh cũng thừa hào khí đối phó. Sư tổ khỏi phải nhọc lòng giúp sức. Vả lại, quần hùng muốn đối lập với Huyết Ảnh Tử, mặc dù Huyết Ảnh Tử chưa hề khiêu chiến với họ, thì lão tổ giúp tiểu sanh e không khỏi chuốc lấy lụy phiền.

Lam Y Lão Tổ gật đầu :

- Ta biết lắm, vì ta có hảo ý với người, nên tìm đến đây mách người tình hình như vậy, để cho người đề phòng.

Độc Cô Thanh Tùng cảm động:

- Tình của sư tổ, Thanh Tùng này xin ghi nhớ muôn đời.

Lam Y Lão Tổ thở dài mấy tiếng, đoạn phi thân đi.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo bóng lão tổ đến lúc khuất dạng. Chàng theo con đường trước mặt đi tới. Chàng đi không bao lâu, đến một gò cao, trên gò, có bóng ba người đang dạy mặt về hướng chàng.

Tuy còn cách xa, chàng vẫn nhận ra ba bóng người đó không ai khác hơn là Công Chúa và hai nàng Thu và Lan, chàng giục ngựa lướt nhanh đến nơi.

Công Chúa vẫy tay :

- Hài tư ô! Người không cần xuống ngựa. Ta chờ người ở đây, chỉ để nói một lời thôi !

Độc Cô Thanh Tùng vâng lời, cứ ngồi nguyên trên lưng ngựa, chỉnh sắc mặt trang nghiêm thốt:

- Bá mẫu có lời chi dạy bảo, xin cứ nói, Độc Cô Thanh Tùng dù thấy chết trước mắt cũng không từ nan.

Công Chúa lắc đầu :

- Không, ta chẳng có chuyện gì bắt buộc người đâu. Bất quá, ta chỉ nhắc lại việc nghị bàn với người hôm trước đó.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Bá mẫu không nên bận tâm, ngu điệt xin hứa là sau khi mọi việc trang trải xong xuôi rồi, ngu điệt sẽ tán giải môn công để tạ trời tạ đất.

Công Chúa ra vẻ hài lòng :

- Tại phía trước đây có nhị vị Thế Ngoại Lão Nhân cầm đầu thiên hạ võ lâm, hướng xuất hơn ba trăm danh thủ chờ đón người. Tất cả đều muốn hạ sát người đấy.

Người định đối phó với họ như thế nào?

Độc Cô Thanh Tùng mỉm một nụ cười:

- Thì ngu điệt cố gắng giải thích, nếu không ai nghe cho, thì tùy họ muốn làm gì cũng được, ngu điệt quyết không hề phản kháng.

Công Chúa giật mình.

Nàng Lan buột miệng thốt :

- Thanh Tùng ca ! Mình xa nhau chưa bao lâu, tôi không ngờ Thanh Tùng ca lại chóng đổi tính thế !

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ:

- Thật vậy sao? Tôi đổi tính như thế nào?

Nàng Lan rùn vai :

- Tôi tưởng chừng như hôm nay tôi gặp một người hoàn toàn xa lạ. Thanh Tùng ca hiểu chứ? Thanh Tùng ca khác hẳn ngày nào.. Nàng nhấn mạnh:

- Hiện tại không còn một điểm kiêu hùng, đáng mặt làm trai như lúc tại mặt Hồ Hồng Trạch.

Nàng Thu tiếp lời :

- Thanh Tùng ca cao hứng đến độ để mặc người xử trí thế nào cũng chịu à?

Thôi tùy vậy ! Chứ Thanh Tùng ca có lẽ nào không hiểu là thiên hạ võ lâm chẳng bao giờ lượng xét cho đâu. Có điều xin Thanh Tùng ca ghi nhớ là tôi cùng chị Lan luôn luôn chờ đợi tại Đế Cung đấy, nếu mọi việc thanh thoa? rồi, Thanh Tùng ca cũng nên đến đấy một chuyến nhe ù!

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Đa tạ hai hiền muội có lòng hoài vọng, song tôi nghĩ là tôi không còn có dịp đến Đế Cung.

Công Chúa lộ vẻ ưu tư rõ rệt.

Nàng Lan và nàng Thu cùng trở mắt, nhìn sững chàng, cao giọng hỏi :

- Tại sao lại không còn dịp nữa, hử Thanh Tùng ca?

Chàng điềm nhiên đáp :

- Dịp dù có, nhưng không thể chụp dịp được, có khác nào như không còn dịp? Hai hiền muội há không hiểu? Huyết Ảnh Tử là cừ địch của Sư Tổ Đại Đế Thần Phong, là cừ địch của toàn thể võ lâm sao? Không, hai hiền muội ạ, tôi chẳng nên bao giờ đến đó nữa, trừ khi tôi tán công rồi mà tôi không chết, chừng đó dù hai hiền muội không mời, tôi cũng phải đến như thường.

Hai nàng không hện mà đồng mắt uơn ướn lệ sầu, song trước mặt Công Chúa, hai nàng không dám để lệ trào tuôn.

Bỗng hai nàng quay nhanh người lại, nhìn về phía sau. Độc Cô Thanh Tùng cũng kịp thời trông thấy điều họ phát giác, chàng ” ạ ” lên một tiếng.

Công Chúa thấy lạ, cũng quay mặt lại nhìn, mặt bà biến sắc.

Một đoàn người, phỏng đoán có hơn hai trăm mạng, kéo tới như nước bể tràn bờ. Vì còn cách xa lắm, bà khó có thể nhận diện được ai, nên chưa biết họ kéo nhau đi đâu đông như vậy.

Tuy nhiên, Công Chúa đã có ý nghi ngờ. Bà lắc đầu gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Sư diệt ! Chắc là chúng rồi đó! Chúng đã phát hiện ra sư diệt, không đợi sư diệt đến nơi, chạy đón đầu liền, đủ biết chúng căm phẫn như thế nào?

Độc Cô Thanh Tùng suy nghĩ một chút, đoạn thốt:

- Ngu diệt không có ý định đối đầu với họ, tốt hơn hết là tránh trước cho xong !

Chàng toan lên lưng ngựa, nhưng còn đâu kịp nữa !

Đoàn người đó, gồm toàn những danh thủ võ lâm, thuật khinh công của họ dù không bằng Độc Cô Thanh Tùng, song cũng đều vào hạng thượng thừa cả, nên chỉ trong thoáng mắt là tất cả đã đến nơi.

Họ cùng kêu to :

- Huyết Ảnh Tử ô! Huyết Ảnh Tử ô!

Độc Cô Thanh Tùng đành phải đứng lại.

Nàng Lan và nàng Thu khấn trương ra mặt, cả hai hấp tấp thốt:

- Thanh Tùng ca ! Bọn chúng vì Thanh Tùng ca mà đến đo ừ! Đáng ghét nhất là hai lão Bất Tử Hoa Sơn và Thái Sơn !

Quần hùng đến quá gần. Trong số đó, có kẻ gào lên:

- Huyết Ảnh Tử giết người ! Huyết Ảnh Tử giết người !

Tiếp theo đó, có tiếng rú thê thảm vang lên. Quần hùng nhón nháo hẳn lên.

Riêng Độc Cô Thanh Tùng, lúc đó còn đứng chung với Công Chúa và hai nàng Lan và Thu, nghe tiếng gào, tiếng rú, vô cùng kinh ngạc, tự hỏi :

" Mình ở đây, sao họ lại kêu lên như thế? Ai giết họ mà họ gán cho ta? " Công Chúa nghe tiếng gào, tiếng rú, biến sắc mặt. Bà vội nắm tay hai nàng Lan và Thu, bảo nhanh :

- Chạy ! Chắc chắn có gì rồi !

Cả ba cấp tốc nhảy lùi lại hơn mười trượng. Lùi lại xong, Công Chúa nhìn trừng vào Độc Cô Thanh Tùng còn đứng nguyên tại chỗ. Bà muốn trông tận mắt xem chàng sẽ làm gì trước biến người đang ầm ầm cuộn tới.

Không thể làm sao hơn, Độc Cô Thanh Tùng đành bước tới, đón đầu quần hào.

Càng đến gần, chàng càng nghe tiếng gào, tiếng rú nhiều hơn. Chàng hết sức lấy làm lạ, lại nghĩ :

" Kỳ thật! Mình ở đây, tại sao họ cứ la hét, cứ rú lên như thế mãi? Hay có một Huyết Ảnh Nhân nào khác nữa chăng? " Bỗng, chàng nghi ngờ, thâm nghĩ :

" Không lý chỉ trong vòng mười hôm ngắn ngủi, Vạn Cực Đế Quân lại có thể hoá thân thành Huyết Ảnh? " Chàng kẹp mạnh đôi gối vào hông Long Mã. Long Mã hý lên một tiếng vang rền, vọt bỗng lên không, tà tà lướt gió bay tới.

Chàng chỉ còn cách quần hào độ mấy mươi trượng, một khoảng cách chỉ cần một cái nhảy của con ngựa là đôi bên đối diện san sát với nhau.

Có kẻ đã trông thấy chàng, vội kêu to lên:

- Huyết Ảnh Tử chạy sang phía này rồi ! Anh em ơi ! Mau thoát đi kéo mất mạng!

Tự nhiên, những người đứng gần chàng nhất, rẽ sang hai bên, phóng chân chạy thụt mạng.

Độc Cô Thanh Tùng lại thúc ngựa một phát chân nữa, con Long Mã đến nơi liền.

Ngồi trên lưng ngựa, chàng đồng dục hét to :

- Các vị bình tĩnh nghe tại hạ nói đây ! Độc Cô Thanh Tùng này không hề có ý đối lập với thiên hạ võ lâm, tại sao các vị vừa trông thấy tôi lại bỏ chạy đi?

Mặc chàng kêu gọi, chẳng có ma nào nghe chàng. Kẻ nào đã chạy, cứ chạy luôn, kẻ nào chưa chạy thì bắt đầu chạy.

Trong khoảnh khắc, đoàn người ồ ạt đó rã tan ra tứ phía.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức nghi hoặc, nhưng thời gian cấp bách, chàng không thể đứng lặng một chỗ suy ngẫm về tình hình, nên giục ngựa chạy tới, định xâm nhập vào Huyết Ảnh Cung.

Ngựa vừa cất vó, chàng nghe nàng Lan gọi thất thanh phía sau lưng :

- Thanh Tùng ca ! Trở lại ! Trở lại mau !

Chàng giật mình quay lại thấy nàng hơ hãi vận dụng toàn tốc lực chạy như bay đến chàng.

Độc Cô Thanh Tùng hỏi gấp :

- Việc gì thế, Lan muội?

Nàng Lan hấp tấp đáp :

- Huyết Ảnh Tử ư! Huyết Ảnh Tử! Đúng là hắc! Hắc giết người như điên, thây nằm như rạ, máu đọng thành ao.. Độc Cô Thanh Tùng kêu lên chặn lại:

- Trời! Còn Huyết Ảnh Tử nào nữa thế?

Nàng Lan giục :

- Đi nhanh, Thanh Tùng ca! Huyết Ảnh Tử nào cũng thế, chỉ biết thật sự như vậy thôi! Sư phụ và nhị vị Thế Ngoại Lão Nhân đang hỗn chiến với hắc!

Độc Cô Thanh Tùng không chậm trễ, vội kéo nàng Lan lên lưng ngựa, ngồi phía sau mình, đoạn hét lớn :

- Đi! Tuyệt ca! Nhanh lên!

Long Mã hí lên một tiếng dài, chạy đi như cuốn.

Nàng Lan ngồi chung ngựa với Độc Cô Thanh Tùng, tuy lo cho sự việc tại cục trường, song lòng nghe khoan khoái lạ. Rất tiếc là thời gian ngồi chung với nhau như thế không được dài lâu, bởi con Long Mã có sức phi nhanh chỉ trong thoáng mắt là tới nơi rồi.

Còn Độc Cô Thanh Tùng, chàng có lòng dạ nào nghĩ đến người đẹp bên mình, chàng không hề biết được là nàng đang khoan khoái với phút ngắn ngủi bên nhau, chàng thì chú trọng tâm tư vào vấn đề có một Huyết Ảnh Tử thứ hai xuất hiện, còn nàng thì lợi dụng dịp hy hữu này để tận hưởng cái hơi hướm của nhau, cho nên ngồi trên mình ngựa, mà hai người không đồng một cảm nghĩ.

Chàng lo lắng ra mặt, ngựa cứ chạy, chàng cứ lo, chàng nhìn ra trước mắt, hỏi nàng Lan:

- Lan muội ạ, chính Lan muội trông thấy Huyết Ảnh Tử tận mắt chứ? Hắc có hình dáng ra sao?

Nàng Lan đáp :

- Thấy thế nào được hình dáng của hắc? Hắc là một cái bóng, một cái bóng máu, mà cái bóng thì có hình dáng gì? Vả lại, hắc xê dịch rất nhanh, không khác nào một bóng ma, dù nhãn lực có tinh tế đến đâu cũng không tài nào nhận định nổi.. Độc Cô Thanh Tùng trở lại niềm hoài nghi Vạn Cực Đế Quân đã luyện thành Huyết Ảnh Nhân, mặc dù chàng không tin là trong thời gian mười hôm lão ấy không thể nào thành công như vậy được, dù có một lễ nhiệm mầu nào giúp sức.

Nhưng, ngoài Vạn Cực Đế Quân ra, còn ai khác chuyên luyện Hoá Huyết Công đâu? Bất quá, Vạn Cực Thiên Tôn cùng vài nhân vật khác được lão truyền cho bí quyết, nhưng những người này còn kém lão ấy rất xa, còn lâu lắm họ mới luyện đến.

Ngoài Độc Cô Thanh Tùng, còn có một Huyết Ảnh Tử khác nữa?

Vậy Huyết Ảnh Tử thứ hai này là ai?

Độc Cô Thanh Tùng hết sức thắc mắc, chàng lại hỏi nàng Lan:

- Lan muội có thấy người trong Huyết Ảnh Cung không?

Nàng Lan gật đầu :

- Có ư! Bọn chúng đang bao quanh cục trường, sẵn sàng tham gia trận chiến nếu Huyết Ảnh Tử gọi đến chúng. Tôi lo ngại dù sư phụ và hai vị lão nhân có thắng được Huyết Ảnh Tử, cũng khó thoát khỏi vòng vây của chúng.

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Lan muội có thấy Vạn Cực Đế Quân không?

Nàng Lan gật đầu :

- Có. Lão ấy có mặt trong số người bao vây bên ngoài. Huyết Ảnh Tử đang chiến đấu với Công Chúa và hai vị Thế Ngoại Lão Nhân.

Còn Vạn Cực Đế Quân thì đứng bên ngoài tham chiến, như vậy là không phải lão hoá thành Huyết Ảnh Tử rồi.

Nếu không phải, thì ai?

Song, dù Huyết Ảnh Tử là ai đi nữa, hẳn đã xuất hiện là một sự kiện vô cùng trọng đại cho chàng. Dĩ nhiên, chàng có bốn phận phải diệt trừ Huyết Ảnh Tử trước tiên để thanh minh với quần hào là dù chàng luyện thành Huyết Ảnh Nhân, chàng không đi ngược với công đạo như toàn thể đang lên án chàng, sau cùng thì vì sự tồn vong của thiên hạ vô lâm, kiếp vận giang hồ chàng phải diệt trừ một mối đại họa.

Nhất định phải giết cho kỳ được Huyết Ảnh Tử thứ hai đó. Gương mặt chàng bừng lên sát khí, đôi gối chàng thúc mạnh vào hông ngựa.

Long Mã chạy nhanh như thể mà chàng còn cho là chậm.

Trong khoảnh khắc sau, chàng đã trông thấy xa xa, hai vị Thế Ngoại Lão Nhân, mỗi người một thanh báu kiếm, đang nỗ lực cùng với Công Chúa liên thủ từ ba mặt tấn công vào một bóng đỏ tại trung tâm. Công Chúa vận dụng Thần Phong Chưởng với toàn lực tu vi, quyết hạ bóng đỏ đó.

Huyết Ảnh Tử ! Sự thật hiện ra trước mắt chàng, đúng là có một Huyết Ảnh Tử thứ hai!

Chàng đột nhiên gọi nàng Lan :

- Lan muội! Giữ hộ con ngựa này nhé, tôi phải đến đây lập tức!

Chàng không đợi nàng Lan nói gì, cứ ngồi nguyên trên mình ngựa, nhún chân xuống bàn đạp lấy đà, nhảy vút lên không, cái nhảy đó đưa chàng lên cao hơn hai mươi trượng.

Nàng Lan mục kích thuật khinh công của chàng, bất giác khen thầm:

- Võ công luyện đến trình độ đó, quả thật là tột cùng rồi. Không thể tưởng tượng một thiếu niên như chàng lại thành tựu như thế nổi!

Độc Cô Thanh Tùng nhảy vút lên cao, khi tà tà rơi xuống.

Chàng vận khởi Hoá Huyết Công, biến thân hình dần dần mờ, lúc đáp xuống mặt đất thì chàng hoàn toàn biến thành Huyết Ảnh Nhân.

Thành Huyết Ảnh Tử rồi, dĩ nhiên chàng xê dịch nhanh chóng vô tưởng, sự xê dịch êm nhẹ như bóng ma, không gây một tiếng động nào, dù là một tiếng gió rít khe. Chàng xê dịch thẳng đến Huyết Ảnh Tử tại cục trường.

Nơi hai vị Thế Ngoại Lão Nhân và Công Chúa bao vây Huyết Ảnh Tử là một lòng chảo, bốn bề là vách núi, gần như một cái cốc, nhưng lộ thiên. Nơi đó, có hơn một trăm thân người nằm la liệt trong máu.

Nạn nhân gồm những danh thủ trong chính phái.

Nhìn các xác chết, Độc Cô Thanh Tùng kích động vô cùng. Chàng vận hết tốc lực chạy bay đến nơi.

Chàng không nói năng gì hết, nhắm Huyết Ảnh Tử tại trung tâm, lao mình vào.

Dù đang chiến đấu với ba tay thượng đẳng giang hồ, Huyết Ảnh Tử không hề nao núng khi thấy Huyết Ảnh Tử khác tham gia cuộc chiến, hẳn ngang nhiên một chống bốn, đúng hơn lúc đó hai vị Thế Ngoại Lão Nhân và Công Chúa chỉ đánh cầm chừng, nhường hẳn cục diện cho Độc Cô Thanh Tùng. Bất quá họ hờm hờm bên ngoài, phòng Huyết Ảnh Tử thoát đi, hoặc bọn Huyết Ảnh Cung ồ ạt xông vào bắt gờ.

Thành thử, cuộc chiến xoay chiều đối lập hai Huyết Ảnh Tử với nhau.

Tại cục trường, hai bóng máu quay quần, xoắn tít, rã ra quần vào, nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, kỳ phùng địch thủ, tương ngộ tương tài, đồng cân đồng sức với nhau. Hai bóng máu cùng tận dụng sở năng, cố chiếm ưu thế.

Trong gió lốc của cuộc chiến, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc, đứng bên ngoài xa mà hai vị lão nhân và Công Chúa vẫn không sao ngửi nổi. May là họ có công lực thâm hậu, chịu đựng mọi ảnh hưởng bên ngoài, nếu không thì họ tất phải nôn mửa ngay.

Mấy phút trôi qua, hai bóng máu vẫn giữ thế quân bình.

Bỗng một trong hai Huyết Ảnh Tử hú vọng lên một tiếng dài. Lập tức, bốn người trong Huyết Ảnh Cung, có cả bọn Vạn Cực Đế Quân cùng bày kiếm trận.

Kiểm khí từ bốn phía bốc lên, tạo thành một bức tường dày hơn hai trượng, bao bọc chung quanh, bức tường đó dần dần thu hẹp lại.

Độc Cô Thanh Tùng thất sắc, gấp giọng gọi to :

- Nhị vị tiền bối Thế Ngoại Lão Nhân và Bá mẫu, vào cuộc ngay đi !

Hai vị Thế Ngoại Lão Nhân và Công Chúa mục kích rõ rệt ngoài Độc Cô Thanh Tùng còn có một Huyết Ảnh Tử khác nữa, mà chính Huyết Ảnh Tử này sát hại sanh mạng người một cách tàn nhẫn, cả ba đã hiểu trắng đen như thế nào rồi, họ không còn ác cảm với Độc Cô Thanh Tùng mới luyện được Huyết Ảnh, để chống đối lại với Huyết Ảnh Tử, nếu không thì cái kiếp vận hã hùng của vô lâm trăm năm về trước lại tái diễn, có lẽ khốc liệt hơn nhiều, qua bao thời gian ôm hận của kẻ gây tai gieo họa.

Họ ý thức được tầm quan trọng của cuộc chiến hôm nay, họ cùng một loạt hét lên một tiếng lớn, xông vào.

Nhưng, sự tham gia của họ, bất quá chỉ để tạo thành thế cho Độc Cô Thanh Tùng, chứ sự thực thì họ còn phân biệt được bóng máu nào của chàng, bóng nào của địch? Họ chỉ quanh quẩn ở vòng ngoài, phòng ngừa bọn Huyết Ảnh Cung xáp lại gần, cũng như sẵn sàng ngăn chặn một bóng máu thoát đi. Họ biết rõ, nếu có một bóng máu thoát đi, tức nhiên bóng đó là thù địch, chứ nếu là Độc Cô Thanh Tùng, chàng thoát đi thì chàng phải gọi cả ba cùng đi. Họ không sợ lắm, hờm hờm bên ngoài.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng nhảy lùi lại mấy bước hiện rõ lại nguyên hình, rồi chàng vận khởi Đại Đế Thần Phong Chưởng, nhắm Huyết Ảnh Tử đánh ra, đồng thời chàng cũng phóng mình theo.

Hai vị Thế Ngoại Lão Nhân lập tức vũ lộng kiếm báu tiếp công, Công Chúa cũng không chịu kém, tung Thần Phong Chưởng trợ lực.

Bốn người, vừa kiếm báu, vừa Thần Phong Chưởng, cùng một lúc tấn công Huyết Ảnh Tử. Kiếm báu là vật khắc kỵ của Huyết Ảnh Nhân, Thần Phong Chưởng cũng là khắc chế hữu hiệu Hoá Huyết Công, lại được thi triển đồng thời gian bởi những tay kiệt liệt trong vô lâm, dĩ nhiên áp lực mãnh liệt vô tưởng.

Trong bốn người, dù sao thì hai vị Thế Ngoại Lão Nhân và Công Chúa cũng còn e dè đôi chút, không dám liều lĩnh xáp lại gần, do đó thế công của họ kém phần sắc bén, chỉ có Độc Cô Thanh Tùng lãnh hội được Hoá Huyết Công đến mức siêu thần nhập hoá, chàng không sợ Huyết Ảnh Nhân, nên mạnh dạn xông vào, vả lại chàng thuộc thuần dương, Thần Phong Chưởng của chàng mãnh liệt hơn của Công Chúa nhiều, thế công của chàng so với đồng đội, hết sức lợi hại.

Cục diện qua loạt tấn công sau cùng của phe Độc Cô Thanh Tùng, hoàn toàn thay đổi, chuyển dần đến cam go, khốc liệt hơn lúc đầu.

Huyết Ảnh Tử rú lên một tiếng vọng dài thê thảm, tiếng rú làm cho người nghe rợn óc rùng mình.

Tiếp theo tiếng rú, hắn xoay nhanh người một vòng, nương theo cái chớp của bóng máu, nhảy vọt ra ngoài vòng chiến, tránh một loạt thế công.

Độc Cô Thanh Tùng khi nào bỏ lỡ dịp tốt, vừa chuẩn bị xuất chiêu vừa nhìn sang chỗ nàng Lan và nàng Thu đứng, cao giọng gọi :

- Lan muội và Thu muội chưa vào, còn đợi chừng nào?

Nàng Lan và nàng Thu dợm xuất thủ, song còn gờm gờm, bây giờ lại nghe Độc Cô Thanh Tùng giục, cả hai chấn động tinh thần, nàng Lan xuống ngựa chạy bay tới, hiệp bọn với bốn người.

Chạy đi, lẽ dĩ nhiên là Huyết Ảnh Tử phải chọn chỗ yếu hơn hết của địch, hẳn nghĩ không gì bằng thoát đi ra lối có hai thiếu nữ, bởi dù sao thì hai nàng cũng không có công lực ngang với bốn địch thủ kia. Hắn lách mình tránh nàng Lan đang lao tới, hấn phóng người ngay vào nàng Thu.

Nàng Thu quát to :

- Người định tìm cái chết à?

Liền theo đó, nàng tung một chưởng kinh, chặn đầu hắn.

Dù biết đó là một chiêu độc thuộc Thần Phong Chưởng, Huyết Ảnh Tử khinh thường, bởi Thần Phong Chưởng lợi hại khi nào kẻ sử dụng nó thuộc thuần dương, và phải có công lực tu vi thâm hậu.

Nàng Thu là nữ nhân, lại còn non tuổi, thì có gì đáng sợ?

Nhưng, hắn tính lầm. Tuy ít tuổi, nàng Thu dày công luyện tập, nội lực của nàng đành rằng không sánh bằng Độc Cô Thanh Tùng, song lợi hại vô cùng.

Chỉ vì Huyết Ảnh Tử khinh địch, nên khi hắn quay lưng chạy đi, không cần phòng bị Thần Phong Chưởng của nàng bay tới, đập trúng người hắn dễ dàng, hắn lại rú lên một tiếng nữa, từ nơi người hắn, bắn ra mấy tia máu đỏ.

Độc Cô Thanh Tùng thấy thế, hét lên:

- Hắn bị thương rồi ! Tiếp tục tấn công luôn, đừng chậm trễ !

Sáu người lại bao vây Huyết Ảnh Tử. Rồi thì, bóng kiếm, bóng chưởng hiện ra, lấp không gian, tất cả đều chiếu xuống đầu Huyết Ảnh Tử.

Một tiếng rú kế tiếp vang lên, Huyết Ảnh Tử vọt mình đi, máu rơi dài theo hắn, suốt một khoảng đường hơn hai mươi trượng.

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc tung mình lên không, sà ngang người, bay theo hắn.

Chàng vận khởi thuật Quỷ Ảnh Vô Hình lướt đi, đuổi theo hắn sát gót.

Huyết Ảnh Tử nương gió bay trước. Độc Cô Thanh Tùng thi triển thuật Quỷ Ảnh Vô Hình bay theo, chàng cố vận dụng hết tốc lực nhưng vẫn không qua mặt hắn nổi. Nhưng, chàng đâu thể bỏ qua, nhất định phải bám sát theo hắn, hắn đi đến phương trời nào chàng cũng phải theo, mất dịp này cầm như không còn hy vọng gì gặp lại hắn, mà hắn còn sống thì nhất định giang hồ từ đây mang tang tóc bị ai không biết đến thời gian nào mới chấm dứt.

Thuật Quỷ Ảnh Vô Hình không đủ hiện lực đuổi theo địch, Độc Cô Thanh Tùng liền hoá thân thành Huyết Ảnh Nhân, quyết bắt cho kịp hắn.

Hai bóng máu một trước một sau, chạy đi phút chốc mất dạng, còn lại hai vị Thế Ngoại Lão Nhân, Công Chúa và hai nàng Lan và Thu tại cục trường. Họ chưa biết nên theo sau hay làm gì khác.

Huyết Ảnh Tử chọn hướng đi bằng ngang qua vùng đá núi chập chùng, một vùng vô cùng hiểm trở, Độc Cô Thanh Tùng dù là một Huyết Ảnh Nhân, chạy theo hắn kể cũng vất vả hết sức.

Càng chạy, cả hai càng tiến sâu vào núi, đường càng hiểm trở. Đến nơi này rồi, nếu Huyết Ảnh Tử muốn ẩn nấp tại một chỗ nào đó, Độc Cô Thanh Tùng sẽ không thể nào phát hiện ra một cách dễ dàng được.

Sợ hắn ẩn trốn, Độc Cô Thanh Tùng vừa chạy vừa nhìn chòng chọc vào hắn.

Đồng thời, chàng dùng pháp truyền âm nhập mật gọi hắn:

- Ta với người cùng là Huyết Ảnh Nhân cả, người chạy đến nơi nào, ta vẫn chạy được đến nơi ấy. Người chui lọt vào đâu, ta vẫn chui theo được như thường, như vậy người còn định chạy đi đâu nữa chứ? Hôm nay, dù người có lên trời, xuống đất, ta nhất định theo đến kỳ cùng.

Huyết Ảnh Tử cũng dùng pháp truyền âm nhập mật hỏi lại:

- Tiểu tử ô! Người học ở đâu môn Hoá Huyết Công đó? Ai truyền bí quyết cho người?

Độc Cô Thanh Tùng gằn giọng:

- Ta cũng không biết tại sao, do đâu mà ta luyện được môn công đó, nhưng khi luyện thành rồi, ta nghĩ rất hổ thẹn vì nó !

Huyết Ảnh Tử cười nhe ì:

- Nếu ta đoán không lầm, thì người có cái kỳ ngộ nơi một gành đá, dựa bờ Hồ Hồng Trạch, trong lần kỳ ngộ đó, người lãnh hội được bí quyết luyện Hoá Huyết Công, có đúng như thế không?

- Đúng thì sao? Không đúng thì sao?

Huyết Ảnh Tử điềm nhiên tiếp nối :

- Nếu không đúng, ta chẳng còn nói gì thêm nữa. Còn như đúng, thì người là kẻ truyền nhân của Vưu Hồi này. Phải, người là truyền nhân duy nhất của ta !

Độc Cô Thanh Tùng thất sắc, kêu lên:

- Người. Người là Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, một nhân vật của ba trăm năm về trước? Thật là một sự việc không thể tưởng tượng nổi!

Độc Cô Thanh Tùng nhớ lại việc lấy máu đổi với tuyệt học tại lòng động đá bên cạnh Hồng Trạch Hồ ngày trước, theo di bút của Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi.

Bấy giờ, Vưu Hồi nhờ mấy giọt máu đó mà sống lại, vô hình trung chàng đã cứu sống lão, và vô hình trung chàng là người khuấy động trở lại huyết kiếp đã lắng dịu trăm năm qua rồi.

Dù muốn dù không, chàng không thể trốn tránh trách nhiệm của mình, và ý thức được trách nhiệm đó, chàng càng thấy mình cần phải hạ Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, diệt trừ mối tai họa cho thiên hạ vô lâm.

Tập niệm dâng lên, Độc Cô Thanh Tùng suy luận về tình hình diễn tiến, vì vậy chàng phân tán tâm thần, khi chàng tỉnh lại thì không còn trông thấy Vưu Hồi ở phía trước nữa. Chàng khẩn trương ra mặt, cố gắng đuổi theo. Chàng vừa bực tức vừa hối hận mình quá lơ đãng, để mất hút lão, từ nay về sau còn biết lão ở đâu mà tìm, khi lão đã biết trên đời này còn có chàng thì bao giờ lão lại để cho chàng gặp lại?

Vả lại, hiện tại lão bị thương, cánh phe chàng lại đông người như vậy mà cũng không làm gì chàng nổi, thì sau này, gặp lại lão trong tình trạng phục hồi công lực hoàn toàn, liệu chàng có thủ thắng chăng?

Chàng chạy tới, rồi chàng đảo qua tả, sang qua hữu, tìm khắp nơi xem Vưu Hồi có ẩn nấp chỗ nào chẳng.

Đây rồi, chàng đã thấy dấu máu.

Cứ mỗi khoảng cách độ vài bước, có mấy đốm máu rơi chum một chỗ, dấu máu rơi thành một lối đi ăn sâu vào núi, Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh, thầm nghĩ:

” Huyết Ảnh Tử là tay cùng hung cực ác ba trăm năm về trước, y đã chết vì tay Thần Phong Đại Đế, nhờ ta cứu sống lại, bây giờ lại vì ta mà chết! ” Chàng theo dấu máu đi mãi.

Đi một lúc, chàng nhận thấy dấu máu chuyển hướng về một khu rừng. Chàng không do dự, theo dấu máu, vào rừng.

Dấu máu rơi đọng thành vũng khá lớn tại một cội cây. Quanh cội cây không có một dấu máu nào khác nữa, chứng tỏ Huyết Ảnh Tử dừng chân tại đó.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn cội cây, nhìn lên tàng cây, nhìn địa thế chung quanh.

Chàng không thấy có gì khác lạ có thể giúp chàng tìm ra vết Huyết Ảnh Tử, song chàng nghi quyết là y còn quanh quẩn đâu đây.

Bực tức, chàng nhún chân nhảy vọt lên tàng cây, nhìn xuống vẫn không thấy gì.

Rồi chàng nhảy xuống đất, đi vòng quanh gốc cây, thấy có mấy rễ to lồi hẳn ra khỏi mặt đất. Chàng lấy tay khờ nhẹ vào mỗi cái rễ, nhận ra có một cái gì khác thường hơn tất cả các cây kia. Chừng như rễ đó không liên quan gì đến cội cây cả.

Biết là đầu mối cơ quan nào đó ở tại cái rễ này, chàng xoay trở cái rễ cây này một lúc, nó từ từ di động, chuyển sang một bên, bày ra một cửa hang.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Độc Cô Thanh Tùng chui mình vào đó liền, xuống sâu độ trượng, chàng đến một con đường ngang khá rộng. Chàng đã thấy có dấu máu trên đường hầm đó.

Hiện tại, Độc Cô Thanh Tùng là một Huyết Ảnh Nhân, chàng còn sợ gì ngoài Thần Phong Chưởng và Bửu Kiếm. Mà nơi đây, có ai thì triển Thần Phong Chưởng mà cũng không có ai hờm sẵn tại đây sử dụng Bửu Kiếm chống chàng nên chàng yên tâm đi tới.

Chàng đi như bay, trong khoảnh khắc, chàng đến một ngã ba.

Chàng không cần suy nghĩ, cứ theo con đường có dấu máu mà đi.

Bỗng, chàng nghe có tiếng người, chàng lắng tai nghe:

- Tổ sư thọ thương rất nặng, người rơi máu dọc theo con đường về.. Có tiếng đáp lại :

- Phải, người bị thương, nhưng có quan hệ gì? Bất quá người điều trị một thời gian rồi cũng bình phục như thường. Đã chết ba trăm năm mà còn sống lại được, sá gì một vết thương?

Người trước tiếp nối :

- Không rõ tiểu tử Độc Cô Thanh Tùng hiện giờ đến phương trời nào? Nếu đúng là hấn đến Huyết Ảnh Cung, thì hấn cầm như lọt vào tử địa! Nơi đó, có đủ cơ quan như thiên la địa võng, dù quỷ thần vào đấy rồi cũng không hy vọng thoát ra, huống hồ hấn là thai phàm xác tục?

Người sau lên tiếng :

- Theo ta nghĩ thế nào hấn cũng mò đến đây. Hấn cứ đinh ninh là mẹ, dì, và các vị thúc bá của hấn còn bị quản thúc tại Huyết Ảnh Cung. Nhưng thật ra, họ đều bị dời đi nơi khác từ lâu rồi. Hấn sẽ phí công vô ích, và chắc chắn hấn không bao giờ hấn biết nỗi họ bị giam nơi nào mà hòng đi cứu!

Độc Cô Thanh Tùng trầm kinh hoàng, tự hỏi :

" Mình đã lọt vào Huyết Ảnh Cung rồi sao? " Chàng nhận định phương hướng phát ra tiếng nói, chạy đi như bay. Tận đầu đường có hai tên áo tía đang đứng nói chuyện với nhau, chàng thầm nghĩ:

" Mình không có quyền giết người nữa sao? Mình đã cam kết với bá mẫu là không giết người, ngoại trừ những tên cùng hung cực ác. Nhưng hôm nay, nếu mình giữ lời cam kết đó, thì làm sao thành công được? Không! Nếu không giết chết chúng, chúng sẽ giết mình, chẳng cứu được ai mà lại thọ hại vì một lòng nhân đặt không đúng chỗ. Lẽ đâu vì một lời cam kết phi lý mà để cho bọn ác tự tung hoành sao? " Đã tìm được quyết định cho hành động của mình, Độc Cô Thanh Tùng lập tức bắn mình đến nơi.. Một tiếng " hự " khê vang lên, một tên áo tía gục xuống chết ngay. Tên còn lại định kêu lên báo động, Độc Cô Thanh Tùng đã nhanh tay điểm vào huyệt hấn.

Chàng ôn tồn thốt :

- Đừng sợ hãi, ta không giết ngươi đâu ! Nghe ta hỏi mấy điều và trả lời cho thật, ta sẽ tha ngươi khỏi chết!

Chàng trầm giọng cho oai nghiêm hơn :

- Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi hiện tại ở gian phòng nào? Ngươi là kẻ vô can, không lợi gì phải dấu diếm về lão?

Hỏi xong, chàng lôi hấn vào địa đạo, giải huyệt cho hấn nói được và chàng thu hồi ngay Huyết Ảnh, biến mình trở lại hình dáng bình thường.

Tên áo tía nhìn sững chàng :

- Thật sự ngươi không giết ta?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Ta không gạt ngươi đâu !

Tên áo tía do dự một chút :

- Được rồi, tôi sẽ chỉ. Ra khỏi địa đạo này, rẽ sang phía trái, có một tòa thạch thất, lão ở trong cái hầm của tòa thạch thất ấy !

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Tại sao lão không ở nơi nào khác tươm tất hơn lại ở trong hầm dưới đất sâu?

Tên áo tía giải thích :

- Đại khái hình như khí đất giúp ích lão việc gì đó, nên lão mới chịu khổ chui xuống hầm. Lão kỵ ánh nắng lắm.. Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Ta tin người nói thật, vậy người sẽ không chết theo đúng lời ta đã hứa ! Bây giờ ta hỏi một điều nữa :

Huyết Ảnh Cung bố trí cẩn mật như thiên la địa võng là thế nào?

Tên áo tía đáp :

- Trong Huyết Ảnh Cung luôn luôn có độ hai mươi kiếm khách lừng danh trên giang hồ chờ người. Họ ẩn nấp trong những nơi kín đáo, họ để cho người ra vào thông thả, không ai xuất hiện ngăn chặn người khi chưa cần phải ngăn chặn. Tự nhiên, không phải vì vậy mà không có cạm bẫy hiểm nguy bố trí khắp cùng, chỉ một chút sơ ý chạm vào cơ quan mai phục, là người mất mạng như chơi !

Độc Cô Thanh Tùng cười nhạt :

- Cơ quan mai phục gì lại có thể hại được Huyết Ảnh mà ta phải sợ chứ?

Tên áo tía tiếp nói :

- Trong cung còn có mười tám toà hoa? thật, nếu người lọt vào một trong mười tám toà nhà đó, lửa sẽ bốc cháy, đốt người thành tro bụi tức khắc !

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Tốt lắm ! Người cho ta biết cũng khá nhiều, tuy ta giữ lời không hại người, nhưng buộc lòng ta phải chế ngự người một thời gian ta mới yên tâm.

Điểm xong huyết đạo cho đối phương nằm im và không kêu la gì được, Độc Cô Thanh Tùng mới vận khởi Hoá Huyết Công biến mình thành Huyết Ảnh Nhân di chuyển theo địa đạo.

Bên ngoài đầu địa đạo, có một tên áo tía đang đứng cạnh canh phòng.

Nếu mỗi đoạn đường có một tên quân canh phòng như thế, chàng làm sao đi lọt, nhất là chàng không được giết chúng theo lời cam kết với Công Chúa? Đành rằng gặp bọn kiếm khách, chàng muốn làm gì thì làm, bởi chúng lợi hại hơn, nhưng với bọn hiện tại, bất quá chỉ là những tên tay sai hạng bét, hô đầu làm đầy, giết chúng, khác nào giết những tên vô cớ?

Chàng khó nghĩ vô cùng ! Chợt có tiếng quát vang lên đầu đây :

- Con yêu phụ, mau ra đây mà đối chất với ta. Người đã sát hại ca ca ta, vì cần báo thù mà ta cố sống đến hôm nay. Sống để tìm giết cho được người, yêu phụ, người trốn ở đâu, mau ra đây mà nạp mạng !

Khẩu khí đó đúng là của Địa Tướng. Độc Cô Thanh Tùng rung động :

- Ân sư đã đến!

Chương HHuỳnhøønnngg Chhiiieéáánn HHuuyyeeáátt AẢUỖnnnh Cuunngg hưng chàng lại phân vân, chẳng hiểu có nên xuất hiện gặp người chăng? Chàng không hiểu ân sư chàng sẽ có thái độ gì về sự chàng luyện tập Huyết Ảnh. Vì chắc chắn là người đã biết được tin ấy qua truyền thuyết của giang hồ, hoặc do Công Chúa mách lại.

Song, thời gian lúc này không cho phép chàng suy nghĩ dông dài, thừa cơ bất ý của một tên áo tím, chàng lách người vượt qua phía trái hắn, xông thẳng vào toà thạch thất.

Toà thạch thất được đóng kín bằng hai tấm cửa sắt dày, bên ngoài có bốn chữ to màu đỏ chói:

” Bước vào là chết ! ” Độc Cô Thanh Tùng cười gằn:

- Phải ! Bước vào là chết, nhưng kẻ chết lại là người. Ta nhất định người phải chết dưới tay ta !

Chàng rào quanh toà nhà một vòng, tìm cơ quan mở đóng để vào trong.

Nhưng cần gì phải tìm cơ quan để mở cửa ra? Có toà nhà nào liên lạc như một khối nguyên đầu? Ít ra, cũng có chấp nối, cũng có khe hở, chẳng hạn như dưới mái kèo, đòn tay?

Và chàng sẽ biết thành Huyết Ảnh Nhân chun qua những khe hở ấy chẳng chút khó khăn.

Quả nhiên, chàng vào trong một cách dễ dàng, và đúng như tên áo tía đã khai, tại trung tâm thạch thất có một miệng hầm với một người nằm bất động dưới đáy hầm, sắc mặt như xác chết, thân hình khô đét tựa que củi.

Bằng vào da mặt nhăn nhú, nói lên cái xác đó là một lão già, già đến độ không thể đoán được tuổi thật là bao nhiêu.

Trên thể xác gầy đét ấy, máu vậy lổm đổm khắp cùng.

Độc Cô Thanh Tùng không còn nghi ngờ gì nữa, xác kia đúng là Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi.

Chàng nhất định phải giết lão, nếu để lão sống sót, sau khi khôi phục được ngươn thần, lão sẽ tạo lại một sát kiếp hãi hùng của võ lâm trăm năm về trước, và chàng sẽ chịu gián tiếp trách nhiệm, mặc dù chàng không nhúng tay giết người.

Lập tức, chàng thu hồi công phu Huyết Ảnh, trở về nguyên thể đáp xuống.. Chân vừa chấm đất, chàng liền vận khởi Đại Đế Thần Phong Chưởng sắp sửa tung rạ. Nhưng Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đã kịp thời mở mắt, ánh mắt xanh rờn như mắt rắn độc bắn thẳng về phía chàng.. Độc Cô Thanh Tùng không khỏi rùng mình ớn ớn, cơ hồ suýt nhích bước tháo lui.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đột nhiên vùng dậy, Độc Cô Thanh Tùng không dám chậm trễ, quát to :

- Nạp mạng cho ta !

Lòng theo tiếng quát, bàn tay chàng chấn tới một chưởng Thần Phong như sét chớp tủa rạ. Vưu Hồi cũng chẳng kém phần nhanh lẹ, song chưởng nhanh như gió cắt lên đối đầu, tung ra hai luồng kinh đạo chặn đứng chưởng phong đang vút tới.

Bùng !

Qua cái chạm của hai kinh lực, Độc Cô Thanh Tùng nghe khí huyết trong người hỗn loạn ngược trào. Cho đến bây giờ, chàng mới biết ngoài môn Hoá Huyết Công ra, Vưu Hồi còn là một tay võ công siêu thượng, đã bị thương như thế, lão còn ngang nhiên chống đỡ nổi chưởng lực của chàng. Nếu trong lúc lão bình thường, vị tất chàng có thể chịu đựng được với lão một lúc lâu?

Không còn dám khinh địch nữa, chàng tức tốc vận khởi Thiên Oai chưởng, đánh ra luôn ba chiêu:

Thiên Giảo Địa, Thiên Nộ Địa Oán, và Thiên Sát Địa Hãn.. Chưởng phong vút đi vù vù, cuốn theo sóng gió ùng ùng tưởng chừng toà thạch thất sẽ đổ vỡ trong nháy mắt.

Dù bị thương nặng, Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi vẫn còn thừa tiềm lực chi trì cuộc chiến với Độc Cô Thanh Tùng như thường.

Lão bình thần vận công tụ khí, xuất chưởng ngăn chặn ba chiêu thức ác liệt của đối phương.

Bùng ! Bùng ! Bùng !

Ba tiếng chạm vang lên, rền như sấm. Song phương cùng thoái hậu, mỗi bên năm bước.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi vừa chập choạng lùi lại, vừa thét:

- Cứ đánh ! Còn gì nữa cứ giở ra ! Giở toàn công lực tu vi, sử dụng toàn sở năng đi ! Ta sẵn sàng tiếp đón !

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ :

- Lão ngày ghê gớm thật ! Nếu hôm nay ta không hạ được lão, nhất định võ lâm sẽ bị lão quét sạch !

Chàng bật cười ghê rợn :

- Được lắm ! Nhất định hôm nay, trong hai chúng ta, phải có một chết một sống!

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi bĩu môi :

- Người quyết tử chiến với ta?

Độc Cô Thanh Tùng gằn giọng :

- Thế người tưởng ta đến đây để đùa cợt làm vui với người à? Ta sẽ trả người về với bộ xương khô mà ta đã vô tình làm sống lại bên cạnh bờ Hồ Hồng Trạch ngày nào !

Huyết Ảnh Tử cười lạt :

- Người hãy so sánh mình với Thần Phong Đại Đế xem, võ công của người hiện có thể làm gì ta nổi chăng?

Độc Cô Thanh Tùng quát :

- Ta chẳng cần biết võ công của ta như thế nào, hơn hay kém Đại Đế cũng không quan hệ gì, ta không thể buông tha người hôm nay, đó là cái chắc !

Huyết Ảnh Tử cười kinh hồng ả:

- Người tin là người thắng ta? Thắng mà làm gì? Liệu người có thoát nổi Huyết Ảnh Cung không?

Độc Cô Thanh Tùng nhấn mạnh :

- Đó là việc sau. Trước tiên, ta phải lấy mạng người !

Chàng vận khởi chân lực, chuẩn bị phát chiêu, tấn công tiếp.

Bỗng bên ngoài có tiếng gọi oang oang:

- Lão yêu phụ ! Ra ngay ! Ra đây mà nói chuyện với ta ! Ra đây để cùng ta thanh toán món nợ cũ!

Độc Cô Thanh Tùng biết Địa Tướng đã đến bên ngoài rồi. Chàng bỗng nảy sinh một ý nghĩ :

thừa lúc Huyết Ảnh Tử không lưu ý đến chàng, chàng nhún chân nhảy vọt đến cánh cửa.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đoán ngay ý định của chàng, bật cười lớn :

- Đừng nuôi mộng ! Ta hiểu người đã mang người theo giúp sức người, song vô ích, chẳng một người nào vào đây được đâu! Phần người, đừng mong mở cửa đó nổi, nó chỉ là một miếng sắt liền nguyên khối, nó chỉ có hình thức vờ chứ không phải là một lối ra đâu !

Lão tiếp tục cười, tiếp tục thốt :

- Chỉ có ta là biết cách xê dịch nó thôi !

Độc Cô Thanh Tùng bắt buộc phải trở lại chỗ cũ, trầm nghĩ :

" Ta với lão, công lực tương đương, như vậy biết chiến đấu đến lúc nào mới có sự thắng bại rõ rệt, mà chưa chắc gì ta thủ thắng? Rất có thể lâm vào trường hợp của Thần Phong Đại Đế ngày trước, cả hai cùng bại cả, cả hai cùng chết cả. Ta chết rồi, các sự việc kia, ai lo liệu cho ta? Trên đời này, ngoài ta ra, còn ai địch lại Vạn Cực Đế Quân? Huống chi Huyết Ma Bang có thể lực bao trùm thiên hạ? Mẹ ta phải chết sao?

Các vị thúc bá ta phải chết sao? Không, ta không thể chết, ta không thể cùng liều mạng chết với lão, lão chết thì chẳng sao chứ ta chết thì nhiều người liên lụy theo ta! Ta chưa thể trí mạng với lão. Nhưng ta phải làm sao? Làm sao? " Chàng nhìn sững Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, không biết phải làm thế nào.. Chàng thấy lão càng lúc càng trắng nhợt mặt mày, chứng tỏ nội thương đang hoành hành lão ghê lắm. Công lực của lão phải tiêu hao lắm, lão đã mất khá nhiều máu, tình trạng của lão suy yếu rõ rệt, chính lúc này là lúc thuận tiện cho chàng trừ diệt lão, không còn thời cơ nào thuận hơn nữa.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi trông thấy chàng ngưng như thế, biết chàng đang nghĩ đến việc gì rồi, lão nhếch mép cười một nụ cười đầy thâm khổ nhưng không hề có điểm khiếp nhược nào :

- Tiểu tử ! Người thấy sắc mặt nhợt nhạt của ta mà vui mừng chăng? Nhưng người quên là người cũng chẳng hơn gì ta, có điều người không trông thấy gương mặt của người thôi. Cứ tiếp tục chiến đấu đi, rồi cả

hai cùng bại, cùng bị thương rồi cùng chết với nhau. Ta không có ý tử chiến với ngươi thì ngươi đừng nuôi mộng thủ thắng nổi với ta. Chắc ngươi không muốn toà thạch thất này là ngôi mộ chung của chúng ta chứ?

Độc Cô Thanh Tùng nổi giận, nghiêng răng ken kết, vung tay phóng Thần Phong Chưởng liền.

Lần này, Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi không nghinh đón, lão nhảy tạt qua một bên, nhường cho kinh đạo của chàng bay thẳng đến vách, đoạn lão thốt :

- Tiểu tử ô! Ta đã nói thế mà ngươi vẫn quyết tử chiến với ta à? Nếu ngươi muốn liều một còn một mất với ta, ta sẵn sàng làm một cuộc giao đấu với ngươi, giao đấu bằng thích nhưng không phải tại chỗ này. Ta ước định ngươi đến một địa phương nào đó, ngươi có bằng lòng chăng?

Độc Cô Thanh Tùng lại nghĩ :

” Hôm nay, ta đã dùng toàn lực bình sanh, mà vẫn không làm gì lão nổi, dù có kéo dài tình trạng cũng chẳng thu hoạch gì! Lão đề nghị như vậy là có ý dụng hưởng cầu mưu, song ta cũng có thể nhân đó dụng hưởng cầu mưu như lão được lắm chứ! ” Nhưng chàng có thể tin vào lời ước hẹn suông của lão được không?

Chàng trầm giọng ” hừ ” một tiếng :

- Ngươi định đưa ta vào mưu kế gì đây? Ngươi muốn sống sót thêm vài hôm, để mặc tình tàn sát kẻ vô cơ phải không?

Huyết Ảnh Tử cười lạt :

- Lầm ! Ngươi nhận xét ta hết sức sai lầm !

Độc Cô Thanh Tùng bĩu môi :

- Hơn một trăm xác chết rải thúi trên Tuyết Phong Sơn, chưa đủ chứng minh lời nói của ta à?

Huyết Ảnh Tử lạnh lùng :

- Đó là trường hợp bất khả kháng ! Ngươi thử nghĩ, ta đã chết từ lâu, người đời hầu như quên hẳn cái oai phong của ta khi sống lại, điều cần làm trước tiên là khôi phục oai phong cũ, nếu ngươi thì ta sống để làm gì? Để chìm luôn trong quên lãng của mọi người sao? Ta muốn giang hồ phải nhắc nhở đến ta mãi mãi.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt sắc lạnh nhìn hỏi :

- Nếu hôm nay, ta lỏng tay cho ngươi, có khác nào ta để lỏng hổ về rừng?

Huyết Ảnh Tử gật đầu :

- Ngươi nghi ngờ cũng phải. Lão phu không chối cãi, đã sống lại tức lão phu phải tái tạo cái thịnh danh lẫy lừng ngày trước, song việc đó không gấp gì, ta có thể cam kết với ngươi, từ đây đến ngày ước hẹn, ta không hại một mạng người nào nữa. Chỉ sau ngày ước hẹn, nếu ta còn sống, ta sẽ tiếp tục thực hiện mưu đồ của ta. Ngươi bằng lòng chứ?

Độc Cô Thanh Tùng mở to mắt :

- Ngươi nói thật chứ?

Huyết Ảnh Tử ” hừ ” lạnh :

- Ngươi chưa biết mây may tánh khí của ta !

Độc Cô Thanh Tùng ” xì ” một tiếng :

- Tánh khí gì? Ai có công dư khảo tra lịch sử của ngươi mà biết được?

Huyết Ảnh Tử giải thích :

- Lão phu giết người như chém cỏ, đôi tay vấy máu tanh song trọng lời nói như Thái Sơn, nói làm sao là làm vậy, chẳng bao giờ thất tín.

Bỗng Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Người sẽ hối hận chăng?

Huyết Ảnh Tử bĩu môi :

- Xưa kia, ta vốn biết môn công của Thần Phong khắc chế Huyết Ảnh hoàn toàn, mà ta còn giữ lời hứa giao đấu với lão đến nỗi phải táng mạng nơi tay lão, ta còn không hối hận thay, thì hôm nay, đã chắc gì người hạ nổi ta mà đặt vấn đề hối hận?

Độc Cô Thanh Tùng suy nghĩ một chút đoạn gật đầu :

- Được rồi ! Ta chấp thuận đề nghị của người.

Huyết Ảnh Tử cười nhe ỉ :

- Mười hôm nữa, trên Thỉ Tín Phong, tại Huỳnh Sơn. Nhớ đấy !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão một lúc, rồi sắp sửa rời toà thạch thất.

Nhưng, bên ngoài, có kẻ gõ vào cánh cửa sắt.

Nghe tiếng gõ cửa, Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi bỗng cười hắc hắc. Lão cao giọng :

- Tiểu tử ô! Rồi người sẽ thấy !

Độc Cô Thanh Tùng trừng mắt :

- Người định làm gì nữa?

Lão vẫn cao giọng :

- Tất cả những báu đao, báu kiếm trong võ lâm đều được gom tụ tại đây.

Những đao kiếm đó lại do những kỳ nhân quái khách thủ dụng, nếu bây giờ ta ra lệnh cho họ lập kiếm trận bên ngoài chờ đón người, người sẽ bị hạ rất dễ dàng, không có gì đơn giản bằng.

Độc Cô Thanh Tùng hét to :

- Người làm vậy là có ý hối hận rồi?

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cười lạt :

- Không đâu, ta chẳng bao giờ hối hận cả. Đến ngày ước hẹn ta sẽ có mặt.

Còn như hiện tại, nếu bọn đó có bày kiếm trận để chặn đón người, bất quá là ta muốn xem người có thể thoát khỏi Huyết Ảnh Cung hay không vậy thôi. Vạn nhất người không may, phải chết tại đây thì ta khỏi phở ước mười hôm sau.

Độc Cô Thanh Tùng hét lên như cuồng loạn :

- Người là một kẻ đê tiện đáng khinh bỉ nhất trong thiên hạ.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cứ cười hăng hắc mãi.

Độc Cô Thanh Tùng bỗng thay đổi thái độ, thâm nghĩ :

” Ta sợ gì kiếm trận của chúng chứ? Đây là lúc thuận lợi cho ta huỷ diệt sào huyệt của chúng, ta bỏ qua thì biết đến bao giờ ta trở lại đây được nữa? Vưu Hồi cam kết là trong vòng mười hôm, lão sẽ không hề sát hại mạng người, lời cam kết của lão đâu có hạn chế hành động của ta? Ta vẫn có thể giết người đồng đẳng của lão được như thường. ” Chàng cắn hờn, rít khê qua hai hàm răng :

- Vạn Cực Đế Quân ! Vạn Cực Áo Nữ ! Vạn Cực Thiên Tôn ! Các người đã đến hồi mạng vận rồi đấy !

Mặt lộ vẻ căm hờn, nhưng lòng lo lắng, đắn đo vô cùng. Chàng day qua Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi gần giọng :

- Ta mắc kế bọn người ! Được lắm ! Ta sẵn sàng chờ xem bọn người sẽ làm gì ta!

Mặc chàng nói gì thì nói, Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cao giọng gọi ra ngoài:

- Các hài tử ư! Độc Cô Thanh Tùng đang ở trong toà thạch thất đấy ! Đừng để cho hắn chạy thoát ! Lập tức bố trận đi, hạ được hắn là mình dứt hậu hoạn ! Cố gắng lên!

Bên ngoài có tiếng đáp :

- Tổ sư nói phải đấy ! Bọn chúng tôi sẵn sàng !

Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi trở lại nói với Độc Cô Thanh Tùng:

- Tiểu tử ư! Ta biết ngươi có thanh danh rất lớn trên giang hồ. Thanh danh đó hôm nay phải bị vùi chôn tại đây !

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận:

- Ác ma định nuốt lời với ta? Được lắm! Ngươi muốn xuất thủ? Ta cùng ngươi hôm nay quyết một còn một mất!

Huyết Ảnh Tử cảm phần :

- Tiểu tử ! Ta đã ước đấu với ngươi tại Huỳnh Sơn, trong mười ngày nữa, tại sao ngươi không chịu tin ta? Ngươi muốn quyết đấu bây giờ? Được lắm ! Cứ giở thủ đoạn đi ta há sợ ngươi sao?

Độc Cô Thanh Tùng đã vận công dồn vào song chưởng, chuẩn bị xuất chiêu, nghe lão nói thế, vội tán công liền. Chàng buông thõng đôi tay, thốt :

- Nếu ngươi không xuất thủ, thì bọn vô dụng kia làm gì ta nổi? Ta chỉ sợ chúng phải mất mạng cả lũ với ta thôi.

Huyết Ảnh Tử ” hừ ” một tiếng :

- Đừng nói lớn lối! Nếu ngươi thừa bản lĩnh, cứ huỷ diệt Huyết Ảnh Cung đi, ta không hề oán hận ngươi đâu!

Độc Cô Thanh Tùng cười cuồng dại :

- Ta chỉ chờ ngươi nói với ta câu ấy ! Ngươi đã nói rồi thì sau này đừng trách ta tàn độc!

Chàng cao giọng gọi ra ngoài :

- Vạn Cực Đế Quân? Các ngươi đã lập xong kiếm trận chưa? Ta sắp sửa ra đây!

Vạn Cực Đế Quân gần từng tiếng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Huyết Ảnh Cung là nơi ngươi chôn xác đấy ! Cứ ra đây, ta sẽ đưa ngươi về châu diêm chúa cho sớm!

Vạn Cực Thiên Tôn phụ họa:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Món nợ máu tại Vạn Cực Cung ngày nào, hôm nay ngươi phải trả cho ta !

Độc Cô Thanh Tùng nghe tiếng Vạn Cực Thiên Tôn, thoáng giật mình :

- Thì ra cả hai cha con Huyết Ma Bang Chủ đều có mặt. Rất có thể Vạn Cực Ảo Nữ cũng có mặt luôn ! Như vậy chàng phải đối phó cùng một lúc với toàn thể gia đình Vạn Cực ! Họ toàn là những tay thượng đỉnh, họ hợp thành một lực lượng khá hùng hậu lắm rồi. Họ lại có cả mấy mươi tay kiếm lừng danh tiếp trợ, cục diện gay go vô cùng, chứ không phải dễ dàng như chàng tưởng.

Tuy nhiên, chàng không nao núng chút nào.

Vừa lúc đó cánh cửa sắt rít lên.

Độc Cô Thanh Tùng không dám chậm trễ, cấp tốc vận khởi Hoá Huyết Công biến mình thành Huyết Ảnh Nhân.

Huyết Ảnh Tử cười lớn :

- Hay lắm ! Biến mình thành Huyết Ảnh Nhân để xung phá kiếm trận, đúng là ngươi muốn chết gấp !

Cánh cửa từ từ di động, mở một lối nhỏ. Lối đó dần dần lớn ra, sau cùng thì mở trọn cánh.

Độc Cô Thanh Tùng vừa kịp dùng Huyết Ảnh vọt lên trên mái toà thạch thất, dán mình vào một góc tường, thì một đạo tử quang từ bên ngoài xẹt vào toà thạch thất.

Vạn Cực Đế Quân đã khoa Tử Long Kiếm lướt tới. Đạo tử quang rực lên, chiếu sáng cả gian nhà, đồng thời khí lạnh bốc ra rợn người.

Tiếp liền theo đó, Vạn Cực Thiên Tôn, tay thủ một bấu kiếm, xuất hiện phía hậu Vạn Cực Đế Quân.

Huyết Ảnh Tử ung dung như người vô sự, không tỏ lộ một vẻ gì có ý tham gia cuộc chiến sắp khai diễn cả.

Lão nhìn về hướng Độc Cô Thanh Tùng vừa ẩn nấp, vừa gọi to :

- Tiểu tư ô! Còn chờ gì nữa mà chưa chịu ra mặt giao đấu? Đã đến lúc ngươi giở thủ đoạn rồi đó ! Ra ngay đi !

Độc Cô Thanh Tùng không lưu ý đến lão, chàng thách thức bọn Vạn Cực Đế Quân:

- Lão ác ma ! Cha con ngươi còn chờ gì mà không tấn công ta?

Vạn Cực Đế Quân bật cười ha hả, giọng cười của lão vang dội như sấm, lão ngạo nghễ thốt :

- Tiểu tư ô! Ngày cuối cùng của ngươi đã đến rồi ! Tại sao ngươi chui rúc vào xó kẹt, không chường mặt đối chiến với ta? Oai phong ngươi để đâu? Nói lớn lối làm gì?

Liệt Mã Cuồng Sanh ngày nào kiêu hùng lắm, giờ đây biến thành một tên khiếp nhược à? Ra ngay đi !

Độc Cô Thanh Tùng bỗng quát to :

- Hãy giữ mình ! Ta ra đây ! Tiếp chiêu !

Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Thiên Tôn vội giữ vững kiếm quyết, thần sắc ngưng đọng lạ thường.

Bên ngoài cửa, hơn hai mươi tay kiếm khảm trương tốt độ, tất cả đều vận dụng công lực, tụ chân khí, chuẩn bị phản công.

Cha con Vạn Cực Đế Quân chong mắt nhìn ra khung cửa, bên ngoài các tay kiếm cũng chong mắt nhìn vào. Một con muỗi cũng không bay lọt tia nhìn của họ.

Họ đinh ninh nếu Độc Cô Thanh Tùng có thoát ra ngoài tất phải bay vút ra cửa là lối xuất nhập duy nhất của toà thạch thất. Họ quên hẳn chàng là Huyết Ảnh Nhân, mà Huyết Ảnh Nhân thì có thể chui lọt bất cứ lỗ hổng nào, lớn hay nhỏ cũng thế. Họ quên điều đó, họ không để ý đến mấy lỗ hổng trên mái nhà, chỗ kéo đòn tay, chỗ giáp mối tường và mái.

Độc Cô Thanh Tùng vào làm sao, thì ra như vậy. Chàng thoát ra ngoài dễ dàng.

Vừa ra bên ngoài, chàng tán giải Hoá Huyết Công ngay, hiện lại nguyên hình.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi trông thấy, lão hét to :

- Các hài tử ! Hắn đã ra rồi đấy ! Quay nhanh người lại, phòng hắn đánh úp phía hậu !

Vô ích ! Bọn kiếm thủ có nhanh nhẹn cách gì cũng không xoay trở kịp với thể công chớp nhoáng của Độc Cô Thanh Tùng, vì hiện nguyên hình xong là chàng xuất chiêu ngay.

Ba tiếng rú vang lên, ba kiếm thủ biến thành đồng xương thịt vụn, bay vút lên không, rơi xuống ngoài xa hơn mấy mươi trượng nhầy nhụa trông tởm vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng nhanh chân bước tới nhặt thanh kiếm của một trong ba tên bỏ rơi lại, ấn kiếm quyết, theo Kim Long Kiếm pháp của Vô Danh Kiếm Khách, thi triển hai tuyệt chiêu ” Đẳng, Tường ”.

Sử dụng hai chiêu đó, chàng hú vọng lên một tiếng dài, như lúc chàng ở dưới địa huyệt trong toà Tề Vương Biệt Phủ tại Kim Lăng.

Thanh kiếm trong tay chàng đảo lộn như rồng thiêng uốn khúc, biểu hiện toàn vẹn tuyệt kỹ của vị Vô Tôn thời trước.

Nếu lúc đó có Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, chắc người cũng lắc đầu thán phục chàng thi triển thuật Ngự Kiếm của giòng họ lão hết sức tài tình.

Trộn một vùng ba trượng, bức màn kiếm quang phủ trùm kín đáo.

Màn kiếm quang từ trên không rủ xuống, chớp chớp như muôn ngàn ánh sao kết hợp, như muôn vạn hạt mưa rơi giao chuyển liên tục.

Đem thuật Ngự Kiếm ra chống đối với quần ma, chàng không còn sợ gì những đối thủ dù họ có trong tay những báu kiếm vô giá.

Hai chiêu Đẳng, Tường vừa xuất phát, đối phương lại vang lên mấy tiếng rú.

Tiếp theo tiếng rú, hàng ngũ đối phương đã bắt đầu rối loạn, kiếm trận lung lay thấy rõ, phương hướng, vị trí của mỗi người đều sai lệch hẳn với nguyên thủy.

Trong giây phút đã có bảy tám kiếm thủ táng mạng. Trên nền địa đạo, máu bốc hơi tanh, thây phơi nhầy nhụa.

Nơi này mấy chiếc đầu, nơi khác mấy đoạn chân tay, chừng như không còn một thi thể nào toàn vẹn, tất cả đều nhuộm đỏ máu tươi.

Tại Vọng Nguyệt Bình ở Tuyết Phong Sơn, số người chết vẫn nhiều hơn so với hiện tại, song cảnh được phô bày trong một địa diện rộng lớn, thành thử vòm mắt của con người không tập trung trọn vẹn bị thương hải hùng, chứ ở đây cực trường thu hẹp chỉ nhìn thoáng qua là nhận định đầy đủ thảm trạng. Tất cả những xương tàn cốt vụn, máu loang đều gom nhóm trước mặt nên cảnh tượng có vẻ rợn rùng khủng khiếp gấp trăm gấp ngàn lần.

Độc Cô Thanh Tùng vận dụng toàn công lực tu vi, điều khiển đạo kiếm quang, càng lúc càng linh ảo huyền diệu vô cùng.

Một tiếng hét chấn động cả cực trường, tiếp theo đó một đạo tử quang từ trong toà thạch thất vay vút ra. Vạn Cực Đế Quân vũ lộng Tử Long Kiếm báu trợ chiến với quần ma.

Lão phần nộ cực điểm, lão không còn do dự nữa, quyết trí mạng với chàng.

Đã khổ công gom tụ bao nhiêu báu đao, báu kiếm về đây để tập trung được số kiếm thủ khét tiếng trên giang hồ...

Đã dày công tập luyện kiếm trận...

Thế mà chẳng làm gì được đối phương, trái lại nhân số phe nhà hao hụt quá nhanh chóng, bảo sao lão không tức uất?

Nhưng, lão càng tức uất hơn nữa là mục đích của lão sai lệch hoàn toàn, bởi kiếm báu khắc chế Huyết Ảnh Nhân, mà Độc Cô Thanh Tùng lại hiện nguyên thần, dùng kiếm thuật đối phó với kiếm thuật, thì lão còn mong gì thủ thắng?

Độc Cô Thanh Tùng vừa trông thấy lão nhảy vào vòng chiến bật cười man dại. Chàng bỏ hẳn bọn kiếm thủ kia, quét thanh kiếm trong tay vẽ thành một cái móng bạc dài, chúi đầu móng xuống đỉnh đầu Vạn Cực Đế Quân.

Vạn Cực Đế Quân đảo tròn Tử Long Kiếm, ngăn chặn thanh kiếm của chàng vừa phóng sang.

Chàng không chậm trễ, hai tay không lập tức theo Thiên Oai chưởng phát tung luôn chiêu Thiên Sát Địa Hãn, trở ngược lại bọn kiếm thủ.

Bùng !

Mấy tên nữa ngã nhào, vọt máu miệng như pháo hoa.

Đoạn, chàng đưa tay vào mình, lấy ra ba mũi Xạ Phách Châm, một loại ám khí tuyệt độc của Quỷ Vương, thuận thể vung thẳng đến Vạn Cực Thiên Tôn.

Loại ám khí này nhỏ như lông trâu, trừ khi có phòng bị mới phát hiện nổi.

Dĩ nhiên, Vạn Cực Thiên Tôn chẳng hề đề phòng, bởi lão không tưởng rằng trong trường hợp này, Độc Cô Thanh Tùng lại có thể sử dụng ám khí. Dù có tám tay, vị tất đã kịp thời đối phó với hàng trăm, hàng ngàn nhát kiếm từ bốn mặt tới tấp bay vào.

Lão lãnh trọn ba mũi châm, châm vào mình, theo máu ẩn tàng trong kinh mạch.

Nó không hại người tức khắc, chỉ trong một thời gian nào đó, nó mới phát tác, song chỉ làm cho khí phách tiêu mòn, như cái tên của nó.

Chừng Vạn Cực Thiên Tôn phát hiện ra mình trúng ám khí thì quá muộn rồi, chỉ còn có cách là cử vũ khí liều mạng với địch.

Độc Cô Thanh Tùng đưa chân hất một thanh kiếm đang nằm dưới đất tung lên cao, hoành tay bắt lấy, đảo một vòng, đón chặn nhát kiếm của lão.

Chàng ngang nhiên múa kiếm, vừa múa vừa cười to gọi Vạn Cực Đế Quân:

- Lão ác ma ! Con trai quý của ngươi đã trúng ba mũi Xạ Phách Châm của ta, hiện tại ta tạm gửi ba mũi châm đó trên người hắc, ngươi nên nhớ là tánh mạng hắc ở trong tay ta, ta muốn huỷ diệt lúc nào tùy thích.

Vạn Cực Đế Quân gầm lên như thú dữ bị thương, lão nhận thấy tình hình biến chuyển càng bất lợi cho lão.

Lão cuồng loạn tâm trí, đảo lộn Tử Long Kiếm vù vù, kiếm quang ngời một màu tím sẫm, kiếm khí lạnh như giá băng, kiếm quang và kiếm khí cuốn dồn đến Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng không nao núng, vung kiếm tạo một bức tường bọc quanh mình, hộ vệ các huyết đạo xung yếu.

Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi lúc đó từ trong thạch thất bước ra, bước đi ung dung nhưng gương mặt lộ vẻ kinh dị. Có lẽ lão không tưởng tượng được Độc Cô Thanh Tùng hung hăng lợi hại đến thế. Lão đứng nhìn song phương giao đấu một lúc, tuy lão kinh dị, song lão không có ý gì tham chiến.

Thấy lão đứng đưng như kẻ bàng quang ngoại cuộc, Vạn Cực Đế Quân cấp bách quá, gọi to :

- Tổ sư ! Xin tổ sư giúp một tay, bắt tiểu tử này cho thiên hạ giang hồ từ nay được thái bình.

Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi khoát tay:

- Hải tử ! Tổ sư không thể làm gì được ! Tổ sư hứa với hắc là không hề xuất thủ trong vòng mười hôm !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha ha ư:

- Lão quái vật, ta khen ngươi biết thủ tín đó !

Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi đắc ý ư:

- Lão phụ thành danh trên giang hồ phần lớn là nhờ thủ tín đó ư!

Độc Cô Thanh Tùng cười to hơn, thanh bửu kiếm trong tay chàng lại đảo lộn vù vù, vẽ thành muôn đoá kiếm hoa trong chớp mắt, hai kiếm thủ nữa rú lên thê thảm, ngã xuống cục trường.

Vạn Cực Đế Quân lúc đó như cuồng dại, vũ lộng Tử Long Kiếm, gần như không còn chiêu pháp nào cả, một vầng tử quang ào ào bay tới, chụp xuống đầu Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng đã luyện đến mức độ dùng tam mục chân hoa? mà điều khiển bửu kiếm, nên hoá giải chiêu công của Vạn Cực Đế Quân rất dễ dàng.

Chàng trầm giọng hỏi :

- Lão ác ma ! Mẹ ta và các vị thúc bá ta, hiện ở nơi đâu?

Vạn Cực Đế Quân rít lên :

- Tiểu tử ! Hãy đưa tay chịu trời đi, ta sẽ bảo cho biết chỗ !

Độc Cô Thanh Tùng phẫn nộ :

- Lão ác ma ! Chỉ sợ rồi ngươi không nói cũng không được với ta ! Ngươi hãy chống mắt xem !

Vạn Cực Đế Quân cười ròn :

- Ta không tin ngươi khám phá nổi !

Độc Cô Thanh Tùng bỗng thu kiếm quang lại :

- Nếu ngươi không chịu nói, hôm nay ta sẽ đập nát Huyết Ảnh Cung như bình địa, ngươi sẽ thấy ta nói thế nào làm được như thế ấy !

Vạn Cực Đế Quân không đáp, hớp một hơi thanh khí, hú vọng một tiếng dài.

Tiếng hú vừa dứt, khắp mọi nơi, tả như hữu, tiền như hậu từ dưới đất chui lên vô số đầu người. Trong khoảnh khắc, hàng trăm, hàng ngàn người hiện ra, đứng lợp toàn cục diện không còn một lối trống. Mỗi người thủ trong tay một báu kiếm thần sắc ngưng đọng vô tưởng, sát khí bốc lên từ ánh mắt bùng bùng. Tất cả đều hướng về Độc Cô Thanh Tùng, bức dồn chàng vào cái thế bát phương thọ địch.

Bỗng nhiên trở thành trung tâm điểm của một biển người chỉ chực nhả từng đợt sóng ồ ạt nhận chìm chàng trong áp lực hải hùng khủng khiếp. Độc Cô Thanh Tùng không hề nao núng. Trái lại, chàng còn sôi giậm cực độ.

Chúng muốn chết thì chàng cho chết, đến lúc này chàng còn đắn đo gì nữa mà phải phân biệt kẻ vô cớ với bọn chủ xướng?

Chúng đã cuồng loạn trong trường sát kiếp, thì chàng phải tự vệ, mà phương tiện tự vệ hữu hiệu nhất trong lúc này là lấy bạo trừ bạo, muốn được yên lành, phải mở con đường máu, thoát đi, nếu không muốn làm một cuộc tảo thanh tận gốc.

Chàng tỏ lộ một oai khí hết sức kiêu hùng, khiến tất cả đều rùng mình, chôn chân khựng lại, nhìn chàng với ánh mắt kinh khiếp.

Chàng chưa vội xuất thủ. Chàng day qua Vạn Cực Đế Quân :

- Lão ác ma ! Ngươi định quăng bọn vô dụng này vào lò sát sinh à? Ngươi có thể nhẫn tâm nhìn chúng rơi thây đổ máu à? Cái thảm trạng tại Vọng Nguyệt Bình trên Tuyết Phong Sơn ngày nào, ngươi đã quên rồi sao?

Vạn Cực Đế Quân nhìn sang Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi một thoáng, như ngầm nhắc nhở đến lão tổ sư :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ngươi đừng tưởng trên đời này chỉ có một mình ngươi là có thể biến thành Huyết Ảnh Nhân.

Câu nói của lão hàm chứa cái ý thỉnh cầu vị Tổ sư của lão tham gia cuộc chiến, tuy hướng về Độc Cô Thanh Tùng mà nói, song ý nghĩa thì dành trọn cho Vưu Hồi.

Huyết Ảnh Tử bật cười ” hắc hắc ”:

- Hải tư ô! Đừng hy vọng gì đến ta nữa. Ta đã hứa với hần rồi, lời hứa ta nặng như núi, không thể nào khinh thường được. Tùy ngươi vận trù quyết sách, điều khiển bọn thuộc hạ đó, đối phó với hần. Song ta cảnh cáo cho ngươi biết, hần lợi hại vô cùng, không thể xem thường hần được ! Ta tưởng ngươi thừa hiểu điều đó, vậy ngươi hãy thận trọng!

Vạn Cực Đế Quân biết không còn cách gì lay chuyển được Tổ sư của lão nữa, lão bật cười ghê rợn, trong giọng cười có cái ý quyết liệt, dù chết cũng không lùi.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ :

” Bá mẫu buộc ta không được sát sanh, có khác nào bảo ta khoanh tay nạp mình cho chúng? Không! Muốn cứu mẹ, cứu các vị thúc bá, ta phải bảo tồn sanh mạng, ta phải dẫm mình trong máu, dẫm lên xác chết của những người quyết hạ sát ta. Trên đời này không ai ngu dại đến bất động trước bọn hung ác luôn luôn hạ sát mình. Huống chi, ta chỉ giết những người đáng giết? ” Chàng rít lên một tràng cười man dại, quét thanh kiếm một vòng, tạo thành một cái móng bạc. Tiếp theo đó, cái móng bạc chớp lên, chuyển mình đảo lộn trên đỉnh đầu bọn thuộc hạ Huyết Ảnh Cung.

Tiếng rú vang lên não nùng thê thảm. Từng chiếc đầu lâu rơi rụng như trái chín lia cành, từng vòi máu phun lên không, bốc mùi tanh nồng nặc.

Chiếc móng bạc đảo lộn mấy vòng, hơn mười chiếc đầu lâu lăn lông lốc trên mặt địa đạo.

Nhưng đầu càng rơi, máu càng vọt, tiếng gào thét càng vang lên, xác này ngã thì thân hình khác tiến tới. Thoạt đầu, chúng còn gờm, còn do dự, khi ngửi mùi máu rồi, chúng như cuồng loạn, không còn xem cái chết là gì nữa. Chúng lẫn xả đến, chúng vũ lộng vũ khí, gần cũng vũ lộng, xa cũng vũ lộng, bất kể là vũ lộng để làm gì trong khi Độc Cô Thanh Tùng còn xa tầm vũ khí. Có một vài kẻ tối mắt, lại chém vút vào người nhà, thành thử cảnh tượng hỗn loạn lên kinh khủng.

Trong cảnh hỗn loạn đó, Độc Cô Thanh Tùng xông xáo như hổ dữ chụp đám dê, thanh kiếm đưa lên, máu rơi thịt đổ, bóng chàng lướt đi đến đâu, tiếng rú thảm vang rền.

Chàng cũng cuồng loạn như chúng. Chàng cũng say máu như chúng. Chàng tối mắt mà giết, thanh kiếm luôn luôn đảo lộn vút vù. Người ta vác phảng chém cở còn khó khăn hơn chàng vùng kiếm chém địch.

Bỗng, tai chàng nghe ngựa hí vang lên. Tiếng hí cách xa độ mười dặm. Chàng giật mình, nhớ đến Long Mã. Chàng lo lắng không rõ con Long Mã có bị bọn Huyết Ma Bang hãm hại hay chẳng, song chàng không thể rời ngay cục trường chạy về với nó, bởi đây là dịp duy nhất cho chàng quét sạch Huyết Ảnh Cung.

Nếu bỏ đi rồi, chàng không thể trở lại được.

Chàng càng hiển lộ thần oai, tận dụng thuật Ngự Kiếm, tung hoành trong biển người.

Vừa lúc đó, từ nơi góc đông bắc, một cái móng vàng hiện lên, móng đó uốn vút lên không trung, trút đầu xuống cục trường.

Chiếc móng vàng chuyển đến đâu, máu bắn vọt tung toé đến đó.

Độc Cô Thanh Tùng nhận xét qua thân pháp của bóng người đó, biết y sử dụng kiếm pháp Kim Long của Vô Danh Kiếm Khách.

Bóng đó đầu bù tóc rối, buông xoã phủ cả hai vai.

Chàng hét lên :

- Kẻ mới đến là ai?

Bóng đó giọng đầy khích động :

- Thanh Tùng ca ! Ngươi Nhi đây ! Đại ca không nhận ra tiểu đệ à?

Độc Cô Thanh Tùng rung động toàn thân :

- Ngươi Nhi ! Hiền đệ ă ! Trời ! Hiền đệ làm sao thoát thân được?

Ngươi Nhi dũng mãnh vô cùng, hấn xông xáo giữa quần ma, bất kể sanh tử trở thần oai, vũ lộng Kim Long Kiếm vút vù. Trong thoáng mắt, lại thêm bảy tám chiếc đầu lâu lăn lông lốc tại cục trường.

Hắn vừa vùng kiếm công địch, vừa cất giọng thê thảm đáp lời Độc Cô Thanh Tùng :

- Việc dài dòng lắm, đại ca ạ. Sau khi trốn thoát rồi, tôi hấp tấp đi tìm đại ca, bất ngờ lại gặp nhau tại đây. Đại ca hãy làm cách nào giải cứu gấp các người ấy, nếu không thì họ sẽ bị chúng hành hạ mà không sống nổi.

Độc Cô Thanh Tùng nghe nhói ở tim, rít lên :

- Mẹ ta ! Các vị thúc bá của ta ! Trời !

Chàng gằn giọng :

- Hiền đệ Ơi ! Chúng đã làm gì các người ấy? Hiện tại họ ra sao?

Ngươi Nhi cầm hờn :

- Họ thống khổ không thể tưởng. Chúng làm đủ mọi hình thức hành hạ, dù ai gan lì đến đâu cũng không chịu đựng nổi !

Độc Cô Thanh Tùng hét to :

- Giết ! Giết ! Giết hết bọn chúng, ta mới hả phần nào !

Chàng loang kiếm lên mấy vòng, thêm mấy chiếc đầu rơi rụng nữa. Mất chàng đỏ ngầu, mặt chàng kéo vòng những đường gân chứng tỏ tinh thần chàng căng thẳng cực độ, sát khí bốc bùng bùng.

Ngươn Nhi cũng phần hện không kém chàng. Hấn càng nhớ đến cảnh trạng trải qua từ bao lâu nay trong sự quản thúc của bọn ma đầu, càng nghe lòng sôi sục. Thanh trường kiếm trong tay hấn đảo lộn như rồng thiêng uốn khúc, hấn lướt đến đâu là tiếng rú thảm vang lên đến đó.

Kim Long Kiếm pháp được cả hai thi triển với toàn lực bình sanh.

Quần ma dù là biển người cũng không làm gì họ nổi. Từng đợt sóng người ào đến, từng đợt sóng tiêu tan, máu đỏ tràn ngập, những xác chết lợp dày cục trường, mùi tanh xông lên khó thở vô cùng.

Cả hai say máu, thi đua vũ lộn bấu kiếm, họ không gặp một sức phản kháng nào đáng kể cả.

Đột nhiên, không rõ từ đâu bay vút đến cục trường năm bóng người. Năm người đó xuất hiện liền quát :

- Dừng tay !

Trong một cuộc hỗn chiến, có hàng trăm hàng ngàn người tham gia, tự nhiên có tiếng la hét, tiếng kêu rú vang âm như bão cuốn, tiếng quát đó dù to đến đâu cũng chìm lặng mất. Hơn nữa, song phương đã say máu, họ còn nghe gì nữa. Họ chỉ nghĩ đến giết.

Họ không nghe gì khác hơn tiếng sôi sục của căm hờn.

Họ nào thấy gì khác ngoài hơn là màu máu đỏ. Máu, máu khắp nơi, trong không gian, trên đất, nơi mình họ, nơi mình địch.

Tiếng quát của năm người đó lại bị át hẳn đi, cuộc chiến vẫn diễn tiến ác liệt.

Năm người đó, chính là hai vị Thế Ngoại Lão Nhân, Công Chúa, Lam Y Lão Tổ và Địa Tướng.

Họ nhìn quan cục trường, thấy từng lớp thân người chồng chất lên nhau, máu đọng thành ao.

Họ xanh mặt, vừa hãi hùng, vừa phẫn nộ. Họ nhìn Độc Cô Thanh Tùng, chưa kịp nói gì, Vạn Cực Đế Quân trầm giọng lạnh hỏi :

- Huyết kiếp giang hồ đã khai diễn, các người tới đây có dụng ý gì?

Lão quét Tử Long Kiếm qua một vòng, đảo mắt quanh quần ma hét lớn :

- Tiến tới !

Từng đợt sóng người ầm ầm cuốn nhanh, chực phủ lên đầu Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi.

Giết một lúc, chàng hơi thấm mệt, đầu chí có phần nào dịu lại, sự hăng say kém giảm. Mùi máu tanh làm chàng lợm giọng.

Chàng tỉnh cơn phần hện loạn cuồng.

Độc Cô Thanh Tùng nhận định tình hình một thoáng rồi kề to miệng vào tai Ngươn Nhi, thì thầm mấy tiếng, đoạn bất thành lình cả hai vọt mình lên cao, trường kiếm vung theo vẽ thành hai cái móng dài thoát khỏi cục trường.

61. Đại Nghĩa Trên Hết

Huyết Ảnh Cung chỉ là một khu gồm nhiều toà thạch thất kiến trúc ngay trong lòng đất, nhưng chiếm một địa diện vô cùng rộng lớn, rải rác từ núi này qua núi nọ, liên tục với nhau bằng một hệ thống địa đạo vô

cùng phức tạp.

Có chỗ lộ thiên, có nơi chìm sâu trong lòng đất. Vì khu diện tích rộng lớn, nên số người trú ẩn trong cung kể có hàng ngàn.

Vì đuôi gấp Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đến đây, lại theo địa đạo vào cung liền, nên Độc Cô Thanh Tùng không kịp quan sát sơn hình địa thế như thế nào.

Chàng cùng Ngươn Nhi thoát đi, hoàn toàn do sự hướng dẫn của Ngươn Nhi, và cả hai không đi đâu khác hơn là vào sâu trong khu vực của bọn ma đầu.

Cả hai thủ sẵn trường kiếm trong tay, gặp toà thạch thất nào cũng vào hết, lục soát khắp mọi nơi, gặp ai giết nấy.

Họ đã có chủ trương, tận diệt quần ma và giải cứu những người bị nạn. Trước khi gặp các người bị nạn, họ thấy tên ma đầu nào thấp thoáng trước mặt là họ phi kiếm giết liền. Hiển nhiên, Độc Cô Thanh Tùng chạy đi, là có ý tránh cuộc chạm mặt với Công chúa và các người kia.

Chàng cần phải tránh họ trong lúc này, bởi chàng còn biết phải đối đáp với họ làm sao, nếu họ nặng lời trách cứ chàng!

Không! Khi chàng chưa báo thù cho cha trọn vẹn, chưa cứu mẹ và các vị thúc bá ra khỏi vòng kềm toa? của bọn Huyết Ảnh Cung thì đừng ai buộc chàng phải đặt lòng nhân không đúng chỗ.

Tại sao chàng không được phép giết chúng, khi chúng sát hại phụ thân chàng, chúng giam cầm đầy đoạ. mẫu thân chàng, chúng dày vò các vị thúc bá chàng? Tại sao?

Còn gì vô lý hơn nữa chứ?

Cái khí hùng của con người, chàng phải dẹp bỏ qua một bên để nhìn ma đầu hoành hành trong thiên hạ sao?

Lòng nhân đó, giết chết công đạo, lòng nhân đó đi ngược lại chánh nghĩa, nó chỉ có tác dụng nuôi dưỡng ác tâm của quần ma, không hơn không kém.

Đối với năm người đó, chàng không thể thẳng thắn giải bày trường hợp của chàng. Nào phải chàng là con người khát máu? Chẳng qua, muốn cứu đám người bị kẹt trong tay bọn khát máu chàng phải khơi giòng máu, có thể thôi. Nếu có cách gì khác, mang lại cho chàng đầy đủ công hiệu, giúp chàng thực hiện tâm nguyện, thì còn nói gì?

Năm người đó, nếu không là ân sư, thì cũng là những bậc trưởng thượng đáng kính, chàng không tìm được sự thông cảm nơi họ, thì chàng cũng không nên chống đối lại họ. Thà tránh mặt đi, khi nào mọi sự an bài, họ muốn xử trí chàng cách nào, chàng cũng vui mà tuân theo.

Hiện tại, chàng không thể chấp nhận cái chiều hướng do họ vạch ra. Họ bất lực trước Huyết Ảnh Cung, trước Huyết Ma Bang, họ không giúp ích gì chàng được, thì họ phải để chàng tự do hành động.

Chàng kéo Ngươn Nhi chạy đi tránh mặt họ.

Song năm người đó đâu để cho chàng thoát đi như vậy? Họ thấy chàng và Ngươn Nhi vùng kiếm hoá thành móng dài rời khỏi cục trường, lập tức họ bay theo, họ hét to :

- Đứng lại !

Họ chỉ buông được hai tiếng, Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi đã hạ sát thêm hai mươi mạng người nữa.

Địa Tướng giận quá, gầm lên như sấm :

- Nghiệt súc cuồng đồ ! Người hành động như thế đó, còn dám xưng là đệ tử của ta chăng?

Độc Cô Thanh Tùng dừng chân lại, long đôi mắt đỏ ngầu nhìn Địa Tướng, chàng rít lên, giọng căm hờn :

- Mẹ tôi, các vị thúc bá tôi đang thọ hại, có ai hiểu cho không? Tôi phải tận diệt bọn ma đầu, tôi phải đập bằng Huyết Ảnh Cung, các vị đừng ai nghĩ đến tôi nữa là hơn! Cứ để cho tôi thực hành tâm nguyện, đến giờ phút nào đó, tôi sẽ tự xử lý mình, cho vừa lòng các vị !

Chàng hét :

- Độc Cô Thanh Tùng còn sống phút giây nào là nhất định phải trừ diệt toàn thể quần ma. Phải giết chúng ! Phải giết chúng !

Chàng nhún chân nhảy vút lên cao, nghiêng đà vọt mình theo Ngươn Nhi.

Tay kiếm chớp lên, ánh thép chiếu ngời, lại đầu rơi máu vọt.

Công Chúa quát lớn :

- Hải tử, nếu người không dừng tay thì đừng trách sao bọn ta trở mặt thành cừu với người !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Tôi không xứng đáng là hậu bối của các vị đâu. Tôi lão còn xứng đáng với các vị nữa! Tôi không phản đối gì cả, nếu các vị muốn trở thành cừu địch, tôi làm sao ngăn trở được? Tôi biết lắm, trên đời này, không ai biết nghĩ đến tôi cả, ngoài Dung muội của tôi! Tôi còn nương nhờ vào ai được nữa ngoài Dung muội của tôi!

Giọng chàng ai oán quá, chua chát quá ! Chàng thốt đến đó, xúc động tâm tình, đơn độc chung quy rồi cũng đơn độc ! Cha chết, Mẹ tù, thúc bá tù, bá mẫu bỏ, ân sư bỏ rơi, tất cả đều bỏ rơi !

Chung quy rồi cũng đơn độc ! Chỉ vì người ta muốn chàng quên thù cha, mặc khổ mẹ, mặc sống chết của các vị thúc bá. Người ta nuôi lòng nhân, buộc chàng khuất phục ma đầu!

Trời! Chàng chịu được như vậy chăng? Chàng chịu nổi sao?

Chàng cắn hờn, trầm giọng tiếp nói :

- Tôi không màng chi nữa ! Các vị muốn trở thành cừu địch với tôi, tùy các vị.

Độc Cô Thanh Tùng này không bao giờ nói hai lời. Tôi nguyện tận diệt bọn ma đầu, rồi sau đó có thể nào, tôi cam chịu thế ấy !

Chàng nắm tay Ngươn Nhi, giục :

- Đi ! Hiện đệ !

Cả hai tung mình lên không.

Trừ Lam Y Lão Tổ ra, bốn người kia giận run lên, họ cùng hét :

- Nghiệt súc ! Định chạy đi đâu?

Họ đuổi theo liền.

Độc Cô Thanh Tùng giở thuật Quỷ Ảnh Vô Hình, lôi Ngươn Nhi chạy đi, nhanh vô tưởng. Cả hai hướng về Thần Bí Cốc Phủ. Vừa chạy, chàng vừa hỏi:

- Ngươn đệ à! Hiện tại những người đó bị giam cầm ở đâu? Dù ở nơi nào, mình cũng phải đi tới ! Mình sắp ra khỏi cốc khẩu rồi đây !

Ngươn Nhi đáp :

- Tiểu đệ cùng bị giam với họ tại Xà Lung Cốc, trên Huỳnh Sơn, song từ lúc tiểu đệ trốn thoát đến giờ, không rõ chúng có dời họ đến nơi nào khác hay không?

Độc Cô Thanh Tùng cương quyết :

- Dù ở đâu, dù nguy hiểm thế nào, mình cũng phải tìm đến tận nơi mình phải đến. Kiên trì bất kể ngày đêm, càng đến sớm càng tốt !

Trong khoảnh khắc, cả hai đã đến Cốc Khẩu Thần Bí. Nơi đó, có Vạn Cực Thiên Tôn xuất lãnh hơn hai trăm cao thủ canh phòng.

Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười thê thảm, hỏi Ngươn Nhi :

- Hiện đệ có đủ dũng khí mở một con đường máu thoát ra không?

Ngươn Nhi gật đầu :

- Tiểu đệ sẵn sàng !

Độc Cô Thanh Tùng tỏ vẻ hài lòng, trao kiếm cho hắn :

- Hiền đệ cầm lấy thanh kiếm này, tạm làm hộ pháp cho ngu huynh, ngu huynh muốn biến thành Huyết Ảnh Nhân, đối phó với chúng.

Ngươn Nhi tiếp lấy kiếm :

- Đại ca an lòng.

Độc Cô Thanh Tùng nhếch mép cười nhẹ, đoạn vận khởi Hoá Huyết Công , biến mình thành Huyết Ảnh Nhân, chàng hét lên một tiếng, tung bóng mình xung kích bọn Vạn Cực Thiên Tôn. Tên nào chạm đến chàng là tên đó ngã gục ngay.

Lại một trường ác chiến, máu đỏ, thân ngã, sát kiếp khai diễn khốc liệt vô cùng.

Khi hai vị Thế Ngoại Lão Nhân, Công Chúa, Địa Tướng đến nơi, thì Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi đã mở con đường máu thoát ra cốc khẩu rồi.

Công Chúa nhìn xác chết nằm lợp trên mặt đất, lắc đầu thở dài :

- Oan nghiệt này, ai tạo ra?

Bốn người trầm lặng mơ màng một lúc, trên gương mặt nào cũng lộ vẻ bi thảm não nề.

Nhị vị Thế Ngoại Lão Nhân trầm lạnh giọng :

- Gặp hắn lần nữa, nhất định phải hạ sát hắn !

Không nghe Công Chúa và Địa Tướng nói gì, chứng tỏ là cả hai có tán đồng ý kiến đó hay không, nhị lão lại im lặng.

Ra khỏi Thần Bí Cốc rồi, Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi hướng về trước mặt, chạy tới mãi.

Bổng Long Mã hí lên vang dội, Độc Cô Thanh Tùng giật mình, vội hú lên một tiếng dài đáp lại tiếng ngựa hí.

Trong giây phút, nàng Lan cỡi Long Mã chạy đến nơi. Trông thấy Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi vậy máu khắp người, ứt cả y phục, nàng Lan kinh hãi, hỏi dồn:

- Thanh Tùng ca đã giết chết nhiều người lắm phải không?

Độc Cô Thanh Tùng muốn cười lắm, dù là một nụ cười khổ, song lòng héo hắt đến độ chàng uể oải chán chường, không buồn nhếch mép.

Lâu lắm, chàng mơ màng, nhẹ giọng :

- Lan muội đừng hỏi gì cả. Tôi cùng Lan muội chỉ còn xưng hô thân mật với nhau lần này là lần cuối. Mai kia thì hoàn cảnh sẽ đổi thay rồi. Lan muội ơi ! Đối với Lan muội, từ nay, bất cứ trong phút giây nào, bất cứ trong trường hợp nào, bất cứ Độc Cô Thanh Tùng này có biến thể như thế nào, tôi chẳng bao giờ quên công ơn giáo huấn của sư phụ và tôi ghi nhớ mãi mãi thâm tình của Lan muội dành cho tôi ! Lan muội nên nhớ điều đó nhe ù!

Nàng Lan biến sắc, kêu lên thất thanh :

- Thanh Tùng ca ! Tại sao bỗng nhiên đại ca lại buông lời quái dị như thế?

Độc Cô Thanh Tùng rùng vai :

- Bỗng nhiên đối với Lan muội, nhưng lại tự nhiên đối với tôi, cũng như tự nhiên đối với bao nhiêu người khác! Vì Lan muội chưa hay biết rõ sự tình. Tôi đã giết quá nhiều sanh mạng, tôi đã trái lời sư phụ khuyên cáo, lời khuyên cáo để đức hiếu sanh của sư phụ ngày nào thoát với tôi, Lan muội còn nhớ chứ?

Nàng Lan run giọng :

- Rồi làm sao nữa, Thanh Tùng ca?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Thôi tôi không nên nói gì nữa. Lan muội càng nghe thêm, càng hận tôi hơn mà không còn gọi tôi là Thanh Tùng ca với giọng trầm ấm dịu dàng nữa đâu !

Biết có lẽ một sự gì nghiêm trọng lắm, Độc Cô Thanh Tùng có dáng dấp thể nào như vậy, nàng Lan hoang mang gọi :

- Thanh Tùng ca nở đầu tôi sao chó Thanh Tùng ca?

Nàng đỏ gầu đôi mắt, lệ thảm tuôn. Nàng không buồn lau lệ, cứ để mặc nó cuộn giòng lăn dài theo má, rơi xuống ngực áo, lồng ngực phập phồng theo nhịp gấp của con tim xúc động cực độ.

Độc Cô Thanh Tùng an ủi :

- Lan muội dần cơn kích động đi ! Xưa nay, tan hợp là lẽ thường tình trong thiên hạ, không nên bi thương quá mà hao tổn tinh thần. Vạn nhất, tôi còn sống sót sau này, nếu muốn gặp lại tôi, Lan muội hãy đến vùng Tây Nam biên thùy tìm tôi tại Khanh Khanh Cốc.

Nàng Lan hấp tấp hỏi :

- Khanh Khanh Cốc là địa phương nào?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Chính tôi cũng chưa biết địa phương đó ra sao cả. Dường như nơi đó tập trung vô số kỳ hoa dị thảo, một thể ngoại Đào Nguyên, một Thiên Đàng của hạ giới, tôi hy vọng Lan muội và Thu muội sẽ đến đó một lần.

Nàng Lan gật đầu :

- Thanh Tùng ca yên tâm ! Chúng tôi sẽ đến đấy tìm đại ca !

Nàng nhảy xuống ngựa.

Độc Cô Thanh Tùng muốn nói gì thêm, song thấy bất tiện nên thôi. Chàng thót lên lưng Long Mã, gọi Ngươn Nhi :

- Hiền đệ chờ ngu ca ở phía trước nhé, ngu ca có việc đi đây một chút, rồi trở lại liền.

Nàng Lan hỏi gấp :

- Thanh Tùng ca còn đi đâu nữa đấy?

Chàng lấy chiếc Quỷ Vương Trượng trong bao da bên hông ngựa ra cầm tay, quyết giọng, đáp:

- Tôi trở lại Huyết Ảnh Cung !

Nàng Lan thốt nhanh:

- Tôi đi với Thanh Tùng ca !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Không ! Không thể được !

Chàng vỗ tay vào đầu Long Mã :

- Tuyết Ca ! Nhanh lên !

Long Mã bật hý vang rền, bốn vó sanh mây, thoát đi như sao xẹt. Trong thoáng mắt, người và ngựa đã đến Cốc Khẩu Thần Bí. Cốc Khẩu lúc đó không còn bóng dáng một tên ma đầu nào. Vạn Cực Thiên Tôn đã xuất lãnh những kẻ còn sống sót rút hết vào cốc.

Không còn bóng dáng bọn ma đầu, nhưng có bốn người khác. Bốn người đó là nhị vị Thế Ngoại Lão Nhân, Công Chúa, và Địa Tướng.

Độc Cô Thanh Tùng cau mày trầm nghĩ:

” Họ sẽ ngăn trở ta! Không lẽ ta ngang nhiên đối địch với họ? Họ là ân sư, là bá mẫu, là tiền bối của ta, ta có thể nào xuất thủ chống lại họ mà họ thì chắc chắn xuất thủ ngăn trở ta rồi ! Trời! Thế thì ta làm sao cứu mẹ? Cứu các vị thúc bá ! Ta chống với họ thì giang hồ sẽ khinh bỉ ta như thế nào? ” Muôn ngàn tạp niệm nổi lên trong tâm tư chàng, mâu thuẫn lẫn nhau.

Chàng nhếch nụ cười khổ, nghĩ tiếp :

” Dù đời có phỉ nhổ vào mặt ta, dù nghìn sau có mắng ta là phường vong ân bội đức ta vẫn không làm sao được khác hơn, bởi ta cần cứu mẹ, ta cần cứu những người thân, khi thành công rồi, bất quá ta lấy cái chết tạ tội với họ, có gì khó khăn đâu?

Nhưng, ta chết như vậy, Dung muội sẽ đau khổ biết bao. ” Chàng vỗ nhẹ vào mình con Long Mã :

- Tuyệt ca ! Lần này chính là lúc tôi cần Tuyệt ca trở thành oai đây ! Làm cách nào, tung gió như thiên mã, bay cao, bay nhanh qua đầu các vị đó ! Tôi không muốn chạm mặt với họ.

Đoạn chàng hét to :

- Bay !

Vươn hai chân trước lên cao, Long Mã vừa vọt mạnh đôi chân sau một phát, người và ngựa đã cách mặt đất hơn hai mươi trượng.

Hồng Vân Cái Tuyệt không hổ là một con Long Mã, bốn vó sanh mây, đạp không gian bay đi như gió cuốn.

Tuy không chạm ngay mặt nhau, Độc Cô Thanh Tùng không thể nào tránh gây tiếng động? Tất cả bốn người phát hiện ra chàng, họ cùng ” ạ ” lên một tiếng.

Tôn Bất Tử cao giọng :

- Nghiệt súc trở lại kìa! Lần này tôi nhất định không để hần chạy thoát !

Đường Bất Tử suy nghĩ một chút :

- Lão Tôn cẩn thận mới được ! Mình phải hỏi hần cho rõ ràng, không nên hồ đồ xuất thủ.

Công Chúa phụ hoa. theo liền :

- Đường lão tiền bối nói phải đấy. Biết đâu hần không vì hối hận mà trở lại?

Rất có thể hần sẽ tự xử trước mặt bọn mình để tạ tội với võ lâm thiên hạ ỉ!

Tôn Bất Tử nhìn chòng chọc vào Công Chúa :

- Ngươi lạc quan như vậy à?

Công Chúa gật đầu :

- Tôi biết tiểu tử đó như lòng bàn tay !

Địa Tướng không thốt một tiếng nào. Lão nắm chặt hay tay quyền, trong cái thủ thế của người lâm đại địch.

Long Mã vọt lên, đáp xuống, rồi lại vọt lên. Mỗi cái vọt, nó vượt hơn hai mươi trượng đường. Thân hình nó lướt đi, cuốn gió rít vù vù mỗi lần đáp xuống, nó đảo chiếc đuôi dài quét bụi cát tung lên thành trốt lốc. Nó càng phút càng tiến tới gần bốn người.

Họ càng lúc càng khẩn trương. Họ cho rằng chàng trở lại lần này là để nhận tội với họ, chứ không còn lý do gì khác. Cuộc chiến giữa chàng và bọn Huyết Ảnh Cung chấm dứt lâu lắm rồi, chẳng lẽ chàng trở lại để khiêu chiến sao? Vả lại, những người mà chàng định cứu, hiện tại không bị giam cầm tại đây. Như vậy, nếu không vì tạ tội mà trở lại, chàng có dụng ý gì ngoài sự tạ tội?

Khoảng cách giữa bốn người và Độc Cô Thanh Tùng chỉ còn độ hai mươi trượng, vừa đủ một cái vọt của Long Mã.

Độc Cô Thanh Tùng thúc gối mạnh vào hông ngựa :

- Lên !

Long Mã hý lên một tiếng rền, tiếng hý lồng lộng tận chín tầng mây, hai chân trước chồm lên, hai chân sau rùn xuống, vọt mạnh.

Ngựa và người như chiếc pháo thăng thiên, vút lên cao, nhanh đến độ thân hình lơ mờ như vệt khói.

Cái vọt đó, trong lịch sử võ lâm chưa có tay nào điều khiển ngựa làm nổi. Ít lắm, con Long Mã cách mặt đất cũng hơn bốn mươi trượng.

Nó lên cao rồi, chỉ ngả mình tới trước một tí, đập không gian sải tới, bay vút qua đầu bốn người, đáp xuống ngoài bốn mươi trượng. Nó vọt thêm một lần nữa, Độc Cô Thanh Tùng bỏ hẳn bốn người ở lại phía hậu chàng, trong khoảng cách trăm trượng có thừa.

Chàng đã đến sát Thần Bí Cốc khẩu.

Không chút do dự, chàng giục ngựa chạy bay vào cốc.

Hai vị Thế Ngoại Lão Nhân, Công Chúa và Địa Tướng sôi giận, người nào cũng xám xanh mặt. Hai vị lão nhân chừng như phần nộ cùng cực, luôn mồm quát tháo âm ỉ, thề quyết phải giết cho được Độc Cô Thanh Tùng.

Phía trước, Độc Cô Thanh Tùng vừa vào trong cốc liền buông tiếng hét rền vang :

- Lão ma đầu ! Ra đây mà chịu chết !

Bọn người trong Huyết Ảnh Cung vừa trải qua hai lần kinh khiếp, chưa kịp hoàn hồn, bỗng thấy chàng trở lại, chúng hết sức hãi hùng, song sợ là một việc, ngăn cản địch là một việc, sợ dù biết không thắng nổi chàng, chúng bắt buộc phải ngăn trở chàng như thường.

Chúng đang phân tán mỗi người một nơi, điều tức khôi phục ngươn thần, liền cấp tốc hô hào gọi nhau âm lên, gom tụ lại một chỗ, sẵn sàng ứng chiến.

Thực ra, Độc Cô Thanh Tùng có xem chúng ra gì. Chàng trở lại đây đâu phải để tìm chúng để tận diệt chúng? Cái đích của chàng là cha con Vạn Cực Đế Quân, là Vạn Cực Áo Nữ, may ra ba người này khả dĩ còn cầm cự nổi với chàng, chứ bọn này dù có đông gấp mấy lần số này đi nữa, bất quá chỉ là những cây thịt chực chờ rơi rụng dưới bàn tay của chàng thôi.

Chàng gọi đích danh :

- Vạn Cực Đế Quân, Vạn Cực Thiên Tôn! Cha con ngươi trốn đâu? Hãy xuất hiện nạp mạng cho ta !

Một đạo tử quang loé lên, Vạn Cực Đế Quân từ trong một toà thạch thất cầm Tử Long Kiếm bay vọt ra. Lão không thốt một tiếng nào, vừa trông thấy Độc Cô Thanh Tùng, lão khoa kiếm lên, đâm tới một nhát.

Độc Cô Thanh Tùng đảo lộn chiếc Quỷ Vương Trượng, tạo nên một vầng hàn quang, đương trụ Tử Long Kiếm của lão Đại Ma đầu.

Riêng cho chàng, chàng biết rõ, Tử Long Kiếm quang dày hơn ba trượng, trong vòng ba trượng đó, ai lọt vào là mất mạng ngay, không đợi gì phải chạm kiếm.

Chàng có thể dùng Quỷ Vương Trượng hộ trì thân thể để xâm nhập vào vùng kiếm quang, nhưng còn Long Mã thì sao? Chiếc Quỷ Vương Trượng rất ngắn, hàn quang của nó không rộng lớn đủ che chở cho cả người lẫn ngựa, nếu liều lĩnh xông vào, rủi ro con ngựa có bề nào, chàng phải làm sao?

Nghĩ vậy, thay vì xung kích thẳng vào vầng tử quang, chàng giục ngựa tháo lui hơn hai mươi trượng xa.

Vạn Cực Đế Quân hét lên một tiếng lớn, vọt mình theo liền.

Dĩ nhiên, Độc Cô Thanh Tùng không dám để cho lão xấp lại gần, chàng lùi hơn năm trượng nữa.

Đến lúc đó, chàng hồi hận, phải chi đừng cỡi Long Mã đến đây, thành chàng vướng víu mà khó tung hoành như ý.

Chàng quắc mắt nhìn quanh, trông thấy Vạn Cực Thiên Tôn đứng cách chàng xa xa, nhìn cuộc chiến. Lão ấy không đến cục trường, chàng biết ngay, hiện tại lão rất sợ chiếc Quỷ Vương Trượng, bởi trong mình lão còn ba mũi Xạ Phách Châm.

Chàng cười lạnh, trầm nghĩ :

” Ta trở lại lần này, chính vì lão ấy, ta chỉ sợ lão ấy ẩn mặt thôi, chứ lão đã xuất hiện rồi, có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tay ta ! ” Chàng cứ giục Long Mã hoặc lùi, hoặc tạt qua tả, đảo sang hữu, tránh né Tử Long Kiếm của Vạn Cực Đế Quân.

Long Mã dù là một con vật có thân pháp khinh linh vô tướng, tài nghệ cao như Vạn Cực Đế Quân mà cũng không chận đầu nó kịp. Bất quá, lão vũ lộng Tử Long Kiếm, bức địch chạy xà quần vậy thôi chứ không làm gì hơn được.

Lão vất vả vô cùng, song lão vẫn không buông tha địch, cố bám sát vào.

Phần Độc Cô Thanh Tùng, chàng vừa tránh né Tử Long Kiếm, vừa nghĩ cách bắt sống Vạn Cực Thiên Tôn.

Đột nhiên, chàng nảy sinh ra một kế, vội thúc hông ngựa :

- Chạy đi !

Theo tay chàng chỉ, Long Mã cất vó vọt về hướng Nam, sải như bay.

Vạn Cực Đế Quân hét lớn :

- Tiểu tử định chạy đi đâu? Hôm nay ta nhất định không để ngươi thoát khỏi Thần Bí Cốc.

Lão phóng mình đuổi theo liền.

Tương đối, Độc Cô Thanh Tùng chạy cách lão khá xa rồi. Chàng lại giục ngựa nhảy vọt lên không trung, rồi đáp xuống tại chỗ, lại nhảy vọt lên, cứ thế mấy lượt, cốt ý dụ cho Vạn Cực Đế Quân đến gần, khiêu khích lão phần nộ đến cực độ.

Quả nhiên, Vạn Cực Đế Quân vừa gầm thét, vừa lao mình vùn vụt đến nơi.

Đợi cho lão đến gần, Độc Cô Thanh Tùng trong lần vọt lên không sau cùng, giật nhanh cương ngựa, chuyển hướng về phía Vạn Cực Thiên Tôn, bay vút đi.

Khoảng cách hơn trăm trượng chỉ trong thoáng mắt đã vượt qua, chàng đã xa Vạn Cực Đế Quân, nhưng lại gần Vạn Cực Thiên Tôn hơn.

Vạn Cực Thiên Tôn đâu có ngờ là chàng bất thành linh bỏ ngay Đế Quân để chuyển hướng về lão. Khi lão phát hiện ra ý định đó của chàng thì chàng đã đến gần lão quá rồi.

Lão hấp tấp vung kiếm lên tấn công tới, chiếc Quỷ Vương Trượng đã chớp lên, phong trụ kiếm ảnh của lão ngay.

Chưởng ảnh chớp lên, Xạ Phách Châm trong người của Vạn Cực Thiên Tôn phản ứng liền.

Lão cảm thấy hàng ngàn, hàng vạn mũi kim nhọn châm chích khắp người lão, khắp ngũ tạng lão, lão run lên như cây sậy.

Thấy lão như vậy, Độc Cô Thanh Tùng hiểu rõ Xạ Phách Châm đã gây phản lực rồi. Tuy nhiên, chàng còn sợ lão có công phu thâm hậu, chống trả nổi sự phát tác của Xạ Phách Châm.

Chàng vung chiếc Quỷ Vương Trượng, chớp lên loang loáng.

Vạn Cực Thiên Tôn rú lên một tiếng lớn, buông thanh báu kiếm, hai tay ôm ngực, lão đảo một chút rồi ngã nhào xuống đất.

Đằng xa, Vạn Cực Đế Quân nhún mình như tên bắn, sắp đến nơi.

Độc Cô Thanh Tùng, chớp ngồi sát khí, quét chiếc Quỷ Vương Trượng một vòng, đoạn hét:

- Lên mau !

Liền theo tiếng hét, chàng tung chiếc Quỷ Vương Trượng lên trên không, cao hơn năm trượng.

Vạn Cực Thiên Tôn lại rú lên một tiếng, mặt vàng như sáp, đôi tay nhũn ra, ôm ngực, toàn thân như không còn một điểm sinh lực nào.

Chiếc Quỷ Vương Trượng như có một hấp lực hút lão bay theo lên, thân hình lão vừa cách mặt đất độ năm thước, Độc Cô Thanh Tùng đã bay ngựa tới, chờ cho lão rơi xuống hứng lấy, đặt ngang trên mình con Long Mã, nhanh tay điểm vào ba huyệt trên người lão.

Đồng thời, chàng đưa tay kia ngoắt, chiếc Quỷ Vương Trượng rơi xuống, chàng chụp lấy, vừa đúng lúc Vạn Cực Đế Quân đến nơi.

Độc Cô Thanh Tùng tay cầm Quỷ Vương Trượng, tay nắm cương ngựa ngẩng mặt nhìn Đế Quân, thần thái kiêu hùng ngạo nghễ vô cùng. Chàng điểm nụ cười lạnh thốt:

- Muộn lắm rồi !

Vạn Cực Đế Quân thấy Huyết Ma Bang Chủ bị chàng bắt sống, đặt trên mình ngựa, phần uất đến cực độ. Lão dậm chân xuống đất, kêu trời, chân lão lõm sâu vào đất cứng như bước trên đất bùn.

Xa xa, quần ma thấy lão đến nơi, bắt đầu dao động. Không rõ từ trước tới giờ, chúng xuất thần như thế nào, chúng đứng chết lặng tại chỗ, mặc cho Độc Cô Thanh Tùng đối đương với cha con Vạn Cực Thiên Tôn. Đến lúc này, chúng mới nhúch nhích, cùng hét lên một tiếng rập nhau vang dội, cùng vũ lộng đao kiếm xông tới.

Vạn Cực Đế Quân rít lên :

- Các người chạy đi ! Chạy càng xa càng hay ! Ta không cần các người nữa !

Cút ngay !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả :

- Đế Quân ! Tại hạ muốn đi đây ! Cảm phiền nhé ! Tại hạ quá nhiều Đế Quân, nghĩ ra cũng không phải đây ! À ! Đế Quân muốn nói gì với lão con trai duy nhất chẳng?

Cứ nói đi, kéo không còn dịp nữa !

Vạn Cực Đế Quân tức uất đến xanh mặt. Lão run người lên, càng phút càng run mạnh. Lão khẩn trương ra mặt.

Độc Cô Thanh Tùng bỗng trầm thần sắc, gần từng tiếng một :

- Lão ác ma ! Ta cảnh cáo người biết ! Nếu mẹ ta và các vị thúc bá của ta có bề gì, thì lão con duy nhất của người sẽ không sống sót được với ta đâu ! Nếu người không thương con thì người cứ giở thủ đoạn tàn độc đối với họ !

Vạn Cực Đế Quân ghen lời, không còn mở miệng nói làm sao được nữa.

Độc Cô Thanh Tùng lại tiếp :

- Ta đã biết, người quản thúc những người đó tại Xà Lung Cốc, trên Huỳnh Sơn, hiện tại ta định đến nơi đó. Nếu ta không gặp họ, thì người cầm như lão con trai độc nhất của người đến ngày tận số rồi !

Vạn Cực Đế Quân trừng mắt :

- Ai nói với người là ta giam cầm họ tại Xà Lung Cốc?

Độc Cô Thanh Tùng ” hừ ” một tiếng :

- Người quên là Ngươn Nhi vừa trốn thoát à?

Vạn Cực Đế Quân hét to :

- Sai ! Sai ! Ngươn Nhi trốn thoát, không phải từ Xà Lung Cốc, không phải tại Huỳnh Sơn ! Hấn lắm !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình :

- Vậy ra nơi hẩn trốn thoát là địa phương nào? Người nói thật không?

Vạn Cực Đế Quân đáp gấp :

- Ta dối người làm gì?

Độc Cô Thanh Tùng gần giọng :

- Mà họ Ở đâu?

Vạn Cực Đế Quân đắn đo một chút :

- Hiện tại, họ Ở tại Áo Nữ Động !

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị :

- Áo Nữ Động?

Chàng toan hỏi Vạn Cực Đế Quân xem Áo Nữ Động ở tại địa phương nào, đột nhiên Công Chúa xuất hiện cách chàng độ năm trượng.

Bà lạnh lùng gọi chàng :

- Độc Cô Thanh Tùng! Kể từ phút giây này, ngươi là một tên phản đồ của Địa Tướng. Ngươi không còn biện bạch gì được nữa! Ta không thể buông tha ngươi !

Độc Cô Thanh Tùng xanh mặt :

- Bá mẫu nói gì lạ thế? Chẳng lẽ tôi bỏ mặc Mẹ tôi và các vị thúc bá trong tay chúng?

Công Chúa quát vang ầm lên :

- Ai là bá mẫu của ngươi? Ta không cần biết đến mẹ ngươi và các người thân của ngươi, họ như thế nào mặc họ, ta chỉ biết ngươi là một tên khát máu, ta nhất định không thể buông tha ngươi.

Bóng người chớp lên liên tiếp.

Hai vị Thế Ngoại Lão Nhân và Địa Tướng xuất hiện tại cục trường. Tất cả bốn người phân ra đứng bốn góc, vây chàng vào giữa.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn quanh một lượt, thiết tha van lơn :

- Bá mẫu ! Mong bá mẫu lượng tình cho tôi cứu Mẹ tôi và các vị đó. Xong rồi tôi sẽ nạp mình tùy bá mẫu và ân sư xử trí.

Tôn Bất Tử cười lạnh :

- Cứu mẹ ỉ! Ngươi nói nghe hay quá ! Nhưng còn ai tin được ngươi? Buông tha cho ngươi có khác nào bọn ta gián tiếp mở màn một trường sát kiếp dồn toàn thể vô lâm vào cảnh tử diệt? Độc Cô Thanh Tùng ! Ta tưởng ngươi đừng hy vọng gì nữa cả !

Độc Cô Thanh Tùng thực ra không có ý gì ràng buộc đối với hai lão nhân, bất quá chàng kính trọng họ là hàng tiền bối không hơn không kém. Như vậy cả hai đâu có áp lực tinh thần gì đối với chàng? Chàng không để ý đến lời nói của họ cho lắm. Chàng day qua Địa Tướng :

- Ân sư biết cho đệ tử ! Vì trường hợp bất đắc dĩ, đệ tử không thể làm khác hơn! Mong ân sư xét lại !

Địa Tướng hét lên :

- Câm ngay, tên súc sanh ! Ngươi muốn tự quyết hay chờ ta động thủ?

Độc Cô Thanh Tùng tức uất quá, bật khóc. Chàng rên rỉ :

- Ân sư ! Ân sư ! Xin ân sư rộng cho đệ tử mười hôm. Trong mười hôm nữa, đệ tử sẽ tìm đến ân sư, nạp mình chịu tội. Đệ tử biết hối lỗi rồi. Đệ tử biết mình không còn xứng đáng đối với ân sư, không mặt mũi nào sống sót nữa! Nhưng, đệ tử xin ân sư hoãn lại mười hôm, cho đệ tử được tròn hiếu với mẹ và thân với các vị thúc bá.. Công Chúa cao giọng chặn lời chàng :

- Độc Cô Thanh Tùng, dù người có nói cách nào, cũng không lay chuyển được ý định của bọn ta !

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng mặt lên không, gào to :

- Trời ! Số phần tôi sao quá chua chát như thế này?

Vạn Cực Đế Quân đứng bên ngoài, cảm thấy mình thừa quá, không còn lý do gì ở lại nữa, dậm chân rút lui.

Độc Cô Thanh Tùng quát :

- Lão ma đầu ! Nếu ngươi rục rịch, ta sẽ hạ độc thủ sát hại lão con của ngươi ngay !

Vạn Cực Đế Quân kinh hoàng, không dám nhúc nhích. Lão phân trần :

- Ta ở đây làm gì nữa? Đối với cục diện này, ta là một kẻ thừa, đi là phải hơn !

Độc Cô Thanh Tùng bỗng há mồm phun ra một búng máu tươi, máu uất hận, máu bất bình, máu cương quyết, đoạn chàng bật cười cuồng dại.

Chàng cười một lúc, tiếng cười chấn động cả vùng Thần Bí Cốc, nghe ghê rợn, lạnh lùng, ai oán, nhưng đầy kiêu hùng.

62. Lão Già Áo Đen

Chàng cười đến chảy nước mắt, nước mắt có pha màu đỏ hồng, tiếng cười của chàng đập vào tai mọi người, chan chất, nhức cả óc.

Công Chúa và Địa Tướng lặng người cả hai bị tiếng cười của chàng gây xúc động phần nào.

Cười một lúc, cơn bão lòng lắng dịu, chàng lau lệ, ngồi trên lưng ngựa, chàng cúi gập người mấy lượt hướng về Công Chúa và Địa Tướng trầm giọng thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng nay đã làm nên tội, không dám để liên lụy đến ân sư và bá mẫu, phải mất thanh danh trên giang hồ, vậy mấy lay này gọi là tội vĩnh viễn cáo biệt ân sư và bá mẫu, tôi thề nguyện từ nay sẽ không bao giờ sử dụng Thiên Oai Chưởng và Địa Tướng Thần Phong Chưởng nữa ! Xin ân sư và bá mẫu ghi nhận điều đó !

Chàng dừng lại một giây, vẽ điêu linh lạc lõng của ngày nào Bạch Mã Trang hiện trở lại trên gương mặt chàng đau buồn cho số kiếp, đơn côi rồi cũng đơn côi, bao nhiêu tình cảm tạo tựu trong mấy ngày qua, sưởi ấm cõi lòng những tình cảm đó bỗng dưng lại tan biến như mây khói.

Tại sao ?

Tại vì chàng muốn bao thù cha, muốn cứu mẹ, muốn giải nạn cho các vị thúc bá của chàng ? Tại vì chàng đã khơi dòng máu của kẻ thù, để bảo vệ dòng máu của chàng !

Trời ! kẻ thù đã sát hại phụ thân chàng, chàng giết kẻ thù là một cái tội sao ?

Chàng báo hiếu là một cái tội sao ?

Không ! Chẳng bao giờ chàng chịu chiều theo một thiên kiếm như thế ! Người ta không muốn cho chàng sống vì chàng trả hiếu, có thể vô lý như vậy sao ?

Không ! Chàng phải sống ! Không có áp lực nào buộc chàng phải chết, khi đạo làm con chưa tròn, ơn gì thì ơn, nghĩa gì thì nghĩa, không có ơn nghĩa nào buộc chàng phải quên Cha, quên Mẹ, quên các vị thúc bá của chàng được.

Có thái độ rồi chàng bình tĩnh vô cùng, chàng thản nhiên tiếp nói :

- Các vị tiền bối muốn quy tội cho tôi, được lắm tôi sẵn sàng nhận tội cho các vị hài lòng. Nhưng, tôi còn phải nghĩ đến mẹ tôi, đến các vị thúc bá của tôi, nên bắt buộc tôi không tuân mạng được ! Các vị tiền bối muốn gì ? Động thủ ? Thì Độc Cô Thanh Tùng này vẫn còn tuyệt học của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, đủ ứng phó với các vị ! Độc Cô Thanh Tùng này sẽ lấy tư cách Chưởng Môn Quỷ Phủ Biệt Cung đáp ứng với hành động của các vị, tôi sẵn sàng lãnh giáo với các vị đây !

Địa Tướng và Công Chúa xanh mặt, cả hai tức uất vô tưởng, câu nói của chàng chạm nặng hai người hơn Thế Ngoại Lão Nhân, bởi ân tình của đôi bên đã thâm hậu lắm rồi. Còn thế Ngoại Lão Nhân ngoài thân phận tiên bối ra, đối với chàng hoàn toàn xa lạ.

Chàng tỏ thái độ đối lập quá rõ ràng, cả hai còn áp lực gì nữa đối với chàng ?

Cả hai cùng hét lên :

- Súc sanh ! Người có chết cũng chưa xứng tội ! Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng :

- Chẳng qua các vị dồn tôi vào bước đường cùng, tôi không còn làm sao hơn được ! Gọi tôi là cầm thú ? Chỉ khi nào tôi phải nhận thiên luân, tôi không nghĩ đến ơn sanh thành, thì tôi mới là cầm thú !

Chàng ngồi lặng trên mình ngựa, chờ một phác tác của đối phương.

Đột nhiên Lam Y Lão Tổ xuất hiện tại cục trường lão cao giọng gọi chàng.

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người còn nhìn nhận lão phu là sự tổ nữa không ?

Độc Cô Thanh Tùng nhếch mọi điểm nụ cười khổ :

- Còn bằng vào thái độ của sự tổ ! Tiểu sanh muốn biết sự tổ bằng lòng cho tiểu sanh cứu mẹ hay chẳng ?

Lam Y Sư Tổ đáp liền :

- Hiện tại, ta chưa có ý kiến rõ rệt !

Chàng gật đầu :

- Vậy xin sự tổ hãy đứng ra một bên, chờ xem cục diện diễn tiến như thế nào?

Lam Y Lão Tổ gấp giọng :

- Người định làm gì ?

Chàng lạnh lùng :

- Tôi chỉ có một con đường duy nhất phải theo !

Lam Y Lão Tổ trầm gương mặt, một nét cười thâm hiểm nơi đôi môi, lão bước qua một bên.

Công Chúa, Địa Tướng hai Thế Ngoại Cao Nhân trừng mắt nhìn lão, lão lắc đầu:

- Ai phải ? Ai quấy ? Lão phu không thể phân biệt được, đành làm người ngoài cuộc vậy !

Vừa lúc đó, Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi từ trong Thần Bí Cốc tiến đến lão bật cười hắc hắc, hướng về Độc Cô Thanh Tùng !

- Tiểu tử ! Mạng người còn dài lắm đó mới thoát khỏi Huyết Ảnh Cung ! Nhưng, đã thoát đi rồi, sao còn trở lại ?

Độc Cô Thanh Tùng quát to :

- Im ngay ! Người chớ cần hỏi ta vô ích ! Hãy nhớ cái hạn ước mười ngày là hơn !

Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi cười lớn :

- Tự nhiên ! Tiểu tử ! Còn người người cũng nhớ là người chỉ còn sống mười hôm nữa thôi ? Hãy chuẩn bị hậu sự đi là vừa.

Độc Cô Thanh Tùng hừ một tiếng :

- Rồi người xem, đừng khoát lát sớm !

Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi day qua Vạn Cực Đế Quân :

- Người lại đây ! Người định nhảy vào cuộc chiến với họ nữa sao ? Mặc họ, việc đó không can gì đến mình cả !

Vạn Cực Đế Quân giật mình, vội chạy đến bên cạnh Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi.

Độc Cô Thanh Tùng gằn giọng :

- À ! Người khinh là ta không dám làm gì lão con của ngươi ! Ngươi cãi lời ta ?

Bốp ! Bốp ! Bốp !

Chàng đánh ba tát tay vào mặt Vạn Cực Thiên Tôn, đôi mắt của lão sưng vù lên, làn da đỏ ửng.

Vạn Cực Đế Quân đau đớn cho con quá, rít lên :

- Trời ! Ngươi định giết con ta ?

Công Chúa quát :

- Súc Sanh ! Ngươi giục bọn ta động thủ gấp ?

- Bỏn Chưởng môn đã tuyên bố trước rồi ! Các vị muốn thế nào bỏn Chưởng môn sẽ ứng phó thế ấy ! Tùy các vị !

Hai thế Ngoại Cao Nhân thủ kiếm chặt trong tay, không nói một lời cả hai nhìn nhau, rồi lại nhìn Địa Tướng và Công Chúa.

Bất thành linh cả hai cùng khoa kiếm.

Rẹt ! Rẹt ! rẹt !

Thanh kiếm quét không gian rít gió như tiếng lụa xé, biến thành hai đạo kiếm quang chụp xuống đầu Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng cười ha hả :

- Đây là những kẻ không biết sĩ nhục là gì ? Ta đã biết thế nào rồi các ngươi cũng liên thủ tấn công ta ! Ta chấp đó !

Chàng không còn giữ sự tôn kính đối với hai thế Ngoại Lão Nhân nữa. Đã một lần họ quyết sống chết với chàng, giờ đây họ lại diễn cảnh đó, không hề thông cảm cho chàng thì tội gì chàng phải nể nang mãi mãi ?

Ít ra, chàng cũng phải cảnh cáo họ, chàng không phải là người họ có thể khinh thường nếu chàng không nỡ giết họ thì chàng cũng phải làm sao cho họ từ nay không dám động đến chàng nữa.

Quỷ Vương Trượng theo tay chàng vung lên, trượng ảnh chớp ngời hai thanh kiếm dịch đồng một lúc bị phong trụ ngay, kiếm quang tan biến mất.

Bàn tay tả đẩy Cửu Âm Thần Chưởng ra, chưởng phong vút đi rồi bàn tay đó sẽ nắm ngón. Hàn Man Chỉ tiếp theo bay tới như năm mũi tên.

Hai vị Thế Ngoại Lão Nhân vội nhảy tạt qua một bên Tôn Bất Tử hét to :

- Công chúa, Địa Tướng hai người đứng chờ ra đó mà nhìn à ?

Địa Tướng như xuất thần từ làn, giật mình cao giọng :

- Bọn ta phải liên thủ quần chiến à ? Không sợ võ lâm thiên hạ người ta cười cho sao ?

Tôn Bất Tử trầm giọng :

- Không liên thủ thì làm gì nổi hử ?

Địa Tướng suy nghĩ một chút cho Tôn Bất Tử nói có lý, trong hiện tình nếu câu nệ tiểu tiết thì không hy vọng gì đoạt được ý muốn.

Lão quát lên :

- Nghiệt súc ! Ngươi tạo nên oan nghiệt đầy trời, ta không còn dung dưỡng cho người được nữa !

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ Địa Tướng sắp xuất thủ, chàng ngưng thần chờ đợi.

Hai thế Ngoại Lão Nhân thấy Địa Tướng sắp tham gia cuộc chiến, liền vùng kiếm toa. hai màn hào quang, cuốn tới bức đồn chàng.

Chàng vũ lộng Quỷ Vương TRượng, vụt vù, trượng ảnh lợp không gian ngăn chặn kiếm quang của đối phương vững như tường đồng vách sắt.

Địa Tướng không chậm trễ, đẩy ra một chưởng cương liệt vô tưởng.

Chỉ có Công Chúa là chưa vào cuộc, có lẽ bà con phân vân chưa dứt khoát được thái độ chẳng, mặc dù bà cầm hồn Độc Cô Thanh Tùng hơn ai hết, bởi bà là nữ nhân giàu tình cảm và dễ xúc động hơn nam nhân, hận thì có hận, mà tình thương không phải mỗi lúc mỗi cắt đứt được dễ dàng.

Thực tâm mà nhận xét hiện tại công lực Độc Cô Thanh Tùng đã tiến đến cảnh siêu huyền, vượt hẳn Địa Tướng một bậc mà Thiên Oai Chưởng thuộc Dương, Tử Ấn Chưởng thuộc Âm, đồng nhau thì tương sanh, mà sai lệch nhau thì tương khắc cái nào mạnh thì khắc cái yếu. Do đó Tử Ấn Chưởng hoá giải Thiên Oai Chưởng không khó khăn cho lắm.

Bạch !

Một tiếng chạm vang khê lên, tuy khê nhưng sức dội vô cùng mãnh liệt, Địa Tướng bị đẩy lùi hơn ba bước.

Công chúa thấy thế sợ chàng quá phần uất ngăn chàng :

- Nghiệt Súc ! Người có nghĩ đến hậu quả của sự ngông cuồng hôm nay chẳng?

Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng :

- Hậu quả ? Chết là hết ! Song chết mà tròn thiên luân tròn nhân đạo, thì cái chết đó đáng tiếp nhận lắm !

Chàng rít lên :

- Ai muốn cho tôi chết cứ vào !

Công Chúa thấy chàng thách thức, không còn kiên nhẫn đứng ngoài cuộc chiến nữa, vội vận dùng Thần Phong Chưởng xuất chiêu công tới.

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ, Công Chúa là nữ nhân, thuộc âm, còn Thần Phong Chưởng thuộc Dương, Âm nhân luyện Dương Công khó đạt đến mức hoa? hầu, song Công Chúa suốt mấy mươi năm địa nỗ lực tu vi, nên cũng đạt được tám thành công lực.

Hiện tại bà xuất thủ tới tám thành, kể ra áp lực vô cùng mãnh liệt, chàng không dám khinh thường nên vũ lộng Quỷ Vương TRượng nhanh như gió cuốn, trượng hoa ào ào đổ xuống như mưa rào, tạo thành một bức hình phong kín đáo chặn luôn hai đạo hào quang của hai Thế Ngoại Lão Nhân, còn Địa Tướng thất bại qua chiêu đầu, vận thần lực đánh tiếp một chiêu nữa.

Tất cả bốn cùng liên thủ hiệp công, nếu Độc Cô Thanh Tùng không vướng bận Long Mã và Vạn Cực Thiên Tôn trên mình ngựa thì chẳng có sợ gì ?

Chàng phải bảo vệ lương cho Long Mã, chàng phải bảo vệ Vạn Cực Thiên Tôn, cần nhất là lão bang chủ Huyết Ma Bang phải sống thì chàng mới truy nguyên nhanh chóng chỗ giam cầm mẹ chàng và các vị thúc bá.

Dó đó, chàng chú trọng về thế thủ hơn.

Nhưng, đối với cường địch nếu thủ nhiều công ít, thì dễ bị địch bức dồn dù sao thì Độc Cô Thanh Tùng cũng phải lúng túng trước áp lực của bốn tay thượng thặng.

Chàng trông cậy vào Quỷ Vương TRượng chừ lúc đó chàng không còn dùng Tử Ấn Chưởng hoặc Cửu Âm Chưởng, Hàn Man Chỉ gì khác được nữa, chàng không dám phân tán công lực và tâm thần.

Chàng vận dụng toàn lực tu vi điều khiển chiếc Quỷ Vương TRượng, trượng ảnh chớp ngời càng lúc càng dày, càng lan rộng quanh mình chàng hào quang lớp lớp bao kín, áp lực trượng ảnh bức ra, như núi chuyển biến động, chàng chưa hề bị địch gây một tổn thương nào.

Hai Thế Ngoại Lão Nhân sở dĩ dùng kiếm là phòng Độc Cô Thanh Tùng hóa thành Huyết Ảnh, giờ thấy chàng không thi triển Hoá Huyết Công hai lão nghĩ dùng kiếm không bằng dùng chưởng, nên thu kiếm về tra vào vỏ đoạn cùng phát xuất chưởng công tới.

Độc Cô Thanh Tùng thầm nghĩ :

” Cả bốn người đều quyết tử chiến với ta? Ta có thể mất mạng tại đây chăng ?

Ta phải chết nơi tay họ à ? ” Bốn đạo chưởng kinh ào ào bay tới.

Lâm cảnh nguy, chàng sôi động tách cuồng ngạo như ngày nào, bật cười mang đại, vô hình trung chàng đã phát động cương khí hộ trì quanh cơ thể, đồng thời chàng vận tất lực bình sanh, quét một vòng tay ra trước.

Bùng ! Trước tiên, chưởng phong của chàng chạm phải kinh đạo của hai Thế Ngoại Lão Nhân. Nhờ đứng trên mặt đất chân tấn rất vững vàng, vả lại cả hai có công tu vi trên trăm năm khổ luyện, nên không bị chấn động còn Độc Cô Thanh Tùng ngồi trên mình ngựa tư thế mất cả nường tựa, có khác nào chàng đứng trong không trung lơ lửng tự nhiên chàng phải bị ảnh hưởng của sức chạm, toàn thân chàng rung chuyển. Nếu chàng không kém giữ vững thân hình ắt phải rơi xuống đất rồi.

Con Long Mã vốn là thần vật nó cũng có sức chịu đựng khá lắm, nếu không nó cũng bị nhào lộn mấy vòng dù muốn dù không chàng cũng phải nhào theo.

Nhưng chưa hết.

Hai luồng kinh Thế Ngoại Lão Nhân vừa qua, thì Thần Phong Chưởng và Thiên Oai Chưởng bay tới.

Thiên Oai Chưởng phát xuất trước Độc Cô Thanh Tùng không tài nào xoay trở kịp, chàng rú lên một tiếng, lưng chàng đã lãnh một chưởng của Địa Tướng.

Tuy có cương khí phòng hộ quanh mình chàng không khỏi bị rung động toàn thân, mặt chàng biến sắc, chàng chao chao người suýt rơi xuống đất.

Vừa lúc đó Thần Phong Chưởng của Công Chúa quét sang, dĩ nhiên nếu chàng hứng một chưởng đó dù chàng có lợi hại như thế nào cũng cầm chắc cái bại trong tay.

Và cái gì phải đến, đã đến.

Nếu lúc đó chàng có thừa thời gian phản công, vị tất chàng hoá giải nổi chưởng kinh của Công Chúa, huống hồ chàng thúc thủ trước một đạo lực kinh hồn.

Thần Phong Chưởng chạm vào người chàng, không gây tiếng động mạnh, đánh hất chàng xuống ngựa liền...

Tuy rơi xuống đất Độc Cô Thanh Tùng không quên Long Mã chàng sợ nó sẽ bị hại như chàng, vội hét to :

- Tuyết Ca ! Chạy đi !

Long Mã hí lên một tiếng rền, phóng chân bay qua đầu bốn người thoát khỏi vòng vây.

Vạn Cực Đế Quân thấy Độc Cô Thanh Tùng ly khai Long Mã, mà Vạn Cực Thiên Tôn thì vẫn còn trên lưng ngựa, lão thấy cách duy nhất giải nạn cho con đã đến, vội nhún chân nhảy vọt chặn đầu Long Mã.

Lam Ya Lão Tổ quát mắt tinh quang ngời lên như điện chớp, nhảy ra đón Vạn Cực Đế Quân liền.

Bàn tay lão tổ phát tới Lam Lâm Chủ Thủ bay ra, chiếu thẳng vào người Vạn Cực Đế Quân đồn thời Lão Tổ quát :

- Vô ích ! Người đừng tưởng dễ thừa cơ hạ thủ đoạn !

Vạn Cực Đế Quân cấp tốc tạt tránh qua một bên.

Chẳng chậm trê Lão Tổ phi thân tới trước đầu ngựa, như thiên thần xuất hiện vào vệ tuần mã.

Lão Tổ còn sợ con Long Mã hiểu lầm, vỗ về nó :

- Tuyết Nhi ! Ta không làm hại con đâu !

Nhanh như chớp Lão Tổ đảo bộ đến bên lưng Long Mã, đưa bàn tay ánh trên huyết Thiên Linh của Vạn Cực Thiên Tôn đang hôn mê trầm trầm, đoạn gọi Vạn Cực Đế Quân.

- Vạn Cực Lão Nhi ! chúng ta cùng là bạn già với nhau, tánh khí của ta thế nào chắc ngươi thừa hiểu. Hãy sử sự thông minh hơn, đừng buộc ta làm việc không muốn làm!

Vạn Cực Đế Quân phần nộ tốt độ, đôi mắt của lão như bắn lửa sáng ngời song lão còn làm gì được nữa ? Lão gần giọng mắng :

- Lão quái vật chen vào việc của ta ! Được lắm ! Rồi cũng có ngày mình gặp lại nhau để nhắc lại chuyện hôm nay !

Lam Y Lão Tổ không lưu ý đến lời Vạn Cực Đế Quân nắm được con tin trong tay để lung lạc lão ác ma rồi, Lão tổ day qua nhìn Độc Cô Thanh Tùng, không rõ xúc cảm thế nào đôi mắt của lão ngời lệ thảm.

Độc Cô Thanh Tùng mưa ra mấy búng máu tươi, chàng vừa mưa ra vừa phản công.

Bên kia, bốn người luân phiên nhau xuất thủ chiêu phong liên tục phát ra, làm chàng luôn luôn ứng phó.

Trong tình trạng chàng, dù ai có thân xác bằng kim cương cũng phải bị hủy hoại, hà huống bằng xương bằng thịt như chàng ? Đã đến lượt Tôn Bất Tử xuất thủ.

Độc Cô Thanh Tùng bỗng sáng ngời đôi mắt như một ngọn đèn cạn dầu chực tắt vùng loé lên, chàng rít lên một tràng cười cuồng dại :

- Ha ha ! Ta muốn sống ! Ta phải sống !

Chàng hét lên một tiếng lớn.

Bùng !

Chàng chưa kịp làm gì, chiêu phong Tôn Bất Tử quét qua, cuốn băng nhào lộn bốn năm vòng trên mặt đất.

Độc Cô Thanh Tùng lại mưa ra một búng máu, chàng cố gắng lắm mới đứng vững được.

Đường Bất Tử kêu to :

- Tiểu tử ! Tại sao ngươi không vận khởi Hoá Huyết Công?

Độc Cô Thanh Tùng nhếch môi cười lạnh :

- Ngươi muốn ta hoá mình thành Huyết Ảnh không ! Không đâu, nếu hôm nay ta phải chết dưới tay các ngươi thì ta chết với tư cách của một Độc Cô Thanh Tùng chính Độc Cô Thanh Tùng bị các ngươi đánh chết chứ không phải là Huyết Ảnh Tử bị đánh chết ! Dù thấy nguy ta cũng không bao giờ dùng đến Hoá Huyết Công cứu vãn tình hình. Các ngươi cứ yên trí đi giết được ta rồi các ngươi cứ hãnh diện mà hưởng về hào kiệt vô lâm, tuyên ngôn lên là đã liên thủ hạ sát được Huyết Ảnh Tử mặc dù thật sự các ngươi chỉ giết Độc Cô Thanh Tùng thôi ! Độc Cô Thanh Tùng chết vì Cửu Âm Thần Công, Hàn man Chỉ và Quỷ Phủ Âm Cung Kiếm không thể đương cự với sự hiệp công liên thủ của bốn tiền bối !

Chàng bật cười lớn :

- Ha ! Ha ! Chết như thế Độc Cô Thanh Tùng vinh hạnh biết bao, mà các vị cũng thừa vinh hạnh ! Còn ai không tưởng các vị hạ sát Huyết Ảnh Tử ? Lịch sử vô lâm sẽ ghi công đức các vị !

Địa Tướng quát chặn :

- Nghiệt súc ! Trong thiên hạ còn ai không biết Độc Cô Thanh Tùng và Huyết Ảnh Tử là một, ngươi đừng tưởng không vận dụng Hoá Huyết Công là bọn ta nương tay cho ngươi !

Chàng càng cười lớn :

- Nhưng Độc Cô Thanh Tùng chết rồi, vẫn còn Huyết Ảnh Tử như thường !

Một chiêu Thiên Nộ Địa Oán Trong Thiên Oai Chiêu Pháp bay tới, chặn lời chàng.

Lam Y Lão Tổ nhắm mắt lại không dám nhìn lão lẩm bẩm :

- Xong rồi ! Thế là hết ! Thương hại thay cho hần !

Một tiếng nổ vang lên như sấm tiếp theo đó Địa Tướng quát to :

- Người là ai ?

Hai Vị Thế Ngoại Lão Nhân cũng kêu lên :

- Cát Bất Tử ! Người cứu hần ? Người có biết hần là ai không ?

Lam Y lão Tổ hết sức kinh ngạc, mở to đôi mắt ra thấy cục trường có thêm một lão già vận y phục đen, gương mặt của lão hiện rõ vẻ bất bình phần uất.

Lão Nhân đó cất tiếng giọng đầu cảm hờn :

- Đường Bất Tử ! Tôn Bất Tử ! Hai người là hạng người gì lại liên thủ đánh một hài tử chưa đầy hai mươi tuổi ? Hần có phạm tội gì, tội đó quan trọng đến độ không tha thứ được chăng ?

Tôn Bất Tử cao giọng :

- Cát Bất Tử ! Già đến tuổi của người còn hồ đồ như vậy à ? Tại sao người không dò trước hỏi sao cho tường sự việc, người biết hần là ai không ?

Cát Bất Tử tròn tròn đôi mắt :

- Tôn Bất Tử ! Suốt trăm năm qua chả lẽ ta không hiểu thấu được tà tâm của người không hề biến cải ? Người hiếu động tham sát bất chấp thị phi nếu ta không biết hần là ai thì người lại biết được hần à ?

Tôn Bất Tử biến sắc nhưng gượng thốt :

- Hần là Huyết Ảnh Tử đó !

Cát Bất Tử hừ lạnh :

- Huyết Ảnh Tử thì đã sao ? Hể là Huyết Ảnh Tử thì phải chết à ?

Tôn Bất Tử nhấn mạnh :

- Nhưng hần đã sát hại vô số mạng người !

Cát Bất Tử hét to :

- Câm ngay ! Tôn Bất Tử ! Thế Ngoại Tam Lão Nhân chúng ta tuy mấy mươi năm sau này không xuất hiện trên giang hồ, song hào kiệt vô lâm còn ai không biết hể xuất hiện là có đủ bộ ba ? Vừa rồi hai người đến Nga My sơn tìm ta hai người có biết tại sao ta không tiếp các người không ?

Tôn Bất Tử trở mắt :

- Việc đó...

Cát Bất Tử gần giọng :

- Không có việc gì hết, hãy xếp qua mọi việc nào không dính dấp đến việc hôm nay còn như Độc Cô Thanh Tùng không ai biết hần tường tận bằng ta ! Hai người hãy hiểu như vậy, và không còn lấy làm lạ tại sao ta cứu hần.

Địa Tướng đánh ra một chiêu Thiên Oai Chuông tưởng đâu sẽ kết liễu tánh mạng Độc Cô Thanh Tùng không ngờ Cát Bất Tử từ đâu hiện ra đón chặn cứu chàng, làm lão sôi giận lên. Lão không đợi cho Thế Ngoại Tam Lão Nhân dứt chuyện với nhau lão vội chen lời :

- Ta là sự phụ của hần, ta lại biết hần kém người à ?

Cát Bất Tử lại nhìn Địa Tướng, ánh mắt lộ vẻ khinh miệt rõ rệt lão lạnh lùng xì một tiếng :

- Người là sự phụ của hần ? Hừ ! Người có xứng đáng gì với danh từ đó mà phô trương ? Người biết không ? Ta có mặt tại đây từ đầu đến cuối sự việc ta thấy tất cả, ta nghe tất cả Độc Cô Thanh Tùng hết lời cầu

khẩn van xin người, chỉ gia hạn cho hấn mười hôm thôi, sau khi hấn làm tròn hiếu phận, hấn sẽ nạp mình chịu tội tùy người xử trị, thế mà người sắt đá khẳng khái từ chối không cho hấn đáp ơn sanh thành, không cho hấn trả nghĩa các vị thúc bá của hấn, đã vậy người còn dồn hấn vào tử địa ! Trên thế gian này có hạng sư phụ nào như người chăng ?

Địa Tướng tắt lý cổ gượng kêu lên :

- Nếu hôm nay tay buông tha cho hấn, giang hồ sẽ cho là ta tiếp tay cho kẻ ác, dung dưỡng kẻ ác vô lâm sẽ phỉ nhổ vào mặt ta, ta còn làm sao hơn ? Phàm bất cứ nhân vật nào trong thiên hạ đều có cái bổn phận phải diệt trừ hấn !

Địa Tướng dừng lại một chút, đoạn trầm giọng thốt :

- Ta không thể gánh chịu một trách nhiệm nặng nề như thế trước quần hùng vô lâm, ta phải diệt trừ hấn !

Cát Bất Tử hừ lạnh :

- Hiện tại, người đã đoạn tình sư phụ đệ tử rồi, còn trách nhiệm gì nữa mà phải gánh chịu ? Ta tưởng người nên câm lặng là hơn !

Địa Tướng then quá trừng mắt nhìn trừng lão.

Cát Bất Tử lạnh lùng tiếp nói :

- Người không phục lời ta nói ! Không phục thì cứ giới thủ đoạn cần gì phải giận dữ ? Người đừng tưởng Nga My Lão Nhân Cát Trường Sanh này không đủ sức hạ người.

Địa Tướng run rung người thầm nghĩ :

” Lão là Nga My Lão Nhân ? Trong số Thế Ngoại Tam Lão Nhân, lão là người có võ công thâm hậu hơn hết ! ” Cát Bất Tử hừ một tiếng :

- Người không dám làm gì ta ? Không dám thì nên khóa cái mồm lại cho ta nhờ !

Rồi lão hướng sang Công Chúa :

- Công Chúa là người phối của Thiên Tướng há chẳng biết Thiên Tướng là bậc nhân kiệt anh minh thần dũng sao ? Công Chúa hành động hồ đồ như vậy không sợ làm mất thanh danh của chồng à ? Bây giờ ta có thể cho các người biết sau chiến dịch Vọng Nguyệt Bình trên Thanh Thành Sơn, giết hại hơn hai trăm môn đồ của Huyết Ảnh Cung, Độc Cô Thanh Tùng biết mình gây nên tội nghiệt đầy trời hấn đến Nga My Sơn toan hủy mình, như vậy hấn đâu phải là con người không tanh máu ?

Tôn Bất Tử cười nhẹ :

- Hấn có ý đó là phải, bởi hấn còn sống ngày nào là thiên hạ sẽ khổ với hấn ngày ấy !

Cát Bất Tử cao giọng :

- Nhưng hấn không chết ta cứu hấn, một kẻ kỳ tài như hấn có đâu chết vô lý như thế ? Hấn chết là vô lâm gãy đổ một cây trụ kinh thiên !

Tôn Bất Tử xì một tiếng :

- Một bậc kỳ tài trong vô lâm hai tay vấy máu hồng tanh tươi !

Cát Bất Tử không buồn để ý đến lời mỉa Tôn Bất Tử thản nhiên tiếp :

- Những kẻ chết trong tay của hấn là những tên cùng hung cực ác dù có chết cũng không bù với tội, huống chi hấn còn cứu mẹ, thì việc làm của hấn có trái đạo đâu.

Nga My Lão Nhân Cát Bất Tử đối trước bốn người, biện hộ cho Độc Cô Thanh Tùng một cách vững chắc, khiến cả bốn người nín lặng không một ai có lý lẽ gì bác lại lập luận của lão.

Trong thời gian đó Độc Cô Thanh Tùng điều tư khôi phục chân người, chàng từ tứ đứng lên đột nhiên chạy bay đến Nga My Lão Nhân, không kịp làm lễ chàng xúc động quá nhào xuống đất khóc ồ lên. Chàng khóc ồ lên, chàng khóc đến máu hoà với lệ, lệ đổ cuộn giọng lăn dài theo má.

Đứng ngoài vòng cục diện, Lam Y Lão Tổ xúc động lòng trắc ẩn, cũng khóc theo.

Nga My Lão Nhân cúi xuống vỗ về chàng cử chỉ lão hết sức từ hào hiền dịu, lão thốt :

- Hài tử ! Đừng bi lụy quá lắm chẳng có việc gì đâu ! Người đời ai cũng thế phải có một lần tao ngộ bi đát như vậy cả, cố can đảm lên chống chọi với nghịch cảnh, vượt mọi khó khăn cương quyết nhìn vào thực tế, hành động sở nguyện của mình miễn là cái sở nguyện đó thuận trời, hợp đạo. Người đi đi !

Độc Cô Thanh Tùng thu lệ, lạy Nga My Lão Nhân mấy lạy, chuyển mình sang Công Chúa và Địa Tướng cúi đầu mấy lượt.

Công Chúa và Địa Tướng chừng như đã hồi tâm, vẻ xúc động hiện lên gương mặt, có lẽ cả hai thẹn mình quá hẹp hòi không dám nhận sự cung kính của chàng, vội lùi lại mấy bước sắc diện thoát trắng, thoát xanh.

Cả hai không nói tiếng nào mà Độc Cô Thanh Tùng cũng không nói tiếng nào.

Độc Cô Thanh Tùng đứng lên từ từ cất bước, bước chân của chàng nặng nề quá đáng dấp của chàng uể oải quá, chàng như chán ngán tất cả sự đời, chàng hướng về phía Long Mã.

Lam Y Lão Tổ vội mang Vạn Cực Thiên Tôn đến trao lão ác ma cho chàng.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn im lặng từ từ quỳ xuống vừa bái tạ Ôn lão tổ vừa tiếp nhận lão ác ma.

Long Mã đã đến gần chàng không đợi chàng đến nó.

Nội thương còn trầm trọng nơi mình, Độc cô Thanh Tùng không dám nhảy lên ngựa, chàng từ từ leo lên, quay nhìn lại mọi người một thoán, ánh mắt của chàng ngời lên vẻ bi thảm vô cùng.

Tuy không thốt ra lời, chàng thâm nhủ :

- Thôi vậy ! Tạm biệt ! Biệt tất cả ! Biệt ân sư ! Biệt bá mẫu !

Chàng thúc gối nhẹ vào hông ngựa, lỏng cương, hướng về cốc khẩu. Lam Y lão tổ bỗng phi thân vút theo chàng, cao giọng nói :

- Người thương thế nặng nề như vậy, nếu gặp địch phục kích thì sao ? Để ta cùng đi với người !

Lão băng mình đi trước mở đường. Độc Cô Thanh Tùng run run giọng yết ớt thốt :

- Sư tổ không phải nhọc lo ! Tiểu sanh tự lượng sức mình có thể ra đi được, dù gặp chúng ngăn cản, cũng không đến nỗi nào !

Mặc chàng nói gì thì nói, Lam Y lão tổ vẫn đi tới.

Hai bóng trắng từ xa lao vút đến. Hai bóng đó là Lan nhi và Thu nhi. Cả hai vừa trông thấy Độc Cô Thanh Tùng vội kêu lên :

- Thanh Tùng ca !

Độc Cô Thanh Tùng nhếch nụ cười thê thảm, thấp giọng :

- Lan muội ! Thu muội ! Hẹn gặp lại !

Nàng Thu trông thấy tình trạng của chàng, biến sắc :

- Thanh Tùng ca ! Ai làm cho Thanh Tùng ca thọ thương như thế ?

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, hướng sang nàng Lan :

- Lan muội đừng quên những lời tôi nói vừa rồi ! Thôi tôi đi đây !

Chàng giật cương ngựa. Vừa lúc đó, Công Chúa gọi to :

- Lan nhi ! Thu nhi ! Hai người lại đây !

Nàng Lan và nàng Thu vâng lời, chạy đến Công Chúa, rồi còn quay đầu nhìn theo chàng. Độc Cô Thanh Tùng giục Long Mã từ từ chạy đi, theo sau Lam Y lão tổ.

Chàng đi không vội lắm, nhưng bóng chàng khuất nhanh trong ánh mắt của nàng Lan và Thu, vì hai nàng không còn nhìn rõ được qua hai màn lệ.

63. Trách Nhiệm Đương Đầu

Độc Cô Thanh Tùng cùng Ngươn Nhi cỡi chung Long Mã, kiên trì ngày đêm tiến đến Huỳnh Sơn.

Lòng chàng như bị muôn ngàn ngọn lửa hận thù đốt cháy, muốn đến nơi lập tức xem hư thực thế nào, bởi chàng còn nghi hoặc phân vân. Vạn Cực Đế Quân bảo rằng mẹ chàng và các vị thúc bá bị giam cầm tại Áo Nữ Động, còn Nga My Lão Nhân thì nói tất cả bị quản thúc tại Xà Lung Cốc trên Huỳnh Sơn. Chàng còn biết tin làm sao?

Rồi chàng nghĩ:

” Ngươn Nhi cũng bảo hẩn từ Xà Lung Cốc thoát ra, như vậy có đến hai người quả quyết tại Xà Lung Cốc. Bất quá Vạn Cực Đế Quân nói thế là để đánh lạc hướng mình chăng? ” Dù sao, chàng thấy cần phải đến Huỳnh Sơn trước, chàng nên tin lời người bên cạnh mình, nếu đến đây mà không gặp ai thì trở lại Áo Nữ Động cũng không muộn lắm.

Nhưng Áo Nữ Động ở đâu?

Mặc, chàng không cần biết, hãy cứ đến Huỳnh Sơn trước rồi hẵng hay.

Trên lưng ngựa, còn có Vạn Cực Thiên Tôn, Độc Cô Thanh Tùng từ Tương Châu vào Hoàn Châu. Dù Long Mã có tốc lực như phi tiễn, cũng không thể một ngày một bữa mà đến nơi được.

Đến ngày thứ ba, chàng mới tới thị trấn Cam Đường, cùng Ngươn Nhi dừng chân, định tìm nhà trọ qua đêm.

Cả hai rong ngựa quanh quẩn trên các con đường phố thì một gã trang hán đón chặn lại, trao cho một mảnh giấy. Trang hán đó bảo có người nhờ hẩn trao tận tay Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng lấy làm lạ, nhưng không hỏi liền, cầm mảnh giấy mở ra xem. Mảnh giấy có ghi mấy giòong chữ:

” Xà Lung Cốc ở tại phía Bắc Độc Tú Phong, trong dãy Huỳnh Sơn, cách con đường trấn độ năm mươi dặm, do ngã Nam môn. Đi gấp, đừng nên trì hoãn mà sanh biến, hồng cả đại sự. ” Đọc xong, chàng hỏi trang hán:

- Người trao mảnh giấy cho các hạ là ai?

Trang hán lắc đầu:

- Tại hạ không được biết tên họ, song hình dáng thì đại khái là một cụ già có chòm râu bạc rất dài.

Trang hán chào biệt chàng ngay, quay gót còn chàng thì trao mảnh giấy cho Ngươn Nhi xem.

Chàng thầm nghĩ, lão già nào đó chắc không có ác ý gì, có thể tin lão được, nên bỏ qua ý định dừng lại Cam Đường Trấn đêm nay.

Vào quán dùng bữa xong, liền do cửa Nam thị trấn, đi thẳng đến Độc Tú Phong, theo sự chỉ dẫn của lão già bí mật qua mảnh giấy.

Dọc đường, chàng và Ngươn Nhi suy nghĩ về hiện tình sự việc, không ai thốt với ai một lời nào.

Chợt, Ngươn Nhi kêu lên:

- Thanh Tùng ca! Tôi ngờ quá!

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ:

- Ngươn đệ ngờ gì?

Ngươn Nhi nhìn quanh một vòng:

- Phong cảnh ở đây khác hẳn với nơi tôi trốn thoát. Ở đó dĩ nhiên cũng có núi đồi song không hiểm trở như ở đây có vách núi bao phủ bốn bề.. Độc Cô Thanh Tùng ngẫm nghĩ một chút:

- Ngươi đệ trốn thoát trong trường hợp nào, hãy thuật sơ lược cho tôi nghe xem?

Ngươi Nhi từ từ thốt:

- Thực ra, không phải tự tôi trốn thoát nổi, mà chính là có người cứu. Người đó cứu tôi rồi, điểm huyết cho tôi mê man, bế tôi đi được một quãng đường, giải khai huyết đạo cho tôi. Người đó không cho tôi thấy mặt, sau khi giải huyết rồi, đi liền, chỉ lưu lại một mảnh giấy, dặn dò tôi phải đến Huyết Ảnh Cung tức khắc. Nhờ vậy tôi mới gặp lại Thanh Tùng ca.

Độc Cô Thanh Tùng ” ạ ” lên một tiếng:

- Kỳ quái! Kỳ quái! Nếu người đó có thiện ý, đã cứu được Ngươi đệ rồi, tại sao không cứu luôn các người kia?

Chàng trầm lặng một chút, bỗng kêu to:

- Đúng rồi! Đúng rồi!

Chàng hỏi nhanh:

- Trong mảnh giấy đó, có ghi là Ngươi đệ được cứu khỏi Xà Lung Cốc trên Huỳnh Sơn phải không? Nếu đúng như vậy thì tôi hiểu sự tình như thế nào rồi!

Ngươi Nhi trở mắt:

- Đúng là người cứu tôi cho biết tôi bị giam cầm tại Xà Lung Cốc. Nhưng Thanh Tùng ca hiểu sự tình ra sao?

Độc Cô Thanh Tùng ca giọng:

- Ngươi đệ! Chúng ta lắm kế dụ địch rồi! Người đó chỉ giải thoát cho một mình Ngươi đệ, để Ngươi đệ đưa tôi tới đó, lọt vào cạm bẫy.. Ngươi Nhi kêu lên:

- Rất có thể như vậy lắm!

Cả hai ngơ ngẩn một lúc. Sau cùng, Độc Cô Thanh Tùng tỏ vẻ cương quyết:

- Kế gì thì kế, mình sợ gì? Miễn những người thân của mình còn ở đó thì thôi!

Chàng vỗ mạnh vào gáy ngựa:

- Tuyệt Ca! Đi thôi!

Long Mã cất vó, sải như bay.

Năm mươi dặm đường đối với nó, chẳng có nghĩa gì, chỉ trong một thoáng, nó đưa cả hai đến nơi.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn Độc Tú Phong trước mắt, trầm nghĩ:

” Mình lên trên đỉnh, quan sát tình thế, rồi xuống cốc, cũng chẳng muộn gì! ” Long Mã theo đường mòn, bay lên đỉnh. Vừa đến đỉnh núi, cả hai cùng giật mình. Nga My Lão Nhân đã ngồi xếp bằng tròn tại đó, không rõ từ lúc nào.

Độc Cô Thanh Tùng nhảy xuống ngựa, chạy nhanh đến trước mặt lão già, quỳ lạy một lạy.

Nga My Lão Nhân Cát Trường Sanh mỉm cười gật đầu:

- Ngươi đến kịp lúc lắm!

Lạy rồi, Độc Cô Thanh Tùng không biết nói gì thêm. Nga My Lão Nhân tiếp nói:

- Hai người ngồi xuống đó, nghe ta nói đây.

Độc Cô Thanh Tùng và Ngươi Nhi vâng lời. Cả hai hết sức nghi hoặc, không rõ lão nhân sẽ nói gì với họ.

Nga My Lão Nhân nghiêm sắc mặt, trầm giọng thốt:

- Độc Cô Thanh Tùng! Từ hôm ngươi đến Nga My Sơn tìm cái chết, gặp ta cứu thoát, ta nhận thấy ngươi là một bậc anh tài trong võ lâm, tương lai sẽ thành đạt lớn lao, ta có ý mến ngươi liền. Ta lại nghĩ ngươi đã luyện được Hoá Huyết Công tất giang hồ sẽ không dung tha ngươi. Cho nên, ngươi đi rồi thì ta cũng theo sau xuống núi, ta sợ biết Vạn Cực Đế Quân bắt thân mẫu và các vị thúc bá của ngươi giam cầm nơi nào, nhưng ta không thể cứu họ thay ngươi, bởi việc đó ngươi phải cáng đáng để giang hồ không còn lý do gì trách cứ ngươi được. Tự ngươi cứu họ, thì niềm bất mãn trong thiên hạ võ lâm sẽ tiêu tan, ta sợ ngươi có sơ thất điều gì nơi Huyết Ảnh Cung, nên giải cứu cho Ngươn Nhi để hấn đến đó giúp ngươi một tay.

Độc Cô Thanh Tùng sững sốt:

- Thế ra chính lão tiền bối cứu thoát Ngươn đệ?

Nga My Lão Nhân gật đầu.

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi:

- Theo khẩu khí của lão tiền bối, thì mẫu thân và các vị thúc bá của tiểu sanh không bị giam tại Xà Lung Cốc này?

Nga My Lão Nhân lại gật đầu:

- Đúng như lời Vạn Cực Đế Quân đã thốt với ngươi, các người đó hiện ở tại Áo Nữ Động.

Độc Cô Thanh Tùng ” ạ ” lên một tiếng, nhìn sững lão nhân. Chàng không hiểu tại sao lão nhân muốn chàng đến nơi này, trong khi mẹ và các vị thúc bá chàng ở tại nơi khác.

Nga My Lão Nhân điểm một nụ cười:

- Ngươi lấy làm lạ tại sao ta muốn ngươi đến đây?

Độc Cô Thanh Tùng không biết phải đáp làm sao. Nếu lão nhân muốn vậy, chắc phải có dụng ý gì chứ? Mà dụng ý đó phải có lợi cho chàng, chứ nữa nào lão nhân gạt chàng?

Nga My Lão Nhân cười nhẹ:

- Độc Cô Thanh Tùng! Chắc ngươi chưa quên ta nói với ngươi những gì lúc ngươi rời toà thạch thất của ta chứ?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Tiểu sanh còn nhớ lắm! Lão tiền bối muốn cho tiểu sanh chiếm đoạt chiếc Kim Đánh Võ Lâm, rồi sau đó xưng Võ Lâm Tôn, chẳng quạ. Nga My Lão Nhân khoát tay:

- Ngươi chẳng cần nói thêm. Ta đã biết hoàn cảnh của ngươi rồi. Nhưng ngươi không phải lo ngại gì cả. Sự phụ của ngươi và bá mẫu của ngươi thủy chung gì cũng phải xét lại cho ngươi mà huỷ bỏ thái độ câu chấp đó. Huống chi, cái trách vụ Võ Lâm Thánh Tôn phải thuộc về ngươi, chỉ có ngươi mới đủ tài lãnh đạo quần hùng, ức chế giang hồ, bảo tồn công đạo. Thiên hạ ngày nay đã rối loạn tới bời, nếu không có tay tài đức song toàn để duy trì chánh nghĩa, thì ngày mạt vận của võ lâm tưởng không còn xa nữa!

Độc Cô Thanh Tùng chưa kịp đáp, Ngươn Nhi vội reo lên:

- Hay lắm! Hay lắm! Thanh Tùng ca đoạt hồi Võ Lâm Kim Đánh, toa. trấn ngôi vị độc tôn, Ngươn Nhi này hết sức tán thành!

Nga My Lão Nhân nhìn chàng:

- Ngươi nghĩ sao?

Độc Cô Thanh Tùng vô cùng kích động:

- Tiểu sinh xin tuân mạng!

Nga My Lão Tử điểm một nụ cười:

- Hiện tại Võ Lâm Kim Đảnh ở trong Xà Lung Cốc, phía dưới núi đó, do lão trọc phái Thiếu Lâm là Bích Nhân Thần Tăng bảo vệ. Lão ấy chờ Vạn Cực Đế Quân đến nơi để cử hành lễ đăng quang tiến vị. Người cứ xuống đó, còn Long Mã và Vạn Cực Thiên Tôn thì để lại đây cho Ngươn Nhi gìn giữ. Người đừng lo ngại gì cả, ta ở đây đợi người, nếu có xảy ra bất trắc, ta sẽ tiếp tay hấn một tay.

Độc Cô Thanh Tùng lạy Nga My Lão Nhân một lạy rồi đứng lên, nhìn xuống Xà Lung Cốc, trông thấy sa mù bao phủ không rõ cốc sâu như thế nào, chàng do dự một chút.

Nga My Lão Nhân trấn an chàng:

- Người cứ hăng hái xuống dưới đó đi, không có gì đáng sợ cả. Tuy Vạn Cực Ảo Nữ có bố trí một trận đồ, phòng ngự lối vào cốc, song trận đồ đó do theo quyền bí lục của Địa Tướng lập ra, mà người thì thông thuộc toàn quyền bí lục rồi, tất nhiên người thừa hiểu cách phá trận. Còn như, cốc tuy mang tên Xà Lung, bắt quá so hình thế mà thành tên, chứ thực tế chẳng có rắn độc hoặc thú dữ gì cả. Người yên trí hành động.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Tiểu sinh đã hiểu!

Thân hình khẽ chớp, chàng như ánh sao xẹt, bay vút xuống Xà Lung Cốc khẩu.

Cốc khẩu rộng vừa đủ một người chui qua, nằm giữa hai vách đá, dài độ ba trượng.

Cốc khẩu có cái hình thế như vậy, nếu được một tay có công lực cao cường thủ nghệ thì thiên quân vạn mã cũng không mong gì vào lọt.

Độc Cô Thanh Tùng đứng tại miệng cốc, cao giọng gọi vọng vào:

- Bích Nhân Thần Tăng! Mau đem chiếc Võ Lâm Kim Đảnh ra đây giao nạp cho ta! Vật đó trước tiên do ta tìm được, nó phải trở về nguyên chủ.

Giọng nói của chàng sang sảng như chuông đồng. Chắc hẳn Bích Nhân Thần Tăng có nghe rõ, không sót một tiếng.

Nhưng, chẳng có ma nào đáp lời chàng ngoài tiếng dội của chính câu nói do chàng thốt lên.

Độc Cô Thanh Tùng điểm nụ cười lạnh, tiếp nói:

- Bích Nhân Thần Tăng! Đừng ý trượng vào trận đồ do các người bố trí, nó không ngăn chặn nổi ta đâu. Ta thừa hiểu Ma Nữ chiêu theo bí lục của Địa Tướng mà lập ra. Trận đồ đó, ta phá rất dễ dàng!

Chàng bước từ bước một vào cốc.

Vừa lúc đó hai tiếng mõ kinh vang lên, Bích Nhân Thần Tăng không xuất hiện, nhưng thốt vọng ra ngoài:

- Độc Cô tiểu tử! Người lại đến đó à?

Độc Cô Thanh Tùng ” hừ ” lạnh:

- Không ta thì còn ai nữa?

Bích Nhân Thần Tăng cười ” hắc hắc ”:

- Kim huynh đâu! Chận cốc khẩu nhé!

Độc Cô Thanh Tùng giật mình:

- Người gọi ai là Kim huynh? Có phải Cửu Long Thần Ma chăng?

Bích Nhân Thần Tăng vẫn cười, nhưng giọng âm trầm hơn:

- Lão ấy đã bị người huỷ diệt một cánh tay, lão hận người vô cùng, ta muốn lão chận lại cốc khẩu cho lão có dịp báo hận! Dù có mười Độc Cô tiểu tử vị tất đã vượt qua khỏi lão mà vào cốc!

Quả nhiên, Cửu Long Thần Ma cao giọng ứng tiếng ngay:

- Tiểu tử! Vay máu phải trả máu! Cái hận cụt một cánh tay, ta còn ôm ấp mãi đến hôm nay!

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, nhưng chàng kịp tỉnh ngộ ngay, thầm nghĩ:

” Nếu Ngoại công không tỏ ra không thù hận ta, thì Huyết Ma Bang sẽ nghi ngờ, chúng chẳng bao giờ để yên cho người! Có mặt người tại đây, ta thấy đỡ vất vả phần nào trong việc thu hồi chiếc Vô Lâm Kim Đảnh vậy! ” Chàng mừng thầm. Bên ngoài, chàng tỏ ra là một kẻ tử thù, cao giọng thách thức:

- Người nên hiểu là có phúc đức đấy, chứ hận ta là hận lầm sao? Thay vì mất mạng, người chỉ mất một cánh tay, kể ra số người còn dài! Hôm nay thiếu gia đến đây, nếu người muốn báo hận, người cứ ra đây mà giở thủ đoạn, xem người có làm gì được ta chăng?

Chàng chẳng đợi ai ra ngoài, liền nhún chân nhảy vào trong cốc.

Cửu Long Thần Ma hét vang:

- Tiểu tử quả thật không muốn sống à?

Độc Cô Thanh Tùng nghe chuông phong vút tới, khí thế thật mãnh liệt. Chiêu thế xuất phát một cách trí mạng, như thù nhân gặp thù nhân. Độc Cô Thanh Tùng nghi hoặc, không rõ Cửu Long Thần Ma làm như vậy có dụng ý gì. Chàng toan phát chuông nghênh đón.

Nhưng kinh đạo của Cửu Long Thần Ma phát đi được nửa chừng, lão lập tức thu hồi lại. Đồng thời, lão dùng thuật truyền âm nhập mật bảo chàng:

- Ngoại tôn! Người vận dụng bảy thành công lực đánh ta, ta giả vờ bại, chạy vào cốc, người đuổi sát bên ta, ta sẽ dẫn đường cho người đến chỗ tàng trữ chiếc Kim Đảnh.

Độc Cô Thanh Tùng mừng thầm, vội đáp:

- Ngoại công yên tâm, tôi hiểu rồi!

Cửu Long Thần Ma liền hét to:

- Tiểu tử! Người dám tiếp ta ba chuông chăng?

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Dù trăm chuông, dù ngàn chuông ta vẫn xem thường, nói gì ba chuông! Nào có thủ đoạn gì cứ giở ra xem?

Cửu Long Thần Ma quát:

- Tiếp chiêu thứ nhất đây!

Cửu Long Thần Công theo tay lão vút đi liền. Một vầng khí xanh hiện lên cuốn dài tới như chiếc móng mờ mờ.

Độc Cô Thanh Tùng giở Quỷ Phủ Âm Công đẩy bàn tay tới.

Bùng!

Cửu Long Thần Ma lùi hơn ba bước.

Độc Cô Thanh Tùng bước tới ba bước, cười ha hả:

- Kim Lão Ma! Ta sẽ tha chết cho người một lần rồi. Hôm nay nhất định phải hạ sát người, hãy đem toàn lực chống trả lại ta, có chết cũng không ân hận.

Cửu Long Thần Ma không đáp, xuất chiêu thứ hai rồi chiêu thứ ba.

Qua mỗi chiêu lão lui ba bước. Lão lui thì Độc Cô Thanh Tùng tiến.

Tiếp đủ chiêu rồi, Độc Cô Thanh Tùng hét to:

- Giờ đến lượt ta đây! Cố giữ mình!

Chàng tung liên tiếp ba chuông.

Cửu Long Thần Ma miễn cưỡng ứng chiến, tỏ ra mình kém thế.

Lão cứ lùi dần, lão chập choạng đôi chân tựa hồ không kèm vững thân mình dưới áp lực của địch.

Bích Nhân Thần Tăng khẩn trương vô cùng. Lão lo lắng, hỏi gấp:

- Kim huynh liệu có chịu đựng nổi với hấn không?

Cửu Long Thần Ma thở dài:

- Lão tThần Tăng! Từ hôm mất đi cánh tay, lão phu nhận thấy công lực kém giảm rất nhiều. Lão phu sợ không ngăn chặn hấn nổi!

Bích Nhân Thần Tăng kêu lên:

- Vậy Kim huynh bỏ cuộc, chạy vào trong ngay, mình còn có trận đồ kia chắc tiểu tử không qua lọt đâu!

Cửu Long Thần Ma gật đầu:

- Thần tăng đã bảo như thế, lão phu xin tuân mạng!

Độc Cô Thanh Tùng nghe Cửu Long Thần Ma hết sức khiêm cung từ tốn đối thoại với Bích Nhân Thần Tăng, biết ngay lão đã mất uy tín rất nhiều trong Huyết Ma Bang. Vì lão xưng chức Hộ Pháp tại Tổng Đàn, trên quyền cả tam Đàn Chủ, thế mà nay lão phải tuân theo sự sắp xếp của Bích Nhân Thần Tăng, đủ biết lão bị giáng chức rồi.

Song, như vậy kể ra cũng còn may, bắt quá Huyết Ma Bang thấy lão cụt tay, không còn hữu dụng như ngày nào, nên truất quyền lão. Ít ra lão cũng còn duy trì được mạng sống. Chứ nếu chúng nghi ngờ lão, thì lão đã mất mạng, còn đâu đến hôm nay hòng giúp đỡ Độc Cô Thanh Tùng thành công?

Đánh tiếp ra một chưởng cuối cùng, Cửu Long Thần Ma bỏ cuộc chiến, chạy vào trong cốc.

Độc Cô Thanh Tùng hét lớn:

- Chạy đâu cho thoát tay ta? Nếu bọn các người không giao hoàn chiếc Kim Đánh cho ta, ta quyết huỷ diệt Xà Lung Cốc này như bình địa!

Chàng phóng mình bay vút theo, bám sát Cửu Long Thần Ma.

Bích Nhân Thần Tăng hấp tấp gọi to:

- Kim huynh! Kim huynh! Tiểu tử đuổi theo rất sát, làm thế nào bây giờ?

Cửu Long Thần Ma cao giọng:

- Thần Tăng yên chí! Lão phu dẫn dụ hấn vào trận đồ, hấn sẽ không thoát ra nổi!

Bích Nhân Thần Tăng vẫn lo sợ:

- Kim huynh cẩn thận đấy! Hấn lợi hại như thế nào, chắc Kim huynh cũng thừa hiểu. Không khéo lại bị nguy với hấn.

Đột nhiên, Cửu Long Thần Ma đảo bộ hoành thân, nhảy xa mấy trượng.

Độc Cô Thanh Tùng không bỏ, cấp tốc chuyển mình theo liền, chàng đã trông thấy Bích Nhân Thần Tăng rất rõ, lão đang ngồi phô thân hình phì nộn ra một đồng. Hiện tại, với công lực của chàng, chàng có thể hạ lão ác tăng dễ dàng, nhưng Cửu Long Thần Ma không muốn cho lão tăng phải chết, nên rẽ sang con đường khác, làm như vậy chàng không còn chạm mặt lão tăng nữa. Chàng đoán Cửu Long Thần Ma có một lý do gì mới lưu mạng sống của Bích Nhân Thần Tăng đến ngày nay, chứ cả hai cùng ở tại đây chung giữ chiếc Kim Đánh, chẳng lẽ Thần Ma không có một giây một phút nào thuận tiện để hạ thủ sát hại Thần Tăng sao? Vả lại Thần Tăng không nghi ngờ gì hết thì Thần Ma có khó khăn gì mà chẳng giết nổi Thần Tăng?

Chàng muốn thử xem Cửu Long Thần Ma dụng tâm như thế nào mà muốn cho Bích Nhân Thần Tăng sống sót, liền bật cười ha hả cao giọng thốt:

- Cửu Long Thần Ma! Bích Nhân Thần Tăng! Ta đối với các người như vậy, kể ra cũng khách khí lắm rồi! Tưởng các người cũng khá thông minh để nhận định tình thế mà liệu cơ tiến thoái, đừng để ta phần nộ lên mà chết với ta! Chiếc Kim Đánh đâu mang ra đây, giao nọ cho ta đi!

Cửu Long Thần Ma ” hừ ” lạnh:

- Điều đó ta nhìn nhận người nói đúng, nếu người vận khối Hoá Huyết Công, biến mình thành Huyết Ảnh Nhân thì bọn ta không hy vọng gì sống sót được với người. Song người đừng tưởng bọn ta sợ chết đến nỗi phải giao nạp chiếc Kim Đánh cho người? Mục đích của người đến đây gần như bất thành rồi đó.

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả:

- Ai dám gây trở ngại gì cho ta mà bất thành?

Cửu Long Thần Ma lạnh lùng:

- Chỗ dấu chiếc Kim Đánh chỉ có hai người chúng ta biết mà thôi. Nếu người giết bọn ta, còn ai khác biết được mà chỉ cho người? Bọn ta chết rồi, chiếc Kim Đánh sẽ trở thành bí mật muôn đời!

Độc Cô Thanh Tùng càng cười lớn:

- Thì ta chỉ giết một, chưa một ta sẽ tra ra, có gì khó khăn đâu?

Cửu Long Thần Ma lắc đầu:

- Đừng nuôi mộng! Bọn ta sống đồng sống, chết đồng chết, lệnh của Đế Quân như thế, người không thể bắt sống chúng ta đâu!

Bích Nhân Thần Tăng phẫn nộ:

- Kim huynh còn phí miệng lưỡi với hần làm gì nữa? Hãy đưa hần vào tử địa cho rồi! Độc Cô Thanh Tùng ngấm ngầm một chút, chợt hiểu:

” À ra thế! Nếu mình giết Bích Nhân Thần Tăng, thì Ngoại công sẽ bị Vạn Cực Đế Quân bức tử ngay! Dù mình có thể bảo đảm an toàn cho Ngoại công, song chừng như cái ý của người là muốn nấn ná trong Huyết Ma Bang để làm nội tuyến cho mình, như vậy mình phải tôn trọng ý của người. ” Đột nhiên, vừa lúc đó, từ bên ngoài cốc có giọng nói rất quen thuộc oang oang vọng vào:

- Bích Nhân Đàn Chủ và Cửu Long tiên nhiệm Hộ Pháp mau mau ra ngoài cốc, nghinh đón tổ sư giá lâm!

Bích Nhân Thần Tăng và Cửu Long Thần Ma giật mình. Trong cái giật mình đó, Bích Nhân Thần Tăng thì hân hoan, còn Cửu Long Thần Ma thì lo ngại.

Bích Nhân Thần Tăng hướng sang Cửu Long Thần Ma:

- Kim huynh! Mình làm sao bây giờ?

Cửu Long Thần Ma trầm ngâm một chút:

- Thần Tăng chủ trì mọi việc tại cốc này, hãy tùy nghi liệu định!

Bích Nhân Thần Tăng gật đầu:

- Phần bản tăng ra nghinh tiếp tổ sư, còn Kim huynh thì thủ ngự tại đây, cầm chân tiểu tử. Có tổ sư đến nơi rồi thì không còn lo ngại gì nữa. Chắc chắn tiểu tử sẽ bị hạ!

Độc Cô Thanh Tùng nghe Huyết Ảnh Tử đến đây bất thành linh, trong lòng nghi hoặc vô cùng. Rồi chàng thấy Bích Nhân Thần Tăng sắp xếp như vậy, không khỏi mừng thầm, cảm chắc phen này thế nào chàng cũng đắc ý.

Bích Nhân Thần Tăng thốt xong, liền phóng mình vào đám sương mù, thoáng mất dạng.

Cửu Long Thần Ma cấp tốc bay theo, rồi trở lại ngay. Lão nắm cánh tay Độc Cô Thanh Tùng, thấp giọng giục:

- Đi, Ngoại tôn! Mình phải hành động nhanh mới được. Ác tăng đã ra ngoài cốc rồi. Nếu chần chờ, lão trở vào tắt hồngбет!

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Phải đó, Ngoại công ạ! Mình nhanh chân mới chắc ý hơn!

Cả hai giả thuật khinh công, lao vút thân hình như hai vệt khói vút vào sâu trong cốc đến một gò đá cao, ra đảo một lúc, xuống độ hai thước, chiếc Vô Lâm Kim Đảnh hiện ra.

Cửu Long Thần Ma đưa tay nâng lên, trao cho Độc Cô Thanh Tùng:

- Ngoai tôn! Hãy trân trọng vật này!

Nhìn chiếc Kim Đảnh toa? kim quang chớp chớp, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy một niềm man mác dâng tràn.

Thực ra, chàng không xúc động vì báu vật. Chàng chỉ nhớ đến sự thiết tha ân cần của Nga My Lão Nhân, chàng nghĩ đến trách nhiệm trong tương lai, gương mặt chàng trở nên nghiêm trọng vô cùng.

64. Huyết Chiến Xà Lung Cốc

Độc Cô Thanh Tùng run run giọng:

- Ngoai công ! Chỉ vì tôi muốn cho chánh nghĩa vô lâm được hoàng khai quang bá, tôi phải thủ hộ chiếc Kim Đảnh này. Từ nay, thần vật sáng chói huy hoàng, xứng đáng với hoài niệm của người xưa. Thần vật sẽ là tượng trưng của công đạo giang hồ, thần vật sẽ là khuôn vàng thước ngọc cho thiên hạ vô lâm.

Cửu Long Thần Ma trang nghiêm gật đầu:

- Phải đó, Ngoai tôn a ồ! Ngoai tôn là bậc kỳ tài trong thiên hạ ngày nay. Ngoai tôn rất xứng đáng gìn giữ thần vật. Với danh hiệu Ngũ Tuyệt Ma Vương, Ngoai tôn có thừa bản lãnh tạo uy tín cho thần vật, từ nay quần ma cũng như quần hùng sẽ không còn dám vượt lễ quy cũ vô lâm. Song.. Lão mợ mắng về dĩ vãng:

- Ta nhớ lại hành vi suốt mấy mươi năm qua, tự thấy thẹn mình dưng chen trong hàng ngũ vô lâm.. Độc Cô Thanh Tùng biết Cửu Long Thần Ma đang hối hận vô cùng, chàng an ủi:

- Ngoai công bắt tất phải nghĩ ngợi xa vời! Biển khổ mệnh mông quay đầu là thấy bến giác ngộ. Con người ai không lụy trầm vì thế tục? Song cái quý là ở chỗ mình sớm thức ngộ lỗi lầm, thiên lương bừng dậy là phẩm cách phục hồi.. Rồi chàng hỏi:

- Tại sao Ngoai công lại gọi tôi là Ngũ Tuyệt Ma Vương?

Cửu Long Thần Ma nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Dù muốn dù không, Ngoai tôn cũng đi khai trường sát kiếp, máu đã chảy nhiều vì bàn tay của Ngoai tôn, nên danh hiệu Ma Vương rất thích hợp. Còn như Ngũ Tuyệt, bắt quá từ tuyệt học của Ngoai tôn mà thành tên gọi:

Hoá Huyết Công, Cửu Âm Huyền Công, Thần Phong Công, Thiên Oai Công, Hàn Man Chỉ Công. Trên đời này ai thắng nổi Ngoai tôn! Ngoài ra, cái danh hiệu Ma Vương có tác dụng đối với quần ma, mà Ngoai tôn là người của chánh đạo, thì phần việc thiêng liêng là thống hợp Hắc Bạch lưỡng đạo. Ta tưởng tước hiệu đó rất xứng với Ngoai tôn vậy.

Độc Cô Thanh Tùng chưa xót vô cùng.

Nhớ đến Thần Phong Công, là nhớ đến Công Chúa. Nhớ đến Thiên Oai Công là nhớ đến Địa Tướng! Hai vị đó còn giữ thái độ lạnh lùng với chàng chăng?

Chàng nghĩ, có lẽ rồi Ngũ Tuyệt sẽ trở thành Tam Tuyệt!

Chàng nhìn sang Cửu Long Thần Ma, thấy lão vẫn trầm buồn man mác, vội an ủi:

- Ngoai công không nên bi thảm như thế!

Cửu Long Thần Ma lắc đầu:

- Bình sanh ta chỉ làm những điều bất nghĩa, bất nhân, ta biết tội nghiệt quá nhiều, chỉ có cái chết mới chuộc hết tội lỗi ta đã làm! Ta còn mặt mũi nào nhìn thấy người trong vô lâm!

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão không chớp mắt, chàng kêu lên:

- Ngoại công nghi thế là sai rồi! Quá khứ dù có thế nào, cũng vẫn là quá khứ, chỉ có tương lai mới đáng kể! Những vấp vấp đã qua giúp cho Ngoại công thấy con đường ngay phải đi thì con đường ngay đó là cứu cánh của những ngày còn lại mà Ngoại công tận dụng để hối cải tiền phi, như vậy là thuận với đạo trời, Ngoại công phải dốc lòng hướng thiện. Chỉ có hướng thiện mới làm tiêu tan được oan nghiệt, chứ chết đi thì được việc gì? Chết mà oan nghiệt chưa tiêu tan, cái chết đó chỉ có nghĩa là mình trốn tránh một cuộc chịu đựng, trốn tránh một hình phạt tinh thần, cái chết đó không dùng cảm chút nào, trái với lời khuyên dạy Đại hùng Đại lực của Đạo gia!

Chàng dừng lại một giây:

- Huống chi, trong hàng ma đầu, còn chán kẻ ngoan cố, họ chưa thức ngộ ăn năn, họ còn kém xa Ngoại công vạn dặm. Nên mừng là phải, sao Ngoại công lại thương cảm phận mình quá độ mà yếu lòng tìm lối thoát không can đảm chút nào!

Cửu Long Thần Ma sáng mắt lên, đặt tay lên chiếc Kim Đảnh, đồng dục tuyên ngôn:

- Cửu Long Thần Ma họ Kim tên Đỉnh này, từ nay nếu còn một hơi thở, sẽ dùng hơi thở đó phục vụ cho chủ nhân Kim Đảnh, dù có chết cũng không từ. Kim Đảnh sẽ là biểu tượng của chánh nghĩa vô lâm. Lão phu xin thề.

Độc Cô Thanh Tùng phấn khởi tâm thần, cũng đồng dục tuyên thệ:

- Độc Cô Thanh Tùng này nguyện đem tâm lực hộ trì thần vật, bảo toàn chánh khí giang hồ. Kim Đảnh còn, người còn! Kim Đảnh mất, người mất! Tôi xin thề!

Một bóng đen từ bên ngoài bay vút vào, Nga My Lão Nhân xuất hiện.

Lão nhân cười khoái trá:

- Có chí khí thay! Chiếc thần vật này không về người thì còn về ai?

Cửu Long Thần Ma tự bao giờ không hề gặp mặt Nga My Lão Nhân lần nào, nên chưa biết lão là thân hay thù, vội lùi lại ba bước, cánh tay còn lại đưa lên cao, quát:

- Người là ai?

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp gọi:

- Dừng! Ngoại công! Đó là Nga My Lão Nhân! Ngoại công đừng lầm lạc!

Tuy không biết mặt, chứ Cửu Long Thần Ma từng nghe danh Thế Ngoại Tam Lão Nhân, hàng tiền bối cách lão mấy thế hệ, lão lại đang hướng tâm hành thiện, lập tức lão chỉnh dung tạ lỗi:

- Thế ra chính là Nga My Lão tiền bối? Một bậc Thế Ngoại thần tiên! Kim Đỉnh tôi có mắt không trông, thật đáng tội chết!

Lão quỳ xuống, lạy một lạy.

Nga My Lão Nhân cúi xuống đỡ Thần Ma đứng lên:

- Người đã ưng thuận quảng con dao đồ tể rồi, lão phu thành thực mừng cho đó! Đáng lẽ lão phu phải vì nhân loại mà tỏ sự biết ơn người!

Cửu Long Thần Ma cảm động:

- Tiểu bối đâu dám nhận sự quá khen!

Nga My Lão Nhân điểm một nụ cười:

- Độc Cô Thanh Tùng! Hôm nay, người đã thu hồi chiếc Kim Đảnh, rồi người lại phát lời thề trọng đại, vậy không nên bỏ lỡ cơ hội!

Độc Cô Thanh Tùng và Cửu Long Thần Ma nghiêm trang chờ nghe.

Nga My Lão Nhân nhìn cả hai một thoáng:

- Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, chết đi sống lại, hận đời quá lắm, tính ác độc càng tăng, nếu để lão ác ma đó sống thêm một ngày nào, là sanh linh còn đổ máu thêm ngày ấy. Nên thừa dịp hôm nay lão đến đây, trừ diệt lão cho rồi, chấm dứt một mối đại hoạn.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên:

- Nhưng tiểu sanh có cái hẹn mười hôm với lão, nếu bây giờ mình động thủ, chẳng hoá ra thất tín sao?

Nga My Lão Nhân suy nghĩ một chút:

- Trên giang hồ, không phải mọi cuộc ước hẹn đều giữ đúng, có lúc nó phải sớm hơn hạn kỳ, có lúc nó phải chậm trễ lại, hoặc huỷ bỏ cũng nên, tùy trường hợp.

Hôm nay vì nhu cầu chánh nghĩa, mình có thể dứt giai đoạn như thường, miễn mình không trốn tránh cuộc ước hẹn để mang tiếng khiếp nhục. Bất quá, người lựa lời khích động lão ấy, cuộc đấu sẽ có thể khai diễn ngay, cần gì phải đợi đúng năm mươi hôm nữa?

Lão Nhân lấy cái sừng tê ngưu trao cho chàng:

- Người dùng vật này mà khích lão ấy. Phần ta, ta bảo hộ chiếc Kim Đảnh cho!

Độc Cô Thanh Tùng tiếp nhận Vạn Niên Tê Giác, cao giọng thốt:

- Xin tuân mạng lão tiên bối!

Chàng phóng mình bay ra ngoài cốc.

Cửu Long Thần Ma chớp mắt gọi to:

- Ngoại tôn thông thả một chút. Theo ta, mình nên hạ sát Bích Nhân Thần Tăng trước, cho rảnh một tay. Muốn hạ sát lão ác tăng, mình cần làm như thế này.. Lão kẻ miệng thì thảm bên tai Độc Cô Thanh Tùng mấy tiếng, Độc Cô Thanh Tùng gật đầu.

Nga My Lão Nhân cười nhẹ, ôm chiếc Kim Đảnh, phát ống tay áo nương gió bay đi.

Độc Cô Thanh Tùng quát lớn:

- Kim Lão Ma! Nếu ngươi không giao chiếc Kim Đảnh cho ta, nhất định ngươi phải chết!

Cửu Long Thần Ma bật cười ha hả:

- Độc Cô tiểu tử! Ngươi đừng bức bách người quá lắm. Ta sẽ liều một sống một chết với ngươi! Đừng hòng chiếm được thần vật!

Lão háy mắt ra hiệu với chàng, đoạn chạy bay ra phía cốc khẩu.

Độc Cô Thanh Tùng rung nhẹ đôi vai, cấp tốc bay theo, chàng vừa bám sát, vừa hét:

- Kim Lão Ma! Chạy đi đâu cho thoát? Nếu có can đảm hãy trở lại tiếp vài chương của ta xem nào!

Cửu Long Thần Ma gằn giọng:

- Ta thừa nhận ngươi có công lực hơn ta, nhưng đừng hy vọng thủ đắc Kim Đảnh! Vô ích!

Quanh qua lộn lại, trong chớp mắt cả hai đã đến cốc khẩu. Cửu Long Thần Ma gấp giọng gọi:

- Thần Tăng đâu! Thần Tăng! Tiểu tử lợi hại vô cùng! Xin Thần Tăng tiếp một tay!

Bích Nhân Thần Tăng khua hai tiếng mõ kinh, ứng tiếng:

- Kim huynh đừng sợ! Có Tổ sư bên ngoài, liệu hấn không còn tung hoành được nữa đâu!

Cửu Long Thần Ma kêu lên thất thanh:

- Thần Tăng! Thần Tăng! Mau mau đến tiếp lão phu! Tiểu tử đã đến sát quá rồi đấy!

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Kim Lão Ma! Người tướng lão ác tăng sẽ cứu nạn người được à? Lão ấy có đến, cũng chỉ để chết đôi chết bạn với người thôi. Ha ha!

Chàng giở ba thành công lực, đánh ra một chưởng Quỷ Phủ Âm Công. Cửu Long Thần Ma cũng giở Cửu Long Huyền Công ra chống trả. Cả hai cố ý tạo thành tiếng động to lớn. Họ vừa đánh vừa la hét vang rền, như cuộc tử chiến đã khai long trời lở đất.

Bùng! Bùng! Bùng!

Cửu Long Thần Ma rít lên:

- Tiểu tử lợi hại thật!

Độc Cô Thanh Tùng bật cười sang sảng:

- Hôm nay, nếu ta để người chạy thoát, quyết chẳng bao giờ còn dùng đến danh hiệu Liệt Mã Cuồng Sanh nữa vậy!

Một tiếng hét vang lên, chấn động cả cốc khẩu, tiếng vang trong lòng cốc ầm ầm, Bích Nhân Thần Tăng bay mình tới nơi. Lão quát to:

- Tiểu tử! Bất quá người là một Liệt Mã Cuồng Sanh giả mạo, tài nghệ gì hơn ai mà lớn lối?

Rồi lão gọi lớn:

- Tổ sư! Tổ sư! Xin người ra tay thu dọn tiểu tử này cho bọn tôi! Hắn là cái mầm họa lớn lao của Huyết Ma Bang đó!

Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi đứng bên ngoài cốc khẩu, cười nhẹ đáp:

- Không thể được! Ta với hắn có cái ước hẹn mười hôm, ta phải thủ tín với hắn! Đừng hy vọng ta sẽ làm gì cho các người! Không còn làm sao hơn, Bích Nhân Thần Tăng đảo bộ lướt tới.

Độc Cô Thanh Tùng nghe tiếng nói của Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi, bật cười cao ngạo:

- Huyết Ảnh Tử! Đành rằng chúng ta có cái hẹn mười hôm, song nếu người muốn so tài ngay từ bây giờ, ta sẵn sàng chấp nhận. Độc Cô Thanh Tùng này chẳng có gì bất tiện cả!

Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi cười cuồng dại, cười một lúc, đoạn nhấn mạnh:

- Có gì phiền mà người muốn chết gấp? Sống thêm một ngày là thú thêm một ngày, người không nhận ra như thế à?

Độc Cô Thanh Tùng ” hừ ” lạnh:

- Vị tất người làm gì nổi ta? Ta nghĩ kỹ lại rồi, không nên để cho người sống thêm thời gian đó, dù chỉ là mười hôm!

Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi chưa kịp đáp, Bích Nhân Thần Tăng đã rít lên một tràng cười ken két:

- Độc Cô Thanh Tùng! Xà Lung Cốc là nơi vào dễ mà ra khó, người hãy dọn mình về với Diêm Chúa đi là vừa!

Lão gọi to:

- Kim huynh đâu! Mình liên thủ xuất chiêu xem tiểu tử hung hãn như thế nào?

Lời đề nghị của Thần Tăng trúng ngay dự mưu của Cửu Long Thần Ma và Độc Cô Thanh Tùng. Cả hai lộ vẻ mừng.

Cửu Long Thần Ma quát:

- Tiểu tử tiếp chiêu!

Độc Cô Thanh Tùng ” hừ ” lạnh:

- Liên thủ mà tấn công, nhưng sẽ có kẻ đơn thân sang bên kia thế giới!

Cửu Long Thần Ma hét:

- Câm ngay!

Thần Tăng và Thần Ma liên thủ thật sự, xuất phát chiêu đầu. Độc Cô Thanh Tùng sôi giận:

- Bích Nhân Thần Tăng! Chính là ngươi tự tìm cái chết, đừng trách ta đây. Thiếu gia sẽ siêu độ cho ngươi chóng đến Niết Bàn.

Chàng vận khởi đủ mười thành lực, đẩy Tử Ấn Chương ra một vầng khí tím hiện lên, cuốn dồn tới chực phủ trùm Bích Nhân Thần Tăng.

Chương thế của Cửu Long Thần Ma đi độ nửa chừng, đột nhiên chuyển hướng.

Chương thế đó, thay vì đi tới, lại quật trở lại cùng một lúc với vầng khí tím bay sang, thành thử Bích Nhân Thần Tăng bị cả hai ông cháu tiến công một lượt.

Bích Nhân Thần Tăng có bao giờ tưởng tượng Cửu Long Thần Ma phản lại như vậy, nên lão tăng hoàn toàn không để ý, lão chỉ lưu tâm đến Độc Cô Thanh Tùng.

Thấy chàng xuất thủ, lão tăng hét lên:

- Người...

Nhưng lão tăng không còn thì giờ phát thoại cho tròn câu, hai chiêu chương của Cửu Long Thần Ma và Độc Cô Thanh Tùng đã quét tới bên cạnh rồi.

Bích Nhân Thần Tăng kêu " oái " lên một tiếng hãi hùng, máu tươi vọt ra nơi khoe miệng, bắn xa hơn ba trượng.

Lão chưa chết gấp, hơi thở còn hơi hóp nhẹ như đường tơ rung, lão ngã nhào trên đất, cổ uốn mình lẩn tránh, mồm lí nhí:

- Kim... người... phản...

Lão đã phát giác ra sự phản bội của Cửu Long Thần Ma đúng lúc lão hắt hơi thở cuối cùng, ôm hận theo tử thần về châu Diêm chúa.

Độc Cô Thanh Tùng phóng luôn một ngọn Hàn Man Chỉ, đưa đường cho lão ma tăng, chỉ phong thọc lủng một lỗ lớn nơi phía trái của ngực lão, lão chết mà đôi mắt vẫn mở trừng trừng, màu xanh đặc biệt biến dần thành trắng dã.

Cửu Long Thần Ma nhảy lui hơn một trượng, rú lên thất thanh:

- Độc Cô tiểu tử giỏi thiệt, dám giết chết Thần Tăng. Ngươi sẽ bị Huyết Ma Bang cùng Thiếu Lâm phái báo thù tàn độc!

Độc Cô Thanh Tùng " xì " một tiếng:

- Bích Nhân lão quỷ là một cao tăng Thiếu Lâm Tự không gìn giữ quy luật, khuất thân làm nô lệ cho Huyết Ma Bang, nhục cả môn phái, dù có bị ta giết chết đi cũng chưa rửa hết tội. Đã không cảm ơn ta thì thôi, Thiếu Lâm còn thù ta thế nào được?

Đột nhiên, một giọng cười âm trầm vang lên gần đấy. Tiếp theo đó, có tiếng thốt đầy mỉa mai:

- Người đắc ý? Đắc ý với hành động ty tiện của ngươi? Người tưởng không ai trông thấy ngươi làm gì à? Tiểu tử dù cho ngươi có giữ muôn ngàn thủ đoạn, cái hy vọng chiếm ngôi vị độc tôn trong võ lâm còn xa, xa lắm. Đừng hy vọng vô ích!

Tiếp theo câu nói lại một tràng cười nữa nổi lên hăng hắc.

Độc Cô Thanh Tùng vội quay nhìn sang hướng đó, trông thấy Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, chàng cười lạnh:

- À! Ra người! Âm thầm mà vào đây, ẩn nấp mà xem người hành động, như vậy không ty tiện sao? Huyết Ảnh Tử! Người bắt quả chỉ là một đồng xương tàn may mắn được hồi sinh, đáng lý phải chui vào xó xỉnh nào đó mà hưởng ngày trời, lại cậy tài cậy sức tái hiện giang hồ, không sợ chết một lần nữa thì còn gì ngu

bằng! Mau mau lui ra khỏi nơi này ngay, ta sẽ dung dưỡng cho sống sót thêm mấy hôm nữa hầu tròn ước hẹn với ta! Huyết Ảnh Tử vẫn cười hăng hắc:

- Tiểu tử! Người muốn ta rời khỏi nơi này cho người và lão Cửu Long Thần Ma kia thủ đoạt chiếc Kim Đảnh à? Đừng nuôi mộng!

Độc Cô Thanh Tùng phần nộ:

- Người muốn thách thức ta ngay bây giờ so tài với người?

Dù Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi không thách thức, Độc Cô Thanh Tùng cũng cố tìm lý do để giao thủ với lão, như Nga My Lão Nhân đã bảo với chàng, huống chi lão đã tỏ vẻ cương quyết ngăn chặn chàng thu hồi Kim Đảnh? Vả lại, chàng đã lấy được chiếc Kim Đảnh rồi, thì chàng còn lo ngại gì nữa? Hạ Huyết Ảnh Tử sớm ngày nào là được rảnh rang ngày ấy để còn lo cứu nạn mẹ và các vị thúc bá chứ!

Hiện tại, lão quyết ngăn trở chàng, chàng còn chờ gì không chụp díp để kết thúc sớm trường hợp còn thông thả giữa chàng và lão!

Huyết Ảnh Tử trừng đôi mắt xanh biếc nhìn thoáng qua Cửu Long Thần Ma, đoạn lạnh lùng thốt:

- Tiểu tử! Nếu người cao hứng, ta cũng sẵn sàng cho người được mãn nguyện, song người không nên oán hận ta hẹp lượng rút ngắn sự sống của người lại mười hôm nhé! Dĩ nhiên, cùng với cái chết gấp của người, hy vọng chiếm đoạt chiếc Vô Lâm Kim Đảnh cũng sẽ tiêu tan luôn. Còn tên ác ma Cửu Long kia, chắc chắn là ta không thể nào tha thứ được!

Huyết Ảnh Tử bước tới một bước. Cửu Long Thần Ma biến sắc.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh một tiếng, đảo bộ đứng chắn trước mặt Cửu Long Thần Ma. Chàng thấp giọng bảo:

- Ngoại công! Sự tình ở đây không có liên quan gì đến Ngoại công cả, còn ở đây làm gì? Hãy đi đi!

Chàng quát mắt nhìn Huyết Ảnh Tử:

- Liệu người làm gì ta nổi mà hùng cao ngạo?

Huyết Ảnh Tử cười lạnh:

- Nổi hay không nổi, rồi người sẽ thấy, đừng nóng, tiểu tử!

Đôi mắt lão ngời lên màu xanh rợn, thân xác gầy đét như phồng to lên, lão bật cười quái dị:

- Người đã luyện được thuật hoá thân thành Huyết Ảnh, chúng ta có thể dùng Huyết Ảnh Công giao đấu với nhau chứ?

Tuy lão đề nghị như vậy, song lão đã ngầm vận khởi Hoá Huyết Công rồi. Khi lão buông dứt câu nói, lão biến thành Huyết Ảnh Nhân liền theo đó.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

” Ta có sợ gì lão? Nếu tự lực mà ta không thắng nổi lão, thì còn chiếc Tê Giác của Nga My Lão Nhân kia, ta khắc chế lão như thường. Bất quá, ta chột vọt một tý thôi, bởi dù sao công lực của lão cũng đạt đến mức hoa? hâu, muốn thu thập lão không phải là việc trong một giây một phút có thể làm xong. ” Chàng rất tiếc hiện tại chàng không còn sử dụng Đại Đế Thần Phong Chưởng nữa, bởi chàng đã phát thệ với Công Chúa chẳng bao giờ thi triển môn võ công đó.

Có lẽ Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi biết vậy, nên khinh thường chàng. Ngoài Thần Phong ra, trên đời này còn môn võ công nào khắc chế Huyết Ảnh Công nổi!

Chàng cao giọng đáp:

- Hoá Huyết Công là môn sở trường của người, do người truyền thọ cho ta, lấy cái sở thọ chống lại với người truyền thọ, ta lại sợ gì?

Chàng lập tức hoá thân thành Huyết Ảnh Nhân như Vưu Hồi.

Tuy Vưu Hồi vận công trước, song khí lực của lão chưa bình phục hẳn, nên kém phần linh hoạt hơn bình thường, còn Độc Cô Thanh Tùng thì đang hồi huyết khí phương cương, dù chàng vận công chậm trễ hơn lão, vẫn bắt kịp lão dễ dàng.

Cả hai đồng thời biến thành Huyết Ảnh Nhân, đối lập với nhau.

Cửu Long Thần Ma bất giác hãi hùng lo sợ. Tuy Độc Cô Thanh Tùng là người thân, song khi đã biến thành Huyết Ảnh Nhân rồi, con người mất hẳn bốn tánh, trở nên hiếu sát vô tưởng, biết đâu chàng sẽ chẳng nhìn ra lão rồi bắt thần hạ sát lão?

Lão cấp tốc phi thân ra xa vòng chiến, nấp vào một chỗ, theo dõi tình hình.

Đột nhiên Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi hú lên một tiếng lớn, bay vọt lên không, cuốn vòng cầu đáp xuống phía sau Độc Cô Thanh Tùng.

Giao đấu với nhau một lúc, Độc Cô Thanh Tùng và Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cùng rú lên một tiếng lớn, cùng nhào tới vờn hai bàn tay đỏ như máu chụp vào nhau.

Có lẽ sức va chạm làm chấn động cả hai, họ cùng lùi lại, bóng đỏ bớt ánh lên, trở thành mờ mờ đen. Họ điều tức một chút, rồi sáp vào nhau như cũ.

Họ nhào vô, dang ra như thế độ năm sáu lần. Bóng máu dần dần sạm lại.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

” Nếu dằng co với lão như thế này, biết đến bao giờ mới thủ thắng? Đã đến lúc mình phải dùng đến vũ khí rồi vậy! ” Chàng thò tay vào mình, lấy chiếc Vạn Niên Tê Giác ra.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi không tỏ vẻ gì nao núng, lão hú vọng lên hai tiếng, bật cười khanh khách:

- Độc Cô Thanh Tùng! Cùng lắm là cả hai chúng ta đồng táng mạng, chứ ngươi chẳng thủ thắng nổi đâu! Ta tưởng ngươi nên thu Hoá Huyết Công, rồi phát xuất Thần Phong chưởng, may ra mới có hy vọng tạo ưu thế! Song ta bảo trước dù ngươi có sử dụng môn công đó, ngươi cũng không làm gì nổi ta!

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh, dứt tiếng cười, chàng vẫn khởi Hoá Huyết Công sung mãn trở lại, biến thành Huyết Ảnh Nhân, bất thành linh nhào tới.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi không hề né tránh, lão bật cười quái dị, nghênh đón liền.

Hai bóng máu lại xoắn vào nhau.

Một tiếng rú vang lên, chuyển động cả Xà Lung Cốc. Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi như một quả bóng thủy tinh vỡ, bắn máu tung toé khắp bốn phía. Lão phi thân bay vút lên không trung bay đi. Máu theo đường bay rơi xuống, rải dài thành con đường đỏ, tanh tưởi vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng biết lão đã trúng một mũi tê giác vào mình trầm trọng.

Chàng không bỏ lỡ cơ hội, đuổi theo ngay, vừa đuổi theo, chàng vừa phân tán Hoá Huyết Công, dùng thuật Quỷ Ảnh Vô Hình bám sát.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi vừa chạy vừa hét lên ầm ĩ. Máu đã chảy nhiều, lão dần dần kiệt sức, chân pháp chậm lại.

Độc Cô Thanh Tùng liệu vừa tầm, vận khởi Quỷ Phủ Âm Khí, đánh tới một chưởng.

Bùng!

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi lãnh trọn cái chưởng đó, thân hình bị bắn vọt tới hơn ba trượng, rơi xuống đất.

Dù thảm bại như vậy, lão vẫn còn giữ được nhân quang xanh lạnh vô tưởng, lão trừng mắt nhìn chàng. Gương mặt lão trở nên hung dữ dị thường. Lúc đó, lão chưa tán giải Hoá Huyết Công, lão vẫn còn là một bóng máu, nhưng không chiếu ngời rực rỡ lắm.

Độc Cô Thanh Tùng đánh luôn một Cửu Âm Chưởng, Huyết Ảnh Tử bị hất tung đi ba trượng nữa, nhưng chẳng hề hấn gì cả.

Đã xuất chiêu hai lượt, công trúng đích, thế mà địch chẳng việc gì.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay trên thế gian này, trừ Thần Phong Công ra không một chiêu pháp nào có thể áp đảo nổi Huyết Ảnh Tử, ngay cả những lúc lão bị thương như hiện tại.

Bây giờ, chỉ còn có cách là cứ để nguyên tình trạng đó cho lão, máu trong người sẽ chảy dần dần, đến lúc khô kiệt thì lão chết. Còn như muốn cho lão chết gấp, tất phải làm sao cho máu chảy mau hơn, nhiều hơn.

Nghĩ vậy, Độc Cô Thanh Tùng lại lấy chiếc Vạn Niên Tê Giác ra cầm tay.

Huyết Ảnh Tử trông thấy chiếc sừng, tỏ vẻ khiếp sợ liền. Lão gọi Độc Cô Thanh Tùng, với giọng van lơn tha thiết:

- Độc Cô Thanh Tùng! Ta biết là ta không thể sống. Một kẻ đã chết qua ba trăm năm rồi, đột nhiên mà sống lại, nếu phải chết đi lượt nữa, chẳng còn luyến tiếc việc gì. Song ta còn một đoạn tâm sự chưa hoàn thành, do đó ta còn phần nào ân hận.. Độc Cô Thanh Tùng giương tròn đôi mắt nhìn sừng lão, đoạn lắc đầu:

- Ta không tin là ngươi có một tâm sự gì! Ngươi là một bộ xương khô từ ba trăm năm qua, nếu có tâm sự thì tâm sự đó thuộc về ba trăm năm trước, quá xa xưa rồi, có gì đáng kể nữa đâu?

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đột nhiên nhỏ lệ. Con người như lão lại khóc được, đúng là một sự kiện trên chốn tướng tượng của Độc Cô Thanh Tùng, một sự kiện kinh khủng. Đôi mắt xanh dờn của lão điểm lệ trông nào nùng ai oán làm sao.

Lão gật đầu, không đáp. Lão công nhận lời Độc Cô Thanh Tùng rất đúng. Tâm sự của lão thuộc về dĩ vãng, một cái dĩ vãng cách Độc Cô Thanh Tùng ít nhất cũng năm bảy thế hệ rồi, thì thời nhân còn ai lưu ý đến? Nó không có giá trị một thời sự sôi nổi thì còn ai tha thiết đến làm gì?

Như vậy lão có nên nói ra không? Nói ra có khác nào nghe đọc một trang sử?

Trên đời này có ai rung động vì một trang sử không? Trang sử dù oai hùng, dù hiển hách, nó vẫn thuộc về phạm vi trừu tượng, nó mất hẳn cả giá trị thực tế, thì còn ai tha thiết bằng một chén cơm hiện tại, một danh vị đang mưu cầu?

Lão câm lặng là phải. Lão không van xin Độc Cô Thanh Tùng phải nghe thuật.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

” Lão không còn sống bao lâu nữa. Để lão ôm mãi tâm sự đó, lão uất ức, lão căm hờn, kể ra cũng tội. Chi bằng ta cứ nghe xem lão nói gì. Có nói được, lão mới với niềm tiếc hận cho lão nhắm mắt được nhẹ nhàng.”
Chàng cao giọng tiếp:

- Huyết Ảnh Tử! Nếu ngươi muốn giải bày tâm sự, ta cũng sẵn sàng nghe, song ngươi hãy phân tán Hoá Huyết Công đi, rồi bình tĩnh thuật hết với ta. Vạn nhất, ngươi cần ta giúp ngươi việc gì không quá sức của ta, ta sẽ không từ chối!

Huyết Ảnh Tử y lời chàng, phân tán Hoá Huyết Công liền.

Lão hiện thân trở lại thân hình nhỏ bé, gầy guộc như que củi. Máu nơi ngực rỉ ra mãi.

Độc Cô Thanh Tùng biết lão không còn công lực làm gì chàng nổi, nên chàng cất chiếc sừng tê ngưu vào người, đoạn thốt:

- Tâm sự gì, nói nhanh đi, để máu chảy quá nhiều, sức cùng lực kiệt, không thốt được nên lời mà hối hận đấy!

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi gật đầu. Trầm ngâm một chút, lão vào chuyện:

- Ta vốn họ Xuy, dòng dõi Xuy Vưu thời Huỳnh Đế. Vì muốn ẩn tàng nguồn gốc, nên ta lấy tên tiên nhân làm họ. Từ ngày tổ tiên ta thất bại trong tay Hiên Viên Đế, tiên nhân ta ẩn tích mai danh trong thâm sơn cùng cốc, nối tiếp từ đời này qua đời khác chỉ tập pho ” Xuy Thị Chân Giải ” là một pho bí lục võ công của giòng họ Xuy. Trải mấy ngàn năm, môn tuyệt học của nhà họ Xuy cứ mỗi một thế hệ lại kém giảm xuất sắc một phần, cuối cùng võ công lãnh hội so với nguyên bản hoàn toàn sai biệt như trời với vực. Những người

đời trước không gia tâm nghiên cứu, chú giải để chỉ dẫn cho người đời sau, thành thử môn bí học gia truyền càng ngày càng mờ mờ khó hiểu. Đến đời ta, cầm pho " Xuy Thị Chân Giải " trong tay, ta cố gắng nghiên cứu, tìm hiểu cách nào cũng không lãnh hội được những bí quyết tân kỳ. Ta như con người mù quáng lại lạc lõng giữa đêm dài đen tối.

Lão ngẩng mặt nhìn lên bầu trời, mơ màng hướng vọng về dĩ vãng. Một lúc sau, lão tiếp nói với giọng u buồn:

- Nhờ bẩm tánh thiên sanh đặc biệt của ta, ta cố công học hỏi luyện tập không hề nản chí, dần dần ta khám phá ra tất cả những kỳ diệu của pho Chân Giải, ta tin tưởng luyện được một thân võ nghệ, khả dĩ phục hưng cái thanh thế của họ nhà ta .. Lão điểm một nụ cười, chừng như lão rất mãn nguyện về chỗ thành tựu của lão. Có thể bình sanh lão chưa hề tỏ lộ nhân tánh hồn nhiên như lúc này, lão hoàn toàn trở thành một con người thường, có đầy đủ cảm tình, biết rung cảm thật sự, khác hẳn lúc lão chỉ là một ác quỷ không tim óc, lấy sự giết chóc làm cái thú vui sống trên đời.

Độc Cô Thanh Tùng biết lão đang sống lại những giây phút lúc lão còn là con người có nhân tánh, chưa biến thành ác quỷ, chàng tôn trọng sự trầm lặng của lão để cho lão trọn vẹn hồi ức kỷ niệm xa xưa. Nếu qua phút giây ngắn ngủi này thì lão hoàn toàn đứng ngoài nhân loại, lão sẽ phóng túng hung tâm bạo tánh như ác quỷ cuồng ma.

Chỉ trong lúc này lão mới thật sự là con người, mà con người thì dù sao cũng còn có chỗ được đồng loại thương cảm khác hẳn loài ác quỷ.

Độc Cô Thanh Tùng thành thật xót xa cho lão vô cùng. Thì ra, lão còn một điểm thiên lương thì mới có tâm sự được. Mất thiên lương thì những gì thuộc tư tưởng sẽ kết tinh thành mưu đồ mà thiên hạ thường lầm với tâm sự. Tâm sự do cảm tình chi phối, còn mưu đồ do ác tính phát sanh, đã gọi là ác tính thì không còn tình cảm là căn bản của thiên lương.

Chàng im lặng chờ nghe lão thuật tiếp, không thúc giục, không phê phán nhất gừng.

Một lúc sau, lão tiếp:

- Tuy nhiên, dù ta có thông minh cách nào cũng không thể lãnh hội trọn vẹn bộ Chân Giải gia truyền, bởi lẽ ta chưa tạo tựu được căn cơ võ thuật, cho nên ta có cái ý định xuất ngoại tìm danh sư, nhờ đào tạo cho mình cái căn cơ cần thiết đó, rồi ta tự luyện tập theo pho Chân Giải để trở nên một bậc đại thành. Trước khi ra đi, ta giao bộ Chân Giải cho hai người em gái của ta gìn giữ. Kỳ ngộ đưa duyên, ta được danh sư truyền thọ võ công siêu thượng. Khi trở về thì nhà vắng vườn hoang, hai em ta đã biệt tích phương trời. Ta rời quê hương.

- Trong bước đường luân lạc tìm lại người thân, ta may được pho Hoá Huyết Chân Kinh, luyện thành Huyết Ảnh. Rồi từ đó, ta trở thành kẻ thù công cộng của thiên hạ võ lâm. Sở dĩ ta hận đời vì ta cho đời đã hãm hại hai em ta, nếu chúng bị đời hãm hại thì ta có bốn phận tận diệt người đời để trả thù cho chúng. Ta không ngần ngại khai trường sát kiếp.

Lão kết luận:

- Sự thật hai em ta tạo ngộ thế nào đó là điểm quan hoài mà trọn đời ta không được tha? mãi. Ta không bảo vệ được hai em ta, thành ra ta ân hận vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng thở dài:

- Dù sao, người cũng đã sát hại quá nhiều sinh mạng, tội nghiệt cấu kết sâu dày, trời hờn, đất oán, tránh đến sao khỏi sự tương báo thâm thương?

Huyết Ảnh Tử buồn rầu:

- Ta còn biết làm sao hơn? Khi con người hoá thành Huyết Ảnh, thì nhân tánh mất hẳn, hơn nữa ta muốn tạo cho mình một thỉnh danh, ác danh cũng được mà thiện danh lại càng hay, miễn sao thỉnh danh đó truyền đến tai em ta, chúng sẽ tìm ta. Vô hình chung, ta đã trở thành kẻ thù của thiên hạ võ lâm. Chỉ vì hoàn cảnh bất buộc, chứ bản tâm ta có muốn thế đâu!

Độc Cô Thanh Tùng tỏ vẻ thông cảm:

- À! Ra thế!

Máu nơi vết thương cứ trào ra mãi. Từng cơn đau đớn hiện trên gương mặt nhăn nheo của lão. Lão cố gượng chống chọi với niềm khổ sở đang lớn mạnh, khổ sở tinh thần lẫn thể xác, phều phào hỏi:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người có thể giúp ta?

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão:

- Người muốn ta giúp làm sao?

Huyết Ảnh Tử mơ màng:

- Tìm hai em gái của ta!

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên:

- Tìm hai bà ấy? Người bảo ta tìm hai vị tiền bối của ba trăm năm trước? Tìm đâu? Dù ta có xuống địa phủ mà tìm, đã chắc gì lại gặp?

Chàng dịu giọng:

- Hiện tại, ta đã thông cảm nỗi niềm uẩn của người rồi, ta có thể tôn xưng người là tiền bối, không còn xem người là một cừu nhân, người nên quên đi những gì đã xảy ra giữa chúng ta, để nhẹ hồn mà về âm cảnh.

Đột nhiên Huyết Ảnh Tử lộ vẻ giận dữ:

- Độc Cô Thanh Tùng! Ta là kẻ đang hấp hối, tình cảnh đáng thương hại như vậy, người không thể hứa với ta một điều sao? Người nhẫn tâm đến thế à?

Độc Cô Thanh Tùng ôn tồn nói:

- Tiền bối đừng nóng giận. Tôi có thể hứa giúp tiền bối làm chứ! Song tìm một người thuộc ba trăm năm về trước, là tìm làm sao? Có lẽ nào người đó còn sống đến ngày nay? Tiền bối bảo tôi làm một việc mà trên đời này không một ai có thể làm, tôi còn biết đáp ứng làm sao với tiền bối?

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cố gắng giải thích:

- Ta không nhất thiết nhờ người tìm em ta, mà chỉ nhờ người tìm pho " Xuy Thị Chân Giải ", chuyển đến những người còn lại trong cánh họ ta, làm báu vật gia truyền.

Ta không muốn một bí học của nhà ta mai một theo cái chết của ta!

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Điều đó, tôi có thể hứa với tiền bối là sẽ cố gắng làm tròn, nếu suốt đời tôi, tôi không thành công, tôi sẽ di ngôn cho những thế hệ sau tôi, tiếp tục thực hiện cho bằng được tâm nguyện của tiền bối.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cố điểm một nụ cười héo hắt:

- Độc Cô Thanh Tùng! Ta cảm kích sự khẳng khái của người vô cùng.

Máu chảy mãi, một lúc sau, lão nhắm mắt lịm dần, lịm dần.

Thế là xong một kiếp người.

Vừa lúc đó, có tiếng gió rít trong không gian, tiếng gió do sự di động của nhiều người, ào ào như ngàn cây chuyển cành, lá đổ.

Vạn Cực Đế Quân xuất hiện, trường kiếm cầm tay, theo sau lão có trên hai mươi người vận y phục màu tím sẫm.

Vạn Cực Đế Quân hét to:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người sát hại tổ sư ta, người cướp con ta, người với ta phải một còn một mất!

Thấy khí thế của lão quá hung mãnh, Độc Cô Thanh Tùng chợt sanh ra một ý niệm, thầm nghĩ:

” Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi đã chết rồi, nếu tiếp thu được máu tươi, lão sẽ sống lại như thường. Mình không thể dung dưỡng cho trường hợp đó tái diễn nữa. ” Chàng không lưu ý đến Vạn Cực Đế Quân, ngằm vận công lực dồn vào bàn tay đánh một chưởng vào đồng xương khô của Vụ Hồi.

Bùng!

Cát bụi, đá bốc bay lên mịt mù, hoà lẫn với mảnh xương tàn của Huyết Ảnh Tử.

Vĩnh viễn Vụ Hồi không còn sống lại được nữa. Thân xác lão đã hoà chung với cát bụi, thân danh của lão từ nay theo gió cuốn về ngàn, để lịm dần trong quên lãng của người đời.

Đoạn day qua Vạn Cực Đế Quân, chàng bật cười ha hả:

- Vạn Cực Đế Quân! Người đến chậm một bước! Ta đã thu hồi chiếc Vô Lâm Kim Đảnh rồi! Người muốn tìm lão con của người? Được lắm! Cứ chỉ cho ta biết người giam cầm mẹ ta và các vị thúc bá ta nơi nào, ta hứa sẽ không bao giờ làm khó dễ gì đến con của người cả! Người nghĩ sao?

Vạn Cực Đế Quân cầm hờn nhìn chàng. Một lúc lâu, lão buông gọn:

- Có chắc như lời người nói không?

Lão chưa tin là chiếc Kim Đảnh đã về tay chàng. Lão phân vân bán tính bán nghi.

Chàng đã vào đến đây rồi, rất có thể chàng đã chiếm được chiếc Kim Đảnh, mà cũng có thể chàng đánh một đòn tâm lý lung lạc tinh thần lão. Có khi nào Bích Nhân Thần Tăng và Cửu Long Thần Ma dám trái lệnh của lão mà chỉ chỗ chôn dấu cho chàng?

Tài nghệ của chàng thừa áp đảo cả hai, song họ có thể chết chứ chẳng bao giờ phản bội lão.

Để chắc ý hơn, lão nhìn quanh một vòng, quan sát tình hình.

Bỗng, lão thấy xác của Bích Nhân Thần Tăng nằm một góc, lão run người lên.

Tay lão lập tức vung ra, thanh trường kiếm ngời chớp, vẽ thành muôn đóa hoa sáng bạc, đổ như mưa xuống đầu chàng.

Lão rít lên:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người đã đoạt chiếc Kim Đảnh rồi?

Độc Cô Thanh Tùng quét cánh tay một vòng, phát chưởng phong toa? thế kiếm của Vạn Cực Đế Quân, bật cười lớn:

- Vô Lâm Kim Đảnh là thần vật, chí báu trên đời, đâu thể về tay bọn tà ma được mà người nuôi hy vọng chiếm hữu?

Vạn Cực Đế Quân đảo tít trường kiếm, tay kia vẫy bọn áo tím:

- Vây kín tiểu tử cho ta! Lần này mà hấn trốn thoát các người sẽ mất mạng cả lũ với ta!

Hơn hai mươi tên đại hán áo tím rầm rập ” vâng ” một tiếng, chấn động trọn vùng Xà Lung Cốc. Chúng tràn đến hùng mãnh như sóng trùng dương, hơn hai mươi thanh báu kiếm chớp lên, hàn quang toa? rợp không gian.

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc tung ra mấy chưởng liên tiếp, quét bạt bọn áo tím dội trở lại hơn mười trượng.

Chàng bật cười sang sảng:

- Vạn Cực Đế Quân! Thanh Tử Long Kiếm ở đâu, sao không mang ra mà dùng?

Ha ha! Kiếm khí Tử Long rộng tầm ba trượng, lấy mạng người không cần chạm trúng kiếm, lợi hại như thế nào, rất tiếc cho người đó. Còn bọn kia, có làm gì ta nổi với mấy tác thép vô dụng đó! Xua chúng vào, chỉ uống mạng oan dưới chưởng kinh của thiếu gia thôi!

Vạn Cực Đế Quân cười lạnh:

- Độc Cô Thanh Tùng! Hôm nay dù ngươi có bay lên trời, chui xuống đất, nhất định cũng không thoát khỏi tay ta rồi!

Độc Cô Thanh Tùng hét lên một tiếng, vận khởi Quỷ Phủ Âm Công, đánh ra một Tử Âm Chưởng.

Vạn Cực Đế Quân rít lên một tràng cười ghê rợn, tay hữu tung ra Hoá Huyết Chưởng, tay tả quét bấu kiếm một vòng, vừa quét:

- Tất cả vào ngay!

Hơn hai mươi đại hán áo tím cùng di động, hơn hai mươi đạo kiếm quang cùng loé lên.

Song, dù công lực tu vi của họ có thâm hậu đến bậc nào, còn lâu lắm họ mới là địch thủ của Độc Cô Thanh Tùng. Những kỳ công tuyệt học của họ trở nên vô dụng trước chưởng pháp ảo quyền linh diệu của chàng.

Tuy nhiên, họ vẫn giữ chặt vòng vây vững chắc, kiếm quang như vách sắt tường đồng, họ không áp đảo được chàng mà chàng cũng không xung phá vòng vây trong nhất thời nổi.

Vạn Cực Đế Quân sôi giận đến xám mặt. Lão hú vọng lên một tiếng dài, âm vang cao vút tận mây.

Tiếng hú của lão chưa dứt, từ xa có tiếng hú đáp lại.

Trong chớp mắt, ba bóng người lao vút đến nơi, nhanh như điện nháy, quanh mình ba người đó, ẩn ước có Tử quang loé lên.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay trong ba người sắp đến, có một kẻ thủ Tử Long Kiếm.

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc, hỏi gấp:

- Vạn Cực Đế Quân! Thế ngươi đã huy động toàn lực đến đây à? Được lắm!

Độc Cô Thanh Tùng này sẽ nhân cơ hội này tận diệt các ngươi một lần cho tiện!

Vạn Cực Đế Quân cảm chắc thế nào cũng hạ được chàng, lão luôn hò hét, cổ võ cho mấy mươi tay kiếm vừa giữ chặt vòng vây, vừa từ từ khép lại.

Độc Cô Thanh Tùng phấn động thần oai, đánh ra mấy chưởng, chặn đứng đợt sóng người.

Vạn Cực Đế Quân hét to:

- Vào! Vào ngay! Đừng để tiểu tử có thời gian dưỡng sức!

Hơn hai mươi kiếm thủ lại cùng hét lên, cùng ồ ạt xông tới, bất kể chưởng kinh của đối phương lợi hại như thế nào, song mấy lượt tràn thì mấy lượt rút, mỗi lần rút lại xa hơn vị trí cũ một chút, không khác nào sóng biển trải lên bãi cát để gấp rút cuộn về khơi.

Dù sao chúng cũng là số đông, gia dĩ chúng lại dùng kiếm nên khí thế vẫn còn hung mãnh như thường trước áp lực hùng hậu của Độc Cô Thanh Tùng.

Đã đến lúc chàng thấy cuộc chiến hết sức cam go, hơn lúc nào hết.

Từ khi khởi hán với Huyết Ma Bang, lần này quả thật Vạn Cực Đế Quân quyết liều một sống một chết với chàng. Thà cả hai cha con cùng chết, nếu may mắn cực diện xoay chiều thì cả hai cùng sống mà địch thủ sẽ bị loại trừ vĩnh viễn.

Chàng hồi tiếc:

" Nếu hiện tại ta có chiếc Quỷ Vương Trượng trong tay thì chẳng những ngàn ấy người mà dù có đông gấp mấy lần, vị tất ta phải lo ngại? " Nghĩ đến chiếc Quỷ Vương Trượng, chàng nhớ Xạ Phách Châm. Lập tức, chàng lấy ra mấy mũi thủ sẵn. Lúc đó, bọn đại hán áo tím dưới sự đốc thúc của Vạn Cực Đế Quân, nhắm mắt tràn tới.

Chàng đã có lời tuyên hứa là không hề sử dụng hai môn võ công Thiên Oai Chưởng và Thần Phong Chưởng nữa, mà hai môn võ công này lại có phần mãnh liệt hơn Quỷ Phủ Âm Khí và Cửu Âm Chưởng rất nhiều. Do đó, chàng không tạo được một ưu thế rõ rệt.

Vầng kiếm quang ào ào bay tới, bao vây bốn mặt, phủ từ trên đầu chụp xuống, dù mưa rơi cũng không lọt qua một hạt bụi nước.

Vận đủ mười thành công lực, Độc Cô Thanh Tùng quét hai bàn tay quanh một vòng, tung ra liên tiếp bảy chưởng.

Bọn Vạn Cực Đế Quân bị chưởng phong hất hồng chân, bật về phía hậu.

Thừa thế, chàng không ngừng tung chưởng, chuyển thế thủ sang thế công, làm bọn chúng luôn luôn thoái hậu, vòng vây mở dần ra rộng hơn trước.

Chỉ đến lúc đó, chàng mới phát xuất Xạ Phách Châm.

Hơn mười kiếm thủ của Vạn Cực Đế Quân đã trúng châm nhưng loại Xạ Phách Châm không phải là ám khí tẩm độc, nên chúng không nghe cảm giác gì.

Độc Cô Thanh Tùng cả mừng, cao giọng gọi:

- Ngươi đệ! Ngươi đệ! Mang Quỷ Vương Trượng đến gấp!

Tại sao chàng không gọi Long Mã mà gọi Ngươi Nhi? Chỉ vì cục diện là rừng người núi kiếm, Long Mã dù thông linh cùng cực cũng không làm sao đương cự nổi với chúng. Biết đâu nó chẳng gặp điều bất hạnh mà sanh thêm phiền phức?

Còn như Ngươi Nhi, hẳn có Kim Long Kiếm, hẳn dễ dàng chống trả với bọn Huyết Ảnh Cung, hơn nữa, có hẳn bên cạnh, chàng sẽ đỡ lo một mặt.

Vạn Cực Đế Quân nghe chàng gọi Ngươi Nhi mang Quỷ Vương Trượng đến, bật cười man dại:

- Tiểu tử! Vô ích! Dù cho ngươi có thanh Thiết Bảng của Đại Thánh Tôn Hành Giả trong tay, cũng không có hy vọng thoát đi hôm nay! Đã đến lúc ngươi tận số rồi, có quật cường cho lắm cũng thế thôi!

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, tiếp tục phóng chưởng, duy trì thế công chờ Ngươi Nhi đến.

Bất ngờ, một đạo tử quang chớp lên, như ánh điện loé ngang trời, cuốn vòng cầu trút xuống cục trường. Đạo tử quang bật lên một tiếng soạt, vai tả của Độc Cô Thanh Tùng nhuộm máu đỏ ngầu.

65. Tử Long Trường Hận

Độc Cô Thanh Tùng run bắn người lên, cấp tốc thi triển Quỷ Ảnh Vô Hình Công, tung người lên không, từ trên không nhìn xuống, trông thấy ba vị là Tôn giả tóc đỏ cùng với Huỳnh Long Tử và Âm Phong Táng Nhân. Chính Huỳnh Long Tử, một nhân vật trong Nga My Tam Hữu thủ thanh Tử Long Kiếm.

Chàng hét lớn:

- Huỳnh Long Tử! Ngươi giết bằng hữu đoạt kiếm, còn mang bộ mặt cầu trệ chường trên giang hồ, không biết thẹn à?

Huỳnh Long Tử bật một tràng cười đắc ý:

- Độc Cô tiểu tử! Oai phong tại Nga My Sơn ngày trước ngươi để đâu? Ha ha!

Đừng trách ta quá vô tình nhé! Ta đã vay một chưởng, thì ta phải trả, dù trả bằng một nhát kiếm, kể cũng công bình chứ!

Tử Long Kiếm lại chớp, kiếm quang bay lên. Tầm kiếm quang ba trượng, không chạm tới Độc Cô Thanh Tùng, chỉ quét dưới chân chàng như tiếng lụa xé.

Độc Cô Thanh Tùng toát mồ hôi lạnh ướt đầm thân mình, thầm nghĩ:

”Nguy! Nguy hiểm thật! Chắc ta không thoát nạn được rồi! Có Tử Long Kiếm đương đầu, dù ta có vận khởi Hoả Huyết Công kể cũng vô ích!” Tử Long Kiếm lại bắn hàn quang đến nơi, đồng thời Vạn Cực Đế Quân hú lên một tiếng, cao vút tận chín tầng mây. Lão cũng vung kiếm hợp công với Huỳnh Long Tử.

Nguy cấp quá, Độc Cô Thanh Tùng không còn dám lơ lửng trên không nữa, vội giở phép Thiên Cân Truy buông mình xuống đất.

Chàng vừa đáp xuống, hơn hai mươi kiếm thủ cùng Xích Phát Tôn Giả, Âm Phong Táng Nhân ào đến.

Họ cùng hét to lên, cùng vung trường kiếm vù vù.

Dù Độc Cô Thanh Tùng có sáu mắt tám tay cũng không phương gì nhận rõ chiêu thế của địch để phát chiêu ngăn chặn kiếm quang kịp.

Vừa lúc đó, một đạo kiếm khí từ ngang trời xé không gian xẹt vút đến nơi, hàng loạt tiếng ” soảng ” vang lên, kế tiếp là những tiếng thép ngân rền.

Hơn mấy mươi thanh bảo kiếm của bọn áo tím, Xích Phát Tôn Giả, và Âm Phong Táng Nhân bị bật ngược trở lại.

Luồng kiếm khí đó lại loé lên một lượt nữa, hai tiếng rú kế tiếp hải hùng, hai tên áo tím té nhào tại cục trường, đâm trong vũng máu.

Ngươn Nhi trao chiếc Quỷ Vương Trượng cho chàng, cao giọng thốt:

- Nếu biết được chúng ỷ đông như thế này, tiểu đệ sẽ đến sớm hơn!

Hắn hét:

- Thanh Tùng ca! Khởi phản công ngay!

Kim Long Thần Kiếm chớp lên, dĩ nhiên hắn thi triển hai chiêu Đằng, Tường tối độc trong thuật Ngự Kiếm.

Chính hai chiêu đó đã gây cái thảm bại cho Xích Phát Tôn Giả, một tay kiếm khách kỳ tài của phái Vô Đương trong lần lão chạm trán với Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ tại Vạn Cực Cung ngày trước.

Kiểm pháp tinh diệu như Xích Phát Tôn Giả còn phải bó tay trước thuật Ngự Kiếm của giòng dõi Vô Danh Kiếm Khách, thì bọn áo tím kia có mong gì thủ thắng, dù đối phương chỉ là một đồng tử.

Họ có báu kiếm trong tay, bất quá là họ cầm một thanh thép vô dụng, mắt họ hoa lên, họ không còn xuất thủ phản công được.

Kim kiếm bay đến đâu là đầu rơi rụng đến đó. Tiếng rú thảm vang lên, chấn động cả cục trường.

Độc Cô Thanh Tùng phấn khởi tinh thần, vừa quét Quỷ Vương Trượng một vòng vừa gọi to:

- Ngươn đệ! Hãy xem kìa!

Mười mấy tên áo tím bị Xạ Phách Châm bắn trúng trước đó cùng thét lên, chúng cảm thấy đau đớn toàn thân, ngũ tạng như bị muôn ngàn mũi tên xuyên thủng, muôn ngàn nhát đao kiếm băm vằm.

Chúng đau đớn quá, buông rơi kiếm, tay ôm ngực, ôm bụng.

Phần Ngươn Nhi, hắn hung mãnh và linh hoạt khác thường, có thể bảo hắn đã vượt tiến xa bản lãnh ngày nào, sự vượt tiến đó trong vòng nửa ngày thôi. Độc Cô Thanh Tùng hết sức vui mừng cho hắn, tin chắc hắn nhờ Nga My Lão Nhân chỉ điểm cho mới được như vậy.

Thấy mười mấy tên áo tím buông kiếm, chấp chờn, rên la vật mình, ôm bụng đá ngực, Ngươn Nhi đảo bộ lướt tới, Kim Long Kiếm chớp ngời, theo ánh kiếm máu bắn ra tung toé.

Tiếng rú thảm lại nổi lên, rung động cả dòng người hiện diện tại cục trường.

Sợ bọn người nhà rún chí, Vạn Cực Đế Quân khích lệ:

- Huỳnh Long Tử! Xích Phát Đàn Chủ! Ngôi Vô Lâm Thánh Tôn có thuộc về ai, cũng do cuộc chiến hôm nay định đoạt. Các vị hãy nỗ lực tạo thắng lợi cuối cùng!

Bỗng nhiên, lão lẩm nhẩm mấy tiếng:

- Chân trời là đâu? Máu chảy thành ao!

Trong Huyết Ma Bang, người nào thốt lên mấy tiếng đó lấy cái chết đối phó với trường hợp. Thắng thì tốt, không thắng thì chết, không chết nơi tay địch, cũng phải tự sát, quyết chẳng bao giờ mang cái bại mà chạy đi. Như thế là hèn nhất, quy luật trong Bang ấn định cực hình cho kẻ đó.

Lão buông xong mấy tiếng đó, lập tức phóng mình bay tới.

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn, đảo lộn chiếc Quỷ Vương Trượng, tạo thành một chiếc lưới hàn quang, trưng ảnh trùng trùng điệp điệp, giăng mắc bao bọc khắp người Vạn Cực Đế Quân. Chàng cao ngạo thốt:

- Lão đại ác ma! Đại hạn của ngươi đã đến rồi, đừng mong cường lại số mạng!

Tử Long Kiếm theo tay Huỳnh Long Tử rít gió vu vu, kiếm quang ào ào bay tới, khí lạnh bốc rợn người.

Xích Phát Tôn Giả không kém, đảo tít bửu kiếm thi triển Huyền Huyền Kiếm Pháp của Vô Đương phái, kiếm hoa chớp chớp như muôn ngàn ánh sao giao chuyền.

Chỉ có Âm Phong Táng Nhân thì múa kiếm cầm chừng, một bàn tay nắm lại, trong cái thế chực chờ.

Còn lại bao nhiêu kiếm thủ áo tím, cũng vũ lộng khí giới hiệp công, bao vây Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi.

Vạn Cực Đế Quân cao giọng:

- Ta tuyên bố kể từ giây phút này, Cửu Long Thần Ma khôi phục chức vị Hộ Pháp Tổng Đàn như trước!

Cửu Long Thần Ma đáp nhanh:

- Thuộc hạ bái nhận ân trọng của Đế Quân!

Nhặt thanh kiếm cầm trong tay xong, Cửu Long Thần Ma nhìn Độc Cô Thanh Tùng. Chàng biết rõ chủ tâm của lão là xung kích Vạn Cực Đế Quân ngay.

Chàng trầm nghĩ:

" Nếu Ngoại công hạ sát Vạn Cực Đế Quân là điều rất hay, song làm thế nào ngăn chặn tất cả những kiếm thủ kia, đừng cho chúng thoát khỏi Xà Lung Cốc? Nếu một tên sóng sót, sự việc sẽ bại lộ mất, thối đến tai Vạn Cực Áo Nữ rồi, bà ấy sẽ nóng báo thù chồng, có thể hạ sát mẹ ta để trả miếng. Ngoài ra, chưa chắc gì các vị thúc bá lại khỏi bị hờn lây? Ta không muốn sự việc đó xảy ra, ta không thể để xảy ra như vậy được! " Chàng tự lượng sức mình, nhận thấy khó tận diệt bọn kiếm thủ này. Do đó, chàng khẩn trương ra mặt, lo ngại Cửu Long Thần Ma hạ thủ bất ngờ, vội dùng phép Truyền Âm nhập mật ngăn trở lão:

- Ngoại công định hạ sát Vạn Cực Đế Quân? Tôi thấy hành động như vậy không ổn chút nào! Mẹ tôi và các vị thúc bá còn ở trong tay Vạn Cực Áo Nữ, tại Áo Nữ Động, giết lão rồi mà mình không hạ sát tất cả bọn kiếm thủ tại đây, thì sự việc sẽ thối đến tai Vạn Cực Áo Nữ. Bà ta sẽ báo thù, còn gì mẹ tôi và các vị thúc bá? Trừ khi mình có phương pháp nào chế ngự được bọn Huyết Ảnh Cung?

Chàng thấy rõ gương mặt của Cửu Long Thần Ma biến sắc.

Lão dùng phép truyền âm nhập mật hỏi gặng lại:

- Đây là cơ hội duy nhất, nếu bỏ qua thì đợi đến lúc nào? Độc Cô Thanh Tùng vừa cử trượng đánh tới tấp, vừa suy nghĩ tìm một phương pháp thích ứng.

Vạn Cực Đế Quân bỗng hỏi Cửu Long Thần Ma.

- Hộ pháp còn chờ gì nữa?

Song, dần dần họ tách rời Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi ra, tạo thành hai mặt trận.

Riêng Ngươn Nhi, hẳn phải đương cự với bảy tám tên áo tím. Lúc đó, hẳn đã đoạt được một thanh báu kiếm của địch. Hẳn cũng như Độc Cô Thanh Tùng hăng say chiến đấu, chẳng mấy may nao núng.

Đột nhiên, từ trong Xà Lung Cốc, một bóng người lao vút đến cục trường.

Độc Cô Thanh Tùng nhanh mắt, nhận ra chính là Cửu Long Thần Ma, mừng thầm, chàng hét to:

- Kim Lão Ma! Tại sao ngươi không chạy trốn? Thế ngươi muốn đến nạp mạng cho ta phải không?

Cửu Long Thần Ma cố vờ giận dữ, bộ râu ngắn dựng đứng lên quát:

- Tiểu tử! Ngươi giết Tổ sư ta, ngươi giết Thần Tăng. Nếu Cửu Long Thần Ma này không có cái trọng trách bảo vệ chiếc Kim Đảnh Vô Lâm, nhất định ta quyết một còn một mất với ngươi!

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Kim Lão Ma! Thiết tưởng hiện tại cũng chưa muộn lắm!

Lời của Cửu Long Thần Ma ngầm báo cho Vạn Cực Đế Quân biết là chiếc Kim Đảnh chưa về tay Độc Cô Thanh Tùng. Đế Quân đoán hiểu như thế, khích động lòng tham, lão mừng rỡ ra mặt, cao giọng uỷ lạo Thần Ma:

- Kim huynh khổ nhọc quá, lão phu áy náy vô cùng!

Cửu Long Thần Ma đáp gọn:

- Bỏn phận kẻ thuộc hạ phải làm tròn sứ mạng giao phó, có gì đâu mà gọi là công?

Vạn Cực Đế Quân bảo:

- Những thanh kiếm này toàn là báu kiếm, chém sắt cũng như chém bùn, Kim huynh hãy nhặt một thanh, hiệp lực tấn công tiểu tử!

Cửu Long Thần Ma không chậm trễ:

- Xin tuân lệnh Đế Quân!

- Chiếc Kim Đảnh được chôn giấu tại một chỗ an toàn chứ? Cẩn thận đấy, nếu mất nó, Kim Hộ pháp chịu trách nhiệm không tránh khỏi cực hình!

Cửu Long Thần Ma vừa bước tới, vừa đáp:

- Đế Quân yên trí! Thuộc hạ bảo đảm Kim Đảnh sẽ còn nguyên vẹn chờ ngày Đế Quân đăng quang tột vị ngôi Vô Lâm Tôn.

Vạn Cực Đế Quân đánh ra ba nhát kiếm, đón chặn Quỷ Vương Trưởng của Độc Cô Thanh Tùng. Lão vừa phản công vừa hỏi Cửu Long Thần Ma:

- Kim Hộ pháp! Lúc tiểu tử hạ sát Bích Nhân Thần Tăng, ngươi có mặt chứ?

Cửu Long Thần Ma thốt gấp để che dấu bối rối của mình:

- Hai chúng tôi cùng liên thủ giao chiến với hắn. Thần Tăng sơ xuất một giây bị hắn đả tử!

Vạn Cực Đế Quân cười lớn:

- Còn ngươi? Tại sao tiểu tử lại không giết ngươi? Có phải vì một chút tình máu mủ không?

Cửu Long Thần Ma giật mình. Độc Cô Thanh Tùng cũng lo ngại cho Ngoại công.

Chàng nghi ngờ Vạn Cực Đế Quân có dụng ý gì đó mới thốt lên câu hỏi như thế.

Nhưng, đã nổi danh là con cáo già trong giới ma đầu, có bao giờ Cửu Long Thần Ma lại bị kẹt với một câu vặn vẹo tầm thường như vậy? Lão sôi giận gằn giọng:

- Đế Quân! Cửu Long Thần Ma Kim Đỉnh này, dù sao cũng là tay hữu hạn trên giang hồ, thỉnh danh từng vang dội đó đây, chẳng may bị Thiên Tôn đánh bại nên cam khuất mình gia nhập Huyết Ma Bang. Tuy vậy không hề oán thán một lời, trái lại còn luôn luôn trung thành với chủ, chỉ mong một ngày nào đó, đại sự hoàn thành, sẽ được dự Ôn mưa móc. Không ngờ hôm nay Đế Quân lại phủ nhận tấm lòng trung, buông một tiếng nói xoá mờ bao công lao bồi đắp cho bang môn, nghĩ ra hết sức thẹn thùng! Đế Quân đã có lòng nghi, vậy thuộc hạ xin bái biệt!

Thốt xong, lão lùi lại, toan rời cục trường.

Độc Cô Thanh Tùng muốn cho Vạn Cực Đế Quân tin mạnh vào Cửu Long Thần Ma, chàng cao giọng thốt:

- Vạn Cực Đế Quân! Ta khen cho người khá thông minh đó! Người nói đúng, chỉ vì mẹ ta là con gái Kim Lão Ma nên ta không nở xuống tay. Chứ nếu không vậy, dù mười mạng lão, ta cũng vẫn làm cỏ như thường!

Vạn Cực Đế Quân day mặt về hướng Cửu Long Thần Ma:

- Kim Hộ Pháp có nghe hẳn nói đấy không?

Trong nhất thời, Cửu Long Thần Ma không rõ Độc Cô Thanh Tùng có ý tứ gì lại nói như thế, lão thét to:

- Tiểu tử! Cửu Long Thần Ma này là một nhân vật như thế nào lại có thể thọ ân người nương tình tha chết?

Độc Cô Thanh Tùng bật cười lên ha hả:

- Ngoại công! Ngoại công còn muốn đóng kịch nữa sao? Bích Nhân Thần Tăng chết đi là do hai ông cháu mình hiệp công hạ lão. Phàm đã có gan làm thì phải có gan chịu, còn dẫu quanh làm gì?

Vạn Cực Đế Quân kinh hãi. Qua giây phút kinh hãi, lão sôi giận đùng đùng.

Còn Cửu Long Thần Ma lão chẳng hiểu dụng ý của Độc Cô Thanh Tùng, nên sợ hãi vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng không để cho hai người thốt lên một tiếng nào, chàng bật cười ròn, tiếp nói:

- Vạn Cực Đế Quân! Người có nghe ta nói chẳng? Một tên phản bội như vậy tại sao người còn dung dưỡng bên cạnh mình chứ? Người không sợ lão ấy là mầm hậu hoạn cho người à? Nếu ta là người, ta nhất định hạ lão ngay!

Chừng như nói thế chưa đủ, Độc Cô Thanh Tùng tiếp một câu:

- Người thấy đó, lão toan bỏ đi nhưng không giao hoàn chiếc Kim Đảnh cho người, đủ biết lão muốn đoạt thần vật đó. Vạn Cực Đế Quân rít lên một tiếng khùng khiếp, vút thanh kiếm thành một vòng trên trước mặt, hướng ngay Cửu Long Thần Ma hét to:

- Kim Đỉnh! Người hành động đáng ngại lắm!

Cửu Long Thần Ma đến lúc đó mới thức ngộ ra dụng ý của Độc Cô Thanh Tùng. Chàng dùng kế phản gián, định ly khai hai người trở thành thù địch. Kế phản gián có hai tác dụng, nếu lầm kế đó thì sẽ có sự thanh toán lẫn nhau trong nội bộ, còn như không thì người bị nghi ngờ sẽ được tín nhiệm trở lại, mà tín nhiệm mãnh liệt hơn nhiều.

Nếu được tín nhiệm hơn trước, Cửu Long Thần Ma sẽ có nhiều thời cơ hạ thủ hơn.

Tuy nhiên, kế đó dù sao cũng bạo thật. Cửu Long Thần Ma kinh hãi vì Độc Cô Thanh Tùng đánh một thế cờ bạo. Lão mắng thầm:

” Ngoại sanh mạo hiểm quá! Vạn Cực Đế Quân tin bằng thật thì chẳng khác nào người giục cho lão ấy mau mau giết ta! Không có gì nguy hiểm hơn là muốn khéo mà bị trở thành vụng! ” Lão vờ phẫn nộ, cao giọng quát:

- Đế Quân! Thuộc hạ muốn biết, Đế Quân còn tín nhiệm hay không? Cái kế ly gián của tiểu tử, dù cho trẻ nít cũng không thể lắm, tại sao Đế Quân lại để hẳn khích động dễ dàng thế! Một lão nhân gần tròn trăm tuổi, đâu phải là vật để cho tiểu tử hý lộng cách nào tùy ý? Thuộc hạ đã quả quyết là không hề làm những việc dè hèn đó, tin hay không, tùy Đế Quân!

Vạn Cực Đế Quân run người, tựa hồ lão bùng tỉnh sau cơn ác mộng.

Độc Cô Thanh Tùng buông tiếp:

- Vạn Cực Đế Quân! Người chưa chịu giết lão ấy à? Người đợi đến lúc đầu lìa khỏi cổ mới xuất thủ chăng? Ta chỉ sợ người hối nặng, mà có hối, cũng cầm như quá muộn!

Vạn Cực Đế Quân hoàn toàn bị Cửu Long Thần Ma lung lạc, tin ngay Độc Cô Thanh Tùng đang thực hành kế ly gián, quay mặt hướng về chàng, hét lớn:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người đừng cho là mình đắc kế lắm! Ta chẳng bao giờ làm đâu!

Lão lại hướng sang Cửu Long Thần Ma:

- Kim Hộ Pháp! Bồn Để Quân không còn nghi ngờ gì nữa, hãy thứ lỗi cho ta nhé!

Cửu Long Thần Ma thấy kẻ của Độc Cô Thanh Tùng thành, vội đáp:

- Để Quân nói sao thế? Phàm ai ở trong trường hợp của Để Quân, cũng phải nghi ngờ như vậy cả. Thuộc hạ chẳng bao giờ dám hận đâu!

Độc Cô Thanh Tùng trầm gương mặt, gằn giọng:

- Kim Lão Ma! Đừng nghĩ như vậy là yên cho người! Sau này gặp lại ta, ta chẳng còn vị tình nữa đâu!

Vạn Cực Để Quân bật cười ha hả:

- Tiểu tử! Đừng nghĩ đến chuyện xa vời! Người phải chết ngay hôm nay, còn hăm dọa. được ai nữa chứ!

Độc Cô Thanh Tùng hét lớn:

- Vạn Cực Để Quân! Rồi người sẽ hối tiếc không tin lời ta nói hôm nay! Người ngu mê đến độ chờ nước đến chân mới chịu nhảy!

Thanh Quỷ Vương Trương trong tay chàng loé lên, chàng không sử dụng trượng pháp, mà lại giở Kim Long Kiếm Pháp ra thì triển, dùng trượng thay kiếm.

Hai chiêu Đẳng, Tường vừa phát xuất, gió lạnh quét vụt vù trượng quang chớp chớp.

Âm Phong Táng Nhân dù nuôi hoài bão lập kỳ công, song thân pháp còn kém, không thể thi thố gì kịp thời, thấy trượng ảnh đổ xuống đỉnh đầu như mưa, cấp tốc vung kiếm đánh lên.

Vô ích, tài nghệ quá chênh lệch, lão không mong gì tạo được sự phi thường, kiếm tung lên chưa thành chiêu, lão rú lên một tiếng, ngực lão đã hứng đầu trượng thọc mạnh vào.

Tiếng "bịch" chạm da và tiếng khớp xương gãy cùng hoà nhau vang lên, máu tươi tràn ra từ vết thương sâu hoắm, lão ngã nhào xuống đất.

Vạn Cực Để Quân long đôi mắt đỏ ngầu, quát:

- Kim Hộ Pháp! Ta cùng vào ngay!

Cả hai vừa khoa kiếm, vừa lao vút mình tới.

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc dùng pháp truyền âm nhập mật rỉ bên tai Cửu Long Thần Ma:

- Ngoại công! Tôi có một kế này, xin tỏ rõ cho Ngoại công nghe! Hiện tại, Vạn Cực Để Quân hoàn toàn tin tưởng nơi Ngoại công. Nhân dịp này đưa lão vào sâu trong cốc, viện lễ để lấy chiếc Kim Đảnh, rồi thừa cơ hạ sát lão trong đó. Như vậy, chẳng ma nào trông thấy Ngoại công hạ thủ đoạn mà hồng thuật lại với Vạn Cực Áo Nữ. Dù cho Áo Nữ có nghi ngờ, Ngoại công sẽ bảo là Để Quân còn bận dời Kim Đảnh đến một nơi bí mật khác, chưa về kịp. Ít ra, bà ấy cũng không giở thủ đoạn gì đối với mẹ tôi, mình sẽ còn một khoảng thời gian tối thiểu cần thiết để hoàn thành nốt giai đoạn cuối cùng của đại cuộc. Ngoại công nghĩ sao?

Cửu Long Thần Ma cho là diệu kế, song lão không biết phải đáp thế nào với Độc Cô Thanh Tùng.

Vừa lúc đó, một bóng lam và hai bóng trắng bay đến nhanh như sao xẹt.

Ba bóng đó đáp xuống cục trường, hiện ra Lam Y Lão Tổ và nàng Lan, nàng Thu.

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ trước sự xuất hiện của hai nàng. Chàng tự hỏi:

"Cả hai cùng đến đây để làm gì? Bá mẫu đã cầm hôn ta luyện Hoá Huyết Công, có ý muốn trừ diệt ta, sai hai nàng đến đây đối đầu với ta chăng?" Chàng cao giọng gọi những người mới đến:

- Sư tổ! Sư tổ đến rất đúng lúc! Tiểu sanh dù bị chúng bao vây, song thừa sức tự bảo vệ an toàn. Việc khẩn thiết hiện tại là làm thế nào thu hồi ngay chiếc Kim Đảnh Vô Lâm, đừng để rơi vào tay lão ác ma. Thần vật vẫn còn trong cốc, không có người gìn giữ, sư tổ mau vào đây lấy ngay. Lỡ mất dịp này, còn lâu lắm mình mới có cơ hội khác!

Hiển nhiên, Độc Cô Thanh Tùng khích động Vạn Cực Đế Quân, cho lão không còn do dự, theo ngay Cửu Long Thần Ma. Nếu có Lam Y Lão Tổ bên cạnh, Cửu Long Thần Ma còn vững lòng hạ thủ hơn, vạn nhất có xảy ra thế nào, sư tổ cũng sẽ giúp ích cho lão phần nào. Chứ chiếc Kim Đánh đã do Nga My Lão Nhân mang đi rồi, có còn trong cốc đâu mà chàng bảo Lão Tổ vào đấy cướp lấy!

Dụng ý của chàng không ngoài việc phát tan sự do dự của Vạn Cực Đế Quân, và nhờ Lam Y Lão Tổ chiếu cố đến Cửu Long Thần Ma, phòng ngừa mọi sơ thất.

Chàng thốt xong, cử trượng đánh tới Vạn Cực Đế Quân hai chiêu rồi quay đầu lại, chớp chớp mắt ra hiệu với Lam Y Lão Tổ.

Đoạn chàng hướng sang Vạn Cực Đế Quân, bật cười ha hả:

- Vạn Cực Đế Quân! Chắc hẳn hôm nay chiếc Kim Đánh về tay ta! Người đành vậy nhé!

Lam Y Lão Tổ mơ mơ hồ hồ không hiểu rõ Độc Cô Thanh Tùng muốn làm gì, song lão cũng biết chàng đang cho Vạn Cực Đế Quân vào tròng, lão giả vờ hội ý. Lão tỏ rõ sự hội ý đó cho đối phương trông thấy, rồi lão gật đầu, nhận ý kiến của chàng mà đáp lại cho rập theo:

- Thì ra chiếc Kim Đánh còn trong ấy à? Được lắm! Người yên trí đi, ta vào trong cốc lấy ngay!

Lão Tổ day qua nàng Lan và nàng Thu:

- Hai người ở đây liệu thế giúp hấn một tay nhé! Ta đi một chút trở lại ngay!

Vạn Cực Đế Quân khẩn trương tốt độ, hấp tấp gọi Cửu Long Thần Ma:

- Kim Hộ Pháp! Lão ấy vào đó, liệu có sao cho chúng ta không?

Cửu Long Thần Ma chuyển vận chân khí, biến sắc mặt thành trắng nhợt, hấp tấp thốt:

- Không bảo đảm được đâu! Giờ mình tính sao đây, Đế Quân!

Vạn Cực Đế Quân phần nộ:

- Vậy mà người không chịu nói sớm! Nhanh lên đi! Vào trong ấy lấy Kim Đánh mang ra đây cho ta!

Tuy nói thế, Vạn Cực Đế Quân không thể để cho Cửu Long Thần Ma đi một mình. Lão thừa hiểu Thần Ma không phải là địch thủ của Lam Y Lão Tổ, nếu có sơ xuất thế nào thì chuốc hận nghìn đời.

Lão vũ lộng trường kiếm, nương theo kiếm quang bay theo Cửu Long Thần Ma.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo họ, cười thầm.

Day qua hướng Huỳnh Long Tử, chàng vung Quỷ Vương Trượng hai vòng đảo bộ bước tới hai trượng, cao giọng mắng:

- Huỳnh Long Tử! Một kẻ táng tận lương tâm như ngươi giết bạn đoạt kiếm, lại còn dám chường mặt trên giang hồ, há không biết thẹn sao? Ta sẽ lột da ngươi, cắt thủ cấp ngươi, vì công đạo trừ diệt một tên súc sanh!

Huỳnh Long Tử cười lạnh:

- Rất tiếc, nói thì oai, mà làm thì không nên việc gì! Hừ, ngươi làm gì ta nổi chứ!

Thanh Tử Long Kiếm nháng lên đạo tử quang, xẹt tới.

Lúc đó, Ngươn Nhi nhuộm máu đỏ hồng y phục, hấn đã càn quét mấy mươi tay kiếm áo tím, chỉ còn sót lại một vài mạng. Hấn không đợi Độc Cô Thanh Tùng gọi, loang Kim Long Kiếm nhào qua, chặn Huỳnh Long Tử.

Độc Cô Thanh Tùng cũng vũ lộng Quỷ Vương Trượng hiệp công.

Bỗng con Long Mã hí lên một tiếng vang rền, Ngươn Nhi mừng ra mặt reo lên:

- Thanh Tùng ca! Sư phụ đến kìa!

Sư phụ! Hắn thọ giáo với ai?

Chàng kinh dị hỏi:

- Ngươi đệ bái sư từ lúc nào? Ai?

Ngươi Nhi cao giọng:

- Sư phụ của tiểu đệ là Cát Trường Sanh lão nhân.

Độc Cô Thanh Tùng vui thích quá:

- Thì ra Ngươi đệ được Nga My Lão Nhân thu nhận làm môn đồ. Đáng mừng cho Ngươi đệ đó!

Một bóng người lao vút đến cục trường, nhanh chóng không tưởng. Bóng đó vừa xuất hiện, Huỳnh Long Tử rú lên một tiếng thảm.

Thanh Tử Long Kiếm trong tay, đột nhiên vuột mất.

Thanh kiếm đó, không rõ do cách nào, lại nằm gọn trong tay Nga My Lão Nhân.

Lão nhân luôn miệng tán:

- Báu thật! Đúng là một thanh kiếm báu! Không uống ba năm tận khổ của Kim Thành Tử!

Thấy lão nhân đoạt kiếm của đối phương rồi, Độc Cô Thanh Tùng mút tít chiếc Quỷ Vương Trượng, rút gió ào ào giáng xuống đầu Huỳnh Long Tử.

Huỳnh Long Tử vừa hét sợ, vừa vung chưởng tới tấp, tạo kinh phong ngăn chặn thế trượng. Đồng thời, y lùi dần, lùi dần.

Độc Cô Thanh Tùng quát to:

- Chạy đâu cho khỏi ta hử tên phản bạn kia!

Công lực của Huỳnh Long Tử không cao lắm, mất thanh báu kiếm là y như cua gãy càng, y còn làm sao tránh nổi trượng pháp linh diệu của Độc Cô Thanh Tùng!

Chiếc trượng chớp ngời như ngàn muôn con độc xà xoắn tít quanh người y, tìm chỗ nhược mà điểm vào.

Thấy một ngọn trượng thọc ngay vào ngực, Huỳnh Long Tử không phương né tránh, vội nhắm mắt lại, cầm chắc cái chết trong tay.

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Chuẩn bị mà về diêm đình đối chất với Kim Thành Tử tiền bối!

Chàng nhích cánh tay tới một chút.

Nga My Lão Nhân hét:

- Hãy khoan! Độc Cô Thanh Tùng dừng trượng ngay, kinh ngạc nhìn sững lão nhân.

Lão nhân đưa hai ngón tay ra, hai đạo chỉ phong vọt tới, điểm vào hai huyệt trên người Huỳnh Long Tử, y " hự " lên một tiếng khê, ngã nhào xuống.

Độc Cô Thanh Tùng hỏi gấp:

- Cát tiền bối dung tha cho y sao? Y phản bội đồng đạo, sát hại Kim Thành Tử tội chết có dư, còn tha y làm gì? Từ nay còn ai sợ tội nữa mà chẳng dám làm điều hung ác?

Nga My Lão Nhân cười nhẹ:

- Oan có đầu, trái có chủ. Thông thả rồi sẽ thấy những gì cần thấy!

Độc Cô Thanh Tùng biết lão nhân nói thế là đã có chủ trương rồi, vả lại Huỳnh Long Tử còn nằm kia, có sợ gì mất y? Chàng gật đầu quay qua nhìn Xích Phát Tôn Giả.

Chàng nhận ra Tôn Giả có ý định chạy trốn, gương mặt của lão lúc đó mặt cắt không còn hạt máu.

Chàng cười nhẹ:

- Lão quái vật tóc đỏ! Ta tưởng ngươi nên lấy lại cái ý niệm toan chạy trốn cho xong, không hy vọng gì chạy thoát đâu! Ngươi xem, quanh đây có bao nhiêu người của ta, còn ngươi trong tình trạng thể này, ngươi làm sao đắc ý được? Tài nghệ như Bích Nhân Thần Tăng còn phải táng mạng thay, huống chi ngươi?

Chàng gần giọng tiếp nói:

- Thân sanh là một trưởng lão phái Võ Dương. Địa vị cao trọng như thế này lại đi khuất thân làm nô lệ cho bọn ma đầu, ngươi có thấy thẹn không?

Xích Phát Tôn Giả sợ hãi quá, phần lão bị cụt lý, không nói thể nào cho xuôi nổi, nên bất động.

Đột nhiên, nàng Lan và nàng Thu cùng cất tiếng gọi:

- Thanh Tùng ca không màng đến chúng tôi à?

Độc Cô Thanh Tùng quay mặt lại:

- Hai hiền muội do sự phụ bảo đến đây hay tự động mà đến? Có sự tình gì xin cứ nói! Đã đến đây, tất phải có lý do gì?

Hai nàng chưa kịp đáp, con Long Mã từ xa bay vút tới trên lưng nó, có Đơn Dương Tử.

Long Mã đến cục trường, Đơn Dương Tử nhảy xuống, hướng về Nga My Lão Nhân, vòng tay vái:

- Đa tạ Ôn lão tiên bối giúp cho tôi báo thù cho Kim Thành Tử đại ca!

Nga My Lão Nhân gật đầu:

- Được rồi! Ngươi cứ động thủ cho tròn nguyện.

Huỳnh Long Tử trông thấy Đơn Dương Tử xuất hiện liền xám mặt như xác chết, nhắm ngay đôi mắt lại, nằm bất động. Đúng ra y có muốn làm một cử động gì, vị tất đã làm được, bởi y bị Nga My Lão Nhân điểm huyệt. Bất quá y không thốt lời nào thôi.

Đơn Dương Tử quắc đôi mắt đỏ ngầu sát khí, bước từ từ đến Huỳnh Long Tử, tiếng bước nặng chịch như núi chuyển, vừa đi vừa nhún từng tiếng:

- Huỳnh Long Tử! Hãy mở mắt ra, nhìn xem kẻ nào đang đứng trước mặt ngươi đây!

Huỳnh Long Tử lắc đầu không đáp.

Đơn Dương Tử sôi giận:

- Súc sanh! Tại sao ngươi không dám mở mắt? Đã có can đảm sát hại đại ca, lại thiếu can đảm nhìn ta à? Hạng người như ngươi cũng còn biết hối hận nữa sao?

Huỳnh Long Tử nhẹ giọng:

- Sự việc đã đến thế này, có nói gì cũng vô ích, cứ hạ thủ đi!

Đơn Dương Tử nghiêng rằng:

- Ngày nào ngươi hạ sát đại ca, ngươi có tưởng là sẽ có ngày hôm nay chăng?

Huỳnh Long Tử khẽ ngẩng đầu lên cao khỏi mặt đất một tấc, gương tròn đôi mắt bắn hung quang chớp ngời, cao giọng:

- Muốn làm gì ta, cứ tùy tiện, hà tất phải dài dòng! Ngươi có hiểu đâu bên trong có nhiều uẩn khúc!

Đơn Dương Tử ” hừ ” lạnh:

- Uẩn khúc gì?

Huỳnh Long Tử trầm gương mặt:

- Việc hạ sát đại ca, đoạt Tử Long Kiếm, nào phải do ta muốn đâu? Vạn Cực Đế Quân phong bế bảy ản huyết trên mình ta, bức hiếp ta phải làm, nếu ta cưỡng lại thì mất mạng. Ta còn làm cái gì khác hơn!

Đơn Dương Tử bật cười lạnh:

- Huỳnh Long Tử! Hành động như vậy có xứng đáng với lời thề cộng đồng sanh tử với nhau ngày trước chẳng? Dù cho Vạn Cực Đế Quân có đặt kiếm lên cổ ngươi đi nữa, ngươi cũng không thể hèn nhát tham sinh bỏ tình đồng đạo. Ngươi nỡ lấy mạng sư huynh đổi cho mạng mình à? Rất tiếc hận cho đại ca uống tẩm nhiệm ngươi!

Huỳnh Long Tử cười khổ:

- Ta đã bảo, có nói gì cũng vô ích thôi! Cứ hạ thủ đi!

Đơn Dương Tử bỗng bật cười cuồng dại:

- Tự nhiên, ta phải hạ thủ rồi, đợi gì ngươi phải giục? Bình sanh, ta chưa hề nhúng tay vào máu, hôm nay bắt buộc ta phải phá lệ, làm cái việc cần phải làm này.

Nhưng, ngươi phải ném trọn mùi thống khổ trước khi trút hơi thở cuối cùng.

Cúi xuống nhặt một thanh kiếm so bọn áo tím buông vung vãi trên đất, Đơn Dương Tử quay sang Độc Cô Thanh Tùng:

- Độc Cô Thiếu hiệp! Có phải chính mắt thiếu hiệp trông thấy tên súc sanh này hạ sát đại ca tôi chứ? Lúc đó, hân sử dụng tay nào?

Độc Cô Thanh Tùng hiểu ngay ý tứ của y:

- Tay hữu!

Đơn Dương Tử rít lên một tiếng cười ghê lạnh, hét to:

- Cánh tay hữu! Huỳnh Long Tử! Gây oan nghiệt thì gặp nghiệt oan! Đừng oán hờn ai cả!

Ánh thép chớp lên, một tiếng "phập" vang theo liền. Kế tiếp là một tiếng rú.

Cánh tay hữu của Huỳnh Long Tử bị tiện tận vai, máu vọt thành vòi.

Dù bị điểm huyết bất động, Huỳnh Long Tử đau đớn quá, uốn quặn thân hình, trông thê thảm lạ.

Đơn Dương Tử long đôi mắt đỏ ngầu, cao giọng thốt:

- Đại ca có oán thù gì với ngươi? Tại sao ngươi lấy lòng lang dạ thú đối với người?

Y rít lên:

- Đại ca ơi! Đại ca! Nếu hồn có thiêng, hãy về đây chứng chiếu tam đệ trả mối thù cho đại ca!

Ánh thép lại chớp ngời lên, cánh tay tả của Huỳnh Long Tử văng đi, máu vọt đỏ ngầu.

Huỳnh Long Tử oằn oại:

- Hạ thủ gấp đi!

Đơn Dương Tử gằn giọng:

- Đừng nóng chứ! Muốn chết, cũng phải hưởng đủ cái đau đớn rồi chết, đâu có thể gấp như vậy! Đại ca đau đớn một, ngươi phải đau đớn mười! Có món nợ nào vay mà không trả!

Một nhát kiếm nữa vọt qua, chân trái của Huỳnh Long Tử văng xa.

Y quát mắng:

- Con mắt ngươi để đâu, không giương to mà nhìn vào đại nghĩa? Ngươi quáng mắt vì danh vì lợi, phải không? Đôi mắt đó còn để làm gì nữa!

Tiếp theo tiếng nói, y phóng mũi kiếm vào một con mắt của Huỳnh Long Tử, trông lọt ra ngoài.

Huỳnh Long Tử rú lên một tiếng khùng khiếp, mửa vọt mấy búng máu ngất lịm.

Đơn Dương Tử như cuồng tâm trí, múa kiếm mịt mù, chém loạn xạ vào mình Huỳnh Long Tử.

Chém một lúc, y buông kiếm, ngồi phệt xuống, ôm mặt khóc to lên.

Tiếng khóc thảm thiết vô cùng, đến cỏ cây cũng phải buồn lây với y.

Nàng Lan và nàng Thu bắt giác mũi lòng, khóc theo.

Nga My Lão Nhân, Độc Cô Thanh Tùng, và Ngươn Nhi biết Đơn Dương Tử bị khích động mãnh liệt, để mặc cho y sôi trào mạch cảm, không ai ngăn cản, có làm như thế, y mới nguôi ngoai được phần nào.

Vì không ai lưu ý đến, nên bất thành linh, Đơn Dương Tử chụp thanh kiếm, xốc ngược mũi, đâm mạnh vào ngực mình.

Một tiếng ” phập ” vang lên đồng thời với tiếng gọi:

- Đại ca! Chờ tam đệ theo với..!

Mọi người tại cục trường vô phương can thiệp kịp. Ai ai cũng lắc đầu, gương mặt trầm trọng nặng nề.

Khí tiết con người quý hơn mạng sống!

66. ĐỀ QUÂN QUY TIÊN

Từ trong Xà Lung Cốc, một tiếng rú thảm vọng ra nghe khiếp đảm vô cùng tiếng rú chấn động toàn khu cốc, lồng lộn vang rền như bão dậy từ xa cuốn đến, âm âm, ì ì không dứt.

Tiếng rú đó không khác nào do một mãnh thú phát ra trong cơn cuồng loạn bị đoàn săn vây chặt bốn phía, vừa thẳm thía vết thương vừa xông xáo tìm lối thoát trong cái liều.

Tất cả mọi người hãi hùng ra mặt trừ Độc Cô Thanh Tùng thản nhiên như thường, chàng đã biết sự tình gì đang diễn ra trong cốc sâu.

Xích Phát Tôn Giả cùng mấy tên kiếm thủ còn sống sót khản trương vô tưởng.

Họ biến sắc mặt xanh như chàm.

Tuy thản nhiên đối với những gì đang khai diễn trong Xà Lung Cốc, Độc Cô Thanh Tùng vẫn chú ý đến bọn Xích Phát Tôn Giả bên ngoài, rất có thể họ cùng ồ ạt xông vào, tiếp trợ Vạn Cực Đền Quân.

Chàng không lo ngại cho Lam Y Lão Tổ chàng chỉ sợ cho Cửu Long Thần ma, bởi Xích Phát Tôn Giả dù kém chàng kém Lam Y Lão Tổ lão vẫn có thể thủ thắng được Thần Ma, huống chi còn có mấy tay kiếm hữu hạng kia ?

Chàng nhìn trừng trừng vào họ chực chờ một cử động để kịp thời can thiệp. Vừa lúc đó, Lam Y Lão Tổ bật cười ha hả tiếng cười vang dội ra ngoài, Lão Tổ cất giọng sang sảng tiếp nối theo tràng cười.

- Vạn Cực Đế Quân lão ác ma ! Thì ra vẫn có ngày nay cho ngươi, chắc ngươi cũng từng nghĩ như vậy chứ ?

Lão cao giọng hơn :

- Cửu Long Thần Ma ! Khá lắm đó !

Độc Cô Thanh Tùng đã biết Cửu Long Thần Ma thành công rồi chẳng gọi to :

- Ngươn đệ ! Lan Muội ! Thu muội ! Tuốt kiếm gấp nhất định không để một tên bang đồ nào sống sót.

Chiếc Quỷ Vương Trượng bay ra, trượng ảnh lơ lửng trời bao phủ quanh mình Xích Phát Tôn Giả.

Xích Phát Tôn Giả đã có chủ trương từ trước lão biết cục diện đã nghiêng chiều thất lợi về cánh Huyết Âm Cung rõ rệt, nếu có gượng kéo dài cuộc chiến đến lúc cuối cùng lão cũng phải mất mạng thôi chứ chẳng trông mong gì cứu vãng tình hình.

Lão đã dọm tẩu thoát mấy lần, song chưa có cơ thuận tiện.

Giờ đây cấp bách quá, lão không còn chần chờ gì nữa vội khoa kiếm lên một vòng, đạo kiếm quang che chở quanh mình, rồi vận khởi thuật khinh công toan nương kiếm quang bay đi.

Đồng thời, lão hét to :

- Đế Quân đã hưu hì rồi, còn chiến đấu làm gì nữa ? Chạy đi !

Bọn kiếm thủ áo tím kinh hoàng, thân ai nấy lo không chiếu cố đến đồng bọn được nữa, tất cả đều lui chạy kiếm cầm tay mà cũng không nhớ đến sử dụng mở đường.

Độc Cô Thanh Tùng cười ha hả :

- Xích Phát lão quái ! Chạy không thoát đâu !

Ngươi Nhi vọt thân hình lên không, kim kiếm theo tay hấn vẽ thành một chiếc cầu vòng đầu chiếc cầu vòng vừa xẹt xuống một tiếng thảm vang lên.

Nàng Lan và nàng Thu cũng không chậm trễ, vung tay phóng Đại Đế Thần Phong Chưởng quét không gian vù vù ngăn chặn bọn kiếm thủ áo tím.

Cả hai muốn thi triển thần oai trước mặt Độc Cô Thanh Tùng nên vận dụng tất lực bình sanh, điều hiển chưởng kinh chỉ trong ba cái chớp tay, hai nàng đã hạ ba tên đại hán.

Lúc đó Xích Phát Tôn Giả nhờ kiếm quan của Huyền Huyền Kiếm Pháp hộ thân, bay khỏi vòng vây giở hết tốc lực chạy đi.

Độc Cô Thanh Tùng quát lớn một tiếng, bay người lên lưng Long Mã thúc nhanh gối.

Long Mã hí lên một tiếng dài, bốn vó sải nhanh chỉ hai cái nhảy vọt là nó đã đáp xuống chặn đầu Xích Phát Tôn Giả.

Xích Phát Tôn Giả vũ lộng báu kiếm vù vù, Huyền Huyền Kiếm Pháp quả danh bất hư truyền, kiếm quang hiện ra trùng trùng lớp lớp, bao bọc quanh lão, kín như vách sắt tường đồng.

Độc Cô Thanh Tùng khinh thường, cười lạnh :

- Xích Phát lão quỷ ! Đừng mong làm việc phi thường ! Hãy nhận số mạng mình cho sớm !

Chàng vận khởi tám thành lực, từ trên Long Mã cấp tốc đánh xuống một chiêu Tử Án Chưởng.

Bùng !

Xích Phát Tôn Giả vũ lộng kiếm hộ thân, song không thể nào chịu nổi chưởng kinh của địch, lão lạng người chập choạng mấy bước.

Chẳng chậm trễ Độc Cô Thanh Tùng vừa đề tụ khí, vừa vỗ vào đầu ngựa.

Long Mã hạ xuống mặt đất liền.

Chiếc Quỷ Vương Trượng chóp lên theo đà tay giáng xuống rít gió trong tư thế một thang đao chém bổ từ bên trên xuống đầu.

Bốp ! Bốp !

Chiếc đầu Xích Phát Tôn Giả nát bấy, trượng ngon trớn phạt băng một bên vai dài xuống tận hông. Máu tươi nơi phần thân xác còn lại trào ra, những mảnh gan tím, những đoạn ruột rơi theo máu trông hết sức thê thảm.

Từng sát hại vô số bọn bang đồ Huyết Ma Bang và bọn thuộc hạ Huyết Ainh Cung, Độc Cô Thanh Tùng không hề lạnh mình nhưng cái chết của Xích Phát Tôn Giả vô cùng rừng rợn làm chàng suy nghĩ rất nhiều.

Chàng cầm Quỷ Vương Trượng vẩy máu hồng trong tay thử người trên lưng ngựa, mắt đờ đẫn nhìn phần nửa xác thân của Xích Phát Tôn Giả, một lúc lâu chàng lắc đầu, lẩm bầm :

- Giang hồ ! Võ lâm ! Nơi luôn luôn khai diễn những trường sát kiếp qua mọi thế hệ ! Ta còn lưu luyến gì nữa ?

Đứng bên ngoài Nga My Lão Nhân trông thần thái đoán biết tâm tư chàng, sợ chàng rùn chí nản lòng, vội nói to :

- Làm những việc bất nhân bất nghĩa tự nhiên phải gặp kết cuộc hãi hùng, không có gì đáng thương hại cho chúng cả ! Độc Cô Thanh Tùng ! Người đừng lấy lòng nhân của phụ nữ mà thành, chúng có những tào ngạo thể lương chẳng qua cũng do oan nghiệt xử nhiên, đúng với luật tuần hoàn báo ứng. Tại sao người muốn rút khỏi vô lâm chôn mình trong cô tích ! Người quên đi trách nhiệm trọng đại mà ta từng đề cập đến với người đó sao ?

Độc Cô Thanh Tùng như cái máy, gật gật :

- Phải ! Tiền bối nói phải ! Tôi còn trách nhiệm bên mình tôi không thể thoái thác đổ lên vai ai khác !

Nga My Lão Nhân cười nhẹ :

- Vậy là phải ! Người ở lại lo trông phần việc nhé, ta đi đây còn Vạn cực Thiên Tôn ta đã điểm huyết lão, để lão trên đầu non kia, hãy lên đó mang lão đi đâu thì mang.

Lão day qua Ngươn Nhi, vẫy vẫy tay.

Hắn lậ tức bước tới gần, vòng tay cung kính chờ nghe dạy. Nga My Lão Nhân trao thanh Tử Long Kiếm cho hắn đoạn nghiêm giọng :

- Ngươn Nhi ! Tạm thời người lưu lại tại đây ở bên cạnh Độc Cô Thanh Tùng, giúp hắn làm tròn nhiệm vụ, cứu mẹ và các vị thúc bá đẳng quang tự vị ngôi Vô Lâm Thánh Tôn xong, lập tức đến Nga My Sơn tìm ta. Thanh Tử Long Kiếm này ta giao cho người sử dụng, người nên nhớ nó sắc bén lắm đấy còn người thì sát khí trùng trùng, ta chỉ sợ rồi đây người sẽ say máu mà giết người tạo oán nghiệt sâu dày, cho nên ta mong người luôn luôn nhớ đến lời khuyên nhủ của ta, vô luận thế nào không được vọng hành sát lục, giữ được vậy thì sẽ đến tìm ta, còn không thì đừng kêu ta là sư phụ nữa. Nhưng, ta cảnh cáo cho người rõ, trái lời ta thì dù người ở tận phương nào ta cũng tìm người mà trị tội.

Lão nhân nhìn tận mắt hắn :

- Người nghe ta nói rõ chứ ?

Ngươn Nhi cúi đầu :

- Đồ đệ chẳng dám quên lời vàng ngọc của sư phụ !

Nga My Lão Nhân nhìn hắn lần cuối, đoạn day lại Độc Cô Thanh Tùng :

- Liệu mà hành động ! Ta đi đây !

Độc Cô Thanh Tùng nghiêng mình ; - Văn bối còn một việc này xin nhờ chỉ điểm.

Nga My Lão Nhân dừng lại :

- Người nói đi !

Độc Cô Thanh Tùng cất giọng u buồn :

- Từ lúc luyện thành Huyết Âm, văn bối bị mọi người trách cứ không ai chịu xét cho văn bối vì nóng lòng cứu mẹ, cứu các vị thúc bá mà phải tận dụng mọi phương tiện kể cả những phương tiện bạo, cho nên muốn mọi người hài lòng văn bối định sau khi cứu mẹ và các vị thúc bá xong văn bối sẽ tấn công Hoá Huyết chẳng hay tiền bối nghĩ sao về quyết định đó.

Nga My Lão Nhân gằn giọng trầm mắt :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người nói gì lạ thế ? Người định trốn tránh phần việc duy trì công đạo chánh nghĩa vô lâm phải không ? Người muốn bọn ma đầu sót lại không người kèm chế tái phục sát kiếp giang hồ ? Tấn giải Hoá Huyết Công rồi người còn sống được không ? Người không thể thực hiện ý định đó ! Ta không đồng ý với người !

Độc Cô Thanh Tùng lúc đó đã xuống ngựa, chàng quỳ lạy Nga My Lão nhân :

- Độc Cô Thanh Tùng này gây nên oan nghiệt đầy trời, vì muốn trở thành con người thường, vì muốn tạ tội với trời đất chứ chẳng phải ngại nhiệm vụ nặng nề trong tương lai, mà bỏ mặc kiếp vận võ lâm xin tiền bồi xết cho !

Nga My Lão Nhân trầm ngâm một lúc, sau cùng như đã có chủ trương lão gật đầu :

- Cái tâm ý của ngươi như vậy, ta còn biết nói gì nữa ? Ta chỉ ước mong sao việc sẽ thuận chiều, đại sự thành tựu không để cho mọi người thất vọng là đủ.

Lão dặn dò lần cuối :

- Ngươi bảo trọng nhé ! Còn Ngươn Nhi ngươi liệu kềm chế hấn động để hấn buông hung tánh khí, gây tội lỗi sau này !

Phất nhẹ cánh tay áo lão nhân nương gió bay đi, chớp mắt đã mất dạng.

Ngươn Nhi lại gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Thanh Tùng ca! Tiểu đệ lên đỉnh núi mang Vạn Cực Thiên Tôn xuống đây nhé!

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Ngươn đệ đi đi !

Ngươn Nhi đi rồi, Lam Y Lão Tổ từ trong cốc bay ra, chưa đến nơi lão đã gọi to:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Mẫu thân ngươi và các vị ấy đâu ?

Độc Cô Thanh Tùng ắc đầu :

- Họ đâu có ở đây !

Lam Y Lão Tổ kinh ngạc :

- Không ở đây thì ở đâu ? Nghe nói họ bị giam cầm tại Huyết Âm Cung mà ?

Độc Cô Thanh Tùng đau khổ vô cùng :

- Trước kia, chúng để các vị ấy tại đây nhưng sau lại chúng dời tất cả về Aô Nữ Động rồi ! Tiểu Sinh định đến đây ngay từ bây giờ.

Lam Y Lão Tổ ạ lên một tiếng :

- Aô Nữ Động ? Trời ! Một nơi còn nguy hiểm gấp mấy lần Huyết Âm Cung và Vạn Cực Cung !

Độc Cô Thanh Tùng bằng vào khẩu khí của lão lộ sắc mừng :

- Sư tổ biết Aô Nữ Động thuộc địa phương nào chứ ?

Lam Y Lão Tổ lắc đầu :

- Ta chỉ nghe nói thôi, chứ có biết nó ở địa phương nào đâu người ta bảo nơi đó có vào mà không có ra đấy !

Độc Cô Thanh Tùng thất vọng, xịu mặt.

Lam Y Lão Tổ tiếp :

- Bây giờ, tạm thời khoan bàn đến việc đi Aô Nữ Động, ta cho ngươi biết Thế Ngoại Nhị Lão Nhân cùng Địa Tướng với Công Chúa sắp đến đây, ngươi hãy chuẩn bị thái độ đối phó với họ !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình :

- Các vị đó vẫn bó buộc văn sanh trong sự tình Hoá Huyết Âm mai ư ? Họ không chịu hiểu cho văn sanh chút nào khổ thật ! Họ đến đây có mục đích gì ?

Lam Y Lão Tổ nhìn sững chàng một lúc đoạn cất giọng trầm buồn, thốt :

- Sư diệt tôn ! Ta tưởng ngươi là kẻ thông minh hơn người, có lẽ ngươi đã nhận thấy sự tình nghiêm trọng như thế nào rồi chứ ? Dù ngươi có Nga My Lão Nhân hết sức chi trì bênh vực, dù ngươi đã tuyên hứa không

dùng tuyệt học do họ truyền cho, song như vậy cũng chưa đủ cho họ hài lòng. Bởi thế ta dẫn Lan Nhi và Thu Nhi đến đây trước họ, để cho người hay hầu có thái độ thích đáng đối với họ.

Độc Cô Thanh Tùng quát mắt bắn tinh quang chớp ngời gần giọng :

- Họ nhất định bức bách vãn sanh, phải không sư tổ ?

Lam Y Lão Tổ đáp phân hai :

- Kiếp vận võ lâm hoàn toàn do người, người muốn phúc là phúc, người muốn họa là họa, tự nhiên họ phải quan tâm ! Dù họ có ý kiến gì đi nữa, chẳng qua tình thế xử hiên, không còn làm gì khác hơn !

Độc Cô Thanh Tùng trầm lặng một lúc lâu gương mặt lạnh lùng như giá băng, thần thái nghiêm trọng vô cùng.

Chàng nhìn trời, chốc chốc lại lắc đầu.

Vừa lúc đó Cửu Long Thần Ma xuất hiện.

Cửu Long Thần Ma có vẻ cương nghị khác thường, tay xách chiếc đầu của Vạn Cực Đế Quân lão trịnh trọng bước đi, đôi mắt mở tròn không chớp.

Lão đến trước mặt Lam Y Lão Tổ và Độc Cô Thanh Tùng giọng đầy khích động :

- Ngoại sanh ! Ta đã hạ lão !

Thần Ma đưa ca đầu Vạn Cực Đế Quân lên, tay lão run run.

Độc Cô Thanh Tùng bước gấp tới một bước, tiếp lấy chiếc thủ cấp, an ủi bảo:

- Ngoại công tận dụng tâm cơ hại được lão ác ma, trừ diệt mối họa. cho võ lâm công đức lớn lắm ! Lão ấy chết là phải, không ai có thể cho là ngoại công phản bội được, trái lại người ta phai ca ngợi ngoại công hành động theo chánh nghĩa.

Cửu Long Thần Ma cao giọng :

- Phải đó ngoại sanh ạ ! Hôm nay, ta hết sức xúc cảm với hành động của mình !

Rồi lão nhấn mạnh :

- Đế Quân sát hại phụ thân ngoại sanh lão chết mà ngoại sanh bình tĩnh được như thế à ?

- Có bao giờ Ngoại sanh quên mối huyết hận thâm cừ đâu ? Lão ấy chết đi, là một điều đáng mừng song cái mừng rất nhỏ bên cạnh cái to lớn lao khác về mẹ của ngoại sanh, về các vị thúc bá, phải cứu các người ấy mới là điều đáng mừng.

Chàng hồi hộp hỏi tiếp :

- Ngoại công có biết Aô Nữ Động ở địa phương nào không ?

Cửu Long Thần Ma lộ vẻ bi thương :

- Biết chứ ! Quỳnh Nhi bị giam cầm tại đó ta biết rõ từ bao lâu nay, chúng không còn tin cậy ta, chúng chẳng để ta đến đấy lần nào cho nên ta cũng không được rõ tình hình nơi đó ra sao.

Lão lo ngại :

- Nơi đó hung hiểm phi thường, nếu ngoại sanh có đến phải hết sức cẩn thận.

Độc Cô Thanh Tùng gạt đầu :

Bỗng chàng day qua Lam Y Lão Tổ :

- Sư tổ ! Các vị đó chừng nào đến đây ? Vãn sanh đã có chủ định rồi !

Lam Y Lão Tổ nhìn chàng :

- Chủ định như thế nào ?

Độc Cô Thanh Tùng cười bí hiểm :

- Đến việc rồi sẽ rõ, sư tổ miễn cho vân sanh nói trước.

Lan Nhi buộc miệng chen vào :

- Tôi lo ngại quá !

Chợt, nàng nhìn xa xa kêu lên :

- Kìa, sư phụ và các vị đó sắp đến !

Tất cả đều quay đầu nhìn theo hướng nàng Lan chỉ.

Công Chúa dẫn đầu kế đó là Địa Tướng, sau cùng là Hoa Sơn Lão Nhân, tuy thấy đó chứ họ còn cách khá xa.

Nàng Lan và nàng Thu muốn chạy đi nghinh tiếp họ.

Độc Cô Thanh Tùng chỉnh nghiêm sắc mặt gọi :

- Lan Muội ! Thu muội ! Thử thả một chút tiểu huynh có một việc khó khăn, muốn nhờ đến hai hiền muội lo liệu hộ, chẳng hay hai hiền muội vui lòng giúp tiểu huynh không?

Nàng Lan và nàng Thu cùng lên tiếng một lượt :

- Thanh Tùng ca muốn nhờ việc gì xin cứ nói ra, nếu không phải trên sức mình bọn tiểu muội quyết chẳng khước từ !

Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng :

- Cái khó do tâm chứ không do việc, việc trọng đại của tiểu huynh là cứu mẹ với các vị thúc bá khỏi cảnh giam cầm khổ sở. Xong việc đó rồi, tiểu huynh chẳng còn gì bận tâm nữa ? Hiện tại, nếu tiểu huynh còn lưu luyến một người nào trên đời người đó là Lãnh Nhạn Dung, bởi nàng quá thiết tha thông cảm với tiểu huynh, chỉ mỗi một mình nàng thôi. Tiểu huynh muốn nhờ hai hiền muội trong vòng mười hôm nữa, đưa nàng từ Hồng Trạch Hồ đến đây, tiểu huynh muốn gặp mặt lần cuối...

Nàng Thu và Nàng Lan biến sắc :

- Thanh Tùng ca định làm gì ?

Độc Cô Thanh Tùng cười khổ ; - Đừng hỏi tiểu huynh gì cả ! Hai hiền muội hãy cho tiểu huynh biết ngay có thể đáp ứng lời yêu cầu của tiểu huynh hay không ?

Nàng Lan và Nàng Thu cùng thốt :

- Dù sao, cũng phải hỏi ý kiến sư phụ nếu sư phụ bằng lòng, tiểu muội có khi nào từ chối ?

Công Chúa, Địa Tướng và hai vị lão nhân đã đến.

Công Chúa lạnh lùng :

- Lan nhi ! Thu nhi ! Các ngươi không cần nói gì hơn ! Chẳng bao giờ sư phụ chấp nhận đâu ! Độc Cô Thanh Tùng hiện tại thiện hay ác, chúng ta chưa nhận định được thì các ngươi phải cắt đứt mọi liên lạc với hắn, ta muốn vậy !

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng nhìn mọi người, không thốt một tiếng nào.

Công Chúa day qua chàng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ngươi đừng trách ta sao quá đối xử tàn nhẫn với ngươi, công lực của ngươi càng ngày càng tiến, tự nhiên Hoá Huyết Thần Công cũng phải tiến, phạm môn công đó càng tiến, thì con ngươi càng mất lý trí nhân tánh theo đà tiến của môn công mà tiêu diệt dần. Dù ngươi có được Nga My Lão Nhân chỉ trì, song chúng ta vẫn không khỏi hoài nghi chúng ta vì công đạo, vì chính nghĩa bắt buộc phải dè dặt đối với ngươi.

Độc Cô Thanh Tùng giương tròn đôi mắt, nhìn Địa Tướng.

Địa Tướng nghiêng rằng, buông giọng căm hờn :

- Quan điểm của ta tương đồng với Công Chúa ! Tình nghĩa sư đồ của chúng ta đã đứt, người hãy lo việc của người ta lo việc của ta, đừng nghĩ rằng còn có liên quan mà đoái hoài đến nhau vô ích.

Hoa Sơn Lão Nhân cùng Thái Sơn Lão Nhân nhìn nhau một thoáng hỏi :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Cát Lão Bất Tử đâu rồi ?

Độc Cô Thanh Tùng buông lạnh :

- Về núi !

Hai lão nhân cười mỉa :

- Lại thất vọng vì người ?

Cả hai nhìn quanh cục trường đếm xác chết, mặt họ thoáng biến sắc họ lắc đầu:

- Huyết Âm Tử hiệu sát thành tánh mất rồi ! Không thể nào hoán cái được.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh, không buồn thốt :

Công Chúa và Địa Tướng chợt thấy Cửu Long Thần Ma tại cục trường cả hai lộ vẻ kinh hãi, vội nói ; - Kim Lão Ma ! Tại sao người có mặt tại nơi đây ?

Địa Tướng nóng nảy hơn, vừa hỏi vừa tung ra một chưởng đồng thời hét lên :

- Loài ma đầu ! Đừng hòng sống sót với ta !

Cửu Long Thần Ma đảo bộ qua một bên, né tránh. Độc Cô Thanh Tùng chuyển bước đứng chắn trước mặt Ngoại công đẩy chưởng đón thế công của Địa Tướng :

- Sư phụ đừng tay ! Muốn hiểu rõ sự tình sư phụ hãy hỏi Lam Y Lão Tổ !

Địa Tướng trừng mắt :

- Các người đã thực sự làm gì với nhau ?

Độc Cô Thanh Tùng chưa kịp đáp, nàng Thu bước tới giải thích :

- Phải ! Có sự cấu kết giữa Thần Ma và Thanh Tùng ca ! Chính Thần Ma hạ sát Vạn Cực Đế Quân !

Địa Tướng chồm tới :

- Người nói sao ? Có sự việc như vậy à ? Khó tin lắm !

Cửu Long Thần Ma sôi giận :

- Địa Tướng lão tiền bối ! Chừng như đã quá già rồi mắt hấn sáng suốt ! Thật tôi không ngờ đường đường là một vị thần tướng lại mù mờ đến nỗi không phân rõ trắng đen, nhận định thị phi đáng buồn thật !

Địa Tướng run người lên, râu tóc dựng đứng hét to như sấm :

- Kim Lão Ma ! người dám khinh thị lão phu ? Lại đây ! Lại đây ! Tiếp ba chưởng của ta xem nào !

Cửu Long Thần Ma hừ một tiếng ; - Đừng đắc ý vội, ông ạ ! Luận về chưởng lực tôi không sợ Ông đâu ! Bất quá tôi nể ông vì ông là sư phụ của ngoại sanh tôi, tôi không nỡ dồn ngoại sanh tôi vào cảnh khó xử, nên tôi nhường ông đó. Ba chưởng của ông hãy dành mà so tài với kẻ khác, tôi không tiếp đâu !

Địa Tướng càng phẫn uất :

- Độc Cô Thanh Tùng đã tuyên bố, không dùng môn võ công của ta hấn đấu còn là đệ tử của ta nữa ? Người phải tiếp ba chưởng của ta mới được.

Cửu Long Thần Ma bủi môi quay mình đi nơi khác, không đáp.

Lam Y Lão Tổ sợ Địa Tướng mất bình tĩnh, sanh ra phiền phức bước tới ngăn chặn khuyên dứt :

- Kim Lão Ma đã ly khai Huyết Ma Bang rồi, lẽ nào người không tin lời ta sao ?

Thật sự, lão ấy đã cải tà quy chánh !

Địa Tướng ngạc nhiên, thờ người một lúc lão lảo nhảm mãi :

- Thật vậy sao ? Cửu Long Thần Ma cải tà quy chánh ? Lão hạ sát Vạn Cực Đế Quân ? Kỳ quái ! Một sự hiểu lầm !

Bồng Lam Y Lão Tổ dạy qua Độc Cô Thanh Tùng, cao giọng hỏi :

- Chủ ý của người như thế nào ?

Vừa lúc đó Ngươn Nhi vác Vạn Cực Thiên Tôn đến nơi thân hình hần nhỏ bé, hần đeo một lão to bèn, như Vạn Cực Thiên Tôn không phải là một việc nhẹ nhàng dễ dàng, gia dĩ hần còn mang thêm chiếc Võ Lâm Kim Đảnh, nên mồ hôi vã ra như tắm.

Hần đến trước mặt Độc Cô Thanh Tùng hỏi :

- Bây giờ Thanh Tùng ca định làm gì lão ?

Độc Cô Thanh Tùng vội đưa chiếc thủ cấp Vạn Cực Đế Quân ra phía sau lưng, sợ Vạn Cực Thiên Tôn trông thấy suy nghĩ một chút, đoạn bảo :

- Ngươn đệ lại gần đây !

Ngươn Nhi y lời, bước tới sát một bên chàng.

Chàng kề miệng sát tai hần, thì thầm :

- Ngươn đệ cỡi Long Mã cấp tốc đến Hồng Trạch Hồ, với Lãnh Nhân Dung cô nương cùng Xích Diệp Phụ Nhân và Ma Nương đến Thủ Tín Phong trên Huỳnh sơn, ngu huynh cần gặp họ, làm sao trong vòng mười hôm nữa phải có mặt tại chỗ hẹn nhé.

Ngươn Nhi sáng mắt lên :

- Thanh Tùng ca ! Có phải Thanh Tùng ca định tuyên bố việc đăng quang tột vị ngôi Võ lâm Thánh Tôn ?

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay :

- Hiện tại, Ngươn Đệ không nên hỏi gì nhiều ! cứ đi đi ! Chiếc Kim Đảnh lưu lại đây cho ngu huynh, hãy nhớ đừng sai hẹn mười hôm nhé ! Nếu chậm trễ sẽ có điều hối tiếc lớn lao đấy !

Ngươn Nhi vô cùng nghi hoặc, song không dám hỏi nữa chỉ gật đầu :

- Thanh Tùng ca yên trí ! Tiểu đệ xin tuân mạng !

Nhảy lên lưng con Hồng Long Cái Tuyết hần vẫy tay ; - Tiểu đệ đi đây !

Trong thoáng mắt hần rời xa cục trường.

Độc Cô Thanh Tùng quay lại Công Chúa, Địa Tướng và nhị vị Thế Ngoại Lão nhân, cao giọng thốt :

- Liệt vị tiền bối ! Độc Cô Thanh Tùng này thọ Ôn bồi dưỡng thành tài, công đức đó chẳng khi nào tôi quên được chỉ vì trong một cuộc tình cờ tôi luyện được Huyết Anh Công làm nhục đến các vị tiền bối, tôi biết tội mình làm. Song mẹ tôi còn bị giam cầm các vị thúc bá tôi còn bị giam cầm, tôi chưa thể tuân lời các vị tiền bối được.

Tôi xin hẹn mười hôm sau khi đạo nghĩa vương tròn chùng đó mặc tình các vị muốn sự đoán cách nào. Độc Cô Thanh Tùng này sẽ vâng theo cách ấy ! Chắc các vị tiền bối không nỡ hẹp lượng ?

Công Chúa phẫn nộ :

- Nếu người không cứu mẹ kịp thời hạn thì sao ? Người định thiên diễn ngày tháng để viện dẫn Nga My Lão Nhân ra mặt chủ trì cho người phải không ? Hừ ! Còn ai làm cái kẻ hoán binh của người nữa chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ Công Chúa tàn nhẫn với chàng đến thế ! Bà dứt đoạn tình nghĩa, quyết dồn chàng vào bước đường cùng điều đó làm cho chàng đau đớn quá ! Chàng thở dài :

- Tiền bối ! Còn ai trên đời này nhẫn tâm ngăn trở con người làm tròn hiếu đạo chăng ? Độc Cô Thanh Tùng thà cam chịu tội với đất trời, nếu có giết tất cả mọi người trong thiên hạ, tôi vẫn bắt buộc phải làm chứ chẳng bao giờ chịu lỗi đạo làm con !

Công Chúa là người nhân nghĩa, có lẽ nào không thể lượng tình châm chước cho một sự nhỏ nhen như vậy sao ?

Lam Y Lão Tổ thấy chàng bước sang một giai đoạn liêu, sợ chàng quá quyết liệt mà không còn cách gì cứu vãn tình hình nữa vội nhảy mắt ra hiệu với chàng, đoạn phụ họa. theo Công Chúa :

- Hừ ! Dù ngươi có mưu mô gì, liệu ngươi có thoát khỏi lưới công đạo bủa vây không ?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Sư tổ nói đúng ! Tôi chạy đâu cho thoát với các vị ? Mà dù tôi có cánh bay lên trời, tôi quyết chẳng quên lời ước hẹn hôm nay !

Công Chúa và Địa Tướng không còn lời gì nói được. Con trùng, con đế, đập đến nó nó còn ngo ngoe, huống chi con người ? Bức chàng quá, chàng phải liêu, liệu họ có đủ công lực chế ngự chàng không ?

Bất quá, họ bằng vào ân tình nghĩa đạo, mà lung lạc chàng chứ họ cũng thừa hiểu chàng là tay vô địch hiện tại trong võ lâm, bức chàng quá e sinh biến.

Độc Cô Thanh Tùng vòng tay vái một vòng quanh, cất tiếng :

- Văn bối xin đi đây !

Day qua Cửu Long Thần Ma, chàng buông gọn :

- Đi ! Ngoại công !

Một tay xách chiếc đầu Vạn Cực Đế Quân, một tay mang chiếc Kim Đảnh chàng nhích bước.

Cửu Long Thần Ma bế xốc Vạn Cực Thiên Tôn bước theo.

Cả hai từ từ tiến bước, khỏi cục trường độ mười trượng mới giở thuật khinh công, chạy nhanh.

Nhưng họ chưa kịp phi thân Hoa Sơn Lão Nhân hét lớn :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ngươi định mang chiếc Kim Đảnh đi đâu ?

Lão phát cánh tay áo, nường gió bay theo liền.

Độc Cô Thanh Tùng trầm gương mặt, lộ vẻ cương quyết vô cùng trao chiếc Kim Đảnh cho Cửu Long Thần Ma bảo :

- Ngoại công đi trước đi ! Để ngoại sanh thu dọn lão này xong rồi sẽ theo sau.

Cửu Long Thần Ma tiếp nhận Kim Đảnh vút mình bay đi.

Độc Cô Thanh Tùng quay lại, lạnh lùng nhìn Hoa Sơn Lão Nhân Lão Nhân vừa dừng chân đối diện với chàng, liếc hét to :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ngươi mang chiếc Kim Đảnh đi đâu ?

Độc Cô Thanh Tùng cau mày, gằn giọng :

- Nói thực cho người biết ! Không can hệ gì đến ngươi mà ngươi phải hỏi !

Hoa Sơn Lão Nhân hừ lạnh :

- Không can hệ ? ngươi nói vậy mà nghe được à.

Kim Đảnh là tín vật trọng đại của võ lâm ! Đâu có rơi vào đôi tay dẫm máu của ngươi được ? Ta nhất định phải can thiệp !

Độc Cô Thanh Tùng cười ha hả :

- Công Chúa, Địa Tướng hai vị ấy có ân có nghĩa với ta tất nhiên ta phải nhường, ta không thể xem họ như cừ địch. Còn người bất quá người là hàng tiền bối không hơn không kém. Người có đức độ ta kính phục, người không đức độ ta khinh miệt như thường người bằng vào đâu mà toan hống hách với ta ? Cho người biết Độc Cô Thanh Tùng này không phải là kẻ mà ai muốn vô lễ thế nào cũng được đâu !

Hoa Sơn Lão Nhân sôi giận :

- Người nhất định không để chiếc Kim Đảnh lại ?

Độc Cô Thanh Tùng bữu môi :

- Thì người sẽ làm gì ta ?

Hoa Sơn Lão Nhân hét lên một tiếng như sấm, vung tay đánh ra một chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng đã chủ trương quyết cho lão già này một bài học, tung bổng người lên không cao hơn ba trượng, vụn khỏi Hoá Huyết Công. Khi chàng đáp xuống thì thân hình đã biến thành Huyết Ảnh. Chàng quát :

- Hoa Sơn Lão Nhân ! Ta nhường người là hàng tiền bối nên có phần nào lễ độ đối với người. Đừng bắt buộc ta phải mất luôn phần lễ độ đó !

Hoa Sơn Lão Nhân quay mình trở lại.

Huyết Ảnh chớp lên hai lượt, chàng đã khuất dạng nơi phương trời xa.

Hoa Sơn Lão Nhân dậm chân :

- Hắn mang chiến Kim Đảnh đi rồi ! Phải đuổi theo đoạt lại !

Công Chúa thở dài :

- Thôi đành vậy, hắn đã hứa mười hôm mình phải đợi đến ngày đó, xem hắn xử trí ra sao rồi hãy có thái độ dứt khoát.

Bốn người từ giờ phút đó ở luôn tại Thi Tín Phong, chờ chàng trở lại.

Độc Cô Thanh Tùng rời khỏi Xà Lung Cốc chạy đi, vừa chạy vừa tán giải Hoá Huyết Công, không bao lâu bắt kịp Cửu Long Thần Ma.

Lòng chàng sôi giận, hần học cất lời :

- Ngoại công ạ ! Cái lão Hoa Sơn đó thật đáng bỉ ! Nếu không có Công Chúa can thiệp, ngoại sanh đã sửa trị lão một phen !

Cửu Long Thần Ma gật đầu :

- Các vị ấy đối xử với ngoại sanh vô cùng quá phận !

Lão hỏi :

- Giờ mình đi đâu đây ?

Độc Cô Thanh Tùng đáp :

- Ngoại sanh định tạm thời đưa ngoại công về tại Quý Phủ Biệt Cung, nơi đó vô cùng kính đáo không ai có thể tìm đến nơi được, chiếc Kim Đảnh cũng thế ngoại sanh sẽ lưu lại Quý Phủ Biệt Cung. Nhờ Ngoại công gìn giữ, còn như việc đến Áo Nữ Động ngoại sanh chỉ cần biết rõ động đó ở đâu, ngoại sanh sẽ đi một mình Ngoại công khỏi phải hướng dẫn.

Cửu Long Thần Ma gật đầu.

67. Cửu Nghi Ảo Động

Trên con đường Tương Nam, một con Hắc Mã phi nước đại như gió cuốn.

Trên lưng Hắc Mã, có hai kỵ sĩ vận y phục đen, mặt mày cũng đen, có lẽ do một chất gì tô lên. Kỵ sĩ ngồi sau giữ cương ngựa, còn kỵ sĩ ngồi trước thân hình to lớn, đầu gằm xuống xem có vẻ rả rời mệt nhọc, như không còn khí lực.

Nếu không nhờ người sau kèm giữ, thì người trước có thể ngã ngựa từ lâu.

Người sau cất giọng lạnh lùng :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Ta tưởng ngươi nên chỉ cho ta biết Ảo Nữ Động ở tại chỗ nào trên Cửu Nghi Sơn là hơn. Nếu ngươi cứ ngoan cố mãi, thì chỉ chuốc lấy đau khổ cho xác thân mà thôi.

Vạn Cực Thiên Tôn thấp giọng :

- Nếu ngươi đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ chỉ liền. Bằng không, dù ngươi có hành hạ ta đến thế nào đi nữa, nhất định ta không nói ! Đừng tưởng ngươi có thể bức bách ta bằng uy lực !

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh.

- Ta đã bảo cho ngươi biết, chẳng bao giờ ta có ý làm hại Mẹ ngươi đâu, nhưng ít ra Mẹ ta cũng phải được an toàn. Nếu Mẹ ta bị các ngươi gây tổn thương phần nào, ta thề báo thù ngay ! Ngươi nghĩ, trên đời này, có kẻ nào làm con mà không báo thù Cha Mẹ chẳng ?

Vạn Cực Thiên Tôn lắc đầu :

- Điều đó thì ta chẳng biết phải nói làm sao với ngươi !

Độc Cô Thanh Tùng gần giọng :

- Vì lý do gì ?

Vạn Cực Thiên Tôn lạnh lùng :

- Bởi gần đây, ta có biết tình trạng Mẹ ngươi như thế nào?

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Ngươi nói cũng có lý. Hiện tại ngươi vì mẹ ngươi, ta vì mẹ ta, cho nên ngươi mới không chỉ Ảo Nữ Động ở chỗ nào cho ta rõ, ngươi sẵn sàng chịu mọi cực hình, ta chỉ sợ rồi ngươi sẽ không đủ sức chịu đựng mọi cực hình của ta thôi.

Chàng cao giọng tiếp nói :

- Vạn Cực Thiên Tôn! Ta đã hứa, nếu mẹ ta bình an vô sự, ta sẽ không bao giờ làm hại mẹ ngươi! Điều đó, ngươi có thể tin rằng Độc Cô Thanh Tùng này sẽ giữ đúng.

Sau khi được Cửu Long Thần Ma cho biết Ảo Nữ Động ở tại Cửu Nghi Sơn, Độc Cô Thanh Tùng mang Vạn Cực Thiên Tôn lên đường ngay, chàng mua một con hắc mã làm cước lực khỏi phải nhọc nhằn vác xác thân vĩ đại của Vạn Cực Thiên Tôn trên con đường dài.

Nhưng, biết Ảo Nữ Động trên Cửu Nghi Sơn là biết một cách mơ hồ, tổng quát, chứ thực sự Cửu Long Thần Ma cũng không biết đích xác Ảo Nữ Động nằm vị trí nào để chỉ rõ cho chàng tìm đến.

Do đó, dọc đường, chàng hỏi dọ Vạn Cực Thiên Tôn.

Bất ngờ, Vạn Cực Thiên Tôn cương cường, không chịu khuất phục, chàng đã ve vuốt, hăm dọa mấy lần, lão vẫn không chịu nói.

Lão cười lạnh :

- Ta thà chết chứ chẳng hề chỉ cho ngươi đâu.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Được lắm ! Rồi ta sẽ xem người cương ngạnh đến bậc nào cho biết.

Hắc mã cất vó lướt dậm dài, nhanh như gió cuốn, đến một cánh đồng hoang, thuộc địa phận Giang Nam.

Cánh đồng có giòng nước xanh, có cỏ mượt, tạo nên một cảnh trí thanh thú vô cùng, song Độc Cô Thanh Tùng còn lòng dạ đầu ngoan thưởng cảnh đẹp của vùng phong phú nổi tiếng nhất khắp Trung Nguyên này.

Đến chân tường của chàng, chàng còn dấu biệt, nên giả trang mặt chàng và Vạn Cực Thiên Tôn, dọc đường không sợ ai thấu đáo hành tung.

Đến đây, chàng dừng ngựa lại, bẻ xóc Vạn Cực Thiên Tôn nhảy xuống đất, cột ngựa lại một gốc cây, cho nó nghỉ ngơi, còn chàng thì mang lão ác ma đến bên lạch nước tìm chỗ ngồi.

Chàng nhìn Bang Chủ Huyết Ma Bang, điểm một nụ cười :

- Vạn Cực Thiên Tôn, thông minh như người lại không nhận định được tình hình hiện tại của người thế nào à? Người nghĩ xem, ta đã biết Áo Nữ Động tại Cửu Nghi Sơn, mà toà Cửu Nghi Sơn không phải lớn lao gì, ta tìm mãi thế nào cũng thấy Áo Nữ Động chứ? Bất quá chỉ trong mấy khắc thời gian, ta có thể lục soát khắp cùng ngọn núi đó, ta tìm ra Áo Nữ Động dễ dàng. Như vậy, ta có cần gì cho lắm đến sự tiết lộ của người ?

Người ngoan cố phỏng có trở ngại gì cho ta đâu? Ta chỉ e khi ta tìm thấy Áo Nữ Động rồi, người sẽ không còn lời nào van xin ta tha thứ cho Mẹ người được nữa.

Chàng nhấn mạnh :

- Người nghĩ kỹ lại đi, nếu người chịu chỉ cho ta, ta vừa khỏi tốn công phí thời gian tìm kiếm, mà người cũng còn có thể trông mong vào cảm tình của ta vậy. Người không nghĩ đến Mẹ người à?

Bị Độc Cô Thanh Tùng điểm huyệt, Vạn Cực Thiên Tôn không còn tự chủ được thân thể nữa, dù có luyện được một thân võ công tuyệt đỉnh, lúc đó cũng không thể thi thố gì. Lão sôi giận, gằn giọng:

- Độc Cô Thanh Tùng. Đừng nói nhiều vô ích, chẳng bao giờ ta tiết lộ cho người biết đâu ! Ta thách thức người đó, muốn là m gì ta, cứ làm xem.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn sững lão :

- Thiên Tôn ! Ta nghĩ rằng tội nghiệt do người gây ra, chưa đến nỗi quá đáng, nên ta không nỡ hạ thủ đoạn. Do đó ta để cho người sống sót đến ngày nay, tưởng người cần phải suy nghĩ lại, để hưởng nốt ngày trời...

Vạn Cực Thiên Tôn gạt ngang :

- Câm ngay ! Ta chẳng cần nghe giọng đạo đức giả của người !

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ ỉ:

- Người không muốn sống mà nuôi Mẹ? Người muốn Mẹ người cùng chết với người sao? Ta cho người suy nghĩ một lúc nữa đó. Nếu ta hỏi lại một lần cuối cùng mà người vẫn giữ thái độ cương ngạnh, thì đừng trách ta sao tàn nhẫn.

Vạn Cực Thiên Tôn sôi giận :

- Ta không nói, người sẽ làm gì ta?

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng mặt nhìn trời, từ từ thốt :

- Người cứ tưởng tượng xem ta sẽ làm gì người.

Vạn Cực Thiên Tôn cười lạnh :

- Cùng lắm là người giết ta chứ gì?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Nếu vậy thì người sung sướng lắm ! Không đâu, Vạn Cực Thiên Tôn à ỉ! Người không thể chết dễ dàng như vậy được.

Vạn Cực Thiên Tôn bữu môi :

- Thì người sẽ rút gân ta, chặt xương ta, làm mọi cực hình trên xác thân ta, chứ còn cách gì khác hơn?

Độc Cô Thanh Tùng lại lắc đầu :

- Không nổi ! Làm như vậy có ích gì cho ta đâu? Không ta cũng không làm như vậy đâu, đừng sợ.

Vạn Cực Thiên Tôn lạnh lùng :

- Vậy người sẽ làm gì ta?

Độc Cô Thanh Tùng nhếch mép cười :

- Thiên Tôn ! Trong đời, người sợ gì nhất ?

Vạn Cực Thiên Tôn cười hắc hắc :

- Ta sợ gì? Trời, ta không sợ, đất ta không sợ, ta còn sợ gì nữa chứ?

Độc Cô Thanh Tùng nghiêm giọng :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Mẹ người có yêu thương người không?

Vạn Cực Thiên Tôn hừ một tiếng :

- Trên thế gian, có người Mẹ nào lại không thương con?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên :

- Nếu bây giờ, ta đem người, đổi Mẹ và các vị thúc bá của ta, thì chắc Mẹ người bằng lòng chứ?

Vạn Cực Thiên Tôn gật đầu :

- đương nhiên rồi !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão một lúc, đoạn hỏi :

- Người đã hiểu ý ta?

Vạn Cực Thiên Tôn nhìn chàng, vẻ nghi ngờ hiện nơi ánh mắt. Mồ hôi lạnh đầm ướt trán, lão run run người, thấp giọng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người đừng tưởng ta không rõ ý người. Người có biết không đến Áo Nữ Động, người sẽ gặp Cha ta. Không lẽ người tọa thị như kẻ bàng quan, để mặc cho người muốn làm gì thì làm?

Độc Cô Thanh Tùng bật cười cuồng dại :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Người nói phải đó. Song người nên tỉnh mộng là vừa. Thì ra người còn hi vọng nơi tổ sư người là Huyết ảnh Tử Vụ Hồi. Người tin tưởng hai người đến thế à?

Vạn Cực Thiên Tôn lạnh lùng :

- Chứ sao?

Độc Cô Thanh Tùng càng lớn :

- Ta không ngại gì không cho người biết sự thật. Gia Gia người sát hại Gia Gia ta, ta đã sát hại lão ấy rồi. Còn tổ sư người, là Huyết ảnh Tử Vụ Hồi, tàn độc thành tánh, ta cũng đã hoá kiếp cho lão ấy nổi để trừ một mối họa cho võ lâm. Hiện tại chỉ còn Mẹ người và người. Sự thật như thế đó, nếu người không chỉ Áo Nữ Động ở nơi nào cho ta, ta vẫn tìm được như thường. Ta vẫn đối người với Mẹ ta và các vị thúc bá của ta, sau đó ta sẽ giở thủ đoạn giết cả Mẹ lẫn con, người phải hiểu là ta làm việc đó không khó khăn gì.

Vạn Cực Thiên Tôn xám mặt, thoát đầu lão còn nghi ngờ sau cùng Độc Cô Thanh Tùng có vẻ thành thật quá, lão đâm kinh khiếp rồi từ kinh khiếp lão xúc động tâm tình, để rơi hai giòng lệ. Lão run run giọng hỏi :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người đã giết Cha ta?

Độc Cô Thanh Tùng rùn vai :

- Ta lừa người làm gì?

Lão khóc một lúc, niềm xúc động lắng dịu, lão trấn định tâm thần, mặt lộ vẻ cương nghị lạ. Lão bình tĩnh thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người có cân phân lợi hại kỹ chưa? Người đừng quên rằng, buông tha ta là người làm một việc sai lầm lớn lao vậy ! Bởi ta còn sống thong thả ngày nào thì ta phải nghĩ đến báo thù, thù cho Cha ta, cho ta và cho đồng đảng ta...

Độc Cô Thanh Tùng thản nhiên :

- Ta thừa hiểu điều đó, nhưng ta không quan tâm đâu. Người chỉ có việc cho ta biết Ảo Nữ Động ở đâu để ta cứu Mẹ ta và các vị thúc bá, sau đó người sẽ được thong thả, muốn báo thù phục hận thù phải làm sao, ta sẵn sàng tiếp nhận làm vậy.

Tuy nói cứng cỏi như thế, chứ chàng cũng thấy rõ buông tha Vạn Cực Thiên Tôn sống trên đời, là chàng nuôi dưỡng mối đại họa cho mình.

Không phải chàng sợ, riêng cho chàng thì còn lâu lắm lão mới có thể dám đương đầu, song ai ngăn cấm lão hoành hành thiên hạ, tàn ngược sanh linh như ngày nào lão còn là Bang Chủ Huyết Ma Bang.

Nhưng chàng đã lỡ tuyên hứa rồi, không lẽ lấy lại lời nói sao?

Vạn Cực Thiên Tôn suy nghĩ một chút, đoạn gật đầu :

- Được ta sẽ đưa người đến đó.

Nói là đưa, chứ lão còn đi đứng gì được? Bất quá lão chỉ đường Độc Cô Thanh Tùng sẽ đèo lão trên mình ngựa như cũ.

Độc Cô Thanh Tùng đứng lên, nghiêm giọng :

- Một lời nói đã thành nhất định, ta mong người không biến đổi thái độ bất ngờ, miễn cho ta phải làm cái việc không muốn làm.

Chàng quay mình lại, nhìn ra xa, bỗng thấy ba bà lão, đầu vấn khăn bó xanh, tay cầm gậy trúc, từ từ tiến đến phía chàng.

Chàng lấy làm lạ, thầm nghĩ :

" Nơi đây là đồng hoang cảnh vắng, xa xóm làng, xa thành thị bỗng dưng lại xuất hiện ba lão già nua, yếu đuối, lụm thuộm như có thể chết bất cứ giờ phút nào, họ làm gì đủ sức vượt đường dài từ xa đến? Chắc hẳn họ không phải là người thường rồi. " Chàng vận dụng nhãn lực, nhìn quanh bốn phía, nhận thấy không mái nhà nào trong tầm quan sát của mình, chàng càng tin chắc ba lão bà ấy có lai lịch phi phàm vậy.

Họ không là dân cư địa phương, thì họ là khách viễn xứ, họ đã yếu đuối thế đó, có việc gì khẩn thiết khiến họ không ngại đường xa bôn ba lặn lội?

Nhưng chàng không còn nghi ngờ lâu nữa trong nháy mắt, cả ba lão đã đến gần, khoảng cách giữa họ và chàng chỉ còn vài mươi trượng. Thân pháp đó, tổ giác phần nào lai lịch phi thường của họ.

Tuy nhiên, chàng không nao núng, ung dung bế Vạn Cực Thiên Tôn đến bên con hắc mã. Chàng nhìn họ khẽ cười lạnh một tiếng đoạn nhảy lên lưng ngựa giật cương.

Con hắc mã cất vó ngược chiều về phía họ.

Vạn Cực Thiên Tôn cũng đã trông thấy ba lão bà gương mặt nhìn họ, không chớp.

Độc Cô Thanh Tùng cố ý cười thành tiếng :

- Vạn Cực Thiên Tôn người từng là Bang Chủ một đại bang, có cái năng lực hơn đời. Người có nhận ra ba lão bà kia, tuy thân xác trông lụm thuộm yếu đuối thế, nhưng đều hoài bão võ công thượng thặng chăng? Vạn Cực Thiên Tôn giật mình, hấp tấp đáp :

- Không ! Ta không thấy họ có gì khác cả. Có lẽ ta không có nhãn lực như người chẳng? Hoặc giả người đa nghi nên tưởng thế chẳng? Độc Cô Thanh Tùng ! Chừng như người bị ám ảnh vì những cuộc chiến đấu hãi hùng vừa qua chẳng, nên người nghi ngờ đến những người gần đất xa trời đến cả những cành cây ngo cổ, đầu đầu cũng là địch thủ của người cả ! Buồn cười thật.

Độc Cô Thanh Tùng cứ cho ngựa cất vó đều đều, vừa cười vừa thốt :

- Nếu ta đa nghi, ta có thể thì nghiệm xem ta nghĩ có đúng không chứ ? Mẹ người là Vạn Cực Ảo Nữ, ngay đến lúc thiếu thời, còn có thể giả mạo Công Chúa, gạt cả triều đình hãm hại Thiên Tướng, huống hồ ngày nay, tuổi già thì thuật cải sửa dung mạo càng tinh vi? Biết đâu trong ba lão bà kia, chẳng có Mẹ người? Nơi đây cách Cửu Nghi Sơn không bao xa, rất có thể Ảo Nữ Động chỉ ở quanh quần tại vùng này...

Vạn Cực Thiên Tôn khẩn trương vô cùng, song lão cố trang sức vẻ tự nhiên, bật cười ròn :

- Độc Cô Thanh Tùng! Rành rành ba lão bà thông thường như thế, mà người cũng nghi ngờ được à? Làm gì có Mẹ ta trong bọn họ, hoặc giả họ là người của Mẹ ta.

Lão nhấn mạnh :

- Cha ta là nhận vật như thế nào, lại có thể bị một gã vô danh như người sát hại? Lão toàn toàn thay đổi thái độ. Tánh quật cường phát sanh trở lại như ngày nào còn điều khiển Huyết Ma Bang. Sự kiện đó chứng tỏ niềm tin đã trở lại với lão. Lão dựa vào đấy khởi động niềm tin.

Sự xuất hiện đó, sự thay đổi đó của Vạn Cực Thiên Tôn làm Độc Cô Thanh Tùng thêm nghi ngờ ba lão bà.

Vạn Cực Thiên Tôn dùng chân lực còn lại cố phát âm cho tiếng vang đồng vọng ra xa, lọt vào tai ba lão bà. Làm như thế lão ngầm báo tin là Vạn Đế Cực Quân đã chết dưới tay Độc Cô Thanh Tùng, nếu trong số ba lão bà, có Vạn Cực Ảo Nữ, bà tiếp nhận hung tin đó rồi, tự nhiên bà phải có phản ứng ngay, không phản ứng với Độc Cô Thanh Tùng thì cũng phản ứng với Kim Xoa Giáo Chủ hoặc bọn Hàn Ba Kiếm Khách, Huyết Bút Tú Tài.

Độc Cô Thanh Tùng thừa hiểu dụng ý thâm trầm của Vạn Cực Thiên Tôn, chàng bật cười cuồng dại :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Đừng uống phí tâm cơ. Người không thể cứu vãn được tình hình đâu, mơ mộng vô ích.

Đột nhiên, từ lưng ngựa, chàng bay vọt lên không sà người lao thẳng xuống ba bà lão.

Vạn Cực Thiên Tôn hét lớn :

- Các người sao không chạy nhanh đi? Về báo cáo với Đế Hậu, Đế Quân đã quy tiên rồi, Độc Cô Thanh Tùng tìm đến Ảo Nữ Động giải nạn cho Mẹ hân. Chạy đi !

Bảo mọi người ẩn tránh, rồi mưu đồ báo phục sau.

Ba lão bà trông thấy Độc Cô Thanh Tùng từ không trung lao mình xuống biết không thể nào tránh kịp.

Không tránh kịp, họ cũng phải cố tránh, Họ lập tức phân hướng mỗi người một ngã, chạy chết. Họ hy vọng làm như vậy, bắt quả Độc Cô Thanh Tùng chỉ giết được có một, có nhanh lắm cũng chỉ giết hai. Ít ra cũng còn một người chạy thoát, mang tin dữ về báo cho mọi người. Nếu họ cùng đứng lại, liên thủ chống cự với chàng, chẳng những không thủ thắng, mà còn thiệt mạng hết cả ba, còn ai đâu về Ảo Nữ Động báo cáo.

Ba lão bà đó, đúng là người xuất phát từ Ảo Nữ Động do thám quanh vùng.

Có lẽ Ảo Nữ Động đoán biết thế nào Độc Cô Thanh Tùng cũng tìm đến, nên đặt tai mắt khắp nơi.

Độc Cô Thanh Tùng quát to :

- Kẻ nào không chạy, ta sẽ tha mạng sống cho kẻ ấy. Đừng mơ mộng chạy thoát được với ta.

Mặc chàng hăm dọa, hứa hẹn, ba lão bà từ từ cầm đầu cầm cổ chạy, ai theo phương hướng nấy.

Độc Cô Thanh Tùng hú vọng một tiếng dài, vận khởi Hoá Huyết Công, biến mình thành Huyết Ảnh.

Huyết Ảnh xê dịch như gió cuốn, như điện chớp, trên thế gian không một thuật khinh công nào sánh kịp kể cả thuật truy phong. Chàng nhất định không để cho một lão bà nào chạy thoát. Họ chạy thoát, là cuộc hành trình đến Áo Nữ Động cầm như vô công rồi.

Thoạt tiên, chàng đuổi theo một người, Huyết Ảnh vừa chớp lên, một tiếng rú thảm vang theo liền. Một thân xác ngã gục.

Chàng chuyển hướng, bay vọt theo người thứ hai.

Vạn Cực Thiên Tôn khẩn trương vô cùng. Song là con người đa mưu túc trí, biến ứng nhanh chóng đối với bất cứ trường hợp nào, một ý nghĩ phát sanh, lập tức lão vận dụng phần chân lực còn lại, hét lên một tiếng to, tiếng hét vang như sấm nổ ngang trời.

Hắc mã bất quá chỉ là một con ngựa tầm thường như muôn ngàn con ngựa bán giữa chợ, dĩ nhiên nó bị tiếng hét của Vạn Cực Thiên Tôn làm chấn động khủng khiếp.

Nó hí lên một tiếng cất vó chạy càn.

Vạn Cực Thiên Tôn bị Độc Cô Thanh Tùng điểm huyết toàn thân bất động, không còn bám víu vào đầu được nữa để giữ cho mình khỏi rơi xuống đất khi con ngựa lồng chạy vì quá sợ hãi. Chỉ trong mấy trượng đường, lão bị ngựa xóc, hất lão xuống mặt đất.

Vừa lúc đó, tiếng hú thứ ba vang lên.

Ba lão bà đã bị Độc Cô Thanh Tùng tận sát. Chàng phần uất cùng cực muốn biết chân tướng của ba lão bà như thế nào, nên lột khăn bao đầu của ba xác chết ra xem. Nào có ba lão bà gì? Họ chỉ là ba thiếu nữ có khuôn mặt diễm kiều, hóa trang thành lão ấu.

Bỏ ba xác chết tại chỗ, chàng phi thân đến cạnh Vạn Cực Thiên Tôn gần giọng :

- Người làm thế có dụng ý gì? Người có thấy đã xong đời ba mạng kia chứ?

Vạn Cực Thiên Tôn hét lớn :

- Bất cứ cơ hội nào, ta cũng phải lợi dụng để thông tin tình hình cho Mẹ ta biết. Dù làm vậy, có thiệt mạng một số người, thiệt mạng đến cả ta, ta cũng vẫn làm, phải làm. Người hãy nghĩ kỹ lắm vào tình trạng ta, người cũng không thể làm khác hơn.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Còn con ngựa kia, người định làm cho nó khiếp sợ chạy đi cho ta không còn phương tiện đến Áo Nữ Động phải không? Được rồi, người không muốn khoẻ thì ta cho mệt.

Chàng giải khai mấy huyết đạo bị điểm trước đó, cho Vạn Cực Thiên Tôn cử động được, nhưng chàng điểm vào hai yếu huyết khác làm cho lão dù cử động được cũng không còn tinh lực chiến đấu.

Rồi chàng bảo :

- Đi ! Muội lắm rồi.

Với tay nắm lấy Vạn Cực Thiên Tôn chàng thẳng đường trước mặt chạy đi.

Đầu giờ thân, cả hai đến huyện thành Ninh Viễn. Vì mặt mày họ đen như lọ chảo, người đi đường ai cũng nhìn.

Vào thành rồi, Vạn Cực Thiên Tôn không ngừng đảo mắt nhìn quanh bốn phía, như tìm người quen.

Độc Cô Thanh Tùng thấp giọng :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Ta khuyên người nên yên phận là hơn, nếu người giả trò gì ra, người sẽ chuốc lấy cái khổ.

Chàng búng nhẹ ngón tay vào vành tai lão, cười nhẹ bảo :

- Ta điểm huyết cho người cảm luôn xem người còn nói gì được nữa.

Vạn Cực Thiên Tôn dù cảm phần đến đâu, cũng đành chịu, lão trừng mắt nhìn chàng. Bỗng, Độc Cô Thanh Tùng buông gọn :

- Đêm nay, mình đến Cửu Nghi Sơn. Đến đó rồi, mặc sức mà ăn no bụng.

Thì ra, chàng có ý định vào một ngôi hàng quán dùng bữa. Song, chàng bắt gặp ánh mắt kỳ dị của một tên ăn mày ngồi nơi góc cửa quán chàng bỏ ý định đó ngay.

Tên ăn mày đang chăm chú nhìn chàng và Vạn Cực Thiên Tôn từ xa đi đến, bắt gặp ánh mắt chàng, hắn quay mắt sang hướng khác liền. Hắn lại đứng lên, đi tới.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh một tiếng, và chàng nắm Vạn Cực Thiên Tôn lôi đi, đuổi theo tên ăn mày.

Tên ăn mày đã biết mình bại lộ hình tích rồi, vội gia tăng cước lực, bước nhanh hơn. Độc Cô Thanh Tùng gọi to :

- Tiểu ca ! Tiểu ca ơi ! Đứng lại cho tôi hỏi thăm một chút.

Tên ăn mày giả vờ không nghe chàng gọi, đảo bộ tạt vào hiệu buôn bên đường.

Độc Cô Thanh Tùng lôi Vạn Cực Thiên Tôn đi trở tới ngang qua hiệu buôn, chàng thoáng nhìn vào, không thấy tên ăn mày đâu cả.

Chàng trầm nghĩ :

" Chúng đã nhận ra ta rồi. " Bỗng chàng nảy sinh một ý tưởng :

" Chúng nhận ra ta thì mặc chúng, ta ngại gì? Chỉ cần Vạn Cực Thiên Tôn đứng hết là Đế Quân đã chết, như vậy là đủ lắm rồi. Lão đã căm, làm gì hết được? Miễn Vạn Cực Áo Nữ đừng hay biết tin tức gì về Đế Quân cả, bà ta sẽ không gấp hại Mẹ ta và các vị thúc bá. " Đắn đo một chút, chàng nhận thấy càng đến nơi sớm càng có lợi hơn.

Chàng không cần tìm tung tích tên ăn mày nữa, lôi Vạn Cực Thiên Tôn đi gấp.

Ra khỏi huyện thành Ninh Viễn, chàng thẳng tiến đến Cửu Nghi Sơn, nhất định không dừng chân đâu cả dù để tìm cái ăn cái uống dù lúc đó chàng cũng nghe đói.

Dọc đường, chàng giải khai huyết cam cho Vạn Cực Thiên Tôn, chỉnh sắc mặt bảo :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Ta đã chân thành khẩn thiết giải thích với ngươi nhiều lượt lắm rồi, song ngươi vẫn ngoan cố, không chịu nghe lời phải của ta. Ngươi muốn dồn ta vào ngõ bí, ngăn chặn ta sớm gặp Mẹ, ngươi sẽ không có lợi gì mà ta vẫn có thể tìm Mẹ ta được như thường ta nói thật Mẹ ngươi và ngươi sẽ trả giá đắt về sự ngoan cố của ngươi.

Chàng gần giọng tiếp nói :

- Cả hai, sẽ chống mắt chờ những gì bi thảm dành cho nhé.

Vạn Cực Thiên Tôn không đáp, lẳng lặng bước đều theo chàng. Đường xa bao nhiêu, đi mãi rồi cũng tới nơi.

Không bao lâu. Cửu Nghi Sơn hiện ra trước mặt họ. Họ đi một lúc nữa, đến chân núi. Thời gian nhằm lúc hoàng hôn, những tia nắng cuối cùng, từ từ rời khỏi đồi cây, ngọn cỏ.

Độc Cô Thanh Tùng đảo mắt nhìn địa thế, nhận ra Cửu Nghi Sơn cực kỳ hiểm trở, đá lởp chậm chùng, có muôn ngàn hang động lớn nhỏ.

Tuy ngọn núi không hùng vĩ nguy nga song với hình thế hiểm trở đó, với số hang, số động muôn muôn nghìn nghìn đó muốn tìm ra Âu Nữ Động không phải là việc có thể làm được trong một sớm một chiều.

Độc Cô Thanh Tùng không nản chí. Chàng điểm huyết cho Vạn Cực Thiên Tôn mê man, đoạn bế xốc lão kẹp vào nách, dùng thuật khinh công chạy bay lên đỉnh.

Nhưng, chàng chạy đến nửa chừng núi, bỗng nghe một tràng cười ghê rợn lạnh lùng từ xa xa vọng lại.

Tiếp theo tràng cười, một giọng nói không kém phần ghê lạnh vang lên, âm thanh vô cùng cao ngạo :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Buông ngay con ta ra, nếu không người sẽ tan xác lập tức.

Độc Cô Thanh Tùng đứng lại liền.

Khẩu khí đó, đúng là của Vạn Cực Ảo Nữ nhưng người thì không xuất hiện.

Chàng cao giọng hỏi :

- Người phát âm là ai? Nếu không phải là Vạn Cực Ảo Nữ, thì nên chường mặt đối thoại với ta, sợ gì phải ẩn tránh?

Tiếng một nữ nhân đáp lại :

- Nếu không là ta, còn ai nữa? Người đến đây làm gì, dù người không nói ra ta cũng thừa hiểu. Người muốn làm một cuộc trao đổi?

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Người có thấy giải pháp đó công bình chứ?

Nữ nhân bật cười ha hả :

- Công bình, ha ha ! Công bình !

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận :

- Cười gì? Người cho là không công bình?

Lạ một điều, Độc Cô Thanh Tùng cố lắng tai nghe âm thanh của Vạn Cực Ảo Nữ để nhận định phương hướng phát xuất. Song chàng không thể nào nhận định nổi.

Tiếng nói của Vạn Cực Ảo Nữ nghe ra như từ bốn phương vọng đến, từ trên không trung xuống, từ dưới đất sâu lên, có thể bảo là gần có thể tưởng xa xa.

Chàng vận dụng trí óc tìm hiểu nguyên nhân sự lạ lùng đó, bỗng Vạn Cực Ảo Nữ lên tiếng tiếp nối nghe ra rất gần.

- Độc Cô Thanh Tùng ! Một mạng con ta, người muốn đổi lấy bao nhiêu người?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, quay nhanh người lại, nhìn quanh quẩn chẳng thấy một bóng người.

Tiếng nói phát lên chừng như chỉ cách chàng độ trượng thôi, thế nghĩa làm sao? Bà đến gần chàng lúc nào, chàng lại không hay biết gì cả?

Chàng nghi ngờ bà đang ẩn nấp trong một hang động nào đó, nhưng quanh chàng có vô số hang còn biết đích xác hang nào, động nào mà tìm?

Chàng sợ có cạm bẫy gì quanh đây, nên Vạn Cực Ảo Nữ cố tình dẫn dụ chàng.

Chàng dè dặt, không dám bước tới mà cũng không lùi cứ đứng nguyên tại chỗ, hướng về chỗ xuất phát ra tiếng nói của Vạn Cực Ảo Nữ thốt :

- Đừng tạo trò ma quái, Vạn Cực Ảo Nữ à ! Cứ ra mặt đi đối thoại với ta. Thật sự người muốn con người được toàn tánh mạng, thì đừng ẩn tránh nữa. Ta muốn lấy thành tâm mà đàm luận với người đó. Bằng người cố tình lánh mặt, nếu có xảy ra điều gì bất lợi, người không thể trách ta vậy. Chàng nhấn mạnh :

- Đã chắc gì thạch động đó ngăn chặn ta nổi, khi ta đã quyết ý hại người.

Vạn Cực Ảo Nữ trầm giọng :

- Bỏ đi những việc dài dòng. Ta muốn biết người đổi con ta với bao nhiêu người?

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Người còn phải hỏi nữa sao? Đương nhiên là tất cả số người hiện bị giam giữ.

Vạn Cực Ảo Nữ bật cười ròn :

- Ha ! Ha ! Vậy là công bình a ồ! Công bình theo ý người phải không?

Độc Cô Thanh Tùng hỏi gấp :

- Nghĩa là người không muốn có cuộc trao đổi?

Vạn Cực Áo Nữ xì một tiếng :

- Ý kiến ta không phải như vậy. Độc Cô Thanh Tùng gằn giọng :

- Theo người thì sao?

Vạn Cực áo Nữ cười lớn :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người lắm ! Lắm to ! Người tưởng lòng ta thương con tha thiết, người định lung lạc tình mẫu tử của ta mà bức ta chấp thuận một cuộc trao đổi không cân xứng phải không? Cho người biết, Vạn Cực Thiên Tôn không phải là con ta đâu.

Độc Cô Thanh Tùng sững sốt :

- Người nói sao? Người lập lại lần nữa cho ta nghe xem.

Đồng thời chàng giải khai huyết đạo cho Vạn Cực Thiên Tôn tỉnh lại, Vạn Cực Áo Nữ lạnh lùng tiếp nói :

- Người nghe đây. Bình nhi hay là Vạn Cực Thiên Tôn cũng thế, thực sự không phải là con ta, mà Đế Quân cũng không phải là Cha ruột của hắn nữa. Hắn họ Xuy, chừng như là giòng dõi gì của Vụ Hối đó.

Vạn Cực Thiên Tôn bị kẹp trong nách Độc Cô Thanh Tùng nghe Áo Nữ tiết lộ như thế lão run người lên.

Độc Cô Thanh Tùng biết lão kích động mạnh vội thấp giọng bảo :

- Bình tĩnh đi ! Bình tĩnh mà nghe bà ấy nói, không lý gì người không muốn biết lai lịch, thân thế mình. Chàng hướng về phía động có Vạn Cực Áo Nữ cười lớn :

- Yêu nư ồ! Người định lừa gạt ta chăng? Người tưởng rằng phủ nhận Thiên Tôn là con, người sẽ gây niềm thất vọng cho ta để ta buông tha cho lão phải không? Đừng mong ta lắm lạc.

Vạn Cực áo Nữ hết sức lạnh lùng :

- Người không tin lời ta ! Người cứ đập nát xác hắn ra xem ta có xúc động phần nào không cho biết.

Bà hừ lạnh một tiếng trầm giọng tiếp nói :

- Ta còn hận mẹ hắn vô cùng. Mẹ hắn dấu biệt quyền Xuy Thị Chân Giải nơi nào, không chịu trao cho ta. Nếu ta chiếm được quyền Chân Giải đó, đừng nói là một người, dù cho mười người, ta cũng diệt trừ lâu rồi, có đâu hôm nay người còn đến đây hống hách?

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng :

- Tại sao người không giết bà đó? Vạn Cực Áo Nữ xì một tiếng :

- Giết bà ấy có khác nào làm phúc cho bà. Không ! Bà ấy không thể chết sướng. Bà ấy sống khổ. Ta muốn như vậy.

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Tại sao người biết Mẹ của Vạn Cực Thiên Tôn là người thân tộc của Vụ Hối? Vạn Cực áo Nữ đáp nhanh :

- Bà ấy tự xưng là cháu bốn đời của Vụ Hối.

Độc Cô Thanh Tùng hét lớn :

- Vạn Cực áo Nữ ! Người là kẻ tàn độc bậc nhất trên đời. Người đem sự tình đó nói rõ trước mặt Vạn Cực Thiên Tôn với dụng ý gì chứ? người muốn cho Thiên Tôn phải thống khổ suốt đời chăng? Một tiếng cười thê thảm vang lên, rợn lạnh, từ trong lòng động vọng ra, tiếp theo đó là giọng nói ảo não bi thương vô cùng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người đã sát hại Đế Quân, hôm nay ta quyết báo thù.

Rất có thể ta không làm gì nổi người, ta bị sát hại như chồng ta, song điều đó có quan hệ gì, miễn sao ta gây sự thống khổ cho người suốt đời, là ta mãn nguyện rồi. Còn Vạn Cực Thiên Tôn, ta thuật lại thân thể và lai lịch hần, hần nghe rồi sẽ không còn thắc mắc nữa, chứ làm gì mà hần lại đau đớn?

Độc Cô Thanh Tùng trở mắt nhìn về cửa động :

- Do đâu yêu nữ biết là Đế Quân đã chết.

Vạn Cực Áo Nữ hừ lạnh :

- Người phí tâm cơ che dấu sự thật vô ích. Đế Quân là người gì? Một người như Đế Quân có thể chết âm thầm được à? Khi giang hồ chưa thuộc hần về người, thì ta vẫn có thể biết tin tức mọi việc xảy ra trên bốn phương trời. Độc Cô Thanh Tùng :

Vay máu phải lấy máu trả. Trong mấy khắc thời gian nữa, người sẽ thấy lời nói của ta chứng nghiệm.

Độc Cô Thanh Tùng bĩu môi :

- Ngày nào, câu hăm dọa còn có hiệu lực, chứ hôm nay thì cầm như vô dụng rồi đừng nói thêm , nghe thẹn lắm.

Vạn Cực Áo Nữ cười hắc hắc:

- Ta chỉ sợ rồi người sẽ hối hận vì quá tự đắc. Yên trí mà chờ xem sự chứng nghiệm của lời cảnh báo. Đáng thương hại cho người từ nay cái tên Độc Cô Thanh Tùng sẽ biến thành Độc Cô Tử.

Độc Cô Thanh Tùng sợ hãi ra mặt :

” Yêu nữ nói thế là nghĩa gì? Bà sẽ giết mẹ chàng, để chàng cô độc suốt đời?

Bà biết là nếu giao đấu, bà sẽ bị chàng hạ sát, nên bà sẽ dự liệu hành động tàn độc đó chăng? Bà đã hạ thủ chưa? ” Chàng bất kể nguy hiểm, phi thân đến trước cửa động đó, cao giọng quát :

- Yêu nữ ! Nếu người động đến chân lông Mẹ ta, ta sẽ nghiền nát xác người ra.

Đồng thời, chàng tung ra một chưởng hết sức mãnh liệt.

Bùng !

Cát, đá bắn ra bốn phía, bụi bốc mù mịt.

Giọng cười ghê rợn lại tiếp tục vang lên, từ trong một hang động khác vọng ra.

Độc Cô Thanh Tùng như cuồng loạn, nhảy vọt tới liền. Chàng chưa kịp phác tác thế nào, từ trong động, ba nữ nhân trung niên vận áo tím bay ra. Độc Cô Thanh Tùng lập tức đánh tra một chưởng, chặn đầu họ, ba nữ nhân không chịu kém, đẩy kinh đạo đón liền. Hai kinh đạo chạm nhau, bật tiếng nổ kinh hồn, chấn động cả vùng Cửu Nghi Sơn. Qua sức chạm của chưởng kinh, Độc Cô Thanh Tùng nhận ra công lực của ba nữ nhân bất phàm. Chàng dậm chân nhảy tới, bỗng Vạn Cực Áo Nữ cất giọng thê thảm gọi Vạn Cực Thiên Tôn :

- Bình nhi ! Tuy ta là kẻ thù đã giết chết Mẹ người. Song ta có công dưỡng dục người từ hồi còn nhỏ đến lớn, người có xem đó là ân mà quên thù hay không, là tùy tâm địa của người. Riêng phần ta vẫn xem người là một người thân, ta không muốn trông thấy người bỏ xác tại chốn này. Hãy đi đi, rời khỏi Cửu Nghi Sơn ngay, nếu người muốn bảo toàn mạng sống, hưởng trọn tuổi đời. Vạn Cực Thiên Tôn đã bị điểm huyết không còn động đậy gì được, dù muốn rời đi cũng không làm sao cất bước. Hơn nữa, nghe Vạn Cực Áo Nữ tiết lộ thân thể lai lịch rồi, lão hết sức hoang mang, từ hoang mang, lão sinh tử hận nào nung...

Thì ra, bao lâu nay, lão vẫn sống trong một cơn ác mộng dài, lão đã tạo bao nhiêu oan nghiệt, gây thực lực cho người đã giết Mẹ lão. Trong khi đó Mẹ lão âm thầm khổ sở, chịu mọi dầy vò, có lẽ Mẹ lão không giờ phút nào quên con, có lẽ Mẹ lão là con người tôn thờ chánh nghĩa, bằng cớ là Mẹ lão thù nghịch Vạn Cực Áo Nữ, nhất định không chịu khuất phục oai lực của người thắng thế mà trao quyền Chân Giải truyền.

Nhưng, oái oăm thay, kẻ thù giết mẹ lại có ơn dưỡng dục. Giờ đây, nghe Vạn Cực Áo Nữ nói như thế, lão cảm thấy muôn ngàn mũi nhọn châm chích trong ngũ tạng.

Thực ta, từ lúc nào cho đến bây giờ, lão còn mong sống sót sống để báo thù, nhưng hiện tại, biết được thân thế rồi, lão phát dừng dừng, xem cái chết nhẹ tựa lông hồng. Lão khóc. Lão để rơi những hạt lệ thương tâm, thần thái lão lúc đó xem như già hơn mười tuổi.

Độc Cô Thanh Tùng quay đầu lại, trông thấy tình trạng thống khổ của Vạn Cực Thiên Tôn bất giác động lòng thương cảm, chàng nghĩ bình sinh lão không làm gì quá ác, bất quá, lão dung túng cho Bang đồ Huyết Ma Bang làm điều oan nghiệt, đối với sanh linh, đúng ra nếu có trách là trách Bạch Cốt Thần Ma và Lam Chủy Đàn Chủ, hai tay này là đại ác ma giết người không tanh máu.

Vạn Cực Thiên Tôn chịu trách nhiệm tinh thần, thì nay tinh thần của lão bị xao động như vậy, kể ra hình phạt cũng thương xứng với tội rồi, còn muốn một mạng phải ngã gục nữa làm chi?

Thiện niệm phát sanh, chàng phi thân trở lại bên lão, nhẹ giọng thở dài :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Ta tha cho ngươi. Tiện đây, ta cho ngươi biết luôn, ba hôm trước trong khi hấp hối Huyết ảnh Tử Vưu Hồi cố yêu cầu ta giúp cho một việc.

Việc đó là tìm giòng dõi họ Xuy, truyền lại lười ký thác của lão, dặn dò phải tìm cho được bộ Chân Giải gia truyền đốc lòng tu vi nghiên cứu, ngươi nên nhớ lấy lời ký thác của tổ tông, hoàn thành tâm nguyện của người.

Chàng dừng một chút, nhìn lão dò xem phản ứng, đoạn tiếp nói :

- Như ngươi đã biết, Huyết ảnh Tử Vưu Hồi chết cách đây hơn ba trăm năm, nhờ ta cho mấy giọt máu mà sống lại. Song lão vẫn sát hại nhiều người như thuở nào, buộc lòng ta phải giết lão. Điều đó ngươi có thể cho là ân mà cũng có thể cho là cừu, ân hay cừu do ngươi nhận định, ta không cần biện hộ cho ta.

Chàng vẫy tay :

- Thôi ! Ngươi đi đi !

Thốt xong, chàng vung tay đánh ra ba chưởng, theo phép cách không giải huyệt. Ba chưởng chạm vào người Vạn Cực Thiên Tôn làm lão lạng người ra phía sau một chút.

Ba chưởng vút qua rồi, lão đứng lên liền. Lão nhìn sững Độc Cô Thanh Tùng, không biết phải làm gì, nói gì.

Lâu lắm bỗng lão rít lên :

- Thiên công ! Thiên công ! Ông hí lộng tôi làm chi quá tàn nhẫn như thế này?

Lão lại khóc, Độc Cô Thanh Tùng để yên cho lão tuôn trào cảm xúc.

Khóc một lúc lâu, lão thu lệ bước tới lạy bốn lạy, đoạn lặng lẽ quay mình bước đi.

Nhìn theo bóng lão, Độc Cô Thanh Tùng bồi hồi thương xót. Cuộc tranh đấu của lão suốt mấy mươi năm dài, chung quy mang lại cho lão một cái bánh vỏ. Cứu cánh nhân sinh giản đơn như thế à?

Vạn Cực Thiên Tôn khuất dạng rồi, chàng quay mình trở lại, bất giác chàng giật mình.

Trước mỗi cửa hang động, có ít nhất hai nữ nhân, vận áo tím, tay cầm ám khí, chực chờ lâm chiến.

Hang động nơi đây kể có hàng trăm, hàng ngàn, thì số người án ngữ phải đông gấp mấy lần. Nghiêm nhiên chàng lọt vào vòng vây nhưng chàng không ngăn lắm, chàng chỉ bực tức là Vạn Cực Ảo Nữ chưa ra mặt đối thoại với chàng.

Chàng bật cười cuồng dại :

- Yêu nư ớ! Ngươi dàn cảnh như thế, có khác nào tự tìm diệt vong?

Vạn Cực Ảo Nữ cao giọng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Chưa biết trong hai chúng ta, ai chuốc họa diệt vong.

Người có biết vật gì họ thủ trong tay kia không? Lâm Hỏa Sư Hồn Đạn ! Ha ha ! Người nghe ta nói chứ? Lâm Hỏa Sư Hồn Đạn.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình. Nhưng chàng nghĩ, nếu chàng hoá thân thành Huyết ảnh, thì những viên đạn Lân Hỏa Sư Hồn kia không bao giờ chạm đến mình chàng được.

Chàng cười lớn :

- Yêu nữ uống phí tâm cơ, làm toàn những việc vô ích. Trừ ra ngươi hỏa thiêu trọn vẹn toà Cửu nghi Sơn này thì không kể, chứ mấy viên đạn kia phỏng làm gì ta?

Vạn Cực Ảo Nữ gần giọng :

- Đừng vội khoa trương, Trong khoảnh khắc này, ta chỉ e ngươi không còn kịp rút thảm.

Bà quát to :

- Mang bọn tử tù ra đây, chuẩn bị phóng đạn.

Bọn nữ nhân áo tím cùng rạp văng một tiếng to, chấn động núi đồi. Trên gương mặt chúng, vẻ khấn trương hiện rõ.

Vừa lúc đó, về hướng Đông Nam, cách Độc Cô Thanh Tùng trăm trượng, từ trong lòng thạch động, một chiếc cần trúc dài ló ra, nơi đầu cần trúc có treo lủng lẳng một người.

Người đó vừa xuất hiện nơi không trung, đã cất cao giọng mắng :

- Yêu Nữ ! Yêu Nữ ! Huyết Bút Tú Tài Khuru Như Chân nếu được sống sót, nhất định sẽ cắt đầu lột da, mổ bụng ngươi xem ngươi chất chứa bao nhiêu rắn độc.

Độc Cô Thanh Tùng gọi to :

- Khuru thúc thúc.

Chàng dợm chân, định nhảy vọt đến nơi. Nhưng, chàng chưa kịp nhúng mình nơi góc Đông Bắc có tiếng mắng vang lên.

- Yêu Nữ ! Ta cảm hận không có dịp dùng đôi phũ này đập xác ngươi ! Tức chết người đi được.

Người đó chính là Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh, cũng bị treo lủng lẳng ở đầu cần trúc, từ trong một nham động đưa cao ra ngoài.

Vạn Cực ảo Nữ cười lạnh, gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Tiểu tử ! Ngươi có thấy cái trò vui của ta đó chứ? Nếu ta ra lệnh bắn mấy viên đạn Lân Hỏa Sư Hồn vào mình họ, thì sẽ ra thế nào.

Bà quát tiếp :

- Còn chờ gì nữa mà không nêu hết ra đây? Nhanh lên !

Tiếp theo tiếng quát của Vạn Cực Ảo Nữ, bốn người được đưa ra ngoài, mỗi người tại một góc:

Tây Bắc, Tây Nam, Chánh Nam, Chánh Đông.

Bốn người đó là Kim Hoa Giáo chủ, Lục Vũ Lệnh Chủ, Liệt Mã Cuồng Sanh và Bích Nhi. Nhận ra Vô Danh Kiếm Khách Hậu Duệ vắng mặt, Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh ngạc. Chàng nghi ngờ vị thúc thúc đó đã bị Vạn Cực Ảo Nữ dùng cực hình gây trọng thương mà bỏ mình rồi.

Nhưng niềm xúc động, trước sự xuất hiện của sáu người thân đã lấn át sự lo sợ riêng cho một người, chàng hét to lên :

- Yêu Nữ ! Nếu ngươi dụng chạm tới chân lông của những người đó, ta nhất định tạo huyết hải tại Cửu Nghi Sơn này.

Vạn Cực Ảo Nữ rít một tràng cười như quỷ hú :

- Huyết hải? Ta chỉ sợ là hỏa hải thì có ừ! Độc Cô Thanh Tùng ! Ngươi dù có tài nghiêng trời lệch đất, kẻ cũng muộn rồi. Ngươi không cứu nổi ai đâu. Bà xuất hiện liền theo câu nói, trước cửa một nham động.

68. Mở Mối Oan Cừu

Vẫn bao mặt với vuông lụa đen, qua hai lỗ hồng, ánh mắt bà chiếu ngời, ánh mắt đó đảo quanh khắp vùng nham động.

Bọn nữ nhân áo tím vừa trông thấy bà xuất hiện, tất cả chuẩn bị sẵn sàng, chỉ một tiếng lệnh phát ra, là vùng tay phóng đạn, Độc Cô Thanh Tùng thừa hiểu Lâm Hỏa Đạn vô cùng lợi hại đứng tại chỗ chờ xem bà ta hành động thế nào để đối phó, không dám khinh thường tiến tới.

Vạn Cực Ảo Nữ lạnh giọng phát một nụ cười :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Lâm Hỏa Đạn chạm đến mình là đeo dính luôn, không rơi mà cũng không tắt, chất lân tinh cháy đến khi nào tiêu tan thì thôi. Nếu một người trúng phải độ ba viên đạn liệu có sống nổi không? Tuy nhiên, ta biết người có Huyết Công nên Lâm Hỏa Đạn không làm gì được Huyết Ảnh. Người thì đã đành là không sợ Lâm Hỏa Đạn, song còn những người kia thì sao?

Bà cười lớn :

- Dù người thắng ta, bọn ấy cũng phải ra ma với ta. Ta có chết cũng hả lắm rồi.

Ta chết mà người sống sót để đau khổ dày vò, ta thấy sung sướng hơn người nhiều lắm đó. Bà khích :

- Độc Cô Thanh Tùng! Người bảo ta ra mặt, ta đã xuất hiện nơi đây người có thủ đoạn gì, cứ giở ra xem.

Độc Cô Thanh Tùng nhận ra bà có lý, chàng kết nặng vì mấy người kia, chứ một Vạn Cực Ảo Nữ đối với chàng hiện tại đâu còn đáng lo ngại như ngày nào.

Chàng trấn định tinh thần, cố làm ra vẻ bình thản, điểm một nụ cười :

- Lão Yêu Nữ ! Người nói có phần nào đúng vậy. Song người hãy nghĩ lại đi.

Người khác chết, người cũng không sống được, thì việc làm của người phỏng có ích lợi gì chẳng?

Vạn Cực Ảo Nữ rùng vai :

- Người biết việc người ta biết việc ta. Dù ta sẽ như thế nào, ta vẫn cam tâm.

Độc Cô Thanh Tùng nhóng ý :

- Ta có một phương pháp bảo đảm người được an toàn nếu người còn muốn sống nữa, hãy nghe ta nói.

Vạn Cực Ảo Nữ xì một tiếng :

- Người nói thử ta nghe?

Độc Cô Thanh Tùng buông gọn :

- Một cuộc trao đổi, không hơn không kém. Người phóng thích các người đó, ta hứa sẽ để yên người, không làm khó khăn tổn hại gì cả.

Vạn Cực Ảo Nữ bật cười hắc hắc :

- Người nói nghe đơn giản quá. Người quên là Đế Quân đã mất mạng vì người rồi sao?

Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng :

- Đế Quân chết, dễ thường Cha ta còn sống à.

Vạn Cực Ảo Nữ vẫn giữ thái độ liêu :

- Không ! Độc Cô Thanh Tùng ! Người không nên hi vọng ta chấp nhận đề nghị của người. Nếu Đế Quân còn sống, may ra ta còn nhượng bộ người mà làm cuộc đổi trác đó. Chứ nay thì muộn rồi. Tất cả đều muộn rồi.

Bà tiếp nối với giọng cương quyết :

- Nếu ta muốn có cuộc đổi trao như vậy, thì ta cần gì khuyên bảo Vạn Cực Thiên Tôn đi nơi khác? Hắn không là con đẻ của ta, song ta nuôi dưỡng hắn từ thời thơ ấu, ta mến hắn, không nỡ để hắn ở lại đây chết chung với ta. Người thấy, trường hợp hôm nay không còn cách nào giải quyết được ngoài cái chết, hoặc ta chết, hoặc người chết, hay cả hai ta cùng chết. Nhưng điều đó chắc chắn là mấy người kia cũng phải chết.

Bà cao giọng hơn :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Hãy chuẩn bị đi.

Trải qua thiên nan vạn khổ, mới để bước được đến đây, đến đây rồi chẳng cứu được một ai, trái lại còn mục kích cảnh thảm tử của họ.

Có thể nào chàng nhìn tận mắt cái chết của họ không? Chàng sẽ ân hận thế nào?

Chàng tuyệt vọng, đau khổ, chàng lo lắng, tâm thần bấn loạn.

Vạn Cực Ảo Nữ thấy chàng nín lặng, bật cười lớn, toan vẫy tay cho bọn nữ nhân phóng đạn.

Độc Cô Thanh Tùng quát :

- Hãy khoan ! Vạn Cực ảo Nữ càng cười cuồng dại.

Độc Cô Thanh Tùng hét :

- Vạn Cực Ảo Nữ ! Người có nghĩ đến hậu quả hành động chẳng? Nơi đây, không phải chỉ một tánh mạng của người nếu người phát động Lân Hỏa Đạn rồi, chẳng những ta và người cùng chết, chẳng những thân mẫu ta và các vị thúc bá ta cùng chết, nhưng còn hàng trăm, hàng ngàn người của người kia, cũng chết cả?

Vạn Cực Ảo Nữ rít lên ghê rợn :

- Chết là ngọc dù là ngọc vỡ, sống là bùn đất, dù là nguyên vẹn. Ta chọn cái chết vinh, chết còn khí phách. Người của ta không ai khiếp nhược ôm nhục mà sống.

Trong khi Vạn Cực Ảo Nữ thốt, Độc Cô Thanh Tùng làm một cuộc suy đoán chớp nhoáng, tìm cách đối phó với tình hình, chàng thừa hiểu không còn cách gì lung lạc được ý chí của bà ta nữa. Bà gần như loạn trí rồi, bà quyết chết theo Đế Quân, bà quyết lôi nhiều người cùng chết, dù Lân Hỏa Đạn có tiêu diệt cả bà lẫn đệ tử, bà cũng hã dạ vì trong cái chết tập thể này, có cả những người thân của Độc Cô Thanh Tùng.

Nếu chàng có chết cùng bà, càng hay. Nếu chàng sống sót, chàng sẽ đau khổ suốt đời. Bà có chủ tâm như vậy, chàng còn nói gì được?

Chàng trầm nghĩ :

” Nếu ta cố gắng lắm, bất quá chỉ cứu được một vài người là cùng, không thể nào tranh thủ thời gian kịp với trận mưa Lân Hỏa Đạn nổi. Như vậy, ta phải chọn ai? ” Đắn đo mãi, chàng không dứt khoát được sự chọn lựa người chàng phải cứu thêm ngoài Mẹ chàng ra.

Sau cùng, chàng định cứu Mẹ rồi, sẽ tùy cơ mà cứu các người kia, kịp ai thì người ấy nhờ rủi ai thì người ấy chịu.

Chàng ngẩng mặt lên không, rít một tiếng thảm rồi cao giọng gọi :

- Mẹ ỉ! Các vị thúc ba ừ! Độc Cô Thanh Tùng này đành bất lực hộ trì toàn thể các vị trước những viên đạn Lân Hỏa Sư Hồn của Vạn Cực Ảo Nữ. Xin các vị lượng xét cho.

Nào hay vừa lúc đó, một trận gió quái dị bỗng dưng nổi lên, trận gió quét tới chỗ chàng đứng. Đồng thời chàng nghe một âm thanh rất quen thuộc theo gió đưa đến tai chàng :

- Đừng lo ngại ! Ta đã đến đây rồi. Hải tử cứ an tâm đối phó với Yêu Nữ đi, còn việc gì khác đã có ta !

Nga My Lão Nhân !

Chàng nhận ra âm thanh của lão nhân, mừng rỡ đến chảy nước mắt. Có lão nhân đến đây, là cầm chắc thành công rồi.

Chợt Huyết Bút Tú Tài cũng truyền âm đến chàng :

- Thanh Tùng hiền diệt ! Hiền diệt đã khổ dụng tâm cơ tự nhiên phải có phần thưởng xứng đáng dành cho. Hiền diệt đừng lo ngại về bọn ta, cứ yên trí diệt trừ ma nữ đi, Lân Hỏa Đạn thực sự lợi hại đấy, song không thể làm gì bọn ta được đâu.

Chàng nhìn ra bốn phía, vẫn thấy mọi người còn bị treo lủng lẳng nơi đầu cần trúc, lấy làm lạ, tự hỏi :

- Rồi họ sẽ làm sao để tránh đạn lửa? Bất quá họ chuyển mình nhích động một tý là cùng, còn bay nhảy gì được mà bảo ta đừng lo ngại cho họ?

Vạn Cực Áo Nữ hét lên một tiếng to :

- Phóng đạn ! Cứ theo phương hướng phân định thi hành.

Bọn nữ nhân áo tím tại mỗi nham động cấp tốc vung hai tay, từng viên đạn Lân Tinh to bằng trứng chim câu bay ra xa hơn.

Lân Hỏa Đạn trong giây phút cháy đỏ một góc trời, Cửu Nghi Sơn như đang trải qua một cuộc hỏa thiêu hãi hùng kinh khiếp.

Độc Cô Thanh Tùng đưa mắt nhìn quanh, thấy những viên đạn Lân Hỏa đều tập trung vào hướng mẫu thân và các vị thúc bá của chàng.

Tuy nhiên chàng tin tưởng vào lời nói của Nga My Lão Nhân nên phần khởi tinh thần, cất cao giọng :

- Mụ yêu già, chuẩn bị về châu Diêm chúa là vừa.

Vừa thốt, chàng vừa vận khởi Hoá Huyết Công, và khi câu nói buông tròn, người chàng cũng vừa xoay đúng một vòng tròn. Lúc trụ bộ lại, thân hình chàng đã hoàn toàn biến thành một bóng màu đỏ rực.

Không chận trễ phút giây, chàng lao nhanh người tới Vạn Cực Áo Nữ.

Dù đặt trọn niềm tin nơi Nga My Lão Nhân, Độc Cô Thanh Tùng cũng thấy rợn người, lo sợ thay cho họ xuất thần.

Chàng nghĩ :

” Dù cho họ có luyện được Hộ Thân Thần Công đi nữa, họ chỉ có thể phòng bị ám khí, chứ đối với lửa thì làm sao họ chịu nổi, khi họ không còn bị nhích động thân hình được. ” Ám ảnh lo sợ ấy đã làm chậm đi tốc độ di chuyển của Huyết ảnh phần nào, nếu không nói là ngưng tiến hẳn.

Vạn Cực Áo Nữ sau khi truyền lệnh phóng Lân Đạn, hú lên một tiếng vọng vút từng mây, đôi chưởng vung lên liên tục...

Trong chớp mắt, chưởng kinh phủ lợp không gian, bóng chưởng ào ào đổ xuống như ngàn vạn cánh hoa rơi rụng...

Theo chưởng kinh, Lân Hỏa? Đạn bay ra vù vù, cháy lên chói lòe, tiếng nổ bùng bùng như sấm pháo, tất cả những điểm lửa cùng hướng vào quanh người Độc Cô Thanh Tùng bay ào tới.

Chợt tỉnh ngộ, Độc Cô Thanh Tùng hét to lên :

- Mụ yêu già, ngươi đến ngày tận số rồi !

Huyết ảnh đã lộn một vòng rồi bay bổng lên không, xẹt qua đảo lại, nhào tới bắn lui, len qua khe hở của những điểm lửa tung hoành ngang dọc.

Ầm ! Ầm ! Bùng ! Bùng ! Từ bốn phía, tiếng nổ vang lên, nơi to nơi nhỏ, liên tục, khói bốc mù mịt, lửa cháy rực trời.

Trong tiếng nổ, Độc Cô Thanh Tùng lắng nghe có một tràng cười cuồng dại, tiếp theo tràng cười là tiếng quát to :

- Thanh Tùng diệt, cố bắt cho được yêu nữ !

Độc Cô Thanh Tùng nghe tiếng đúng là âm thanh của Thần Phủ Khai Sơn.

Chàng mừng rỡ trên chỗ tường, lòng nghe nhẹ nhõm như vừa cất bỏ một tảng đá khổng lồ.

Chàng bật cười lên một hồi dài khoái trá.

Nga My Lão Nhân nói sao làm vậy. Người đã giải cứu được Thần Phủ Khai Sơn, tất nhiên những người kia cũng sẽ được cứu luôn. Không còn bận tâm về Mẹ và các vị thúc bá nữa, chàng dốc toàn lực tấn công Vạn Cực Áo Nữ.

Vạn Cực Áo Nữ thật ra chỉ cạy vào Lâm Hoa? Đạn trận, tuy không hại được Độc Cô Thanh Tùng, nhưng cũng có thể tận diệt mấy người kia, bà có thể gây chấn động mạnh tâm thần chàng và thừa cơ hạ độc thủ chàng thế thôi. Ngoài ra công lực bà bằng bao mà dám ngang nhiên chống cự nổi với Huyết Ảnh.

Nhưng bao nhiêu xấp xếp đều thất bại hoàn toàn, những con tin của bà đã bị giải cứu hết, và hiện tại Độc Cô Thanh Tùng càng phần chấn tinh thần, đấu chí càng mãnh liệt.

Cái nguy cơ đã hiện rõ trước mặt. Vạn Cực Áo Nữ còn đám đầu luyện chiến, vội thét to một tiếng, nhảy lùi vào động tẩu thoát.

- Chạy đi đâu hả yêu phu ỉ!

Lòng theo tiếng quát, Huyết Ảnh của Độc Cô Thanh Tùng lao vút theo.

Nhưng bóng dáng Vạn Cực Áo Nữ biến đi đâu mất, mà trong lòng nham động có hăng ngang hang vách có thể bảo vùng nham động này là cả một hệ thống địa đạo vô cùng phức tạp kỳ bí, nếu vào sâu theo một vài ngõ ngách, tất sẽ lạc lối liền.

Chàng tần ngần đứng lại cửa hang, chưa biết nên trở ra hay tiến vào, bỗng nhiên Vạn Cực Áo Nữ núp quanh quát đầu đấy, bắt thần tung ta một chưởng...

Gió chướng vút đi vù vù ẩn trong tiếng nổ ầm ỉ như sấm động, khí thế mãnh liệt phi thường.

Chưởng phong của Vạn Cực Áo Nữ dù mãnh liệt thật, nhưng đã làm gì dao động nổi Huyết Ảnh Độc Cô Thanh Tùng.

Bùng !...

Chưởng phong chạm vào cửa động, đá vỡ rớt xuống ào ào, bụi đã bốc lên nửa phần theo gió kinh thoát ra ngoài, nửa phần lờn lộn trong lòng thạch động.

Cùng theo chưởng phong, hai viên đạn Hoa? Lâm được phóng ra, tuy nhiên chỉ để mà tự cháy rồi tắt ngấm, vì không tìm được mồi dãn cao thêm sức cháy.

Dù bị đối phương tung chưởng tấn công bất thần, Độc Cô Thanh Tùng cũng không làm sao tìm ra được đối phương ở đúng vị trí ngõ ngách nào.

Liều lĩnh chỉ vô ích mà thêm chuốc hại không hay, chàng nhận thấy có lưu lại bên trong cũng chẳng làm gì được, vội chuyển mình bay vọt trở ra.

Nhưng ý định tìm bắt Vạn Cực Áo Nữ vẫ sôi nung nấu lòng, nhất thời, chàng phân vân chẳng biết phải làm sao. Đang suy tư tìm cách bắt Vạn Cực Áo Nữ, chợt nghe tiếng la tiếng hét lẫn trong gió rít, tiếng nổ bùng bùng của Lâm Hoa? Đạn, Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, vội phóng Huyết Ảnh về hướng đó.

Chàng bắt gặp hai nữ nhân áo tím đứng trước một cửa động, đang vung tay phóng Lâm Hoa? Đạn liên hồi...

Nhác thấy bóng chàng, cả hai lại kinh hoàng hấp tấp thụt vào bên trong.

Nhưng vô ích!

Một cái chớp mắt, Huyết Ảnh đã hiện ra ngay ở cạnh họ.

Hai tiếng oái oái vang lên, và thân hình ngã gục xuống.

Hạ xong hai nàng, Độc Cô Thanh Tùng đảo mắt nhìn quanh, nơi nào cũng lửa bốc đỏ trời, khói tử mù mịt mù lân tinh nồng nặc trong không khí, khó ngửi vô cùng.

Vừa lúc đó, từ bốn phía, Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn, Kim Xoa Giáo Chủ, Lục Vũ Lệnh Chủ và Bích Nhi phi thân đến nơi.

Bằng vào cũ công trác tuyệt của họ, bước chân họ xéo qua nơi nào là tiếng rú thê thảm vọng lên đến đây. Gặp nữ nhân nào vận áo tím, là họ nhất định giết chết không tha, giết vì thù hận một phần mà một phần cũng vì say máu dồn thành hành động.

Họ như mãnh hổ sổ lồng, cầm hờn bị ứ đọng quá lâu, giờ đây gặp lúc phát tiết thoa? thích.

Có lẽ nơi chàng đứng là trung tâm của Áo Nữ Động, nên đám nữ nhân áo tím, tên nào sống sót, đều đổ xô chạy hết về đây, do đó đám người Huyết Bút Tú Tài mới ào ạt đuổi theo đến nơi.

Thanh toán xong hai nữ nhân áo tím, chàng đang lưỡng lự chưa biết nên chui vào động hay đến đón nhóm người đồng cảnh, thì từ xa, một toán nữ nhân áo tím đang cố chạy chết tiến lại.

Hình như không thấy chàng, chúng hấp tấp chui nhanh vào động lẫn trốn.

Độc Cô Thanh Tùng nảy nhanh một ý định, cấp tốc chui vào theo chặn đầu chúng lại. Chợt bắt gặp một bóng đỏ như màu máu lơ mờ chặn lối, chúng nhận ngay ra là Huyết Ảnh, cùng rú lên kinh hãi, quay mình chạy thực mạng trở ra.

Nhưng Độc Cô Thanh Tùng đã quát to :

- Đứng lại đó, nếu chạy đi một bước là chết ngay. Song, lúc đó tinh thần của chúng đã loạn, còn đâu nghe tiếng gọi cứ cắm cổ chạy như điên.

Bất ngờ, bên ngoài có tiếng hét vang lên và tiếng nổ vang rền kế tiếp... Hai nữ nhân áo tím bị kinh đạo bên ngoài vút vào hất bổng chúng văng ngược trở vào vách đá. Lại hai tiếng bạch! bạch! vang lên, thân hình hai nàng chỉ còn là hai đồng thệ nát như máu me.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình chưa kịp tìm hiểu là ai đã xuất thủ hạ hai nàng, một bóng xanh đã từ ngoài cửa động bay vút theo vào.

Nhận ra bóng xanh, Độc Cô Thanh Tùng mừng rỡ kêu lên :

- Dì ! Dì đã thoát nạn rồi !

Bóng đỏ chính là Lục Vũ Lệnh Chủ, bà nhận ra kẻ gọi mình chỉ là một bóng máu mờ mờ đỏ đỏ, hết sức kinh hãi, bà lùi ngay lại.

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp trấn an ba ọ:

- Dì ! Dì ! Độc Cô Thanh Tùng đây ! Dì chớ kinh ngạc.

Lục Vũ Lệnh Chủ thở phào một tiếng :

- A ! Người đã luyện được Huyết ảnh Hoá Hình Công.

Giọng bà trầm hơn một chút, chừng như bà không được hài lòng lắm :

- Một môn công chí tà.

Nhưng Độc Cô Thanh Tùng đã chặn bà lại, lắng sang kẻ khác :

- Dì a ỉ! Việc gì cũng thế, say này mình sẽ nói rõ hơn cho nhau hiểu, hiện giờ dic ho biết Mẹ tôi ở đâu đi. Lão yêu phụ lợi hại lắm đấy, Dì không nên kinh thường.

Gặp bà ấy, phải hết sức cẩn thận mới được.

Lục Vũ Lệnh Chủ tự phụ như thế nào :

- Người khỏi phải dằn dò. Mẹ người vào động một lượt với ta, hãy ra phía ngoài kia mà đón chị ấy.

Độc Cô Thanh Tùng gạt đầu, khẽ lắc vai một chút. Huyết ảnh xẹt nhanh ra ngoài.

Nhìn thấy Huyết Ảnh vừa chớp lên liền biến mất, Lục Vũ Lệnh Chủ lắc đầu, thăm hỏi :

- Huyết ảnh Hóa Hình Công là một môn học tuy chỉ ta song ảo diệu vô thường, không rõ tiểu tử làm thế nào mà luyện được.

Bà sắp sửa chạy đi tìm Vạn Cực Ảo Nữ, chợt nghe Độc Cô Thanh Tùng dặn với:

- Di a ỉ! Bọn thuộc hạ của Vạn Cực Ảo Nữ phần đông là những kẻ vô tội, nếu chúng biết sợ chạy đi, xin gì hãy buông tha cho chúng. Hiện tại Huyết Ma Bang đã tan rã rồi. Huyết ảnh Cung và Vạn Cực Đế Quân cũng bị tiêu diệt luôn, Vạn Cực Thiên Tôn bỏ đi không màng gì nữa cả, chỉ có một mình Vạn Cực Ảo Nữ thôi. Lão yêu phụ tàn độc hơn Đế Quân gấp mấy phần, phải bắt cho được bà ấy. Trừ diệt bà ta rồi, võ lâm sẽ bình tĩnh trở lại.

Lục Vũ Lệnh Chủ không đáp lời chàng, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi lẩm nhẩm với mình :

- Bọn chúng thì có tên nào hiền? Gặp là giết, ta buông tha sao được mà hấn dạn dò? Hừ ồ! Ai đã giam cầm ta bấy lâu nay? Tên nào cũng đáng chết cả.

- Vừa lúc đó, có mấy bóng tím xuất hiện.

Lục Vũ Lệnh Chủ tay tung chưởng, miệng quát lớn :

- Các người phải chết khổ với ta !

Dù Vạn Cực Ảo Nữ từng huấn luyện võ công cho chúng song chúng đâu phải là địch thủ của Lục Vũ Lệnh Chủ.

Tên nào nhào tới, là ngã gục ngay, hộc máu mồm, ngắt lịm.

Lục Vũ Lệnh Chủ vừa hạ độc thủ vừa rít cười ghê rợn, chân không ngừng bước cứ tiến sâu vào trong nham động.

Tuy nhiên, bà cũng không dám khinh thường, không phải vì bà sợ người mà chỉ sợ cơ quan cạm bẫy thôi.

Bên ngoài Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn, Vô Danh Kiếm Khách Hậu Duệ, Kim Xoa Giáo Chủ và Bích nhi cũng đã nhân dịp này phát tiết cái hận dồn chứa bao nhiêu thời gian bị giam cầm, gặp tên nữ nhân áo tím nào, họ giết ngay tên ấy, chẳng chừa một mạng.

Trong Ảo Nữ Động cũng như bên ngoài, xác chết nằm ngổn ngang mùi máu pha trộn với mùi lân tinh, xông lên lợm giọng.

Khung cảnh trước mắt trông hết sức thê thảm.

Trong khi đó, Độc Cô Thanh Tùng di động Huyết ảnh bay khắp đó đây, cố tìm cho được Vạn Cực ảo Nữ.

Chàng đụng đầu với bọn nữ nhân áo tím, xong gặp tên mào chàng đều lờ đi, không sát hại mà cũng không chặn hỏi.

Chàng chạy tới, chạy lui, lùng khắp nơi một lúc, chẳng thấy Vạn Cực Ảo Nữ đâu cả bất giác sôi giận phùng phùng vội thu Huyết Ảnh Hóa Hình Công, cứ để lộ chân tướng tiếp tục đi tìm.

Gặp nữ nhân áo tím chàng chặn lại điểm huyết song cao giọng hỏi :

- Hãy chỉ cho ta biết Vạn Cực Ảo Nữ hiện ở đâu, ta sẽ buông tha cho.

Nữ nhân cương quyết thà chết chứ không nói.

Độc Cô Thanh Tùng tức uất, vung tay tát nữ nhân mấy tát xiểng miếng mặt mày. Đoạn, chàng gằn giọng :

- Các người chịu khổ với yêu nữ từ bao lâu nay, thế chưa đủ sao, còn muốn đem sanh mạng bảo vệ bí mật của bà ta nữa? Bà ấy tàn độc vô tưởng, các người còn hỗ trợ làm gì, không sợ tội với trời à?

Nữ nhân hừ lạnh :

- Người có thể giết ta chứ đừng mong nghe ta nói gì. Có hỏi đến bao lâu cũng vô ích ta không nói đâu.

Độc Cô Thanh Tùng lầy lăm lẹ :

- Tại sao? Phải có một nguyên nhân trọng đại, các người mới trung thành với bà ấy như thế chứ?

Nữ nhân gật đầu :

- Người nói đúng ! Chỉ vì bà ta nuôi dưỡng bọn ta ngay từ thuở thơ ấu.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên :

- A ! Thảo nào các người chẳng trọn vẹn trung kiên.

Chàng không còn giận nữ nhân kia nữa, giải huyệt cho nàng rồi thốt :

- Được ta tha chết cho các người. Nên nhớ là để ra đường bắt gặp các người làm ác một lần nữa. Nếu ta gặp được thì đừng trách ta đấy.

Vừa lúc đó một âm thanh sang sảng như chuông gió vang lên :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người buông tha cho chúng, ta cảm kích người lắm.

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng hỏi :

- Vạn Cực Thiên Tôn đây à? Đã đi xa rồi sao còn trở lại?

Một bóng người chớp lên, Vạn Cực Thiên Tôn xuất hiện trước mắt chàng.

Đôi mắt lão đỏ ngầu, mí mắt phồng to, có lẽ sau khi lão rời chàng, lão tìm một nơi thanh vắng nào đó ngồi khóc. Khóc đến vơi nhẹ nỗi niềm, lão trở lại đây, hoặc giả muốn gặp chàng hoặc tìm Vạn Cực Áo Nữ.

Độc Cô Thanh Tùng thương xót cho lão vô cùng, chàng dịu giọng thốt :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Ta biết hiện tại người thống khổ lắm, người đang bị sự mầu dẫn dắt khó chịu lắm, người không ngại cứ tỏ thật với ta đi. Người muốn ta tha bà ấy hay phải giết? Ta sẽ thanh toán tâm nguyện của người.

Không rõ do một lẽ nhiệm màu nào, Vạn Cực Thiên Tôn hoàn toàn biến đổi thành một con người khác lạ. Nghe Độc Cô Thanh Tùng bảo thế, lão cúi mình xuống lạy chàng một lạy, rồi thốt :

- Vừa rồi tôi có gặp Nga My Lão Nhân, người đã dùng lời vàng ngọc điểm khai mê tâm của tôi, do đó tôi mới biết Độc Cô đại hiệp là bậc kỳ tài trong thiên hạ, tôi nguyện đem thân tội lỗi này núp dưới sự điều khiển của đại hiệp, tôi có thể làm bất cứ điều gì do đại hiệp giao phó. Còn như Vạn Cực Áo Nữ, tuy bà ấy có mối thù giết Mẹ đối với tôi, tôi vẫn nhớ ơn hoạn dưỡng của bà, xin đại hiệp rộng lượng với bà, cho tròn ân nghĩa.

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc đỡ lão đứng lên, ôn tồn đáp :

- Thiên Tôn không nên khiêm nhường thái quá. Được Thiên Tôn tiếp trợ bảo vệ chánh nghĩa, thì từ nay giang hồ sẽ được thái bình, công đạo sẽ được sáng tỏ, hạnh phúc cho vô lượng biết bao.

Để tỏ ra thân mật hơn, Độc Cô Thanh Tùng tiếp nói :

- Xuy huynh ! Lúc lâm chung, quý tổ có thỉnh cần tiểu đệ khi nào tìm được con cháu của người, bảo họ phải tìm cho được quyển Chân Giải bí truyền, rồi vào thâm sơn cùng cốc ẩn tích mai danh, vậy Xuy huynh hãy tùy tiện.

Vạn Cực Thiên Tôn gật đầu :

- Tôi sẽ làm như lời tiên nhân uỷ thác !

Lão quay mình tiến sâu vào động.

Vạn Cực Thiên Tôn vừa khuất dạng, hai bóng người bay vút đến nơi. Độc Cô Thanh Tùng nhận ra là Địa Tướng và Công Chúa.

Chàng giật mình, chưa kịp cất tiếng chào hỏi, Địa Tướng đã cao giọng :

- Người không còn gì phải có mặt nơi đây. Lão yêu phụ là kẻ đại thù của ta, ta có bốn phận phải truy tầm, người không được chen vào. Hãy đi đi, và đừng quên cuộc ước hẹn nơi Thỉ Tín Phong. Độc Cô Thanh Tùng nghiêng mình :

- Sư phụ yên tâm ! Đệ tử xin nhờ ù!

Địa Tướng hừ lạnh :

- Đừng gọi ta là Sư phụ.

Độc Cô Thanh Tùng nghe nhói ở tim. Khi nào chàng chưa tán giải Hóa Huyết Công, thì Địa Tướng vẫn còn phủ nhận chàng như thường. Chàng nhìn Địa Tướng, rồi nhìn Công Chúa, đoạn lặng lặng quay mình lui ra ngoài Áo Nữ Động.

Chàng nhìn quanh một vòng, trông thấy Kim Xoa Giáo Chủ cùng Bích nhi đang đứng nơi chân núi, vội cao giọng gọi :

- Mẹ ỉ!

Tiếng gọi vừa buông dứt, thân hình đã vọt lên không, chỉ một phát uốn mình, chàng đã xuống đến nơi.

Chàng sà vào lòng Kim Xoa Giáo Chủ, rớm lệ mừng :

- Mẹ ỉ! Hải nhi thỉnh an Mẹ.

Kim Xoa Giáo Chủ không ngăn mạch cảm hoài, để rơi hai hàng lệ xúc động, tuy mắt khóc nhưng miệng cười :

- Thanh Tùng con. Tội nghiệp con vất vả qua ù!

Chàng lắc đầu :

- Không đâu Mẹ. Con chẳng hề biết vất vả là gì. Chỉ có Mẹ chịu khổ sở bao lâu nay.

Kim Xoa Giáo Chủ vuốt ve chàng :

- Mọi việc đã qua rồi, con ạ. Chỉ có Cha con...

Bà chưa thốt hết câu, Độc Cô Thanh Tùng bật khóc lớn, chàng khóc một lúc lâu, vội nhẹ ưu sầu, lại nhoẽn miệng cười nhìn Giáo Chủ, dịu giọng:

- Mẹ ạ ỉ! Con đã báo thù Gia Gia con rồi. Con đã giết Vạn Cực Đế Quân.

Kim Xoa Giáo Chủ gạt đầu, tỏ vẻ hài lòng về hành động của con trai. Bà tiếp với giọng trù mến :

- Cái gì đã qua để cho qua đi ! Từ nay mẹ không muốn xa con nữa.

Độc Cô Thanh Tùng thoáng biến sắc. Chàng biến sắc vì câu nói của Kim Xoa giáo chủ nhắc nhở sự ước hẹn giữa chàng với Địa Tướng và Công Chúa. Chàng sẽ ra sao sau ngày ước hẹn.

Trời ! Mẹ chàng không muốn xa chàng. Mà chàng cũng không muốn xa Mẹ. Bà chợt thốt lên câu đó trong khi sang mạng chàng chỉ còn giới hạn trong vòng mười hôm.

Tuy nhiên, chàng đâu dám tỏ lộ sự tình với Mẹ. Chàng chỉ gạt đầu, nhẹ giọng :

- Con cũng thế Mẹ ạ. Con muốn phụng dưỡng Mẹ. Mẹ hãy đến ở với con, tại Quỷ Phủ Biệt Cung.

Kim Xoa Giáo Chủ mỉm cười :

- Vậy càng hay. Mẹ không muốn ai gọi Mẹ là Giáo Chủ nữa, mặc cho Kim Xoa Giáo tại Động Đình Hồ ra sao thì ra. Mẹ chỉ hi vọng cuối cùng là...

Độc Cô Thanh Tùng vội hỏi :

- Mẹ hy vọng làm sao hở Mẹ?

Kim Xoa giáo chủ trầm ngâm một chút:

- Hà muội và Văn muội cùng sum họp một nhà với mẹ.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến Cửu Long Thần Ma , chàng cười thốt :

- Ngoại công hiện tại ở trong Biệt Cung Quỷ Phủ.

Kim Xoa giáo chủ lấy làm la ì:

- Ngoại công? Ngoại công nào? Ai?

Độc Cô Thanh Tùng cười ranh mãnh :

- Ngoại công là Ngoại công chứ còn ai nữa. Tự nhiên là Kim Đánh Ngoại công.

Mẹ ạ ! Chính là Gia Gia của Mẹ đó.

Kim Xoa Giáo Chủ kêu lên :

- A !

Độc Cô Thanh Tùng giải thích :

- Ngoại công nay đã cải tà quy chánh. Thực sự thì chính Ngoại công đã hạ sát Vạn Cực Đế Quân, chứ không phải con.

Kim Xoa Giáo Chủ mừng ra mặt, bà thốt qua xúc động :

- Con a ì! Ngoại công thương yêu Mẹ và các Dì con vô cùng. Mẹ và các Dì ấy lâu lắm rồi không có dịp thỉnh an người.

Đến lúc đó, Bích nhi mới cất tiếng chào Độc Cô Thanh Tùng :

- Ca ca !

Độc Cô Thanh Tùng cười tươi, hướng về nàng :

- Bích muội ! Hiện tại, anh em mình hiệp chung với nhau rồi chỉ còn Dì Xích Diệp và Hồng muội. Bích nhi có biết Hồng muội chứ? Từ nay chúng ta có ba anh em, cả ba đều sum họp với nhau. Có lẽ vui đời lắm chứ, phải không Bích muội?

Bích nhi hỏi lại :

- Ca ca biết Hồng thư?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Tự nhiên là phải biết, chính ngu ca đã được Hồng muội cứu nạn một lần, cũng như Bích muội đã cứu ngu ca vậy, không ngờ chúng ta lại là anh em với nhau.

Chàng cao hứng quá tiếp luôn :

- À, còn Nhạn Dung nữa, Bích muội ạ! Bích muội phải thường chiếu cố nàng nhé! Bích nhi điểm một nụ cười :

- Đương nhiên rồi ! Chị em chúng tôi làm gì không quý chị dâu tương lai?

Độc Cô Thanh Tùng hơi thẹn :

- Hãy khoan nói đến danh phận. Còn sớm.

Bích nhi nheo mắt :

- Sớm cũng thế mà muộn cũng thế. Phải gọi sớm cho quen miệng.

Vừa lúc đó, Hậu Duệ Vô Danh Kiếm Khách, Liệt Mã Cuồng Sanh, Huyết Bút Tú Tài cùng Thần Phủ Khai Sơn sắp đến nơi, Độc Cô Thanh Tùng chạy nhanh đón họ.

69. Mẫu Tử Đoàn Viên

Chàng cao giọng gọi :

- Các vị thúc thúc ? Độc Cô Thanh Tùng ở đây. Tiểu đệ xin thỉnh an các vị!

Huyết Bút Tú Tài nắm cánh tay chàng :

- À ? Tiểu Tử ? Khá lắm rồi đó ! Người siêu quần xuất chúng như vậy, đáng mừng cho người ?

Lão day qua Thần Phủ Khai Sơn, điểm một câu :

- Lão Cao ? Từ nay chiếc búa và cán bút của bọn ta trở thành vật vô dụng rồi!

Thần Phủ Khai Sơn bật cười ha hả :

- Lão Khuru còn nhắc đến búa và bút làm gì chứ ? Lão quên rằng từ lâu thiên hạ đã dùng búa của ta để bổ củi, dùng bút của lão gánh củi sao ? Võ lâm lục kỳ ngày nào hiển hách biết bao, giờ chỉ còn hai ta. Còn hai ta nhưng không một điểm kỳ nào.

Huyết Bút Tú Tài reo lên :

- Phải ! Phải ! Bọn ta đã thành phế vật từ lâu ? Võ lâm đã xoá tên bọn ta trong lịch sử rồi !

Thần Phủ Khai Sơn gật đầu :

- Phải đấy !

Cả hai, một thốt một đáp, nói to, cười lớn, xem thì vui vẻ vô cùng, song lòng họ đang quặn niềm chua xót.

Độc Cô Thanh Tùng nhận rõ điều đó, vội khuyên :

- Khuru thúc thúc ! Cao thúc thúc ! Ngu diệt thấy không có gì đáng cho nhị vị phải cảm khái quá độ như vậy ! Dù cho lão thủ lĩnh của giới ma đầu đã đến tội ác, song trên đời này còn biết bao nhiêu nỗi bất công cần san bằng, dân lành oằn oại rên siết trong những cảnh bất công đó, hai vị nỗ ngoảnh mặt làm ngơ mà tìm an nhàn dật lạc riêng mình sao ?

Rồi chàng day qua Hậu Vê Vô Danh Kiếm Khách :

- Thúc thúc ! Có lẽ thúc thúc đang lo nghĩ đến Ngươn Nhi ! Thúc thúc yên tâm, Ngươn đệ an toàn hơn lúc nào hết ngoài ra lại còn được Nga My lão nhân thu nhận làm đồ đệ. Tiền trình của Ngươn đệ sáng lạng huy hoàng là cái chắc, thúc thúc nên mừng cho Ngươn đệ.

Hậu Duệ Vô Danh Kiếm Khách sa lệ :

- Cha con tôi xuất ngoại với mục đích tầm di vật của tổ sư, không ngờ lại gặp hết cảnh nguy này đến cảnh hiểm khác. Nếu không nhờ tài trí của thiếu hiệp thì hôm nay cha con tôi đã ra ma rồi, tôi xin đa tạ thiếu hiệp và sẽ ghi nhớ ân trọng suốt đời. Tôi còn gia quyết tại Cửu Hoa Sơn, trong Vô Danh Kiếm Cốc, dù sao tôi cũng phải về quê quán xem sự thể ra sao. Tôi đi trước, còn Ngươn nhi, nó hãy còn nhỏ tuổi, trí óc còn non nớt, mọi việc xin nhờ thiếu hiệp hết lòng che chở chỉ giáo cho nó. Nếu khi nào thiếu hiệp thấy cần đến tôi, xin cho người đến Vô Danh Kiếm Cốc gọi ngay, tôi sẵn sàng tham gia vào mọi công cuộc hữu ích. Thôi tôi đi đây, nhờ thiếu hiệp cho Ngươn Nhi biết nhé !

Độc Cô Thanh Tùng biết lòng lão nóng nẩy về quê quán thăm gia đình, không thể lưu lại lâu hơn, nên nghiêng mình đáp :

- Xin Vô Danh thúc thúc tùy tiện. Thanh Tùng này con nhiều việc phải lo, không thể tiễn đưa xa...

Hậu Duệ Vô Danh Kiếm Khách hướng về bọn Huyết Bút Tú Tài phát một vòng tay :

- Các vị nhân huynh ở lại, phù trợ Võ Lâm tôn tương lai ! Đệ xin vô phép đi trước !

Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn cười lớn :

- Vô Danh huynh thượng lộ bình an. Ngày nào võ lâm Kim Đỉnh xuất hiện, cảm phiền Vô Danh cũng xuất cốc để mừng cho Độc Cô Thanh Tùng thành công.

Hậu Duệ Vô Danh Kiếm Khách cúi đầu chào Kim Xoa Giáo Chủ và mọi người một lượt :

- Hẹn gặp lại sau !

Mọi người nhìn theo bóng Hậu Duệ Vô Danh Kiếm Khách đến khi khuất hẳn trên dặm đường xa, mới nghĩ đến thực tại.

Bỗng từ trong Áo Nữ Cốc có tiếng cười thê thảm vang lên, rồi một bóng đen bay vút ra.

Tiếp theo đó, một tiếng quá to như sấm vang lên :

- Lão yêu phụ ! Đền mạng ca ca ta ?

Ba bóng người khác bay vút ra bám sát bóng trước.

Bóng trước dĩ nhiên là Vạn Cực Áo Nữ, ba bóng sau là Địa Tướng, Công chúa và Lục Kỳ Lệnh Chủ.

Cả ba đồng một loạt mỗi người đánh ra một chưởng, tất cả niềm phần hận, chưởng phong cuốn đi như bão đùa, có khí thế bạt núi. Họ nhất định phải giết cho được Vạn Cực Áo Nữ.

Vạn Cực Áo Nữ thoát ra khỏi động rồi, nhún chân nhảy vọt lên không, cao hơn ba trượng, nghiêng mình moat chút, đáp xuống. Vừa chấm đất, lại vọt đi, mỗi cái vọt vượt hơn hai mươi trượng đường.

Thuật khinh công của bà quả đạt đến mức độ cao tột. Nếu không phải là ba người đó quyết không thể theo kịp.

Áo Nữ hướng lên đỉnh Cửu Nghi Sơn, cố trở thuật khinh công, nhìn thẳng tới mà chạy, không cần quay đầu nhìn lại xem kẻ đuổi theo đến gần hay còn xa.

Địa Tướng sôi giận, hét lên một tiếng to, gia tăng tốc lực lao mình như tên bắn.

Lục Vũ Lệnh Chủ thoáng thấy bọn người quây quần nơi chân núi, vội gọi to :

- Các người quên đi cái hận tù đầy rồi sao ? Chính lúc này là lúc phải nỗ lực vây bắt yêu nữ trả hận, mà các người an nhiên được như thế à ?

Huyết Bút Tú Tài liếc mắt sang Thần Phủ Khai Sơn cười ha hả :

- Mình nên làm một cái gì để đỡ mất mặt chứ ?

Thần Phủ Khai Sơn cười lớn :

- Tự nhiên ! Tự nhiên ! nào ta vào cuộc là vừa !

Cả hai phóng mình chạy đi liền.

Từ lúc có mặt đến giờ Liệt Mã Cuồng Sanh không hề mở miệng thốt một lời hoặc cười một tiếng.

Đến lúc đó lão mới nhìn Độc Cô Thanh Tùng, khẽ gọi :

- Thanh Tùng ! Yêu nữ bày mưu độc gây cái chết cho Thiên Tướng, ngươi là đồ đệ của Địa Tướng, lẽ ra phải trợ giúp Địa Tướng một tay, tại sao lại hoành tay đứng nhìn như kẻ bàng quang ? Nếu yêu nữ chạy thoát đi rồi, Địa Tướng sẽ trách cứ ngươi, mà yêu nữ còn sống ngày nào, là còn hậu hoạn cho vô lâm ngày ấy.

Độc Cô Thanh Tùng xúc động tâm tình, rơ lệ.

Liệt Mã Cuồng Sanh kinh dị :

- Tại sao ngươi bi lụy ?

Độc Cô Thanh Tùng nghẹn ngào :

- Đại Thúc ơi ! Nói làm sao hết nỗi thương tâm trong một vài lời ngắn ngủi ? Địa Tướng không còn nhận tiểu diệt là đồ đệ từ lâu ! Chẳng những hôm nay, người không cho tiểu diệt can thiệp vào việc của người, mà còn chờ đợi tiểu diệt đến Thỉ Tín Phong trong Huỳnh Sơn, dứt khoát một trường hợp...

Liệt Mã Cuồng Sanh thoáng biến sắc :

- Có sự thể như vậy à ? Do nguyên nhân nào lão ấy phụ nhận tình sư môn Ngươi hãy bình tĩnh nói cho ta nghe. Ngươi là một tên đồ đệ bị chối bỏ, hay là một tên đồ đệ phản nghịch ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Khổ lắm đại thúc ạ ! Cũng có thể là cả hai, mà cũng không phải là gì cả !

Liệt Mã Cuồng Sanh trở mặt :

- Ta không hiểu gì cả ! Thanh Tùng ! Người nên giải thích rõ hơn cho ta hiểu !

Kim Xoa Giáo Chủ lo ngại cho con trai lâm vào cảnh khó xử bà cũng nóng lòng nghe sự thể như thế nào, giục chàng :

- Nói mau đi, Thanh Tùng con ! Cho Mẹ biết với !

Độc Cô Thanh Tùng lau lệ, thở dài ; - Tất cả mọi hậu quả đều do một sự tình cờ. Trong một lúc vô tâm ngu diệt luyện được môn công Huyết Ảnh Hoá Hình một môn công chí tà. Sự phụ ngu diệt cho rằng luyện môn công đó thì không tránh khỏi nhiễm tánh bạo tàn, sát hại sanh linh, chẳng những thế lại còn trở nên kẻ thù chung cho thiên hạ vô lâm. Phàm luyện được môn công đó, là nghiêm nhiên trở thành vô địch, một tay vô địch khát máu, không còn phương pháp gì chế phục nổi. Người hổ thẹn vì có một môn đồ luyện tập tà công nên hiệp cùng Hoa Sơn và Thái Sơn Nhị vị lão nhân, lại có cả Công Chúa là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế, người phối của Thiên Tướng, bức bách ngu diệt vào tử cảnh, ngu diệt vì việc cứu mẹ và các vị thúc bá, nên ước hẹn với các vị ấy, mười hôm sau, đến Thi Tín Phong cho các vị ấy xử tội. Nay mọi việc đã xong rồi, ngu diệt phải đến gặp các vị ấy...

Liệt Mã Cuồng Sanh và Kim Xoa Giáo Chủ cùng kêu lên :

- À ra thế !

Độc Cô Thanh Tùng tiếp :

- Lúc đầu, nếu không có Nga My lão nhân xuất đầu lộ diện đảm bảo cho ngu diệt, thì rất có thể ngu diệt đã nằm sâu dưới lòng đất lạnh từ lâu rồi.

Chàng trầm buồn hỏi :

- Đại thúc suy nghĩ xem, ngu diệt phải làm như thế nào ?

Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tử Kỳ trầm ngâm một lúc Lâu đoạn thốt :

- Hiện tại, ta không thể có một chủ ý rõ rệt, trong khi chờ đợi sự kết thúc tình hình, mình phải từ từ giải toa? sự bất mãn của Địa Tướng và Công Chúa, xét ra người hành động rất hợp tình hợp lý, người cứu mạng bao nhiêu người, người trừ hại cho vô lâm cái kiếp vận gian hồ nếu không có người tận diệt bọn ma đầu sẽ còn thế thảm đến đâu nữa ? Người có công nhiều, mà thì tội có gì đáng tội ? Giết một kẻ đại ác, đáng giết lại là một cái tội sao ? Dù người có luyện Hoá Huyết Công đi nữa người cũng không đến nỗi mất hẳn bản tính như các vị đó tưởng. Ta nghĩ, chắc không đến nỗi nào đâu.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Ngu diệt cũng nghĩ như vậy.

Chàng vụt hỏi :

- Đại thúc có thể đến Thi tiêu Phong với ngu diệt không ?

Liệt Mã Cuồng Sanh gật đầu :

- Chẳng những một mình ta, đến cả Khưu thúc thúc và Cao thúc thúc cũng theo luôn.

Kim Xoa Giáo Chủ mỉm cười ; - Thanh Tùng con ! Mẹ cũng đi với con !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Không được đâu Mẹ ! Ngoại công đang trông chờ mẹ tại Quý Phủ Biệt Cung đây ! Mẹ nên đến đó ngay, cho người được yên lòng. Dì Xích Diệp và Dì Lục Vũ cũng đến đó luôn. Vả lại...

Độc Cô Thanh Tùng dừng lại một chút, thấp giọng tiếp :

- Chiếc Võ Lâm Kim Đảnh hiện cũng ở tại đó, do Ngoại công gìn giữ. Đến Thi Tiêu Phong, xong công việc rồi, con về Quỷ Phủ ngay.

Chàng điểm một nụ cười :

- Nga My Lão Nhân muốn con phải tiếp nhận ngôi vị Võ Lâm Thánh Tôn...

Mọi người đều sáng mắt lên, tất cả cùng ọ lên một tiếng :

- Thật sự như vậy à ?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu chỉnh sắc thốt :

- Ngu diệt đăng quang tựu vị rồi, sẽ bá Ngoại công, Khưu thúc thúc, Cao thúc thúc, Vô Danh Hậu Duệ thúc thúc, Mẹ và hai Dì làm Trưởng Lão, kiêm nhiệm chức vụ Hộ Đảnh không rõ các vị bằng lòng chăng ?

Kim Xoa Giáo Chủ đáp nhanh :

- Con lo sợ họ không chấp nhận, chứ vì công đạo, chánh nghĩa mà ra sức có ai từ chối đâu ?

Liệt Mã Cuồng Sanh bật cười ha hả :

- Thanh Tùng ! Người nên chừa ta ra !

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Đại thúc không hài lòng ?

Liệt Mã Cuồng Sanh lắc đầu :

- Ta không phải không bằng lòng. Ta có chủ trương của ta ? Kim Xoa Giáo Chủ nhìn Liệt Mã Cuồng Sanh một thoáng, bà điểm một nụ cười, hướng sang Độc Cô Thanh Tùng :

- Đại thúc của con xưa nay nhân hạ thành tánh, hơn nữa trong mười năm qua, công lực bị huỷ diệt tuy được phục hồi, song lại bị giam cầm, khổ sở biết bao, phải nghỉ ngơi một thời gian chứ ! Nếu chấp thuận trách vụ Trưởng Lão hộ Đảnh, chẳng hoá ra Đại thúc con phí bỏ chuỗi ngày con lại, suốt đời không được thăng tiến sao ?

Độc Cô Thanh Tùng nhìn đăm đăm Liệt Mã Cuồng Sanh, chàng không tin vì muốn nhân hạ mà đại thúc chàng chưa chịu chấp nhận vai trò Trưởng Lão bên cạnh Võ Lâm Thánh Tôn. Chàng hoài nghi có một lý do gì khác biệt, lý do đó. Đại thúc chàng dấu diếm, mà có lẽ mẹ chàng cũng biết nhưng dấu diếm luôn.

Liệt Mã Cuồng Sanh tránh ánh mắt soi mói của chàng, điều đó càng làm cho Độc Cô Thanh Tùng nghi ngờ hơn nữa.

Chợt, Bích Nhi kêu to lên :

- Xem kìa ! Ai ở trên đỉnh núi đó ?

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng nhìn một lúc, đoạn thốt :

- Chính Nga My Lão tiên bối, người đã cứu Mẹ và Đại thúc đó !

Chàng hừ lạnh :

- Lão yêu phụ phen này có chạy đằng trời cũng không thoát nổi ?

Thoáng chốc, bên cạnh Nga My lão nhân hiện ra một bóng người cao lớn. Độc Cô Thanh Tùng nhận ngay chính là Vạn Cực Thiên Tôn.

Chàng phỏng đoán :

- Có Vạn Cực Thiên Tôn bên cạnh Nga My lão nhân, Vạn Cực Âu Nữ đã chết rồi cũng nên !

Vừa lúc đó, Vạn Cực Âu Nữ từ hang động chạy bay lên đỉnh, phía sau, có Địa Tướng, Công Chúa và Lục Vũ Lệnh Chủ đuổi theo gấp. Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn cũng chạy theo, nhưng cách xa xa.

Phía sau, năm người đuổi theo ào ạt như bão tố, phía trước Nga My lão nhân đứng chắn như vách sắt tường đồng, Vạn Cực Áo Nữ rõ cơ nguy. Biết không còn làm sao thoát được, đành quỳ xuống trước mặt lão nhân.

Năm người chạy tới, bao quanh Vạn Cực Áo Nữ.

Độc Cô Thanh Tùng day qua Kim Xoa Giáo Chủ :

- Mình đi thôi mẹ ạ ! Lên đây xem sao !

Kim Xoa Giáo Chủ gật đầu, đoạn cùng Liệt Mã Cuồng Sanh, Bình Nhi đi theo Độc Cô Thanh Tùng, tiến lên đỉnh núi.

Khi họ đến nơi, Vạn Cực Thiên Tôn đã quỳ xuống bên cạnh Vạn Cực Áo Nữ, còn Địa Tướng, Công Chúa, Lục Vũ Lệnh Chủ, Huyết Bút Tú Tài và Thất Phủ Khai Sơn trừng mắt nhìn Vạn Cực Áo Nữ, ánh mắt rực lửa căm hờn.

Độc Cô Thanh Tùng, Kim Xoa Giáo Chủ cùng Liệt Mã Cuồng Sanh và Bích Nhi đứng ngoài xa năm trượng.

Ngay My lão nhân nhắm nghiền đôi mắt, trầm tư. Chừng như lão nhân có vẻ khó khăn, không biết phải phán định như thế nào cho thích đáng trong trường hợp này.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng nảy sinh một ý niệm.

Chàng thầm nghĩ :

” Vạn Cực Thiên Tôn có lòng cải tà quy chánh, chính là lúc phải làm sao cho lão cảm phục mà không biến cái lòng thành. Vạn Cực Áo Nữ dù có tội giết hại mẹ lão song bà đối với lão có công ơn dưỡng dục, nếu Áo Nữ có bề gì, tránh sao lão không thương tâm ! ” Chàng bước tới, lạy Nga My lão nhân một lạy đoạn thốt :

- Lão tiên bối chưa nhất quyết xử trí làm sao ? Xin tiên bối nhường cho tôi chủ trương việc này !...

Địa Tướng cao giọng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người hãy nhìn xem quanh đây, có ai không là bậc trưởng thượng của người ? Người có tư cách gì đòi đóng vai chủ động trước chúng ta chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng chưa kịp đáp, Nga My lão nhân đã cười thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Tương lai người sẽ là một vĩ Võ Lâm Thánh Tôn, tất cả mọi người đều quy phục, người có đủ tư cách chủ xử việc này, ta giao cho người trọn quyền hành động.

Địa Tướng sôi giận :

- Tiểu tử ! Nếu người không buông tha yêu nữ ta sẽ chẳng dung người !

Vạn Cực Thiên Tôn chấp giọng van can :

- Xin Độc Cô đại hiệp rộng dung bà ấy, tại hạ cảm kích ân trọng muôn đời !

Lục Vũ Lệnh Chủ hét lên :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Yêu nữ làm cho bọn ta thiên ma bách chiết, bọn ta suýt chết đi sống lại mấy phen, người không thể tự tiện phóng thích một người vô cùng tàn ác như thế !

Bất thành linh Công Chúa nhào người tới, đưa bàn tay ấn lên lưng Vạn Cực Áo Nữ mắt bà hướng sang Độc Cô Thanh Tùng.

- Người muốn chủ xử việc này, ta tạm thời thay người chấp pháp. Yêu nữ bày kế độc, hãm hại chồng ta, nếu ta không tự tay hạ sát yêu nữ bao thù, thì suốt đời ta ân hận mãi, đến chết không nhắm mắt được.

Trong tình huống đó, Độc Cô Thanh Tùng bối rối vô cùng, chàng thầm kêu khổ, vẻ khó khăn hiện rõ lên nét mặt.

Kim Xoa Giáo Chủ và Liệt Mã Cuồng Sanh cũng ái ngại thay cho chàng. Dù ai có tâm cơ linh mẫn đến đâu, cũng không thể tìm nhanh một giải pháp thích đáng.

Đầu óc Độc Cô Thanh Tùng quay cuồng với muôn ngàn ý niệm phức tạp mâu thuẫn.

Địa Tướng, Vạn Cực Thiên Tôn, Công Chúa, Lục Vũ Lệnh Chủ bắn tinh quang sáng ngời chiếu thẳng vào chàng, chờ xem chàng hành động như thế nào.

Đột nhiên, chàng nghiêm sắc mặt, cao giọng thốt !

- Cha tôi, Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Độc Cô Phong, chết vì cực hình đoạn lìa tứ chi, phụ cừ sâu như biển, cao như núi, có lẽ nào tôi không báo phục hay sao ?

Nga My lão nhân thoáng biến sắc.

Độc Cô Thanh Tùng sụp lạy công chúa một lạy rồi tiếp :

- Tiền bối là Kim Chi Ngọc Diệp, giết bà ta không sợ dơ tay sao ? Nên để cho tôi hành quyết bà ta là phải hơn !

Công Chúa không thể tranh giành được với chàng, bởi thực sự không phải do chính bà chế phục được Vạn Cực Áo Nữ. Hơn nữa Nga My lão nhân giao cho chàng xử tội Âu Nữ, nếu bà tranh giành, chẳng hoá ra nhỏ nhen, và rất có thể Nga My lão nhân bất mãn mà phiền trách bà, bà sẽ ăn làm sao nói làm sao ?

Công chúa bắt buộc rút tay về, buông lỏng :

- Được rồi ! Ta trao trả yêu nữ cho người đó !

Độc Cô Thanh Tùng thở phào, chàng cao giọng như tuyên án :

- Vạn Cực Áo Nữ tâm cơ hiểm độc, hành vi tàn nhẫn, dù chết cũng chưa đền bù tội ác...

Nhanh như chớp, không đợi dứt câu chàng xuất thủ điểm vào tám yếu huyệt trên người Vạn Cực Áo Nữ.

Vạn Cực Áo Nữ rú lên một tiếng thê thảm, cất giọng oán hờn :

- Tiểu tử ! Người tàn độc lắm ! Tại sao người không giết chết ta đi ? Người nữ nào huỷ diệt công lực tu vi của ta ? Người làm thế còn khổ cho ta hơn là được chết ngay ?

Độc Cô Thanh Tùng nghiêm sắc mặt :

- Nghĩ vì người có công nuôi dưỡng sư huynh Vạn Cực Thiên Tôn, ta tha tội chết cho người. Còn như tội ác của người quá nặng, ta không thể vì tình riêng mà tha tội cho người được. Hiện tại, người đã trở thành một lão bà tâm thường, người hãy ăn năn sám hối may ra còn hưởng được chuỗi ngày tàn trong thanh nhàn dật lạc, nếu còn manh tâm tàn độc, chẳng những không làm gì được ai mà còn khiến cho trời hờn đất oán, khó được thiện chung đâu ! Người đi đi !

Chàng đảo bộ bước nhanh tới đứng trước mặt Vạn Cực Áo Nữ như để che chở cho bà ta, phòng các nười kia bất bình xuất thủ hạ bà đột ngột, đoạn gọi Vạn Cực Thiên Tôn :

- Sư huynh có ý muốn báo đáp công ơn bà ấy dưỡng dục nên người, sao không đưa bà ta rời khỏi nơi đây đi ? Về phần sư huynh nếu ngày sau có thật tâm khuôn phò chánh nghĩa võ lâm, xin hãy đến Huỳnh Sơn, cạnh Phi Long Tuyền gọi tên tôi ba lượt, tôi sẽ nghinh tiếp sư huynh !

Nga My lão nhân hết sức hài lòng về cách xử sự của Độc Cô Thanh Tùng, bật cười ha hả :

- Phải lắm đó ! Người giải quyết như vậy rất hợp ý ta !

Địa Tướng cùng Công Chúa đồng thời rút lên :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người phóng thích yêu nữ ?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên đáp :

- Tôi đã phế bỏ võ công của bà ấy rồi, hưởng chi bà ấy còn sống được mấy năm nữa mà thôi.

Cả hai hét lên :

- Vô lý ! người phải hạ sát yêu nữ này ngay ! Không thể để cho yêu nữ này sống thêm một ngày nào nữa, đừng nói là mấy năm. Vạn Cực Thiên Tôn cúi rạp mình vái tạ Độc Cô Thanh Tùng :

- Ân sâu đức trọng của đại hiệp, tại hạ xin ghi nhớ mãi mãi !

Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười :

- Suy huynh cứ đi ! Nơi đây không nên ở lâu !

Chàng day lại Địa Tướng và Công Chúa :

- Nếu hai vị tiền bối thấy tôi làm thế không phải, xin chờ đến lúc hội tề tại Thỉ Tín Phong, lúc đó tôi sẵn sàng nghe các vị luận tội.

Chàng cúi lạy Địa Tướng, Công Chúa, mỗi người một lạy, đoạn trở qua Nga My lão nhân, chàng cũng lạy một lạy rồi thốt :

- Khi các việc xong xuôi rồi, văn bối sẽ vâng lời vàng ngọc của lão nhân, quyết không phụ Ôn thành toàn !

Nga My Lão Nhân tay xoa nhẹ lên đầu chàng :

- Chắc người không quên nhà Cát Thiên Tuế tại Kim Lăng chứ ? Nếu gặp việc gì khó xử, cứ đến đây tìm ta !

Thốt xong, lão nhân phất ống tay áo, hoá gió bay đi.

Công Chúa và Địa Tướng vừa giận lão nhân, vừa giận Độc Cô Thanh Tùng, song giận mà làm gì ?

Giận lão nhân cũng chẳng làm gì được lão, mà giận Độc Cô cũng phải chờ đến ngày ước hội tại Thỉ Tín Phong.

Cả hai trừng mắt nhìn chàng gằn giọng :

- Thử xem người sẽ nói gì với bọn ta tại Thỉ Tín Phong ngày đó !

Độc Cô Thanh Tùng khổ sở vô cùng :

- Các vị cứ mắng ! Mắng càng nặng, tội càng nhẹ đau khổ !

Công chúa và Địa Tướng phất cánh tay áo, quay mình đi không buồn nhìn chàng nửa mắt.

Cả hai đi rồi Độc Cô Thanh Tùng cùng Mẹ, Dì, và các vị thúc bá đàm đạo một lúc, sau đó tất cả kéo nhau đến huyện thành tìm khách sạn nghỉ đêm.

Sáng sớm hôm sau, dùng điểm tâm xong rồi, tất cả lên đường thẳng đến Huỳnh Sơn.

Hai hôm sau họ tới nơi. Họ chia nhau nhóm nào phải đến Thỉ Tín Phong, nhóm nào đến Phi Long Tuyền vào Biệt Cung Quỷ Phủ.

70. Đại Nghĩa Huy Hoàng

Thỉ Tín Phong là một ngọn núi cao nhất trong ba mươi sáu ngọn của Mã Huỳnh Sơn.

Đỉnh giáp mây xanh, quanh năm gió lạnh thấu xương, phàm không ai có võ công leo lên tận đỉnh để hứng cái giá buốt như miền băng tuyết.

Hôm đó, có tất cả bảy người, đang họp mặt trên đỉnh núi bảy người đó, là Hoa Sơn Lão Nhân, Thái Sơn Lão Nhân, Địa Tướng, Công Chúa, Lam Y Lão Tổ, cùng Lan Nhi và Thu Nhi.

Họ đến vì có lời ước hội với Độc Cô Thanh Tùng. Họ đến sớm hơn giờ hẹn, chờ chàng.

Thực ra, từ lúc đại phá Huyền Ảnh Cung họ vẫn ở luôn tại Huỳnh sơn, mãi đến ngày ước hội họ mới lên Thỉ Tín Phong.

Hoa Sơn Lão Nhân gọi Thiên Sơn Lão Nhân :

- Đường Bất Tử Ạ, người ước đoán xem hôm nay Độc Cô Thanh Tùng đến đây trong cương vị đệ tử đối với sư tôn, hẳn sẽ có thái độ như thế nào ?

Thái Sơn Lão Nhân lắc đầu, tỏ vẻ lão không biết thế nào mà ước đoán.

Hoa Sơn Lão Nhân lạnh lùng tiếp :

- Trừ ra hắc tự xử tại Thỉ Tín Phong này còn thì dù hắc có thái độ nào, nhất định ta không hài lòng.

Địa Tướng nhìn hai lão nhân một thoáng :

- Chết ! Hắc chết là tiện nghi chó hắc lắm rồi !

Tại cục trường, ai ai cũng tỏ ra phần hận rõ rệt, chỉ có Lam Y Lão Tổ cùng hai nàng Lan và Thu thầm lo ngại cho Độc Cô Thanh Tùng.

Lão Tổ điểm phốt một nụ cười, nêu ý kiến :

- Tôi có chủ trương khác hắc với các vị !

Địa Tướng biến sắc hỏi nhanh :

- Huyết Âm Hắc Tử là mối đại họa. của võ lâm, người có muốn rộng lượng cho hắc sao ?

Lam Y Lão Tổ vẫn điềm nhiên, giữa vũng lập trường :

- Người ta nói, luyện thành Huyết Ảnh Hoá Hình Công, là con người mất cả bổn tánh nhưng Độc Cô Thanh Tùng còn giữ được thiện lương trọn vẹn, hắc có làm gì hại nhân hại nghĩa đâu ? Cho nên, theo tôi nhận xét sự phê phán của người đời còn có chỗ đáng nghi ngờ, mình không thể tuyệt đối tin tưởng được. Nếu bằng vào một thiên kiến mà bức bách Độc Cô Thanh Tùng vào tử địa, tôi e không được công bình !

Địa Tướng phần nộ :

- Huyết Ảnh Hoá Hình Công làm mất bổn tánh con người, điều đó là cái chắc, sao gọi là truyền thuyết đáng nghi ngờ được. Năm xưa Huyết Âm Hắc Tử Vưu Hồi, giết người hàng ngàn, hàng vạn, đó là một bằng chứng cụ thể, ai ai cũng biết, người còn cho là đáng nghi ngờ à ?

Lam Y Lão Tổ cười lạnh :

- Nhưng Độc Cô Thanh Tùng đã giết những ai được bao nhiêu người ?

Địa Tướng cao giọng :

- Chiến dịch Vọng Nguyệt Bình tại Thanh Thành Sơn chưa đủ gọi là một thảm kịch hay sao ?

Lam Y Lão Tổ cười nhẹ :

- Ta và người cùng có mặt trong chiến dịch đó, người há chẳng thấy những kẻ bị hắc giết đều đáng tội chết hay sao ?

Địa Tướng đỏ mặt, lão vừa thẹn vì đuối lý, vừa giận lão tổ có ý bênh vực Độc Cô Thanh Tùng.

Lão quát to, bất chấp lễ phải :

- Vô luận thế nào, Huyết Ảnh Tử vẫn là kẻ thù chung của võ lâm, hắc đã làm điểm nhục thanh danh của Thần Phong Đại Đế và Thiên Địa Nhị Tướng, ta không thể buông tha cho hắc. Nếu ta buông tha cho hắc, là ta gián tiếp khinh miệt võ lâm.

Lam Y Lão Tổ sôi giận, không còn giữ được bình tĩnh trước thái độ cố chấp của Địa Tướng. Song, lão không phát tác lão điểm một nụ cười mỉa.

Đột nhiên, có tiếng ngựa hí vang xé không gian vọng đến cục trường, tiếng ngựa hí liên tục càng xa càng nghe gần.

Tại cục trường, người nào người nấy cũng ngưng trọng thần thái.

Không lâu lắm, con Hồng Long Cái Tuyết đã lộ dạng trên con đường từ chân núi dẫn lên đỉnh.

Bảy người ngồi sáng ánh mắt lên, song như để thấy rõ họ chia ra hai phe, những ánh mắt đó tự nhiên cũng thuộc hai ý niệm riêng biệt...

Nhưng, họ thất vọng ngay.

Trên lưng ngựa, không phải là Độc Cô Thanh Tùng mà chính là Ngươn Nhi và Lãnh Nhạn Dung.

Cả hai đến đây là điều ngoài ý tưởng của bảy người, họ tìm hiểu cả hai đến đây có ý tứ gì. Họ còn đang hoang mang suy nghĩ ba bóng người nữa như tên lao, bay vút tới.

Ba người đó là Liệt Mã Cuồng Sanh, Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn.

Long mã trông thấy Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tử Kỳ, là cổ chủ, mừng rỡ hí vang rền. Tiếng hí của nó chấn động cả đỉnh Thỉ Tín Phong.

Nó vọt tới bên cạnh Liệt Mã Cuồng Sanh liền.

Liệt Mã Cuồng Sanh đưa tay xoa đầu nó, dịu giọng vỗ về :

- Tuyết Nhi ! Người đã trải qua nhiều gian khổ lắm phải không ?

Long Mã hí hí nhẹ, tỏ ra hiểu biết lòng chủ nhân của nó, đôi mắt nó ướt ướt long lanh, chừng như nó xúc động vô cùng.

Liệt Mã Cuồng Sanh nghe niềm thương cảm dâng tràn trong tâm tư, trù mến nhìn nó :

- Tuyết Nhi ! Đừng bi thương nữa ! Từ nay người không còn xa cách ta, ta biết người đã già, già lắm rồi, người phải ngơi nghỉ chứ ! Thanh Tùng diệt trong lứa tuổi trẻ trung, tiền trình dài rộng người không còn đủ sức theo hấn nữa, hấn phải tìm một cước lực khác, thay thế cho người !

Lão không dần được trào lòng, để rơi hai hàng lệ.

Một lúc lâu, lão lẩm nhậm :

- Ta còn một việc cuối cùng, giúp Thanh Tùng diệt giải quyết xong, ta và người cùng an hưởng tuổi già !

Lão bước đến cạnh Lãnh Nhạn Dung nhẹ giọng hỏi :

- Lãnh cô nương đây phải không ! Thanh Tùng diệt đang ở dưới chân núi, đợi cô nương đó !

Lãnh Nhạn Dung không kịp chào hỏi Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tử Kỳ, phóng mình chạy như bay xuống núi, trong mấy hôm nay cách biệt Độc Cô Thanh Tùng lòng nàng như thiêu đốt, lúc này hận mình không cánh mà bay mau hơn.

Liệt Mã Cuồng Sanh nhìn theo bóng nàng, thở dài :

- Trông chúng ta tui hận cho phần ta ! Cầu xin ơn trên phù hộ cho chúng được tròn duyên đến bạc đầu !

Lão nhảy lên lưng Long Mã, vòng tay chào Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn :

- Sự việc tại đây, mong hai vị huynh đài chiếu liệu giúp Độc Cô Thanh Tùng, tiểu đệ xin đi trước !

Lão không buồn nhìn đến bọn Địa Tướng bên trên đỉnh núi, phiêu diêu, cao ngạo vô cùng.

Thần Phủ Khai Sơn cao giọng hỏi gấp :

- Lão đệ định đi đâu ?

Liệt Mã Cuồng Sanh nhếch nụ cười khổ, đáp :

- Tiểu đệ tìm chỗ an trí Tuyết Nhi cho nó dưỡng phận, nó đã chịu nhiều gian lao khổ sở nó đã quá già, không thể đầy đoạ. nó lâu hơn, gặp Độc Cô Thanh Tùng nhị vị huynh đài chuyển lời hộ cho hấn rõ ý muốn của tiểu đệ ! Thôi, tiểu đệ đi đây !

Lão hú vọng một tiếng dài, Long Mã hí lên ba tiếng, cất cao bốn vó phóng chạy như gió cuốn.

Trong khoảnh khắc, người và ngựa đã xa ngoài trăm trượng. Vừa lúc đó, từ dưới chân núi có tiếng gọi vọng lên :

- Tử Kỳ hãy đợi ta !

Tiếp theo, một bóng xanh leo lên như tên bắn, bóng xanh đó đáp xuống ngựa sau lưng Liệt Mã Cuồng Sanh, nghiêng nhiên hai người cỡi chung Long Mã.

Chớp mắt, Long Mã đã khuất dạng sau non núi chập trùng.

Sau đó, có người đến Thỉ Tín Phong trong dãy Huỳnh Sơn nhặt được mấy chiếc lông chim màu xanh, thiên hạ giang hồ mới hiểu bóng xanh cùng theo Liệt Mã Cuồng Sanh, một đi không trở lại chính là người tình của lão một trong Tuyết Sơn Tam Nhạn, Tên Kim Văn, tước hiệu Lục Vũ Lệnh Chủ.

Có kẻ ca ngợi họ giữ được tình chung, cũng có kẻ chê trách họ quên đi ngang trái buổi đầu, không tránh khỏi ngỡ ngàng khi tái hợp.

Theo lời chỉ dẫn của Liệt Mã Cuồng Sanh, Lãnh Nhạn Dung xuống đến chân núi tìm gặp Độc Cô Thanh Tùng không khó khăn gì.

Chàng vận chiếc áo xanh, có mới một chút nhưng không khác thứ y phục thường dùng ngày nào.

Khí độ hiện ngang, nhìn kỹ mới thấy được nét khắc khổ phong trần thần thái trẻ trung sung mãn. Chàng đang ngồi thờ người trên một phiến đá, gương mặt nghiêm trọng.

Lãnh Nhạn Dung nhào tới ôm chầm lấy chàng, riu rít :

- Thanh Tùng ca ! Thành Tùng ca ! Tiểu muội thương nhớ biết bao !

Độc Cô Thanh Tùng sáng rỡ mắt, vẻ nghiêm trọng tan biến chàng vòng tay siết mạnh nàng :

- Dung Muội ! Dung muội ! Ngu huynh cũng nhớ nhưng Dung muội có kém gì !

Bao nhiêu ngày qua là bao nhiêu năm xa cách !

Hai gương mặt càng rực niềm vui, hai nụ cười cùng tươi tái ngộ mặc dù sự ly cách không phải lâu dài cho lắm. Nhưng bốn giòng lệ cùng tuôn trào, những giòng lệ cảm thông xúc động !

Lâu lắm, cả hai mới lắng đọng tình hoài, Lãnh Nhạn Dung nhìn chàng một lúc:

- Thanh Tùng ca ! Tiểu Muội hết sức vui mừng nhận thấy Thanh Tùng ca còn giữ nguyên phong độ cũ ! Từ này tiểu muội không chịu rời xa nhau nữa đâu, dù là một bước!

Độc Cô Thanh Tùng run run giọng :

- Phải đấy ! Dung muội ạ ! Mình không còn xa nhau nữa ! Mình vĩnh viễn ở bên nhau !

Chàng thốt lên cau đó thoáng biến sắc, sợ Lãnh Nhạn Dung bắt gặp vẻ biến đổi của chàng, chàng lảng sang chuyện khác :

- Dung muội ! Cảnh trí quanh đây thanh lịch chứ ? Mình dạo bước một vòng nhé ?

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

Cả hai tay trong tay, lần theo sơn cốc dưới chân Huỳnh Sơn. Họ say sưa bên nhau tuy mỗi người có riêng một ý nghĩ, nàng thì vui trọn vẹn với chàng, còn chàng thì bị cuộc ước hội trên đỉnh Thỉ Tín Phong chi phối phần lớn.

Họ ung dung bách bộ một lúc, chợt Lãnh Nhạn Dung hỏi :

- Vừa rồi, chừng như Thanh Tùng ca có biến sắc ?

Độc Cô Thanh Tùng bình tình đáp :

- Đâu có ?

Lãnh Nhạn Dung hờn dỗi :

- Thanh Tùng ca có ý giấu đó ! Nếu có điều gì lo ngại thì cứ tỏ thật cho tiểu muội nghe đi.

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Không, Dung muội ạ ! Chẳng có điều gì đáng lo ngại cả, có lẽ vì quá xúc động nên thần sắc hơi thay đổi chẳng ?

Chàng lại lảng sang chuyện khác :

- Có phải đại thúc đã đi rồi ?

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Phải ! Long Mã cũng được đại thúc mang theo luôn.

Chàng lại hỏi ; - Trên đỉnh Thỉ Tín Phong, còn mấy người ở đấy chứ ?

- Còn !

Nàng có phần nào thất vọng, tiếp nói :

- Thanh Tùng ca vì mấy người đó mà xúc động ?

Độc Cô Thanh Tùng chối :

- Không ! Họ có liên quan mật thiết gì đến ngu huynh ?

Lãnh Nhạn Dung không tin :

- Chừng như Thanh Tùng ca có điều gì dấu tiểu muội !

Đột nhiên Độc Cô Thanh Tùng nghiêm sắc mặt :

- Ngu huynh có làm hai điều không phải đối với Dung muội, điều thứ nhất là đã phóng thích Vạn Cực Áo Nữ, cừu nhân của Dung muội. Tuy nhiên, ngu huynh phế huỷ võ công của bà ta rồi, Dung muội có phiền trách ngu huynh không ?

Lãnh Nhạn Dung đáp nhanh :

- Không ! Tiểu muội không phiền trách gì cả. Thanh Tùng ca xử sự làm sao thì tiểu muội vẫn vui theo làm vậy. Nếu Thanh Tùng ca không giết bà ấy tất cũng có lý do, tiểu muội còn trách phiền gì nữa ?

Độc Cô Thanh Tùng cảm động :

- Dung muội tốt quá ! Còn điều thứ hai...ngu huynh không biết phải nói với Dung muội như thế nào...ngu huynh không dám nói...

Đến lượt Lãnh Nhạn Dung biến sắc :

- Việc quan trọng lắm sao ? Thanh Tùng ca còn sợ gì mà không dám nói ? Yêu nhau như chúng ta, đến cả sự sống chết cũng cộng đồng còn việc gì riêng tư mà phải ngại ?

Độc Cô Thanh Tùng khổ sở vô cùng :

- Ngu huynh ngại gây thương tâm cho Dung muội !

Lãnh Nhạn Dung chớp ngời đôi mắt, lộ vẻ cương quyết:

- Nếu là việc chung, tiểu muội vẫn thừa can đảm chịu mọi thử thách.

Bỗng, nàng hỏi nhanh :

- Thanh Tùng ca có người bạn gái nào khác...

Độc Cô Thanh Tùng cười khổ :

- Làm gì có việc đó ? Dung muội cho ngu huynh là hạng người gì ? Lãnh Nhạn Dung bẽn lẽn:

- Thanh Tùng ca tha lỗi cho nhé !

Nàng dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Nếu không phải là việc đó, thì còn việc gì khác có thể làm cho tiểu muội thương tâm ? Thanh Tùng ca có sự gì đáng lo sợ chẳng ? Tiểu muội từng nghe Ngươn Nhi bảo là hiện tại Thanh Tùng ca trở thành vô địch trong thiên hạ như vậy còn sợ ai nữa ?

Độc Cô Thanh Tùng, thê thảm ra mặt :

- Trước khi ngu huynh nói ra điều khó nói, Dung muội có thể đáp ứng hai điều kiện của ngu huynh chăng ? Điều kiện thứ nhất, Dung muội tuyệt đối không được bị thương, dù sự việc gì xảy đến cho ngu huynh cũng thế. Được vậy ngu huynh mới an lòng !

Chàng dừng lại một chút, mơ màng nhìn ra khoảng trời xa, rồi tiếp nói :

- Điều kiện thứ hai, là giúp cho ngu huynh sống lại.

Chàng kết thúc :

- Dung muội có thể đáp ứng chăng ?

Lãnh Nhạn Dung kinh ngạc :

- Sống lại ? Thanh Tùng ca không đang sống đây sao ? Tiểu muội không hiểu gì cả !

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Phải ! Dung muội ạ ! giúp ngu huynh sống lại ! Nghĩa là ngu huynh sẽ chết, rồi nhờ Dung muội giúp cho sống lại. Ngu huynh bảo đảm là sự việc tiến hành tốt đẹp, Dung muội khỏi bị thương, lo lắng, chỉ trong vòng nửa năm thôi ngu huynh sẽ sống lại như thường, điều khẩn thiết là Dung muội phải nhẫn nại.

Lãnh Nhạn Dung kêu lên :

- Trời ! Thanh Tùng ca làm tiểu muội sợ quá ! Đừng nói những việc quái gở đó nữa ! Tiểu muội không dám nghe đâu ! Có nghe cũng không hiểu gì cả !

Nàng ép sát mình vào chàng, chàng ôm nàng chặt hơn. Cố lấy giọng hết sức dịu dàng, chàng an ủi nàng...

- Dung muội ạ ! ngu huynh nói thật đấy ! Sự việc vô cùng hệ trọng nên ngu huynh nhờ Ngươn Đệ về Hồng Trạch Hồ, gọi Dung muội đến đây, tỏ cho Dung muội biết. Sau khi ngu huynh chết rồi, Dung muội hết sức giữ gìn thi thể, mang về Quỷ Phủ Biệt Cung, dưới dưới Phi Long nơi đó có Ngoại công, Mẹ và Di Xích Diệp cùng Hồi muội Bích muội, lại có cả hai vị thúc thúc Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn. Tất cả sẽ hiệp với Dung muội bảo vệ thi thể của ngu huynh, chỉ trong vòng nửa năm là ngu huynh sẽ sống lại.

Lãnh Nhạn Dung làm sao tin được một người chết rồi nửa năm sau có thể sống lại ? Nàng lắc đầu :

- Không đâu ! Tiểu muội sợ Thanh Tùng ca chết luôn ! Thì Thanh Tùng ca đừng chết là hơn, chứ chế rồi có chắc gì sống lại được ?

Độc Cô Thanh Tùng cố thuyết phục nàng :

- Dung muội ạ ! Cứ tin ngu huynh đi ! Chẳng bao giờ ngu huynh đành để cho Dung muội bơ vơ cô quạnh trên đường trần đời ! Ngu huynh phải chết cho dứt khoát một trách nhiệm đối với đời. Sau đó, ngu huynh sống lại để cùng Dung muội hưởng phúc trăm năm đời không còn gì quấy nhiễu đến chúng ta nữa ! Nếu không chế một lần, thì lương tâm cắn rứt mãi sống với sự dày vò lương tâm như vậy, mình còn vui sướng gì ?

Lãnh Nhạn Dung hỏi :

- Mà sự việc gì bức bách Thanh Tùng ca phải làm thế ?

Độc Cô Thanh Tùng giải thích :

- Trong lúc vô tình ngu huynh luyện được Huyết Ảnh Hoá Huyết Công của Huyết Ảnh Tử lại là kẻ thù chung của thiên hạ của võ lâm, nên ân sư Địa Tướng và sư bá mẫu Công Chúa không dung tha, bức bách ngu huynh tán giải Hoá Huyết Công. Nếu tán giải môn tà công đó thì phải chết !

Lãnh Nhạn Dung lấy làm lạ :

- Luyện được Huyết Ảnh Hoá Hình Công có làm gì nên tội mà phải chết ?

Độc Cô Thanh Tùng cười khổ :

- Ngày trước Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi sát hại hàng ngàn hàng vạn người. Võ lâm lên án là kẻ thù công cộng, do đó mà có thành kiến trong giang hồ hễ là Huyết Ảnh Tử thì phải bạo tàn, hiếu sát. Thành kiến đó không

đúng lắm, nhưng biết sao hơn khi ân sư và Công Chúa cố chấp ? Ngu huynh không thể nào trái ý muốn của hai vị được, cho nên ngu huynh phải tự xử lấy mình, dứt khoát một trách nhiệm với đời sau đó mình sẽ sống cho riêng mình !

Lãnh Nhạn Dung hoài nghi :

- Có chắc là Thanh Tùng ca sẽ sống lại không ?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi chết hơn ba trăm năm chỉ còn là đồng xương khô, thế mà ngu huynh cho mấy giọt máu được sống lại như thường.

Sau khi ngu huynh chết rồi Dung muội sẽ nhổ vài giọt máu trên thi thể, bảo đảm trong sáu tháng sau ngu huynh sẽ sống lại.

Lãnh Nhạn Dung bán tính bán nghi :

- Nếu Thanh Tùng ca có bề gì thì tiểu muội cũng chết theo luôn !

Độc Cô Thanh Tùng trấn an nàng :

- Dung muội không phải lo ngại ngu huynh không liều lĩnh đâu. Vì muốn hưởng hạnh phúc vĩnh viễn bên nhau, nên ngu huynh phải dứt khoát mọi điều ràng buộc với đời bằng cách đó.

Lãnh Nhạn Dung trước sau vẫn không yên tâm, nàng cứ khóc mãi Độc Cô Thanh Tùng hết sức vỗ về, sau cùng nàng mới gật đầu :

- Tiểu muội tin lời Thanh Tùng ca !

Nơi đỉnh Thỉ Tín Phong Địa Tướng chờ mãi không thấy Độc Cô Thanh Tùng đến, nóng nảy la hét vang rền.

Độc Cô Thanh Tùng nhếch nụ cười khổ, dậm đứng lên nhưng Lãnh Nhạn Dung giữ chàng lại. Nàng bảo :

- Đã hết ngày đầu mà Thanh Tùng ca phải vội ? Hãy để đến chiều rồi lên trên ấy cũng không muộn !

Vừa lúc đó, Ngươn Nhi chạy bay đến báo tin :

- Địa Tướng và các vị ấy đang nóng nảy chờ Thanh Tùng ca !

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu ; - Ngu ca sẽ đến, Ngươn đệ hãy nghe đây.

Lược thuật sơ lược việc mình sắp làm, và nhờ Ngươn Nhi chạy đi báo tin cho Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn hay, để đến bảo vệ thi thể chàng, mang về Biệt Cung Quỷ Phủ.

Ngươn Nhi không chậm trễ, đi liền.

Khi vầng thái dương chếch về Tây, Độc Cô Thanh Tùng đã lên đến đỉnh Thỉ Tín Phong.

Theo sau chàng, có Huyết Bút Tú Tài Khuru Như Chân, Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh, Lãnh Nhạn Dung và Ngươn Nhi.

Không đợi ai hạch tội mình, Độc Cô Thanh Tùng ca giọng thốt :

- Ân ! Sư bá mẫu ! Độc Cô Thanh Tùng này hôm nay không có lời gì để nói với nhị vị, chỉ xin lấy cái chết, đền đáp ân giáo huấn từ lâu.

Hai bàn tay chập lại, tay này bứt mạch máu tay kia. Máu chảy đầm đìa Độc Cô Thanh Tùng ngã xuống.

Huyết Bút Tú tài, Thần Phủ Khai Sơn, Lãnh Nhạn Dung và Ngươn Nhi từ từ bước tới, nâng xác chàng lên, lẳng lẽ mang về Quỷ Phủ Biệt Cung.

Địa Tướng, Công Chúa gật đầu tỏ vẻ hài lòng, nhưng ánh mắt có đượm niềm chua xót.

* * * Sáu tháng sau, cũng tại Thỉ Tín Phong một chiếc đài cao được dựng lên, giữa sân trường có thể chứa hàng vạn người.

Ngày ấy, một ngày Trung Thu giá tiết, từ sáng sớm, có vô số hào kiệt võ lâm lãnh tụ năm tùm ba quanh đài trường.

Họ đến đây do thiệp mời của Nga My Lão Nhân Cát Trường Sanh, Dự đại hội võ lâm để giải quyết một sự kiện trọng đại trên giang hồ.

Sự kiện đó, là chiếc Vô Lâm Kim Đánh xuất hiện trên giang hồ, Nga My Lão Nhân hướng xuống cuộc đại hội, quần hùng Tam Sơn Ngũ Nhạc, để định vị ngôi Vô Lâm Thánh Tôn, đúng theo di huấn của Vô Danh Kiếm Khách.

Vì tầm quan trọng của Sự kiện, nên hầu hết những tay phương bá trong võ lâm đều có mặt.

Trong số đó có cả Vô Danh Hậu Duệ Kiếm Khách từ Cửu Hoa Sơn đến. Cũng có cả Lam Y Lão Tổ, Địa Tướng, Công Chúa cùng Hoa Sơn và Thái Sơn Lão Nhân.

Quần hùng phân vân không rõ nhân vật nào chiếm được chiếc Vô Lâm Kim Đánh, họ nôn nóng chờ đến giờ khai mạc.

Lúc đó, mọi người đều tin tưởng là Độc Cô Thanh Tùng đã bị Địa Tướng và Công Chúa bức tử rồi, nên không một ai nghĩ là chàng có mặt tại hội trường.

Ba hồi trống vang lên, tiếp theo là ba hồi thanh la tiếng thanh la dứt trong bầu không khí yên lặng hoàn toàn.

Nga My Lão nhân bước ra giữa đài trường, vái chào bốn phía tuyên bố đại hội khai mạc, đoạn lão đồng dục gọi :

- Kim Đánh Lệnh Bài Sứ Giả xuất hiện !

Tấm màn ngàn đôi đài trường rung động, từ phía sau đài, hai thiếu nữ đẹp như tiên nga bước ra, đứng hai bên chiếc án nơi trung tâm.

Đó là Hồng Nhi và Bích Nhi, mỗi nàng cầm một miếng kim bài.

Nga My Lão Nhân gọi lần thứ hai :

- Liên Tạc Sứ xuất hiện !

Ngưon Nhi bước ra, tay cầm Tử Long Kiếm, đứng trước bàn án hơi nép qua một bên.

Nga My Lão Nhân gọi lần thứ ba :

- Chấp Pháp Trưởng Lão xuất hiện !

Tấm màn rung động, hai hàng người từ từ bước ra nam tả, nữ hữu, tiến đến trước án, đứng hai bên.

Nam, là Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn. Nữ là Kim Xoa Giáo Chủ và Xíc Diệp Phu Nhân.

Nga My Lão Nhân lại gọi :

- Hộ Pháp Kim Đánh xuất hiện !

Vạn Cực Thiên Tôn đi trước, hai tay nâng cao Kim Đánh, theo sau là Cửu Long Thần Ma.

Vạn Cực Thiên Tôn đặt chiếc Kim Đánh lên bàn án, đoạn cùng Cửu Long Thần Ma phân ra đứng hai bên sau chiếc bàn. Chiếm được Kim Đánh, và cuộc hội ngộ hôm nay do Nga My Lão Nhân xướng xuất để suy tôn lão, tất cả đều kinh hãi, đến chừng lão lui ra một bên, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau cùng, Nga My Lão Nhân gọi to :

- Dám mời Vô Lâm Thánh Tôn ra mắt quần hùng !

Bên dưới đài trường, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên trung tâm đài.

Ba hồi trống vang lên, tiếp theo là ba hồi thanh la, rồi bức màn rung động.

Độc Cô Thanh Tùng trong bộ y phục trắng chóp ngời như bạc bước ra, tay cầm Quỷ Vương TRượng.

Quần hùng vô cùng kinh ngạc.

Họ kinh ngạc vì chàng còn sống, chứ không phải bắt phục, sự thực cũng có kẻ bắt phục nhưng bắt phục để làm gì, khi họ không làm gì được chàng ?

Người bắt phục nhiều nhất là Địa Tướng và Công Chúa, kẻ đó là Hoa Sơn và Thái Sơn hai vị lão nhân.

Nga My Lão Nhân đảo ánh mắt sắc lạnh uy nghiêm quanh đài trường một vòng, cao giọng thốt :

- Độc Cô đại hiệp là người đủ tài đủ đức lại chiếm được chiếc Vô Lâm Kim Đỉnh xứng đáng được công cử vào ngôi vị Vô Lâm Thánh Tôn, kẻ vị Vô Danh Kiếm Khiếm Khách lão tiền bối, bảo trì chánh nghĩa quyết đoán sự việc giang hồ. Lão phu triệu tập cuộc đại hội hôm nay để cùng chư vị suy tôn Độc Cô đại hiệp vào trong vị phục hưng kiếp vận vô lâm, nếu có vị nào không tán đồng sự điều nghị của lão phu thì xin thẳng thần tỏ bày ý kiến trước đại hội.

Phần đông quần hùng không có ý kiến rõ rệt, bởi họ thuộc thành phần cầu an, chỉ có một số ít phương bá từng giữ vai trò lãnh tụ địa phương thì họ đã biết rõ hành vi của Độc Cô Thanh Tùng.

Nếu có người nào không thực tâm khâm phục chàng, họ cũng phải nể Nga My Lão Nhân là người ân tri đại hội, cho nên không có ai phản đối.

Nhưng, họ không dám xướng xuất sự tán đồng, bởi họ còn dè dặt, họ không dám nhận cái trách nhiệm phát biểu đồng tình đầu tiên. Nếu có ai làm cái việc đó, họ hưởng ứng ngay. Họ không phải chờ lâu.

Vô Danh Hậu Duệ Kiếm Khách đồng dục hô to :

- Tôi tán đồng !

Lam Y Lão Tổ phụ hoa. :

- Tôi tán đồng !

Một lão trượng và một lão ẩu đứng cạnh nhau, cũng hô to :

- Chúng tôi tán đồng !

Lão trượng và lão ẩu đó, chính là Liệt Mã Cuồng Sanh và Lục Vũ Lệnh Chủ cải trang đến dự đại hội.

Quần hùng rạp nhau hô to, tiếng hô làm chấn động cả vùng Thỉ Tín Phong :

- Chúng tôi tán đồng !

Chỉ có Địa Tướng, Công Chúa, hai lão nhân Hoa Sơn và Thái Sơn im thin thít.

Thoạt đầu họ hết sức kinh ngạc Độc Cô Thanh Tùng không chết. Từ kinh ngạc họ sanh bất bình, họ toan phản đối, nhưng họ tự lượng sức mình, không phải là địch thủ của Độc Cô Thanh Tùng.

Họ đã vì công đạo, chánh nghĩa mà bức tử chàng, thành ân tình tiêu diệt, thì nay rất có thể chàng không nường tay đối với họ để củng cố ngôi vị độc tôn của chàng.

Hiện tại, không còn một liên quan nào giữa song phương, thì Địa Tướng và Công Chúa có khác người xa kẻ lạ đối với chàng ! Do đó họ im thin thít.

Nga My Lão Nhân lại nhìn quanh cục trường một thoáng, đoạn đồng dục buông tiếp :

- Ngôi vị đã định xong, bây giờ lão phu đề nghị quần hùng tặng cho vị Vô Lâm Thánh Tôn một tước hiệu !

Lam Y Lão Tổ cất tiếng liền :

- Vô lâm Thánh Tôn lãnh hội được năm tuyệt học Cửu Âm Công, Han Man Chỉ, Hoá Huyết Công, Thiên Oai Chưởng và Thần Phong Chưởng trong năm tuyệt học có một tà công, lão phu đề nghị đại hội nên tặng cho cái tước hiệu Ngũ Tuyệt Ma Vương !

Quần hùng vỗ tay tán đồng. Địa Tướng và Công Chúa toan ứng tiếng phản đối, nhưng Nga My Lão nhân khoát tay về quần hùng, yêu cầu mọi người yên lặng đoạn thốt :

- Võ Lâm Thánh Tôn đã tuyên hứa là không bao giờ sử dụng Thiên Oai Chưởng và Thần Phong Chưởng nữa. Vậy trong Ngũ Tuyệt, giảm hai, còn ba, danh hiệu do Lam Y huynh đài đề nghị, xin sửa lại là Tam Tuyệt Ma Vương, các vị có đồng ý không ?

Quần hùng rập nhau hô to :

- Đồng ý :

Tam Tuyệt Ma Vương Võ Lâm Thánh Tôn muôn năm ?

Độc Cô Thanh Tùng rời chiếc án, bước ra giữa đài trường, vòng tay vái chào bốn phía, rồi cao giọng tuyên bố :

- Độc Cô Thanh Tùng này mong ơn chư quý vị hào kiệt bốn phương suy cử vào ngôi vị chí tôn, xin long trọng hứa sẽ bảo vệ chánh nghĩa giang hồ đến hơi thở cuối cùng.

Tiếng hô vang dội đến mấy dặm xa.

Nga My Lão Nhân yêu cầu các vị phương bá và Chưởng môn Chưởng giáo ở lại hợp soạn quy luật ước thúc giang hồ, còn bao nhiêu thì giải tán hẹn năm sau, cũng vào ngày giải tiết Trung Thu, hợp đại hội để tổng kết tình hình.

Trong một năm qua, Độc Cô Thanh Tùng tận tụy với chức vụ có mặt khắp mọi nơi diệt hung, trừ bạo, tạo thanh bình cho võ lâm. Một ngọn gió lành thổi khắp bốn phương, lòng người vô cùng hoan hỉ.

Năm sau, trong ngày đại hội, Địa Tướng và Công Chúa đã ăn năn sự khắc bạc của họ, nhận thấy Độc Cô Thanh Tùng không phải là con người tàn bạo như họ tưởng.

Họ xoá tan thành kiến cũ, tuyên bố chấp nhận chàng là truyền nhân của Thiên Địa Nhị Tướng và Thần Phong Địa Đế. Nên danh hiệu Tam Tuyệt Ma Vương đổi lại là Ngũ Tuyệt Ma Vương. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-tuyet-ma-vuong>